

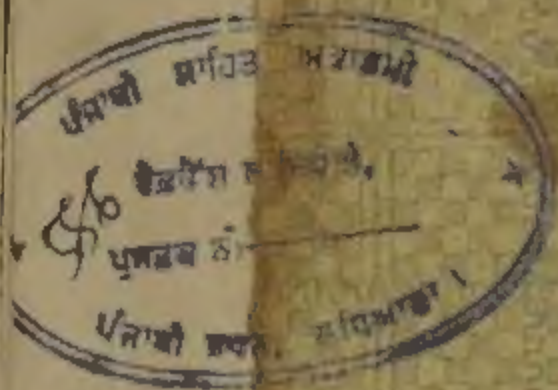
586

ਪ੍ਰਬੰਧ

ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਚਾੜਾ

(ਜਰਿਫ਼)

1890 ਈਸਵੀ
1947 ਮਿਰਗੀ

586

586

ਜਾਮ ਜਾਖੀ ਤਾਏ ਕਾਮ

ਪ੍ਰਿਥੇ ੨ ਪਤਰੇ ਠੀਕੇ ਹਨ

586

ਮਿਸ ਮਾਫ

ਜਾਨ 1912

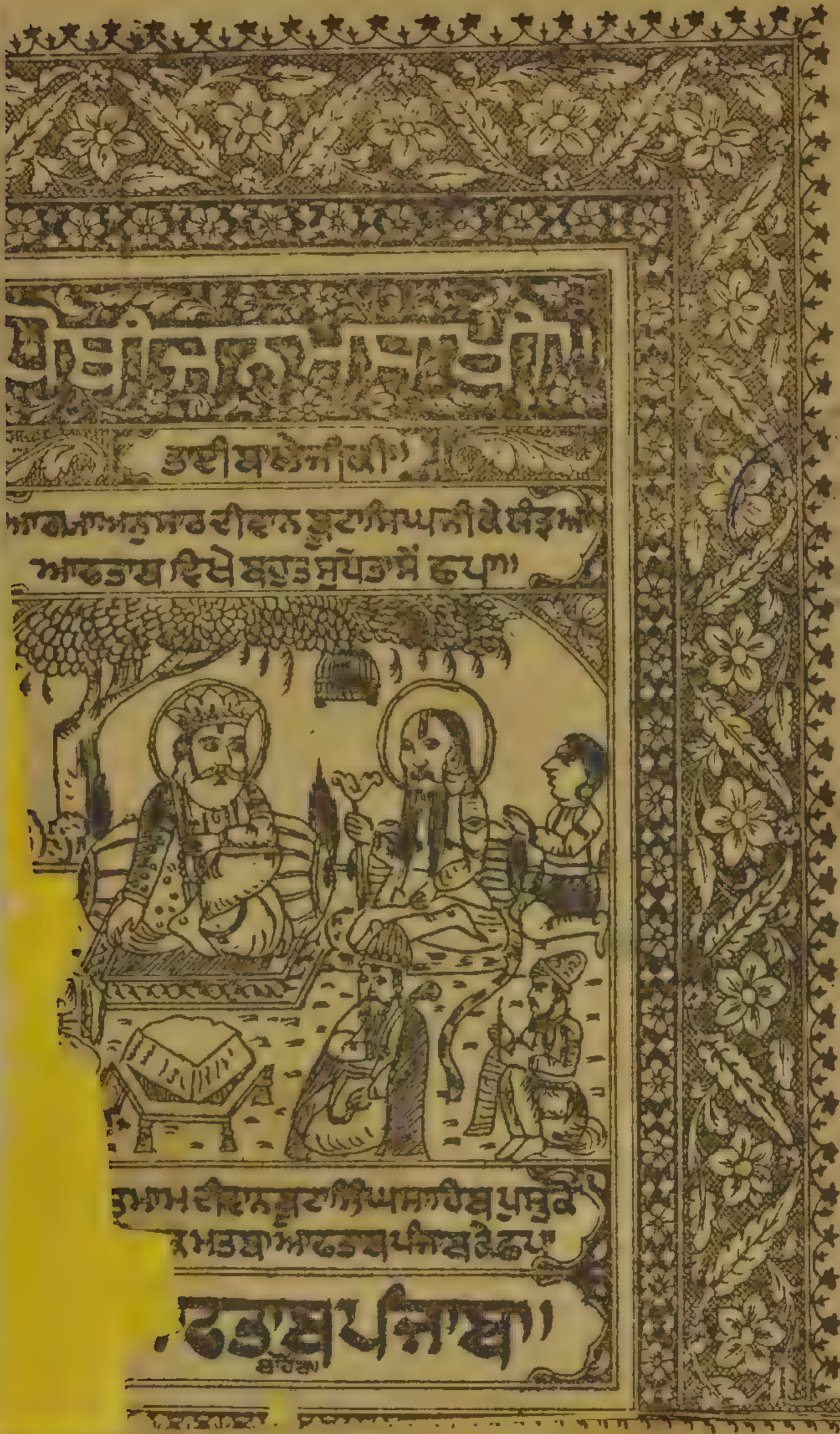
234.6

B 18 J

586

ਨੋਟ. ਇਸ ਪੇਚੇ ਦੇ ਮੁਲ ਮੀਨ (੧੭੨੨) ਧੀਨ ਪ੍ਰਤਿ
 ਦੇ ਗਿਣਤ ਦੇ ਪੀਨ ਪ੍ਰਤਿ ਦੇ ਪੀਨ ਪ੍ਰਤਿ ਦੇ ਗਿਣਤ
 ਪ੍ਰਤਿਮਾ ੩, ਉਥੇ ਦੇਸੀ।

ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ
 ੧. ੧੨. ੦

ੴ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ ਅਥ ਜਨਮ ਪ੍ਰਤੀ ਸੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਲਿਖੀ
ਸੰਮਤ ੧੫੯੨ ਮਿਤੀ ਵੈਸਾਖ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਨੂੰ ਪੋਥੀ ਲਿਖੀ
॥ ਪੇੜੇ ਖੜੇ ਦੇ ਨੇ ਅਰੁ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਲਿਖਾਈ ਮੁਖ ਸੇਤੀ ਗੁਣੀ
ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਜਟੇ ਦੇ ਨੇ ਅਰੁ ਗਾਇ ਤੋਏ ਭੁਟੀ ਦੀ ਤਲਵੰਤੀ ਅਹੁ ਆਇ
ਆਸੀ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੂੰ ਢੰਢ ਕੇ ਲਧਾ ਸੀ ਦਾਇ ਮਹੀ ਨੇ
ਅਤੇ ਸਤਾਰਾਂ ਦਿਨ ਪੋਥੀ ਲਿਖ ਦਿਆਂ ਲਗੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਜੋ ਜੋ ਹਕੀਕ
ਤੁ ਆਹੀ ਸੇ ਸਾਹਿਜ ਨਾਲ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਲਿਖਵਾਈ ਸੀ ਤਾਂ ਭਾ
ਈ ਬਾਲੇ ਉਪਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਜੋ ਭਾਈ
ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਫਿਰਦੇ ਆ
ਹੇ ਅਤੇ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਦੇ ਵਖਤ ਭੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭੀ ਨਾਲੇ ਸੀ॥
॥ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਮਨ ਮੇ ਉਪਜੀ ਜੋ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਆਹਾ ਪਰ ਦੇਖਾ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਰੋਸ ਜਨਮ ਲੀ
ਤੁ ਆਹਾ ਸੇਏਹਾ ਚਿਤ ਵਨੀ ਮਨ ਮੇ ਹੋਇ ਰਹੀ ਆਹੀ ਅਰਕਤ ਕਦੀ
ਪੂਰਨ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਪਾਹਿਲੇ ਪਖ ਸੰਧੂ ਜਟੇ ਦੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਦਰ

ਸਨਨੀਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁਰ ਅਗਿਦ ਜੀ ਛਪਿ ਅਰਹਿ ਦਾਸੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾ
ਲੇਨੂੰ ਏਹੁ ਰਾਹਿ ਹੋਇ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਦਰਸਨ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਭਾ
ਈ ਬਾਲੇ ਸੁਣਿਅ ਜੋਇਕ ਖੜੇਟ ਅਗਿਦ ਤ੍ਰਿਹਣ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਆਪਣੀ ਜਾਹਿਗਾ ਬਾਪਿ ਆਹੈ ਪਰ ਨਹੀ ਜਾਣੀਦਾ ਜੋ ਕੋਹ ਨੀ ਬਾਇਛ ਪਬੈ ਠਹੈ
ਤਾਏਹ ਖਬਰ ਸੁਣਕਰ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅਗਿਦ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਇਆ
ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਸਕਤ ਆਹੀ ਜੋ ਭੁਟ ਲੈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਅਗਿਦ ਜੀ ਨੂੰ ਫੁੰਦ
ਕੇ ਲਧੋਸ ਜਾਂ ਅਗੈ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਅਗਿਦ ਜੀ ਕੋ ਠਹੀ ਵਿਚ ਬੈਠੇ
ਹੋਨ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਜਾਇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਗਿਦ ਜੀ ਅਗੈ ਜਬਾ ਸਕਤ
ਭੁਟ ਰਖੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਪੁਛਣ ਲਗਾ ਜੋ ਭਾਈ ਸਿਖਾਤੀ ਕਿ ਬੋ ਆਇਆ
ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਵੇ ਕੋਣ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਸਿਧੁ ਹਬ ਜੋ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ
ਤਾ ਜਟੇਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਗੋਤ ਸਿਧੁ ਹੈ ਅਤੇ ਨਉ ਬਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਤਨ ਰਾਇ ਭੇ
ਇ ਭੁਟੀ ਦੀ ਤਿਲਵੀ ਨੀ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਮੇ ਆਇਆ ਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ
ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅਗਿਦ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਸਿਖ ਕਿਸਦਾ ਹੈਂ ਅਰ ਤੈਨੂੰ
ਗੁਰੂ ਕੋਣ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਦਾ ਸਿਖ ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਕਾਲੂ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ
ਅਗਿਦ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਿਠਾਸੀ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆ
ਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇ ਬੋਲੈ ਵੇਰੇ ਵਡਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗਾ ਫਿਰਦਾ ਸਾਂ ਜਾਂ ਏਹ ਗਲ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਅਗਿਦ ਜੀ ਦਾ ਬੈਰਾਗ ਛੁਟ ਗਿਆ ਅਰ ਕਿਥਾ ਉਬੀ ਮੀਐ ਨਹੀ ਜਾਓਹ ਰਾਤ
ਗੁਜਰੀ ਤੇ ਫੇਰ ਭੁਲਕ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅਗਿਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੋ ਭਾਈ ਬਾ
ਲੇਨੂੰ ਸਦੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਇਆ ਆਇ ਗੁਰੂ ਅਗਿਦ ਜੀ ਦੇ ਅਗੈ ਮਥਾ
ਟੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਅਗਿਦ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੁਛ ਤੈਨੂੰ ਏ
ਹੁੰਗੀ ਮਲੁ ਮਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਨਮਿਆ ਸੀ ਸੋ ਕੀਕੁ ਜਨਮਿਆ ਸੀ ਤਾਂ
ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਤਾ ਮੈਨੂੰ ਮਲੁ ਮਨਾਹੀ ਪਰ ਜੀ ਇਤਨੀ ਮੇ ਸੁਣਿ
ਸੀ ਲੋਕਾ ਦੇ ਮੁਹਿ ਜੋ ਹਰਦਿਆਲ ਮਿਸਰ ਆਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਭਾਈ ਇਨੇ ਮਹੁਰ ਤੇ
ਅਤੇ ਇਨੇ ਨਛੜੇ ਅਤੇ ਕਤਕ ਦੀ ਪੁਰਨ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਸਿਸਾਰ ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜ
ਨਮਿਆ ਏਹ ਕੋਈ ਕਾਲੂ ਦੇ ਪਰ ਅਵਤਾਰੀ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਇਤ

ਸੁਣੀ ਸੀ ਜੋ ਮਹਿ ਤੇ ਕਾਲੂ ਨੇ ਜਨਮ ਪੜੀ ਤਿਤ ਸਮੇਂ ਲਿਖਵਾਈ ਥੀ ਤਾਂ ਫੇਰਹੁ
 ਅਗਿਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਿਵੇਂ ਜਨਮ ਪੜੀ ਭੀ ਹਬ ਆਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰਹੁ
 ਤੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਣੈ ਪਰ ਪੋਜ ਕੀਤਿਆ ਹਬ ਆਵੇ ਤਾਂ
 ਅਗਿਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋਈ ਇਜੇਹਾ ਭੀ ਸਿਖ ਹੋਵੇ ਜੋ
 ਸਿਕੋਲੋ ਜਨਮ ਪੜੀ ਦਾ ਪੋਜ ਹਬ ਆਵੇ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੀਏ
 ਚੀ ਪੋਜ ਹਬ ਆਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅਗਿਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਸਿਖ
 ਦੇ ਵਸ ਕੀਨਹੋ ਤੁਸਾਰੀ ਪੋ ਪੋਜ ਹਬ ਆਵੇ ਅਰ ਤੁਸੀ ਹੀ ਕਿਤੇ ਵਲਵੇਂ ਲੋਤ
 ਜਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਲੂ ਵੇਦੀ ਦਾ ਤਿਹਾਉ ਲਾਲੂ ਵੇਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਪਾਸ
 ਜਨਮ ਪੜੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਸੁਤੁ ਸੀ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਆਦਮੀ ਤੇ ਜੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅ
 ਗਿਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀ ਹੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁ
 ਭੀ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਆਦਮੀ ਦੇਵੇ ਚਹੁ ਹੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮੇਂ ਭੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜ
 ਚਰ ਲਾਲੂ ਵੇਦੀ ਨੂੰ ਆਖੀਏ ਜੋ ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਬਿਰਧ ਹੋਇਆ ਹੈਂ
 ਅਤੇ ਰੇ ਉਤੇ ਗੁਰੂ ਅਗਿਰ ਜੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੀ ਜਨਮ ਪੜੀ ਦੇ ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਅਗਿਰ ਜੀ ਨੇ ਮਰਿਗਿਏ ਅਤੇ ਅਗਿਰ ਜੀ ਵਿਚ ਤੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਹੀ ਅਸਾਂ ਗੁਰੂ ਅਗਿਰ ਜੀ ਨੂੰ ਦੂਢ ਤੇ ਲਧ
 ਗੁਰੂ ਅਗਿਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀ ਕੋਈ ਸਿਖ ਆਪਣੇ ਨਾਲ
 ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇਹੜਾ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਰੁਸੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਭੇ
 ਜੇਗੇ ਸੋਈ ਮੇਂ ਲੈ ਜਾਵਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅਗਿਰ ਜੀ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼
 ਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅਗਿਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਿਗਤ ਜੋ ਆਖਦੀ ਹੈ
 ਹੀ ਬਚਨ ਆਖਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਕ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਅਗਿਰ ਜੀ ਪਾਸ ਹਰਿ
 ਵਾਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅਗਿਰ ਜੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਪੁਨ੍ਹਿ ਤੂੰ ਸਿਖ
 ਦੇ ਜੇਹਾ ਰੁਖ ਹੈਂ ਤੁਸੀ ਬਾਲੇ ਨਾਲ ਜਾਹੁ ਤਲਵੰਡੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜ
 ਚਾ ਵਸਾਲੁ ਲੈ ਆਓ ਤਾਂ ਲਾਲੇ ਪੁਨ੍ਹਿ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਧੀਨ ਅਸਾਡੇ ਭਾ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪੜੀ ਅਸੀ ਦੇਖੀਐਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀ
 ਨਾਗੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਹੀ ਵਰਸਨ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਅਗਿਰ ਜੀ ਨੇ ਬਚ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਲਾਲਾ ਪੁਨ੍ਹਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਹਿਤ ਆਵੇ ਤਾਂ ਭਾ
 ਲਾ ਅਤੇ ਲਾਲਾ ਪੁਨ੍ਹਿ ਦੇਵੇ ਗਾਇ ਭੋਇ ਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਆਏ ਲਾਲੂ

ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਦੇਹੁ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਮੰਗੀ ਹੈ ਲਾਲੂ ਵੇਦੀ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਨਮ ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤਾਂ ਨਹੀ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਲਾ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸੈਂ ਤੂੰ ਸਚ ਆਖ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਕੇ ਗੁਰੂ ਸਿ
 ਹੀ ਚੰਦ ਤੂੰ ਤਾਂ ਮੇਨੂੰ ਹੋਰ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਲਾਲੂ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਇ
 ਕ ਨਲੀ ਏਰ ਰਖ ਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬਰਾਬਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੂੰ ਦੂਢ ਕੇ ਲਧਾ ਹੈ ਅਰ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੋਰੀ ਔਲਾਦ ਕਰ ਕੇ ਪੁ
 ਜੀ ਅਨਗੇ ਤਾ ਲਾਲੂ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਂ ਜਨਮ ਪਤੀ ਦੂਢ ਦਾਹਾਂ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕ
 ਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਜੀ ਤੂੰ ਕਾਲੂ ਦਾ ਭਿਰਾਉ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਭੀ ਅਰ ਕਾਲੂ
 ਭੀ ਚਲ ਗਏ ਹੈਨ ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ ਪਤੀ ਪਰ ਵਿਚ ਦੇ ਲੋ ਤਾ ਲਾਲੂ ਜਨਮ ਪਤੀ ਦੇ ਲੋ
 ਦੇ ਦੇ ਲੋ ਪੰਜ ਦੇ ਦਿਨ ਜਨਮ ਪਤੀ ਲਭੀ ਅਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦੇ ਹਥ ਦਿਤੀ ਭਾਈ
 ਬਾਲੇ ਲਾਲੇ ਪੁੰਨੂੰ ਦੇ ਹਥ ਦਿਤੀ ਤਾਂ ਲਾਲੇ ਪੁੰਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਭੀ ਨਾਲੇ
 ਚਲ ਤੇਰਾ ਭੀ ਬਹੁਤ ਮਰਾ ਭਾਏ ਵੇਰਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾ ਜੀ ਅਸੀਂ ਭੀ
 ਚਲ ਦੇਹਾਂ ਤਾ ਲਾਲੂ ਵੇਦੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਨ
 ਮ ਪਤੀ ਲੈ ਕੇ ਲੋ ਤੇ ਮੇਰੀ ਭੀ ਭੇਟ ਕੁਛ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਭਾ
 ਲਾ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛ ਭੇਟ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹੋ ਸੋ ਅਸੀਂ ਲੈ ਜਾਵੀ ਐਗੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਪੰਜ ਪੈ
 ਸੇ ਇਕ ਨਲੀ ਏਰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਮੇਰੀ ਭੇਟ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ
 ਅਗੇ ਰਖਨੀ ਅਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਣਾ ਅਤੇ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰ ਭੀ ਆਖਣੀ ਜੇ ਕਦੇ
 ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੋਰੀ ਬੁਰਾ ਮੰਨਣ ਤਾਂ ਤੁਸਾ ਚਿਣਤੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਰਣੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਤੇ ਲਾਲਾ ਪੁੰਨੂੰ ਦੇਵੇ ਜਣੇ ਜਨਮ ਪਤੀ ਲੈ ਕਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪਾਸ ਆਏ ਜਨਮ ਪ
 ਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੀ ਅਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਤੇ ਕ
 ਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਲਾਲਾ ਪੁੰਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੈ ਅਜਤੁ ਸਾਂ ਅਸ
 ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਜਨਮ ਪਤੀ ਹਥ ਲੈ ਕੇ
 ਚੁੰਮੀ ਅਤੇ ਅਖੀਆ ਤੇ ਸਿਰ ਤੇ ਰਖੀ ਤੇ ਖੋਲ ਕਰ ਦੇਖੀ ਗਾਂ ਅਖਰ ਸਾਸਤੀ ਹੈ
 ਨ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੇ ਭਾਈ ਕੋਈ ਅਜੇਹਾ ਸਿ ਖਰੇਵੈ ਜੋ ਦੇਵੇ
 ਅਖਰ ਪਾਇਆ ਹੋਵੈ ਤਾ ਮਹਿਮਾ ਖਰਾਜਟ ਬੋਲਿਆ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਰ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗਦ ਜੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਉਸਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਲਤਾਨ ਪੁਰ ਪੈਰ ਮੇਖ

ਖੜੀਗਠਿਦਹੈਓਹੋਵੇਂ ਅਖਰਪੜਿਆਹੈਦੇਵੇਹੀਵਚਦਹੈਗੁਰੂ ਅਗਿਦਜੀਕ-
 ਹਿਆਭਾਈਮਹਿਮਾਉਸਨੂੰਹੁਣਜਗੁਰਅਵਾਰਾਹੀਏਤਾਮਹਿਮਾਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀ
 ਮੇਓਸਨੂੰਸਦਾਲਿਆਵਦਾਹਾਂਮੇਰੇਆਖੇਝਬਦੇਅਵੇਗਾਤਾਂਮਹਿਮਾਸੁਲਤਾਨ
 ਪੌਰੇਪੈਰੇਮੇਖੇਨੂੰਸਦਾਲਿਆਇਆਪੈਰੇਮੇਖੇਗੁਰੂ ਅਗਿਦਜੀਅਗੇਆਇ
 ਮਥਾਟੇਕਿਆਗੁਰੂ ਅਗਿਦਜੀਨੇਜ਼ਮਪੜੀਪੈਰੇਮੇਖੇਨੂੰਦਿਖਾਈਪੈਰੇਨੇਦੇਖਦਿ
 ਆਹੀਜਨਮਪੜੀਤੁਰਰਵਾਰਸੁਣਾਈਗੁਰੂ ਅਗਿਦਜੀਸੁਣਕਰਬਹੁਤਖੁਸੀ
 ਹੋਏਤਾਂਗੁਰੂ ਅਗਿਦਜੀਕਹਿਆਹੇਭਾਈਪੌਰਾਏਹਅਸਨੂੰਜਨਮਪੜੀਗੁਰਮੁ
 ਖੀਅਖਰਾਵਿਚਲਿਖਦੇਹੁਤਾਪੈਰੇਕਹਿਆਭੁਲਾਗੁਰੂਜੀਤੁਸੀਕਾਗਜਹਛੇ
 ਮਗਿਓਅਤੇਮੈਂਲਿਖਦੇਦਾਹਾਂਤਾਂਗੁਰੂ ਅਗਿਦਜੀਨੇਕਾਗਦਅਤੇਲਿਖਣਸਿ
 ਆਹੀਹਛੀਮਗਿਓਦਿਤੀਤਾਂਪੈਰੇਮੇਖੇਨੇਜਨਮਪੜੀਲਿਖੀਅਤੇਗੁਰੂ ਅਗਿ

ਦਜੀਨੇਲਿਖਾਈ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਅਗੇਸਾਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੇਜਨਮਕੀਰਣੀ॥
 ਸਿਮਤੴ੫੨੬ਕਤਕਸੁਦੀਪਰਨਮਾਸੀਸੁਭਵਿਨਸੁਭਨਛੜਸੁਭਮਹੁਰਤਸਦ
 ਪਹਿਰਗਤਰਹਿੰਦੀਬੋਪਹਿਓਮਤਾਤ੍ਰਿਪਤਾਪਿਤਾਕਾਲੂਵੇਦੀਦੇਗੁਹਅਨਅਵਤਾ
 ਰਧਾਰਿਆਰਤੁਰੁਜਰੂਪਦਿਖਾਯਾਮਤਾਪਿਤਾਨੇਭੰਡਉਤਕਰੀਤੇਤੀਸਕੋਨੀਦੇਵਤਿਓਨੇ
 ਰੋਗਸੀਸਿਧੋਨੇਨੋਨਾਬਛੇਜਤੀਬਵੰਜਾਬੀਰਇਨਸਭਨਾਨੇਅਨਮਸਕਾਰਕਰੀਦੇ
 ਵੇਦੇਦੀਆਰਿਖੀਤਪੀਸਗਜਿਤਨੇਉਤਮਪੁਰਸਸੇਸਭਨੇਆਇਭੰਡਉਤਕਰੀਜੋਕਲ
 ਜੁਗੁਓਧਾਰਵਾਸਤੇਆਪਨਿਰੰਕਾਰਨੇਅਵਤਾਰਲੀਆਹੈਇਤਨਾਕੌਤਕਦਿਖਾਇ
 ਕਰਮਾਤਪਿਤਾਕੋਕਹਾਮੈਬਾਲਕਰੂਪਧਰਤਾਹੋਸਭਦੇਵਤਿਆਕੋਵਿਦਾਕੀਤਾਅਰ
 ਮਾਯਾਕਾਜਾਲਮਤਾਪਿਤਾਪ੍ਰਭਾਲਕਰਬਾਲਕੋਕੀਤਰਾਂਕੌਤਕਕਰਨੇਲਗੇਰੁਦਨਕ
 ਰਤੇਭੁਏਹਏਅਲਪੀਭੰਡਕਾਲੂਵੇਦੀਦਾਪਰੋਹਤਾਹਾਵਡੇਵੇਲੇਤਿਸੋਕੋਬੁਲਾ

੬

ਵਟ ਗਏ ਕਾਲੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪੋਹਤ ਨੇ ਕਹਾ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਆਖੋ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਾ ਬਾਲ ਕਨੇ ਜਨਮ
 ਲੀਤਾ ਹੈ ਜਨਮ ਪਤੀ ਚਲ ਕੇ ਲਿਖੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਾਠ ਪੁਜਾ ਕਰ ਕੇ ਪੋਹਤ ਜੀ ਆਏ ਅਤੇ ਕ
 ਰਿਆ ਮਹਤਾ ਕਾਲੂ ਤੁੰ ਕਰਾਹ ਅਤੇ ਕੇ ਸਰਲੇ ਆਓ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਜਾਇ ਕੇ ਕਰਾਹ ਅਤੇ ਕੇ
 ਸੁਲੈ ਆਯਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੀੜਿਤ ਆਖਿਆ ਹੋ ਕਾਲੂ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਸਬਦ ਸੁਣਾਉ ਜੇ ਬਾਲ ਕਕਿ
 ਆਸਬਦ ਲੈ ਕਰ ਜਨਮਿ ਆਏ ਅਤੇ ਵਖੁਭੀ ਸੁਣਾਉ ਜੇ ਬਾਲ ਕਕਿ ਸਵਖਤ ਜਨਮ
 ਲੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਅਗੋਂ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪੀੜਿਤ ਜੀ ਜਨਮ ਦੀ ਤਾਮੇਨੂੰ ਖਬਰ ਹੈ ਜੇ ਇਕ
 ਘੜੀ ਅਤੇ ਦੋ ਪਹਿਰ ਰਤ ਗਈ ਆਹੀ ਤਾਂ ਬਾਲ ਕਨੇ ਜਨਮ ਲੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਦ ਦੀ ਤਾ
 ਮੇਨੂੰ ਖਬਰ ਨਹੀ ਤਾਂ ਪੀੜਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਕਾਲੂ ਤੂੰ ਅਵੇ ਪੁਛੁ ਦਾਈ ਹਈ ਤਾਂ ਜਾਇ ਕਾਲੂ
 ਨੇ ਦਾਈ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਸਦਿ ਮਾ ਤਾਂ ਦਾਈ ਬਾਹਰ ਆਈ ਤੇ ਦਾਈ ਨੇ ਆਕਰ ਪੁਛੁ ਮਾ ਕਿਉ ਮਾਇ
 ਤਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉ ਸਾਦਿ ਆਏ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਦਾਈ ਜੇ ਕੁਛ ਪੀੜਿਤ ਜੀ ਪੁਛੁ ਦੇਹੈ
 ਸੇਤੁੰ ਦਸ ਤਾਫੇਰ ਦਾਈ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪੀੜਿਤ ਜੀ ਕੁਛ ਪੁਛੁ ਪਿੰਡ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬਾਲ ਕ
 ਕੀ ਸਬਦ ਲੈ ਕਰ ਜਨਮਿ ਆਸੀ ਤਾ ਦਾਈ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪੀੜਿਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਹਥਾਇ
 ਰਕਿਤ ਨੇ ਹੀ ਬਾਲ ਕਨੇ ਜਨਮੇ ਹੈਨ ਪ੍ਰਜੀ ਇਜੇਹਾ ਬਾਲ ਕਇ ਸਤਰਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਜਨਮਿ
 ਆਏ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਆਵਾਜਾਇ ਸਤਰਾ ਨਿਕਾਲਿ ਆਏ ਜਿਸਤੁੰ ਕੋਈ ਸਿਆਣਾ ਹਸ
 ਕਰਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਗਇ ਸਬਾਲ ਕ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਵਡੀ ਹੋਰ ਨਗੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀ
 ਰਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਕਾਲੂ ਏਹ ਬਾਲ ਕ ਸੁਭ ਨਛੁ ਤੇ ਜਨਮਿ ਆਏ ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਪ
 ਹਿਰਦੇ ਅਵਿ ਜਨਮਿ ਆਹੈ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਕਰ ਹੁੰਦਾ ਪ੍ਰਅਜ ਬਡੀ ਪੁਰਬੀ ਦੀ ਰਤ ਆ
 ਹੀ ਅਗਇ ਸਦੇ ਸਿ ਪੁਛੁ ਤੁਛਿਆ ਲੋੜੀ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵਡੀ ਹੋਰ ਨਗੀ ਹੈ ਜੇ ਦੇ
 ਖਾ ਕੇ ਹਨੁ ਛੁੜਾਇ ਸਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਫਿਰੇਗਾ ਅਤੇ ਪਿੰਡੁ ਤੇ ਵਡਾ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਆ
 ਹੰਤਾ ਪਿੰਡੁ ਤੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਕਾਲੂ ਮੈਨੂੰ ਬਾਲ ਕ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਉ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਅੰ
 ਦਰ ਗਿਆ ਜਾਇ ਕੇ ਕਾਲੂ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲ ਕ ਮੀਰੀ ਆ ਅਗੋਂ ਕਾਲੂ ਦੀ ਇਸਤੀ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੇ ਬਾਲ ਕ ਨੂੰ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀ ਦੇਵੀ ਕਿ ਠਿਠੇ ਦੇ ਨਹਨ ਠਾਫੇਰ ਪਿੰਡ
 ਤੇ ਨੇ ਬਾਹਰ ਕਹਿਆ ਜੇ ਇਸ ਬਾਲ ਕ ਦਾ ਕੁਛ ਬਿਘਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਬਾਬ ਕਰਾਹੁੰ
 ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਬਾਲ ਕ ਨੂੰ ਪੋਤ੍ਰੀ ਆਵਿ ਰਲ ਪੇਟ ਕਰ ਲੈ ਆਯਾ ਲਿਆਇ ਕੁ ਬਾਲ ਕ
 ਨੂੰ ਪੀੜਿਤ ਅਗੋਂ ਬੈਠਾ ਆ ਪੀੜਿਤ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਆਹ ਪੀੜਿਤ ਬਾਲ ਕ ਦੇ ਖਰ ਖਰ ਹੋਗਾ
 ਤੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਪੀੜਿਤ ਨੇ ਬਾਲ ਕ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੋ ਕਾਲੂ ਜੀ ਬਾ
 ਲ ਕ ਨੂੰ ਅਦਿਰ ਲੈ ਜਾਹਿ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਬਾਲ ਕ ਨੂੰ ਅਦਿਰ ਲੈ ਗਇ ਆ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਬਾਲ

ਕਛੁਕਰ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਰ ਆਇ ਕਰ ਆਖਿ ਓਸ ਪੰਡਤ ਜੀ ਇਸ ਬਾਲਕ
 ਦਾ ਨਉ ਕੁਛੁ ਆਖੇ ਤਾ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਕਾਲੂ ਮੇ ਇਸ ਦਾ ਨਉ ਸੋਧ ਕੇ ਤੇਰਾ ਵਿਨਾ
 ਨੂੰ ਰਖਾਗਾ ਅਤੇ ਚੋਲ ਭੀ ਪਾਵਾਗਾ ਤਾ ਫੇਰ ਬਿਧਮਾਤਾ ਆਈ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਕਾਰੁਪਧ
 ਰ ਕਰ ਅਰ ਆਇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਪਰਸੇ ਅਤੇ ਦਰਸਨ ਕਰਿਆ ਤਾ ਕਾਲੂ ਨੂੰ
 ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਸੋ ਤੁਸੀ ਵਡੇ ਭਾਗਵਾਨ ਹੋ ਏਹ ਬਾਲਕ ਜੋ ਤੁਮ ਚੇ ਪਰਜ
 ਨ ਮਿਆ ਹੈ ਸੋ ਏਹੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਜਸੀ ਭਾਗਵਾਨ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਕੇ ਪਿਛੇ ਕਈ ਜੀ
 ਵ ਮੁਕਤ ਹੋਵਨਗੇ ਤਾ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕਰ ਕਾਲੂ ਅਰ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ
 ਏ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਜਨਮ ਲੈਣੇ ਨਾਲ ਸਭੁ ਨ ਜੀਵਨੂੰ ਆਨੰਦ ਹੋਇਆ ਕੋਈ
 ਜੀ ਅਜੇ ਬੰਦੀ ਵਨ ਸੇ ਸੋ ਭੀ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਗਏ ਅਰ ਕੋਈ ਜੀ ਅਜੇ ਦਾਇਵੀ ਹੋਸਨ ਸੋ ਧਨ
 ਵੰਤੁ ਹੋਇ ਗਏ ਅਰ ਕੋਈ ਜੀ ਅਜੇ ਰੋਗੀ ਹੋਸਨ ਸੇ ਅਰੋਗ ਹੋਇ ਗਏ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾ ਪਿਤ੍ਰ
 ਸਭੁ ਸਰਸੇ ਭਏ ਅਰ ਕਹਿਣੇ ਲਗੇ ਅਬ ਹਮਾਰਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਉਪਜਿਆ
 ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਉ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਉਪਜਿਆ ਫੇਰ ਅਠਾਈ ਸਹਜਾਰ ਦੇਉ ਤਿਆ
 ਸਮੇਤ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਨੈ ਭੀ ਆਇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਰ ਆਇ ਆਰਤੀ ਕਰੀ ਤਾ ਫੇਰ
 ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਅਰ ਚਿਤ ਗੁਪਤ ਧਰਮ ਰਾਜੇ ਸਮੇਤ ਆਇ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਅਰ ਨ
 ਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਅਤੇ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਲਗੇ ਹੋਵਨ ਅਰ ਅਨਾਹਦ ਸਬਦ ਲਗੇ ਹੋਵਨ ਤਾ ਫੇਰ
 ਰਮਾ ਦੇਉ ਅਰੁ ਪਾਰਬਤੀ ਨੈ ਭੀ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਅਰ ਬੰਦ ਜਾ ਬੀਰ ਛਿਅ ਜਤੀਰ
 ਉਰਾ ਸੀ ਸਿਧ ਨਉ ਨਾਬ ਨੈ ਆਇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਿਆ ਅਤੇ ਸਰਬ ਦੇਵੀ ਸਤੇ ਚਉ
 ਸਠ ਜੋਗਣੀਆ ਸਮੇਤ ਆਇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਅਰ ਸਭੁ ਨ ਦੇਵ ਤਿਆਨੇ ਆਇ
 ਕਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਅਰ ਪੁਸਪਾਕੀ ਬਰਖਾ ਕਰ ਕੇ ਉਸਤਤਿ ਲਗੇ ਕਰਨ ਅਰ
 ਕਹਿਣੇ ਲਗੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋ ਜਨਮ ਲੈਣੇ ਨਾਲ ਕਿਆ ਪਰਜੇ ਜਨ ਸੀਐ
 ਪਰ ਤੁਮ ਨੇ ਜਗਤ ਕੀ ਕਾਇਆ ਣ ਕਰਣੇ ਨ ਮਿਤ ਏਹੁ ਖੇਲ ਕਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮਾਰੀ
 ਗਤਿ ਮਿਤ ਤੁਮਾਰੀ ਜਾਣੇ ਜੀ ਅਰ ਹੋਰ ਕਿਆ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਜੀ ਸਬ ਦੇਵਤਾ ਨੇ ਮਿਲ
 ਕਰ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਪੁਰੀਆ ਕੋ ਸਿਧਾਰੇ ਤਿਸ
 ਤੇ ਉਪਰੰਤ ਬਾਲਕ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੋਣੇ ਕਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਸਦਾ ਹੀ ਏਹੁ ਕ
 ਹਣੇ ਕਾ ਜੋ ਧੰਨ ਤੇਰਾ ਨਉ ਹੈ ਐ ਪਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਸਕੈ ਨਾਹੀ ਸੋ ਏਹੁ ਬਾਲਕ
 ਕਿਆ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਲੋਕ ਵਧਾਈ ਆ ਦੇਵਣ ਆਵੈ
 ਅਰ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਸੋਚਿ ਲੇ ਲਗੇ ਗਾਵਨੇ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਮੰਗਤੇ ਆਵਨ

ਉਨ ਨੂੰ ਮਹਿਤ ਕਾਲੂ ਰੂਪ ਮੇ ਟਕੇ ਗਉਆ ਕਪੜੇ ਅਨਾਜ ਦੇ ਦੇ ਕਰਵਿਯਾ ਕਰੈ
ਅਰਪਰਵਚ ਕੀਆ ਇਸਤੀਆ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾਈਆ ਦੇਵਣ ਅਵੈ ਤਾਂ
ਫੇਰਿ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂਤੀ ਵਿਤੀ ਅਰਛੁ ਛੀ ਕਾਵਿਨ ਹੋਇਆ ਸਭ ਪ੍ਰਵਰ ਜੇਵਣਾ
ਇਆ ਅਰਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਛੀ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ ਅਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਭੀ ਇ
ਸਨਾਨ ਕਰਵਾਇਆ ਅਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਨਾਏ ਸਰਬ ਦੇਵਤਾ ਅਰਪਿਤ ਮਨਾਏ ਅਰ
ਬਸਤ੍ਰ ਜਗ ਕੀਆ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਮੰਗਿ ਲਹੇਇ ਛੇ ਤਾ ਸਭ ਕੋਈ ਚਿੰਤੁ ਤੁਰਕ ਕਹਣੇ
ਲਗੇ ਏਹ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪ ਪੈਦੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਰ ਪੰਡਤ ਤੇਰਾ ਦਿਨ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰ
ਦਾਰਿਹ ਜਾ ਤੇਰਾ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤਾ ਪੰਡਤ ਨੇ ਚੋਲਾ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਨਉ ਰਖਿਆਨਾ
ਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤਾ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪੰਡਤ ਜੀ ਤੁਸਾ ਏਹ ਨਉ ਨਹੀ ਸੀ ਰਖਣਾ
ਅਰਥਿਹ ਨਉ ਜੋਹੈ ਸੁਹਿੰਦੂ ਤੇ ਤੁਰਕ ਦਾ ਸਾਝਾ ਹੈ ਤਾ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਕਾਲੂ ਏਹ
ਵਡਾ ਅਵਤਾਰੀ ਤੇਰੇ ਘਰ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ਅਰ ਏਹਾ ਅਵਤਾਰੀ ਅਗੈ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੋ
ਇਆ ਅਗੈ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਚੰਦ੍ਰ ਹੋਇ ਹੈਨ ਸੋ ਓਨ ਨੂੰ ਇਕੋ ਚਿੰਦੂ ਹੀ ਪੂਜਦੇ ਹੈ
ਨ ਅਰ ਏਹ ਜੇਨਾਨ ਕਜੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੋ ਇਸਨੂੰ ਚਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇਵੇਂ
ਹੀ ਪੂਜਨਗੇ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਨਉ ਜਿਮੀ ਅਸਮਾਨ ਵਿਚ ਰਵੇ ਜਵੇਗਾ ਅਰਥਰਤੀ
ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਦੇਵੇ ਹੀ ਰਾਹੁ ਦੇਵਨਗੇ ਅਤੇ ਇਹ ਵਡਾ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਿਰੰ
ਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਪੇਗਾ ਅਤੇ ਲੋਕ ਨੂੰ ਜਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਹੀ ਜਾਣੇ
ਗਾ ਇਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣੇਗਾ ਨਹੀ ਅਤੇ ਸੁਣ ਕਾਲੂ ਏਹ ਜੇ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਤਾ ਜਗਤ ਕੋ ਉਧਾਰਨੇ ਕੋ ਜਨਮਿ ਲਿਆ ਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਕਾਲੂ
ਰੂਪ ਕਰਗਿਆ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜਨਮਤ ਹੀ ਗਮਾਨ ਵਾਨ ਹੋਇ ਕਰ
ਬੈਰਾਗ ਲੈਕਰ ਜਨਮਿਆ ਅਰ ਬੈਰਾਗ ਹੀ ਕਮਾਵੈ ਜਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਹੀਨੇ ਕ
ਹੋਇਆ ਤਾ ਧੋਣ ਟਿਕਾਵਣ ਲਗਾ ਤਾ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪਪੂੜੇ ਮੇ ਲਿਟਾ
ਇਆ ਜਾਵੇ ਜਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਜਾਮ ਹੀ ਨਿਆ ਦਾ ਹੋਇਆ ਤਾ ਲਗਾ ਬਾਲਕਾ ਦੀ
ਤਰਾ ਬੋਲਣ ਜਬ ਕੋਈ ਬੁਲਾਵੇ ਤਾ ਅਗੇ ਤੇਹਸ ਦੇਵੇ ਜਾਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਾਮ ਹੀ ਨਿ
ਆਵੇ ਹੋਏ ਤਾ ਲਗੇ ਚਉਕੜੀ ਮਾਰ ਕਰ ਬੈਠਣ ਜੋਗੀ ਸ਼ਾਕੀ ਨਿਆਈ ਤਾ ਮਾਤਾ
ਜੀ ਓਹ ਚੌਕੜੀ ਖੋਲਵੇਵੈ ਜੋ ਮਤ ਇਸਦੀ ਯਾਟੀ ਗਾਵਿਖੇ ਵਲ ਪੈ ਜਾਵੇ ਤਾ ਜਾਤਾ ਏ
ਮਾਤਾ ਜੀ ਗੋਰੇ ਪਗੜੀ ਰਖੇ ਤਾ ਏਈ ਬੈਠ ਰਹੇ ਜਾਮਾਤਾ ਜੀ ਗੋਰੇ ਛਤ੍ਰ ਦੇਵੇ ਤਾ ਫੇ
ਰ ਉਸੀ ਤ੍ਰ ਜੋਗੀ ਸ਼ਾਕੀ ਨਿਆਈ ਤਾ ਨੀ ਲਗ ਜਾਵੇ ਤਾ ਲੋਕ ਕਹਣ ਜੋਹੇ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਾ

ਇਹ ਬਾਲਕ ਕਿਉਂ ਕਰ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਜਦ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਰ ਮਹੀ ਨਿਆ ਕਹੋਇ ਅਤ
 ਗੋਰੇ ਪਣੇ ਲਗਾਤਰ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਬੁਲਾਵੈ ਤਾ ਹਸਕਰ ਉਸਕੇ ਮੁਖ ਲਹੈ ਜ
 ਉਮਾਤਾ ਦੁਧ ਪੀਆਵੈ ਤਾ ਹਸਕਰ ਦੁਧ ਪੀਵੈ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਜਾਗੈ ਉਸਕੇ ਪੀਛੇ
 ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭੀ ਜਾਗੈ ਬਾਲਕ ਕੋ ਭੀ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਵੈ ਆਪ ਭੀ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰੋ
 ਅਰ ਨਾਮ ਭੀ ਜਪੈ ਦਿਨ ਦਿਨ ਉਨਕੇ ਘਰ ਮਾਇਆ ਵਧਦੀ ਜਾਵੈ ਅਰ ਦਾਨ
 ਪੁਨਿ ਭੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਤੇ ਆਗਮਾਨ ਕੀ ਧ੍ਰਿਧ ਸਭਾ ਮਿਟ
 ਗਈ ਕਬਰਾ ਕੀ ਮਝੀਆ ਕੀ ਆਗਿਆਨੀਆ ਕੀ ਪੁਜਾ ਮਿਟ ਗਈ ਜੈਸੇ ਸੁਰਜ
 ਕੇ ਚਰਨੇ ਕਰਤਾਰੇ ਛਪ ਜਾਵੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮ
 ਹਾਰਾਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭੂਮਾ ਜੈਸੇ ਸਿੰਘ ਕੇ ਬੋਲਣੇ ਕਰ ਮਿਗਾਵਲੀ ਸਭ ਭ
 ਜ ਜਾਵੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਨਾਮ ਕਰ ਸਭ ਪਾਪ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ ਤਾ ਇਕ ਦਿਨ
 ਆਕਾਸ ਬਾਣੀ ਭਈ ਜਿਥੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਪੈਰ ਧਰੇਗਾ ਸੋਈ ਪੁਜਾ ਕਾ ਆਸਣ
 ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੋਸ਼ਟ ਕਰੇਗਾ ਮੁਨੀ ਸਰ ਰਖੀ ਸਰ ਪੀਰ ਪੈਕ ਬ੍ਰਹਮ
 ਆਸਣ ਭੀ ਪੁਜਣ ਜੋਗ ਹੋਵੇਗੇ ਔਰ ਜੋਣ ਸੇ ਪੁਰਾਨੇ ਕਰਾਨੇ ਮੇ ਬਾਬੇ ਕੀ ਬਾ
 ਣੀ ਕੀ ਸਾਖਾ ਓਖੀਏ ਗੀ ਸੋਈ ਗੰਥ ਪ੍ਰਵਾਣ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਗੰਗਾ
 ਜਗਤ ਮੇ ਵਹਾਣੀ ਹੈ ਗੰਗਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਚਰਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ
 ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਗੰਗਾ ਮੇ ਜੋ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਉਸਕੇ ਪਿ
 ਛਲੇ ਪਾਪ ਕਟੀ ਦੇ ਹੈਨ ਆਗੇ ਕੋ ਪਾਪ ਕੀ ਸ੍ਵਧਾ ਮਿਟਾਇ ਨਹੀ ਸਕਤੀ ਅਰ ਇਸ
 ਕੀ ਰਸਨਾ ਸੇ ਜੋ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰੇ ਵੈ ਗੰਥ ਮੇਰੇ ਚਰਨੇ ਕੋ ਮੁਖ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ
 ਉਸਕੇ ਅਭਿਆਸ ਕ੍ਰੋਗੇ ਸੋ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਕੇ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੇ ਅਗਤਿ ਨਕੇ ਪਿ
 ਛਲੇ ਪਾਪ ਭੀ ਕਟੇ ਜਾਵੇਗੇ ਆਗੇ ਕੋ ਪਾਪ ਕਰਨੇ ਕੀ ਸ੍ਵਧਾ ਨਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਰ ਗੀ
 ਗਾਇਕ ਅਸ਼ਾਨ ਪਰ ਵਗਤੀ ਹੈ ਇਸ ਬਾਣੀ ਰੂਪੀ ਗੰਗਾ ਨੇ ਪਿੰਡੁ ਪਿੰਡੁ ਗਾਉ
 ਗਾਉ ਮੇਂ ਘਰ ਘਰ ਮੇ ਧਮ ਸਾਲਾ ਕਰਨੀ ਆਹੈ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਕਬਾ ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਗੀ
 ਗਾਵਾਵਾਣੀ ਹੈ ਚਾਰੇ ਕੁਟ ਅਰ ਨਉ ਖੰਡੁਕ ਉਧਾਰ ਇਸ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨੈ ਕਰਨਾ ਹੈ ਮੇ
 ਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਚਾ ਦੁਆ ਮੇਰੀ ਮਾਹਿਮਾ ਕਾ ਜਹਾ ਕਹਾ ਵਰਤਾਵਾਣਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਹੀ ਰੂਪ
 ਹੋਇ ਕਰਏ ਹਕ ਲਿਜਗ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰੀ ਏਹ ਰੂਪ ਨਾਨਕ ਧਾਰੂ ਕੀ ਯਾ ਹੈ ਮੇਰੇ
 ਅਰ ਇਸ ਮੇ ਭੇਦ ਨਹੀ ਜਾਨਣਾ ਏਹ ਬਾਣੀ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਅਰ ਪਿਤਾ ਕਾਲੂ ਨੈ ਸੁਣੀ ਤਾ
 ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਅਰ ਗਦ ਰਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਰਹਲ ਕਰਨ ਲਗੇ ਜਬਾਬਾ ਜੀ ਬ੍ਰਸਦਿ

੧੦

ਕਰਹੋਇਆ ਤਉਨੋਬਰਸਰੀਫਕੀਤੀ ਬਡਾਬ੍ਰਹਮਭੋਜਕੀਤਕਾਲਨੋਬਹੁਤ
 ਲੋਕਕੋਦਾਨਦੀਆਮਿਗਤੇਗੁਣਬ੍ਰਹਮਣਸਭੁਆਪਾਇਕੋਪ੍ਰਸਿਨਹੋਏਜਬਬਾਬਾ
 ਜੀਬੋਠਣਸਿਖਿਆਚਉਕਰੀਮਾਰਕਰਸਿਧਾਸਾਣਕਰਬੈਠੇਪਾਣਕੇਬੀਰਵਾ
 ਹਿਗੁਰੂਕਜਾਪਕੈਜਬਭੋਫਬਰਸਕਾਬਾਬਾਜੀਹੁਆਤਾਬੋਲਣਸਿਖਿਆਜਾਬੋ
 ਲੇਤਾਵਾਹਿਗੁਰੂਬੋਲੇਜਾਦੇਬ੍ਰਸਕਾਹੁਆਤਾਖਲੋਵਣਸਿਖਿਆਮੋਤੀਆਕੇ
 ਸਮਾਨਦੀਯਾਨਿਕਲੀਯਾਜਾਖੇਭੋਤਾਵੇਵਤਿਆਅਵਤਾਰਕੀਆਪਿਤਮਾ
 ਸਾਬਖੇਲਿਆਕਰੇਅਰਘਰਕੀਆਵਹੀਆਅਰਕਾਗਦਾਕੀਆਪੋਥੀਆ
 ਬਣਕੇਉਪਾਛੇਰੁਮਾਲਚੜਾਏਜੋਬਾਲਕੇਖੇਡਨਵਾਸਤੇਬੁਲਾਵਣਤਾਕਹੇਮੇਧੋ
 ਥੀਪੜਦਾਹਾਬ੍ਰਸਕੇਬ੍ਰਸਮੇਬਾਬੋਕੀਬ੍ਰਸਗਢਿਹੋਵੇਦਾਨਪੁਨਿਬਹੁਤਹੋਵੇਜਤੀ
 ਨਬਰਸਕਾਹੁਆਤਾਇਕਵਿਨਮਾਤਾਪਿਤਕੋਲਅਬੈਠਪੂਛਤੂੰਕੌਣਸੀਪੋਥੀ
 ਪੜਦਾਹੈਤਾਬਾਬੋਜੀਕਹਿਆਮੈਸਪਤਸਲੋਕੀਗੀਤਾਪੜਤਾਹੈਤਾਉਨੋਨੇਕ
 ਹਾਸਾਨੂੰਭੀਸੁਨਾਇਤਾਬਾਬਾਜੀਬੋਲਿਆਸਲੋਕਓਅੰਮਿਤਮੇਕਾਖਰੇਬ੍ਰਹਮ
 ਵਿਆਹਰਨਮਾਮਨਸਿਮਰਨਯਃ ਪ੍ਰਯਾਤਿਯਜੀਦੇਹੰਸਮਾਤਿਪਰਮਾਰਾਤਿ॥੧॥
 ਬਤਃ ਪਾਣਿਪਦੇਤਤਸ੍ਰਬਤੋਖਿਸਰੋਮੁਖੀਸਰਬਤਃ ਸ੍ਰੁਤੀਮਾਲੋਕੇਸਰਬਮਾਇ
 ਤਯਤਿਸ੍ਰੁਤਿ॥੨॥ ਅਰਜਨੇਵਾਰਾ ਸਚਾਨੇਰਿਖੀਕੇਸਤਵਪ੍ਰਕੀਰਤਿਆਜ
 ਗਤਪਰਹਰਸਿਮਤਤਮਨੁਰਜਤੇਰਰਖਮਾਸਿਭੀਤਾਨਿਦਿਸੇਵਵੇਤਸਰਬੇਨਮ
 ਸਸੀਤਿਰਸਿਧਾਸੀਘਾ॥੩॥ ਕਵਿਪੁਰਾਣਮਨਸਾਸਿਤਾਰਮੋਹੋਰਣੀਆਂਸਮੁਨੁ
 ਸਮਰੇਦਮਾਸਰਵਸ੍ਰਜਧਾਤਾਹਮਾਚਿਤਮਰੂਪਮਾਦਿਤਮੇਵਰਣਿਤਮਸਃਪਰ
 ਸਤਤ॥੪॥ ਉਰਧਮੂਲਮਧਃ ਸਾਖਾਮਵਸਿਬਤੰਪ੍ਰਾਹੁਰਵਮਯੀਛੰਦਾਸਿਯਸ
 ਯਪਰਨਾਦਿਯਸਤੰਦੇਵਸਦੇਵਵਿਤ॥੫॥ ਸਰਵਸ੍ਰਮਚਾਹੇਹ੍ਰਿਦਿਸੀਨਨਿਦਿਸ
 ਰੋਮਤਃ ਸਮਿਗਤਿਰਗਮਾਨਮਧੋਹਿਨਿਰਦੇਵੈਃ ਸਰਬੈਰਹਿਮੇਵਦੇਵਮੇਵੇਦਾਤ
 ਕ੍ਰਿਦਵੇਦਵੇਦਵਚਾਰੀ॥੬॥ ਮਨਮਨਭਵਮਰਭੁਗਤੋਮਦਯਜੀਮਾਨਮਸਕੁ
 ਰੂ॥ਮਾਮੇਵੈਸਸਮਯੁਕਤੇਵਮਾਤਮਾਨੰਮਤਪਰਾਇਣਃ॥੭॥ ਤਬਕਾਲੁਨੋ
 ਕਹਾਇਸਕਾਅਰਬਸੁਣਵੇਜੋਮੇਰੀਸਮਝਮੇਆਵੈਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬਰ
 ਨਕੀਤਾਜੋਸੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਜੀਅਰਜਨਕੋਕਹਾਏਓਅੰਕਾਰਜੋਏਕਅਖਰਹੈਸੋਸ
 ਬਰਬ੍ਰਹਮਹੈਜੋਇਸਕੋਉਚਾਰਨਕਰਤਾਹੈਅਰਮੇਰਾਧਿਆਨਕਰਤਾਹੈਜੋਇ
 ਸਪ੍ਰਕਾਰਸੀਰਕੋਤਿਆਗਤਾਹੈਸੋਮੁਝਪਰਬ੍ਰਹਮਕੋਪ੍ਰਾਪਤਹੈਤਾਹੈਮੇਜੋਯੁਭੈਤੀ

ਹਾ ਅਰਪੁਰਤਨਹਾਂ ਸੁਖਮਤੇ ਅਤ ਸੁਖਮਹੋਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇਜੇ ਮੁਝ ਕੋ ਸਿਮਰਤੈ
 ਅਰਮੇ ਸਭ ਕਾ ਅਧਾਰਹੋ ਅਰਨਿਸਚਿਤ ਰੂਪਹੋ ਸੁਰਜ ਕੀ ਨਿਆਈ ਪ੍ਰਕਾਸਰੂਪ
 ਹੋ ਆਗਿਆਨ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰੇ ਪਰੇ ਹੋ॥੨॥ ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਮੇਰਾ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ
 ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਮੇਰੀ ਖਿਆਲ ਕਰਤਾ ਹੋਰਾ ਖਾ ਆਦਿਕ ਉਸ ਸੇਭੈ ਮਾਨ ਹੋਕੇ ਭਾਗ ਜਾਤੇ
 ਹੈ ਅਗਸਿਧ ਆਦਿਕ ਸਭ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ॥੩॥ ਸਰਬ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇਰੇ ਹਾਥ ਹੈ
 ਸਰਬ ਕੇ ਚਰਨ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਹੈ ਸਰਬ ਕੇ ਨੇੜ ਮੇਰੇ ਨੇੜ ਹੈ ਸਰਬ ਕਰਨ ਮੇਰੇ ਕਰ
 ਨ ਹੈ ਸਰਬ ਮੇਰੇ ਹੀ ਚੈਤਨ ਤਾਹੈ॥੪॥ ਏਹ ਜੇ ਬੈਰਾਠ ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ ਬੈਕੁੰਠ ਇ
 ਸਕ ਉਚਾ ਸਿਰ ਹੈ ਅਰ ਤਲੇ ਕੀ ਆਪੁਰੀ ਆਇਸ ਕੀ ਆਡਾ ਲੀ ਆ ਹੈ ਵੇਦ
 ਇਸ ਕੋ ਪੜ ਹੈ ਸੋਚ ਲਾਇ ਮਾਨ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਅਗਿਆਨੀ ਸਤਿਕਰ ਮਾਨ ਤੈ ਹੈ ਵੇਦ
 ਤ ਇਸ ਕਾ ਫਲ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕੋ ਅਸਤ ਜਾਨਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਵੇਦਾਤ ਕਾ ਵੇਤਾ ਹੈ॥੫॥ ਸ
 ਰਬ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਮੇਰੇ ਅਤਿਰਜਾ ਮੀ ਹੋਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀ ਆ ਹੈ ਜੋ ਮੁਝ ਕੋ ਗਿਆਨ
 ਕਰਕੇ ਸਿਮਰਤ ਹੈ ਵੇਦ ਭੀ ਸਭ ਮੁਝ ਕੋ ਹੀ ਜਣਾਵਤੇ ਹੈ ਵੇਦ ਕਾ ਅਤਿ ਮੇਰੀ ਸਤਿ
 ਰੂਪ ਹੈ॥੬॥ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਵਾਣਾ ਹੋ ਅਰ ਮੇਰਾ ਹੀ ਭੁਗਤ ਹੋ ਅਰ ਮੇਰਾ ਹੀ ਪੁਜ
 ਨ ਕਰ ਮੁਝ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਮੁਝ ਹੀ ਕੋ ਦੇਖ ਮੁਝ ਹੀ ਸਾਬਜੁ ਮੁਝ ਹੀ ਕੋ
 ਮਨ ਮੇਰੇ ਹੀ ਆਸਦੇ ਹੋ॥੭॥ ਜਬ ਏਹ ਸਪਤਿ ਸਲੋਕੀ ਗੀਤਾ ਕਾ ਅਰਥ ਬਥੇ
 ਜੀਨੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੋ ਸੁਣਾਇਆ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਤਬ ਉਨੋਨੇ ਕਹਾ ਐਸੇ ਸ
 ਲੋਕ ਤੇਰੇ ਸੁਣਨੇ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਦਰਿ ਨਹੀ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਕਿਸਨੂੰ ਸੁਣਾਇਦਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਿ ਆਤਮੀ ਅਖੀ ਆਮੀਟੋ ਜਬ ਉਨੋਨੇ ਨੇੜ ਮੂੰਦੇ ਤਾਇਵ ਤੇ ਲੋਕਰ
 ਸਭ ਦੇਵਤਾ ਅਰ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਸਰ ਸਭ ਹਾਥ ਜੋੜੇ ਬੈਠੇ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਇਵ ਨੇਰੇ
 ਵਤਿ ਆਨੂੰ ਕਹਾ ਜੋ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਆਏ ਹੈਂ ਇਨ ਕੋ ਬਿਬਾਨ ਪਰਚਨਾਇ
 ਕੇ ਸੁਵਰਗ ਲੋਕ ਕੋ ਲੈ ਜਾਵੇ ਇਨ ਕੀ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾਤ ਕਾਲ ਹੀ ਦੇ
 ਵਤੇ ਉਨ ਕੋ ਸੁਰਗ ਮੇ ਲੈ ਗਏ ਭੁਲੇ ਵਿਬਭੋਗ ਉਨ ਕੋ ਭੁਗਾਏ ਬਾਰਾ ਬਰਸ ਤਕ
 ਉਨੋਨੇ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਗ ਭੋਗੇ ਫੇਰ ਉਨੋਨੇ ਕਹਾ ਮੁਝ ਕੋ ਮਾਤਾ ਲੋਕ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕ ਜੀ ਪਾਸ ਲੈ ਚਲੇ ਤਬ ਦੇਵਤੇ ਉਨ ਕੋ ਲੈ ਆਏ ਜਬ ਉਨੋਨੇ ਨੇੜ ਬੈਠੇ ਕੇ ਵੇਖਿ
 ਤੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸੀ ਏਕ ਸਲੋਕ ਕਾ ਅਰਥ ਪੜ੍ਹੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਉਨੋਨੇ ਕਹਾ ਏਹ ਬ
 ਠਾ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਬਾਰਾ ਬਰਸ ਤਕ ਸੁਰਗ ਭੀ ਭੋਗ ਆਏ ਹੈਂ ਤੁਮ ਓਹੀ
 ਸਲੋਕ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੋਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿ ਆ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਮਾਯਾ ਕਾ ਅਸੁਰਜ ਭੁਛਾਨਾ ਹੀ

ਏਕਮਾਨਖਘੜੀਕੇ ਸੁਪਨੇਮੇਕਈਬਰਸਭੋਗਭੋਗਤਾਹੈ ਤਉਨਨੇਕਹਾਅਸਾ
 ਸੁਪਨਾਦੇਖਾਹੈਕਿਪ੍ਰਤਖਦੇਖਾਹੈ ਤਬਸਤਿਗੁਰੂਜੀਕਹਾਇਹਜਗਤਹੀਸੁਪਨਾ
 ਹੈਅਸੀਤੁਸੀਜਗਤਕੇਜੀਵਹਾਂਰਿਮਾਨਤੇਬਿਨਪ੍ਰਤਖਕਹਾਹੈਤਤੇਤੁਸੀਮਹਾ
 ਰਾਜਕਾਨਾਮਜਪੇਅਰਸਿਤਾਕਸੀਗਕਰੋਜਾਬਾਬਾਜੀਰਹੁਬਰਸਕਾਹੋਇਆ
 ਤਬਾਲਕਾਨਲਲਗਾਖੇਡਨਬਾਲਕਾਦੀਅੰਰੇਰੇਸਾਅਤੇਸੀਗੁਰੂਜੀਕੀਅੰ
 ਰੇਰੇਸਾਗੁਰੂਜੀਬਾਲਕਾਨੂੰਬ੍ਰਹਮਰਮਾਨਕਾਉਪਦੇਸਕਰੋਤਾਲੋਕਦੇਖਕਰ
 ਏਹਕਹਨਜੁਹੇਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਏਹਤਾਅਜੇਬਾਲਕਾਹੈਅਤੇਕੈਸੀਆਮਿਠੀ
 ਆਬਾਤਾਕਰਦਾਹੈਏਹਕੋਈਖੁਦਾਇਕਾਸਾਦਕਯਾਪੀਰਪੈਦੇਹੋਇਆਹੈਅ
 ਰਕੋਈਸੰਤਅਵੈਤਉਸਨੂੰਘਰਲੈਅਵੈਉਸਕੀਸੇਵਾਟਹਿਲਬਹੁਤਕਰੋ
 ਦਿਨਦਿਨਉਨਕੇਘਰਮੇਧਨਸਿਪਦਾਵਧਦੀਜਾਵੈਜੋਕੁਛਪਦਾਰਥਘਰਲੈ
 ਜਾਵੈਸੋਬਾਹਰਗਵਾਇਅਵੈਤਾਕਾਲੁਪ੍ਰੋਹਤਨੂੰਉਲਾਭਾਦੇਣਜਾਵੈਜੋਪੰਡਤ
 ਜੀਭੁਲਾਛੁਤਾਫਿਰਾਇਆਹਈਅਗੋਪੀਤ੍ਰਿਤਕੋਭੁਲਾਕਾਲੁਹੁਣਤਾਉਲਾਭੇ
 ਦੇਦਾਹੈਪ੍ਰਜਾਓਹਦੇਲਾਅਵਸੀਤਾਸਿਧਾਮੁਹਿਭੀਨਕਰੇਗਾਤਾਕਾਲੁਚੁਪਕ
 ਰਕੇਘਰਨੂੰਉਠਾਵੇ॥੧੦॥ ਅਗੋਸਾਖੀਗੋਪਾਲਪਾਧੇਨਲਹੋਈ॥
 ਜਦਬਾਬਾਜੀਪੰਜਾਬਰਸਾਦਾਹੋਇਆਤਾਮਤਾਪਿਤਾਨੇਕਹਿਆਇਸਨੂੰਪਾਧੇ
 ਦੇਪੜਨਾਪਾਈਏਤਾਭੁਲੇਦਿਨਨੌਚੰਦੇਆਇਤਵਟਅਰਭੁਲੀਥਿਤਬਾਬੇਜੀਨੂੰ
 ਨਾਲਲੈਕੇਪਟੀਬੁਧਕਾਬਾਬੇਦੇਹਥਦੇਕੇਬਾਲਸਕਰਦਾਭਰਕੇਪੰਜਰੁਪਮੇਉ
 ਪਰਧਕੇਲੈਚਲੇਜਾਇਕੇਪੰਜਰੁਪਮੇਪਾਧੇਦੇਅਗੋਰਖੇਬਾਲਸਕਰਦਾਭੁਲਪ
 ਯਾਚਾਟਰੇਲਗੇਚੁਣਚੁਣਖਾਣਤਾਪਾਧੇਦੇਖਕਰਕਹਿਆਤੂੰਪੜਓਅੰਨਮ:
 ਸਿਧੀਸਾਰਦਾਸੁਅਸਤਤਾਬਾਬੇਕਹਿਆਤੂੰਇਸਕਾਅਰਥਜਾਣਦਾਹੈਤਾਪਾ
 ਧੇਕਹਿਆਤੁਮਹੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇਕਹੋਤਾਬਾਬੇਕਹਿਆਸਾਰਦਾਦੇਵੀਹੈਬ੍ਰਹਮ
 ਲੋਕਸੇਮਾਤਲੋਕਮੇਅਵਦੀਹੈਜੁਓਸਕੇਓਅਕਿਾਰਕਾਉਚਾਰਕਰਵਾਈਤਾ
 ਹੋਭੋਆਪਭੀਪਾਵਿਤ੍ਰਹੋਭੀਹੈਉਚਾਰਕਰਨਵਾਲੋਕੇਭੀਪਾਵਿਤ੍ਰਕਰਤੀਹੈਸ਼ੀਰ
 ਜੇਤੇਕੁਛਹੈਸਭਭਸਮਰੂਪਹੈਅਰਸੀਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਭੀਸਤਹੈਸੀਵਾਹਿਗੁ
 ਰੂਕਾਨਾਮਭੀਸਤਿਹੈਤਾਪਾਧੇਕਹਾਕਾਲੁਤੇਰਾਪ੍ਰਤਸਾਸਤ੍ਰਾਨੂੰਜਗਤਾਵਿਚਪ੍ਰ
 ਗਰਕਰੇਗਾਏਹਵਡਾਮਹਾਪੁਰਖਤੇਰੇਘਰਪੈਦਾਹੋਇਆਹੈਕਾਲੁਬਾਬੇਜੀਨੂੰ
 ਘਰਲੈਆਯਾਲੋਕਾਕਹਿਆਤੁਸੀਬ੍ਰਿਜਨਾਥਪਤਿਤਜੋਤਿਲਵੰਭੀਗਹਿਦਾ

ਹੋਉਸਦੇ ਪਾਸ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨੇ ਪਾਓ ਮਹਤਾ ਕਾਲੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਫੇਰ ਬਿ
 ਜ ਨਾਥ ਪੀਤ੍ਰਤ ਪਾਸ ਲੈ ਗਏ ਤਾਂ ਪਾਏ ਕਹਿਆ ਕਾਗਦ ਮਸਵਣੀ ਕਾਨੀ ਮਗਵਾ
 ਓ ਮੇ ਇਸਨੂੰ ਬਾਰ ਅਖਰੀ ਲਿਖ ਦੇਵਾ ਹਾਂ ਤਾ ਕਾਲੂ ਟਿਕਾ ਚਾਵਲ ਸੁਪਾਰੀ ਦਖਣਾ ਕਾ
 ਗਦ ਕਾਨੀ ਮਸਵਣੀ ਮਗਵਾਈ ਪਾਏ ਬਾਰ ਅਖਰੀ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਲਿਖ ਦਿਤੀ ਪਾ
 ਧੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਪੜ੍ਹ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੋ ਪਾਧ ਜੀ ਤੂੰ ਕਿਛੁ
 ਆਪ ਭੀ ਪਾੜਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਧੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਂ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾੜਿਆ ਹਾਂ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਸਬਦ ਕਹਿਆ ਸਿਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ੧ ਜਾਲਮੇ
 ਹੁ ਘਾਸਿ ਮਾਸਿ ਕਰਿ ਮਤ ਕਾਗਦ ਕਰਿ ਸਾਰ ਭਾਉ ਕਲਮ ਕਰਿ ਚਿਤ ਲਿਖਾਰੀ
 ਗੁਰ ਪੁਛਾ ਲਿਖੁ ਬੀਚਾਰਾ ਲਿਖਨਾ ਮੁਸਲਾਹਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਅਤਿ ਨ ਪਾਰਾਵ
 ਗੁ ੧ ॥ ਵਹਾਉ ਬਾਬਾ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣਾ ਜਿਥੇ ਲੇਖਾ ਮਰੀਐ ਐਤਿ ਬੈਠੇ
 ਇਸਚਾਨੀ ਜਾਣਾ ॥ ੧ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰਮਾਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨ ਸੁਣੇ
 ਪਾਧ ਜੀ ਉਸ ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਕੀ ਅਪਾਰੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਸੁਣ ਸੁਮੀ ਦੇਵਤਾ ਜੀ
 ਏਹੁ ਜੁ ਸਚਕਾ ਪੜ੍ਹਨ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹੈ ਸੁਣੇ ਲਿਖੇ ਲਿਖਵੈ ਗਾਤਿ
 ਸਕੀ ਪਰਮ ਗਾਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ ਜਿਤਨਾ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹ ਹੈ ਸੋਈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨੂੰ
 ਪਰਾਪਤ ਕਰਵਾ ਹੈ ਇਸਨੂੰ ਗਮਾਨ ਦੀ ਅਗਨਿ ਨਾਲ ਵਗਾਧ ਕੀਜੈ ਗੁਰ ਦੇ ਬ
 ਚਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੇ ਸੋਈ ਘਸਾਵਣਾ ਹੈ ਮਸਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਰੰਗੇ ਨਾਲ
 ਏਸ ਦੀ ਮਸਕੀਜੈ ਅਤੇ ਆਪਨੀ ਜੇ ਸੁਮਤ ਹੈ ਸੋ ਕਾਗਦ ਕੀ ਹੈ ਭਾਉ ਜੋ ਸਾਧ
 ਸੀ ਗਾਤਿ ਨਾਲ ਪੀਤ ਕਰਨੀ ਸੋ ਕਾਨੀ ਕੀ ਹੈ ਚਿਤ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੇ ਭੁਜਨ ਨਾਲ ਸ
 ਵਾਧਾਨ ਰਖਣਾ ਸੋ ਲਿਖਾਰੀ ਕੀ ਹੈ ਗੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਪੁਛ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮਤ ਉਪਰ
 ਲਿਖੇ ਕਰਤੇ ਦਾਨਾ ਮਾਲਿਖੇ ਸਾਲਾਹ ਲਿਖੇ ਜਿਸਦਾ ਅਤਿ ਪਾਰਾਵਰ ਨਹੀ ਹੈ ਬਾ
 ਬਾ ਪੀਤ੍ਰਤ ਜੋ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪ ਭੀ ਲਿਖ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਲਿ
 ਖਾਇ ਜਿਥੇ ਧਰਮ ਗਾਇ ਦੇ ਪਾਸ ਲੇਖਾ ਪੁਛੀਐ ਗਾ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੇ ਹਥ ਗੁਰ ਦੇ ਸ
 ਬਦ ਦਾ ਨੀਸਾਣ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਨ ਦੇ ਅਗੇ ਧਰਮ ਗਾਇ ਭੀ ਮਥਾ ਟੇਕੇਗਾ ਅਤੇ
 ਜੇ ਏਸ ਲੇਖੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਅਸਾ ਪਾਸੋਂ ਸਿਖ ਲੈਇ ਤਾ ਤੇਰਾ ਭੁਲਾ
 ਹੋਵੇਗਾ ਅਰ ਤੇਰਾ ਜਮਕਾ ਫਾਹ ਕਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਰ ਜਿਤ ਲਿਖਨੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕਰ
 ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਛੁਟੀਐ ਅਤੇ ਸੁਣ ਸੁਮੀ ਜਿਥੇ ਲੇਖਾ ਮਰੀਐ ਗਾ ਤਾ ਤੇਰੇ ਹਥ
 ਸਚੇ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਨੀਸਾਣ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤਾਂ ਅਗੇ ਲੇਖਾ ਮਰੀਐ ਗਾ ਨਹੀ ਅਤੇ ਏਹੁ

੧੪

ਸਿਮਰਨ ਏਥੇ ਸਿਮਰੀ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹ ਸਚੀ ਵਰਗਾ ਕਾ ਨੀਸਾਣ ਹੋਵੇਗਾ ਅਰਸੁਣ ਸੁ
ਮੀਜੇਤੁ ਸਚੀ ਵਰਗਾ ਵਿਚ ਛੁਟਿਆ ਰਾਹੈ ਤਾ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਸਚ ਕਾ ਲੇਖਾ
ਪੜ੍ਹਿਆ ਕਰ ਅਰਭੁ ਯਾਤ੍ਰੀ ਕਰ ਅਰਹੇ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਜੀ ਜਿਸ ਕੇ ਮਸਤ ਕ ਲੇਖਾ ਲਿ
ਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਸੋ ਤਿਸ ਕੋ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਪਾਧਾ ਜੀ ਗਲੀ ਤਾ ਪਰ
ਮੇਸਰ ਪਾਯਾ ਨਹੀ ਜਾਦਾ ਅਰਗਲਾ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਜੋ ਹੈਨ ਸੋ ਗਲਾ ਹੀ ਹੈਨ ਅਤੇ
ਗਲਾ ਕੀ ਬਾਤ ਝੂਠ ਹੈ ਅਰ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਸੋਈ ਪਾਵੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਸੋਈ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਪਾਵੈ ਅਤੇ ਸੁਣਹੁ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਜੀ ਬੀਨਾ
ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਬੋਹਰ ਪੜ੍ਹਨ ਸਭ ਬਾਦ ਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਬਿਜਨਾਬ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਨੇ ਕ
ਹਿਆ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਹ ਪੜ੍ਹਨ ਕੋ ਸਾਹੇ ਜਿਤ ਕਰ ਕੇ ਛੁਟੀਐ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
ਹਿਆ ਸੁਣੇ ਸੁਮੀ ਦੇਵਤਾ ਮਸਦੀਵੇ ਕੀ ਕਾਗਦ ਸਣੀਕਾ ਅਰ ਕਲਮ ਕਾਨੇ ਕੀ ਅ
ਤੇ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਮਾਯਾ ਕਾ ਜੰਜਾਲ ਲਿਖਿਆ ਜਿਤ ਲਿਖਿਆ ਸਭ ਵਿਕਾਰ ਹੋ
ਵਨ ਅਤੇ ਸੁਣ ਸੁਮੀ ਜੋ ਸਚ ਕਾ ਪੜ੍ਹਨ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਹੈ ਜੋ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਜਲਾਇ
ਕਰ ਮਸਕਰੀਏ ਅਰ ਦਇਆ ਕਾ ਕਾਗਦ ਕਰੀਐ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਅੰਦਰ ਕਿਛੁ ਭਾ
ਉ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਕੀ ਕਲਮ ਕਰੀਐ ਅਰ ਚਿਤ ਲਿਖਣ ਹਾਰ ਕਰੀਐ ਜੋ ਲਿਖੀਐ
ਤਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਲਿਖੀਐ ਅਤੇ ਸਾਫਾ ਹੀ ਲਿਖੀਐ ਬਿਅਤਿ ਸੋਭਾ ਲਿਖੀ
ਐ ਜਿਸ ਲਿਖੀਐ ਸਭ ਵਿਕਾਰ ਮਿਟ ਜਾਵਨ ਅਰ ਤਨ ਮਨ ਸੁਖੀ ਹੋਵੈ ਹੋ ਪੀਤ੍ਰਿਤ
ਜੀ ਏਹ ਲੇਖਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਤਾ ਤੂੰ ਪੜ੍ਹ ਭੀ ਅਤੇ ਭੁਝਾਉ ਭੀ ਅਰ ਜੇ ਸਚ ਕ ਲੇਖ
ਨਹੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਤਾ ਤੂੰ ਨਾ ਪੜ੍ਹ ਅਤੇ ਨਾ ਪੜ੍ਹਾਉ ਤਾ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏ
ਹ ਬਾਤਾ ਤੂੰ ਕਿਥੇ ਪਾਈਆ ਹੈਨ ਅਰ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਥੇ ਜੋ ਹੁਣ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ
ਜਪ ਦੇਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਕਿਆ ਫਲ ਮਿਲਵਾਹੈ ਤਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੁਜੀ ਪਉੜੀ ਆ
ਖੀ॥ ਜਿਥੇ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਆਸਰ ਖੁਸੀ ਆਸਰ ਹਾਉ॥ ਤਿਨ ਮੁਖਟਿ ਕੇ ਨਿ
ਕਲੇ ਹੀ ਜਿਨ ਮਨ ਸਚਾਨ ਉ॥ ਕਰ ਮਾਮਿ ਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਨਹੀ ਗਲੀ ਵਾਉ ਦਾ ਆ
ਉ॥੨॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਜੋ ਸੁਣੇ ਪੀਤ੍ਰਿਤ
ਜੀ ਜਿਥੇ ਤੇਰਾ ਜੀ ਉਜਾਵੇਗਾ ਓਥੇ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਸਿਮਰਣੇ ਦਾ ਪੁੰਨ ਹੋਵੇਗਾ
ਅਤੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਖੁਸੀ ਆਹੋਵਨ ਗੀਆ ਪ੍ਰਜਿਨ ਨੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੂੰ
ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨ ਕੋ ਸਚੀ ਵਰਗਾ ਵਿਖੇ ਵਡਿਆਈ ਆਮਿਲ ਨਗੀਯਾ
ਤਾ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਏਹ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਵਡਾ ਭੋਮਾਣ ਹੋਇਆ ਅਰ ਆਖਨ ਲਗਾ ਹੋ ਨਾਨਕ

ਜੀ ਇਕ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਲੇਵੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਤਿਨ ਕੋ ਕੋਈ ਜਾਨਤਾ ਭੀ ਨਹੀ ਅਰ ਉ
 ਨ ਕੋ ਰੋਟੀ ਆ ਭੀ ਨਹੀ ਜੁੜਤੀ ਆ ਅਤੇ ਇਕ ਪਾਤਸਾਹੀ ਆ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਅਰ ਬ
 ਡੇ ਬਡੇ ਸੁਖ ਭੋਗਤੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਤੇ ਭੀ ਨਹੀ ਡਰਦੇ ਪ੍ਰਦੇਖ ਜੀ ਉ
 ਨ ਕਾ ਕਿਆ ਹਾਲ ਹੋਵੈਗਾ ਉਥੇ ਉਨ ਨੂੰ ਵਹਿ ਈਸਾ ਪਾਸੇ ਹੋਵਨਗੀ ਆਂ ਜਿਨ ਦੇ ਮ
 ਨ ਵਿਚ ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਭੁਜਨ ਦਾ ਚਾਉਂ ਸੋ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇ ਭੀ ਤੇ ਪਰ ਲੋਕ ਮੇ ਭੀ ਸੁਖ
 ਹੈ ਜਿਨ ਦੇ ਪੁਰਬ ਲੋਕ ਰਮ ਹਛੇ ਉਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਨਾਮ ਨੂੰ ਪਾਪ ਤਿੰਨ ਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਗਲਾ
 ਵਾਲੇ ਘਨੇ ਰੋ ਹੈਨ ਜੋ ਸੋ ਮੁਰਲੀ ਦੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਫੁਕ ਮਾਰੀਏ ਤਾ ਦੁਸਰੇ ਪਾਸੇ ਨਿਕ
 ਲ ਜਾਦੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਆਗਿਆ ਨੀ ਏਕ ਕਾਨ ਮੇ ਸੁਣਦੇ ਹੈਨ ਦੂਸਰੇ ਨਿਕ ਲ ਜਾਦੀ ਹੈ
 " ਤਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੀਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਇਕ ਆਵਹਿ ਇਕ ਜਾਹਿ
 ਉਠ ਰਖੀ ਅਹਿਨਾ ਦੇ ਸਲਾਹਾ ਇਕ ਉਪਾਇ ਮਿਗਤੇ ਇਕ ਨਵਰੇ ਰਬ ਚਾ ਅਗੇ
 ਗਾਇਆ ਜਾਣੀ ਐਵਿ ਨਾਵੈ ਦੇ ਕਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ॥ ਜੋ ਸੁਣੇ ਪੀਠਿ ਤਜੀ ਇਕ ਪਾਣੀ ਅਉਦੇ ਹੈਨ ਇਕ ਚਲੇ
 ਜਾਏ ਹੈਨ ਇਕ ਸਾਹੁ ਹੈ ਨ ਇਕ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੈਨ ਇਕ ਭਿਖਿਆ ਮਿਗ ਮਿਗ ਕਰ
 ਖਾਏ ਹੈਨ ਸੁਣੇ ਪੀਠਿ ਤਜੀ ਏਥੇ ਜੋ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਅਰ ਸੁਖ ਭੋਗਤੇ ਹੈ
 ਨ ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੰ ਨਹੀ ॥ ਸਿਮਰਤੇ ਤਿਨ ਕੋ ਐਸੀ ਸਜਾਇ ਮਿਲੈਗੀ ਜੈਸੇ ਕ
 ਪੜੇ ਕੋ ਧੋਬੀ ਦੇ ਦਾਹੇ ਅਤੇ ਚਕੀ ਦਾ ਟਿਕੋ ਦੇ ਦੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਤੇਲੀ ਤਿਲ ਕੋ ਦੇ ਭਾਹੈ ਐ
 ਸੀ ਸਜਾਇ ਕਉ ਓਹ ਪਾਣੀ ਪਾਵਹਿਰੇ ॥ ਜਿਨ ਦਾਨ ਪੁਨਿ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਸੋ ਪਾਣੀ ਮ
 ਗਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹੈਨ ਜਿਨ ਪੁਨਿ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਸੋ ਸਾਹੁ ਉਦੇ ਹੈਨ ਅਰ ਜਿਨ ਸਾਧ ਸੰਗਤ
 ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਉਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਇਕ ਨ ਦੇ ਮਤਾ ਪਿਤਾ ਚੁਣ ਚੁਣ ਨਾਉ
 ਚੰਗੇ ਰਖਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਜੋ ਪਾਣੀ ਭਿਖਿਆ ਮਿਗ ਮਿਗ ਕੇ ਖਾਏ ਹੈਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰ
 ਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨ ਕੋ ਉਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ
 ਵਹਿ ਆਈ ਆਮਿਲ ਨਹੀ ਆ ਅਤੇ ਅਗੇ ਗਾ ਜਾਣੀ ਐਗਾ ਜਿਨ ਨਾਮ ਨਹੀ
 ਜਪਿਆ ਅਤੇ ਵੇਕਾਰ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਸੋ ਨਰਕਾ ਦੇ ਵਿਚ ਪਵਨਗੇ ਤਾ ਪੀਠਿ ਤੇ ਹਰ
 ਤ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਡਰਿਆ ਪੀਠਿ ਤੇ ਨੇਕ ਹਿਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਐਸਾ ਬਾਤਾ ਕੋ
 ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਜੇ ਤੂੰ ਬਾਲਕ ਹੈ ਅਜੇ ਕੁਛ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸੁਖ ਦੇਖ ਅਜਾ ਤੇਰੀ
 ਚੜ੍ਹ ਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਚੜ੍ਹੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਤੈ ਤੇ ਰੇ ਰੁਤ ਅਗਲਾ ਖਪਿ ਖਪਿ
 ਫਿਜੈ ਦੇਹਾ ਨਾਵ ਜਿਨ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ ਉਦੇ ਤਿਨ ਖੇਹਾ ਨਾਨਕ ਉਨੀ ਗਲੀ ਆਸਤੁ

੧੬

ਕੁੜੈ ਤੁਟੇ ਨੇਹਾ ॥ ੪ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਦ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਹੇ ਪੀਤ੍ਰ
 ਤੁਜੀ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਐਸਾ ਡਰ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਖਪ ਖਪ ਕਰ ਪਈ ਛਿਜਦੀ
 ਹੈ ਜਿਨਾ ਦੇ ਨਾਮ ਪਾਤਿਸਾਹ ਅਤੇ ਖਾਣ ਹੈ ਸਨ ਸੋ ਮੈ ਆਪਣੀ ਅਖੀ ਖੋਹੋ ਦੇ ਤਿਠੇ
 ਹੈ ਨ ਇਸ ਸੀਰ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ ਨਾਲ ਝੁਠ ਮੋਹ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਸਦਾ ਅਵੇਗਾ ਤੁਰਤ
 ਹੀ ਉਠ ਜਾਈ ਐਗਾ ਨਾਲ ਕੁਛ ਨਹੀ ਨਿਭੈਗਾ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਭਉ ਕ੍ਰ
 ਬਹੁਤਾ ਡਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਡਰ ਕਰ ਕੇ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਅਤ ਭੈਵਾਨ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ
 ਜਿਨ ਕਾ ਅਮਰ ਮੰਨੀ ਦਾ ਸੀ ਓਭੀ ਏਥੇ ਉਠ ਗਏ ਹੈ ਨ ਸੁਣੇ ਪੀਤ੍ਰ ਤੁਜੀ ਮੈ ਕੁੜ
 ਨੇਹੁ ਕਿਸ ਨਾਲ ਕਰਾ ਅਤੇ ਅਸੀਭੀ ਇਸ ਜਹਾਨ ਤੇ ਇਸ ਜਾਮੇ ਨੂੰ ਛੋੜ ਕੇ ਛਪਾ
 ਇਜਾਵੇਗੇ ਅਤੇ ਏਹ ਜਾਮਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਹਾਥ ਨਹੀ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬੰਦ
 ਗੀ ਐਸੀ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਸਕੇ ਛੁਡਾਇ ਲਵੇਗੀ ਇਸ ਕੁੜੈ ਸੀਸਾਰ ਨਾਲ ਨੇਹੁ ਕਿਆ
 ਕਰੀ ਐਤਾ ਪੀਤ੍ਰ ਤੁਜੀ ਨੇ ਸੁਣ ਕਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਅਰ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਹੈ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਤੂੰ ਧੀਨ ਹੈਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਅਰ ਮੈ ਜੋ ਹਾਂ ਸੋ ਤੇਰਾ
 ਹੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬਿਜਨਾ ਬੜੇ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਨਉਰਿ
 ਉਰਖਾਯੋ ਤਾਂ ਪੀਤ੍ਰ ਤੁਕਹਿਆ ਗਏ ਏਥੇ ਠਣਵੀ ਜਾਗਾ ਉਸ ਕੋ ਬਿਜ ਕਹੀ
 ਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਜੋ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਨਾ ਬਕਹੀਏ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੀਰ ਰੂਪੀ ਬਿਜ ਹੈ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ
 ਰੂਪੀ ਗਏ ਆਤਿਨ ਦਾ ਜੋ ਪ੍ਰੇਰਕ ਹੈ ਸੋ ਨਾ ਬਧੈ ਤਤੇ ਮੈ ਜੀਵੇ ਹੋ ਸੀਰ ਕਾ ਸਾਖੀ ਇ
 ਸ ਵਾਸਤੇ ਬਿਜਨਾ ਬਕਹਿਤੇ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਸਭ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਦੀ ਸੋ
 ਝੀ ਹੈ ਪਾਧਾ ਤੇ ਏਕ ਬਹਾਨ ਹੈ ਆਪ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਹੋਰ ਲੜਕੇ ਜੋ ਸਿਗ ਕੇ ਖੇ
 ਲਣੇ ਵਾਲੇ ਸੀਰੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਭੀ ਏਹੀ ਅਭਿਆਸ ਕਰਵੈ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਆ
 ਬਤਾ ਸੁਣਨੇ ਕਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੇਲ ਨਹੀ ਖੇਲਤੇ ਜੇ ਕੁਛ ਖੇਲ ਕਰਨੀ ਤਾ ਪਰ ਮੇਸ
 ਜੀ ਕੀ ਬਾਰਤ ਹੀ ਕਰਨੀ ਲੀਲਾ ਕਰਨੀ ਤੋ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਅਤੇ ਓਹ ਬਾਲ ਕਪ
 ਮੇਸਰ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈ ਮਗਨ ਹੋਇ ਰਹੈ ਹੈ ॥ ਤਾਪਾਏ ਬਿਜਨਾ ਬਕਹਿਆ ਬਾਰਾ ਅ
 ਖਰੀ ਲਿਖੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਆਸਾਰ ਗੁਰੂ ਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ ॥ ਆਸਾ
 ਮਹਲਾ ੧ ਪਟੀ ਲਿਖੀ ॥ ਸਮੈ ਸੋਇ ਸਿਧ ਜਿਨ ਸਾਜੀ ਸਭ ਨਾ ਸਾਹਿਬ ਏ
 ਕੁਭਇਆ ॥ ਸੇਵਤ ਰਹੈ ਚਿਤ ਜਿਨ ਕਾ ਲਗਾ ਆਇਆ ਤਿਨ ਕਾ ਸਫਲ ਭਉਇ
 ਆ ॥ ਮਨ ਕਾ ਹੇ ਭੁਲਹਿ ਮੂਨ ਮਨਾ ॥ ਜਬ ਲੇਖਾ ਦੇਵਹਿ ਬੀਰਾ ਤਉ ਪਾਨ੍ਹਿਆ ॥ ੧ ॥
 ਬਾਬੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸਿਸਰ ਸਾਜੀ ਹੈ ਸਭ ਨਾ ਦਾ ਸਾਹਿਬ

ਇਕ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਤ ਲਾਇਕੇ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਆਇਆ ਤਿਨ ਦਾ ਸਫਲ ਹੈ ਹੋਰ ਜਿਤ
 ਨੇ ਪ੍ਰਨਵਾਲੇ ਹੈ ਨ ਤਿਨ ਸਭਨਾ ਧਰਮ ਰਾਇ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਏਹ ਮਨ ਭੁਲਾ
 ਹੋਇਆ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਖੋਵਦਾ ਹੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਮਨ ਦਾ ਨਾਮ ਵਿਚ
 ਠਹਿਰਾਉ ਹੋਵੈ ਤਾ ਇਸਨੂੰ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਨਪਵੈ ॥ ਈਵਤੀ ਆਇ ਪੁਰਖ ਹੈ
 ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਸਾਚਾ ਸੋਈ ॥ ਇਨ ਅਖਰਾਂ ਮੇਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਬੁਝੈ ਤਿਸੁ ਸਿਰਫੇ ਖਲੋ
 ਈ ॥ ੨ ॥ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਈਵਤੀ ਆਇ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸਕਤਿ ਹੈ ਸਰਬ ਦਾ
 ਤਾ ਹੈ ਸਚਾ ਹੈ ਇਨ ਅਖਰਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮਨੂੰ ਬੁਝਦੇ ਹੈਨ ਓਨ ਦੇ ਸਿਰ ਫੇਰ
 ਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥ ਉਨ੍ਹੇ ਉਪਮਾਤਾ ਕੀ ਕੀਜੈ ਜਾਕਾ ਅਤਿ ਨਪਾਇਆ ॥ ਸੇ
 ਵਤ ਗਹਿ ਸੇਈ ਫਲ ਪਾਵਹਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਓਅਕਿਰਦਾ ਹੈ ਓਅਕਿਰ ਬੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸਿਸਟਿ ਓਤ ਪਤਿ
 ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਸਦਾ ਅਤਿ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਦੀ ਉ
 ਪਮਾ ਕਰੀ ਮੇਜਿਨ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਸਬਦ ਤੋਂ ਸੰਤ ਨੂੰ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਓਨ ਨੂੰ ਗਿਆ
 ਨ ਦਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਚੇ ਹੋਇਕੇ ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਖੁਸ਼ੀ
 ਹੋਇ ਹੈ ॥ ਛਕਾ ਛਿਆਨ ਬੁਝੈ ਜੇਕੋ ਈ ਪੜਿਆ ਪੀਤਿ ਸੋਈ ॥ ਸਰਬ
 ਜੀਆ ਮੇਏ ਕੋ ਜਾਣੈ ਤਹ ਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਈ ॥ ੪ ॥ ਛਕਾ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ
 ਜੋ ਗੁਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਬੁਝਦਾ ਹੈ ਪੜਿਆ ਭੀ ਸੋਈ ਅਤੇ ਪੀਤਿ ਭੀ ਸੋਈ ਹੈ ਸ
 ਰਬ ਜੀ ਆਵਿ ਚ ਇਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤ ਉਸਦੀ ਹਉਮੈ ਮਿਟ ਜਾਵੀ ਹੈ ॥
 ਕਕਾ ਕੇ ਸਪੁੰਡਰਜ ਬਹੁ ਏ ਬਿਣ ਸਾਬੁ ਹੈ ਉਜਾਣਿਆ ॥ ਜਮ ਰਾਜੇ ਕੇ ਹੋਰੁ ਆ
 ਏ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਿਗਲ ਬੀਧ ਲਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ਕਕਾ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ
 ਕਾਲਿਆ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਬੁ ਮਲ ਮਲ ਧੋਵੈ ਤਉ ਭੀ ਉਜਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜਿਸ
 ਸਮੇਰਿ ਕੇ ਸਾਢੇ ਹੈਨ ਸਾਬੁ ਭੀ ਬਿਨ ਉਜਲ ਹੋ ਜਾਵੇ ਹੈਨ ਪਹਿਲੇ ਬ
 ਨ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਕੇ ਸਕਨ ਉਤੇ ਚਿਟੇ ਆਵੇ ਹੈਨ ਮਨੋ ਜਮ ਰਾਜ ਦੇ ਹੋਰੁ ਹੈਨ ਓਹ ਮਨੁ
 ਖਦੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਆਖਦੇ ਹੈਨ ਜੇ ਸੀ ਖੇਤੀ ਪਕੀ ਹੋਈ ਚਿਟੀ ਹੋ ਜਾਵੀ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਅ
 ਬ ਤੇ ਹੀ ਜਵਾਨੀ ਬਤੀਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਹੁਣ ਤੂੰ ਨਾਮ ਜਪੇਗਾ ਸੰਤ ਦਾ ਸਿਗ ਕਰੇ
 ਗਾ ਤਾ ਤੇ ਰਾਮੁਖ ਉਜਲ ਹੋਵੇਗਾ ਪਿਛਲੇ ਪਾਪ ਤੇਰੇ ਧੋਤੇ ਜਾਵੇਗੇ ਅਤੇ ਜੇਹ
 ਏ ਭੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਦਾਰ ਹੋਗਾ ਤਾ ਜਮ ਤੈਨੂੰ ਸਿਗਲ ਪਾਇਕਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਅ
 ਰੇ ਫੇਰ ਇਸ ਦੇ ਲੇਨੂੰ ਪਛੋਤਾਵੇਗਾ ॥ ਖਖੇ ਖੁਦਿ ਕਾਰ ਸਾਹੁ ਆਲਮ ਕਰਿਖ

੧੮

ਗੀਵ ਜਿਨ ਖਰਚ ਦੀ ਯਾ ਬੀਧਨ ਜਕੇ ਮਭੁਜਗ ਬਾਂਧਿਆ ਅਵਰੀ ਕਾਨਹੀ ਹੁਕ
ਮ ਪਇਆ ॥ ੬ ॥ ਖਖਾ ਆਖਦਾ ਹੈ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦੇ ਪਤਸਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਹੈਨ ਜਿਨ ਨੈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨ ਦੇ ਕਰ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਮਲ ਲੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਣੀ ਤਿਨ
ਸਤਿਗੁਰਾ ਕੇ ਰੀਆਨ ਕੇ ਬੀਧਨ ਵਿਚ ਬੀਧੇ ਹੈਨ ਤਿਨ ਨੂੰ ਧਰਮ ਰਾਇ ਦੇ ਬੀਧਨ ਨ
ਹੀ ਪਉਂਦੇ ਉਨ ਦੇ ਉਪਰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀ ਪਉਂਦਾ ਸਤਿਗੁਰਾ ਦੇ ਧਰ
ਤਾਪ ਕਰਕੇ ਨਿਰਭੈ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ॥ ਗਾਠੀ ਗੋਇਗਾਇ ਜਿਨ ਛੋਟੀ ਗਲੀ ਗੋ
ਬਿੰਦ ਗਰ ਬੁਭਾਇਆ ਘੜੁ ਭਾਏ ਜਿਨ ਆਵੀ ਸਾਜੀ ਰਾਨ ਵਹੈ ਤਹੀ ਕੀਆ
॥ ੭ ॥ ਗਗਾ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਜਿਤਨੀ ਗੋ ਪਿਥਵੀ ਤੇ
ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਰਚੇ ਹੈ ਬਣਾਏ ਹੈਨ ਜੋ ਏਹ ਸੀਵ ਗੋ ਬਿੰਦ ਨਾਲ ਗਰ ਬਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿ
ਤਨੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਭਾਨੇ ਘੜੇ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਰੂਪੀ ਅਵੇ ਪਰ ਚਾਨ੍ਹੇ ਹੈਨ ਐਸਾ ਬ੍ਰ
ਹਮਾ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਘਪੇ ਘਾਲਿ ਸੇਵ ਕਰੇ ਘਾਲੇ
ਸਬਦ ਗੁਰੂ ਕੇ ਲਾਗ ਰਹੈ ਬਰਤੁ ਲਾ ਜੇ ਸਮਕਰ ਜਾਏ ਇਨ ਬਿਧਿ ਸਾਹਿਬ
ਰਮਤ ਰਹੈ ॥ ੮ ॥ ਘਪਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨਾ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਗੁਰਾ ਦੇ ਸਬਦ
ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਹਿਲ ਏਹ ਘਾਲ ਘਾਲੀ ਹੈ ਗੁਰ
ਦੇ ਸਬਦ ਨਾਲ ਲਗਾਟੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਕਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਨ ਨੇ
ਜੋਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਪਾਪ ਭੁੱਤੇ ਏਹੈਨ ॥ ਚਚੈ ਚਾਰਦੇਰ ਜਿਨ ਸਜੇ
ਚਰੇ ਖਾਣੀ ਚਰਜੁਗਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਜੋ ਗੀ ਖਾਣੀ ਭੋਗੀ ਪਸ਼ਿਆ ਪੀਠੁ ਆ
ਪਈਆ ॥ ੯ ॥ ਚਚਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਜੀਆ ਦੇ ਰਿਖ
ਨਵਾਸਤੇ ਚਾਰਦੇਰ ਸਾਜੇ ਹੈਨ ਚਰਖ ਖਾਣੀ ਚਰਜੁਗਾ ਬਣਾਏ ਹੈਨ ਅਤੇ ਸਭਨ
ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਨਿਆਰਾ ਭੀ ਹੈ ਸਭਨ ਖਾਣੀ ਆਵਿਚ ਓਠੁ ਭੋਗਵਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੀਠੁ
ਤੋਹ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੀਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ॥ ਛਛੈ ਛਾਇਆ ਵਰਤੀਸ
ਭਾਤਿ ਰਿਤੇਰਾ ਕੀ ਆਭੁਗਮੁ ਹੋਆ ਭੁਗਮ ਉਪਾਇ ਭੁਲਾਈ ਅਨ ਆਪੇ ਤੇਰਾ
ਕਰਮ ਹੋਆ ਤਿਨ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ॥ ੧੦ ॥ ਛਛਾ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮਹਾਰਾ
ਜ ਦੀ ਮਾਯਾ ਦੀ ਜੋ ਛਾਯਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਤੇ ਵਰਤੀ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਆਇਆ
ਕਰਿ ਕੈ ਭਰਮ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭੁਗਮ ਨੂੰ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਭੁਲਾ
ਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਈਸਰ ਦੀ ਫਿਪ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥
ਜਜੈ ਜਾਨਮਿਹਤ ਜਨ ਜਾਚੈ ਲਖ ਚਉਰਾ ਸੀਤੀ ਪਭੁ ਵਿਆ ਏਕੋ ਲੇਵੈ ਏਕੋ ਦੇਵੈ ਅਦਰ

ਨਦੁਜ ਮੇਸੁਣਿਆ॥੧੧॥ ਜਜ ਅਖਰਕਹਿਦਾ ਹੈ ਮੰਗਤੇ ਦਾਨ ਮੰਗਤੇ ਹੈਨ
ਹੁਦਰੀ ਲਖ ਜੋਨਿ ਦਿਰੋ ਅਸਨੀ ਰਖਿਆ ਰੋਏ ਏਕੋ ਤੁਹੀ ਹੈ ਪਮੇਸਰ ਬਿਨ ਦੇਵ
ਣੇ ਲੈਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਦੁਸਰਾ॥ ਝੁਝਾ ਝੁਰਮਰਹੁ ਕਿਉ ਪਾਨੀ ਜੋ ਕ
ਛੇਟੇ ਨਾ ਸੋ ਦੇ ਰਹਿਆ ਦੇਵੇ ਵੇਖੁ ਕਮਚਲਾਏ ਸਿਉ ਜੀ ਅੰਕਾਰਿ ਜਕ ਪਾਇਆ
੧੨॥ ਝੁਝਾ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਹੋ ਪਾਣੀ ਤੁਮ ਝੁਰਦੇ ਕਿਉ ਹੋ ਸਿਸਵੇ ਲੇ ਮਹਾਰਾਜ ਤ
ਸਾਨੂੰ ਉਤਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਤੁਹਾਡਾ ਰਿਜਕ ਹੈ ਸੋ ਤੁਸਾਡੇ ਮਸਤਕ ਤੇ ਲਿਖਾਏ
ਤਾਹੋਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇਵਾ ਭੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵੇਖਦਾ ਭੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਚਲਾਵਦਾ
ਭੀ ਹੈ॥ ਝੁਝੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਾ ਦੇਖ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਏਕੋ ਰਵਿਰਹਿ ਆਸ
ਭਥਾਈ ਏਕ ਵਸਿਆ ਮਨਮਾਹੀ॥੧੩॥ ਝੁਝਾ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਜਾਮੋ ਵਿਸਟਿ
ਕਰ ਕੇ ਦੇਖਦਾ ਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਨ ਦੂਜਾ ਕੋਇ ਨਹੀ ਇਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਨਾਥਾ ਵਿ
ਚ ਰਵਿਰਹਿ ਆ ਹੈ ਸੋਈ ਪਰਮੇਸਰ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਹੈ॥ ਟੈਟੈ ਚਕਹੁ
ਕਿਆ ਪਾਣੀ ਘੜੀ ਕਿ ਮੁਹਤ ਕੇ ਉਠ ਚਲਣਾ॥ ਜੁ ਮੇਜਨ ਮਨਹਾਰਹੁ ਅਪਣੁ ਭਾਜਪ
ਰਹੁ ਤੁਮ ਹਰਿ ਸਰਣਾ॥੧੪॥ ਟੈਕ ਅਖਰਕਹਿਦਾ ਹੈ ਹੋ ਪਾਣੀ ਕਪਟਨ
ਕਰਹੁ ਘੜੀ ਦੇ ਘੜੀ ਆਨੂੰ ਪਾਣੁ ਤਿਆਗ ਜਾਣੇ ਹੈਨ ਤੁਸੀ ਝੁਗਨਿਆ ਤੇ ਵਾਦਾਇ
ਚ ਜਨਮ ਬਾਦ ਨਗਵਾਏ ਕੁੜ ਕਪਟ ਨੂੰ ਛਡ ਦਿਓ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਦੀ ਅਤੇ ਜੋ ਗੁਰਾਈ
ਸਗਣੈ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਪਾਪਤ ਹੋਵੇ॥ ਠਠੈ ਠਾਂਢ ਵਰਤੀ ਤਿਨ ਅਤਿਰ ਹਰਿ ਚਰਨ
ਐਨਕਾ ਚਿਤ ਲਾਗਾ ਚਿਤ ਲਾਗਾ ਸੋਈ ਜਨ ਨਿਸਤਰੇ ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਸੁਖ ਪਾਇਆ
॥੧੫॥ ਠਠਾ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਤਿਨ ਦੇ ਮਨ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ਹੈ ਜਿਨ ਦਾ ਮਨ
ਗੁਰਾ ਦੇ ਸਬਦ ਵਿਚ ਲਗਾ ਹੈ ਇਕਾਗਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਗੁਰਾ ਦੇ ਸਬਦ ਨਾਲ ਲਗਦਾ
ਹੈ ਤਿਨ ਦਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਵਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਖੀ ਭੀ ਸੋਈ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ਨਹੀ ਤਾ ਜਨਮ ਦੇ ਮ
ਰਦੇ ਹੈਨ॥ ਡੁਡੈ ਡੁਡ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪਾਣੀ ਜੋ ਕੁਛੁ ਹੋ ਆਸੋ ਸਭ ਚਲ
ਣਾ॥ ਤਿਸਹਿ ਸਰੇਵਹੁ ਤਾ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ਸਦ ਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਵਿਰਹਿ ਆ॥੧੬॥
॥ ਡੁਡਾ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਵਿਸਬਾਗ ਕਿਉ ਕਰਦੇ ਹੋ ਪਾਣੀ ਚ ਜੋ ਕੁਛੁ ਵਿਸ
ਟਿਆਵਦਾ ਹੈ ਸਭ ਚਲਾਏ ਮਨ ਹੈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸੇਵੇ ਤਾ ਸੁਖ ਪਾਵੇ ਜੋ ਸ
ਬਾਦਿਚ ਸਤਿ ਆਵੇ ਰਹਿਆ ਹੈ॥ ਢੁਢੈ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੇ ਆਪੇ ਜਿ
ਉਤਿ ਸਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਕਰੈ॥ ਕਾਰਿ ਕਾਰਿ ਦੇਖੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਏ ਤਿਸ ਨਿਸਤਾਰੈ ਜਾ ਕ
ਉਨ ਦਾਰਿ ਕਰੈ॥੧੭॥ ਢੁਢਾ ਅਖਰਕਹਿਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਸਾਰਿ

੨੦

ਅਨੁ ਫਹਿਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਹਿਦਾ ਅਨੁ ਉਸਾਰਦਾ ਹੈ ਜਿਉ ਤਿਸ ਦਾ ਭਾਣਾ ਹੈ ਤਿਵੈ ਕਰ
ਦਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਚਲਾਵਦਾ ਹੈ ਤੇ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀ ਵਿਸਟ
ਕਰਕੇ ਗਮਾਨ ਦੇਵਾ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਨਿਸਤਾਰ ਦਾ ਹੈ॥ ਏਨੈ ਰਵਤ ਰਹੈ॥

੨ ਅਤਿ ਰਿਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸੇਈ॥ ਆਪੇ ਆਪ ਮਿਲਾਏ ਕਰਤਾ ਪੁਨਰ ਪਜਨਮ
ਨਹੋਈ॥ ੧੮॥ ਏਨਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸਰਬ ਵਿਚ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗਵਿਆ ਹੈ

ਜੇ ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਣ ਨ ਵਾਹ ਗਾਵਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾਨਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਸਾਧ ਸਿ
ਗਤਿ ਵਿਚ ਮਿਲਾਇਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਓਨੂੰ ਜਨਮ ਨਹੀ ਹੋਵਦਾ॥ ਤਤੈ ਤਾਰੂ

ਉਜਲ ਹੋਇਆ ਤਾਕਾ ਅਤਿ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਨਤਰਨ ਤੁਲਹਾ ਹਮ ਬੂਝ ਸਤਾਰ ਲੇਹੁ
ਤਾਰਨ ਗਾਇਆ॥ ੧੯॥ ਤਤਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਆਰਿ ਮਾਨ ਦਾ ਭਉ ਜਲ ਬ

ਡਾ ਤਾਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਅਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਜਾਦਾ ਨ ਕੋਈ ਬੇੜੀ ਹੈ ਨ ਤੁਲ
ਹਾ ਹੈ॥ ਬੰਨ ਸਾਧ ਸਿਗਤ ਸਰਜਗਤ ਤੂ ਬਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਤਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਾਧ
ਸਿਗਤ ਨੂੰ ਮਿਲਾਇਕੈ ਤਾਰ ਲੈਦਾ ਹੈ॥ ਬਬੈ ਬਾਨ ਬਨੀ ਤਰ ਸੇਈ

ਜਾਕਾ ਕੀ ਆਸ ਭੁੱਧੋਇਆ॥ ਕਿ ਆਭਰ ਮਾਕਿਆ ਮਾਇਆ ਕਹੀਐ ਜੋ ਤਿਸ ਭਾਵੈ
ਸੇਈ ਭੁਲਾ॥ ੨੦॥ ਬਬਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਬਾਨਾ ਵਿਚ ਅਤੇ ਬਹਰ ਸਾਰੇ ਵ

ਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਵਿਆਪਿ ਆਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਕੀਤਾ ਸਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦਾ ਭ
ਰਮ ਜੋ ਹੈ ਸਭ ਝੂਠਾ ਹੈ ਜੋ ਸੀਵਾ ਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਭਾਣਾ ਹੈ ਸੇਈ ਭੁਲਾ ਹੈ॥

ਦਵੈ ਦੇਸ ਨ ਦੇਉ ਕਿ ਸੈ ਦੇਸ ਕਰੀ ਮਾ ਆਪਣਿਆ॥ ਜੇ ਮੇ ਕੀ ਆ ਸੋ ਮੇ ਪਾਇ
ਆ ਦੇਸ ਨ ਦੀ ਜੇ ਅਵਰ ਜਨਾ॥ ੨੧॥ ਦਵਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਦੇਸ ਕਿ

ਸੇਨੂੰ ਨਹੀ ਦਿਤਾ ਜਾਵਾ ਜੋ ਜੋ ਕਿ ਸੇ ਦੇ ਕਰਮਾਲਿ ਖੋਰੇ ਹੈ ਨ ਸੇ ਸੋ ਭੋਗਦਾ ਹੈ ਰੋ
ਰ ਸਰਬ ਜੀਵ ਜੋ ਹੈ ਨ ਸੇ ਜੀਤ ਹੈ ਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਜੰਤੀ ਹੈ ਜਿਉ ਜਿਉ ਵਜਾਵ
ਦਾ ਹੈ ਤਿਉ ਤਿਉ ਵਜਦੇ ਹੈ ਨ॥ ਧਧੈ ਧਾਰ ਕਲਾਜਿ ਨ ਛੋਡੀ ਹ

ਰਿਰੀ ਜੀ ਜਿਨ ਰੰਗ ਕੀ ਆ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਦੀ ਆਸ ਭੁਨੀ ਲੀ ਆ ਕਰਮੀ ਕਰਮੀ
ਹੁਕਮ ਪਾਇਆ॥ ੨੨॥ ਧਧਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ

ਅਰ ਆਕਾਸ ਦੀ ਕਲਾ ਧਾਰ ਛੋਡੀ ਹੈ ਸਭ ਜੀ ਆ ਜੀਤਾ ਦੇ ਰੰਗ ਕੀ ਤੇ ਹੈ ਸੋ ਜੋ
ਹੋ ਜੋ ਕਰਮ ਹੈ ਨ ਤੇ ਹਾ ਤੇ ਹਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਛੋਡਿਆ ਹੈ॥ ॥ ਨ

ਨੈ ਨਾ ਭੋਗ ਨਿਤ ਭੋਏ ਨ ਭੀ ਨ ਸਿਮਾਲਿਆ॥ ਗਲੀ ਹਉ ਸੋ ਹਾ ਗਣ ਭੈ ਏਕ
ਤਨ ਕਬਹੂੰ ਮੇ ਮਿਲਿਆ॥ ੨੩॥ ਨਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾਹਿ ਜੇਵਾ

ਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬਤਕ ਭਰਤਾ ਹੈ ਸਰਬਵਿਖੇ ਭੋਗ ਨੂੰ ਭੋਗਦਾ ਹੈ ਸਬਦਾ ਵਿਸ਼ੁ
 ਹੈ ਉਸਨਹੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸਰਬਕੋ ਓਹ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ॥

ਪਪੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇਖਣ ਕਉ ਪਰਪਰਿ ਕੀਆ ਦੇਖੇ ਬੂਝੈ ਸਭਾ ਕਿ
 ਛਜਾਣੈ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਹਿ ਰਹਿਆ ॥ ੨੪ ॥ ਪਪਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਪ

ਤਿਸਾਹੁ ਸਰਬਦਾ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਜਗਤ ਨੂੰ ਦੇਖਨ ਵਾਸਤੇ ਲੀਲਾ ਰਚੀ ਹੈ ਸਰ
 ਬਕਉ ਦੇਵਾ ਭੀ ਓਹੀ ਹੈ ਅਰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ਰਹਿ ਆਭੀ ਓਹੀ ਹੈ ॥

ਫਟੈ ਫਹੀ ਸਭ ਜਗੁ ਫਾਬਾਜ ਮਕੈ ਸਿਗਲਿ ਬੀਧਿ ਲਾਇਆ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ
 ਸੇਜਨ ਉਬਰੇ ਜੋਹਰਿ ਸਰਨ ਗਤ ਭੁਜ ਪਾਇਆ ॥ ੨੫ ॥ ॥ ਫ

ਫਾ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਮਾਇਆ ਕੀ ਫਹੀ ਮੇਫਾਬਾਹੁ ਆ ਹੈ ਜ
 ਮਕੈ ਸਿਗਲ ਸਾਬ ਬੀਧੇ ਹੈ ਗੁਰਾਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੀਸਿ ਅਤ੍ਰੇ ਫੁਟੇ ਹੈ ਸੋਹਨੇ ਸਾਧ
 ਸਿਗਤ ਦੀ ਸਰਨ ਪਏ ਹੈਨ ॥ ਬਬੈ ਬਾਜੀ ਖੇਲਨ ਲਗਾ ਚਉਪਨ

ਕੀਤੇ ਚਾਰ ਜੁਗਾ ਜੀ ਅਜਤਿ ਸਭ ਸਾਰੀ ਕੀਤੇ ਪਾਸਾ ਢਾਲਣ ਆਪ ਲਗਾ ॥
 ੨੬ ॥ ਬਬਾ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਅੰ

ਗੀ ਕਚ ਕਰਕੇ ਚਾਰ ਜੁਗ ਚਉਪਨ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਜੂਨ ਖਨੇ
 ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਆਪ ਬਾਜੀ ਖੇਲਨ ਲਗਾ ਹੈ ਜੋਹਨੀ ਆ ਗੋਟਾ ਪਕੀ ਆਪਾਰਿ
 ਆਵਦੀ ਆ ਹੈਨ ਓਨਾ ਵਾਸਿਰ ਨੀਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋਹਨੀ ਆ ਕਰੀਯਾ ਹੁੰਦੀ ਆ ਹੈਨ
 ਓਨਾ ਵਾਸਿਰ ਉਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵਾ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਓ
 ਨਾਵਾ ਕਟਿਆ ਹੈ ॥ ਭੁਭੈ ਭਾਲਹ ਸੇਫਲ ਪਾਵਹਿ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ

ਸਿਨ ਕਉ ਭਉ ਪਾਇਆ ਮਨ ਮੁਖ ਫਿਰੇ ਨ ਚੇਤਿ ਮੁਨੇ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਹਟੇ
 ਪਾਇਆ ॥ ੨੭ ॥ ਭੁਭਾ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ

ਭਾਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਅਗਰਿ ਮਾਨ ਰੂਪੀ ਫਲਕੇ ਪਾਪ ਤੋਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੀਸਾਰ ਕੋ
 ਗੋਪਦ ਵਤਤਰ ਜਾਦਾ ਹੈ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨ ਨਹੀ ਮਨਿ ਦਾ ਮਨ ਕਾ ਕਹਿਆ ਕ
 ਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਜੂਨ ਮੈ ਭਰਮ ਤੇ ਹੈ ॥ ॥ ਮਮੈ ਮੋਹ ਮਰਣ

ਮਧ ਸੂਦਨ ਮਰਣ ਭੁਇ ਅੰਤ ਬਚੇਤ ਵਿਆਕਾਇ ਆਭੀ ਤਰ ਅਵਰੋ ਪਾਕੀਅ
 ਮਮਾ ਅਖਰ ਵੀਸਰਿਆ ॥ ੨੮ ॥ ਮਮਾ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ

ਜੇ ਆਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮਧ ਸੂਦਨ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਦਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਕਾ
 ਮੋਹ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਜੇ ਪ੍ਰਾਣ ਲਗਾ ਚਿਤ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਸੋ ਪਛੋਤਾ ਵਦਾ ਹੈ ॥

੨੨

ਯਯੈਜਨਮ ਨੋ ਵੀਕਦੀਜੇਕਰਿਸਰਪਛਾਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਜ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥ ਯਯਾ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਾ ਦਾ
 ਸਬਦ ਮਰਜਾਣ ਕਰ ਕਮਾਵਦੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਫੇਰ ਜਨਮ ਨਹੀ ਆਵ ਦੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ
 ਮੁਖ ਦਾ ਕਹਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਛਾਣ ਦੇ ਹੈ ਨ ਵਾਹਿਗੁਰ ਸਾਰੇ ਇਕ ਗਵਿ ਅਹੋਇ
 ਆਜਾਣ ਕੇ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਸਭ ਛੁਡ ਦੇ ਦੇ ਹੈ ਨ ॥ ॥ ਗਰੈ ਗਵਿ ਰਹਿ ਸਭ ਅ
 ਤਰਿ ਜੇ ਤੇ ਕੀਏ ਜੰਤਾ ॥ ਜੀਤ ਉਪਾਏ ਧੀਧੈ ਸਭ ਲਾਏ ਕਰਮ ਹੋਇ ਆਤਿ ਨਿਨਾਮੁ
 ਲਾਇਆ ॥ ੩੦ ॥ ॥ ਗੁਰਾ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਜੀ ਅਜੰਤ
 ਹੈ ਨ ਤਿਨ ਮੇ ਰਾਮ ਗਵਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਜੈ ਸੇ ਸਾਗੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੇ ਜਲ ਰਮਿਆ ਹੁਆ
 ਹੈ ਜਹਾ ਕੂਪ ਖੇਰੀ ਤ ਹੈ ਤਹਾ ਹੀ ਜਲ ਪਕਾ ਸਤ ਹੈ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਦੀ ਸੰਗਤ
 ਕਰਨੇ ਤੇ ਸਾਂਤਿ ਆਵ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਜਪ ਤੇ ਹੈ ॥ ਲਲੈ ਲਾਇ ਧੀਧੈ ਨਿ
 ਨ ਛੋਡੀ ਮੀਠਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕੀਆ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਸਮਕਰ ਸਹਿਣਾ ਭਾਣੈ ਤਕੈ
 ਹੁਕਮ ਪਾਇਆ ॥ ੩੧ ॥ ਲਲਾ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸਾਰੇ ਸਗਤ ਨੂੰ ਮ
 ਹਾਰ ਜਨੇ ਧੀਧੈ ਲਾਇ ਛੁਡਿਆ ਹੈ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹ ਮੀਠਾ ਲਾਇ ਦਿਤਾ ਹੈ ਖਾਣਾ ਹੈ
 ਪੀਣਾ ਹੈ ਹਸਦਾ ਹੈ ਸੋਵਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੇ ਸਰਦਾ ਨਾਮ ਭੁਲ ਗਯਾ ਹੈ ॥ ਵੈ
 ਵਾਸ ਦੇਵ ਪਰ ਮੇ ਸਰ ਦੇਖਣ ਕਉ ਜਿਨਿ ਦੇ ਸਕੀਯਾ ਵੇਖੈ ਚਾਖੈ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜ
 ਹੈ ਅਤਿ ਰਿਬਾਹ ਰਿਚ ਵਿਗਿਆ ॥ ੩੨ ॥ ਵਵਾ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ
 ਹੈ ਵਾਸ ਦੇਵ ਪਰ ਮੇ ਸਰ ਜਿ ਸਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਕਉਤ ਕ ਦੇਖਣ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰ
 ਦਾਰੂ ਪਧਾਰਿਆ ਹੈ ਸਰਬ ਜੀ ਆਮੇ ਸਤ ਦੇਇ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖਤ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਕਾ ਹੁ
 ਕਮ ਸਤਿਕਰ ਕੇ ਮਾਨ ਤੇ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੁਰਸ ਹੈ ਨ ॥ ਨ੍ਰਣੈ ਰਾ
 ਨ੍ਰਕ ਰਹਿ ਭਿਆਪੁਣੀ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਜਿ ਅਮਰ ਹੋਇਆ ॥ ਤਿਸਹਿ ਧਿ
 ਆਵਹੁ ਸਰ ਸਮਾਵਹੁ ਓਸ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰ ਬਾਣਕੀਆ ॥ ੩੩ ॥ ॥
 ਨ੍ਰਣਾ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਹੁ ਰਾਨ੍ਰ ਵਦ ਸੁਗਨ੍ਰੇ ਕਿਉ ਕਰ ਤੇ ਹੋ ਜੋ ਕਿਛੁ
 ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਸੋ ਮੰਨੋ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਕੁਰ
 ਬਾਣ ਹੋ ਤੇ ਹੈ ॥ ਹਾਰੈ ਹੋਰ ਨ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਜੀ ਅਉਪਾਇ ਜਿਨਿ ਰਿਜ
 ਕੁਦੀਆ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਵਹੁ ਅਨੁਦਿਨ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨ
 ਮਲੀਆ ॥ ੩੪ ॥ ਹਰਾ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋਈ ਸਰ ਨੇ ਜੀਵ ਉਤਪਤ
 ਕੀਤੇ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਨ ਕੇ ਰਿਜ ਕ ਕਾ ਵਤ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਸਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ

ਨਕੇਵਤਾ ਹੈਂ ਈਸਰ ਅਰ ਗੁਰਾ ਬਿਨ ਹੋਰ ਦਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜੋ ਸਭਨ ਜੀਆ ਕਰਿ
ਕਰਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਿਜਕ ਪਹੁਚਾਵਦੇ ਅਰ ਪਲਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਨ ਹੋਰ
ਕੋਈ ਨਹੀ॥

ਆਇਸ਼ੈ ਆਪ ਕਰੇ ਜਿਨ ਛੋਟੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਨਾ ਸੁਕਰਿ
ਗਿਆ ਫਰੇ ਕਰਾਏ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਨਾਨਕ ਸਾਇਰ ਏਵ ਕਹਿਆ॥ ੩੫॥

» ਆਇਸ਼ੈ ਅਖਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮਾ ਪਸਰਿ ਸਟ ਕਰੇ ਛੋਟੀ
ਹੈ ਜੇ ਕਿਛੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕਰਣਾ ਸੀ ਜੇ ਕਰਿ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਰ ਕਰੇ
ਸੋ ਭੀ ਕਰਨੇ ਸਾਮਰਥ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਮੈ ਤਿਸ ਕਾ ਸਾਇਰ ਹੋਕ
ਈ ਸਰੋਤੋ ਪੀਭਿਤ ਜੀ ਮੈ ਤੁਝ ਕੋ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਾ ਵਖਿਆਨ ਕੀਤਾ
ਹੈ ਤੂੰ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਧਮਾਨ ਧਰ ਅਰ ਥੰਧੇ ਕੀ ਦਿਇਸ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦਿਤੀ ਜੇ ਦਿਵਿ
ਆਲੋਕ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਸਿਖੀ ਦੀ ਹੈ ਸੋਈ ਬੰਧਨ ਕਾ ਮੁਲ ਹੋ ਤੂੰ ਜੇ ਆ
ਪਣੇ ਕਮਾਵਣੇ ਵਾਸ ਤੇ ਸਿਖੀ ਦੀ ਹੈ ਸੋਈ ਬੰਧਨ ਕੇ ਖੋਲਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ॥

ਜ
ਕਹਿਹ ਬੁਧਨ ਬਾਜੀ ਕਹੇ ਤਬ ਪਵਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਕਾਲੁ ਚਰੇ ਵੇਦੋ ਕੀ ਵਿਦਿਆ
ਜਗਤ ਮੈ ਗੁਪਤ ਹੋਇ ਰਹੀ ਸੀ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਚਰੇ ਵੇਦੋ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਨ ਵਾਸ ਤੇ
ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਹੋ ਜਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਅਦਿਰ ਬੈਠੇ ਤਾ ਕਈ ਦਿਨ ਅਦਿਰ ਹੀ ਸਮਾਧ
ਲਗੀ ਰਹੈ ਜਾ ਨਦੀ ਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾ ਉਹਾ ਹੀ ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਰਹੀ ਜਹ
ਬੈਠੇ ਤਹਾ ਹੀ ਚਰਚਾ ਕਰਤੀ ਆ ਕਈ ਦਿਨ ਬੀਤ ਜਾਵੇ ਕਾਲੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈ ਕਰਾ ਪਿ-
ਛੇ ਪਿਛੇ ਫਿਰ ਵਾਰੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਿਤਾ ਸਾਧ ਨੂੰ ਖਵਾਇ ਦੇਵੇ॥ ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਗੀ ਹੋਈ

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਮਲਾਨ ਲਹੋਈ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਕਹਿਆ ਕਾਲੁ ਜੇਤੂੰ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਫਾਰਸੀ ਭੜਾਏ ਤੇ ਕੀਮਤਿ
ਖੇਤਾ ਸਾਰਾ ਕੀਮਤੋ ਰੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦੇਵੀਏ ਤਾ ਕੁਤਬ ਦੀਨ ਕਾਜੀ ਪਾਸ ਅਗੇ
ਖੜੀ ਆਵੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਕਾਲੁ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾ ਜਾਇ
ਕੈ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮੁਲਾ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਭੜਾਏ ਤਾ ਅਗੇ ਮੁਲਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਮਹ
ਤਾ ਕਾਲੁ ਮੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਭੜਾਵਾਗਾ ਸੁਭਾ ਹੀ ਬੁਧਵਾਰ ਹੈ ਤੁਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ
ਲੈ ਆਵੀਓ ਸੋ ਜੇ ਸੀ ਖਿਜਮਤ ਸਾਬੀ ਹੋਇ ਆਵੇਗੀ ਸੋ ਅਸੀ ਕਰੀਏਗੇ ਜਾ
ਸਵੇਰ ਹੋਈ ਤਾ ਕਾਲੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕਰ ਆਇਆ ਮੁਲਾ ਦੇ ਅਗੇ ਇ
ਕਰੁ ਪਾਸ ਜਰ ਰਖਿਸਾ ਮੁਲਾ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੜ੍ਹਨੇ ਪਾਇਆ ਮੁਲਾ ਨੇ ਤ
ਖਤੀ ਲਿਖਣ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਅਤੇ ਅਲਟ ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਸੇਤ ਕ ਕਾਇਵਾਲਿ ਖਦਿਤ

ਲਗਾਭੁਨਾਉਨਤਾਮੁਲਾਨੂੰ ਬਾਬੇਲੀ ਆਖਿਆਇਸਦੇ ਮਾਇਨੇ ਜਾਣਦਾਹੈ ਮੁ
 ਲਾਕਹਿਆ ਮੇਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੂੰ ਜਾਣਨਹੈਤਾ ਸੁਣਤਾਂ ਬਾਬੇਲੀ ਲਗਾਸੁਣਵ
 ਨਾ॥ ਅਲਫ ਅਲਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਗਫਲਤ ਮਨਹੁ ਵਿਸਰਾ ਸਾਸਪਲੰਟੇਨ
 ਮਥਿਨ ਪਿਰਾਜੀਵਨ ਸੰਸਾਰ॥੧॥ ਬੇਬਿਦਾਇਤ ਦੂਰ ਕਰਕਦਮਤਰੀਕਤ
 ਰਾਖਾ ਸੁਭਨਾ ਅਗੈ ਨਿਵਰਲੇ ਮਦਿ ਕਿਸੇਨ ਆਖ॥੨॥ ਤੇਤੇ ਬਾਕਰਆ
 ਜਜੀਮਾਈ ਬੇਪਰਵਾਹਾ ਸਾਬਨ ਚਲੇ ਕੁਤਬ ਦੀਨਤਿ ਸਦਾ ਕੀਵੇ ਸਹਾ॥੩॥ ਸੇ
 ਸਨਾਇਤ ਬਹੁਤ ਕਰਖਾਲ ਕਨੂੰ ਕਰਯਾਦਾ ਯਾਦਨ ਕੀਤੇ ਕੁਤਬ ਦੀਨ ਜਨਮਦਾ
 ਵਾਇਓ ਬਾਦ॥੪॥ ਜੀਮਜਮਾਇਤ ਜਮਾਕਰ ਪੰਜ ਨਿਵਾਜਗੁਜਰਾ ਬਾ
 ਝੇ ਯਾਦਖੁਦਾਇ ਦੇਹੇ ਸੀ ਬਹੁਤ ਖੁਆਰਾ॥੫॥ ਹੇਹਮਾਇਤ ਦੂਰ ਕਰਸਾਬਨ
 ਚਲ ਸੀਕੋਇ॥ ਅਜਰਾਈ ਲਫਰੇਸਤਾ ਮਾਰੇ ਬਹੁਤ ਬਿਰੋਇ॥੬॥ ਥੇਖਿਆ
 ਨਤਮਨਹਿ ਕਰਕਾਦਰਨੂੰ ਕਰਚਿਤਾਇ ਸਭ ਕੁਦਰਤ ਨਾਨਕਾ ਤੂੰ ਕਰਜਾਣ ਅਨਿ
 ਤਾ॥੭॥ ਦਾਲਦਲਾਲਤ ਮਸਰਦੀ ਆਵੇ ਓਥੇ ਕੀਮਾ ਬਦ ਅਮਲਾਨੂੰ ਛੋੜਕ
 ਰਕਰੇ ਯਾਦਹਰਦੀਮਾ॥੮॥ ਜਲਜਲੀਲਨਹੋਇ ਤੂੰ ਜੇਮਨਿਹਕਫਰਮਾਨਾ
 ਸੇਈ ਸਭ ਪੁਸਤਕ ਕਹਣਿ ਸੇਈ ਕਹੇ ਕੁਰਾਨਾ॥੯॥ ਰੇਰਿਆਜਤ ਜੇਕਰੇਸੇ
 ਈਹੋਵੈ ਸਾਦਾ ਬਾਝੇ ਯਾਦਖੁਦਾਇ ਦੇ ਜਨਮਗਵਾਈਏ ਬਾਦਾ॥੧੦॥ ਜੇਜਿਆ
 ਨਨਹੋਵਈ ਜੇਹਰਦਮ ਚਿਤ ਕਰੇ ਬਾਝੇ ਸਾਈਆਪਣੇ ਸੁਠੇ ਸਭ ਭਰੇ॥੧੧॥
 ਸੀਨਸੀਨੇ ਮੇਸਿਰਰਹੈ ਕੇਜੇਦਮਦਮਹੋਵੀ ਯਾਦਾ ਜੇਦਮਖਾਲੀ ਜਾਸੀ ਆਸੇਕ
 ਦੇਨਹੋਸੀਸਾਦਾ॥੧੨॥ ਸੀਨਸੁਕਰਕਰਹੈ ਕੇਦਾਜਿਨਸੇਹਤ ਬਰਨੀਦੀਨਾ
 ਲਖਰਉਰਾਸੀਹਜੂਨਦਾਰਾਜਾਮਾਨਸਕੀਨਾ॥੧੩॥ ਸੁਆਦਸਬਰਕਰਚਿ
 ਤਮੇਜੇਪਹਿਚੇਰਿ ਜਕਨਸੀਬਾਭੁਖਰੇਗਾਜਿਨਲਾਇਆਸੇਈਹਕਤਬੀਬਾ॥੧੪॥
 ਜੁਆਦਜਲਾਲਤਛੁਡੇਹਦੇਖੀਰਾਇਤਮਾਲਾ ਸਭ ਕਿਛੁਰਬਦਾਜਾਣ
 ਕੇਹਰਦੇਮਰਬਸੀਭਾਲਾ॥੧੫॥ ਤੇਇਤਰੀਕਤ ਵਿਨਕਰੇ ਮਾਰਫਤਰੇਪਾਇ
 ਰਾਖਾਏਹਤਨਤੇਰਾਕਬਰਮੇਹੋਸੀਫੇਰੀਖਾਕਾ॥੧੬॥ ਜੇਇਜਰੀਫਸੇਜਗ
 ਤਮੇਜੇਸੀਗਤਭਲੀਕਰੇਨਾਗੁਰਪੀਰਾਕੇਕਹੇਤੇਸਾਬਤਕਦਮਧਰੇਨਾ॥੧੭॥
 ਐਨਇਨਾਇਤਾਇਨਕੋਜੇਖਿਜਮਤਕਰਦੇਪੀਰਾਬਾਝੇਖਿਜਮਤਹਹਿਲ
 ਦੇਮਰਸਨਹੋਇਹਜੀਰਾ॥੧੮॥ ਗੈਨਗਨੀਸੇਈਭੁਏਹਰਦਮਨਾਮਸੰਭਾਲ
 ਬਾਝੁਸਚੇਨਾਮਦੇਮਦਿਹੋਸੀਹਾਲਾ॥੧੯॥ ਫੇਫਾਰਗਏਦੁਨੀਸੇਅਪਈਨਾ॥

ਕਰਜਾਣਾ ਜੇਜਾਣੇਗਾਰਬਦੀਨਹੋਵੇਗਾਹੈਰਾਨ॥੨੦॥ ਕਾਫਕਨਾਇਤਪ
 ਕਰਤੂਸੁਸਨਬਿਥਾਜਾਇਾਬਦਾਮਲਾਨੂੰਛੁਡਕੇਚੰਗੇਅਮਲਕਮਾਇ॥੨੧॥
 ॥ ਗਾਫਗਬਰਏਹੁਮੀਨਹੈਜੇਇਸਨੂੰਵਸਕਰੇਇਾਉਪਰਗਾਹਕੀਕਤੀਸ
 ਚੇਕਦਮਧਰੇਇ॥੨੨॥ ਲਾਮਲਾਨਤੁਹੈਤਿਨਾਕੋਜੇਜਗਾਤਨਕਢਦੇਮਾ
 ਲਾਧਕਾਪੈਦਾਰਬਦਾਹੋਦਾਸਤੁਜਵਾਲਾ॥੨੩॥ ਮੀਮਮਨਹੈਖੁਦਰਦੀ
 ਕਹੇਪੀਰਦੇਚਲਾਵਾਨਨਕੀਤੋਨਾਨਕਾਤਾਮਾਇਆਜਾਸੀਛਲਾ॥੨੪॥ ਨੂੰਨ
 ਨਜਰਕਰਸਚਦੀਦੁਨੀਆਝੁਠੀਜਾਣਾਜੇਦੁਨੀਆਨੂੰਸਚਜਾਣਦੇਸੋਮਰਦੇਹੋਇ
 ਹੈਰਾਨ॥੨੫॥ ਵਓਵਲੀਸੋਈਭਏਜੇਕਰਦੇਸਤਸੰਗਾਜਿਉਜਿਉਸਾਹਿ
 ਬਚਿਤਕਰਨਤਿਉਤਿਉਚਰ੍ਹਦਾਰੰਗਾ॥੨੬॥ ਹੇਹਰਦਮਨੁਚਿਤਰਖਦੀਮਦਾ
 ਨਹੀਵੇਸਾਹੁਆਵੇਮੁਲਨਾਵਈਨਰਹੀਏਗੁਮਰਾਹੁ॥੨੭॥ ਯੇਯਕੀਨ
 ਪੀਰਤੇਕਰੇਤਾਪਵੇਕਬੁਲਾਨਾਨਕਆਖੇਕੁਤਬਦੀਨਪਉਚੇਜਾਇਰਸੂਲਾ॥
 ੨੮॥ ਲਾਫਨਮਾਰੋਬਿਨਗੁਣਾਵੈਨਾਹੀਕਾਮਾਨਾਨਕਦਮਦਮਜਾ
 ਦਰਖਮੁਰਸਦਪਾਸਸਲਾਮ॥੨੯॥ ਛੋਡਤਕਬਰਗੁਮਰਹੀਭਾਵਾ
 ਰਬਪਛਾਣਾਲੇਖਾਦੇਸੀਨਾਨਕਾਪਉਸੀਦਰਪਰਵਾਣਾ॥੩੦॥ ਜਾਇ
 ਤਨੇਸਬਦਬਾਬੇਜੀਕਹੇਤਾਮੁਲਾਨੇਕਹਿਆਹੋਕਾਲੂਏਹਤੇਰਾਪੁਤ੍ਰਜੇਹੈਸੋ
 ਕੋਈਵਡਾਵਲੀਹੈਇਸਨੇਹਿੰਦੂਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਵੇਹਨੂੰਨਿਵਾਜਣਹੋ
 ਅਰਗੰਗਾਬਨਾਰਸੀਮੇਅਤੇਮਕੇਮਦੀਨੇਮੇਂਇਸਕੀਕੀਰਤੀਹੋਵੇਗੀਜ
 ਦਓਹਨਾਬਾਲਕਾਨੇਸੁਣਿਆਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਸੀਮੁਲਾਕੋਪਾਸਪੜਨੇਬੈਠਾਹੈ
 ਤਾਜੇਬਾਲਕਬਾਬਾਜੀਪਾਸਰਹਿਨਿਵਾਲੇਸੇਸੋਸਭੀਮੁਲਾਪਾਸਪੜਨੇਬੈ
 ਠੇਗੁਰੂਜੀਕੀਪ੍ਰੀਤਕਰਕੇਮੁਲਾਜੇਕੁਛਲਿਖਦੇਵੇਸੋਈਬਾਬਾਜੀਤੁਰਤ
 ਸੀਖਲੇਵੇਮੁਲਾਹੈਰਾਨਹੋਇਕੇਕਹੇਹੋਸਾਹਿਬਜੀਵਾਹੁਭੇਰੀਕੁਦਰਤਹੈਇ
 ਸਤੁਰਕੀਕਾਪੜਨਾਬਹੁਤਮੁਸਕਲਹੈਕਿਤਨੀਜਾਬਰਸਾਪੜਦਾਰਹੈਤੋ
 ਪੜਤਾਹੈਮੈਇਸਨੂੰਇਕਵਾਰੀਤਖਤੀਲਿਖਵਿੰਦਾਹੋਤੋਤੁਰਤਪੜਲੇਦਾਹੈ
 ਅਜੇਹਾਫਹਮਮੈਕਿਸੇਦਾਨਹੀਦੇਖਿਆਇਸਕੇਸਾਹਿਬਕੀਵਡੀਇਨਾਇਤ
 ਹੈਏਹਬੋਲੇਦਿਨਮੇਂਪੜਿਆਹੈਹੋਰਬਾਲਕਾਨੂੰਵਸਦਸਬਰਸਬਿਤੀਤਹੋਰ
 ਕੇਹੈਨਪੜਦਿਆਨੂੰਅਜੇਤਕਨਹੀਪੜੇਇਸਪਰਸਾਹਿਬਕੀਮੇਹਰਬਾਨੀਹੈ
 ॥ਅਤੇਸੀਗੁਰੂਜੀਪਾਸਜੋਕੋਈਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਾਵੈਸੋਤਿਸਨੂੰਗੁਰੂਜੀਪ

੨੬

ਮੇਸਰਜੀਕੇ ਰਾਹੀਂ ਆਨ ਸੀਹਤਾਂ ਵੇ ਠਾਥਾ ਬੇਕੀ ਸਿਫਤ ਸਾਰੀ ਜਹਾਨ
 ਲਗਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਭ ਕੋਈ ਏਹ ਕਹੈ ਜੋ ਏਹ ਬੜਾ ਸਾਹਿਬਕਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ
 ਰੂਨ ਨਕਜੀ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਵਿਚ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਨਿਸਾਕ ਹੈ ਅਤੇ ਹਿੰਦੀ ਵਿ
 ਚ ਹਿੰਦੂ ਆਦੀ ਨਿਸਾਕ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਮਿਲੈ ਸਭ ਕੋਈ ਸਿਤੋ ਖਿਆਜਾ ਵੈ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਹਿੰਦਵੀ ਫਾਰਸੀ ਤੁਰਕੀ ਅਰਬੀ ਸਭ ਬੋਲੀ ਆ ਮੈ ਜੈ ਸਾਕੋਈ ਮਿਲੈ ਤੈ ਸਾਹੀ
 ਜਬਾਬ ਦੇਵਨਾ। ਜਾਕਿ ਤਨੇ ਕੁਮਹੀ ਨੇ ਰੁਸਰੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹੁਤ ਬੇਸੁਮਾ
 ਹ ਕੇ ਘਰ ਮੇ ਹੋਇ ਬੈਠੇ ਬੋਲੈ ਕਿ ਸੇਨਾਲ ਨਹੀ ਅਤੇ ਕਾਲੂ ਨੇ ਮੁਲਾ ਨੂੰ ਸਵਦਾਇ
 ਆ ਜਿਸ ਮੁਲਾ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਸਨ ਤਾ ਮੁਲਾ ਆਇਆ ਆਇਕਰ ਮੁ
 ਲਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਝਾੜਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੈ ਕਿ ਸੇਨਾਲ ਨ
 ਹੀ ਅਤੇ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਸਤੇ ਆਵਨ ਅਤੇ ਆਖਨ ਦੇਖੋ ਭਾ
 ਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿ ਆਹੋਇ ਆਹੈ ਬੋਲਦਾ ਕਿ ਸੇਨਾਲ ਨਹੀ ਤਾ ਮੁਲਾ ਨੇ ਪਾਸ
 ਬੈਠ ਕਰ ਕਹਿ ਆਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਭੋਰਾ ਹਿਕਤ ਬੋ
 ਲ ਜੀ ਜਾ ਮੁਲਾ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇਆ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਮੁਲਾ ਕੀ ਤਰਫ ਰਸਮ ਲਾਇਕਰ ਉਠ ਬੈਠ ਤਾ ਮੁਲਾ ਬੜਾ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ
 ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਜੋਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਰਖ ਪੀਰਾ ਵੀ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਤੂੰ ਤਾ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਬਖਸਿਸ ਆਹੋਇ ਆਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਤਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਮੋਹ
 ਰ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾ ਬੋਲਨੇ ਕਰਕੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਰਜਹੇ ਦੇਹੈ ਨੂੰ ਤੂੰ ਹਿਕਤੋਰ
 ਹਿਕਤ ਬੋਲ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਾਗਤਿ ਲੰਗਾ ਵਿਚ ਸਬਦ ਕਹਿ ਆਹੈ।
 ਰਾਗੁ ਤਿਲੀਗਾ ਮਹਲਾ ੧ ਯਕ ਅਰਜ ਗੁਣ ਤਮ ਪੇਸਤੋ ਦਰਗੋਸਥ ਨਰ
 ਤਾਗਾ ਹਕਾ ਕਬੀਰ ਕਰੀ ਮਤੁ ਬੇਐ ਬਪਵਰ ਵਗਾਰਾ। ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰ
 ਬਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨੇਹੇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਮੇਰੀ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਅ
 ਰਜਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਕੀਨ ਦੇ ਕਰਕੇ ਸੁਣ ਜੀ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੋ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਹੈ ਜੀ ਅ
 ਤੇ ਏਹ ਬੀਦਾ ਐਬਾ ਵਭਾਰਿ ਆਹੈ ਸਾਹੋ ਅਤੇ ਤੂੰ ਬੇਐਬ ਹੈ ਜਿਤ ਨੇ ਜੀ ਵਹੈ ਤਿਨ ਦੀ ਪ
 ਵਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਹੁਤੇ ਬੇਨਾਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤਾ ਫੇਰ ਮੁਲਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੈ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਤੇਰੇ ਗਾਮਖਾਵੇ ਨਾਲ ਸਭ ਲੋਕ ਵਲ ਗਏ ਹੋਏ ਹੈਨ ਸੋ ਤੂੰ ਉਠ ਕਰ ਬੈਠ ਤਾ
 ਸਹੀ ਤਾ ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੁਸਰੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਦੁਨੀਆ ਮੁਕਾਮ ਫ
 ਨੀ ਤਹ ਕੀਕ ਦਿਲ ਵਾਨੀ ॥ ਮਮਸੂ ਆਇ ਅਜਾਈ ਲਗਾ ਰਿਫਤੁ ਹਨਿ ਲਹੇਰ ਨਦਨੀ

॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਿਸਕਾਪਰਮਾਰਥਾ ॥ ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਦੇਹੈਨਸੁਣੇਮੁ
 ਲਾਜੀਮੈਕਿਸਨਲਬੋਲਾਦੁਨੀਅਤੇਫਨਾਹੋਦੀਜਾਈਹੈਏਹਬਤਮੈਤਹਿਕੀ
 ਕਵਿਲਨਾਲਲਾਇਕਰਦੇਖੀਹੈਇਸਬੀਦੇਦੇਸਿਰਦੇਵਾਲਫਰੇਸਤੇਦੇਹਬਦਿ
 ਚਫਰੇਹੋਏਹੈਨਪਕੜਕਰਲਈਖਲਹੈਬਿੰਦਹਿਕਯਚਸੇਦਿਚਲੈਜਾਵੇਗਾ
 ਸੁਣੇਮੁਲਾਜੀਇਸਬਤਦੀਖਬਰਇਸਮਾਨੁਖਕੋਹਰਗਿਜਨਹੀਜੋਮੇਰੇਦੇ
 ਲਾਸਿਰਦੇਅਜਰਾਈਲਦੇਹਬਾਦਿਚਹੈਨਮੈਨੂੰਆਪਣੇਮਰਨੇਦੀਖਬਰਨ
 ਹੀਜੋਮੇਰਾਕੀਹਾਲਹੋਵੇਗਾਏਹਹੈਰਾਨਗੀਮਿੰਨਲਗਰਹੀਹੈਜੋਇਸਬੀਦੇ
 ਨੂੰਹੋਰਕੁਛਕੀਛੁਸੁਝਦਾਹੈਤਾਫੇਰਮੁਲਾਨੇਕਹਿਆਨਾਨਕਜੀਤੁਤਾਅਜੇ
 ਛੁਟਾਹੈਏਨਬਿੰਦਗੀਜਾਦਿਚਅਜੇਨਾਪਉਜਾਤੁਪੁਰਜਵਾਨਹੋਵੇਗਾਜੋਕੁ
 ਛੁਤੇਰੇਜੀਅਦਿਚਆਵੇਸੋਕਰੀਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹੋਮੁਲਾਜੀਜੋ
 ਕੋਈਕਿਸੇਸਾਹਿਬਦਾਵਾਸਹੁੰਦਾਹੈਭਾਵੇਓਹਦਿਨਾਦਿਚਛੁਟਾਭੀਹੋਵੇਪਰ
 ਜਿਥੋਂਕਉਸਦੀਪਹੁੰਚਹੁੰਦੀਹੈਤਿਥੋਂਤਾਈਆਪਨੇਸਾਹਿਬਦੀਓਸੇਵਾ
 ਹੀਕਰਦਾਹੈਤਾਓਹਖਿਜਮਤਗਾਰਆਪਨੇਸਾਹਿਬਨੂੰਭਾਵਦਾਹੈਸੁਣੇਮੁ
 ਲਾਜੀਮੈਸਾਹਿਬਆਪਣੇਦੀਖਿਜਮਤਦਿਚਨਰਹਤਾਮੈਹਰਾਮਖੋਰਹੋਵੇ
 ਗਾਭਾਮੁਲਾਨੇਕਿਹਾਏਹਬਤਤਾਨਾਨਕਜੀਤੂੰਠੀਕਕਹੀਤਾਸੀਗੁਰਜੀਕ
 ਹਿਆਸੁਣੇਮੁਲਾਜੀਜਦਇਸਨੂੰਅਤਿਸਮੇਅਜਰਾਈਲਫਰੇਗਾਤਾਉਸ
 ਸਮੇਇਸਦੀਸਹਾਇਤਾਕੋਈਭੀਨਹੀਕਰਸਕਦਾਅਰਨਕੋਈਉਸਦੇਲੇ
 ਸਾਹੀਬਣਦਾਹੈਨਕੋਈਮਿਤ੍ਰਹੀਹੈਬਿਨਾਪਰਮੇਸਰਕੇਨਾਮਤੋਹੋਰਕੋ
 ਈਨਹੀਛੁਡਾਇਸਕਦਾਤਾਮੁਲਾਨੇਕਹਿਆਹੋਨਾਨਕਜੀਜਿਸਪਰਸਾਹਿ
 ਬਮੇਹਰਕਰੇਤਿਸਕੋਛੁਡਾਵੇਹੈਪਰਤੂੰਅਜੇਬਾਲਕਹੈਤੇਰੇਪਰਖੁਦਾਇ
 ਦੀਮੇਹਰਹੋਈਹੈਜੋਤੈਨੋਮਸਮਓਮਗਵਿਚਸਾਹਿਬਨੂੰਪਾਇਆਹੈਅਮਲ
 ਸਾਹਿਬਸਚੈਨੈਤੈਨੂੰਨੇਕਵਿੰਤੋਹੈਨਅਤੇਤੇਰੇਪਾਸੋਬੰਦੀਕੋਈਨਹੀਹੋਇ
 ਆਵਹਿਗੀਤਾਗੁਰਬਾਬੇਜੀਨੇਤੀਸਹੀਪਉਰੀਆਖੀ॥ ਜਨਾਪਿਸ
 ਰਪਦਰਬਿਰਾਦਰਾਕਸਨੇਸਦਸਤੰਗੀਰਾ॥ ਆਖਰਬਿਅਫਰਮਕਸਨਦਾ
 ਰਦਰੂਸਵਦਤਕਬੀਰਾ॥ ਸਬਰੋਜਗਸਤਮਦਰਹਵਾਕਰਦੇਮਬਦੀਖਿਜਾ
 ਲਾਗਾਹੋਨੇਕੀਕਾਰਕਰਦਮਮਪਈਚਿਨੀਅਹਵਾਲਾ॥ ੩॥ ਤਿਸਕਾਪ
 ਰਮਾਰਥਸੁਣੇਮੁਲਾਜੀਏਹਬੀਦਾਅਵਾਈਆਗਲਾਦਿਚਰਹਿੰਦਾਹੈਅਨ॥

ਪਾਹਿਰਾ ਵਿਚ ਇਕ ਘਨੀਭੀ ਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਅਰਪ
 ਰਾਈ ਅਈ ਬਈ ਆਵਿਹਰ ਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਛੇ ਵਿਕ ਘਨੀਭੀ ਨੇਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇ
 ਆਵਈ ਅਰਜੁਣੇ ਮੁਲਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤਾਏਹ ਫੈਲ ਹੋਨ ਏਹੁ ਤੇ ਗਮੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾ
 ਜੇ ਨਾ ਰਹਾਂ ਤਾਏਰ ਮੁਲਾ ਨੇਕ ਹਿਆ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ ਸਹੀ ਹੋਇ
 ਆਏ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਉਥੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥ ਫਰਬ ਖਤੁ ਹਮਰੁ
 ਬਖੀਲ ਗਾਫਲ ਬੇਨਜਰ ਬੇਬਾਦਾ ਨਾਨਕ ਬੁਝੋਇ ਦਸ ਨਤੁ ਹਾਏ ਹੋਰਾ ਕਰਾ
 ਪਾਖਾਕਾ॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਦੇਹਨ॥ ਜੋਹੁਣੇ
 ਮੁਲਾ ਜੀ ਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਬੁਝ ਕੀ ਬਾਤ ਇਸ ਬੀ ਦੇ ਨੂੰ ਅਸਾਨਹੀ ਹੈ ਪਰ
 ਏਹ ਬੀਦਾ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਖੀਲੀ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਰ ਅਛੇ ਪਹਰ ਗਾਫ
 ਲਤ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਹਰ ਕਿਸੇ ਵਾਬਰ ਹੀ ਚਿਤੁ ਵਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਰ ਬ
 ਦ ਨਜਰ ਹੀ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਏਹ ਬੀਦਾ ਗਾਫਲਤ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇ ਅ
 ਬੇਬਾਕ ਹੋਇ ਆਵਿਹਰਦਾ ਹੈ ਸੁਣੇ ਮੁਲਾ ਜੀ ਏਹੁ ਬੀਦਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਿਫਤ
 ਨਹੀਂ ਬੁਝ ਸਕਦਾ ਅਰ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਖਾਸ ਬੀ ਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਅਛੇ ਪਹਿਰ ਮਰ
 ਏਨੂੰ ਜਾਵ ਕਰ ਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਮੇਰੇ ਨਾ ਦੇ ਪੈਰਾ ਦੀ ਖਾਕ ਹਾਜੇ ਤਾਏਹ ਮੇਰੇ
 ਉਪਰ ਮੇਰੇ ਰਵਾਨ ਹੋਵਨ ਤਾਮੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਵਾ ਅਤੇ ਏਹੁ ਬੀਦਾ ਬੇਬਾਕ ਹੋਯ
 ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਬੀ ਦੇ ਅਜੇ ਬਾਕੀ ਦੇਣੀ ਹੈ ਅਰ ਇਹ ਬੀਦਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ
 ਮੇਰਾ ਕੀ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਸੁਣੇ ਮੁਲਾ ਜੀ ਜਿਨ ਨੇ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਹੁੰਦੀ ਸੋ ਬੇਗ
 ਮ ਹੋਇ ਫਿਰਦੇ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਮੁਲਾ ਜੀ ਮੇਰੀ ਅਰਜ ਸਾਹਿਬ ਅਗੇ ਏਹੁ
 ਹੈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਰਾ ਕਰਾਈ ਪੈਰਾ ਦੀ ਖਾਕ ਹੋਵਾ ਅਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ
 ਰਹੀ ਬੀਦਾ ਸੈ ਤਾਮਲਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਤਾ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਮਿਲਿ
 ਆਹੋਇ ਆਹੋ ਅਤੇ ਅਸਾਨੁ ਖਸਮਾਨ ਤੁਸਾਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸਚੀ ਇਰਾਦਾ
 ਵਿਚ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇ ਮੁਲਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ
 ਯਾਦ ਕਰਿਆ ਕਰੋ ਤਾ ਤੇਰਾ ਭੀ ਭੁਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਭੀ
 ਤੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਾਹੇ ਏਹ ਬਾਰਤਾ ਮੁਲਾ ਨੇ ਸੁਣ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦਿਆਚਰਨ ਉਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਆਪਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ
 ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨੇ ਕਰ ਮੁਲਾ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਤੁਫਲਿ ਵ
 ਲਾਹੀ ਵਿਸਿਆਨੂੰ ਛੇਡ ਕੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਸਿਮਰਨੇ ਲਗਾ

ਅਤਿਕਾਲਤੁਗਵਾਨਕੇ ਸਾਮਕੋਗਆ ॥ ਬੁਏਭਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਅਗੋਸਾਖੀਕਲਦੇਪ੍ਰੋਹਤਨਲਹੋਈ

ਜਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੋਬਰਸਦਾਹੋਇਆਤਾਜਨੇਉਪਾਵਨਦੀਗੀਤਕਰਨਵਾ
ਸਤੇਕਾਲਨੇਪ੍ਰੋਹਤਹਰਦਿਆਲਕੋਬੁਲਾਯਾ ਸੁਭਮਹੁਰਤਦੇਖਕਰਪ੍ਰੋ
ਹਤਜੀਨੋਸਭਸਾਮਿਗੀਮਿਗਵਾਈਜੋਜਤਭਾਈਕਾਲੁਕੋਥੇਸਭਕੋਕਹਾਅ
ਰਬ੍ਰਹਮਣਜੋਵਹਾਰਹਿਤੇਥੇਸਭਕੋਨਿਵਤਾਦੀਯਾਸਭਭਾਈਬੰਦਜਾਤੀਕੋ
ਅਰਬ੍ਰਹਮਣਭੀਇਕਤ੍ਰਹੋਇਕਤਬਾਬਾਜੀਕੋਜਨੇਉਪਾਵਨੇਲਗੇਅਸ
ਬਾਨਕੋਲੇਪਨਕਰਬੇਦਾਬੰਦਤਰੋਕਪੁਰਨਕੀਆਬੋਦੀਬੰਸਕੇਸਭਭਾਈ
ਅਰਬ੍ਰਹਮਣਜੋਬੇਦਾਬਿਧਕੋਗਮਾਤਾਥੇਸਰਬਤ੍ਰਇਕਠੇਹੋਇਕਰਬੇਠੇਬ
ਬਾਨਾਨਕਜੀਕਾਇਸਨਾਨਕਰਵਾਇਕਰਬੁਲਾਇਆਤਾਬਾਬਾਜੀਇਸਨਾ
ਨਕਰਕੇਆਇਬੇਠੇਅੇਸੇਸੋਭਾਪਾਵਤੇਹੈਜੈਸੇਸਭਤਾਰਾਮੰਡਿਲਮੇਰੰਦਮ
ਸੋਭਾਪਾਵਤਾਹੈਪ੍ਰੋਹਤਨੇਛੁਡੀਓਕੀਗੀਤਬੇਦਾਬਿਹਤਸਭਕਰਵਾਈਜੋਪੁ
ਰਤਨਗੀਤਥੀਅਰਕੁਲਾਰਾਸਭਸਿਖਾਵਨੇਲਗਾਸੀਧਿਆਤਰਪਨਸਿ
ਖਾਸੁਤਧੋਤੀਜਨੇਉਮਾਲਾਤਿਲਕਖਟਕਰਮਗੁਰੂਜੀਨੂੰਸਿਖਾਵਨੇਲਗਾ
ਅਤੇਜਨੇਉਪਾਵਨੇਲਗਾਤਉਸਰਬਸਾਮਰਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮੁਕਤਭੁ
ਗਤਕੇਦੇਣੇਵਾਲੇਪ੍ਰੋਹਤਨੂੰਕਹਿਣੁਲਗੇਹੇਮਿਸਰਜੀਏਸਜਨੇਉਦੇਪਾ
ਏਤੇਕਿਆਆਧਿਕਤਾਹੁੰਦੀਹੈਇਸਜਨੇਉਪਾਏਦਾਕਿਆਧਰਮਹੈਅਤੇ
ਕੋਣਪਰਵੀਮਿਲਦੀਹੈਅਤੇਇਸਦੇਨਾਪਹਨੇਕਰਕੇਹੜੀਨੁਨਤਾਹੁੰਦੀਹੈ
ਤਾਹਰਦਿਆਲਜੀਬੋਲੇਇਸਜਨੇਉਦੇਪਹਰਨੇਬਿਨਾਅਪਾਵਿਤ੍ਰਹੋਦਾਹੈਚੋ
ਕੇਕਾਆਧਿਕਾਰੀਹੁੰਦਾਨਹੀਅਪਾਵਿਤ੍ਰਹੋਦਾਹੈਜਬਬੇਦਕੀਬਿਧਪੁਰਬਖ
ੜੀਬ੍ਰਹਮਣਇਸਜਨੇਉਕੋਸਹੋਰਤੇਹੈਤਬਸਭਕਰਮਧਰਮਦੇਆਧਿਕਾਰੀ
ਹੁੰਦੇਹੈਨਤਾਫੇਰਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਪੀਠਿਤਜੀਖੜੀਬ੍ਰਹਮਣਹੋਇਕਰ
ਜਨੇਉਗਲਪਾਇਆਅਰਬ੍ਰਹਮਣਕਰਨੇਬੀਨਟਲਿਆਥੋਟੇਕਰਮਕ
ਰਦਾਹੀਰਿਹਤਾਬ੍ਰਹਮਣਖੜੀਜਨੇਉਪਾਇਕੇਬਾਹਰਲੇਧਰਮਨੂੰਕਿਆਕ
ਰੇਗਾਧਨਦੇਵਾਸਤੇਹੀਸਾਧੋਹਅਧਰਮਅਤਿਪ੍ਰਯਤਿਦੁਸ਼ਤਾਬੁਠਚੁਗਲੀ
ਕੀਤੀਤਬਓਹਖੜੀਬ੍ਰਹਮਣਨਹੀਚੰਡਾਲੈਅਤਿਕੋਜਮਰਾਜਕੀਸਾਸਨਾਪ
ਵੇਗਾਤਿਸਨੂੰਜਨੇਉਪਾਏਕਾਕਿਆਫਲਹੈਈਹਾਜੋਪਾਪਕਰੇਗਾਸੋਨਰਕਭੋਰੇ

ਗਾ ਜਬ ਏਹ ਬਾਰਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹੀ ਤਾ ਜਿਤ ਨੇ ਲੋਕ ਬੈਠੇ ਸਨ ਸਭ ਹੋਰ ਨਹੀਂ
 ਗਏ ਮਨ ਮੇਕ ਹਨੇ ਲਗੇ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਅਜੇ ਤੇ ਏਹ ਬਾਲਕ ਰਾਪ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋ
 ਸੀਆ ਬਾਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਹ ਕੋਣ ਸਾ ਸਨੇ
 ਉਹੈ ਜਿਸ ਜਨੇ ਉਪਾਏ ਤੇ ਇਸ ਪਰਾਣੀ ਦਾ ਧਰਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤੋ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਇਕ
 ਸਲੋਕ ਕਹਿ ਆ। ਦਇਆ ਕਪਾਹੁ ਸਿਤੋ ਖਸੂਤ ਜਤ ਗੰਢੀ ਸਤ ਵਟਾਇਹੁ
 ਜਨੇ ਉਜੀਆ ਕਾਹਈ ਤਾ ਪਾਂਝੇ ਪਾਤਾ ਨ ਏਹੁ ਤੁਟੈ ਨ ਮਲ ਲਗੈ ਨ ਏਹੁ ਜਲੈ ਨ ਜਾ
 ਇਹਾ ਧੰਨ ਸੁਮਾਨ ਸਨਾਨ ਕਾ ਜੇਗਲ ਚਲੇ ਪਾਇ॥੧॥ ਤਿਸ ਦਾ ਪਰਮਾਰਥੁ
 ਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਸੁਣੇ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਸੀ ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਕਾ ਧਰਮਾ ਇਸ ਜਨੇ ਉਪਾਏ
 ਤੋ ਤੋਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਦਇਆ ਕੀ ਕਪਾਹੁ ਕਰੈ ਅਰ ਸਿਤੋ ਖਕਾ ਸੂਤ ਕਰੈ ਅਰ ਸਤ ਕਾ
 ਵਟ ਚੜ੍ਹਾਵੈ ਅਰ ਸਤ ਦੀ ਯਾ ਗੰਢੀ ਦੇਵੈ ਥਾ ਇਸ ਦੇ ਅਦਿਰ ਦਇਆ ਸੀਤੋ ਖਦਾ ਜ
 ਨੇ ਉਪਾਏ ਤਾ ਤਗੋਰੈ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਸੀ ਇਸ ਕਪਾਹੁ ਕਾ ਜਨੇ ਉਤਾ ਮੇਰੇ ਕੀਮ
 ਨਹੀ ਅਰ ਕਪਾਹੁ ਕਾ ਸੂਤ ਵਟ ਕੇ ਕਾਹੇ ਕੋ ਗਵਾਵਤੇ ਹੋ ਇਸ ਕਪਾਹੁ ਕਾ ਸੂਤ ਵ
 ਟਿ ਆਹੋਇ ਆ ਕਿਤੇ ਕੀਮ ਨਹੀ ਇਸ ਕਪਾਹੁ ਦਾ ਸੂਤ ਅਗ ਵਿਚ ਪਾਇ ਆ ਜ
 ਲ ਜਾਦਾ ਹੈ ਅਰ ਗਲ ਪਾਇ ਤੇ ਮੇਲ ਲਗਾ ਕਰ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਇ ਕੇ ਵਟ ਜਾਦਾ ਹੈ
 ਅਰ ਜੇ ਦਇਆ ਸੀਤੋ ਖਕਾ ਅਤੇ ਜਤ ਸਤ ਕਾ ਜਨੇ ਉਹੈ ਉਸਨੂੰ ਨਾਕ ਦੀ ਮੇਲ
 ਲਗਾਈ ਹੈ ਨਾ ਕਦੇ ਪੁਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਦੇ ਵਟ ਦਾ ਹੀ ਹੈ ਸੁਣੇ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਜੀ ਧੀ
 ਨ ਓਹ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੇ ਦਇਆ ਸੀਤੋ ਖਜਤ ਸਤ ਕਾ ਜਨੇ ਉਪਾਇ ਆਹੇ ਅ
 ਤੇ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਜੀ ਏਹ ਕਪਾਹੁ ਦਾ ਜਨੇ ਉਕਛ ਨਹੀ ਏ ਉਸਤੁਤੁ ਹੈ ਨ ਜੇਤਾ
 ਓਹ ਸਚ ਕਾ ਜਨੇ ਉਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੈ ਤਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਗਲ ਪਾਓ ਨਹੀ ਤਾ ਨਾ ਪਾਓ ਤਾ ਪੀ
 ਤ੍ਰਿਤ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹੁ ਜਨੇ ਉਤ ਅਜਾ ਅਜ ਨਹੀ ਬਾਪਿ ਆ ਜੇਤਾ
 ਏਹੁ ਜਨੇ ਉਸਾਡਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇ ਆਹੇ ਵੇ ਤਾ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਮਨ ਹਿਕਰ ਜੀ ਪਰ ਏਹ
 ਜਨੇ ਉਤਾ ਪਿਛੇ ਭੀ ਆਇ ਅਤਿ ਹੋਰਾਹੀ ਆ ਉਐ ਆਹੋ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੇ
 ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਜੀ ਏਹੁ ਜਨੇ ਉਤਾ ਏਬੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ ਅਰ ਅਗੇ ਤਾ ਨਹੀ ਜਾਣ ਕਾ
 ਤਾ ਫੇਰ ਪਾਏ ਕਹਿ ਆਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹੁ ਜਨੇ ਉਤਾ ਪਿਛੇ ਭੀ ਸਨ ਕਾ ਦਕਤ ਆ
 ਵਿਲੈ ਕਰ ਪਹਿਨ ਦੇ ਆਏ ਹੈਨ ਅਤੇ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਮਨ ਹਿਕਰ ਦਾ ਹੈ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ
 ਨਕ ਜੀ ਨੇ ਹੋਰ ਸਲੋਕ ਕਹਿ ਆ ਚੋ ਕਰ ਮੁਲ ਅਣਾਇ ਆ ਬਹਿ ਚੋ ਕੇ ਪਾਇ
 ਆ ਸਿਖਾ ਕੀ ਨਰ ਨਾਈ ਅਗੁਰ ਬੁਧ ਮਣ ਥੀ ਆ ਓਹੁ ਮੁਆ ਓਹੁ ਸੁਪ

ਇਆਵੇਤਗਾਗਇਆ॥੧ ਮਃ੧ ਥਖਰੋਗੀਅਲਖਜਗੀਅਲਖਕੁਨੀਅ॥
 ਲਖਗਲਾਲਖਠਗੀਆਪਹਿਨਾਮੀਆਰਤਦਿਨਸਜੀਅਨਾਲਿ॥੨॥
 ਤਿਸਕਾਪਗਮਾਰਥ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਦੇਹੈਨ ਸੁਣ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਜੀ ਏਹਐ
 ਵੇਗੀਗਲਹੈ ਏਹਤਾ ਸਭੇ ਗਲਾ ਮਨਖਾਦੀਆਥਾਪੀਆਹੋਈਆਹੈਨ ਆਪੇ
 ਹੀਮਨਖਾਨੇਚੋਕਾਪਾਇਆ ਆਪੇਹੀ ਮਨਖਾਨੂੰ ਚੋਕੇਵਿਚ ਬੈਠਾਇਆ ਤਾਆ
 ਪੇਹੀਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਗੁਰੂਕਰਕੇ ਸਮਝਿਆ ਜਨੇਉਪਾਇਆ ਉਸਨੂੰ ਮਨਖਾਨੇਕਰਮ॥
 ਏਹੁਬ੍ਰਹਮਣ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂਹੋਇਪਹੁੰਚਿਆ ਹੀ ਜੈਸੇਮੇਨੂੰ ਦੀਖਿਆਵੇਕਰਜ
 ਨੇਉਪਾਇਆਹੈ ਅਤੇ ਸੁਣੋਪਧਾਜੀ ਜਾਓਹਮਾਨੁਖਮਰਗਮਾ ਤਾਓਹਜਨੇਉ
 ਭੀਜਲਗਮਾ ਅਤੇ ਓਹਜੀਵਭੀਵੇਤਗਾਗਾਇਆ ਅਤੇਸੁਣੋਪਧਾਜੀਬ੍ਰਹ
 ਮਣਭੀ ਉਸੇਜੇਉਨੂੰ ਥਾਪਨਜੇਜੇਹਨਾਜਨੇਉ ਅਗਲੀਦਰਗਾਹਵਿਚ ਨਾਲ
 ਚਲੇ ਅਤੇਜਿਤਸੀਯਾਵਸਤੁ ਸੀਸਾਰਨੇਥਾਪੀਯਾਹੈਨ ਸੁਏਖੇਹੀ ਰਹਿਸਾਵਣ
 ਗੀਆ ਅਤੇ ਉਸਵਸਤਦੀ ਸੋਭਾਭੀਇਥੇਹੀ ਰਹਿਗੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ
 ਜੀਦੀਦਰਗਾਹਵਿਚ ਉਸਵਸਤਕੀਸੋਭਾਨਹੀਹੋਈ ਅਰਜੇਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰਜੀ
 ਨੇਵਸਤੁ ਥਾਪੀਆਹੈਨ ਸੋਭਸਤੁ ਸੀਸਾਰਨੂੰ ਨਹੀਭੁਵਦੀਆ ਸੋਸੁਣੋਪੀਤ੍ਰਿਤ
 ਜੀ ਅਸਾਨੂੰਤਾ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰਜੀ ਨਾਲਮੰਦਾਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਸੀਸਾਰਦੀਯ
 ਭਾਲਾਵਿਕੁਵਦਾਹੈ ਸੋਭਾ ਅਸਾਨੂੰ ਕਿਤੇਕੀਮਨਾਹੀ ਸੁੱਜਿਸਨੇਤਾਏਹੁਬਚਨ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇ ਸੁਣੋਸਾਣਿਸੋਤਾਵਾਹੁਕਰਕੇਉਠੇ॥ ਅਰਕਹਿਨ
 ਲਗੈਹੋਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰਜੀਤੀਇਤਨੇਬਾਲਕਨੂੰ ਕਿਆਕਿਪਕੀਤੀਹੈਤਾਫੇਰ
 ਪੀਤ੍ਰਿਤਨੇਕਹਿਆਹੈ ਨਾਨਕਜੀਤੇਰੇਜਨੇਉ ਪਾਵਨੇਕਰਕੇਕਾਲਨੇਇਤਨਾਦਰ
 ਬਖਰਚਕਰਿਆਹੈ ਅਰਕਿਤਨੇਹੀਭਾਈ ਸਨਬੰਧੀਇਕਤ੍ਰਹੋਏਹੈਨ ਅਤੇ
 ਆਇਕੇਬੈਠੇਹੋਏਹੈਨ ਪਰਜੇਨੂੰਹੁੰਨਜਨੇਉਨਾਪਾਵੇਗਾ ਤਾਜਿਤਨਾਪਦਾਰਥ
 ਲਗਾਇਆਹੈ ਸਭੁਮੇਵੇਹੀਸਾਵੇਗਾਜਿਤਨੇਸਨਬੰਧੀ ਆਏਹੈਨ ਅਤੇਬ੍ਰਹ
 ਮਣਬੇਦਪਾਠੀਆਏਹੋਇਹੈਨ ਸਭੁਬਿਰਥੇਜਾਵਨਗੇ ਅਗੇਜਿਉਤੇਰੇਜੀ
 ਅਮੇਅਵੈ ਤਿਵੈਕਰਜੀਤਾ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹੋਰਸਲੋਕਕਹਿਆ॥ ਤੁਗ
 ਕਪਹੋਕਤੀਮੇਥਾਮਨਵਟੈ ਆਇਕੁਹਬਕਰਾਰਿਨਖਾਇਆਸਭੁਕੋਆਖੇ
 ਪਾਇਹੋਇਪੁਰਾਣਾਸੁਟੀਅੇਭੀਫਿਰਪਾਈਅੇਹੋਰਾਨਾਨਕਤਗਨਤੁਟਈ
 ਜੇਤਗੁਹੋਵੈਜੋਰਾ॥੩॥ ਤਿਸਕਾਪਰਮਾਰਥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਦੇਹੈਨ

੩੨

ਜੇਹੇ ਸੁਆਮੀ ਦੇ ਉਤਾ ਤੂੰ ਅਸਭੇ ਗਲ ਮੇਂ ਜਨੇਊ ਤਵ ਪਾਉ ਜਾਇਹੁ ਤੈ ਨਾਹੀ ਜੇਏਹੁ
 ਜਨੇਊ ਤੁਰ ਪਾਇਆ ਤਾਇਸ ਜਨੇਊ ਪਾਏ ਕਾਕਿਆ ਗੁਣ ਹੋਇਆ ਅਰ ਸੁਣੇਹੇ
 ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਇਹੁਤ ਗੁਭਾਵੇ ਤੁਕਿ ਤਨੇਹੀ ਪਾਉ ਪਰ ਇਸਤ ਗੁਨਾਲ ਮੁਕਤ ਨਾਹੀ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਨੇਕਹਿਆ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੁ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਹੈ ਆਪੇਹੀ ਜਨੇ
 ਉਪਾਵੇ ਤਾ ਆਪਹੀ ਪਾਵੇ ਤਾ ਮਹਿਤੋ ਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਭੀਜ
 ਗਤ ਦੀ ਰਾਲ ਕਰਦੇ ਆਏਹੈਨ ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਜਿਵੇ ਤੁਹਾਡੀ ਰਜਾਇ ਤਾ ਪੰ
 ਤ੍ਰਿਤ ਨੇਕਹਾ ਹੋਨਾ ਨਕਜੀ ਏਸ ਜਨੇਊ ਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੇ ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਜਨੇਊ ਪਾਇ
 ਆ ਫੇਰ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਨੇਕਹਿਆ ਹੋਨਾ ਨਕਜੀ ਜੇ ਸਚ ਕਾਰਗ ਹੈ ਅਰਜਿਸ ਵਿਚੋਂ
 ਰਹੇ ਅਤੇ ਮੇਲਾ ਭੀ ਕਰੇ ਨਹੋਵੈ ਅਰ ਟੁਟੇ ਭੀ ਨਾਹੀ ਸੀ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਦਰਗਾਹ
 ਹਵਿਚ ਭੀ ਪਹੁੰਚੇ ਸੋ ਤੁਹਾ ਕਹੀਐ ਤਾ ਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਲੋਕ ਕਹਿਆ
 " ਨਾਇ ਮੀਨੇ ਐਪਤਿ ਉਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਰਸੂਤਾ ਦਰਗਾਹਿ ਅੰਦਰ ਪਾਈ
 ਐਤ ਗੁਨ ਤੁਟ ਸਪੁਤਾ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਰਥਾ ॥ ਸੁਣੇ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਜੀ ਮਨੁ
 ਖਨੀਏਹੁ ਚਾਹੀਏ ਜੁਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਦੀ ਸਾਲਾਹੁ ਕਰੈ ਅਰ ਸਚ ਕੇ ਘਰੇ ਮੇਰ
 ਹੈ ਅਰ ਸਤ ਕੇ ਸੁਤ ਕਾ ਜਨੇਊ ਪਾਵੈ ਜਿਸ ਜਨੇਊ ਨੂੰ ਸਚ ਕਾ ਜੇਰ ਹੈ ਸੋਓਹੁਤ ਗੁ
 ਸਦਾਹੀ ਅਸਥਿਰ ਹੈ ਹੋ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਜੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਮੀਨਾ ਜੇ ਹੈ ਸੋਕਪ
 ਹੁਓਗਵੈ ਅਰ ਸਚੀ ਸਾਲਾਹੁਕਾ ਸੁਤ ਕਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਸਚ ਕਾ ਤੁ
 ਗੁਪਾਏ ਸੋਤ ਗਤੁਟ ਦਾਨਹੀ ਐਸਾ ਤਗ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇਤਾਇ
 ਹਜੀਵਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਸਰਬ ਅਸੰਸਾਨ ਵਿਚ ਏਹ ਨਾਲ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਏਹ ਉਪ
 ਦੇਸ ਹਰਾਇਆਲ ਨੇ ਮਨ ਮੇਧਾਰਨ ਕੀਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਧੀਨ ਧੀਨ
 ਕਹਿਆ ਅਰ ਕਹਿਆ ਹੋਨਾ ਨਕਜੀ ਡੇਰੀ ਮਹਿਮਾਤੁ ਹੀ ਜਾਣੇ ਅਰ ਸਭ ਬੇਦੀ
 ਬਿਸਕੋ ਅਰ ਬਹਮਣੇ ਕੋ ਭੋਜਨ ਕਰਵਾਇਆ ਬਡੇ ਉਤਸਾਹ ਸਾਬ ਅਰ ਬ੍ਰਹ
 ਮਣੇ ਕੋ ਵਖਣਾ ਵਈ ਅਸੀਰ ਬਾਦ ਕਹਿ ਕਰ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਪਣੇ ਆਪ
 ਣੇ ਗਹ ਕੋ ਜਾਂਦੇ ਭੁਏ ਅਰ ਸਭ ਜਾਤ ਭਾਈ ਭੀ ਬਡੇ ਛੋਟੇ ਪਸਿਨ ਹੋਇਕਰ ਆ
 ਪਣੇ ਆਪਣੇ ਘਰੋ ਕੋ ਪਰਾਧਤ ਹੁਏ ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਗਉ ਮਹਿਖਰ ਰਵਣ ਕੀ ਚਲੀ

ਅਗੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕਉ ਲੁਕਾਵਣੇ ਵਾਸਤੇ ਮਸਤ ਸੁਭਾਵ ਕ
 ਰਿਕਰਲੀ ਆਉਦਾ ਸੀ ਨ ਬਿਰਤ ਧਰਲੀ ਜਿਸ ਤੇ ਲੋਕ ਨ ਜਾਨ ਸਕੇ ਨੇੜ ਮੁੰਦ

ਲੀਏ ਬਚਨ ਕਰਹਿ ਨਹੀ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਤੇ ਰਿਖੀਓ ਜੈ ਸੀ ਵਸਾ ਹੋਰੀ ਗਤ ਵਿਨ
 ਅਤਿਰਮੁਖੀ ਬਿਰਹਤ ਹਿੰਦੀਹੈ ਜਹਾ ਤਕੋ ਅਸਤੁ ਦੇਖਕੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀ ਕਰ
 ਤੇ ਨਰ ਨਹੀ ਦੇਖਕਰ ਏਹੁ ਕਹਿ ਤੇਹੈ ਇਸ ਕੀ ਮਤ ਕੁਛੁ ਹੋਰੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਰੁਪ
 ਕਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ਬੋਲਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀ ਕਿਸੀ ਇਸ ਤੀ ਪੁਰਸਕੀ ਨਜਰ ਹੋਈ ਹੈ ਸਿ
 ਸਤੇ ਇਹ ਮਸਤ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਯਾ ਭੂਤ ਪਰੇਤ ਕੀ ਛਾਇਆ ਹੋਇ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਸੁਣ
 ਤੁਕਹਿ ਤੁਨਹੀ ਇਸ ਤਾ ਕੋਈ ਕਹੈ ਜਬੀ ਤਗਏ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਪਾਸ
 ਲੇ ਬੈਠਾ ਬੈਠੇ ਹਿਤ ਨਾਲ ਬਗਲ ਮੇਲੇ ਕਰ ਸਿਰ ਪਰਹਾ ਬਠੇ ਰਿਆ ਅਤੇ ਬਾਬੇ
 ਜੀ ਕਾ ਮਸਤੁਕ ਸੁੰਘਿਆ ਬਾਬੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਆਖਿਆ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕਿਸੀ ਵਕਤ
 ਬੈਠਾ ਬੈਠਾ ਕਾਮ ਕਸ ਕਿਰਤ ਘਰ ਕੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ਵੇਹਲਾ ਬੈਠਾ ਹਛਾ ਨਹੀ
 ਕਿਰਤ ਭੁਗਤ ਕਾ ਪਰਚਾਭੀ ਰਖਿਆ ਕਰੇ ਏਕ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਮਾਰੇ ਘਰ ਮੇਰੇ ਕਿਰਤ
 ਕੀਤੇ ਬਿਨ ਕੈਸੇ ਸਰੇਗੀ ਮਹੀਆ ਗਉਆ ਚਰਾਇਆ ਕਰੇ ਇਸੀ ਕਾਰ ਮੇ ਪਰ
 ਚਿਆ ਕਰੇ ਨੌਕਰ ਜੇ ਚਰਾਉ ਦੇਹੈ ਨ ਸੋਵੇ ਗਾਹੀ ਆ ਦੀਤਰਾ ਕੀ ਮਕਰ ਦੇਹੈ ਨ ਤੁਸੀ
 ਹਰਿਆ ਪਾਸ ਚਰਾਓ ਤਉ ਦੂਧ ਬਹੁਤ ਹੋਇਗਾ ਮਹਿ ਤੇ ਕਾਲੂ ਨੇ ਪੀਤ ਨਾਲ
 ਬਕਹਿਆ ਤੁਬ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅਛਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜਿਉ ਤੁਮ ਕਹੋਗੇ ਤਿਉ
 ਹੀ ਕਰੇਗੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹਕਾਲ ਕੇ ਸਮੇ ਸੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਉਆ ਮਹੀ ਆ ਚਰਾਣਗਾ
 ਏ ਬਡੀ ਪੀਤ ਸੇਹਾ ਬਮੇ ਛਟੀ ਹੈ ਮਾਨੁ ਗੋਪਾਲ ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਸਫਲ ਕਰ
 ਨੇ ਲਗੇ ਸਾਰਾ ਵਿਨ ਪ੍ਰਸੰਤ ਗਉਆ ਕੇ ਪੰਛਿ ਪੰਛਿ ਰਹੇ ਹਰੇ ਤਿਨ ਚਰਾਵਤੇ ਹੋ ਸੀ
 ਸ੍ਵਾਕੇ ਸਮੇ ਘਰ ਕੀ ਤਰਫ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਲਿਆਵੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਤ ਹੀ ਅੰਸੇ ਬਿਵਹਾ
 ਰ ਮੇ ਪਰਚੈ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇਖਕੇ ਬਡਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਕਰ ਇਕ ਦਿਨ ਮਹਿ ਤੇ ਕਾਲੂ
 ਵਡੀ ਪੁਤ੍ਰਾਤ ਦੇਲੇ ਉਠ ਕਰ ਕਹਿਓ ਸ ਬਚ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਬੈਨ ਸੁਨਕ
 ਰਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠ ਬੈਠੇ ਗਉਆ ਮਹੀ ਆ ਕਉ ਪੋਲ ਕਰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਚਲੇ ਚ
 ਰਾਵਤ ਹੋਏ ਬਾਹ ਮੇ ਫਿਰਤੇ ਫਿਰਤੇ ਇਕ ਅਸਥਾਨ ਮੇ ਬੈਠ ਗਏ ਪੁਤ੍ਰ ਹਕਾਲ ਕ
 ਸਮਾਥ ਆਪ ਸਮਾਧ ਮੇ ਅਸਥਿਤ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਗਉਆ ਇਕ ਕਣਕ ਦਾ ਬੇਤ
 ਸੀ ਤਿਸ ਮੇ ਜਾਇ ਵਡੀ ਆ ਚਰ ਚੁਗ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇ ਕਰ ਬੈਠ ਗਈ ਆ ਬਾਬਾ
 ਜੀ ਪਰ ਮੇ ਸਰਕੀ ਬੰਦਗੀ ਮੇ ਲਿਵ ਲੀਣ ਬੇ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਕਿਰਸਾਣ ਨੇ ਆਇਕੋ
 ਦੇਖਿਆ ਤਉ ਪੇਤ ਮੇ ਇਕ ਤਿਣਕ ਭੀ ਨਹੀ ਗਉਆ ਮਹੀ ਆ ਬੈਠੀ ਆ ਹੋਟੇ
 ਖਕੇ ਬਡਾ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਿਆ ਕਿਸ ਦੀ ਠਨੇ ਮੇਰਾ ਪੇਤ ਨਿਖਸਮਾ

੩੪

ਜਾਨਕੇ ਚਰਾਇਆ ਹੈ ਮੇ ਪਾਣੀ ਸਿੰਚਦਾ ਹਰ ਰਹਾ ਹਾਂ ਐਸਾ ਨਿ ਫੁਰਕੋਂ ਟੁਪਕਾ ਹੈ
ਜਿਸ ਦੇ ਪਸ਼ੂ ਅਨੇ ਮੇਰਾ ਖੇਤ ਪਾਇਆ ਹੈ ਉਸ ਕਾ ਉਚਾ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
ਗੁਰਿਆ ਖੇਤ ਬੋਕ ਫਣ ਲਗੇ ਤੋਂ ਕਿਰਸਾਨ ਆਖਨ ਲਗਾ ਮੇ ਤੋਂ ਨਾ ਜਾਨ ਨਹੀ ਦੇ ਉ
ਗਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਉਸ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਸੁਣ ਬੁਝੀ ਕਿ ਆਹੋ ਇਹ ਆ ਜੋ ਕੋਈ ਪ
ਨਾਮ ਹੀ ਆਨੇ ਮੁਹ ਪਾਇਆ ਜਿਤ ਨੀ ਤੇਰੀ ਪਰਾਲ ਬਧ ਹੈ ਪਰ ਮੇ ਸਗਇ ਸੇਵਿ
ਚ ਬਰਕਤ ਪਾਵੇਗਾ ਬਿਗਨ ਨੇ ਵਾਲੀ ਬਤ ਬਿਗਨ ਜਾਵੀ ਹੈ ਤੇ ਲਾਈ ਕੀਤੇ ਸ
ਉਰਦੀ ਨਹੀ ਜੇ ਸਉਰ ਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਬਿਗਨ ਕੋਈ ਨਹੀ ਸਕਦਾ ਦੇਹ ਬਤ
ਜਗਤ ਨਾ ਬਦੇ ਹਬ ਹੈ ਐਸਾ ਜਾਨਕਰ ਗੁਰਿਆ ਮਹੀ ਆ ਛੇਰੁ ਦਿਹੁ ਜੇ ਬਤ ਬੀ
ਭਗਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਕਹਾਣੀ ਕਿਉਂ ਕਰਤ ਹੈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹੀ ਪਰ ਓਹ
ਮਾਨੈ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਿਉਂ ਜੁ ਖੇਤੀ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਉਸ ਦੇ ਜੀ ਮੇਂ ਲਗੀ ਭਈ ਹੈ ਸੁਰ
ਨੂੰ ਦੇ ਸੁਰਾਨੂੰ ਦੇ ਰਾਇ ਬੁਲਾਹ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚੇ ਉਸ ਜਟ ਨੇ ਪੁਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਾਇ ਜੀ ਮੇ
ਮੁਨਾਂ ਹਾਂ ਛੇਰੇ ਪਟਵਾਰੀ ਦੇ ਪੁਤ ਨਾਨਕ ਨੇ ਮੇਰਾ ਖੇਤ ਕਣਕ ਦਾ ਗਾਈ ਮਹੀ ਨੂੰ
ਖਵਾਇਆ ਹੈ ਅਜ ਸਵੇਰੇ ਮੇਰਾ ਨਿਆ ਉਕਰੇ ਛਾਹਾਇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਾਲੁ
ਕੋ ਬਲਾਵੇ ਇਸ ਦਾ ਉਜਾਨਾ ਭਰਵੇ ਦੇ ਗਾਇ ਦੇ ਆਦਮੀ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇ ਲੇ
ਗਏ ਗਾਇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਾਲੂ ਦੇਖ ਤੇਰੇ ਪੁਤ ਦੀ ਕਰਤੁਤੁ ਭਲਾ ਦਿਵਾਨ ਕਰਨ
ਭਿਆਹਈ ਅਮਕੇ ਰਾਹ ਕਦੀ ਖੇਤੀ ਗੁਰਿਆ ਮਹੀ ਆਵਾਨ ਕੇ ਉਜਾਨਾ ਛਡੀ ਹੈ
ਸਾਇਸ ਦਾ ਉਜਾਨਾ ਭਰਵੇ ਹ ਨਹੀ ਭਾ ਰੁਕਾ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰੇਗਾ ਛਾਵਡੀ ਪੁਰਾਣੀ
ਹੋਵੇਗੀ ਅਗੇ ਤੂੰ ਜਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ਗਾਇ ਜੀ ਓਥੇ ਤਾ ਇਕ ਪਠ ਭੀ
ਹੀ ਟੁਕਿਆ ਏਹ ਜਟ ਸੁਠ ਬੋਲਵਾ ਹੈ ਭਾਵੇ ਤੁਸੀ ਆਪਣਾ ਆਦਮੀ ਭੇਜ ਦੇ ਖੇਤ
ਇਕਰ ਦੇਖ ਆਵੇ ਭਾਗਾਇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਖੇਤ ਦਾ ਪਤੁ ਭੀ ਨਹੀ ਗੱਲਿਆ ਤਾਕੀ ਸਾ
ਉਜਾਨਾ ਭਰਨਾ ਹੈ ਤਾ ਗਾਇ ਨੇ ਆਪਨੇ ਆਦਮੀ ਭੇਜ ਦਿਤੇ ਤਾ ਓਹ ਆਦਮੀ ਓਸ ਖੇ
ਤ ਦੇ ਚਾਰੇ ਡਰ ਫਟਿ ਰਕੇ ਦੇਖ ਆਏ ਆਨ ਕਰ ਕਹਿ ਓਨੇ ਗਾਇ ਜੀ ਓਥੇ ਖੇਤ ਦਾ
ਇਕ ਪਠ ਭੀ ਨਹੀ ਟੁਟਾ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਖੇਜ ਭੀ ਨਹੀ ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਖੇਤੀ ਲ
ਹਿ ਛਹਿ ਕਰਦੀ ਹੈ ਏਹ ਜਟ ਸੁਠ ਹੈ ਏਡ ਕੇ ਯੋਗ ਆਏ ਓਹ ਜਟ ਸੁਣ ਕੇ ਆਪ ਦੇ
ਖਨ ਦਾਸ ਤੇ ਗਾਇਆ ਜਾਇਕਰ ਦੇਖੀ ਤੇ ਖੇਤੀ ਲਹਿ ਲਹਿ ਕਰਦੀ ਹੈ ਵੇਖ ਕਰਸ
ਮਿਦ ਹੋਇ ਗਾਇਆ ਅਤੇ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਆਖਿ ਓਸ ਦੇ ਖੇਤ ਭਾਈ ਕਾਲੂ ਦਾ ਪੁਤ ਏਹ ਅ
ਪਖੁਦਾਇ ਹੈ ਅਕੇ ਕੋਈ ਪੀਰ ਹੈ ਅਕੇ ਕੋਈ ਵਲੀ ਹੈ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਭੇਜਿਆ ਹੋਸ

ਮੇਰਾਇ ਪਸਫਰਿਆ ਦੀ ਗਇਆ ਹਾਂ ਖੇਤੀ ਉਜੜੀ ਪਈ ਸੀ ਚਿੰਨ੍ਹ ਅਧਿਕ ਤੋੜੀ
ਹਰੀ ਭਰੀ ਹੋ ਗਈ ਇਸ ਤੋਂ ਏਹ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਗਇ ਬੁਲਾਰ ਸੁਣਕੇ ਪਛੁਤਾਇਆ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੇ ਮਾਰਿਤਾ ਘਰ ਨੂੰ ਆਇਆ

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਪਾਠ ਦੇਂਦੀ ਗਇ ਬੁਲਾਰ ਨੂੰ ਸਰਪਾ ਦੇਣ ਦੀ

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਨੰਤ ਲੀਲਾ ਕਰਤੇ ਭੁਏ ਪਰਫੁਲਤ ਕਮਲ ਕੀ ਨਿਆ
ਈ ਜਿਨ ਕਾ ਮੁਖ ਖਿਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਿਤ ਹੀ ਗਊ ਆਚਰਾਵਣੇ ਜਾਤੇ ਹੋਇ
ਸ ਬਨ ਮੇਂ ਸੁੰਦ ਬ੍ਰਿਛ ਫੂਲੇ ਹੂਏ ਹੋਵਨ ਅਤੇ ਸੁੰਦ ਪੰਛੀ ਬੋਲਦੇ ਹੋਵਨ ਫੂਲ ਬਹੁ
ਤ ਖਿਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹੋਵਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸ ਬਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਤਹ ਜਾਇ
ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਊ ਆਚਰਾ ਉਦੇ ਹੋਨ ਇਕ ਦਿਨ ਮੇਂ ਸਾਹੋਇਆ ਬੁਝੇ ਸੁੰ
ਦਰ ਨਵੀਨ ਪੜਕੇ ਮਲ ਬ੍ਰਿਛ ਸੇ ਲਗੇ ਹੂਏ ਦੇਖ ਕਰਹ ਰਿਆ ਘਾਸ ਬਝਾ ਕੇ ਮ
ਲ ਦੇਖ ਕੇ ਗਊ ਆਚਰਾ ਦੀ ਆਹੈ ਨ ਅਰ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਸਮਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਬਨ
ਤਪਸ ਪੈਵੀ ਹੈ ਤਬ ਗਊ ਆਚਰਾ ਉਦੇ ਰਹਾਉਦੇ ਸੁਮਿਤ ਹੋਇ ਹੋਇ ਫੁਲ ਆ
ਲਸ ਆਇ ਰਾਮਾ ਹੈ ਅਰ ਉਦਾਸੀ ਭੀ ਚਿਤ ਸੇਮਿਟ ਦੀ ਨਹੀ ਪਵਨ ਜੇ ਸੀ
ਲਮਦਿ ਸੁਗੰਧ ਵਹਿਤੀ ਹੈ ਕੇ ਮਲ ਘਾਸ ਦਾ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਨ ਅਰ ਬਡੀ ਗਾਹੜੀ
ਛਾਇਆ ਦੇਖ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ ਕੁਛ ਨੇੜ ਵਿਚ ਨਿੰਦਾ ਆਇ ਗਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਘ
ਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਹ ਸੋਇ ਗਏ ਨਿੰਦਾ ਕੇ ਵਸ ਹੋਇ ਕੇ ਨੇੜ ਮੁਦਿਲੀਏ ਸੁਰਜ ਕੀ
ਤਪਤ ਕਰਕੇ ਸੁਪ ਪੜਤੀ ਹੈ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਗਮੀ ਕੇ ਕਣਕੇ ਹੋਇ
ਰਹੇ ਹੈ ਨ ਜੇ ਸੇ ਕੇ ਮਲ ਫਲ ਕੇ ਪੜੇ ਪਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਕਿਣਕੇ ਪੜੇ ਹੋਇ ਰਹੇ
ਜੇ ਸੇ ਸੇਤੀ ਓਕੀ ਪਗਤੀ ਸੋਭਾ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਚੰਦ ਮ ਕੇ ਮਛਿਲ ਮੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ
ਕਿਣਕੇ ਸੁਵਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸੁਰਜ ਦੁਪਹਿਰ ਕੇ ਪੀਛੇ ਫਲ ਰਾਮਾ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਰਾਇ
ਬੁਲਾਰ ਸਕਰ ਖੇਤੁ ਕਰ ਆਇ ਲਿਖਿਆ ਦੂਰੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਸੋਏ ਹੂਏ ਦੇਖ
ਆਏ ਕ ਅਚੰਭਾ ਕਿ ਆਏ ਪਤਾ ਭੁਇਆ ਹੋਰ ਜੋ ਬਿਰਛ ਹੋਨ ਸਭ ਕਾ ਪਛਾਣ
ਫਲਿ ਆਹੋਇ ਆਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਬਿਰਛ ਦੇ ਛਾਇਆ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸੋਏ ਪ
ਏ ਹਨ ਤਿਸ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾ ਨਹੀ ਫਲਿਆ ਇਸੀ ਤੇ ਗਇ ਬੁਲਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਬਝਾ ਅਸਚਰਜ ਭੁਆ ਅਰ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਿ ਆਵੇ ਏ ਭੁਈ
ਏਹੋ ਕੀ ਕਲਾਵਾ ਨਹੀ ਲੇਕਾ ਕਹਿ ਆ ਕਾਲੂ ਦਾ ਪੁਤ ਨਾਨਕ ਹੈ ਤੁਰਾਇ ਨੇ
ਕਹਿ ਆਏਹ ਤੇ ਖੁਦਾਇ ਆਪ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਅਗਨ ਭੁਸਮ ਮੇਂ ਲੁਕੀ ਰਹਿਦੀ ਹੈ

੩੬

ਜੇਕੋਈ ਪਛਾਨੇਵਾਲੇ ਹੈ ਜੋ ਫੇਲ ਕਰ ਆਪਨੇ ਸੀਤ ਕੋ ਦਰਕਰ ਲੈਵੇ ਤੇ ਨੂੰ
ਹੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਖਦਾਇ ਜਾਨਨ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਪਛਾਨਤੇ ਹੈ ਅਗੇ ਪੇਤ ਦਾ ਅਚੀ
ਭੁਇ ਪਿਆ ਹੈ ਅਬਾ ਬਿਛ ਦੀ ਛਾਇਆ ਪਈ ਹੈ ਅੇ ਸੇਖੁ ਦਾਇ ਦਾ ਰੂਪ ਜਾਨਕ
ਰ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਵੇਨ ਹਾਥ ਸੇਕ ਕਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਿਆ ਅਰਘ ਰਕੇ
ਜਾਤਾ ਭੁਇਆ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਜੀ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਦੇ ਪਾਸ ਗਏ
ਤਬ ਹਾਇ ਨੇ ਕਾਲੂ ਜੀ ਨੂੰ ਬੁਝਾ ਆਦਰ ਦੀਯਾ ਅਰਬੁ ਪੇ ਮਨਾਲ ਕਾਲੂ ਨੂੰ
ਕਹਣ ਲਗਾ ਹੈ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਤੂੰ ਵਡਾ ਭਾਗਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਘਰ ਅੇ ਸਾਪੁ
ਬੁਝਾਇਆ ਹੈ ਏਹ ਤੁ ਆਪੁ ਦਾਇ ਹਈ ਇਸ ਕੋ ਕੋਈ ਅੇ ਸਾ ਬੋਲ ਕੋ ਬੋਲ
ਨਾ ਆਖੇ ਤੇਹਾ ਸੁਭਾ ਉਬਹਤ ਕੋ ਨੂੰ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੋ ਨਾ ਬੋਲ ਨ ਬੋਲੀ ਜਿਸ
ਦਿਨ ਵਾ ਏਹ ਏ ਬੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸ ਦਿਨ ਵੀ ਏ ਬੇ ਬਡੀ ਬਰਕਤ ਹੋਗਈ ਹੈ
ਅਰ ਜਿਤਨੇ ਅਸੀ ਲੋਕ ਏਥੇ ਵਸਦੇ ਹਾਂ ਸਭ ਏਸੇ ਦੇ ਵਸਾਏ ਵਸਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ
ਤੂੰ ਭੀ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਘਰ ਏਹ ਨਾਨਕ ਪੁਰ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੁ
ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਜਾਣੇ ਅਸੀ ਛਿਆ ਜਾਨੀ
ਏ॥੧॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਸੁਪਰੀਛਾਵਕੀ ਚਲੀ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਿਤ ਹੀ ਅੇਸੇ ਵਿਹਾਰ ਕਰੇ ਘਰ ਮੇਂ ਰਹੈ ਤਉ ਸਮਾਧ ਅਸਾਥਿ
ਤਰਹੈ ਬਾਹਰ ਜਾਵੇ ਤਉ ਸਿਧ ਆਸਣ ਲਗਾਇ ਕਰ ਬੈਠਤ ਹੈ ਜਬ ਕੋਈ
ਸਤਿ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਆਇਆ ਸੁਣੈ ਤਬ ਗਹ ਕੋਤਿ ਆਗ ਕਰ ਕਈ
ਚਲੇ ਜਾਵੇ ਸਦਾ ਸਤ ਸੰਗ ਕਰਤੇ ਰਹੈ ਅਰ ਆਪਨੇ ਜਾਤ ਭਾਈ ਓਮੇ ਨਹੀ ਮਿ
ਲਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਕਥਾ ਵਚਤਾ ਹੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਅਰ ਬਚਨ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਹਿ
ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਨ ਬਿਰਤ ਸੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ਇਕ ਦਿਨ ਅੇਸੇ ਹੁਆ ਬਾਹਰ ਜੈ ਗਏ
ਇਕ ਦਰਖਤ ਹੇਠ ਜਾਇ ਕਰ ਬੈਠੇ ਸਮਾਧ ਜੋ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਸ
ਰੀਰ ਬਕਤ ਹੋਣ ਤੇ ਲਿਖੇ ਪੜ੍ਹ ਗਏ ਵਿਸਾਖ ਦੇ ਦਿਨ ਆਹੇ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ
ਕਣਕ ਦੀ ਕਛ ਕਰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੇ
ਏਹੁ ਏਸੇ ਤਹਾ ਸੁਹਜ ਕੇ ਫਿਰਨੇ ਕਰਕੇ ਧੁਪ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਸਰੀਰ ਪਾਏ
ਸਰਪ ਸੁਫੈਦ ਰੰਗ ਕਾਬਾ ਜੈ ਸੋਗ ਉਕਾ ਵੱਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋਭਿਸ ਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸ
ਮਝਾ ਕਿ ਓਹ ਹੀ ਏਹ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਜੁ ਖੀਰ ਸਮੁਦਿਰ ਮੇ ਮੇਰੇ ਸੀਰਕੀ ਸੇਯ
ਕਰਮੁ ਝਾਪੇ ਬਿਰਾਜਤਾ ਹੈ ਓਹੀ ਲਛਮੀ ਨਾਥ ਅਬਈ ਹਾ ਬਿਰਾਜਿਆ ਹੈ

ਅਸੁਹਿਲਕਰੋਫਨਫੈਲਾਇਕੇਸੀਰਪਛਾਇਆਕਰਕੇਸਿਕੇਪਾਸੇਹੋਇਥੈ
 ਹਾਧੁਪਤੀਬਹੁਤਸੀਗਾਇਬੁਲਾਰਨੇਵਰਤੇਵੇਖਕਰਕਹਿਆਵੇਖੋਭਾਈਇ
 ਕਸੀਗਰਸਤਾਪਜਾਏਅਤੇਮਥੇਪਰਸੁਪਥੈਠਾਏਫਨਕਢਕੇਵਿਲਾਵਿਚ-
 ਵਿਰਾਤਕੀਤੋਸਜੁਜੇਕਰਏਹਨੀਗਜੀਵਦਾਹੈਤਾਕੋਈਕਲਵਾਨਹੈਅਥੀਅ
 ਜੀਲੀਆਏਜੇਕਰਸਰਪਨੇਸਾਹੁਪੀਲਾਇਆਹੈਤਾਏਹਮਰਗਮਾਹੈਇਤ
 ਨਜੇਹਦਹੀਜੀਪਿਛੇਰਾਇਬੁਲਾਰਦੇਆਦਮੀਆਏਗਏਤਾਰਾਇਬੁਲਾ
 ਰਨੇਆਪਨੇਆਦਮੀਆਨੂੰਆਖਿਆਹੈਭਾਈਤੁਮੀਇਸਨੀਗਨੂੰਦੇਖੋਤਾ
 ਸਜੀਜੇਏਏਫਨਸੁਤਾਪਮਾਹੈਤਾਓਹਨਾਆਦਮੀਆਨੇਜਾਇਕਰਗਠਿਠਜਾ
 ਦੇਖਣਤਾਕਾਧੁਪਟਵਾਰੀਦਾਪੁਤ੍ਰਸੁਤਾਪਮਾਹੈਓਹਨਾਆਦਮੀਆਨੇਗਾਇ
 ਬੁਲਾਰਕੇਆਇਕਰਕਹਿਆਜੇਹੋਗਾਇਜੀਏਹਤਾਕਾਧੁਪਟਵਾਰੀਦਾਪੁ
 ਤ੍ਰਨਾਨਕਪਾਇਆਹੈਆਦਮੀਆਨੂੰਦੇਖਕਰਸੁਪਤਾਛਪੰਗਮਾਤਾਰਾਇਨੇ
 ਕਹਿਆਹੈਭਾਈਇਸਨੀਗਨੂੰਉਠਓਅਤੇਦੇਖੋਤੋਸਹੀਕਿਏਹਜੀਵਦਾਹੈ
 ਤਾਓਹਨਾਆਦਮੀਆਨੇਜਾਇਕਰਕੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਉਠਾਇਆਤਾਰਾ
 ਨਾਨਕਜੀਉਠਥੈਠੇਦੇਖਨਤਾਸਿਰਪਰਗਾਇਬੁਲਾਰਖੜੋਰਾਹੈਤਾਸੀਗੁਰੂ
 ਜੀਨੇਉਠਕਰਗਾਇਬੁਲਾਰਜੀਨੂੰਤਾਜੀਮਕੀਤੀਹਬਜੇਕਰਤਾਰਾਇਬੁਲਾ
 ਰਜੀਘੋਰੇਪੁਤੇਉਤਰਕਰਛਾਬੋਨਾਨਕਜੀਨੂੰਬਗਲਵਿਚਲੀਤਾਅਤੇਮਥਾ
 ਗੁਰੂਜੀਦਾਹੀਮਿਆਅਤੇਬਹੁਤਅਦਬਕੀਤੋਸਅਤੇਮੁਖਥੀਕਹਿਓਸਦੇ
 ਖੋਭਾਈਅਗੇਖੋਤਦੀਖੇਲਤੇਬਿਰਛਦੇਪਰਛਵੇਦੀਅਤੇਅਜਏਹਸਰਪ
 ਦਾਖੇਲਦੇਖਿਆਏਹੁਕੋਈਬਡਾਅਜਮਤਦਾਲਹੈਕੋਈਖੁਦਾਇਦਾਵਲੀ
 ਹੈਅਕੇਆਪਖੁਦਾਇਹੀਕਾਲੂਦੇਘਰਬੇਟਾਪੈਦੇਹੋਇਆਹੈਕਾਲੂਦੇਭੀ
 ਬਡੇਭਾਗਹੈਨਾਅਤੇਜਿਸਦਿਨਦਾਏਹਪੈਦੇਹੋਇਆਹੈਉਸਦਿਨਦਾਮੇਰੇਗ
 ਜਾਵਿਰਸੁਹਾਪੁਖੋਇਆਹੈਗਓਆਬਹੁਤਹੈਨਾਅਤੇਦੁਪਭੀਬਹੁਤਹੈਅਤੇ
 ਪਵਰਬਭੀਬਹੁਤਹੈਬਡਾਸੁਹਾਭਿਖਨਾਲਮੇਰੀਪਰਜਾਬਡੀਸੁਖਨਾਲਦਸ
 ਵੀਹੈਤਾਲੋਕਦੇਖਕਰਬਹੁਤਹੈਗਨਹੋਇਰਹੈਅਤੇਕਹਿਣਲਗੇਜੋਭਾਈਇ
 ਸਨੀਗਉਤੇਗਾਇਬੁਲਾਰਮੇਹਰਵਾਨਹੋਇਆਹੈਘਰਵਿਚਜਾਇਕਰਗਾ
 ਇਬਲਾਰਨੇਮਹਿਠੇਕਾਲੂਨੂੰਬੁਲਾਇਕਰਕਹਿਆਹੈਕਾਲੂਤੇਰੇਘਰਜੋਨਾਨ
 ਕਜੀਹਈਸੇਏਹਨੂੰਪੁਤ੍ਰਕਰਕੇਨਹੀਜਾਣੀਏਹੁਕੋਈਖੁਦਾਇਦਾਅੰਲੀਜਾਹੈ

੩੮

ਇਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਕਲਾਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਨਵਾਇਹ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਸੀਂ
 ਤੇ ਸੁਖੀ ਵਸਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਸੁਣਕਰ ਮਹਿਤ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾਰਾ ਇਜੀ ਪੁਸੇ
 ਸਰਹੀ ਜਾਣੇ ਏਹ ਕਹਿਕੇ ਕਾਲੂ ਘਰ ਉਠ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਸੁਧਾਨਾ
 ਆਈ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਪੈਲੀ ਬੀਜੂ ਦੀ ਇਕ ਵਿਨਮਾਰਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਜੀ ਪੁਸ਼
 ਨਕ ਨੂੰ ਦੇਖਕਰ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾ ਨ ਹੋਈ ਅਤੇ ਮਹਿਤ ਕਾਲੂ ਜੀ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾ
 ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਤਾ ਸਹੀ ਪਰ ਕਿਸੇ ਕਿਰਤ ਲਗੇ ਤਾ ਛੀਬਾ ਤਹੈ ਅਰ
 ਏਹ ਮਸਤ ਰਹਿਣ ਦੀ ਚਾਲੀ ਇਸ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪਾਸ ਲੈ
 ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਆਖਿਓਸਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਕਿਰਤ ਵਿਚ ਲਗੇ ਰਿਹਾ ਕਰੋ ਬੈਠਰ
 ਹਿਣਾ ਹਛਾਨਹੀ ਤਾ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੇਕੁ ਛਤੁਸੀ
 ਕਰੇ ਹੋ ਸੋਈ ਮੇਕਰਾਗਾ ਤਾ ਕਾਲੂ ਜੀ ਸੁਣਕਰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਨ ਹੋਇਆ ਅਰ
 ਆਖਿਓਸਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਅਮਕੀ ਜਾਗਾ ਜੋ ਜਿਮੀਨ ਹੈ ਤਾ ਜਾਇਕਰ ਪੈਲੀ ਬੀ
 ਜਵਾਓ ਜੇਹੜੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਆਵੈ ਸੋ ਬੈਲ ਭੀ ਲਵੇ ਟਹਿਲੀਏ ਕਾਮੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਓ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਬੀਜ ਭੀ ਲੈ ਦੇਵੇ ਤਾ ਕਾਲੂ ਨੇ ਸਵਾ
 ਮਨ ਬੀਜ ਲੈ ਦਿਤਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੀਜ ਲੈ ਕਰ ਉਸ ਪੈਲੀ ਨੂੰ ਦਰੁਸਤ ਕ
 ਰਕੇ ਬੀਜ ਬੀਜਾਇਆ ਕਾਮਿਆ ਪਾਸੇ ਕਾਰ ਕਾਵਣ ਲਗੇ ਇਕ ਵਿਨਮਾਰਿਤਾ
 ਕਾਲੂ ਦੇਖਨ ਰਾਜਾ ਜਾਇਕਰ ਦੇਖੇ ਤਾ ਖੇਤੀ ਬਹੁਤ ਭਲੀ ਉਗੀ ਹੈ ਦੇਖਕਰ ਮ
 ਹਿਤਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਤਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਜੀ ਅਵਿਚ ਆਈ ਪਿ
 ਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਤਾ ਬਹੁਤ ਪਵਾਰਥਾ ਦੀ ਚਾਹੁ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵੰਤ ਦੀ ਬਹੁਤ ਲੋੜ
 ਹੈ ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਜਿਸ ਮਰਨ ਦੀ ਖੇਤੀ ਅਸਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਸਿਸਰ ਵਰਸਾਵੇਗਾ
 ਇਸ ਖੇਤੀ ਹੋਇਆ ਤਾ ਇਕ ਪਿਤਾ ਪਸੰਨ ਹੋਇਗਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਸਾਡਾ ਇ
 ਸਮੇਂ ਪਸੰਨ ਨਹੀ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇ ਸੋਈ ਕਰੀਏ ਇਸ ਉਦਾਸੀ ਮੇਂ
 ਭਿਵਲੀ ਣ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਬੰਦਗੀ ਮੇਂ ਹੁਏ ਉਸ ਖੇਤੀ ਨੂੰ ਕੋਣ ਰਖੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਡੰਗ
 ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਛਾਵਰ ਰੁਗ ਜਾਵੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਟਕੇ ਨਹੀ ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਨੇ ਖੇਤੀ ਜ
 ਇਕਰ ਦੇਖੀ ਤਾ ਓਥੇ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀ ਆਤਾ ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਵਡਾ ਗੁਸੇ
 ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਦਰਬਾਰ ਨ ਬੋਲੇ ਕਹੇ ਜੋ ਤੂੰ ਭੁਲਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਦਹੋਇਆ ਹੈ
 ਚੋੜ੍ਹ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਵਿਨਮਾਰੀ ਖੇਤੀ ਜੀ ਮੇਂ ਹੋਈ ਦੇਖਕੇ ਮੇਰੀ ਅਵਿਚ ਆ
 ਖਿਆ ਜੀ ਅਜੇਹਾ ਕੀਮਤ ਨਾਨਕ ਕਰਸੀ ਤਾ ਮੇਰੇ ਸਨੂੰ ਜਿਮੀਨ ਲੈ ਕੇ ਵਡਾ ਇਕ ਪਿ

ਰੂਪਵਾਇਦੇਵਾਗਾ ਅਤੇ ਤੂੰ ਖੇਤੀ ਸੀਮਦੀ ਹੀ ਨੂੰ ਪਸੁਆ ਪਾਸੇ ਥਵਾਇ ਵਿਤੀ ਹੋ ਗੁਸਾ
 ਖਾਇਕਰ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਹਰਦਿਆਲ ਪੀਠਿ ਤੂੰ ਜਾਇ ਨਰ ਆਖਣ ਲਗਾ ਹੋ ਪੀਠਿ
 ਤਜੀ ਮੇਰੇ ਘਰ ਭੁਲਾ ਛੁੜ ਫਿਰਾਇ ਆਹਈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਜੇਹੇ ਬੇਰੇ ਬੇਰ ਪੁਰਾਣ ਹੈ
 ਨਜੇ ਦੇਖ ਮੇਰੀ ਖੇਤੀ ਜੀਮੀ ਹੋਈ ਉਜਾੜ ਕੀਤੀ ਹੋਸ ਅਰੋ ਹਰਦੇ ਆਲ ਪੀਠਿ ਤੇ
 ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਕਾਲੂ ਤੂੰ ਪਬਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤੁਕਰ ਮਹੀਣ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਪਸੇ ਹਾਸਲ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਹੋ ਕਈ ਜੀ ਅਵਰ ਸਾਵਨ ਰੀ
 ਅਤੇ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਜੀ ਆਵ ਉਧਾਰੋ ਦੇਗਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਿੰਦੁ ਆ ਅਤੇ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਵਿਹਰੇ ਸਨ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮੁਹਿਬੀ ਬੇਰ ਕਤੇ
 ਬ ਅਚਾਣ ਕਹੀ ਨਿਕਲਨ ਰੀ ਸੁਣ ਕਾਲੂ ਤੂੰ ਇਸ ਦਾ ਧੋਖਾ ਨਕਰ ਏਹ ਗਲ ਆ
 ਖਨੀ ਭੁਗੀ ਹੈ ਜੇ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਨਹੀ ਆਖਿਆ ਜਾਵ ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਜੀਤਾ ਮੇਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਰੁਪ ਕਰ ਰਹਿ ਆ
 ਫੇਰ ਗੁਸਾ ਖਾਇ ਕੇ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਘਰ ਆਇਆ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਓਹੋ ਚਾਲੀ ਜੋ ਬੇ
 ਠ ਹੈ ਤਾ ਸੁਸਤ ਹੋਇ ਕਰ ਬੈਠਾ ਹੋ ਜੇ ਬਾਹਰ ਚਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾ ਓਥੇ ਹੀ ਨਿਵ-
 ਲੀਣ ਰਹੇ ਅਤੇ ਕਾਲੂ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਵੈ ਕਹੇ ਹੋ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਘਰ
 ਕੇਹਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇ ਓ ਜੋ ਬੁਢੇ ਪੈਦੀ ਵਹੀ ਤੈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਬੋਲਿਆ ਤੇਰੇ ਦੁਖ ਕਰ ਕੇ ਮੇਵ
 ਰੂ ਦੁਖੀ ਹਾਂ ਮੇਨੂੰ ਤਾ ਕਾਈ ਆਵਦੀ ਹੀ ਨਹੀ ਅਤੇ ਅਰੋ ਨਾਨਕੀ ਪੈਦੇ ਹੋਈ ਆਹੀ
 ਤੇ ਪਿਛੇ ਤੂੰ ਪੈਦੇ ਹੋਇ ਓ ਸੋਤੁ ਸਾਜੀ ਵਦਿਆ ਹੀ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਬੋਲਿਆ ਤਾ ਅਰੋ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਰੁਪ ਕਰ ਰਹਿ ਆ ਬੋਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾਨਕ ਹੀ ਤਾ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਆਖਿਆ ਹੈ
 ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਮੇਖ ਪਮਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਅਰੋ ਜਬਾਬ ਭੀ ਨਹੀ ਦੇਵਾ ਹੋ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ
 ਧੋਖਾ ਮੇਨੂੰ ਖਾਇ ਗਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਹੁਣ ਭੀ ਕੁਛ ਸਮਝ ਤਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
 ਖਿਆ ਭੁਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੇਨੂੰ ਬਖਸ਼ੋ ਜੀ ਅਰੋ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋਗੇ ਤਿਉ
 ਹੀ ਮੇਕਰਾਗਾ ਜੀ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ॥

ਅਰੋ ਸਾਖੀ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਓਹੋ ਚਾਲੀ ਰਹੀ ਬੋਲੇ ਚਾਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀ ਲਿਮਾਹੀ ਪਾਇਆ
 ਰੋ ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਬੇਰੀ ਯਾਦ ਬਡਾ ਵਲਗੀ ਰਹੋਇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਲੋਕ ਆਖਣ ਲ
 ਗੇ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾ ਕਮਲਾ ਹੋਇ ਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇ
 ਕਰ ਆਖਣ ਲਗੀ ਹੋ ਬੇਟਾ ਤੂੰ ਭੀ ਮੇਰੇ ਹੋਣਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਬਣਦਾ ਹੈ ਹੁਣ ਜੁਆ

ਨਉ ਮਰਹੋਇਆ ਹੈ ਕੁਛ ਰੁਜਗਾਰ ਕਰਨ ਚਾਹੀਏ ਕਿਰਤ ਕੀਤੀ ਅਜਗਤ ਭੀ ਸੋਭਾ
 ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਤ ਦੀ ਸਾਕਸੀ ਅਗਲਾ ਛੁਡ ਦੇਹੁ ਅਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਲੋਕ ਆਕ
 ਰ ਆਖਦੇ ਹੋਏ ਕਾਲੂ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਖੰਟੂ ਹੈ ਏਹੀ ਆਗਲਾ ਸਰੀਕ ਦੀਯਾ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣ
 ਕੇ ਬੁਰੀ ਆਲਗ ਦੀਯਾ ਹੈ ਨਜਾ ਏਹ ਗਲ ਮਾਭਾ ਜੀ ਨੇ ਆਖੀ ਤੁਝੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਿ
 ਲ ਕੋਇ ਨ ਲਗੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਿਮੇਹੀ ਪਏ ਗਹਿਣ ਲੋਕ ਭੀ ਆਖਕੇ ਥਕ ਪਏ ਤਵ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਮਾਭਾ ਨੇ ਮਹਿਤ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਜਾਇ
 ਕਰ ਆਖਿਆ ਜੇ ਦੇਖੋ ਜੀ ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਕਿਤਨੇ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਪ
 ਦਾ ਪੀਦਾ ਭੀ ਕੁਛ ਨਹੀ ਤਾ ਕਾਲੂ ਜੀ ਭੀ ਆਇਕਰ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੇਹੇ ਬੋਟਾਂ ਨਨ
 ਕ ਤੇ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਕਿਉਂ ਕਰ ਬਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਛ ਖਾਓ ਪੀਓ ਪਹਿਲੇ ਪੁਸੀ ਗਹਿਮ
 ਕਰੋ ਅਤੇ ਕੁਛ ਖੇਤੀ ਪਤੀ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈ ਆਇਆ ਕਰੋ ਅਤੇ ਕੁਛ ਰੁਜਗਾਰ ਭੀ
 ਕੀਤਾ ਕਰੋ ਹੋ ਬੋਟ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਸਾਰਾ ਪਰਦਾਰ ਹੀ ਵਲ ਗੀਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ
 ਅਤੇ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਗਲ ਬਰਨੀ ਨਹੀ ਕੁਝ ਦੀ ਤਾ ਕੁਛ ਨ ਕਰਿਆ ਕਰ ਅਸੀ
 ਤੈਨੂੰ ਏਹੁ ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਤੂੰ ਫਿਕਰ ਵਸ ਕਿਉਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰਚਾ ਰੁਜਗਾਰ ਦਾ ਕਰਨ
 ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਹੜੇ ਖੜੀ ਆਦੇ ਪੁਤ੍ਰਾ ਪਾਸ ਪੈਸੇ ਹੋਏ ਹਨ ਤਾ ਕਿਆ ਓਹੁ
 ਜਗਾਰ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਪਰ ਸੁਣ ਬਚਾ ਕਿਤਤ ਬਿਨ ਜੀ ਵਣ ਬੋਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਣ ਬੋ
 ਟਾ ਸਾਡੀ ਖੇਤੀ ਬਹੁਤ ਪਕੀ ਖੜੀ ਹੈ ਅਰਜੇ ਭੀ ਦਿਚ ਜਾਇਕਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਵੇ ਤਾ ਖੇਤੀ
 ਕਿਉਂ ਉਜੜੇ ਅਤੇ ਸਭ ਕੋਈ ਸਰੀਕ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਆਖਣ ਜੇਵਹੁ ਵਹੁ ਭਾ
 ਈ ਕਾਲੂ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਸੁਣ ਬੋਟ ਲੋਕ ਦੀ ਬਤ ਹੈ ਖੇਤੀ ਖਸਮਾਂ
 ਸੇਤੀ ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਹੁਣ ਅਸਾ ਨਵੇ ਕਲੀ ਖੇਤੀ ਵਹੀ ਹੈ ਅ
 ਤੇ ਹਲ ਵਹੀਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਜਿਮੀ ਵੜ ਆਈ ਹੈ ਸੁਓ ਖੇਤੀ ਅਸੀ ਬਹੁ
 ਤਤ ਕੜੀ ਰਖਦੇ ਹਾਂ ਸੁਣ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਸੀ ਆਪਨੀ ਖੇਤੀ ਦੀ ਸੰਭਾਲੀ ਰਖਦੇ
 ਹਾ ਪਰਾਈ ਖੇਤੀ ਦੀ ਸਾਰ ਕਿਆ ਜਾਣੀਏ ਤਾ ਏਹ ਗਲ ਸੁਣ ਕਰ ਕਾਲੂ ਹੋਰ ਨ
 ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਅਤੇ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੇ ਦੇਖੋ ਲੋਕ ਏਹ ਕੀ ਆਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ
 ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਨਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਨਵੇ ਕਲੀ ਖੇਤੀ ਕਰੇ ਕਣੀ ਵਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ
 ਕਰ ਤੇਰੀ ਪੁਸੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾ ਅਗਲੇ ਫਸਲ ਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਨਵੇ ਕਲੀ ਖੇਤੀ ਵਹਾ ਦੇਵਾਂ
 ਗੇ ਜੇ ਦੇਖਾ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਕਰ ਪਕਾਇਕਰ ਖਾਵੇਗਾ ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪਿਤਾ
 ਜੀ ਅਸਾ ਹੁਨ ਨਵੀ ਖੇਤੀ ਵਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਓਹ ਭਲੀ ਜਿਮੀ ਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਕਹਿ

ਆਪੇ ਖੁਭ ਅਸਤ ਤੇਰੀ ਖੇਤੀ ਭਿਨੀ ਨਹੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਹੈ ਪਿਤਾ ॥
 ਜੀ ਅਸਾ ਹੁਣ ਵਾਹੀ ਹੈ ਜੇਹੜੀ ਖੇਤੀ ਹੈ ਸੋ ਤੁਸੀ ਆਪੇ ਹੀ ਦੇਖੋਗੇ ਅਤੇ ਸੁਣਹੁ
 ਗੋਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਆਖਿਆ ਗਾਭਾ ਸੋਰਠ ਵਿਚਾ ॥ ਰਾਗ ਸੋਰ
 ਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥ ਮਨਹਾਲੀ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਰਣੀ ਸਰਮ ਪਾਣੀ ਤਨਖੇ
 ਤਾ ਨਾਮੁ ਬੀਜੁ ਸਿਤੋਖ ਸੁਹਾਗਾਰ ਖਦੀ ਬੀਵੇ ਸਾਭਾ ਉਕਰ ਮਕਰਿ ਜੀ ਮਸੀ ਸੇ
 ਘਰ ਭਾਗ ਠੇਖਾ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਸਾਬ ਨਹੀਇ ॥ ਇਨ ਮਾਇਆ ਜਗੁ ਮੇ
 ਰਿਆ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਰਾਕਾਲੁ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਮੇਰੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਾਉ ਤਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪਿਤਾ ਜੀ ਏਹ
 ਜੇਹੜਾ ਮਨ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਮੇਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੀ ਟਹਿਲਾ ਵਿਚ ਜੋ ਲਾਇਆ ਹੈ ਸੋਹਾ
 ਲੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤਨਰੂਪੀ ਖੇਤ ਵਿਚ ਭਲੀ ਆਕਰਨੀ ਆਈ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਿ
 ਆਵਾਹੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਾਧਾ ਦਾ ਸੰਗ ਜੇਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਪਾਣੀ ਦਿਤਾ ਹੈ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦਾ
 ਨਾਮ ਜਪਨ ਸੋ ਬੀਜ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸਿਤੋਖ ਕਰਨਾ ਏਹ ਸੁਹਾਗਾ ਵਿਤਾ ਹੈ ਭਾਇ
 ਆਕਰਮਾਨ ਲਭਾ ਉਕਰਨਾ ਏਹ ਪੇਲੀ ਜੀਮੀ ਹੈ ਜੋਈ ਘਰ ਭਰਵਨ ਹੈ ਜਿਸ ਘਰ
 ਐਸੀ ਪੇਲੀ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਆਈ ਹੈ ਹੋ ਬਾਬਾ ਹੋਰ ਜੋ ਮਾਇਆ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ ਸੋ
 ਧੋਹੈ ਤੇ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦੇ ਪਾਸਿ ਓਹ ਭੁਲਾਵਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਂਦੀ ॥ ੧ ॥
 ਰਾਕਾਲੁ ਨੇ ਆਖਿਆ ਬਚਾ ਖੇਤੀ ਨਹੀ ਤੂੰ ਕਰਵਾ ਤਾ ਹਟ ਹੀ ਕਢ ਬੈਠ ਅਸਾਖ
 ਭੀ ਆਵੇ ਖੇਤ ਤਾ ਹਟ ਹੀ ਹੈ ਨ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੂਸਰੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਰਾ
 ਇਹ ਟਕਰਿ ਆਰਜਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਵਾ ਬਾ ॥ ਸੁਰਤਿ ਸੋਚਿ ਕਰਿ ਭਾਭੁ ਸਾਲਾ ਤਿਸ
 ਵਿਰਤਿ ਸੋਨੇ ਰਖਾ ॥ ਵਣਜਾਰਿ ਆਸੋ ਵਣਜ ਕਰਿ ਲੈਲਾ ਹਾਮਨਿ ਹਸਿ ॥ ਤਿਸ
 ਵਾਪਰ ਮਾਰਥਾ ॥ ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਸਾ ਏਹੁ ਟਕਰੀ ਹੈ ਮਾਨੁ ਖੰਦੇ ਹਦੀ ਜੋ ਆਰ
 ਬੁਲਾ ਹੈ ਸੋ ਅਸਾ ਨੇ ਹਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁਰਤ ਦੀ ਆਬਿਰਤੀ ਆਨੂੰ ਪਾਪਾ ਬੀ ਹਟਾ
 ਵਿਕੇ ਪਵਿੜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋਈ ਅਸਾ ਭਾਂਡੁ ਸਾਭ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਤਿਨਾਮ ਪਰ ਮੇਸਰ ਕ
 ਭਿਸਨੂੰ ਹਰ ਵੇਲੇ ਯਾਦ ਰਖਣਾ ਸੋ ਉਨ ਭਾਭਿ ਆਵਿਰ ਵਸਤ ਪਾਇ ਰਖੀ ਹੈ ਅ
 ਤੇ ਸਿਤਾ ਨਾਲ ਜੇਹਨਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਸੋ ਵਣਜ ਕਰਕੇ ਗਮਾਨ ਰੂਪੀ ਲਾਹਾ ਖਾਟਿਆ
 ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਤਾਫੇਰ ਰਾਕਾਲੁ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਹਟ ਨਹੀ ਕਰਵਾ ਅਤੇ ਤੇ
 ਰਾਮ ਨਾਠਿ ਰਨੇ ਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਸੋ ਦਾਗਰੀ ਪੋੜ੍ਹੀ ਆਵੀ ਕਰ ਤਾ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਪਿ
 ਤਾ ਜੀ ਅਸਾ ਸਉਦਾਗਰੀ ਭੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਬਾਬੇ ਜੀ ਤੀਸਰੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥

ਸੁਣ ਸਾਸਤ ਸਉਦਾਗੀ ਸਤ ਪੇੜੇ ਲੈ ਚਲਾ ਖਰਚ ਬਿਨੀਓਗੀ ਆਈ ਆਮਤਮ
 ਨਜਾਣਿਕਲਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਦੇਸ ਜਾਇਤਾ ਸੁਖ ਲਹਿ ਮਹਲਾ ॥ ਤਿਸਦਾ ਪ੍ਰਮ
 ਰਬ ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਤ ਸਾਸਤਾ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤਿਨ ਨੂੰ ਮਨ ਵਿਚ ਧਾਰਨ
 ਏਹਤਾ ਅਸਾ ਸੋਦਾਗੀ ਕੀਤੀ ਹਈ ਅਤੇ ਜੇਹਨ ਸਚ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ਸੋ ਅਸਾ ਪੇੜੇ
 ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਅਰ ਬਰੇ ਕਰਮਾਦਾ ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਭੁਲੇ ਕਰਮਾਦਾ ਗਹਣ ਕਰਨ ਏਹ
 ਖਰਚ ਬਿਨੀਆ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਵਿਚ ਏਹ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਹਾਜਰਾ ਹਜ਼ੂਰ ਸ
 ਤੇ ਅਗਿ ਸੀਰਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਭੁਗਵੰਤ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਜਾ
 ਇ ਪਰਾਪਤ ਹੋਏਹਾਂ ਤਿਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਮਹਲ ਵਿਚ ਕਿ ਆ ਅਸ ਬਾਨ ਵਿਚ ਪਹੁ
 ਚੇਹਾਂ ਏਹ ਬੁਝਾਨਣਾ ਜਾਨੂੰ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਆਹੈ ਬੁਝੇ ਆਨੰਦ ਮੈਂ ਮਗਨ ਹਾਂ ॥ ੩ ॥
 ॥ ਤਾ ਕਾ ਭੂਜੀ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਆਖਿ ਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਅਸ ਤੇ ਕੰਮ ਕਾਜ ਥੋਂ
 ਤਾ ਰਹਿ ਚੁਕੇ ਪਰਾਪਤ ਚਲਕੇ ਬੈਠ ਅਸਾ ਤੇਰਾ ਖਟਣ ਛਡਨ ਹੈ ਤੇਰੀ ਉਦਾ
 ਸੀ ਦੇਖ ਕੇ ਸੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਕਾਲੂ ਦਾ ਪੁੜ ਮਖੰਟੂ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਉਦਾਸ ਹੋਇ ਕੇ
 ਨਿਕਲ ਗਏ ਤਾ ਛੋਕ ਆਖਣਗੇ ਜੋ ਕਾਲੂ ਦਾ ਪੁੜ ਮਖੰਟੂ ਸੀ ਛਕੀਰ ਹੋਇ
 ਕੇ ਨਿਕਲ ਗਇ ਆਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਮੈ ਬਚਾ ਸਾਨੂੰ ਬਡੀ ਹਾਣ ਆਵੇਗੀ ਅਰ ਸੁ
 ਣ ਬੇਟ ਜੇ ਕੁਛ ਹੋਵਨ ਜੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਤਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਾਛਰੀ ਹੀ ਕਰਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਚੌਥੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਲਾਇ ਓਤ ਕਰ ਚਾਕਰੀ ਮੰਨ ਨਾਮ ਕਰ ਕੀਮਾ ਬੰ
 ਨ ਬਦੀ ਆਕਰ ਧਾਵਣੀ ਤਾ ਕੇ ਆਖੇ ਧੀਨਾ ਨਾਨਕ ਦੇਵੇ ਪੈਨ ਦਰਿ ਕਰਿ ਚੜ੍ਹੇ ਚਵਰਾ
 ਣਵੀਨਾ ॥ ਤਿਸਦਾ ਪਰਮ ਰਬ ਸੁਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਸਾ ਚਾਕਰੀ ਭੀ ਕੀਤੀ ਹੈ
 ਚਿਤ ਪਰਮੇਸਰ ਵਿਖੇ ਜੋਠਾਇ ਆਹੈ ਅਸਾਨੇ ਸੋਈ ਚਾਕਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ
 ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਮੰਨਣਾ ਏਹ ਅਸਾ ਕੀਮਤੀ ਹੈ ਅਰ ਬਦੀ ਆਨੂੰ ਬਨਣਾ
 ਕਿ ਆ ਬਦੀ ਆਨੂੰ ਨੋਕਣਾ ਏਹ ਅਸਾ ਧਾਵਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾ ਸਭ ਕੋਈ ਧੀਨ ਧੀਨ
 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਕਿਪਾ ਹੋਇ ਜਾਸਾ ਹਿਬ ਕਿਪਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੁਕਰ ਕੇ ਦੇਖੇ ਤਦ
 ਚਉਗਣਾਵੰਨ ਕਿ ਆ ਰੰਨਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਜਿਨ ਉਪਰ ਗੁਰਾ ਦੀ ਸਿਤਾ ਦੀ ਕਿਪਾ ਵਿ
 ਸੁਹੇਈ ਹੈ ਤਿਨ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਆਕਾਸ ਮੈਂ ਰਿਜਾਨ ਰੂਪੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਤਾ
 ਹਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਪਉਚੇ ਹੈਨ ਏਹਾ ਬਦ ਸੁਨ ਕਤ ਕਾਲੂ ਜੀ ਦੀ ਨਿਸ
 ਰੇਈ ਅਤੇ ਸੁਣ ਕਰ ਚੁਪ ਕਰ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਓਹੋ ਚਾਲੀ ਰਹੀ ॥
 ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਦੇਵਨ ਲੋਹੇਈ ॥

ਜਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਸਤਾਨ ਹੋਇ ਬੈਠ ਬੈਠੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀ ਅਰਲੀ ਮਾਤੀ ਪਇਅੰ
 ਰਹੇ ਬਿਰਕਤਤਾ ਦੀ ਗੀਤ ਧਾਰ ਲੀਤੀ ਓਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਜਜ਼ਬਾ ਨੂੰ ਸਟ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਸਾਰਕੁੰਦੀ
 ਬਵੇਦੀ ਅੰਦਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਲ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕੇ ਸੁਰਨਲਗੇ ਅਤੇ ਏਹ ਕਹਿਣ ਜੋ
 ਗੁਣੀ ਕਾਲ ਦਾ ਪੁਤ ਦਿਵਾਨ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ ਜੋ ਹਰੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਸੰਗੀ ਹੈ ਸਨ ਓਹ
 ਆਨ ਕੇ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪੁਛਨਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਐਸੇ ਆਗੇਤੇ ਮਿਲਨ ਜਿਓ ਕਦੇ
 ਮਿਲਿਆ ਹੀ ਨਹੀ ਓਹ ਦੇਖ ਕਰ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਣ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਗਨ ਹੋਇ ਬੈ
 ਠੇ ਅਰਖਾਏ ਪੀਏ ਭੀ ਫੁਫ ਨਹੀ ਇਕੰਤ ਹੀ ਬੈਠ ਰਹੇ ਸਾਰ ਪਰਵਾਰ ਵੇਦੀ ਆ
 ਦ ਓਦਰ ਗਇਆ ਏਹ ਬਿਧ ਦੇਖ ਮਾਤਾ ਜੀ ਮਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾ ਵਾਨ ਹੋਇ ਕ
 ਰ ਕਹਿਣ ਲਗੀ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੁਮ ਕੈ ਸੀ ਦਸਾ ਆਪਣੀ ਕਰ ਰਾਖੀ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਲੋੜੀ ਦਾ ਹੈ
 ਆਪਣੇ ਘਰ ਦਾ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਬਾਹਰ ਸੇਕ ਮਾਇ ਕਰ ਲਿਆਵਣਾ ਆਪਣੇ
 ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਸੁਖੀ ਕਰਨ ਫਕੀਰਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਛਡ ਦਿਓ ਸੁਚੇਤ ਹੋਵਹੁ ਬਿਵਹਾਰ
 ਕਰੇ ਆਪਣੀ ਜਤ ਬਿਰਾਦਰੀ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰ ਬੈਠਣਾ ਦੇਖੋ ਤੋਂ ਪਰਵਾਰ ਕੇ ਲੋਕਤੁ
 ਮਰੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਦਸਾ ਦੇਖ ਕਰ ਕੈਸੇ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਖਰਚ ਅ
 ਤੇ ਆਮਦਨੀ ਨੂੰ ਸਿਭਾਲੋ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਕਰ ਕੇ ਵਰਜ ਆਪ
 ਣੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸੰਚੁ ਰੇ ਸੁਚੇਤ ਹੋਵਹੁ ਰੇ ਤਾ ਕੋਈ ਖੜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਤੁਹਾਡੀ ਸਗਾਈ
 ਕਰੇਗਾ ਤੈਨੂੰ ਕਮਾਊ ਜਾਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਲੜਕੀ ਤੋਰੇ ਕੋ ਬਿਵਾਹ ਦੇਵੇਗਾ ਮੇਰੇ ਕੋ
 ਭੀ ਬਡਾ ਸੁਖ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਅਰਤੇਰੀ ਲੋਕ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨਗੇ ਹੁਨ ਤੈ
 ਨੂੰ ਐਸਾ ਮਸਤਾਨ ਦੇਖ ਕੇ ਲੋਕ ਹਾਸੀ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਕੈ ਸਾਨਲਾ ਇਕਹੇ
 ਕਿਰਤ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਦਾਰਿਦ੍ਰੀ ਹੈ ਮਤ ਹੀ ਨਹੀ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਏਹ ਨਿਰਬਲ ਹੋਓ
 ਨ ਸਰੀਕਾ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ਹਮਾਰੇ ਤਾਈ ਬਜਰ ਪਬਰ ਕੇ ਸਮਾਨ ਦੁਖ ਦਾ ਇਕ ਹੁੰਦਾ
 ਹੈ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰਾ ਰਿਦਾ ਸੁਣ ਸੁਣ ਕੇ ਜਲਦਾ ਹੈ ਏਹ ਬਾਤ ਮਾਤਾ ਦੀ ਯਾ ਸੁਣ ਕਰ
 ਬਾਬਾ ਜੀ ਰੁਪ ਕਰ ਹੋ ਉਤ੍ਰ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀ ਆਰਤ ਭੀ ਦਿਨ ਭੀ ਪੜ੍ਹੇ ਰਹੇ ਬੋਲੈ ਕਿ
 ਸੇ ਸੇ ਨਹੀ ਅਰਨ ਸੁਚੇਤ ਹੋਇ ਕਰ ਬੈਸੈ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਬਡਾ ਉਨਮਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਸੇ
 ਹੀ ਅਬੋਲ ਹੋਇ ਕਰ ਪੜ੍ਹੇ ਰਹੇ ਮਾਤਾ ਬਡੇ ਹਿਤ ਨਾਲ ਕੁਛ ਭੋਜਨ ਕਰਾਏ ਬਡੇ ਯਾ
 ਭਨ ਸੇ ਤੋਂ ਕੁਛ ਖਾਵੈ ਕਰੀ ਨਹੀ ਭੀ ਖਾਵੈ ਤਨ ਬਡਾ ਦੁਰਬਲ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ ਦੇ
 ਖ ਕਰ ਮਾਤਾ ਕਹੈ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਿ ਆਰੋਗ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਦਵਾਈ ਹੀ ਕਰ ਤੇਰਾ ਮੁ
 ਖ ਪੀਲਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਅਗਭੀ ਸਭ ਸਿੰਬਲ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੋਨ ਰਤਾ ਦਿਨ ਪੜ੍ਹੇ

ਕਹਿਤੋ ਖਦੇ ਪੀਏ ਕੁਛ ਨਹੀ ਭਾਈ ਸਿਨ ਬੀਧੀ ਦੇਖੇ ਕਉ ਅਉਰੇ ਹੈਨ ਰੇ ਪੁਤ ਸੁਰੇਤ
 ਤੇਵਹੁ ਐਸਾ ਦੇਖਕਰ ਮਾਤਾ ਤਿਪਤਾ ਜੀ ਬਹੁ ਅਪੀਯੋਇ ਕਰ ਪਤ ਮੇਸਰ ਕੇ ਅ
 ਰੀ ਦੰਡੁਤ ਬੰਦ ਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਰੇ ਹੇਰੁ ਗਵੰਤ ਮੇਰੇ ਪੁਤ ਕੇ ਅਰੇਗਤ ਹੋਵੈ ਸੁਦੇ
 ਹੋਵੈ ਨਿਰੋਗ ਹੋਵੈ ਬਾਢੀ ਬਾਰ ਪਤ ਮੇਸਰ ਦੇ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਆਕਰਦੀ ਹੈ ਇਕ ਦਿਨ ਪੁ
 ਤ ਦਾ ਹਾਥ ਪਕੜ ਕੇ ਫੌਲੀ ਪੁਤ ਆਪਣੀ ਪੀੜ ਕਹੁ ਮੈ ਬੈਦ ਕੇ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਤੇ
 ਰਾਇ ਸਾਜ ਕਰਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਹੀ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰੁਪਕਰ ਰਹੇ ਸਹੁਸਰ
 ਤਤੁਈ ਪਬਰ ਕੈ ਨਵਾਸਤੇ ਆਏ ਜੋ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮਸਤਾਨ ਦੇ ਪਕਰ
 ਬਡੇ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਸਾਨ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕੁਛ ਦਾ ਹੋਰੋਗ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਜਾ
 ਟਿਆ ਜੋ ਕੋਣ ਰੋਗ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਦੇਖ ਕੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗੇ ਤੂੰ
 ਅਚਲ ਹੋਇ ਕੇ ਬੈਠ ਰਹਿ ਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪੁਤ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਕ
 ਈ ਦਿਨ ਗੁਜਰ ਗਏ ਹੈਨ ਪਾਇਆ ਹੀ ਗਹਿਦ ਹੈ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਵੈਦ ਨੂੰ ਹੀ ਸਦਕੇ ਇ
 ਸਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਾਉ ਇਕੋ ਇਕ ਤੇਰਾ ਪੁਤ ਹੈ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਪਗਥੇ ਆ ਪੁਤਰ
 ਜੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤੁਕਈ ਤਰਾ ਦਾ ਪਦਾਰਥ ਖਟ ਲਿਆਵੇਗਾ ਪੁਤ ਦਾ ਸਨੇਹ ਮਨ
 ਤੇ ਬਿਅਗਤ ਪਦਾਰਥ ਪਿਆਰਾ ਮਤ ਕਰੇ ਪੁਤ ਪਿਆਰਾ ਕਰਨ ਚਾਹੀਦਾ
 ਹੈ ਪੁਤ ਰਾਜੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤੂੰ ਕੋਸਾ ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸੁਣ ਕਾਲੂ ਪੈਸੇ ਕਿਤ
 ਨੇ ਹੋਵਨ ਤਾ ਚਹ ਕਿਸੇ ਕੀ ਮਨ ਹੀ ਤੂੰ ਵੈਦ ਨੂੰ ਸਦ ਮਤ ਕਪ ਦੇਵੇ ਲੇਲਖ ਪਰਮੇ
 ਸਰ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ ਇਤਨਾ ਹੁਣ ਕੇ ਕਾਲੂ ਆਪਣੀ ਠਖੜੇ ਤਾ ਅਤਿ ਭਾਈ ਲਾਲੂ
 ਜੀ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਤਾ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੇ ਮੁਖ ਪਰ ਕਪੜਾ
 ਟੀਏ ਪੌਦ ਰਹੇ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਜੀ ਹਰਦਾਸ ਨਾਮ ਬੈਠ ਨੂੰ ਸਦ ਲਿਆਇਆ
 ਜਿਥੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੌਦੇ ਬੈਠੇ ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਆਇਆ ਕਾਲੂ ਜੀ ਨੇ
 ਆਖਿਆ ਵੈਦ ਹਰਦਾਸ ਜੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਬਾਂਹ ਦੇਖਕਰ ਕਹੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕੌਰੋਗ
 ਹੈ ਵਿਨੋਦਾਤੁ ਆਲਸ ਕਰਕੇ ਪਾਇਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀ ਵਲੋ ਭੀ ਮੁ
 ਹਮੇਰਾ ਖਦਾ ਹੈ ਮੁਹਿ ਇਸਦਾ ਪੀਲਾ ਅਤੇ ਤਨ ਖੀਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਦੇਹ ਬਾਤ
 ਬੁਣਕੇ ਹਰਿਦਾਸ ਵੈਦ ਨਿਕਟ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਮੁਖ ਦੇਖਕਰ ਨਰੀਦੇ
 ਪਣ ਅਤੇ ਹਬਲ ਗਾਵੇ ਪਣ ਜਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਨਰੀ ਦੇਖਨ ਲਗਾ ਤਾ ਬਾਬਾ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹਬ ਵੈਦ ਦੇ ਹਬ ਵਿਚੋ ਖਿਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪ ਭੀ
 ਹੁਠ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਆਖਿਆ ਸਾਡਾ ਹਾਥ ਤੂੰ ਨੇ ਪਕੜੇ ਆ ਹੈ ਸੁਕਿਆ ਜਾਣ ਕੇ

ਤੇ ਹਰਿ ਦਾਸ ਬੋਲਿ ਆਰੋਗ ਦੇਖਦਾ ਜੋ ਕਿ ਆਰੋਗ ਹੈ ਤੁਮ ਰੋਗਾਈ ਜੈ ਸਾਰੋਗ
 ਹੋਇਗਾ ਤਿਸ ਦੀ ਦਵਾਈ ਦੇਵਗਾ ਪਥ ਦੇ ਸਾਥ ਦਵਾਈ ਪਾਏਗੇ ਤਾ ਅਰੋਗ
 ਹੋਇ ਜਾਵਹੇ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਸੁਖੀ ਹੋਵੇਗੇ ਤੁਮ ਬਾਨਾਨਕ ਜੀ ਤਿਸ ਦੇ ਪਦ ਬ
 ਇ ਇਕ ਸਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ਸੋਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੧ ਵੈਦ ਬਾਇਆ ਵੈਦਗੀ ਪ
 ਗਤੁ ਢੰਦੋਲੇ ਬਾਹਿਰੇ ਕੁਲਾ ਵੈਦ ਨ ਜਾਣਈ ਕਰਕ ਕਲੇਜੈ ਮਾਇ ੧ ॥ ਮਃ ੧ ਵੈ
 ਦਾ ਵੈਦ ਸੁਵੈਦ ਤੁਪਹਿਲਾਰੋਗ ਪਛਾਣਾ ਐਸਾ ਦਾ ਰੂਪ ਕੁਲ ਦੁਨਿਤ ਵੈਦੋਗ
 ਪਾਣਾ ਜਿਤ ਵਾਰੋਗ ਉਠਿ ਅਹਿਤ ਨਿਸੁਖ ਦਸੈ ਆਇ ਰੋਗ ਗਵਾਇ ਹਿਆ
 ਪਣਾ ਤਾਨਕ ਵੈਦ ਸਦਾਇ ॥ ੨ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਪਰਮਾਰਥ ਪਿਤਾ ਕਾਲ ਨੈਵੈਦ
 ਸਦਾਇ ਆਸੀ ਵੈਦਗੀ ਕਿਆ ਦਵਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਕਹਾਉਣ ਦੇਵਾ ਸਤੋਸੇ
 ਹੋਵੈਦ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਬਾਹਿ ਪਤ ਕੁਲੇ ਲਗਾ ਦੇਖਣਾ ਤੁਮ ਵੈਦ ਜੋ
 ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਰੋਗ ਦਾ ਮਾਰਿ ਰਮ ਨਹੀ ਜੁਕਿਆ ਕਦਕੇ ਦੁਖ ਹੋ ਕਲੇਜੇ
 ਵਿਖੇ ਇਸਤੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਤੇਰੇ ਹੋਵੈਦਾ ਵੈਦ ਸੁਵੈਦ ਤੁ ਉਤਮ ਵੈਦ ਆ
 ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਤਾ ਜਾਣੀਏ ਜੋ ਪਹਿਲਾਰੋਗ ਤੁਪਛਾਣੇ ਅਤੇ ਐਸਾ ਦੁਰੂ ਕੁਲ ਹੁ ਕਿ
 ਆ ਢੰਦੋਲੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਰੋਗ ਦਾ ਪਾਣ ਕਿ ਆਸੀ ਬੁਧ ਰੋਗ ਦਰਹੋਇ ਸਦ
 ਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਰੋਗ ਸੁਭਉ ਨ ਜਾਵਣ ਅਰ ਜਲੀ ਗਵੈਤ ਸੁਖ ਆ
 ਇ ਦਸਨ ਤਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨ ਐਸਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹਈ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਤੁ ਤੀਠੀਕ ਵੈਦ ਹੈ
 ਅਤੇ ਅਸਲ ਵੈਦ ਤੈਨੂੰ ਤੋਜਾਣੀਏ ਜੋ ਆਪਣੇ ਰੋਗ ਤੁਗਵਾਵੇ ਤਾ ਵੈਦ ਨੈ ਹਥ ਜੋ
 ਕੁਕਰ ਪਰਾਰਥ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸਰਬ ਸਾਮਰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਹੋ ਰੋਗ ਮੇਰੇ ਤਾਈ
 ਕਹੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਗੀ ਹਾਂ ਤਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਹੋਰ ਦਾਸ ਸੁਵਣ
 ਕਰ ਪਹਿਲੇ ਤਾ ਹਉਮੈ ਕਾਰੋਗ ਸੁਭਪਾਣੀ ਆ ਕੇ ਲਗਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਲੋਗ ਮ
 ਹਾਵੁ ਖੀ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ ਜੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸੀ ਉਪਚਾਰ ਕਰਕੇ ਏ
 ਹੋਰੋਗ ਨਹੀ ਹਟਦਾ ਇਸ ਦੁਖ ਕਰਕੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੇ ਦੁਖੀ ਜਾਣਦੇ ਹੈ ਜੋ
 ਦਾਸ ਰੋਕੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਖੀ ਕਰ ਸਕੇਗੇ ਹੋਰ ਦਾਸ ਦਵਾਈ ਕਰਕੇ ਹਉਮੈ ਜ
 ਵੈ ਅਰ ਅਚਲ ਸੁਖ ਦੇਹ ਮੇਧਾ ਪਤਿਰੇ ਵੈ ਸੋ ਉਪਾਇ ਕਹੁ ਜੋ ਪਰਾਣੀ ਕਰੇ ਤਾਂ
 ਆਪਣੇ ਰੋਗ ਨੂੰ ਗਵਾਵੇ ਸੋ ਵੈਦ ਕੁਲ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋਵੈ ਫੇਰ ਤਿਸ
 ਕੋ ਰੋਗ ਨਹੀ ਵਿਆਪਦਾ ਹੋਰ ਦਾਸ ਆਸੀ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਵਿ
 ਰਰਤੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਇਸ ਰੋਗ ਦਾ ਉਪਾਇ ਕੀਤਾ ਨਹੀ ਇਤੋ ਰੋਗ ਸਿਖਾਰ ਦੇ ਜੋ ਹੈ ਨਤਿ

ਨਾਦਾਦਾਰ ਬਹੁਤ ਹੈ ਅੰਗਮਮਤਾ ਰੋਗ ਜੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਇਸੇ
 ਦੂਰ ਕਰੋ ਸਰਬ ਮੇਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਗਵਿਆ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਨਾ ਕਰੋ-
 ਅਤਮਾ ਏਕ ਰਸ ਸਤ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਪੂਰਨ ਹੈ ਏਹ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸੁਨ ਕਰ
 ਹਰ ਦਾਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਰੋਗ ਕੋ ਈ ਨਹੀ ਤੁਸੀਂ
 ਤਾ ਕੋ ਈ ਨ ਕਰੋ ਏਹ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਰੰਗ ਰਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕ
 ਰੇ ਨੂੰ ਸਾਮਰਥ ਹੈ ਇਤਨ ਕਹਿ ਕੇ ਹਰ ਦਾਸ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਥੇ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ-
 ਆਪਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਚਲ ਦਾਰਿਹਾ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਸਾਧਨ ਲਖੇ ਸੋ ਦੇਈ॥
 ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਮੇਂ ਬੈਠੇ ਥੇ ਮਸਤ ਨੇ ਤੌਰ ਪ੍ਰਤਾ ਮਹਿਤਾ
 ਕਾਲੂ ਬਾਹਰੇ ਆਇਆ ਸੀ ਆਇਕਰ ਦੇਖੇ ਤਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੀ ਚਾਲੀ ਛ
 ਤੀ ਨਹੀ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਦੇਖ ਕਰ ਬਡਾ ਰੰਜਿਓ ਜਾ ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਰਾ ਧੋ
 ਖਾਮੇ ਨੂੰ ਖਾਇਗਾ ਅਤੇ ਤੂੰ ਕੁਛ ਸਮਝ ਦਾਨਾਹੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਹੈ
 ਪਿਤਾ ਜੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ੋ ਜੀ ਅਗੇ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਖੋਗੇ ਸੋ ਈ
 ਮੈਕਰਾਗਾ ਜੀ ਤਾ ਕਾਲੂ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਕੁਛ ਵਣਜ ਕਰਿ ਆਕਰ ਬਾਬੇ ਕਹਿ
 ਆਭਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤਾ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਵੀਹ ਰੁਪਯੇ ਲੈ ਜਾਹ ਤੇ-
 ਕੋਈ ਖਰਾ ਸੌਦਾ ਖਰੀਦ ਲੈ ਆਉ ਜੇ ਇਤ ਵਾਰੀ ਖਰਾ ਸੌਦਾ ਕਰ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਰੁਪਈਯੇ ਦੇਵਾਗਾ ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਲਾ-
 ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪੇ ਦੇਖੋਗੇ ਜੇ ਮੈਕੇ ਹਾ ਸੌਦਾ ਕਰਾਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ
 ਵੀਹ ਰੁਪਯੇ ਦਿਤੇ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਕਰ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਬਾਲਾ ਤੂੰ
 ਸਿਆਣਾ ਹੈ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸੰਗ ਜਾਹ ਕਿਵੇਂ ਏਹ ਵਣਜ ਕਰਨ ਸਿਖੇ ਤੂੰ ਇਸ ਦਾ
 ਸੰਗੀ ਹੈ ਤਾ ਨੰਫਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰ ਭੀ ਉਠਾਇ ਲੀਤੇ
 ਅਤੇ ਰੁਪਯੇ ਭੀ ਲੈ ਕੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸੰਗ ਚਲਿਆ ਤਾ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਨਗਰ
 ਦੇ ਬਾਹਰ ਕਿਤੁਨੀ ਕਦੂਰ ਤਕ ਸਿਖਿਆ ਦੇਵਾ ਨਾਲ ਟੁਰਿਆ ਗਾ ਕਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਨ
 ਕ ਮੇਰੇ ਜੀਵ ਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਸਭੋ ਕੀ ਮਕਾਜ ਤੂੰ ਸੰਭਾਲ ਲਵੇ ਤਾ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਬਹੁਤ ਠੀ
 ਦਰਦੇ ਤੇਰੇ ਜੀਮ ਆਤੇ ਮੈਨੂੰ ਏਹ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਜੈਸਾ ਕ ਮੇਂ ਪਦਾਰਥ ਕ
 ਮਾਵਦਾਹਾਂ ਮੇਰੇ ਥੀ ਏਹ ਬਹੁਤ ਕਮਾਵੇਗਾ ਮੇਰਾ ਜਸ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਤਰਾ ਚੰਦਮ
 ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸੇ ਤਰਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਸ਼
 ਸਭ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵਨ ਸੇ ਤੂੰ ਵਣਜ ਕਰਨ ਸਿਖੇਗਾ ਖੜੀ ਆਵਾਲੀ ਚਾਲੀ ਤੂੰ ਕਰੇ ਬ

ਹੁਤ ਬਹੁਤ ਪਦਾਰਥ ਖਟਕੇ ਘਰਲਿਆਂ ਦੇ ਤਾਮੇਰ ਜੀਉਂਦੇ ਚਾਹੇ ਵੈ ਸੋਖਣ ਸੋਧੇ
 ਕਰੀ ਸੋ ਐਸੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਕਰਕਾ ਲੁਪਿਛਾਹਾ ਹਟਿਆ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ
 ਭਾਈ ਬਾਲ ਸਿਧਾਰੇ ਕਾਲੂ ਜੀ ਬਹੁਤ ਮੈਰ ਕਰਕੇ ਪਿਛਾਹਾ ਖੁਫ਼ਰੇ ਦੇ ਖੁਫ਼ਰੇ ਤੇ
 ਘਰ ਨੂੰ ਆਇਆ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਾਬੁ ਹੁਵੇ ਫੁਗਤ ਵੇਰ ਗਾ-
 ਗਾਨ ਨਾਲ ਮਿਲੀ ਆਹੋਈ ਆਸਨੇ ਸਨੇ ਤਲੇ ਜਾਵੇ ਹੈ ਨ ਬਾਹਰੋ ਸਪਿਧਰੇ
 ਤਾਇਕ ਬਨਮੇ ਓਥੇ ਸਿਤ ਮੰਡਲੀ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨ ਤਪਸੀ ਤਪਕਰੇ ਹੈ ਨ ਕੋਈ ਖੜੀ
 ਬਾਹਾਂ ਕਰਕੇ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨ ਕੋਈ ਸਿਤ ਖੜੇ ਹੋਏ ਹੈ ਨ ਕੋਈ ਪਾਸਾ ਲਾਈ ਬੈਠੇ ਹੈ
 ਨ ਕੋਈ ਧੁਣੀ ਆਤਪਦੇ ਹੈ ਨ ਕੋਈ ਸਿਧਾਸਨ ਕਰ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨ ਕਈ ਏਕ ਕਪੀਨ
 ਪਹਿਰੇ ਹੋਰ ਕਪੜਾ ਤਿਆਗ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨ ਦਿਗੰਬਰ ਇਕ ਜਲਾਵਿਹ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨ ਇਕ
 ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੈ ਨ ਇਕ ਮੋਨਿਧਾਰੀ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਸੁਖ ਦੀ ਚ-
 ਹੁਤੇ ਇਸ ਲੋਕ ਦੇ ਸੁਖ ਤਿਆਗ ਕੇ ਕਿਨਰਾ ਕਰ ਇਕੰਤ ਬੈਠੇ ਹੁਏ ਹੈ ਨ ਸਰਬ
 ਸਿਤ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਇਕ ਮਹਿਤ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨ ਸਿੰਗਲਾ ਲਾਜਿਨਾ ਵੇਰੇ ਨ ਬੋਛੀ ਹੈ
 ਬਿਛਕੀ ਤੁਰਾ ਜਿਨਕੀ ਕਪੀਨ ਹੈ ਸਿਹ ਪੁਜਰੂ ਹੁਕਾ ਮੁਕਟ ਹੈ ਅਰਹਿ ਦੇ ਮੈਸੇ
 ਨ ਕੇ ਜਗਦੀਸ ਧਿਆਨ ਹੈ ਅਰ ਇਕ ਸਾਧੂ ਪਾਸ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸ
 ਸਿਤ ਸਭਾ ਕੋਰੇ ਖਕਰ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਖੜੇ ਹੋਏ ਕਰ ਦੇ ਖਨ ਲਵੇ ਅਰ ਬਾਲੇ
 ਪੁਤ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਬਾਲਾ ਏਸ ਖਰੇ ਸੋਧੇ ਨਲੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੋਧੇ
 ਚੰਗਾ ਨਹੀ ਇਸ ਅਮੋਲਕ ਸੋਧੇ ਨੂੰ ਮੈ ਨਹੀ ਛਡ ਸਕਦਾ ਪਿਤਾ ਦੀ ਆਗਿਆ
 ਭੀ ਖਰੇ ਸੋਧੇ ਦੀ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਤੇ ਭਲਾ ਵਣਜ ਹੋਰ ਕੋਣ ਹੈ ਏਹ ਰੁਪਯੇ ਇਨ ਕੋਝ
 ਨਾਵਤੇ ਹੈ ਸੋ ਭੋਜਨ ਬਸਤ ਕਰਕੇ ਏਹ ਪੁਸੀ ਹੋਵੇਗੇ ਏਹ ਬਚਨ ਬਾਬੇ ਦੇ ਸੁਣ
 ਕਰ ਬਾਲੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਮਹਾਰਾਜ ਮਹਿਤ ਕਾਲੂ ਦਾ ਭਰ ਹੈ ਉਸਨੇ ਵਣਜ ਕਰ
 ਨੇ ਵਾਸਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੁਪਯੇ ਦਿਤੇ ਹੈ ਨ ਅਤੇ ਧੁਰਾਵ ਦਾ ਭੀ ਕਠਨ ਹੈ ਸੋ ਤੁਸੀ ਨਾਣੇ
 ਮੇਂ ਆਪਦਾ ਅਨਸਾਰੀ ਹਾਂ ਤੁਸੀ ਮਹਿਤ ਕਾਲੂ ਨਾਲ ਸਮਝ ਲੈਣਾ ਮੇਰੇ ਨਾ-
 ਲ ਨਾ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਝਗੜੇ ਮੇਂ ਆਪਦਾ ਅਨਸਾਰੀ ਹਾਂ ਆਗੇ ਭੀ ਅਤੇ ਹੁਣ
 ਭੀ ਜਿਸ ਤਰਾ ਆਗਿਆ ਦਿਵੇ ਹੈ ਮੈ ਉਸੀ ਤਰਾ ਕਰਾਗਾ ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਰੁਪ-
 ਯੇ ਬੀਸ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਹਥ ਦੇ ਦਿਤੇ ਸੋ ਰੁਪਯੇ ਲੈ ਕਰ ਗੁ-
 ਰੂ ਜੀ ਸਿਤ ਕੋ ਪਾਸ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਅਰ ਕੋ ਮਲ ਬਾਣੀ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ
 ਕਰਨ ਨਿਧਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਹੈ ਸਿਤ ਜੀ ਆਪ ਬਸਤ ਨਹੀ ਪ

੪੮

ਚਿਰਤੇ ਹਾਥ ਨਹੀ ਆਵੇ ਦਾ ਕਿ ਪਹਿਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਧੁਪ ਪਾਲਾ ਸੁਦੀ ਗੁ
 ਮੀ ਸਹਾਰਦੇ ਹੋ ਬਰਖਾ ਪੜ੍ਹਤੀ ਵਿਗੀ ਬਰਹੀ ਰਹਿਤੇ ਹੋ ਆਪਦਾ ਸੀਰਜੋ ਦਿਬ
 ਸਾਜੋ ਤੇ ਹੋ ਕੁਸਮ ਲਗਾਇ ਰਾਖੀ ਹੈ ਇਤਨ ਸੁਨਕਰ ਸਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਭਾਈ ਹ
 ਮਨਿ ਰਬਾਣ ਸਾਧੂ ਹੈ ਬਸਤ੍ਰ ਕਾ ਸੀਜਮਹੀ ਰਖਣਾ ਚਾਹੀਏ ਅਰਥੈ ਨੂੰ ਕਿ ਆਪ
 ਰੋਜਨਹੈ ਪੁਛ ਨੇ ਕਾਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਚਲਕੇ ਸੌਦਾ ਖਰੀਦ ਜੋ ਕੁ
 ਛਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬਾਲਾ ਮੈਨੂੰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਖਰਾ ਸੌਦਾ
 ਖਰੀਦਨ ਆਖਿਆ ਹੈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਭੀ ਮਸਲਤ ਖਰੋ ਸੌਦੇ ਖੀਦਨ ਦੀ ਦੇਹੁ ਮੈਖ
 ਰਾ ਸੌਦਾ ਕਰਾਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਕਿ ਆ ਆਖਣਾ ਹੈ ਤੂੰ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈਂ ਓਹ ਪਿਤਾ ਹੈ
 ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸਿਤ ਜੀ ਤੁਮ ਬਸਤ੍ਰ ਤਉ ਨਹੀ ਪਹਿਰਤੇ
 ਤੂੰ ਭੋਜਨ ਭੀ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਵੇਗੇ ਤਾ ਫੇਰ ਮਹਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਬਾਲਕੇ ਜੋ ਪ
 ਰਮੇ ਸਰ ਭੋਜਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮ ਖਾਏ ਲੈਤੇ ਹੈਂ ਅਤੇ ਹਮ ਤੋ ਉਦਾਸੀ ਹੈਂ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ
 ਹਮ ਉਦਿਆਨ ਮੈ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਵਸਤੀ ਮੈ ਨਹੀ ਵਸਦੇ ਤਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ
 ਆ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਭਿਆ ਹੈ ਸਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾਮ ਹਮਾਰਾ ਸਿਤ ਰੋਨ ਹੈ ਸੁਨਕ
 ਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਡੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਰੇ ਅਰਕਹਿਓ ਨੇਹੇ ਬਾਲਾ ਏਹ ਸੌਦਾ ਮੈ ਨਹੀ ਛਡ
 ਸਕਦਾ ਏਹ ਖਰਾ ਸੌਦਾ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਤੋਟ ਨਹੀ ਵਾਧਾ ਹੈ ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣੇ ਅਤੇ ਕਾਲੂ ਜਾਣੇ ਮੈਂ ਕੀ ਜਾਣਾ ਏਹੁ ਖਰਾ ਸੌਦਾ ਹੈ ਜਾ ਬੇਟਾ ਹੈ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵੀਹ ਰੁਪਯੇ ਲੈਕੇ ਬਾਲੇ ਪਾਸੇ ਮਹਿਤ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ ਤਾ ਮਹਿ
 ਤ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅਰੇ ਬਾਲਕੇ ਏਹੁ ਰੁਪਯੇ ਯਾਰੋ ਕਿਸੇ ਕਾਮ ਨਹੀ ਤੁਝ ਕੋ ਬਾਪ
 ਨੇ ਬੈਪਾਰ ਕੇ ਲੀਏ ਦੀਏ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਫਕੀਰੋ ਕੋ ਕਿਉਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੇਹੀ ਅਵਸਥਾ ਛੋ
 ਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਬਿਵਹਾਰ ਪਿਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਸੋ ਬਾਪ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਕੇ
 ਵਾਸਤੇ ਭੋਜਾ ਹੈ ਤੂੰ ਰੁਪਯੇ ਫਕੀਰ ਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇ ਸੀ
 ਤਜੀ ਮੈਨੂੰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਖਰਾ ਸੌਦਾ ਕਰਨੇ ਨੂੰ ਭੋਜਿਆ ਹੈ ਸੌਦੇ ਹ ਖਰਾ ਸੌਦਾ ਹੈ ਤੂੰ
 ਰ ਸੌਦੇ ਖੋਟੇ ਹੈਂ ਤਾ ਮਹਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਲੜਕੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕਿ ਆ ਹੈ ਅਰਤੂੰ
 ਦਾ ਕੋਣ ਹੈ ਤਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਤੋ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਲੂ
 ਖੜੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹਾਂ ਤਾ ਮਹਿਤ ਬੋਲਿਆ ਅਰੇ ਬਾਲਕੇ ਏਹੁ ਕਿ ਆ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕ
 ਰੀ ਅਰ ਖੜੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਕਿ ਆ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮਹਿਤ ਜੀ ਪਹਿ
 ਲੇ ਸਾਤਿ ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਭਗਤ ਕਹੀਏ ਸੋ ਭਗਤ ਹਮਾਰੀ ਪੁਰੀ ਨਹੀ

ਈ ਬੀ ਤੇਤੇ ਜੁਗ ਅਰਦੁਆ ਪੁਰ ਜੁਗ ਮੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਦੀ ਭਗਤ ਕਰੀ ਬੀ ਸੋਸੀ
 ਪੁਰਨ ਹੋਈ ਭਰਤੀ ਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਬੇ ਅਬ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਤੋ ਮਹੰਤ ਨੇ ਕਹਿ
 ਅਰੇ ਬਾਲ ਕੇ ਕੁਛ ਮਾਂਗ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਮੇ ਕਿ ਆ ਮਾਂਗੋ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਰਹੀ ਮਾਂਗਤ ਹੋ ਤਾਂ ਮਹੰਤ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਰੇ ਬਾਲ ਕੇ ਤੂੰ ਤੇ ਆਪ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋ
 ਇਹਿ ਹੋ ਰੋ ਹਮ ਤੁਝ ਕੋ ਕਿ ਆ ਦੇਵੇ ਪਰ ਏਕ ਕਾਮ ਕਰੋ ਏਹੁ ਰੂਪ ਮੇ ਹਮਾਰੇ ਕਾਮ
 ਨਹੀ ਇਸ ਕਾ ਸੀਧਾ ਤੁਮ ਜਾਇ ਕਰ ਲਿਆਇ ਦੇਵੇ ਜੋ ਏਹੁ ਅਤੀਤ ਭੋਜਨ ਬ
 ਨਾਇਕਰ ਖਾਵਹਿ ਰੋ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਬਾਲ ਰੂਪ ਮੇ ਲੈ ਕਰ ਇਕ ਸਨ ਰਹੀ
 ਮੇਂ ਗਏ ਆਟਾ ਚਾਵਲ ਖੰਡ ਪਿਓ ਦੁਗਧ ਬਰਤਨ ਸਭ ਕੁਛ ਲੈ ਕਰ ਸੀਤਾ ਦੇ
 ਪਾਸ ਲਿਆਇ ਕਰ ਰਾਖ ਦੀਏ ਅਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਮਹੰਤ ਬੋਲਿਆ ਹੋ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਤੁਮ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਰੂਪ ਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਧਾਰਿਆ ਹੋ ਅਸਾਨੇ
 ਅਛੀ ਤਰਾ ਖੋਜ ਦੇਖਿਆ ਹੋ ਸਤ ਬ੍ਰਤ ਇਨ ਅਤੀਤ ਕੋ ਬੀਤ ਗਏ ਹੋਂ ਸਤੁ ਵਿ
 ਨੁਕੁ ਖਿਆਲੀ ਪਗਏ ਹੋ ਨ ਹੋ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਬ ਤੁਮ ਜਾਵੇ ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਬਾਲੇ ਕੋ ਸਾਬ ਲੈ ਕਰ ਉਠ ਚਲੇ ਜਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਠ
 ਆਏ ਤਾ ਉਸ ਮਹੰਤ ਨੂੰ ਇਕ ਅਤੀਤ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਮਹੰਤ ਜੀ ਇਸ ਬਾਲ ਕੋ
 ਤੁਮ ਨੇ ਉਠਾਇ ਕਿਉ ਦੀਯਾ ਉਸ ਨੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਸੀ ਤਾ ਮਹੰਤ ਨੇ ਕਹਿ ਆ
 ਸੁਣੇ ਅਤੀਤ ਜੀ ਓਹ ਆਪ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਾ ਅਰ ਹਮਾਰੀ ਖਬਰ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅ
 ਇ ਆਬਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਨੇ ਭੇਜਿਆ ਬਾ ਹਮ ਤੇ ਆਪਣਾ ਸੀਧਾ ਲੈਣਾ ਬਾ ਅਰ
 ਸੇਵਾ ਨਹੀ ਕਰਾਉਣੀ ਬੀ ਅਰ ਉਸ ਕਾ ਤੇਜ ਹਮਾਰੇ ਬੇਸ਼ਹਾਰਿਆ ਨਹੀ ਜਾਤਾ
 ਬਾ ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਹਮ ਨੇ ਉਸ ਕੋ ਵਿਦਾ ਦਈ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਨਾ ਸਾਧਾ
 ਕੇ ਲੋ ਉਠ ਕਰ ਜਾਵੇ ਤਿਨ ਕੋ ਸ ਆਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਪੁਛਣ ਲ
 ਗੇ ਜੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਕਿ ਆ ਕੀਤਾ ਤਾ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਮੇ ਕੁਛ ਰੂਪ ਮੇ ਖਾਇ ਨਹੀ ਲੀਤੇ ਤੁਸਾ ਮੰਗੇ ਸੇ ਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਢਾ ਦਿਤੇ ਹੈ ਸਨ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਭੁਲੇ ਕਿਉ ਤਾ ਬਾਲੇ ਆਖਿ
 ਆਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਜਾਣ ਜੇ ਭੁਲਾ ਹੈ ਤਾ ਤੂੰ ਜਾਣ ਜੋ ਨਹੀ ਭੁਲਾ ਤਾ ਤੂੰ ਜਾਣ ਜੇ ਸੇ
 ਅਲੰਕਾਰ ਤੁਸੀ ਹੋ ਤੂੰ ਸਹੀ ਅਲੰਕਾਰ ਮੇਂ ਅਗੇ ਕਾਲ ਜਾਣੇ ਯਾਤੁ ਸੀ ਜਾਣੇ ਐਸੇ
 ਬਾਤ ਕਰ ਦੇ ਕਰ ਕਰ ਦੇ ਤਿਲਵੀ ਨੂੰ ਨਿਕਟ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਰ ਦੇ ਪਿਤ
 ਪਾਸੇ ਗਾਉ ਮੈਂ ਨ ਵੇਨੇ ਇਕ ਤਲ ਉਸੀ ਪਾਣੀ ਉਸ ਮੇ ਨਹੀ ਬਾਵਹਾਂ ਬੈਠ ਰਹੇ

੫੦

ਬਾਲ ਆਪਨੇ ਘਰ ਆਇਵਾਨ੍ਹੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਘਰ ਵਾਨ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਹ
 ਰਹੀ ਰਹੇ ਤਾ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਜੋ ਬਾਲ ਘਰ ਆਇਵਾਨ੍ਹੀ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਨਫਰਤ ਕੀਤੀ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾ ਬਾਲ ਕਾਲੂ
 ਜੀਵਾਨ ਸੁਨਕਰ ਘਰ ਬੀ ਆਯਾ ਜਦ ਪਾਸ ਆਯਾ ਤਾ ਕਾਲੂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ
 ਅਵੇ ਬਾਲ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਥੇ ਹਈ ਅਤੇ ਰੁਪਮੇ ਕਿਥੇ ਹੋਨੀ ਅਕੇ ਕਿਤੇ ਰੁਸਾਰਿਹ
 ਹਈ ਅਕੇ ਕਿਸੇ ਵਪਾਰ ਵਿਚ ਲਗਾਰਿਹ ਹਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਮਹਿਤਾਜੀ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਰਾ ਕੋਹ ਪੈਂਡਾ ਜਦ ਗਏ ਤਾ ਇਕ ਬਨ ਆਯਾ ਇਕ ਸਿਤਮ ਭੁਲੀਰ
 ਹਾਂ ਉਤੀ ਹੋਈ ਸੀ ਤਿਨ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਜਾਇਆ ੨ ਖਰ੍ਹੇ ਹੋਇ ਗਏ ਅਤੇ ਰੁਪਮੇ ਮੇਥੇ
 ਕੇ ਚਿਨਟਕੀਰ ਨੂੰ ਖਵਾਇ ਦਿਤੇ ਹੋਨ ਤਾ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅਵੇ ਬਾਲ ਮੇਜੇ ਤੇ
 ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਜੇਏ ਸੇਵਾ ਸਤੇ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਰੇ ਰੁਪਮੇ ਫਕੀਰਾ
 ਨੂੰ ਖਵਾਇ ਆਓ ਤਾ ਬਾਲੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਮਹਿਤਾਜੀ ਤੈਜੇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਖਰਾ ਸੋਦਾ
 ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਜੇ ਤੂੰ ਖਰਾ ਸੋਦਾ ਕਰੀ ਜੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਖਰਾ ਸੋਦਾ ਕ
 ਤਾ ਹਈ ਭਾਵੇ ਕੁਛ ਭਾਵੇ ਨਾਹੀ ਕੁਛ ਤਾ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਬਾਲ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਦਸ
 ਤਾ ਸਹੀ ਜੇ ਨਾਨਕ ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਹਈ ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲ ਅਤੇ ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਦੂ
 ਫਨ ਵਾਸਤੇ ਚਲੇ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਜੀ ਸੁਨਕਰ ਬਡੀ ਸੋਕਾਤ ਰਹੇ ਇਕ ਰੁਪ
 ਛਤਾ ਵਣੇ ਲਗੀ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦੂਫਨ ਵਾਸਤੇ ਹੋਰ ਨਫਰਾਨੂੰ ਵੇਖਾਇਆ
 ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਭੀ ਭੇਜਿਆ ਅਰਕਹਿ ਆਹੇ ਬੀਬੀ ਤੇ ਰੇ ਪਿਤਾ ਕੋ ਬਡਾ ਕ੍ਰੋਧ
 ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਦੇਖ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਕੁਛ ਦੁਖ ਨ ਦੇਵੇ ਤਾ ਅਗੇ ੨ ਕਾਲੂ ਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲ
 ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸੇ ਤਿਲਵੀ ਨੂੰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਹਾ ਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਬਾਲੇ ਨੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ
 ਬੁਲਾਏ ਕੇ ਜਾਇ ਦਿਖਾਇਆ ਤਾ ਕਾਲੂ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖਿਆ ਤਾ ਬਡਾ ਕ੍ਰੋਧ ਅ
 ਇਆ ਪਕੜ ਲੀਤਾ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਅਵੇ ਨਾਨਕ ਵੀ ਹਰੁਪਮੇ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਦਿਤੇ ਸਨ ਸੋ ਕਿ
 ਥੇ ਹੋਨੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਰੁਪਕਰ ਰਹੇ ਬੈਠੇ ਨਾਹੀ ਤਾ ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਨੇ ਗੁਸ
 ਖਾਇ ਕਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਦੋਇ ਤਮਾਰੇ ਸਜੇ ਹਥ ਦੇ ਖਬੀ ਗਲ ਉਪਰ ਮਾਰੇ ਅ
 ਤੇ ਸਜੇ ਗਲ ਤੇ ਦੋਇ ਤਮਾਰੇ ਖਬੇ ਹਥ ਦੇ ਮਾਰੇ ਇਤਨੇ ਚਿਰਾਨੂੰ ਬੀਬੀ ਨਾਨੂ ਜੀ
 ਪਹੁੰਚੀ ਪਿਤਾ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਬ
 ਬਖਸੀਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਆਗਲਾ ਤੇ ਨੀਲ ਪਏ ਗਇ ਪਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ
 ਨਾਹੀ ਨੇੜ ਤੇ ਜਲਵਾਗਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾ ਇਕ ਸ ਅਦਮੀ ਨੇ ਗਾਇ ਬੁਲਾ ਰਨੂੰ ਜਾਇ

ਕੇਆਖਿਆਹੋਰਾਇਜੀਬਾਲੂਪਟਵਰੀਨੇਪੁਤ੍ਰਨੂੰਡਾਫੀਮਾਰਮਾਰੀਹੈਅਤੇਨਾਨ
ਕੀਨੇਮਥਾਟੇਕਕੇਛੁਡਵਾਜਾਹੈਏਹਸੁਣਕੇਰਾਇਬੁਲਾਰਨੇਅਦਮੀਭੁਜਕੇਮ
ਹਿਤੇਕਾਲੂਨੂੰਸਦਿਆਤਾਅਦਮੀਆਇਆਆਇਕੇਕਹਿਆਹੋਕਾਲੂਤੈਨੂੰ
ਰਾਇਜੀਬੁਲਾਵਦਾਹੈਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਭੀਲੈਚਲਤਾਅਗੋਆਖਮਾਕ
ਲੂਨੇਉਸਆਦਮੀਨੂੰਸੁਣੇਤਾਈਮੇਕਿਆਕਰਾਂਮੇਇਸਨੂੰਆਖਆਖਕੇਬ
ਕਾਨਿਹਾਹਾਂਏਹਮਨਿਦਾਕਾਈਨਹੀਇਸਨੂੰਮੇਕਿਆਲੈਚਲਾਇਸਪੜ੍ਹਨੇਮੇਨੂੰ
ਚੌੜਕਰਛੁਡਿਆਹੈਪਟਛੁਡਿਆਹੈਸਤਾਉਸਰਾਇਦੇਆਦਮੀਆਖਿਆ
ਕਾਲੂਤੂੰਓਥੇਤਾਰਲਤਾਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਅਤੇਕਾਲੂਰਾਇਬੁਲਾਰਦੇਪਾਸ
ਪਹੁੰਚੇਤਾਤਾਇਬੁਲਾਰਦਾਦੇਖਾਇਆਹੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਤੇਕਾਲੂਨੂੰਬੈ
ਰਗਛੁਟਗਯਾਅਤੇਨਾਨਕਜੀਨੂੰਰਾਇਨੇਬਗੱਲਵਿਚਲੀਤਾਅਤੇਮਥਾਰੀ
ਮਿਥਸਅਤੇਕਾਲੂਨੂੰਦੇਖਕੇਬੁਡ੍ਹਾਫੇਰਾਇਆਅਤੇਆਖਿਰਿਸਸੁ
ਣਕਾਲੂਮੇਤੇਨੂੰਕਹਿਆਸੀਜੇਤੂੰਨਾਨਕਜੀਨੂੰਬੁਰਾਨਬੋਲੀਅਤੇਤੂੰਨਾ
ਨਕਜੀਨੂੰਅਜੋਹੀਮਾਰਮਾਰੀਹੈਦੇਖਕੇਲੋਕਤ੍ਰਾਸਤ੍ਰਾਸਕਰਦੇਹੈਨਵੁੱਖੀ
ਹੁੰਦੇਹੈਨਸੁਣਕਾਲੂਨਤੇਨੂੰਮੇਰੇਕਹੇਦਾਰੂਰਹੈਨਤੇਨੂੰਪਰਮੇਸਰਦਾਰੂਰ
ਅਤੇਨਤੇਨੂੰਪੜ੍ਹਦੇਮੋਰਿਹੋਇਆਜੇਮੇਰੇਘਰਇਕਹੀਪੁਤ੍ਰਹੈਕਾਲੂਤੂੰ
ਵਡਾਰਾਕਸਹੈਤੇਰੇਘਰਦੇਗੁਰੂਨਾਨਕਲਾਇਕਨਹੀਅਤੇਮੇਕਿਯਾ
ਕਰਾਜੋਇਸਨੂੰਮੇਆਪਨੇਘਰਵਿਚਨਹੀਰਖਸਕਦਾਅਤੇਇਸਨੂੰਅ
ਪਣੀਖਬਰਨਹੀਤੂੰਇਸਦੀਅਵਗਿਆਜਿਤਨੀਕਰਦਾਹੈਸੋਹਛੀਨ
ਹੀਕਰਦਾਇਸਨੂੰਜਿਤਨਾਤ੍ਰਾਸਦੇਨਾਹੈਬਹੁਤਬਰਾਕਰਦਾਹੈਏਹਸਾਰੇਦੇ
ਮੇਮੇਨੂੰਲਗਦੇਹੈਨਏਹਕਲਵਾਲਲੋਕਹੈਪਰਮੇਸਰਦਾਵਲੀਹੈਅ
ਤੇਗਾਇਦੀਅਖੀਅਤੇਜਲਟੁਰਿਆਜਾਵੇਤੇਬੈਰਾਗਬੀਮੀਏਨਹੀਬਾ
ਬੈਜੀਵੇਮੋਹਕਰਕੇਕੀਠਰਾਇਦਾਗਦਗਦਹੋਇਗਯਾਕਾਲੂਦੇਖੋਟੇਸੁ
ਭਾਇਕਰਕੇਰਾਇਜੀਫੇਧਕਰਕੇਤਨਬਰਬਰਕਾਪਤਾਹੈਅਤੇਕਹਿਆ
ਸੁਣਕਾਲੂਅਜਤੀਕਰਮੇਤੈਨੂੰਕਦੀਖੋਟਾਬਰਨਨਹੀਕਹਿਆਅਤੇਆ
ਜਮੇਤੇਨੂੰਆਖਦਾਹਾਂਸੁਣਸੱਈਯਾਦਾਕੀਬਖਤਤੂੰਨਾਨਕਨੂੰਐਸੀਮਾ
ਰਮਾਰਨੀਆਹੀਜੋਉਸਦੇਮੂੰਹਤੇਐਸੇਦਾਗਪਾਇਦਿਤੇਨੀਤੂੰਬਡਾਜਲ
ਦਰੈਬਡਾਕੋਠਰਹੈਤਾਗੁਰਕਰਕੇਕਾਤਲਗਾਆਖਣਰਾਇਜੀਮੇਕਿਆ

੫੨

ਕਠਾਤੁਸੀਜਦਕਦਮੇਰੇਨਾਲੀਲਕੂਦੇਹੋਮੇਇਸਨੂੰਬਹੁਤੇਰਾਸਮਝਾਇਸਿ
 ਖਾਇਰਿਹਾਹਾਂਕਿਸੁਣਨਾਨਕਤੂੰਮੇਰੇਘਰਇਕੋਇਕਪੁਤ੍ਰਹੈ।ਸਿਆਣਾਹੋ
 ਹੋਮੇਵੀਹਰੁਪਈਯੋਇਸਨੂੰਦਿਤੇਹੋਨ ਅਤੇਨਫਰਾਇਸਦੇਨਾਲਬਾਲਾਇ
 ਤਾਸੀਸੋਬਾਲਾਅਕਣਲਗਾਮਹਿਤਾਜੀਨਾਨਕਨੇਜਾਦਿਆਹੀਰੁਪਮੇ
 ਫਕੀਰਾਨੂੰਖਵਾਇਦਿਤੇਹੋਸਦੇਖੋਕਿਤਨਹਛਾਕੰਮਕੀਤਾਹੋਸਜਿਸਦਿਨ
 ਦਾਏਹਜਨਮਿਆਹੈਤੇਭੁਗਤਿਸੰਭਾਲੀਹੈਕਈਵਾਰੀਇਸਨੇਘਰਉਜਾਨੇ
 ਅਹੋਫੇਰਰੁਪਮੇਤਾਇਤੇਬਾਹਰਜੰਗਲਾਵਿਚਜਿਥੇਪਾਣੀਭੀਨਹੀਮਿਲ
 ਦਾਉਥੇਲੁਕਥੋਠਾਬਾਝੇਘਰਆਏਨੂੰਪੁਛਿਆਤੋਉਸਨੇਦਾਸਿਆਹੈਏਹਸੁ
 ਣਕੇਰਾਇਬੁਲਾਰਨੇਬਾਲੇਨੂੰਸਦਿਆਭਾਈਬਾਲੇਸਭਹਕੀਕਤਸੁਨਾਈ
 ਜੇਓਬੀਤੀਸੀਗਾਇਕੇਤਾਰਾਇਜੀਕਾਲੂਨੂੰਆਖਿਆਸੁਣਕਾਬੂਤੇਰੀਪ
 ਰਾਰਬਧਖੋਟੀਹੈਤੂੰਇਸਨਾਨਕਦਾਕਦਰਨਹੀਜਾਣਦਾਜਿਉਕਿਸੇਪਾਸਪ
 ਰਸਹੋਵੇਤੇਓਪਥਰਜਾਣਕੇਸੁਰਦੇਵੇਅਰਕੋਨੀਸਾਦੇਮਗਾਦਿਰੇਜਿਸਤਰ
 ਕਿਸੇਅਜਾਨਨੂੰਜਵਾਹਰਮਿਲੇਅਰਓਉਸਦੀਸਾਰਨਾਹੀਜਾਣਦਾਇਸੇ
 ਤੇਕੀਗਾਲਹੈਅਤੇਮੇਰੇਆਕਰਮੇਰਾਨਮੁਸਲਮਾਨਹੈਏਹਹਿੰਦੁਹੈਇਸ
 ਅਯੋਗਤਾਕਰਕੇਮੇਰੇਕੁਕਰਨਹੀਸਕਦਾਅਤੇਕਾਲੂਤੈਨੂੰਧਨਦੀਤ੍ਰਿਸਨਾ
 ਹੈਤਾਜੇਏਹਨਾਦੇਸ਼ੀਰਦਾਖਰਚਹੈਸੋਤੂੰਮੇਰੇਘਰਤੇਲੋਲੀਆਕਰਾਇਤਨਾਕ
 ਰਿਕਰਗਾਇਬੁਲਾਰਦੇਨੌਕਰਤਿਸਦਾਨਾਮਉਮੇਦਾਹੈਸੀਤ੍ਰਿਸਨੂੰਗਾਇਨੇਅ
 ਖਿਆਜਾਵੇਉਮੇਦਾਗਾਇਬੁਲਾਰਹੀਗਈਤ੍ਰਿਸਦੀਜਾਤਖੋਖਰਾਸੀਤ੍ਰਿਸਪਾ
 ਸੋਰੁਪਮੇਵੀਹਜਾਇਮਰੇਗਈਖੋਖਰਾਰੁਪਮੇਦਿਤੇਨੌਕਰਨੇਸਈਆਦਕ
 ਲੂਚੇਹਥੇਦਿਤੇਕਾਲੂਲਏਨਹੀਅਤੇਗਾਇਮੇਰੇਨਾਹੀਗਾਇਬੁਲਾਰਨੇਆਖਿ
 ਆਮੇਕਾਕਰਾਂਜੋਮੇਰੇਘਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਰਹਿਨਾਹੀਸਕਦਾਨਹੀਤਾਮੇ
 ਆਪਨੇਘਰਰਖਾਅਤੇਹੁਣਤੇਹੋਘਰਰਖਦੇਨਾਹੀਅਜਕਲਾਕਿਥਉਅਸੀ
 ਨਾਨਕਜੀਨੂੰਸੋਪਦੇਵੇਅਹੇਤਾਕਾਲੂਰੁਪਮੇਲਵੇਨਾਹੀਅਤੇਕਾਲਕਹੋਹੋਗਾ
 ਇਜੀਏਹਰੁਪਮੇਕਿਸਦੇਅਤੇਅਸੀਕਿਸਦੇਹਾਂਅਤੇਨਾਨਕਕਿਸਦਾਹੈਏਹਸ
 ਭੁਕਿਛਾਪਦਾਹੀਹੈਛੁਛਰੁਪਈਯਾਨੂੰਤਾਮੇਨਹੀਬੁਰਦਾਗਾਇਨੇਕਹਿਆ
 ਕਾਲੂਜੋਕਿਛਤ੍ਰਿਕਰਦਾਹੈਸੋਭੁਲਾਕਰਦਾਹੈਪਰੰਤੂਰੁਪਮੇਛੈਇਅਤੇਜਿਤਨ
 ਚਿਰਨਾਨਕਜੀਅਵਾਣਾਸਿਆਣਾਹੈਤਿਤਨਾਚਿਰਨਾਨਕਜੀਵੀਖਿਦਮਤਅਸੀ

ਕਰਾਰੇ ਤਾ ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਰੁਪਮੇ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਰਾਇ ਜੀ ਲਵੇ ਨਹੀ ਤਾ ਉਮੈ ਦੇ ਆਖਿਆ ਕ
 ਲੂ ਰੁਪਮੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਲੈ ਲੈਏ ਅਤੇ ਰਾਇ ਜੀ ਦਾ ਆਖਿਆ ਫੇਰ ਨਹੀ ਤਾ ਕਾਲੂ ਨੇ
 ਰੁਪਮੇ ਲੈ ਲੀਤੇ ਅਤੇ ਰੁਪਮੇ ਲੈ ਕਰ ਕਾਲੂ ਹੋਰ ਨਹੀ ਰਹਿਆ ਰਾਇ ਨੇ ਕਹਿੰਦਾ
 ਕਾਲੂ ਅਜ ਤੇ ਲੈ ਕਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੈਸਾ ਕੀਤੀ ਅਸੀ ਬਣਾਏ ਦੇਵਾਰੇ ਖਰਚੁ
 ਇਸਦਾ ਸਾਥੇ ਘਰੇ ਕੀਤਾ ਕਰਤੂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਲੋਭੁ ਕਰ ਅੰਧੇ ਸਤੁ ਧਰਮ ਵਾਲੇ
 ਨਾਨਕ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਨਾ ਲਾਇ ਕਰਨ ਆਖੀ ਜਿਤਨ ਤੇਰੇ ਘਰ ਦਾ
 ਰਬ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਨੇ ਸੋਹਿ ਸਾਬਕਾ ਕਰ ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਲੈ ਲੈ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ
 ਦੇਵੇ ਤੇ ਕਾਲੂ ਲਵੇ ਨਹੀ ਬਰਬਾਰ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਦੇਹੀ ਆਖਿਆ ਕਾਲੂ ਤੇਰਾ
 ਪੁਤ੍ਰ ਜਗਤ ਦੇ ਬੰਧਨ ਨੂੰ ਹਟਾਨੇ ਵਾਸਤੇ ਮਨੁਖ ਦੇ ਹਧਾਰੀ ਹੈ ਏਹ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ
 ਸਿਤ ਹੋਇ ਸਨੂੰ ਦੇਖੀ ਕਦੇ ਭ੍ਰਿਕ ਕਦੇ ਤਾ ਕਾਲੂ ਬੜਾ ਲਜਤ ਹੋਇ ਗਇਆ ਅ
 ਪਨੇ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਭਿਲਵੀ ਹੀ ਦੇ ਜਿਤਨੇ ਲੋਕ ਖੜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰ
 ਕਾ ਆਏ ਅਤੇ ਜਟ ਬੁਟ ਸੇ ਸਤੁ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਬੁਰਾ ਆਖਣ ਲਗੇ ਕੋਈ ਸਾਲ
 ਹਿ ਨਹੀ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਪਾਹਿਲੇ ਤੇ ਕਾਲੂ ਨੇ ਐਸਾ ਨਿਰਦਈ
 ਹੋਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਚੰਡਾਲ ਦੀ ਤਰਾ ਮਰ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਤਾ ਫੇਰ ਅ
 ਗਲੇ ਭੁਲਕ ਕਾਲੂ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਪਾਸ ਆਇਆ ਅਰ ਆਇ ਕਰ ਰਾਇ
 ਬੁਲਾਰ ਦੇ ਪੈਰ ਤੈਢਹਿ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਆਖਿ ਰਿਸ ਰਾਇ ਜੀ ਮੇਰੀ ਜਾਹਨਾ
 ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਏਹ ਰੁਪਮੇ ਤੁਸੀ ਆਪਨੇ ਫੇਰ ਲਵੇ ਜੀ ਤਾ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਹੋ ਕਾਲੂ ਏਹ ਰੁਪਮੇ ਅਸਾ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀ ਦਿਤੇ ਅਸਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੇ ਰੁਪਮੇ ਦੇਵਣੇ ਆਹੇ ਸੇ ਅਸਾ ਨੇ ਦਿਤੇ ਹਨ ਫੇਰ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਪੈਸੇ ਰੁਪਮੇ ਕੋਰੇ
 ਲਈਏ ਤਾ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪਾਸ ਰੁਪਮੇ ਕਿਥੋ ਆਹੇ
 ਜੇਤੁ ਸਾਊ ਸਦੇ ਪੈਸੇ ਉਧਾਰੇ ਲੀਤੇ ਆਹੇ ਤਾ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ
 ਕਾਲੂ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਤ ਦੀ ਖਬਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਿਤਨੀ ਮਾਇਆ ਇਸ ਜਹਾ
 ਨ ਦੇ ਉਪਰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਵਿਚ ਹੈ ਸਤੁ ਏ ਜੇਦੀ ਹੈ ਸਤੁ ਦੋਲਤ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਏਹੁਮ
 ਲਕ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸੁਖ ਹੈਨ ਘੋੜੇ ਰਬ ਦੇ ਲੋਭੁ ਹੁਕਮ ਏਹੁ ਸਤੁ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਹੀ ਸਿਰ ਸਿਰ ਕਾ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹੈ ਮੇਏ ਸੇ ਦਾ ਵਿਤਾ ਹੀ ਖਾਏ
 ਪਹਿਨਦਾ ਹਾਂ ਅਸੀ ਛੋਟੇ ਕੋਰੇ ਕਾਲੂ ਨਿਸਰ ਸਾਰ ਹੀ ਇਸਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਂਦਾ ਹੈ
 ਇਸ ਬਾਤ ਨੂੰ ਸੁਨ ਕਰ ਸਤੁ ਲੋਕ ਜੇਹੇ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਸਨ ਓਨਾ ਵੀ ਨਿਸਰ ਹੋਇ

੫੪

ਗਈਤਬਕਾਲੁ ਘਰਕੋਆਇਆ॥ ਅਰੋਸਾਖੀਜੈਰਾਮਪਲਤੇਦੀ॥
 ਇਕਵਾਰੀਚੇਤਵਿਸਾਖਦੇਵਿਨਆਹੇਅਤੇਜੈਰਾਮਜਿਸਦਾਨਾਮਹੈਜਾਤਦਾਪ
 ਲਤਸੁਲਤਾਨਪੁਰਦਾਗਹਿਣੇਵਾਲਸੋਪੈਲੀਆਦੀਕਛਕਰਨੇਵਾਸਤੇਅਤੇਕ
 ਟਲੈਣਦੇਵਾਸਤੇਤਿਲਵੰਡੀਵਿਚਆਇਆਸੀਸੋਕਾਰਕੀਮਕਰਦੇਰਹੈਇਕ
 ਵਿਨਗਾਇਬੁਲਾਰਦੇਪਾਸਬੈਠੇਹੋਏਸੇਬਾਤਚਲਪੜੀਸਗਾਈਦੀਜੈਰਾਮਨੇ
 ਗਾਇਬੁਲਾਰਨੂੰਆਖਿਆਹੇਗਾਇਜੀਏਬੇਖੜੀਆਦੇਘਰਹੈਨਮੇਰੀਜਗਾ
 ਈਵਾਸਤੇਕੋਈਘਰਟੇਲੋਤਾਗਾਇਨੇਆਖਿਆਹੇਜੈਰਾਮਬੇਦੀਆਦੇਘਰ
 ਹੈਨਜੇਤੁਹਾਡੀਆਅਤੇਓਨਵੀਸਕਹਾਣੀਆਹੋਦੀਆਹੈਨਤਮੇਂਆਖਾਗਾਅਤੇ
 ਜੇਕਰਨਹੀਹੋਦੀਆਂਤਾਂਮੈਕਿਸਤਰਾਆਖਤਾਭਾਈਜੈਰਾਮਦੋਨਾਲਾਇਕਬੁਧ
 ਮਨਰਜੋਈਆਆਖਾਹੋਯਾਸੀਪਰਬਹੁਤਭਲਾਬੁਧਮਣਹੈਸੀਤਿਸਨਾਲਜੈ
 ਰਾਮਨੇਬਾਤਕੀਤੀਹੇਗੁਸਾਈਜੀਅਸਾਡੀਆਅਤੇਬੇਦੀਆਦੀਆਕਹਾਣੀ
 ਆਹੋਦੀਆਹੈਨਕਿਨਹੀਹੋਦੀਆਂਨਿਧੇਬੁਧਮਣਨੇਆਖਿਆਭਈਆਜੀ
 ਹੋਦੀਆਹੈਨਕਹਾਣੀਆਅਤੇਗਾਇਬੁਲਾਰਨੂੰਨਿਧੇਆਖਿਆਗਾਇਜੀ
 ਬੇਦੀਆਦੀਆਜੈਰਾਮਹੋਰਾਦੀਆਕਹਾਣੀਆਖਰੀਆਹੋਦੀਆਹੈਨਤਾਂ
 ਇਬੁਲਾਰਨੇਕਾਲੂਨੂੰਸਦਕੇਪੁਛਿਆਹੇਮਹਿਤਜੀਜੈਰਾਮਜੋਪਲਤਾਖੜੀ
 ਹੈਆਮਲਏਨਦੀਆਅਤੇਬੇਦੀਆਦੀਆਕਹਾਣੀਆਹੋਦੀਆਹੈਨਕਿਨਾ
 ਹੀਜੋਹੋਦੀਆਹੈਨਤਾਜੈਰਾਮਨਾਲਕਹਾਣੀਕਰਦਿਓਤਾਕਾਲੂਨੇਆਖਿਆਹੇ
 ਗਾਇਜੀਧੀਆਵਾਲੇਤਾਆਪਨਹੀਆਖਦੇਆਪੋਧੀਆਵਾਲੇਓਹਆ
 ਖਦੇਹੈਨਜਿਨਦੇਜੀਆਵਿਚਕੁਛਪਾਪਹੁੰਦਾਹੈਅਤੇਮੇਂਆਪਦਾਖਿਜਮਤ
 ਗਾਰਹਾਂਆਪਦੀਮਰਜੀਦੇਅਧੀਨਹਾਂਜੇਹੀਮੇਰੀਸਕਤਹੋਵੇਗੀਤੇਹੀਮੇਂ
 ਲੈਖਨ੍ਹਾਹੋਵਾਗਾਤਾਗਾਇਬੁਲਾਰਨੇਕਹਿਆਨਕਾਲੂਏਹਅਸਾਡੀਬੇਦੀਹੈ
 ਤੂੰਤਾਲਕਕੋਈਨਾਕਰਤਾਫੇਰਜੈਰਾਮਗਾਇਬੁਲਾਰਨੂੰਕਹਿਆਜੋਜੀ
 ਕਹਾਣੀਦੀਕਿਆਖਬਰਹੈਜੀਤਾਗਾਇਬੁਲਾਰਨੇਆਖਿਆਸੁਣੋਜੈਰਾਮ
 ਪਲਤਾਪਗਾਈਆਬੇਦੀਆਦਾਮੰਗਣਕੋਈਹਕੂਮਤਜਾਪਤਾਨਹੀਕਿ
 ਉਜੋਏਹਬਾਤਅਧੀਨਗੀਦੀਹੈਅਤੇਸੁਣਜੈਰਾਮਤੁਹੀਮਹਿਤੋਕਾਲੂਨਿ
 ਟਕੇਅਧੀਨਗੀਨਾਲਆਖੋਅਤੇਮੈਭੀਉਸਕਤਜੋਕੁਛਆਖਣਾਤੈਵੇਗਾ
 ਸੋਆਖਾਗਾਤਾਜੈਰਾਮਨੇਕਹਿਆਹੇਗਾਇਜੀਮੈਕਿਓਕਟਆਖਾਅਤੇ

ਤਸੀ ਰਾਜੇ ਲੋਕੋਂ ਜਮਝਕਰ ਦੇਖੋ ਤਾ ਰਾਇ ਬੁਲਾਵਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਭਾਈ
 ਜੈਰਾਮ ਜੀ ਤਸੀ ਕਾਹੇ ਕੋ ਆਖਦੇ ਹੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਧਮਣੁ ਨਿਧਾ ਜੋ ਹੈ ਰਿਸ ਪਾਸੋਂ
 ਹਾਵੇ ਤਾ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਰਾਇ ਜੀ ਫਿਰ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਆਪਨੇ ਨਿਧੇ
 ਬੁਧਮਣੁ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇ ਆਗਾਇ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਨਿਧੇ ਆਇ ਕੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਧਰੀ
 ਜੀ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਮਿਲਕੇ ਆਖੀਏ ਮਾਹਿਤ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਤਾ ਛਨਿ ਛਰਵਰ ਰੂਢ ਪ
 ਚਿਤਾਇ ਨ ਰਹਿੰਦੇ ਨਿਧੇ ਬੁਧਮਣੁ ਨੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਦੇਖ ਮਹਿਤ ਕਾਲੂ ਨੂੰ
 ਭੀ ਖੜੀ ਹੈਂ ਅਰ ਜੈਰਾਮ ਭੀ ਖੜੀ ਹੈਂ ਏਹੋ ਕੁਲਾ ਬੀ ਜੈਰਾਮ ਪੈ ਤੁਸੀਂ ਜੈਰਾਮ ਦੇ
 ਨਾਲ ਕਹਾਣੀ ਕਰੋ ਤਾ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਆਵੇ ਮਿਸਰ ਨਿਧਾ ਤੁ ਆਪੇ ਆ
 ਖਦਾ ਹੈ ਅਕੇ ਜੈਰਾਮ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾ ਰਾਇ ਬੁਲਾਵਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਮਾਹਿਤ
 ਕਾਲੂ ਜੈਰਾਮ ਕਿਉਂ ਕਰ ਆਖੇ ਅਰ ਬੁਧਮਣੁ ਜੋ ਆਖਦਾ ਹੈ ਸੋ ਓਹੀ ਪਿਆ
 ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਰਾਇ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜਿਹ
 ਮਥੇ ਤੇ ਤਾ ਜੈਰਾਮ ਦੀ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਆਵਦੇ ਵਿਸਾ
 ਪਮ ਹੀ ਨੇ ਕਜ ਹੋਇਆ ਬਹੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤਾ ਨਾਲ ਦੇ ਨੇ ਪਾਸੋਂ ਰਹਿ ਆਈ ਜੈਰਾ
 ਮ ਨੂੰ ਲੀ ਲੈ ਕਰ ਘਰ ਨੂੰ ਗਿਆ ਤਾ ਕਾਲੂ ਨੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਬਚੋ
 ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਜਾਇਕਰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਲੈ ਆਓ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਜਾਵੇ ਨ
 ਹੀ ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਆਖਿਆ ਹੇ ਬਚਾ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਲੈ
 ਆਓ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਜੀ ਭੀ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਬੇਟਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ
 ਜਹੂਰ ਜਾਣਾ ਰਹੀਦਾ ਹੈ ਲੋਕਾਈ ਮਿਸਦਾ ਭੀ ਕਰਨੀ ਰਹੀਵੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪਿਤ
 ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਓਥੇ ਹੀ ਸੋ ਪਛਾਣੀਏ ਤਾ ਜੋ ਕੁਛ ਰਹੁ ਰਸਮ ਸੀ ਸੋ
 ਭਕੁਛ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਲੀਤਾ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਸੀ ਤਾ ਬਾਲ
 ਸਿੰਧੂ ਭੀ ਨਾਲ ਲੀਤਾ ਲੈ ਕਰ ਚਲਿਆ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਇ ਸੁਲਤ
 ਤਾਨ ਪੁਰ ਵੜੇ ਭੈਣ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਦੇਖ ਕਰ ਜੈਰਾਮ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ
 ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਆਵ ਕੀਤਾ ਜਬ ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੈਰਾਮ
 ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਿਆ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦੇ ਲੋ ਆਵਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਗੀ
 ਤਾ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹੁ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਭੈਣ ਭੀ ਏਥੇ ਹੀ ਰ
 ਹੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੋਹਾਨੂੰ ਭੇਜਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਜੀ ਜਾ ਜੀ
 ਇਸ ਵਰੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦੇਹੋ ਜੋ ਕਾਲੂ ਭੀ ਰੰਜ ਨ ਰਹਸੀ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀ ਬੀ

੫੬

ਭੀਰਜੀ ਰਹਿਸੀ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀਜੀਭੀ ਮਿਲਾਏਗੀ ਤਾਦਿਰਜੋਰਾਮਆ
 ਪਨੇਘਰਅਦਿਰਆਯਾ ਨਾਨਕੀਜੀਨੂੰ ਕਹਿਓਸਤੋਰਾਭਾਈ ਨਾਨਕਜੀ ਬਹੁਤਉ
 ਦਾਸਹੋਇਕਰਦਿਦਾਰਹੁੰਦਾਹੈ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿਉਤੁਹਾਭੀ ਮਰਜੀਹੈ
 ਇਸੋਕਰੀਏ ਅਬਕੀਵਾਰਮੇਰੇਕੋ ਆਗਿਆਵੇਓ ਜੇ ਮਹਿਤਾਕਾਭੂਤੇ ਅੰਮਾਬੀ
 ਬੀ ਅਤੇ ਨਾਨਕਜੀਭੀ ਰਾਜੀਰਹਿਸੀ ਅਰਆਖੇਗਾਜੇਮੇਖਾਲੀਫਿਰਨਾਅਸ
 ਅਤੇਫੇਰਤੁਸਾਮੇਨੂੰ ਨਭੇਜਣਾਮੇਂਇਸਭਾਤਾਨਾਨਕਜੀ ਪਾਸੋਬਹੁਤਡਰਦੀਹਾਂ
 ਅਤੇਜਦਮੇਨੂੰ ਸੁਪਨਾਅਉਦਾਹੈ ਅਰਜੋਕਛਾਇਸਦੇਮੁਹੁਨਿਕਲਦਾਹੈ ਸੋਈ
 ਕਛਹੋਇਜਾਦਾਹੈ ਇਸਦਾਸਤੋਮੈਂ ਆਪਅਗੇ ਬੇਨਤੀਕਰਦੀਹਾਂ ਤਾਜੋਰਾਮਨੇ-
 ਆਖਿਆਹੁਣਤੂੰ ਜਾਹੁ ਪਰਫੇਰਾਵੇਗੀਕਦਾਂਤਾਂ ਨਾਨਕੀਕਹਿਆਜਦਤੁ
 ਸੀਅਮਲਕਰਨਾਅਵਸੋਤਾਮੇਰੇਤਾਈਲੀਤੇਆਵੀਏ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰਅਤੇ
 ਮੇਆਪੇਤੀਤਾਂ ਨਹੀਆਵਣਾਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕਜੀ ਅਤੇਭੈਣ ਨਾਨਕੀ ਲੋਕਰਕੁ
 ਈਬਾਲਾਭਾਈਭੀਤਿਲਵੀਭੀਨੂੰ ਆਏ ਆਇਕਰਆਪਣੇਘਰਪਿਤਾਕਾਲੁ
 ਅਤੇਅੰਮਾਬੀਬੀਜੀਨੂੰ ਮਿਲੇਗਿਲੇਗਾਇਬੁਲਾਰਨੇਸੁਣਿਆਜੇਨਾਨਕਜੀਸੁ
 ਲਤਾਨਪੁਰੋਤਿਲਵੀਤੀ ਆਇਵਕਿਆਹੈ ਸਦਕਰਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਨੂੰਮਿਲੇਅ
 ਤੇਬਡਾਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਆ ਅਤੇਕਹਿਓਸ ਨਾਨਕਜੀਏਹਸੁਖਜਿਤਨੋਮੇਰੇਘਰ
 ਦਿਰਹੈਨਸੋਸਭਤੇਰੇਹੀ ਦਿਤੇਹੋਏਹੈਨਤੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀਅਪਣੀਯੀਰੋਸਰ
 ਖੋਓਹਰਾਲੀਕਰਤਰਨਿਰੰਕਾਰਵੀਭਗਤਮੇਲਿਵਲੀਣਹੀਰਹੇਜਦਵੈਸਾਖ
 ਦੇਦਿਨਆਏ ਅਤੇਫੇਰਕਛਹੋਵਨ ਲਗੀਆਤਾਂ ਜੋਰਾਮਪਲਤਾਤਿਲਵੀਭੀਅ
 ਇਆ ਆਪਣਾਅਮਲਕਣਕਰਨਦੇਵਾਸਤੇਜਦੋਕਣਹੋਰੁਕਕਛਕਰਲਈ
 ਆ ਅਤੇਤਈਆਰਹੋਇਆ ਤਾਰਾਇਬੁਲਾਰਨੂੰਖਬਰਹੋਈਤਾਰਾਇਬੁਲਾ
 ਰਨੇਜੋਰਾਮਨੂੰਬਹੁਤਤਵਾਜੇਆ ਅਤੇਬੇਨਤੀਕਰਕੇਸਦਕੇਪਾਸਬਹਾਯਾਹ
 ਇਬੁਲਾਰਜੋਰਾਮਉਪਰਬਹੁਤਖੁਸ਼ੀਹੋਇਆ ਆਪਸਮੇਬਾਤਚੀਤਕਰਕੇਬੈ
 ਨੇਜੋਰਾਮਨੇਹਾਇਬੁਲਾਰਨੂੰਆਖਿਆਹੇਰਾਇਜੀਮੈਤੁਸਾਉਪਰਬਹੁਤਖੁਸ਼ੀ
 ਹਾਂਕਛਾਖਿਜਮਤ ਆਪਫੁਰਮਾਵੀਏ ਤਾਰਾਇਨੇਆਖਿਆਹੋਭਾਈਜੋਰਾਮਤੇ
 ਰਾਸਹੁਰਕਾਲੁਵੇਦੀਵਰਬਰਨੀਹੈ ਅਤੇਨਾਨਕਤੇਰਾਸਾਲਪੁਰਨਸਾਧੁਹੈ-
 ਅਤੇਅਸੀਏਹੁ ਆਖਦੇਹਾਂਜੋਨਾਨਕਜੀਨੂੰਤੁਸੀਆਪਣੇਪਾਸਰਖੋਏਹੁਸਾ
 ਰਿਬਲੋਕਨਾਲਮਿਲਦਾਅਤੇਬੰਦਗੀਭੀਕਰਦਾਹੈ ਅਤੇਕਾਲੁਇਸਨੂੰਦੇਖਕੇ

ਵਡਾ ਖਿਸਟਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਮਨ ਹੈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰ ਕਰਨੀ
 ਭੀ। ਸਿਖ ਜਾਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਰਾਮ ਆਖਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਇਸ ਬਵਹੁ ਹੋਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਹੁਣੇ ਹੀ
 ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਲੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਿਆਹੁ ਭੀ ਕਿਤੇ ਚੰਗੇ ਖੜੀਆ ਦੇ ਘਰ ਕਰਵਾ
 ਇਦੇਵਗਾ ਤਾਂ ਰਾਇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਹੁਣ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਵਾ ਨਹੀ ਬ
 ਟਾਦਾ ਪਿਛੋਂ ਦੂਸਰੇ ਮਹੀਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੇਜ ਦੇਹਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇਕ
 ਰਬਾਰ ਵਿਚਲਾਇ ਦੇਵੇਗੇ ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਕਿ ਬਾਉਰਿਧਰੇ ਹੀ ਕਰ ਦੇਣੀ ਤਾਂ ਜੋ
 ਰਾਮ ਮੁਕਲਾਵਾ ਲੈਕਰ ਆਪਨੇ ਘਰ ਜੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਨੂੰ ਆਇਆ।

ਅਗੋ ਸਾਖੀ ਏਕ ਅਤੀਤ ਨਾਲ ਹੋਈ।

ਜਾਂਤਾਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਰਸ ਬੀਸ ਦਾ ਹੋਇਆ ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਤਾ ਬੇਦੀ ਬੀਸ ਜੋ ਹੈ-
 ਤਿਸਦੇ ਚੰਦਮਾ ਸਦਾ ਸਮਾਨ ਚਿਤ ਕਮਲ ਨੈਨ ਧਰਮ ਧੁਰੀਨ ਐਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਐਸੇ ਸਮਾ ਬਿਤਾਵਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਅਤੀਤ ਸਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਆਇ
 ਖੈਠਾ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਹ
 ਬਾਵਿਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਇਕ ਗਡਵਾ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇਕ ਛਾਪ ਸਵਰਨ ਦੀ ਹੱਥਾਵਿ
 ਰਸੀ ਤਾਂ ਅਤੀਤ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਅਰੇ ਬਾਲ ਕੇ ਤੂੰ ਕੌਣਾ ਹੋਵੇਂ ਅ
 ਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕਿ ਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸਾਧ ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ ਨਾਨਕ ਨਿ
 ਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖੜੀ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਫੇਰ ਅਤੀਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਮ ਭੀ ਨਿ
 ਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਅਰਹਮ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਮੈਂ ਅਰਤੁਮਾਰੇ ਮੈਂ ਕਿ ਆਭੇਦ ਹੈ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੇਦ ਤੋਂ ਕੁਛ ਨਹੀ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਛਾਪ ਅਤੇ ਗਡਵਾ-
 ਅਤੀਤ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਾ ਦਿਤਾ ਅਤੀਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਦੇਹ ਛਾਪ ਅਤੇ ਗ
 ਡਵਾ ਹਮਕੋ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ ਏਹੁਤਮ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪਾਸ ਰਹਿਣੇ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਦੇਵਤਾ ਜੀ ਮੁਖ ਮੈਂ ਖੁਕ ਜੋਤਾਰੀਤੀ ਹੈ ਤਾਓਂ ਫੇਰ ਉਠਾਈਤੀ ਨ
 ਹੀ ਤਾਫੇਰ ਅਤੀਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਅਸਲ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਮ
 ਨਕਲੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਉਠ ਆਇਆ-
 ਅਰਓ ਅਤੀਤ ਗਡਵਾ ਅਰਛਾਪ ਲੈਕਰ ਚਲਦਾਰਿਹ ਤਾਕਾਲੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨੂੰ ਘਰ ਆਏ ਨੂੰ ਦੇਖਕਰ ਪੁਛਣ ਲਗਾ ਆਵੇ ਨਾਨਕ ਗਡਵਾ ਅਰਛਾਪ
 ਕਿਥੋਂ ਹਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਤੇਰੇ ਪਕਰ ਰਹਿਆ ਬੋਲੇ ਨਹੀ ਤਾਕਾਲੂ ਬ
 ਹੁਤਾ ਛਿਬਾ ਹੋਇਆ ਅਰ ਛਿਬਾ ਹੋਇਕਰ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜਾਹਿ ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਘ

੫੮

ਰੋਨਿਕਲ ਜਾਹਿ ਮੈ ਤੇਰਾ ਫਰਨਾਹੀ ਮੈ ਬਹੁਤ ਭਉਕ ਭਉਕ ਰਿਹਾਹਾਂ ਤੀਸਮਝਦਾ
 ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਮੇਰੀ ਆਖਣਦੀ ਬਾਤ ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਆਵਦੀ ਨਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ
 ਕਰੇਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈਂ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸਣ ਕਰ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਿ
 ਸਵਕਤ ਆਇਆ ਤਾ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਵੇ ਕਾਲੂ ਵਤ ਕਿਐ
 ਗਇਆ ਹੈ ਤਾ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗਾਇਜੀ ਭੁਸ ਹੋਇਆ ਹੈ ਛਾਪ ਅਤਿ ਗੰਭੀਰ ਕਿ
 ਤੇ ਵਲ ਸਟ ਆਇਆ ਹੈ ਜਾਇਆ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਕਿਆ ਕੀਤੋ ਸੁ ਕਿਥੇ ਸੁਟ ਆਯਾ
 ਤਾ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਕਾਲੂ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਨਾਨਕ ਰਖਣਾ ਨਹੀ ਚਾਹੀਦਾ
 ਤੂੰ ਲਾਇਕ ਨਹੀ ਇਸਨੂੰ ਜੇਰਾਮ ਦੇ ਪਾਸ ਘਲਵੇ ਦੇਹਾਂ ਇਕੋ ਇਕ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹਈ
 ਸੁਏ ਬੇ ਤੂੰ ਭੀ ਖਪਦਾ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਸਦਾ ਰਿਹਤ ਹੈ ਓਥੇ ਜਾਵੇ
 ਗਾ ਬੁਲਾਰ ਨਾ ਪੁਰ ਵਿਚ ਮੈ ਬਣੇ ਗਾ ਮੈ ਓਥੇ ਹੀ ਬਣੇ ਗਾ ਤਾਂ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਸਵਕੇ ਬਹਾਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਨੀ ਦਸਖਤੀ ਚਿਤੀ ਲਿਖੀ
 ਜੇਰਾਮ ਦੀ ਝਟ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਹਥ ਵਿਤੀ ਚਿਠੀ ਮੈਂ ਲਿਖਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੇ ਜੇਰਾਮ ਸਧਰ ਸੀ ਅਰਜੇ ਕੁਛ ਲਿਖਣਾ ਆਹਾ ਸੇ ਸਭ ਕੁਛ ਲਿਖਦੀ ਯਾ ਅ
 ਤ੍ਰਿਕਹਿ ਆ ਜੋ ਅਸਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਸੋ ਪਿਆ ਹਈ ਤੇ ਜੇਰਾਮ ਜੋ ਕੁਛ ਤੇਰੇ
 ਪਾਸੋ ਹੁਇ ਆਵੇ ਸੋ ਢਿਲ ਨਹੀ ਕਰਨੀ ਸੀਮਤ ੧੫੪੪ ਪਵਿਸੋ ਚਉਤਾਲੀ ਮਿਤੀ
 ਮਘਰ ਸੁਦੀ ਤਿਥਿ ਦਸੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇਰਾਮ ਦੇ ਪਾਸ ਗਏ ਸਾਖੀ ਪੁਰਨ ਹੋਈ
 ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਜੇਰਾਮ ਨਾਲ ਹੋਈ॥

ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਿਲਵੀ ਨੀਤੇ ਪਜਵੇ ਦਿਨ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਜਾਇ ਵੜੇ ਮਘਰ ਸੁ
 ਦੀ ਸਤਮੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਤਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਆ ਚਰਨ ਪੁਰ ਦਹਿ ਪਈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਵ
 ਡੀ ਹੈਂ ਸਗੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਆਪੇਰ ਤੇ ਪਵਾ ਕਿਤੂੰ ਮੇਰੇ ਆਪੇਰ ਤੇ ਪਵੇ ਤਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ
 ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਸਚ ਆਖਦਾ ਹੈਂ ਪ੍ਰਜੇਤੀ ਆਦਮੀ ਹੋਵੇ ਤਾ ਏਹੁ ਬਾਤ ਕ
 ਰ ਅਤੇ ਤੂੰ ਤਾ ਮੈਨੂੰ ਪਰਮੇ ਸਰਹੀ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾ ਅਗੇ ਜੇਰਾਮ ਘਰ ਨਹੀ ਅ
 ਹਾ ਤਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੀੜਾ ਪਾਇ ਦਿਤਾ ਤੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੈਠ ਗਏ
 ਅਤੇ ਲਗੀ ਪੁਛਣ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਰਤਾ
 ਕਰਨ ਲਗੇ ਹੀ ਆਹੇ ਇਚਰਾਨੂੰ ਜੇਰਾਮ ਭੀ ਘਰ ਆਇ ਵੜੇ ਆ ਜਾ ਆਇ ਕਰਦੇ
 ਦੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਘਰ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਭੀ ਤਿਥੇ ਜੀ ਜਾ ਜੇਰਾਮ

ਭੀਆਇਆਹੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠਦੇ ਹੀ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਪੇਰ ਤੇ ਫਹਿਪਿਆ ਅਤੇ ਜੈ
 ਰਾਮ ਭੀ ਮਹਾ ਸਿਆਣਾ ਸੀ ਤਾ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਹੱਥ ਪਕੜ ਲੀਤੇ ਅਤੇ ਅ
 ਪਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਹਥ ਰਖੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਾਜੀ ਏਹੁ
 ਓਪਠੀ ਗੀਤ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀਆ ਤਾ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋਵੋ
 ਭੈ ਜੋ ਏਹੁ ਅਸੀ ਸਾਲਾ ਜੀਜਾ ਆਹੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਕਰਕੇ ਜਾਣਦਾ
 ਹਾਂ ਅਰਮੇਰੇ ਭਾਗ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜੋ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ
 ਦਰਸਨ ਦਿਤਾ ਹੈ ਜੀ ਅਰਮੇਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ ਹਾਜੀ ਪਰਜੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਕਰੋ ਕੁਛ ਨਾ
 ਹੀ ਜੀ ਅਤੇ ਬੈਠੇ ਸਹਿਜ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਓ ਅਰਗੁਨ ਰਾਨ ਕਰੋ ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੋਂ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਜਾਜੀ ਪਰਕੁਛ ਕਿਰਤ ਹੋਇਆ ਵੇਤਾਂ
 ਬਹੁਤ ਭੁਲੀ ਗਲ ਹੈ ਤਾ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਜੋ ਤੁਸਾਡੇ ਜੀ ਆਵਿਚ ਉਪ
 ਜੀ ਹੋ ਤਾ ਏਹੋ ਭੁਲੀ ਗਲ ਹੈ ਤਾ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕੁਛ ਤੁਰਕੀ
 ਭੀ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਾਜੀ ਅਸੀ ਹਿੰਦ ਗੀ ਪੜ੍ਹੇ ਹਾਂ ਤਾ ਜੈਰਾਮ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੋਦੀ ਖਾਨ ਨਬਾਬ ਲੈਵੇਵਾਂ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੇਹੜੇ ਨਬਾਬ ਦਾ ਮੋਦੀ ਖਾਨ ਲੈਵੇਵੇ ਹੋ ਤਾ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਨਬਾਬ ਦੋਲਤ ਖਾਨ ਲੋਦੀ ਦਾ ਤਿਸ ਦਾ ਮੋਦੀ ਖਾਨ ਵਰ੍ਹਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਜੋ
 ਕਰਹੋਇ ਆਵੈ ਤਾ ਓਹ ਕਿਰਤ ਕਰੋ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੋ
 ਰਾਮ ਜੀ ਜੇਕਰ ਤਾਹਨਿ ਬਾਦ ਕਰਵੇਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀ ਓਹੋ ਕਿਰਤ ਕਰੀਏਗੇ ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਵੀ ਭੈਣ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਬੋਲੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਤਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ
 ਸਾ ਕਿਰਿਜਕ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਭੀ ਬੈਠਾ ਖਾਹੁ ਅਤੇ ਅਸੀ ਭੀ ਪਰਮੇਸਰ
 ਦੇ ਦਿਤੇ ਵਿਰੋਧਾ ਦੇਹਾਂ ਤੂੰ ਨਾ ਏਸ ਜੀਜਾ ਲਾਵਿਰ ਪਵੇ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਦਾ ਭੁਗ
 ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਫਕੀਰਾ ਦੇ ਸਤ ਮਿਲਨੇ ਵਾਲ ਹੈ ਤਾ ਅਗੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਭੁਲਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਜਿਵੇ ਤੁਸੀ ਆਖੋ ਸੋ ਤਿਉਹੀ ਕਰਾਗੇ ਅਤੇ ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਖਾਈਦ
 ਹੋ ਤੇ ਪਵਿਰ ਹੋਵੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਨੇ ਭੀ ਏਹੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹਕੁਮਲਾਲ ਕਰਕੇ
 ਖਾਣ ਭੁਲਾ ਹੈ ਤਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਜਿਉ ਤੁਹਾਡੀ ਮ
 ਰਜੀ ਹੈ ਜਿਉ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀ ਆਵਿਚ ਉਪਜੀ ਹੈ ਸਾਈ ਭੁਲੀ ਗਲ ਹੈ ਜੀ ਤਾ ਫੇਰ ਬੇਬੇ
 ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਜੀ ਇਸ ਦੇ ਹਾਲ ਦੇ ਆਪ ਮਹਿਰਮ ਹੋ ਕਿਨਾ
 ਹੀ ਜੀ ਤਾ ਜੈਰਾਮ ਬੋਲਿਆ ਅਹੋ ਬੰਦੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮੈ ਮਹਿਰਮ ਹਾਂ ਤਾ ਬੇਬੇ ਨਾ

੬੦

ਨਕੀ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣੇ ਜੀ ਇਸਦੀ ਕਿਥਾ ਉਕਰਾਣੀ ਭੀ ਕਰੀ ਐ ਜੀ ਤਾ ਇਸਦਾ ਗੁਰ
ਸਤ ਨਾਲ ਮੋਹ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾ ਇਸ ਪਾਸੇ ਕਿਰਤ ਭੀ ਹੋਇ ਆਵੇਗੀ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਆ
ਖਿਆ ਹੋ ਬੀਟੀ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦੀ ਜਾਏ ਹੁ ਕਿਰਤ ਲਗੇਗਾ ਤਾ ਕੋਈ ਖਤਰੇ ਨਾ ਇਸਦੀ ਨ
ਹਾਣੀ ਭੀ ਕਰ ਜਾਸੀ ਤੂੰ ਉਤਾਵਲੀ ਨ ਹੋਹੁ ਪਰ ਮੇਸਰ ਨੂੰ ਚਿਤ ਕਰ ਸਕੇ ਕੁਛ ਹੁਛਾ ਹੋਇ
ਸਾਵੇਗਾ ਮਨੁਖਾ ਨੂੰ ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਖਾਨ ਵਾਜਬ ਹੈ ਜਾ ਇਹ ਕਿਰਤੇ ਲਗੇਗਾ ਚਾਰ
ਪੈਸੇ ਇਸਦੇ ਪਾਸ ਹੋਵਨਗੇ ਇਜਤ ਇਤਬਾਰ ਬਣੇਗਾ ਤਾਂ ਦੇਖਕੇ ਲੋਕ ਕਹਾਣੀ
ਭੀ ਕਰ ਦੇਵੇ ਹੈ ਪਰ ਮੇਸਰ ਹਫ਼ੀ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ
ਮੇਂ ਤਾ ਤੁਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਸਿਆਣੀ ਨਹੀ ਜੀ ਪਰ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖ ਛੁਡ ਨਾ ਸੀ ਤਾ ਜੈਰਾ
ਮ ਨੇ ਮੱਘਰ ਸੁਦੀ ਚੌਵਸ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਨਬਾਬ ਦੌਲਤ ਖਾਨ ਨਾਲ ਮੇਲ
ਕਰਾਇਆ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਨਬਾਬ ਪਾਸ ਗਏ ਜੈਰਾ
ਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਨਬਾਬ ਜੀ ਆਪ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਵਾਸਤੇ ਆਖਿਆ ਸੀ ਸੋ ਏਹੁ ਨਾਨ
ਕ ਨਾਮਾ ਇਸਦਾ ਹੈ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਕਾਰਕੀਮਾ ਇਸਨੂੰ ਵਿਓ ਨਬਾਬ ਦੇਖ ਕਰ ਖੁਸੀ ਹੋ
ਇਆ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਜੈਰਾਮ ਏਹੁ ਬਹੁਤ ਹੁਸੀ ਆਰ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ਮੋਦੀ ਖ
ਨਾ ਬਹੁਤ ਹੁਛਾ ਰਲਾਵੇਗਾ ਸੋ ਬਡੀ ਪਸਿਨਤ ਨਾਲ ਨਬਾਬ ਕੋਲੋਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਮੋਦੀ
ਖਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿਵਾਇਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਜੋ ਭਾਈ ਜੀ
ਕਿਰਤ ਲਗਾਏ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਦੀ ਚਲੀ॥

ਭਾਂਡੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਨਬਾਬ ਪਾਸੇ ਪੇਸਰੀ ਇਕ ਹਜਾਰ ਰੁਪਯਾ
ਲੈ ਦਿਵਾਇਆ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਵਿਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾ ਕੋਈ ਕਾਲ ਮੋ
ਦੀ ਖਾਨ ਚਲਾਇਆ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਇਕ ਦਿਨ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁ
ਸਾ ਮੋਦੀ ਖਾਨ ਲੀਤਾ ਹੈ ਤੁਸੀ ਏਸ ਪਾਸੇ ਲਗੇ ਹੋ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਭੀ ਬਿਛਾ ਦੇਹੁ ਜੇ ਅ
ਸੀ ਭੀ ਆਪਣੀ ਵਾਹੀ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਖਾਵੀ ਐ ਗੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
ਆ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਹੁਣੇ ਕਚੀ ਪੀਤਿ ਕੀਤੀ ਆ ਅਸ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਅਜੇ ਕੀਮ
ਹੈ ਹੁਣੇ ਜੀਵਦਿਆਹੀ ਛੁਡ ਚਲਿਓ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀ
ਤਾ ਖਤੀ ਪੁਤਾ ਆਹੋ ਸੋ ਤੁਸੀ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਕੀਤੀ ਤੇ ਹੁਣ ਅਸੀ ਭੀ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਤ ਲਗੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋਈ ਦਿਨ
ਤੁ ਅਸਾਨੂੰ ਝਟ ਕਢਵਾਵੋ ਅਸੀ ਏਹ ਕਸਬ ਕੀ ਕਰਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋ ਅਸਾਨੂੰ ਕਿ
ਰਤ ਹੈ ਸੋਈ ਅਸੀ ਕਰਾਗੇ ਤੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖ ਜੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਿਆ ਕਰ

ਤੁਹੈਤੁ ਅਸਾਹੀਨਾਲਰਹੁ ਗੁਜਰਨਕਰਤਾਂ ਬਾਲੇਆਖਿਆ ਗੁਰੂਜੀਤੁਹਾਡੀਖਸੀ
 ਲੋਨੀਦੀਹੈ ਜਿਉਤੁਸੀਆਖੋਹੈ ਸੋਈਮੈਂਕਰਾਗਾ ਬਾਲਕਪਣੇਬੀਤੁਹਾਡਾਅਨੁ
 ਸਾਹੀਹਾਂਜਿਉਜਿਉਪ੍ਰੇਰਦੇਰਹੋਹੈ ਤਿਉਹੀਮੈਂਕੀਤਾਹੈ ਜਿਉਜੀਤਜੀਤੀਦੇਵਸਹੁੰਦਾ
 ਹੈ ਤਿਉਹੀਮੈਂਆਪਦਾਅਨਸਾਰੀਹਾਂਤੁਹੀਆਗਿਆਵਿਚਹਾਂਮੈਂਬਾਲਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਦੇਪਾਸਲਗਾਗਹਿਣ ਅਤੇਕਿਫਤਕਰਣਲਗਾਹਿਸਾਬਮਹੀਨੇਦੇਮਹੀ
 ਨੇਬਾਬਜੀਨਬਾਬਨਾਲਕਰਆਵੇਕੁਛਨਛੁਛਬਾਬੇਦਾਵਾਧਾਹੀਨਿਕਲੇਅਤੇ
 ਹੋਰਭੀਜੋਕੋਈਸਵਾਲੀਸਵਾਲਆਇਕਰੇਬਾਬਨਾਨਕਜੀਤੁਰਤਹੀਪੁਰਾਕ
 ਰਦੇਵੇਂਕਪੜੇਵਾਲੇਨੂੰਬਾਬਜੀਕਪੜਾਦੇਵੇਂਰਸਤਵਾਲੇਨੂੰਰਸਤਦੇਵੇਂਰੋਕਵਾਲੇ
 ਨੂੰਬਾਬਰੋਕਦੇਵੇਂਬਡੀਭੀੜਲਗੀਰਹੇਦੁਕਾਨਦੇਉਪਰਅਤੇਜੋਮੋਦੀਖਾਨਿਓ
 ਨਬਾਬਦੇਹੁਕਮਨਾਲਕਿਸੇਨੂੰਮਿਲੇਤਾਪੰਜਸੇਰਦੀਜਾਗਾਸਾਢੇਪੰਜਸੇਰਓਸ
 ਨੂੰਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਤੋਲਦੇਵੇਂਓਹਲੋਕਬੁਝੇਖਸੀਖਸੀਜਾਵਨਅਤੇਵਡੇਅਸੀਰ
 ਵੇਵਦੇਵਨਏਸੇਤਰਾਂਬਾਬੇਦੀਕੀਰਤੀਜਹਾਂਕਹਾਛੈਲਗਈਭਿਲਵੰਡੀਵਿਚਇ
 ਕਨਅਰਬੀਆਨੇਜਾਇਕਰਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਦੀਬਡੀਕੀਰਤੀਕੀਤੀਤੁਹਾਂਮਹਿ
 ਤੇਕਾਲੂਨੇਸੁਣਿਆਜੋਸੁਲਤਾਨਪੁਰਵਿਚਨਾਨਕਜੀਬਡੀਬਖਸੀਸਕਰਵਾਹੈ
 ਜੋਕੋਈਕੁਛਆਇਮਿਗਦਾਹੈਸੋਉਸਨੂੰਨਾਨਕਜੀਤੁਰਤਦੇਦਿੰਦਾਹੈਏਹੁਬਾਤਕ
 ਲੁਸੁਣਕੇਰਹਿਨਸਾਕਿਆਤੁਰਤਸੁਲਤਾਨਪੁਰਨੂੰਤੁਰਆਇਆਸੁਲਤਾਨਪੁ
 ਰਵਿਚਭੀਬਹੁਤਲੋਕਬਾਬੇਦਾਜਸਕਰੇਤਾਂਮਹਿਤਕਾਲੂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਮਿ
 ਲਿਆਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਹਿਤੇਜੀਨੂੰਦੇਖਕਰਉਠਿਆਅਰਪੈਰਾਂਤੇਫਹਿਪਾਇਆ
 ਤਾਮਹਿਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਬਗਲਾਵਿਚਲੀਤਾਅਤੇਮਬਾਰੰਮਿਆਤੇਗਲ
 ਨਾਲਲਾਯਾਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਨਾਲਪੈਰੀਪੈਣਹੋਇਆਫੇਰਮਹਿਤਾਜੀਅਤੇ
 ਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਰਲਕੇਜੈਰਾਮਨੂੰਮਿਲਣਆਏਤਾਜੈਰਾਮਉਠਖਲੋਤਮਹਿ
 ਤੇਦੇਪੈਰਾਉਤੇਮਬਾਰੇਕਿਓਸਤਾਂਜੈਰਾਮਨੂੰਮਹਿਤੇਗਲਨਾਲਲਾਇਆਅਤੇ
 ਬੇਬੇਨਾਨਕੀਦੇਸਿਰਤੇਪਿਆਗਦਿਤਾਜੋਰਾਂਹਰਸਮਸੀਕਪੜਾਫਾਹਿਣਾਰੋਕ
 ਬੇਬੇਨਾਨਕੀਨੂੰਮਹਿਤੇਦਿਤਾਬਡੀਖਸੀਹੋਈਬੈਠੇਅਰਬਾਤਕਰਦੇਕਰਦੇਮ
 ਹਿਤੇਨਾਨਕਜੀਨੂੰਪੁਛਿਆਆਵੇਬਰਾਨਾਨਕਤੈਨੂੰਜੋਇਤਨਓਰਹੋਇਆਹੈ
 ਏਥੇਆਯਾਜੋਕਿਆਖਟਿਆਅਤੇਫਿਆਜੀਰਿਆਹਈਅਤੇਕਿਤਨਾਕਰਾ
 ਵਾਇਆਹਈਤਾਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਹਿਤਾਜੀਬਹੁਤਕੁਛਖਟਿਆਅ

੬੨

ਤੇ ਬਹੁਤ ਕੁਛ ਖਾਧਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੇਖਾ ਭੀ ਨਬਾਬ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹੀ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਰਜੇ ਕੁਛ
ਪੈਸੇ ਵਧਦੇ ਰਹੇ ਜੋ ਨਬਾਬ ਕੋਲੋਂ ਲੈਂਦੇ ਹੀ ਰਹੇ ਹਾਂ ਪਰ ਅਸਥੇ ਪਾਸੇ ਕੋਈ ਦਮਨੀ
ਯਾ ਕੋਈ ਟਿਕਦੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਏਹੁ ਗਲ ਸੁਣਕੇ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਬਾਲੇ ਨਾਲ ਲਗਾਲ
ਨਾਨ ਅਤੇ ਬਡੇ ਦੁਰਬਰਨ ਲਗਾ ਬੋਲਣ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਾ
ਰਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਾਲੂ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਲਾ ਚੁਪਕਰ ਰਿਹਾ ਤਾਂ
ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੇ ਮੇਂ ਤਾਂ ਜਾਤਾ ਸੀ ਜੋ ਨਾਨਕ ਕਿਰਤ ਕਰਨ ਲਗਾ ਹੈ ਅ
ਤੇ ਜੇ ਕੁਛ ਮੇਰਾ ਗਵਾਯਾ ਹੈ ਸੁ ਜੇ ਮੇਂ ਨੂੰ ਖਟ ਕੇ ਦੇ ਸੀ ਏਹੁ ਜੇਹੀ ਆ ਗਲਾਂ ਕਾਲੂ ਲ
ਗਾ ਕਰਨ ਜੇਹੀ ਆ ਕਾਲੂ ਦੀ ਆ ਆਹੀ ਆ ਫੇਰ ਜੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀ ਆਖਿ ਰਿਸ ਤੁਸ
ਕੁਛ ਇਸਦੀ ਖਬਰ ਸਾਰ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਤੁਸਾ ਕਿਛੁ ਕਿਰਤ ਦੀ ਖਟੀ
ਸਭੀ ਨ ਇਸਦੀ ਕਿਧਰੇ ਕਹਾਣੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਬੋਲੀ ਪਿਤਾ ਜੀ ਏਥੇ
ਜੋ ਏਹੁ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਤੁਹਾਡਾ ਕਿਛੁ ਗਵਾਯਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰ
ਦੇ ਜੋ ਕਿਰਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਲਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਰਤ ਵਿਚ ਪਗਚਿ ਆ ਹੈ ਯਾ ਤੇ ਕਿਰਤ
ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ ਜਦ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਏਹੁ ਆਖਦੇ ਸੋ ਜੋ ਕਿਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਨਾਨਕ ਸੁੰਨ
ਹੋ ਇਕਰ ਬੈਠ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਹੁਣ ਕਿਰਤੇ ਲਗਾ ਹੈ ਇਕ ਦਿਨ ਖਟ ਭੀ ਰਹਿ ਸੀ ਅਤੇ
ਹੁਣ ਕਬਾ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਭੀ ਟੋਲ ਹੈ ਹੁਣ ਅਜਕਲ ਕਿਤੇ ਵਲ ਹੋਇ ਪੌਦੀ ਹੈ ਅਤੇ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕੁਛ ਅਸਾਡਾ ਗਵਾਯਾ ਨਹੀਂ ਅਰ ਅਸਾ ਹੋਰ ਕਿਆ ਕਰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ
ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸੇ ਹੋਇ ਆਵਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭੁਸੀ ਕਰਹੁ ਜੀ ਅਤੇ ਜੇਹਾ ਸਾ
ਨੂੰ ਦਰਦ ਹੈ ਤੇਹਾ ਅਸਾ ਬੋ ਦੁਣ ਦਰਦ ਤੈ ਨੂੰ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਪੁਤ ਨਾਨ
ਕੀ ਜੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਹੋਇ ਆਵੇਗੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਿਆ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਰ ਹੋ ਪੁਤ ਨਾਨ
ਕੀ ਜੇ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਭਲੀ ਥਾਂ ਇ ਖੜੀ ਦੇਖ ਕੇ ਕਰਣੀ ਜੇਹੀ ਕੋਹੀ ਥਾਂ ਇ ਨਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫੇ
ਰ ਜੇਰਾ ਮਬੋਲਿਆ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਅਸਾ ਮਿਨਤ ਨਹੀਂ ਲਾਵਣੀ ਅਰ ਮੁਲਾ ਚੋਣਾ
ਖੜੀ ਪਖੇ ਕੇ ਰੀਧਾਵੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਉਸਦੇ ਘਰ ਧੀ ਅਹੈਗੀ ਹੈ ਪਖੇ ਕੇ ਰੀਧਾਵਿਅ
ਦਾ ਪਟਵਾਗੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁੰਨ ਅਰਥ ਕਹਾਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਅਸਾ ਓਥੇ ਕ
ਹਾਣੀ ਦੀ ਟੋਲ ਹੈ ਅਤੇ ਅਗੇ ਜੋ ਕਰਤੇ ਨੂੰ ਭਾਵੇਗੀ ਸੋ ਈ ਹੋਇਦੀ ਅਰ ਮਹਿਤਾ
ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਚਿਤ ਬਾਇ ਰਖੋ ਕਰਤਾਰ ਭਲੀ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਕਹਿ ਆ ਹੋ ਪੁਤ ਜੇਰਾ
ਮਨਾਨਕੀ ਦਾ ਸੁਖ ਮੁਰਾਦ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭਿਠਾ ਹੈ ਪਰਹੁਣ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਭੀ ਸੁਖ ਮੁਰਾ
ਦ ਆਪਨੇ ਜੀਵ ਦੇ ਜੀਵ ਦੇ ਖਲਵਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਠੰਢਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜੇਰਾ ਮ

ਨੇਆਖਿਆਹੇਮਹਿਤਾਜੀਤੁਸੀਏਬੇਹੀਰਹੇਅਤੇਅੰਮਾਈਬੀਜੀਨੂੰਭੀਏਬੇਹੀਮ
 ਗਵਾਇਲੈਦੇਹਾਂਤਾਂਫੇਰਕਾਲੂਨੇਕਹਿਆਹੇਪੁਤ੍ਰਜੈਰਾਮਮੇਰਾਏਬੇਹੀਰਹਿਣਾਨਜੀਬ
 ਟੁਟਾਅਤੇਮੈਓਬੇਹੀਰਹਿਣਾਹੋਇਆਹਾਂਸਾਰਪਟਵਾਰਦਾਕੰਮਗਾਇਬੁਲਾਰਦਾ
 ਮੇਰੇਅਖਤਿਆਰਹੈਤਾਜੈਰਾਮਨੇਆਖਿਆਹੇਮਹਿਤਾਜੀਤੂੰਮੇਰੇਪਰਪਰਮਾਨੀ
 ਦਪਿਤਾਜੀਦੀਜਾਗਾਹੈਮੇਰੇਪਿਤਾਹੇਤਾਂਫੇਰਕਾਲੂਨੇਆਖਿਆਸੁਣੋਜੈਰਾਮਜਿਸ
 ਵੇਲੇਨਾਨਕਜੀਦੀਕੁਰਮਾਈਹੋਈਸੋਓਸੇਵਖਤਮੈਨੂੰਖਬਰਕਰਨੀਅਤੇਸੁਣਜੈ
 ਰਾਮਨਾਨਕਜੀਨੂੰਨਜਰਾਦਿਰਰਖਣਾਜੋਪੈਸਾਟਕਾਕਿਤੇਵਲਲਗਾਵੇਨਹੀਤਾਂ
 ਫੇਰਬੇਬੇਨਾਨਕੀਨੇਆਖਿਆਹੇਪਿਤਾਜੀਤੂੰਸੁਕਰਨਹੀਕਰਦਾਜੇਏਬੇਪਰਚਿ
 ਆਹੈਅਤੇਤੂੰਨਿਤਨਿਤਏਹੋਆਖਦਾਆਹੈਜੋਅਜਨਾਨਕਏਹਗਵਾਇਅ
 ਇਆਹੈਅਰਅਜਏਹਗਵਾਇਆਇਆਹੈਸੁਣਪਿਤਾਜੀਜੇਕੋਈਚੋਰੀਯਾ
 ਰੀਕਰਕੇਧਨਖਰਾਬਕਰਦਾਹੋਵੇਤਾਅਸੀਹਟਕੀਏਆਪਣੀਖੰਟੀਕਮਾਈ
 ਵਿਚੋਨੰਗੇਭੁਖੇਨੂੰਕਪੜਾਰੋਟੀਦੇਵਾਂਹੈਸੋਸੁਭਪਾਸੇਲਗੇਹੋਏਨੂੰਅਸੀਕਿਵਕ
 ਰਹਟਾਈਏਖੋਟੇਕਰਮਕਰਦਾਹੋਵੇਤਾਹਟਵਾਣਾਧਰਮਹੈਅਤੇਜਦਫਕੀਰਾਂ
 ਨੂੰਖਵਾਇਦਾਹੈਤਾਂਸੁਣਪਿਤਾਜੀਸਾਡਾਮਨਵਡਾਡਰਦਾਹੈਜੇਦੋਲਤਖਾਨਵਡ
 ਫਕੀਰਫਕੀਰਦੀਭੀਰੂਹੰਦੀਤੇਹਰਵੇਲੇਲਗੀਰਹਿੰਦੀਹੈਸਾਡਾਜੀਉਕੀਬਦਾ
 ਹੈਜੋਸੁਕਾਰਦੇਖੋਸੇਨਘਰਜਾਵਨਕਿਵੇਅਸੀਸੁਕਾਰਵਲੇਸੁਰਖਰੂਹੋਵੀਏ
 ਅਤੇਸੁਣਪਿਤਾਜੀਜਦਜਦਲੇਖਾਹੁੰਦਾਹੈਤਾਤੁੰਦੋਕੁਛਏਸੇਦਾਵਾਧਾਨੇਕਲ
 ਦਾਹੈਇਸਤੇਜਾਨੀਦਾਹੈਜੇਏਹਮਾਨੁਖਨਹੀਏਹਤਾਆਪਨਿਰੀਕਾਫਹੈਅਸੀਏ
 ਸੇਵਾਸਤੇਕੁਛਆਖਨਹੀਸਕਦੇਤਾਕਾਲੂਨੇਆਖਿਆਪੁਤ੍ਰਜੈਰਾਮਜਦਫੇਰ
 ਲੇਖਾਹੋਵੇਅਤੇਨਾਨਕਦਾਜੇਕੁਛਵਧੇਸੋਤੁਸਾਆਪਣੀਵਲਾਛਿਕਲੈਣਤਾਂਭੁ
 ਲਕਰੋਗੇਅਤੇਨਾਨਕਦੇਭਾਣੇਤਾਲਖਕਖਬਰਾਬਰਹੈਅਤੇਬਾਲੇਨੂੰਭੀਸਦ
 ਕਰਸਮਝਾਈਏਤੁਸੀਭੀਆਖੋਅਤੇਮੈਭੀਆਖਨਾਹਾਂਤਾਂਜੈਰਾਮਨੇਆਪਣਾ
 ਆਦਮੀਭੇਜਕੇਭਾਈਬਾਲੇਨੂੰਸਦਵਾਇਆਤਾਭਾਈਬਾਲਾਆਇਹਜਰਹੇ
 ਇਆਤਾਂਭਾਈਏਜੈਰਾਮਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਤੂੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਖਾਸ
 ਹਜ਼ੂਰੀਯਾਹੈਅਤੇਅਸੀਤੂੰਨੂੰਇਉਕਰਕੇਜਾਣਦੇਹਾਂਜੇਹਾਗੁਰੂਨਾਨਕਤੇਹਾਹੀ
 ਤੂੰਪਰਨਾਨਕਜੀਦਤੂੰਖਬਰਦਾਰਰਹੇਮਤਟਕਾਪੈਸਾਐਰਗੋਰਜਾਗਾਗਵਾਇ
 ਨਾਹੀਤਾਂਫੇਰਕਾਲੂਨੇਭੀਏਹਆਖਿਆਹੇਪੁਤ੍ਰਬਾਲਾਤੂੰਨੂੰਨਾਲਰਹਿਆਦੀ

੬੪

ਲਾਜ ਸਰਮ ਏਹੋਹੀ ਹਈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਪੈਸਾ ਬਹੁਤ ਜਮਾਂ ਕਰੇ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਆਖੇ ਦੀਤਾਂ ਬੁਰੀ
 ਫਹੀ ਸੀ ਲਗੀ ਪਰਕਾਲੂ ਦੇ ਆਖੇ ਦੀ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਲਗੀ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਰੋਹ ਆਇ
 ਆਤੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਮਤ ਕੋਈ ਜੀ ਆਵਿਚ ਗੁਮਾਨ ਹੋਵੀ ਜੋ ਬਾਲ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕੁਛ ਫਜ਼ਲੀ ਕਰ ਦਾਹੇ ਸੀ ਸੁਣੇ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਅ
 ਸਾਡੇ ਬੁਣੇ ਤਾਂ ਘਿਉ ਭੀ ਬੁਰੀ ਵਸਤੁ ਹਈ ਅਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਏਹਾ ਭੁਖ ਹਈ ਜੋ ਸੀ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਕਰੇ ਸੁਕਰੇ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਗੇ ਉਸਰ ਨਾਹੀ ਕਰੀਏ ਤੇ ਸੁਣੇ ਮਹਿਤਾ
 ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੋਰੇ ਕੋਲੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁੰ ਆਪ ਏਥੇ ਆਇ ਕੇ ਕਰ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਹਥਾ
 ਵੀ ਸੋਲੈ ਦਾ ਜਾਹੁ ਅਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਕੋਲੋਂ ਤਾਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕੁਛ
 ਆਖੀਏ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਬੋਲਿਆ ਸੁਣੇ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਭਾਈ ਬਾਲ ਸਰ ਆਖਦਾ ਹੈ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਓਹ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ਪ
 ਰ ਭਲਾ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਿਧ ਹੋ ਅਤੇ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਭੁਖ ਮ
 ਈ ਹੋਈ ਤਿਤੇ ਘੜੀ ਅਸਾ ਸਿਤਾ ਬੀ ਕਾਰਜ ਕਰਣ ਹੈ ਫੇਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਕ
 ਬੀਲੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸੋਹੁ ਪੈ ਜਾਣਾ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਸਮਝ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਆ
 ਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਆਯਾ ਆਇ ਤਿਲਵੀ ਭੀ ਵਡਿਆ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ ਨਾਨ
 ਕੇ ਜੀ ਦੀ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਖਬਰ ਪੁਛੀ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਆਖਿਆ ਨਾਨਕ ਦੀ ਚਾਲੀ
 ਤਾ ਓਹੀ ਹੈ ਓਹ ਆਪਣੀ ਚਾਲੀ ਓਹ ਨਹੀਂ ਹਟਦਾ ਫਕੀਰ ਦੀ ਭੀ ਰੂ ਹਈ ਓਤੋ ਲ
 ਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕੋਈ ਆਇ ਕਰ ਜੋ ਕੁਛ ਮੰਗੇ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਓਹੋ ਕੁਛ ਦੇ ਦੇਂਦਾ ਹੈ
 ਸੀਤ ਰਾਜ ਦਇਕ ਮਹੀਨਾ ਗੁਜਰਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਓਪਹ ਇਕ ਭੁਲੇ
 ਆਦਮੀ ਸੋਝ ਨੇ ਜੈਰਾਮ ਪਾਸ ਚੁਗਲੀ ਖਾਧੀ ਕਿ ਸੁਣ ਜੈਰਾਮ ਤੇਰਾ ਸਾਲਾ
 ਜੋ ਮੇਰੀ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਇ ਦਾਨਾਹੀ ਅਤੇ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਜੋ ਪਠਾਣ ਦੀ
 ਬਾਇਕੋ ਸੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕਰਦਾ ਕੁਛ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਨਵਾਬ
 ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਵਸੂਲ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਏਹਾ ਲਾਜ ਸੁਣ
 ਕੇ ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਗਮ ਖਾਧਾ ਅਰਬਨਾ ਚਿੰਤਾ ਵਾਨ ਹੋਇ ਕਰ ਘਰ ਨੂੰ ਆਇਆ
 ਅਤੇ ਆਵਦੇ ਨੂੰ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਹੋ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਅਜਕੀ ਆਹਿੰਦਿਆ
 ਕੇ ਸੋਚਿੰਤਾ ਵਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿਸ ਵਕਤ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਇਕ ਤੁਲੇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਆ
 ਖਣ ਲਗੇ ਹੋ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਬੰਦੀ ਤੂੰ ਸੁਣ ਅਜ ਫਲਾਨੇ ਸਖਾਨੇ ਜੋ ਤੂੰ ਆ
 ਖਿਆ ਹੈ ਸੁਣ ਜੈਰਾਮ ਤੇਰਾ ਸਾਲਾ ਮੇਰੀ ਪੈਸੇ ਲੁਟਾਵਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸਮ

ਆਇਦਾਕਿਉਨਹੀਸੋਤੁਹੁਣਮੇਨੂੰਮਸਲਤੁਕੇਹੀਸਾਲਾਹਦਸਜੇਮੇਂਕਿਆਕਰ
 ਹੁਣਇਸਬਾਤਨੂੰਸੁਣਕਰਅਗੋਨਾਨਕਜੀਨੇਆਖਿਆਜੀਜੇਕੁਛਤੁਸਾ
 ਰੇਜੀਅਵਿਚਆਵੇਜੀਸੋਕਰੇਜੀਮੇਕਿਆਆਖਨਹੈਜੀਅਤੇਮੇਂਭੀਤੁਸਾ
 ਰੇਹੀਆਖੇਵਿਚਚਲਣਹੈਜੀਪਰਜੀਤੁਹਾਨੂੰਅਜੇਪਰਤੀਤਨਹੀਆਵ
 ਦੀਅਤੇਤੁਸੀਜਾਣਦੇਹੋਵੇਗੇਜੇਭਰਾਉਦੀਰਖੰਨੀਕਰਦੀਹੈਪਰਜਿਥੋਂਤੋਰੀ
 ਸੀਸਾਰਦੇਵਿਚਮਾਯਾਹੈਸੋਸਭੁਸੇਦਾਖਾਵੇਦਮਾਲਕਨਾਨਕਜੀਹੈਅਤੇਸ
 ਭੇਮਾਯਾਨਾਨਕਜੀਦੇਹਥਾਵਿਚੋਨਿਕਲਦੀਹੈਇਸਦੇਹੁਕਮਵਿਚਕਾਰਕਰ
 ਦੀਹੈਮਾਇਆਸਾਰੇਸਿਸਾਰਦੀਪਰਜੀਭੁਲਾਤੁਸਾਰੇਜੀਅਵਿਚਵਰਤੀਹੈਤੁ
 ਤੁਸੀਜਾਣੇਪਰਤੁਸੀਇਕਵਾਰੀਲੇਖਾਕਰੇਭਾਵੇਵਧੇਭਾਵੇਨਵਧੇਘਟੇਕੁਛ
 ਨਹੀਤੁਸੀਕਿਸੇਦੇਕਹੇਸੁਣੇਕੁਟਕਣਾਨਹੀਭਾਂਜੈਰਾਮਨੇਕਹਿਆਨਥੁ
 ਜੀਮੇਲੇਖਾਨਹੀਸਭਿਲਾਦਾਜੇਤਾਤੁਸਾਨੂੰਪਰਤੀਤਹੈਤਾਂਮੇਂਕਿਆਕਹਿਣਾ
 ਹੈਤਾਂਫੇਰਨਾਨਕੀਜੀਨੇਕਹਿਆਜੀਹੁਣਤੁਸੀਗਈਗਲਨਕਰੋਅਤੇਮੇਂਭਾਈਜੀ
 ਨੂੰਸਦਾਇਦੀਹਾਂਤਾਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਨੇਤੁਲਸਾਝੋਡੀਨੂੰਆਖਿਆਜੇਤੁਲਸਾਤੀ
 ਮੇਰੇਭਾਈਜੀਨੂੰਜਾਇਕੇਕਹੁਭਾਈਜੀਤੁਸੀਮਿਹਰਵਾਨਗੀਕਰਕੇਅਸਾ
 ਨੂੰਦਰਸਨਦੇਜਾਵੇਤਾਂਤੁਲਸਾਝੋਡੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸਗਈਜਾਇਕਰ
 ਜਲਾਮਕੀਤੋਸਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਮੇਨੂੰਬੇਬੇਜੀਨੇ
 ਕਿਉਂਸਵਿਆਹੈਤਾਬਾਲੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਕਿਸੇਵਾਸਤੇਸਵਿਆਹੋਸੀਤਾਂ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾਮੇਰਾਜੀਉਓਗਾਹੀਦੇਵਾਹੈਜੇ
 ਮੇਰੇਕਿਸੇਰੁਗਲੀਖਾਧੀਹੈਤਾਂਬਾਲੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਤੋਰੋਉਤੇਕਿਸੇ

ਕਿਆਚੁਗਲੀਕਰਨੀਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਅ
 ਵੇਰੋਪਤਾਸਿਆਦਾਭਾਂਡਾਕਢਲਿਆਉਤਾਂਬਾਲਾਪਤਾਸਿਆਦਾਭਾਂਡਾ
 ਕਢਲਿਆਇਆਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਝੋਲੀਕਰਕੇਜਿਤਨੇਪਤਾਸੇਭਾਂਡੇਵਿ
 ਚਆਹੇਸੋਪਵਾਇਲੀਤੋਂਝੋਲੀਵਿਚਅਠਾਈਸੋਰਪਤਾਸੇਆਹੇਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਬੇਬੇਨਾਨਕੀਦੇਘਰਆਹੇਤਾਂਤੁਲਸਾਨੇਕਹਿਆਬਹੁਜੀਭਾਈ
 ਜੀਆਏਤਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਉਠਖਲੋਤੀਅਤੇਮੁਖਥੀਕਹਿਆਆਉਭਾਈ
 ਆਜੀਅਤੇਪੀੜਾਵਿਛਾਇਦਿਤਾਬੇਬੇਜੀਨੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੀੜੇ
 ਤੇਬੈਠਗਏਅਤੇਬਾਲਾਜੀਭੀਨਾਲਹੀਆਹੇਤਾਬੇਬੇਜੀਨੇਬਾਲੇਨੂੰਭੀਪੀ

੬੬

ਨਾ ਵਿਛਾਇ ਦਿਤਾ ਬਾਣਾ ਜੀ ਭੀ ਬੈਠ ਗਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਪਾਛਿਆ ਬੇ
 ਬੇਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਸਦਿਆ ਹਈ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਅਗੇ ਆਖਿਆ ਭਾ
 ਈ ਜੀ ਬਹੁਤਾ ਦਿਨ ਹੋਏ ਆਹੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰਸਨ ਕੀਤਿਆ ਅਰਮੈਨੂੰ ਦੇਖਨ ਦੀ
 ਸਿਕਾ ਆਈ ਸੋ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਸਨ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਸਦਿਆ ਸੀ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸਵਾਸ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਸਦਿ
 ਆ ਹੈ ਤੁਜੀ ਜਿਉਂ ਕੀਤੀ ਭੀ ਆਖੋ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਬੋਲੀ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ
 ਤਾਂ ਸਭਾ ਕਿਛੁ ਮਨੁ ਮਰੇ ਮੇਰਿਆ ਆਖਾ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਹਿਸਾਬ ਆਪ ਲੈ ਲਵੀਏ ਮੈਂ ਭੀ ਏਹੁ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਮੇਰੇ
 ਉਪਰ ਕਿਸੇ ਚੁਗਲੀ ਖਾਧੀ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਬੋਲੇ ਖਾਲਵੇ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਦਿਲ
 ਸਾਦਿਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਨਬੇਬੇ ਜੀ ਏਹੁ ਗਲ ਲੇਖੇ ਹਿਸਾਬ
 ਦੀ ਹੈ ਏਬੇ ਸਰਮਦਾ ਅਤੇ ਮੁਲਾਏ ਦਾ ਕੀਮਤ ਏਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁ
 ਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਸਿਮਤ ਪਦ੍ਮ ਸੋਤਿ ਰਤਾਲੀ ਮਘਰ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਲੇ
 ਖਾ ਕੀਤਾ ਦੋਲਤ ਖਾਨ ਲੇਖੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਿੰਦੁ ਮਹੀਨਿਆ ਦੇ ੧੩੫ ਰੁਪਯੇ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਨਿਕਲੇ ਖਾਇ ਪੀਏ ਕੇ ਲੈਏ ਦੇਇ ਕੇ ਵਧੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੇ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਲਵੋ ਜੀ ਜਾਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਹੁੰਦੇ ਖਰ੍ਹੇ
 ਏਹਾਂ ਹੁਣ ਏਹੁ ਮੋਦੀ ਖਾਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਅਤੇ ਅਸਾਡਾ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾ
 ਰਹਈ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਏਹੁ ਗਲ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸੁਣਕੇ ਬਹੁਤ ਡਰਿਆ ਅ
 ਤੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਚੁਰਿ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਭੀ ਰੋਵਨ ਲਗੀ ਅਤੇ ਕ
 ਹਿੰਦੁ ਸਭਾਈ ਜੀ ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰੇ ਅਤੇ ਪਿਛੋਤੁ ਸੀ ਕਿ ਧਰੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਾਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਲੇਖਾ ਪੂਰਾ ਹੋ ਚਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਘ
 ਟੇ ਦਧ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਜੀ ਜਾਲਾ ਵਿਚ ਪਉਂਦੇ ਹੋ ਅਗੇ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਮੈਂ ਕੁਛ ਜਾਣਦਾ ਸਾਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸਾਂ ਪਰ ਹੁਣ
 ਮੈਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰੇ ਪਰਤੀਤ ਆਈ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਤੁਸੀਂ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸ਼ੋ ਜੀ
 ਮੈਂ ਭੁਲਾ ਹਾਂ ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਭੈਣ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਕਹਿਆ ਖਾਤਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛ ਘਟੇਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ
 ਬਾਬਕਰਾ ਗੀ ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਭਾਈ ਬ
 ਲੈ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖੋ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਓ ਆਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਹਰਾ ਪੀਰ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਤਾਂ ਆਰੇ
 ਹੀ ਕਿਉਂ ਕਰ ਖਬਰ ਹੋਇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੂੰ ਭੁੱਖ ਅਤੇ ਭੁੱਖਵਈ
 ਆਵੇਵੇ ਪਏ ਮਿਨੇ ਤਾਂ ਕਰਵੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰਤਾਰ ਵਲ ਵੇਖੋ ਅਰਮੇਰੇ ਪੁਰਮੇ
 ਹਰ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇਰਾ ਭੀ ਆਖਿਆ ਫੇਰਿ
 ਆਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਫੇਰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਅ
 ਤੇ ਭਈਏ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੋ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਜ ਤੁਧ ਅਸਨੂੰ ਨ
 ਵੇਸਿਰੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਕ ਸੋਪੀਤੀ ਰੁਪਮੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਨਬਾਬ ਪਾਸੋਂ ਚੁਕਾ
 ਵਿ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਸਤਾਰਾ ਸੈਰੁਪਾ ਹੋਰ ਮਿਲਿਆ ਪੇਸ਼ਗੀ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
 ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਂਦੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰੁਪਮੇ ਲੈਕੇ ਆਪਣੇ ਹਟ ਤੇ ਆਇ ਬੈਠੇ
 ਹੋਰ ਜਿਤਨੇ ਕਚਖਾਨਿਆ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਆਹੋ ਸੋ ਸਭ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਇਕਰ
 ਮੁਮਾਰਖਾ ਲਗੇ ਦੇਵਨ ਅਤੇ ਵਧਾਈ ਆਦੇਵਣ ਲਗੇ ਹਿੰਦੂ ਭੀ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾ
 ਨ ਭੀ ਦੇਵੇ ਬਡੇ ਖੁਸ਼ੀ ਆਮਨਾਵਣੇ ਲਗੇ ਜੋ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਨੇ ਮੋਦੀ ਖਾਨ ਨਈ ਸਿਰੇ
 ਉਠਾਇ ਆਹੋ ਅਤੇ ਆਪਸ ਮੇਕ ਹਿਣ ਲਗੇ ਕਿ ਹਮਨੇ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
 ਨੇ ਮੋਦੀ ਖਾਨ ਛੋਡਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਹਮ ਬਹੁਤ ਦਿਲਗੀਰ ਹੋਏ ਬੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸ
 ਭਟੀ ਝਫ ਤਾਂ ਜੀ ਮਕਰਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਚਾਲੀ ਓਹੁ ਜੋ ਕੋਈ ਕੁਛ ਅ
 ਨਕਰ ਮਾਂਗੇ ਸੋਈ ਦੇਵਾਂ ਜਵੇ ਅਟਕਾਵੇ ਨਾਹੀ ਇਸੀ ਬਾਤ ਪਰ ਸਭ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਜ
 ਵੈ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕੁਰਮਾਈ ਦੀ ਚਲੀ॥ ਤਾਂ ਸਿ
 ਮਤ ੧੫੪੪ ਮਿਤੀ ਮਘਰ ਸੁਵੀ ਪੀਰ ਮੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਕੁਰਮਾਈ ਹੋਈ
 ਮੁਲੇ ਚੋਣੇ ਦੇ ਘਰ ਪਖੋਕੇ ਰੰਧਾਵੇ ਗਾਉਂ ਮਰਹਿ ਦੇਸੇ ਮੁਲਾ ਪਟਵਾਰੀ ਆਹਾਉ
 ਸਗਾਉਦਾ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਭਈਏ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਪਾਸ ਸਗਾਈ
 ਲੈਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਇਆ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਬਡੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ਸਭ ਸਰੀਕਣ
 ਆਨੰਦ ਕੇ ਬਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਵਧਾਈ ਦੇਵਣ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸੋਗੁਨੀ ਕਰਕੇ ਮੰਨੇ
 ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਰਿਠੀ ਲਿਖੀ ਕੇ ਸਗਾਛਿਣ ਕਕੇ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਅਤੇ ਅਮਾਬੀਬੀ
 ਨੂੰ ਖਬਰ ਘਲੀ ਅਤੇ ਵਧਾਈ ਦਿਵਾਇ ਭੇਜੀ ਅਤੇ ਸਦਵਾਇ ਭੇਜਿਆ ਸਭ
 ਪਰਵਰਨੂੰ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਵੋ ਤਾਂ ਚੌਕੜ ਖਰਚੀਏ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੁਣਿਕ
 ਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ ਜੋ ਹੁਣ ਖਬਰ ਲੈਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਤਿਸਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਖੰਡੂ
 ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਹਥੀ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਅਮਾਬੀਬੀ ਜੀ ਬਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਪਰਮੇਸ

੬੮

ਸਰਦਾ ਬੰਨਵਾਟ ਕਰੇ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਅਤੇ ਕਰੇ ਬੰਨ ਚਿਹਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਫਿਰਪਾਕ
 ਹਕੇਏ ਹੁ ਨਾਨਕ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਫੇਰ ਬਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾਏ ਹੁ ਹੈ ਜੋ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਦੇ ਸਵਾਰਥ ਦਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਾਲਿਹਾਰ ਹਾਂ ਉਸ ਮੁਹਿ ਬੀ ਜਿਸਦੇ ਮੁ
 ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਕੁਨੁ ਮਾਈ ਦੀ ਪਕਸ਼ੁਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਧਾਈ ਦਿਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗਤ ਨੂੰ ਜਿ
 ਤ ਨਾ ਕਬੀਲਾ ਵੇਦੀਆਂ ਦਾ ਆਹ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਸਦਕੇ ਗਾਵਣ ਬਠਾਇਆ ਅ
 ਤੇ ਸਭੋ ਮਿਲਕੇ ਸਰੀਕਣੀਆਂ ਏਹੋ ਆਖਣ ਜੇ ਸਾਡੇ ਬੇਟੀਆਂ ਦੇ ਬੀ ਸਵਿਚ ਨਾਨਕ
 ਭਲਾ ਜੀ ਉਪੇਏ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਾਡੀ ਕੁਲ ਦਾ ਸੁਰਜਰੋਸਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਧਰਮ ਦੀ
 ਕੁਨੁ ਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਾਡੀ ਕੁਲ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ
 ਨੇ ਆਪਣਿਆ ਪੋਕਿਆ ਨੂੰ ਮਾਝੇ ਵਧਾਈ ਲਿਖ ਭੇਜੀ ਤਾਂ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਦਾ ਪਿਉ
 ਰਾਮਾ ਜਤ ਦਾ ਝੰਗੜ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨਾਨਕੇ ਅਤੇ ਮਧਿਤ ਕਾਲੂ ਦੇ ਸਾਹੁ ਰੇਤਿ ਨਾ
 ਦੀ ਤੁਫ ਖਬਰ ਭੇਜੀ ਅਤੇ ਆਖ ਭੇਜਿਆ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਵੇ ਤਿਲਵੰਡੀ ਤਾਂ ਰਲ ਕੇ ਸੁ
 ਲਤਾਨ ਪੁਰ ਚਲੀਏ ਅਰ ਚਲ ਚੌਕੜ ਖਰਚ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਓਥੇ ਨਾਨੀ ਭਿਰਾਈ ਅ
 ਈ ਅਤੇ ਮਾਮਾ ਕਿਸਨ ਅਤੇ ਨਾਨ ਰਾਮ ਸਭੇ ਆਏ ਤਿਲਵੰਡੀ ਪਹੁੰਚੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਮਿ
 ਲੇ ਬਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਫੇਰ ਤਿਲਵੰਡੀ ਓਇਕਠੇ ਹੋਇਕਰ ਹਲੇ ਕਾਲੂ ਤੇ ਲਾਲੂ ਵੇਦੇ
 ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਅਤੇ ਰਾਮਾ ਅਤੇ ਕਿਸਨ ਝੰਗੜ ਅਤੇ ਨਾਨੀ ਭਿਰਾਈ ਛੇ ਅ
 ਆਦਮੀ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਵੇਦਿਨ ਫਰ ਰਾਮੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਚਾਰ ਹੋਰ ਸਭੇ ਬਾਹਾਂ ਆਦ
 ਮੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਨੂੰ ਚਲੇ ਪਰ ਰਾਮੇ ਝੰਗੜ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕੁਛ ਲੀਤਾ ਖਰਚ ਕਰ
 ਨਵਾਸਤੇ ਜਦ ਟੁਰਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਪਾਸ ਵਿਦਾ ਹੋ ਨਵਾਸਤੇ ਅ
 ਇਆ ਅਰ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਆਖਿ
 ਆ ਕਿਉ ਕਾਲੂ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗਾਇਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੋ
 ਈ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਚੌਕੜ ਖਰਚ ਨਜ਼ਾਰੇ ਪੱਖੋ ਕੇਰੀਧਾਵੇ ਅਸਾਨੂੰ ਰਜਾਇ ਹੋਵੇ
 ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਕਾਲੂ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਈ ਪ
 ਬਰਦਾਰ ਹੋਵੀ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗਾਇਜੀ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸਵਾਸ ਘਤਿਓਹੀ ਤਾਂ
 ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾ ਕਾਲੂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵਾਸਤੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕਿਉ ਜੇਓ
 ਹੁ ਅਗੇ ਸਾਧ ਹੈ ਮਤ ਕੋਈ ਬੋਲਾਵਿਗਾੜ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ
 ਨਰਾਇਣੀ ਏਹੁ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਮੁਰਾਦ ਹੈ ਅਤੇ ਗਾਇਜੀ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਜਪ ਕੀ
 ਤੇ ਹੋ ਸਗੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀ ਕਰਕੇ ਆਖੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ

ਜਹੁਕਾਲੁ ਤੈਨੂੰ ਮੁਬਹੂ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਆਪਣੀ ਨਿਹਾਰ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਸਹੁਕੀ ਮਤੇਰੇ
 ਹਛੇ ਹੋਵਨਗੇ ਪਰਮੇਸਰੇ ਹੁੰਦੇ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਹਿਤ ਕਰਕੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਕਦਮ ਤੇ ਹੁੰਦੇ
 ਬਲਾਵੀ ਬਗਲ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਮਥਾ ਚੁੰਮੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਝੁਛੇ ਦੋਵੇਂ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬਦਿਰੀ
 ਆਖੀ ਅਤੇ ਜੋਰਾ ਮਨੁ ਭੀ ਮੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਹੁ ਤੈਨੂੰ ਜਾਣੀ ਦੀ ਪ
 ਨਾਹਈ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਗਾਇਬੁਲਾਰ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਛੁਕੜੇ ਤੇ ਸਦਾ
 ਰਹੋਇਕਰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਨੀਚਲੇ ਪਜਿਵੇ ਦਿਨ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਆਏ ਪਰਮਾ
 ਨੀਰ ਪਲਤੋਰੇ ਘਰ ਵੜੇ ਅਗੋਂ ਵਧਾਈ ਆਮਿਲ ਨਲਗੀ ਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਕਿ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਆਏ ਹੋਨ ਅਤੇ ਚਾਚਾ ਲਾਲੂ ਭੀ ਅਤੇ ਨਾਨਾ
 ਰਾਮਾ ਅਤੇ ਮਾਮਾ ਕਿਸਨ ਅਤੇ ਨਾਨੀ ਭਿਰਾਈ ਭੀ ਆਈ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ
 ਮੇਟਾ ਭੀ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਤੇ ਉਠਕਰ ਆਇਆ ਅੱ
 ਤੇ ਆਵਦਿਆਹੀ ਕਾਲੂ ਦਿਆ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਿਆ ਅਗੋਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਬਗਲ ਵਿ
 ਚਲੀਤਾ ਤੇ ਮਥਾ ਚੁੰਮਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਪਿਤਾ ਜੀ ਗਾਇਜੀ ਤਾਂ ਜੇ ਆ
 ਹੇ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਪੁਤ੍ਰ ਭਲਾ ਯਾਰ ਦਿਵਾਇਆ ਹਈ ਗਇਜੀ ਨੇ ਤਾਂ ਤੇ
 ਰਾਮਬਾ ਚੁੰਮਨ ਆਖਿਆ ਸੀ ਪਰ ਅਸਾਨੂੰ ਵਿਸਰ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਰ
 ਇਬੁਲਾਰ ਦੇ ਹੁੰਦਾ ਨਾਨਕ ਦਾ ਮਥਾ ਚੁੰਮਿਆ ਅਗਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਦਿਆ ਪੈਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚਾਚੇ ਲਾਲੂ ਦਿ
 ਆ ਪੈਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਅਗੋਂ ਲਾਲੂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਨੂੰ ਗਲਾ ਵਿਚ ਲੀਤਾ ਅਤੇ
 ਆਖਿਓਸਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਕੁਲ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਪਰ ਅਗੋਂ
 ਦੀ ਖਬਰ ਪਰਮੇਸਰ ਜਾਣੈ ਪਰ ਐਥੇ ਤਾਂ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਨੇ ਰਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰ ਉਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਨਾਨੇ ਰਾਮੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀਨੂੰ ਗਲਾ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਪਰ ਗਲਾ ਵਿਚੋਂ ਛੁਡੇ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਰਾਮਾ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇ
 ਧਰ ਉਧਰ ਮੰਗਤਾ ਭੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਨਾਨੀ ਭਿਰਾਈ ਨੇ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਛੁਡ
 ਇਸਨੂੰ ਗਲਾ ਵਿਚੋਂ ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਨੇ ਭਿਰਾਈਨੂੰ ਆਖਿਆ ਹੋਈ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ
 ਜਾਂ ਮੇਬੀ ਸਹੁਪ ਮੇਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਵਰ ਸਟਾਂਗ ਤਾਂ ਮੇਤੀ ਸਿਰ ਪੂਰੀ ਹੋ
 ਵੇਗੀ ਤਾਂ ਨਾਨੀ ਭਿਰਾਈ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੋਤੀ ਵੀ ਹਰੁਪ ਮੇਵਰ ਸੁਟ ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਨੇ
 ਆਖਿਆ ਕੋਈ ਮੰਗਤਾ ਭੀ ਹੋਵੇ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜ
 ਹਿਨੀ ਤੁਲਸਾ ਕੋਈ ਮੰਗਤੇ ਹੋਨੀ ਤਾਂ ਸਦ ਲਿਆ ਉਤਾਤੁਲਸਾ ਦਾ ਸੀ ਗਈ

੭੦

ਸਾਹਿਬ ਦਿੱਤੇ ਮੰਗਤ ਸਨੂੰ ਬੁਲਾਵਣ ਤਾਂ ਢੰਢ ਕਰ ਮੰਗਤਿਆਨੂੰ ਤੁਲਸਾ ਲਿਆ
ਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਨਾਨੀ ਜੀ ਬੀਸ ਰੁਪਯੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਟਕੇ ਮੰਗ
ਵਾਇਕਰ ਵਾਹੁ ਰੇ ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਝੰਗਨੇ ਆਖਿਆ ਬੇਟੀ ਜਿਸ ਤਰਾ ਤੂੰ ਆਖੇਂਗੀ
ਸੋ ਤਿਉ ਜੀ ਕਰੀ ਮੇਰੇ ਭਾਂਡੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਨਾਨੀ ਟਕੇ ਮੰਗ ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ
ਰਾਮੇ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਿਸਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਹੇ ਕਿਸਨ ਵੀਹ ਰੁਪਯਾ ਦੇ ਟਕੇ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ
ਭਿਰਾਈ ਨੇ ਆਖਿਆ ਪੁਤ੍ਰ ਦਸ ਰੁਪਯੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੇਰੇ ਭੀ ਟਕੇ ਲੈ ਆਉ
ਅਤੇ ਪੰਜ ਰੁਪਯਾ ਦੇ ਟਕੇ ਕਿਸਨ ਆਪਣੇ ਪਾਸੋਂ ਲੈ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸਭੋ ਪੈਤੀ
ਸਰੁਪਈਯਾ ਦੇ ਟਕੇ ਆਏ ਕਿਸਨੇ ਟਕੇ ਵੀਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਰਾਮੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ
ਦਸ ਦੇ ਟਕੇ ਅੰਮਾ ਭਿਰਾਈ ਦੇ ਹਥ ਦੇ ਕੇ ਪੰਜ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰਖੇ ਸਭੋ ਟਕੇ
ਰਾਮੇ ਨੇ ਵਾਰੇ ਅਤੇ ਦਸ ਦੇ ਟਕੇ ਨਾਨੀ ਨੇ ਵਾਰੇ ਅਤੇ ਪੰਜ ਦੇ ਟਕੇ ਮਾਮੇ ਕਿਸਨੇ
ਨੇ ਵਾਰੇ ਤਾਂ ਸਭੋ ਪੈਤੀ ਸਰੁਪਯਾ ਦੇ ਟਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸਿਰ ਤੋ ਵਾਰੇ ਸੰਮਤ
੧੫੪੪ ਮਿਤੀ ਮਘਰ ਸੁਰੀ ਪੰਚਮੀ ਵੀਰਵਾਰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਚਲੇ ਭੁਲੇਖ
ਗੁਰਤ ਨਾਲ ਕੋਟ ਕੋਟ ਚਲੇ ਕਾਲੂ ਲਾਲੂ ਕਿਸਨ ਰਾਮਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤਾ
ਭੁਈਏ ਜੈਰਾਮ ਦਾ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਭੁਈਆ ਜੈਰਾਮ ਪਲਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਫਰ ਚਾ
ਕਰ ਅਤੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤੇ ਨੇ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਨਿਧੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਆਖ ਕੇ
ਭੋਜਿਆ ਪਖੋਕੇ ਰੰਧਾਵੇ ਗਿਰਾਉ ਵਿਚ ਅਤੇ ਪਖੋਕੇ ਰੰਧਾਵੇ ਦਾ ਰੰਧੀ ਜਿ
ਤਾ ਰੰਧਾਵਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਪਟ ਵਗੀ ਮੁਲਾ ਚੋਣਾ ਹੈ ਸੀ ਤਿਸ ਦੇ ਘਰ ਜਾਇਕਰ
ਨਿਧੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਖਬਰ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮੁਲਾ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਸੁਖੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਅਗੇ ਮ
ਹਿਤਾ ਮੁਲੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਨਮਸਕਾਰ ਪਾਧਾਜੀ ਅਤੇ ਫੇਰ ਕਹਿਆ ਪਾਧਾ
ਜੀ ਆਪਦਾ ਆਵਣਾ ਕਿਉਂ ਕਰਹੋਇ ਆਹੈ ਤਾਂ ਨਿਧੇ ਕਹਿਆ ਮੁਲਾ ਜੀ ਮੈਂ
ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਆ ਆਹੈ ਜੋ ਪਾਧਾ
ਮੁਲੇ ਚੋਣੇ ਨੂੰ ਜਾਇਕਰ ਖਬਰ ਕਰ ਆਉ ਜੋ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਰਾਮਾ ਕਿਸਨ
ਜੈਰਾਮ ਆਹੈ ਹੈ ਨ ਸੋ ਮੈਂ ਇਸ ਦਾ ਸਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਆਖਿਆ ਪਾਧਾ
ਜੀ ਆਵਨ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਮਸਤਕ ਪਰ ਆਵੇ ਤਾਂ ਐਤ ਵਾਰ ਵਸਮੀ ਨੂੰ ਪਹਿਰਾ ਦਿ
ਨ ਚੜ੍ਹੇ ਪਖੋਕੇ ਗਿਰਾਉ ਵਿਚ ਜਾਇਵੇ ਅਗੇ ਮੁਲੇ ਨੇ ਸਮਿਆਨ ਕਰ ਰਖਿ
ਆ ਸੀ ਰਾਂਜਾਇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹਥੀ ਚੌਕੜ ਖਰਚਿਆ
ਅਤੇ ਵਧਾਈ ਦੇ ਕਰ ਲੈ ਕਰ ਜੋ ਕੁਛ ਰਾਹੁ ਰੰਜਾ ਸੀ ਸੋ ਸਭੋ ਹੀ ਕਰ ਕੇ ਵੇਹਾਂ

ਦੀਤਰਫੇ ਬਡੀਪਸੰਨਤਾਹੋਈ ਬਡੀਖੁਸੀਹੋਈ ਤਾਕਾਲੁਨੇ ਆਖਿਆ ਭਈਆਪਰਮ
 ਨਦਿ ਪਲਤਾਜੀਤੁਸੀਸਹਾਭੀ ਭਈਏਮੁਲੇਪਾਸੇਮਿਥੇ ਤਾਂ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤੇਨੇਮੁ-
 ਲੇਚੋਣੇਨੂੰ ਇਕੰਤ ਲੈਬੈਠ ਅਤੇ ਸਭ ਸਰੀਕੀਵੀਆ ਬਾਰਤਾਕੀਤੀਆ ਗਲਾਕਰ
 ਦਿਆਕਰਦਿਆਵਿਚ ਏਹਭੀ ਗਲਕਹੀਜੇਦੇਖੋਮਹਿਤਾਮੁਲਾਜੀ ਨੀਗਭੀਜੁਆ
 ਨਹੋ ਅਤੇ ਲੜਕੀਭੀਜਿਆਈਹੋ ਜੇਤੁਸੀਸਹੋਈ ਤਿਆਰੀਭੀ ਅਸਾਨੂੰਨਾਲਹੀ
 ਕਰਦੇਵੇ ਤਾਂ ਅਗੇਮੁਲੇਨੇਜਬਾਬਦਿਤਾਜੇਭਈਆ ਜੀਤੁਸੀਖਾਤਰਜਮਾਰਖੇ-
 ਇਕਵਾਰੀ ਅਸਾਨੂੰਮੁਹਲਤੁਦੇਵੇਇਕਬਰਸਈਫੇਰ ਅਸੀਤੁਸਾਨੂੰਹਛਾ ਸਾਹ
 ਸੁਧਾਕਰਲਿਖਭੇਜਾਗੇਤਾਫੇਰਕਾਲੁ ਲਾਲੁਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤਾ ਅਤੇਜੈਰਾਮ
 ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਆਇਵੇਜੇਤਪਤਨਾਲ ਅਤੇਵਧਾਈਆ ਮਿਲਣਲਗੀਆਂ
 ਤਾਬੇਬੇਨਾਨਕੀਨੇ ਸਰੀਕਣੀਆਸਦਕੇਗਾਵਣਬਹਾਲੀਆਂ ਤਾਂਚੋਬੋਦਿਨਕ
 ਲੂ ਅਤੇਲਾਲੂਤਿਲਵੀਡੀਨੂੰ ਆਵਣਲਗੇ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਰੂਮੇਟੇਨੇ ਆਖਿਆਹੋ
 ਨਨਕਜੀਕੁਛ ਆਪਣੀਵਧਾਈ ਸਾਨੂੰਭੀਦੇਵੇ ਜੀਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਕਹੁਮਰਦਾਨਕੀਲੈਣਾਹੋ ਅਸਤਾਤੇਰੇਨਾਲ ਬਡਾਕੰਮਹੋਤਾਂਫੇਰਮਰਦਾਨੇਕਹਿ
 ਆਗੁਰੂਜੀਤੂੰਮੈਨੂੰਕਾਈਭਲੀਵਸਤਦੇਵੇ ਜੀਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮ
 ਰਦਾਨਭਲੀਵਸਤੁਲੈਦਾਹੋ ਪਰਭਲੀਵਸਤਤੇ ਰਜੋਹੋਇਜਾਸੇਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕ
 ਹਿਆਗੁਰੂਜੀਜੇਕਾਈਭਲੀਵਸਤਦੇਵੇਗਾ ਤਾਂਮੈਂਰਜਾਕਿਉਹੋਵਾਗਾ ਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਤੁਸੀਮਿਰਾਸੀਲੋਕਹੋ ਅਤੇ ਅਗਲੀਗਲ
 ਤੁਸੀਜਾਣਦੇਨਾਹੀਤਾਂਫੇਰਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆਜੇਹੇਨਾਨਕਜੀਕਾਈਭਲੀਵ
 ਸਤਜਾਣਦੇਹੋਤਾਂਸੋਈ ਅਸਾਨੂੰਦੇਵਹੁਜੀ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰ
 ਦਾਨ ਅਸਾਤੂੰਤਾਰਦਾਗੁਣਦਿਤਾਸੀਸੋਕਿਬੋਹਈ ਸੋਈ ਅਸਾਨੂੰਲੋਕ
 ਦਾਆਹਤਾਮਰਦਾਨੇਉਠਕਰਤਾਜੀਮਕੀਤੀ ਅਤੇਕਹਿਓਸਹੇਗੁਰੂਜੀਜਿ
 ਬੇਤੁਧਰਖਿਆਹੋਵੇਗਾ ਓਬੇਯੀਪਾਇਆਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਆ
 ਪਨੇਗਲੇਬੀਚੋਲਣਾ ਮਰਦਾਨੇਨੂੰਲਾਹਿਦਿਤਾਤਾਂਮਰਦਾਨੇਚੋਲਣਾ ਆਪਨੇ
 ਗਲੇਪਾਇਲਾਇਆਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਤੂੰਇਕ-
 ਅਸਾਡਾਬਚਨਮੰਨਤਾਂਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਫੁਰਮਾਈਏਗੁਰੂਜੀਤਾਫੇਰਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਆਖਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਤੂੰਵੇਦੀਆਦਾਮਿਰਾਸੀਹੋ ਅਤੇਤੂੰ
 ਹੋਰਸਪਾਸੇਮਿਗਣਾਨਾਹੀਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂਜੀਮੈਂਏਹੁ ਗਲਮੰਨ

੭੨

ਹਰਜੀਤ ਸੀ ਸਾਡੀ ਸਾਹਵਿਰ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਕ
 ਰਤਾਰ ਸਭਨਾ ਦੀ ਸਾਹਵਿਰ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ
 ਸਰਬ ਪਰਵਾਰ ਘਰ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਰਾਲੀ ਓਹਾ
 ਰਹੀ ਜੋ ਕਦੀ ਮਦੀ ਆਹੀ ਭਾਵੇ ਕੋਈ ਸਾਧ ਸਿਭ ਫਕੀਰ ਆਵੇ ਜੋ ਸਵਾਲ ਆਇ
 ਕੇ ਕਰੇ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਲੋਕਾ ਵਿਚ ਭੀ ਏਹੁ ਗਲ ਮਸਹੂਰ ਹੋ ਗਈ ਜੋ
 ਨਾਨਕ ਜੈਰਾਮ ਦਾ ਸਾਲਾ ਦੇਖੋ ਅਜ ਕਲ ਕਿਧਰੇ ਨਿਕਲ ਜਾਵਾਂ ਹੋਏ ਹੋ ਗਲ
 ਪਈ ਆਹੋ ਵਨ ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਭੁਬਲੇ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਭੀ
 ਆਣ ਆਣ ਕੇ ਏਹੋ ਆਖਣਾ ਕਿ ਸੁਣ ਜੈਰਾਮ ਸਾਨੂੰ ਏਹੁ ਬਸਤ੍ਰ ਦੀ ਹੋ ਜੋ ਅ
 ਜ ਭੀ ਅਤੇ ਕਲ ਭੀ ਨਾਨਕ ਨਿਕਲਿਆ ਖੜਾ ਜਾਣ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਮੁਢ ਕਦੀ ਮ
 ਦੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਆਖ ਦੇਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਸਾਲ ਦੇ ਪਿਛੇ ਨਬਾਬ ਦੀ ਵਲੋਂ ਤੇ
 ਦੀ ਪਤਰ ਹੋ ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਭਰਨਾ ਨਾ ਪੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਘਰ ਆਇ ਕਰ ਬਾਤਾਂ ਕ
 ਰੇ ਦੇਖ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਬੰਦੀ ਲੋਕ ਏਹੁ ਆਖਦੇ ਹੋਨ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਰਾਂ ਨਾਨਕ ਦੀ
 ਚਾਲੀ ਓਹੋ ਹੀ ਰਚੀ ਜਾਵੀ ਹੋ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਆਖੇ ਦੇਬਨ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਲੋਕ ਦੇ
 ਕਰੇ ਮਤ ਭਰਮਣ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਅੰਦ੍ਰੇ ਅੰਦ੍ਰਿਗਿਣ ਤੀ ਆਖਵੇ ਪਰ ਬਾਹਿਰੋ
 ਸਾਹੁ ਨ ਕਢੈ ਤਾਂ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਤ ਨਾ ਕ ਚਿਰ ਬੀਤਿਆ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਆਪੇ ਹੀ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਆਣ ਕੇ ਆਖਿਆ ਭਈ ਆ ਜੈਰਾਮ ਜੀ ਸਰਕ
 ਰਾਹਿ ਸਾਬ ਦਿਵਾਈਐ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਹੋਏ ਹੋਨ ਲੇਖਾ ਕੀਤਿਆ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨ
 ਬਾਬ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਓਸ ਨ ਬਾਬ ਸਾਹਿਬ ਸਲਾਮਤ
 ਨਾਨਕ ਆਪ ਕਾਮੇ ਦੀ ਅਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਿਸਾਬ ਸਰਕਾਰ ਲਵੇ ਤਾਂ ਬਹੁ
 ਤ ਭੁਲੀ ਬਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਵੇ ਜੈਰਾਮ ਨਾਨਕ ਕੋ ਬੁਲਾਇ
 ਲਿਆਓ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਨਿਧੇ ਬਹੁਮਣ ਕੋ ਭੇਜ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਬੁਲ
 ਵਿਭੇਜਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਲਵਹੀ ਆ ਲੋਕਰ ਆਏ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਭੀ ਅਤੇ
 ਨਾਨਕ ਭੀ ਨਬਾਬ ਦੀ ਕਰਨ ਹੀ ਮੈ ਆਏ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਡੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਨ
 ਹੁਏ ਹੁਏ ਤੈਂ ਆਇਨ ਬਾਦਗਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਵਹੀ ਆ ਭੀ ਸਾਬ ਹੀ ਲੇਖ
 ਹੋਏ ਤਾਂ ਅਗੇ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿ ਰੋਮੇ ਦੀ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਨਾਮ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਨਿਕਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨਾ ਆ
 ਖਿਆ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਮੈਨੇ ਤੇ ਕੁਛ ਨਹੀ ਸਮਝਿਆ ਜੋ ਮੇਰੀ ਨੇ ਕਿਆ ਕਹਿਆ

ਤਾ ਫੇਰ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਫਰਸੀ ਦੇ ਵਿਚ ਨਬਾਬ ਨੂੰ ਹੇ ਨਬਾਬ ਜੀ ਜਿਸ ਕੋ ਆ
 ਪ ਬੇਚੁਨ ਬੇਨਮੂਨ ਔਰ ਸੁਬਾ ਜਿਸਦਾ ਰੰਗ ਰੂਪ ਨਮੂਨ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੈ ਉਸ ਕਰਨ
 ਹਾਰ ਕੀ ਸਿਫਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ ਹੁੰਤਾ ਨਬਾਬ ਨੇ ਏਹੁ ਸੁਨ ਕਰ ਹਾਸਿਆ ਅ
 ਤੇ ਅਖਿਓਸ ਹੇ ਜੈਰਾਮ ਮੇਰੀ ਕਾਵੇ ਅਹੁ ਕੀ ਆ ਹੋ ਕਿ ਨਹੀ ਤਾ ਜੈਰਾਮ ਬੋਲਿ
 ਆ ਨਬਾਬ ਸਾਹਿਬ ਮੇਰੀ ਕਾਬੀ ਅਹੁ ਅਬ ਹੋ ਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਆਪਕੀ ਮੇਰ ਬਾਨੀ
 ਹੋਵੇਗੀ ਤੇ ਅਬੀ ਬਿਆਹੁ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾ ਨਬਾਬ ਨੇ ਹਸ ਕਰ ਕੇ ਹਾਸੀ ਕਰੀ
 ਜੈ ਮੇਰੀ ਤਬ ਹੀ ਰਹਿਤ ਹੈ ਜੈ ਮੇਰੀ ਸਕਰਨ ਹਾਰ ਕਾ ਬੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਬੇਦ ਪੁਰਨ
 ਕਤੇਬ ਕਰਨ ਨੇ ਤਨੇਤ ਕਹਿਤ ਹੈ ਜੈ ਬੇਹਿਸਾਬ ਹੋ ਜਿਸਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪ
 ਇ ਆਜਾਂਦਾ ਸੋਓ ਸਭੁ ਸਿਫਤ ਕਾ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਬੰਦਾ ਹੈ ਹੋ ਏਹੁ ਬਾਤ ਉ
 ਤ ਨਾਰਿਰ ਸਚੀ ਹੈ ਸਬਤ ਕ ਏਹੁ ਵਿਆਹਿਆ ਨਹੀ ਔਰ ਜਬ ਇਸਦੀ ਔਰਤ
 ਇਸਦੇ ਘਰ ਮੇਂ ਆਵੇਗੀ ਤਬ ਸਿਫਤੀ ਬੰਦਾ ਹੋਗਾ ਕਿ ਨ ਹੋਗਾ ਪਿਛੇ ਜਪੀਰ ਪੀ
 ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਕਿਤ ਨੇਹੀ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਬ ਔਰਤ ਕੋ ਅਗਿ ਉਨ ਨੇ ਦੇਖੇ
 ਤਬ ਉਨ ਕੀ ਮਤ ਟਿਕਾਣੇ ਨਹੀ ਰਹੀ ਅਣਗਿਣਤ ਹੀ ਐਸੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਾਂ ਬਾਬਾ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਿਸ ਕੋ ਉਤਰੇ ਤੇਰੁ ਏ ਕਿ ਹੇ ਨਬਾਬ ਜੀ ਜਿਨ ਦੇ ਮਨ ਵੇਰ ਧਰਮੇ ਸਰ
 ਦਾ ਪੇਮ ਪੁਰਾਨ ਹੀ ਉਨ ਕੀ ਏਹਾ ਬਾਤ ਹੈ ਅਰਜੀ ਨਾਦਾ ਮਨ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾ ਲੋਕ ਵੇ
 ਵਿਬ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਹਰ ਵਕਤ ਬੰਦ ਹੀ ਮਨ ਮੇਂ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਜਿਨ ਦੇ ਲਗੀ ਹੋਈ
 ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਹਾਜਰਾ ਹਜ਼ੂਰ ਜਾਣ ਦੇਹ ਨ ਕਦੀ ਦੂਰ ਨਹੀ ਜਾਣ ਦੇ ਭੁਗਵੰਤ
 ਕੋ ਉਨ ਦੇ ਮਨ ਕੋ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿ ਆਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਔਰਤ ਕੀ ਦੇਹ ਮੇਂ ਲੋਹੁ ਸਿਸੂ
 ਹਰ ਰਸਨਾ ਮਲਮੂਤ ਸੇ ਭੁਰੀ ਹੈ ਐਸੀ ਔਰਤ ਕਾ ਬਲ ਓਨ ਉਪਰ ਨਹੀ ਪਕੂਤ
 ਹੈ ਓਹ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ਨ ਤਿਸ ਕੋ ਜਪ ਕੇ
 ਰਬ ਨਬਾਬ ਨੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਫਿਰ ਪੀਤ ਪਰਮੇਸਰ ਮੇਂ ਦੇਖ ਕਰ ਔਰ ਬਾਤ ਕੇ
 ਕਹੇਣੇ ਲਗਾ ਤਾ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹਸ ਕੇ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਸ
 ਟਿਆ ਹੈ ਤੁਹਮਾਰੇ ਵਕੇ ਬਹੁਤ ਲਟਵਦਾ ਹੈ ਭੂਜਾਣਦਾ ਨਹੀ ਮੁਝ ਕੋ ਮੇਂ ਦੋਲ
 ਤਖਾਨ ਲੋਈ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਲੇਖਾ ਲੀਜੀਏ
 ਜੈ ਭੁਛੁਹਮਾਰਾ ਹਿਸਾਬ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਆਪਕੀ ਖੁਸੀ ਆਵੈ ਤਉ ਦੀ ਜੀਏ ਨਹੀ
 ਤੇ ਨਾ ਦੀ ਜੀਏ ਖੁਠ ਸਰਾ ਅਬ ਦੇਖ ਲੀਜੀਏ ਤਾ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਜੈਰਾ
 ਮ ਏਹੁ ਮੇਰੀ ਕੀਸ ਰੋਸ ਪਰ ਬੋਲਤ ਹੈ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮ

ਤ ਮੇਦੀ ਸਰਕਰਿਦਾ ਹੈ ਮੇਦੀ ਖਤਾਵਾਲਾਨੀ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜਾਵੇਗਾਇ
 ਕੋ ਬੁਲਾਵੇ ਤ ਜਾਵੇਗਾਇ ਕੋ ਆਦਮੀ ਬੁਲਾਵੇ ਕੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜਾਵੇਗਾਇ ਨੇਮ
 ਇ ਸਲਾਮਕੀਤਾ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਜਾਵੇਗਾਇ ਨਾਨਕ ਸੇ ਹਿਸਾ
 ਬਲੇਵੇ ਤੁਮ ਤਾਂ ਜਾਵੇਗਾਇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਬਹੁਤਾ ਦਿਨਾਦ
 ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਵੇਖੀਏ ਕਿਸਦੀ ਤੁਫ ਬਹੁਤ ਕੁਛ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਆਮਦਨ ਪਰਚ ਦੇਖ
 ਲੀਜੀਏ ਬਰੀਬਰ ਲੋਕ ਨਬਾਬ ਕੋ ਕਹਿੰਦੇ ਜਾਨ ਲੋਕ ਕਿ ਨਾਨਕ ਮੇਦੀ ਲੂਟਰ
 ਹੈ ਅਰਪੇ ਸੇ ਫਕੀਰਾਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਏਹ ਬਾਤ ਨਬਾਬ ਦੀ ਸੁਨਕਰ ਜਾਵੇਗਾਇ ਦੀ
 ਭੀਮਨ ਭਾਵਦੀ ਬਾਤ ਹੈ ਭੀ ਨਾਨਕ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਕਈ ਨਹੀ ਕੁਛ ਵੇਤਾਬਾ ਵੇਹੁ
 ਸੁਨਕਰ ਜਾਵੇਗਾਇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਜੇ ਪੈਸੇ ਤੁਮਾਰੀ ਤਰਫ ਨਿਕਲੇ
 ਗੇ ਤੇ ਉਠਨੇ ਤਬ ਦੇ ਉਗਾ ਜਬ ਤੇਰੇ ਸੇ ਲੈਲ ਉਗਾ ਔਰ ਫੇਰ ਮੇਦੀ ਖਾਨੇ ਪਰਚੇ
 ਨੇ ਭੀ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਤੁਮ ਨੇ ਕਈ ਰਿਸਵਤ ਨਹੀ ਵਈ ਬੀ ਫੇਰਾਇ
 ਕ ਅਸਬਾਨ ਪਰ ਬੈਠ ਗਏ ਪਾਂਗ ਵਿਨ ਹਿਸਾਬ ਹੋਤ ਰਹਿਆ ਕੇਈ ਅਕੂਦ
 ਣੀ ਆ ਜਾਵੇਗਾਇ ਨੇ ਪਾਈਆ ਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਰਨਾਲ ਕੇਈ
 ਬਾਤ ਪੇਸ਼ ਨਹੀ ਜਾਵੀ ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਰੁਪਯਾ ਨਬਾਬ ਦੇ ਘਰੇ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਸੋ ਸ
 ਭਾਲਿਖਵਾਇ ਦਿਤਾ ਪੀਛੇ ਜੋ ਰੁਪਯਾ ਨਬਾਬ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾ ਸੋ ਲਿਖਾਇ
 ਦਿਤਾ ਤਉ ਤਿਨ ਸੋਇ ਕੀਰੁਪਯੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਵਾਧਾ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਜਾਵੇਗਾਇ
 ਸਰਮਿੰਦਾ ਹੋਇ ਕਰ ਬੈਠ ਗਯਾ ਅਰ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਨਬਾਬ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰੀ ਵਿਚ
 ਆਇ ਸਲਾਮਕੀਆ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿ ਉਝੈਰਾਮ ਹਿਸਾਬ ਰੂਆ
 ਹੈ ਤਾ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਤੁਮ ਜਾਵੇਗਾਇ ਕੋ ਬੁਲਾਵੇ
 ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਜਾਵੇਗਾਇ ਕੋ ਬੁਲਾਯਾ ਤਾਂ ਜਾਵੇਗਾਇ ਨੇ ਨਬਾਬ ਕੋ ਆਇ ਸ-
 ਲਾਮਕੀਤਾ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾਇ ਹਿਸਾਬ ਲੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਵੇ
 ਗਾਇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਹਿਸਾਬ ਲੀਆ ਹੈ ਤੋਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਪੁਛਿਆ
 ਅਰੇ ਜਾਵੇਗਾਇ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹਿਸਾਬ ਰੂਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਵੇਗਾਇ ਬੀਲਿਆ ਨਬਾਬ
 ਸਲਾਮਤ ਤੀਨ ਸੋਇ ਕੀ ਰੁਪਯੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਜਾਣ ਆਪਕੀ ਤਰਫ ਸਰਕਾਰ ਮੈਂ
 ਆਏ ਹੈਨ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਜਾਵੇਗਾਇ ਹਮਾਰੇ ਯਾ ਉਸਕੇ ਤਾਂ ਜਾਵੇ
 ਗਾਇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦੇਵੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਨਬਾਬ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅਰੇ ਜਾਵੇਗਾਇ ਤੁਹਮਾਰੇ ਕੋ ਨਿਤ ਏਹੀ ਕਹਿਤਾ ਬਾ

ਜੋਨਾਨਕ ਤੁਮਾਰੀ ਹਟ ਕੇ ਲੁਟਾਵਦਾ ਅਰ ਲੋਕ ਭੀ ਏਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੇ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤੁਮ
 ਰੇ ਪੈਸੇ ਲੁਟਾਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਲੋਕ ਦੁਸਮਨੀ
 ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਤਾਫੇਰ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਵਨੀ ਦਾਸ ਖਜਾਨਚੀ ਨਾਨ
 ਕ ਕੇ ਪੈਸੇ ਜੋ ਆਵਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਅਬੀ ਅਦਾਇ ਕਰੋ ਅਰ ਤੀਨ ਹਜਾਰ ਰੁਪਯਾ ਔਰ
 ਏਹੇ ਤਾਂ ਭਵਨੀ ਦਾਸ ਨੇ ਤਿੰਨ ਸੌ ਇਕੀ ਰੁਪਯੇ ਪਿਛਲੇ ਦਿਤੇ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਹਜਾਰ ਰੁਪਯਾ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠੀਆ ਲੋਕ ਰਘਰ ਨੂੰ ਆਇਆ
 ਤਿੰਨ ਸੌ ਇਕੀ ਰੁਪਯੇ ਹਟ ਉਤੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਲੋਗਿਆ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਹਜਾਰ ਰੁਪਯਾ ਬੈਠੇ
 ਨਾਨਕੀ ਪਾਸ ਰਖਿਆ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮੁਮਾਰ ਖਾਮਿ
 ਲੀਆ ਜੈਰਾਮ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਘਰ ਆਇ ਵਰ੍ਹਿਆ ਅਰੋ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੋ
 ਜੀ ਕਿਉਂ ਕਰਹਿ ਸਾਬ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪਿਆ
 ਰੀਏ ਮੇਂ ਤਾਂ ਅਜਬ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕ ਭੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਜੋ ਨਾਨਕ
 ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਲੁਟਾਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਂ ਹਿਸਾਬ ਹੋਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਵਾਧਾ ਹੀ ਨਿਕਲ
 ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਅਜਕਿਆ ਵਧ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੈਰਾ
 ਮ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਬੀ ਦੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਤਿੰਨ ਸੌ ਇਕੀ ਰੁਪਯੇ ਅਜ ਵਧ ਨਿਕਲੇ ਹੈ
 ਨ ਖਾਂਦਿਆ ਪੀਂਦਿਆ ਲੁਟਾਵਦਿਆ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਇਸ ਪਾਸੇ
 ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਬਹੁਤ ਵਰਸਾਣਾ ਹੈ ਇਤਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਵਰਸਾਇਆ ਅਤੇ
 ਨ ਵਰਸਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਰਾਇ ਇਕ
 ਵਰਸਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਲੋਕ ਵਰਸਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁ
 ਸ਼ੀ ਹੋਈ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਕਰਕੇ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਿਆਹਦੀ

ਸੰਮਤ ੧੫੪੪ ਹਾਕੂ ਸੁਦੀ ਸਤਮੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਸਾਹਾ ਲਿਖਿਆ ਆ
 ਇਆ ਤਾਂ ਬੈਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਘਰ ਵਧਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਤਿਲਵੀ ਠੀ ਪਿਤ
 ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਲਿਖ ਭੇਜਿਆ ਨਿਧੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਹਥ ਫੁੰਗਾ ਨਾ
 ਲਫਿੜ ਕਕੇ ਅਤੇ ਪਤਾਸੇ ਨਾਲ ਪੰਜ ਰੁਪਯੇ ਰੋਕ ਤਿਲਵੀ ਠੀ ਕਾਲੂ ਦੇ ਘਰ ਭੇਜ
 ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਦੇ ਘਰ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਲਗੇ ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹੁ
 ਰੇ ਆਦਮੀ ਭੁੱਜਿਆ ਅਤੇ ਓਥੇ ਭੀ ਵਧਾਈ ਹੋਈ ਤਾਂ ਲਗੇ ਭਾਜੀ ਆਵਿਡਨ ਤਾਂ
 ਕਾਲੂ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਪਾਸ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜਾਇਕਰ ਕਹਿਆ ਹੋਰਾਇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤੁ

੭੬

ਸਾਡੇ ਦਾਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੈ ਮੈਂ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਜਾਵਾਂ ਸਾਹਾ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਹੈ
 ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਨ ਕਰ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਵਡ ਤੰਗ ਆਇਆ ਅਰਬ ਭਾਗੁ ਸੇ ਹੋ ਕ
 ਰ ਕਹਣੁ ਲਗਾ ਹੋ ਕਾਲੂ ਤੇਰੀ ਮਤ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜ
 ਨਾ ਹੈ ਓਹ ਤਾਂ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸਾਲਕ ਹੈ ਐਸੇ ਨੂੰ ਤੂੰ ਆਖਦਾ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸ
 ਹੈ ਓਹ ਦਾਸ ਨਹੀ ਓਹ ਤਾਂ ਸਰਬ ਦਾ ਪਾਲਕ ਹੈ ਏਹੁ ਸੁਨ ਕਰ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਹੋਰਾਇ ਜੀ ਬਖਸੀਏ ਫੇਰ ਏਹੁ ਬਾਤ ਮੇਨ ਹੀ ਕਰੇਗਾ ਫੇਰ ਰਾਇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ
 ਕਾਲੂ ਤੇਰਾ ਸੁਭਾਉ ਬਡਾ ਖੋਟਾ ਹੈ ਬੋਲ ਵਿਗਾੜ ਹੈ ਦੇਖੀ ਕੁਛ ਬੋਲ ਵਿਗਾੜੀ
 ਕਰੈਂ ਅਤੇ ਮੂਲ ਭੀ ਤੇਰਾ ਕੁੜਮ ਓਹ ਭੀ ਬਡਾ ਸਖਤ ਹੈ ਦੇਖੋ ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਹੋ ਮਤ
 ਕੋਈ ਕੀਮਤ ਵਿਗਾੜ ਦੇ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਇਕੋ ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਉਸ ਦਾ
 ਵਿਆਹ ਹੈ ਐਸੇ ਆਨੰਦ ਵਿਚ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਕਬੋਲ ਬੋਲਾਗਾ ਰਾਇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਓਹ
 ਭੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਈ ਤੇ ਤੂੰ ਕਾਲੂ ਹੈਂ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰਾਇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਵਡੇ ਹੋ ਅ
 ਰ ਵਕਤ ਦੇ ਠਾਕ ਮਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਏਹੁ ਵਚਨ ਕਿਸ ਤਰਾ ਕਹਾ ਤੁਸੀਂ ਸੁਭ ਬਚ
 ਨ ਕਹੋ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਕਾਲੂ ਜਾਹੁ ਤੈਨੂੰ
 ਖੁਦਾਇ ਬਖਸੇਗਾ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਮੁਰਾਦ ਸਭ ਹਾਸਲ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਹੁ ਸੁਲਤਾਨ
 ਪੁਰ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਆਖੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰ
 ਨ ਤੇ ਮੰਥਾ ਦੇ ਕੀ ਅਤੇ ਬਗਲਾ ਵਿਰਲ ਵੀ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਕੋਲੋਂ ਵਿਦਿ
 ਆ ਲੈ ਕੇ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਸਾਹੇ ਏ ਪਹੁੰਚੇ ਫੇਰ ਫੇਰ ਚਲੇ ਕਾਲੂ ਲਾਲੂ ਪਰਸਗਾਮ
 ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਫਿਰੰਦਾ ਜਗਤ ਮਲ ਲਾਲ ਚੰਦ ਜਗਤ ਰਾਇ ਜਟ ਮਲ ਅਤੇ ਹ
 ਰ ਜਿਤ ਨੇ ਵੇਦੀ ਆਹੋ ਸੋ ਸਭ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮਾਝਿਓ ਰਾਮ ਜੀ ਨਾਨ ਭੀ ਅ
 ਇਆ ਜਾਂ ਭਾਵੇਂ ਵੀ ਸਫ਼ਾਤ ਚੜ੍ਹੀ ਤਿਲਵੀ ਤੂੰ ਓ ਚਲੇ ਤਾਂ ਆਇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲ
 ਤੇ ਦੇ ਪ੍ਰਭ ਵਡੇ ਜ ਪੰਜ ਦਿਨ ਸਾਹੇ ਵਿਚ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵਿਆਹ ਦਾ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਅਤੇ
 ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਚਲੇ ਭੁਲੇ ਮਹੂਰਤ ਤਾਂ ਜਾਇ ਸਾਹੇ ਉਪਰ ਖੜੇ ਹੋਏ ਭਾਈ ਜੈ
 ਰਾਮ ਦੇ ਪਿਤਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲ ਤੇ ਨੇ ਨਿਧੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਮੁਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਭ ਭੋਜਿਅ
 ਸੀ ਰੋਨਿਧਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਇ ਕਰ ਮੁਲੇ ਚੋਣੇ ਨੂੰ ਖਬਰ ਕਰ ਆਓ ਜੇਵੇ
 ਦੀ ਆਦੀ ਜੀਵ ਬਾਗ ਮੇਂ ਆਇ ਉਤਰੀ ਹੈ ਸੋ ਤੁਸਾਨੂੰ ਮਾਲੂ ਮਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਚੋਣੇ
 ਨੂੰ ਨਿਧੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਜਾਇ ਖਬਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਸੀਰ ਬਾਦ ਕਹੀ ਜਾਇ ਕਰ ਅ
 ਤੇ ਆਖਿਓ ਸਾਹੇ ਸਿਜਮਾਨ ਜੀਵ ਬਾਗ ਵਿਚ ਆਇ ਉਤਰੀ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਬਰ ਕ

ਰਨਦੇਵਾਸਤੇਭਈਏ ਪਰਮਾਨੰਦਨੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ ਜੋ ਜਾਇਕਰ ਖਬਰ ਮੁ
 ਲੇਨਿਕਰ ਆਓ ਤਾਪਾਧੇ ਨੂੰ ਮੁਲੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਪਾਧਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਭੁਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ
 ਤਾ ਮੁਲੇ ਨੇ ਉਠਕਰ ਆਪਣੀ ਬਿਰਾਦਰੀ ਦੇ ਭਾਈ ਭਿਰਾਉ ਇਕਠੇ ਜਾਇਕੇ ਕੀਤੇ ਅ
 ਤੇ ਅਜਿਤੇ ਰੰਧ ਦੇ ਪਾਸ ਭੀ ਜਾਇਕਰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਪਖੋਕੇ ਗਾਉਕੇ ਚੌਧਰੀ ਸੀ ਲ
 ਗਾ ਆਪਣੇ ਚੌਧਰੀ ਜੀਵੇ ਦੀ ਆਦੀ ਜੀਵ ਬਾਗ ਵਿਚ ਆਇ ਉਤਰੀ ਹੈ ਆਪ ਚਲੀਏ
 ਤਾਂ ਚਿਤੇ ਰੰਧ ਦੇ ਅਜਿਤੇ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅਜਿਰਿਆ ਤੂੰ ਮੁਲੇ ਨਾਲ ਜਹੁ ਤਾ
 ਈ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਬਿਰਧ ਹੈ ਮੈਂ ਜਾਇ ਨਹੀ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਜੇ ਮੁਲਾ ਆਖੇਗਾ ਸੋ ਸਭੇ ਹ
 ਛੀਤਰਾਂ ਕਰਣੀ ਅਤੇ ਸੁਣ ਮੁਲਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਹੋਵਾਂ ਪਰ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਵਡੀ ਹੈ ਤਾ ਮੁ
 ਲੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਚੌਧਰੀ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਹੁਕਮ ਜੇ ਹੈ ਸੋ ਤੁਸੀ ਹੀ ਹੋ ਤਾ ਫੇਰ ਅਜਿ
 ਤੇ ਰੰਧ ਦੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਮੁਲਾ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਭੁਲੇ ਲੋਕ ਵੇਦੀ ਦੁਕੇ ਹੋ ਨੀ ਤੂੰ ਕੁਛ ਸ
 ਰਮਰਖੀ ਅਤੇ ਓਨ ਦੀ ਸਰਮਰਖੀ ਨੂੰ ਲੋਚੀ ਅਤੇ ਜੀ ਭੁਨੂੰ ਰੋਕ ਦੇਵੀਂ ਅਸਾਡਾ ਅ
 ਖਿਆ ਏਹੋ ਹਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਕਾਲੂ ਵੇਦੀ ਭੁਟੀ ਆਵਾ ਪਟਵਰੀ ਹੈ ਪਰ ਓ
 ਹਭੀ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਜੁਬਾਨ ਦਾ ਕਉਨਾ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮਾਨੰਦ
 ਜੀ ਜੋ ਹਨ ਭੁਲੇ ਆਵਾ ਮੀ ਵਿਚ ਆਖੀ ਦੇ ਹਨ ਪਰ ਭੁਲਾ ਤੁਸੀ ਆਪ ਨੀ ਵਲੋਂ ਅ
 ਦਬਹੀ ਕਰਣਾ ਤਾ ਮੁਲੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਚੌਧਰੀ ਜੀ ਤੁਸੀ ਅਸਾਡੀ ਪੁਸਤ ਪਸ
 ਰੇ ਇਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਓਟ ਹੈ ਜਾਤੁ ਸਾਡੀ ਓਟ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਰੰਧ ਦੇ ਆਖਿਆ ਭੁ
 ਲਾ ਮੁਲਾ ਤੁਸਾਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਹੀ ਓਟ ਹੈ ਤਿਸੇ ਦਾ ਅਸਰ ਚੌਧਰੀ
 ਤੇ ਜਾਇਕਰ ਜੀਵਦਾ ਅਗਾ ਲਵੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮੁਲੇ ਨਿਧੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਅਗੇਤੁਰਾ ਤੇ
 ਜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਸ ਭੁਧੰਜ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਜੀਵਦਾ ਅਗਾ ਲੈਣੇ ਵਾਸਤੇ ਰ
 ਏ ਅਜਿਤਾ ਭੀ ਨਾਲੇ ਆਹਾ ਅਤੇ ਬਟੇ ਹਰੀ ਵਾ ਸਮਿਆ ਨਭੀ ਨਾਲੇ ਹੀ ਲੀਤੇ ਰ
 ਏ ਆਹੇ ਤਾਂ ਜੀਵਦਾ ਭੁਲਾ ਆਦਰ ਭਾਉ ਲੀਤਾ ਅਤੇ ਭੁਲੀ ਪਰਕਾਰ ਵਾਜੇ ਵਜਦੇ
 ਦੋਨੇ ਪਾਸੇ ਵਡਾ ਉਤ ਸਾਹ ਹੋਇਆ ਗਉ ਆਦੇ ਆਵਣ ਦੇਵੇ ਲੇ ਜੀਵ ਸਹਿਗਵਿ
 ਰ ਆਈ ਇਕ ਪਾਸੇ ਕਾਲੂ ਦੁਸਰੇ ਪਾਸੇ ਜੈਰਾਮ ਦਾ ਪਿਤਾ ਪੈਸੇ ਰਕੇ ਰੁਪਯੇ ਸੁਟਦੇ
 ਧਨ ਦੀ ਬਰਖਾ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਤੇਰੇ ਆਏ ਜਹਾਂ ਉਤਾਰ ਦੀ ਸਾਡਾ ਭੁਲਾ ਹੁਕੇ ਦੇਖ
 ਦੇਖ ਕਰ ਨਰ ਨਾਰੀ ਬਡੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਅਰ ਮੁਲੇ ਕੇ ਭਾਗੋਂ ਕੀ ਸਰਾਹਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈ
 ਅਠਾਈ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇਵਤਿਆ ਸਮੇਤ ਇੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨੁ ਸ਼ਿਵ ਆਪਣੀ ਅਸ
 ਕਤੀ ਆਨਲ ਲੈਕਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਬਿਵਾਹ ਦੇਖਣੇ ਆਏ ਅਤੇ ਭਛਮੀ ਜੀ ਪ

੧੮

ਰਬਤੀ ਜੀ ਇੰਦਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮਾਣੀ ਹਾਥ ਮੇਂ ਆਰਤੀ ਲੈ ਕਰ ਹੋਰ ਪੁਜਾਕਾ ਸਾਮਨ
 ਲੈ ਕੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਵਿਆਹੁ ਕੇ ਫੀਤ ਗਾਵਤੀ ਆਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਦੁਕਾ ਉਹਾਇ
 ਆਉਤ ਸਮੇ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੀ ਕੀ ਆਰਤੀ ਕਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਲੈ
 ਲੈ ਕਰ ਗੀਤ ਗਾਵਦੀ ਆਹੈ ਬੇਦ ਬਿਹਤ ਕਰ ਚੌਕ ਪੂਰਿਆ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੇਦਾ ਕਰ ਕੇ
 ਲਗਾ ਉਸਤਤਿ ਕਰਨ ਗਾਣਾ ਕੇ ਸਮੇਤ ਸਿਵ ਜੀ ਮੁਕਟ ਲੈ ਕਰ ਆਏ ਗਾਣਾ ਗੀ
 ਧਰਬ ਸਭ ਮਿਲ ਕੇ ਮੰਗਲਾ ਚਾਰ ਲਗੇ ਗਉਣ ਸਨਕਾਦਕ ਸੋਹਰਾ ਲੈ ਕਰ
 ਆਏ ਸਭ ਦੇ ਵੀ ਦੇਵਤੇ ਤੇ ਬੋਲ ਦੇ ਕਰ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਅਤੇ ਨਰਿਨਾਥ ਚਉ
 ਰਾਸੀ ਸਿਧ ਸਭ ਭੇਟਾ ਲੈ ਕਰ ਆਏ ਹਾਥ ਸੁਕਲ ਪਖਕੀ ਸਤ ਮੀਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ
 ਲੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਵਿਆਹੁ ਹੋਇਆ ਮਾਤਾ ਸੁਲਖਣੀ ਜੀ ਕੋਇ ਸਨਾਨ ਕ
 ਰਾਇ ਨਵੀਨ ਬਸਤ ਪਹਿਨਾਇ ਕਰ ਬੇਦ ਬਿਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਰਿਆਪਰ ਬਾ
 ਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਲਿਆਇ ਕਰ ਬੈਠਾਇਆ ਅਗਨ ਦੇਵਤਾ ਕੋ ਜਗਾਇ
 ਕਰ ਗਨੇਸ ਪੂਜਨ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਿਤ ਕੀ ਆਹੁਤੀ ਆਂ ਪਾਇ ਕਰ ਲਾਵਾਂ ਲੀਤੇ ਹੈਂ
 ਅਰ ਬਾਜੀਤ ਬਾਜਤੇ ਹੈਂ ਜੈ ਜੈ ਕਰਤੇ ਏਰਹੇ ਹੈਂ ਪੰਜ ਪ੍ਰਤੀਆ ਰਤੁ ਰਹਿੰਦੀ ਲ
 ਵੇ ਹੋਈ ਆਤਮਾ ਨਾਵਾਲਗੀ ਆਮਿਲਣਾ॥ ਰਾਗ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਸ੍ਰੀਮੁਖ
 ਵਰਦਾਮ ਪਹਲ ਨੀਲਾਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਜਿ ਆਬਾਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ਤੈ
 ਗੁਣ ਬਿਸਬਾਰ ਅਨਹਦ ਵਾਜਿ ਆਬਾਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ਬਜਾਇਆ ਅਨਹਦ
 ਸਮੁਦਿ ਮਾਥਿ ਆਲ ਛਕੋਲਾ ਨਿਕਲੀ ਤੇਤੀ ਸਕਰੋ ਨੀਛਕੋ ਆਇਤ ਕੁਰਕ
 ਉਮਿਲੀ ਬਿਆਹੁ ਠਾਕੁਰ ਚਰਨ ਲਾਈ ਚਿਨ੍ਰੁ ਗਤ ਨਿਬਾਹੀ ਆ॥ ਅਰਦਾਸ
 ਨਾਨਕ ਲਾਉ ਪਹਲੀ ਭੁਲਾਸਤਿ ਜੁਗ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਜਿ ਆ॥ ੧॥ ਰਾਮ ਦੂਸਰੀ
 ਲਾਉ ਤੇਤਾ ਜੁਗ ਵਰਤਾਇ ਆਬਾਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ਬਿਨਧੀ ਨਸੀਤ ਪਿਆਰੇ ਜੀ
 ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਆਬਾਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ਸੰਤੁ ਜਪਤੇ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕਾ ਮਿਲੇ॥
 ਮਾਪਿ ਆਰਿਆ ਰਹਿੰਦੀ ਵਧਨ ਖਰਪੁ ਪਤਰ ਨਾਇ ਆਪਰ ਸਰਾਮ ਕਾ ਬਲ
 ਹਾਰਿਆ॥ ਬਿਆਹੁ ਸੀਤਾ ਗ੍ਰਹਮਾਹਿ ਆਣੀ ਚਿਨ੍ਰੁ ਗਤ ਨਿਬਾਹੀ ਆ॥ ਅਰ
 ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਲਾਉ ਦੂਜੀ ਸੀਤਾ ਰਾਮਾ ਬਿਆਹੀ ਆ॥ ੨॥ ਰਾਮ ਤੀਜੀ ਲਾਉ ਜੁਗ
 ਦੁਆਪੁਰ ਵਰਤਾਇ ਆਬਾਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ਰੁਕਮਣੀ ਮੰਗਲ ਗਾਇਆ
 ਸਹਿਜ ਸੇਤੀ ਸਸਪਾਨ ਰਾਜਾ ਮਾਰਿਆ ਬਾਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ਬਚਨ ਪੂਰੇ ਦੇਸ
 ਧਰਿਆ ਚਕਰ ਸੀਖ ਬਿਦਾਰਿਆ॥ ਬਿਆਹੁ ਰੁਕਮਣੀ ਰਿਹੁ ਮੇਂ ਆਣੀ ਚਿਨ੍ਰੁ

ਰਤਨਿ ਬਹੀਆ ॥ ਅਰਦਾਸ ਨਾਨਕ ਰਾਉ ਤੀਜੀ ਰੁਕਮਣੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੀ ਵਰ ਪਾਇ
 ਆ ॥ ੩ ॥ ਰਾਮ ਚੌਥੀ ਲਾਉ ਕਰਤੈ ਕਲਜੁ ਰਾਖਗਾ ਟਾਇਆ ਬਲ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥ ਜਿ
 ਨ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ਤੇ ਸਿਗਭੁ ਰਮੇ ਮਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥ ਮਾਇਆ ਤੁ
 ਲਾ ਰੇ ਭੁਰਮ ਜਾਰੇ ਸਗਲ ਵਜਹੁ ਤਿਨ ਘਟਿ ਆ ॥ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ ਨਾਨਕੀ ਕੀ
 ਆਜਮ ਕਾ ਪਿਥ ਨ ਕਾਟਿਆ ॥ ਨਿਹ ਕਲੇਕੀ ਆਪ ਹੋਇਆ ਛਪਹਿ ਨ ਛੁਪਾਇ
 ਆ ॥ ਅਰਦਾਸ ਨਾਨਕ ਲਾਉ ਚੌਥੀ ਪ੍ਰਭ ਸਭੁ ਨਾਮਾ ਹਿਸਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥
 ਆਗੈ ਮੰਗਲ ਚਲਿਆ ॥ ਰਾਗ ਸੁਹੀ ਵਿਚ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ॥ ਮੰਗਲ
 ॥ ਰਾਮ ਪਹਿਲੇ ਮੰਗਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਧਿਆਈਐ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਸ੍ਰੀ ਰੰਗ
 ਅਗਰ ਚੰਦਨ ਘਸਲਾਈਐ ॥ ਅਗਰ ਚੰਦਨ ਘਸਲਾਇਕ ਪੁਰਖੁ ਹੋਵੇਈ
 ਐ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਚਰਤਿ ਰਸਨਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਰਸ ਗੋਈਐ ॥ ਘਸਲ ਗਾਈਐ ਅ
 ਗਰ ਚੰਦਨ ਕੁੰਗੁ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਪਾਈਐ ॥ ਕੁਰਬਾਣ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਵਿਟਹੁ ਜਿਨਏ
 ਹ ਕਾਜ ਰਚਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਾਮ ਦੂਜੇ ਮੰਗਲ ਫੁਲੀ ਮਾਂਗਭੁ ਰਾਈਐ ॥ ਫੁਲੀ
 ਤਾਂ ਮਾਂਗਭੁ ਰਾਈਐ ਆਪ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖਾ ਬਿਆਹੁਣ ਆਇਆ ॥ ਸੁਰਨਰ
 ਗਣਗੀ ਧਰਬ ਸਭਹੀ ਕੋਤ ਕਦੇ ਖਾਬਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ਕੁਰਬਾਣ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ
 ਵਿਟਹੁ ਜਿਨਏ ਹ ਕਾਜ ਰਚਾਇਆ ॥ ਬਿਨ ਵੰਤ ਨਾਨਕ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਸਭੁ ਸਫ
 ਲਿ ਓਹ ਕਾਜ ਸੁਹਾਇਆ ॥ ਉਤ ਸਾਹੁ ਹੋਇਆ ਸੇਭੁ ਸੇਤੀ ਮੰਗਲ ਕਾਜ ਸੁਹਾ
 ਇਆ ॥ ੨ ॥ ਰਾਮ ਤੀਜੇ ਮੰਗਲ ਪੀੜ ਤਾਜ ਨਾਲਿ ਆਈਐ ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰ
 ਵਿਚ ਜਨਮ ਤਾਜਨ ਸੁਰਗੋਂਜੀ ਨੁ ਮੰਗਾਈਐ ॥ ਗਲ ਜਰਗੀ ਢੀ ਪਾਇਤਾ ਜ
 ਨੁਲਗਾ ਮਦੁ ਸਤ ਕਰਾਈਐ ॥ ਅਜਬ ਸੇਭਾ ਪਾਇਤਾ ਜਨੁ ਠਾਕਰ ਆਪਸ
 ਜਾਈਐ ॥ ਜੇਤ ਚੌਥੇ ਸ੍ਰੀ ਰੰਗ ਆਪਸੁ ਆਮੀ ਅਜਬ ਸੇਭੁ ਸੁਹਾਈਐ ॥ ਬਿ
 ਨ ਵੰਤ ਨਾਨਕ ਤੀਜੇ ਮੰਗਲ ਪੀੜ ਤਾਜ ਨਾਲਿ ਆਈਐ ॥ ੩ ॥ ਰਾਮ ਚੌਥੇ
 ਮੰਗਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਿਆਹੁਣ ਆਇਆ ॥ ਏਹੁ ਅਜਬ ਦਰਸ ਅਪਾਰ
 ਤੇਰਿਆ ਸੰਤਾ ਕੇ ਮਨ ਭਾਇਆ ॥ ਤੇਤੀ ਸਕਰੋ ਨੀ ਸਰਬ ਸਿਗਤ ਨਾਲ ਗਣ
 ਪਤਿ ਆਇਆ ॥ ਸਦ ਬ੍ਰਹਮੇ ਸਾਰਦਾ ਦਿਕ ਮੋਤੀ ਆਰੋਕ ਪੁਰਾਇਆ ॥ ਧ
 ਰੁਖਾਰੇ ਦੇਹੁ ਫੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਿਆਹੁਣ ਆਇਆ ॥ ਬਿਨ ਵੰਤ ਨਾਨਕ ਮੰਗ
 ਲ ਚੌਥੇ ਸਰਬ ਕਾਜ ਸੁਹਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਵਿਆਹੁ ਹੋ
 ਇਆ ਪਰਬ ਭਾਰ ਸੁਰਹਿ ਆਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਸੁਣੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਜੋਗ

੮੦

ਲਮੇ ਆਖਦਾਹਾਂ ਸੋਮੇ ਆਪਣੀ ਅਖੀ ਭਿਠੀ ਆਖਦਾਹਾਂ ਸੁਣੀ ਆਗਲਾ-
 ਮੇਨਾਹੀ ਆਖਦਾ ਜੀਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਾਜੀ ਆਗਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਰੰਗਾਵੇ
 ਚਬੈਰਾਗ ਕਰਦਾਰੇ ਜਾਂ ਲਾਵਾਂ ਦਾਵੇ ਲਾਹੋਇਆ ਸੀ ਉਸਦੇ ਲੇਖ ਬੇਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਜੀ ਰਹੁ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾ-
 ਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਕੁਝ ਗੁਰੂ ਖਰਚ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਆਹਾ ਸੋਮੇਰੇ ਪਾਸ ਜੀ ਆਹਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਬਿਆਹਦਾ
 ਦੋਨੋ ਪਾਸੇ ਭਲਾਹ ਸਰਹਿਆ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਜੀਵ ਰਹੀ ਫੇਰ ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਜੀਵ ਵਿ-
 ਦਿਆਹੋਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੋਲੀ ਲੈ ਕਰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਆਇਵੇਨੇ ਤਾਕਾ-
 ਲੂਤੇ ਲਾਭ ਦੇ ਨਹੁ ਭਾਈ ਆਖਣੁ ਲਗੇ ਜੋ ਨੀਗ ਅਤੇ ਵਹੁਟੀ ਆਪਨੇ ਘਰ ਤਿ-
 ਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਚਲਨ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਆਖਣੁ ਜੋ ਏ ਬੇਹੀ ਰਹਿਣੁ ਤ-
 ਲਵੰਡੀ ਭੁਜੇ ਨਾਹੀ ਏਹ ਝਗੜਾ ਕੀਤੇ ਨੇ ਜਾ ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਪਰਮਾਨੀ
 ਦੇ ਨੇਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮੁਲਚਿਏਹ ਹੁਣ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨੀਗਾਰ ਦੀ ਮਾਉ
 ਦੀ ਭੀ ਸਿਕਮੁਰਦੀ ਅਤੇ ਏਹ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਵਣੁ ਅਰਫੇਰ ਆਇ-
 ਕਰਏ ਬੇਹੀ ਰਹਿਣੁ ਗੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਕਿਰਤ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਦੀ ਭੀ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ ਇਨਾਦਾਰ
 ਬੇਰਹਿਣਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਬਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੋਲੀ ਘਰ ਲੈ ਜਾਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਤੇ ਮਾਤਾ ਰੋਣੀ ਦੀ ਤੋਲੀ ਤਿਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਤਿਲ-
 ਵੰਡੀ ਨੂੰ ਚਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਆਵੇਇਅ
 ਤੀ ਕੁਰਤੁਸੀ ਕੀਮਚਲਵੇ ਤਾਂ ਅਗੋ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਰਿਜਟ ਹੋ
 ਮੈਂ ਬੋਂ ਕੀਮ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਚਲੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਏਹ ਕੀਮ ਕਰਤਾਰ ਚਲਵੇਗਾ ਪਰ ਤੁਸੀ ਵਿਚ ਖੜੇ ਰਹੋ ਇਕਮਹੀ
 ਨੇਨੂੰ ਅਸੀ ਜਰੂਰ ਆਵੀਏਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਤੁਹਾ
 ਭੀ ਰਜਾਇ ਤਿਉਹੀ ਭਲੀ ਹੈ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਸੀ ਆਖਹੁਗੇ ਸੋਈ ਮੈਂ ਕਰੂੰ
 ਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਿਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਗਏ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਉਥਹੁ ਦੀ ਖਬਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਹੈ ਜੇ ਦੇਖਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਿਲਵੰਡੀ ਵਿਚ
 ਕਿਆ ਕਿਆ ਚੋਜ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕਮਹੀ ਨਾ ਤਿਲਵੰਡੀ ਰਹਿ
 ਆਮਹੀ ਨੇ ਪਿਛੇ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵਿਚ ਆਇਵੇਨੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੈ-
 ਣ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਆਇਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਰੋਣੀ ਜੀ ਭੀ

ਆਇਕਰ ਨਿਨਾਨ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਏ ਤਾਂ ਅਗੇ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਆਖਿਆ ਠੰਡੀ ਠੰਡੀ
 ਦੇ ਤਾਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਆਇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਰੋਣੀ ਜੀ ਪੇਕੇ
 ਗਈ ਮੂਲਾ ਆਇਕਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਜਾ
 ਇਕਰ ਲਗੇ ਕੀਮਤ ਲਾਵਣ ਬਾਬਾ ਨਨਕ ਜੀ ਗਾਰੀ ਪਰ ਬੈਠੇ ਤਕੜੀ ਪਕੜ ਕੇ
 ਜੋ ਕੋਈ ਕੁਛ ਆਇ ਮੰਗੇ ਸੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦਿੰਦਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਲਿਆਇਕਰ ਪ
 ਕੜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਤੋਲਕਰ ਦਿੰਦਾ ਜਾਵੇ ਜੋ ਰਾਲੀ ਕਦੀ ਮੀਟੀ ਆਹੀ ਸੋਈ ਬਾਬੇ ਦੇ
 ਰਹੀ ਲੋਕ ਦੇ ਖਕਰ ਏਹੋ ਆਖਣ ਭਾਈ ਮੇਰੀ ਖਾਨਾ ਬਾਬਾ ਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਦੋਲਤ ਨ
 ਬਾਬੇ ਦੀ ਲੁਟਾਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਬਾਬ ਨੂੰ ਭੀ ਜਾਇਕਰ ਆਖਣ ਤੇਰਾ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਫ
 ਕੀਰਾਨੂੰ ਲੁਟਾਵਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਆਖਨ ਪਾਰਸ ਹੋਇ ਸਦੇ ਪਾਸ ਪੁਨਿ ਜੇ ਵਸਤੂ ਹੈ ਸੋਈ
 ਉਸ ਪੁੰਨ ਦੀ ਏਹੁ ਦੇਹੀ ਧਾਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ਐਸੀ ਆਬਾਤਾ ਸੁਣ ਕੇ ਕਾਲ ਕਿਆ ਆ
 ਹਾ ਮੂਲਾ ਉਸ ਬੀ ਭੀ ਵਧੀਕ ਮਿਲਿਆ ਕੋਈ ਕਾਲ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ
 ਰਹੇ ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਖਰਾ ਘਰ ਬਨਾਇਕਰ ਉਬੇਗਹਿਣ ਲਗੇ ਸੋ
 ਸਰਬਰਤ ਮੇਂ ਸੁਖਦਾਈ ਆਹਾ ਅਤੇ ਸਭ ਸਾਮਾਨ ਜੋ ਘਰ ਵਿਚ ਲੋੜੀ ਦਾ ਆਹੀ
 ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਮੰਗਾਇ ਰਖੀ ਬਸਤੂ ਭੂਖਣ ਨਿਤ ਨਵੀਨ ਬਣਾਇਕਰ ਘਰ ਮੇਂ
 ਦੇਵਣ ਹੋਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸੁਖਤਿ ਅਚਕਰ ਕੇ ਦੇਵੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਕਬੀਲੇ ਨਾ
 ਲ ਮੋਹ ਬੋਝ ਕਰਨ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਸੁਲਖਣੀ ਜੀ ਜਦੋਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਪਾਸ ਜਾਵੇ ਤਾਂ
 ਗੁਸੇ ਰਹੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਭੀ ਛੋਟੀ ਭਰਜਾਈ ਜਾਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਕੁਸਾਮਤ ਕਰਦੀ ਰਹੇ
 ਮਾਤਾ ਰੋਣੀ ਮੁਲੇ ਰੋਣੇ ਦੀ ਧੀ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਸੁਲਖਣੀ ਭੀ ਰੋਣੀ ਭੀ ਨਾਮ ਆਖਦੇ
 ਹੈਨ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਨਾਲ ਰੋਣੀ ਚਿਥੀ ਹੋਂਦੀ ਰਹੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਖੁਸੀ ਉਸ ਪਰੋ
 ਵੈਨਹੀ ਅਤੇ ਘਰ ਵਡੇ ਨਹੀ ਮਹੀਨਾ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜਰ ਜਾਵਨ ਅਤੇ ਮੂਲਾ ਸਦ
 ਧੀ ਅਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਵੈ ਤਾਂ ਧੀ ਅ ਆਖੈ ਜੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੁਸਾਨੇ ਮੇਨੂੰ ਕਿ ਬੋਇ ਤੁਹੈ
 ਅਤੇ ਏਹੁ ਘਰ ਦੀ ਪੀੜ ਕਾਈ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਮੂਲਾ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਕ
 ਰ ਬਡਾ ਗੁਸਾ ਕਰੇ ਬਡੀ ਉਚੀ ਬੋਲੇ ਅਤੇ ਕਹੇ ਤੁਸਾ ਮੇਰੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਪਾਇ ਬੋਲਿਮ
 ਅਤੇ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖੇ ਆਵੇ ਤੁੰ ਕਿ ਬੋ ਪੈਵੇ ਹੋਇ ਆਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਨੂੰ ਲਿਖਿਅ
 ਲਧਾ ਆਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੇ ਨਹੀ ਅਤੇ ਓਹ ਝਖ ਝਖ ਕੇ ਉਠ ਜਾਵਨ ਮੂ
 ਲਾ ਅਤੇ ਮੁਲੇ ਦੀ ਘਰ ਨੀ ਚੰਦੋਗਾਨੀ ਮਹੀਨੇ ਮਹੀਨੇ ਆਇਕਰ ਝਸਕਰ ਜਾਵਨ
 ਤਾਇਕਰ ਦਿਨ ਚੰਦੋਗਾਨੀ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਪਾਸ ਆਈ ਆਇਕੇ ਨਨਕੀ ਨਾਲ ਲੜ

੮੨

ਨਲਗੀ ਕਿਉਂ ਜੀ ਅਜੇਹੀ ਆਹਕ ਮਤਾ ਕਰਨ ਲਗੇ ਹੋ ਤੁਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਭ
 ਉਨਹੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਿਰਾਉ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਏਹ ਸਮਝਾਵਦੀ ਅਤੇ ਭੁਰਜਾਈ ਨੂੰ ਨਹੀਂ
 ਏਕਰ ਗਿਣਦੀ ਅਤੇ ਨਤੂੰ ਭੁਰਜਾਈ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੁਣਵਈ ਅ
 ਸਾਲੇਨੂੰ ਸਮਝਾਵਦਾ ਹੈ ਤੁਸਾਨੂੰ ਜੀ ਅਵਿਚਕਿਆ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋ
 ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਮਾਸੀ ਮੇਂ ਜੋ ਭਿਰਾਉ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵਾਂ ਸੋ ਕਿਅ
 ਸਮਝਾਵਾ ਭਿਰਾਉ ਮੇਰਾ ਚੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੁਅਚੀ ਆਨਾਹੀ ਯਚੀ ਨਹੀਂ ਕਰ
 ਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ, ਬੁਰਾ ਕੀਮਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਸ ਕੀਮਤੀ ਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਵਾ ਆ
 ਤੁਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਵਿਚੋਂ ਭੁਖੇ ਨੀਂਗੇ ਨੂੰ ਵੀ ਖਾਵਾ ਹੈ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹ
 ਨਕੀਮਾਥੀ ਵਰਜਣਾ ਭੁਲਾਨਾਹੀ ਅਤੇ ਮਾਸੀ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਉਲਾਮੇ ਤਦੇ ਦੇਵੇ ਜੋ ਤੁਹਾ
 ਹੀਧੀ ਨੀਗੀ ਭੁਖੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੋਵੇ ਕਪੜਾ ਗਹਿਣਾ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਖਾਵਣਾ ਸੋ ਨਿਤ ਨ
 ਵਾਤੇਰੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਬਣਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਚੰਗਿਆ ਭੁਲਿਆ ਖਾਵੇ ਆਪੀ ਵਿਆਅ
 ਸਨੂੰ ਖੁਆਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ ਅਰ ਅਸਾਡਾ ਮੋਹ ਸੁਆਦ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂ ਜੋ ਇ
 ਸਮੁੱਚੇ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਕੁਛ ਆਖੀਏ ਗਹਣੇ ਦੀ ਜਾਹਗਾ ਗਹਿਣਾ ਅਤੇ ਚੋਟੀ ਕ
 ਪੜੇ ਦੀ ਰੁਠ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਮੇਂ ਅਸਤ ਅਸਤ ਪਈ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਭਾਬੀ ਬਿ
 ਨਾ ਮੇਰੇ ਕਦੀ ਇਸਨੂੰ ਮੁੱਹੋਂ ਸਦਿਆ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਸਨੂੰ ਅਤੇ ਖੜੀ ਦੇ ਪੁ
 ਤਨੂੰ ਅਨਾਹਕ ਬੇਨਾਹਕ ਖੁਆਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅਸਾਡਾ ਕਿਆ ਵਸੇ ਅਗੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ
 ਤੁਹਾਡੀ ਖੁਸੀ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਆਖਦੇ ਇਤਨੀ ਆਬਾਤਾ ਸੁਣ ਕਰ
 ਚੰਦੋਰਾਣੀ ਰੁਪਕਰ ਕੇ ਉਠ ਗਈ ਸਤਮਿੰਦੀ ਹੋਇਕੇ ਤਾਂ ਚੰਦੋਰਾਣੀ ਧੀ ਅਪਾਸ
 ਆਈ ਆਇਕੇ ਆਖਿਓ ਸੁਣ ਬੇਟੀ ਸੁਲਖਣੀ ਤੇਰੀ ਨਿਨਾਣ ਨੇਤਾ ਮੇਂ ਨੂੰ
 ਹਥੇ ਸਰਮਿੰਦੀ ਆਕਰ ਛੁਡਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਂ ਨੂੰ ਜਬਾਬ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ
 ਅਤੇ ਸੁਣ ਬੇਟੀ ਸੁਲਖਣੀ ਤੂੰ ਭੀ ਕੁਛ ਨਿਵਰਤਿਆ ਕਰ ਤਾਂ ਅਗੇ ਤੇ ਸੁ
 ਲਖਣੀ ਆਖਿਆ ਅੰਮਾ ਜੀ ਮੇਂ ਕੁਝ ਨੀਗੀ ਭੁਖੀ ਤਾਨਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਅਤੇ ਖਾ
 ਵਣ ਪੀਵਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭੇ ਕੁਝ ਹੈ ਅਤੇ ਗਹਣੇ ਕਪੜੇ ਭੀ ਬਹੁਤ ਹੈਨ ਤਾਂ ਚੰਦੋਰਾ
 ਖਿਆ ਬੇਟੀ ਖਾਵਣ ਪੀਵਣ ਨੂੰ ਸਭੇ ਕੁਝ ਹੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਉਸ ਖੜੀ ਦੇ ਪੁਤਨੂੰ ਕਿਉਂ ਖੁਅ
 ਰਕਰਦੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਅਗੇ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਕਹਿਆ ਅੰਮਾ ਜੀ ਮੇਂ ਕਿਆ ਕਰਾ ਮੇਂ ਨੂੰ ਮੋਹ
 ਨਹੀਂ ਲਾਵਦਾ ਅਤੇ ਸਿਧੇ ਮੁਹਿ ਬੋਲਦਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਅਰਮੇਂ ਕਿਸ ਅਗੇ ਆਖਾ
 ਇਤਨਾ ਸੁਣ ਕਰ ਚੰਦੋਰਾਣੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸ ਫੇਰ ਆਈ ਅਤੇ ਆਇਕਰ

ਆਖਣ ਲਗੀ ਸੁਣ ਬੇਟੀ ਤੇਰੀ ਭਰਜਾਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੇ ਸੁਣੇ ਅੰਮ ਮੇਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ
 ਭਖੀ ਨਹੀਂ ਗਹਿੰਦੀ ਗਹਣੇ ਕਪੜੇ ਬਹੁਤ ਹੋਨ ਪਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਿਧੇ ਮੁਹੇ ਬੋਲਦਾਨ
 ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਘਰ ਆਵਣਾ ਹੀ ਮੁਸਕਲ ਹੈ ਜੇ ਆਇਆ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਪਿਛੋਂ
 ਤਾਂ ਬੋਲਦਾਨ ਹੀ ਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣੇ ਮਾਸੀ ਜੀ ਭਾਈ ਦੀ ਭਰਭੀ ਭਰ
 ਕਰਨੀ ਹੈ ਮੇਕਈ ਵਾਰੀ ਸਦ ਘਲਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਵਦੀ ਨਹੀਂ ਜੇ ਕਦੀ ਆਵਦੀ ਹੈ
 ਤਾਂ ਕੇਹੀ ਜੇਹੀ ਆਵਦੀ ਹੈ ਜੇ ਲੋਹੀ ਲਾਖੀ ਹੋਇਕੇ ਆਵਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਂ ਇਹ ਜੀ ਅਵਿ
 ਰ ਆਖਦੀ ਹਾਂ ਜੇ ਏਹ ਮੇਂ ਬੀ ਛੋਟੀ ਭਰਜਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਏਹ ਰਾਜੀ ਰਹੇ ਉਸੇ ਤਰ
 ਹੀ ਕਿਉਂ ਜੇ ਅਸਾ ਗੋਦੀ ਪਾਇ ਆਈ ਹੈ ਅਤੇ ਭਲੇ ਖੜੀ ਆਈ ਧੀ ਅਹੈ ਭਲਾ ਏ
 ਹਾਮਾ ਪਹੀ ਸਿਆਣੀ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਗੀ ਏਹੁ ਸਮਝਕੇ ਮੇਂ ਅਸਤ ਅਸਤ ਭਾਈ ਜੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਪਈ ਆਖਨੀ ਹਾਂ ਮੁਹਵਲੇ ਖਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ ਇਸਦਾ ਸੁਭਾਓ ਡਾਢਾ
 ਹੈ ਏਹੁ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਚੰਦੇ ਰਾਣੀ ਆਖਿਆ ਹੋ ਬੇਟੀ ਨਾਨਕੀ ਕਮੀਤਾ ਕਿਸੇ ਗਲ
 ਦੀ ਨਹੀਂ ਘਰ ਵਿਚ ਪਰਤੂੰ ਆਪ ਸਿਆਣੀ ਹੈ ਤੀ ਮਤਾਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਬਹੁਤ ਲੋੜੀ
 ਦਾ ਹੈ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਮਾਸੀ ਜੀ ਤੂੰ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈਂ ਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਭਲੀ
 ਕਰਸੀ ਪਰਤੂੰ ਭੀ ਧੀ ਅਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਹੀ ਕਰ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਂ ਭੀ ਇਸਦਾ ਸੁਭਾ
 ਉਐ ਸਖਤ ਨ ਲੋੜੀ ਏ ਘਰ ਆਏ ਮਰਦ ਨੂੰ ਹਸਕਰ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਖਸੀ ਹੁੰਦਾ ਅਰਮਾਸੀ ਜੀ ਤੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹੋਵੇ ਗੀ ਜੇ ਏਹੁ ਭਿਰਾਉ ਦੀ
 ਰਖਨੀ ਕਰਦੀ ਹੋਵੇ ਗੀ ਪਰਮੇਤਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਕਰ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ
 ਤੂੰ ਸਤ ਪਰਤੀਤ ਕਰ ਜਾਣੇ ਇਸ ਗਲ ਵਿਚ ਫੇਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਰ ਭਲਾ ਮਾਸੀ
 ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਹੋ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਭਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮੇਂ ਭਾਈ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿਵਾਂ
 ਵਾਗੀ ਚੰਦੇ ਰਾਣੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਗਈ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੈਰਾਮ
 ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਆਇਆ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ
 ਅਗੋਂ ਉਠ ਖੜੋਤੀ ਬੜਾ ਆਦਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਭਾਈ ਜੀ
 ਅਜ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਿਹਰ ਬਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੇਤੁ ਸਾ ਮੇਂ ਨੂੰ ਦਰ
 ਸਨਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੇਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਭਲਾ ਮਹਾਂ ਤਾਂ ਬੇਬੇ
 ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਏਹੁ ਗਲ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਮਤ ਆਖਿਆ ਕਰ ਜੀ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਵਡੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾ
 ਈ ਜੀ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਤਾਂ ਬੜੀ ਹਾਂ ਪਰ ਜੀ ਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਵਡੀ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਈ

੮੪

ਜੀ ਵਡਾ ਸੋਈ ਹੈ ਜੋ ਕਰਮਾ ਵਿਚ ਵਡਾ ਹੋਵੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਏਹੁ ਬਾ
ਤਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਤੁਧੇ ਨੂੰ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ਅਰ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਰੋਊ ਪਰਮਿਹਰ ਵਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਬੇਬੇ
ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਜੀ ਪਰਮੇਸਰ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਤਾਂ ਜਾਣਾਗੀ ਜੋ
ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਆਖਿਆ ਮਨੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਕੇ ਕਹਿਆ ਆਖੋ ਬੇਬੇ ਜੀ
ਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ ਆਖੇਗੀ ਸੋ ਮੈਂ ਮੰਨਾਗਾ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਵਡੀ ਭੈਣ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਪਿਛਾ ਲੇਜ
ਨਮ ਵਿਚ ਭੀ ਭੈਣ ਭਿਰਾਉ ਵਾ ਸਿਨ ਬੰਧ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ ਅਰ ਤੂੰ ਹਮਾਚੀ ਬਹੁ
ਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਆਹੀ ਸੋ ਤੇਰਾ ਭਾਰ ਅਸਾਨੂੰ ਸਿਰ ਉਤੇ ਹੈ ਅਰ ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇਗੀ ਸੋਈ
ਮੰਨਾਗਾ ਤਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਰਮਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਹੇ
ਜੇ ਤੂੰ ਭਾਈ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ ਅਤੇ ਤੀਮਤਾ ਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ ਤਾਂ ਬ
ਹੁਤ ਸਰਮਿੰਦੇ ਆਹੋ ਵੀਦਾ ਹੈ ਅਰ ਤੂੰ ਤਾ ਸਾਧੂ ਹੈਂ ਸੋ ਤੂੰ ਆਪਨੇ ਜੀ ਅਵਿਚਾਰ
ਕਰ ਦੇਖਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿਸੇ ਗਲੇ ਵਿਰਵੀ ਗਹਿੰਦੀ ਹੈ
ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੇ ਭਾਈ ਜੀ ਵਿਰਵੀ ਕਿਉਂ ਹੈ ਜੇ ਸਭ ਕੁਛ ਪਰ
ਮੇਸਰ ਦਾ ਦਿਤਾ ਹੋਇਆ ਹਾਜਰ ਹੈ ਪਰ ਇਕ ਮੁਹਿੰਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਸਭ ਨਾਗਲਾਂ
ਬੋਵਡਾ ਹੈ ਤੀਮਤ ਦੀ ਜਾਤ ਨੂੰ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਬੇਬੇ
ਜੀ ਤੂੰ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਮਨ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਕਰ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ ਆਖੇਗੀ ਸੋਈ ਮੈਂ ਕਰਾਂ
ਗਾ ਹੁਣ ਤੂੰ ਇਹ ਗਲ ਛੁਡ ਦੇਹ ਅਤੇ ਕਾਈ ਹੋਰ ਗਲ ਕਰ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਅ
ਖਿਆ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਏਹੁ ਗਲ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੀ ਔਲਾਦ ਦੇਖਾਂ ਅਤੇ ਅ
ਪਣੇ ਕੁਛ ਪਿਛਾਵਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ
ਮੰਗਦੀ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਹੋਇਗੀ ਸੀ ਤਾਂ ਏਹੁ ਬਾਤ ਆਖ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਲ
ਦੇਹੋ ਅਤੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪ ਭੀ ਲਗੇ ਪਰ ਵਿਚ ਵਾਸ ਕਰਨ ਸਾਖੀ
ਪੁਰੀ ਹੋਈ॥ ਅਗੋ ਸਾਖੀ ਹਟ ਪਰ ਬੈਠੇ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਨਾਲ ਹੋਈ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੋਦੀ ਖਾਨਕਾ ਮਾਏ ਅਤੇ ਸਭ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਰਖੇ ਅਤੇ ਆਪ
ਣੇ ਪਰਭੀ ਆਵਣ ਜਾਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋ
ਈ ਤੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦਿਨੇ ਗਰੀਦੁਕਾਨ ਪਰ ਬੈਠ ਰਹੇ ਜੋ ਕੋਈ ਸਵਾਲੀ ਆਣਖ
ਕੂਹੋਵੇ ਤਿਸਨੂੰ ਦੇਵਨ ਇਕ ਦਿਨ ਦਿਵਾਨ ਦੇ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਿਸਤ ਖਾਧੀ ਜੋ ਨਾਨਕ
ਮੋਦੀ ਹਮਾਰੇ ਤਾਈਂ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਦਿੰਦਾ ਅਰਜ਼ ਦਹਿਸਾ ਬਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਆਪ
ਣਾ ਵਧਾਨਿਕਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾ ਹੈ ਇਕ ਦਿਨ ਕਾਗਰ ਬਾਬੇ ਦੇ ਖਰਚਦਾ ਮੰਗਾਇ

ਕਰਦੇਖਾਂਕਿਨਬਾਬਦੇਨਉਦਿਨਬੁਰਮੈਂਕਿਆਉਠਦਾਹੈਅਰਖਰਾਇਤਕਾਖਰ
 ਚਕਿਆਉਠਦਾਹੈਦੇਖਨੇਮੈਂਕਿਆਆਇਆਕਗਦਪਰਨਬਾਬਕੇਨਾਮਦੇਸੈਯਾ
 ਤੀਨਸੈਰੁਪਯਾਏਕਦਿਨਮੈਂਅਤੇਖਰਾਇਤਕਾਤੀਨਸੈਯਾਪਾਰਸੈਰੁਪਯਾਏਕਦਿ
 ਨਕਾਦੇਖਕਰਜੀਅਮੈਂਜਲਿਆਅਤੇਨਬਾਬਕੇਕਾਗਦਦਿਖਾਯਾਅਰਕਹਿ
 ਆਏਖੋਏਹੁਜੋਗਾਉਦੀਆਮਦਨੀਅਵਤੀਹੈਸੋਸਭਨਾਨਕਜੀਲੋਜਾਦਾਹੈਜ
 ਦੋਦਾਨਾਨਕਨੇਮੋਦੀਖਾਨਉਠਾਯਾਹੈਤਦੋਦੀਜੋਆਮਦਨੀਗਾਉਦੀਹੈਉਸੇਨੂੰਮਿ
 ਲਦੀਹੈਅਰੇਆਪਦਾਖਰਚਉਪਰਲੀਆਮਦਨਦਾਦੀਫਰਿਆਦੀਅਰਗਹ
 ਦਰੀਦੀਆਮਦਨੀਨਲਖਰਚਟੁਰਦਾਹੈਅਤੇਨਾਨਕਫਕੀਰਫਕਰਿਆਰੇ
 ਲੋਂਸਭਮਾਲਲੁਟਾਵਦਾਹੈਹੁਕਮਹੋਵੈਤਾਲੇਖਾਕਰੀਏਤਾਂਨਬਾਬਨੇਆਖਿਆ
 ਜੇਰਾਮਨੂੰਬਹਾਲਕੇਲੇਖਾਕਰਨਾਇਤਨੇਮੈਂਬਾਬੇਦੀਉਮਰਬਤੀਆਵਰਿਆ
 ਦੀਹੋਈਕੀਰਤੀਬਾਬੇਦੀਜਹਾਕਹਾਂਫੈਲਗਈਸੁਲਤਾਨਪੁਰਦੇਪਾਸਇਕਮ
 ਲਸੀਹਾਂਨਾਮੇਗਰਾਉਦਾਪੰਚਨਾਮਤਿਸਦਾਭਗੀਰਥਸੀਓਦੇਵੀਦੀਉਪਾ
 ਸਨਬਹੁਤਕਰਦਾਸੀਰਤਦਿਨਦੇਵੀਜੀਕੇਨਾਮਜਪਨੇਕਾਪੁਜਾਕਰਨੇਕਾਧਿਮ
 ਨਉਸਕੇਮਨਮੈਂਗਹਿੰਦਾਸੀਹੋਰਉਸਕੇਘਰਮੈਧਨਪੁਤ੍ਰਆਦਿਕਪਦਾਰਥਬ
 ਹੁਤਹੈਸਨਪਰਏਹਆਸਉਸਕੇਮਨਮੈਂਲਗੀਰਹੇਕਿਮੈਨੂੰਆਪਨੇਸਰੁਪਦ
 ਰੀਆਨਹੋਵੇਆਗਿਆਨਕਾਅਧਿਰਾਦੂਰਹੋਵੇਅਰਮੁਕਤਹੋਵੇਅਗਕਿਤਨਾ
 ਕਾਰਿਰਇਸੀਤਰਾਬਿਤੀਤਭੁਇਆਅਰਇਕਾਦਸੀਕਾਬਰਤਭੀਰਖਦਾਸੀਇ
 ਕਦਿਨਾਇਕਾਦਸੀਬਰਤਕੀਆਰਤਜਾਗਰਤਕਰਨਦੇਵਾਸਤੇਦੇਵੀਦੇਮੰਦਰ
 ਮੈਂਆਇਆਦੇਵੀਪੁਜਨਕਰਕੇਆਰਤੀਕਰੀਦੇਵੀਕਾਸਹਸਨਾਮਜਪਿਆ
 ਹੋਗਬਿਸਨਪਦਗਾਵਦਾਰਹਿਆਰਤਜਾਗਾਕਰਦਿਆਪਿਛਲੀਰਾਤਬੈਠੇ
 ਕੋਆਲਸਆਇਆਲੇਬਾਪਨ੍ਨਗਿਆਉਸਕੇਸੁਪਨਾਯਾਦੇਵੀਜੀਨੇਦ
 ਰਸਨਦੀਆਅਰਕਹਿਆਅਰੇਭਗੀਰਥਤੇਰੇਪਰਬਡੀਕਿਰਪਾਹੈਤੇਰਾਮ
 ਨੇਰਬਸਿਧਹੋਵੇਗਾਰਿਆਨਪਰਾਬਤਤੁਝਕੋਤਬਹੋਵੇਗਾਜਬਤੂੰਸੀਤਕਾਸੀ
 ਗਕਰੇਂਮੈਂਇਤਰਪਦਾਰਥਸੀਸਾਰਦੇਦੇਸਕਦੀਹਾਂਸੋਤੇਰੇਕੋਮੇਰੀਕਿਰਪਾਕ
 ਰਪਰਾਪਤਹੈਮੁਕਤੀਅਰਗਿਆਨਸੀਤਸਗਸੇਮਿਛਤੋਂਸੋਸੀਤਮੈਂਤੇਰੇ
 ਕੋਬਤਾਵਦੀਹਾਂਤੂੰਉਸਦੇਪਾਸਜਾਹੁਸੁਲਤਾਨਪੁਰਮੈਂਨਾਨਕਤਿਨਕਾਨਾਮਹੋਮੈ
 ਦੀਖਾਨੇਦੀਵਕਾਨਕਰਦੇਹੈਗਹਸਤੀਸਤਿਹੈਨਿਰੰਕਾਰਜੋਪਰਮੇਸਰਹੈਤ੍ਰਿਸ

੮੬

ਨੇਹੀਦੇਹਧਰੀਏ ਨਾਨਕਕੀ ਪਰਮੇਸਰੀਮੇ ਅਰਨਾਨਕਮੇ ਭੇਦਨਹੀ ਤਿਨਕੇਪਾਸ
ਜਾਹੁਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾਕਰ ਜਬਰਾਈ ਤੇਰੀ ਇਸਦੇਹਮੇ ਪਾਣਹੋ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਅਬਮ
ਤਕਰਜਾਹੁਮੇਰਾਤੁਝਕੋਏਹੁਵਰਹੁਆ ਜਬਤੁਜਾਏ ਉਨਕੇ ਪਾਸਓਤੇਰੇ ਪਰਕਿ
ਰਪਾਕਰੇਭੋ ਅਰਤੁਝਕੋਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸਕਰੇਗੇ ਅਤਿਕੋਤੇਰੀ ਸਦਗਤੀ-
ਉਨਕੇਪਾਸਸੋਹੋਵੈਗੀ ਸੋਭਗੀਰਬਕੇ ਨੇੜ ਖੁਲਗਏ ਉਸੇਵੇਲੇ ਆਪਣਾਪ
ਰਬਾਰਤਿਆਗਕਰ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰਮੇ ਆਇਆ ਆਇ ਬਾਬੇਜੀਕੀ ਲਗਾਸੇ
ਵਾਕਰਨ ਗੁਰੂਜੀਨੇ ਕਿਰਪਾਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਗਿਆਨਦਾ ਉਪਦੇਸਕੀਆ ਸੀ-
ਸਾਰਸੁਪਨੇ ਵਤੁ ਦਿਖਾਇਕਰਤਿਸਦਾ ਭੁਰਮਦੂਰਕਰਦੀਆ ਜੋ ਨਿਤਮਹਾਰਾ
ਜਦੀ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾਕਰਦਾਰਹੋ ਜਿਸਤਰਾ ਮਹਾਰਾਜਕਹਣੁ ਸੋਈਭੁਗੀਰਬਕ
ਰਦਾਰਹੋ ਮਨਦਾ ਪ੍ਰੇਮਉਸਦਾ ਦਿਨਦਿਨ ਜਿਆਦਾ ਹੋਦਾਜਾਵੇ ਅਰਜਿਸਤਰਾ
ਪ੍ਰੇਮਨਾਲ ਮਨਕਰਕੇ ਸੇਵਾਕਰੇ ਤਿਉਹੀਉਸਦਾ ਮਨਭੀ ਨਿਰਮਲਹੁੰਦਾਜਾਵੇ
ਨਿਤਬਾਬੇਜੀ ਪਾਸਰਹੇ ਦੂਸਰਾਨਾਮਉਸਦਾ ਹਰਦਿਆਲਭੀ ਲਿਖਿਆਹੋ
ਇਸੀਤਰਾ ਹੋਤੇਹੋਤੇ ਇਕਦਿਨ ਮਰਦਾਨਰਬਾਬੀ ਤਿਲਵੰਡੀਓ ਆਇਆਅ
ਇਗੁਰੂਜੀ ਨੂੰਮਿਲਿਆ ਸਤੁ ਸੰਦੇਸੇਤਿਲਵੰਡੀ ਦੇ ਬਾਬੇਨੂੰਦਿਤਿਓਸ ਅੰਮਾਬੀ
ਬੀ ਅਤੇਕਾਲੂਲਾਲੂ ਸਭਦਾਰਾਜੀਖੁਸੀਦਸਿਓਸਰਾਇਬੁਲਾਰਜੋਬਾਬੇਸੀ
ਦਵਰਸਾਣਾਹੋਇਆਹੋ ਤਿਸਦੀ ਬਹੁਤਬਹੁਤ ਬੰਦਗੀ ਚਰਨਪੁਰਹਬਧਰ
ਨਆਖਿਓਸ ਬਾਬੇਜੀ ਪੁਛਿਆ ਆਵੇਮਰਦਾਨ ਕਿਸਤਰਾ ਕਿਥੇਆਇਓ
ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪਦਾਬਚਨਹੋਸੀ ਜੋਤੀਬੇਦੀਆਦਾ
ਨੂੰਮਹੋਕਰਹੋਰਜਾਤਕੋਲੋ ਨਮਰੀਤੇਰੀ ਗੁਜਰਾਨਹਛੀਹੋਵੈਗੀ ਅਰਹਛੀ
ਚੱਲੀਜਾਏਗੀ ਸੋਖਾਣਪੀਵਣਤਾਂ ਬਹੁਤਹਛਾ ਟੁਰਿਆਜਾਦਾਹੋ ਅਤੇਹੁਣ
ਲਕੂਕੀਦਾਬਿਆਹੁਕਰਨਹੋ ਸੋਪਦਾਰਬਤੇਬਿਨਾਹੁੰਦਾਨਹੀਤੇ ਲਕੂਕੀਵਰ
ਪਰਾਪਤੀਹੋ ਸੋਜਿਸਤਰਾ ਆਪਕਹੋ ਸੋਕਰੀਏ ਸੋਉਸਵੇਲੇ ਭੁਗੀਰਬਪ
ਸਬੈਠਾਸੀਤਿਸਦੀ ਕੁਟਦੇਖਕੇਕਹਿਆ ਸੁਣਭਾਈਭੁਗੀਰਬਤੁਬਹੁਤਾਸਿ
ਆਣਾਹੋਇਸਦਾਕਾਰਜਤੁਸੀਕਰਹੁ ਜੋਸਾਮਾਨਦਿਆਹੁਦੇ ਵਾਸਤੇਰਾਹੀਏ
ਸੀਸੋਲਿਖਦਾਯਾਤੋਪੁਛਿਆ ਮਰਦਾਨ ਕਿਤਨਕੁਪਦਾਰਬਲਗੇਤਾਂਮਰ
ਦਾਨੇਆਖਿਆ ਸਵਾਸੋਰੁਪਮਾ ਲਗਕੇਹਛਾਦਿਆਹੋਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂਮਹਾਰਾ
ਜਜੀਨੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਦੁਣ ਲਗਾਓਢਾਈ ਸੋਰੁਪਮੇਨਾਲਵਿ

੮੮

ਸੋਭਿਨਾਦਾਦਰਸਨਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਜਨਮਸਫਲ ਕਰੇ ਮਨਸੁਖਤੁਸੀਭੀਚਲੇ ਆਪਣੇ
ਜਨਮਸਫਲਕਰੇ ਤਾਂ ਮਨਸੁਖਨੇ ਆਖਿਆ ਜੇਕੁਛਸੀਤਾਦੇਮਿਲਣ ਦੇਲਛਣ ਹੋਨਜੇਕ
ਰਓਕਲਾਮੇਨੂੰਇਖਾਈਓਨੇਤੋਂਮੈਂਭੀਉਨਕਾਸਿਖਹੋਵਉਗਾਜੇਕਰਨਹੀਤਾਂਵੰਭੀਕ
ਪਟੋਕਈਹੋਤੇਹੀਹੋਨਇਸਵਾਸਤੇਮੇਰੀਪੀਤਪਰਤੀਤਨਹੀਕਿਸੀਸਾਧਮੇਹੋਦੀ
ਜੇਕਰਕੁਛ ਅਜਮਤ ਵਿਖਦਨਗੇਤਾਂਮੈਂਪੀਤ ਪਰਤੀਤਕਰਾਗਾਤਾਂਭੁਗੀਰਬਨੇਕ
ਹਿਆਸਾਹਜੀ ਆਪਣੇ ਰਿਤਕੀਆਕੁਤਰਕਾਦੁਰਕਰਕੇ ਸਰਧਾਧਰਕੇ ਆਪਣੇ
ਮਨਵਿਚਰਲਕੇ ਦਰਸਨਕਰੇ ਬੇਨਤੀਕਰਕੇਬੰਧੇ ਨਿਮੋਹਕੇਤਿਨਾਦੇਚਰਨਨੂੰਸਪ
ਰਸਕਰੇਗੇ ਅਗਤਿਨਾਦੇਬਚਨਸੁਣੇਗੇਤਉਤੁਹਾਡੇ ਰਿਤਨੂੰਸਾਂਤਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੇਗੀ ਅ
ਰ ਆਪਣੇਸ੍ਵਰੂਪਦੀਗਮਤਭੀਪਾਵਹੁਰੇ ਅਤੇਜੇਕਰਨੇਰੀਕਲਾਹੀਤਸੀਵੇਖ
ਨੀਚਾਹੁਦੇਹੋਤੋਂਏਹਬਤਵਿਸੇਸਤਾਕਰਕੇਹਛੀਨਹੀਸੁਣਹੁਜੀ ਸਮੁਦਿਰਕੋਲੋਂਕਿ
ਸੋਨੇਕਿਣਕਾਭੁਰਜਲਦੀਜਾਚਣਾਕਰੀਤੋਂਕਿਆਉਸਸਮੁਦਿਰ ਦਾਕੁਛਪਾਦਨ
ਹੀਜਾਣਾਵ੍ਹਿਨ੍ਹਨਿਸਰਾਕਰਕੇਮੇਰੇਸਿੰਗ ਚਲੇਤੋਂਤੁਹਾਡੀ ਆਸਾ ਸਾਡੇਗੁਰਪੁਰੀ
ਕਰਨਗੇ ਮਨਸੁਖਏਹਬਤ ਸੁਣਕੇਵ੍ਹਿਨ੍ਹਤਾਕੀਤੀਭੁਗੀਰਬਦੇ ਨਾਲ ਚਲਣੇਦੀ
ਅਗਲੇਦਿਨਸਭੁਸਾਮਾਨਖਰੀਦਕੇਚੁਨੇਵਾਸਤੇਏਹੁਕਹੀਮੇਰੇਪਾਰਹੈਚੁਨਾਮੈਂ
ਓਹਲੋਚਲਦਾਹਾਂ ਹੋਰਖਰੀਦਣਾਹੈਤਾਂ ਰਾਤੁਹੋਰਗਹਿਣਾਹੋਵੇਗਾਤਾਂਭੁਗੀਰ ਬੇਨ
ਕਹਿਆਓਹਚੁਨਾ ਲੈਰਲੇ ਹੋਰ ਸਭੁਸਾਮਿਰੀਲੈਕਰਤੁਰਚਲੇ ਮਨਸੁਖਨੇਮ
ਨਮੈਂਏਹੁਧਰੀਜੇਕਰਮੇਰਾਨਾਮਲੈਕਰਕਹਿਆ ਆਓਮਨਸੁਖਤੋਂਮੈਂਵ੍ਹਿਨ੍ਹਪਤ
ਤਕਰਾਗਾ ਸਤਜਾਣਾਗਾਜੇਮੇਰਾ ਜਨਮਮਰਨਏਹੁਸੀਤਦੁਰਕਰਨਗੇਇਤਿਆ
ਵਿਕਚਰਚਾਕਰਦੇਕਰਦੇ ਮਹਾਰਾਜਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀਵੇਚਰਨਾਪਾਸਆਏ ਪਹਿਰੇ
ਆਣਮਹਾਰਾਜਜੀਏ ਅਗੇ ਮਥਾਟੇਕਿਆ ਅਤੇਸਭੁਸਾਮਾਨ ਗੁਰੂਜੀਏ ਅਗੇ
ਰਖਿਆ ਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆ ਆਓਭਾਈਭੁਗੀਰਬ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਜਿਸਤਦਾਰ
ਦਨਆਪਨੀਬਾਸਨਾਵੇਕਰ ਸਰਬਬਿਰਛਾਕੋਚੰਦਿਨਕਰਤਾਹੈ ਪਹਿਲੇਏਹੁਮਨ
ਸੁਖਕਰਸੀ ਪਰਹੁਣ ਇਸਕਾਨਾਮਸਚਾਮਨਸੁਖਹੋਵੇ ਗਾ ਅੰਸੇਗੁਰੂਨਾਨ
ਕ ਸਾਹਿਬਜੀਕੇ ਬਚਨਸੁਨਕਰ ਮਨਸੁਖਨੇ ਦਉਨ੍ਹਕਰ ਮਹਾਰਾਜਵੇਚਰਨ ਪ
ਕਰੂਲੀਤੇ ਮਾਨੋਬਡੇ ਤਿਰਹਾਏਕੋ ਜਲਮਿਲਤਾਹੈ ਭੁਗੀਰਬਨੇਕਹਿਆ ਹੇਮਹਾਰ
ਜ ਆਪਸਭੁਕੁਛਜਾਣੀਜਾਣਹੋਮੈਂਕੁਛਕਹਿਨਹੀ ਸਕਦਾ ਪਰੰਤ ਆਪਣੀ
ਮੁਰਖਤਾਕਰਕਹਿਤਾਹੂੰ ਏਹੁਮਨਸੁਖ ਆਪਕਾਨਾਮਪਤਿਤਪਾਵਣੁਸੁਣਕੇ

ਆਪਦਾ ਸਿਖਰੋਣੇਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਹੈ ਸੀਸਤਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ ਨੇਤਿਨਕਾਸਨਮ ॥
 ਨਕੀਆਬਿਠਾਯਾ ਤਿਨਦੋਨੋਕੋ ਆਪਨੇਪਾਸ ਅਤੇਫਿਰਮਰਦਾਨੋਕੋ ਬੁਲਾਇਆ ॥
 ਅਤੇਵਿਆਹੁਦੀ ਸਮਿਗੀ ਤਿਸਕੋ ਦੇਇਕਰ ਪਦਾਰਥਭੀ ਵੀਯਾ ਲੈਕਰਮਰਦਾ
 ਨਤਿਲਵੰਡੀਕੋਗਾਇਆ ਤਹਾਂਜਾਇਕਰਮਰਦਾਨੋਬੇਟੀਵਾ ਵਿਆਹੁਕੀਆਮ
 ਹਾਰਾਜਦਾਜਸਕਰਦਾਰਿਹਾ ਕੀਰਤੀ ਜਹਾਂਕਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜਦੀਫੈਲਗਈ ਸੁਲ
 ਤਾਨਪੁਰਮੈਂਮਨਸੁਖਰਹਿਣੁ ਲਗਾ ਬਠੀ ਸਰਧਾਕਰਗੁਰੂਜੀਕੀਟਹਿਲਕਰੇ
 ਦੇਇਦਿਨਕੋਬੀਤੇਮਹਾਰਾਜਬੈਠੇ ਸੇਢਨਚਾਂਪਤਾਹੈ ਅਰਜਕਰੀਹੈਮਹਾਰਾਜ
 ਜੀਏਹਸਿਸਾਰ ਬਡਾ ਅਧਘੋਰਹੈ ਇਸਤੇਮੇਰੀਰਖਿਆਕਰੇਮੈਂ ਆਪਕੀਸਰ
 ਣਹੋਂ ਉਸਦੀ ਅਰਦਾਸਸੁਣਕੇਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣੇਵਾਲੀਬਾ-
 ਣੀਕਹੀਹੈਮਨਸੁਖਜਹਾਹਉਮੈਂਹੋਤੀਹੈਮੈਂਮੇਰੀ ਕੀਤਿਸਕਰਬੰਧਾਇਮਾਨਏ
 ਹਜੀਵਹੋਇਆ ਹੈ ਏਹੁਮੇਰੇਪੁਤ੍ਰਹੋਨਾਇਸਤ੍ਰੀ ਸਿਨਬੰਧੀ ਪਦਾਰਥਏਨਾਵਿਚਹੀ
 ਏਹਬੰਧਿਆਭਾਇਆ ਹੈ ਇਸੀਕਰਕੇਦੁਖਪਾਵਦਾਹੈ ਸੋਬਿਨਗੁਰਮਿਥੇਏ ਏ
 ਹਜੀਵਨਹੀਛੁਟਦਾ ਜਨਮਮਰਨਨੂੰਪਾਵਦਾਹੈ ਇਸੀਵਾਸਤੇਇਸਹਉਮੈਂਕੋਤਿ
 ਆਗਕੇਪਰਮੇਸਰਕਾਸਤਿਨਾਮਜੁਵਾਹਿਗੁਰੂਹੈ ਤਿਸਕਾਜਾਪਕਰੇ ਪ੍ਰੇਮਕੋਸ ॥
 ਬਅਰਪਰਮੇਸਰਦਾਭਾਣਾ ਮੰਨੇ ਮਿਠਾਂਕਰਕੇ ਸਭਕੋਆਪਣਾਆਪਜਾਣਕੇ
 ਪਿਆਰਾਮਾਨੇਜੋਪਰਮੇਸਰਕਰੇਤਿਸਕੋਭੁਲਾਮੰਨੇ ਪਰਮੇਸਰਮੈਂਦੇਸਕੋਈਨ ॥
 ਅਰੋਪੋਹਉਮੈਂਨੂੰਤਿਆਗ ਪਰਮੇਸਰਦੇਨਾਮਮੈਂਲਿਵ ਲਗਾਵੇਭਾਣਾਮੰਨੇਇ
 ਸਰਸਤੇ ਪਰਮਪਦਕੋਪਹੁੰਚਜਾਵੇ ਗੋਵਿੰਦ ਅਭਿਆਸਏਹੁਕਰੇਗੇਤੌਂਸਤਪ
 ਦਕੋਪਾਵੇਗੇਜਗਤਦੇਬੰਧਨਾਨੂੰਤਿਨਕੇਮੁਕਤਪਦਕੋਪਾਵੇਗੇ ਏਹੁਜਨਕੇਮਨਸੁ
 ਖਕੇਮਨਕੋਬਡਾਸੁਖਹੋਇਆ ਕਿਤੇਨਕਦਿਨਸਾਹਿਬਕੇਪਾਸਰਹਿਕਰਟਹਿ-
 ਲਕਰਦਾਰਿਹਾਫਿਰ ਆਗਿਆਪਾਇਕਰਲਾਹੋਰਕੋਗਲਿਆਗਮਾਮਾਨਸੀ
 ਪੁਜਾਮਹਾਰਾਜਜੀਕੀਕਾਰਿਆਕਰੇਤਿਸਦਾਭ੍ਰਮਦੂਰਹੋਗਿਆ ਅਤਿਕੋਸਦਗ
 ਤੀਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀਹੋਇਆ ਅਤੇਭਾਗੀਰਥਪਾਸਸੇਵਾਕਰੇਭਾਈਬਾਭਾਨਿਤ
 ਮੇਰੀਖਾਨੇਕੀਵਿਹਾਰਕਾਰਕੋਕਰੇਬਾਹਰਤੇਸਾਮਾਨਖਰੀਦਨੇਕ ਕਾਮਅਰ
 ਜਿਸਕੋਦੇਣਾਹੋਇ ਸੋਮਹਾਰਾਜਕੇਹਥੋਂਦੀਯਾਜਾਏ ਇਸੀਤਰਾਂਮੇਰੀਖਾਨਾਬਹੁ
 ਤਚਲੇ ਬਡਾਵਿਹਾਰਦੇਣੇ ਲੇਣੇਕਾਹੋਵੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇ ਘਰਬੇਟਪੈਦਾ
 ਹੋਇਆ ਅਤੇਖੁਸ਼ੀਹੋਈਤਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਬਠੀ ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਈ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ

੨੨

੬੦

ਵਾਨ ਉ ਸੀਰੀ ਰਖਿ ਆਰੰਭ ਮਾਂ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਿਸ ਦੇ ਮੁਖ ਦੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਅਤੇ
ਆਪਣੇ ਸੀ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਿ ਆਇ ਸਦਾ ਬਡਾ ਪਬਿਚਲੇ ਗਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ
ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਇਸਦਾ ਪਬਿਚਲੇ ਗਾ ਏਹੁ ਸਾਧੂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪੋਤ੍ਰੇ
ਸਤੁਰ ਹੋਵਨਗੇ ਏਹੁ ਸੁਣਕੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕੋ ਸੀ ਮੁਖ ਤੋਂ ਕਹਿ ਆ ਹੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਇਕੁ ਹੋ
ਰਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਭਖਮੀ ਦਾਸ ਦੇ ਸਦਾ ਨਾਮ ਰਖਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਤਿਤ ਬਹੁਤ
ਵਧੇਗੀ ਇਸਦਾ ਪਬਿਚਲੇ ਗਾ ਉਸ ਦੀ ਸਤਿਨ ਬਡੀ ਹੋਵੇਗੀ ਭੀ ਆਨ ਗੁਣੀ
ਧੀਰ ਕਰਨ ਮਾਯਾ ਪਰੀ ਕਣ ਵਾਨ ਹੋਵਨਗੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸੁਣਕੇ ਬਡੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ
ਈ ਅਤੇ ਭਿਲਵੰਡੀ ਪਬਰ ਭੇਜੀ ਉਥੇ ਭੀ ਬਡੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ਮਹਿਤਾ ਕਾਛੂ ਸੁਣ
ਕੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸਤਿਤ ਕੋ ਬਡਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਅਖੇ ਅਜਮੇਰਾ
ਜੀ ਉਠਿਓ ਹੋਇਆ ਹੋ ਨਾਨਕ ਦੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲੇ ਆਪਿਕ ਕਮਾਈ ਹੋ ਜੋ ਦੇਹਿ ਸਾਧੂ
ਦਾ ਹੋਤ ਦੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਨ ਬਾਬ ਕੋਲੋਂ ਵਾਧਾ ਹੀ ਆਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਵਿਰਬੀ
ਹੋਣ ਕਰਿ ਸਦੀ ਹੋ ਦੁਕਾਨ ਉਤੇ ਭੀ ਕਈ ਜੀ ਅਲੇ ਲੈ ਜਾਵੇ ਹੋਨ ਪੋਤ੍ਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ
ਬਡਾ ਰਾਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਭਿਲਵੰਡੀ ਜਾਇਕੇ ਬਡੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਤੀ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ
ਜੀ ਬਡੀ ਰਾਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ਜਦ ਸੀਰੀ ਦੇ ਜੀ ਸਾਢੇ ਤਿਹੁ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਇ
ਕਾਦਿਨ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਪਰਤੋਰ ਕੀ ਜਾਮੋ ਵਿਚ ਬਾਬੇ ਜੀ ਉਸਦ
ਬਡਾ ਆਦਰ ਕੀਤਾ ਬੈਠਾ ਯਾ ਉਸ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਆਖਿਆ ਇਕ ਤੁਮੇ ਤੁਮ ਨਾਨ
ਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕਰੋ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਾਨਾ ਹੀ ਉਠਵ ਤੇ ਹੋ
ਗੇ ਇਤਨ ਕ ਹਿਕਰ ਓਹ ਚਲਦਾਰਿਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਮ
ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਜਗਤ ਜਾਲ ਨੂੰ ਛਡ ਦੇਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਕਾਲ ਬੇਬੇ ਜੀ
ਦੇ ਪਾਸ ਰਹਿ ਆਕਰੋ ਅਤੇ ਭੁਗੀਰਥ ਕੋ ਭੀ ਹੁਕਮ ਦੀ ਆ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਭੁਗਵੰਤ ਨੂੰ
ਯਾਦ ਕਰਿ ਆਕਰੋ ਸਨਮ ਸਫਲ ਤੁਮਾਰ ਭੀ ਹੋਵੇਗਾ ਹੋਰ ਭੀ ਜੋ ਕੋਈ ਸੁਲਤਾ
ਨ ਪੁਰਵਿਰੋ ਸਰਧਾ ਵਾਨ ਸੇ ਤਿਨ ਕੋ ਭੀ ਏਹੀ ਕਹਿਕਰ ਵਿਦਾ ਕੀਆ ਅਤੇ ਆ
ਪਨਿਤ ਇਸਨ ਨ ਕਰਨਾ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤੀ ਦੇ ਈਨ ਦੀ ਪਰਜਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਸਤੁਰ
ਹੀਰ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਸੋਚ ਸਨਾਨ ਵਾਂ ਕਰਕੇ ਭੁਗਵੰਤ ਦਾ ਪਿਆਨ ਕਰਵੇ ਹੁੰਦੇ
ਸੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਵੇ ਈਨ ਦੀ ਦੇਇ ਕਾਦਿਨ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਤਨ ਕਰਕੇ ਗਭਾਇਤੀ ਸੀ
ਓਹ ਭੀ ਹੋਇਆ ਈ ਸਤਿ ਪਾਟ ਤਿਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਵੇਈ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਨਿਤ ਸਨਾਨ
ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਜਦ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਮਾਤਾ ਦੇ ਉਦਰ ਮੇਂ ਆਏ ਸੀਰੀ ਦਾ ਸਿਆਣੇ ਹੋਏ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਖੀ ਕੇ ਉਦੇਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤੇ ਮੋਟੀ ਖਾਨੇ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਵਾਸਤੇ ਹੋ
 ਰਚ ਰਿਹਾ ਕਰ ਦੇ ਭੁਏ ਚਿਤ ਮੇਂ ਇਹ ਵੀਚਾਰ ਭੀ ਹੋਇਆ ਕਿ ਗੋਵਿੰਦ ਲੋਕ ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਸੇ
 ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਹੋਇਆ ਬਾਬੇ ਦਾ ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੀ ਠਕੁਰ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਰਖ
 ਦਾ ਕੇ ਭੁਯੋ ਕਰ ਬਰਣ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਜਲਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਅਰ ਹੁਕ
 ਮ ਦੀ ਆ ਹੋ ਬਰਣ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੇਵਕ ਕੇ ਸਾਬ ਲਜਾਇ ਕਰ ਮੇਰਾ ਭੁਗਤ ਜੋ ਨਾਨਕ ਹੈ ਤਿਸ
 ਕੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲੈ ਆਇਤ ਬ ਬਰਣ ਨੇ ਸੀ ਠਕੁਰ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਲ
 ਲੈ ਕੇ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵੇਈ ਨਦੀ ਕੇ ਬੀਚ ਆਇਆ ਜਹਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨਿਤ ਸਨਾਨ ਕ
 ਰ ਦੇ ਸੇ ਅਤੇ ਸੀ ਠਕੁਰ ਜੀ ਕੇ ਪਾਰਖ ਦ ਭੀ ਆਏ ਜਾਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਿ
 ਛ ਲੀ ਰਾਤ ਸਵਾਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹਿੰਦੀ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਨ ਗਏ ਅਤੇ ਬਸਤੁ ਮਹਾਰਾਜ
 ਦੇ ਸੇਵਕ ਦੇ ਪਾਸ ਲੀਤੇ ਹੋਏ ਸਨ ਆਪ ਵੇਈ ਦੇ ਕਨਾਰੇ ਦਾਤ ਠਕੁਰ ਕੇ ਵੇਈ ਵਿਚ ਵ
 ਨ੍ਹੇ ਤਾਂ ਬਰਣ ਦੇਵਤਾ ਉਠ ਕਰ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਖੜਾ ਆਣ ਹੋਇਆ ਸਾਮਣੇ ਨਮਸਕਾਰ
 ਰ ਕਰ ਕੇ ਬਰਣ ਦੇਵਤਾ ਨੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਹੇ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੀ ਆਪ ਕੋ ਸੀ ਠਕੁ
 ਰ ਜੀ ਨੇ ਯਾਦ ਕੀ ਆਹੈ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਜੀ ਇਹ ਨਾਨਕ ਹਿਕਰ
 ਟੁਬਕੀ ਮਾਰੀ ਪਾਰਖ ਦ ਸੁਖ ਪਾਲ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕਰ ਸੀ ਠਕੁਰ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਲੈ ਗ
 ਏ ਤਾਂ ਸੇਵਕ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਸੀ ਠਕੁਰ ਜੀ ਆਗੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਹੇ ਸੀ ਠਕੁਰ ਨਿਰੰ
 ਕਾਰ ਜੀ ਨਾਨਕ ਆਪ ਕਾ ਭੁਗਤ ਹਾਜਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਜਾਇ ਸਚੀ ਦ
 ਰਗਾਹ ਵਿਚ ਸੀ ਠਕੁਰ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਦੀ ਭੁਵਤ ਪੁਨ
 ਮ ਕਰੇ ਸਾਮਣੇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਤਬ ਕਕਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ
 ਕੇ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਏ ਅਤੇ ਓਹ ਖਿਜਮਤ ਗਾਰ ਕਪੜਿਆ ਦੇ ਪਾਸ ਖੜਾ ੨
 ਬਕਰਿਆ ਜਬਾਵਿਨ ਚੜ੍ਹਿਆ ਤਬ ਖਿਜਮਤ ਗਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿ
 ਚਾਰ ਕੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਰਿਆ ਉਂਦਿਰ ਨਾਵਣ ਦੜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫੇਰ
 ਨਿਕਲਿਓ ਨਹੀ ਏਹ ਕਿ ਆਵਾਸਤਾ ਭੁਇਆ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਖਿਜਮਤ ਗਾਰ ਨੇ
 ਆਇ ਕਰ ਨਬਾਬ ਦੇ ਲਤ ਖਾਨ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਹੇ ਖਾਨਸ
 ਲਾਮਤ ਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਰਿਆ ਉਂਦਿਰ ਨਾਵਣ ਦੜਿਆ ਸੀ ਪਰ ਫੇਰ ਨਿਕ
 ਲਿਓ ਨਹੀ ਮੈਂ ਦੇਇ ਪਹਿਰ ਖੜਾ ਉਂਡੀ ਕਦਾਰ ਹਿਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਖਾਨਸਾਹ ਦਿਆ
 ਹੀ ਅਸਵਾਰ ਹੋ ਕਰ ਦਰਿਆ ਉਂਦੇ ਘਾਟ ਉਪਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਓਹ ਅਸ ਬ
 ਨ ਦੇਖ ਕਰ ਮਲਾਹ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਓਹ ਨਾ ਕੋਲੋ ਜਾਲ ਪਵਾਇਆ

੮੩

ਅਤੇ ਟੁਕੜੀ ਆਲਵਾਈਆ ਅਰਮਹਾਂ ਜਾਲ ਪਵਾਏ ਪਰਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਸਰੀਰ ਲ
 ਧੋਨਾਹੀ ਤਾਂ ਦੋਲਤ ਖਾਨ ਪਠਾਨ ਵਲ ਗੀਰ ਹੋਇਕੇ ਡੇਰੇ ਉਠ ਆਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਬੇ
 ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਰਬਤਾ ਅਫਸੋਸਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ
 ਜੇਨਾਨਕ ਜੀ ਬਡਾ ਹੁਸੀ ਆਹੈ ਸੀ ਬਡਾ ਹਛਾ ਕਾਰ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਚਲਾਵ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ
 ਦੇਖਣੇ ਮੇਂ ਭੀ ਬਡਾ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਐਸਾ ਆਦਮੀ ਮਿਲ ਨਾਨਾਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਜੈਸਾ ਨਾਨ
 ਕ ਬਾਉਸਦੀ ਕੀਰਤੀ ਚੰਦਨ ਦੀ ਤਰਾ ਸਾਰੇਹੀ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਖੇਰਾਤ ਭੀ ਬਡੀ
 ਕਰਦਾ ਸੀ ਸੋ ਐਸੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਹਮ ਸੋਸਤੀ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਡੇਰੇ ਅ
 ਪਣੇ ਨੂੰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਭੀ ਬਡਾ ਕਸਟ ਪਵਾਹੋਇਆ ਆਪਣੇ ਪਰ
 ਨੂੰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਨ ਬੀ ਭੀ ਬਡਾ ਦੁਖ ਪਾਵਦੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਸੁਲਖਣੀ ਜੀ ਭੀ
 ਪਾਰ ਮੇਂ ਬਡਾ ਰੁਦਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਰ ਹਾਇ ਹਾਇ ਰੁਦਨ ਕੇ ਬਚਨ ਕਹਿਕਰ ਹੋਰ ਕ
 ਈ ਝਾਨਾ ਲਵਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਲੋਕ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨ ਆਪਨੀ ਆਪਨੀ
 ਉਕਤ ਜੁਗਤ ਕਰ ਦੁਖ ਪਾਵਦੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਇਕ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦਾ ਮਨ ਅਚਲ
 ਰਹਿਆ ਅਤੇ ਆਪਨੇ ਭਰਤਾ ਕੋ ਅਤੇ ਭਰਜਾਈ ਕੋ ਭੀ ਸਮਝਾਵਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂ
 ਜੇਨਾਨਕ ਜੀ ਪਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਹੈ ਓਹਨਾ ਏਹ ਕੋਈ ਚਰਿਤ੍ਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਦੇ ਖੇਧੀ ਰਜਨ
 ਲ ਅਖੀ ਕੁਛ ਔਰਹੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਣੁ ਜਮਣੁ ਤੇ ਰਹਿ
 ਤ ਹੈ ਤੇ ਭਰਜਾਈ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਹੇ ਸੁਮਤੁ ਤੂੰ ਧੀਰ ਜਕਰ ਤੇਰਾ ਸੀਰ ਸੋਕ ਕਰਨੇ
 ਜੇਗਨਹੀ ਦੇ ਖਡੇਰਾ ਭਰਤਾ ਆਇਆ ਜਾਣੁ ਅਤੇ ਐਸੇਹੀ ਸਨ ਬੀ ਆਨੂੰ ਸੋ
 ਕ ਕਰਕੇ ਆਤਰ ਦੇਖਕੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਰਾਤ ਕੋ ਸੀ ਬਾਬੇ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕੀਆ ਅ
 ਤੇ ਰਿਵੇ ਕਰਕੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਇਕੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਭਰਤਾ ਜੇਕਰ ਮੇਰਾ ਸਨੇਹ ਆਪਕੇ
 ਚਹਨਾ ਮੇਂ ਸਰਾ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪ ਸਵੇਰਹੀ ਪਰਗਟ ਹੋਇਕਰ ਵਰਸਨ ਦੇਵੇ ਅਰ
 ਸਰਬ ਸਨ ਬੀ ਆਦਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਸਭ ਕੇ ਸੁਖੀ ਕਰੇ ਵਰਸਨ ਦੇਕੇ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਕਟੋਰਾ ਭਰਕੇ ਵੀਆ ਆਪ
 ਏਹ ਥੀ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚੋਂ ਅਤੇ ਆਗਿਆ ਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਏਹੁ ਹੋਈ ਜੇਹੇ ਸੀ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹੁ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪਿਆਲਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਪੀਉ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਮਝਾ ਟੇਕ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਪੀਤਾ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਬਹੁਤ
 ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਨਾਨਕ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹਾਂ ਜ
 ਹਾਂ ਕਹਾਂ ਤੇਰਾ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਮੇਂ ਤੇਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕੋਈ ਤੇਰਾ ਨਾਮ

੬੩

ਲੇਵੇਗਾ ਅਰਜਪੇਗਾਤੇਜਪਾਵੇਗਾ ਸੋਭੀਨਿਹਾਲਹੋਵੇਗਾ ਅਰਜੋਕੋਈਤੇਹੋਪਥਿਮੇ
 ਆਵੈਗਾਤਿਸਕੋਭੀਮੇ ਮੁਕਤਕਰਾਂਗਾ ਸੋਭੀਮੇਗਨਾਮਸਿਸਾਰਵਿਖੇਜਾਇਕਰਜਪ
 ਅਤੇਲੋਕਾਤੇਭੀਜਪਾਉਪਰਤੈਨੇਸਿਸਾਰਤੇਨਿਰਲੇਪਰਹਿਣਾ ਅਤੇਨਾ। ਦਾਨਇਸ
 ਨਾਨਦਇਆਧਰਮ ਅਤੇਪਰਉਪਕਥਵਿਚਰਹਿਣਾਮੇਤੈਨੂੰ ਆਪਣਾਨਾਮਾਦਿ
 ਤਾਹੈਸੋਭੀਏਹੁਪਰਮਾਰਥਕਰਕੇਜੋ ਸਿਸਾਰਨੂੰਨਾਮਜਪਾਉਤਾਂ ਸ੍ਰੀਬਾਬੇਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਜੀਬਲਜੁਗਸੋਧੋ ਸੋਮਹਾਂਕਲੀਕਾਲਹੈ ਅਰਸਿਸਾਰ
 ਰਨ੍ਹਿਭੁਰਮਾਇਕੈ ਬੁਰੇਕਰਮਕਮਾਵੇਗਾ ਅਤੇਤੁੰਤਾਸਭਕੁਛਜਾਣਦਾਹੈ ਪਰਜੀਤੀ
 ਤਾਂਮੈਨੂੰ ਆਪਣਿਆਹੀਚਰਨਨਾਲਦਖਜੀਤਾਂਸ੍ਰੀਨਿਰੰਕਾਰਜੀਨੇਕਹਿਆਹੈ
 ਨਾਨਕਜੀਤੁੰਮਤਰੂਹੈਜੋਮੈਤੈਨੂੰ ਆਪਣਾਨਾਮਾਦਿਤਾਹੈਸੋਤੇਰੇਨੇਕੁਛਨਹੀਅ
 ਟਵੇਕਾ ਅਤੇਹੋਨਾਨਕਜੀਤੈਨੂੰਧਰਤੀ ਅਤੇਅਸਮਾਨਭੀਰਹੁਦੇਣਗੇ ਪਰਤੁੰਮੇਰੇ
 ਸਿਮਰਣਵਿਚਰਹਿਣਾ ਅਤੇਮੈਂ ਆਪਣੀਕੁਦਰਤਤੇਕ੍ਰਿਪਾਤੇਰੇਨਾਲਦਿਤੀਹੈਤੰ
 ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਨੇਮਥਾਟੇਕਿਆਤਾਂਸ੍ਰੀਨਿਰੰਕਾਰਜੀਨੇਕਹਿਆਹੈਨਾਨਕਭੁਗਤਜੀਮੇ
 ਰੇਨਾਮਦੀਵਤ੍ਰਿਆਈਤੁੰਕੈਸ੍ਰੀਹਿਕਕਰੈਗਾਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਸਾਹਿਬਨੇਇਕਸ
 ਬਦਆਖਿਆਸ੍ਰੀਗਾਂਗਾਵਿਚ॥ ਸ੍ਰੀਗਾਂਗਾਮਯਲਾ॥ ਕੋਟਿਕੋਟੀਮੇਰੀਆਰ
 ਜਾਪਵਣਪੀਅਣੁਆਪਿਆਉ॥ ਚੰਦਸੂਰਜਦੋਇਗੁਣੈਨਦੇਖਾਸੁਪਨੈਸਉਣੁਸ
 ਥਾਉ॥ ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਨਪਵੈਮੈਕੇਵਡੁਆਖਾਨਾਉ॥ ੧॥ ਸਾਰਾਨਿਰੰਕਾਰਨਿਜ
 ਥਾਉ॥ ਸੁਣਸੁਣਿਆਖਣੁਆਖਣੁਜੇਭਾਵੈਕਰੇਤਮਾਉ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕੁਸਯੰ
 ਟੀਆਂਦਾਰਦਾਰਪੀਸਣਪੀਸਾਂਪਾਇਆਰੀਸੇਤੀਜਲੀਆਭੁਸਮਸੇਤੀਰ
 ਲਿਜਾਉ॥ ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਪਵੈਹਉਕੇਵਡੁਆਖਾਨਾਉ॥ ੨॥ ਪਦੀਹੋਇਕੋਜੇ
 ਭੁਵਸੈਅਸਮਾਨੀਜਾਉ॥ ਨਦਰੀਕਿਸੇਨਾਅਵਊਨਾਕਿਛਪੀਆਨਖਾਉ॥
 ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਪਵੈਹਉਕੇਵਡੁਆਖਾਨਾਉ॥ ੩॥ ਨਾਨਕਕਾਗਦਲਖਮਨਾਪ
 ਕ੍ਰਿਪਕ੍ਰਿਕੀਚੈਭਾਉ॥ ਮਸੁਤੋਟਿਨਾਵਈਲੇਖਣੁਪਵਣੁਚਲਾਉ॥ ਭੀਤੇਰੀਕੀ
 ਮਤਿਨਪਵੈਹਉਕੇਵਡੁਆਖਾਨਾਉ॥ ੪॥ ੧॥ ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਥ॥
 ਹੇਭੁਗਵੰਤਤੇਰੀਮਹਿਮਾਅਪਾਰਹੈਜਿਸਦਾਪਰਾਵਰਨਹੀਪਾਇਆ ਜਾਂ
 ਦਾਅਤੇਐਸੇਸਾਧਨਭੀਕਰੀਏਤਦਭੀਤੇਰੀਮਹਿਮਾਨਹੀਆਖੀਜਾਂਦੀਕ
 ਰੇਨ੍ਹਾਹੀਕਰੇਨ੍ਹਾਂਬਰਸਾਦੀਅਰਬਲਾਹੋਵੇ ਅਤੇਪਵਣੁਦਾਹੀਪੀਵਣੁਹੋਵੇਤੇ
 ਪਵਣੁਦਾਹੀਖਾਣੁਹੋਵੇ ਅਰਬਕਿਆਪਵਣੁਅਹਰੀਹੀਰਹੀਏ ਅਤੇਹੋਵੇ

੬੪

ਇਹ ਬਤੋਗੁ ਠਾਐ ਸੀ ਹੋਵੇ ਜਿਥੇ ਰਹਿ ਮਾਂਹੋ ਸੁਰਜ ਭੀ ਨਹੀ ਨਜਰ ਆਵਣ ਅ
ਤੇ ਸੋਣ ਵਾਸਤੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਭੀ ਬਾਉਨ ਹੋਵੇ ਸੁਪਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾ ਸਵੀਏ ਐਸੀ ਤੋ
ਗੁਠਾ ਹੋਵੇ ਤੰਗ ਅਰਬ ਕਿਆ ਸੋਣੇ ਦੀ ਬਾਉਨ ਹੋਵੇ ਏਤਨੇ ਸਾਧਨ ਭੀ ਕਰੀਏ
ਤਉ ਭੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਜੇਕੋ ਭਾਵਨਾ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਆਖੀਏ ॥੧॥ ਆਪਕੋ
ਸਾਰੈ ਸਚਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਨੇ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੈ ਅ
ਰਬ ਕਿਆ ਤੇਰੇ ਅਸਥਾਨ ਤੀਕਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ॥੧॥ ਜਿਤਨੇ ਲੋਕ
ਹੈਨ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਕੋਲੋਂ ਸੁਣ ਸੁਣ ਆਖਣ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਹੋਨ ਜੇਹੜੇ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵਦ
ਹੈਨ ਤਓ ਚੁਜੀਵ ਤੇਰੀ ਚਾਹਕਰ ਦੇਹਨ ਆਖਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਖਦੇ ਹੀ ਹੈਨ ਪਰੰਤੂ ਜੇ
ਤੈਨੂੰ ਭਾਵਦਾ ਹੋ ਚੁਜੀਵ ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਐਸੇ ਸਾਧਨ ਭੀ ਕਰੇ ਆਪ
ਣੇ ਆਪਕੋ ਕੁਹਾਵੇ ਕਿਆ ਇਕ ਵਾਰੀ ਛੁਰੀ ਮਾਰਕੇ ਕਟਿ ਸੁਟਿਆ ਅਤੇ ਵਾਰ ਵ
ਰ ਕਿਆ ਵਾਲ ਵਾਲ ਕਰਕੇ ਕਟਿ ਸੁਟੀਏ ਨਿਕਾ ਕਰਕੇ ਭੀ ਕਟੀਏ ਫੇਰ ਪੀਸ
ਣ ਝਉ ਰਕੀ ਤਿਸ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਪਾਇਕਰ ਪੀਸਾਈਏ ਫੇਰ ਅ
ਗਵਿਚ ਪਾਇਕੇ ਜਲਾਈਏ ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਅਤੇ ਭੁਸਮਨਾਨ ਭੁਸਮਰਨ
ਇਦੇ ਵੀਏ ਐਸੇ ਸਾਧਨ ਭੀ ਕਰੀਏ ਤੋਭੀ ਹੋਭੁਗਵੀਤ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀ ਪਾਈ
ਜਾਂਦੀ ਹਉਕੇ ਭਾਵਨਾ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਆਖਾ ਫੇਰ ਐਸੇ ਸਾਧਨ ਹੋਰ ਭੀ ਕਰੀਏ ਪ
ਛੀ ਹੋਇਕਰ ਜੇ ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਵਿਚ ਭੁਵੀਏ ਇਕ ਅਸਮਾਨ ਕਿਆ ਸੈਕਾ ਕੀਅ
ਅਸਮਾਨਾ ਵਿਚ ਉਡਕੇ ਜਾਵੀਏ ਐਸਾ ਸੁਖ ਮਰੂਪ ਧਾਰੀਏ ਨਕ ਛਪੀ ਵੀਏ
ਤੇ ਨਾਕ ਛਪਾ ਵੀਏ ਤੋਭੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਜੇਕੋ ਭਾਵਨਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਖਦੇ ਹੋਨ ਲਖ ਮਣਾ ਦੇ ਕਾਗਤ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹ
ਕੇ ਓਹਨ ਕਾਗਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਚ ਭਾਉ ਭੀ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਸਾਹੀਏ
ਤਨੀ ਬਣੇ ਜਿਸ ਦਾ ਤੋਟ ਨਾ ਆਵੈ ਬਨਾਸ ਪਤੀ ਦੀ ਆਕਲ ਮਾਰਕੇ ਲਿਖਨੇ ਦ
ਲਾਪਵਣ ਦੇਵਤਾ ਹੋਵੇ ਤੋਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਜੇਕੋ ਭਾਵਨਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ
ਹੈ ਤੂੰ ਬਿਅਤਿ ਹੈ ਜਾਂ ਏਹੁ ਸਬਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕ
ਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਿਸ ਪਰ ਤੇਰੀ ਨਜਰ ਤਿਸੇ ਪਰ ਮੇਰਾ ਕਰਮ ਮੇ
ਰਾ ਨਾਉ ਸ੍ਰੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਅਰਤੇਰਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਮੇਸਰ ਇ
ਤਨਾ ਸੁਨਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਨੇ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਸਿਰੇ ਪਾਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਪਾਹਿ ਨਾਇ ਆ ਤਾਂ

ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹੇਸ਼ੀਪਰਬ੍ਰਹਮਜੀਮੇਨੂੰਤੂੰਓਹੀਸਿਰੇਪਾਉਦੇਹੁਜੀਜੋਮੇਂਤੇ
 ਰਾਨਾਮਹੀਜਪਦਾਰਹਾਂਜੀਤਾਂਸੀਨਿਰੰਕਾਰਜੀਕਹਿਆਹੇਨਾਨਕਜੀਮੇਂਤੂੰਨੂੰਆਪ
 ਏਨਾਮਦਾਸਿਰੇਪਾਉਦੇਤਾਂਹੋਸੋਤੂੰਇਸਨਾਮਕੋਆਪਭੀਜਪਅਤੇਸੀਸਾਰਕੋਭੀ
 ਉਪਦੇਸ਼ਦੇਇਕਰਜਪਾਉ॥ ੧॥ ਓਸਤਿਨਾਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਿਰਭਉਨਿਰਵੈਰਅ
 ਕਾਲੂਮੂਰਤਿਅਜੂਨੀਸੈਭੰਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜਪੁ॥ ਜੋਕੋਈਤੇਰੇਪਾਸੇਮੇਂਆਵੇ
 ਗਾਂਸਭੁਕੋਮੇਂਬਖਸਾਗਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਖੜੋਹੋਇਕਰਏਕਏਹੁਸਬਦ
 ਸੁਣਾਇਕਰਨੂੰਉਤਕਰੀਸੀਨਿਰੰਕਾਰਜੀਦੇਅਗੇਤਾਂਸੀਠਾਕੁਰਜੀਨੇਹੁਕਮ
 ਦੀਆਹੇਨਾਨਕਦੁਕਾਨਦੀਕਿਰਤਛੋਡਕੇਅਬਸੀਸਾਰਕੋਮੇਰੇਨਾਮਦਾਜਪਜ
 ਪਾਓਅਰਜਗਤਮੇਂਮੇਰੇਨਾਮਕਾਰਕਫੇਰੋਅਤੇਸੀਨਿਰੰਕਾਰਜੀਨੇਨਉਨਿਧੀ
 ਅਠਾਰਾਸਿਧੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਚਰਨੀਲਾਇਦਿਤਿਆਅਰਵਿਦਿਆਕੀ
 ਤਾਂਫੇਰਸੀਠਾਕੁਰਜੀਨੇਆਪਨੇਪਾਰਖਦੇਕੋਹੁਕਮਦੀਆਜੋਤੁਮਸੀਨਾ
 ਨਕਜੀਕੋਉਸੀਘਾਟਪਰਪਹੁੰਚਾਇਆਵੇਤਾਂਸੇਵਕਆਇਕਰਸੀਨਾਨ
 ਕਜੀਕੋਉਸੀਅਸਥਾਨਪਰਪਹੁੰਚਾਇਗਏਤਾਂਜਿਸਦੇਲੇਸੀਗੁਰੂਜੀਦ
 ਰਿਆਉਦਿਖੇਨਾਵਣੁਆਵਦਾਸੀਉਸੀਦੇਲੇਓਹੁਖਿਜਮਤਗਾਰਕਪੜੇਲੇ
 ਕਰਦਾਰਿਆਉਪਰਚੋਜਉਥੇਹੀਆਇਬੈਠਦਾਸੀਜਦਤੀਸਰਾਦਿਨਹੋਇਆ •
 ਖਿਜਮਤਗਾਰਨੂੰਖੜੋਤਿਆਤਾਂਉਸਦੇਲੇਗੁਰੂਬਾਬਾਜੀਦਰਿਆਉਦਿਖੋਚੋਖ •
 ਹਰਿਨਿਕਲਆਯਾਤਾਂਖਿਜਮਤਗਾਰਨੇਦੇਖਕਰਦੌੜਕੇਬਾਬੇਜੀਦੇਚਰਨਾ
 ਤੇਮਧਾਟੇਕਿਆਅਤੇਕਪੜੇਅਗੇਰਖੇਠਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਸੇਵਕਨੂੰਆ-
 ਖਿਆਨਿਹਾਲਭਾਈਤਾਂਇਤਨੇਕਹਿਏਨਾਲਕਪਾਟਉਸਦੇਖੁਲਗਏਅ
 ਤੇਹੀਆਨਹੋਇਓਹੀਆਤਿਸਨੂੰਅਤੇਓਸਨੂੰਫੇਰਗਾਹਦੀਓਰਭੁਜਿਆਕਹਿ
 ਆਬੇਬੇਜੀਕੋਜਾਇਕਰਕਹੁਜੁਤੇਰਾਭਾਈਜੀਆਇਆਹੈਇਤਨਾਸੁਣਕ
 ਰਸਾਰਾਪਰਵਾਰਖਸੀਹੋਇਆਅਤੇਸੁਲਖਣੀਜੀਕੋਬਡਾਧੀਰਜਆਨੰਦਹੋ
 ਇਆਭੁਈਆਜੈਰਾਮਸੁਣਦੇਹੀਜਾਇਕਰਮਿਲਿਆਜਦਸੀਗੁਰੂਜੀਦਰਿ
 ਆਓਸਹਰਨੂੰਆਏਠਾਂਸਭੁਲੋਕਾਨੇਕਹਿਆਏਹਤਾਦਰਿਆਓਵਿੰਚਪਾਇ
 ਆਸੀਅਤੇਦਉਲਤਖਾਨੇਜਲਪਵਾਇਆਸੀਤਦਭੀਨਹੀਸੀਨਿਕਲਿ
 ਆਬਹੁਤਲਭੁਬਕੇਸਾਨਨਹੀਸੀਲਭਾਹੁਣਕਿਬੇਨਿਕਲਆਇਆਤਾਂ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਦੀਪੁਰਆਏਦੇਖੇਤੋਜੀਦਰੇਲਗੇਹੈਨਪੁਛਿਆਜਦਰੋਕਿਉ

੨੬

ਲਗਾਏਪੇਨਤਾਂ ਜੈਰਾਮਨੇਕਹਿਆਨਬਾਬਨੇਲਗਾਏਹੈਨਹੁਕਮਕੀਤਾਜੀਦਰੇ
 ਤੇਰੁਕਰ ਦੁਕਾਨਲੁਟਲਓਜਿਸਦਾਜੀਅਰਹੇਲੈਜਾਇ ਅਤੇਮੁਖਤੇਏਹੁਕਾਰਿ
 ਨਨਕੋਈਹਿੰਦੂਹੈਨਕੋਈਮੁਸਲਮਾਨਹੈਅਤੇਲੋਕਹੁਕਮਸੁਨਕਰਲਗੇਲੁਟਨੁਜੈ
 ਰਾਮਭੀਖੜਵੇਖੇਅਤੇਆਪਣੇਗਲਾਵਿਚਖਫਨੀਪਹਿਣੁਲਈਅਤੇਖੜੇਦੇ
 ਖਦੇਹੈਨਲੁਟਹੋਰਹੀਹੈਦੋਲਤਖਾਨਕੋਖਬਰੋਈਵਹੁਭੀਆਇਆ ਅਤੇਸਾਰਿ
 ਬਾਨੇਉਸਦੀਝਫਵੇਖਿਆਹੀਨਹੀਬੋਲੇਭੀਨਹੀਤਾਂ ਲੋਕਆਖਿਆਖਾਨਜੀ
 ਨਾਨਕਤਾਦਰਿਆਉਦਿਚਪਾਇਆਸੀਸੋਇਸਨੇਓਬੋਰੇਟਖਾਧੀਹੈਏਹੁਖਲੀ
 ਨਹੀਇਸਨੂੰਕੁਛਖੁਦਾਇਦੀਮਿਹਰਹੋਈਹੈਅਤੇਲੋਕਲੁਟਦਿਆਨੂੰਦੋਲ
 ਤਖਾਨੇਹਟਾਇਦੀਆਅਤੇਕਹਿਆਜੈਰਾਮਹਟੀਕੋਬੰਦਕਰੇਅਤੇਦੋਲਤ
 ਖਾਨਦਿਨਗੀਰਹੋਇਕੇਘਰਨੂੰਉਠਆਇਆਅਤੇਸੀਗੁਰੂਜੀਬਾਹਰਨਿਕ
 ਲਕਰਕੇਖੜਹੋਇਗਿਆਮੁਖਤੇਹਿੰਦੂਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਦੋਨੋਕਾਨਿਖੇਧਕਰੇ
 ਡੇਕਾਜੀਨੇਸੁਨਕੇਬਾਬੇਜੀਵੇਪਾਸ ਆਣਕੇਕਹਿਆਹੈਨਾਨਕਜੀਤੁਸੀਆਖ
 ਦੇਹੋਨਕੋਈਮੁਸਲਮਾਨਹੈਅਤੇਨਕੋਈਹਿੰਦੂਹੈਤੁਥਨੇਕਿਆਪਾਇਆਹੈ
 ਤਾਂਬਾਬੇਕਹਿਆਜੈਹਿੰਦੂਅਵੇਕਤਮਕਰੇਸੋਈਹਿੰਦੂਕਹੀਦਾਹੈਅਤੇਜੋਮੁ
 ਸਲਮਾਨਾਵੇਕਰਮਕਰੇਸੋਈਮੁਸਲਮਾਨਤਾਂਕਾਜੀਪੁਛਿਆਮੁਸਲਮਾਨ
 ਦੇਕਰਮਕੇਹੜੇਹੈਨਤਾਂਬਾਬੇਆਖਿਆਸਲੋਕਮਃ੧ ਮੁਸਲਮਾਨਕ
 ਹਾਵਣਮੁਸਕਲਜਾਹੋਇਤਾਂਮੁਸਲਮਾਨਕਹਾਵੈਅਵਲਔਲਦੀਨਕਰ-
 ਮਿਠਾਮਸਕਲਮਾਨਾਮਾਲਮੁਸਾਵੈਹੋਇਮੁਸਲਮਦੀਨਮੁਹਾਣੇਮਰਨਜੀ
 ਵਨਕਭਰਮਚੁਕਾਵੈਰਬਕੀਰਜਾਇਮਨੈਸਿਰਉਪਰਕਰਤਾਮਨੈਆਪ
 ਗਵਾਵੈਤਉਨਾਨਕਸਰਬਜੀਅਮਿਹਰੀਮਤਹੋਇਤਾਮੁਸਲਮਾਨਕਹਾਵੈ
 ੧॥ਮਿਹਰਮਸੀਤਾਸਿਦਕਮੁਸਲਾਹਕਹਲਾਲਕੁਰਾਨਾਸਰਮਸੁਨਤਸੀਲ
 ਰੇਜਾਹੋਹੁਮੁਸਲਮਾਨਾਕਰਣੀਕਾਬਾਸਚਪੀਰਕਲਮਾਕਰਮਨਿਵਾਜਾਤ
 ਸਬੀਸਾਤਿਸੁਭਾਵਸੀਨਾਨਕਰਖੇਲਾਜਾ। ਤਿਸਕਾਪਰਮਾਰਝਾ।
 ਹੇਕਾਜੀਮੁਸਲਮਾਨਕਹਾਵਣਾਭੀਬਹੁਤਔਖਾਹੈਬਹੁਤਮੁਸਕਲਹੈਜੇ
 ਕਰਾਇਤਨੇਲਖਨਹੋਵਨਤਾਮੁਸਲਮਾਨਕਹੀਦੈਕੇਹੜੇਲਖਨਹੋਵਨਅ
 ਵਲਪਹਿਲੇਔਲੀਆਲੋਕਜੋਸਿਤਹੈਨਤਿਨਦਾਦੀਨਜੋਧਰਮਹੈਤਿਸਨੂੰ
 ਮਿਠੰਕਰੇਮਸਕਲਾਕਰੇਮਾਨਦਾਕਿਆਅਭਿਮਾਨਕੋਦੁਰਕਰੇਅਤੇਮਾ

ਲਖਨ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾਮ ਉਪਰ ਖਰਾਇਤ ਕਰੇ ਹੋਵੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾਇਮਾ ਕੀ
 ਆਇਸ ਬਿਤ ਮੁਹਾਣੇ ਜੋ ਹੈ ਨ ਮੁਖੀ ਮੁਲਾਹ ਸਿਤ ਜਨ ਜੋ ਸਿਸਾਰ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵੇ
 ਲੇ ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਦਾ ਸਿਸਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੇ ਰਬ ਦਾ ਭਾਣਾ ਸਿਰ ਉਪਰ ਮੀਨੈ
 ਕਰਤੇ ਨੂੰ ਮੁਖ ਮੀਨੈ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜੋ ਆਪ ਭਾਵੇ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੇ ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨ ਸੁਬਤ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਮਿਹਰ ਬਾਨੀ ਕਰੇ ਜੇ ਕਰੇ ਹੋ
 ਲਖਣ ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਸਭਨ ਦੇ ਉਪਰ ਮਿਹਰ ਕਰਨੀ ਏਹੁ ਮਸੀ
 ਤ ਕਰਨੀ ਹਕ ਹਲਾ ਲਾਖਾਨਾ ਸੋਈ ਕਰਨ ਪੜੇ ਪਾਪਾ ਵਲੋਂ ਸਰਮ ਕਰਨੀ ਏਹੀ
 ਸੁਨਤ ਕਰਵੈ ਜਤ ਸਤ ਜੇ ਨਾਰਖਣਾ ਏਹੋ ਰੋਜਾਰ ਬੇ ਤੋਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਜੇ
 ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਏਹੁ ਮਕਾ ਕਰੇ ਜੇਹਨ ਸਰ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ਏਹੁ ਪੀਰ ਕਰੇ ਸੁਭ ਕਰ
 ਮ ਕਰਨੇ ਏਹੀ ਕਲਮਾ ਪੜੇ ਅਤੇ ਨਿਵਾਜ ਕਰੇ ਜੇਹਨ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਭਾਣਾ ਮਨਿਣਾ
 ਹੈ ਏਹੁ ਤਸਬੀ ਫੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਵਰਗਾ ਹਵਿਰ
 ਪਤ ਰਹੈ ਗੀ ਹੇ ਕਾਜੀ ਏਹੁ ਲਖਣ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹਿੰਦੂ
 ਆਵੇ ਲਖਣ ਕੋਣ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸਲੋ ਕਕਹਿ ਆ॥ ਸਲੋ ਕਮ ਹਲਾ ੧
 ਹਿੰਦੂ ਭੁਲੇ ਅਖੁ ਦੀ ਜਾਹੀ ਨਾਰਦ ਕਹਿ ਆਸਿ ਪੁਜ ਕਰਾਹੀ ਅਧਿ ਗੁਰੇ ਅਧਿ
 ਅਧਾਰਾ ਪਾਬਰ ਲੋ ਪੁਜਹਿ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਜਿ ਆਪ ਭੁਬੇ ਤੁਮ ਕਹਿ ਤਰ
 ਣਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਪਰ ਹਰ ਕਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨ ਨਿਵਾਤ ਜਮਾਇ ਆ ਅਹਿ ਕਾਰ ਚੁਕਾਵੈ ਤਜ
 ਕਾਮ ਕਾਮ ਨੀ ਮੋਹ ਤਜੈ ਰਾਂ ਅਜਿਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਵੈ ਤਜਮਾਨ ਅਭਿਮਾਨ ਪ੍ਰੀ
 ਤਿ ਸੁਤ ਦਾਰ ਤਜ ਪਿਆਸ ਆਸ ਆਸ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਾਰ
 ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਮਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਹਿੰਦੂ ਭੁਲੇ ਹੋਏ ਹੈ ਨ ਅਤੇ ਉਪਠੇ ਹੀ ਜਾਵੇ ਹੈ ਨ ਅ
 ਤੇ ਮਨ ਨਾਰਦ ਦੇ ਆਖੇ ਲਗਵੇ ਹੈ ਨ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਅਧਿ ਹੈ ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸਟੀ ਨਹੀ ਦੇ
 ਖਸਕਦੇ ਤੇ ਗੁਰੇ ਹੈ ਨ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਜਸ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਪਬਰਾਨੂੰ ਪੁਜਦੇ ਹੈ ਨ ਮੁ
 ਰਖ ਹੈ ਨ ਸੋ ਪਰ ਜੇੜੇ ਆਪ ਭੁਬਣ ਵਾਲੇ ਹੈ ਨ ਜੋ ਤਿਨ ਨੂੰ ਕਿਸਤ ਰਾਂ ਤਾਰਣ ਵਾਲੇ ਹੋ
 ਵਨਗੇ ਹਿੰਦੂ ਅੰਦੇ ਕਰਮ ਏਹੋ ਹੈ ਨ ਤਿਆਗੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਅਤੇ ਭੂਠ ਭੀਨ ਬੋਲੇ ਤੇ
 ਨਿੰਦਿਆਨ ਕਰੇ ਅਤੇ ਅਹੰਕਾਰ ਦੀ ਤਾਂਜ ਨਹੀ ਉਠਾਵੈ ਇਸ ਤੀ ਆਵਕਾਂ ਦਾ ਸਰ
 ਨ ਕਰੇ ਅਤੇ ਚਿਤ ਦੀ ਆਕਾਸ਼ ਨ ਦੂਰ ਕਰੇ ਇਤਨਿਆ ਕਰਮ ਕੀਤਿ ਆਦਾਫ
 ਲ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਇਨ ਜੋ ਮਾਇਆ ਅਬਵਾਸੀ ਸਾਰ ਇਸ ਦੇ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਆਹੀ ਪ
 ਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਪਾਇ ਲੈਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਮਾਨ ਕੋ ਭੀਤਿ ਆਗਵੇਵੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਭੀ

੨੨

ਦੇਵੇ ਅਰਘਸਚੇ ਪਰਮੇਸਰਕੀ ਕਾਰ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹਾਂ ਅਬਮੇਦੀ ਖਨੇਵੀ ਕਚ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ
 ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕਰ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ ਪਰ ਘਰ ਦੀ ਵਲ ਵੜਿਓ ਨਹੀਂ ਬਾਹਰ
 ਹੀ ਰਹਿਣੇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਮੂਲਚੋਣ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਜੋਸਾ ਹੁਰਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੁਣਕ
 ਰਜਲਕੇ ਅਗਾਰ ਹੋਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਤੀਸਰੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਬੇਟਾ ਲਖਮੀ ਦਾ ਸਪੇ
 ਦੇ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੂਲਚੋਣ ਬਾਬੇ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮੂਲਚੋਣ ਦਾ ਸਾਮਾ ਪੰਡਤ ਮੇਲੀਆਹਾ ਮੂਲਾ ਸਾਮੇ
 ਪੰਡਤ ਨਾਲ ਸੇਵਕੀ ਦਾ ਵਰਖਦਾ ਆਹਾ ਸਾਮੇ ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਮੂਲੇ ਆਖਿਆ ਪੰਡਤ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿ-
 ਆਕਰਾ ਦੇਖੋ ਨਾਨਕ ਕੁਛ ਕਾਰਕੀ ਮਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਧਰੇ ਨਿਕਲੀ ਜਾਵਾ ਹੈ ਘਰ
 ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਨ ਇਜੇ ਹੀ ਆਗਲਾ ਕਰਕੇ ਮੂਲਚੋਣ ਅਤੇ ਕਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਮੈਂ ਵਖੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਮੇ ਪੰ-
 ਡਤ ਕਹਿਆ ਚਲਦੇ ਖਾ ਮੂਲਾ ਨਾਨਕ ਕਿਥੇ ਹੈ ਮੈਂ ਚਲਦਾ ਹਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਤਾਂ ਮੂਲਚੋਣ
 ਕਹਿਆ ਪੰਡਤ ਜੀ ਚਿਹੁਤਾ ਗੋਰਾ ਮਨੀ ਆਵਿਚ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਮਾ ਪੰਡਤ ਤੇ ਮੂਲਾ ਨਾ-
 ਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਏ ਆਇਕਰ ਆਖਿ ਚਿਨੇ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹ ਕਿਆ ਸਾਂਗ ਬਣਾਇਆ
 ਹਈ ਅਤੇ ਕਿਆ ਕਰੀ ਆਗਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਬਰਦਾਰ ਹੈਂ ਕੋਈ ਕਿਰਤ ਕਾਰ ਚਲਕੇ
 ਕਰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਇਕ ਆਖਿਆ ਬਸੰਤ ਵਿਚਾ ॥ ਬਸੰਤ ਮਃ ੧
 ਰਾਜਾ ਬਾਲਕ ਨਗੀ ਕਾਰੀ ਦੁਸਟਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰੇ ॥ ਦੁਇ ਮਾਈ ਦੁਇ ਬਾਪ ਪਤੀ ਅਹਿ
 ਪੰਡਤ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਸੁਆਮੀ ਪੰਡਤ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ॥ ਕਿਨ ਬਿਧ ਪਾਵਉ ਪਾਣ
 ਪਤੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਿਸਦਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਸੁਣਹੁ
 ਸੁਆਮੀ ਪੰਡਤ ਜੀ ਕਾਇਆ ਜੋ ਏਹੁ ਸਰੀਰ ਹੈ ਸੋ ਕਰੀ ਨਗੀ ਹੈ ਅਰਮਨ ਜੇਨ੍ਹ ਹੈ ਸੋ
 ਇਸ ਵਿਚ ਰਾਜਾ ਹੈ ਪਰ ਬਾਲਕ ਰਾਜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੀ ਕਾਰ ਏਹੁ ਪੰਜੇ
 ਦੁਸਟ ਹੈਨ ਏਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨਾਵਿਹਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਲ ਸਿਰਤੇ ਹੈ ਜਿਸ ਵਕਤ ਪ੍ਰਭੂ ਗਾ-
 ਇਸ ਜੀਵਨ ਪਕੜੇ ਗਾਤ ਕਾਇਆ ਕਰੀ ਨਗੀ ਚਹਿ ਜਾਵੇਗੀ ਅਵਿਦਿਆ ਅਤੇ ਮ
 ਇਆ ਏਹੁ ਦੋਨੇ ਮਾਵੇ ਹੈਨ ਇਕਈ ਸੁਰਤੇ ਜੀਵ ਵੇਪਿਤਾ ਹੈਨ ਇਨ ਦੁਹਾਂਦਾ ਜਾਣਿ ਆਹੋ
 ਇਆ ਇਸੀ ਤੇ ਇਹ ਕੁਟਲ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਏਹੁ ਸਵਰੇ ਹੋ ਪੰਡਤ ਜੀ ਇਹੁ ਵਿਚਾਰ ਕ
 ਰਕੇ ਮੁਝ ਕੋ ਸਿਖਿਆ ਦੇਓ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਪਾਪਤੀ ਮੈਨੂੰ ਹੋਵੇ ਜਦ ਏਹੁ ਕਹਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤਾਂ ਮੂਲਾ ਬੋਲਿਆ ਅਵੇ ਨਾਨਕ ਏਹੋ ਅਗ ਤੈਨੂੰ ਲਗੀ ਆਹੀ ਤਾਂ ਟਬਰ ਕ
 ਜੋ ਕੀ ਤੋ ਨਵਿਆਰ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਨਾ ਟਬਰ ਵਧਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਵੇ ਟਬਰ ਕਰਕੇ
 ਅਵਜਾਰ ਹੋਇ ਕਰਨ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ ਲੁਟਾਇਦਾ ਰਹਿਓ ਘਰ ਵਿਆਨੀ ਇ
 ਕਟਕਾ ਭੀ ਨਵਿਤੋ ਤੇਹੁਣ ਲਜਾ ਸਰਮ ਗਵਾਇ ਕੇ ਭੁਜ ਨਿਕਾਲਿਓ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੂਜੀ

੧੦੦

ਪਉੜੀਆਖੀ ॥ ਭੀਤਰਅਗਨਿਬਨਾਸਪਤਿਮਉਲੀਸਾਗਰਪੰਡੇਪਾਇਆਚੀ
 ਦਸੁਰਜਦੋਇਘਟਗੀਭੀਤਰਮੇਸਾਗੀਆਨਨਪਾਇਆ॥੨॥ ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਥ
 ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਏਹੈਨਕਿਇਸਦੇਅਵਰਤਿਸਨਰੂਪੀਅਗਨਿਭਰੀਹੋਈਹੈ ਅਤੇਬਨਾਸ
 ਪਤੀਜੋਧੀਆਪ੍ਰਤ੍ਹਹੈਨਜੋਰੂਤੇਧਨਤੇਰੁਜਗਾਰਕੁਨਮਜਦਾਈਤੇਜੋਗੁਰੂਹੈਨਹੋਪੰਡਤ
 ਜੀਰੂਸਾਸਾਰਖੇਏਨਸਨਬੰਧੀਅਤੇਕਦੀਛੁਟਦਾਨਹੀਅਤੇਤਿਸਨਕਦੀਭਰਦੀਨਹੀ
 ਰਚਿਕਤੇਲੈਕਰਸੁਮੇਰਤੀਕਰਮਿਲੇਇਸਜੀਵਨੂੰਤੋਭੀਨਹੀਰਜਦਾਅਤੇਇਸਦੇਘ
 ਟਵਿਚਹੀਚੰਦਮਸੁਰਜਹੈਨਪਰਬਿਨਾਗਿਆਨਹੋਏਤੇਇਸਨੂੰਚਾਨਣਨਹੀਹੁੰਦਾਏਹਚ
 ਨਣਾਤੋਦੋਹੋਵੈਜਾਂਗੁਰੂਮਿਲੇਬਿਨਾਗੁਰੂਮਿਲੇਤੇਗਿਆਨਨਹੀਹੁੰਦਾਏਹਚਿਦਾਰੂਪਕ
 ਮਲਸੀਧਹੋਵੈਰਾਚਾਨਣਹੁੰਦਾਹੈਤਾਂਸਾਮਾਪੰਡਤਬੋਲਿਆਹੈਨਾਨਕਜੀਘਰਹੀਵਿ
 ਚਰਹੈਰਾਮਾਸਿਮਰਿਆਕਰਅਤੇਕਿਹਤਕਰੋਰਾਮਸਭਨਾਦੀਸਾਰਵਿਚਹੈਘਟਘ
 ਟਵਿਚਰਾਮਗਵਿਆਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤੀਜੀਪਉੜੀਆਖੀ ॥ ਰਾਮਰਵੀ
 ਤਾਜਾਣੀਐਇਕਮਾਈਭੋਗਕਰੇਇਤਾਕੇਲਖਣਜਾਣੀਅਹਿਖਿਮਾਧਨਸੰਗਰ
 ਹੋਇ॥੩॥ ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਥ ਸੁਣੇਪੰਡਿਤਜੀਰਾਮਸਭਨਾਦੀਸਾਰਵਿਚਹੈ
 ਪਰਜਿਸਉਪਰਰਾਮਦੀਕ੍ਰਿਪਾਹੈਤਿਸੀਪੁਰਸਨੈਸਰਬਅਸਥਾਨਵਿਚਰਾਮਨੂੰ
 ਗਵਿਆਜਾਣਿਆਹੈਅਤੇਜਿਸਨੂੰਪ੍ਰੇਮਤੇਧੀਰਜਬਖਿਸਿਆਹੈਸੋਤਿਨਾਪੁਰਸਾ
 ਨੇਪਰਮੇਸਰਦੀਮਾਇਆਜਾਣਕੇਸੁਭਕਰਮਾਵਿਚਖਰਚਕੀਤੀਹੈਸੋਮਾਈਭੋ
 ਗਕਰਦੇਹੈਨਤਿਨਾਨੂੰਖਿਮਾਧੀਰਜਰੂਪਧਨਮਿਲਿਆਹੈਪਰਮੇਸਰਪਾਸੇਏਹ
 ਬਚਨਸੁਣਕੇਮੁਲੇਨੇਆਖਿਆਚਲੋਪੰਡਤਜੀਨਾਨਕਤਾਸਿਰਜੀਹੋਇਆਹੈ
 ਕਿਸੇਦਾਆਖਾਨਹੀਮੰਨਦਾਤਾਂਫੇਰਪੰਡਿਤਨੇਆਖਿਆਕਿਸੇਦਾਆਖਿਆਭੀ
 ਨਾਨਕਜੀਮੰਨਿਆਰਾਹੀਏਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਚੋਬੀਪਉੜੀਆਖੀ॥ ਕਹਿਮ
 ਸੁਣੇਨਖਾਇਆਮਨੇਤਿਨਹੀਸੇਤੀਦਾਸਾਪ੍ਰਣਵਤੀਨਾਨਕਦਾਸਨਿਦਾਸਾਖਿਨ
 ਤੋਲਾਖਨਮਾਸਾ॥੪॥ ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਥ ਸੁਣੇਪੰਡਿਤਜੀਏਹਮਨਕਰੇਸੁ
 ਣੇਨੂੰਮੰਨਦਾਨਹੀਰਸਨਾਏਹੁਜੇਰੀਹੈਸੋਕਿਸੇਦੇਕਹੇਵਿਚਨਾਹੀਉਸਤਤਿਨਿਦਾ
 ਪਈਕਰਦੀਹੈਅਤੇਖਾਜਅਖਾਜਭੀਜਾਣਕੇਫਿਕਮਿਠਾਪਈਬੋਲਦੀਹੈ
 ਅਤੇਅਠੇਪਹਿਰਏਸੇਗਲਵਾਸਾਹੈਸੁਣੇਪੰਡਿਤਜੀਜੇਕਰਤਾਰਮਿਹਰਵਾਨ
 ਹੋਵੇਤਾਂਏਹੁਰਸਨਾਵਿਸਿਆਵੇਰਸਾਂਨਾਲੇਹਟੈਨਹੀਤਾਂਏਹੁਇਵੈਸਭੁਆਪਣੇ
 ਰਸਾਵਿਚਲਗੇਹੋਏਹੈਨਇਸਮਨਦਾਦਾਸਾਏਨਾਦੇਨਾਲਹੈਏਹੁਮਨਸਦਰੇਤ

ਵਜਦ ਪਰਮੇਸਰ ਸਵਰੇ ਏਹੁ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿ
 ਆ ਅਤੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਬੜਾ ਸੰਤ ਹੈਂ ਪੰਡਿਤ ਦੀ ਨਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੇ ਤਿਸ ਪਰਫਿਸਟ ਦੇ ਖਕਰ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਮੁਲਾਖਿਝਦਾ ਤੇ ਗੁਸੇ ਹੁੰਦਾ
 ਘਰ ਨੂੰ ਗਇਆ॥ **ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਮੁਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਈ॥** ਬਾਬਾ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪ ਨੀ ਮਸਤ ਚਾਲੀ ਵਿਚ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਸਾਬ ਬਤ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਕਰੈ ਅਤੇ ਸ
 ਘਰ ਵਿਚ ਆਏ ਨਾ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਆਏ ਮਨੀਆ ਮਸਾਣਾ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿ ਆ ਕਰਨ
 ਮਨ ਸੁਖ ਜੋ ਲਹਿੰਦਾ ਲਾਸਿਖ ਸੀ ਤਿਸ ਨੇ ਆਇ ਕਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਸਤਿਕ
 ਰਤਾ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਇਸ ਬਿਤ ਸੇ ਮਨ ਸੁਖ ਬੈਠ ਕਰ
 ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਤਿਕਰਤਾ
 ਰਾ ਓਭੁਈ ਮਨ ਸੁਖ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਮਨ ਸੁਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਆਪ ਕੇ ਵਰਸਨ ਕੀਏ ਤੇ
 ਮੇਰੇ ਤਨ ਮਨ ਕਾ ਕਸਟ ਅਬ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਬ ਆਪ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ
 ਕਰ ਦਰ ਦੇ ਸਕੇ ਜਾਇਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਖੇਪ ਭਰ ਕੇ ਸਿੰਗਲ ਦੀ ਪਕੇ ਜਾਵਉਗਾ ਆ
 ਪਮੇਰੇ ਕੋ ਕੁਛ ਆਗਿਆ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋਇ ਤੋ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਨ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਕਰ ਇਕ ਮਨ
 ਹੋਇ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੀਵਾ ਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ ਸਤਿ
 ਨਾਮ ਵੇਜ ਪਨੇ ਕਰ ਕੇ ਤੇਰੇ ਸਭ ਕਾਰਜ ਰਾਜ ਹੋਵਨਗੇ ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੇ ਆਗਿਆ ਦਈ ਹੋ ਮਨ ਸੁਖ ਅਬ ਜਾਓ ਨਿਰਕਾਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰੋ ਅਰਭੁਗੀਰ ਬਕੇ
 ਭੀ ਭੇਜ ਦੀਆ ਇਹੁ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮੁਲੇ ਚੋਣੇ ਨਬਾ ਬਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰ ਫਰਿਆਦ ਕਰੀ ਬਠੀ
 ਉਠੀ ਅਵਾਜ ਕਰਕੇ ਪੁਕਾਰਿਆ ਤਾਂ ਨਬਾ ਬਕੇ ਲਤ ਖਾਨ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਯਾਰ ਖੰ
 ਏਹੁ ਕੌਣ ਹੈ ਕਿਸ ਪਰ ਫਰਿਆਦ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਯਾਰ ਖੰ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਅਰੇ ਯਾਰ ਤੂੰ
 ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸ ਪਰ ਫਰਿਆਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ
 ਦਾ ਸਾਹੁ ਰਾਹਾਂ ਅਰਨਾਨਕ ਦੇ ਉਪਰ ਫਰਿਆਦੀ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਯਾਰ ਖੰ ਜੋ
 ਨਬਾ ਬਕੇ ਨੇ ਕਰ ਸੀ ਤਿਸ ਨੇ ਨਬਾ ਬਕੇ ਪਾਸ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਹੋ ਨਬਾ ਬਕੇ ਲਾਮਤ ਏ
 ਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਦਾ ਸਾਹੁ ਰਾਹਾਂ ਅਰਨਾਨਕ ਦੇ ਉਪਰ ਫਰਿਆਦੀ ਆਇਆ ਹੈ
 ਤਾਂ ਨਬਾ ਬਕੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਯਾਰ ਖੰ ਇਸਨੂੰ ਅਗੇ ਡਿਅਾਉ ਤਾਂ ਯਾਰ ਖੰ ਨਬਾ ਬਕੇ
 ਪਾਸ ਮੁਲੇ ਨੂੰ ਲੈ ਆਇਆ ਤਾਂ ਨਬਾ ਬਕੇ ਮੁਲੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਉਰੇ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਪਰ ਕਿ
 ਉਫਰਿਆਦੀ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਨੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਜੋ ਹੋ ਨਬਾ ਬਕੇ ਲਾਮਤ ਸਤ ਸੋ

੧੦੨

ਸਠ ਰੁਪਾਜੋਨਨਕਦਾਬਾਕੀਨਿਕਲਦਾਹੈ ਸੋਨਨਕਦੇਕਬੀਲੇਨੂੰਮਿਲਣਾਰਾਹੀ
 ਏ ਤਾਂਨਬਾਬਨੇਆਖਿਆਅਰੇਮੁਲਾਨਨਕਨੇਤੋਕਹਿਆਹੈ ਜੋਏਹਪੈਸੇਫਕੀਰਾਂ
 ਕੋਬਾਂਦੇਵੇਤਾਂਮੁਲੇਨੇਆਖਿਆਹੇਨਬਾਬਸਲਾਮਤ ਨਨਕਤੋਸਿਰਤੀਹੋਇਗਾ
 ਏਆਹੈਭਿਸਕੋਕਹਿਏਕੀਬਾਤਕੋਨਸੀਹੈਤਾਨਬਾਬਨੇਕਹਿਆਜੋਹਕੋਤਾਂਇਨ
 ਕਾਭੀਹੈਪਰਨਨਕਕੋਕਿਸੀਸੇਝਾਨਕਰਵੇਮੁਲਾਂਕੋਬੁਲਾਇਕੇਅਤੇਨਨਕਜੀ
 ਮਗਨਹੋਇਕਰਬੈਠੇਅਤੇਨਬਾਬਕੋਕਹੇਸੇਮੁਲਾਂਕੋਨਨਕਜੀਪਾਸਲੈਗਏਤਾਂਮੁ
 ਲਾਲਗਾਆਇਕੇਝਾਨਕਰਨਅਤੇਨਨਕਜੀਵੇਨਕਵਿਚਪਲੀਤੇਸਾਨੂਕੇਧੁੰਅ
 ਦੇਵਣਲਗੇਤਾਂਬਾਬੇਨਨਕਜੀਇਕਸਲੋਕਆਖਿਆਖੇਤੀਜਿਨਕੀਉਜਤੀ
 ਖਲਵਾਨੇਨਹੀਥਾਉ।ਨਨਕਧ੍ਰਿਗਾਭਿਨਕਜੀਵਿਆਜਿਲਿਖਾਲਿਖਵੇਚਨਨ
 ਉ।ਤਾਂਮੁਲਾਂਨੇਆਖਿਆਅਰੇਤੂੰਕੋਨਹੈਅਰਤੂੰਆਪਣਾਨਉਦਸਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਕਜੀਇਕਸਬਦਕਹਿਆ॥ ਮਾਰੂਮਹਲਾ੧ ਕੋਈਆਖੈਭੂਤਨਕੋਈ
 ਕਹੈਬੈਤਾਲਾਕੋਈਆਖੈਆਦਮੀਨਨਕਵੇਚਾਰਾ॥੧॥ਭਾਇਆਦੇਵਾਨਾਸਾ
 ਹਕਾਨਨਕਬਉਗਨਾ॥ਹਉਹਰਿਬਿਨਅਵਰਨਜਾਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਤੋਦੇਵਾਨਾ
 ਜਾਣੀਐਜਭੈਦੇਵਾਨਾਹੋਇ॥ਏਕੀਸਾਹਿਬਬਾਹਰਾਦੂਜਾਅਵਰਨਜਾਣੈਕੋਇ॥੨॥
 ਤਉਦੇਵਾਨਾਜਾਣੀਐਜਾਏਕਾਕਾਰਕਮਾਇ॥ਹੁਕਮਪਛਾਣੈਖਸਮਕਾਦੂਜੀ
 ਅਵਰਸਿਆਣਪਕਾਇ॥੩॥ਤਉਦੇਵਾਨਾਜਾਣੀਐਜਾਸਾਹਿਬਧਰੇਪਿਆਰਾ
 ਮਦਿਜਾਣੈਆਪਕਉਅਵਰਭੁਲਾਸੈਸਾਰਾ॥੪॥੧॥ ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਥ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿੰਦੇਹੈਨਹੇਭਾਈਏਹੁਜੋਪਜਿਤਤਾਂਦਾਸਰੀਰਹੈਸੋਕੋਈਤਾਂਇ
 ਸਕੋਭੂਤਨਕਹਿੰਦਾਹੈਅਰਕੋਈਇਸਨੂੰਬੈਤਾਲਕਹਿੰਦਾਹੈਅਤੇਕੋਈਇਸਨੂੰਆ
 ਦਮੀਕਹਿੰਦਾਹੈਅਰਜਦੋਦੀਮੈਨੂੰਸੰਤਾਨੇਸੋਝੀਵਿਤੀਹੈਤਦੇਦਾਮੈਂਇਸਦੇਹਦਾ
 ਆਪਨੂੰਸਾਖੀਜਾਣਦਾਹਾਂਅਤੇਜੇਹਨਾਮਤਪਿਤਾਨੂੰਮਿਲਕੇਮੈਨੂੰਦੇਹਅਭਿ
 ਮਾਨਹੋਇਆਸੀਸੋਉਸਵਲੋਂਮੈਂਬਉਰਾਹੋਇਗਿਆਹਾਂਅਤੇਜਦੋਦਾਗੁਰਾਦਾ
 ਉਪਦੇਸਮੈਂਵਿਰੂਕੀਤਾਹੈਤਦਦਾਮੈਂਇਸਸਰੀਰਦੇਪਵਿਤਕਰਨਵਾਲਾਆਤਮਾ
 ਅਤੇਆਤਮੇਤੇਪਰਮਾਤਮੇਵਿਚਭੇਦਕੋਈਨਹੀਅਤੇਮੈਂਤੇਵਾਹਿਗੁਰੂਬਿਨਾਹੋਰਕੁ
 ਛਨਾਹੀਜਾਣਦਾਅਤੇਦੇਹਿਹੀਹਿੰਦੁਹੈਅਰਦੇਹਹੀਮੁਸਲਮਾਨਹੈਅਤੇਮੈਂਦੇਹੀਦਾ
 ਸਾਖੀਹੂੰਅਤੇਦੇਹੀਤੇਨਿਆਰਾਂਹੋਇਹਬਚਨਸੁਣਕਰਮੁਲਾਨੇਮਥਾਟੇਕਿਆਅ
 ਤੇਮੁਲਾਦੀਨਿਸਹੋਈਅਤੇਸਭਲੋਕਨਨਕਜੀਦੀਸਿਫਤਲਭੇਕਰਨਤਾਮੁਲਾਨੇ

ਨਬਾਬ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇਕਰ ਕਹਿਆ ਹੋ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਨਾਨਕ ਨੇ ਤੋਖ ਪਤਨ ਹੀ ਖਾਸ ॥
 ਉਸਕੇ ਤਈ ਤੋ ਅੱਲੀਆ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੋ ਨਾਨਕ ਤੋਖ ਬਰਦਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿ ॥
 ਅਰੇ ਜੈਰਾਮ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਲਿਆਵੇ ਤਾਂ ਨਫਰੇ ਨਜਾਇਕੇ ਜੈਰਾਮ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਆਵੇ ॥
 ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਆਇਕਰ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਜੈਰਾਮ ਅਬ ਕਿਮ ॥
 ਕਰੀਏ ਹਮ ਨੇ ਤੋ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪੈਸੇ ਰਖੇ ਨਹੀ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਏਹੁ ਕਹਿਆ ਹੋ ਜੋ
 ਏਹੁ ਪੈਸੇ ਫਕੀਰ ਕੋ ਖੁਲਾਵੇ ਅਰ ਉਸਦਾ ਸਾਹੁਰਾ ਉਸਦੇ ਉਪਰ ਫਰਿਆ ਦੀਹੁ
 ਆਹੈ ਓਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਓਹ ਪੈਸੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਕਬੀਲੇ ਕਉ ਦੇਹੋ ਅਰ ਮੁਲਾਂ ਕੋ ਭੁੱਜ
 ਯਾਬ ਉਸਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਆਇਕਹਿਆ ਹੋ ਜੋ ਨਾਨਕ ਖਬਰਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਰੇ
 ਜੋ ਤੁ ਕਹੇ ਸੋ ਕਰੀਏ ਤੋ ਜੈਰਾਮ ਏਹੁ ਸੁਣਕੇ ਚੁਪ ਕਰ ਰਿਹਾ ਤੋ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਅਰੇ ਜੈਰਾਮ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜਬਾਬ ਕਿਉ ਨਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੈਰਾ
 ਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਤੁਮ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੈਂ ਕਿ ਆਜਬਾਬ
 ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਜੀ ਜੈਰਾਮ ਹੱਕ ਤੋ ਕਬੀਲੇ ਕਾ ਭੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਨਾਨਕ ਭੀ ਤੋ ਹਜਰ ਹੈ ਕਹੀ ਦੂਰ ਨਹੀ ਗਇਆ ਤਾਂ ਨ
 ਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਕੋ ਬੁਲਾਵੇ ਤੋ ਆਦਮੀ ਬੁਲਾਵਣੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋਗ
 ਏਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹਮ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ ਕੌਣ ਨਬਾਬ ਹੈ ਤੋ ਕੌਣ ਕਾਜੀ
 ਹੈ ਤੁ ਓਨ ਆਦਮੀ ਆਨੇ ਆਇਕੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਨਾਨਕ ਤੋ ਨਹੀ
 ਆਵਦਾ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣਕਰ ਨਬਾਬ ਨੇ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ ਅਰ ਗੁਸਾ ਖਾਇਕੇ ਕਹਿ
 ਆ ਜੋ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਪਕੜ ਲਿਆਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਆਦਮੀ ਆਨੇ ਆਇਕੇ ਕਹਿਆ
 ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਬਾਬ ਬਹੁਤ ਗਿਲਾਵੰਦ ਹੋਇ ਆਹੈ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹ
 ਮਨਬਾਬ ਦੇ ਨੌਕਰ ਨਹੀ ਜਬ ਨੌਕਰ ਥੇਤ ਬਗਿਲਾ ਗੁਜਾਰੀ ਹਾਕਮ ਦਾ ਡਰਹੰਦ ॥
 ਸੀ ਅਬ ਹਮ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਨੌਕਰ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਆਨੇ ਇਸੀ ਤਰਾ ਨਬਾਬ
 ਨੂੰ ਜਾਇਕਰ ਕਹਿਆ ਤੋ ਨਬਾਬ ਆਪ ਉਠ ਖੜਾ ਹੁਆ ਅਰ ਕਹਿਆ ਹਮ ਨਾਨ
 ਕ ਦੇ ਪਾਸ ਚਲਦੇ ਹਾਂ ਤਬ ਕਾਜੀ ਨੇ ਰੋਕ ਦੀਆ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਪਾਸ ਆਪ ਤੁਰਕੇ ਜਾਂ
 ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਆਪ ਨੇ ਨੌਕਰ ਕੋ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਜਾਇਕਰ ਕਹੋ ਜਿਸ
 ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨੌਕਰ ਤੁਮ ਹੋ ਤਿਸ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇਵਾਸਤੇ ਹਮ ਕਉ ਦੀਦਾਰ ਦੇਵ
 ਉਇਤਨੀ ਬਾਤ ਸੁਣਕਰ ਤਦ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਬਾਬ ਕੋ ਨੌਕਰ ਕਉ ਕਹਿਆ ਚਲੋ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਬਾਬ ਦੇ ਪਾਸ ਆਏ ਪਰ ਸਲਾਮ ਨ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਗੁ

੧੦੪

ਸੋਨਾਲਕਹਿਆ ਅਰੇਨਾਨਕਤੂ ਅਉਦਾਕਿਉਨਹੀ ਸੀਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂਜੀ ਨੇਕਹਿਅੰ
 ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਜਦ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਸੀ ਤਦ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਅਉਦੇਸੀ ਅਬਹਮਤੇਰੇ
 ਚਾਕਰ ਨਹੀ ਖੁਦਾਇਦੇ ਚਾਕਰ ਹੁਏਹੈ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇਕਹਿਆ ਅਰੇਨਾਨਕਜੇਤੁਮ
 ਐਸੇਹੁਏਹੈ ਤੂੰਹਮਾਰੇ ਸਾਬਚਲਕਰਨਿਵਾਜਕਰਹੁ ਆਜਜੁਮੇਦਾਰੇਜਹੈ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂਜੀਕਹਿਆ ਚਲੋਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਭੁਲੀਬਾਤਹੈ ਇਤਨਕਹਿਕਰਨਬਾਬ ਭੀ
 ਕਾਜੀਭੀ ਸੀ ਨਾਨਕਜੀਕੋ ਸਾਬ ਲੇਕਰਚਲੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਣਗਿਣਤਹੀ ਲੋਕ ਕਈ
 ਤਮਾਸਾ ਦੇਖਨਵਾਲੇਜੁਮਾ ਮਸੀਤ ਵਿਚਜਾਇਕੇ ਖੜ੍ਹੇਹੋਏ ਤਾਂ ਸਾਰੇਸੁਲਤਾਨਪੁ
 ਰਵਿਚਡੰਡ ਪੈਗਈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤਾਂ ਸਭੁ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਜਗਾ ਖੜ੍ਹੇਹੋਏ ਅਤੇ
 ਹਿੰਦੂਲੋਕ ਮਹਾਜਨਭੀਸਭੁ ਏਹੋ ਆਖਣ ਦੇਖੋਭਾਈ ਅਜਨਾਨਕਜੀਨੂੰ ਨਬਾਬ
 ਮੁਸਲਮਾਨਕਰੇਗਾ ਤਾਂਜੈਰਾਮ ਏਹੁਸੁਣਕਰ ਬਡਾ ਦਲਰੀਰਹੋਇਕਰ ਘਰ ਆ
 ਇਆਤਾਨਾਨਕੀਜੀਨੇ ਦੇਖਕਰ ਆਵਦੇਹੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉਜੀ ਅਜਕਿਆਵ
 ਸਤਾਹੈ ਖਰੇ ਦਲਗੀਰਕਿਉਹੋਜੀ ਤਾਂਜੈਰਾਮਨੇਕਹਿਆ ਸੁਣਪਰਮੇਸਰਦੀਬ
 ਦੀ ਅਜਤੇਰੇਭਾਈਨੇਕਿਆਕੀਤਾਹੈਸਜੋਨਬਾਬਦੇਨਾਲਜੁਮੇਮਸੀਤਵਿਚਨਿ
 ਵਾਜਕਰਨੇਗਾਇਆਹੈ ਅਤੇਸਾਰੇਸਹਿਰਵਿਚ ਡੰਡਪੈਗਈਹੈ ਜੋਅਜਨਾਨਕ
 ਤੁਰਕਹੋਇਗਾਇਆਹੈ ਸੋਮੈਂਦਲਗੀਰਕਿਉਨਹੋਵਾ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀਜੀਹਬਜੋਕੁਕ
 ਰਉਠਖੜ੍ਹੀਹੋਈ ਅਤੇਕਹਿਓਸਹੇਠਕੁਰਈਸੁਰਜੀਤੁਸੀਚਿੰਤਾਕਾਈਭੀ ਨਾ
 ਕਰੋ ਅਤੇਰਸੋਈਜੇਵੇ ਅਤੇਨਾਨਕਜੀਵਲੋਂਧੋਖਕੋਈ ਨਕਰੋ ਆਚਿੰਤ ਰਹੇ ਨ
 ਨਕਜੋਮੇਰਭਾਈਹੈ ਸੋਡੁਢੇਵਾਹਿਮਾਇਤੀਹੈ ਨਾਨਕਜੀਵਲਕੋਈ ਬੁਰੀ ਨ
 ਜਰਨਹੀ ਦੇਖਸਕਦਾ ਅਤੇਨਿਧਾ ਬ੍ਰਹਮਣਭੀ ਨਾਲਭੇਜਿਆ ਆਹਾ ਜੈਰਾਮ
 ਨੇਜੋਦੇਖਮਿਸਰਜੀਕਿਆਰਗਹੋਵਾਹੈ ਬੇਬੇਨਾਨਕੀ ਅਤੇਜੈਰਾਮਦੋਨੋਬਾਤਕ
 ਰਦੇਹੀਸੇਜੋਨਿਧੇ ਆਇਕੇਖਬਰਵਿਤੀਜਿਜਮਾਨਵਧਾਏ ਸੁਣਕਰਜੈਰਾਮ
 ਬੋਲਿਆ ਕਿਉਨਿਧਾਮਿਸਰਕਿਆਰਗਵਰਤਿਆਹੈ ਤਾਂਨਿਧੇ ਆਖਿਆ
 ਜਿਜਮਾਨ ਸੁਖਆਨੰਦਹੋਇਆਹੈ ਤੁਸਾਵਿਸਵਾਸਨਹੀਕਰਣਾ ਤਾਂਜੈਰਾਮਤੇ
 ਬੇਬੇਨਾਨਕੀਨੇਪੁਛਿਆ ਤੂੰਕੁਛਵਸਤਾਂਸਹੀਕਿਉਕਰਹੋਇਨਿਬੜੀਤਾਂਨਿਧੇ
 ਆਖਿਆਹੈਜੈਰਾਮਮੈਮਸੀਤਦੇ ਅਦਿਰਤਾਂਗਿਆਨਾਹੀ ਅਤੇਮੈਂਵਡਨਭੀਨ
 ਹੀਸੀ ਪਰਜੇਵੇਤੁਰਕਲੋਕ ਬਾਹਰਨਿਕਲੇਤਾਂਮੈਂਓਨਵੀਜੁਬਾਨੀ ਸੁਣਿਆ
 ਸੀਜੋਨਬਾਬ ਅਤੇਕਾਜੀਨੇਨਿਵਾਜਕੀਤੀ ਅਤੇਨਾਨਕਜੀਪਾਸ ਖੜ੍ਹੇਤਾਹੀ

ਗਹਿਆ ਤਾ ਜਦ ਨਿਵਾਜਕਰ ਮੁਕੇ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਿਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤੂੰ
 ਨਿਵਾਜ ਕਰਨੇ ਆਇਆ ਬਾ ਅਕੇ ਪੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇ ਆਇਆ ਬਾ ਤੂੰ ਨਿਵਾਜ ਕਿਉ ਨਹੀ ਕੀ
 ਤੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਤੁਮ ਕਹੁ ਮੈਂ ਨਿਵਾਜ ਕਿਸ ਕੇ ਸਾ
 ਬ ਮਿਲ ਕਰ ਕਰਤਾ ਤਉ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਹਮਾਰੇ ਸਾਬ ਮਿਲ ਕੇ ਨਿਵਾ
 ਜ ਕਰ ਦੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਤੈਨੇ ਦੁਜੁ ਕੀਆ ਬਾ ਤ
 ਬ ਤੁਮਾਰਾ ਦਿਲ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਤਰਫ ਬਾ ਜਬ ਨਿਵਾਜ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਤੁਮਾਰਾ ਦਿਲ ਕੀ
 ਧਾਰ ਨੂੰ ਘੇਰੇ ਖਰੀਦ ਨਰਮਾ ਬਾ ਅਰੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਜ ਕਿਸ ਦੇ ਸਾਬ ਮਿਲ ਕੇ ਕਰਦਾ
 ਤਉ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਇਤਨਾ ਝੂਠ ਕਿਉ ਬੋਲਦਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਉ ਈ
 ਹਾਹੀ ਖੜਾ ਬਾ ਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇ ਖਾਨਜੀ ਤੇਰੀ ਦੇਹੀ ਤਾਂ ਈਹਾਂ ਹੀ
 ਖੜੀ ਥੀ ਅਤੇ ਜੋ ਨਿਵਾਜ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਬਾ ਸੋ ਕੀ ਪਾਰ ਗਾਇਆ ਬਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਾਜੀ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਦੇਖੋ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਹਿੰਦੂ ਕਿਤਨਾ ਝੂਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਕਹਿ
 ਆ ਹੇ ਕਾਜੀ ਨਾਨਕ ਸਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸ ਵਕਰ ਮੈਂ ਸਿਜ ਦੇ ਕੋ ਗਾਇਆ ਬਾ ਤੇ
 ਉਸ ਵਕਤ ਮੇਰਾ ਰੂਹ ਕੀ ਧਾਰ ਘੇਰਿਆ ਦੇਵਾਸਤੇ ਗਾਇਆ ਬਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਾਜੀ ਨੇ
 ਚੁਗਲੀ ਖਾਧੀ ਜੋ ਸੁਣੇ ਖਾਨਜੀ ਹਮ ਤੋ ਕਹੀ ਨਬੇ ਗਏ ਹਮ ਸੇਤੀ ਨਿਵਾਜ ਕਰਦੇ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਨਬਾਬ ਜੀ ਕਾਜੀ ਤੋਂ ਵਛੇਰੇ ਕਉ ਸਾਮਣ ਘਰ ਰਮਾਸੀ ਜੋ
 ਮਤ ਵਛੇਰੇ ਖਾਤੇ ਵਿਚ ਪੈਂਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਗਲ ਸੁਣ ਕਰ ਦੇਹਾ ਦੀ ਨਿਸਾਹੋ ਗਈ
 ਸੁਣ ਜੈਰਾਮ ਮੈਂ ਇਤਨੀ ਗਲ ਸੁਣ ਕਰ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨਿਧੇ ਨਾਲ ਲ
 ਗਾ ਲੜਨ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਆਵੇ ਤੂੰ ਓਥੇ ਪੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇ ਹਾਜਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਿਕ-
 ਲੇਹਾਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਆਵੇਹਾ ਤਾਂ ਨਿਧੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਈਆ ਜੀ ਹੋਰ ਜਿਤਨੇ ਲੋ
 ਕ ਆਹੇ ਸੋ ਸਭੇ ਹੀ ਮਸੀਤ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਘਰਾਨੂੰ ਗਏ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਂ
 ਮੈਨੂੰ ਨਜਰ ਨਹੀ ਆਇਆ ਕਿਆ ਜਾਪੇ ਜੋ ਓਹੁ ਕਿਧਰ ਨੂੰ ਗਾਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਜੈਰਾਮ ਦੀ ਨਿਸਾਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਖਣ ਲਗੀ ਤੁਸੀਂ ਗਿਣਤੀ ਕੋਈ
 ਨ ਕਰੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਹੁਣੇ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤਿਚਰਾਨੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੈਰਾਮ
 ਦੇ ਅਦਿਰ ਆਇ ਵਰ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਤੁਲਸਾ ਲੋਡੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਹੋਠੋਂ ਕੂਕੀ ਕਹਿ
 ਓਸ ਜੋ ਬਹੁ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਸੁਣ ਕਰ ਇਕ
 ਬੀ ਚਾਰ ਹੋਇ ਬੈਠੀ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਸੀ ਜੋ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਡੁਢੇ ਦਾ ਹਿਮਾਇਤੀ ਹੋਂ ਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਲ ਕੋਈ ਬੁਰੀ ਨਜਰ ਨਹੀ ਦੇ

੧੦੬

ਖਸਕਦਾ ਤਾਂ ਜੋਰਾ ਮਬਹੂਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਲਗਾ ਆਖਣ ਬਹੁ ਜੀ ਤੁਸੀਂ
 ਨੂੰ ਅਜੇਹੀ ਪਰਤੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜੋਰਾ ਮਬਹੂਤ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਲਗਾ ਪੁਛਣ ਜੋ ਹੋਨ
 ਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋ ਜੋ ਕਿਉਂ ਕਰਮ ਸਭ ਕਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖਤਰ
 ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਰਤੁ ਸੀ ਆਪਣੀ ਹਕੀਕਤ ਆਖੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ
 ਜੀ ਜਾ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਹੋਇ ਵਰਤੀ ਹੈ ਸੋ ਹੋਇ ਵਰਤੀ ਹੈ ਤੁਸਾਂ ਹੋਰ ਦੇਖਣ ਵਾਲਿਆ
 ਪਾਸੋਂ ਸੁਣ ਲੈਣ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜੋਰਾ ਮਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਅਸਾਨੂੰ ਪੁਛੇ ਗ
 ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਥਾ ਕਹੀਏਗੇ ਅਤੇ ਲੋਕਾ ਦੀਆਂ ਅਫਵਾਹੀ ਗਲ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਅਰਤੁ
 ਸਾਡੇ ਮੁਹੇ ਜੋ ਕੁਛ ਸੁਣੀਐ ਗਾ ਸੋ ਪਕੀ ਖਬਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਜਾ ਜੀ ਦੋਲਤ ਖਾਂ ਨਬਾਬ ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਲਗੇ ਨਿਵਾਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪਾਸਖ
 ਕ੍ਰੋਹੇ ਇਹੇ ਜਾਂ ਨਬਾਬ ਤੇ ਕਾਜੀ ਨਿਵਾਜ ਕਰ ਮੁਕੇ ਤਾਂ ਅਸਾਨੂੰ ਲਗੇ ਆਖਣ ਅ
 ਰੇ ਸੀ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਨਿਵਾਜ ਕਰਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਆਯਾ ਬਾ ਅਕੇਖ ਕ੍ਰੋਹੇ ਵਾਸਤੇ ਅ
 ਇਆ ਬਾ ਅਰਹਮਨੇ ਤੇ ਨਿਵਾਜ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਮਨੇ ਨਿਵਾਜ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ
 ਤਬ ਹਮਨੇ ਕਹਿਆ ਮਬਾਠੇ ਕੇ ਜਿਮੀ ਪਰਦਿਲ ਜਾਵੇ ਕੰਧਾਰਾ ਖਰੀਦਨ ਘੋੜੇ
 ਕੋ ਗਇਆ ਦੋਲਤ ਖਾਨ ਪਠਾਣਾ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਮਕੋ ਸੁਝਾ
 ਇਕਰ ਕਹੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਸਾ ਕਹਿਆ ਖਾਨਜੀ ਤੂੰ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦਨ ਕੰਧਾਰ ਕਉ ਗਇ
 ਆ ਬਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਜ ਕਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਦੇ
 ਬੇਨਬਾਬ ਜੀ ਹਿੰਦੂ ਕਿ ਤੁਨਾ ਝੁਠੇ ਲਵਾਏ ਤਾਂ ਦੋਲਤ ਖਾਂ ਕਹਿਆ ਕਾਜੀ ਹਿੰਦੂ ਸ
 ਰਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਰਜਿਸ ਵਕਤ ਹਮਾਜਿ ਦੇ ਕੋ ਗਏ ਬੇ ਤਾਂ ਉਸ ਵਕਤ ਹਮਾਰਾ
 ਹ ਘੋੜਿਆ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਗਇਆ ਬਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਾਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮ
 ਤ ਤੁਮਾਰਾ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦਨੇ ਕੋ ਗਇਆ ਬਾ ਪਰ ਹਮਾਰੇ ਤੋਂ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਗਿ
 ਆ ਏਹੁ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਨਿਵਾਜ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਸਾ ਕਾਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਕਾਜੀ ਜੁ
 ਮੇਮਸੀਤ ਵਿਚ ਅਗਿਨ ਗਭੀ ਆਖਤਾ ਸਿਜਦਾ ਕੀਤੋ ਜਿਮੀ ਤੇ ਰੂਹ ਵਛੇਰੇ ਸਾ
 ਬਾ ੧॥ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਨਾਨਕ ਤੁਮਨੇ ਕਿਥਾ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅ
 ਰੇ ਅਸਾ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇ ਖਾਨਜੀ ਕਾਜੀ ਦੀ ਘੋੜੀ ਸੁਈ ਹੈ ਅਤੇ ਵਛੇਰਾ ਜਾਣਿ
 ਆਹੈ ਸ ਇਸ ਦੇ ਵੇਹਰੇ ਵਿਚ ਖਾਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਨੇ ਜਿਮੀ ਤੇ ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ
 ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾਜੀ ਦਾ ਵਛੇਰੇ ਵਿਚ ਜਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਤ ਵਛੇਰਾ ਹੋਏ ਵਿਚ ਪੈਮ
 ਰਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦੋਲਤ ਖਾਨ ਹਸਕਰ ਕਹਿਣੇ ਲਗਾ ਜੋ ਕਿਉਂ ਕਾਜੀ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ

ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤੁਮਸਰਹੀ ਕਹੀਓ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹਾਂ ਖਾਨਜੀ ਐਸੇ ਹੀ ਬਾਤ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਨਾਨ
ਕਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰ ਹੈ ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣਹੋ ਕਾਜੀ ਨਾਨਕ ਤੋ ਕਾਮਲ ਫਕੀਰ ਹੈ
ਇਆ ਹੈ ਅਬ ਇਸਕੇ ਸਾਬਹਰਫ ਕੁਛ ਨਹੀ ਚਲਦਾ ਤਾ ਫੇਰ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਨਾ
ਨਕ ਤੇਰੇ ਪੈਸੇ ਹਮਨੈ ਰਖਨੇ ਨਹੀ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਸਹੁਰਾ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਫਰਿਆਦੀ ਹੋਇਆ ਹੈ
ਸੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪੈਸੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਦੇਵੇ ਅਰਫਕੀਰਾਨੂੰ ਨ ਦੇਵੇ ਅਰ ਅ
ਬ ਤੂੰ ਕਹੋ ਜੋ ਪੈਸੇ ਕਿਸਕੋ ਦੇਵੀਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਸਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਹਮਤੇ
ਕੁਛ ਨਹੀ ਅਬ ਕਹਿਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਸੀ ਸੋ ਕਹਿ ਚੁਕਾ ਹੂੰ ਅਗੇ ਤੂੰ ਜਾਣ ਤਾਂ ਫੇਰ ਨ
ਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਅਧੇ ਪੈਸੇ ਤੇਰੇ ਕਬੀਲੇ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਧੇ ਪੈਸੇ ਆਪ
ਣੇ ਹਾਬ ਕਰਕੇ ਫਕੀਰਾਨੂੰ ਦੇਵੇ ਵਹੁ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤੇਰੇ ਪੈਸੇ ਮੇਂ ਹਕ ਤੇਰੇ ਕਬੀਲੇ ਵਾਹੇ
ਤੇਰੇ ਲੜਕੇ ਤਿਸ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਨਗੇ ਅਰ ਰੁਮਾਹੁ ਕਮਨਹੀ ਮੋੜ ਸਕਦੇ
ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਆਧਾ ਫਕੀਰਾਨੂੰ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੋਂ ਨਹੀ ਤੇ ਚਾਹੀਏ ਸਭੀ ਤੇਰੇ ਘਰ ਮੇਂ ਦੇਣਾ ਅ
ਤੇ ਹਮਨੇ ਕਹਿਆ ਜੈਸੇ ਚਾਹੋ ਸੋਈ ਕਰੋ ਤਾ ਨਬਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਆਪ ਦਾ ਬਚਨ ਜੋ ਹੈ ਫ
ਕੀਰਾਨੂੰ ਦੇਹੋ ਤਬੀ ਹਮ ਆਧਾ ਤੇਰੇ ਕਬੀਲੇ ਨੂੰ ਦੇਵੇਂਗੇ ਔਰ ਆਧਾ ਫਕੀਰਾਨੂੰ ਦੇਵੇਂਗੇ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਤੂੰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਜੀ ਜਾਜੀ ਏਹੁ ਗਲ ਅ
ਸੀ ਕਰ ਆਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਗੇ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀ ਅਕੋਂ ਭੁਲੀ ਲਗੇ ਭਾਵੇ ਬੁਰੀ ਲਗੇ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸਾਂ ਪਾਸੋਂ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਫੇਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ
ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਅਜੇ ਭੀ ਨਹੀ ਪਤੀ ਜਵਾ ਹੁਣ ਉਠ ਕਰ ਰਸੋਈ ਜੇਵੇ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ
ਕਹਿਆ ਹੇ ਬਹੁ ਜੀ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਭੈਣ ਹੈ ਸੋ ਤੈਨੂੰ ਏਸੇ ਦਾ ਕੁਛ ਅਸਰ ਹੈ ਅਤੇ
ਅਸੀ ਐਵੇ ਹੀ ਭਰਮ ਦੇ ਫਿਰਦੇ ਆਹੇ ਅਤੇ ਧੀਨ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਧੀਨ
ਹੈ ਅਤੇ ਬੋਲੇ ਜੋਹੇ ਅਸੀ ਭੀ ਧੀਨ ਆਹੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਅਸਾਡਾ ਸਿਰ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂ ਜੋ
ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਹਾ ਤੁਮਾਰਾ ਹਮਾਰਾ ਨਾਮ ਲੈਕੇ ਬਾਰਤਾ
ਕਰੇਂਗੇ ਅਤੇ ਕਈ ਭੁਲੇ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਰਸਨ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਤੁਮਾਰੇ ਨਾਮ ਬਾਬ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਨਾ
ਮ ਪਰ ਲੇਵੇਂਗੇ ਤਿਸ ਕਰ ਹਮਾਰੀ ਕਾਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਭੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਕੋ ਅਰ ਬਾਲੇ ਕੋ ਭੀ ਬੁਲਾਇਆ ਸਭ ਨਾਨੇ ਮਿਲ ਕਰ ਰਸੋਈ ਜੇਵੀਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨ
ਕੀ ਪਰੋਸਿਆ ਅਤੇ ਸਭ ਨ ਛਕਿਆ ਅਤੇ ਰਾਤ ਕੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕੇ ਘਰ
ਮੇਂ ਰਹੇ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ॥

॥

॥

॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਮੁਲੇ ਚੋਣੇ ਅਤੇ ਚੰਦੋ ਰਾਣੀ ਨਾਲ ਹੋਈ॥ ੨॥ ੨॥

੧੦੮

ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਜੋਗ ਮਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਆਪਨੇ ਘਰ ਮੇਂ ਬੈਠੇ ਹੀ
 ਬੇਇਤਨੇ ਮੇਂ ਮੂਲਾ ਅਤੇ ਚੰਦੋਗਣੀ ਭੀ ਨਾਲੇ ਹੀ ਆਈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਸਤੀ ਸ
 ਹੁਰ ਹੈ ਨ ਤਿਨ ਨੇ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਣ ਕੇ ਡਿਠਾ ਜੋ ਦੇਖ ਕੇ ਜਲ ਬ-
 ਲਗਾਏ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਸਾਫ ਬਧਾ ਹੋਇਆ ਗਲ ਕਢਨੀ ਪਹਿ ਧੀ ਹੋਈ ਅਤੇ
 ਭਗਵੇ ਰੰਗ ਦੀ ਚਾਦਰ ਉਤੇ ਲੀਤੀ ਹੋਈ ਤੇ ਰੂਪੀ ਨਇ ਸਫ ਕੀਰੀ ਵੇਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਚੰ-
 ਦੇ ਕੜਕੀ ਜਿਉ ਬਿਜਲੀ ਕੜਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਖਣ ਲਗੀ ਸੁਣ ਤੇਵੇ ਨਾਨਕ ਏਸੇ
 ਗਲ ਨੂੰ ਵਿਆਹੁ ਕਰਾਇਆ ਆਹੋ ਜੇ ਟਬਰ ਵਧਾਇਕੇ ਛੁਡ ਨੇ ਦੇ ਤੇ ਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਇਕ
 ਤੇਰੀ ਅਉਰਤ ਏਹੁ ਕਿਥੋ ਖਾਵਨਗੇ ਇਨ ਦੀ ਕਿਸਤਰਾ ਬੀਤੇਗੀ ਸਾਡੇ ਦੁਖ ਦੇ ਵਣ
 ਨੂੰ ਤੁਕਾਲੂ ਵੇਦੀ ਦੇ ਘਰ ਪੈਦਾ ਹੋਇਓ ਜੇ ਤੂੰ ਏਹੋ ਜੇਹੀ ਕਰਨੀ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਧੀ ਨੂੰ ਕਿ
 ਉਂ ਪਾਇ ਬੈਠਿਓ ਫਕੀਰ ਹੋਨ ਆਹੋ ਤਾਂ ਬਿਆਹੁ ਨਹੀ ਆਹਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਿਤਨਾ
 ਪਦਾਰਥ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਹਾ ਕਿਉ ਖੁਆਰ ਕੀਤੇ ਹੁਣ ਘਰ ਉਜਾੜ ਕੇ ਫਕੀਰ ਹੋਇ
 ਨੇ ਜਿਤਨਾ ਪੈਸਾ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਦੇਕਰ ਡੋਬਿਆ ਹਈ ਓਹ ਪੈਸਾ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਦੇਵੇ
 ਤਾ ਏਨਾ ਦੇ ਕੀਮਤ ਆਵਦਾ ਏਨਾ ਦੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਏਨਾ ਦੀ ਗੁਜਰਾਨ ਹਛੀ ਚਲਦੀ ਅਤੇ
 ਏਹੁ ਦੋਨੋ ਲੜਕੇ ਪਲਕੇ ਵਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹੁਣ ਏਹੁ ਕੀ ਕਰਨਾ ਕਿਸਤਰਾ ਏਨਾ ਦੀ ਬੀਤੇਗੀ
 ਉਤਰ ਕਿਉ ਨਹੀ ਦੇਦਾ ਚੰਦੋਗਣੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬਡ ਕ੍ਰੋਧ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਹਿ ਰਹੀ
 ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਰਾ ਛੋਟਾ ਹੁਣ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਭੀ ਤੈਨੂੰ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਭੋਲਾ
 ਪਉਦਾ ਅਤੇ ਸੁਣ ਤੇਵੇ ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਤੂੰ ਕੀ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਟਬਰ ਹੋਇਆ ਤਾ ਫਕੀਰ ਹੋ
 ਇਬੈਠੋ ਤੈਨੂੰ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਲ ਭੀ ਮੋਹ ਨਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਐਡਾ ਕਾਰਖਾਨ ਪਠਾਣਾ ਦਾ ਤੇਰੇ
 ਪਾਸ ਇਤਨੀ ਆਮਦਨ ਫੇਰ ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਤੇਰਾ ਆਦਰ ਤੇਰੀ ਸਭ ਕੋਈ ਮਨਿ ਰੋਟੀ ਕ
 ਪੜਾ ਤੇਰੇ ਘਰ ਬਹੁਤ ਕਈ ਆਨੂੰ ਤੂੰ ਦੇਕਰ ਖਾਵੇਂ ਏਤਨੀ ਇਜਤ ਨੂੰ ਛੁਡ ਕੇ ਅਤੇ ਘ
 ਰ ਛੁਡ ਕੇ ਬਿਤਰ ਸਹੋਇ ਕੇ ਹੁਣ ਕੰਗਾਲ ਦੀ ਤਰਾ ਫਿਰਦਾ ਵਤੇਗਾ ਘਰ ਦੇ ਸੁਖ ਛ
 ਡ ਕੇ ਹੁਣ ਜੰਗਲਾ ਵਿਚ ਫਿਰੇਗਾ ਕੁਛ ਤਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਭਉ ਕਰ ਦੇ ਇਤਨੀ ਆਬ
 ਤਾ ਚੰਦੋ ਸਸਦੀ ਆ ਸੁਣ ਕੇ ਬਡੇ ਬਿਰਕਤ ਮਹਾਰਾਜ ਸਬਦ ਕਹਿ ਆਹਾ ਮਾਰੂਮ ੧
 ਮਿਲ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਪਿੰਡ ਕਮਾਇਆ ਤਿਨ ਕਰ ਤੈਲੇ ਖਾਲਿ ਖਾਇਆ ਲਿਖ ਦਾਤ
 ਜੋਤਿ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲ ਮਾਇਆ ਸੁਰਤ ਗਵਾਈ ੧ ਮੂਰਖ ਮਨ ਕਾਹੇ ਕਰ ਸਹਿ
 ਮਾਣਾ ਉਠਿ ਰਲਣਾ ਖਸਮੇਂ ਭਾਣਾ ੧ ਰਹਾਉ ੧ ਤਜ ਸਦ ਸਹਿਜ ਸੁਖ ਹੋਈ ਘ
 ਰ ਛੁਡ ਨੇ ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ ਕਿਛ ਖਾਜੋ ਕਿਛ ਪਰਜਾਈ ਐ ਜੇਬਾਹੁ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਆਈ

ਐ॥ ੨॥ ਸਜਕਾਇ ਅਪਰਹਿਛਾਏ ਫੁਰਮਾਇ ਸਬਹੁ ਤਰਲਾਏ ਕਰਸੇ ਜਸੁ ਖਾਲੀ
 ਸੋਢੈ ਹਥੀ ਪਉਦੀ ਕਹੇ ਰੋਢੈ॥ ੩॥ ਘਰ ਘੁਮਣ ਵਾਣੀ ਭਾਈ ਘਾਪ ਪਬਰਤਰਣ
 ਨਾਜਾਈ ਭਉ ਬੇਨਾਜੀ ਉਰਨਾਉ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਕਾਹੂ॥ ੪॥ ਤਿਸਦਾ ਪਰਮਾਰ
 ਥਾ॥ ਮਿਲਕੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪਿਤ੍ਰ ਏਹੁ ਦੇਹੁ ਕਮਾਈ ਮਾਤਾ ਦੀ ਰਿਤ ਪਿਤਾ ਬੀ
 ਰਜ ਏਹੁ ਦੇਹੁ ਨੇ ਮਿਲਕੇ ਦੇਹ ਬਣਾਈ ਹੈ ਜਦੋ ਦੇਹ ਬਣੀ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਲੇਖ
 ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਦਾਤ ਲਿਖੀ ਜੋਤਿ ਲਿਖੀ ਤੇਵਤਿ ਆਈ ਲਿਖੀ ਜੈ ਸੀ ਜੈ ਸੀ ਇਸ ਜੀਵਨੂੰ
 ਪਰਾਪਤ ਹੋਣੀ ਸੀ ਪਰਬਧ ਅਨੁਸਾਰ ਤੈ ਸੀ ਹੀ ਲਿਖੀ ਛੁਡੀ ਫਿਰ ਇਸ ਜੀਵਨੇ ਮਿਲ
 ਕੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਲੋ ਸੁਰਤ ਗਵਾਇ ਦਿਤੀ ਹੋ ਮਨਾ ਮੂਰਖਾ ਤੂੰ ਕਿਸ
 ਬਾਤ ਦਾ ਮਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਜਦ ਖਸਮ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਗਾਠ ਦੇ ਹੀ ਤੂੰ ਉਠ ਜਾਣਾ ਹੈਂ ਜਦ ਹੁਕਮ
 ਆਇ ਅਤੁਰਤ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਹਥੀ ਜੁਟਾ ਕਰਕੇ ਪਕੜ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਗਾਹੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜਦ
 ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸੁਦਾਤਿ ਆਗੇ ਗਾਤਾ ਤੇ ਰੇਤਾਈ ਸਾਂਤ ਦਾ ਸੁਖ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਗਾ ਏਹੁ ਜੇਹ
 ਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨੀ ਬੈਠਾ ਹੈਂ ਸੋ ਤਾ ਤੈ ਨੇ ਛੁਡ ਜਾਣੇ ਹੈਂ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹਿਨ
 ਗੋ ਨਾਲ ਨਹੀ ਜਾਨਗੇ ਏਨਾ ਦੇਵਿ ਚਕੋਈ ਅਸ ਬਿਰਨ ਹੀ ਰਹਿਆ ਜੇ ਕਰ ਫੇਰ ਦੁਨੀ
 ਆਵਿਰ ਆਵਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾ ਕੁਛ ਖਾਵੀਏ ਅਤੇ ਕੁਛ ਧਰ ਜਾਵੀਏ ਕਿਆ ਰਖ ਜਾਵੀ
 ਏ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਦਿਤੇ ਹੋਏ ਪਸਮੀਨੇ ਦੇ ਰੇਸਮ ਦੇ ਬਸਤ ਬਣਾਇਕੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਪਰ
 ਪਹਿਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤੀ ਆਫੁਰਮਾਇ ਸਾਕਿ ਆਹੁਕਮ ਚਲਾਇਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬ
 ਤੀ ਆਸੇ ਹੁਣੀ ਆਸੇ ਹਜਾ ਬਨਾਇਕਰ ਤਿਨ ਦੇ ਉਪਰ ਸੌਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਜ
 ਮਦੂਤ ਆਣ ਕੇ ਹਬ ਪਾਵਨਗੇ ਉਸ ਦੇ ਲੇਤੇ ਗਾਰੇ ਵਣਾ ਪੇਸਨ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਏਹੁ
 ਘਰ ਘੁਮਣ ਵਾਣੀ ਆਹੈ ਨ ਏਨ ਜੰਜਾਲ ਦੇ ਵਿਚ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਨਿਕਲ ਨਹੀ
 ਸਕਦਾ ਪਾਪਾਰੂ ਪੀ ਪਬਰ ਪੰਡਾ ਸਿਰ ਤੇ ਲਈ ਆਹੋਈ ਆਹੈ ਨ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤਰਿ
 ਆਨ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਭਉ ਹੈਂ ਜੇਹਨੂੰ ਸੋਤ੍ਰ ਕਰੇ ਬੋਨਾ ਤਿਸ ਭਉ ਰੂਪੀ
 ਬੋਨੇ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਕੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਬੀ ਪਾਰ ਉਤਰੇਗਾ ਅਤੇ ਓਹੁ ਬੋਨਾ ਕਿਨ ਨੂੰ ਪਰਾਪਤ
 ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਨ ਜਿਸ ਪੁਰਸਾਨੂੰ ਸਤਿ ਸੀਗਤ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੈ
 ਭਗਵੰਤ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵਾ ਹੈ ਜਾਂ ਏਹੁ ਸਬਦੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਮੁਲੇ ਨੂੰ ਕੁਛ ਲਗੇ ਨਾਹੀ ਸਗੋ ਕੋਧੀ
 ਕਰਨ ਬੁਰਾ ਬੋਲਣ ਕਹਿਣ ਪਹਿਲਾ ਏਹੁ ਗਲਾ ਕਿਉ ਨਾ ਵਿਚਾਰੀਓਨੀ ਘਰ ਅਤੁ
 ਕੇਟ ਬਰਵਧਾ ਕੇ ਫੇਰ ਫਕੀਰ ਹੋਇਓ ਜੇ ਅਸੀ ਜਾਨ ਦੇ ਤੁਧ ਏਹੀ ਜੇਹੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤੇ

੧੧੦

ਸਾਡੀਧੀਨੂੰ ਤੁਧ ਅਪਦਾਪਾਵਣੀਹੈ ਤਾਂ ਕਦੀਨ ਤੇਰੇਨਾਲ ਸਨਬੰਧ ਕਰਦੇ ਜਿਸਦੇ ਭਾ
 ਗਏਸੇਹੋਏ ਦੌਲਤ ਲੁਟਾਇਕੇ ਟਬਰ ਵਧਾਇਕੇ ਫਕੀਰ ਹੋਇਓ ਓਹ ਲਕੂਕੇਪਲ
 ਨਗੇ ਕਿਸਤਰਾ ਵਡੇ ਕਿਸਤਰਾ ਹੋਵਨਗੇ ਅਜੇਕੁਛ ਖਟਨਹੀਜਾਣਦੇ ਓਹ ਤੇਗਾਕਿਅ
 ਯਾਦਕਰਨਗੇ ਇਨਾ ਪੁਤ੍ਰਾ ਵਾਸਤੇ ਟਬਰਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕਈ ਯਤਨ ਕਰਦੇਹੈਨ ਸੋਓਸੁਟ
 ਬਰਨੂੰ ਤੈਨੇ ਐਸੇਸਮੇਵਿਚ ਛੁਡਾਇਤਾ ਪਦਾਰਥ ਸਭ ਫਕੀਰਨੂੰ ਖਵਾਇਦਿਤੇ ਹਛਾ
 ਸਤਸੈਸਠਰੁਪਮਾ ਬਾਕੀ ਜੇਹਨਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਓਹੀ ਰੁਪਮਾ ਇਸਨੂੰ ਦਿਵਾਇਦੇ ਇਤਨਾਕ
 ਹਿਕੇ ਮੂਲਾ ਫੇਰਕਹਿੰਦਾਹੈ ਮੈਂ ਅਗੇਹੀ ਜਾਣਦਾਸਾ ਜੇਹਨਾ ਦੌਲਤ ਫਕੀਰਨੂੰ ਦੇਂਦਾ
 ਹੈ ਏਹੁ ਇਕਾਦਿਨ ਫਕੀਰ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ਸੋਓਹੀ ਇਸਕੀਤਾ ਜੈਰਾਮ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀਤਿ
 ਬਾਬਾਨਾਨਕ ਜੀਬੈਠੇ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਉਤਕੁਛ ਨਹੀ ਦਿੰਦੇ ਮਸਟ ਕਰ ਰਹੇ ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਖਾ
 ਨਦਾ ਅਦਮੀ ਆਇਆ ਅਤੇ ਰੁਪਈਯੇ ਤਿੰਨ ਸੌ ਅਸੀ ਲੈ ਆਇਆ ਬਾਬਾਜੀ
 ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਜਹਾਂ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਆਣਰਖੇ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਖਾਨ ਦੀ ਝੁਫ ਤੇ ਬਹੁਤ ਅ
 ਧੀਨ ਗੀਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਰੁਪਯੇ ਦੀਏ ਤੇ ਕਹਾ ਮਹਾਰਜ ਜੀ ਨਬਾਬ ਦੌਲ
 ਤ ਖਾਂ ਬਹੁਤ ਅਫਜੋਸ਼ ਕਰਦਾਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾਹੈ ਬਾਬਾਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਦੀ ਦੇਹ
 ਬਹੁਤ ਦੁਬਲੀ ਹੋਗਈਹੈ ਆਪਨੇ ਖਵਨ ਪੀਵਨ ਭੀ ਛੋਡਾ ਦਿਤਾਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾਜੀ ਬੋ
 ਲਿਆ ਭੁੰਤੋਰੇ ਡਰ ਅਗਲਾ ਖਪਿਖਪਿਛਿਜੈਦੇਹਾ ਨਾਉ ਜਿਨਾ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ
 ਹੋਦੇ ਡਿਠੇ ਖੋਹਾ ਨਾਨਕ ਉਠੀ ਚਾਲਿਆ ਸਭ ਕੂੜੇ ਡਿਠੇ ਨੇਹਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿ ਆਪਰਮੇ
 ਸਰ ਦੇ ਭੁੰਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਵਡਾ ਡਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਪਈ ਖਪਦੀਹੈ ਅਤੇ ਪਈ
 ਦਿਨ ਦਿਨ ਛਿਜਦੀਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਦੇ ਲੇਸਰੀ ਗਵਿਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਨਿਕਲ ਜਾਵਨਗੇ ਜਿ
 ਤਨੇ ਏਹੁ ਜਗਤ ਦੇ ਝੁਠੇ ਨੇਹੁ ਹੈਨ ਸਭ ਟੁਟ ਜਾਵਨਗੇ ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿਕੇ ਬਾਬਾ
 ਜੀ ਉਠ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਬਾਹਰ ਵੇਈਤੇ ਆਇ ਬੈਠੇ ਪਿਛੇ ਜੇਹਨਾ ਰੁਪਮਾ ਆਇਆ ਸੀ
 ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਲੈਕਰ ਸੁਲਖਣੀ ਜੀਕੇ ਦੇਦਿਤਾ ਅਤੇ ਅਧਾ ਖਾਨੇ ਫਕੀਰ ਕੋ ਦੇਦੀ
 ਆ ਓਹ ਰਾਤ ਸਾਰੀ ਮੂਲੇ ਤੇ ਚੰਦੋਗਣੀਨੂੰ ਝਗੜਾ ਕਰਦਿਆਹੀ ਗੁਜਰੀ ਅਤੇ
 ਬਾਬਾਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰਾਤ ਸਮੇ ਵੇਈ ਦੇਕਨਾਰੇ ਦਾਤਨ ਕਰਕੇ ਭੁਗਵੀਤ ਕੇਧਿਆਨ
 ਮੈ ਮਗਨ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਦਿਨ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਤਬ ਉਸਘਾਟ ਪਰ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗਊ ਲੈਕ
 ਰ ਆਇ ਉਤਰਿਆ ਔਰ ਜਗਤੀ ਭੀ ਜੀਵ ਪਹਿਰਟਿਕਾ ਲਗਾਏ ਗੋਬਰਕਾ
 ਚੌਕਾ ਦੇਕਰ ਬੈਠਾ ਸੀ ਉਸਨੇ ਉਸ ਗਊ ਵਲੋਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ਪਕੜ ਲੀਆ ਜਗਤ
 ਲਗਾ ਮਿਗਣ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ਪਾਸ ਜਗਤ ਦੇਣੇ ਕੋ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀ ਬਾਓਹ

ਦੇਵੇਨਹੀਓਹਛੇਨਹੀਬਠਾਓਲਾਹੋਇਆਸਾਹਿਬਧਿਆਨਬਿਰਤੀਸੇਉਪਰਾਮਥੇ
 ਉਸਬ੍ਰਹਮਣਦੀਤੇਉਸਜਗਤੀਏਦੀਵਸਾਵੇਖਕਰਗੁਰੂਨਾਨਕਸਾਹਿਬਜੀਨੇਸ
 ਥੋਕਉਚਰਿਆਸਲੋਕਮਹਲਾ੧ਗਉਬ੍ਰਹਮਣਕਉਕਰਲਾਵਉਗੋਬਰਤ
 ਰਣਨਜਾਈਘੋਤੀਟਿਕਤੇਜਪਮਾਲੀਧਾਨਮਲੇਛਾਖਾਈਅਤਿਰਪੁਜਾਪਕੂ
 ਰਿਕਤੇਬਾਸੀਜਮਤੁਰਕਾਭਾਈਛੋਡੀਲੇਪਾਖੰਡਾਨਾਇਲਾਇਐਜਹਿਤਰੀਦਾ
 ॥੧॥ਮਃ੧ਮਾਣਸਖਾਣੇਕਰਹਿਨਿਵਾਜਾਛੁਰੀਵਗਾਇਨਤਿਨਗਲਤਾਰਾ
 ॥ਤਿਨਘਰਬ੍ਰਹਮਣਪੁਰਹਿਨਦਾਓਨਾਭਿਅਵੈਓਹੀਸਾਦਾਕੂਨੀਰਾਸਕੂਨਾਵ
 ਪਾਰਾਕੂਨਬੋਲਕਰਹਿਅਹਾਰਾਸਰਮਧਰਮਕਭੇਰਾਵਾਰਾਨਾਨਕਕੂਨਰਹਿ
 ਅਭੁਤਪੂਰਾ॥੧॥ਮਃ੧ਮਥੇਟਿਕਤੇਜਪੋਤੀਕਖਾਈਹਬਛੁਰੀਜਗਤਕ
 ਸਾਈਨੀਲਬਸਤੁਪਹਿਰਹੋਵਹਿਪਰਵਾਣਾਮਲੇਛਾਧਾਨਲੇਪੁਜਹਿਪੁਰਾਨ
 ॥ਅਭੁਖਿਆਕਾਕੁਠਾਬਕਰਾਖਣਾਚਉਕੇਉਪਗਕਿਸੇਨਜਾਣਾਵੇਕੇਚੋਕਾ
 ਕਢੀਕਾਰਾਉਪਰਆਇਬੈਠੇਕੂਨਿਆਰਾਮਤਿਭਿਟੈਵੇਮਤਿਭਿਟੈਏਹਅਨਿ
 ਅਸਾਡਾਫਿਟੈਰਨਫਿਟੈਫੇਕੂਕਰੇਨਾਮਨਜੁਠੇਚੁਲੀਭਰੇਨਾਕਹੁਨਾਨਕਸਚ
 ਧਿਆਈਐਸਚਹੋਵੈਤਾਸੁਰਪਾਈਐ॥੩॥ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਥਾ
 ਬਾਬੇਜੀਆਖਿਆਸੁਣਤੋਵੇਇਜਗਤੀਗਉਆਅਤੇਬ੍ਰਹਮਣਾਪਸੇਕ
 ਰਲੈਦੋਹੋਤੇਓਸੇਗਉਦੇਗੋਬਰਦਾਚੋਕਾਪਾਇਦੋਹੋਇਸਓਕੇਨੇਤੁਤੁਹਾਡਾਉ
 ਧਾਰਨਹੀਕਰਨਧੋਤੀਆਅਰਤਿਲਕਤੇਜਪਮਾਲੀਆਰਖਦੋਹੋਅਤੇਧਾਨ
 ਮਲੇਲਜਾਖੰਦੋਹੋਅਦਿਰਬੈਠਕੇਪੁਜਾਕਰਦੋਹੋਅਤੇਬਾਹਰਬੈਠਕੇਕਤਾਬਾ
 ਪਕੂਦੋਹੋਤੇਸੀਜਮਤੁਰਕਾਦੇਕਰਦੋਹੋਜੇਕਰਏਹੁਪਾਖੰਡਨਕਰੋਅਤੇਪਰਮੇਸਰ
 ਦੇਨਾਮਨੂੰਜਪੇਤਾਂਤੁਹਾਡਾਉਧਾਰਹੋਵੇਗਾ॥੧॥ਏਹੁਮਲੇਛਜੋਮਨੁਖਾਦੇਖਾ
 ਵਨਵਾਲੇਹੈਨਸੋਨਿਵਾਜਪਕੂਦੇਹਨਤੁਸਾਤਗਵਾਲਿਆਕੋਲੇਛੁਰੀਵਗਾਇ
 ਲੈਦੇਹੈਨਜਿਉਕਸਾਈਮੁਲਾਕੋਲੋਬਕਰੇਕੁਹਾਇਲੈਦੇਹੈਨਤੈਸੇਹੀਜਿਨਾਨੂੰਏ
 ਹਨਲੁਟਨਹੁੰਦਾਹੈਤਾਂਤੁਸਾਬੀਏਹੁਮਸਲਤਪੁਛਲੈਦੇਹੈਨਅਤੇਤੁਸੀਭੀਵ
 ਦੀਆਲੋਕੇਬ੍ਰਹਮਣਨੂੰਖਵਾਲਦੋਹੋਅਤੇਬ੍ਰਹਮਣਤੁਹਾਡੇਪਰਾਵਿਚਆਣ
 ਕੋਓਅਕਿਰਦੀਆਧੁਨਾਨੂੰਕਰਦੇਹਨਓਨਾਦੀਭੀਮਤਭ੍ਰਿਸ਼ਹੋਇਜਾਂਦੀਹੈਓਹੁ
 ਜੋਮਲੇਛਾਦਾਧਾਨਹੈਸੋਕੂਨਦੀਰਾਸਹੈਤੇਕੂਨਦੀਵਾਪਾਰਹੈਤੇਤੁਸੀਭੀਹਕ
 ਮਾਨੂੰਆਖਦੇਹੋਰਤੇਗਰੀਬਾਨੂੰਆਖਦੇਹੋਉਹੋਰਉਸਾਦਿਚੋਵਦੀਲੈਕੇਆ

੧੧੨

ਹਾਰਕਰਦੇਹੋ ਸਰਮਧਰਮਦਾਡੇਰਾਵੁਟਰਹਿਆਹੈਗੁਰੂਸੀਨਾਨਕਜੀਕਹਿਦੇਹੋ
 ਨਜੋਕੁਕੁਵਿਆਪਰਹਿਆਹੈ ਅਤੇਗੁਰੂਤੁਹਾਡੇਬ੍ਰਹਮਣਜੋਹੈਨਸੋਮਥੇਤੇਰਿਕੁ
 ਲਾਇਦੇਹੈਨ ਅਤੇਤੇਰੂਧੋਤੀਆਗੇਰੀਰੰਗ ਦੀਆਰੰਗੀਆਹੋਈਆਰਖਦੇ
 ਹੈਨਤੇ ਅਦਿਰਉਸਦੇਕਖਾਈਲਿਗੋਟੀਆਰਖਦੇਹੈਨ ਅਤੇਤੁਸੀਹਬਵਿਚਵਢੀ
 ਦੀਛੁਰੀਰਖਦੇਹੋਗਰੀਬ ਦੇਕੁਹਣਵਾਸਤੇ ਅਤੇ ਅਭਾਖਿਆਦਾਕੁਠਾਬਕਰੁ
 ਖਾਦੇਹੋਜੇਹਨਾਨਹੀਖਾਵਨੇਲਾਇਕ ਅਤੇਚੋਕੇਤੇਆਖਦੇਹੋਜੋਕੋਈਜਾਵੇਨਹੀ
 ਜੋਭਿਟਜਾਂਦਾਹੈਤੇਅੰਨਅਸਾਡਾਫਿਟਦਾਹੈਤੇਜੇਹਨੇਸਰੀਰਪਾਪਕਰਨਵਾਲੇ
 ਹੈਨਸੋਫਿਟੇਹੋਏਹੈਨਓਨਾਵਿਚਅੰਨਪਾਇਆਹੋਇਆਓਭੀਫਿਟਜਾਂਦਾਹੈ
 ਮੁਖਹੁਝੁਠਬੋਲਦੇਹੋ ਅਤੇਚੁਲੀਆਭਰਿਸੁਚੰਨਹੀਹੋਵੀਦਾਜੇਹਨੇਸਚਕਮਾਇ
 ਦੇਹੈਨਸੋਈਸਚੇਪਰਮੇਸਰਨੂੰਪਾਵਦੇਹੈਨ ਅਤੇਤੁਸੀਮਲੇਛਾਦੀਭਾਖਿਆਦਾ
 ਕੁਠਾਬਕਰਾਖਾਦੇਹੋਤੇਚੋਕਾਪਾਇਕੋਉਪਰਕਾਰਾਕਢਦੇਹੋਜੋਆਵੇਕੋਈਨਾ
 ਹੀਜੋਅਸਾਡਾਚੋਕਾਭਿਟਜਾਂਦਾਹੈਤੇਕਾਰਾਂਕਢਕੋਉਪਰਬੈਠਦੇਹੋ ਅਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਭੋਜਨਖਾਂਦੇਹੋਤਿਸਨੂੰਵਿਸਟਾਕਰਦੇਹੋਜੇਕਰਤੁਹਾਡੇ ਅਦਿਰਸਚਹੋਵੇਤਾਂਵਾਰਿ
 ਗੁਰੂਪਾਪਤੋਹੋਵਾ੩॥ ਜਦਿਏਹੁਬਰਨਬਾਬੇਕਹੇਤਾਂਜਗਤੀਆਖਤੀਬਾ
 ਬਾਜੀਦੀਚਰਨੀਪਾਇਆਹੋਮਹਾਰਾਜਜੀਮੈਂਭੁਲਾਹਾਂਮੈਂਨੂੰਰਸਤੇਪਾਵੇਮੇਰੇਉ
 ਪਰਕ੍ਰਿਪਾਕਰੋਅਸਾਡਾਚਿਤਲੋਭਕਰਕੇਭੁਟਕਦਾਹੈਮੇਰੇਪਰਦਇਆਕਰੋ
 ਨਾਮਾਵਿਨ੍ਹਾਵੇਤਾਂਉਸਦੀਦੀਨਤਾਦੇਖਕਰਮਹਾਰਾਜਜੀਨੇਕ੍ਰਿਪਾਕੀਤੀਸੀਵਾ
 ਹਿਗੁਰੂਦਾਉਪਦੇਰਟੀਆਪਿਛਲੀਰਾਤਦਾਜਗਣਨਾਮਦਾਨਇਸਨਾਨਕੋਰੋ
 ਤੁਮਾਰਾਭੁਲਾਹੋਵੇਗਾਫੇਰਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਸੁਲਤਾਨਪੁਰਵਿਚਨਹੀਆਏ-
 ਬਾਹਰਜੰਗਲਵਿਚਹੀਰਹਿਣੁਰਾਤਦਿਨੇਘਰਨਹੀਆਵਨਏਹੁਬਾਤਦੇਖਕ
 ਰਮੂਲਾਅਤੇਚੰਦੋਰਾਣੀਨੇਆਪਨੇਘਰਜਾਵਨਦੀਤਿਆਰੀਕੀਤੀਤੇਕਹਿਓ
 ਨੇਚਲਬਚਾਸੁਲਖਣੀਸਾਡੇਨਾਲਹੀਚਲਏਬੇਰਹਿਣਦਾਤੇਰਾਕੀਮਕੋਈਨ
 ਹੀਪੁਤ੍ਰਤੇਰੋਛੋਟੇਹੈਨਪਤੀਤੇਰਾਛੋਕਲਾਜਕੁਲਕਾਣਛੁਡਕੇਫਕੀਰਹੋਇਬੈ
 ਠਾਹੈਘਰਵਨ੍ਹਦਾਨਾਹੀਕਿਸਤਰਾਂਏਬੇਤੇਰੀਨਿਭੇਰੀਮੇਰੇਘਰਵਿਚਚਲਕੇ
 ਜੇਸੀਗੁਜਰਾਨਹੋਵੇਸੋਕਰੀਤੇਰੇਕਰਮਾਦੀਗਤੀਵਸਦਾਘਰਉਜੜਗਿਆ
 ਭਰਤਾਤੇਰੇਦਾਏਹੁਹਾਲਭਾਇਆਹੈਏਹੁਸਲਾਹਬੇਬੇਜੀਸੁਣਕਰਕਹਿਆ-
 ਮਾਸੀਜੀਏਹੁਬਾਤਨਹੀਬਣਦੀਹੁਣੇਭਰਜਾਈਚਲੀਜਾਵੇਇਕਾਇਸਦੇਪਤੀ

ਨੇ ਏਹੁ ਕਾਮ ਕੀਆ ਦੂਸਰੇ ਤੁਸੀ ਇਸਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦਾ ਪਰਚਾ ਕਿਸਤਰਾ
 ਤੇ ਵੇਗਾ ਚੰਦੋ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬੇਟੀ ਨਾਨਕੀ ਸੁਲਖਣੀ ਕਿਸਦੇ ਅਧਾਰ ਏ ਬੇਰਹੇ ਜਿਸ
 ਦਾ ਭਰਤਾ ਫਕੀਰ ਹੋਇਆ ਏਹੁ ਧੀਰਜ ਕਿਸਦੇ ਸੇਰਹੇ ਨਾਇਸਦਾ ਸੱਸ ਸਹੁਰਾ ਏ
 ਸਦੇ ਪਾਸ ਹੈ ਘਰ ਦੇ ਖਰਚ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨ ਬਿਨ ਆਪਨੇ ਹਿਤ ਦੇ ਨਿਭ
 ਦੀ ਨਹੀ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਦੇ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਹੈ ਨ ਬਾਪ ਭੀ ਏਹਨ ਦੇ ਲਡਵਣੇ ਵਾਲਾ ਪਾਸ ਨਹੀ
 ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਲਨ ਗੇ ਦੋਨੋ ਬਾਲਕ ਜਿਉ ਏਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰਚ ਬਧੈ ਤਿਉਹੀ ਗੁਜ
 ਰੇਗੀ ਜਿਸਦੇ ਲੇਵ ਤੋ ਹੋਵਨਗੇ ਆਪੇ ਕਿਰਤ ਕਰ ਖਾਵਨਗੇ ਆਪਣੀ ਸੁਖ ਦਾ
 ਈ ਸਾਨੂੰ ਸੁਖ ਦੇਵਨ ਗੇ ਤੋ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਾਸੀ ਜੀ ਸੁਣੀਏ ਤੂੰ ਸਿਆਣੀ
 ਹੈ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਪਰ ਮੇਸਰ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਕਰਮ ਕਹੇ ਨਹੀ ਜਾਂਦੇ ਮਨੁਖ ਦੇ ਕਰਮ
 ਏਹਨਹੀ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੋਵੇ ਸੋ ਲੁਟਾਵੇਣ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਿਣਾ ਨਾਨਕ ਕੋ ਘਾਟਾ ਪੜੇਗਾ
 ਅਤੇ ਜਦੋ ਹਿਸਾਬ ਕਰਨ ਨਬਾਬ ਕੋ ਲੋ ਆਪਣਾ ਵਾਧਾਲੀ ਆਵਣਾ ਅਤੇ ਲੁਟਾ
 ਵਣਾ ਭੀ ਅਨੰਤ ਹੀ ਫੇਰਵੇਈ ਵਿਚ ਤਿਨ ਦਿਨ ਰਹੇ ਨਬਾਬ ਜਾਲ ਪਵਾਇਕੇ ਦੂਤ
 ਬਕਾਤੀ ਸਰੋ ਦਿਨ ਪਿਛੋ ਆਪਹੀ ਨਿਕਲ ਆਏ ਫੇਰ ਹਟੀ ਲੁਟਾਈ ਤਾਂ ਲੁਟਣ
 ਵਾਲੇ ਬਕਾਪਏ ਹਟੀ ਨਨਿਖੁਟੀ ਫੇਰ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਲੈ ਗਏ ਨਬਾਬ ਅਤੇ ਕਾਜੀ
 ਉਨਾਨੂੰ ਝੁਠਕ ਰਕੇ ਆਪਹੀ ਪ੍ਰਸੀ ਚਲੇ ਆਏ ਏਹੁ ਸਕਤਾਂ ਮਨੁਖਾ ਵਾਲੀ ਅ
 ਨਹੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਜੀ ਮੇਰੀ ਭਰਜਾਈ ਪਰ ਕੁਛ ਕੋਧ ਕਰੇ ਤਉ ਮੈਂ ਗਾਬ ਜੋ ਕੁਕਰ
 ਬਖਸਾਇਲਵਾ ਰੋਸ ਉਸਦੇ ਮਨ ਮੇਂ ਅਰਕੋਈ ਕੁਚਾਲ ਭੀ ਨਹੀ ਇਕਹੈ ਜੋ ਉਨ
 ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਆਵਦੀ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਹਮਾਰਾ ਕੁਛ ਬਸ ਨਹੀ ਚਲ
 ਦਾ ਸਭ ਗੁਣੀ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਜਵਾਈ ਭਰਜਾਈ ਨੂੰ ਏ ਬੇਹੀ ਰਹਨ ਦੇ ਏਹੁ ਮੇਰੇ ਪਰ ਉਪ
 ਕਾਰ ਕਰ ਜੇ ਕਰਤੂੰ ਹਠ ਕਰਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇਂਗੀ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਜੋਰ ਕੁਛ ਨਹੀ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਸੀ
 ਨਤਾਨਹੀ ਮੁਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੁਣ ਅਸੀ ਇਸਨੂੰ ਛਡ ਨਹੀ ਜਾਣਾ ਇਸਦਾ ਏ ਬੇ
 ਹੁਣ ਰਹਿਣ ਨਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ ਤਾਨਾਨਕੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਭ ਦੀ ਪਾਲਨਾ
 ਕਰਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਤਿ ਜਿਤ ਨੀ ਸੇਵਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋ ਬਣੇਗੀ ਮੇਕਰਾਰੀ ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮ
 ਰਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵਿਚ ਰਖਣ ਦੀ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸੁਲਖਣੀ ਨੂੰ ਤਲਵੰਡੀ ਭੇਜ
 ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ ਸਸ ਸਹੁਰੇ ਕੋਲ ਰਹੇਗੀ ਓਹੁ ਭੀ ਏਹਨ ਬਾਲਕ ਦੇ ਸਬਬ ਪਰ ਚੇਰਹ
 ਣਗੇ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਦੀ ਮਰਜੀ ਭੀ ਏਹੋਹੀ ਸੀ ਪਰ ਮੁਲੇ ਦਾ ਹਠ ਦੇਖਕੇ ਕਹਿ
 ਆ ਸਿਰੀ ਚੰਦੋ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਛਡ ਜਾਓ ਮੁਲਾ ਚੰਦੋ ਗੁਣੀ ਮਨੇ ਨਹੀ ਬਹੁਤ ਅ

੧੧੪

ਖਣੁ ਦੇਸਬਬ ਏਹ ਬਤ ਨਹਿਰੀ ਸਿਰੀਚੰਦ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸਰਹੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇਕ
ਹਿਆ ਸਿਰੀਚੰਦ ਮੇਰੇ ਪਾਸਰਹੇਗਾ ਤਾਮੇਨੂੰ ਬਡਾ ਧਰਵਾਸ ਰ ਹੋਗਾ ਹੇਮਾਸੀ
ਜੀ ਤੁਸਭੀ ਸੁਧ ਦੇਂਦੇ ਲੋਂਦੇ ਰਹਿਣੀ ਬਿਸਾਰਨ ਨਹੀ ਰਿਦੇ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਔਗਣੁ
ਵਲ ਨਾਵੇਖਣੁ ਪਿਛਲਾ ਗੁਸਾ ਸਭਦੂਰ ਕਰੇ ਜਿਸਦੇ ਲੇਤਿਆਰ ਹੋਏ ਤੁਰਨ
ਲਗੇਤਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਲਖਣੀ ਮਿਲੀ ਨੇੜਾ ਤੇ ਜਲ ਇਧਰ ਭੀ ਉਧ
ਰਭੀ ਜਾਵੇ ਛੋਡਨੇ ਕੋਮਨ ਕਿਸੀ ਦਾਨਾ ਕਰੇ ਫਿਰ ਸੁਲਖਣੀ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਬੇ
ਬੇ ਜੀ ਨੇ ਅਸੀਰਵਾਦ ਦਿਤੀ ਲਖਮੀਦਾਸ ਨਾਲ ਭੀ ਅਧਿਕ ਸਨੇਹ ਦੇ ਨਾਲ
ਗਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ ਲਗਾਇ ਕਰ ਸਿਰਪਰ ਹਥ ਫੇਰਿਆ ਇਧਰ ਮੁ
ਲਾ ਤੇ ਚੰਦੋਗਣੀ ਰੁਟਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਉਧਰ ਜੈਰਾਮ ਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸ
ਨੇਹ ਨਾਲ ਨੇੜ ਜਲ ਕਰ ਪੁਰਨ ਹੋਰ ਹੋਏ ਹੋਰ ਦਾਸੀਆ ਅਤੇ ਦਾਸਭੀ ਅਤੇ ਸ
ਹਿਰ ਸੇਸੁਣ ਕਰਜੇ ਮਿਲਨੇ ਆਏ ਹੈਂ ਸੇ ਸਭੀ ਮਿਲ ਬਿਛਰਨ ਕੇ ਦੁਖ ਕਰਦੁ
ਖੀ ਹੋਵਤੇ ਹੈਂ ਸਿਰੀਚੰਦ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਰਹੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਅਤੇ ਮੁਲਾ ਤੇ
ਚੰਦੋ ਦੁਹੜੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਧੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕਰ ਪਖੂ ਕੇ ਨੂੰ ਟੁਰ ਗਏ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਇ ਪ
ਹਿਰੇ ਤਿਸਦਿਨ ਬੀ ਸੁਲਖਣੀ ਜੀ ਅਤੇ ਲਖਮੀਦਾਸ ਜੀ ਮੂਲੇ ਅਤੇ ਚੰਦੋਗ
ਣੀ ਪਾਸ ਨਾਨਕੇ ਰਹੇ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋ ਨਿਕ ਸੇ
ਜਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋ ਨਿਕ ਲਖੜੇ ਤੇ ਤਾਂ ਕਿਤ ਨੇਕ ਦਿਨ ਪਿ
ਛੇ ਤਲਵੰਡੀ ਖਬਰ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਨੇ ਸੁਣੀ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਕੇ ਨਿਕ
ਲਗਏ ਹੈਨ ਮੋਦੀ ਖਾਨਾ ਛੋਡ ਦਿਤਾ ਹੈ ਸ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਵਲ
ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈ ਆ
ਉ ਮੇਂ ਉਡਦੀ ਜੇਹੀ ਖਬਰ ਸੁਣੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰ
ਦਾਨਾ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵਿਚ ਆਇ ਵਡਿਆ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਆਵਦਿਆਹੀ ਸੁਣਿ
ਆ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸ ਅ
ਇਆ ਆਇ ਕੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਲਗਾ ਪੁਛਣੁ ਜੋ ਰਜਾ ਦੀ ਜੀ ਏਹੁ
ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਨੂੰ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਨੇ ਖਬਰ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਜੋ
ਹਿਮਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈ ਆਉ ਅਗੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭ
ਈ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਖਬਰ ਹਈ ਜੋ ਦੇਖਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਜੋ ਹੋਰ ਖਬਰ ਲੈ ਨਾਹੈ ਤਾਂ ਭ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਜਾਹੁ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਜਬਾਬ ਦੇਵੀਗਾ ਸੋਈ ਪਿਤਾ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਅ

ਤੇ ਅਮਾ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਜਾਇ ਆਖੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਤੁਲ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਗੁਰੂ ਨ
ਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤੇ ਆਇਕੇ ਆਖਿਓ ਸਜਾਮਾਨ ਏਹੁ ਕਿਆ ਕੀਤੋ ਹਈ ਜੋ ਚੀਰੀ
ਆ ਭੁਲਿਆ ਕਿਰਤ ਕਾਰ ਛੁਡਕੇ ਸੇਰ ਉਪਰ ਅੰਗੀਛਾ ਬੀਨ ਬੈਠੋਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
ਆ ਮਰਦਾਨ ਅਸਾਂ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਤਾਰਦਾ ਗੁਣ ਦਿਤਾ ਸੀ ਸੋ ਤਾਂ ਅਜ ਦੇਹੀ ਦਿਨ ਵਾਸਤੇ ਦਿਤਾ
ਸੀ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਉਡੀਕਦੇ ਸਾਂ ਹੁਣ ਤੂੰ ਅਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚਲ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁ
ਣ ਮੈਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕੁਛ ਕਹੋ ਜੋ ਕਿ ਧਰ ਦਲ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਜਿ
ਧਰ ਕਰਤਾਰ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤਿਧਰ ਹੀ ਚਲਿਆ ਚਲ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ
ਨੂੰ ਤਾਂ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਨੇ ਤੇਰੀ ਖਬਰ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਭੀ ਤੇ ਮਹਿਤਕ
ਲੂਭੀ ਖਰੇ ਉਡੀਕਦਾਨ ਹੋ ਨਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਖਦੇ ਹੋ ਜੋ ਅਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚਲ ਸੋ ਮੈਂ ਕਿਆ
ਕਰਾ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਮੁਸਕਲ ਬਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨ ਅਸਾ
ਨਾਲ ਭੁਖ ਨਿਗਾਹਈ ਭੇਜੇ ਸੁਖ ਭੋਗ ਮੰਗੇ ਤਾਂ ਜਾਹਿਤ ਲਵੇ ਡੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ-
ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਜਾਵਣਾ ਅਉਖਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਕਰ ਜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੁਣ
ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤੋਂ ਜੇਹਾ ਸੰਸਾਰ ਉਤੇ ਭੀ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਅਉਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
ਹਿਆ ਹੋ ਮਰਦਾਨ ਹੁਣ ਤੂੰ ਤਾਰ ਵਜਾਉ ਤਾਂ ਅਗੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਰ
ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਵਜਾਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਅਸਾਂ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਤਾਰਦਾ ਗੁਣ
ਦਿਤਾ ਸੀ ਸੋ ਕਿਥੇ ਘਾਤਿਓ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਂ ਵੇਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਖ
ਧਾ ਅਗਜੇਬੇ ਤੂੰ ਰਖਿਆ ਹੈ ਓਥੇ ਹੀ ਪਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮ
ਰਦਾਨ ਹੁਣ ਤੂੰ ਤਾਰ ਵਜਾਉ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਸ ਰਬਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨ
ਨਕ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਉਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਆਇ
ਕੋਈ ਢਾਢੀ ਦਾ ਘਰ ਲਗਾ ਟੋਲਣ ਜਾ ਮਰਦਾਨ ਵੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕ ਡੁਮੇਟ ਪਠਾਣ ਦੇ ਅ
ਗੇ ਬੈਠ ਗਾਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਇ ਕਰ ਦੁਆਇ ਸਲਾਮ ਆਖੀ ਤਾਂ ਤਿਰ
ਰਾਨੂੰ ਪਠਾਣ ਭੀ ਉਠ ਖੜ੍ਹਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਉਸ ਡੁਮੇਟ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੋ ਭਾਈ ਤੈਨੂੰ ਇ
ਕ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਸਤਿਬੁਲਾਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਡੁਮੇਟ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾਲ ਉਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ
ਅਤੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਦੋਵੇਂ ਆਵਦੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਉਸ ਡੁਮੇਟ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਹੇਠਾਈ ਤੂੰ
ਕੌਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕੀ ਹੈ ਅਰ ਤੇਰਾ ਵਤਨ ਕੌਣ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਤਾਂ
ਈ ਮੈਂ ਭੀ ਮਿਰਾਸੀ ਹੋਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾਉਂ ਮੇਰਾ ਮਰਦਾਨਾ ਹੈ ਵਤਨ ਰਾਇ ਭੋਇ ਭੁੰਟੀ ਦੀ
ਤਲਵੇ ਡੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਉਸ ਡੁਮੇਟ ਨਾਲ ਲੈ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ

੧੧੬

ਆ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਉਸ ਫ਼ੂਮਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੁੰ ਰਬਾਬ ਵਜਾਉ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੀ ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਆਂਹੀ ਜਾ ਉਸ ਫ਼ੂਮਨੇ ਤਾਰ ਵਜਾਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਧ
 ਖੁਲ ਗਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਤਾਰ ਵਜਾਇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਤਾਰ ਲਗਾ ਵਜਾਵਣ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਤਾਰ ਅਜੇ
 ਹੀ ਵਜਾਈ ਜੇ ਜੰਗਲ ਦੇ ਜਨ ਵਰ ਮਿਰਗ ਬਿਸੁਧ ਹੋਇ ਕੇ ਢਹਿ ਪਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਬਹੁਤ ਰੀਝਿਆ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਭੀ ਆਪਨੇ ਜੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਰਜ
 ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਆਖਣ ਲਗਾ ਮੈ ਤੇ ਤਾਰ ਵਜਾਇ ਨਹੀ ਸੀ ਜਾਣਦਾ ਏਹੁ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ
 ਬਟੀ ਫਤੇਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਓਹ ਢਾਢੀ ਭੀ ਤਾਰ ਸੁਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿਣ
 ਲਗਾ ਮੈ ਤਾਂ ਵਡੇ ਵਡੇ ਢਾਢੀ ਭਿੰਨੇ ਆਹੇ ਪਰ ਏਹੁ ਗੁਣ ਤਾਰ ਦਾ ਮੈ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਨਹੀ ਭਿ
 ਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਹਥ ਜੋੜ
 ਕੇ ਉਠ ਖੜਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੁਖ ਥੀਕ ਹਿਓ ਸਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਹੁ
 ਤੇ ਰੀ ਕੁਦਰਤ ਅਤੇ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਕਰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਜੇ ਕੁਛ ਤੁਸੀ ਮੈਨੂੰ
 ਆਖੋ ਸੋਈ ਮੈ ਕਰਾਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਕੋਈ ਰਬਾਬ ਲਿ
 ਆਇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੀਬਰਾ ਲਈਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਸੁਣ ਮਰਦਾਨ ਰਬਾਬ ਅਤੇ ਢਡ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਜਾ ਸੁਭੇ ਹੀ ਵਿਕਾਰ ਹੈ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਰਬਾਬ ਹੀ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਬੇਬੇਜੀ ਪਾਸ ਜਾਹ ਅਤੇ ਜਾਇਕੇ ਆਖ ਜੋ ਬੇਬੇਜੀ ਇਕ ਸੁਫ
 ਲ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕਰਤਾ ਸੁਵਾਲ ਬੇਬੇਜੀ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਆ
 ਖਣਾ ਜੇ ਇਕ ਰਬਾਬ ਲੇ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਉਠ ਖਲੋਤਾ ਤਾਂ ਓਸ ਢਾਢੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਰਬਾਬ ਹਾਜਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁ ਰਬਾਬ ਸਾਨੂੰ ਪ
 ਹੋਰਿਆ ਪਰ ਏਹੁ ਅਸਾਡੇ ਕੰਮ ਨਹੀ ਮਰਦਾਨ ਬੇਬੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਬੇਬੇਜੀ ਪੁ
 ਛਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨ ਕਿਧਰੇ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਰਜਾਇ ਦੀ ਜੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬੇਬੇਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨ
 ਭਾਈ ਜੀ ਰਾਜੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਅਜ ਪਰਮੇਸਰ ਸਾਡੇ ਉਤੇ ਬਡਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ
 ਜੇ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਅ
 ਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਭਾਈ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
 ਬੇਬੇਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸੁਆਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ ਗਲ ਆਖੀ ਹੈ ਸ

ਜੇਬੇਬੇਜੀਸੁਆਲਮਨੇਤਾਂਆਖੀਜੇਨਮਨੇਤਾਂਨਆਖੀਤਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਨੇਆ
 ਖਿਆਮਰਦਾਨਮੇਰੇਧੰਨਗੁਰਗੋਏਏਜੋਭਾਈਜੀਨੇਮੇਰੇਉਤੇਸੁਆਲਕੀਤਾਹੈਅ
 ਤੇਮਰਦਾਨਤੂੰਨਿਸੰਗਆਖਜੋਕੁਛਭਾਈਜੇਨੇਆਖਿਆਹੈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅ
 ਬੇਬੇਜੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਆਖਿਆਹੈਜੋਇਕਰਬਾਬਜਿਤਨੇਤੋਂਮਿਲੇਤਿਤਨੇਤੋਂ
 ਲੈਦੇਤਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਨੇਆਖਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਇਕਰਬਾਬਕਿਆਜੇਸਉਅ
 ਖੇਤਾਂਸੋਹੀਲੈਦੇਵਾਂਪਰਮਰਦਾਨਤੂੰਭਾਈਜੀਨੂੰਜਾਕਰਆਖਜੋਭਾਈਜੀਤੂੰਮੇ
 ਨੂੰਆਪਣਾਦਰਸਨਦਿਖਾਇਜਾਵੇਤਾਂਫੇਰਮਰਦਾਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸਆਇ
 ਆਆਇਕਰਆਖਿਓਸਗੁਰੂਜੀਬੇਬੇਜੀਨੇਆਖਿਆਹੈਜੋਇਕਰਬਾਬਕਿ
 ਆਜੇਆਖੇਤਾਂਸੋਰਬਾਬਲੈਦੇਵਾਂਪਰਮੇਨੂੰਇਕਵਾਰੀਆਪਣਾਮੁਹਿਦਿਖਾਇ
 ਜਾਵੇਅਰਦਰਸਨਦੇਜਾਵੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਚਲਮਰਦਾਨਬੇਬੇਜੀਦ
 ਆਖਿਆਫੇਰਿਆਨਹੀਜਾਂਦਾਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਦਾਪਿਛਲੇਜਨਮਭੀਹਮਾਰਾਏ
 ਹੁਹੀਸਨਬੰਧਹੈਸੀਭੈਣਦਾਤੇਭਾਈਦਾਮੇਰੀਸੇਵਾਬਹੁਤਾਇਸਨੇਉਸਜਨਮਦਿ
 ਚਭੀਕੀਤੀਆਹੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤੇਮਰਦਾਨਦੋਵੇਂਬੇਬੇਜੀਦੇਘਰਆਏਬੇ
 ਬੇਜੀਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਆਵਦਾਦੇਖਿਓਸਤਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਉਠਖੜੀਹੋਈ
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਮਰਦਾਨਬੇਬੇਨਾਨਕੀਦੇਘਰਅੰਦਰਆਇਵੜੇਤਾਂਬੇ
 ਬੇਨਾਨਕੀਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਪੀਹਕੂਡਾਹਿਦਿਤਾਅਤੇਮਰਦਾਨੇਨੂੰਭੀਪੀਡੀਡਾ
 ਹਿਦਿਤੀਦੋਵੇਂਬੈਠਗਏਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਬੇਬੇਜੀਤੁਸੀਕੁਛਆਖੋ
 ਤਾਂਬੇਬੇਜੀਨੇਆਖਿਆਭਾਈਜੀਤੁਸੀਫਰਮਾਇਸਨਿਸੰਗਕਾਰਿਆਕਰੋਅਤੇ
 ਮੇਰੇਪਾਸਕਰੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹੋਬੇਬੇਜੀਅਸੀਤੁਸਾਰੇਹੀਪਾਸਹਾਂਅ
 ਤੇਜਿਤਵੇਲੇਤੁਸੀਸਨੂੰਯਾਦਕਰੋਗੇਤਾਂਓਤੇਵੇਲੇਅਸੀਆਇਹਾਜਰਹੋਵਾਰੇ
 ਤਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਆਖਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਤੂੰਜਾਇਕੇਰਬਾਬਖੁਸੀਕਰਅਤੇਜੋ
 ਕੁਛਮੁਭਰੇਸੋਮੇਰੇਪਾਸੋਂਲੈਜਾਵੇਤਾਂਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸੋਂਪੁਛਿਆ
 ਗੁਰੂਜੀਰਬਾਬਕਿਹਾਕਹੋਵੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹੋਮਰਦਾਨਤੂੰਪੁਛਬੇਬੇ
 ਜੀਪਾਸੋਂਅਤੇਜੇਹੋਮੁਲਦਾਆਖੇਤੋਂਹੋਜੇਹਾਤੂੰਲੈਆਉਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਬੇ
 ਬੇਜੀਜੇਹੋਮੁਲਦਾਤੁਸੀਆਖੇਤੋਂਹੋਜੇਹਾਮੈਲੈਆਵਾਤਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਬੋਲੀਸੁਣ
 ਮਰਦਾਨਤੂੰਕੋਈਮੁਲਦਾਸਰਦਾਨਕਰਜੇਹਾਖੁਸੀਆਵੇਤੋਂਹੋਜੇਹਾਲੈਆਉਜੇ
 ਰਬਾਬਮੇਰਾਭਾਈਜੀਦੇਖਕਰਖੁਸੀਹੋਵੈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭੁਲਾਰਜਾਦੀ

੧੧੮

ਜੀਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਉਠਕਰ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ
 ਭੀ ਰਸੋਈ ਜੀਵ ਜਾਹਿ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਭੀ ਸਦ ਲਿਆਇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਭਾਈ
 ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦ ਗਇਆ ਜਾਇਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੇ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਸਦਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ
 ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੇ ਰਸੋਈ ਤਿਆਰ
 ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸ ਤੂੰ ਜਾਹੁ ਮਰਦਾਨ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦ ਲਿਆਉਂਤਾਂ
 ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨ ਮੈਂ ਤਾਂ ਤਲਵੰਡੀ ਜਾਣੇ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸਾਂ ਜੋ ਘਰ ਨੂੰ ਚ
 ਲੀਏ ਪਰ ਭੁਲ ਚਲਾ ਮਰਦਾਨ ਮਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਰਜ ਉਦਾਰੋਂ ਤਾਂ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨ ਦੋਵੇ ਜਣੇ ਆਏ ਤੇ ਆਇਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਮ
 ਥਾਟੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾ
 ਰਚਿਤ ਆਵੈ ਅਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਸੋ ਭੋਜਨ ਨੇ ਜੇਵੇਂ ਆਗੂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਹਥ
 ਨੇ ਅਤੇ ਖੁਸੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਮੁੱਕੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਆਹੇ ਅ
 ਸਾਨੂੰ ਖੁਸੀ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਂ ਤੇ ਰਜ
 ਕਿੱਧਰੀ ਦੇਹੋ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਡਾ ਕਿਆ ਵਿਤ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕੁਹਾ ਕੁਝ
 ਪਰ ਰਜੋਂ ਵੀਏ ਅਸੀਂ ਸਗੋਂ ਕੁਛ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਮੰਗਿਆ ਕੇਵੇਂ ਨੇਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੇਕੁ ਛੁਤੀ ਮੰਗੇ ਜੇ ਤੂੰ ਕਰਤਾਰ ਪਾਸੋਂ ਦਿਵਾਈ
 ਏ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਏਹੁ ਮੰਗਿਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਤਾਰ ਦਿਤਾ ਆਵੈ
 ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਚਾਲੀ ਦੇਖਕਰ ਜੀ ਉਭਰ ਮੇਨਾਹੀ ਅਤੇ ਸਿਸਰ ਕੋਈ ਕੁਛ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ
 ਕੋਈ ਕੁਛ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾ
 ਰਚਿਤ ਆਵੈ ਅਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਡੋਲ ਰਖੇ ਅਤੇ ਸਿਸਰ ਪਇਆ ਝਖ
 ਮਾਰੇ ਅਤੇ ਸਿਸਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਗੋਂ ਕੁਤੇ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਖੁਸੀ ਲੀਤੀ ਤਾਂ ਬਾਲਾ ਘਰ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆਹੇਇ
 ਆ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਕਾਢ ਨੂੰ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਹਥੇ ਸਨੇਹੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦੇਹ
 ਬਾਦਿ ਤੇ ਬਾਲਾ ਸਨੇਹੇ ਲੈਕਰ ਤਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਨੇ ਰਬਾਬ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਜਿਤਨੇ
 ਤੇ ਹਫ਼ੇ ਰਬਾਬ ਮਿਲੇ ਤਿਤਨੇ ਤੇ ਲੈ ਆਉ ਜੇ ਦੇਖਕਰ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਖੁਸੀ ਹੋਵੈ

ਅਤੇ ਜੋਕੁਛਮੁਲ ਲਗੇ ਸੋਆਇ ਲਵੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇਉਠਕਰ ਤਾਜੀਮਕੀਤੀਠਾਂਮ
ਰਦਾਨਾਜਾਇਕਰ ਸਹਿਰਵਿਚਮਿਰਾਸੀਆਦੀ ਘਰੀਲਗਾਟੇਲਣ ਅਤੇਜਿ
ਸਮਿਰਾਸੀਦੇਘਰਮਰਦਾਨ ਜਾਵੇ ਸੋਈਆਖਣਦੇਖੋਭਾਈਏਹੁਆਇਆ
ਹੈ ਕੁਰਾਹੀਆਦਾਭੂਮਅਤੇਮਰਦਾਨੇਨੂੰਕੋਈਆਦਰਨਦੇਵੇਤਾਂਕਿਤਨੇਹੀਦਿਨ
ਮਰਦਾਨਾਫਿਰਦਾਰਹਿਆਤਾਂਫੇਰਮਰਦਾਨਗੁਰੂਜੀਪਾਸਆਇਆਤਾਂਗੁਰੂ
ਜੀਪੁਛਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਰਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਤੈਨੂੰਤਾਂਸਭਕੁਛਮ
ਲੁਮਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਨਿਸੀਗਕਹੁਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆ
ਗੁਰੂਜੀਨਿਸੀਗਆਖਣਦੀਗਲਕੋਈਨਹੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਰੰਗਵਿਚਅ
ਹੋਤੋਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਤੂੰਨਿਸੀਗਆਖਤਾਂਮਰਦਾਨਕੀਬਿ
ਆਅਤੇਕੋਬਕੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਸਿਸਾਰਆਖਦਹੈਜੋਆਇਆਹਈਕੁਰਾ
ਹੀਆਦਾਭੂਮਅਹਗਲਲੋਕਆਖਦੇਹੈਨਅਤੇਭੂਮਕੋਈਨਹੀਰਬਾਬਦੇਵੇ
ਅਤੇਤੁਸਾਂਆਖਿਆਹੈਕੋਈਗਸਿਆਹੋਇਆਰਬਾਬਲਿਆਵੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨ
ਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਸਿਸਾਰਏਵੇਹੀਬੁਖਮਰਦਾਹੈਅਤੇਸਿਸਾਰਸਭੋਰੁਸ
ਪਾਇਕੇਤੇਰੇਹੀਵਲਆਵਸੀਅਤੇਤੂੰਕੋਈਜਾਇਕੇਰਬਾਬਟੇਲਲਿਆਉ
ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਮੈਨੂੰਤਾਂਕੋਈਮਿਰਾਸੀਆਦਰਨਹੀਵੇਦਾਤਾਂ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਜੰਗਲਦੇਅੰਗਕਿਆਜੰਗਲਦੇਪ
ਸੇਇਕਗਰਾਉਜਟਾਦਾਹਈਵੇਹਾਨਦੀਆਦੇਵਿਚਅਤੇਇਕਓਬੇਰਬਾਬੀ
ਰਹਿਦਾਹਈਅਤੇਨਉਉਸਦਾਫਿਰਦਾਅਤੇਫੇਰੁਭੀਸਦੀਦਾਹੈਸੋਤੂੰਓਬੇਜਾ
ਇਕੋਓਸਪਾਸੋਰਬਾਬਮਿਰੀਜੇਕਰਉਸਨੇਤੈਨੂੰਰਬਾਬਨਾਦਿਤਾਤੂੰਸਾਭਾਨਾਮ
ਲਵੀਤਾਂਓਹਤੈਨੂੰਰਬਾਬਦੇਵੇਗਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਲਾਗੁਰੂਜੀਪਰ
ਜੀਕੁਛਮੁਲਭੀਪਲੇਹੋਵੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਜੋਕੁਛਮੁ
ਲਲਗੇਸੋਬੇਬੇਜੀਪਾਸੋਲੈਜਾਹੁਤਾਂਮਰਦਾਨਬੇਬੇਨਾਨਕੀਪਾਸਆਇਆਤਾਂ
ਅਗੋਬੇਬੇਜੀਕਹਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਬੇਬੇਜੀਜਿਤਨ
ਸਹਿਰਸੀਸੋਤਾਂਮੈਂਟੋਲਬਕਾਹਾਂਅਤੇਰਬਾਬਮੈਨੂੰਹਬੰਨਹੀਆਇਆਅ
ਤੇਹੁਣਮੈਨੂੰਦੂਰਭੇਜਣਲਗਾਹੈਅਤੇਮੁਲਦੇਵਾਸਤੋਤੇਰੇਪਾਸਮੈਂਆਇਆ
ਹਾਂਤਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਆਖਿਆਭਲਾਮਰਦਾਨਜੋਕੁਛਮੁਲਰਬਾਬਦਾਭੂਮ
ਖੇਮੈਂਤੈਨੂੰਦੇਵਾਂਰਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਬੇਬੇਜੀਸਤਰੁਪਮੇਤੁਸੀਮੈਨੂੰਦੇ

੧੨੦

ਵੇ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਸਤਰੁ ਪਮੇ ਕਢ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਹਥ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਰੁ
 ਪਮੇ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ
 ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਬੰਬ ਦੇ ਜਾਹੁ ਅਤੇ ਰਬਾਬ ਲੈ ਕਰ ਬੰਬ ਦੇ ਹੀ ਆਉ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਤਿ
 ਹੁ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਓਥੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਓਥੇ ਜਾਇ ਕਰ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾ ਪੁ
 ਛਣ ਜੋ ਭਾਈ ਏਥੇ ਫਿਰਦਾ ਅਤੇ ਫੇਰੁ ਰਬਾਬੀ ਕਿਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਸੇ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਇੰਦਿਨ ਫਿਰਦੇ ਨੂੰ ਫੁਫਾਹੀ ਰਹਿਆ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਮਰਦਾਨਾ ਆਪਨੇ ਜੀ ਵਿਚ ਗਿਣਤੀ ਲਗਾ ਕਰਣ ਜੋ ਭਾਈ ਹੁਣ ਮੈਕਿ
 ਆਕਰਾਂ ਓਹ ਤਾਂ ਫੇਰੁ ਰਬਾਬੀ ਮੈਨੂੰ ਲਭਦਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਫਿਕਰ ਵੇਦ
 ਹੋਇ ਕੇ ਇਕ ਵਰਖ ਤੇ ਦੇਹੇ ਆਇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਜੀ ਜਾਇ ਨਹੋਇਆ ਤਾਂ ਫਿਰਦਾ
 ਰਬਾਬੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਆਇ ਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਲਗਾ ਪੁਛ
 ਣ ਜੋ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ ਅਰਕਿ ਸਨੂੰ ਟੋਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇ
 ਕਰ ਰਬਾਬੀ ਫਿਰਦਾ ਅਤੇ ਫੇਰੁ ਸਦੀਦਾ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਗੇ
 ਫਿਰਦੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਨਉ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਹੁਣ ਕੌਣ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੂੰ
 ਆਇਆ ਕਿਥੋਂ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਵਤਨ ਕੌਣ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਭਾ
 ਈ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਮਰਦਾਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿਰਾਸੀ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਵਤਨ ਗਾਇਕੋਇ ਭ
 ਈ ਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁਜਿਆ ਨਾਨਕ ਵੇ ਦੀ ਫਿਕੀਰ ਨੇਹਾਂ ਅਤੇ ਰਬਾਬ
 ਵੇ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਫਿਰਦੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਫਿਰ
 ਦਾ ਫੇਰੁ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਵੇ ਦੀ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਮੈਂ ਬੇਹੀ ਪਾਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਫਿਰਦਾ ਮੈਨੂੰ ਰਬਾਬ ਤੂੰ ਸੀ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਫਿਰਦੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਲੈ ਭਾ
 ਈ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬ ਤਾਂ ਨਾ ਜਾਣੀਏ ਜੋ ਫਿਰਦਾ ਰਬਾਬ ਕਿਥੋਂ ਲੈ ਆਇਆ ਜ
 ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਰਬਾਬ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰਦੇ ਨੂੰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇਭ
 ਈ ਫਿਰਦਾ ਤੂੰ ਸੀ ਇਸ ਰਬਾਬ ਦਾ ਕੁਛ ਮੁਲ ਕਹੋ ਤਾਂ ਫਿਰਦੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾ
 ਈ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਰਬਾਬ ਦਾ ਮੁਲ ਅਸਾ ਲੈਣਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹੋਰ
 ਨਹੀ ਲਗੀ ਜੋ ਭਾਈ ਏਹੁ ਕੌਣ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਰਹਿਨਾ ਸਕਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰ
 ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਫਿਰਦਾ ਤੂੰ ਸਾਂ ਇਸ ਰਬਾਬ ਦਾ ਮੁਲ ਕਿਉਂ ਨਾਹੀ ਲੈਣਾ ਤ
 ਫਿਰਦੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਰਬਾਬ ਸਾਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਹਬਾ
 ਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਰਬਾਬ ਵਿਚੋਂ ਏਹੁ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਜੋ

ਗਹਿਰਗੰਭੀਰ ਗਹਿਰਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਰਬਾਬ ਹੋਰਸ ਅਗੇ ਨਾਹੀ
 ਵਜਾਵਣਾ ਪਰਚਲਦਿਖਾਓ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇਓਹ ਨਾਨਕ ਹੈ ਕਿਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਹੈ
 ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਫਿਰਿਦਾ ਪਰ ਜੇਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ
 ਵਾਰੀ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇ ਦੇਖਾ ਤਾਫਿਰਦੇਨੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਰਬਾਬ ਹੋਰ
 ਸ ਅਗੇ ਵਜਾਵਣਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀ ਅਤੇ ਅਗੇ ਤੂੰ ਜਾਣੁ ਪਰ ਜੇਓਸੇ ਨਾਨਕ ਨੇ ਭੇ
 ਜਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਵਜਾਉ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਹਥ ਲੈਕੇ ਬਾਦ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਤਾ
 ਰ ਵਜਾਈ ਤਾਂ ਰਬਾਬ ਵਿਚੋ ਆਵਾਜ ਨਿਕਲੀ ਜੇਤੂੰ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੂੰ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਨਾਨਕ ਬੰਦਾ ਤੇਰਾ ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਅਧੀਨਗੀ ਨਿਕਲੇ ਅਰੋਹੇ
 ਰ ਆਵਾਜ ਕੋਈ ਨਾਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬ ਦੀ ਆਵਾਜ ਸੁਣਕਰ ਹੋਰ
 ਨਹੋਇ ਰਹਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰਦੇਨੇ ਆਖਿਓਸ ਜੇਚਲੇ ਭਾਈ ਫਿਰਦਾ ਤੂੰ ਸੀਸੁ ਬ
 ਦੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਲੋ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਚਲੀਏ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਫਿਰਦੇ ਨਾਲ ਹੋਈ॥

ਤਾਂ ਫੇਰ ਫਿਰਦਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਦੋਵੇ ਜਣੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਆਏ ਅਤੇ ਰਬਾਬ
 ਅਗੇ ਆਣ ਰਖਿਆ ਅਤੇ ਚਰਨ ਉਤੇ ਮਥਾ ਦੇਕਿਆ ਤਾਂ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਪੁਛਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਤਨਾ ਚਿਰ ਕਿਉ ਲਾਇਓਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰੀ ਆਤਮੇ ਜਾਣੈ ਅਸਨੂੰ ਤਾਂ ਕੁਛ ਮਾਲੁ ਮਨਾਹੀ ਜੇਤੂੰ ਭਗਤ ਹੈ ਕਿਨਿ
 ਰੰਕਾਰ ਹੈ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਵਡੇ ਹੋਰਾਨ ਹੋਏ ਹੋਰਾਨ ਅਤੇ ਤੂੰ ਜੇਥੇ ਮੇਨੂੰ ਭੋਜਿਆ ਸੀ ਸੋਉ
 ਥੇ ਮੇਰੇ ਇਕ ਸਾਧਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਉਸਨੇ ਮੇਨੂੰ ਕੁਛ ਭੀ ਨ ਦਾਸਿਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿ-
 ਸਕਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪੁਛਾ ਕੋਈ ਕੁਛ ਪਤਾ ਦਸੇ ਨਾਹੀ ਜਾਤੀ ਸਰਾਦਿ ਨਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੈਉ
 ਦਾਸ ਹੋਇ ਕਰ ਟੁਰਨ ਲਗਾ ਤਾਂ ਏਹੁ ਸਾਧ ਮੇਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਲੋ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਆ
 ਪੇਹੀ ਅਤੇ ਮੇਨੂੰ ਆਪਹੀ ਪੁਛਿਓਸ ਮੇਰੀ ਸਭ ਹਕੀਕਤ ਲੀਤੀਓਸ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਫਿਰਦਾ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੇ ਤਾਫਿਰਦੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਏਹੁ ਰਬਾਬ ਅਸਾਨੂੰ ਪਾਸ ਆਪਦਾ ਅਮਾਨ ਹੈ ਸੀ ਸੋਈ ਏਹੁ ਆਪਨੂੰ ਪਹੁਚਾ
 ਵਣਾ ਆਹ ਸੋਏਹੁ ਆਪਦੀ ਚੀਜ ਹੈ ਲੀਜੀਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਫੇਰੂ
 ਜੀ ਏਹੁ ਰਬਾਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਸ ਕਿਸਤਰਾ ਆਹਾ ਜੀ ਤਾਂ ਫਿਰਦੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਏਹੁ ਰਬਾਬ ਮੇਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਵਾ ਮਿਲਿਆ ਆਹਾ ਸਿੰਘ ਨ ਪੁਰ ਇਕ ਸਹਿਰ
 ਆਹਾ ਤਿਸ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਹੋਇਆ ਆਹਾ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਭਗਤ ਕਰਦਾ ਆਹਾ ਅ

੧੨੨

ਤੇਮਨਵਿਚਬਹੁਤੀਏਹਾਲਾਲਸਾਗਹਿੰਦੀਆਹੀਕਿਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਅਵਤਾਰ
 ਹੋਵੇਰੇਏਹਵਸਤਓਹਨਾਦੀਓਨਾਨੁਦਿਚੇਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭਾਈਫਿਰੀਦਾਏ
 ਹੁਬਾਤੁਤੁਹਾਨੂੰਕਿਉਕਰਮਲੂਮਹੋਈਤੁਫਿਰੀਦੇਨੇਆਖਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਾਅ
 ਸੀਸਿੰਦਨਪੁਰਦੇਤਿਨਕੋਸਭਰਬਹਗਇਕੰਤਬੈਠਕੇਕਰਤਾਰਦਾਭਜਨਕਰ
 ਦੇਆਹੋਇਕਸਦਿਨਕਰਤਾਰਦੀਇਛਾਸੇਮੇਨੂੰਆਕਾਸਬਾਣੀਹੋਈਹੇਫਿਰੀਦਾਕਾ
 ਲੁਕਾਲਦੇਪਹਿਰੇਵਿਚਮੇਂਸੀਤਅਵਤਾਰਨਾਨਕਨਿਰੀਕਾਰੀਅਵਤਾਰਧਾਰਾ
 ਗਾਏਹੁਵਸਤੁਤੋਂਨੋਉਨਕੋਦੇਵਣੀਤਿਨਕਾਦਰਸਨਕਰੋਗੇਤਾਂਤੁਮਾਰਓਧਾਰ
 ਹੋਇਜਾਵੇਗਾਇਸਆਸਕਰਨੇਕਰਮੇਰੀਲਾਲਸਾਅਬਪੂਰੀਹੋਈਹੋਇ
 ਤਨਕਹਿਕਰਫਿਰੀਦਾਬਾਬੇਦੇਚਰਨਉਤੇਮਬਾਟੇਕਕੇਚਲਣੇਲਗਾਤਮ
 ਰਦਾਨਉਠਕੇਨਾਲਾਵਿਦਿਆਕਰਨਵਾਸਤੇਪਹੁਚਾਵਣਗਾਇਆਜੋਬੋਤੀਵ
 ਟਨਾਲਗਾਇਆਤਾਫਿਰੀਦਾਅਲੋਪਹੋਇਗਿਆਤਾਂਮਰਦਾਨੇਏਹੁਵਿਚਾਰਿ
 ਆਜੀਅਵਿਚਜੋਮੇਂਅੰਧਤਾਨਹੀਹੋਇਆਹੋਰਸਭੇਕੁਛਨਜਰਆਵਦਾ
 ਹੈਅਤੇਫਿਰੀਦਾਦਿਸੋਣੇਰਹਿਗਾਇਆਤਾਹੋਰਨਹੋਇਕਰਬਾਬੇਜੀਦੇਪਾਸ
 ਮਰਦਾਨਆਇਆਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਕਰਪੁਛਿਆਆਖਮਰਦਾਨ
 ਕਿਬੋਤੋਤੀਵਿਦਿਆਕਰਆਇਓਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਓਹਤਾਂਛ
 ਲਹੋਇਗਾਇਆਮੈਬੋਦਿਸਆਵਣਹੋਰਹਿਗਾਇਆਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਮਰਦਾਨਓਹਇਨਗਲਾਬੀਪਾਕਫਿਰਦੇਹੈਨਅਠੇਕਰਤਾਰਨੇਸਾਨੂੰਹੀ
 ਜਾਹਰਕਰਨਾਸੀਤਾਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਰਬਾਬਦਜਾਇਜਾਮਰਦਾਨੇ
 ਬਾਬੇਜੀਦਾਏਹਬਚਨਸੁਣਕੇਬੈਠਗਿਆਰਬਾਬਨੂੰਹਬਦਿਚੋਲਿਆਅਤੇ
 ਮੁਖਬੀਅਰਜਕਰਨੇਲਾਗਾਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹੁਏਹੁਕਉਣਪਰਸਹੈਸੀਇਤ੍ਰੰ
 ਮਨੁਖਜੈਸੀਇਸਦੀਕੋਈਬਾਤਨਹੀਅਲੋਕਿਕਰੀਤਹੈਸੀਇਸਦੀਅਤੇਰਬ
 ਬਭੀਆਪਦੀਭੇਟਾਕਰਗਿਆਹੈਹੇਦੀਨਾਨਾਬਜੀਏਹਬ੍ਰਿਤਾਂਤੁਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇ
 ਕਹੀਏਅਤੇਜਾਂਦਾਜਾਂਦਾਲੋਪਹੋਇਗਿਜਾਹੈਜਾਂਦਾਮਲੂਮਨਹੀਹੋਇਆਜੋਕਿ
 ਧਰਗਿਆਹੈਏਹੁਕੋਈਸਕਤਵਾਲਹੈਸੀਮੈਨੂੰਬਡਾਅਸਚਰਜਲਗਦਾਹੈਤੰ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਾਹੋਮਰਦਾਨਏਹੁਸਿਤਜੋਹੋਰਧਿਰਬਲੋਕਬੀਆ
 ਇਆਹੋਇਆਹੈਪਰਮੇਸਰਦੀਕੀਰਤੀਜਿਸਨੂੰਬਡੀਪਿਜਾਰੀਲਗਾਦੀਹੈਸ
 ਰਬਰੀਧਰਬਦਿਚਏਹੁਬਡਾਪ੍ਰੇਮੀਹੈਰਾਤਦਿਨਪਰਮੇਸਰਦੀਕੀਰਤੀਵਿਚਲ

ਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਰਬਾਬ ਇਸਦੇ ਹਥ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭੁਜਨ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਕਰ
 ਦਾਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਰਬਾਬ ਦੇ ਦੇਵਣ ਦੀ ਭਾਵਣਾ ਭੀ ਚਰੇ ਕਣੀ ਆਹੀ ਸੋਹ
 ਣ ਏਹੁ ਦੇਹੀਆ ਹੈ ਤੁਸੀ ਇਸਨੂੰ ਵਜਾਵੇ ਦੇਰ ਨ ਕਰੇ ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬ ਦਾ ਬਾਟ
 ਬਣਾਵਨ ਲਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਿਆ ਸੁਬਦੇ ਹੋਹਾ
 ਪੇਬਾਟ ਬਨ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੀਨਿਆ ਵਜਾਵਣ ਲ
 ਗਾ ਅਤੇ ਰਬਾਬ ਵਿਚੋ ਏਹੁ ਅਵਾਜ ਨਿਕਲੇ ਜੋ ਤੁਹੀ ਨਿਰੀਕਾਰ ਤੁਹੀ ਨਿਰੀਕਾਰ
 ਨਾਨਕ ਬੀਦਾ ਤੇਰਾ ਏਹੁ ਅਵਾਜ ਸੁਣ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਧ ਲਗ ਗਈ ਤਾਂ ਮਰਦ
 ਨਾ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਦੇਹ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ
 ਦੋਇਰਤੀ ਅਤੇ ਦੋਇ ਵਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਰਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਭੁ
 ਖ ਲਗੀ ਡਾਢੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਜੀਉ ਭੁਟਾ ਕਿਆ ਅਤੇ ਰਬਾਬ ਛਡ ਸਕੇ ਨਾਹੀ ਅਤੇ
 ਜੀਅ ਦੇ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਭੀ ਕਰੇ ਜੋ ਕਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਗੇ ਤਾਂ ਮੇਂ ਵਿਦਾਹੀ ਲਵਾਂਗ
 ਜਾਤੀ ਸਰਾ ਵਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਪਲਕਾ ਖੋਲੀਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ
 ਪਾਛਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਆ ਖਬਰ ਹਈ ਅਤਮੇ ਦੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰੀ ਤਾਂ ਦੁਖ ਭੁਖ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਦੁਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਭੁਖ ਭੀ ਨਹੀ ਛ
 ਰੁਦੀ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਅਤੇ ਅਸਾਡਾ ਸੰਗ ਕਿਥੋ ਬਣੇਗਾ ਅਸੀ ਤਾਂ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਦੇ ਜੀਵ
 ਹੋਏ ਹਾਂ ਜੀ ਅਹਿ ਦੇਖਤੀ ਸਰਾ ਵਿਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਹਿ ਪਾਣੀ ਪਾਵ ਦੇ ਰਹਿ ਹਾਂ
 ਅਤੇ ਅੰਨ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸ ਨਹੀ ਸੀ ਜੋ ਖਾਵੀਏ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਾਨੁਖ ਭੀ ਹੋਰ ਦਿਸ
 ਵਾ ਨਹੀ ਜਿਸ ਕੋਲੋਂ ਮਿਗ ਲਵੀਏ ਅਤੇ ਪਸ ਪੰਛੀ ਭੀ ਸਭ ਚਕਤ ਹੋਇ ਬੈਠੇ
 ਹੋਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਤਾਂ ਦੁਖ ਭੁਖ
 ਹਈ ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਰਹੁ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ ਕਬੂ
 ਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜਾਹੁ ਤਿਲ ਵੀਡੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਇਕੇ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਕਰਾ ਇਕੇ ਤਾਂ ਮੇਨੂੰ ਭੀ ਆਪ ਜੈ ਸਾ ਕ
 ਰਤਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਰਹਾ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਡੇ
 ਪਾਸ ਤਾਂ ਸਹਜ ਹਈ ਅਰ ਏਹੁ ਦੇਵੇਗਾ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਨ ਅਤੇ ਅਸਾ
 ਪਾਸ ਤਾਂ ਜੇਹੀ ਬਣੇ ਤੇਹੀ ਕਰਣੀ ਅਰੇ ਤੇਹੀ ਖੁਸੀ ਜੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਹੁ ਨਾਹੀ
 ਤਾ ਜਾਹੁ ਤਲ ਵੀਡੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਜਾਦਾ ਹਾਂ ਤਲ ਵੀਡੀ
 ਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਰਬਾਬ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਕਰ ਜਾ

੧੨੪

ਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਰਬਾਬ ਲੈ ਕਰ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਨੇ ਦੇਖ
 ਕਰ ਮਨ ਵਿਚ ਤਉ ਖਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਲਗੀ ਪੁਛਣ ਜੋ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾ
 ਨ ਦੇਹੁ ਰਬਾਬ ਕਿਤਨੇ ਤੋਹੇ ਆਏ ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਦਿਨ ਪਿਛੇ ਆਇਆ ਹੈਂ ਅਤੇ ਮੇ
 ਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿਥੇ ਛੱਡੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਓਹ ਤਾਂ ਠਕੀਰ ਸਾਧ ਹੋਇ
 ਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੁਖ ਭੁਖ ਕਾਈ ਨਹੀ ਲਗਦੀ ਅਸਾਡੀ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਸਤਰਾਂ
 ਬਣੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਤਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਈ ਜੇਏਹੁ ਰਬਾਬ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਸਪੁਰਦ ਕਰ ਜਾਈ ਇਤਨੀ ਆਬਾਤਾਂ
 ਸੁਣਕੇ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਦਾ ਬੈਰਾਗ ਛੁਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਥਾ ਉ ਬੀਮੀਐ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੁ
 ਲਸਾ ਲੋਡੀ ਭੀ ਬਹੁਤੇਰਾ ਹੀ ਆਖੇ ਅਤੇ ਅਖੀਆ ਪੁੱਛੇ ਪਰ ਦੇਹਦਾ ਮੋਹ ਬਿਆ
 ਪਗਿਆ ਅਤੇ ਤਿਰਗਾਨੁ ਭਈਆ ਜੈਰਾਮ ਭੀ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦੇਖ ਕਰ ਜੈਰਾਮ
 ਹੇਰਾਨ ਹੋਇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤੁਲਸਾਂ ਲੋਡੀ ਨੂੰ ਪੁਛਣ ਲਗਾ ਕਿਉਂ ਨੀ ਤੁਲਸਾ ਅਜ
 ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਬਹੁ ਜੀ ਇਤਨਾ ਰੁਦਨ ਕਿਉਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਲਸਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ
 ਠਕੁਰ ਜੀ ਮਰਦਾਨ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕਰ ਚਲਿਆ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁ ਜੀ ਬੈ
 ਰਾਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਬਹੁ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੁਕਮ ਵਿ
 ਚ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਿਸਤਰਾ ਮਰਦਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਗਏ ਹੋ ਤਿਸੇ ਤਰਾਂ ਰ
 ਖੇ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸੀਤੋ ਖਾਵੇ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਠਕੁਰ ਜੀ ਮੇ
 ਕਹਿੰਦੀ ਸਾਂ ਜੇ ਭੁਲਾ ਮਰਦਾਨ ਭਾਈ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਪਰਚਿਆਰ
 ਹੈਗਾ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮਰਦਾਨ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕਰ ਚਲਿਆ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋਹਣੇ ਮੇ
 ਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਓਦਰ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਬਹੁ ਜੀ ਏਹੁ ਕਿਆ ਹੋਇਆ
 ਹੈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪੇ ਹੀ ਭੁਟਕੋ ਸਗੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਨੂੰ ਮਤ ਦੇਵੇ ਆਹੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਤੋੜੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਆਪਣਿਆ ਹੀ
 ਪੈਰਾਤੇ ਹੈ ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਜੀ ਅਤੇ ਖਤਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਜਿਸਤਰਾ ਮਰਦਾਨ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਗਏ ਹੋ ਤਿਸੇ ਤਰਾਂ ਤੁਸੀਂ ਰਖੋ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਬੋਲੀ ਹੇਠਾਂ
 ਕੁਰ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕੋਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਛੱਡ ਆਇਆ ਹੈ ਤੇਰਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਬਹੁਤ
 ਪਿਆਰ ਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਈਆ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਰਾ ਉਸ ਦੀ ਤਾਂ
 ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਗਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁਲਦੀ ਨਹੀ ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਸਹਾਇਕ ਹੋਵੇ ਤ

ਭੀਖਤਰਾਨ ਹੋਵੇ ਸੋਢਿਤਾ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਹੀ ਬੈਠ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ
 ਭਾਈਮਰਦਾਨ ਜਿਤੂੰ ਰੋਟੀ ਕਪੜੇ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਆਖਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਰੋਟੀ ਕਪੜਾ ਦੇ ਬੇਮੋ
 ਜੁਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁਲਾਮਰਦਾਨ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ
 ਕਉਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿਤਨੀਕ ਆਪਨੇ ਵਲੋਂ ਕੁਛ ਹਿੰਮਤ ਹੋਇਆਵੇ ਸੋਕ
 ਰੀਐ ਤਾਂ ਫੇਰ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਮਰਦਾਨੇਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੋ ਭਾਈਮਰਦਾਨ
 ਜੇਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਹਾਰ ਵਿਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਦੋਵੇ ਵਖਤ ਰਸੋਈ ਜੇਵ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਤੇ
 ਦਰਬਾਰੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਖਰਚੀ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਗਲ ਸੁਣਕੇ ਬਹੁਤ ਰਾਜੀ ਹੋ
 ਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇਨੇ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੁਭਈ ਆਜੀ ਜੇਤੁਸੀਂ ਆਖੋਗੇ ਸੋ
 ਈ ਅਸੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਇਤਨੇ ਆਖਣ ਨਾਲ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ
 ਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇਨੂੰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰ ਰਖਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਾ
 ਦ ਜਿਵਾਇਆ ਜਾਂ ਭੁਲਕ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇਨੇ ਆਖਿਆ ਭਈ ਆਜੀ
 ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਰਸੋਈ
 ਜੇਵ ਕੇ ਜਾਹੁ ਅਤੇ ਕੁਛ ਖਰਚੀ ਭੀ ਲੈ ਜਾਹੁ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ
 ਭਈ ਆਜੀ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇਨੂੰ ਰਸੋਈ ਜਿਵਾਈ ਅਤੇ ਬਹੁ ਜੀ ਨੂੰ ਆ
 ਖਿਆ ਜੋ ਬਹੁ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇਨੂੰ ਕੁਛ ਖਰਚ ਭੀ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਆਖਿ
 ਆਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਸੋਈ ਕੁਛ ਮੈਂ ਦੇਵਾਗੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜੈਰਾਮ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਬਹੁ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀ ਆਵਿਚ ਆਵੇ ਸੋਈ ਕੁਛ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਬੇ
 ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਵੀਹ ਰੁਪਯੇ ਕਢ ਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਹਥ ਵਿਚ ਦਿਤੇ ਅਤੇ ਇਕ ਜੋੜਾ
 ਬਚਕੇ ਵਿਚੋਂ ਕਢਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸਮਰਦਾਨ
 ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਣਾ ਜੋ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਅਸਨੂੰ ਇਕ ਵਾਰੀ ਦਰਸਨ
 ਦੇ ਜਾਵੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਜੋੜਾ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਬੀਸ ਰੁਪਯੇ ਲੈਕੇ ਮਰ
 ਦਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਫਿਰ ਆਇਆ ਆਇਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ
 ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਅਗੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਵੇ ਮਰਦਾਨ ਰਬਾਬ
 ਫੇਰ ਕਿਉਂ ਲੈ ਆਇਓ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਜਾਨੇ ਨਾਲ ਬੇਬੇ
 ਬਡਾ ਬੈਰਾਗ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਿਛੋਂ ਭਈ ਆਜੈਰਾਮ ਭੀ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ
 ਭੀ ਆਇਕੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੇਹੇ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਜਾਹਿ ਨਾਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੁ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭਈ

੧੨੬

ਜੇਜੇਰਾਮਨੂੰ ਕਹਿਆਜੇਭਲਾਭਈਆਜੀਜਿਉਤੁਸੀਰਾਜੀਹੋਵੇਗੇਤਿਉਹੀਮੇਂ
ਕਰਾਗਾਤਾਂਫੇਰਭਈਏਜੇਰਾਮਨੇਮੇਰੇਗਲ ਆਪਣਾਜੇਰਾਪਾਇਦਿਤਾ ਅਤੇ
ਵੀਹਰੁਪਯੋਏਕ ਖਰਚਨੀਦਿਤੇ ਅਤੇਆਪਣੁਲਗਾਭਾਈਮਰਦਾਨਜਿਚਰ
ਸਹਰਵਿਚਰਹੇਗੇਤਾਂਦੋਵੇਵਖਤਰਸੋਈਖਾਇਜਾਵਿਆਕਰੇ ਅਤੇਜੇਦਰਜਾ
ਵੇਗੇਤਾਂਏਹੁਵੀਹਰੁਪਯੋਆਪਣੀਪਾਸਖਰਚੀਨੂੰਰਖੇ ਅਤੇਤੁਸੀਨੂੰਬੇਬੇਜੀ
ਨੇਕਹਿਆਹੈਜੇਇਕਵਾਰੀਤੁਸੀਮੇਨੂੰ ਆਪਣਾਦਰਸਨਦੇਜਾਵੇ ਤਾਂ ਅਗੇਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ ਆਵੇ ਮਰਦਾਨਤੋਂਏਹੁਕਿਆਕੀਤੋਈਅਰ ਅਤਿਨੂੰਤੁਮਾਂ
ਵਾਲੀਗਲਕੀਤੀਓਨਿਰਤੁਮੀਹੋਇਗਾਇਓ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀ
ਮੇਂਤਾਂਰੁਪਯੋਮਰੀਨਹੀ ਅਤੇਓਨੇਨੇਮੇਨੂੰਆਪੇਹੀਖੁਸੀਹੋਇਕਰਦਿਤੇਹਨ
ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਤੂੰਜਾਇਕੇਏਹੁਰੁਪਯੋਫੇਰ ਆਓ ਅਤੇਜੇ
ਨਾ ਤੈਨੂੰਮੁਬਾਰਹੈ ਅਤੇਸੁਣਮਰਦਾਨਨਜਰਕਰਤਾਰਪਰ ਰਖੀਦੀਹੈਬੀ
ਦੇਦੀਆਸਵਿਚ ਅੰਗਣ ਵਡਾਹੁੰਦਾਹੈ ਅਤੇਪਰਮੇਸਰਦੀਆਸਵਿਚ ਸੀਤੋ
ਖਹੇਦਾਹੈ ਅਤੇਤੂੰਜਾਹੁਮਰਦਾਨਏਹੁਰੁਪਯੋਫੇਰਮੇਰੁਕਰਦੇ ਆਉਤਾਮਰ
ਦਾਨੇਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਹੁਣਤੁਸੀਭੀਚਲੋਚਲਕਰਰੁਪਯੋਫੇਰ ਆਂਦੇ
ਦੇਆਹੇ ਅਤੇਬੇਬੇਜੀਨੂੰਭੀਦਰਸਨਦੇਆਵੇ ਆਪਦੇਦਰਸਨਵਾਸਤੇਬਹੁ
ਤਤਰੁਫਦੀਹੈਅਰਤੁਸੀਇਤਨਾਚਿਤਕਠੋਰਨਾਕਰੋਜੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅ
ਖਿਆਭਲਾਮਰਦਾਨਜੀਤੇਰਾਭੀਆਖਿਆਸਾਬੋਮੇਰਿਆਨਹੀਜਾਂਦਾਅ
ਸਤੇਰੇਨਾਲਬਹੁਤਕੀਮਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਮਰਦਾਨਬੇਬੇਜੀਦੇਪਾਸ
ਲੈਆਇਆਤਾਂਤੁਲਸਾਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰ ਆਵਦਾਦੇਖਕਰਕੋਠੇਪਰਚ
ਰੁਗਈਤਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਨੂੰਜਾਇਕਹਿਆਜੇਭਾਈਜੀਤੁਹਾਡਾਆਯਾਹੈਤਾਂ
ਬੇਬੇਨੇਆਖਿਆਤੁਲਸਾਤੂੰਝੂਠ ਆਖਦੀਹੈਤਾਂਤੁਲਸਾਨੇਕਹਿਆਬਹੁ
ਜੀਮੇਰੀਕਿਆਮਜਾਲਹੈਜੁੱਤੁਹਾਡੇਅਗੇਮੇਝੂਠਬੋਲਤਾਂਇਤਨੇਚਿਰਨੂੰ
ਗੁਰਨਾਨਕਜੀ ਅਤੇਮਰਦਾਨਦੋਵੇ ਘਰਦੇਅੰਦਰ ਆਇਵੇਨੂੰਤਾਂਬੇਬੇਨ
ਨਕੀਜੀਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸ ਆਇਦੇਖਕੇਇਕਬੀਚਾਰਹੋਈਦੋਰੁਕੇਗੁਰੂ
ਜੀਨੇਬੇਬੇਦਾਮਥਾਵੇਨੇਹਥਾਤੇਲੀਤਾ ਅਤੇਮੁਹੋਕਹਿਆਮੇਇਸੀਵਾਸਤੇਤੇ
ਰੇਪਾਸਨਹੀਆਵਦਾਤੂੰਮੇਰੇਪੈਰਾਨੂੰਦੋਰੁਦੀਹੈਤੂੰਮੇਥੇਵਡੀਹੈ ਪਰਮੇਸਰ
ਦੀਪਿਆਰੀਹੈਤੇਰਾਮੇਰੇਪੈਰਾਨੂੰਹੱਥਲਾਵਣਾਮੇਰੇਸਿਰਭਾਰਚੜਦਾਹੈਨਹੀ

ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਦੀ ਨ ਆਇ ਕੇ ਮਿਲਾਂਗਾ ਬੇਬੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਜਿਉ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਖੋਲ੍ਹਿ
 ਵੈ ਹੀ ਕਰਾਂਗੀ ਪਰਮੇਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦਿਆ ਕੌਰੇ ਵਿਸਰਨ ਨਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਮੇ
 ਰੀ ਵਡੀ ਭੈਣ ਹੈ ਮੇਰੇ ਅਰਤੇਰੇ ਵਿਰਭੇਦ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਪੈਰਨੂੰ ਮਤ ਛੋਹਿਆ ਕਰ
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਪਰਤੁਸੀ ਵਰਸਨ ਜਰੂਰ ਅਸਾਨੂੰ ਦਿਤਾ ਕਰੇ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਲਿਆ ਮਰਦਾਨੀ ਨਾ ਰੁਪਮੇ ਬੇਬੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਬੇਬੇ
 ਬੋਲੀ ਭਾਈ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਰੁਪਮੇ ਮਿਗੋ ਨਹੀ ਜੀ ਅਸਾ ਆਪ ਹੀ ਦਿਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਪਾਸ ਸੋਧੋ ਤੂੰ ਪਰਮੇ ਸਰਦੀ ਭਗਤ ਹੈ
 ਅਤੇ ਵਡੀ ਹੈ ਸੋ ਵਡਿਆ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਪਰਮੇ ਸਰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਤਾ ਬੇਬੇ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਰਮੇ ਸਰ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਤੂੰ ਸਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਰੁਪ ਹੈ
 ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਾਈ ਕਰ ਕੇ ਨਹੀ ਜਾਣਦੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਬੇਬੇ ਜੀ ਏਹੁ ਗਲ
 ਕੋਈ ਆਖਣਦੀ ਨਹੀ ਪਰਏਹੁ ਰੁਪਮੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਲਵੇ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਜਦ ਕਦ ਤੁ
 ਹਾਨੂੰ ਪਾਸ ਆਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾ ਇਸਨੂੰ ਖਾਲੀ ਨਹੀ ਭੇਜਣਾ ਭਵੇ ਅਸੀ ਹੋਈਏ ਨਹੋਈ
 ਏਹੁ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਸਾ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤੂੰ ਵੇਈ ਆ ਦੇ ਸਿ
 ਵਾਇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀ ਮੰਗਣਾ ਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਤੁਸਾ ਡੀਗੋਂਦ ਮੇ ਹੈ ਹੁਣ ਤੁਸੀ

ਸਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੋ ਅਸੀ
 ਮੇਰੇ ਝਾਮ ਦੇਹੀ ਭੁਲੇਹਾਂ ਬੇ
 ਸੀਏ ਬੇ ਫਿਰਦੇ ਹੋ ਤਾ ਮੈ
 ਦਰਸਨ ਦੇਵੋ ਪਰਮੇ ਓ
 ਤੁਸੀ ਭਿਤੇ ਦੂਰ ਰਲੇ ਜ
 ਵੇਤਾ ਅਗੇ ਜੋਤੁ ਡੀ
 ਰੇਵ ਸ ਕਛ ਨਹੀ ਤਾਂ ਗੁ
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਚਿਤ ਮੇਂ ਨਿਸ ਚਿਤ ਹੋ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀ ਮੇਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਸ
 ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚਾਗਾ ਤਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ
 ਤੁਸੀ ਸਾਡਾ ਮੋਹ ਤੋੜ ਕਰ ਚਲੋ ਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੋਹ ਤੋੜ
 ਨਹੀ ਭੁਲਾ ਹੈ ਰਖਣਾ ਨਹੀ ਬਣਦਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੇਬੇ ਨੂੰ ਰੁਪਮੇ ਦੇ ਕਰ ਵਿਦਿ
 ਆ ਹੋਏ ਜਾ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਧਰ ਨੂੰ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਤੁਸੀ ਜਾਣੇ ਜਿਧਰ ਤੁਹਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ

ਏਬੇ ਰਹਿੰਦੇ ਭੁਲੇ ਨਹੀ ਰ
 ਬੇਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁ
 ਨੂੰ ਧਰਵਾਸ ਹੋ ਭਾਵੇ ਕਦ
 ਵਰਦੀ ਨਹੀ ਅਤੇ ਜਦ
 ਵੇਗੇ ਤਾ ਮੇਨੂੰ ਵਡਾ ਦੁਖ ਹੋ
 ਰਜਾਇ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰੋ ਮੇ
 ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਚਿਤ ਮੇਂ ਨਿਸ ਚਿਤ ਹੋ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀ ਮੇਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਸ
 ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚਾਗਾ ਤਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ
 ਤੁਸੀ ਸਾਡਾ ਮੋਹ ਤੋੜ ਕਰ ਚਲੋ ਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੋਹ ਤੋੜ
 ਨਹੀ ਭੁਲਾ ਹੈ ਰਖਣਾ ਨਹੀ ਬਣਦਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੇਬੇ ਨੂੰ ਰੁਪਮੇ ਦੇ ਕਰ ਵਿਦਿ
 ਆ ਹੋਏ ਜਾ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਧਰ ਨੂੰ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਤੁਸੀ ਜਾਣੇ ਜਿਧਰ ਤੁਹਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ

੧੨੮

ਆਵੈਤਿਧਰੇਹੀਚਲਹੁਜੀਅਗਾਭੁਹਾਤੁਪਿਛਾਸਾਭਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
ਆਚਲੇਮਰਦਾਨਇਕਸਾਧਏਮਨਾਬਾਦਵਿਚਗਏਹੈਚੁੰਨੋਦਰਸਨਕਰਦੇ
ਚਲੀਏਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਚਲੇਗੁਰੂਜੀਤਿਸਸਾਧਦਾਦਰਸਨਕਰੀਏ॥
ਸਿਪੁਰਨੀ॥ ਅਗੇਸਾਖੀਭਾਈਲਾਲੋਨਾਲਹੋਈ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕ

ਨਕਜੀਸੁਲਤਾਨਪੁਰੇਏਮਨਾਬਾਦਨੂੰਚਲੇਸਤਵੇਦਿਨਭਾਈਲਾਲੋਦੇਘਰੋਂ
ਇਵਡੇਅਗੇਭਾਈਲਾਲੋਕਿਲੋਬੈਠਾਘਰੂਦਾਆਹਜਦਭਾਈਲਾਲੋਨੇਨਿਠ

ਇਕਤਪਾਆਇ
ਭੀਹੈਸਅਤੇਤਪੇ
ਹੈਸਭਾਈਲਾ
ਉਠਖੜ੍ਹਾਹੋਇਆ
ਹਥਜੇਰੂਕੇਤਾਂਗੁਰੂ
ਭਾਈਲਾਲੋਬੈਠਕ
ਈਲਾਲੋਬੈਠਕ

ਆਹੈਇਕਨਾਲਨੂੰਮ
ਦੇਗਲਾਵਿਚਜੰਦੂਭੀ
ਲੋਦੇਖਕਰਗੁਰੂਜੀਕੋ
ਅਤੇਮਥਾਏਕਿਓਸ
ਨਾਨਕਜੀਨੇਕਹਿਆ
ਰਕਿਰਤਕਰੋਤਾਂਭਾ
ਰਕਿਰਤਲਗਾਕਰ

ਨੇਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਮਜਿਾਵਿਛਾਇਦਿਤਤਾਂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਅਤੇਮਰਦ
ਨਾਬੈਠਗਏਦੋਘੜੀਆਸਸਤਾਇਕਰਭਾਈਲਾਲੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਪੁਛ
ਣੁਲਗਾਜੋਹੇਸਤਿਜੀਮੈਂਤੁਹਾਡੇਬਾਲਿਹਾਰਜਵਾਜੀਤੁਸੀਆਪਣਾਆਪਜਾਹ
ਰਕਰੋਜੀਮੈਂਆਪਦਾਮਹਿਰਮਨਹੀਜੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਲਾ
ਲੋਅਸੀਪਰਦੇਸੀਹਾਂਤਾਂਭਾਈਲਾਲੋਕਹਿਆਹੈਸਤਿਜੀਪਰਦੇਸੀਤਾਂਸਾਰ
ਸੰਸਾਰਹੀਏਪਰਜੀਤੁਸੀਮੁਲੀਮਾਸਭੁਛੋਡਦੇਵਹੁਅਰਤੁਸੀਭੁਲੇਲੋਕਨ
ਜਰੀਆਵਦੇਹੋਯੋਓਕੀਤਿਓਹੀਤੁਸੀਆਖਹੁਅਸੀਮੋਏਲੋਕਹਾਂਤੁਸੀਸਿਤ
ਹੋਪਰਮੇਸਰਦੇਨਜੀਕੀਹੋਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲੋਤੁੰਤਾਸ
ਭੁਜਾਣਦੇਹੋਜੇਕੋਈਅਜਾਣਹੋਵੇਤਾਂਆਖੀਏਅਤੇਜਾਣਦੇਬੁਝਦੇਨੂੰਕੀਆਖੀ
ਏਤਾਂਲਾਲੋਨੇਕਹਿਆਜੀਕਰਤਾਰਦੀਕਰਤਾਰਹੀਜਾਣੁਪਰਜੀਓਜੇਕੋਈਨ
ਨਕਤਪਾਕਹੀਦਾਹੈਸੋਨਿਠਨਹੀਸੋਤੁੰਮੇਨੂੰਓਹੁਜੇਹਾਨਜਰਆਵਦਾਹੈਤਾਂ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲੋਫੇਰਪੁਛਦਾਕਿਉਹੈਤਾਂਲਾਲੋਨੇਕਹਿ
ਆਜੀਅਸਾਫੀਕਰੀਮਤਹੈਅਸੀਕਿਆਜਾਣੀਏਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
ਹਿਆਭਾਈਲਾਲੋਏਹੁਕਰੀਮਤਵਾਲੇਨਹੀਆਖੀਏਤਾਂਫੇਰਭਾਈਲਾਲੋ

ਨੇ ਕਹਿਆ ਸਤਿ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਮ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾ ਮਰਦਾਨ ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ
 ਇਨ ਕਾਨ ਮਨ ਕਨਿ ਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਮਰਦਾਨ ਹੈ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਨਾਉ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦ
 ਸਦੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਜੋ ਦਾਸਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾ
 ਈ ਲਾਲੋ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਆਪਦਾਸਿਆ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨ
 ਹੀ ਲਗਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸ ਕਰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਸਾਡਾ ਨਾ
 ਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਲਾਲੋ ਏਤਨਾ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਆਰ
 ਰਨ ਤੇ ਢਹਿਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਤੁਸਾਡਾ
 ਕਰਤਾਰ ਭੁਲਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਤੁਹਾਡਾ ਏਤਨਾ ਹੀ ਬਚਨ ਆਹਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਛੇੜਨੀ ਨਹੀਂ ਅਦਿਰ ਦੀ ਅਦਿਰ ਹੀ ਰਖਣੀ ਜਾਹ
 ਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਇਤਨੀ ਬਾਤ ਲਾਲੋ ਦੀ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਅ
 ਤੇ ਲਾਲੋ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਹੋਸੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਲਾਲੋ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਛੁਪੇ ਭੀ ਰਹੀਏ ਤਾਂ ਲਾਲੋ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਜਾਇ ਤੁਸ
 ਡੀ ਲੋੜੀ ਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿਆ ਆਖੀਏ ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕਰ ਭਾਈ ਲਾ
 ਲੋ ਤਾਂ ਰਸੋਈ ਦੇ ਆਹਰ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਕੋਈ ਪੁਰਾਤਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮ
 ਰਦਾਨ ਏਹੁ ਬਡਾ ਸਿਤ ਹੈ ਪਰ ਮੇਸਰਦਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ ਕਿਤਨੇ ਕਿਤ
 ਨੇ ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਭਗਤ ਕਰਦਾਰਿ ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਸ ਦੀ ਭਗਤ ਸਫਲ ਹੋਈ
 ਹੈ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਏਹੁ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਕਠੇ ਹੋਏ ਹੋਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਤ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਾਨ ਪੁਰਖ ਵਤ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਅ
 ਵੇਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੋਈ ਅਵਤਾਰ ਦੀ ਪੁਜਾ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਸੋ ਭਾਵੇ
 ਕੇਹਾ ਭਗਤ ਹੋਵੇ ਗਾਤਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਫੇਰ ਜੂਮ ਆਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਨਿਰਗੁਨੀ ਭੀ ਹੋਵੇ
 ਅਤੇ ਵਾਸਨਾ ਭੀ ਕਾਈ ਨ ਉਠੇ ਤਉ ਭੀ ਚਉਰਾਸੀ ਭੋਗੇ ਗਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਓ
 ਹ ਪੁਰਸ ਚਉਰਾਸੀ ਨਹੀਂ ਭੋਗਦੇ ਜਿਨਾ ਪੁਰਸਾਨੇ ਪਰਮ ਭਗਤੀ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਕਰ
 ਕੇ ਸੀਸਾਰ ਭਵ ਜਲ ਦੇ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਦੀ ਚਾਹਨ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਜੋ ਕਰਦੇ ਰਹੈਨ ਪਰਿ
 ਲੋਭੇ ਸਤਿ ਸੰਗਿ ਕਰਨ ਫੇਰ ਸਭ ਕੀ ਸਸਭੁਖਾ ਕਰਦੇ ਰਹਨ ਕਿਆ ਰਾਹੀਏ ਕ

੧੩.

ਰਨ ਉਚ ਨੀਚ ਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਜਾਣ ਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਇਤਹਾਸ ਕਥਾ ਦਾਸ
 ਤ ਸੁਵਣ ਕਰਨੇ ਮਨ ਲਗਾਇ ਕੇ ਸਤ ਸਰੂਪ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਜੋ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁ
 ਰੂ ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ਨ ਤਿਨ ਦੇ ਚਰਨਾ ਵਿਖੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਗਾਵਣਾ ਅਤੇ ਤਿਨ ਕੀ
 ਮਰਤੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਚਿਤ ਮੇਂ ਅਤੇ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਣੇ ਮਨ ਲਗਾ
 ਏ ਕਰਤਾਨ ਕੇ ਪੁਲਕਾਵਲੀ ਰੋਮ ਸਗਰ ਦੇਖ ਕੇ ਰੋਜਾਵਣਾ ਅਤੇ ਵਾਸਨੂੰ ਰੋਕ
 ਨ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦਾ ਮਨ ਕਰਨਾ ਵਿਕਾਰਾ ਬੀ ਰੋਕ ਰਖਣਾ ਸਭ ਸੁਆਪਨੇ ਕੇ
 ਵਿਰਕਤ ਕਰਨ ਸੁਰਗ ਆਦਿ ਕਾ ਵੀ ਚਾਹਨੀ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਪਰਾਏ ਔਗਣ
 ਨੂੰ ਦੇਖਨਾ ਨਾ ਹਾਣ ਅਤੇ ਲਾਭੁ ਇਕੋ ਜੇਹਾ ਰਖਨ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਿਤ ਰਹਿਣ
 ਸਰਬ ਕੇ ਸਾਥ ਛਲਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਵਿਚ ਵਿਨਿਸਚ ਰਖਣਾ ਕਿਸੇ
 ਵਕਤ ਨਾ ਡੋਲਣਾ ਸਰਬ ਤੋ ਪਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਜਾਣਾ ਕਿਆ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਪਰਮੇ
 ਸਰ ਰਵਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਰੋਮ ਰਦਾਨਾ ਜੇਨ ਕੀ ਏਹੁ ਮਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋਵੇਹੁ ਪਰਸ
 ਆਪ ਤੋ ਪਰਮਗਤ ਪਾਵਤ ਹੈ ਔਰ ਉਨ ਕੀ ਕੁਲਾਭੀ ਕਈ ਪਰਮ ਧਾਮ ਕੇ ਅ
 ਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਲਗਨ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਸਾਥ
 ਨਹੀ ਮੋਹਿ ਜਾਂਦੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ਰਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਥ ਕਈ ਹੋਰ
 ਭੀ ਤਰਜਾ ਦੇ ਹੈਨ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨ ਏਹੁ ਬਰਨਤੁ ਸਤ ਪਰਤੀਤ ਕਰ ਜਾਣੇ ਇਤ
 ਨੀ ਵਰਤਾ ਕਰਦੇ ਆਹੇ ਜਾਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨੂੰ ਸਦਣ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਹਿਓ ਸਗੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੂੰ ਏਥੇ
 ਹੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਭੈ ਆਰਤ ਭਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਹਾਡੇ ਗਲ ਵਿਚ ਜੀਏ
 ਹੈ ਅਰਸਿਤ ਰੂਪ ਕਾ ਚੌਕੇ ਵਿਚ ਚਲਕੇ ਪਰਸਾਦ ਜੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
 ਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜਿਤ ਨੀ ਪਰਤੀ ਹੋਤਿ ਤਨਾਹੀ ਚੌਕਾ ਹੈ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਪਰਮੇ
 ਸਰ ਬਿਆਪਾਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਭਾਈ ਲਾਲੇ ਏਹੁ ਬਤ ਸੁਣ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਗੇ ਆਣ
 ਗਿਆ ਜਾਮਰਦਾਨ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕੋਧ ਰੋਅਨ ਦੀ ਆ ਰੋਟੀ ਅਹੈਨ ਅਤੇ ਸਰੋ ਦੇ ਸ
 ਗਈ ਪਿਨੀ ਹੈਨ ਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਆਵਿਚ ਗਿਣਤੀ ਖਾਧੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
 ਤਰਜਾਮੀ ਆਹੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨੇ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਅ
 ਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਖ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਏਹੁ
 ਪ੍ਰਸਾਦ ਖਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜਾਣੇਗਾ ਮਰਦਾਨੇ ਟਕਰ ਭੀਨ ਕੇ ਮੁਹਿ ਪਾਇਆ ਤਾ ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸੁਆਦ ਆਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਆ

ਦੇਹੁ ਖਬਰ ਪਰਸਾਦ ਦੀ ਜੋ ਕੇਹਾ ਸੁਦ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਕੋਹ ਰੂਪ
 ਸਦਾ ਇਸ ਦੇ ਲਿਵੇ ਲਾਂਵ ਜੀਤਾਂ ਫੇਰ ਲਾਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ
 ਹੈ ਸੋ ਤੁਸਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇ ਵਲੋਂ ਨਹੀ ਦੇਖਣਾ ਤੁਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਲ ਦੇਖਣਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਆਖੀ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਿਚ ਤੁ
 ਸਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸਾ
 ਮੈ ਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਲ ਲਾਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਣ ਕਿਧਰ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਧਰ ਤੁਹਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਆਵੇ ਤਿਧਰ ਚਲੇ ਜੀਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਉ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸੋਈ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਤਾਂ
 ਆਖਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾ ਪਰ ਜੀ ਇਸ ਧਰਤੀ ਅਸਾਡਾ ਨਿੰਦ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੇਖ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਨਵਿਨ ਅਸੀ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਾਹਰੇ ਹੋ
 ਅਤੇ ਮਨ ਭੀ ਪਸੰਨ ਰਹਿਆ ਹੈ ਹੁਣ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਾ ਲਈਏ ਨਹੀ
 ਤਾ ਏਥੇ ਦੁਖਣਾ ਦੁਖਾਵਣਾ ਪਉਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀ ਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਆਹੇ ਅਸ
 ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪਰੇ ਜਨ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਸਾਧ ਮੂਰਤ ਹੋਵੇ ਤਿਥੇ ਹੀ ਅਸਾਡੀ
 ਰਹਿਤ ਲੋੜੀ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਏਹੁ ਤਾਂ ਬੁਝੀ
 ਆ ਅਤੇ ਜਿਸ ਗਲੀ ਕਰੇ ਅਸੀ ਜਾਇ ਨਿਕਲ ਦੇ ਆਹੇ ਸੋਈ ਅਸਾਨੂੰ ਆ
 ਖਦੇ ਹੈ ਨ ਜੋ ਦੇਖੇ ਭਾਈ ਅਹੁ ਆਏ ਨੀ ਕੁਰਾਹੀ ਅਗੇ ਤੇਰੀ ਆਤੁ ਹੀ ਜਾਣੇ ਪਰ ਜੀ
 ਅਸੀ ਤਾਂ ਦੁਖ ਜਾਂਦੇ ਆਹੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪ੍ਰਭਾਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਨੂੰ ਕਹਿ
 ਤੈਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੇ ਅਸਾਨੂੰ ਤੁਸੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੋ ਅਸੀ ਰਮਤੇ ਸੁਮਤੇ ਖੇਲੀ-
 ਐ ਗੇ ਤਾਂ ਲਾਲੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾ ਵਿਚ ਕਿਆ ਅਵਗਿਆ ਪਈ ਹੈ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੁਸਾ ਵਿਚ ਅਵਗਿਆ ਕਾਈ ਨਹੀ ਪ
 ਰ ਅਸਾ ਪਾਸੋਂ ਸੀਸਾਰ ਦੁਖ ਦਾ ਹੈ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਪ
 ਰ ਮੇਸਰ ਦੀ ਜਾਤ ਹੋ ਤੁਸਾ ਪਾਸੋਂ ਕਿਆ ਕੋਈ ਦੁਖੇਗਾ ਤੁਸਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਸਾਝ ਰਖੀ
 ਨਹੀ ਤੁਸਾਡੀ ਸਾਝ ਤਾਂ ਪਰ ਮੇਸਰ ਨਾਲ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਭਾਈ ਲ
 ਲੇ ਤੂੰ ਸਰ ਆਖਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸੀਸਾਰ ਬਿਕਰਾਲ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪਨੇ ਹੀ ਮਨ ਦੀ ਆ-
 ਭਾਵ ਦੀ ਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਰ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦਾ ਭਾਣਾ ਮਨ ਦੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਈ ਲਾ
 ਲੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਅੰਦ੍ਰਿ ਬੈਠੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਸਲੋਕ ਕ

੧੩੨

ਹਿਆ ਏਸਕਲੀਓ ਪਜ਼ੀਭੀਤੀਓ ਕਿਉਕਰ ਰਖਾਪਤਿ ਜੇਬੋਲਾਤਾਂ ਆਖੀਐ
ਬੜਬੜਕਰੇ ਬਹੁਤਚੁਪਕਰਾਤ ਆਖੀਐਇਤ ਘਟਨਾਹੀਮਤਿ ਜੇਬਹਿਰਹਾ
ਤਾ ਆਖੀਐਬੈਠਾਸਥਰਘਤਾ ਜੇਉਠਚਲਤਾਂ ਆਖੀਐਛਾਰਗਾਇਆਸਿਰ
ਘਤਾਜੋਕਰਨਿਵਾਂਤਾਂ ਆਖੀਐਭੁਰਵਾਕਰੇਭੁਗਤਾ ਕਾਈਗਲੀਨਾਮੇਵਨੀ
ਕਿਥੇਕਟਾਝਤਾਏਬੇਓਬੈਨਾਨਕਾਕਰਤਾਰਖੇਪਤਿ॥੧॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ-
ਆਖਿਆਸੁਣੁਭਾਈਲਾਲੋਸੀਸਾਰਪਾਸੋਂਕਹਤਾਰਹੀਰਖੇਤਾਂਰਹੀਏਹੁਣਅ
ਸਾਨੂੰਵਿਦਾਹੀਦੇਹਤਾਂਫੇਰਭਾਈਲਾਲੋਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਤੁਸੀਕੋਈਦਿਨ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਲਾਲੋਤੇਰਾਹੋਟਾਤਾਂ
ਕੋਈਨਾਹੀਪਰਸਾਥੋਕੋਈਦੁਖੇਗਾਅਤੇਮਰਦਾਨੇਦਾਭੀਚਿਤਉਦਾਸਹੋਇਅ
ਹੈਤਾਂਫੇਰਭਾਈਲਾਲੋਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਤੁਸੀਇਕਮਹੀਨਾਜ਼ਿਉਕਿਉਕਰੇ
ਟਿਕੋਜੀਤਾਂਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਭਾਈਲਾਲੋਦਾਭੀਅ
ਖਿਆਮਨੀਏਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭੁਲਾਗੁਰੂਜੀਤਾਂਭਾਈਲਾਲੋਦੇਪਾਸਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਜੀਇਕਮਹੀਨਾਟਿਕੇਜਦੋਦੋਇਦਿਨਗੁਜਰੇਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
ਗੁਰੂਜੀਤੁਸਾਤਾਂਮਹੀਨਾਏਬੇਟਿਕੋਹੋਅਤੇਜੇਮੇਨੂੰਹੁਕਮਕਰੇਤਾਂਮੇਂਤਲਵੀ
ਡੀਓਫਿਰਆਵਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਤੁਹਿਤਾਂਅਸਾਢੇਨਲ
ਕੀਮਹੈਤੂੰਹੁਣਕਿਥੇਜਾਂਦਾਹੈਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਮੇਂਬੋਝੇਹੀਦਿਨਨੂੰ
ਆਜਾਵਾਂਗਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਾਹੁਭਾਈਮਰਦਾਨਪਰਝਬਦੇਆ
ਦੀਤਾਂਮਰਦਾਨਾਗੁਰੂਜੀਪਾਸੋਂਵਿਦਿਆਲੈਕੇਤਲਵੀਡੀਨੂੰਗਾਇਆਤਾਂਪਿਛੇ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਿਨੇਤਾਂਜਗਲਬਾਰਵਿਚਫਿਰਨਅਤੇਰਾਤਨੂੰਭਾਈਲਾਲੋਦੇ
ਪਾਸਗੁਜਰਨਕਰਨਏਸੇਝਾਜਦਪੰਦਾਦਿਨਗੁਜਰੇਤਾਂਓਥੇਦਾਇਕਮਲਕਭਾ
ਗੋਨਾਮਸੀਅਤੇਜਾਤੁਖਹੋਰੂਖੜੀਸਹੀਣਦਾਰਹਿੰਦਾਸੀਉਸਨੇਬ੍ਰਹਮਭੋਜਕੀ
ਤਾਸੀਅਰਚਾਰੋਹੀਵਰਨਨੂੰਨਿਮੰਤ੍ਰਣਦਿਤਾਸੀਤਿਸਦੇਘਰਦਾਇਕਪਜਾਨਾ
ਮੇਮਿਸਰਸਹਿਰਵਿਚਨਿਉਂਤਾਵੇਦਾਫਿਰਦਾਹੈਸੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਭਾਈਲਾਲੋਦੇਘ
ਰਨੂੰਬਾਹਿਰੋਆਏਹੈਸਨਤਾਂਉਸਪਜੇਬ੍ਰਹਮਣਦੀਗੁਰੂਜੀਨਜਰਪੈਗਏਦੇਖਕੇ
ਬ੍ਰਹਮਣਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਆਖਿਆਹੇਨਾਨਕਤੁਪਾਠੇਰੇਤਾਈਭੀਨਿਉਦ
ਹਈਮਲਕਦੇਘਰਦਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਹੇਮਿਸਰਏਹੁਕਿਸਤਰਾ
ਦਾਨਿਦਾਹੈਤਾਂਅਗੋਂਪਜੇਬ੍ਰਹਮਣਆਖਿਆਤੁਪਾਜੀਮਲਕਭਾਗੋਨੇਬ੍ਰ

ਭੋਜਕੀਤਾਹੈ ਅਤੇ ਸਰੋਵਰਨਵੇ ਅਰਨਗੰਦੇ ਲੋਕਚਰੋ ਵਰਨਵੇ ਸਾਧ ਬ੍ਰਹਮਣ
 ਕੋ ਨਿਉਦਾ ਦੀ ਆਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣੇ ਮਿਸਰ ਜੀ ਅ
 ਸੀ ਤਾਂ ਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਕਿਨਾ ਵਿਚੋ ਆਹੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਸੁਣਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਆ
 ਖਿਆਹੇ ਤਪਾ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਅਗੇ ਹੀ ਕੁਰਾਹੀ ਆਖਦੇ ਹੋਨ ਏ ਸੇਕਰਕੇ ਅਤੇ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ
 ਭੋਜ ਵਿਚ ਨਾ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮਲਕ ਬਹੁਤ ਰੰਜਿਤੋ ਵੀਗਾ ਅਗੇ ਤੂੰ ਜਾਣੁ ਮੇਤੈ ਨੂੰ ਅ
 ਖਛਾਭਿ ਆਹੈ ਏਹੁ ਕਹਿਕੇ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ ਜਾ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਗਾਇਓ ਨਹੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਦੇ ਪਰ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ
 ਣ ਨੇ ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਦੇ ਅਗੇ ਚਗਲੀ ਖਾਧੀ ਅਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਓਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਚਗ
 ਲੀ ਦੁਸਟੀ ਕਰਦਾ ਆਹਾ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਮਲਕ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਹੋਮ
 ਲਕ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਤੁਹਾਡੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਵਿਚ ਨਹੀ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮਲਕ ਨੇ ਪੁਛਿ
 ਆਹੇ ਪਾਧਾ ਤੂੰ ਨਿਉਦਾ ਪਾਇਆ ਸੀ ਕਿਨਹੀ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਬਹੁ
 ਤ ਤਗੀਰ ਕੀਤੀ ਆਹੀ ਤਾਂ ਮਲਕ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਪਾਧਾ ਤਪੇਨੂੰ
 ਸਦਾ ਲਿਆਉ ਤਾਂ ਓਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਦੇ ਪਰ ਆਇਆ ਅਰ ਲਾਲੋ ਨੂੰ
 ਲਗਾ ਪੁਛਣ ਜੇ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਏ ਬੇਨਾਨਕ ਤਪਾਹੈ ਤਾਂ ਲਾਲੋ ਨੇ ਆਖਿਆ ਪਾ
 ਧਾ ਜੀ ਏ ਬੇਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਲਾਲੋ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਤਪੇਨੂੰ ਬਾ
 ਹਰ ਭੋਜ ਦੇਹੁ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਸਦੀ ਅਵਾਜ ਸੁਣਕੇ ਆਪਹੀ ਬਾਹਰ ਆ
 ਏ ਗਏ ਤਾਂ ਆਇਕਰ ਆਖਿਓਨੇ ਕਿਉ ਪਾਧਾ ਜੀ ਕੀ ਆਖਦੇਹੋ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇਤੁ ਪਾਤੈਨੂੰ ਮਲਕ ਜੀ ਸਦਾਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪਾਧਾ
 ਮਲਕ ਦੇ ਪਾਸ ਮੇਰਾ ਕੈ ਆ ਕੀ ਮਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਮਲਕ ਪਾਸ ਜਾਕੇ ਹੋਰ ਵ
 ਧੀਕ ਚਗਲੀ ਆਖਾਧੀ ਆ ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸਦੇਖੇ ਮਲਕ ਜੀ ਇਕ ਤਾਂ ਖੜੀ
 ਪੁੜੈ ਅਤੇ ਦੁਸਰਾ ਸੁਦ੍ਰੜਿਖਣ ਦੇ ਪਰ ਵਿਚ ਜੁਠਕਰਦਾਹੈ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ
 ਨੂੰ ਨਾ ਉਰਖਦਾਹੈ ਅਤੇ ਤੀਸਰਾ ਤੁਸਡੇ ਸਦੇ ਆਵਦਾ ਨਹੀ ਏਹੁ ਸੁਣਕੇ ਮਲ
 ਕ ਨੇ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ ਗੁਸੇ ਹੋਇਕੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਪਿਆਮਿਸਰ ਤੂੰ ਜਾਇਕਰ ਭਪੇਨੂੰ
 ਪਕੜ ਲਿਆਉ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਜਾਇਕਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਤਾਂਬੀ ਆ ਕੀਤੀ ਅ
 ਤੇ ਕਹਿਓ ਸਚਤਪਾ ਨਾਨਕ ਮਲਕ ਗੁਸੇ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹਈ ਤੇ ਜੇ ਨਾਹੀ ਜ
 ਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਹੁਦੇਖਾ ਦਮੀ ਪਕੜਕੇ ਲੈ ਜਾਵਣਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਚਲ ਮਿਸਰ ਚਲੇ ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਪਿਆ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮਲਕ ਪਾਸ ਲੈ

੧੩੪

ਗਿਆ ਪਜੇ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਮਲਕ ਨੂੰ ਜਾਇਕੇ ਕਹਿਆ ਮਲਕ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤੁਪਾਅ •
 ਇਹੀ ਆਹੈ ਮਲਕ ਨੇ ਸੁਣਕੇ ਕਹਿਆ ਮਿਸਰ ਜੀ ਤਪੇਨੂੰ ਅਵਿਰਭੈ ਆਉ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਨੇ ਕਹਿਆ ਚਲੋ ਤੁਪਾ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
 ਤੇ ਪਜਾ ਮਿਸਰ ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਮਲਕ ਭਾ
 ਗੋ ਮੇਨੂੰ ਕਿਉ ਸਦਿਆ ਹਈ ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਨੇ ਸੁਣਕੇ ਕਹਿਆ ਤੁਪਾ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮਣੁ
 ਜਾਇਕੇ ਕਿਉ ਨ ਆਇਓ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਅ
 ਸੀ ਫਕੀਰ ਲੋਕ ਆਹੈ ਜੇਵੇ ਗੁਜਰੀ ਤਿਵੇ ਗੁਜਰੀ ਤਾਂ ਮਲਕ ਨੇ ਗੁਸੇ ਹੋਇ ਕਰ ਅ •
 ਖਿਆ ਕਿਉ ਜੀ ਤੁਪਾ ਨਾਉ ਰਖਾਉਣਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਨੂੰ ਨਾਉ ਰਖਣਾ ਅਤੇ ਸੁਦਰ
 ਦੇ ਘਰ ਰੋਟੀ ਖਾਵਣੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਮਲਕ ਹੁਣ ਕੁਛ
 ਖਵਾਉ ਤਾਂ ਮਲਕ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅਵੇ ਪਜਾ ਮਿਸਰ ਇਸਤ ਪੇਨੂੰ ਕੁਛ ਖਵਾਉ ਤ •
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਿਛਾ ਹਨੂੰ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਭੀ ਖੜੇ ਤਾ ਹੋਇ ਆਹੈ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਤੂੰ ਭੀ ਕੁਛ ਪਸਾਵ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾ
 ਲੋ ਦੋੜ ਕਰ ਘਰ ਆਇਆ ਆਇਕਰ ਦੇਖ ਤਾਂ ਅਧੀਰੋਟੀ ਕੋ ਧੋਵਾਓ ਜੇ ਲੈ ਕੇ ਗਿ
 ਆ ਅਤੇ ਉਧਰੇ ਪਜਾ ਮਿਸਰ ਲੁਚੀ ਆਂ ਕਰੋਰੀ ਆ ਲੈ ਆਇਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੇ ਸਜੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਕੇ ਧਰੇ ਵੀਰੋਟੀ ਲੀਤੀ ਅਤੇ ਖਬੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੁਚੀ ਆ ਕਰ ਉਠੀ ਅ •
 ਲੀਤੀ ਆਵੇ ਨੇ ਹਥਾ ਨੂੰ ਪੁਟਿਆ ਤਾਂ ਕੇ ਧਰੇ ਵੀਰੋਟੀ ਵਿਚੋਂ ਦੁਧ ਸਿੰਮਿਆ ਅਤੇ ਲੁ
 ਚੀ ਆ ਕਰੋਰੀ ਆਵਿਚੋਂ ਲਹੂ ਸਿੰਮਿਆ ਫੇਰ ਜਿਤ ਨੀ ਮਜਲਸ ਬੈਠੀ ਆਹੀ ਸੋਸ
 ਭਦੇ ਖਕਰ ਬਿਸਮਾਵ ਹੋਇ ਗਈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਸੁ
 ਣੇ ਮਲਕ ਜੀ ਏਹ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਜ ਆਦਮੀ ਆਵੇ ਲਹੂ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹਈ ਅਤੇ ਏਹ ਦੇਖ
 ਸੁਦਰ ਦੇ ਘਰ ਵੀਰੋਟੀ ਹਈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਜ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਦੇ ਘਰ ਨਿਤਾ ਪਤ ਹੋਂਦਾ
 ਹਈ ਇਸ ਵਾਰ ਤਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਮਲਕ ਦਾ ਕੁਛ ਵਸਨ ਚਲੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤੇਰਾ ਗੁ
 ਸਾ ਖਾਵੇ ਅਤੇ ਸਗਮੀਂ ਦਾ ਭੀ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਐਸੀ ਮਲਕ ਦੀ ਵਸਾ ਦੇ ਖਕਰ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸਲੋਕ ਕਹਿਆ ਮਃ ੧ ਹਕ ਪਗਾਇਆ ਨਾਨਕ ਉਸ ਸੁਅਰ
 ਉਸ ਗਾਇਆ ਗੁਰ ਪੀਰ ਹਾਮਾ ਤਾਂ ਭਰੇ ਜਾ ਮੁਰਦਾਰ ਨਾ ਖਾਇ ਗਈ ਭਿਸਤ ਨਾ
 ਜਾਈ ਐ ਛੁਟੀ ਐ ਸਰਕ ਮਾਇਆ ਮਾਰਣੁ ਪਾਹਿਰਾ ਮਮ ਹੋਇ ਹਲਾਲ ਨਾ ਜਾ
 ਇਆ ਨਾਨਕ ਗਲੀ ਕੂੜੀ ਆ ਕੂੜੇ ਪਲੇ ਪਾਇ ॥ ਸੁਣ ਮਲਕ ਜੀ ਲੋਕ ਪਾਸੇ ਵ
 ਢੀ ਆ ਲੈ ਕੇ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਜ ਕਰਨ ਸੋਏ ਸ ਅੰਨ ਦੇ ਖਾਧਿਆ ਸਭ ਨਾਦਾ ਮਨ ਮਲੀ ਨੀ

ਦਾਹੈ ਤੇ ਭੁਗਤ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਕਰਨੇ ਵਿਚ ਭੀ ਫਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਰਤ ਭੁਗਤ ਦੇ ਕਰ
ਨੇ ਵਾਲੇ ਦਾ ਅਨਿਖਾਈ ਏਤਾਂ ਮਨ ਮੈਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਏਹੁ ਬਾਤ ਮਲਕ ਭੁਗੋ ਸੁਣ ਕਰ
ਸਹਮਿਦਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ਕੁਛ ਕਹਿ ਸਕੈ ਨਹੀਂ ਸਾਖੀ ਸੇ ਪੁਰਨ ਹੋਈ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਮਲਕ ਭੁਗੋ ਦੇ ਪਠਾਣ ਨਾਲ ਹੋਈ॥

ਜਿਸ ਪਠਾਣ ਦੇ ਅਗੇ ਮਲਕ ਭੁਗੋ ਮੁਸਾਹਿਬ ਆਹਾ ਤਿਸ ਖਾਨ ਦਾ ਬੇਟਾ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਰ
ਹਿੰਦਾ ਸੀ ਬਹੁਤੇਰੇ ਹੀ ਇਲਾਜ ਕਰ ਰਹੇ ਆਹੇ ਚਹਰਾ ਜੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਖਾਨ ਪਠਾਣ
ਨੇ ਮਲਕ ਭੁਗੋ ਨੂੰ ਕਹਿ ਆਜ਼ੋ ਹੇ ਮਲਕ ਮੈਂ ਕਿ ਆਕਰਾਂ ਮੇਰਾ ਬੇਟਾ ਜਵਾਨ ਹੈ ਐਸਾ ਹੋ
ਗੀ ਹੋਇ ਆਹੇ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮਲਕ ਭੁਗੋ ਨੇ ਆਖਿਆ ਖਾਨ ਜੀ ਕੋਈ ਕਾਮਲ
ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਪਕੜੀਏ ਤਾਂ ਤੁਮਾਰਾ ਬੇਟਾ ਚੰਗਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕੇ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਿ ਆ
ਹੇ ਮਲਕ ਮੈਂ ਕਿ ਆਜਾਣਾ ਜੇ ਕਾਮਲ ਫਕੀਰ ਕੌਣ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨ ਅਰ ਨ ਕਾਮਲ ਕੌਣ
ਹੋਨ ਤਾਂ ਮਲਕ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਖਾਨ ਜੀ ਤੁਮ ਸਭ ਫਕੀਰੋ ਕੋ ਪਕੜਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੋ ਕਾ
ਮਲ ਨ ਕਾਮਲ ਸਭ ਪਕੜੇ ਜਾਵੈ ਬੀਚ ਸੇ ਕੋਈ ਨ ਕੋਈ ਕਾਮਲ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ ਦੇ
ਖੋਜਦ ਕਮ ਬਖਤੀ ਅਉਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਐਸੀ ਆਕਲਾਂ ਜਾਹਰ ਹੋ ਆਂਦੀ ਆਂ ਹੋਨ ਤਾ ਖਾਨ
ਪਠਾਣ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਕੀਰ ਲਗੇ ਪਕੜੀ ਵਨ ਤਾਂ ਵਿਚੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ
ਪਕੜੇ ਆਏ ਮਲਕ ਭੁਗੋ ਦੇ ਖਕੇ ਬਡੀ ਦਿਲ ਵਿਚ ਪੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਇਧਰ ਭਾਈ
ਲਾਲੋ ਸਿਖ ਨੂੰ ਭੀ ਪਬਰ ਹੋਈ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਸੁਣ ਕੇ ਹੀ ਉਠ ਦੌੜਿਆ ਜਾਂਦੇ ਖੇਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਤਨੇ ਕਫਕੀਰ ਭੀ ਪਕੜੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਦੇ ਖਕੇ ਬੀ
ਰਾਹ ਲਗਾ ਕਰਨ ਬੀ ਮੀਏ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਦੇਖ ਕੇ ਆਖਿਆ ਕਿਉ
ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਬੈਰਾਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਕਿਆ ਭਾਣਾ
ਹੋਇ ਆਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਕਿ ਆਕਰਸੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਗ
ਤਿਲੀ ਗਾਵਿਚ ਇਕ ਸਬਦ ਕਹਿ ਆ॥ ਤਿਲੀ ਗਮਃ ੧ ਜੈਸੀ ਮੈ ਆਵੈ ਖਸਮ ਕੀ
ਬਾਣੀ ਤੈ ਸਨਾ ਕੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਲਾਲੇ ਪਾਪ ਕੀ ਜੰਦ ਭੈ ਕਾ ਬਲ ਹੁ ਧਾਇ ਆ ਜੇਰ
ਮੀਰੀ ਦਾਨ ਦੇ ਲਾਲੇ ਸਨਮਧਰਮ ਦੇ ਇਛ ਪਾਖ ਲੋਤੇ ਕੂੜ ਫਿਰੇ ਪਰਧਾਨ ਦੇ ਲਾਲੇ॥
ਕਾਜੀ ਆਬਾਮ ਨਾ ਕੀ ਗਲ ਬਕੀ ਅਗਦ ਪੜ੍ਹੈ ਸੈ ਤਾਂ ਨ ਦੇ ਲਾਲੇ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਆ
ਪੜ੍ਹਨ ਕਤੇਬਾਂ ਕਸਟ ਮੈਂ ਕਰੈ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਲਾਲੇ ਖੁਨ ਕੇ ਸੋਹਿਲੇ ਗਾਵੀ ਅਹਿਨਾਨ
ਕਰਤ ਕਾ ਕੁੰਗੁ ਪਾਇ ਦੇ ਲਾਲੇ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਮਾਸ ਪੁਰੀ ਵਿਚ
ਆਖ ਮਸੇਲਾ ਜਿਨ ਉਪਾਈ ਨਿਗਰਵਾਈ ਬੈਠਾ ਦੇਖੇ ਵਖਾਇ ਕੇਲਾ ਸਾਚਾ ਸ

੧੩੬

ਹਿਥਸਚਤਪਾਵਸਸਚਨਾਨਿਅਉਕਰੇਗੁਮਸੋਲਾਕਾਇਆਕਪਨੁਟਕਟਕੋ
 ਸੀਹਿੰਦੁਸਤਾਨਸਮਾਲਸੀਬੋਲਾਅਵਨਅਠਤਰੇਜਾਨਸਤਾਨਵੇਹੋਰਭੀਉਠ
 ਸੀਮਰਦਕਾਭੋਲਾਸਚਕੀਬਾਣੀਨਨਕਆਖੇਸਚਸੁਣਾਇਸੀਸਚਕੀਬੋਲਾ
 ੧੧ ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਥਗੁਰੂਨਾਨਕਸਾਹਿਬਜੀਕਹਿਤੇਹੈਸੁਣੁਭਾਈਲਾਲੇ
 ਕਾਇਆਜੇਇਨਜੀਆਦੀਆਹਨਸੋਕਪਨ੍ਹੇਵਭੀਟੁਕਨ੍ਹੇਟੁਕਨ੍ਹੇਹੈਸੀਅਨਅਰ
 ਹਿੰਦੁਸਤਾਨਇਸਬੋਲਨੂੰਸਮਾਲੇਗਾਅਰਪਵਾਸੈਅਠਤਰਵੇਚੋਗਤਾਅਵੇਗਾ
 ਅਤੇਹੋਇਸੈਉਨੀਬਰਸਹਜਕਰਨਗੇਫੇਰਸਤਾਰਾਸੈਛਿਆਨਵੇਇਕਸੈਮੁ-
 ਗਲਅਵੇਗਾਅਰਤਦਵਸਵਅਉਤਾਰਸਾਧੂਨਰਰੂਪਹੋਵੇਗਾਅਤੇਖਾਲਸ
 ਜੋਮਰਦਹੈਅਰਸਿਖਹਨਸੋਸਮਾਪਾਇਕੇਹਿੰਦੁਸਤਾਨਦਾਰਾਜਖੋਹਲੇਨਗੇਤਾਂ
 ਫੇਰਭਾਈਲਾਲੇਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਮੁਗਲਏਡੀਜੁਲਮੀਕਰੇਗਾਤਾਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਨੇਰਾਗਾਆਸਾਵਿਚੁਇਕਸਬਦਕੀਤਾ॥ ਰਾਗਆਸਾਮਃ੧ ਖੁਰਾਸਾ
 ਨਖਸਮਾਨਕੀਆਹਿੰਦੁਸਤਾਨਡੁਰਾਇਆਆਪੇਦੋਸਨਦੇਈਕਰਤਾਜਮਕਰ
 ਮੁਗਲਚੜ੍ਹਾਇਆਏਤੇਮਾਰਪਈਕੁਰਲਾਣੇਤੈਕੀਦਰਦਨਆਇਆ॥੧॥ਕ
 ਰਤਾਤੂੰਸਭਨਕਾਸੋਈ॥ਜੇਸਕਤਾਸਕਤੇਕਉਮਰੇਤਾਮਨਰੋਸਨਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾ
 ਉ॥ਸਕਤਾਸੀਹਮਾਰੇਪੈਵਗੈਖਸਮੈਂਸਾਪੁਰਸਾਈ॥ਰਤਨਵਿਗਾਨੁਵਿਗੋਇਕੁਤ
 ਮੁਇਆਸਾਰਨਕਈ॥ਆਪੇਜੋਰੂਵਿਛੁੜੇਆਪੇਵੇਖਤੇਗੀਵਡਿਆਈ॥੨॥ਜੇ
 ਕੋਨਾਮਧਰਾਏਵਡਾਸਾਦਕਰੇਮਨਭਾਣੇ॥ਖਸਮੈਂਨਦਗੀਕੀਨ੍ਹਾਅਵੈਜੇਤੇਚੁਗੀਦ
 ਏ॥ਮਰਜੀਵੇਤਾਕਿਛਪਾਏਨਾਨਕਨਾਮਵਖਾਣੇ॥੩॥ਕਰੇਕਰਾਏਆਪੇਕਰਤ
 ਮਾਣਸਾਵਿਚਬਹਾਨਾ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਕਾਰਨਸੁਖੈਸੋਈਸਾਹਸੁਲਤਾਨਾ॥੧
 ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਲਾਲੇਜੇਕਰਭਾਰਦਾਭਾਣਾਆਹਾ
 ਸੋਈਅਸਾਆਖਿਆਹੈਅਤੇਤੂੰਇਉਹੀਜਾਣੁਜੋਜੋਪਰਾਨੀਇਸਜਗਤਾਵਿ
 ਚਕਰਮਕਰਦਾਹੈਸੋਈਸੋਈ॥ਇਸਮਾਨੁਖਨੂੰਪਾਪਤਹੋਦਾਹੈਅਤੇਜੇਸਾਬੀਜੇ
 ਗਾਸੋਤੈਸਾਹੀਪਾਵੇਗਾਅਤੇਸੁਣੁਭਾਈਲਾਲੇਇਨਤਰਕਾਨੇਆਪਨੇਰਾਜਦ
 ਰਪਛਡੁਇਤਾਹੈਭਾਹੀਏਹਨਾਵੀਸਠਾਉਠਾਇਦਿਤੀਹੈਅਤੇਸਾਨੂੰਸੀਕਰਤਾ
 ਰਜੀਦਹੁਕਮਈਵੇਹੀਆਹਾਸੁਣੁਭਾਈਲਾਲੇਜਿਨਭੁਉਤਿਨਨਾਹਿਭਉਮ
 ਚਭਉਨਿਭੁਵਿਆਹਾ॥ਨਾਨਕਏਹਪਟਿਤਰਤਿਤਦੀਬਾਣਗਿਆਹਾ॥੧॥ਸੁ
 ਣੁਭਾਈਲਾਲੇਜਿਨਭਉਪਰਮੇਸਰਦਾਮੀਨਿਆਹੈਤਿਨਨੂੰਕਿਸੇਦਾਭਉਨਹੀ

ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਭੁਭਿਨ ਹੀ ਮੰਨੇ ਤਿਨ ਨੂੰ ਬੜਾ ਭੈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ॥
 ਲੋਇ ਤਨ ਹੀ ਪਕੂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਰਗਾ ਹ ਵਿਚ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਏਹ ਬਾਤ ਮਲੂ
 ਮਹੋਵੇ ਗੀ ਜਿਨ ਨੇ ਇਸ ਬਾਤ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਓਹ ਪਰਸ ਸੁਖਾਲੇ ਹੋਵਨਗੇ ਏਹੁ
 ਵਚਨ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਸੁਣ ਕੇ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਇ
 ਸ ਪਾਸੇ ਏਹੁ ਬਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੀ ਸੇ ਜੋ ਪਠਾਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਫਰਨੇ ਜਾਇ ਕਰਕਹਿਅ ॥
 ਹੇ ਖਾਨਸਾਹਿਬ ਏ ਮਨਾ ਬਾਦ ਵਿਚ ਜਿਤਨੇ ਫਕੀਰ ਆਹੇ ਸਭ ਪਕੜ ਬਹਾਏ ਹੋਨ
 ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਭੀ ਆਨ ਬੈਠਾ ਯਾ ਹੈ ਹੋਰ ਫਕੀਰ ਸਭ ਚੁਪਕੀਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਕੁਛ
 ਨਹੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਰਪਾ ਲਾਲੋ ਨਾਲ ਬਾਰਤ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਬੜੀ
 ਸਖਤੀ ਦੀ ਆਂ ਏਹੁ ਬਾਤ ਖਾਨੇ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਆਇਕੇ ਕਹਿ ਓਸ ਹੋਨ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਮੇਰਾ ਬੇਟਾ ਬੀ ਮਾਰਦੈ ਓਸ ਕੋ ਰਾਜੀ ਤੁਮ ਕਰੋ ਤੋ ਮੈਂ ਸਭ ਫਕੀਰ
 ਕੋ ਛੋਡੁ ਦਿਆਗਾ ਨਹੀ ਤੋ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀ ਛੋਡੁ ਤਾਤ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੇਹਤ ਬੇ
 ਟੇਕੀ ਮਾਂਗਤੋ ਹੈ ਅਤੇ ਕੈਦ ਫਕੀਰ ਕੋ ਕਰਦੇ ਹੋ ਏਹੁ ਕੋਣੁ ਸਾਨਿ ਜਾਉ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਤ੍ਰ
 ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਏਹੁ ਜਤਨ ਕੀਆਉ ਸਦੀਖ ਬਰਤੋ ਮਹਿ ਗਵਾਓ ਵੇਹਤੋ ਗੁਜਰ ਚੁਕਾ ਹੈ ਏ
 ਹੁ ਬਾਤ ਬਾਬੇ ਦੀ ਸੁਣ ਕੇ ਖਾਨੇ ਪਾਰ ਆਦਮੀ ਭੇਜਿਆ ਓਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਪਰਜਾ
 ਇਕੇ ਦੇ ਖਾ ਤੋ ਲਕੜਾ ਗੁਜਰ ਚੁਕਾ ਹੈ ਖਾਨ ਦੇ ਘਰੋਂ ਛਾ ਪਿਟਣਾ ਪਕੂ ਹੈ ਖਾਨੇ
 ਸੁਣ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਐਮਲਕ ਭਾਰੇ ਲਕੜੇ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਕਰਨੇ ਕੋ ਕਾਮਲ ਫ
 ਕੀਰ ਕੋ ਪਕੜਾਇਆ ਸੀ ਹਛਾ ਰਾਜੀ ਕੀ ਆਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਲਾ
 ਲੋ ਪਾਰਨੂੰ ਆਏ ਹੋਰ ਸਭ ਫਕੀਰ ਦੀ ਭੀ ਖਲਾਸੀ ਹੋਈ ॥ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਸਿਧੂ ਸੁ
 ਲਤਾਨ ਪੁਰ ਤੇ ਤਿਲਵੀ ਨੂੰ ਗਿਆ ਸੀ ਤੇ ਪਿਛੇ ਮਰਦਾਨ ਭੀ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ ਅਤੇ ਕ
 ਲੂ ਅਗੇ ਬਾਲੇ ਨਾਲ ਗਲ ਕਰਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਵੇ ਬਾਲਾ ਭੂ ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਚੰਗਾ ਭ
 ਲਾ ਖਟਵਾ ਕਮਾਵਦਾ ਗਵਾਇਦਿ ਤਾਹੈ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੀ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਤੁ
 ਸੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਏ ਜੈਰਾਮ ਪਾਸੇ ਜਾਇਕੇ ਪੁਛੋ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਵ
 ਇਆਹੈ ਮੈਂ ਨੂੰ ਛੁਡ ਨਾ ਆਖ ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਿਛੇ ਗਵਾਈ
 ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਜਾਇਕੇ ਕਾਲਿਆਣੁ ਦਿਤਾ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਮ
 ਰਦਾਨ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਦੀ ਆਖ ਬਰਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਗਿਣ
 ਤੀ ਕਾਈ ਨਾ ਕਰੋ ਤੇਰੇ ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋਈ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਇਕੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ
 ਅਵਤਾਰ ਲੀਤਾ ਹਈ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਗਿਣਤੀ ਕਾਈ ਨਾ ਕਰੋ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਆਨੰ

੧੩੮

ਦਮੰਗਲਗਾਏ ਤਾਂ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਮਹਿਤੋ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣਵੇਹੋ ਲੋਕੋ ਨ
ਨਕਨੇ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਨਉ ਭੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ ਬਿਅਕਲ ਭੂਮ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਭੋਰੇ
ਰਚਿਦ ਸੁਰਜ ਅਵਤਾਰ ਲੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਜਜਮਾਨ ਜੀ ਤੇਨੂੰ
ਏਹੋ ਖਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ ਖਬਰ ਤਾਂ ਗਾਇਬੁਲਾਰ ਨੂੰ ਹੋਈ ਜੋ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗਾਇਬੁਲਾਰ ਨੇ ਆਦਮੀ ਭੇਜ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਦਵਾ
ਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਇਕਰ ਗਾਇਬੁਲਾਰ ਨੂੰ ਕਲਿਆਣ ਦਿਤਾ ਗਾਇਬੁਲਾਰ
ਨੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨੀ ਆਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਦੀ ਖਬਰ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਲਵੇ
ਗਾਇਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਆਖਬਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਕਾ ਪਾਤਸਾਹੁ ਹੈ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੀਰਾ ਦਾ ਪੀਰ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਕੀਰ ਦਾ ਸਿਰ ਫਕੀਰ ਹੈ ਹੋਰ
ਇਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਨੇ ਵਡਾ ਮਰਾਤਬਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗਾਇਬੁਲਾਰ ਨੇ ਅ
ਖਿਆ ਆਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਬਿਰਧ ਹੋਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ
ਲੋਕੁ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਕਿਵੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਏਥੋਂ ਤੋਰੀ ਲਿਆਵੇ ਅਸੀਂ ਓਸ ਦਾ ਦਰਸ
ਨ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਗਾਇਜੀ ਓਹ ਅਸਾਡੇ ਹਥ ਤਾ ਨਹੀ ਅਸੀਂ ਤਾਸ
ਗੇ ਓਸ ਦੇ ਹਥ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਤਰਫੋਂ ਤਕ ਸੀਰ ਨਾ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਗਾਇਬੁਲਾ
ਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਚੰਗਾਈ ਅਸਾਨਾਲ ਕਰ ਸੇ ਤੂੰ ਰਾਤਾਂ ਅਹਿਸਾ
ਨ ਮੰਨਗੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗਾਇਜੀ ਇਕ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗਾਇਬੁਲਾ
ਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸੋਈ ਅਸੀਂ ਕਰੀਐ ਹੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਅ
ਖਿਆ ਗਾਇਜੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਮਿਲੇ ਅਸੀਂ ਦੇਵੇ ਜਾਵੀਏ ਗੇ ਜਾਇਕੇ
ਤੁਹਾਡੀ ਤਰਫੋਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਗੇ ਗਾਇਜੀ ਨੇ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਨੂੰ ਬੁਲਵਾਇਆ ਤਾਂ ਬਾ
ਲਾ ਸੰਧੂ ਆਇਆ ਤਾਂ ਗਾਇਬੁਲਾਰ ਆਖਣ ਲਗਾ ਆਓ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀਂ
ਗਾਇਕ ਕਾਰਜ ਕਰੋ ਜੋ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਕਿ
ਸਤਰਾਂ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਨੀ ਲੈ ਆਓ ਅਤੇ ਜੇ ਕਰਨ ਆਵੀਗਾ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਵਲੋਂ ਬਹੁਤ
ਆਜਜੀ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਆਖਣਾ ਜੇ ਗਾਇਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਵਾਰੀ ਮੇਨੂੰ ਖੁਦਾ
ਇਵੇ ਵਾਸਤੇ ਦੀਵਾਰ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗਾਇਜੀ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਵਾਰੀ ਆਖ
ਦੇਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀਂ ਦਸ ਵਾਰੀ ਆਖੀਏ ਗੇ ਜਾਇਕੇ ਤਾਂ ਗਾਇਨੇ ਕਹਿ
ਆਭੁਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਖੁਦਾਇ ਤੇਰਾ ਭੁਲਾ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏ

ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਭੁੰਟੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਸਨ ਦੀ ਚਾਹੁ ਬ
ਹੁਤ ਰਖਵਾਏ ਤੁਸੀਂ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਤਾਈਂ ਵਸਨ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾ
ਈ ਬਾਲਾ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ ਪਰ ਅਫੇ ਕਾਲੂ ਭੁੰਟੀ ਹੋ ਗਾਏ ਵਖਣਾ ਪ
ਉਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਸ ਓ ਬੇਰਹਿਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮੇਰੀ ਦੇਹੀ ਵਡੀ ਹੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਸਨ ਨੂੰ ਆਖੀ ਦੇ ਪੁਣੇ ਆਏ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਰਾਇ ਜੀ ਦਾ ਭਾਰ ਅਸਾਡੀ ਗਰਦਨ ਉਪ
ਰੈ ਸੋਚ ਲੇ ਅਸੀਂ ਉਤਾਰ ਆਵੀਏ ਤਾਂ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਮਿਰਾਸੀ ਬਹੁਤ
ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅਸੀਂ ਤਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਆਏ
ਤਾਂ ਲਾਲੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਤਾਂ ਪੁਰਣ ਹੋਵਣੇ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅਜ ਪੰਜੀ ਦਿਨ ਹੋਏ ਹੋਨ ਅਤੇ ਪੰਜ ਦਿਨ ਫਿਰ ਆ
ਇਕਰ ਰਹੀਏਗੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੇਏਹੁ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਕਿਧਰੇ ਆਇਪ
ਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਤੁਸਾਡੀ ਤਰਾ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਭੁੰਟੀ ਖਰਾ
ਪਿਆਰ ਹੈ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਡਾਢਿਆ ਨਾਲ ਜੋਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਪੇ
ਸਜਾਵ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੋਂ ਵਿਦਾ ਹੋਏ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਭੁੰਟੀ ਨਾਲ ਹੋਈ॥

ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨ ਤਲਵੰਡੀ ਲੈ ਆਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਤਲਵੰਡੀ ਦੇ ਅਦਿਰ ਜਾਂਦੇ ਭੁਲੇ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਤੁ
ਹਾਡੇ ਖੁਹੇਤੇ ਬੈਠਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਅਤੇ ਲਾਲੂ ਨੇ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਨੇ ਸੁਣਿਆ
ਅਤੇ ਝੁਝੇਰੀ ਇਕਠੇ ਹੋਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਆਪਸ ਵਿਚ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੋ ਨਾਨਕ ਅਸਾਡੇ
ਖੁੜ ਆਇਆ ਹੈ ਪਰ ਚੰਦ ਭਾਣ ਦੇ ਖੁਹੇਤੇ ਆਏ ਬੈਠਾ ਹੈ ਚੰਦ ਭਾਣ ਬਾਲੇ ਦੇ ਪਿਉ ਦ
ਨਾਮ ਹੋ ਸੀ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਅਤੇ ਲਾਲੂ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਏਹੁ ਝੁਝੇ ਅਕਠੇ ਹੋਇ ਕਰ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਏ ਤਾਂ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਸਿਰ ਦੇ ਉਪਰ ਦੇ ਗਜ ਦਾ ਸਾਫਾ
ਬਧਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਚਾਦਰ ਉਤੇ ਅਤੇ ਇਕ ਚਾਦਰ ਤੇ ਨ ਅਤੇ ਇਕ ਚੁਫ ਗਜ ਦਾ ਸਾਫ
ਹਥ ਵਿਚ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਏਹੁ ਰੂਪ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਬਡ ਕਉਨ ਵਿਚ ਆਇਆ
ਅਤੇ ਲਾਲੂ ਸਿਆਣਾ ਸੀ ਪਰ ਕਾਲੂ ਤੇ ਛੋਟਾ ਸੀ ਤਾਲਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਭਾ
ਈ ਕਾਲੂ ਅਸੀਂ ਦੇਵੇ ਸਿਵਰਾਮ ਦੇ ਦੀ ਦੇ ਪੁੜ ਆਏ ਅਤੇ ਇਕੋ ਮਾਤਾ ਬਨਾਰਸੀ ਦੇ
ਪੋਟੇ ਹਾਂ ਸੋਤੁੰ ਹੁਣ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੁ ਕੁਛ ਆਖ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਲਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਪੁੜ

੧੪੦

ਨਾਨਕਜੀ ਮੇਤੇਰ ਚਾਚਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਬੋਰਿਆ ਹੀ ਵਰਿਹਾਂ ਵਾਟ
 ਰਕਹੈ ਪਰ ਭੁਲਾ ਤੁੰਕਾਲੁ ਵਲੋਂ ਨਵੇਖ ਅਤੇ ਅਮਾਬੀਬੀ ਵਲ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਵਲੋਂ
 ਦੇਖ ਅਤੇ ਪਿਉ ਅਤੇ ਚਾਚੇ ਵਿਚ ਫਰਕ ਕੁਛ ਨਹੀ ਪਰ ਹੁਣ ਤੂੰ ਪਰ ਚਲਤਾਂ ਅ-
 ਗੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਆਖਿਆ ਚਾਚਾ ਜੀ ਅਸਾਇਕੋ ਘਰ ਮਲੁ ਜਾਹੈ ਅਤੇ ਸੁਹਤੇ ਘ-
 ਰ ਛੁਡੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਅਮਾ ਜੀ ਗੁਰੂਜੀ ਵਿਆਪੇ ਰਾਤੇ ਚਹਿ ਪਈ ਤੋਂ ਲਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ
 ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਤਾਂ ਸਾਧਹੈ ਅਤੇ ਸਾਧਨੁ ਤਾਂ ਦਇਆ ਹੀ ਲੋਕੀ ਦੀ ਹੈ ਭੁਲਾ ਏਹੁ ਤੇਰੀ ਮਾ-
 ਉ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਚਾਚਾ ਹਾਂ ਅਰ ਭਾਈ ਕਾਲੂ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਭੁਲਾ ਦੇਖ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਉਹੈ
 ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਇਸ ਦੇ ਅਗੇ ਹੁਤ ਨਹੀ ਕਫ ਸਕਦਾ ਕਿਉ ਜੋ ਕਾਲੂ ਮੇਰੇ ਬੋਵਡਾ ਹੈ ਅਰ ਕੁੰਮੇਰੇ
 ਕਹੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਘਰ ਨੂੰ ਚਲ ਤਾ ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕਜੀ ਨੇ ਰਾਮ ਕਲੀ ਵਿਚ ਇਕ ਸਬ-
 ਦ ਕਹਿਆ ॥ ਰਾਮ ਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਧਿਆ ਮਾਹਮਾਰੀ ਮਾਤਾ ਕਹੀ ਅਹਿ ਸਿਤੋਖ
 ਹਮਾਰਾ ਪਿਤਾ ॥ ਸਤ ਹਮਾਰਾ ਚਾਚਾ ਕਹੀ ਐ ਜਿਨ ਸੰਗ ਮਨੁ ਆਜਿਤਾ ॥ ੧ ॥ ਸੁਣ
 ਲਾਲੂ ਹੁਣ ਐਸਾ ਸਗਲ ਲੋਗ ਬੰਧਨ ਕੇ ਬਾਂਧੇ ਸੋਹੁਣ ਕਹੀ ਐ ਕੋਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰ-
 ਹਾਉ ॥ ਭਾਉ ਭਾਈ ਸੰਗ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੀਤ ਸੋਚਾਰਾ ॥ ਧੀ ਅਹਮਾਰੀ ਧੀਰਜ ਬਨੀ ਹੈ
 ਐਸਾ ਸੰਗ ਹਮਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਸਤ ਹਮਾਰੀ ਸੰਗ ਸਹੇਲੀ ਮਤਿ ਹਮਾਰੀ ਚੇਲੀ ॥ ਏਹੁ ਕੁ-
 ਟਿ ਬਹਮਾਰਾ ਕਹੀ ਐਸਾ ਸਹਮਾਰੀ ਖੇਲੀ ॥ ੩ ॥ ਏਕਿ ਕਾਰ ਹਮਾਰਾ ਖਵਿਦਾ ਜਿਨ ਏ-
 ਹੁ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥ ਉਸ ਕੋਤਿ ਆਗ ਅਵਰ ਕੋਲ ਗੈ ਨਾਨਕ ਸੇਵ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧
 ॥ ਜਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਏਹੁ ਸਬਦ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਲਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਭਾਈ ਕਾਲੂ ਏ-
 ਹਤਾਂ ਹੁਣ ਸਾਬੋਗਹਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਇਕ ਵਾਰੀ ਗਾਇਬੁਲਾਰ ਦੇ ਪਾਸ ਲੈ ਚਲੀ
 ਏ ਅਰ ਤੇਰਾ ਅਰਮਾਨ ਭੀ ਨਾਰਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਲਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਰਾ-
 ਇ ਪਾਸ ਚਲਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਚਾਚਾ ਜੀ ਚਲੋਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਗਾਇਬੁ-
 ਲਾਰ ਪਾਸ ਆਏ ਗਾਂ ਗਾਇਬੁਲਾਰ ਮਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਪਰ ਦੇਹ ਵਡੀ ਆਹੀ ਤਾਂ
 ਜਿਉਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਗੁਰੂਜੀ ਨੂੰ ਅਵਦਾਡਿਠ ਤਿਉ ਮਜੀ ਉਤੇ ਉਠਣ ਲਗਾ ਤਾਂ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਨੇ ਜਾਇਆ ਹੀ ਗਾਇਜੀ ਨੂੰ ਮਜੀ ਉਤੇ ਬੀਮਿਆ ਤੇਰਾ ਇਦੇ ਪੇ-
 ਰਾਏ ਹਬਰ ਖਿਆ ਤਾਂ ਗਾਇਬੁਲਾਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇਤ ਪਾਜੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਖਸ ਅ-
 ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਪਾਸੇ ਭੀ ਬਖਸਾਇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਗਾਇਜੀ ਰੁਸੀ ਧੁ-
 ਰ ਦੇ ਬਖਸੇ ਹੋਏ ਹੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗਾਇਬੁਲਾਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇਤ ਪਾਜੀ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਤੁ-
 ਸੀ ਆਪਣੀ ਭੀ ਕੁਛ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਗਾਇਜੀ ਜਿਥੇ ਅਸੀ

ਤਿਥੇਤੁਸੀਤਾਂਗਾਇਬੁਲਾਰਨੇਆਖਿਆਤੁਪਾਜੀਮੇਰੀਪੁਰੀਤਦਪਵੇਰੀਜਾਤੁ
 ਆਪਣੇਪੈਰਮੇਰੇਸਿਰਤੇਰਖੇਤਾਂਗਾਇਬੁਲਾਰਬਹੁਤਅਧੀਨਹੋਇਆਤਾਂਗਰੁ
 ਜੀਮਜੀਉਪਰਬੈਠਗਏਅਤੇਗਾਇਬੁਲਾਰਗੁਰੂਜੀਦਿਆਚਰਨਉਤੇਸਿਰਰ
 ਖਿਆਅਤੇਆਪਨੇਮਨਵਿਚਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਆਤਾਂਗਾਇਬੁਲਾਰਨੇਆਪ
 ਣੇਨਫਰਨੂੰਆਖਿਆਅਵੇਉਮੇਦਤੁਸੁਧੇਬ੍ਰਹਮਣਨੂੰਸਦਾਭਿਆਉਤਾਉਮੇ
 ਦਾਜਾਇਕਰਸੁਧੇਬ੍ਰਹਮਣਨੂੰਸਦਾਭਿਆਇਆਤਾਂਸੁਧੇਮਿਸਰਨੇਆਇਕਰਮ
 ਸੀਰਬਾਦਾਵੇਤਾਅਤੇਆਖਿਓਸਗਾਇਜੀਸੁਖੀਰਹੁਤਾਂਗਾਇਬੁਲਾਰਨੇਕਹਿ
 ਆਹੇਸੁਧਾਮਿਸਰਤੁਆਪਨੇਘਰੇਭਾਂਡੇਲੈਆਉਅਤੇਏਥੇਰਸੇਈਕਰਕੇਤਪੇ
 ਜੀਨੁਖਵਾਉਮੇਰੇਸਾਮਿਨੇਤਾਂਗਾਇਬੁਲਾਰਨੇਕਹਿਆਤੁਪਾਜੀਰਸੇਈਕਿਆ
 ਜੀਵਦੇਹੇਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਆਖਿਆਹੇਗਾਇਜੀਜੇਕੁਛਕਰਤਾਰਭੇਜਦਾਹੈਜੇਈ
 ਅਸੀਜੇਵਦੇਹਾਓਥੇਫੁਰਮਾਇਸਦੀਜਾਗਾਕੋਈਨਹੀਸੁਧਾਬ੍ਰਹਮਣਪਰਜਾ
 ਇਕੇਭਾਂਡੇਲੈਆਇਆਤਾਂਗਾਇਬੁਲਾਰਨੇਆਖਿਆਸੁਧਿਆਪਹਿਲੇਕੁਛ
 ਮਿਠਾਬਣਾਏਅਤੇਪਿਛੇਸਲੂਣਾਖਾਸਨਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਰਗਮਾਰੂਵਿਚਸ
 ਬਦਆਖਿਆ॥ ਮਾਰੂਮਹਲਾ१ ॥ਮਿਠਾਮਰਮਸਲੂਣਾਸੰਜਮਖਟਾਖ-
 ਰਾਧਿਆਨਾਐਸਾਭੇਜਨਜੇਜਨਅਚਵੈਸੋਮਾਣਸਪਰਧਾਨ॥੧॥ਗਾਇਜੀਭੋ
 ਜਨਐਸਾਕਰੀਏ॥ਐਰਸਗਲਪਰਹਰੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਮੇਵਾਮਗਨਲਗਾ
 ਸਚਸੇਤੀਜਿਸਖਾਧੇਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ॥ਸਤਿਗੁਰਬਿਰਛਫਲਆਸਣੁਡਾਲੀਸੇਫ-
 ਲਚੁਗਚੁਗਖਾਵੈ॥੨॥ਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲਰਸਨਾਮਧਨੀਕਾਸੇਪੀਵੈਜਿਸਦੇਵੈ॥ਸ
 ਫਲਿਓਦਰਸਅਕਾਲਮੂਰਤਹੈਤਾਕੈਰਿਵੈਸਮਾਵੈ॥੩॥ਕਹੁਨਾਨਕਸੇਖਰਾਸੁ-
 ਆਵੀਏਕੀਕਾਰਰਸਲੀਆ॥ਐਰਸੁਆਦਸਭਫੀਕੇਲਗੇਜਬਸਚਨਾਮਮੁ-
 ਖਦੀਆ॥੪॥੧॥ ਜਾਗੁਰੂਜੀਨੇਏਹੁਸਬਦਕਹਿਆਤਾਂਗਾਇਬੁਲਾਰਨੇਮਬਾ
 ਟੇਕਿਆਤਾਂਫੇਰਗਾਇਬੁਲਾਰਨੇਕਾਲੂਨੂੰਪੁਛਿਆਕਿਉਕਾਲੂਤਾਂਫੇਰਕਾਲੂਨ-
 ਆਖਿਆਗਾਇਜੀਏਹੁਜੇਪਰਮੇਸਰਪਰਮੇਸਰਆਖਦਾਹੈਸੋਅਸਾਡਿਠਾਸੁਣਿ
 ਆਕੁਛਨਹੀਤਾਂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਪਿਤਾਜੀਜਿਨਾਮੇਰਾਸਾਹਿਬਾਡਿਠਾ
 ਹੈਤਿਨਾਸਲਾਹਿਆਹੈਤਾਂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਇਕਸਬਦਉਚਰਿਆ॥ਰਾਗਾਸ
 ਮਹਲਾ१ ਸੁਣਵਤੁਆਖੈਸਭਕੋਇ॥ਕੇਵਡਵਡਾਡੀਠਾਹੋਇ॥ਕੀਮਤਿਪਾ
 ਇਨਕਹਿਆਜਾਇ॥ਕਹਿਣਵਲੇਤੇਰੈਰਹੈਸਮਾਇ॥੧॥ਵਡਾਮੇਰੇਸਾਹਿਬਾਰ

੧੪੨

ਹਿਰਗੀਭੀਗਾਗੁਣੀਗਹੀਗਾਕੋਇਨਜਾਣੈਤੇਰਾਕੇਤਾਕੇਵਡਰੀਗਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
 ਸਤਸੁਰਤੀਮਿਲਸੁਰਤਿਕਮਾਈ॥ਸਤਕੀਮਤਮਿਲਿਕੀਮਤਿਪਾਈ॥ਗੀਆ
 ਨੀਧਿਆਨੀਗੁਰਗੁਰਹਾਈ॥ਕਹਿਨੁਜਾਈਤੇਰੀਤਿਲਵਡਿਆਈ॥੨॥ਸਭਿ
 ਸਤਸਤਪਸਭਿਚੀਗੀਆਈਆ॥ਸਿਧਪੁਰਖਾਂਕੀਆਵਡਿਆਈਆ॥ਤੁ-
 ਧਵਿਨਸਿਧੀਕਿਨੈਨਪਾਈਆ॥ਕਰਮਮਿਲੈਨਹੀਠਾਕਿਰਹਾਈਆ॥੩॥ਆਖ
 ਨੁਵਾਲਾਕਿਆਵੇਚਾਰਾ॥ਸਿਫਤੀਭੁਰੇਤੇਰੇਭੰਡਾਰੇ॥ਜਿਸਤੂੰਦੇਹਿਤਿਸੈਕਿਆਚਾ
 ਰਾ॥ਨਾਨਕਸਚਸਵਾਨੁਹਾਰਾ॥੪॥੧॥ ਏਹੁਸੁਣਕਰਮਹਿਤੇਕਾਲੁਆਖਸਾ
 ਬਚਾਨਾਨਕਏਹੁਗਲਛੂਅਤੇਲੋਕਾਦਰਾਹੁਪਕਰੂਜੋਹੋਰਸਾਰਕੁਟੰਬਸੁਖਾ
 ਵਾਲੋਹੋਵੇਤਾਂਫੇਰਲਾਲੂਨੇਕਹਿਆਕਾਭੂਨੂੰ ਮਹਿਤਾਜੀਹੁਣਤੁਸੀਚੁਪਕਰਹੋ
 ਤੁਹਾਡਾਕੀਮਨਾਹੀਬੋਲਣਦਾਤਾਂ ਲਾਲੂਨੇਗਾਇਜੀਨੂੰਆਖਿਆਜੁਹੇਗਾਇਜੀਜਿ
 ਉਜਾਣੇਤੁਸੀਨਾਨਕਜੀਨੂੰਆਪਣੇਪਾਸਹੀਰਖੋਤਾਂਗਾਇਬੁਲਾਰਨੇਆਖਿਆਹੋ
 ਤਪਾਜੀਤੁਹਾਡਾਚਾਬਹੁਤਅਧੀਨਹੁੰਦਾਹੋਅਤੇਅਸੀਤਾਤੁਹਾਨੂੰਕੁਛਆਖ
 ਨਹੀਸਕਦੇਤਾਂਗੁਰੂਜੀਆਖਿਆਗਾਇਜੀਜੋਕੁਛਤੁਸਾਆਖਣਾਹੋਸੋਨਿਸੰਗ
 ਆਖੋਤਾਂਗਾਇਨੇਆਖਿਆਹੋਤਪਾਜੀਤੁਸੀਏਬੇਹੀਰਹੋਅਤੇਤੁਹਾਡੇਅਗੇਕਾਂ
 ਮੇਰਖਦੇਦੇਆਹੇਤੁਸੀਖੇਤੀਕਰਾਓਤੇਤੁਹਾਡੇਕੋਲੋਂਹਾਲਪੋਤਾਨਹੀਲਵਾਂਗੇਤਾਂ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਗਾਇਜੀਅਸਾਡੀਖੇਡੀਜੀਮੀਐਅਸਾਂਇਸਖੇਡੀਦਾਇ
 ਤਨਭੁਰਵਾਸਾਹੈਜੋਹਾਸਲਦੀਵਾਨਦਾਹੈਸੋਸਭਉਤਰੇਗਾਹੋਗਜਿਤਨਕੁਟੰਬ
 ਹੈਸੋਸਾਰਹੀਸੁਖਾਲਾਹੋਵੇਗਾਭਿਰਾਉਭਾਈਸਭਵਰਸਾਵਨਗੇਸਾਹਿਬਦਾਕ
 ਰਜਭੀਉਤਰੇਗਾਅਤੇਫਕੀਰਭਾਈਸਭਵਰਸਾਵਨਗੇਜਿਸਸਾਹਿਬਦੀਕਿਰ
 ਸਾਨੀਮੈਵਹੀਹੈਸੋਮੇਰਾਸਾਹਿਬਸਾਡਾਬਹੁਤਖਸਮਾਨਰਖਦਾਹੈਜਿਸਦਿਨਦੀ
 ਉਸਦੇਨਾਲਬਣੀਹੈਤਿਸਦਿਨਦਾਮੈਬਹੁਤਸੁਖਾਲਾਹੁੰਦਾਹਾਂਗਾਇਜੀਅਸਾ
 ਵਡਾਸਾਹਿਬਟੇਲਲਧਾਹੈਤਿਸਸਾਹਿਬਨੇਸਾਨੂੰਸਭਕੁਛਸੋਪਛਡਿਆਹੈਤਾਂ
 ਗਾਇਜੀਏਹੁਸੁਣਕਰਬਹੁਤਹੈਰਾਨਹੋਇਹੋਇਗਾਇਆਅਤੇਚਾਚਾਲਾਭੂਭੀ
 ਸੁਣਕੇਚੁਪਕਰਗਾਇਆਤੇਅੰਮਾਬੀਬੀਜੀਭੀਨਾਨਕਜੀਨੂੰਆਖਿਆਹੋਬੋਟਾ
 ਜਿਉਜਾਣੇਤਿਉਤੁਸੀਮੇਰੇਪਾਸਹੀਰਖੋਮੇਰਸੇਈਕਰਦਿਆਗੀਤੇਤੁਸਾਖਾਇ
 ਕੇਬੈਠਹੋਆਕਰਣਮੈਨੂੰਛੂਕੇਨਜਾਓਅਤੇਤੁਸੀਫਿਰਦੇਗਹਿੰਦੇਹੋਕਿਸੀ
 ਅਸਥਾਨਭੋਜਨਮਿਲਦਾਹੋਕਿਤੇਨਹੀਮਿਲਦਾਤੁਸੀਭੁਖੇਗਹਿੰਦੇਹੋਵੇਗੇਤਾਂ

ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਸਬਦਉਚਰਿਆਕਹਿਆਮਾਤਾਜੀਤੁਮਸੁਣੋ॥ ਆਸਾਮਃ੧
ਆਖਾਜੀਵਾਦਿਸਰੈਮਰਜਾਉ॥ ਆਖਣਾਅਉਖਾਸਚਾਨਾਉ॥ ਸਾਰੇਨਾਮਕੀਲਾਗੇਉ
ਖਾ॥ ਉਤਰੁਖੈਖਾਇਚਲੀਅਹਿਵੁਖਾ॥ ਸੋਕਿਉਵਿਸਰੈਮੇਰੀਮਾਇ॥ ਸਾਰਾਸਾਹਿਬੁ
ਸਾਰੈਨਾਇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਰੈਨਾਮਕੀਤਿਲਵਡਿਆਈ॥ ਆਖਥਕੇਕੀਮਤਿਨਹੀ
ਪਾਈ॥ ਜੇਸਭਮਿਲਕੈਆਖਣਪਾਇ॥ ਵਡਾਨਹੈਵੈਪਾਟਨਜਾਇ॥੨॥ ਨਾਓਹਮਰੈਨ
ਹੈਵੈਸੋਗਾ॥ ਦੇਦਾਰਹੈਨਚੁਕੈਭੋਗਾ॥ ਗੁਣੁਏਹੋਹਰਨਾਹੀਕੋਇ॥ ਨਕੋਹੋਆਨਕੋਹੋਇ॥੩॥
ਜੇਵਡਾਪਤੋਵਡੁਤੋਰੀਦਾਤਾ॥ ਜਿਨਦਿਨਕਰਕੈਕੀਤੀਗਤਾ॥ ਖਸਮਵਿਸਰੈਤੇਕ
ਮਜਾਤੀ॥ ਨਾਨਕਨਵੈਬਾਝਸਨਤਾ॥੪॥੧॥ ਮਾਤਾਜੀਤਿਸਪਰਮੇਸਰਦੇਨਾਮਜ
ਪਨਕਰਮੈਂਸਦਾਹੀਤ੍ਰਿਪਤਰਹਿਦਾਹਾਂ॥ ਅਤੇਮਾਤਾਜੀਮੇਰਾਗਹਿਣਾ॥ ਤਿਸਭਗਵੰਤ
ਦੇਅਧੀਨਹੈਜਿਥੇਚਹੁਖਦਾਹੈ॥ ਤਿਥੇਹੀਮੇਰਾਗਹਿਣਾਹੋਵਾਹੈ॥ ਇਤਨਾਸੁਨਕਰਕੇਰਾ
ਇਬੁਲਾਰਨੇਆਖਿਆਹੇਤਪਾਜੀਤੁਸੀਕੁਛਫੁਰਮਾਇਸਕਰੀਏਸੋਅਸੀਕਬੂ
ਲਕਰੀਐਰੋਤਾ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਰਾਗਸਾਰੰਗਵਿਚਸਬਦਕਹਿਆ॥ ਰਾਗਸਾਰੰ
ਗਮਃ੧॥ ਇਕਫੁਰਮਾਇਸਆਖੀਐਜੇਮੰਨੈਸਾਈ॥ ਜਿਸਤੇਜੋਰਨਚਲੀਈਕ
ਰਜੋਗਧਿਆਈ॥੧॥ ਐਸਾਸਾਹਿਬਰਾਇਜੀਕਿਸੇਹਰਬੰਨਾਵੈ॥ ਹਾਥਜੋਨਕ
ਰਬੇਨਤੀਤਾਂਸਭਕਿਛੁਪਾਵੈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਹਿਕਮਤਹੁਕਮਚਲਾਇਆ॥ ਅਤਿਕਾ
ਲਧਰਤੀਪਏਕੁਛਹਾਬਨਆਇਆ॥੨॥ ਵਡੇਵਡੇਮਹਾਬਲੀਜੋਧੋਮਰਸੁਣੇ॥
ਕਹੁਨਾਨਕਤਿੰਨਦੇਖਿਆਜਿਨਧਰਤੀਧੁਰੇ॥੩॥ ਏਹੁਸੁਣਕੇਰਾਇਬੁਲਾਰਨੇਕ
ਹਿਆਹੇਤਪਾਜੀਤੁਸੀਲੀਗਰਬੈਠੇਰਲਾਵੈ॥ ਤਿੰਨਖੂਹਤੁਹਾਡੇ॥ ਪਲੇਪਾਇਦੇਵੇਅ
ਹੇਅਤੇਤਪਾਜੀਤੁਹਾਡੇਕੋਲੋਹਾਲਾ॥ ਪੈਤਕੋਈਨਲੀਤਾਜਵੇਗਾ॥ ਤੁਸੀਬੈਠੇਫਕ
ਰਾਨੂੰਖੁਲਾਵੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਇਕਸਬਦਕਹਿਆ॥ ਰਾਗਆਸਾਵਿਚ॥
ਆਸਾਮਹਲਾ੧॥ ਲੀਗਏਕਖੁਦਾਇਦਾਦੂਸਰਲੀਗਨਾਹੀ॥ ਦੂਸਰਲੀਗਨਚ
ਲੈਬਿਰਜਗਨਰਹਾਈ॥੧॥ ਰਾਇਬੁਲਾਰਸੁਣਬੇਨਤੀ॥ ਇਕਅਚਹਮਾਰੀਖਲੂ
ਸਚਾਏਕਹੈਜਿਨਖਲਕਸਵਾਰੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਦਾਤਾਆਖਰਹੀਮਹੈਸਭਜੀਅ
ਨਲੇ॥ ਦੇਵਨਕਉਆਪੇਧਨੀਸਗਲਿਆਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ॥੨॥ ਜੀਅਪ੍ਰਾਨਤਨਧਨ
ਦੀਏਦੀਨੇਰਸਭੋਗਾ॥ ਆਪੇਕਛੁਨਾਹੋਵਈਕੀਨੇਰਸਜੋਗਾ॥੩॥ ਸਭਨਾਕੇਸਿਰਏ
ਕਹੈਸਿਧਸਾਧਬੀਚਰੇ॥ ਨਾਨਕਮੰਗਤਸਭਕੋਦਾਤਾ॥ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ॥੪॥੧॥
ਜਾਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਏਹੁਸਬਦਕਹਿਆ॥ ਤਾਂਰਾਇਬੁਲਾਰਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਗੇ

੧੪੪

ਮਥਾਏਕਿਆ ਅਤੇਮੁਹਿਅਖਿਆਹੇਤਪਾਜੀਜੋਕੁਛਤੁਹਾਫੀਖੁਸੀਆਵੇਸੋਕਰੀ
 ਏਜੀਜਾਂਕਿਤਨੇਦਿਨਗੁਜਰੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਅਤੇਮਰਦ
 ਨਹੁਣਅਸੀਏਬੋਚਲੀਏਤਾਂਅਸਾਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਜਿਵੇਰਜਾਇਗੁਰੂਗੀਤਾਂ
 ਅਮਾਬੀਬੀਨੇਕਹਿਆਹੇਪਰਮੇਸਰਜੀਇਕੋਪੁਤ੍ਰਸੋਭੀਪਰਦੇਸਜਾਣਮੰਗਦ
 ਹੋਗਾਇਜੀਭੀਬਹੁਤਸਮਝਾਇਆਕਿਜੇਦੀਬਾਤਨਹੀਮਨਿਦਾਐਸਾਉਦਾਸਹੋ
 ਇਤੁਰਿਆਹੈਦਿਨੇਰਾਤਜੀਗਲਦਾਰਹਿਣਹੀਜਿਸਨੂੰਭਾਵਦਾਹੈਸੋਬਡੇਮੋਕਰ
 ਕੇਮਾਤਜੀਕਹਿਦੀਹੈਹੋਪੁਤ੍ਰਕੋਈਕੀਮਨਕਰੋਘਰਵਿਚਬੈਠੇਰਹੋਤੈਨੂੰਕੋਈਭੀ
 ਕੀਮਕਰਨਾਨਹੀਕਹਾਂਗੇਪਰਮੇਸਰਜੀਅਖੀਆਤੇਦੂਰਨਜਾਵੇਤੈਨੂੰਫਿਕਰਨ
 ਕੋਈਕਰਨਪਵੇਗਾਪੁਸਾਕਾਪਹਿਨੇਮਨਮਰਜੀਦਾਖਾਵੇਘਰਿਗੁਣਬੈਠਕੇ
 ਵੇਤੈਨੂੰਇਸਥੀਕੋਈਹਟਾਵੇਗਾਨਹੀਅਤੇਕਾਲੂਸੀਭੀਏਹੋਕਹਿਣਲਗੇਹੋਪੁ
 ਤ੍ਰਨਾਨਕਤੈਨੂੰਕੋਹਰੀਭੀਰੂਅਪਦਾਪਈਹੈਜੋਤੁਫਕੀਰਉਦਾਹੈਦੇਖੋਪਰਮੇਸਰ
 ਦੀਦਇਆਨਾਲਤੇਰੇਪਾਸਮੇਦੀਖਾਨਰਿਹਾਨਿਤਹਿਸਬਹੋਵੇਤਾਂਤੇਠਾਲਹਿਣ
 ਨਿਕਲੇਇਤਨਪੈਸਾਕਮਾਇਆਤੇਫੇਰਗਖਿਓਨਹੀਫਕੀਰਨੂੰਖਵਾਇਦਿਓ
 ਸਾਡਾਕੁਜਸਕਰਵਾਇਓਜੇਸਦਿਨਦਤ੍ਰੀਪੈਦਾਹੋਇਆਹੈਅਨੇਕਮਤਾਂਤੈਨੂੰ
 ਦੇਰਹੋਗਾਂਤੈਕੋਈਨਾਸਮਝੀਸਰੀਕਭੀਏਹੁਆਖਣਗੇਕਾਲੂਦਾਪੁਤ੍ਰਫਕੀਰਹੋ
 ਇਆਨਿਕਾਰਸੀਹੁਣਭੀਏਹੁਵੇਸਛਡਦੇਘਰਵਿਚਬੈਠਾਂਗੁਜਰਾਨਕਰਤੈ
 ਨੂੰਕੋਈਕੀਮਭੀਨਾਦਸਾਂਗੇਏਹੁਬਾਤਸੁਣਕੇਗੁਰੂਜੀਚੁਪਕਰਰਹੇਬੋਲੇਕੁਛ
 ਨਹੀਕਾਲੂਉਦਾਸਹੋਇਕੇਆਪਨੇਕਿਰਤਕੀਮਲਗਾਮਾਡਾਦੇਕਹਿਣੇਕਰਰਾ
 ਤੁਘਰਹੋਦਿਨੇਜੀਗਲਮੇਰਹੈਜਾਂਸੀਮਤਪਵਿਸੈਤ੍ਰਿਵਿਜਾਮਿਤੀਪੋਹਵਦੀ
 ਵੀਰਵਾਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤਲਵੰਡੀਓਦੁਰਨਿਕਲੇਗਾਇਬੁਲਾਰਨੂੰਖਬਰਹੋ
 ਈਜੇਨਾਨਕਤਪਾਫੇਰਚਲਿਆਹੈਤਾਂਕਾਲੂਤੇਲਾਲੂਨੇਜਾਇਕਰਕਹਿਆਰਾ
 ਇਜੀਕਿਵੇਰਖੋਨਾਨਕਨੂੰਤਾਰਾਇਬੁਲਾਰਨੇਚਕਰਨੂੰਅਖਿਆਅਵੇਉਮੈਦ
 ਤੁੰਜਾਇਕੇਨਾਨਕਤਪੇਨੂੰਮੇਰੀਤਾਜੀਮਕਰਣੀਅਤੇਕਹੁਜੇਮੈਨੂੰਦਰਸਨਆਪ
 ਣਾਵੇਵਣਤਾਂਉਮੈਦੇਨਫਰਨੇਗਾਇਬੁਲਾਰਦੀਜੁਥਾਨੀਆਖਿਆਹੇਤਪਾਜੀ
 ਰਾਇਬੁਲਾਰਨੇਆਖਿਆਹੈਤੇਬੇਨਤੀਕਰਦਾਹੈਮੈਨੂੰਦਰਸਨਦੇਵਣਾਏਹੁਸੁਨ
 ਕੇਬਾਬਜੀਉਠਖੜੋਹੋਏਆਇਕੇਰਾਇਬੁਲਾਰਨੂੰਦਰਸਨਦਿਤਾਅਤੇਦੁਆ
 ਇਆਖੀਰਾਗਾਇਬੁਲਾਰਨੇਕਹਿਆਤਪਾਜੀਮੈਨੂੰਗੁਸਤਾਖੀਮਾਫਕਰਨੀ

ਭਾਂਗੁਰੂਜੀਆਖਿਆਰਾਇਜੀਤੁਸੀਵਰਗਾਹਦੇਮਾਫਕੀਤੇਹੋਤਾਂਗਾਇਨੇਕਹਿਆਤ
ਪਾਜੀਤੁਸੀਕੋਰੋਕੁਛਨਾਹੀਬੈਠੇਹੀਰਹੋਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਹੋਗਾਇਜੀਅਸ
ਤੇਹਥਕੁਛਨਾਹੀਜੋਅਸੀਏਬੇਰਹੀਏਜਿਥੇਕਰਤਾਰਰਖੇਤਿਬਾਉਰਹੀਏਗੇਜਿ
ਥੇਕਰਤਾਰਲੈਸਾਵੇਗਾਤਿਥੇਹੀਜਾਵੀਏਗੇਗਾਇਨੇਬਹੁਤਹੀਜਤਨਕੀਤੇਗੁਰੂ
ਜੀਉਥੋਂਖਲਾਸਹੋਇਟੁਰੇਜਾਗਾਇਨੇਨਿਭਯੋਨਾਨਕਜੀਹੁਣਗਹਿੰਦਾਕੋਈਨਾਹੀ
ਤਾਂਗਾਇਨੇਕਹਿਆਤਪਾਜੀਤੁਸੀਕੋਈਫੁਰਮਾਇਸਤਾਂਕੋਰੋਜੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕ
ਹਿਆਗਾਇਜੀਸਾਡੀਫੁਰਮਾਇਸਕੋਈਝਲਣਵਲਾਹੈਨਹੀਝੁਸੀਸਾਨੂੰਹੁਣਰਜਾ
ਇਹੀਦੇਵੇਜੀਤਾਂਗਾਇਬੁਲਾਰਬੋਲਿਆਤਪਾਜੀਰਜਾਇਤੁਸਾਡੀਹੀਲੋਨੀਦੀ
ਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਹਿਰਗਤਗਹਿੰਦੀਬਾਹਰਵਾਗਾਇਸਨਾਨਕਰਨਵਾਸਤੇਗ
ਏਆਹੇਸਾਕਰਦੇਖਨਤਾਂਕੋਈਖੁਹੁਭੀਵਹਿੰਦਾਨਾਹੀਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਮੁਖਬੀ
ਬਚਨਹੋਇਆਜੋਏਬੋਤਾਂਕੋਭੀਕੋਈਨਹੀਜਾਏਹੁਖਬੁਰਾਇਬੁਲਾਰਨੇਸੁਨੀ
ਜੋਤੁਪੇਜੀਦੇਮੁਹੋਟੋਭੇਦਾਆਵਾਜਨਿਕਲਿਆਹੈਅਜਅਸੀਨਿਹਾਲਹੋਏਹਾਂਤਾਂਗ
ਇਬੁਲਾਰਨੇਕਹਿਆਏਬੋਟੋਕੁਖਟੋਤੁਪੇਜੀਦੇਨਾਉਦਾਗਾਇਨੇਬਾਬੇਸੀਵੇਨਾਉ
ਦਾਤੁਲਾਉਲੰਵਾਇਆਤੁਲਵੰਡੀਵੇਲੋਕਨਵਦੇਹੈਨਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭਾਈ
ਬਾਲਾਤੇਮਰਦਾਨਾਰਬਾਈਏਹੁਝਏਫੇਰਏਮਨਵਦਭਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਆ
ਏਭਾਈਲਾਲੇਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਅਤੇਗੁਰੂਜੀਦੇਚਰਨਤੇਮਥਾਂਟੇਕਿਆਤੇ
ਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਮੈਨਿਹਾਲਹੋਇਆਹਾਂਤੁਸਾਮੈਨੂੰਦਰਸਨਦਿਭਾਹੈਤਾਂਗੁਰੂ
ਜੀਓਥੇਪੰਜਾਵੇਨਰਹੇਭਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਵਿਚਫੇਰਵਿਦਾਲੀਤੀਤੇਕਹਿਆ
ਚਲਭਾਈਬਾਲਾਮੁਦਾਨਚਲੋਚਲੀਏ॥ ਸਾਖੀਸੀਪੁਰਨਹੋਈ॥

ਅਗੋਸਾਖੀਰਾਵੀਨਦੀਦੇਕਿਨਰੇਦੇਦੇਨਾਲਹੋਈ॥

ਤਾਂਚਲਦੇਚਲਦੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਰਾਵੀਨਦੀਦੇਕਿਨਰੇਆਇਬੈਠੇਅਰਉਥੇਤਪ
ਲਗੇਕਰਨਤਾਂਬਾਲੇਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਜੇਤੁਸੀਬਚਨਕਰੋਤਾਂਅਸੀ
ਆਪਨੇਘਰਹੋਇਆਵੀਏਘਰਵਿਆਨੂੰਮਿਲਕੇਆਇਜਾਵੀਏਗੇਤਾਂਗੁਰੂ
ਜੀਨੇਆਖਿਆਭਾਈਤੁਸੀਉਡਾਵਲੇਨਾਹੀਹੋਵੇਅਤੇਦੇਵਾਨਾਮਾਇਕਾਜੀਮੀ
ਦਾਰਸੀਉਸਸਗਾਰਹਿੰਦਾਸੀਇਕਸਮੇਉਸਈਇਸਤੀਨੇਗੁਰੂਜੀਦਾਦਰਸਨ
ਕੀਆਉਸਦਾਮਨਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਆਅਤੇਓਹਘਰੋਬਭੇਨਿਰਧਨਹੈਸਨਪੁਤ੍ਰ
ਭੀਓਨਦਾਕੋਈਨਹੀਸੀਉਸਦਿਸਤੀਨੇਆਪਨੇਪਤੀਕਉਆਖਿਆਹੈਠਠ

੧੪੬

ਰਜੀਇਕ ਸਤਿਗੁਪਤਪਸੀਰਾਵੀਦੇਕਿਨਾਰੇ ਆਇਬੈਠੇਹੈਨ ਤੁਸੀਚਲੋਤਾਂਉਨ
 ਕਾਦਰਸਨਕਰ ਅਵੀਏ ਉਸਜਿਮੀਦਾਰਨੇਕਹਿਆਚਲੋ ਤਿਨਦੋਨੋਨੇਗੁਰੂਜੀ
 ਵਾਸਤੇਜਬਾਸਕਤਦੁਪਲੈਕਰ ਆਇ ਚਰਨੀਲਗੇ ਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆ ਆ-
 ਉਭਾਈਦੋਦਾਕਰਤਾਰਚਿਤਾਂਵੈਤਾਂ ਓਹਇਸਤ੍ਰੀਨਿਤਗੁਰੂ ਜੀਕਾਦਰਸਨਕ
 ਰਜਾਵੇ ਅਤੇਦੋਦਾਭੀਕਬੀਆਇਜਾਵੈ ਵਹਾਂ ਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਕੋਈਦਿਨਰਹੇਵੇ
 ਹੁਦੇਦੇਕੀਇਸਤ੍ਰੀ ਦਰਸਨਕਰਜਾਵੈ ਇਕਾਦਿਨਗੁਰੂਜੀਕੇਦਰਸਨਕੋਵੇਹੁਇਸ
 ਤ੍ਰੀਆਈਦੁਰ ਲੈਕਰ ਅਰਵੇਹੁਦੇਦਾਭੀਮਗਰੇਅੰਇਆਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇ
 ਦੇਦੇਕਉਸਦਕਰਆਖਿਆਕਹੁਦੇਦਾਕਿਆਰਾਹੁਦਾਹੈ ਸਾਡੇਪਰਮੇਸਰਜੀਦੇ
 ਘਰਵਿਚ ਸਭਕੁਛਹੈਜਹਾਂਕਹਾਂ ਸਚੇਭਰਪੁਰਭਗਵੰਤਹੀਬਿਰਾਜਮਾਨਹੈਸੋ
 ਪਰਮਾਤਮਾਰੂਪਪਾਸੋਜੇ ਆਖੇ ਸੋਦਿਵਾਈਏ ਤੈਨੂੰ ਅਤੇਦੁਪ ਪੀਣਾਹਥੇਤਾਂਏਹੁ
 ਨਦੀਭੀਦੁਧਦੀ ਵਗਾਈਹੈ ਜਿਤਨਾਪੀਸਕਨਹੈ ਤਿਤਨਾਹੀ ਪੀਲੈ ਤਾਂਦੇਵਾਲ
 ਗਾਪੀਵਣ ਅਤੇਕਿਆਵੇਖੇਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਸੁਆਵਹੈਤਾਂਦੇਦੇਦੇਮਨਵਿਚਨਿ
 ਸਰਾ ਆਇਆਸੋਏਹੁਸਾਈਦੇਲੋਕਹੈਜੇਕੁਛਮੇਂਮਿਗਾਗਾਸੋਕੁਛਮੇਂਨੂੰਦੇਵਣ
 ਗੇਤਾਂਦੇਦੇਨੇਆਪਨੇਗਲਾਵਿਚਪਛਾਪਾਇਕਰ ਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਅੰਗੇਮਥਾਅ
 ਇਟੇਕਿਆਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਬਚਨਕੀਤਾ ਦੋਦਿਆਕੁਛਮਿਗਲੈਤਾਂਦੇਦੇਨੇਕ
 ਹਿਆਜੀਮੈਏਹੁਮਿਗਦਾਹਾਂਜੇ ਦੁਧ ਪੁੜਕਰਕੇਭਰਪੁਰਮੈ ਹੋਵਾਂਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀ
 ਕਹਿਆਦੋਦਿਆਕੁਛਹੋਰਭੀਮਿਗਲੈਤਾਂਦੇਦੇ ਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਮੈਏਹੋਮਿਗ
 ਦਾਹਾਂਜੇਦੁਧ ਪੁੜਮੇਰੇਬਹੁਤਹੋਵੇਤਾਂਤਿਨਵਾਰੀਸਾਹਿਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਕੁਛਹੋਰਮਿਗਦੋਦੇਦੇ ਆਖਿਆਜੀਸਚੇਸਾਹਿਬਜੀਮੈਦੁਧ ਪੁੜਕਰਕੇਭਰ
 ਪੁਰਹੋਵਾਏਹੋਮਿਗੇਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਦੋਦਿਆਦੁਧਪੁੜਨਾਲਤੁਭੁ
 ਰਪੁਰਹੋਵੇਗਾ ਪਰਸਚਕਮਾਈਤਾਂਦੇਦੇਮਥਾਟੇਕਿਆ ਸੀਗੁਰੂਜੀਸਦੀਵੰ
 ਰਾਵੀਨਦੀਦੇਕੰਢੇਰਹਿਣ ਲਗੇਓਥੇਹੋਰ ਲੋਗਭੀ ਬਹੁਤ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਦ
 ਰਸਨਕਉਆਵਨ ਅਤੇਪਾਤਿਸਾਹਦੀਵਲੋਂਉਥੇਇਕਠਨੇਦਚਕਰੇਤੀਆਰ
 ਹਿੰਦਾਸੀਤਾਂਉਸਨੇਖਬਰ ਸੁਣੀਜੋਏਥੇਇਕ ਫਕੀਰ ਆਇਆਹੈ ਅਰਸਭ
 ਲੋਕਉਸਦੇਮਿਲਣਵਾਸਤੇਜਾਦੇਹੈਨ ਤਾਂਉਸਕਰੋਤੀਨੇਕਹਿਆਏਹੁਤੋਫ
 ਕੀਰਕੋਈਜਾਦਗਰਹੈ ਉਸਕਰੋਤੀਏ ਆਪਨੇਮਨੁਖਾਨੂੰਕਹਿਆਮੇਰੀਘੋ
 ਤੀਸਜਾਇਕੇਲੈਅਵੇ ਅਸੀਉਸਨੂੰਜਾਇਕੇਉਠਾਇਆਵੀਏਗੇਨਹੀਤਾਂ

ਬੀਨਕਰ ਲੈ ਆਵੀ ਐਗੇ ਜਾ ਉਸ ਕਰੋੜੀ ਦੇ ਨੇ ਦੇਹੁ ਬਤ ਮਨ ਮੈਂ ਨਨਕਰ ਘੋੜੀ ਤੇਰ
 ਨਕਰ ਚਾਇਆ ਤਾਂ ਭੀ ਗਾਇਆ ਅਰ ਲਤ ਭੀ ਭਜ ਗਈ ਤਾ ਕਿਤੇ ਨੇ ਚਿਕ ਦਿਨ ਮੰ
 ਜੇ ਤੇ ਪਾਇਆ ਰਹਿਆ ਜਾ ਫੇਰ ਗਜੀ ਹੋਇਆ ਟੁਰਨ ਫਿਰਨ ਲਗਾ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਝੁਫ ਟੁਰਿਆ ਜੇ ਤੁਪੈ ਕੋ ਉਠਾਇ ਦੇਵੇਗੇ ਜਾ ਚਲਕਰ ਬਾਧ ਲਵਾਂ
 ਗੇ ਜਦ ਏਹੁ ਬਤ ਉਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਈ ਤਾਂ ਰਾਹ ਵਿਚ ਅਧਿ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਾਂ ਲੋ
 ਕਾਨੇ ਕਹਿ ਆਏ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੁਝ ਸੁਧ ਭਾਵਨੀ ਕਰ ਕੇ ਦਲੇ ਗਾਤਾਂ ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਓ
 ਹ ਫਕੀਰ ਤੇ ਪੁਰਾਹੇ ਐਸਾ ਕੈਸਾ ਨਹੀ ਜਦ ਓਹ ਕਰੋੜੀ ਆ ਸੁਧ ਭਾਵਨ ਕਰ ਕੇ ਨ
 ਗੀ ਪੈਰੀ ਟੁਰਦਾ ਹੀ ਗਇਆ ਤਾਂ ਜਾਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾ ਗੁ
 ਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਓ ਭਾਈ ਤਾਂ ਉਸ ਕਰੋੜੀ ਦੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸ
 ਰੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸਿਤ ਹੋ ਤੇ ਦਇਆ ਵਾਲੇ ਹੋ ਸਿਸਾਰ ਦੇ ਭਲੇ ਵਾਸਤੇ ਜਗਤ ਵਿਚ
 ਤੁਹਾਡਾ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਆਵੇ ਭਲੇ ਵਾਸਤੇ ਹੋ ਅਤੇ ਅਸਾਡੁ ਭਲਾ ਤਦੇ ਹੋਦਾ ਹੋ
 ਜਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਬੋਹੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਏ ਬੋਹੀ ਰਹੋ ਜਾਂ ਜਬਾ ਸਕਤ ਜਿ
 ਮੀਨ ਮੈ ਆਪ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਏ ਬੇ ਆਪ ਨੇ ਨਾਮ ਦਾ ਚਕ ਬਨਾਵੇ ਜੀ
 ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਏਹੁ ਨ ਉਖੜਿ ਪਿਥਵੀ ਸਭੁ ਸਾਡੀ ਹੈ ਅਸਾ ਬੇ
 ਝੀ ਜੇਹੀ ਕੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਕੋਲੋਂ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰੀ ਚੰਦ
 ਜੀ ਅਤੇ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਨੂੰ ਏ ਬੋਹੀ ਆਣ ਰਖੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭੂ
 ਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਨੂੰ ਇਥੇ ਲੈ ਆਵੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ
 ਭੀ ਆਪ ਨੇ ਰਬਰ ਨੂੰ ਏ ਬੇ ਲੈ ਆਉ ਤਾ ਵੇਵੇ ਜਣੇ ਵਿਦਿਆ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਵੇਵੇ ਨੇ ਮਾਂ
 ਤਾੜਿ ਪਤਾ ਜੀ ਅਤੇ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾ ਓਨ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਨਨਕ ਜੀ ਕਿ ਬੇਹੋਤਾ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਚਿਹਰਾ ਵੀ ਨਦੀ ਦੇ
 ਕੰਠੇ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਨੇ
 ਸਨ ਬੀਧੀ ਆ ਸਮੇਤ ਓਥੇ ਚਲੋਂ ਦਰਸਨ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਮਹਿਤੇ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅ
 ਜ ਸਾਡੇ ਵਡੇ ਭਾਗ ਹੋਏ ਹੋਨ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਲੂ
 ਨੇ ਗਾਠੀ ਆ ਭਾਡੇ ਕਰ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਿਯਾਰੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰੇ ਨੇ ਸੁਣਿਅ
 ਤੇ ਕਾਲੂ ਵੇਦੀ ਦੇ ਘਰ ਆਇਆ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਏ ਬੇ ਬੈਠੇ
 ਸੇਠਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਮੇਦ ਆਈ ਸੇਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਏ ਬੇ
 ਹੀ ਰਹੋ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਬਚਨ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਸ

੧੪੮

ਕਦੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਕਰਕੇ ਜਾਣਨੇ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਗਾਇ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ^੦
 ਦੇਹੋ ਜੋ ਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਸੀਂ ਉਸਦਾ ਦਰਸਨ ਪਾਵੀਏ ਤਾਂ
 ਇਨੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਦਿਤੀ ਕਹਿਓ ਸਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਣਾ ਕ
 ਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕਹਿਣਾ ਮੈਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ
 ਬਰਾਇ ਲੈਣਾ ਮੇਰੀ ਜਗਾਇਤਾ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਿਆ ਲੈ
 ਕਰ ਦੁਰਿਆ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਭੀ ਆਪਨੇ ਕੁਟੀਬੀ ਆਪਾਸ ਗਾਇਆ ਜਾਇਕਰਾ ^੦
 ਖਣੁਲਗਾ ਜੋ ਭਾਈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਕੁਟੀਬ ਨੂੰ ਗਵੀ ਦੇ ਕੰਠੇ ਪਰ ਸਦ ਭੇਜਿਆ ^੦
 ਹੈ ਸੋ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਉਥੇ ਹੀ ਚਲ ਰਹੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਨ ਆਖਿਆ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਠਹਿਰਕੇ
 ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਨੂੰ ਘਰੋਂ ਕਢਕੇ ਬਾਹਰ ਸੁਟ ਜਾਵੋਗੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂ
 ਦੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਜਬਾਬ ਲੈਕਰ ਬਾਬੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਜਾਇਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਸਭੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਬਾ
 ਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਆਇਕਰਮਿਲੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਕਾਲੂ
 ਨੇ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਗਲ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਆਖ ਨਲਗੇ ਅਸਾ
 ਠੇ ਵਡੇ ਭਾਗ ਹੋਏ ਹੋ ਨ ਜੋ ਤੁਸਾਡਾ ਦਰਸਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰ
 ਦੀ ਕ੍ਰਿਸਾਣੀ ਛਡਕੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਵਿਚ ਸਬਦ ਕ
 ਹਿਆ ਸੁਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਏਹੁ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਸਿਰੀ ਰਾ
 ਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰ ੩ ਏਹੁ ਤਨ ਧਰਤੀ ਬੀਜ ਕਰਮਾ ਕਰੋ ਸਾਲਿਲ ਆਪਾ ਉਸਾਰਿ
 ਗ ਪਾਣੀ ਮਨ ਕ੍ਰਿਸਾਣੁ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਜਮਾਇ ਲੈ ਏਉ ਪਾਵੁ ਸਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੧ ॥
 ਕਾਹੇ ਗਰਬ ਸਮੁੰਦ੍ਰੇ ਮਾਇਆ ਪਿਤ ਸੁਤੇ ਸਗਲ ਕਾਲਿ ਤੁਮਾ ਤੁਰੇ ਹੋਹਿ ਨ ਅੰਤ ਸਖ ^੦
 ਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਿਖੇ ਬਿਕਾਰ ਦੁਸਟ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਇਨ ਤਜ ਆਤਮੇ ਹੋਇ ਧਿਆ ^੦
 ਈ ॥ ਜਪਤ ਪਸੰਜ ਮਹੋਹਿ ਜਬ ਰਖੇ ਕਮਲਾ ਬਿਗ ਸੈਮ ਧਆਸੁ ਮਾਈ ॥ ੨ ॥ ਬੀ
 ਸ ਸਪਤਾ ਹਰੇ ਬਾਸਰੇ ਸੰਗ ਹੋਤੀ ਨ ਬੇਨਾ ਨਿਤ ਕਾਲ ਸਾਰੈ ॥ ਦਸ ਅਠਾਰੇ ਮੇਂ ਅਪਰੈ
 ਪਰੇ ਚੀਨੈ ਕਹੈ ਨਾਨਕਾਇ ਵਏ ਕਤਾਰੈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ਤਿਸਦਾ ਪਰਮਾਰਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਇਸਤਨ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਕਰੋ ਅਰਜੁਕੁ ਕਰਮਾ ਦਾ ਬੀਜ
 ਪਾਵੈ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜਪ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੇ ਨਾ ਜਲ ਦੇਵੈ ਅਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿ
 ਸਾਨ ਕਰੋ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪਨੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਸਮਾਵੋਇ
 ਸਪਕਾਰ ਮੁਕਤ ਹੋਵੋਗੇ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਝੂਠ ਜਾਣਕੇ ਤਿਸਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰੋ
 ਸੁਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜਿਤਨੇ ਕੁਟੀਬੀ ਹੋਨ ਸੋ ਕਿਸੇ ਭੀ ੦੦੦ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਏਹੁ ਵਿਖ

ਆਏਭੋਗਜੋਹੈਨ ਅਰਕਾਮਕੋਧਵਸ੍ਰਹੈਨ ਇਨਾਦਾਤਿਆਗਕਰੋ ਅਤੇਜਪਤਪ
 ਸੰਜਮਤੁਸੀ ਆਪਨੀਖੇਤੀਵੇਰਖਵਰੇਬੈਠੇਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾਮਨ ਆਪਨੇਆਸੁਮਹਿ
 ਚ ਆਵੇਗਾ ਅਰਜੋਤੁਸੀਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰਚੀਨੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾਉਧਾਰਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ
 ਜੋਕੋਈਵਾਹਿਗੁਰੂਦਾਨਾਮਸੁਣੇਸੁਣਾਵੇਗਾ ਤਿਸਕਭੀਉਧਾਰਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮਾਤਾ
 ਨੇਕਹਿਆ ਬੇਟਾਜਦਤੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਅਤਮੇਨੂੰਚੀਨੀਏਗਾ ਤਾਂ ਕਾਲੂਨੇਕ
 ਹਿਆਬੇਟਾਰਗਵੈਖ ਅਗਿਆਨਏਹੁਕਈਅਸੀਖਜਨਮਾਵਾ ਚਲਿਆ ਆਵਦਾ
 ਹੈ ਅਤੇਗਿਆਨਸੰਤਾਨੂੰਮਿਲਕੇਹੁਣਹੁੰਦਾਹੈ ਓਹਗਿਆਨਾਇਤਨੇਜਨਮਾਵੇ ਅਗਿ
 ਆਨਨੂੰਕਿਓਕਰਕਟੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ ਸੁਣੇਪਿਤਾਜੀ ਲਕੜੀਆਹਜਾ
 ਰਬਰਸਾਦੀਆਇਕਠੀਆਕੀਤੀਆਂਹੋਈਆਹੋਵਨ ਅਗਨੀਪਬਰਵਿਚੋਚਿ
 ਨਗਾਰੀਕਢਕੇਲਕੜੀਆਨੂੰਲਾਵੀਏ ਤਾਂ ਸਭੇਹੀਲਕੜੀਆਭੁਜਮਹੋਇਜਾਂ
 ਦੀਆਹੋਨ ਸੋਭੈਸੇਹੀਲਕੜੀਆਵੀਨਿਜਾਈ ਅਗਿਆਨਹੈਤੇ ਸਾਧਸੰਤਦੇਮ
 ਨਦੀਜੋਪ੍ਰੀਤਹੈ ਸੋਚਿਨਗਾਰੀਦੀਨਿਜਾਈਹੈ ਸੋਭੈਸੇਹੀਸਾਧਸੰਤ ਦੀਅਤੇਨਾਮ
 ਦੀਪ੍ਰੀਤ ਅਗਿਆਨਨੂੰ ਅਤੇਪਾਪਾਨੂੰਨਾਸਕਰਦੀਹੈ ਏਹੁਸਭੇਬਾਤਾਕਰੋਜੀਅ
 ਸੁਣਕਰਗੁਰੂਜੀਦੀਚਰਨੀ ਲਗਾਕਰੋਜੀਏਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਮੈਂਕਿਲਾ
 ਬਣਵਾਵਾਹੈ ਅਤੇਮੇਂਇਹ ਕਿਸਦੇਨਾਮਦੀਰਖਾਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਆਖਿਆ
 ਭਾਈਕਰਤਾਰਦੇਨਾਮਦਾਕਰਤਾਰਪੁਰਬਣਾਓਤਾਂ ਉਸਨੇਕਚਾਕੋਟਿਬਾਹਰ
 ਲਾਬਣਾਇਆ ਅਤੇਬਾਬੇਜੀਦੇਘਰ ਪਕੇਬਣਾਏ ਤਾਂਓਬੇਬਾਬੇਜੀਦਾਕੁਟੰਬ
 ਲਖਮੀਦਾਸਮਾਤਾਤ੍ਰਿਪਠਾਜੀ ਅਤੇਮਹਿਤਾਕਾਲੂਜੀ ਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦ ਜੀਭੀ
 ਅਤੇਮਾਤਾਚੋਣੀਜੀਭੀ ਆਇਰਹੇ ਅਤੇਓਕਰੋਜੀਜਾਜੀਮੀਨਭੋਟਕਰਕੇਵਿ
 ਦਿਆਲਗਾਹੋਵਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਹੋਗੀਬਨਿਵਾਜ ਜੋਕੁਛਇਸਜਾ
 ਗਾਜੀਮੀਦੀਪੈਦਾਇਸਹੋਵੇਗੀ ਜੋਧਰਮਸਾਲਾਵਿਚ ਪਾਵੀਐਂਜੀ ਤਾਕਰੋਜੀ
 ਆਮਬੰਟੇਕਕੇਵਿਦਿਆਹੋਇਆ ਅਤੇਦੇਵੇਦੀਆਗਊਆ ਅਤੇਮਹੀਆਂਦੇ
 ਵਗਵਧਦੇਜਵਣੁ ਵਿਨੋਦਿਨ ਅਤੇਦਿਨਦਾਦੁਧ ਬਾਬੇਜੀਦੇਘਰ ਪਹੁੰਚਾਵੈ
 ਅਤੇਰਾਤਦਾਦੁਧ ਆਪਨੇਘਰ ਰਖੇਇਤਨੇਨੂੰਸਰਾਧਾਦੇਦਿਨਅਏਤਾਂਕਾਲੂਨੇ
 ਆਪਨੇਪਿਤਾਦਾਸਰਾਧਕੀਤਾਤਾਂਕਾਲੂਬੁੱਧਮਣਾਦੇਪੈਰ ਪੈਵਨਲਗਾਤਾਸੀ
 ਗੁਰੂਜੀਨੇਪੁਛਿਆਹੋਪਿਤਾਜੀਇਹੁਕਿਸਦਾਸਤੇਇਤਨਾਪਸਾਦਿਕੀਤਾਹੈਤਾਂਕ
 ਲੁੱਕਹਿਆਹੋਨਾਨਕਜੀ ਮੇਰੇਪਿਤਾਦਾਸਰਾਧਹੈ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਹੈ

੧੫੦

ਪਿਤਾ ਜੀ ਜਬ ਲਗ ਵਾਸ ਨਾ ਬਧੀ ਆਹੋਈ ਆਹੈ ਨ ਸੋਤ ਬਲਗ ਪਿਤਰ ਨ ਰਕਸੁ
ਰਗ ਭੋਗ ਦੇਹੈ ਨ ਅਰਜਦ ਏਹ ਪ੍ਰਣੀ ਵਾਸ ਨ ਤੇ ਨਿਰਵਾਸ ਹੋਤ ਹੈ ਤਬ ਪਿਤਰ ਭੀ
ਮੁਕਤ ਹੋਤੈ ਹੈ ਜਿਸ ਤਾਲ ਨ ਕੇ ਦੇਹ ਬਾਵਿਚ ਗੁਣੀ ਦੀ ਭੋਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾ ਪਿਛੇ ਚੰਦ ਭੋਰ
ਮੈ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਣੀ ਨੂੰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਜੇ ਭੋਰ ਟੁਟ ਜਾਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਣੀ ਭੀ ਚਲ
ਜਾਵੀ ਹੈ ਤੈ ਸੇਹੀ ਜੇਹੜੇ ਆਗਿਆ ਨੀ ਹੋਨ ਸੋ ਉਨ ਕੇ ਮੋਹ ਕੀ ਭੋਰੀ ਪਿਤਰ ਨੂੰ ਪਹੁੰ
ਚਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖ ਕੋ ਆਖੀ
ਆਮੀਟੋ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਅਖੀ ਆਮੀਟੀ ਆ ਤਾਂ ਕਿ ਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਬੈਕੁੰਠ ਧਾਮ
ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੇਹੜੇ ਚਹੁ ਜੁਗ ਦੇ ਪਿਤ੍ਰ ਹੋਨ ਸੋ ਸਭ ਚਤੁਰ ਭੁਜ ਸਰੂਪ ਧਾਰੇ
ਹੋਏ ਵਿਸਨ ਜੀ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਸਭ ਕਾਲੂ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕ
ਲੁ ਪਿਤਰ ਦੇ ਗਲ ਮਿਲਦਾ ਰਹਿਆ ਪਿਤਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਕਾਲੂ ਤੂੰ ਧੀਨ ਹੈਂ ਜਿ
ਸਦੇ ਘਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਅਸਾ ਸਭ ਨਾ ਦਾ
ਉਧਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਚਬੇ ਇਕ ਬਰਸ ਰਹਿਆ ਅਰ ਬਠੇ ਦਿਵੇ ਭੋਗ ਬੈ
ਕੁੰਠ ਦੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਭੋਗ ਨੇ ਵਾਸ ਤੇ ਮਿਲੇ ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਪਿਤਰ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੈਂ
ਤਾਮਾਤ ਲੋਕ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਮੈਂ ਦੇਹ ਨੂੰ ਭੀ ਆਗ ਕਰਕੇ ਏਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ
ਆਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਅਖੀ ਆਖੀ ਆ ਜਾਖੋ ਲਕਰ ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੋ
ਨ ਅਤੇ ਕਾਲੂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਪੈਰ ਹੀ ਅਜੇ ਧੋਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੋ ਬੇਟਾ ਤੇ
ਰੀ ਕਿ ਪਾਕਰ ਕੇ ਇਕ ਕੋਤ ਕਢਿਠਾ ਹੈ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹੇ ਤਾਂ ਸਰਾਧ ਕਰੀਏ ਨਹੀ ਤਾਂ ਨਾ ਕਰੀ
ਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੇ ਉਤ ਮਪੁਰਖ ਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਨ
ਸੋ ਸਭ ਨਾ ਦੀ ਰਹੁ ਰਾਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀ ਭੀ ਸਰਾਧ ਕਰੋ ਜੋ ਸਰੇ ਜਗਤ ਦੀ ਰੀ
ਤ ਚਲੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਂ ਇਕ ਬਰਸ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿਚ
ਰਹਿਆ ਯਾਹਾਂ ਅਤੇ ਏਥੇ ਅਜੇ ਮੈਂ ਉਸੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਪੈਰ ਧੋਵਾ ਹਾਂ ਏਹ ਬਾਤ ਬ
ਠੀ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਮਾਇ
ਆ ਵਿਚ ਅਸਚਰਜ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪਰ ਤੁਸੀ ਹੁਣ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਚਿਤ ਕਰੋ ਤੇ
ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਰੂਪ ਜਾਣਿ
ਆਐ ਸ੍ਰੀ ਲੀਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਕੇ ਓਥੇ ਚਲ ਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਅਤੇ
ਅਮਾ ਬੀਬੀ ਜੀ ਓਥੇ ਰਹੇ॥ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ॥
ਅਰੇ ਸਾਖੀ ਰਾਮ ਤੀਰਥ ਪ੍ਰਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੇ ਹੋਈ॥

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਅਉਦੇ ਅਉਦੇ ਰਾਮਤੀਰਥਪਰਆਇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਪੁਰਨਾਮਾ
 ਦੇ ਨਵਨੂੰ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਆਏ ਅਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਸੈਲ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਆਇਕੋ ਦੇਖਨ ਤਾਂ
 ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੀ ਅਰ ਇਸਨਾ ਕਰਕੇ ਸਾਲਗਾਮਦੀ ਪ੍ਰਤਮ
 ਨੂੰ ਤਿਲਕ ਲਾਇਕੇ ਆਗੇ ਧਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬਰਾਂਟਿਕੇ ਲਗਾਇਕੇ ਬੈਠਾ ਹੈ
 ਚਉਕਰੀ ਮਾਰਕਰ ਅਤੇ ਡੰਡ ਉਤਕਰਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਬਹੁਤ ਭੁਗਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਲੋਕ ਨੂੰ ਦਿ
 ਖਾਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਐਸੇ ਹੈ ਨੇ ਜੋ ਸਰਬ ਦੇ ਜੀ ਆਦੀ ਜਾਣਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈ ਨਾਂ
 ਓਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਖੀਆ ਮੀਟ ਕਰ ਮਾਲਾ ਲਗਾ ਫੇਰਨ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾ ਕਰ
 ਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਦੇਉਤਾ ਤੂੰ ਅਖੀ ਮੀਟ ਕਰ ਕਿਸ ਦਾ ਧਿਆ
 ਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਤਪਾਜੀ ਮੈਂ ਸਾਲਗਾਮਦੀ ਪੁਜਾ ਕਰ
 ਦਾਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਮੂਰਤ ਹੈ ਜੋ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਧਰੀ ਹੋਈ ਹੈ
 ਅਤੇ ਤੂੰ ਅਖੀ ਮੀਟ ਕਰ ਧਿਆਨ ਕਿਸ ਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ
 ਤਪਾਜੀ ਮੈਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਤਿੰਨ ਲੋਕ ਨਜਰੀ ਆਵਦੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਮਿਸਰ ਜੀ ਤਿੰਨ ਲੋਕ ਵਿਚ ਜੋ ਵਰਤਾਰਾ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਸੋਸ
 ਰਤੈ ਨੂੰ ਨਜਰੀ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤਪਾਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਨ
 ਜਰੀ ਆਵਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਬਾਤ ਕਹਿ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਅਖੀਆ ਮੀਟ ਲਈ ਆਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਇਕ ਗੁਪਤ ਸਿਖ ਕੋ ਹਮਕੀਤਾ ਜੋ ਤੂੰ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਅਗੇ ਸ
 ਲਗਾਮਦੀ ਪ੍ਰਤਮਾ ਉਠਾਇਕੇ ਲੈ ਜਾਹੁ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਪਾਇਕੇ ਗੁਪ
 ਤ ਸਿਖ ਨੇ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਅਗੇ ਸਭ ਕੁਛ ਪੁਜਾ ਦੇ ਸਮੇਤ ਠਕੁਰ ਉਠਾਇਕੇ ਲੈ
 ਗਿਆ ਜਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਅਖੀ ਖੋਲੀ ਆਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਠਕੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਤਮਾ ਅ
 ਗੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਲਗਾ ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨ ਦੇ ਖਕਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀ
 ਤਾ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਦੇਵਤਾ ਤੁਸੀ ਕਿਉਰੋ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਤਪਾਜੀ ਠ
 ਕੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਤਮਾ ਸਭ ਕੁਛ ਮੇਰੇ ਅਗੇ ਤੇ ਕੋਈ ਲੋਗ ਆਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਆਖਿ
 ਆਹੋ ਸੁਆਮੀ ਦੇਵਤਾ ਤੈਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕੀਤੇ ਤੇ ਤਿੰਨ ਲੋਕ ਨਜਰੀ ਆਉਦੇ ਹੈ ਨਸ
 ਭਕੁਛ ਤੈਨੂੰ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਕਿ ਬੈਠੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਲੈ ਤਾਂ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਪ
 ਨਾ ਸਚਮੰਨਿਆ ਤੇ ਆਖਨ ਲਗਾ ਤਪਾਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਪਨੇ ਪੇਟ ਦੇਵਾਸਤੇ ਝੂਠ
 ਬੋਲਦਾ ਸਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਟੁਕੜਾ ਖਾਵਦਾ ਸਾਂ ਔਗੋ ਇਸ ਮੂ
 ਰਤ ਪਰ ਮੇਰੀ ਗੁਜਰਾਨ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਪੁਜੀ ਹੁਣ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਅਰਥ ਜਿਸ ਕਿ

੧੫੨

ਨੇਮੇਗੀਮੁਰਤ ਛੀਤੀਏ ਸੋਤਿਸਦੇਪਾਸੋਮੈਨੂੰਦਿਵਾਇਦੇਵੀਜੀਤਾਂਬ੍ਰਹਮਣਖਰ
ਨਿਮਾਣਾਹੋਇਆਜੀਅਰਲਗਾਬੇਨਤੀਕਰਨਤਾਂਗੁਰੂਜੀਦਇਆਲਹੋਏਤੰ
ਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਦੇਵਤਾਜੀਜੇਤੂੰਝੁਠਬੋਲਣਾਛੁਡਦੇਵੇਤਾਂਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀ
ਤੇਨੂੰਏਵੇਂਹੀਰੋਟੀਪਹੁੰਚਾਵੇਗਾਤੂੰਝੁਠਨ ਬੋਲਿਆਕਰ ਅਰਸੀਰਾਮਜੀਕੋਸੁ
ਧਆਤਮੇਂਜਪਿਆਕਰਤਾਂਬ੍ਰਹਮਣਨੇਕਹਿਆਹੇਤਪਾਜੀਜੇਤੂੰਫਿਪਾਲਹੋਵੇ
ਗਾਤਾਂਮੈਝੁਠਨ ਬੋਲਾਗਾ ਅਤੇਸੁਣੇਜੀਝੁਠਬਗੈਰੋਟੀਭੀਨਾਚਲਦੀਤਾਂਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹੇਸੁਆਮੀਦੇਵਤਾਜੀਤੂੰਝੁਠਕਿਉਆਖਦਾਹੈਜੇਮੈਂਅਖੀ
ਮੀਟਦਾਹਾਂਤਾਂਮੈਨੂੰਤਿਨਲੋਕਨਜਰੀਆਵਦੇਹੈਨ ਅਰਜਿਥੇਤੂੰਬੈਠਾਹੈਤੇਰੋਪਿ
ਛੇਮਾਲਧੀਨਦਬਿਆਹੈਸੋਉਸਦੀਤੇਨੂੰਖਬਰਹੈਯਾਨਾਹੀਤਾਂਬ੍ਰਹਮਣਨੇਕਹਿਆ
ਤਪਾਜੀਮੈਨੂੰਤਪਬਰਨਾਹੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਾਹੇਸੁਆਮੀਦੇਵਤਾਤੂੰ
ਉਠਕਰਧਰਤੀਖੋਦਤਾਂਉਸਬ੍ਰਹਮਣਨੇਧਰਤੀਖੋਦੀਤੇਕਿਆਦੇਖੇਜੇਬਹੁਤਹੀ
ਧਨਪਾਇਆਹੈਤਾਂਬ੍ਰਹਮਣਨੇਆਇਕੇਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆਤਾਂ
ਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਇਕਸਬਦਕਹਿਆ॥ ਰਾਗਧਨਾਸਰੀਮਹਲਾ੧ ਘਰੁ੩
ਕਾਲਨਹੀਜੋਗਨਹੀਨਹੀਸਤਕਾਢਬਾ॥ ਬਾਨਿਸਟਜਗਭ੍ਰਿਸਟਹੋਏਰੂਬਤਾਇਵਜ-
ਗਾ॥੧॥ਕਲਮਹਿਰਾਮਨਾਮਾਸਰਾਅਖੀਤਾਮੀਟਹਨਾਕਪਕਰੇਠਗਾਣਕਉਸੀ
ਸਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਆਟਸੇਤੀਨਾਕਪਕਰੂਹਿਸੁਝਤੇਤਿਨਲੋਆਮਗਰਪਾਛੇਕਛ
ਨਾਸੁਝੈਏਹੁਪਦਮਅਲੋਇ॥੨॥ਖੜੀਆਤਧਰਮਛੋਡਿਆਮਲੇਛਥਾਖਾਗਾ
ਸਿੰਧੁਸਭੁਇਕਦਰਨਹੋਈਧਰਮਕੀਗਤਰਹੀ॥੩॥ਅਸਟਸਾਜਪੁਰਾਣਸੇਧ
ਹਿਕਰਹਿਬੇਦਅਭਿਆਸਾ॥ਬਿਨਨਾਮਹਰਿਕੇਮੁਕਤਨਹੀਕਹੈਨਾਨਕਦਾਸ॥੪॥
੧॥ ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਬਗੁਰੂਨਾਨਕਸਾਹਿਬਜੀਕਹਿਦੇਹੈਨਹੇਸੁਆਮੀਦੇਵ
ਤਾਤੂੰਜੇਇਸਪਬਰਦੀਮੁਰਤਦਾਸੇਵਨਕਰਦਾਹੈਸੇਤਾਂਇਸਦੇਵਸਕਾਲਭੀਨਾ
ਹੀਜੁਮਰਨਤੇਰਖਲੇਵੇਅਤੇਏਹਭੀਨਹੀਜੇਇਸਦੀਸੇਵਾਤੇਛੁਡਦੇਵੇਸੇਸੁਣੇ
ਸੁਆਮੀਜੀਅਖੀਆਮੀਟਕੇਨਕਪਕਰੂਕੇਬੈਠਰਹੇਸੀਸਾਰਨੁਠਗਾਣਦਾਸਤੇ
ਸੁਣਦੇਵਤਾਜੀਏਹੁਠਗੀਵਗੀਤੇਰੇਇਕਦਿਨਗਲਪਵੇਗੀਅਤੇਮੁਕਤਜੇਹੈਸੇ
ਸੀਠਕਰਜੀਦੇਨਾਮਦਿਚਹੈਅਬਕੇਕਲੀਕਾਲਕੇਪਹਿਰੇਦਿਚਰਾਮਨਾਮਹੀਸਰ
ਤਹੈਸੋਤ੍ਰੀਨਾਮਸਿਮਰਿਆਕਰਅਤੇਸੁਣੇਸੁਆਮੀਜੀਜੋਕੋਈਸੁਧਆਤ
ਮੇਸੀਰਾਮਨਾਮਸਿਮਰੈਗਾਸੋਮੁਕਤਹੋਵੈਗਾਅਰਾਮਨਾਮਸਿਮਰੈਬਿਨਾਪੁਜਾ

ਹੋਰਸਭੁ ਬਾਦੈ ਤਤ ਤੀਰਥ ਵਿਵਾਲੇਕਾ ਪੂਜਨ ਭੀ ਕਿਸੇ ਕੀਮਤਾਹੀ ਹੋਵੇ ਵਤਾ
 ਕਪਟ ਕਉ ਛਡੁ ਕਰ ਪੂਜਨ ਕਰਤਾ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਤੈਨੂੰ ਸੁਖ ਹੋਵੈ
 ਗਾ ਸੀਰਾਮਨਾਮ ਸਿਮਰਤੇ ਰਾਤੁ ਲਾਹੇ ਦੇਵ ਗਤਾ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਆਖਿਆ ਤ
 ਪਾਜੀਏਹੁ ਜੋ ਧਨਤੁ ਸਾਮੇਨੂੰ ਵਾਜਿਆ ਹੈ ਮੈਨੇ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋਤੁ ਸਾਡਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ
 ਹੋਰ ਦਾ ਧਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਆਪ ਕਹੋਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇ ਦੇਵ
 ਤਾ ਜੀ ਤੁਮ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਖੀਆ ਮੇਟਣੇ ਤੇ ਅਰਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤਿਨੇ
 ਲੋਕ ਸੁਝਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਲੋਕ ਵਿਸਦੇ ਹੈਨ ਅਰਏਹੁ ਨਹੀ ਵਿਸਦਾ ਤੇ ਰੇਮਗਹ ਕੇ ਪ
 ਛੇਧਨ ਪਾਇਅ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਦੀ ਤੈਨੂੰ ਖਬਰ ਨਹੀਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਅਸੀਸ ਦੇਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਏਹੁ ਸੁਝੈ ਜੀ ਹਮ ਝੁਠੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੀ ਕਰਤੁ ਭੀ ਝੁਠੀ
 ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜਿਤਨੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ਇਸਦੀ ਨੀਆ
 ਵਿਚ ਸੋਸਤੁ ਇਸਧਰਤੀ ਵਿਚ ਦਬੀ ਹੋਈ ਹੈ ਖਾਧੀ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ
 ਹੈ ਰਾਗੇ ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਮਾਇਆ ਇਕ ਠੀ ਕਰਕਰ ਕੇ ਦਬਾ ਗਏ ਹੈਨ ਅਤੇ ਖਾਧਾ
 ਅਨਿਅਤੇ ਪੀਤਾ ਪਾਣੀ ਚੰਗਾ ਵਿਆ ਕਪੜਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੋਨਾਹੀ ਖਾਧਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ
 ਸੇਰੁਪਾ ਹੀ ਖਾਧਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਾਂਬਾਹੀ ਖਾਧਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹੁ ਚਲਣ ਜਗਤ ਵਿਚ
 ਮਾਇਆ ਦਾ ਕਰਵਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਉਂ ਕਰਕੇ ਬਿਉਹਾਰ ਚਲਦਾ ਹੈ ਅਰਸੁਣ ਸੁਅੰ
 ਮੀ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਭਗਤ ਹੈਨ ਸੋ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਹੈਨ ਤਿਨ ਕੀ ਵਿਬਧਿ
 ਸਟ ਹੈ ਓਨਾ ਦੀ ਚਰਮਾ ਵਿਸੁਨਾਹੀ ਅਤੇ ਸਚਿਆਰ ਸਾਧਕ ਉਸ ਭੁਛ ਸੁਝਦਾ
 ਹੈ ਜੋ ਏਥੇ ਏਹੁ ਹੈ ਤੇ ਏਥੇ ਏਹੁ ਭੁਛ ਹੈ ਓਹ ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਜਾਣਤੇ ਹੈ ਪਰਕ
 ਹਿੰਦੇ ਕਿਸੇ ਕੋ ਭੁਛ ਨਹੀ ਉਨਕੋ ਆਪਨੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ
 ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਕਰ ਸਮਾਈ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਰਕੋ
 ਈਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜਿਤਨਾ ਸੀਸਾ
 ਰਹੈ ਸਭੁ ਮਾਇਆ ਹੀ ਕੋਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਤੋਕੋ ਈਨਹੀ ਸਿਮਰਤਾ ਤਿ
 ਨ ਕੀ ਗਤ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਲਜੁਗਾ ਵਿ
 ਚ ਖੜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੀਸਰ ਵਿਚ ਸੁਖੀ ਹੈ ਸਨ ਸੋ ਤਿਨ ਨੇ ਤਾ ਆਪਨਾ ਧਰਮ ਕਰ
 ਮ ਛਡੁ ਦਿਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਬੁਧ ਪਕੜੀ ਹੈ ਸੋ ਕੋਣ ਕੋਣ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਇਕ
 ਬੋਈ ਆਕਾਦਰ ਬਲੈਣਾ ਸੋ ਬਡਾਹੀ ਪਾਪ ਦਾ ਪਾਪ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਖੜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ
 ਹੋਇ ਕੇ ਤੁਰਕ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਆਪਨੇ ਬਣ ਜਬਿ ਪਰਕਰਦੇ ਹੈਨ ਤੁਰਕ ਦੀ

੧੫੪

ਭਾਖਾ ਬੋਲਦੇ ਹੋਨ ਏਹੁ ਭੀ ਅਤੁ ਮੰਤ ਪਾਪ ਹੈ ਤੀਜਾ ਪਰਾਈ ਇਸੁ ਤੀਸਾ ਨਲਗ
 ਰੀਤ ਦੀ ਆਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਅਰ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨੀ ਬੇਨਹੱਕ ਏਹੁ ਭੀ ਮ
 ਹਾ ਪਾਪ ਦੇ ਸਿਰ ਪਾਪ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਜਸ ਉਚਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ ਓਥੇ
 ਆਇ ਕਰ ਬਿਉਹਾਰ ਦੀ ਬਾਤ ਚਲਾਇ ਦੇਣੀ ਸੋ ਭੀ ਮਹਾ ਪਾਪ ਹੈ ਜੈ ਸੇ ਕਹਾ ਹੈ ਪ
 ਪੀਭਗਤ ਨ ਭਾਵਈ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਨ ਸੁਹਾਇ। ਮਾਖੀ ਰੰਦ ਨ ਪਰਹੈ ਜਿਹ ਬਿਗੀ
 ਧਤ ਹਜਾਇ। ਸਰਮ ਕਰਹੀ ਸਕਤਾ ਸਾਧੂ ਮਿਲੈ ਨਿਸੀਗਾ। ਮੁਕਤ ਧਰਮ ਬਾਪ
 ਈਐ ਨਨਕ ਪਰੈ ਨ ਭੰਗਾ॥੧॥ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਕਲ
 ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਐਸਾ ਹੀ ਵਰਤਾਰਾ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਜੀ ਪਰਜੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਭਜਨ ਬਿ
 ਨ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੀ ਉਪਾਇ ਹੈ ਛੁਟ ਨੇ ਦਾਸਾ ਨਹੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮ੍ਰਨ ਕਰਕੇ ਛੁਟੀ ਐਗ
 ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਆਖੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮਾ ਬਿਨਾ
 ਮੁਕਤ ਕਦੇ ਭੀ ਨਹੀ ਹੋਵਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹਿਆ। ਕੀਰਤਨ ਮੇਰਿ ਤਲਾਵ
 ਨੀਤ ਉਪਜੈ ਮਨ ਪਰਤੀਤ ਪਿਆਰਾ। ਸਗਲ ਪਾਪ ਕਾਨਾ ਸੋਇ ਮੁਖ ਉਜਲ
 ਹਰਿ ਦੁਆਰਾ। ਬਿਨਾ ਸਿਮਰਨ ਜੋ ਜੀਵਨ। ਬਿਰਥੇ ਸਾਸ ਪਰਾਲਾ। ਨਨਕ ਹਰਿ ਕਾ
 ਸਿਮਰਨ ਸਾਰ ਹੈ ਹੋਰ ਛਾਡੁ ਸਗਲ ਜੀ ਜਾਲ॥੧॥ ਏਹੁ ਸਲੋਕ ਸੁਣ ਕੈ ਓਹ ਪੀਭਿਤ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਿਖ ਹੋਇਆ ਅਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਅਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਨ
 ਲਗਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਗੁਪਤਾ ਸਿਖ ਪਾਸੋ ਉਸਨੂੰ ਠਕੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਤਮਾ ਮਹਿਾਇ
 ਦਿਤੀ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਅਸਾ ਤੈਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਪਾਸੋ ਮਾਲ
 ਧਨ ਰਜ ਕੇ ਦਿਵਾਇ ਦਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਏਹੁ ਖਾਹੁ ਅਤੇ ਪਹਿਰ ਗਤ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕ
 ਨਾਮ ਸੁਧ ਆਤਮੇ ਹੋਇ ਕਰ ਸਿਮਰ ਸੁਣੁ ਦੇਵਤਾ ਜੀ ਜਿਨ ਕੇ ਆਤਮੇ ਅਦਰ
 ਸਰ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਉ ਸਰ ਮਿਲਿਆ ਜਬ ਸਰੇ ਸਿਉ ਮਿਲਿਆ ਤਬ ਦੁਨੀਆ ਕ
 ਚ ਨਿਕਚਾ ਤਾਂ ਉ ਜਬ ਹਮਣ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਬਾਟੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਸਿਖ ਕਰਕੇ ਉਥੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇ ਕਰ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਆਇ

ਅਗੋ ਸਾਖੀ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਰੀ ਨਲਹੋਈ॥

ਤਾਂ ਇਕਾ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਕ ਅਚਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮ
 ਣੁ ਖਾਧਿ ਅਚਾਰੀ ਨੇ ਆਨ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਅਸੀਰ ਬਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰ
 ਸੋਈ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸੇਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਅਉ ਸੁਆਮੀ ਦੇਵਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਰਿਆਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਮੈਂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੀ ਕਰ

ਹੋਈ ਰਸੋਈ ਨਹੀ ਖਾਂਦਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਬ ਭਰ ਧਰਤੀ ਹੋਰ ਪੋਦਾਂਗਾ ਅਤੇ ਚੌਕ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅ
 ਤੇ ਲਕੜੀਆਂ ਧੋਇਕੇ ਚੌਕੇ ਵਿਚ ਲੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਆਪਨੀ ਹੱਥੀ ਰਸੋਈ ਕਰਕੇ ਖਾ
 ਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਮਿਸਰਨੂੰ ਅੰਨ ਕੋਰਾ ਹੀ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਪੰਡਤ ਅਨਿਸ਼ਕੋ
 ਰਾਹੀ ਲੈਕਰ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜਾਇਕਰ ਧਰਤੀ ਪੋਦਨ ਲਗਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਧਰਤੀ ਪੋ
 ਦੇ ਤਾਂ ਉਥੇ ਹੀ ਹਥੀਆਂ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਧਰਤੀ ਪੋਦਦਾ ਹੀ ਟਿਰਿਆ ਜਾਣੇ
 ਰਭੁ ਖਨਾਲ ਆਉ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਪੈਰੀ ਆਣ ਪਾਇਆ ਅਰਕਹਿ
 ਨ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਭੁਖਾ ਹਾਂ ਮੈਂਨੂੰ ਆਪਨੀ ਰਸੋਈ ਦਾ ਪਸਾਦਿ ਮਿਲੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਉਹ ਸਮਾਹੁਣ ਬੀਤ ਗਇਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵ
 ਹਿ ਗੁਰੂ ਆਖਕੇ ਰਸੋਈ ਜਾਕਰ ਬਣਾਇਖਾਹੁ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਕਹਿ
 ਆ ਪੰਡਤ ਕੇ ਪੁਥਾਇ ॥ ਗਗਨ ਸੀਤਮਃ १ ਸੁਇਨਾ ਕਾ ਚੌਕਾ ਕੰਚਨ ਕੁਅਰਾ
 ਰੁਪੇਕੀ ਆਕਾ ਬਹੁਤਾ ਬਿਸਥਾਰਾ ਰੀਰਾ ਕਾ ਉਦਕ ਕਰੰਤੋ ਕੀ ਆਗਾ ਗਗਨ ਖਾ
 ਨਾਵੁ ਪਸਿਉਗਾ ਭਾ ਰੰਮਨ ਲੇਖਕ ਬਹੁਨ ਪਾਇਆ ਜਾਮਿਨ ਭੀ ਜੈਸਾ ਰੈਨਾਇ ॥ ੧ ॥
 ॥ ਹਰਾਉ ॥ ਦਸ ਅਠਲੀ ਪੈਰੋਵੈ ਪਾਸਾ ਚਰੇ ਬੇਦ ਮੁਖ ਗਰਪਾਠਾ ਪੁਰਬੀ ਨਾਵੈ
 ਵਰਨ ਕੀ ਵਤਾ ਵਰਤਨੇ ਮਕਰੇ ਦਿਨ ਰਤਾ ॥ ੨ ॥ ਕਾਜੀ ਮੁਲਾ ਹੋਵੈ ਸੇਖਾ ਜੋਗੀ
 ਜੰਗਮ ਭੁਗਵੇ ਭੁਖਾ ਕੋਰਿ ਰਹੀ ਕਰਮਾ ਕੀ ਸੀਧਾ ਬਿਨ ਬੁਝੈ ਸਭ ਖੜੀ ਅਸਈ
 ਧਾ ॥ ੩ ॥ ਜੇਤੇ ਜੀ ਅਲਿਖੀ ਸਿਰਕਾਰਾ ਕਰਵਈ ਉਪਰ ਹੋਵੇ ਗਸਾਰਾ ਹੁਕਮ ਕਰੇ
 ਮਰਖਗਾ ਵਾਰਾ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਕੋ ਸਿਫਤ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਏਹੁ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕਰਬ
 ਹੋਮਣ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥੁੰਟੇ ਕਿਆ ਫੇਰ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾ
 ਪਣ ਕਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਸਲੋਕ ਆਖਿਆ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ਸਰਸਿ ਸਿਮਕ
 ਰਣੀ ਕਾਰਾਂ ਨਵਣ ਨਾਮ ਜਪੇ ਹੀ ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਉਤਮ ਸੇਈ ਜੇ ਪਾਪ ਪਿਧਨ ਦੇਈ
 ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਜੀ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਚੌਕਾ ਕਰੇ ਅਗਰਿ ਦੇ ਦੀ ਮਿਲਨ ਤਾਦੁਰ ਹੋਵੈ
 ਤਾਂ ਕਈ ਭੀ ਨ ਭਿਟੈ ਜਵੇ ਗੇ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਿਖ ਹੋਇਅ
 ਲਗਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਭੁਜਨ ਕਰਨਾ ਸਿਪੁਰਨੀ ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਖੜੀ ਨ ਲਹੋਈ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਸਾਦਿਨਾ ਇਕ ਸ ਕਿਸੇ ਗੋਗਾਇ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਉਥੇ ਇਕ ਖ
 ਤੀ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਤਾਸੀਲ ਦਾਰ ਹਿੰਦਾਸੀ ਬਹੁ ਧਨ ਦ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਬੂਹੇ ਉਤੇ ਸਤ ਧਜਾਰ
 ਡੀ ਆਹੋਈ ਆਹੈ ਸਨ ਲਖ ਲਖ ਰੁਪਯੇ ਦੀ ਆਤ ਉਸਨੇ ਸੁਨਾ ਜੋ ਏਥੇ ਚੁਰੁ ਬਾਬ

੧੫੬

ਨਾਨਕਜੀਆਇਆਹੈ ਤਾਂ ਦੁਨੀਚੰਦਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਪਾਸ ਆਇਆ ਬੜਾ ਆਦਰ
 ਭਾਉਕਰਕੇ ਸੀਗੁਰੂਜੀਨੂੰ ਘਰ ਲੈਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਦਿਨ ਉਸਦੇ ਘਰਮੇਂ ਸਰ
 ਧਸੀ ਦੁਨੀਚੰਦਨੇ ਦੁਧ ਵਹੀ ਸਭ ਵਸਤੂ ਮੰਗਾਇਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਿਵਾਏਹੈ ਸਨ ਤਾਂ ਉ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਹੇਦੁਨੀਚੰਦ ਅਜਤੇਰੇ ਘਰਮੇਂ ਕਿਆਹੈ ਤਾਂ ਦੁਨੀਚੰ
 ਦਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਅਜਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਭਾਧਰੈ ਤਿਸਦੇ ਨਮਿਤ ਮੇਂ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ
 ਣ ਜਿਵਾਇਆਹੈ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇ ਆਖਿਆਹੈ ਦੁਨੀਚੰਦ ਅਜਤੇਰੇ ਪਿ
 ਤਾ ਕੋ ਤੀਸਰਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆਹੈ ਭੁਖਿਆਨੂੰ ਅਰਤੁੰ ਕਹਿੰਦਾਹੈ ਜੇਮੇਂ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਿ
 ਵਾਇਆਹੈ ਉਸਦੇ ਨਿਮਰਦਾ ਦੁਨੀਚੰਦ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਓਹਕਿਬੇ ਤਾਸੀ
 ਗੁਰੂਜੀਨੇ ਆਖਿਆ ਦੁਨੀਚੰਦ ਜੀ ਇਸਜਾਗਾਈ ਪਜਿ ਕੋਹਾਤੇਹੈ ਇਕਮਣਾ
 ਹੈ ਉਸਮਣੇ ਵਿਚ ਬਿਘਾਨ੍ਹਰੇ ਰੂਪ ਭੁਖਾਏ ਬੈਠਾ ਤੁੰ ਓਥੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈਜਾਹੁ ਪਰਤ
 ਗੀਨਹੀ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਜਣੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮਾਨਖਬੂਧੀ ਹੋਇਆਵੇਗੀ ਅਰਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਖਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਦੁਨੀਚੰਦ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈਕਰ ਉਥੇ ਗਇਆ ਜੀਗਲਦੇ ਵਿਚਦੇਖੇ ਤਾਂ
 ਇਕਮਣੇ ਦੇ ਝਾੜਤਲੇ ਬੈਠਾਹੈ ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਇਆਹੋਇਆ ਪਾਸਬੈਠਕੇ ਪ੍ਰਸ
 ਦਿ ਅਗੋਰਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ ਦੁਨੀਚੰਦਨੇ ਮੁਖਬੀਕਹਿਆ
 ਹੋਪਿਤਾਜੀਮੇਂ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਖੁਲਾਇਆਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਨਖਬੂ
 ਧਹੋਇਆਈ ਸੀਬਾਬਾਜੀ ਦੇਬਰਨ ਕਰਤਾਂ ਦੁਨੀਚੰਦ ਨੇ ਆਖਿਆਹੋ ਪਿਤਾਜੀਤੁ
 ਮਤੇਬਡੇ ਉਤਮਲੋਕ ਬੇ ਸੁਭਕਰਮੀਬੇ ਏਹ ਬਿਘਾਨ੍ਹਕੀਵੇਹਤੁ ਸਾਕਿਉਪਾਈ
 ਤਾਂ ਏਹੁ ਸੁਣਕਰ ਉਸਨੇ ਆਖਿਆਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਏਹਮੇਰੀ ਦਸਾਇਸ ਕਰਕੇਹੋਈਹੈ ਜੇ
 ਮੇਨੂੰ ਪੁਰਾਗੁਰੂ ਨਹੀਮਿਲਿਆ ਆਹਾ ਅਤੇ ਜਦ ਸੇਰੇ ਅਤਿਕਾਸਮਾ ਆਇਆ
 ਬਾਉਸਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਆਸਪਾਸ ਕਿਸੇਨੇ ਮਾਸਰਿੰਨਿਆ ਸੀ ਉਸਦੀ ਵਾਸਨਾ ਮੇਨੂੰ
 ਪਹੁੰਚੀ ਤਉਮੇਰਜੀਉ ਉਸਦੇ ਖਾਨ ਨੂੰ ਲੋਭਿਆਸੀ ਇਸਕਰਕੇ ਮੇਰੇਕੋਇਹੁ ਜਨਮ
 ਮਿਲਿਆਹੈ ਇਸੀਤੇਹੋਪੁਤ੍ਰ ਤੁਝਕੋਭੀਏਹੀ ਚਾਹੀਏ ਜੇਪੁਰੇਗੁਰੂਕਉਮਿਲਕਰ
 ਆਪਣਾ ਜਨਮਸੁਧਾਰਲੇਹੁ ਓਹੁਭੋਜਨ ਉਸਨੇ ਖਾਧਾ ਤਾਂ ਦੁਨੀਚੰਦ ਉਠਕਰ ਆ
 ਪਣੇ ਘਰਨੂੰ ਆਇਆ ਆਇਕਰ ਗੁਰੂਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਉਪਰਮਥਾਟੇਕਿਆ ਅ
 ਰਪਿਤਾਦੀ ਦਸਾਦੇ ਖਕਰ ਵਡਭੈਭੀਤ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂਜੀਦੇ ਪਾਸ ਅਰਜਕੀਤੀ
 ਓਸਹੋਸਤਿਗੁਰੂਜੀਏਹੁ ਸਤਲਖਰਘਮਾ ਮੇਰੇਪਾਸ ਹੈ ਸੋਕਿਰਪਾਕਰਕੇਏਹੁ
 ਦਇਆ ਕਰੋਮੇਰੇਉਪਰਜੋਇਸਦੇ ਵਿਚਮੇਰਾਧਿਆਨ ਰਹੇਗਾ ਤਾਂ ਮੇਰੀਗਤਿਕੀ

ਅਸਾਣੀਏਕਿਸਤਰਾਹੋਵੈਗੀਹੋਪੁਤ੍ਰਜੀਏਹੁਅਗਲੀਵਰਗਾਹੁਵਿਚਮੇਰਾਕਿਮੰ
 ਹਾਲਕਰੇਗੀਇਸਮਾਇਆਕੋਮੇਰੇਸਾਥਪਰਲੋਕਵਿਚਜਾਣੇਕਾਯਤਨਦਸੋਯਿਸ
 ਕਰਕੇਏਹੁਲੋਕਪੁਲੋਕਵਿਚਸਹਾਇਤਾਹੋਵੇਹੋਮਹਾਰਜਮੇਰੇਪਰਦਇਆਕਰੇਏ
 ਤਨਕਹਿਕਰਗੁਰੂਜੀਦੀਚਰਨੀਲਗਾਬਡਾਅਧੀਨਦੇਖਕੇਸਾਹਿਬਗੁਰੂਨਨਕ-
 ਜੀਦੇਮਨਮਿਹਰਆਈਤਾਂਕਹਿਓਨੇਹੋਦੁਨੀਚੰਦ੍ਰਏਹੁਮਾਇਆਨੂੰਪਰਮੇਸਰਦੇਅ
 ਰਬਸੀਤਾਂਸਾਧਾਂਪਰਮੇਸਰਕੋਪਿਆਰਿਆਕੋਖਵਾਇਦੇਹਇਸਬਾਤਦੇਜਾਮਨ
 ਹਮਰੈਏਹੁਕਾਰਜਕਰਨੇਕਰਕੇਤੇਰੇਨਲਚਲੇਗੀਮਾਇਆਕੋਪੁਥਾਇਗੁਰੂਜੀ
 ਨੇਸਬਦਕਹਿਆਸਿਰੀਰਗਮਹਲਾ੧ਮਛਲੀਜਲਨਜਾਣਿਆਸਰਖਾ
 ਰਾਅਸਗਾਹੁਆਡਿਸਿਆਣੀਸੋਹਣੀਕਿਉਕੀਤੋਵੇਸਾਹੁਕੀਤੇਕਰਣਪਾਕੜੀ
 ਕਾਲਨਟਲੈਸਿਰਾਹੁ॥੧॥ਭਾਈਗੋਇਉਸਿਰਜਾਣਹੁਕਾਲਾਜਿਉਮਛੀਤਿਉਮਾ
 ਣਸਾਪਵੈਅਚਿੰਤਾਜਾਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉਸਭਜਗਬਾਧੋਕਾਲਕੋਬਿਨਗੁਰਕਾਲ
 ਅਠਾਰਾਸਚਰਤੇਸੇਉਬਰੇਦੁਬਿਧਛੋਡਵਿਕਾਰਾਹਉਤਿਸਕੈਬਾਲਿਹਾਰਨੈਦ
 ਰਿਸਚੈਸਚਿਆਰਾ॥੨॥ਸੀਚਨੇਸਿਉਪਛੀਆਜਾਲੀਬਧਕਹਾਬਾਗੁਰਿਰਾਖੇ
 ਸੇਉਬਰੇਹੋਰਫਾਬੋਰੇਗੋਸਾਬਾਬਿਨਨਵੈਚੁਨਿਸੁਟੀਅਹਿਕੋਇਨਾਸੀਰੀਸਾਬਾ
 ੩॥ਸਚੇਸਚਾਅਖੀਐਸਚੇਸਚਾਥਾਨਾਜਿਨੀਸਚਾਮੀਨਿਆਤਿਨਮਨਸਚਾਧਿਨੰ
 ਨਾਅਨਮੁਖਸੁਚੇਜਾਣੀਅਹਿਗੁਰਮੁਖਜਿਨਾਰਿਆਨਾ॥੪॥ਸਤਿਗੁਰਅਗੋ-
 ਅਰਦਾਸਕਰਸਾਜਣਦੇਇਮਿਲਾਇਆਸਾਜਨਮਿਲਿਐਸੁਖਪਾਇਆਜਮ
 ਵੂਤਮੁਏਬਿਖਪਾਇਆਨਵੈਅੰਦਹਹਉਵਸਾਨਉਵਸੈਮਨਆਇਆ॥੫॥ਬਾਝ
 ਗੁਰੂਗੁਬਾਰਹੈਬਿਨਸਬਦੈਬੁਝਨਪਾਇਆਗੁਰਮਤੀਪ੍ਰਗਾਸਹੋਇਸਚਰਹੈਲਿ
 ਵਲਾਇਆਤਿਬੈਕਾਲਨਸੰਚਰੈਜੋਤੀਜੋਤਿਸਮਾਇਆ॥੬॥ਤੂੰਹੈਸਾਜਨਤੂੰਸੁਜਾਣ
 ਤੂੰਆਪੇਮੇਲਣਹਾਰਾਗੁਰਸਬਦੀਸਾਲਾਹੀਐਅਤਿਨਾਪਾਰਵਾਰਾਤਿਬੈਕ
 ਲਨਅਪਨੈਜਿਥੈਗੁਰਕਾਸਬਦਅਪਾਰਾ॥੭॥ਹੁਕਮੀਸਭੇਉਪਜਹਿਹੁਕਮੀਕਰ
 ਕਮਾਹਿ॥ਹੁਕਮੀਕਾਲੈਵਸਹੈਹੁਕਮੀਸਚਸਮਾਹਿ॥ਨਾਨਕਜੋਤਿਸਤਾਵੈਸੋਈਐ
 ਇਨਾਜੰਤਾਵਸਕਿਛੁਨਾਹਿ॥੮॥੧॥ਏਹੁਬਚਨਸੁਣਕਰਦੁਨੀਚੰਦ੍ਰਗੁਰੂਜੀ
 ਕੀਚਰਨੀਲਗਾਤੇਹਬੰਨਕੇਕਹਿਓਸਗੁਰੂਜੀਮੇਨੂੰਕੋਈਟਹਿਲਦਸੋਜੀਤਾਂ
 ਗੁਰੂਜੀਨੇਇਕਸੁਈਦਿਤੀਤੇਕਹਿਆਦੁਨੀਚੰਦ੍ਰਸੁਈਅਸਾਡੀਤੂੰਰਖਅਸੀਤੇ
 ਹੋਪਾਸੋਅਗਲੀਵਰਾਹਮੇਲੇਵਾਂਗੋਤਾਂਦੁਨੀਚੰਦ੍ਰਸੁਈਲੈਕੋਆਪਨੇਪਰਅੰ

੧੫੮

ਇਕੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਕਹਾਏਹੁ ਸੁਈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦਿਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ
 ਯੇ ਸੁਈ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਅਗਲੀ ਵਰਗਾ ਵਿਚ ਮੰਗ ਲੇਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ
 ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਸਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਏਹੁ ਸੁਈ ਅਗੇ ਕਿਉਂ ਕਰ ਚਲੇ ਗਈ ਏਹੁ ਸਰੀਰ
 ਕੋ ਲੈ ਕਰ ਮਾਤਾ ਦੇ ਪੈਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬਾਇ ਸਦੇ ਹਮੇ ਪਾਣ ਨਿਮਾਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਏਹੁ ਦੇਹ
 ਭੀ ਜਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਯਾ ਵਬਾਇ ਵਿਦੇ ਹੈ ਨ ਜਿਮੀਨ ਮੇਂ ਜਾਂ ਵਗਾਏ ਜਲ ਮੇਂ ਰੁਨਾਇ
 ਦੇ ਦੇਹ ਨ ਸਰੀਰ ਤਕ ਤਾਂ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀ ਸੁਈ ਕਿ ਸਤੁਰਾ ਜਾਂ ਵੇਗੀ ਇਸ ਸੁਈ ਨੂੰ
 ਮੋੜਾ ਦਿਓ ਅਤੇ ਏਹੁ ਸਤਿ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਨ ਜਿਸਤੁਰਾ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨ ਓਹ ਕਰੋਤਾ
 ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਬੰਦੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਏਓਤੋ ਏਹੁ ਬਚਨ ਕਹਿ ਦੇ ਹੈ ਨ ਏਹੁ
 ਮਾਇਆ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਸਤੁਲਖਾਇ ਸਦੇ ਲਤਨ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਅਰਬ ਵੰਡੇ
 ਓਹੁ ਖੋਕੋਰੇ ਦੀ ਨੀਕੋ ਕੋ ਕਪੜਾ ਹੋਰ ਗੀਬਾਨੂੰ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਬ ਜਾਂ ਵੇਗੀ ਤਾਂ ਓ
 ਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਰਤਾ ਦੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲਗੇ ਅਤੇ ਮੁਖ ਬੀ ਕਹਿ ਓਨੇ
 ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰੇ ਹਮ ਆਪ ਦੀ ਸਰਨ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਲੋਕ
 ਕਹਿ ਆ॥ ਮ:੧ ਲਖ ਮਣੁ ਸੁਇਨ ਲਖ ਮਣੁ ਪਾਲਖ ਸਾਹਾ ਸਿਰ ਸਾਹਾ
 ਲਖ ਲਖ ਕਤਲਖ ਵਜੇ ਨੇ ਜੇ ਲਖੀ ਘੋੜੀ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਜਿਥੇ ਸਾਇਰ ਲਿਖ
 ਨਾ ਅਗਨ ਪਾਣੀ ਅਸਗਾਹਾ ਕੰਧੀ ਵਿਸਨ ਆਵਈ ਧਾਹੀ ਪਵੈ ਕਹਾਹਾ ਨਾ
 ਨਕ ਓਥੇ ਜਾਣੀ ਐਸਾ ਹਕਈ ਪਾਤੁ ਸਾਹਾ॥੧॥ ਏਹੁ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕੇ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਨੇ ਅ
 ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਦੋਨੋ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਰੂਸਤ ਝਕ ਨੇ ਲਗੇ ਬੜੀ ਸਰ
 ਧਾ ਕਰਨ ਲਗੇ ਬੜੀ ਸਰਧਾ ਕੇ ਸਾਬ ਕਿਹੋ ਪਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਹੋ
 ਦੀਨਾ ਨਾਬ ਜੀ ਦੀਨਾ ਬੰਧ ਸੁਆਮੀ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤਿ ਰਜਾ ਮੀ ਆਪ ਨੇ ਬੜੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਾਡੇ ਉਪਰ ਅਬ ਹਮ ਕਿਤਾ ਰਬ ਭਏ ਹਾਂ ਜੈਸਾ ਆਪ ਕਹੇ ਗੇ ਤੈ ਸਾਹੀ
 ਕਰੇ ਗੇ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੇ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਏਹੁ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਸੀ
 ਚੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਈ ਪਾਪ ਹੋਵੇ ਹਨ ਵਲ ਛਲ ਕਰੀ ਦੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਇਕ ਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ
 ਨਾਲ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਇਕ ਠਿਆ ਕਰਾਇਆ ਅਰਬ ਲਾ ਬੀਤ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਏਹੁ ਧਰਿ
 ਆਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਜੀਵ ਦੇਹ ਤੇ ਨਿਜਾਗੇ ਇਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇਹੜੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹੀ
 ਦੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਭੁਗਨੇ ਪੈ ਦੇ ਹੈ ਨ ਬਿਨ ਪੁਨ ਕੀਤੇ ਏਹੁ ਧਨ ਕਿਸੇ ਕੀ ਮਨਾਹੀ ਇਸ ਪਾਣੀ ਦੇ
 ਭਿੰਨ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਨ ਇਕ ਪਦਾਰਥ ਦੂਜਾ ਪਰਵਚ ਤੀ ਸਰਾਕਰ ਮਜਿਤ ਨ ਚਿਰ ਏਹੁ
 ਪਾਣ ਦੇਹ ਮੇਂ ਹੈ ਨ ਉਤਨਾ ਚਿਰ ਪਦਾਰਥ ਸੀਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਮਰ ਗਿਆ ਧਨ ਦੇ

ਮਾਲਕ ਹੋਰੋਗਏ ਸਨ ਬੀਧੀ ਸਮਸਾਨੇ ਮੇਜਾ ਇਕਰ ਜਲਾਇਆ ਏ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਜਿ
 ਨਾਵਾਸ ਤੇ ਛਲ ਵਲ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਨ ਦੇ ਵਾਹੁਤੀ ਕਰ ਪਰਵਾਰ ਸੰਗੀ ਰਹਿ ਆ ਤੇ
 ਜੇਕਰ ਮਾਇਸ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰ ਓਹੁ ਪੁਲੋਕ ਤੀਕਰ ਨਾਲ ਹੋਭੁਲੇ ਬੁਰੇ ਕਾਫਲ ਦੇ ਕਰ
 ਹਟ ਤੇਰੇ। ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਹੋਵਨੀ ਚੰਦ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰੋ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਅ
 ਰਬ ਖਰਚ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ ਇਸ
 ਲੋਕ ਮੇਂ ਜਸ ਹੋਵੇਗਾ ਪੁਲੋਕ ਵਿਚ ਸੁਖ ਭੋਗੇ ਗੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਮਾਨ
 ਕਰਵਨੀ ਚੰਦ ਨੇ ਸਤਲਖ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਅਰਬਦਾਨ ਕੀਆ ਇਸ ਤੀਭਰਤ
 ਦੋਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਸਿਖ ਹੋਏ ਲਗੇ ਗੁਰੂਗੁਰੂ ਜਪਨ ਸਤਿਸੰਗਤ ਕਰਦੇ ਰਹਨ ਆ
 ਏ ਸਤਿਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਛਾਵਨ ਭੋਜਨ ਦੀ ਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪਣੇ ਤੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ
 ਤੁਹਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੇ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਹੋ ਮਰਦਾਨ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸ
 ਵਕੀਤਾ ਹੋ ਚਲੇ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਚਲੀਏ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕੀ ਖੁਸੀ ਕਰੀਏ ਇਤਨ ਕਹਿ
 ਤੇ ਹੀ ਸੇਤੁਰਤ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਜਾਇ ਵੇਖੇ ਭੁਲ
 ਸਾਨੇ ਕਹਿਆ ਬਹੁ ਜੀ ਤੁਹਾਡਾ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇਆ ਹੋ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਬਡੀ ਪ
 ਸਿਨ ਹੋਈ ਬੰਦਨ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਦੋਹੀ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਬੀਜਲ ਆਇ ਰਿਜਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦਾ ਸਿਰ ਆਪਨੇ ਦੋਨੋਹ ਬਾਤੇ ਲੈ ਲਿਆ ਅਰਮਜਾ ਬਿਛਾਬਾ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਬੈਠ ਗਏ ਕੁਸਲ ਪੁਛ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੇ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਜੈਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਸੁਣਿ
 ਆਕਿ ਭਾਈ ਜੀ ਆਏ ਹੋਨ ਉਸੀ ਛਿਨ ਮੇਂ ਜੈਰਾਮ ਜੀ ਆਏ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਬਡੇ
 ਪਸਿਨ ਹੋਏ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਬੰਦਨ ਕਰਕੇ ਭੁਈ ਆਜੈਰਾਮ ਜੀ ਪਾਸ ਬੈਠ ਗਏ ਪੇਸ
 ਸਹਿਤ ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਪੁਛਾ ਅਰਕਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਜੀ ਬਡੀ ਮੁਦਤ ਹੋਗਈ ਹੋ
 ਆਪਨੇ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਦੀਆ ਜਾਨੂੰ ਬਿਸਾਹ ਛੁਡਿ ਆਹੈ ਆਪ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕਰ
 ਨੇ ਕਰ ਸਭਾ ਮਨ ਬਡਾ ਆਨੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਕਹਿਆ ਆਪ
 ਏ ਬੇਹੀ ਰਹੀਏ ਗੋਬਿੰਦ ਬੈਠੇ ਸਿਮਰੀਏ ਸਾਨੂੰ ਬਡਾ ਆਨੰਦ ਦੇਵੇ ਹੋ ਇਤਨੇ ਮੇਂ
 ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਭੀ ਬਾਹਰ ਤੇ ਆਏ ਗਏ ਨਮਸਕਾਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪੁਰ ਕੀਯਾ
 ਸਮੀਪ ਬੈਠ ਗਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਈ ਆਜੀ ਰਟਨ ਕਰਨੇ ਕਰਹੁ
 ਆਪ ਦੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਜਾਂਦਾ ਜੇਹੋ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਮੇਂ ਤੋਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ ਆ
 ਇਪਹੁੰਚਾਗਾ ਦੇਰ ਤੇ ਬਿਨਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਧੀਰਜ ਦੀ ਆਰਾਤੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਮੇਂ
 ਰਹੇ ਜਬ ਪ੍ਰਤਕਾਸਮਾ ਹੁਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕੋ ਜੈਰਾਮ ਕੋ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਸੁਭ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰਧੀ

੧੬੦

ਰਜਦੀਆ ਤੇ ਗਮ੍ਹਕਰ ਤੇ ਭਏ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੋ ਆਇਕਰ ਮਿਲੇ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਮੇ ਆਏ
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਆਪਨੇ ਸਨਬੀਧੀ ਆਨੂੰ ਤਿਲਵੰਡੀ ਜਾਇਕੇ ਮਿਲ
 ਆਵਾਂ ਸੁਨਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਹਸੇ ਅਰਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਤੇਰੇ ਸਨਬੀਧੀ ਆਨੂੰ ਮਰ
 ਨਨਹੀ ਦੇਵੇ ਸਾਡੇ ਹੁਇ ਆਸੀਨ ਬੀਧੀ ਆ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨ ਕਰ ਤੇਰੇ ਟਬਰ ਕੋਲ ਜਮਨੂੰ ਪ
 ਹੁੰਰ ਨਨਹੀ ਦੇਵੇ ਹਛਾਹੁਣ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸਨਬੀਧੀ ਆ ਕਾਮੋਹ ਜਾਗਿਆ ਹੈ ਜਾਹੁ ਮਿ
 ਲ ਆਓ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਨ ਲਾਵੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਂ ਕਿਆ ਲੈਕੇ ਘਰ ਜ
 ਵਾ ਖਾਲੀ ਜਾਵਾ ਓਨ ਨੂੰ ਕਿਆ ਲੈ ਜਵਾਂ ਮੇਰੇ ਹਬਦੀ ਤਰਫ ਦੇ ਖਨਗੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਰੋੜ੍ਹਾ ਦੀ ਮੁਠ ਭਰ ਕੇ ਕਪੜੇ ਦੇ ਪਲੇ ਬੰਨ ਲੈ ਸੀਸ ਨਕਰੀ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਖੋ
 ਲੀ ਜੋ ਕੁਛ ਚਾਹੇਂਗਾ ਸੁਹੇਇ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਓਸੇ ਤਰਾ ਕੀਤਾ ਰੋੜ੍ਹਾ ਦੀ ਮੁਠ
 ਭਰ ਲਈ ਕਪੜੇ ਦੇ ਪਲੇ ਬੰਨ ਕੇ ਟੁਰ ਗਿਆ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇ ਘਰ ਨੂੰ ਗਿਆ ਅ
 ਪਨੇ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਜਾਇ ਮਿਲਿਆ ਪਾਲਿਓ ਖੋਲਕੇ ਘਰ ਦਿਆਨੂੰ ਦਿਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ
 ਰੋੜ੍ਹੇ ਹੋਇ ਗਏ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਲੋਕਾਨੇ ਸੁਣਿਆ ਮਰਦਾਨ ਸੋਨੇ ਦੇ ਰੋੜ੍ਹੇ ਲਿਆਇਆ
 ਹੈ ਲੋਕ ਪੁਛਣ ਆਵਨ ਤੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਕੁਸਲ ਪੁਛਣ ਬਡੀ ਮਧਰ ਬਣੀ
 ਸਾਬ ਮਰਦਾਨ ਸਰਬ ਕੋ ਕਹੈ ਕੁਸਲ ਆਨੰਦ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕੇ ਮਿਲਿ
 ਕੋਈ ਕਾਲ ਮਰਦਾਨ ਆਪਨੇ ਸਨਬੀਧੀ ਆਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ
 ਸਾਖੀ ਪੁੰਗੀ ਹੋਈ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਦਾਸੀ ਦੀ॥
 ਇਕ ਦਿਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਮੇ ਆਪਨੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸੁਖ ਨਾਲ ਸੁਤੇ ਹੋਏ
 ਸਨ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਤਿਆਰ ਹੋਇ ਰਹੀ ਸੀ ਜਬ ਰਸੋਈ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਰਸੋਈ ਏਨੇ ਮ
 ਤਾ ਜੀ ਕੋ ਕਹਿਆ ਮਾਤਾ ਜੀ ਰਸੋਈ ਤਿਆਰ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਆਪ ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਮੇਂ
 ਬੈਠੇ ਬੇ ਆਪਨੀ ਦਾਸੀ ਕੋ ਕਹਿਆ ਅਗੀ ਜਾਇਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਜਗਾਇ ਲਿ
 ਆਉਤਾਂ ਓਹ ਲੋਡੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਲਗੀ ਜਗਾਵਣ ਹੋਰ ਤਾਂ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਕੁਛ ਨ ਹੋਇ
 ਆਇਆ ਆਪਣੀ ਜਿਹ ਬਾਨ ਲਲਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਚਰਣ ਤਾਂ ਚਰਨ ਚਰ
 ਨੇ ਹੀ ਨਲ ਲੋਡੀ ਦੀ ਦਿਬਾਝਿ ਸੁਹੇ ਗਈ ਅਰ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਦੀ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ਗਈ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਖੜੇ ਹਨ ਕਿਸੇ ਸਿਖ ਦਾ ਬੇੜਾ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਡੇ
 ਲਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਰ ਕਰ ਦਿਤਾ ਬੇੜੇ ਨੂੰ ਏਹੁ ਕੋਤ ਕਦੇ ਖਕੇ ਲੋਡੀ ਉਠ ਕਰ ਮਾਤਾ
 ਜੀ ਪਾਸ ਆਈ ਅਤੇ ਆਇਕਰ ਕਹਿਆ ਮਾਤਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏ ਬੇਨਹੀ ਜਾ ਆਵ
 ਨਗੇ ਤਾਂ ਜਗਾਵਾਂਗੀ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਸੁਨਕਰ ਕਹਿਆ ਅਗੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਸੁਤੇ

ਪਏ ਅਹੇਦਾਸੀ ਨੇਕਹਿਆ ਮਤਾਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਸਿਖਦਾ ਬੇਨਾਕਫ਼ਦੇਹੈਨਏ
ਹਸੁਣ ਕਰਮਾਤਾ ਚੁਪਕਰਰਹੀ ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਗੇਤਾਂ ਮਤਾਜੀਨੇ ਅਖਿਆ ਸਣੇਜੀ
ਏਹੁ ਲੋਭੀਭੀ ਅਜਸਨੂੰ ਮਸਕਰੀ ਆਕਰਨਲਗੀਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਆ ਬਾਤ
ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਕੀ ਕਿਆ ਮਜਾਲ ਹੈ ਜੀ ਤੁਸਨੂੰ ਏਹੁ ਕੁਛ ਆਖੇ ਜੀ ਤਾਂ ਮਤਾਨੇ ਕਹਿਆਹੈ
ਪਰਜੀ ਰਸੋਈਏ ਨੇ ਰਸੋਈ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਕਹਿਆ ਤੇਜਨ ਆਇਕੇ ਕਰਹੁ ਜੀ ਤਾਂ ਮੈਨੇ
ਇਸਕੇ ਕਹਿਆ ਅਰੀ ਜਾਹਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਜਗਾਇਕੇ ਕਰਹੁ ਰਸੋਈ ਪਓ ਇਸਨੇ ਆਇਕੇ
ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਸਿਖਦਾ ਬੇਨਾ ਪਾਰਕਫ਼ਦੇਹੈਨ ਜਦ ਆਵਨਗੇਤਦ
ਜਗਾਵਰੀ ਏਹੁ ਸੁਨਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨਕੀਤ ਹੇ ਮਤਾਜੀ ਏਹੋਜੇਹੀਆ ਝੁਲੀਅੰਕ
ਮਲੀਆਵੇ ਆਖੇ ਲਗੀ ਦਾਨਹੀ ਜਦ ਏਹੁ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਅਖਿਆ ਤਾਂ ਓਹ ਦਾਸੀ
ਕਮਲੀ ਝੁਲੀ ਹੋਇਗਈ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨਕਾ ਸਦਕਾ ਉਸਲੋਭੀ ਕੀ ਬੁਧਨਿਰ
ਮਲਹੋਇਗਈ ਤਾਂ ਕਿਤਨੇਕਦਿਨ ਬਾਬਾਜੀ ਪਰਗਹਿਕਰ ਚਲੇਤਾਂ ਮੂਲੇਕੀ ਪੀਰੇ
ਣੀਜੀਨੇ ਅਖਿਆਹੈ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਆਪਤਾਂ ਚਲੇਹੈ ਅਤੇਤੁਸੀਜਦ ਏਬੇਰਹਿੰਦੇ
ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਭਾਣੇ ਰਾਜ ਸਾਡੇ ਜਗਤ ਦਾ ਅਤੇਜੇ ਚਲਵੇਹੋ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਚਲੇਤਾ ਬਚ
ਨਹੋਇਆ ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਦਿਨੋਦਿਨ ਵਧਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਤੂੰ ਨਿਸਚਾ ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਵਿਚ ਰਖੋ ਸ
ਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥ ਅਗੇਸਾਖੀ ਨਾਲ ਲਾਹੋਹੋਰ ਵਿਚ ਅਚਰਜਦੀ॥ ॥
ਇਕਾਸਿਖਲਾਹੋਰ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾਸੀ ਤੇ ਓਹ ਆਏ ਸਿਖਸਾਧ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਸੇਵਾ
ਬਹੁਤ ਕਰਦਾਸੀ ਬਹੁਤ ਭਾਵਨੀ ਨਾਲ ਜਦੋਂ ਓਹ ਸਿਖਸਾਧਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਕਰਨਜਾਇ
ਆਕਰੇ ਤਾਂ ਖੁਸੀ ਮੰਗੇ ਅਤੇ ਏਹੁ ਪੁਛਿਆ ਕਰੇਜੇਮੈਂ ਅਚਰਜਦੇਖਿਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅ
ਚਰਜਜੇਹੈਸੋਕਿਆ ਵਸਤੁਹੈਤਾਂ ਉਸਸਿਖਨੂੰਕੋਈਕੁਛ ਕਹਿਜਾਵੇ ਕੋਈਕੁਛ ਕਹਿਜ
ਵੈ ਪਰਉਸਸਿਖਦੀਨਿਸਾਨਾਹੋਦੇਵੈ ਪਰਓਹਸਿਖਸੰਤਦੀਆਵਾਜਮੰਨਲੈਵੇ ਅਤੇ
ਮਨਭੰਗ ਕਿਸੀਦਾਨਕਰੈ ਤਾਂ ਸਿਖਨੂੰ ਬਾਰਬਰਸਗੁਜਰਗਏ ਪਾਲਕਰਦੇਨੂੰ ਅਤੇ
ਤਨੂਫਾਦਿਆਨੂੰ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਅਤਿਰਜਾਮੀ ਪਟਪਟਜੀਆ ਦੇਜਾਣਨਹਾਰੇਤਾਂਇ
ਕਦਿਨਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆਹੈਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨ ਇਕਾਸਿਖਲਾਹੋਰ ਵਿਚ ਪਾਲ
ਕਰਦੇਨੂੰ ਬਾਰਬਰਸਹੋਏਹੈਨ ਚਲੇਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਨਸਾਪੁਰੀ ਕਰ ਆਵੀਏ ਤਾਂ ਭਾਈ
ਬਾਲੇ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਚਲੇਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਲਾਹੋਰ ਵਿਚ ਆ
ਏਓਸਸਿਖਦੇਪਰਤਾਂਉਸਸਿਖਨੇਬਹੁਤਭਾਵਨੀਭਾਇਕੇਗੁਰੂ ਜੀਕੀਸੇਵਾਰਤ
ਨੂੰਕੀਤੀ ਜਾਂ ਸਵੇਰਹੋਈਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਉਥੋਂ ਉਠ ਚਲੇਤਾਂ ਓਹਸਿਖਅਧੋਕੇ

੧੬੨

ਹੋਤੀ ਗੁਰੂਜੀ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਕਰਨ ਆਇਆ ਤਾਂ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ
 ਹੇਮਹਾਰਜ ਜੀ ਮੇ ਅਚਰਜ ਦੇ ਖਿਆਲ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਅਚਰਜ ਕਿਆ ਵਸਤੂ ਹੈ ਭਾਸੀ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਭਾਵਨੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਸਿਖ
 ਖੁਸ਼ੀ ਲੈਕੇ ਆਪਨੇ ਘਰ ਉਠ ਆਇਆ ਅਤੇ ਓਹ ਸਿਖ ਨਿਤਾ ਪਤ ਕਿਆ ਕਰਦਾ
 ਸੀ ਜਬ ਰਾਖ ਪ੍ਰੀਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦਰਿਆ ਉਸ ਵਣ ਜਾਇਆ ਕਰਦਾ ਸੀ
 ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਿਖ ਨੀ ਪਿਛੇ ਉਠ ਕਰ ਆਪਾਇ ਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਵਿਨਚ ਕਰੇ ਨੂੰ ਉਜਨਤਿ
 ਆਰਕਗਲਿਆ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਬ ਸਵੇਰੇ ਸਿਖ ਨਾਇਕਰ ਆਵਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਪਸਾਦਿ ਛੁ
 ਕਕੇ ਵਿਨਚ ਕਰੇ ਨੂੰ ਸਿਖ ਰਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਜਾਇਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਨਿਤ ਉਸ
 ਦਾ ਏਹ ਨੇਮ ਬਾਇਕਾ ਵਿਨਚ ਸਿਖ ਨਾਵਣ ਵਡਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿ
 ਆਨਾਲ ਸਿਖ ਨੂੰ ਮਛੀ ਨਿਗਲ ਗਈ ਤਾਂ ਕਿਤਨੇ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਓਹ ਮਛੀ ਇਕ
 ਵਿਨਮੁਲਤਾਨ ਜਾਇ ਨਿਕਲੀ ਅਤੇ ਜਲ ਵਿਚ ਤਰਦੀ ਫਿਰਦੀ ਇਕ ਝੀਵਰ ਨੇ ਜਾਲ
 ਪਾਇਆ ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਓਹ ਮਛੀ ਪਕੜ ਲੀਤੀ ਤਾਂ ਝੀਵਰ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਮਛੀ ਬ
 ਡੀ ਸਾਰੀ ਇਕ ਹੋ ਓਹ ਝੀਵਰ ਮਛੀ ਸਾਹੁਕਾਰ ਦੇ ਪਾਲੇ ਕਰ ਵੇਚ ਆਇ ਓਹ ਮਛੀ
 ਸਾਹੁਕਾਰ ਨੇ ਖਾਧੀ ਦਸਮਹੀ ਨੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਹੁਕਾਰ ਦੇ ਘਰ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਜਨ
 ਮਲੀਤਾ ਤਾਂ ਸਾਹੁਕਾਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕੁਛ ਪਦਾਰਥ ਵੇਡਿਆ ਬਡੀ ਸਾਦੀ ਕੀਤੀ ਬਾਲਕ
 ਜਨ ਮੇ ਦੀ ਜਾ ਬਡਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਤੇ ਉਸ ਸਿਖ ਦਾ ਬਡਾ
 ਟੰਬ ਹੋਆਇਆ ਅਤੇ ਸਿਖ ਸਵਾਲ ਖਦਾ ਬਣ ਜਕਰਿਆ ਕਰੇ ਜਿਉਲੋਹੌਰ ਕਰ
 ਦਾ ਸੀ ਤਿਉ ਮੁਲਤਾਨ ਵਿਚ ਭੀ ਵਣਜ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਅਤੇ ਸਿਖਾ ਸਤਿਾ ਦੀ ਟਹਿਲ ਸੇ
 ਵ ਭੀ ਬਹੁਤ ਕਰੇ ਜਾ ਪ੍ਰੀਤ ਆਰਤ ਹੋਤਾਂ ਦਰਿਆ ਵਿਨਾ ਵਣਜਾਵੈ ਤੇ ਨਿਤ ਸਿਖ
 ਨੀ ਆਵਦਿਆ ਨੂੰ ਪਸਾਦ ਭਿਆਰ ਕਰ ਲੈਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਸਵੇਰੇ ਹੋਦੀ ਨੂੰ ਪਸਾਦਿ ਪਾਇਕੇ
 ਸਿਖ ਸਿਸਾਰ ਦੀ ਕਿਰਤ ਜਾਇਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਉਲੋਹੌਰ ਵਿਚ ਕਿਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਿਉ
 ਮੁਲਤਾਨ ਵਿਚ ਭੀ ਲਗਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਿਤਨੇ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਚਾਰ
 ਫਕੀਰ ਉਸ ਸਿਖ ਦੇ ਡੂਰੇ ਆਏ ਸਿਖ ਨੇ ਓਨਾ ਫਕੀਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵਿ
 ਦਿਆ ਲਗੇ ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਸਾਧਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਏਹ ਚਾਰੇ ਲਾਲ ਅਸਾਡੀ ਅ
 ਮਨਤ ਤੂੰ ਰਖ ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਤੀਰਥ ਕਰਕੇ ਆਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਭੈ ਬੋਏ ਹੁ ਲਾਲ ਅਸੀਂ ਮਿਰਾਂ
 ਲੇਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸੀਤ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਹੋ ਕਿਆ
 ਜਾਪੇ ਤੁਸੀਂ ਕਦ ਆਵੋਗੇ ਅਤੇ ਜੀ ਸਾਂਸਾ ਦਾ ਕੁਛ ਇਤਬਾਰ ਨਹੀ ਮੇਂ ਇਹ ਲਾਲ ਨ

ਜੀਰਖਵਾਜੀ ਫੇਰ ਓਨ ਕਹਿਆ ਸਾਧਨੇ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਅਸਾਂ ਤੇ ਰੇਹੀ ਪਾਸ ਏਹੁ ਲਾਲ
 ਖਵੇਹੈ ਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਏਹੁ ਲਾਲ ਨਹੀ ਰਖਦਾ ਪਰਤੁ
 ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪਾਸ ਰਖ ਜਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਚਾਰੇ ਲਾਲ ਆਪਨੇ ਪਿਤਾ ਪਾਸ ਰਖ
 ਏ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜਾਂ ਏਹੁ ਸਾਧ ਤੀਰਥ ਕਰਕੇ ਆਵੇਂਗੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਚਾਰੇ ਲਾਲ ਤੁਸ
 ਏ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇਵਣੇ ਤਾਂ ਓਹ ਫਕੀਰ ਚਾਰੇ ਲਾਲ ਅਮਾਨਤ ਰਖਕੇ ਚਲ ਦੇ ਰਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਿਤ
 ਨੇਹਿਕ ਬਰਸ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਸਿਖਾ ਜਿਉ ਦਰਿਆ ਉਦਿਚ ਨਾ ਵਣੁ ਨੂੰ ਵਣਿਆ
 ਭਿਉਹੁ ਕਮ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਲ ਫੇਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮਛੀ ਨਿਗਲ ਗਈ ਤਾਂ ਮਛੀ ਤਰਦੀ ਹੋਈ ਲਾ
 ਚੋਰ ਆਇ ਨਿਕਲੀ ਕਿਤੇ ਨੇਕੁ ਦਿਨਾ ਪਿਛੇ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੂੰ ਮੁਹਿਤੇ ਮਛੀ ਨੇ ਉਹ ਲਛ
 ਯਾ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਦਰਿਆਇ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਰਜ ਪਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਘ
 ਰ ਨੂੰ ਆਇ ਵਣਿਆ ਤਾਂ ਸਿਖਣੀ ਬੋਲੀ ਹੋ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਅਜਤੁ ਸੀ ਸਵੇ
 ਰੇ ਹੀ ਆਏ ਹੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸਿਖ ਬੋਲਿਆ ਹੋ ਸਤਿ ਨੀਏ ਅਜ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕੁਛ ਕੀ ਮਛੇ ਤਾਂ ਦਾਸੀ ਤ
 ਲੇਵ ਸਿਖ ਨੇ ਸਿਖ ਨੀ ਪਾਸੋ ਪੁਛਿਆ ਤੂੰ ਅਜ ਕਿਉਂ ਕਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਛੇਤੀ ਆਇਆ

ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੀ ਆਖਿਆ ਜੋ ਅਗੇ ਰਸੇਈ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲੈਹੀਸਾਂ ਤਾਂ ਆਪ
 ਆਵ ਦੇਸੇ ਅਜ ਮੈਂ ਚਾਵਲ ਹੀ ਨਿਚੋੜ ਨੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਿਖ ਚੁਪ ਕਰ ਗਿਆ ਪਰਸੀ ਪ
 ਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਕਿਛੁ ਲਖੀ ਨਹੀ ਜਾਂਦੀ ਅਰਮੁਲ ਤਾਨ ਵਿਚ ਕਿਤਨ ਕਰਿ
 ਰਕੀ ਮਕਰ ਦਿਆ ਦੁਕਾਨ ਚਲਾਵਾ ਦਿਆ ਗੁਜਰ ਗਏ ਕਿਤਨੇ ਬਰਸ ਦਿਖਾਏ ਅਤੇ
 ਲੌਰ ਵਿਚ ਸਿਖ ਨੀ ਨੂੰ ਇਕ ਘੜੀ ਕਰ ਦਿਖਾਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿਖ ਨੂੰ ਐਸਾ ਆ
 ਸਰ ਰਜ ਕਰ ਦਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਪਰ ਪਰਤੀਤ ਰਖੇਗਾ
 ਤਿਸ ਦੇ ਕਾਰਜ ਸਭ ਸੌਰਨਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿਖ ਪੁਸ਼ਾਇ ਪਾਇ ਕਰ ਜਾਇ ਸੀਸਾਰ ਦੀ ਕਿ
 ਰਤ ਲਗਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਿਤਨੇਹਿਕ ਬਰਸ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਓਹ ਚਾਰੇ ਫਕੀਰ ਤੀਰਥ ਕਰਕੇ
 ਲੌਰ ਵਿਚ ਆਏ ਜਾ ਆਇ ਕਰ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਓਹ ਜੋਰ ਨਾ ਮੁਲਤਾਨ ਵਿਚ ਸਿਖ ਸੀ ਸੋ
 ਈ ਲੌਰ ਵਿਚ ਬੈਠ ਆਪਨੀ ਦੁਕਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਕੀਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖਕੇ ਉ
 ਸ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠ ਗਏ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਓਨਾ ਵੀ ਸੋਵਾ ਟਹਿਲ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਸਵੇਰ
 ਹੋਈ ਤਾਂ ਓਨਾ ਫਕੀਰ ਕਹਿਆ ਸਿਖਾ ਤੂੰ ਤਾਮੁਲ ਤਾਨ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਸੈਂ ਤੂੰ ਏ ਬੇ ਕਿਉਂ ਕਰ
 ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਦਾਨਾ ਪਾਣੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ
 ਏ ਬੇਹੀ ਚੁਗਾਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਨਾ ਫਕੀਰ ਕਹਿਆ ਹੋ ਭਾਈ ਸਿਖ ਹੁਣ ਤੂੰ ਸਾਡੀ ਅਮਾ
 ਨਤ ਚਾਰੇ ਲਾਲ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਅਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਓਹ ਚਾਰੇ ਲਾਲ ਮੁਲਤਾ

੧੬੪

ਨਾਵਿਚ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪਾਸ ਹੈ ਨ ਸੋ ਤੁਸੀ ਓਥੇ ਜਾਇਕਰ ਲੈ ਆਉ ਮੇਂ ਤਾਏ ਬੇ ਆਵੇ ਨਾਹੀ
 ਤਾ ਓਹ ਫਕੀਰ ਚੁਪਕਰ ਰਹੇ ਜਾਂ ਕਿਤੇ ਕਮਹੀ ਨੇ ਭੁਜਰੇ ਤਾਂ ਓਹ ਚਾਰੇ ਫਕੀਰ ਮੁਲਤਾਨ
 ਵਿਚ ਆਏ ਤਾਂ ਜਾਇਕਰ ਉਸ ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਪਰ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਰਾਤ
 ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਵੇਰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸਾਧ ਵਿਦਿਆ ਹੋਵਣ ਲਾਗੇ ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿਆ
 ਹੋ ਸਾਹੂਕਾਰ ਜੀ ਚਾਰੇ ਲਾਲ ਅਸਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਦੇਹੁ ਤਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਭਾਈ
 ਸਤਿਜੀ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਹੀ ਲਾਲ ਬਾ ਸੋ ਮਰਗਿਆ ਹੈ ਅਰਮੇਂ ਕਿ ਆ ਜਾਣਾ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਾ
 ਲ ਕੇ ਹੋ ਜੇਹੇ ਹੈ ਸਨ ਤਾਂ ਏਹੁ ਗਲ ਸੁਣਕਰ ਚਾਰੇ ਫਕੀਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਫਕੀਰਾ
 ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਅਸਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਕਿਉ ਪਚਾਇਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾ ਉਸ ਸਾਹੂ
 ਕਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਾਧੋ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਸੀ ਸੋਈ ਦਰਿਆਇ ਵਿਚ ਰੁਬਕੇ ਮਰ
 ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀ ਹੋਰ ਨਾਨੂੰ ਪੁਛ ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਓਨ ਫਕੀਰ ਨੇ ਹੋਰ ਨਾ ਲੋਕਾ ਪਾਸੋ ਪੁਛਿ
 ਆਤਾ ਹੋਰ ਨਾ ਲੋਕ ਨੇ ਭੀ ਆਖਿਆ ਹਾਂ ਜੀ ਇਸ ਦਾ ਇਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਸੀ ਸੋ ਭੀ ਦਰਿਆਇ
 ਵਿਚ ਰੁਬਕੇ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣਕੇ ਫਕੀਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਅਰਕਹਿਆ
 ਫਕੀਰ ਨੇ ਹੋ ਸਾਹੂਕਾਰ ਜੀ ਜੇਕਰ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਮਿਲਾਇ ਦੇਈਏ ਤਾਂ ਤੂੰ ਅਸਾਡੀ
 ਅਮਾਨਤ ਦੇਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਸਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸਾਧ ਜੀ ਕਈ ਮੋਏ ਹੋਏ ਭੀ ਜੀਵੇ ਹੈਂ ਨ ਤਾਂ
 ਓਨ ਫਕੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਵਣਜ ਬੈਠ ਕਰਦਾ ਹੈ
 ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰ ਆਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸਾ ਆਪਨੀ ਅਮਾਨਤ ਮੰਗੀ ਸੀ
 ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸਤਿਜੀ ਚਾਰੇ ਲਾਲ ਤੁਸਾਡੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪਾਸ ਹੈ ਨ ਸੋ ਤੁਸੀ ਓਥੇ
 ਜਾਇਕਰ ਲੈ ਲਵੋ ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਸਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸਤਿਜੀ ਤੁਸੀ ਚਲਕਰ ਮੇਂ
 ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵੇ ਤਾਂ ਮੇਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਪਜਿਲਾਲ ਦੇਵਾਂਗਾ ਤਾ ਓਹਨ ਫਕੀਰ ਨੇ ਕਹਿ
 ਆ ਚਲੋ ਸਾਹਜੀ ਤੁਸੀ ਲਾਹੌਰ ਨੂੰ ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ ਓਹ ਮਿਲਾਵੇ ਵਾਂਗੋ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਦੇ ਮ
 ਤਾ ਪਿਤਾ ਅਗਇਸਤੀ ਪੁਤ੍ਰ ਕੁਟੰਬ ਸਭ ਲਾਹੌਰ ਨੂੰ ਆਏ ਅਰ ਦਰਿਆਉ ਉਪਰ
 ਆਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਓਹਨ ਫਕੀਰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹੋ ਦਰਿਆਉ ਦੇ ਕਿ
 ਨਰੇ ਬੈਠੋ ਅਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਕਰ ਲੈ ਆਵੀਏ ਜੇ ਦੇਖਾਏਹੁ ਕਿ ਆ ਅਚਭਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਹੋਇ ਫਕੀਰ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਅਰ ਏਹੋ ਫਕੀਰ ਸਿਖ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਪ
 ਰ ਆਏ ਤਾਂ ਆਇਕਰ ਕਹਿਆ ਹੋ ਭਾਈ ਸਿਖ ਤੇਰੇ ਮਾਤਾ ਆਏ ਹੈਂ ਨ ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਸਿਖ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਓਨ ਨੂੰ ਲੈ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਧ ਕਹਿਆ ਆਹੋ ਭਾਈ ਜੀ
 ਲੈ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸਾ ਏਹੁ ਬਾਤ ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਆਖੀ

ਨਹੀਤਾਂ ਸਿਖਨੇ ਪੰਜ ਰੁਪਾ ਦੀ ਮਿਠਿਆਈ ਲੀਤੀਤਾਂ ਆਇਦਰਿਆਇਉਪਰ ਮਾਤਾਅ
 ਰਪਿਤਾ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਗੇਰਖਿਆਤਾਂ ਸਭ ਕੁਟੰਬ ਉਠਕੇ ਮਿਲਿਆ ਗਲੇ
 ਲਗਾਇਆਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿਖਨੇ ਹਵੇਲੀ ਭਾੜੇ ਲੀਤੀ ਅਰਉਸਵਿਚ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਮਾਤਾਪਿ
 ਤਾ ਨੂੰ ਆਣ ਬਿਠਾਇਆ ਫੇਰ ਸਿਖਨੇ ਕਿਆ ਜੁਗਤ ਪਕੜੀ ਜੋ ਦਿਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਮਾਤਾਪਿਤਾ ਦੇ ਕਰੇ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਮਾਤਾਪਿਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰੈ ਜੋ
 ਕਿਤਨੇ ਹਿਕਮ ਹੀਨੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੋ ਹੋਗੁਰੂ
 ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸੋਦਾ ਤਾਂ ਸਿਖਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਭੁਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹਟ
 ਦੀ ਰਾਖੀ ਰਖਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਿਖਨੀ ਚੁਪਕਰ ਰਹੀ ਜਾ ਕਿਤਨੇ ਹਿਕਮ ਹੀਨੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਸਿਖ
 ਨੀ ਨੇ ਆਪਨੀ ਲੋਠੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਜਾਇਕਰ ਇਸਦੀ ਖਬਰ ਲੈ ਆਉ ਜੋ ਓਹ ਰਾ
 ਤ ਨੂੰ ਕਿਥੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਦੋਇ ਘੜੀ ਆਰਾਤ ਗਈ ਤਾਂ ਲੋਠੀ ਸਿਖਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਜੋ
 ਇਕੋ ਦੂਰ ਖੜੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਜਦ ਚਾਰ ਘੜੀ ਆਰਾਤ ਗਈ ਤਾਂ ਸਿਖਨੇ ਹਟੀ ਸਾਂਭੀ ਤਿ
 ਸਿਖ ਉਠ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਲੋਠੀ ਭੀ ਪਿਛੇ ਲਗ ਚਲੀ ਤਾਂ ਸਿਖ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ
 ਕੁਟੰਬੀਆ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਜਾਇ ਵੜਿਆ ਤਾਂ ਲੋਠੀ ਟਿਕਾਣਾ ਦੇਖਕੇ ਘਰ ਉਠ ਆਈ ਅ
 ਰ ਸਿਖਣੀ ਨੂੰ ਆਇਕੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਓਹ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਦੀ ਹਵੇਲੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਸਿਖਨੀ ਨੇ ਭੀ ਕਹਿਆ ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਅਖੀਭੀ ਦੇਖ ਲਵਾਂ ਜਾਂ ਫੇਰ ਅਗਲੀ
 ਰਾਤ ਪਈ ਤਾਂ ਸਿਖਨੀ ਮਰਦਾਨੇ ਕਪੜੇ ਲੈਕੇ ਪਹਰ ਕਰ ਸਿਖਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਦੂਰ ਜਾ
 ਇ ਖੜੀ ਹੋਈ ਜਦ ਚਾਰ ਘੜੀ ਆਰਾਤ ਗਈ ਤਾਂ ਸਿਖਨੇ ਹਟੀ ਸਾਂਭੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿਖ
 ਉਠ ਚਲਿਆ ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਸਿਖਨੀ ਭੀ ਉਠ ਚਲੀ ਤਾਂ ਸਿਖ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਮੁਲਤਾਨ
 ਦੇ ਕੁਟੰਬੀਆ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਜਾਇ ਵੜਿਆ ਤਾਂ ਸਿਖਣੀ ਭੀ ਪਿਛੇ ਲੀਜ ਵਿਚ ਜਾ
 ਇ ਖੜੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸਿਖਨੇ ਪੁਛਿਆ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖਨੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਫਲਾ
 ਨੇ ਸਖਸਦਾ ਆਦਮੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਗੇ ਚਲਿਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਾਣੀ ਪੀਣਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਮੈਂ ਏਥੇ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਏਹੁ ਸੁਣਕੇ ਸਿਖ ਅਵਿਰ ਜਾਇ ਵੜਿਆ ਤਾਂ ਮੁਲ
 ਤਾਨ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰ ਪੁਤ੍ਰ ਅਗੋਂ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿਖਨੇ ਮੁਲਤਾਨ ਦੀ
 ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਇਸ ਮੁਸਾਫਰ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਆਣ ਪਿਲਾਉ ਤਾਂ ਸਿਖਣੀ ਨੇ
 ਉਸਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਇਆ ਤਾਂ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਸਿਖਣੀ ਨੇ ਓਹ ਕੌਤਕ ਸਭ ਦੇਖਿਆ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਸਿਖਣੀ ਨੇ ਆਪਨੀ ਸਸਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਆਖਿਆ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪੁ
 ਤ੍ਰ ਨੂੰ ਸੁਰਖ ਲਗੀ ਹੈ ਓਹ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਦੀ ਹਵੇਲੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾਰੀ ਹਕੀਕਤ ਸਿ

੧੬੬

ਖਣੀਨੇ ਆਪਨੀ ਸਸਦੇ ਪਾਸਕਹੀ ਤਾਂ ਸਿਖਦੀ ਮਾਤਾਨੇ ਆਪਨੇ ਭਰਤਾ ਪਾਸਕ
 ਹੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੀ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਨ ਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਰ ਭੀ ਹੈ ਨ ਧੀ ਅ
 ਆਦਿਕ ਏਹੁ ਕਿ ਅਚਰਜ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਸਤੇ ਸੁਣਿਆ
 ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖਣੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤੇਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਖੀ ਦੇਖ ਆਈ ਹੈ ਫੇਰ ਅਗਲੇ
 ਦਿਨ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਭ ਸਿਖਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਦੂਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਚਾਰਘ
 ਸ਼ੀਆ ਰਾਤ ਗਈ ਤਾਂ ਸਿਖਹਟ ਸਾਡੁ ਕਰ ਉਠ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹਵੇਲੀ ਵਿ
 ਰਜਾਇ ਵੜਿਆ ਤੇ ਪਿਛੇ ਲਾਹੌਰ ਦਾ ਕੁਟਿਬ ਭੀ ਅੰਦ੍ਰ ਜਾਇ ਵੜਿਆ ਤਾਂ ਸਿਖਨੇ ਦੇ
 ਖਕਰ ਆਖਿਆ ਜੋ ਤੁਸੀ ਏਥੋਂ ਹੀ ਬੈਠੋ ਤਾ ਫੇਰ ਸਿਖ ਆਪ ਅੰਦਰ ਗਇਆ ਅ
 ਗੋਂ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਧੀਆ ਗਲ ਨੂੰ ਆਇਚ ਬੜੇ ਤਾਂ ਉਪਰਤੇ ਮਾਤਾ ਨੇ ਆਖਿਆ
 ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਆਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਘੜੀ ੧ ਗੁਜਰੀ ਤਾਂ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਕੁਟਿਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਏਹੁ
 ਕੋਟਹੋਂ ਤਾਂ ਸਿਖਨੇ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਮੇਰੇ ਮਿਲਾਪੀ ਹੈ ਨ ਅਜੇ ਮੇਂ ਏਨ ਨੂੰ ਰਖਿਆ ਹੈ
 ਭਲਕੇ ਏਹੁ ਦੂਰ ਜਾਵਨਗੇ ਤਾਂ ਸਿਖਨੇ ਗਤ ਨੂੰ ਓਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸੁਦੇਰ
 ਹੋਈ ਤਾਂ ਲਾਹੌਰ ਵਾਲੇ ਕੁਟਿਬ ਦੇ ਲੋਗਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਏਹੁ ਤਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਸਾਡਾ ਪੈ ਮੁਲਤਾ
 ਨ ਵਾਲੇ ਕਹਿਨ ਜੋ ਏਹੁ ਪੁਤ੍ਰ ਸਾਡਾ ਹੈ ਏਹੁ ਝਗੜਾ ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਪੈ ਗਇਆ ਅਰ
 ਲੋਕ ਭੀ ਸੁਣਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਏ ਤੇ ਕੁਟਵਾਲ ਭੀ ਏਹੁ ਝਗੜਾ ਸੁਣਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ
 ਇਗਹਿਆ ਤਾਂ ਕੁਤਵਾਲ ਨੇ ਸੁਬੇਦਾਰ ਨੇ ਜਾਕੇ ਖਬਰ ਕੀਤੀ ਜੋ ਜੀ ਏਹੁ ਇਕ ਅ
 ਜੇਹਾ ਝਗੜਾ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਬੇ ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਨੇ ਮੁਲਤਾਨ ਵਾਲੇ ਕੁਟਿਬ ਨੂੰ ਸ
 ਦਕੇ ਆਖਿਆ ਜੋ ਭਾਈ ਏਹੁ ਤਾਂ ਏਨ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਲਤਾਨ ਵਾਲੇ ਮਾਪਿਆ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਏਹੁ ਤਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਅਸਾਡਾ ਹੈ ਅਰ ਲਾਹੌਰ ਵਾਲੇ ਮਾਪੇ ਕਹਿਣ ਜੋ ਏ
 ਹੁ ਪੁਤ੍ਰ ਸਾਡਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਿਨ ਝਗੜਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸਾਹਟੀਆ ਗਵਾਹੀਆਂ
 ਪੁਛਦੇ ਰਹੇ ਝਗੜਾ ਚੁਕੇ ਨਹੀ ਫੇਰ ਮੁਲਤਾਨ ਵਾਲੇ ਕੁਟਿਬ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਸੁਬੇ ਅਤੇ
 ਕਾਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਸੁਣੇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਸੁਬੇ ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਨੂੰ ਲਿਖ ਭੇਜੋ
 ਫਲਾਨੇ ਸਾਹਿਦਾ ਫਲਾਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀ ਜੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਦੇ ਹਾਕਮ ਲਿਖ ਭੇਜਨ ਤਾਂ
 ਪੁਤ੍ਰ ਸਾਡਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਏਨਾ ਦਾ ਅਸੀ ਝੁਠੇ ਹੋਵਾਂਗੇ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਬੇ ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਨੇ ਮੰ
 ਨੀ ਤਾਂ ਕਾਗਰ ਲਿਖਕਰ ਸਾਂਝ ਨੀ ਅਸਵਾਰ ਉਠਣੀ ਦੁਕਾਇ ਕਰ ਗਿਆ ਅਰ
 ਕਹਿਆ ਇਸ ਬਾਤ ਕਾਜਬਾਬ ਸੁਬੇ ਸੇ ਅਰ ਕਾਜੀ ਪਾਸੋਂ ਸਿਤਾਈ ਲਿਆ ਓਲਿ
 ਖਾਇ ਤਾਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਜਾਇਕਰ ਮੁਲਤਾਨ ਕਾਗਰ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਸੁਬੇ ਅਤੇ

ਕਾਜੀ ਦੇ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਹਾਕਮ ਨੂੰ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਦੇ ਹਾਕਮ ਸੁਬੇ ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਨੇ ਓਥੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਹਦੀਆਂ ਸਮੇਤ ਕਾਗਦ ਦਾ ਜਵਾਬ ਲਿਖ ਭੇਜਿਆ ਜੋ ਫਲਾਨੇ ਸਾਹ-
ਕਾ ਫਲਾਨ ਫਲਾਨੀ ਜਗਹ ਬਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਰਇਤਨੇ ਇਸ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ
ਹੈਨ ਓਹ ਆਦਮੀ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਸੁਬੇ ਅਰਕਾਜੀ ਪਾਸੋਂ ਜਬਾਬ ਲੈਕਰ ਲਾਹੌਰ ਦੇ
ਸੁਬੇ ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਦੇ ਹਥ ਆਣ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਸੁਬਾ ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਕਾਗਦ ਦੇ ਖਕੇ ਰੁਪਕਰ
ਰੱਤੇ ਅਤੇ ਪੈਰਾਨਗੀ ਲਗਾ ਰਹੀ ਨਿਆਉ ਕਿਸੀ ਤੇ ਹੋਵੇ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਲਾਹੌਰ ਵਿ-
ਚ ਅਚਰਜ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਨਾ ਵੇਹਾਂ ਧਿਰਾ ਸੁਬੇ ਅਰਕਾਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ
ਜੀ ਅਸਡਾ ਨਿਆਉ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸੁਬੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਸੁਬੇ ਦਾ ਹੀ ਛਡੀ ਅਤੇ ਕਾਜੀ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਕਾਜੀ ਆਈ ਛਡੀ ਏਹੁ ਨਿਆਉ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਹੇ
ਅਕੇ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਭੁਗਤ ਸਾਹ ਬਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਹੇ

ਅਸਡੇ ਕਰਨੇ ਵਾਹੀ ਫੇਰ ਕਾਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿਖ ਤੂੰ ਮੁਰੀਦ ਕਿ-
ਸਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਮੁਰੀਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਨੇ ਕ-
ਹਿਆ ਭਾਈ ਸਿਖ ਏਹੁ ਨਿਆਉ ਤੇ ਰੇ ਪੀਰ ਪਾਸੋਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਸਡੀ ਗਲ
ਕਿਉ ਗਵਾਇਦਾ ਹੈ ਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਏਹੁ ਨਿਆਉ ਨਾਹੀ ਹੋਣੇ ਕਾ ਤੁਸੀਂ ਆਪਨੇ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਹੁ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੋਚ ਕੇ ਸੁਬੇ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਨੇ ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਨੇ ਉਸ ਸਿਖ ਅ-
ਤੇ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਮਾਧੇ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਕੁਟੰਬੀਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਸੀਕਰ ਠਾਰ ਪੁਰ ਬਾਬੇ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਭੇਜ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਆਇਕਰ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਨੂੰ ਸਭ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਜੋ ਕੁਟੰਬੀ ਸੇਤਿਨੇ ਨੇ ਸ-
ਭ ਹੱਕੀਕਤ ਆਪਨੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅਤਿਰਜਾਮੀ ਨੇ ਉਸ
ਸਿਖ ਨੂੰ ਆਪਨੇ ਪਾਸ ਬੈਠਾਇਆ ਉਸ ਦੇ ਕੁਟੰਬੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁਨ
ਸਾਉਤੁ ਜਾਯਾ ਫਾਹਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਿਖ
ਅਚਰਜ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਕੀ ਮਾਇਆ
ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਅਤਿ ਅਤਿ ਅਤਿ ਹੀ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਇਸ ਜਗਤ ਦੇ ਜੰਜਾਫਤ
ਥੀ ਛਡ ਦਿਓ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਪਉੜੀ ਸਬਦ ਦੀ ਆਖੀ ਅਛਲਾਨ
ਲਾਈ ਨਾ ਛਲੈ ਨਾਹ ਪਾਉ ਕਟਾਹਾ ਕਰ ਸਕੈ ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਰਾਖੇ ਤਿਉ ਹੋਵੇ ਇਸ
ਲੋਭੀ ਕਾਜੀ ਉਟਲ ਪਲੈ ॥੧॥ ਓਹ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਸ ਹਰਿ ਦਰਬਾਰੁ ਦੇ ਕਿ-
ਤੀ ਤਹੋਇਆ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਦਿਸਨਾ ਨਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਬਦਲਾਅ ਹੋਇ ॥

੧੬੮

ਰਜਪਜੀਦਾਪਾਠਕੀਤਾਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਸਿਖਦੇਸਨਬੀਧੀਆਨੂੰਬੁਲਾਇਕੇਕਹਿਆ
 ਭਾਈਲਾਹੌਰਦੇਮਾਪੇਜੇਹੜੇਹੈਨਸੋਸਿਖਦੀਸਜੀਬਾਂਹਪਕੜਨਅਤੇਮੁਲਤਾਨਵ
 ਲੇਮਾਪੇਜੇਹੜੇਹੈਨਸੋਸਿਖਦੀਪਬੀਬਾਂਹਪਕੜਨਤਾਂਉਸਸਿਖਦੇਕੁਟੀਬੀਆ
 ਨੇਗੁਰੂਜੀਦਾਕਹਿਣਾਮਨਕੇਸਿਖਨੂੰਖੜਕਰਕੇਉਸਦੀਆਬਾਂਹਪਕੜਲੀਤੀ-
 ਆਂਅਤੇਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਅਖੀਆਮੀਟਹੁਅਤੇਆਪਣੇਆਪਣੀਤਰਫਖਿੱਚੇ
 ਤੁਸੀਇਸਦੀਆਬਾਂਹੀਜਿਉਗੁਰੂਜੀਬਚਨਕੀਤਾਸੀਓਨਨੇਤਿਉਹੀਕੀਤਾਜਦਓ
 ਨਨੇਫੇਰਅਖੀਆਬੋਲੀਆਤਾਂਵਿਚਕੁਝਭੀਨਹੀਉਸਸਿਖਨੂੰਗੁਰੂਜੀਨੇਸ
 ਚੇਖੰਡਾਵਿਚਾਲਿਜਾਇਬੈਠਾਇਆਤਾਂਸਭਸੰਗਤਨੇਏਹੁਅਸਚਰਜਦੇਖਕਰ
 ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਦੇਚਰਨਾਉਪਰਮਬਟੋਕਿਆਉਸਸਿਖਦੇਕੁਟੀਬੀਆਨੇਗੁਰੂਜੀਅ
 ਗੇਅਰਦਾਸਕਰੀਹੇਮਹਾਰਾਜਗੁਰੂਜੀਅਸੀਤਾਂਉਸਨੂੰਨਾਲਲੈਜਾਣੇਵਾਸਤੇ
 ਆਪਬੇਆਏਸੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਸਬਦਕਹਿਆ॥ ਆਸਾਮਹਲਾ੧
 ਮੋਹਕਟੀਬਮੋਹਸਭਕਾਰਾਮੋਹਤੁਮਤਜਹੁਸਗਲਵੇਕਾਰਾ॥੧॥ਮੋਹਅਰਭਰ
 ਮਤਜਹੁਤੁਮਬੀਰਾਸਾਰਨਾਮਰਿਦੈਰਦੈਸਰੀਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਸਚਨਾਮਜਾ
 ਨਵਨਿਧਪਾਈ॥ਰੇਦੈਪੁਤਨਕਲਪੇਮਾਈ॥੨॥ਏਤਮੋਹਤੁਬਾਸੀਸਾਰਾਗੁ
 ਰਮੁਖਕੋਈਉਤਰੈਪਾਰਾ॥੩॥ਏਤਮੋਹਫਿਰਜੇਨੀਪਾਰਿਯੋਰੇਲਾਗਾਜਮਪੁ
 ਰਜਾਹਿ॥੪॥ਗੁਰਦੀਖਿਆਲੇਜਪੁਤਪੁਕਮਾਹਿ॥ਨਾਮੋਹਤੁਟੈਨਥਾਇਪਾਰਿ॥
 ੫॥ਨਦਾਰਿਕਰੇਤਾਏਹੁਮੋਹਜਾਹਿ॥ਨਾਨਕਹਰਿਸਿਉਰਹੈਸਾਮਾਇ॥੬॥੧॥
 ਏਹੁਬਚਨਸੁਨਕਰਓਨਾਦੇਰਿਦੈਨੂੰਸਾਭਿਆਇਗਈ॥ਸਿਖਦੇਮਾਪਿਆਉ
 ਪਰਗੁਰੂਜੀਨੇਖੁਸੀਕੀਤੀਏਹੁਅਚਰਜਦਿਖਾਇਆਤਾਂਭਾਈਬਾਲੇਆ
 ਖਿਆਜੋਪਾਣੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਬਚਨਉਪਰਪਰਤੀਤਰਖੇਗਾਤਿਸਪੁਰ
 ਸਦੇਸਭਕਾਰਜਹਾਸਹੋਵਨਗੇਲੋਕਪਰਲੋਕਵਿਚਪਤਿਰਹੇਗੀ॥ਤਿਸਪਾ
 ਣੀਦੀਤਾਂਉਸਸਿਖਦੇਕੁਟੀਬੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਉਪਦੇਸਸੁਣਕੇਸੀਵਾਰਿ-
 ਗੁਰੂਜੀਦਾਧਿਆਨਕਰਦੇਹੁਏਆਪੋਆਪਣੇਅਸਥਾਨਨੂੰਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਹੋਏ
 ਅਤੇਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੀਉਸਅਸਥਾਨਤੇਚਲਦੇਰਹੇਸਾਖੀਸੰਪੂਰਨੀ॥

ਅਗੋਸਾਖੀਇਕਵਨਜਾਰੇਨਲਹੋਈ

ਫੇਰਜਦੇਜਾਂਦੇਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਇਕਵਨਜਾਰੇਨਾਇਕਦੀਹਟੀਜਾਇਬੈਠੇਓ
 ਹਵਨਜਾਰਾਸਭਨਾਦਾਸਿਰਦਾਰਆਹਉਸਦੇਪਰਅਗੋਪੁੜਨਹੀਸੀਹੁਣਉਸ

੧੬੯

ਏਘਰ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲੋਕ ਵਧਾਈਆ ਦੇਣਾ ਆਏ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮੁਮਰਖ ਦੇਵੈ ਅ
 ਤੇ ਅਲਤਾ ਉਪਰਿ ਸਵਨਜਰੇ ਦੇ ਪਾਇ ਜਾਵਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕਮੇਜਾ ਆਏ ਲਖਲਖ
 ਅਸੀਸਾਰੀ ਦੇਵਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨ ਸਾਰਾ ਦਿਨ
 ਤਮਾਸਾ ਬੈਠੇ ਦੇਖਦੇ ਰਹੇ ਜਾਂ ਸੰਝ ਪਈ ਤਾਂ ਵਨਜਰਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਉਠਕੇ ਚਲਦਾ ਰਿ
 ਹਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਝੁਫ ਕੋਈ ਭੀ ਨ ਆਇਆ ਅਤੇ ਨ ਕਿਸੇ ਖਬਰ ਹੀ ਲੀਤੀ ਜੋ
 ਏਹੁ ਸਾਈ ਲੋਕ ਕਿਧਰੇ ਆਏ ਹੋਨ ਅਤੇ ਕਿਧਰ ਜਾਵਨ ਗੇ ਅਤੇ ਕਿਉਂ ਕਰ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਏਹੁ
 ਭੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਸਤਿ ਜੀਤੁ ਜੀ ਕੁਛ ਖਾਵੇਗੇ ਓਹ ਵਨਜਰਾ ਆਪਣੀ ਮਸਤੀ
 ਵਿਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਪੀਛੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੈ ਅਤੇ
 ਇਸਨੇ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਖਬਰ ਭੀ ਨਹੀ ਪੁਛੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਘਰ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਇਸਨੇ ਸਾ
 ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਾਵਣਾ ਸੀ ਸਗੋਂ ਪੁਤ੍ਰ ਜੀ ਮੇਰੀ ਹੁਹ ਹਵਾਇ ਨਾਲ ਘਰ ਉਠਿ ਗਿਆ ਹੈ
 ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਘਰ ਜਾਇਕੇ ਕੁਛ ਮੰਗਾ ਲਿਆਵਾ
 ਏਹੁ ਤਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਵਧਾਈ ਵੰਡਦਾ ਦੇਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਿਆ ਇਸਦੇ ਘਰ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀ ਹੋਇਆ ਏਹੁ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਕਰ ਜਾਈ ਹਈ ਸੋ ਪੁਤ੍ਰ
 ਹੋਇਕੇ ਆਇਆ ਹੈ ਚਾਰ ਪਹਿਰ ਫਤੁਰ ਹੋਗਾ ਅਤੇ ਭੁਲਕੇ ਨੂੰ ਉਠ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ
 ਹਛਾ ਤੇ ਰੇ ਮਨ ਆਈ ਹੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਜਾਹ ਪਰ ਕੋਈ ਅਸੀਸ ਨਹੀ ਦੇਵੀ ਰੁਪਕੀ ਤਿਆਂ ਹੀ
 ਜਾਇ ਖੜੇ ਵੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਵਨਜਰੇ ਦੇ
 ਘਰ ਗਿਆ ਰੁਪਕੀ ਤਾ ਹੀ ਉਸਦੇ ਦੇਹੜੇ ਵਿਚ ਜਾਇਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੋਰ
 ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਟਬਰ ਦੇ ਲੋਕ ਆਵਨ ਖੁਸੀ ਦੀ ਆ ਬਾਤ ਕਰਨ ਬੈਠਕੇ ਹਸ ਖੇਡ ਕੇ
 ਲੇ ਜਾਵਨ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਖਬਰ ਨ ਲੀਤੀ ਅਤੇ ਨ ਕੋਈ ਮੁਹੋਂ ਬੋਲਿਆਂ ਜੋ
 ਉ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੋਣ ਹੈਂ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ ਹੈ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ ਮਰਦਾਨ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕੇ ਰੂਰੇ
 ਉਠ ਆਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਰਬਾਬ ਵਜਾਉ ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨ ਰਬਾਬ ਲਗਾ ਵਜਾਵਣ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵਨਜਰੇ ਦੇ ਪੁਛਾਇ ਇਕ ਸ
 ਬਦ ਕਹਿਆ ॥ ਸਿਰੀ ਰਗ ਮਹਲਾ ੧ ਪਹਿਰੇ ਘਰੁ ੧ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਰੇ ਹੈ
 ਏਕੇ ਵਨਜਰਿਆ ਮਿਤਾ ਹੁਕਮ ਪਇਆ ਗਰਤੁ ਸਾ ਉਰਧਤ ਪ ਅਤਿ ਰਿਕਤੇ ਵ
 ਨਜਰਿਆ ਮਿਤਾ ਖਸਮ ਸੇਤੀ ਅਰਦਾਸਾ ਖਸਮ ਸੇਤੀ ਅਰਦਾਸ ਵਖਾਣੈ ਉਹ
 ਧਾਮਿ ਨਾਲਿ ਵਲਾਗਾ ਨਾ ਮਰ ਜਾਵੇ ਜਾਇਆ ਕਲ ਭੀ ਤੁਹ ਬਾਹੁ ਨੂਜਾ ਸੀ ਨਹ
 ਜੇ ਸੀ ਕਲ ਮਵਨੀ ਹੋ ਮਸਤ ਕਤੇ ਸੀ ਜੀ ਅਨੁਪਾਸਾ ਕਰੁ ਨਾਨਕ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਰੇ

ਪਾਣੀਹੁਕਮਪਇਆਗਰਭਾਸਾ ੧੧ ਦੂਜੈਪਹਿਰੈਰੈਣਕੈਵਣਜਾਰਿਆਮਿਤਾਵਿ
ਸਰਗਇਆਪਿਆਨਾਹਬੋਹਬਨਚਾਈਐਵਣਜਾਰਿਆਮਿਤਾਜਿਉਜਸੁਧਾਘ
ਰਕਨਾਹਬੋਹਬਨਚਾਈਐਪਾਣੀਮਤਕਹੈਸੁਤਮੇਰਾਚੇਤਅਚੇਤਮੁਨਮਨਮੇਰੇਅੰ
ਤਨਹੀਕੁਛਤੇਰਾ ੧੧ ਜਿਨਗੰਗਿਰਗਿਆਤਿਸਹਿਨਜਾਣਹਿਮਨਭੀਤਰਧਰਧਿਆਨ
ਕਹੁਨਨਕਪਾਣੀਦੂਜੈਪਹਿਰੈਵਿਸਰਿਗਇਆਪਿਆਨਾ ੨ ॥ ਤੀਜੈਪਹਿਰੈਰੈਣ
ਕੈਵਣਜਾਰਿਆਮਿਤਾਧਨਜੇਬਨਸਿਉਚਿਤਾਹਰਿਕਾਨਾਮਨਚੇਤਈਵਣਜਾਰਿ
ਆਮਿਤਾਬਧਾਛੁਟਹਿਜਿਤਾਹਰਿਕਾਨਾਮਨਚੇਤਹਿਪਾਣੀਬਿਕਲਭੁਇਆਸੀ
ਗਮਾਇਆਧਨਾਸਿਉਚਿਤਾਜੇਬਨਮਤਾਅਹਿਲਾਜਨਮਗਵਾਇਆਧਰਮ
ਸੇਤੀਵਾਪਾਰਨਕੀਤੋਕਰਮਨਕੀਤੋਮਿਤਾਕਹੁਨਨਕਪਾਣੀਤੀਜੈਪਹਿਰੈਧਨ
ਜੇਬਨਸਿਉਚਿਤਾ ੩ ॥ ਚਉਥੈਪਹਿਰੈਰੈਣਕੈਵਣਜਾਰਿਆਮਿਤਾਛਾਵੀਆਇ
ਆਖੇਤਾਜਾਜਮਪਕੜਚਲਾਇਆਵਣਜਾਰਿਆਮਿਤਾਕਿਸੇਨਮਿਲਿਅਭੇ
ਤਾਭੇਤਚੇਤਹਰਿਕਿਸੇਨਮਿਲਿਅਜਾਜਮਪਕੜਚਲਾਇਆਝੂਠਰੁਦਨਹੋਅ
ਦੇਆਲੇਖਿਨਮਹਿਭੁਇਆਪਗਾਇਆਸਾਈਵਸਤਪਰਾਪਤਹੋਈਜਿਸਾਸਿ
ਉਲਾਇਅਚੇਤਾਕਹੁਨਨਕਪਾਣੀਚੌਥੈਪਹਿਰੈਛਾਵੀਲੁਣਿਆਖੇਤਾ ੪ ॥ ੧
ਜਾਫੇਰਅਗਲਾਵਿਨਹੋਇਆਤਓਹਵਣਜਾਰੇਵਾਪਿਟਵਾਆਇਨਿਕਲਿ
ਆਅਰਓਬਾਲਕਜੇਹਨਾਜਨਮਿਆਸੀਸੋਚਲਾਗਿਆਓਨਹੋਇਆਨੂੰਦੇ
ਖਕੇਮਰਦਾਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਰੇਪਾਤਿਸਾਹੁਕਲਤਾਏਹਅਲਤਪਾਵ
ਦੇਸਾਨਿਅਰਹਸਦੇਖੇਰੁਦੇਸਨਹੁਣਏਹਰੇਦੇਪਿਟਦੇਸਿਰਖੇਹਦੇਰੈਨਤਾਗੁਰੂ
ਜੀਨੈਮਰਦਾਨੇਕੋਪਕੂਕੇਇਕਸਲੋਕਕਹਿਆ ॥ ਜਿਤਮੁਹਿਮਿਲੈਮੁਮਾਰਖੀ
ਲਖਲਖਮਿਲੈਅਸੀਸਾਸੇਮੁਹਿਰੇਦੇਰਿਠਮੇਂਮਿਲਮਿਲਪਿਟਨਸੀਸਾ ॥ ਇਕ
ਮੋਏਇਕਦਬੀਐਇਕਦਿਤੇਨਦੀਵਹਾਇਗਈਮੁਮਾਰਖਨਾਨਕਾਭੀਸਰੇਨੇ
ਸਾਲਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਨੇਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਹੋਮਥਾਏਕਿਆਅਤੇਏ
ਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਓਬੋਚਲਦੇਰਹੇਬੋਲੁਭਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਅਹੋਸਾਖੀਆਰਤੀਸੋਹਿਲੇਦੀਚਲੀ ॥

ਇਕਾਵਿਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸੀਨਿਰੰਕਾਰਦੇਧਿਆਨਵਿਚਬੈਠਹੋਏਸਾਨਨਿਵੰਕ
ਰਦੀਜੇਤਮੈਂਧਿਆਨਲਗਾਹੋਇਆਸੀਤਿਸਨਿਰੰਕਾਰਦੀਕੁਦਰਤਕੋਦੇਖਦੇ
ਖਕਰਾ ॥ ਬਿਸਮਾਦਬਾਲਿਹਾਰਹੋਏਰਹੇਸਾਨਇਤਨੇਮੈਂਕਿਆਕੋ

ਤਕ ਦੇਖਨ ਜੋ ਸੀਸਾਰ ਦੇ ਬਾਬਤ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਜੋ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੀਸਾਰ ਕੋ ਕਿਛੁ ਖ
 ਥਰ ਨਹੀ ਜੋ ਕਿ ਆਵਹਤਾਰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਦੀ ਵਰਗਾ ਹੋਇ
 ਚੁਪੁ ਨਾ ਪਾਪਾ ਦੇ ਵਫਤਰ ਲਿਖੀ ਦੇਹੈ ਨ ਪਾਪਾ ਕੋ ਸਜਾਇ ਲਿਖੀ ਦੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਕਉ
 ਬਖਸੀ ਸਾਲਿਖੀ ਦੀ ਹੈ ਪਰ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੀਸਾਰ ਪਾਪਾ ਕੋ ਹੀ ਲਗਾ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਤਕ
 ਕੋ ਦੇਖਰਾ ਹੁਕਮ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਮਨ ਵਿਚ ਮਿਹਰ ਆਈ ਏਹੁ ਬਾਤ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕੇ ਮਨ ਵਰਤਨੇ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਤ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ
 ਸਿਮਰਦਾ ਹੀ ਨਹੀ ਅਰ ਸਭੁ ਕੋਈ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮਗਰ ਲਗਾ ਰਹਿ ਆਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਦੁ
 ਖਸੀਸਾਰ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਅਰੇ
 ਦੁਖ ਤੂੰ ਸੀਸਾਰ ਨੂੰ ਕੋਹੀ ਪੀੜਾਲ ਵਨੀ ਹੈ ਜੋ ਜੀਉ ਬਹੁਤ ਬਿਰਲਾ ਪਕਰਨ ਤਾ ਦੁਖ
 ਨੇ ਕਹਿ ਆਭੁਲਾ ਜੀ ਜਿਉ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇ ਤਿਉ ਹੀ ਮੈਂ ਕਰਾਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਸੀਸਾਰ ਤਾਂ ਸਭੁ ਪ
 ਪਾਹੀ ਕੋ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਵਿਸਾਰ ਛਡਿ ਆਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇਤੁ ਸਾ ਦੁਖ ਨੂੰ ਤਿਆ
 ਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਜੀ ਤੁਸਾ ਕੁਛ ਸੀਸਾਰ ਦੇ ਬਾਬਤ ਮਿਹਰ ਬਾਣੁ ਹੋਣਾ ਕਿਉਂ ਜੁ ਏਹੁ ਜੀ
 ਉਸਤੁ ਤੇਰੇ ਬਾਣੁ ਏਹੋ ਏਹੋ ਹੈਨ ਆਪਨੇ ਬਾਣੁ ਇਆ ਦੀ ਲਜ ਹੈ ਏਨ ਜੀ ਵੇਨੇ ਤੁ
 ਸਾ ਨੂੰ ਵਿਸਾਰਿ ਆਹੈ ਪਰ ਤੁਸਾ ਏਹਨ ਨੂੰ ਨਹੀ ਵਿਸਾਰਨ ਕਈ ਜੀ ਵਨੂੰ ਆਪ
 ਨੇ ਰਖ ਲੈਣਾ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿ ਆਮਿਹਰ
 ਵਾਨੇ ਵਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਮੈਂ ਲਖ ਕਰੋ ਨਹੀ ਮਾਇਆ ਦਿਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਓਹ ਕ
 ਹਿ ਦੇਹੈ ਨ ਸੋਈ ਮੈਂ ਓਨਾ ਦਾ ਆਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਓਹ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਕਰੇ ਭੀ ਨਹੀ
 ਜਪਦੇ ਅਤੇ ਓਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਭੀ ਨਹੀ ਸਗੋਂ ਓਹ ਗਾਨਾ ਆਖਦੇ ਹੈਨ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕ
 ਰਦੇ ਹ ਸੋ ਅਸੀਂ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਸਾਡਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਵਾ ਹੈ ਓਹ ਅਠੇ ਪਹਿ
 ਰ ਅੇਸੀ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਪਰ ਜਾਮੈਂ ਓਨ ਨੂੰ ਨਿਗੁ ਖਦੀ ਪੀੜਾਲ ਵਾਨਾ
 ਤਾਂ ਓਹ ਮੇਰੇ ਨਾਮਿ ਤੁਛ ਦਾਨ ਪੁਨ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਹਿ ਗੇ ਭੀ ਅਤੇ ਯਾ
 ਵ ਭੀ ਕਰਨਗੇ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੀਸਾਰ ਤਾ ਸਭੁ ਸੁਆਦ ਹੀ ਵਿਚ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਮੈ
 ਰੇ ਅਰਬ ਇਕ ਕੋ ਨੀ ਭੀ ਨਹੀ ਦੇਸਕਦੇ ਅਤੇ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਜੇ ਤਾ ਏਹਨ ਪ
 ਣੀ ਆਈ ਬੋਨੀ ਆਰਜਾ ਹੈ ਤਾਭੀ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਸ
 ਭੁ ਮਾਇਆ ਹੀ ਨਾਲ ਲਿਪਟ ਰਹੇ ਹੈਨ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰ
 ਕਾਰ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਤੁਸਾ ਇਸ ਸੀਸਾਰ ਵਿਚ ਭੁਜਿਆ ਹੈ ਸਰਦਾਰਾ ਹੁਵਿ ਨਾ ਵਨ ਵਾਸਤੇ

੧੧੨

ਹੋ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਈਸਰ ਜੀ ਮੇਰੀ ਏਹੁ ਅਰਜ ਹੈ ਆਪਨੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਬਾਬ ਮਿਹਰ ਦ
 ਨ ਹੋਣ ਦੇ ਹੁਤੇ ਹੀ ਸਾਜਨ ਸਾਜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿਨ ਕਿਨ ਜੀਵਾਂ ਕਉ ਆਪਨੇ ਰਖਣਾ ਜੀ ਤ
 ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੇ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਭਗਤ ਹੈ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸਾਬ ਤੇ
 ਹੀ ਲਿਖ ਲਗੀ ਗਹਿ ਵੀ ਹੈ ਹਰ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਹੀ ਧਿਆਨ ਰਖਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਕਹਿਣਾ
 ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਰਾਗਾ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਤੇਰੀ ਮਰਜੀ ਹੈ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਹੀ ਕਰਾਗਾ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਤੂੰ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਾਉ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਚਕਰ ਫੇਰਦੇ ਹੁ ਖ
 ਠਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਚ ਜਾਇਕੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਉ ਅਤੇ ਹੇ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਜੋ ਕੋਈ ਤੇ
 ਰੋ ਪਧਿ ਮੈ ਆਏ ਗਾ ਤਿਸ ਕੋ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਭੀ ਸੁਖੀ ਰਖਾਗਾ ਅਰ ਅਤਿ ਕੋਮੇ ਅ
 ਪਨੀ ਪੁਰੀ ਵਿਖੇ ਸਿਵਾਸ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਉਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੋ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ
 ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਕਹੇ ਨ ਲਗੇ ਗਾ ਤਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਦੁਖ ਹੋਏ ਜਿਸ
 ਹੋਓ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੁਖ ਦੀ ਪੀੜਾ ਸਹਿਨਰੇ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਮਨ ਮੇ
 ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੋਵੇਗਾ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇਗਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੀ ਸਭ ਵਾਸਨਾ
 ਪੁਰੀ ਕਰਾਂਗਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਬਡਾ ਪਿਆਰ ਭਗਤ ਹੈ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਿਸ ਭਾਵ ਦੀ ਕਰ
 ਅਤੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਉਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੋ ਤਿਸੀ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਦ ਕਰਤਾ ਹੋ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਨਿਗਦਿਘਨ ਭਜਨ ਕ
 ਰਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਿਥੇ ਮੈਂ ਆਏ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਲੈਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਖ ਦੇਵਾ
 ਗਾ ਅਰਨਾ ਲੇ ਜਾਮ ਦੀ ਸਾਸਨਾ ਤੇ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ ਤਿਨ ਕੋ ਜਮ ਰਾਜ ਦਾ ਟਰਸਨ ਭੀ ਨਹੀ
 ਹੋਵੇਗਾ ਏਹੁ ਵਚਨ ਸੁਨ ਕਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇ
 ਕਿਆ ਬਡੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ ਹੇ ਭੁਗਵੰਤ ਤੁਮ ਸੁਣ ਪਾਲਕ ਹੋ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸੁਣੁ ਹੋ ਏਹੁ
 ਕਹਿ ਕਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਧਿਆਨ ਬੀ ਉਪਾਮ ਉਥਾਨ ਹੋਇ ਕਰ ਸੰਸਾਰੀ ਸੁ
 ਭਾਵ ਮੈ ਆਏ ਸਮਾਧ ਬਿਰਤੀ ਤੇ ਉਠ ਕਰ ਲਗੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ
 ਵਿਨਾ ਵਨ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਆਬਾਤਾਂ ਦ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਗੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸਭ ਲੋ
 ਕ ਸੁਖੀ ਗਹਿਣ ਦੁਖ ਦੀ ਪੀੜਾ ਨੂੰ ਨਾ ਪਾਵਣ ਅਤੇ ਅਗੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ਮੁਕਤ
 ਪਾਵਨ ਲੋਕਾਨੂੰ ਏਹੁ ਕਹਿਣ ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰਿ ਓਭਗਵੰਤ ਨੇ ਬੇਦਾਂ
 ਪੁਰਾਣਾ ਸਾਸਤਾ ਵਿਰਭੀ ਏਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰੇਗਾ ਉਸ
 ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਨੀ ਸਦਗਤੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਰ ਸੁਖਾਲਾ ਰਖਾਂਗਾ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਨਹੀ ਤਾ ਦੁਖ
 ਪਵਨਗੇ ਹੇ ਰਾਮ ਦੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਸਾਦ ਵਿਚ ਰਹੇ ਭੁਲਾਵੇ ਨਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰ

ਬਾਇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸਬਦਕਹਿਆ॥ ਗਉੜੀਦੀਪਕੀਮਹਲਾ੧ ਜੈਪਾਠਿਕੀ
 ਰਤਿਆਖੀਐਕਰਤੇਕਹੋਇਬੀਰਾਰੋ॥ ਤਿਤਪਾਰਿਗਾਵਹੁਸੋਹਿਲਾਸਿਵਰਹਾਸਿਰ
 ਜਣਹਾਰੋ॥੧॥ ਤੁਮਗਾਵਹੁਮੇਰੇਨਿਰੰਭਉਕਾਸੋਹੇਲਾਹਉਵਾਹੀਜਿਤਸੋਹਿਲੇਸ
 ਦਾਸੁਖੋਹੋਇ॥੧॥ ਰਹਉ॥ ਨਿਤਨਿਤਜੀਅਨ੍ਹੈਸਮਾਲੀਅਨਦੇਖੇਗਾਵੇਵਹੁਹਾਰ
 ਤੇਰੇਦਾਨੇਕੀਮਤਨਪਵੈਤਿਸਦਾਤੈਕਵਣਸੁਮਾਰਾ॥ ਸੀਮਤਜਾਹਾਲਿਖਿਆਮਿਲਿ
 ਕਰਪਾਵਹੁਤੇਲਾਵੇਹੁਸਜਣਅਸੀਸਤੀਆਜਿਉਹੋਵੈਸਾਹਿਬਸਿਉਮੇਲਾ॥੩॥ ਘ
 ਰਿਘਰਏਹੋਪੁਰਾਸਦ੍ਰੇਨਿਤਪਵੈਨਾਸਦਨਹਾਰਾਸਿਮਰੀਐਨਾਨਕਸੇਦੇਹਅਵੈਨਾ॥
 ੪॥੧॥ ਤਿਸਕਾਪਮਾਹਬਾ॥ ਸੁਣੇਭਾਈਲੋਕੋਸੀਪਮੇਸਰਜੀਦੀਆਗਿਆਹੈ
 ਜੋਕੋਈਪਾਣੀਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀਦੀਆਂਵਡਿਆਈਆਵਾਵਿਰਾਰਕਰੇਗਾਸੋਈਪਾ
 ਣੀਸੁਖਪਾਵੇਗਾਅਰਮੁਕਤਪਵਈਭੀਪਵੈਗਾਅਤੇਜਾਂਸਾਧਸਿਗਤਹੋਵੈਤਹੰ
 ਹੀਬੈਠਣਅਰਸੀਪਮੇਸਰਜੀਦਾਨਾਮਸਿਮ੍ਰਨਅਤੇਸੀਪਮੇਸਰਜੀਜੀਦੇਸੋਹਿ
 ਲੇਗਾਵਣੇਤਾਂਹੋਰਾਮਜਣੇਤੁਹਾਨੂੰਭੀਸੁਖਪਰਾਪਤਹੋਵੇਗਾਤਾਂਫੇਰਸੀਗੁਰੂਜੀਕ
 ਰਿਦੇਹੈਨਚੋਰਾਸੀਲਖਜੀਅਜੋਨਹੈਜੋਤਿਨਾਨੂੰਸੀਮਾਲਸੀਮਲਕਰਤਿਨਾਨੂੰਪਰਮੇ
 ਸਰਰਿਜਕਪਿਆਵੇਦਾਹੈਪਰਮੇਸਰਦੀਦਤਦਾਸੁਮਾਰਕੋਈਨਹੀਕਰਿਆਜਾਂਦੇ
 ਪਰਮੇਸਰਦਾਸਿਮਰਨਹੀਕਰਨਹਛਾਹੈਜਿਤਕਰਕੇਸਾਹਿਬਨੂੰਮਿਲੀਐਸੁਣਹੋਸੀ
 ਤਜਣੇਓਪਰਮੇਸਰਬਡਾਬੇਸੁਮਾਰਹੈਤਿਸਸਾਹਿਬਦੀਗਤੀਨੂੰਸਿਤਜਨਜਾਣਦੇ
 ਹੋਨਅਤੇਤਿਨਾਦੀਆਅਸੀਸਾਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀਸੁਣਦਾਹੈਜੋਪਾਣੀਤਿਨਾਸਿਤਦੀ
 ਸੇਵਾਟਹਿਲਕਰਕੇਅਸੀਰਬਾਦਖੁਸੀਸੀਤਾਦੀਯੋਸੋਜੀਵੰਦੇਥਾਬਭੁਲਾਕਹਿਨਤੁੰ
 ਪਰਮੇਸਰਭੁਲਾਕਰਦਾਹੈਸਿਤਜਨੋਏਹੁਨੀਵਜੋਪਰਮੇਸਰਨੇਸਿਸਚਵਿਚਭੁਜੇਹੈਨ
 ਸੋਉਸੀਵੇਲੇਏਨਾਜੀਆਵੇਸਾਹੇਭੀਨਾਲਹੀਭਿਖਪਾਏਹੈਨਜੋਇਤਨਾਰਿਰਏਹਸੀ
 ਵਸੀਸਾਰਵਿਚਰਹੇਗਾਅਗਇਤਨਾਦਿਨਾਨੂੰਤੂੰਸਿਸਾਰਤੋਂਆਇਜਾਵੇਗਾਅਤੇਜੇਕੁ
 ਛੁਰਗਤਸੀਸਾਰਵਿਚਕਰੇਗਾਤਾਮੇਰੇਤਾਂਈਆਇਮਿਲੇਗਾਅਤੇਜੇਕਰਤੂੰਮੈਨੂੰਵਿ
 ਸਾਰੇਗਾਤਾਂਮੈਂਤੈਨੂੰਨਰਕਵਿਚਪਾਇ॥ ਛੁਰਗਾਉਸਵੇਲੇਏਸਪਾਣੀਨੇਨਾਮਹੀ
 ਸਿਮਰਣੇਦਾਕਰਾਰਕੀਤਾਸੀਤਾਂਸੀਸਾਰਵਿਚਆਇਆਸੀਠਿਸੀਤੇਇਸਪਾਣੀ
 ਕੋਨਾਮਦਾਸਿਮਰਨਕਰਨਾਚਾਹੀਦਾਹੈਅਤੇਸਿਸਚਵਿਚਏਸਪਾਣੀਨੇਆਇਕੋਮ
 ਇਆਦੀਲਹਿਰਨਾਲਮਿਲਾਸੀਪਮੇਸਰਨੂੰਵਿਸਾਰਦਿਤਾਹੈਸਸੋਏਹੁਸਾਹੇਵਿ
 ਚਤੇਲਪਾਇਆਹੈਅਤੇਜਿਉਉਸਜੀਵਕੋਵੇਆਹੁਣਹਾਰਾਬਿਆਹੁਲੇਜਾਂਦਾਹੈ

੧੭੪

ਤਿਉਇਕਾਦਿਹਾਰੇ ਇਸ ਜੀਵ ਨੂੰ ਭੀ ਜਮ ਮਾਰ ਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ
ਆਹੇ ਸੰਤ ਜੋ ਨੇ ਜਿਨ ਪਾਣੀ ਆ ਤੁਸਾਂ ਜੋਹਿਆ ਨੈਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਆਰਾਧਨ ਕੀਤਾ ॥
ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੂ ਸੀ ਮੇਨੂੰ ਏਹਾ ਅਸੀਰ ਬਾਦ ਕਰੇ ਜੋਹੁਣੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਜੀ ਅਵਾਪਰਮੇਸਰ ਨਾਲ
ਮੇਲ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਹੋ ਸੰਤ ਜੋਨੇ ਏਹੁ ਜੋਸਾਹਾਰੈ ਸੋ ਇਕ ਸਕਾਨਾ ਹੀ ਅਰਜਿ ਤਨੇ
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਵਿਚ ਜੀਵ ਹੈਨ ਅਤੇ ਨਿਰਾਪਤਿ ਇਕ ਜੀਵ ਆਵ ਦੇ ਹੈਨ ਇਕ ਜਾਂਵੇ ਹੈਨ ਜਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਇਸ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਸਦਾ ਇਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਲ ਰਤੀ ਭੀ ਨਹੀ ਲਗਾਈ ਅਰ
ਜਿਤ ਨਾਰਿਰ ਸਦਾ ਇਦਾ ਨਹੀ ਤਿਰਰ ਏਹੁ ਪਾਣੀ ਨਾਮ ਹੀ ਸਿਮਰ ਲੈਵੇ ਹੁਣ ਓੜਕ
ਦੇ ਦਿਨ ਨ ਜੀਕ ਆਵ ਦੇ ਜਾਂਵੇ ਹੈਨ ਜੋ ਕੋਈ ਨਾਮ ਸਿਮਰੇਗਾ ਸੋਈ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ
ਮਿਲੇਗਾ ਅਰਜਿ ਨਾਨੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦ ਮਨਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਸੋ
ਤਿਸ ਕੋ ਸਭ ਕੁਛ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਐਸਾ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ
ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਿਆ ਅਤੇ ਜਗਤ ਦੇ ਲੋਕ ਪਾਸੋਂ ਸਿਮਰਾਇਆ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ
ਨਾਮ ਲਗਾ ਅਨਾਹਦ ਧੁਨ ਕਰਨ ਅਰਾਧੀ ਅਨ ਜਗਤ ਦੇ ਵਿਚ ਘਰ ਘਰ ਲ
ਗਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋਵਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦਇਆ ਧਰਮ ਪਰ ਉਪਕ
ਰ ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਐਸਾ ਵਿੜਾਇਆ ਜੋ ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਕਰ ਪਰਮੇਸਰ
ਕੇ ਪਾਸੇ ਲਗੇ ਆਵਨ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜੋਹੇ
ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਜੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਉ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ
ਜਾਹਾ ਜਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜਗਤ ਅ
ਤੇ ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਵਿੜਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇ
ਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਕੌਨ ਕੀਰਤਨਾਂ ਜੋਤੇਗਾ ਨਾਮ ਵਿੜਾਈ ਅਰਤੀ ਆਪ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਹੈਂ ਘ
ਰ ਘਰ ਕੇ ਜਾਣ ਨਹਾਰਾ ਹੈ ਸਬਦਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਹੈ ਜੋਹਾ ਹੁਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਜਿਸ
ਪਾਸੇ ਜੀ ਆਕਉ ਪਰੇਰਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਏਹ ਜੀਵ ਕਰ ਦੇ ਹੈਂ ਅਤੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ
ਆਪ ਕਾ ਜੋਵਰਨ ਹੈਂ ਛਿਆ ਪਾਗਿ ਛਿਆ ਗੁਰ ਛਿਆ ਉਪਦੇਸਾ ਗੁਰ ਗੁਰ ਏਕੇ
ਵੇਸ ਅਨੇਕਾ ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਜੋ ਪਾਹਿਕਰ ਤੇ ਕੀਰਤਿ ਹੋਇ ॥ ਸੋ ਪਾਹਿਰਾਖ ਹੁਵ ਰਾਈ
ਤੇਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵਿਸਿ ਏਹਾ ਸਿਆਪਨੀ ਆਬਿਤੀ ਵਾਹੀ ਮਾਹੁ ਹੋਆ ॥ ਸੂਰ
ਏਕੋ ਰਤਿ ਅਨੇਕਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੇ ਪੇਤੇ ਹੋਆ ॥੨॥ ਤਿਸ ਦਾ ਪਰਮਾਰਥ ॥
ਹੋਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਜੀ ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਛਿਆ ਪਰ ਹੈਨ ਅਤੇ ਛਿਆ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹੈਨ ਜੋ
ਗੀ ਸੀਨਿਆ ਸੀ ॥ ਏਹ ਸਤੀ ਪੰਤ ਬੈਸਨੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਏਹੁ ਸਭ ਕੋਈ ਆਪੋ ਅ

ਪਣੇਉਪਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲੈਕਰ ਤਿਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਸਲਾਹਤ ਕਰਵੇਹੈਨ ਸਭੁਕੇ
 ਦੀਆਪਣੇਆਪਣੇਉਪਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਰਲਵੇਹਨ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਏਨ ਛੇਸਾਸਤਾ ਦਾ ਏਨ ਦੇ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ ਏਨਾਦਾ ਗੁਰੂ ਤੀਆਪੰਗੀਏ ਏਹੁ ਸਭੁ ਤੇਰੇਕੀਤੇਹੋਏਹੈਨ ਜਿਤਨੇਵੇਸਹੈਨ
 ਏਹੁ ਸਭੁ ਤੇਰੇਹੈਨ ਤੈਥੀ ਬਿਨ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਸੋਭਵਨਹੀ ਜੇਹਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵਦੇਹੈਨ ਤਿਨਾ
 ਦੀਤੂੰ ਪਤਿਰਖਦਾਹੈ ਅਰਤਿਨ ਦੀ ਘਾਲਤੂੰ ਥਾਇ ਪਵੈਗਾ ਪਰਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੇਰਾ ਬਰਨਹੈ
 ਜਿਥੇਮੇਰਾ ਨਾਮਜਪੀਦਾਹੈ ਅਤੇਮੇਰੀ ਸਿਫਤਹੋਵੈਗੀ ਓਹ ਅਸਥਾਨ ਮੇਰਾਹੈ ਮੈਂ ਰਿਸ ਅਸ
 ਥਾਨ ਵਿਖੇਗਹਿੰਦਾ ਹਾਂਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਏਹੁ ਵਡਿਆਈਆ ਸਭੁ ਤੇਰੀਆਹੈਨ ਅਰਜਹਾਂ ਤੇਰਾ ਕੀ
 ਰਤਨਹੋਵਾਹੋਵੈ ਸੋਉਸ ਘਰ ਦੀ ਧਰਮਤੈਨੂੰਹੈਨੀ ਤੁਸ ਉਸ ਘਰ ਦੀ ਪਤ ਰਖਣੀਜੀਹੇ
 ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮਜੀ ਏਹੁ ਆਪਨੇਮੇਰੀ ਅਰਜ ਰੁਣ ਲੈਣੀਜੀਤੋਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣਕੇਜੀਸੀ ਪਾ
 ਰ ਬ੍ਰਹਮਜੀ ਕਹਿਆਹੇਨਾਨਕਜੀ ਜਿਥਤੀ ਮੇਰਾ ਜਸਕਰੇਗਾ ਸੇਰਹੁ ਭਾਵੈ ਹੀਕੋਸਾ ਪਾਪੀ
 ਹੋਵੇਗਾ ਕੈਸਾਖੋਦਾਪੁਰਸਹੋਵੇਗਾ ਤੋਮੇਉਸਕੇ ਬਖਸ਼ ਲੇਵਾਗਾ ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਸੀਨੇਪ
 ਰ ਬ੍ਰਹਮਕੀ ਸਿਫਤ ਕੀਤੀਹੇ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮਜੀ ਤੇਰੇਵਿਸਵੇਚਸੇ ਘਨੀਆਂ ਪਹਿਰ ਬਿਤੀ
 ਮਹੀਨੇ ਬਰਸ ਜੇਹਨੂੰਹੈਨ ਸੋਇਤਨਿਆ ਵਿਚ ਤੁਕਰ ਕਰਕੇ ਕਈ ਵੇਸਾਂ ਕਰਖੇਲਤਹੈ
 ਅਰਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੂੰਮੈਨੂੰਏਹੁ ਦਾਨਦੇਹੁ ਜੀਜੇਹਨੂੰ ਵਿਸਵੇਚਸੇ ਘਨੀਆ ਪਹਿਰਾ ਬਿਤੀ
 ਮਹੀਨੇ ਬਰਸ ਰੁਤੀ ਵਾਰ ਘਨੀਆ ਸੋਏਨ ਦਿਨ ਵਿਚਮੈਨੂੰ ਵਿਸਰੇਨਹੀਜੀਤਾਂ ਸੀ
 ਨਿਰੰਕਾਰਜੀ ਕਹਿਆਹੇਨਾਨਕਜੀ ਤੂੰਬਡਾ ਜੇਹਦਕਰਨੇਵਾਲਾਹੈ ਤੂੰਬਡੇਜੇਹਦਕ
 ਤੇਹੈਨ ਅਰਦਨਭੀ ਐਸਾਹੀ ਮਿਗਦਾਹੈ ਜਿਸਾ ਵਿਚਮੈਂ ਖੁਸੀਹੋਵਾਹੈ ਸੀਨਾਨਕ
 ਜੀਜੇਕੋਈ ਤੇਰਾ ਨਾਮਲਵੇਗਾ ਸੋਮੈਂਉਸਦੀ ਮੁਕਤ ਕਰਗਾ ਅਰਜੇਕੋਈ ਵਾਰਿ
 ਗੁਰੂਜੀਕੇ ਨਾਮਦਾਜਾਪਜਪੇਗਾ ਅਤੇ ਔਰੇ ਸੋਜਪਵੈਗਾ ਸੋਸਦਾਹੀ ਸੁਖੀਰਹੇ
 ਗਾਤਾਂ ਫੇਰਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਜੀਨੇਕਹਿਆਹੇਨਾਨਕਜੀ ਜਹਾਂਕੀਰਤਨਹੀ
 ਦਾਹੈਤਹਾਂ ਆਰਤੀ ਭੀਚਹੀਦੀਹੈਜੇਦੇਖਾਂ ਮੇਰੀ ਆਰਤੀਤੂੰਕੈਸੀਹਿਕਕਰੀਹੈਸੋ
 ਤੂੰਮੈਨੂੰਪੜਕਰ ਸੁਨਉਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆਹੇ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮਜੀ ਜੇਹੀਤੂੰਮੈਨੂੰ
 ਮਤਵਿਤੀਹੈਤੇਹੀ ਮੈਂਕਹਿੰਦਾਹਾਂਤਾਂ ਸੀ ਸਤਿਗੁਰੂਜੀ ਕਰਤੇਪੁਰਖ ਅੰਗੇਮਥ
 ਟੇਕਕੇ ਅਰਖੜੇਹੋਇਕਰ ਆਰਤੀ ਲਗਾਗਾਵਨਾ ॥ ਰਗਧਨਾਸਰੀਮ ੪੧
 ਗਗਨਮੈਂਬਾਲਰਵਚੰਦਦੀ ਪਕਬਨੇਤਾਰਕਾ ਮੰਡਲਜਨਕਮੋਤੀ ॥ ਧੁਪਮਾਲਿ
 ਆਨਲੋਪਵਨਚਵਰੋਕਰੇਸਗਲਬਨਰਾਇ ਫੂਲਤਜੋਤੀ ॥ ੧ ॥ ਕੈਸੀਆਰਤੀ
 ਹੋਇਭਵਖੰਡਨਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ਅਨਹਤਾਸਬਦਵਜੀਤਭੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਹਸ

੧੭੬

ਤਵਨੈਨਨਨਾਨੈਨਹਿਤੋਹਿਕਰਿਸਮੁਰਤਿਨਨਏਕਤੋਹੀਸਹਸਪਦਬਿਮਲਨਨਏਕ
ਪਦਗੀਧਿਬਿਨਸਹਸਤਵਰੀਧਿਵਚਲਤਮੋਹੀ॥੨॥ਸਭਮਹਿਜੋਤਿਜੋਤਿਹੈਸੋ
ਇ॥ਤਿਸਦੇਚਾਨਣਸਭਿਮਹਿਚਾਨਣਹੋਇ॥ਗੁਰਸਾਖੀਜੋਤਿਪਗਾਟਹੋਇ॥ਜੋਤਿ
ਸਭਵੈਸੁਆਰਤੀਹੋਇ॥੩॥ਹਰਿਚਰਨਕਮਲਮਕਰਦਲੋਭਿਤਮਨੋਅਨਦਿਨੋ
ਮੋਹਿਆਹੀਪਿਆਸਾ॥ਕ੍ਰਿਪਾਜਲਦੇਹਿਨਨਕਸਾਰਗਕਉਹੋਇਜਾਤੇ॥ਤੇਰੇਨ
ਇਵਾਸਾ॥੪॥੧॥ ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਥਾ॥ਸ੍ਰੀਗੁਰਨਾਨਕਸਾਹਿਬਜੀਕਹਿਦੇਹੈ
ਨਹੇਸ੍ਰੀਪਾਰਬ੍ਰਹਮਜੀਗਗਨਆਕਾਸਅਰਧਰਤੀਜੋਹੈਸੋਏਹੁਦੋਨੋਮੰਡਲਹੈ
ਨਸੋਏਹੁਦੋਨੋਤੇਰੇਆਰਤੀਕਰਨੇਦੇਬਾਲਹੈਨਅਰਚਦਿਸੁਰਜਾਵਿਚਜੋਤਾਂਜਰ
ਰਹੀਆਂਹੈਨਅਰਆਕਾਸਵਿਚਤਾਰੇਜੋਹੈਨਸੋਤੇਰੇਬਾਲਵਿਚਮੋਤੀਹੈਨਅ
ਰਪਵਣਜੋਝਲਤਾਹੈਸੋਏਹੁਚਵਰਹੈਅਗਨਿਤਨੀਬਨਹਾਇਹੈਸੋਤੇਨੂੰਫੁ
ਲਚੜਦੇਹੈਨਹੇਭੁਵਖੰਡਨਾਸਿਸਰਮਾਇਆਕੋਦੁਰਕਰਕੇਆਪਨੀਚਰਨੀ
ਲਗਾਇਲੇਹੁਮੇਰੇਤਾਂਈਏਹੁਤੇਰੀਆਰਤੀਹਰਏਕਸਮੇਵੇਲੇਹੋਇਰਹੀਹੈਅ
ਨਹਦਸਬਦਜੋਵਜਦੇਹੈਨਤੇਰੇਦੁਆਰੇਉਪਰਹਰਵੇਲੇਜਿਨਾਸਬਦਾਦੀਹਦਨ
ਹੀਸੋਦਸਵੇਦੁਆਰਵਿਚਵਜਦੇਹਨਹੋਨਿਰੰਕਾਰਜੀਜਿਤਨੇਜਗਤਵਿਖੇਜੀਵਹੈ
ਨਤਿਨਦੇਮੁਖਜੋਹੈਨਅਰਨੇਤ੍ਰਜੋਹੈਨਸੋਤਿਨਾਵਿਚਸਰੇਤੇਰੀਹੀਜੋਤਿਜਗਦੀ
ਹੈਅਤੇਤੇਰੀਜੋਤਿਕਰਕੇਉਨਨੂੰਉਜਾਲਾਹੈਅਰਸਹਸਹੀਤੇਰੇਚਹਨਹੈਨਨਿ
ਮਲਅਰਅਨੇਕਹੀਗੰਧਬਤੋਰੇਤਾਂਈਗਾਵਦੇਹੈਨਅਰਦੇਵਤੇਜੋਹੈਨਸੋਭੀਤੇ
ਰੇਚਰਨਕਮਲਕੋਧਿਆਵਦੇਹੈਨਅਰਤੇਰੇਚਲਤਜੋਚਾਲਿਤ੍ਰਹੈਨਤਿਨਾਵਾਅ
ਤਕੋਈਨਾਹੀਪਾਇਸਕਦਮੈਤੇਰੀਆਰਤੀਕਿਉਕਰਸਕਾਂਜੀਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਦੇ
ਵਤਾਅਤਿਨਹੀਪਾਵਤੇਹੋਸੀਠਕਰਜੀਜਿਤਨੇਜੀਵਹੈਨਸੋਤਿਨਸਭਨਾਵਿਚਤੇ
ਰੀਹੀਜੋਤਿਹੈਅਰਤੇਰੀਰੂਪਹੈਹੋਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀਤਿਨਸਰਬਘਟਾਵਿਖੇ
ਤੀਆਪਹੀਸਮਾਇਰਹਿਆਹੈਅਤੇਹੋਸੀਨਿਰੰਕਾਰਜੀਤਿਨਾਵਿਚਤੇਰੀਜੋਤਿ
ਕਰਕੇਚਾਨਣਾਹੈਤੇਕਥੀਇਤ੍ਰਹੋਰਦੂਸਰਾਕੋਈਨਹੀਹੋਸੀਠਕਰਜੀਹੋਪਭ
ਜੀਤੇਰੇਚਰਨਕਮਲਜੋਹੈਨਸੋਤਿਨਦਾਮੈਨੂੰਆਸਾਹੈਅਰਤੇਰੇਚਰਨਰੂਪਕ
ਮਲਾਦਾਏਲੀਜੋਮੇਰਾਮਨਰੂਪੀਭੁਵਰਾਹੈਅਰਕਮਲਮੈਰਜਜੋਹੋਤੀਹੈਸੋ
ਤਿਰੇਚਰਨਕਮਲਾਦੀਰਜਜੋਚਰਨਰਜਹੈਸੋਮੇਰੇਕੋਮਿਲੇਅਨਾਦਿਨਰਾਤ੍ਰਵਿ
ਨਜੋਮੈਨੂੰਪਿਆਸਲਗੀਹੋਇਹੀਹੈਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪਜਲਮੈਨੂੰਦਿਓਹੋਮੇਰੇਪਭ

ਜੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਜੋ ਹੈਨ ਤਿਨ ਚਰਨ ਦੀ ਰਜਦਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜੋ ਲੋਭੀ ਹੈ ਹੋ ਪੁ
 ਮੇਸਰ ਜੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਸਾਥ ਰਾਤ ਦਿਨ ਮੇਰਾ ਮਨ ਲੁਭਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਚਾੜ੍ਹੀ
 ਕ ਸੁਤੀ ਬੁੰਦ ਕੋ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ ਸੁਤੀ ਨਿਛੜ ਕੀ ਬਰਖਾ ਕੋ ਚਾੜ੍ਹੀ ਕ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੈ ਸੇ
 ਹੋ ਠਕੁਰ ਜੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪਿਆਸ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਲਗੀ ਹੈ ਜੋ ਫਿ ਪਾ ਕਰ ਕੇ ਮੇਰੇ
 ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੀ ਜੀਏ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਠਕੁਰ ਜੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪਿਆਸ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਮੇ
 ਰਾ ਮਨ ਵਿਰਲਾ ਪਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੀ ਕਿ
 ਰਪਾ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਹੈ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਦਾ ਹੀ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹਿੰਦਾ
 ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਰਾਪ ਬਿਸਭ ਬਖਸਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਿਫਤ ਕਰਨੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ
 ਹਾਂ ਬਡਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਅਰ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸਿਫਤ ਕਰਦਾ ਹੈ
 ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਮੈਂ ਸਹਾਰਨ ਹੀ ਸਕਦਾ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸਿਫਤ ਕਰਦਾ ਹੈ
 ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਬੰਦਾ ਹੋਇਕਰ ਸਿਫਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪਕ ਕਿਸੇ ਜਗਾ ਨਹੀ
 ਜਣਾਇਆ ਅਰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਰੀਕਤ ਭੀ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਪਰ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਮੇਰੇ ਸਿਫਤ ਕਬੂਲ ਪਾਈ ਹੈ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਉਪਰ ਸਿਧ ਹੋਵੇਗਾ
 ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਕਰੇਗਾ ਮੈਂ ਉਸ ਕੋ ਬਖਸ਼ ਲਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰੀ ਸੁਭ ਉਮੇ ਪਰ ਵਿਰਤ ਹੋਏ
 ਸਮਾਧ ਥੀ ਉਥਾਨ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਧਿਆਨ ਥੀ ਉਥਾਨ ਹੋਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿ
 ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਆਪ ਭੀ ਜਪਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵ ਕੋ ਭੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਰ
 ਹੋਰ ਨਾ ਪਾਸੋਂ ਭੀ ਜਪ ਕਰਾਵਦੇ ਹੈਨ ਬਾਏ ਜੀ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਏਹੁ ਬਿਆਪੀ ਜੋ ਸਭ
 ਸੰਸਾਰ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਉਧਰੇ ਪਰਮ ਪਦਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵੇ

ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਭਰਥਰੀ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਦੀ ਚਲੀ ਹੈ ਜੀ॥

ਵਇਆ ਔਰ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਪਰਕ ਵਲ ਵਤ ਨੇੜ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੇ ਸੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਹ
 ਮੇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਰਬ ਕੋ ਗਤ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਜਿ
 ਸ ਗੁਰੂ ਕੀ ਜੋਤਿ ਜਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਜਗਤ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਤੇ ਹੈ
 ਮਨ ਵਾਛਤ ਫਲ ਕੇ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਸੁਬ ਦੁਖਾ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਮੰਗ ਲਕਰ ਤੇ
 ਹੈਂ ਤਿਨ ਦੇ ਚਰਨ ਦੀ ਸਰਨ ਹੋਂ ਜੈ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਜਹਾ ਕਹਾਂ ਪਰਮੇਸਰ
 ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਭਗਤ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਤਹਾਂ ਗਵਨ ਕੀਆ ਜਹਾਂ ਜੋਰੀਆ ਕੇ ਸੇ

੧੭੮

ਵਕਹੈ ਸਭੀ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਕੋ ਗਤੀ ਦੇ ਵਣੇ ਕੇ ਵਸਤੇ ਸਿਸਾਰ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ
 ਮਾਰਗ ਦਿਖਾਵਣੇ ਦਾਸਤੇ ਸੈਰ ਕਰਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈ ਤਹਾ ਗਏ ਜਹਾ ਭੁਰਖੀ ਕੋ ਉਡੀ
 ਕ ਲਗਾਰਹੀ ਸੀ ਉਸਦੇ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਭੁਰਖਰੀ ਕਾ ਜਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਦੇਸ ਕੋ
 ਲਿਖ ਕੇ ਤਹਾ ਗਏ ਜਹਾ ਜੋਗੀ ਚਕੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾਮਰ
 ਦਾ ਨਾਭੀ ਸਿਰਾ ਹੀ ਹੈ ਭੁਰਖੀ ਜੀ ਆਪਨੇ ਆਸੁ ਮਸੈ ਕਹੀ ਗਇਆ ਹੁਆ ਥਾ ਤ
 ਹਾ ਜਾਇਕੇ ਬੇਦੀ ਬੀਸ ਕੇ ਸੂਚਜ ਬੈਠ ਗਏ ਕਿਤਨਾ ਕਾ ਸਮਾਧੀ ਤਨੇ ਤੇ ਭੁਖੀ ਆਯਾ
 ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਆਇਕਰ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਕੋ ਪਾਸ
 ਬੈਠ ਗਿਆ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਹੋ ਸਤਿ ਜੀ ਕਿਸ ਦੇਸਤੇ ਆਏ ਹੋ ਅਰਕਿਸ ਦੇਸ ਕੋ ਜਾਵੇ
 ਗੇ ਅਰ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਭੀ ਕਹਿਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਾਵਿਤ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਰੂਪ
 ਦੇਖ ਕਰ ਬਾਲਾ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਪਜਾਬ ਦੇਸ ਕੀ ਧਰਤੀ ਸੇ ਆਏ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੀ ਇਨਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਅਸੀ ਇਨਕੇ ਸੇਵਕ ਹੈ ਦੇਸ ਦੀ ਮੈਲ ਕ
 ਰਨ ਦਾਸਤੇ ਆਏ ਹੈ ਸੁਨ ਕੇ ਭੁਰਖਰੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ
 ਦੇ ਚਰਨ ਪੁਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਅਰਕਹਿ ਓਸ ਅਜ ਮੇਰੇ ਧੰਨ ਭਾਗ ਹੋਏ ਆਪ
 ਦਾ ਵਰਸਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਚੰਡੀਕਾਲ ਦਾ ਉਡੀਕ ਵਾਨ ਹੈ ਸਾ ਮੇਰਾ ਮਨੋ ਰਬ ਪੁਰ
 ਨ ਭਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮਾਰੇ ਤਾਈ ਜਾਨਤੈ ਹੋ ਅਰਕਿ
 ਸ ਦੇ ਕਹੇ ਉਡੀਕ ਦੇ ਹੋਤ ਬ ਭੁਰਖੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਭੁਗਵਾਨ ਜੀ ਇਕ ਸਮੇਂ ਨਾਰਦ
 ਮੁਨੀ ਸਰ ਰਟਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ਰੰਗੇ ਹੁਏ ਮੇਨੇ ਨਮਸ
 ਕਾਰ ਕਰੀ ਉਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਅਸੀਰ ਬਾਦ ਦਈ ਅਰ ਮੇਨੇ ਕੁਛ ਪੁਛਨੇ ਦਾਸਤੇ
 ਬਾਣੀ ਬੰਨੀ ਤਬ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਭੁਰਖੀ ਜੀ ਅਬ ਕਲੀਕਾਲ ਕੇ ਸ
 ਮੇਂ ਮੇਂ ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਰ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੇ ਅਵਤਾਰ
 ਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਮਹਾਰਾਜ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੀ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਕਿਤ
 ਨੇ ਕਕਾਲ ਕੋ ਬੀਤੀ ਤਹੋਇਆ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕ ਉਤ੍ਰ ਦੇਵੇਗੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਭੁਗ
 ਤੀ ਦਾ ਮਾਰਗ ਸਿਸਾਰਾਵੇ ਥੇ ਪਰਵਿਰਤ ਕਰੈਗੇ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਖੇ ਓਪ ਦੇਸ
 ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਕਗਾਰ ਹੋ ਸ੍ਵਪਿਥਵੀ ਮੇਂ ਗਵਨ ਕਰਹਿਗੇ ਸਰਬਾਸਿਧੋ ਕੇ ਸ
 ਬਰਚਾਰ ਹੋਵੈਗੀ ਪ੍ਰਥਮ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਬ ਮੇਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਬ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਤੁਮ
 ਓਨ ਕੋਈ ਹਾਂ ਉਡੀਕ ਲਉ ਜੇਤੁ ਮਾਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਪੁਛਨੇ ਕੀ ਰਾਹੁ ਹੋਵੈਗੀ ਸੋ ਪੁਛ
 ਲੈਣਾ ਜਬ ਸੇ ਮੇਂ ਸੀ ਨਾਰਦ ਸੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਦਿਨ ਬੀ ਮੇਂ ਉਡੀਕ ਦਾ ਹੋ ਸੋ ਮੁ

੧੭੯

ਨੀਸਰਜੀਕਕਹਿਣਾਅਜਸਚਹੋਇਆਹੈਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹੈਕੁਬਰੀ
ਜੀਜੋਪੁਛਨਹੈਸੋਕਹੀਏਤਬਭਰਬਰੀਜੀਕਹਿਭੈਰੇਗੁਰੂਜੀਮੈਨੇਹਠਜੋਗਸਾ
ਧਿਆਮਨਕੋਰੋਕਿਆਅਨੇਕਰੀਤਕਰਕੇਮਨਕੋਨਿਰਮਲਹੋਵਨੇਤੇਸੁਭਗਤਿ
ਪਾਪਤਹੋਤੀਹੈਜਨਮਮਰਨਮਿਟਜਾਤਾਹੈਜਬਤਕਏਹੁਮਨਮਲੀਨਰਹਿਤਾਹੈਤ
ਬਲਗਬੰਧਨਹੀਰਹਿਤੇਹੈਹੇਮਹਾਰਜਭਗਤਿਵਿਖੇਮਨਕਿਸਤਰਾਨਿਰਮਲ
ਹੋਤਾਹੈਬਿਨਯੋਗਤੇਮਨਕੋਬਿਰਤਾਨਹੀਹੋਤੀਅਤੇਦੁਸਰਾਸਿਧਪਿਆਲਾ
ਪੀਕਰਮਸਤਨੋਹੋਇਰਹਿਤੇਹੈਅਨਾਹਦਧੁਨਿਮੈਲਗੇਰਹਿਤੇਹੈਬਿਸੈਬਾਸ
ਨਤੇਰਹਿਤਹੋਇਕਰਗਤਿਨਾਇਕਭਗਵੰਤਮੈਲਿਵਲੀਨਹੋਇਰਹਿਤੇਹੈ
ਭਗਤਿਮੈਕਿਸਕੇਬਲਕਰਪਰਮੇਸਰਮੈਲਿਵਲਾਗਤੀਹੈਵੈਰਾਗਕੋਸੇਵਿ
ਕੁਹੋਵਨਾਹੈਬਿਨਵੈਰਾਗਪ੍ਰੇਮਨਹੀਜਾਗਤਾਏਹੁਵੈਨੇਸੀਸੇਨਾਰਦਜੀਅਗੇਮੈ
ਨੇਕਹੋਸੇਤੇਤੁਮਾਰੇਸੇਭੀਮੈਪੁਛਤਹੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਤੇਹੈਸੁਨੋਹੇਭਰਬਰੀ
ਪਰਮਾਸਿਆਨੇਤੁਮਹੋਬਿਨਾਮਨਨਿਰਮਲਹੋਏਤੇਸੁਭਗਤਿਨਹੀਮਨਯੋਗਸੇ
ਬਿਨਾਨਿਰਮਲਨਹੀਹੋਤਾਇਸੀਵਾਸਤੇਭਗਤਯੋਗਪਰਮੇਸਰਨੇਕੀਆਹੈਜੋ
ਉਤਮਪੁਰਸ਼ਸਦਗਤੀਕੀਇਛੋਵਾਲੇਹੈਨਤਿਨਕੋਭਗਤਯੋਗਮਿਲਤਾਹੈ॥

ਆਸਾਮਹਲਾ੧
ਹਿਮੁਦਾਖਿਬਾਖਿ
ਫੈਭਲਾਕਰਮਨ
ਵਹੁ॥੧॥ਬਾਬਾ
ਗੁਰਗੀਪਰਮਤ
ਨਾਮਨਿਰੰਜਨਪ
ਕਰਭੋਰੀ॥੧॥੨

ਗੁਰਕਾਸਬਦਮਨਹਿ
ਮਾਹੰਦਾਵਹੁਜੋਕਿਛੁਕ
ਉਸਹਜਿਜੋਗਨਿਧਪਾ
ਜੁਗਤਜੀਉਜੁਗਹਜੁ
ਤਮਹਿਜੋਗੀਅਮ੍ਰਿਤ
ਇਆਗਿਆਨਕਾਇਅ
ਹਾਉ॥ਸਿਵਨਗੀਮੇਅ॥

ਸਨਬੈਸਉਕਲਪਾਤਿਆਗੀਬਾਦੀ॥ਸਿੰਝੀਸਬਦਸਦਾਧੁਨਿਸੋਹੈਅਹਿਨਿਸ
ਪੂਰੇਨਦੀ॥੨॥ਪਤਿਵੀਰਚਾਗੀਆਨਮਤਿਭੰਡਵਰਤਮਨਵਿਭੂਤੀ॥ਹਰਿਕੀਰ
ਤਰਹਰਾਸਹਮਾਰੀਗੁਰਮੁਖਪਬਅਤੀਤੀ॥੩॥ਸਗਲੀਜੋਤਿਹਮਾਰੀਸੀਧਿਅ॥
ਨਾਨਵਰਨਅਨੇਕੀ॥ਕਹੁਨਾਨਕਸੁਣਭਰਬਰਜੋਗੀਪਾਰਬ੍ਰਹਮਾਛਿਵਏਕੀ॥
੪॥੧॥ ਹੇਭਰਬਰੀਜੀਐਸਾਜੋਗਜੋਪ੍ਰਾਨੀਧਰਨਕਰਨਗੋਤਿਨਦੇਮਨਬ
ਸਗਲੀਮੈਲਨਿਵਰਤਹੋਵੈਗੀਅਤੇਪਿਆਲਾਜੇਹਨਾਤੈਨੇਵਰਨਨਕੀਆਹੈ

੧੮੦

ਸੋ ਅਬ ਸੁਨਹੁ ਕੀ ਦੇ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ ਅਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਗੁਰ ਕਰ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਕਰ
 ਧਵੈ ਕਰ ਕਰੀ ਕਸ ਪਵੀਐ॥ ਭਾਣੀ ਭਵਨ ਪੇ ਮਕਾ ਪੋਚਾਇ ਤਰਸਾ ਮਿਰਚੁ ਆਈਐ॥
 ੧॥ ਬਾਬਾ ਮਨ ਮਤ ਦੋਰੇ ਮਰਸ ਪੀਵੈ ਸਹਜ ਰੰਗ ਰਚਿ ਰਹਿਆ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਬ ਨੀ ਪੇ ਮਾਲਿ
 ਵਲਾ ਗੀ ਸਬਦ ਅਨਾਹਟ ਗਹਿਆ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਪੂਰਾ ਸਾਰੁ ਪਿਆਲਾ ਸਹਜੇ ਤਿਸਾਹਿ ਪਿ
 ਆਏ ਜਾ ਕੋ ਨ ਵਰਿਕਰੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾਵਾ ਪਾਰੀ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਮਵਛੁਛੈ ਭਾਵ ਪਰੈ॥ ੨॥ ਗੁਰ ਕੀ
 ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਣੀ ਪੀਵਤ ਹੀ ਪਰਵਣੁ ਭਇਆ॥ ਵਰਦਰਸਨ ਕਾ ਪੀਤ ਮਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ
 ਬੇਕੁੰਠੈ ਕਰੈ ਕਿਆ॥ ੩॥ ਸਿਫਤੀ ਰਤਾ ਸਦਾ ਬੈਰਾ ਗੀਜੂ ਐ ਜਨ ਮਨ ਹਰੈ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ
 ਏਕੁ ਰਬਰ ਜੋ ਗੀਖੀ ਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਏ॥ ੪॥ ੧॥ ਸੀਕਰਤਾਰ ਦੀ ਸਿਫਤ ਮੇਂ ਰੰਗੇ ਹੁਏ ਪ
 ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਆਵਾਸ ਨਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਅਹੈ ਨ ਪਰਮੇਸਰ
 ਦੇ ਚਰਨ ਦੀ ਪੀਤ ਮੇਂ ਮਸਤਾਨੇ ਹੁਏ ਹੁਏ ਸਾਰੇ ਬੰਧਨ ਸੀਸਰ ਦੇ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਨ ਸੁਣ ਕੇ ਭਰ
 ਬਰੀ ਜੀ ਦੇ ਮਨ ਦਾ ਸੀਸਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਭਗਤੀ ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਸੁਣ ਕੇ ਹਥ ਜੋ
 ਰੂਕੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਭਗਵੰਤ ਜੋ ਸਬ ਸੁਖ ਦੀ ਰਾਸ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਭਗਤੀ
 ਮੇਂ ਅਰ ਪੇ ਮੇਂ ਮਤਿ ਜਿਸ ਦੀ ਭਿਜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਐਸੇ ਪਸਨ ਉਤ ਕਰਕੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਤਹਾਂ ਸੇ ਗਮਨ ਕਰਨੇ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰੀ ਭਰਬਰੀ ਜੀ ਨੇ ਹਾਥ ਜੋ ਰੂਕੇ ਕਹਿ ਆਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਆਪਦ ਰਸਨ ਦੇਵੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਕੀ ਲਾਲਸਾ ਲਗਾ ਰਹੀ ਥੀ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੈ ਭਰਬਰੀ ਹਮਾਰਾ ਤੁਮਾਰਾ ਮੇਲਾ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਚਿ
 ਰ ਹੋਤਾ ਰਹੇਗਾ ਹਮ ਆਪਕਾ ਦਰਸਨ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਕਰੇਗੇ ਜੀ ਏਹੁ ਕਹਿਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਅਗੇ ਕੋ ਗਵਨ ਕਰਤੇ ਭੁਏ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਸੰਗਿ ਹੈਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕੇ ਸੰਗ
 ਸਾਬਿਲਾਸ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਕਿਤਨੇ ਕਕੋਸ਼ ਦਹਾਸੇ ਅਗੇ ਕੋ ਚਲਾ ਗਏ ਏਕ
 ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਮਨ
 ਭਰਮਾਇਆ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਏਹੁ ਆਈ ਮੇਂ ਹੁਣ ਘਰ ਨੂੰ ਜਵਾਂਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਹ
 ਥੋ ਜੋ ਰੂਕੇ ਕਹਣ ਲਗਾ
 ਵੇਵੇ ਮੇਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ
 ਸਹੋਇ ਆਹੈ ਮੇਂ ਅਗਾ
 ਵਿਦਾ ਦੇਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਤੋਰੇ
 ਲਾਇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਜਾਣ ਦਾਨ ਹੀ

ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ
 ਜਾਵਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਉਦਾ
 ਹਾਨੀ ਜਾਵਾ ਮੇਂ ਨੂੰ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ
 ਸਤੇ ਵਿਚ ਬਡੀ ਬ
 ਏਹ ਤੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਖ

ਇਸਦੇਗੀ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰਹੁ ਭੁਆਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਉਦਾਸ ਕਿਉ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣੇ
 ਵਿਚ ਤੈਨੂੰ ਕਿਆ ਦੁਖ ਹੈ ਸਗੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਸੈਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਰਹਿੰਦਾ
 ਰਹਿਆ ਹੈ ਬਹੁਤ ਤਰਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਪਰ ਮਨਿ ਨਹੀ ਭਾਈ ਬਾਢੇ ਭੀ ਸਮ
 ਝਾਇਆ ਅਵੇ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਜਾਹੁ ਨਹੀ ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹਈ ਹੁਣ ਸੈਭ
 ਲਜਾਹੁ ਨਹੀ ਪਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਪਨੇ ਕੁਟੀਬੀਆ ਦਾ ਮੋਹ ਜਾਗਿਆ ਰਖਿਆ ਰਹੇ ਨਹੀ
 ਐਸਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੈ ਸੇ ਕਰ ਖਰੀਦੇ ਪਰ ਸਕੋਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੁਟਵੇਵੇ ਏਹੁ ਹੀ ਕਹੇ ਮ
 ਰਦਾਨ ਹੁਣ ਹੀ ਘਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ ਕੋਈ ਐਸਾ ਭੂਤ ਲਗਾ ਗਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹਟਕਿ
 ਆਰੇ ਨਹੀ ਬਹੁਤੇਰਾ ਹੀ ਅਖਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਾ ਲੀਤੀ ਬੁ
 ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇ ਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਜਬ ਮਰਦਾਨਾ ਟੁਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਬਲੇ
 ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਹੁਣ ਕਿਆ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਆਪਕੀ ਰਜਾ
 ਵਿਚੋਂ ਸੋਈ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤੇ ਬਾਲਾ ਜੀ ਗਲ ਬਾਰ ਵਿਚ ਬੈਠ ਗਏ ਅ
 ਗਾਹਾ ਨੂੰ ਟੁਰਨ ਨਹੀ ਜਾਵਾਇ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲ
 ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰਾਕਸ਼ੇ ਪਕੜਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰੂਹੇ ਵਿਚ ਤਲਣ ਲਗਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬ
 ਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਲਣ ਵੇਰੋ ਅਰਖਾਵੇ ਏਹੁ ਆਖੇ ਜੋ ਨਹੀ ਲਗਾਵਾ ਤਾਂ ਤੁ
 ਸੀ ਕਿਆ ਕਰੋ ਤੁਹਾਡਾ ਬਚਨ ਖਾਲੀ ਨਹੀ ਜਾਣਾ ਸੀ ਤੁਸਾਂ ਜੁਅਵਜ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਰ
 ਹਿ ਵਿਚ ਬਲਾਇ ਹਈ ਸੋ ਹੁਣ ਬਲਾਇ ਮਿਲੀ ਰਹੀ
 ਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉ ਬੁਝਿ ਠਖਰੇ ਹੋਏ ਆਖਣ ਲ
 ਗੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਲ ਲੀਤੇ ਦੀ ਸਰਮ ਹੋਈ ਹੋਤੇ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਸਾਡੇ ਕੀਮਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਏਏ ਕਿਤਨੀ ਕ ਦੂਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਜੀ ਕਹੀ ਹੈ ਨਵੇ ਕੋਹ ਉਪਰ ਹੈ ਉਧਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰਾਕਸ਼
 ਕਰੂ ਕੇ ਆਪਨੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀਮਦਾ ਹੈ ਮੁਹਿ ਪੀਲਾ ਹੋਇ ਗਿਆ
 ਹੈ ਬਡਾ ਵੀਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰੇ ਬਗੈਰ ਹੋਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੋਮ
 ਹਰ ਜਕੋਈ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣਨੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀ ਬਡਾ ਭੈ ਕਰੈ ਬਨ ਦੇ ਖਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਧੀਰ
 ਜ ਦੂਰ ਹੋਇ ਗਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਜਦ ਮੇਂ ਅਪਰਾਧ ਕੀਆ ਹੈ
 ਤੋਭੀ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਫਿਰ ਪਾ ਕਰਨੇ ਕਾ ਬਿਰਦੁ ਹੈ ਆਪਕਾ ਭੈ ਕਾ ਵਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋਲੇ ਕਪ
 ਰੇਲੇ ਕਕਾ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਪਰਾਬਨ ਕਰਦਾ ਹੀ ਸੀ ਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸ ਰਾਕਸ਼ ਤੇ

੧੮੨

ਮੈਨੂੰ ਛੁਡਾਵੋ..... ਫੇਰ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਬਰਨਕ ਦੇ ਨਫੇਰੇ ਗਾ ਤੁਮਰੀ ਨਬੀਧ
 ਹੋਏ ਦੁਰਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋਇਓ ਬਾਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਜ ਤਾਂ ਨਹੀ ਪਹੁੰਚਾਗਾ ਤ
 ਬਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲੇ ਦੀ ਬਾਂਹ ਪਕੜੀ ਤੁਰਤ ਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਨਜੀਕ ਪਹੁੰਚੇ ਤੋਂ
 ਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਡੇ ਪਹੁੰਚਨ ਤੋਂ ਅਗੇ ਰਾਕਸ ਖਾਇ ਜਵੇਗਾ ਤਾਂ
 ਪਲਕ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਜਾਪੇ ਨਹੀ ਕਿਏ ਬੇਹੀ ਸਾਂ ਕਿਉਂ ਬੇਹੀ ਪ
 ਹੁੰਚਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਆਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਹਸਕਰ ਲਗੇ ਪੁਛਣ ਕਿਉਂ
 ਮਰਦਾਨੀਆ ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤ ਸਰਮੀਦ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬੋਲੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਦੇਖ ਕੜਾਹਾ ਤਪਦਾ ਹਈ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਤਲ ਏਵ
 ਸਤੇ ਤਪਦਾ ਹੈ ਰਾਕਸ ਤਪਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਖਾਵੇਗਾ ਪਰ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਛਪਰ ਹੀ ਏ
 ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇਹੇ ਆਏ ਤੇਹੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀ ਆਏ ਜੇਕਰ ਰਾਕਸ ਤਲ
 ਕੇ ਖਾਇ ਗਇਆ ਫੇਰ ਕਿਆ ਹੁਬ ਆਵੇਗਾ ਜੇਕੁ ਛਕਰਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਜੇਕਰ ਤਾਰਕਿਆ
 ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਖੜੇ ਰਾਸੀ ਤਿਉ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਗੁਸੇ ਨਾਲ ਪਕੜ ਕ
 ਰਕੜਾ ਹੋਵਿਚ ਸੁਟ ਘਾਤਿਆ ਕੜਾਹਾ ਅਜੇਹਾ ਠੰਢਾ ਸੀਤਲ ਹੋਇ ਗਿਆ ਜਿਉ ਪੋ
 ਹਦਾ ਕਕਰ ਜੀ ਮਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਖਸ ਦੇਖ ਕਰਹੈ ਰਾਨ ਹੋਇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੜਾ ਹੋਵੇ ਹੋਂ ਤਾਂ
 ਗਬੁੜ ਗਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਰਾਕਸ ਨੂੰ ਸਵਾਧਾ ਨਦਿ ਖਾਈ ਵਿਤੀ ਤਾਂ ਰਾਕਸ
 ਬੋਲਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ ਤੇਰੇ ਆਇਆਂ ਹੋਇਆ ਮੇਰਾ ਕੜਾਹਾ ਸੀਤਲ
 ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਹਸਕਰ ਕਹਿਆ ਕੌਣ ਰਾਕਸ ਤੂੰ ਖਾਹੁ ਤਾਂ ਇਸ
 ਤਾਈ ਰਖਿਆ ਕਿਉਂ ਹਈ ਤਾਂ ਰਾਕਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਭਾਈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਕਿਥੋ ਜਾਣਦ
 ਹੈਂ ਅਰਤੂੰ ਪੈਦੇ ਕਿਥੋ ਹੋਇਆ ਹੈਂ ਸਚ ਆਖਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਬਦ ਕਹਿਆ ॥ ਰਾਗੁ ਮ
 ਰੂਮ ਹਲਾ ॥ ॥ ਫੁਟੇ ਆਂਡ ਭਰਮ ਕਾ ਮਨ ਹਿਭੁਇ ਚਿਪਰ ਗਾਸਾ ਕਾਟੀ ਬੇਰੀ ਪਗਹਿ
 ਤੇ ਗੁਰਕੀ ਨੀਬੰਦ ਖਲਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹਿਓ ਤਪਤ ਕੜਾਹਾ ਬੁਝਾਗਿਆ
 ਗੁਰਸੀਤਲ ਨਾਮ ਦੀਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਬ ਤੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਭਇਆ ਤਬ ਛੋੜ ਗਏ ਨਿ
 ਗਹਾਰਾ ॥ ਜੇ ਸਕੀ ਅਟਕਤਿ ਸੇਤੇ ਛੁਟ ਕੀ ਤਬ ਕਹਾ ਕਰੇ ਕੋਟ ਵਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਚੁਕਾ ਭਾਰ ਭ
 ਰਮ ਕਾ ਹੋਇ ਨਿਹਕ ਮਾ ॥ ਸਚਾਰ ਤੇ ਕੰਢੈ ਚੜ੍ਹੇ ਗੁਰਕੀ ਨੇ ਧਰਮਾ ॥ ੩ ॥ ਸਚ ਬਾਨ ਸਚ ਬੈ
 ਸਕਾ ਸਚ ਸੁਆਉ ਬਣਾਇਆ ॥ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਚ ਵਖਰੇ ਨਾਨਕ ਘਰ ਪਾਇਆ ॥
 ੪ ॥ ੧ ॥ ਏਹੁ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕਰਕੋ ਫੇਰ ਰਾਕਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਆ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਚਹਿ

ਪਾਇਆ ਅਰਉ ਠੇਨਾਹੀ ਅਤੇ ਆਖਨ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਂ ਵਡੇ ਵਡੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ
 ਹੈਨ ਹੁਨ ਮੇਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀ ਬਖਸੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਕੌਰੂ ਰਾਕਸ ਤੇ
 ਰਾਤ ਰਾਮਦਾਸ ਮਰਦਾਨ ਰਬਾਬੀ ਹਈ ਜੇਤੀ ਏਸ ਤਾਈ ਮਨਿਗਾ ਤਾ ਤੇ ਗੀ ਗਾਤਿ ਹੋਵੇ
 ਗੀ ਤਾਂ ਕੌਰੂ ਰਾਕਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੀ
 ਆਖੇ ਤਾਂ ਓਹ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋਭਾਈ ਕੌਰੂ ਹੁਣ ਤੂੰ ਅ
 ਸਾਨੂੰ ਕਿਆ ਆਖਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਕੌਰੂ ਰਾਕਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀ ਮੇਂ ਨੂੰ ਕੁਛ ਹੁ
 ਕਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲਿਆਵਾ ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀ ਅਚਰੇ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਹੋਕੋ ਰਾਕਸ ਤੂੰ ਕੁਛ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਦੇ ਖਾਵਨ ਵਾਸਤੇ ਲੈ ਆਓ ਅ ਰਮਦਾਨ ਬਹੁਤ ਦਿ
 ਨਾ ਦੁਖਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੌਰੂ ਰਾਕਸ ਜੰਗ ਲ ਨੂੰ ਦੋ ਪ੍ਰਯਾ ਜਾਇਕ
 ਰ ਅੇਸੇ ਮੇਵੇ ਲਿਆਯਾ ਜੇ ਸਾਰੇ ਜ ਏ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅ
 ਇਕ ਰਮੇਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿ ਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ
 ਆ ਅਉ ਮਰਦਾਨਿਆ ਮੇਵਾ ਖਾਹੁ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਸਭ ਕੁਝ ਖਾਧਾ ਹੈ ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਮੇਂ ਨੂੰ ਖੁਸੀ ਕਰੋ ਜੀ ਜੇ ਮੇਤੁਹਾਨਾ ਹੁਕਮ
 ਨਹੀ ਮਨਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਰਾਜੀ
 ਹਾਂ ਅਰ ਹੁਣ ਤੂੰ ਅਸਾਡੇ ਉਤੇ ਖੁਸੀ ਹੁਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹੁਤ ਭੁਲ
 ਜੇਹਾ ਬਾਣੈ ਮੇਂ ਨੂੰ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਜੇਹਾ ਮੇਂ ਨੂੰ ਵੇਹੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਲ
 ਇਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੇ ਤਿੰਨ ਹਿਸੇ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨੇ ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਤਿੰਨ ਬਖਵੇ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੇ ਇਕ ਹਿਸਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਇਕ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਇਕ ਆਪਣੇ ਅਗੇ ਰਖਿ
 ਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਵੋ ਤਾਂ ਬਲ
 ਤੇ ਮਰਦਾਨ ਲਗੇ ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਵਣ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਗੇ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਕੌਰੂ ਕੇ ਦੇ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਕੌਰੂ ਕਾਈ ਨਹੀਂ ਮਨਾ ਕੀਤੀ ਲੈ ਦਿਆਹੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੌਰੂ ਨੇ ਮੁਹਿਪ
 ਇਲੀਤਾ ਤਾਂ ਕੌਰੂ ਦੇ ਕਪਟ ਖੁਲਗਏ ਤਾਂ ਕੌਰੂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੀ ਸਰੂਪ ਬਣ ਬੈਠਾ ਤਾਂ
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਡਿਠਾ ਤਾਂ ਕੌਰੂ ਰਾਕਸ ਦਾ ਅਜਗੈਬੀ ਫਤੂਰ ਲਹਿਰਿਆ ਤਾਂ ਬ
 ਲੇਹ ਬਜੇ ਕਰਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਕਿਆ ਹੋਇ ਰਿਯਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਦੇਖ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨੇ
 ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਵਡੀ ਹੋਰ ਨਗੀ ਲਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁ

੧੮੪

ਠੁਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਾਨੀ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਇਸ ਧਰਤੀ ਜੋ ਅੰਦਰੈ ਸੋਏ ਹਨ ਹੀ ਬਲਾਈ ਆ
 ਵਾਸਤੇ ਅੰਦਰੈ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਖਦਾ ਜਾਹੁ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰਿਗਤ ਮਾਸੇ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਦਿਖਾਵੇਗਾ ਸੋ ਦੇਖਾਂਗੇ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਜਦ ਕੋ ਭੁਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਾ ਲਿ
 ਆ ਤਾਂ ਕੋਭਾ ਦੇਵਤਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋਇ ਗਿਆ ਰਾਕਸ ਦੀ ਦੇਹ ਦਰ ਹੋਇ ਗਈ ਅਤੇ ਖਨ੍ਹੇ
 ਇਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕੀਤੀ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ ਤੁਮ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋ ਮ
 ਨ ਬਣੀ ਤੇ ਪਰੇ ਹੋ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਤੁਮ ਭੁਗਤ ਵਛਲ ਦੀ
 ਨਾਦਿ ਆਲੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਤੇਰੀ ਜੈ ਹੋਵੈ ਮੁਨੀ ਸਰਾ ਕੇ ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ਹੋ
 ਸੀਤਾ ਕੇ ਦਿਰੋਧੀ ਆ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਧਰਮ ਰੂਪ ਹੋ ਸੀਤਾ ਕੇ ਜਗਤ ਮੇਂ ਪਾਲ
 ਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਕੋ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੋ ਅਤਿ ਰਜਾ
 ਮੀ ਤੁਮ ਸੁਬਕਲਾ ਕੇ ਜਾਣਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਭੁਤ ਭੁਤ ਦਿਖਤ ਕੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਕਾ
 ਜਨਮ ਮੇਰਾ ਪੀਛੇ ਬਾਪਿ ਛਲੇ ਜਨਮ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਦਿਵਾ ਪੜੀ ਬੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਤਤ ਦੇ
 ਤਾਬੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸਹਜੇ ਹੀ ਆਏ ਮੇ ਬਡਾ ਅਭਿਮਾਨੀ ਤਿਨ ਨੂੰ ਉਠ ਕੇ ਚਰਨ ਬੰਦ
 ਨਾ ਨਹੀ ਕਰੀ ਬੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਮੂਰਖ ਹਮਾਰਾ ਤੇ ਕੁਛ ਬਿਗਾਨਿਅ
 ਨਹੀ ਪਰ ਦੇਵਾ ਮਾਰ ਗਏ ਹੋ ਤਾਂ ਹੋ ਇਸੀ ਤੇ ਜਾਹੁ ਤੂੰ ਰਾਕਸ ਕੀ ਦੇਹ ਪਾਵੇਗਾ ਬਡਾ
 ਕੁਕਰਮੀ ਹੋਵੇਗਾ ਏਹੁ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸੁਨਕੇ ਮੈ ਬਡਾ ਭੈ ਨੂੰ ਪਾਪਤ ਹੋਇ ਕਰ ਆ
 ਭੁਭੋਇ ਕਰ ਪੂਛਾ ਹੋ ਗੁਰੇ ਇਸ ਸਰਾਪਕਾ ਅਤਿ ਕੋਤਬ ਗੁਰੂ ਸਹਜੇ ਹੀ ਦਿਆਲ
 ਤਾ ਵਾਲੇ ਹੋ ਕਰ ਕਹਿਆ ਸੁਧ ਪਰਮੇਸਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਓਅਕਿਾਰ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਹੋ ਸੋ
 ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਗੇ ਤਿਨੇ ਸਾਬ ਜੋ ਤੇਰਾ ਮਿਲਾ ਪਹੋਵੇਗਾ ਤਬ ਤੇਰਾ ਨਿਸਤਾਰ ਹੋਵੈ
 ਗਾਤਬ ਮੈ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣੇਗਾ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨੇ
 ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਰਪਨ ਦੀਯਾ ਬਾ ਇਸਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਿਸਚ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸ ਮੈ ਜਿਸ ਪੁਰਸਕ
 ਤਨ ਮਾਨਸੁਕਾ ਦੇਖੇਗਾ ਤੂੰ ਤਬ ਜਾਣੀਓ ਇਸਤੇ ਮੇਰੀ ਕਾਲਿ ਆਣ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜੋ
 ਪੁਰਸ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਦੇ ਪਾਵਦ ਰਹਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਈ ਜੋਨ ਮੇ ਆਇਆ ਹੋਇ
 ਗਾ ਤਿਸ ਪੁਰਸਕਾ ਮੁਖ ਇਸ ਦਰਪਨ ਮੇਂ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਨਹੀ ਨਿਗਾ ਆਵੇਗਾ ਗੁਰਾਂ
 ਕੇ ਪਾਸਤੇ ਦਰਪਨ ਲੈ ਰਖਿਆ ਅਰੇ ਇਸ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ ਆਇ ਰਹਿਆ ਹੋ ਜਬ
 ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕੋ ਪਕੜਤਾ ਹੋ ਪਹਿਲੇ ਇਸ ਕੇ ਬੀਰਤੇ ਦੇਖ ਲੇਤਾ ਹੋ ਸੋ ਕੋਈ ਸੁਕ
 ਰ ਕੁਕਰ ਗਯਾ ਸੇਰ ਬਾਂਹ ਇਤਿ ਮਾਦਿਕ ਜੂਨ ਦੇਖਤਾ ਹੋ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਚੇਹਰਾ ਇ
 ਕ ਆਪਕਾ ਹੀ ਮੈ ਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਅਰਮੇਰੀ ਦੇਹ ਭੀ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ ਆਪਕਾ ਦੀਦ

ਰਕੀਏ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸਾਧ ਭੀ ਵਰਹੋਇਆ ਹੈ ਅਬ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਆਇਆ ਵੀਜੀਏ ਸੋ ਮੇ
ਪਵਿਤ੍ਰ ਲੋਕ ਸੁਰਗ ਲੋਕ ਮੇਜਾਵੇ ਨਮਸਕਰ ਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕੋ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਕਾ ਜੈ ਜੈ ਕਰ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਪਰਮਾਧਮ ਕੋ ਗਿਆ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਏਹੁ
ਦਰਪਨ ਹਮ ਲੈ ਚਲੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮਰਦਾਨਾ ਵਿਚ ਰੂਪ ਦਾ ਪਨ ਸੋਹਮਾਰੇ ਪਾ
ਹੈ ਸਬ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਿਸਕਰ ਕੋਹੋ ਤੇ ਹੈ ਸੋ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪ ਦਰਪਨ ਆਪਨੇ ਪਾਸ ਰਖਹੁ ਤਬ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕੋਹੋ ਕੋਹੋ ਦੀ ਸਦ ਗਤੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੇ ਆਗੇ ਕਉ ਚਲਾਵੇ ਕੋ
ਕੋਹੋ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੁਣ ਕਰ ਬਡੇ ਆਨੰਦ ਦੇ ਘਰ ਆਏ ਸਤਾਈ ਪਹਿਰਾਇਕ
ਰਸਮਾਧ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੀ ਲਗੀ ਰਹੀ ਭਰਵਾ ਕੋਈ ਬੁਲਾਇ ਸਕੈ ਨਹੀ ਇਸਨਾਨ
ਖਾਨਪਾਨ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀ ਕੀਆ ਜਬ ਅਠਾਈ ਵੇਂ ਪਹਰ ਸੁਧਾਈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਇ
ਸਨਾਨ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਜੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ਕਬਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹ
ਤੇ ਭੈਂ।

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਬਿਸਤ੍ਰ ਰੂਪੁਰ ਜਵਾਹਰੀ ਕੀ॥

ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਿਸ
ਲੀ ਵਿਨਦਾਰ ਸਤਾ ਆਹਾ ਜੰ
ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਬਹੁ
ਖਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਦਰਨ
ਆਚਲ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇਇ
ਬੇਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ ਆਖੇਗਾ ਸੋ
ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਭੁਖਾ ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਤੇ ਟੁਰਿਆ ਨਹੀ ਜਾਵਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਵਿਲਾਇ ਦੇ
ਵਿਲਾਇ ਦੇ ਮਸਾ ਮਸਾ ਸਹਿਰ ਨਜਰੀ ਆਇਆ ਪਰਤਿਨ ਕੋਹਾਂ ਉਪਰਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
ਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਅਹੁ ਦੇਖ ਸਹਰ ਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਲੇ ਭੀ ਕੁ
ਛ ਨਹੀ ਜੀਤੇ ਗਿਰਾਉ ਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸਹਿਰ ਨਜਰੀ ਆਂਵ ਦਾ ਹੋਵੇ
ਗਾ ਅਤੇ ਮੇਂ ਹੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਸੀ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਘਸੀਟ ਕੇ ਲੈ ਜਾਸੋ ਤੇ ਕੁਛ ਹਥ ਪਲੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
ਭੀ ਧਰਵਾਸ ਹੋਵੇ ਜੋ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਚਲਕੇ ਕੁਛ ਲੈ ਖਾਵੇ ਗੇ ਨਕੁਛ ਹਥ ਪਲੇ ਹੋਵੇ ਨਾ ਸ
ਹਿਰ ਹੋਵੇ ਆਪੇ ਹੀ ਸਾਈ ਨੇ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਹੁਣ ਸਹਿਰ ਨੇ ਕੋ
ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਸ੍ਰੀਰ ਤਾਂ ਬਲਤੇ ਹੀ ਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮੇਇਆ ਪ
ਇਆ ਰਹਾਗਾ ਕਿਤੇ ਮੇਂ ਹਛੀਤਰ ਨਿਸਚਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਹੁਣੇ ਹੀ ਖੁਦਾਇ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਆਪ ਦੇ
ਚਰਨ ਭੇ ਮੇ ਵਿਛੜ ਜਾਵਾਂਗਾ ਸਹਰ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾ ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਮੇਰੇ ਪਲੇ ਤਕੁਛ

੧੮੬

ਗੰਢ ਵਿਚ ਬਧਾ ਹੋਇਆ ਭੀ ਨਹੀ ਬਿਨ ਲਏ ਤੇ ਕੁਛ ਦੇਵਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ਸਾਹਿਗਵਿਚ ਕੀ-
 ਖਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੈਰਾ ਨਾਲ ਰੇਤ ਫੇਰੇ ਲੀਤਾ ਇਕ ਲਾਲ ਨਿਕਲ ਆਇ
 ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਇਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਉਠਾਇ ਲੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਇਸ ਪਥਰ ਨੂੰ ਕਿਥਾ ਕਰਨ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ
 ਤੂੰ ਪਲੇ ਬੀਧਨ ਨੂੰ ਢੰਢ ਦਾਸੈ ਹੁਣ ਇਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਪਲੇ ਬੀਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁ-
 ਰੂ ਜੀ ਪਲੇ ਬੀਨ ਆਂ ਤਾਂ ਭੁਖ ਨਹੀ ਜਾਂਦੀ ਬਿਨ ਕੁਛ ਪੇਟ ਪਾਏ ਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਿਆ ਓਹੁ ਦੇਖ ਸਹਰ ਨਜਰੀ ਆਵਦਾ ਹਈ ਬੋਝਾ ਪਧਿ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਓਏਰ
 ਇਥਾ ਇਸਦੀ ਕਦਰ ਮਲੁ ਮਹੇ ਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਨੇ ਓਹੁ ਲਾਲ ਪਲੇ ਬੀਨ ਲੀਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਹਰ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮਰ-
 ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛ ਤੁਸੀ ਹੁਣ ਆਖੋ ਸੋਈ ਕਰੀ ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਤੂੰ ਇਸ ਸਹਿਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਥਾ ਜਾਣਾ ਸਹਰ ਦਾ ਨਾਮ ਉਜੀ ਹੁਣ ਤੂੰ ਮੈਂ ਕੁਛ ਖਾਵਣ ਦੇਵੇਂ ਗਾ ਕਿ ਨਹੀ
 ਦੇਵੇਂ ਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤਿ ਰਜਾ ਮੀ ਆਹਾ ਅਹ ਘਟ ਘਟ ਜੀ ਕੇ ਜਾਨਣ ਹਰ-
 ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਸਹਿਰ ਦਾ ਨਾਮ ਬਿਸੰਤਰ ਪੁਰਾਣੀ ਤਾਂ ਮਰ-
 ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਉ ਭਵੈ ਕੁਛ ਹੋਵੈ ਪਰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਭੁਖ ਖਾਇ ਗਈ ਹੈ ਕਲੇਜੇ ਨੂੰ
 ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹਸ ਕਰ ਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਮਰਦਾਨਾ ਕੋਈ
 ਜਵਾਹਰੀ ਨੂੰ ਟੋਲੇ ਹੁਣ ਲਾਲ ਦੇ ਗਲਿ ਆਓ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਲਾਲ
 ਦਾ ਮੁਲ ਕੁਛ ਆਖਛ ਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਦਾ ਮੁਲ ਆਖੀ ਗਾ ਸੋ
 ਮੈਂ ਨੂੰ ਆਇ ਆਖੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਰਿਯਾ ਜਾਇ ਕਰ ਇਕ ਜਵਾਹਰੀ ਨੂੰ
 ਲਾਲ ਦਿਖਾਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਜਵਾਹਰੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਇਸ ਲਾਲ ਦਾ ਮੁਲ ਤਿੰਨ
 ਪੈਸੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਲਾਲ ਦਾ ਮੁ-
 ਲ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਉਸ ਜਵਾਹਰੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੈਂ
 ਖਵੇਂ ਪਾਸੋ ਪੁਛ ਆਵਾਂ ਤਾਂ ਜਵਾਹਰੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਭਾਈ ਤੂੰ ਪੁਛ ਆ ਤਾਂ ਮਰ-
 ਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਇ ਆਖਿਆ ਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਾਲ ਦੇ ਗਾਂ ਤਿੰਨ ਪੈਸੇ ਮੁਲ ਮਿਲ ਦੇ
 ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਹੇ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਣ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਵਡੇ ਜਵਾਹਰੀ ਦੇ ਪ-
 ਸੇ ਹੁਣ ਲਾਲ ਲੈ ਜਾਹੁ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਵਡਾ ਛੋਟਾ ਜਵਾਹਰੀ ਕੇ
 ਈ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੁਸੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦਸੋ ਜੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ

ਮਰਦਾਨਾ ਉਸ ਜਵਾ
ਹਈ ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਸ
ਣ ਸਾਰੇ ਸਾਲ ਸਰ
ਨੂੰ ਹੈ ਤਾਂ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਿ
ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰ
ਇਆ ਤਾਂ ਜਾਇ ਘ
ਦੋਰੇ ਜਵਾਹਰੀ ਨੇ ਆ

ਹਰੀ ਦਾ ਨਉ ਸਾਲ ਸ ਰਾਇ
ਹਰਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰ ਲਗਾ ਪੁਛ
ਇੰ ਜਵਾਹਰੀ ਦਾ ਵਕਾਨ ਕੇਹ
ਆਹੇ ਭਾਈ ਓਹ ਆਪਨੇ ਘਰ
ਦਾਨ ਉਸਦਾ ਘਰ ਪੁਛਦਾਗ
ਰੋ ਅਵਾਜ ਕੀਤੀ ਓਸ ਤਾਅੰ

ਪਣ ਗੁਲਾਮ ਭੇਜਿਆ ਗੁ
ਲਾਮ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਕੁਛ ਸੌਦਾ ਵੇਚਣਾ ਹੈ
ਗੁਲਾਮ ਨੇ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸਾਹ ਜੀ ਕਿੰਨੀ ਸਾਹਬਕਾ ਬੰਦਾ ਹੈ ਅਰਓ ਆਖਦਾ
ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕੁਛ ਸੌਦਾ ਵੇਚਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਵਾਹਰੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਗੁਲਾਮ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਤੂੰ ਜਾਇ ਕਰ
ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਆਉ ਅੰਦਰ ਤਾਂ ਓਹ ਗੁਲਾਮ ਆਇਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੋਗਿਆ ਸਵਾਹਰੀ
ਲਗਾ ਪੁਛਣ ਕਹੁ ਭਾਈ ਕਿਆ ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ ਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਲਾਲ ਕਢ ਕੇ ਜਵਾਹਰੀ ਦੇ
ਹਥ ਵਿਤਾ ਜਵਾਹਰੀ ਨੇ ਲਾਲ ਲੈ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਇਸ ਲਾਲ ਉਪਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋ
ਈ ਏਹੁ ਲਾਲ ਲਿਆਵੇ ਵੇਚਨ ਨੂੰ ਤਿਸਨੂੰ ਸੌ ਰੁਪਈਯਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਵਣਾ ਪਰ ਮੁਲ ਤੋ ਬਿਨ
ਹੀ ਖਵੇਦ ਵੇਚੇ ਭਾਵੇ ਨਹੀ ਵੇਚੇ ਤਾਂ ਉਸ ਜਵਾਹਰੀ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸੌ ਰੁਪਈਯਾ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਜ
ਵਾਹਰੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਖ ਭਾਈ ਇਸਦਾ ਮੁਲ ਲਾਲ ਦਾ ਕੀ ਲੈਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਆਖਿ
ਆ ਭਾਈ ਜੀ ਮੈਂ ਇਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਪਸੇ ਪੁਛ ਆਵਾ ਤਾਂ ਜਵਾਹਰੀ ਨੇ ਲਾਲ ਆਪਨੇ ਪਾਸ ਰਖਿ
ਆ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜਾਹੁ ਭਾਈ ਪੁਛ ਆਓ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸੌ ਰੁਪਈਯਾ ਲੈ ਕਰ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਰੁਪਈਯਾ ਆਣ ਅਢੀ ਰਖੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ
ਏਹੁ ਸੌ ਰੁਪਈਯਾ ਕੇਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਸੌ ਰੁਪਈਯਾ ਉਸ ਜਵਾਹਰੀ ਨੇ ਦਿਤਾ
ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਲੈ ਆਇਆ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਤੂੰ ਉਸ ਜਵਾਹਰੀ ਨੂੰ ਜਾਇਕੇ
ਪੁਛ ਆਉ ਜੋ ਹੋ ਸਾਹ ਜੀ ਏਹੁ ਸੌ ਰੁਪਈਯਾ ਕੇਹਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਜਵਾਹਰੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਜਵਾਹਰੀ ਨੂੰ ਲਗਾ ਪੁਛਣ
ਹੋ ਸਾਹ ਜੀ ਖਵੇਦ ਆਖਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਜੋ ਸੌ ਰੁਪਈਯਾ ਤੁਸਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਲਾਲ ਦਾ ਮੁਲ ਦਿਤਾ ਹੈ
ਕਿ ਕੇਹਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਜਵਾਹਰੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਸ ਲਾਲ ਦੇ ਉਪਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ
ਜੋ ਕੋਈ ਏਹੁ ਲਾਲ ਲਿਆਵੇ ਗਾ ਵੇਚਣੇ ਤਿਸਨੂੰ ਸੌ ਰੁਪਈਯਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਵਣੀ ਦਰਸਨ
ਕਰਾਈ ਤੇ ਲਾਲ ਅਮਾਨਤ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੂੰ ਖਵੇਦ ਪਸੇ ਪੁਛ ਆਓ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ

੧੮੮

ਨੂੰਆਇਆਖਿਆਜੋਜਵਾਹਰੀਇਉਆਖਿਦਾਹੈਜੋਇਸਲਾਲਉਪਰਲਿਖਿਆਹੋਇ
 ਆਹੈਜੋਕੋਈਇਸਲਾਲਨੂੰਵੇਰਣਾਵੇਗਾਤਿਸਨੂੰਸੌਰੁਪਮਾਮਿਹਮਾਨੀਦੇਵਣਾਭਾ
 ਵੇਂਖਾਵੇਦਲਾਲਵੇਰੇਭਵੇਂਨਵੇਰੇਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਿਆਲਾਲਵੇਰ
 ਦਾਹੈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਮੇਂਕਿਆਜਾਣਤੁਸੀਹੀਜਾਣੇਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਵੇਰਗੁਰੂਜੀਮੇਂਨਹੀਜਾਣਦਾਮੇਂ
 ਨੀਪੁਛਵੇਤੋਤਾਂਫੇਰਮਰਦਾਨੀਪੁਛਵੇਤੋਤਾਂਫੇਰਮਰਦਾਨੀਪੁਛਵੇਤੋਤਾਂਫੇਰਮਰਦਾਨੀ
 ਵਾਸਤਾਮੇਂਨੂੰਭੀਦਸੀਏਜੀਦਾਨਿਆਲਾਲਨਾਹੀਏਹਤਾਂਸਲਾਲਦਾਮੁਲਏਹਓਸਜ
 ਸਾਨਿਓਸਦੀਨਜਰਓਜੇਹੀਹੈਸੀਏਹਜਵਾਹਰੀਸੌਰੁਪਈਯਾਦੇਦਾਹੈਬਿਨਾਲੀਤੇਭਵੇਂ
 ਤੂੰਵੇਰਭਵੇਂਨਵੇਰਨਹੀਤਾਂਤੂੰਜਾਨਵੇਰਲੈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਮੇਂਏਹੁਲਾਲ
 ਤਾਂਨਹੀਵੇਰਣਾਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਸੌਰੁਪਮਾਉਸਦਫੇਰਦੇਹਅਤੇਲਾ
 ਲਆਪਣਲੈਆਉਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਲਗੁਰੂਜੀਮਰਦਾਨਉਸਜਵਾਹਰੀਦੇ
 ਪਾਸਗਿਆਅਤੇਜਾਇਕੇਆਖਣਲਗਾਸਾਹਜੀਏਹੁਆਪਣਾਸੌਰੁਪਮਾਤੁਸੀਫੇਰ
 ਲਵੇਜੀਅਤੇਅਸਾਭੁਲਾਲਤੁਸੀਸਾਨੂੰਦੇਓਖਾਵੇਦਵੇਰਦਾਨਹੀਜੀਤਾਂਜਵਾਹਰੀਨੇ
 ਆਖਿਆਲੈਆਪਣਲਾਲਤਾਂਜਵਾਹਰੀਨੇਲਾਲਮਰਦਾਨੇਨੂੰਕਢਦਿਤਾਂਤਾਂਮਰਦਾ
 ਨੇਲਾਲਜਵਾਹਰੀਪਾਸੇਲੀਤਾਅਤੇਸੌਰੁਪਮਾਮਰਦਾਨੇਨੇਜਵਾਹਰੀਨੂੰਦਿਤਾਅਤੇਆ
 ਖਿਓਸਜਵਾਹਰੀਜੀਏਹਰੁਪਮੇਆਪਣੇਗਿਣਲਵੇਤਾਂਜਵਾਹਰੀਨੇਕਹਿਆਅਰੇ
 ਭਾਈਇਸਲਾਲਦੇਉਪਰਲਿਖਿਆਹੋਇਆਹੈਜੋਕੋਈਏਹੁਲਾਲਲਿਆਵੇਤਿਸਨੂੰਸੌਰੁਪਮਾਮਿ
 ਹਮਾਨੀਦਾਦੇਵਣਾਏਹੁਸੌਰੁਪਮਾਤੁਮਾਰਹੈਹਮਾਰਾਨਹੀਭਵੇਂਤੁਸੀਏਹਲਾਲਵੇਰੇਭਵੇਂਨਵੇਰੇਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇਨੇਲਾਲਭੀਅਤੇਸੌਰੁਪਮਾਭੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਆਣਰਖਿਆਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਨੇਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਏਹੁਰੁਪਮੇਫੇਰਕਿਉਲੈਆਇਆਹੈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹੁਰੁਪਮੇਮੇਂਉਸਨੂੰਫੇਰਕੇਦੇਹਰਿਹ

੧੮੯

ਹਾਂ ਚਿਲਵੇ ਨਹੀ ਤੇ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਹਮਨੇ ਤੇ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਰਖਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਾ
ਲਪਰਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਏਹੁ ਲਾਲ ਲਿਆਵੇ ਵੇਚਣ ਤਿਸ ਕੋ ਸੋ ਰੁਪਮਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇ
ਵਣਾ ਏਹੁ ਰੁਪਮੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹੈ ਨ ਹਮਾਰੇ ਨਹੀ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਕਿਆ ਕਰਾ ਓਹੁ ਰੁਪਮੇ ਲਵੇਨ
ਹੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੀ ਆਤੀ ਓਹੁ ਜਾਇ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਆਖ ਏਹੁ ਸੋ ਰੁਪਮਾ
ਅਸੀ ਤਬ ਲਈਏ ਸਾਹਜੀ ਜਾਏਹੁ ਲਾਲ ਵੇਚੀਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆ
ਤੇ ਮਰਦਾਨ ਉਸ ਜਵਾਹਰੀ ਦੇ ਪਾਸ ਫੇਰ ਗਿਆ ਤੇ ਕਹਿਓ ਸਾਹਜੀ ਏਹੁ ਰੁਪਮੇ ਅਸੀ
ਕੋਹੇ ਲਈਏ ਜੇ ਲਾਲ ਵੇਚੀਏ ਤਾਂ ਮਿਹਮਾਨੀ ਲਈਏ ਜੇ ਕਰ ਲਾਲ ਵੇਚੀਏ ਨਹੀ ਤਾਂ ਰੁਪਮਾ
ਏ ਕੋਹੇ ਲਈਏ ਏਹੁ ਰੁਪਮੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਨਹੀ ਆਪਨੇ ਰੁਪਮੇ ਫੇਰ ਲੇਵੇ ਜੀ ਖਾਵੇਦ
ਲਾਲ ਦਾ ਨਹੀ ਲੇਤਾ ਤਾਂ ਜਵਾਹਰੀ ਭੀ ਰੁਪਮੇ ਲਵੇ ਨਹੀ ਮਰਦਾਨ ਫੇਰ ਰੁਪਮੇ ਲੈ ਕਰ ਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰੁਪਮੇ ਰਖੇ ਨਹੀ ਅਤੇ ਜਵਾਹਰੀ ਰੁਪਮੇ ਲਵੇ ਨਹੀ ਮਰ
ਦਾਨੇ ਨੇ ਸਤ ਫੇਰੇ ਪਾਏ ਮਰਦਾਨਾ ਛਿਤਾ ਹੋਇ ਕਰ ਰੁਪਮੇ ਜਵਾਹਰੀ ਦੇ ਘਰ ਸੁਟ ਆਇਆ
ਤਾਂ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਵਾਹਰੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਜੀ ਅਵਿਚ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਏਹੁ ਰੁਪਮੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਰ
ਖਨੇ ਜੋਗ ਨਹੀ ਅਤੇ ਏਹੁ ਵਸਤ ਭੀ ਇਜੇ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੇ ਸਨਕਾਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਮੋ
ਹੇ ਹੈ ਨ ਅਤੇ ਏਹੁ ਲਾਲ ਭੀ ਅਚੰਬੇ ਦਾ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸ ਉਪਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੋ
ਰੁਪਮਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇ ਵਣੀ ਮੁਲ ਬਿਨਾ ਹੀ ਸੋ ਏਹੁ ਲਾਲ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਹੈ ਪਰ ਹੁਨ ਉਸ ਖਵੀ
ਦਨੂੰ ਭੀ ਦੇਖਨ ਚਾਹੀਏ ਅਤੇ ਮਿਲਨ ਚਾਹੀਏ ਤਾਂ ਜਵਾਹਰੀ ਨੇ ਅਧਰਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੂੰ ਕਹਿ
ਆ ਅਰੇ ਅਧਰਕ ਤੂੰ ਤੁਰਤ ਚਲ ਜੇ ਓਹ ਫਕੀਰ ਮਤ ਕਹੀ ਚਲੇ ਜਾਵਨੀ ਤੂੰ ਓਹਨ ਨੂੰ ਕਿਧ
ਰੇ ਜਾਵਣੇ ਨਹੀ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਆਇਆ ਜਾਣ ਤਾਂ ਅਧਰਕ ਗੁਲਾਮ
ਤੁਰਤ ਹੀ ਸਹਿਰੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਇਆ ਆਇਕਰ ਦੇਖੇ ਇਕ ਓਹੁ ਜੋ ਹਜ਼ੂਰ ਰੁਪਮੇ ਮੋ
ਰੂ ਕੇ ਦੇਵਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ
ਹੜੇ ਇਕ ਠੇ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ
ਓਹਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਦੂਰ ਸਾਰੇ
ਨਰੁਖ ਨਾਲ ਛਿਤਾ ਹੋਇ
ਕਰਦਾ ਹੈ ਬੋਲ ਨਹੀ ਸਕ
ਥੇ ਜੇ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇ ਛਡਿ ਆਹੋ
ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਕੋਈ ਗਲ ਆ
ਰੁਰਦਾ ਮੁਹੋ ਬੋਲ ਨਹੀ ਸਕਦਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਰੁਪ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਕ ਘਨੀ ਗੁਜਰੀ

੧੯੦

ਤਾਂ ਸਾਲਸਰਾਇਜਵਾਹਰੀਭੀਆਇਆ ਅਤੇ ਨਾਲ ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਮੇਵਾ ਨਾਲੇ ਪਕਵਾਨ ਮਿਠਿ
ਆਈ ਬਹੁਤ ਵਸਤੂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਆਣ ਰਖੀਆਂ ਤੇ ਸਾਲਸਰਾਇਜਵਾਹਰੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਗੇ ਮਸ਼ਾਏ ਕਿਆ ਹਬਜੇ ਕੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
ਖਿਆ ਸਾਲਸਰਾਇ ਜੀ ਕਿਉਂ ਤਾਂ ਸਾਲਸਰਾਇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸੀਤ ਜੀ ਹੋ ਗੀ ਬਨਿਵਾਜ
ਏਹੁ ਸੌ ਰੁਪਯਾ ਤੁਮਾਰਾ ਏਹੁ ਤੁਮ ਲੇਵਹੁ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸਾਲਸਰਾ
ਇ ਜੇਕਰ ਜਵਾਹਰ ਵੇਚੀਏ ਤਾਂ ਮਿਹਮਾਨੀ ਲਈਏ ਨਵੇਰੀਏ ਤਾਂ ਮਿਹਮਾਨੀ ਕੇਰੀ ਲਈਏ ਤ
ਸਾਲਸਰਾਇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੀ ਬਨਿਵਾਜ ਮੇਂ ਨਹੀ ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਤੁਮਹੀ ਹੋ ਕਿਏਹੁ
ਲਾਲ ਹੋ ਮੈਂ ਬਡਾ ਬਿਸਮਾਦ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸ
ਬਦ ਕਹਿਆ ॥ ਮਾਰੂਮਹਲਾ ੧ ॥ ਲਾਲੇ ਲਾਲ ਉਪਾਇਆ ਲਾਲੇ ਲਾਲ ਦਿਸਿ ਨਾ
ਜਿਨਾ ਲਾਲੀ ਨੇ ਤੁਮਹਿ ਦੂਜਾ ਨਜਾਣੈ ਨਾ ॥੧॥ ਸੁਣ ਸਾਲਸਰਾਇ ਜਵਾਹਰੀ ਆਪਣਾ ਲਾਲ ਪ
ਛਾਨਾ ਕੂੜੇ ਲਾਲ ਨਗਿਢ ਬਿਨ ਬਿਨ ਆਪਨੇ ਸਾਹੁ ਸੁਜਾਣਾ ॥੨॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਿਕਰ ਪਬਰ ਮੇ
ਲਕਰ ਨਾਮ ਧਰਾਇ ਓਸਾਹਾ ਬਿਨ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਅਧਿਹੈ ਮੂਲ ਨ ਬੁਝਹਿ ਰਹਾ ॥੩॥ ਮੇਰ
ਮੇਰ ਕਰ ਸੀਚਿ ਚਿਰਾਤੀ ਅਤੇ ਰੇਹਾ ਕਾਈ ਸਾਖ ਨ ਉਪਜੀ ਐਕਲ ਰਵੈ ਠੈ ਮੇਹਾ ॥੪॥ ਸੁ
ਣਿ ਸਾਲਸਰਾਇ ਇਕ ਬਾਰਤ ਜੇਕਰ ਮਪਰਾਪਤ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਏਕ ਆਰਾਧੀ ਐਵੁ ਖ
ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥੫॥੧॥ ਸਾਲਸਰਾਇ ਜਵਾਹਰੀ ਨੇ ਏਹੁ ਸੁਪਦ ਸੁਣ ਕੇ ਕਹਿਆ
ਹੋ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਤੁ ਮੇਰੇ ਤੋ ਕੋਣੁ ਹੈ ਅਰਤੁ ਮਾਰਾ ਦੇ ਸਕਦ
ਣੁ ਹੈ ਕਿ ਆਬਰਨ ਹੈ ਅਰਹਮ ਕੋ ਬਡੀ ਹੈਰਾਨਗੀ ਲਗਰਹੀ ਹੈ ਵਡੇ ਵਡੇ ਖਟ ਦਰਸ
ਨ ਮੇਨੇ ਦੇਖੇ ਹੈ ਨ ਪਰਤੁ ਮਾਰਾ ਭੇਖ ਤੋ ਪਾਇਆ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਬਿਸਮਾਦ ਹੋਇ ਰ
ਹਿਆ ਹਾਂ ਤੁਮ ਆਪਹੀ ਬਤਾਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਸਾਲਸਰਾਇ ॥੬॥
ਇ ਨਾਮ ਤੋ ਹਮਾਰਾ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਅਰਹੋ ਤੇ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਹੈ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਦੇ
ਸਕੇ ਹੈ ਅਤੇ ਭੇਖ ਭੀ ਹਮਾਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਲਸਰਾਇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸੀਤ ਜੀ ਤੁ
ਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੋ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਤੁਮ ਨੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੋ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸ
ਬਦ ਕਹਿਆ ॥ ਰਾਗੁ ਮਾਰੂਮਹਲਾ ੧ ॥ ਬਿਮਲ ਮਝਾਰ ਬਸ ਸਿਨਿ ਰਮਲ ਜਲ ਪ
ਦ ਮਨਿ ਜਵਲ ਰੋਪਦ ਮਨਿ ਜਵਲ ਜਲ ਰਸ ਸਿਗਤਿ ਸੀਹਾ ਦੇਖ ਨਹੀ ਰੇ ॥੧॥ ਵਾਟ
ਰਤੀ ਕਬਾਹਿ ਨਜਾਨ ਸਰੇ ॥ ਭੁਖ ਸਾਸਿ ਬਾਲ ਬਸ ਸਿਨਿ ਰਮਲ ਜਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਲ ਖ
ਸਰੇ ॥੨॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਸੁ ਜਲ ਨਿਤ ਨਵ ਸਤੁ ਅਲੀ ਅਲ ਮੇਰ ਚਰਾਗੁ ਨਰੇ ॥ ਚੰਦ ਕੁ
ਮਦ ਨੀਦੁ ਰਹੁ ਨਿਵਸ ਸ ਅਨਭੁੰਕਾਰ ਨਰੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖੰਡੁ ਦੁਪਮ ਧਸਿ ਚਸਤੀ ਬਨ ਚ

ਤਰਹੇਆਪਨ ਆਪਤ੍ਰਿਕਬਹੁਨਫੇਡਸਪਿਸਨਪੀਤਸਿਉਰੇ॥੩॥ਪਤ੍ਰਿਤਸੀਗਵਸਾਹਿ
 ਜਨਮੁਰਖਅਗਮਸਸਸੁਨੇਆਪਨਆਪਤ੍ਰਿਕਬਹੁਨਫੇਡਸਸੁਆਨਪ੍ਰਫੁਜਿਉਰੇ॥੪॥
 ॥ਇਕਪਾਖੰਡੀਨਾਮਨਰਚਹਿਇਕਹਰਿਹਰਿਚਰਨੀਰੇ॥ਪੂਰਬਾਭਿਖਿਆਪਵਸਨਾਨ
 ਕਰਸਨਾਨਮਜਪਰੇ॥੫॥੧॥ ਜਾਂਏਹੁਸਬਦਸੁਣਿਆਤਾਂਜਵਹਰੀਨੇਹਬਜੇਨ੍ਹਕੇ
 ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਰੇਪਾਤਿਸਾਹਗੁਰੂਜੀਮੇਰੇਤਾਈਆਪਉਪਦੇਸਕਰਨਿਹਾਲ
 ਕੋਰਜੀਆਪਨੇਹੁਪਮੇਲੇਵੇਜੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਕਹਿਆਹੇਸਾਲਸਰਾਇਏਹੁਰੂ
 ਪਮੇਸਾਡੇਕਿਸੇਕੀਮਨਹੀਏਹੁਤੁਸਨੂੰਰਖਣੇਮਿਲੇਹੈਨਤੁਹਾਨੂੰਹੀਜੋਭੁਵੇਹੈਨਅਸੀਅ
 ਤੀਤਫਕੀਰਹਾਂਤਾਂਉਸਜਵਹਰੀਨੇਕਹਿਆਹੇਰੀਬਨਿਵਾਜਸੀਏਹੁਮੇਵਾਪਕਵਾਨ
 ਤਾਂਅਚੇਵੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਗੀਕਰਕਰੇਨਹੀਅਰਮਰਦਾਨਮੁਹੋਬੋਲੇਨਹੀਅਰ
 ਅਦਿਰੋਆਖੇਕਿਵੇਪਕਵਾਨਗੁਰੂਜੀਲੇਵੇਤਾਂਭੁਲਾਹੈਜੇਮੇਖਰਾਭੁਖਾਹਾਂਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇ
 ਰਾਗਮਾਭੁਵਿਚਸਬਦਬੋਲਿਆ॥ ਰਾਗਮਾਭੁਮਹਲਾ੧ ਪੀਤਪਕਵਾਨਸੋਭੈਜਨਕ
 ਹੀਏਲੁਚੀਲੋਰਾਪੂਰੀ॥ਮਿਠਿਆਈਰਸਨਾਰਸਕਸਬੋਲੇਤਾਮਨਰਹੈਹਜੂਰੀ॥ਸੁਣਿਤਾ
 ਈਤੁੰਸਾਲਸਮੇਰਾ॥ਸਮਝੋਪੀਤਤਾਂਹੋਇਨਿਬੇਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਮੇਵਾਮਿਲਣਤੁਮਾਰਕ
 ਹੀਐਸਾਤਿਕੇਬਗੇਜੇਨ੍ਹੇ॥ਖਾਵਣਖਾਇਆਪਵੈਸੋਈਜੋਬਿਖਤੇਮਨੂੰਆਮੇਨ੍ਹੇ॥੨॥
 ਏਹੁਸਬਦਸੁਣਕੇਅਧਰਕਗੁਲਾਮਸਾਲਸਰਾਇਨਲੇਅਗੇਤਰਾਂਹੀਗੁਰੂਜੀਦੀ
 ਚਰਨੀਜਾਇਪਿਆਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਧਰਕੇਗੁਲਾਮਤੇਬਹੁਤਹੀਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ
 ਤਾਂਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਸਬਦਦੀਪਉਨੀਆਖੀ॥ ਉਤਮਜਨਮਨਾਰਾਇਣਕਹੀ
 ਐਨੀਚਨਾਰਾਇਣਪਾਇਆ॥ਲੋਭੁਲਹਿਰਤੇਸੋਈਛੁਟੈਜੇਸਾਧਸੰਗਤਗੁਣਗਾਇਅ
 ॥ਸੁਣਿਸਾਲਸਏਹੁਗੋਲਾਤੇਰਾ ਆਪਨਰਾਇਣਮਾਨਾ॥
 ਨਾਨਕਭਗਤਾਸੰਗਮਿਲਾਇ ਆਉਰੇਪਦਨਹਿਰਾਨਾ॥
 ੪॥੧॥ਤਾਂਸਾਲਸਰਾਇਨੇਬੇ ਨਤੀਕੀਰੀਹਬਜੇਨ੍ਹਕੇ
 ਅਧੀਨਗੇਕੇਸਾਬਕਹਿਆ ਹੇਗੁਰੂਜੀਮੇਰੀਭੀਗਤ
 ਕੋਰਜੀਆਪਨੇਸਾਈ ਵੇਵਾਸਤੇਸਾਨੂੰਇਸ
 ਬਿਲਾਇਵਿਰੋਕਦੇਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆ
 ਸੁਣਿਸਾਲਸਰਾਇਤੂੰ ਆਪਨੇਅਧਰਕੇਹੁ
 ਲਾਮਦੇਪੈਰਾਂਤੇਢਹਿ ਪਉਤਾਂਤੋਰੀਗਾਤਿਹੈ
 ਵੇਗੀਤਾਂਸਾਲਸਰਾਇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਅਧਰਕਾਤਾਂਸਾਧਹੈਜੇਤੁਸੀਆਖਹੁਭਾਂ

੧੯੨

ਮੇਂ ਕੁਤੇ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਵਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਲਸਰਾਹੀ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੋ ਸਾਲਸਰਾਹੀ ਤੂੰ ਕਰਤਾਰ ਅਗੇ ਮਥਾ ਦੇਕ ਤਾਂ ਸਾਲਸਰਾਹੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਚਰਨ ਪੁਰ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਸਿਰ ਬੀ ਸਾਲਸ
 ਰਾਹੀ ਨੂੰ ਅਗੋਂ ਛਾਲਾ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੋ ਸਾਲਸਰਾਹੀ ਏਹੁ ਅਗੋਂ ਛਾ
 ਸਿਰ ਤੇ ਬੰਨ ਲੈਤਾ ਜਾਲਸਰਾਹੀ ਨੇ ਅਗੋਂ ਛਾਲਾ ਸਿਰ ਤੇ ਬੰਨ ਲੀਤਾ ਸਿਰ ਤੇ ਬੰਨ ਨਨਾਲ
 ਸਾਲਸਰਾਹੀ ਦੇ ਕਪੜੇ ਭੁਲ ਗਏ ਸਾਲਸਰਾਹੀ ਦਾ ਰੰਗ ਹੋਰ ਹੀ ਹੋਇ ਗਇਆ ਠਾਂ
 ਸਾਲਸਰਾਹੀ ਦੇ ਪਥਾਏ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸ
 ਬਦਕੀਤਾ॥ ਸਬਦਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ
 ਨਾਮ ਕਾ ਵੀਨੇ ਬੋਲ ਕਪਾਟਾ ਏਕ ਜੋ ਵਣਜ ਵ
 ਣਿ ਜੀਆ ਬਹੁਰਨ ਆਵੈ ਘਾਟਾ॥੧॥ ਸਤਿਗੁ
 ਰ ਨਾਨਕ ਪੁਰਾ ਬਚਨ ਕਾ ਸੂਰਾ॥੧॥ ਅਗਮ
 ਨਿਗਮਾਵੇ ਖਾਵਤਾ ਖੁਲੇ ਨੇਤ ਕਪਾਟ ਅਨੰਤਾ
 ਵਣਜਾਰਾ ਜਗਤ ਸਗਲ ਹੋ ਸਹੁ ਏਕ ਕੁਰਗਵੈ
 ਤਾ॥੨॥ ਵਣਜਹ ਮਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਮਰੀ
 ਨਾਮੁ ਆਠੁ ਪਹਿਰ ਧੁਨਿ ਲਗਾਰੈ ਸੋਈ ਹਮਰੈ ਕਾਮ॥੩॥ ਸਾਲਸਾ ਬੰਨ ਵੈ ਬੰਨਤੀ
 ਸੁਣ ਲੇਵਹੁ ਕਰਤਾਰ ਕਰਾਰੀ ਉਤਾਰੈ ਚਕ੍ਰਿ ਚਰਿਗ ਅਪਾਰਾ॥੪॥੧॥ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਹੋਰ ਕਹਿ ਆ॥ ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਗੁਰ
 ਕਾ ਸਬਦ ਨਿਧਾਨ ਹੈ ਮਨ ਮੁਖ ਆਟਾਰਾ ਉਣਾਲ ਖਜੂਨੀ ਭਰਮਾਈ ਐਫਿਰ ਪਵੈ
 ਗਾਭੁ ਉਣਾ॥੧॥ ਤੇਰਾ ਨਿਰਮਲ ਹੀਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਕੋਈ ਪਰਖੇਗਾ ਪਰਖਣੁ ਹਾਰਾ॥ ਬੇ
 ਦੀ ਅਤਿ ਨਾਜਾਣਿਆ ਪਾਤ੍ਰਿ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਦੀਦਾਰਾ ਬੇਨਾਹ ਰਿਕਾਨਾ ਮਹੈ ਜਿਤ ਚਰ੍ਹ ਉਤ
 ਰੇ ਪਾਰਾ॥੨॥ ਅਵਿਨਾਸ ਪਾਏ ਸਚ ਕੇਵੇ ਖਣੁ ਵਿਚ ਵਿਣੁ ਸਾਜਿ ਨ ਲੋਇ ਨ ਹਰਿ ਦੇਖ
 ਮੇ ਸੇ ਲੋਇ ਨ ਹੋਰਾ ਸਾਕਿਰ ਨ ਕਰਿ ਨ ਹੋਇ ਆਮਾਨਕ ਧਰੇ ਅਪਾਰਾ ਜਿਦਰਾ ਖੁਲਾ
 ਕੋਠੜੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ॥੪॥੧॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲ
 ਮ ਅਤੇ ਸਾਲਸਰਾਹੀ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰ ਬੁਰ ਵਿਚ ਸਿਖ ਕੀਤਾ ਦੁਹਾਨੂੰ ਮਜੀ ਬਹਾਇ
 ਆ ਅਤੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਸਾਲਸਰਾਹੀ ਜਿਤ ਨਾਚਿਰ ਤੂੰ ਜੀਵੇ ਤਿਤ ਨਾਚਿਰ ਤੇਰੀ
 ਮਜੀ ਜਤੋਰੀ ਦੇਹ ਛੂਟੇ ਤਾਂ ਅਧਰ ਕਾ ਗੁਲਾ ਮਬਹਿਗਾ ਹੋਰ ਤੇਰੀ ਅਉਲਾਦ ਦਾ
 ਕੀਮਨਾਹੀ ਏਣੁ ਭਾਈ ਪਾਹਿਲੀ ਮਜੀ ਤਾਂ ਏਸੇ ਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅਸਾ ਤੇਰਾ ਭਾਰ

ਖਿਆ ਹੈ ਕਿਉ ਜੋ ਸਿਧਾਈ ਸੁਤ ਵਿਚ ਇਸਦਾ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਹੈਂ ਅਤੇ ਦਿਨ ਭੀ ਖੋੜੇ ਹੀ ਆਇ ਰਹੇ ਹੈਨ
ਤੇਰੀ ਦੇਹਿ ਛੁਟਣ ਵਿਚ ਦੇਇ ਵਰੇ ਅਤੇ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਤੈ ਜੀਵਣਾ ਹੈ ਇਸਦਾ ਸਤੇ ਪਹਿਲੇ ਤੈ
ਮਜੀਬ ਖਿਆਈਆ ਹੈ ਅਧਰਕੇ ਦੇ ਚਿਤ ਵਿਚ ਤਾਂ ਕਾਈ ਨਹੀ ਪਰਹੁ ਕਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਦਾ ਦੇਵੇ
ਹੀ ਆਹਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਇ ਵਰੇ ਤੇ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਚੋਬੇ ਹੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਬੇ ਹੀ ਰਹਿਣ ਆਏ ਹੋ ਅਕੇਉ ਦਾਸੀ ਹੋਇ ਨਿਕਲੇ ਹੋ ਜਾਂ ਏਹੁ ਗਲ ਮਰਦਾਨੇ ਅ
ਖੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਸੇ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ਆਵਿ ਰਾਗੀਣ ਤੀਆ ਖਾਵੇ ਆਖੇ ਦੇਖੇ
ਇਸ ਤੂੰ ਮਦੀ ਆਗਲਾ ਮਨ ਮਤ ਨਹੀ ਛਡਣਾ ਪਰ ਮੈਂ ਮੂਹੋਂ ਕੁਛ ਆਖ ਨਹੀ ਸਕਦਾ ਰੁਪਕ
ਰਹਿਯਾ ਸਾਲਸਰਾਇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਲਾਲ ਆਪਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਲਵੋ ਜੀ ਅ
ਰਏ ਹੁਮਾਇ ਆਭੀ ਆਪਦੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਜੋ ਜਵਾਹਰ ਹੈ ਸੀ ਤਿਸ ਸਭ ਨ ਦੀ ਜੋਤਿ ਦ
ਧੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਭੀ ਵਧੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਬਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਾਲਸਰਾਇ ਏ
ਹੁ ਲਾਲ ਭੀ ਤੁਸੀਂ ਰਖੋ ਜਦ ਅਸੀਂ ਦਸਵਾ ਜਾਮਾ ਪਹਿਰਾਂਗੇ ਤਦ ਅਸੀਂ ਲੈ ਲਵਾਂਗੇ ਏਹੁ
ਬਾਰਤ ਕਹੀ ਜਦ ਦੇਇ ਬਰਸਤੇ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜਰ ਗਏ ਤਾਂ ਸਾਲਸਰਾਇ ਦੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਧਰਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੂੰ ਮਜੀਬ ਖਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪ ਵਿਦਾਲੀਤੀ॥ ਸ: ਸ:

ਅਗੋ ਬਿੰਸੀ ਅਰ ਦੇਸ ਦੀ ਚਲੀ ਸਾਖੀ॥

ਬਿੰਸੀ ਹਰ ਦੇਸ ਸਮੁਦੇ ਦੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚ ਆਹਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਕਿਧਰ
ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਹੋ ਮਰਦਾਨਿਆ ਜਿਧਰ ਕਰਤਬ
ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਤਿਧਰ ਨੂੰ ਹੀ ਚਲਿਆ ਚਲ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹੁਤ ਹਛੀ
ਬਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਬਿੰਸੀ ਭਰ ਪਰ ਰਹੋ ਹੋ ਸੋਚੋ ਕਿ ਆਕ
ਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਜੋ ਕੁਛ ਅਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅ
ਹਾ ਸੋ ਅਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਸਾ ਅਧਰਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੂੰ ਮਜੀਬ ਖਾਵਣਾ ਸੀ ਪਰ ਚਲ ਮਰ
ਦਾਨ ਹੁਣ ਰਹਿੰਦੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਖੋ ਉਸ ਸਾਹਿਬ
ਦਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਹੁਣ ਬਿੰਸੀ ਹਰ ਦੇਸ
ਸਮੁਦੇ ਦੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚ ਹੈ ਚੋਬੇ ਇਕ ਸਾਧ ਹੈ ਅਸੀਂ ਉਸਦਾ ਵਰਸਨ ਕਰਦੇ ਚਲੀਏਂ ਗੇ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਕਿ ਆਵੇ ਖਨ ਤਾਂ ਇਕ ਮਛੀ ਹੋ
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਉਪਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਉਪਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਤੇਰੀ ਆਤਮੀ ਜਾਣੇ ਜੀ ਆਪਨੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਮਲੂਮ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਮ

੧੯੩

ਮਰਦਾਨਿਆ ਅਸੀ ਮਛੀ ਉਪਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਏਡੀ ਵਡੀ ਮਛੀ ਹੈ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਪੈਤੀ ਸਕੇ ਸਲੀਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜ ਕੋਹ ਚੌੜੀ
ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਆਵਿ ਚਗਿਣਤੀ ਖਾਧੀ ਪਰ ਮੁਹੋ ਕੁਛ ਆਖਨ ਸਕੇ ਤਾਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਅ
ਤੇ ਤਿੰਨ ਰਾਤੀ ਮਛੀ ਉਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸਹਿਜ ਨਾਲ ਜਾਂ ਮਛੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਨਜਰ ਆਇਆ ਤੇ
ਮਰਦਾਨ ਕੀ ਬਿਆ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਅਵੇ ਮਰਦਾਨ ਕਿਉਂ ਕੀ ਬਦਾ ਹੈ
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਜਿਜਮਨ ਏਹੁ ਮਛੀ ਅਸਨੂੰ ਨਿਗਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਗੁਸੇ
ਹੋਇ ਕਰ ਆਖਿਆ ਅਵੇ ਮਰਦਾਨ ਅਜੇ ਤੈਨੂੰ ਪਰਤੀਤ ਨਹੀ ਆਵਦੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਪੈਰਾਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਅਤੇ ਬਿਸਮਾਦ ਹੋਇ ਕੈ ਆਖਿਆ ਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਤੇਰੀ
ਆਕੁਦਰਤ ਤੁਧੇ ਨੂੰ ਬਣ ਆਵਣ ਜਾਂ ਇਕ ਘੜੀ ਗੁਜਰੀ ਤਾਂ ਮਛੀ ਨੇ ਉਗਲੀ ਕੀ
ਤੀ ਤਾਂ ਮਛੀ ਦੇ ਮੁਹੇ ਅਮੋਲਕ ਦੇ ਇਲਾਲ ਨਿਕਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਪਰਤਾਪ
ਉਸ ਮਤੁਕੋ ਬੋਲਣ ਦੀ ਸਕਤ ਹੋਇ ਆਈ ਓਹ ਲਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬੁਟ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਕਯਾ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਕੇ ਜਾਣਾ ਅਗੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਅਸਬਾਨ ਤੇ ਰਾਕੀ ਤਾਂ ਮ
ਰਦਾਨੇ ਦੇ ਖਕਰ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰੀ ਆਤੁਸੀ ਹੀ ਜਾਣੇ ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਆ ਜਾਣੀ
ਏਸੀ ਜਬਰਾਤ ਗੁਜਰੀ ਤਾਂ ਓਸ ਮਛੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਰਹੁ ਉਡੀਕਦਾ
ਸਾਂ ਕਿਕਰ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸਰਾਹੁ ਆਵਨ ਜੋਹੁਣ ਤੁਸੀ ਆਏ ਹੋ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆ
ਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਮਨੋਰਥ ਕਹੁ ਜੋ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਮਨੋਰਥ ਹੈ ਤਾਂ ਮਛੀ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਮੇਰੀ ਏਹੁ ਦੇਹ ਛੁਟੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਲਤੇਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੈਗੀ ਤਾਂ ਮਛੀ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਉਤਨਾ ਚਿਰ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੁ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਏਹੁ ਬਤ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ
ਇਆ ਤੇ ਜਾਣਿ ਓਸ ਜੋ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਬਚੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਏਥੇ ਰ
ਹੋ ਜੋ ਏਸਦਾ ਭਲਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਸਕਰ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਾਂ ਮੇਰਾ
ਭੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਲਕਾਈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮਰ
ਰੂਜੀ ਮੇ ਬੁਰੀ ਆਖਦਾ
ਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਆ
ਆ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਬੁਰਾ ਆ
ਆਪਨ ਆਪ ਸਭਿ
ਕੀਤੇ ਸਜੇ ਭਾਈ ਏਹੁ

ਮੇਰੇ ਆਖਨ ਦੀ ਗ
ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁ
ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆ
ਸਾਤੇ ਨੂੰ ਕੀ ਆਖਿ
ਖਦੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਲਿਆ ਤੇ ਵਿਚਾਰ
ਪਰ ਮੇਸਦੀ ਜਾਤੈ

ਤੇਮੇਸੋਤਰੀਜਬਾਬਦੇਵਾਰਿਹਾਤਾਂਮਦਾਨਗਲਾਵਿਚਪਲੁਪਾਇਖਲੋਤਾਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਯ
 ਕਿਉਮਦਨਤਾਮਰਦਾਨੇਕਯਾਗੁਰੂਜੀਇਤਨਾਉਹੋਯਾਹੈਤੇਰੇਨਲਾਫਿਰਦਿਖਪ੍ਰਾਸਤੈ
 ਨੂੰਜੋਤੋਨਹੀਅਸੀਭੁਲੇਹੰਨਤੁਸਨੂੰਬਖਸਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਦਾਨਿਆਅ
 ਸਜੇਤੈਨੂੰਨਲਾਫੀਤਾਹੈਸੋਤੇਰੀਆਸਭੇਗਲਾਂਕੋਤੀਯਹੈਨਤੁਸੀਤਾਂਸਾਫੇਜੀਅਪਰਾਨਹੋ
 ਤੂੰਜੀਅਵਿਚਗਿਣਤੀਕਾਈਨਕਰ ਅਤੇਰਤਮਛੀਦੀਪਿਠਉਪਰਗੁਜਾਰੀ ਅਤੇਦਿਨ
 ਚੜ੍ਹਿਆਤਾਂਸਵਾਪਹਿਰਦਿਨਚੜ੍ਹੇਮਛੀਦੀਦੋਹਛੁਟੀਤਾਂਫੇਰਓਦੇਵਰੂਪਹੋਇਕਰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਦੇਸਾਮਿਣੇਹਬਜੇਸੂਕੇਆਇਖਲੋਤਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਹੁਭਾਈਤੂੰ
 ਪਿਛਲੀਬਾਰਤਾਂਜੇਮਛੀਦਾਜਨਮਕਿਓਕਰਪਾਇਓਤਾਂਉਸਦੇਵਲੋਕਨੇਕਹਿਆਹੋਗੁ
 ਰੂਜੀਤੁਸੀਸਭਕੁਛਜਾਨੀਜਾਨਹੋ ਅਤੇਲੋਕਾਦੇਕਿਰਤਾਰਥਵਾਸਤੇਆਏਹੋ ਅਤੇਮੇਰੇਪਾ
 ਸੈਪੁਛਦੇਹੋਸ਼ੇਤੇਜੁਗਾਵਿਚਮੇਰਾਜਾਜਨਕਜੀਦਾਖਿਜਮਤਗਾਰਬਾਮੇਰੇਤਾਈਕੁਛਕਚ
 ਜਕਹਿਆਭੁਲਾਰੀਆਤਾਂਫੇਰਮੇਰੇਤਾਈਕਹਿਕੇਕਰਾਇਆਮੇਨੇਓਕਾਰਜਕੀਤਾਪਰ
 ਦਿਲਾਵਿਚਤੰਗੀਕਰਕੇਤਾਂਰਾਜਾਜਨਕਜੀਨੇਕਹਿਆਕਿਉਰੇਕਾਰਜਕਰਤਾਹੈਪਰਮਛੰ
 ਕੀਨਿਆਈਤਨੁਫਤਾਹੈਤਦਬੀਮੇਨੂੰਮਛੀਦੀਦੋਹਮਿਲਦੀਰਹੀਹੈਹੁਣਆਪਦੀਕਿਰ
 ਪਾਕਰਕੇਮੇਰੀਮਛੀਦੀਦੋਹਛੁਟੀਹੈਅਰਪਰਮਪਦਕਾਅਧਿਕਾਰੀਭਾਇਅਹੋਆਪ
 ਦੇਦਰਸਨਦੀਕਿਰਪਾਕਰਕੇਇਸੀਵਾਸਤੇਮੇਂਆਪਕੋਉਠੀਕਤਾਬਾਇਤਨਾਕਹਿਕਰ
 ਗੁਰੂਜੀਕੀਉਸਤਤਿਕਰੀਅਰਦਿਖਾਬਿਬਾਨੇਪਰਬੈਠਕਰਪਰਮਪਦਕਾਅਧਿਕਾ
 ਰੀਹੋਇਆਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਚਲਭਾਈਪਹੁੰਚਅਸੀਕਰਤਾਰਦੇਹੁਕਮਨਾ
 ਲਆਮਿਲਨੇਹੰਇਤਨਾਬਰਨਕਹਿਕੇਦਲੇ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

ਅਗੋਸਾਖੀਕਲਹਨਾਰਦਜੀਕੇਮਿਲਨੇਦੀ॥

ਤਾਂਅਗੋਸਮੁੰਦਲਹਰਾਪਇਆਦੇਵਾਹੋਂਮਰਦਾਨੇਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਸਮੁਦਿਰਤਾਲ
 ਹਿਰਾਂਦੇਵਾਹੋਂਜੀਅਰਅਗੋਜਹਜਭੀਕੋਈਨਹੀਅਤੇਰਾਹੁਭੀਕੋਈਨਹੀਜੀਹੁਣ
 ਕਿਧਰਜਾਈਅੇਗੋਜੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਬੋਲਨਹੀਤਭਾਈਬਾ
 ਭੇਕਯਾਸੁਨਮੁਦਾਨਤੂੰਤਾਂਗਲਾਵਿਚਪਲਾਪਤਿਆਅਯੋਵਤਕਿਆਹੋਇਓਹੀ
 ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖੁਜਜਮਨਅਗੋਤਾਂਰਾਹੁਨਹੀਹੈਬਾਲੇਆਖਿਆਮਰਦਾਨਿਆਚੁ
 ਪਕਰਕਹੁਬੋਲਨਹੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਤੁਸੀਮੇਰੇਪਿਛੇਚਲੇਆ
 ਵਹੁਤਾਂਅਗੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹੋਏਅਤੇਪਿਛੇਭਾਈਬਾਲਾਤੇਮਰਦਾਨਦੇਏਜਿਉਧਰ
 ਤੀਤੇਚਲੇਜਾਂਦੇਅਹੋਤਿਉਹੀਸਮੁਦਿਰਤੇਚਲੇਜਾਵੀਏਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀ

੧੮੬

ਤੇਰੇਵਿਚਅਤੇਖੁਦਾਇਵਿਚਭੇਦਕੋਈਨਹੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਿਆਏ
 ਲਾਹੀਰੁਪਕਰਜਾਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਹੁਣਅਸਾਨੂੰਕਿਸਦਾਭਰਪੈਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਅਗੇਵਡੀਬਲਾਇਆਵਦੀਹੈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਅ
 ਗੇਵਡਾਕਿਉਸਾਂਦੇਹੈਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਿਆਜੇਪਿਛੇਮੁੜਦੇਅਹੇਤਾਂਭੀਆ
 ਇਕੋਮਿਲਵੀਹੈਹੁਣੇਗੀਛੁਡਦੀਨਹੀਇਸਥੇ
 ਅਗੇਕਿਉਨਚਲੀਏਤਾਂਪਜਿਦਿਨਅਤੇਪ
 ਜਰਤੀਸਮੁਦ੍ਰਿਹੀਵਿਚਰਲੇਗਏਜਾਅਰੇਸ
 ਇਕਰਠਿਠਤਾਂਕਲਾਚਲੀਆਵਦੀਹੈਅਤੇ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਨਜਗੀਇਕਠੰਡੁਪੈਰਿਆ
 ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਿਆਏਹੁਠੰਡੁ
 ਉਠਾਇਲੈਮਰਦਾਨੇਠੰਡੁਉਠਾਇਕੇਗੁਰੂਜੀ
 ਵੇਹਬਵਿਚਦਿਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਠੰਡੁਆਪਨੇਹਥੇਵਿਚਰਖਲੀਤਾਂਕਲਾਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਦੇਸਾਮਨੇਨੂੰਆਈਦੋੜਦੀਅਤੇਵਡੇਵਿਕਰਾਲਦੇਵਅਤੇਮੁਹਿਪਸਾਰਿਆਦੋਇਅ
 ਕੇਸਖੁਲੇਬਿਕਰਾਲਸਰੂਪਕਰਕੇਆਈਜਿਉਕਲਾਗੁਰੂਜੀਦੇਨੇਨੂੰਆਈਤਿਉਕਲਾ
 ਦੇਮੁਹਿਵਿਚਠੰਡੁਗੁਰੂਜੀਨੇਦਿਤਾਤਾਂਕਲਕੂਕਦੀਪਿਛਾਹਨੂੰਨਈਅਤੇਪਿਛੇਨਾਰਦਗੁ
 ਸਾਈਭੀਆਏਗਏਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਸਾਹਿਬਜੀਦੀਉਸਤਤਿਕੀਤੀਹੇਮਹਾਰਾਜਆ
 ਪਦਾਜਗਤਦੇਉਧਰਵਾਸਤੇਅਵਤਾਰਹੁਆਹੈਜੈਸੇਵਾਵਸਵਕਬ੍ਰਹਮਾਨੂੰਪਰਮੇਸਰ
 ਨੇਕਹੇਹੈਤਿਨਾਵਾਕਾਦਾਬਲਬ੍ਰਹਮਾਨੇਬੇਰਉਚਾਰਨਕੀਏਹੈਚਰੇਜੁਗਾਦਾਧਰਮਪ੍ਰਤਿਪ
 ਦਨਕੀਤਾਹੈਤਿਨਵੇਦਾਕਾਰਹਸਨਾਮਜਪਨਾਪਰਮੇਸਰਕਾਇਸਕਾਲਿਕਾਲਕੇਸਮੇਮੇ
 ਆਪਨੇਪਰਵਹੁਵਹਾਇਆਹੈਜਗਤਕੇਨਿਸਤਾਰੇਵਾਸਤੇਆਪਨੇਨਾਮਕਾਉਪਦੇਸ
 ਕੀਤਾਹੈਹਰਇਕਭਾਸਾਮੇਦੇਸਾਂਦੇਸਾਂਦੀਬੋਲੀਆਵਿਚਆਪਨੇਧਰਮਦੀਗੀਤਿਪ੍ਰਤਿ
 ਪਾਦਨਕੀਤੀਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਭਾਈਬਾਲੇਨੂੰਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਤੁਸੀਕਲਾਨਾਲਪ
 ਬਰਦਾਰਹੋਵੋਅਸੀਨਾਰਦਗੁਸਾਈਨਾਲਬਰਨਬਿਲਾਸਕਰਕੇਖੋਲੀਐਗੇਤਾਨਾਰ
 ਦਗੁਸਾਈਨੇਗੁਰੂਜੀਅਗੇਨਮਸਕਾਰਕਰਕੇਕਹਿਆਹੈਗੁਰੂਜੀਤੁਸੀਕਲਾਹਅਗੇ
 ਕਿਆਆਖਦੇਹੈਕਲਾਭੀਨਿਰਕਾਰਦੇਹੁਕਮਵਿਚਪਈਫਿਰਦੀਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਹੈਨਾਰਦਗੁਸਾਈਜੀਸੀਸਾਰਉਪਰਇਸਦੀਕਾਰਹੈਕਿਅਸਾਂਉਪਰਭੀ
 ਹੈਤਾਨਾਰਦਜੀਕਹਿਆਹੈਗੁਰੂਜੀਤੁਸੀਇਸਨੂੰਸਟਕਰਕੇਪੁਛੋਜੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿ

ਆਤੁਸੀਹੀਪੁਛੋਜੀਤਾਂਨਰਦਗੁਸਾਈਨੇਕਲਹਨੂੰਸਦਿਆਤਾਂਕਲਾਹੇਗਲਵਿਚਮਨੁ
 ਖਾਦੀਆਆਂਦਰਾਂਦੇਹਾਰਪਹਿਰੇਹੋਏਬੋਪਰੀਆਮਨੁਖਾਦੀਆਹਬੰਦਿਚਫੜੀਆ
 ਹੋਈਆਲੋਹੁਨਾਲਬੋਪਰੀਆਭਰੀਆਹੋਈਆਤਾਂਬੇਜੈਸਾਰਰੰਗਵਾਲਾਦਾਕਾਲਾਰੰ-
 ਗਭੈਕਰਰੂਪਦੇਖਕਰਮਰਦਾਨਡਰੇਜਬਆਈਤਾਂਨਰਦਗੁਸਾਈਨੇਪੁਛਿਆਹੋਕ
 ਲਹਤੈਨੂੰਸਾਧਾਪਰਆਵਨੇਦਾਹੁਕਮਨਾਹੀਤੂੰਏਥੇਕਿਉਕਰਆਈਹੈਤਾਂਕਲਾਬੋ-
 ਲੀਹੋਨਰਦਗੁਸਾਈਇਕਤਾਂਏਹੁਆਪਛੁਟੇਇਕੇਤਾਂਆਪਨੇਲੋਕਾਨੂੰਛੁਡਾਏਤਾਂਗੁ-
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਕਾਹੀਆਜੋਕੋਈਸਾਧੂਉਪਦੇਸਕਮਾਵੇਗਾਸੋਸਭਾਹੀਛੁਟੈਗੀਅਤੇ
 ਤੇਰੇਦੰਦਾਨੂੰਭੀਨੇਗੀਅਤੇਤੇਰੇਵਾਲਾਨੂੰਪਟੇਗੀਅਸੀਤਾਹੁਣੇਹੀਤੇਰਾਕੀਮਕਰਛ
 ਡਰੇਪਰਤੇਰੇਕਰਮਾਨੂੰਨਰਦਗੁਸਾਈਆਇਪਹੁਰਿਆਹੈਤਾਂਫੇਰਕਲਾਨੇਕਹਿ
 ਆਮੇਂਭੀਤਾਂਨਿਰੰਕਾਰਦੇਹੁਕਮਾਵਿਚਹੀਪਈਫਿਰਦੀਹਾਂਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਅਸੀ
 ਭੀਕਿਸੇਦੇਹੁਕਮਾਵਿਚਕਾਰਕਰਦੇਹਾਂਤਾਂਕਲਾਨੇਕਹਿਆਤੁਸੀਭੀਨਿਰੰਕਾਰਦੇਹੋ
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਹੋਕਲਹ
 ਤੈਨੂੰਏਥੇਆਵਣਾ
 ਜੋਗਨਾਹੀਸੀਹੋਰ
 ਸੀਸਾਰਬੋਝਪਿਆ
 ਸੀਤਾਂਕਲਾਨੇਕਹਿ
 ਆਹੋਤਪਾਜੀਇਕੇ
 ਆਪਨੂੰਰਖੋਜੀਇ
 ਕੋਕੋਈਇਕਅਧਤੇਰੇਨਾਲਹੋਵੈਤਾਂਤਿਸਨੂੰਭੀਤੂੰਨਾਲਰਖਲੈਸਾਰੇਸੀਸਾਰਨਾਲਤੇ
 ਰਾਕਿਆਪਰਜੋਸਨਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸਚੇਸੀਸਾਰਦੇਉਧਾਰਵਾਸਤੇਸਾ
 ਨੂੰਕਰਤਾਰਨੇਭੂਜਿਆਹੈਅਤੇਜੋਕੋਈਸਾਧੂਉਪਦੇਸਕਮਾਵੇਗਾਤਿਸਉਪਰਤੇਰਾਜੋ
 ਰਨਹੀਚਲੇਗਾਭਾਵੇਤੂੰਕੋਸਾਹੀਜੋਰਪਈਕਰਅਤੇਅਸਾਤਾਂਅਗੇਹੀਕਰਤਾਰਪਾਸੇ
 ਬਖਸ਼ਾਇਲਾਇਆਹੈਤਾਂਨਰਦਗੁਸਾਈਨੇਕਹਿਆਹੋਕਲਾਏਹੁਡਾਢਾਹੈਏਹੁਨਾਨਕਨਿਰੰ-
 ਕਾਰੀਹਈਰਾਂਕਲਾਨੇਏਹੁਬਚਨਸੁਨਕੇਗੁਰੂਜੀਦੇਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆਅਤੇਫੇਰਕਲਾਚ
 ਲੀਗਈਤੇਨਰਦਗੁਸਾਈਨੇਗੁਰੂਜੀਦੀਉਸਤਤਕੀਤੀਕਿਹੋਤਪਾਜੀਰੁਸੀਧੀਨਹੋਜਿਨ
 ਪਰਮੇਸਰਦੇਨਾਮਦਾਉਪਦੇਸਦੇਕੁਸਭਕੋਨਿਹਾਲਕੀਤਹੈਤੂੰਭੀਅਤੇਸੁਧਰਸੈਨਨਾਲਾ

੧੮੮

ਗੁਰੂਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਪਟੁ ਦਿਨ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹ ਰਾਤੀ ਏਵੇਂ ਹੀ ਪਉਣ ਅਹਾਰੀ ਵਲੇ ਗਏ ਅਗੇ
ਪੁਸ਼ਿ ਸੀਯਵੇ ਸਾਧਾ ਤਿਸ ਬਿਸੀ ਹਰੇ ਸਦਥ ਜਾ ਸੁਧਰ ਸੈਨ ਅਹਾ ਬੁਰਾ ਜਕਰਦ
ਸੀ ਉਸ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਜਾਇ ਉਤਰੇ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਜਰਿਆ ਫਿਰ ਦੋਇਦਿ
ਨ ਬੈਠਿਆ ਗੁਜਰ ਗਏ ਕਿਸੇ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਆਣ ਕੇ ਲੀਤੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂਜੀ
ਜੇਹੁਕ ਮਰੇਵੈ ਤਾਂ ਮੇਂ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਜਾਵਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉਂ ਜਾਨਾ
ਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਦਿਨਾ ਦਾ ਭੁਖਾ ਹਾਂ ਸਹਿਰ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਮਿਥੈ ਤਾਂ
ਮੁਹਿ ਪਾਇ ਆਵਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਆ ਆਖਦਾ ਹੈ
ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਜਨਮਦਾ ਸੁਭਦ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਜਤ
ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸ ਕਰ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਕਿਧਰ ਜਾਵੇਂਗਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
ਗੁਰੂਜੀ ਜਿਧਰ ਆਖੋ ਤਿਧਰ ਹੀ ਜਾਵੇਂਗੀ ਗੁਰੂਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਏਕੁ ਝੰਡਾ ਬਾ
ਢੀ ਤਿਖਾਣੁ ਹਈ ਸੋ ਉਸ ਪਾਸ ਤੂੰ ਜਾਵੀਂ ਅਰੋਹ ਬੇ ਤੂੰ ਨਜਾਵੀਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਮੇਂ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਨਾਹੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਿਸਾਨੀ ਦਸੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ
ਨਾਮ ਪਾਖਰ ਹਈ ਤੂੰ
ਲਈ ਜੇਭਾਈ ਪਾਖ
ਤੁਜੇ ਝੰਡਾ ਬਾਢੀ ਹੈ
ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ
ਜੀ ਮੇਂ ਜਾਉਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ
ਗਵਿਰ ਜਾਇ ਕੇ ਲ
ਈ ਪਾਖਰ ਬਾਢੀ
ਬਾਢੀ ਹੈ ਸੋ ਕਿ ਬੇਰ
ਨਾਪੁਛਦਾ ਪੁਛਦਾ ਇਕ ਕੋਹ ਤੀਕਰ ਗਿਆ ਏਕ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ ਅਰਕਿ
ਬੋ ਆਇਆ ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਮੇਂ ਨੂੰ ਦਸ ਤਾਂ ਸਹੀ ਓਹ ਆਪੇ ਹੀ ਪੁਛ ਲੇ
ਵੇਗਾ ਤੂੰ ਮੇਂ ਨੂੰ ਝੰਡੇ ਦਾ ਘਰ ਦਸ ਤਾਂ ਉਸ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੇਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਦਸਦਾ ਤੂੰ ਮੇਂ ਨੂੰ ਅ
ਪਨਾਮ ਅਤੇ ਵਰਤਣ ਦਸੇਗਾ ਤਾਂ ਮੇਂ ਦਸਾਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਪੇ ਜੀ ਆਵਿਰ ਵਿਚ
ਰਕੀਤੀ ਭਾਈ ਇਸ ਨਗੀ ਦੀ ਗੀਤ ਏਹੋ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਮ
ਰਦਾਨਾ ਹੈ ਵਰਨਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੈ ਉਸ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਵਰਤਨ ਕੌਣ ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ

੧੮੮

ਆਭਾਈ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਧਰਤੀ ਉਸ ਦੇ ਸਵਿਚ ਗਾਇ ਭੁਇ ਭੁਟੀ ਦੀ ਤਿਲਵੀਡੀ ਹੈ ਓਹ ਮੇਰਾ ਵ
 ਤਨ ਹੈ ਫੇਰ ਉਸ ਪੁਛਿਆ ਮਰਦਾਨ ਓਥੇ ਇਕ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਖੜੀ ਗਹਿਦਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਮਹਿਰਮ
 ਹੈ ਕਿ ਨਹੀ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਹਸਕੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਆਪਨਾ ਨਾਮ ਭੀ ਦਸ ਮੇਰਾ ਓਸੇ ਦੁਆਲੇ
 ਹਾਂ ਅਰ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਕਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਓਹ ਸਾਡਾ ਪੁਰਾ
 ਤਨ ਸਾਰ ਹੈ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸਿਧਾਨ ਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ
 ਜੇ ਨਜਰ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਿਵਾਣ ਲਈਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਓਹ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਵਰ ਬੈਠਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਉਸ ਆਖਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਮੇਨੂੰ ਤੂੰ ਦਿਖਲਾਉ ਤਾਂ ਸਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
 ਭਾਈ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੇ ਰੰਜ ਹੋਵੇਗਾ ਪਹਿਲੇ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਝੰਡੇ ਦਾ ਘਰ ਦਸ ਜੀ ਅਤੇ
 ਪਿਛੇ ਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਹੀ ਪਾਸ ਲੀਤੇ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ
 ਮਰਦਾਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਨਾਉ ਭੀ ਆਪਣਾ ਦਸ ਤਾਂ ਉਸ ਆਖਿਆ
 ਆਮਰਦਾਨ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਤਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੇਂ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਜੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਮੇਰਾ ਨਾ
 ਮ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਨ ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਨ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਦਿਓ ਕੌਣ ਹੋ ਜੀ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਨ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਇਥੇ ਦਰਸਾ ਜੇਹਨੂੰ ਹੈ ਓਹ ਮੇਰਾ ਮਾਮਾ ਹੈ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਭਾਣ
 ਜਾਹਾਂ ਤਾਂ ਏਹੁ ਗਲਾਂ ਕਰ ਦੇਹੀ ਅਹੇ ਤਿਚਰਾਨੂੰ ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਦੇ ਘਰ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਝੰਡੇ ਬਾ
 ਢੀ ਅਗੇ ਮੰਜੀ ਵੁਣਦਾ ਆਹਾ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਨ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਦੇਵੇ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਨ ਨੂੰ
 ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਨੇ ਝੰਡਾ ਅਗੇ ਉਠ ਖੜੋਤਾ ਬਹੁਤ ਅਵਬ ਕੀਤੋ ਸ ਮੰਜੀ ਵਿਛਾਇ ਦਿਤੀ ਤਾਂ
 ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਨ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੋ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁ
 ਸੀ ਭੀ ਬੈਠੋ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਨ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਹਥ ਪਕੜ ਕਰ ਲੈ ਬੈਠਾ ਮੰਜੀ ਉਪਰ ਤਾਂ ਝੰਡੇ
 ਬਾਢੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਏਹੁ ਸਾਧ ਕਿਥੋਂ ਹੈ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਨ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਝੰਡੇ
 ਹੁਤੇਰਾ ਘਰ ਪੁਛਦਾ ਫਿਰਦਾ ਸੀ ਝੰਡੇ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ
 ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਮਰਦਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿਰਸੀ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਚੋ ਅਸਾਨੂੰ ਪੁਛਦਾ ਆਹੋ ਅ
 ਸਾਨਲ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਕੰਮ ਸਾਹ ਅਰ ਅਸਾਨੂੰ ਤੂੰ ਕਿਆ ਜਾਣਦਾ ਆਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆ
 ਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਏਹੁ ਕੰਮ ਤੁਸਾਰੇ ਨਾਲ ਹੈ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸ ਭੇਜ
 ਆਹੈ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ
 ਭੀ ਨਹੀ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੌਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਨ

੨੦੦

ਹੀਜਾਣਦੇਪਰਓਤਾਂਤੁਹਾਨੂੰਜਾਣਦਾਹੈਤਾਹੀਤੁਹਾਡੇਪਾਸਓਨਨੈਮੈਨੂੰਭੇਜਿਆਹੈ
ਸੋਤੁਸੀਓਥੋਤੋਨੀਮੇਰੇਨਾਲਚਲੇਜੀਤਾਂਝੰਡੇਬਾਢੀਆਖਿਆਭੁਲਾਭਾਈਮਰ
ਦਾਨਚਲਦੇਆਹੇਜਾਮਜੀਵੁਣਮੁਕੇਤਾਂਮਰਦਾਨਾਬੋਲਿਆਭਾਈਹੁਣਤੁਸੀਰ
ਲੇਜੀਤਾਂਝੰਡੇਨੇਆਪਨੇਜੀਅਵਿਰਵਿਚਾਰਕੀਤੀਭਾਈਕੁਛਲੇਜਾਵੀਏਤਾਂਝੰਡੇ

ਪੁਛਿਆਭਾਈ
ਨਾਨਕਜੀਦਾਸ
ਝੰਡੇਤਾਂਤੋਹਾ
ਚਲੀਏਤਾਂਮਰ
ਝੰਡੇਜੀਨਾਨਕ
ਤਾਂਝੰਡੇਸਮਾਝੀ
ਕੀਰਹੈਕੁਛਹ
ਇਲੇਜਾਵੀਏ
ਆਸੁਣਭਾ
ਹਤਾਂਸਾਧਫ
ਉਸਪਾਸਖਾ

ਮਰਦਾਨਾਗੁਰੂ
ਰੁਪਕਿਹਾਹੈਜੋ
ਹੀਸਾਮਨਕੀਤੇ
ਦਨੇਆਖਿਆ
ਤੁਪਾਸਦੀਦਾਹੈ
ਆਅਭੀਤਫ
ਫੁਭੇਜਨਬਨਾ
ਤਾਂਝੰਡੇਆਖ
ਈਮਰਦਾਨਾਓ
ਕੀਰਹੈਅਸੀ
ਲੀਕਿਉਕਰਿਜ

ਵੀਏਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਪਨੇਜੀਅਵਿਰਵਿਚਾਰਕੀਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤਾਂਪਉਣ
ਆਹਾਹੀਹੈਨਅਤੇਮੈਂਓਨਦੇਨਾਲਹਠਜਾਲਦਾਫਿਰਦਾਹਾਂਅਤੇਹੁਣਤਾਂਭੋਜ
ਨਦੀਜਾਗਾਭੀਆਈਹੈਭੁਲਾਭੋਜਨਤਾਂਖਾਈਏਮੈਂਤਾਂਏਸੇਵਾਸਤੇਸਹਿਰਦਿ
ਚਆਇਆਸਾਂਤਾਂਮਰਦਾਨੇਝੰਡੇਨੂੰਆਖਿਆਭਾਈਝੰਡੇਜੋਕੁਛਸਮਾਝੀਸੋ
ਭੁਲੀਹੀਸਮਾਝੀਹੈਪਰਝੰਡੇਹੋਹੋਵਾਇਫਕੀਰਬਾਹਰਵਾਰਭੁਖੇਬੈਠੇਹੈਨਤੂੰਜੋ
ਕੁਛਕਰਣਾਹੈਤਾਂਝੰਡੇਕਰਲੇਹੁਤਾਂਝੰਡੇਨੇਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਮੈਂਝੰਡੇਹੋ
ਹੈਨਹਾਂਝੰਡੇਓਥੋਦਾਸੇਪੀਆਹਤਾਂਝੰਡੇਰਾਜੇਦੇਬਾਗਵਿਚਗਿਆਅਤੇਪਾ
ਰਆਖਾਗਿਆਸੀਜੋਕਟਲਬਦੁਲਦੇਫੁਲਮੈਂਆਵੇਦੈਨਸੋਤੁਸੀਓਨਦਾਸੁ
ਲੁਣਕਰੇਤੋਰੋਟੀਆਪਕਾਵੇਅਤੇਫੁਲਦਾਸਾਗਫਮਕਣਾਏਹਬਾਤਪਾਰ
ਆਖਕੇਝੰਡੇਬਾਢੀਬਾਗਕੀਰਿਆਬਾਗਵਿਚਜਾਇਕਰਹਫੇਮੇਵੇਲੈਆਇ
ਆਇਤਨੇਚਿਰਵਿਚਪ੍ਰਪਸਾਦਿਤਿਆਰਹੋਇਆਸੀਪ੍ਰਧਾਦਿਤੇਮੇਵੇਝੰਡੇਨੇ
ਆਪਨੇਸਿਰਪਰਰਖਲੀਤੇਮਰਦਾਨੇਨੂੰਨਾਲਲੀਤਾਂਝੰਡੇਨੇਕਹਿਆਚਲਭਾਈ

ਮਰਦਾਨ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਕੀਰ ਕਿਥੇ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਨਾਲ ਨੀਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਿਥੇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਉਦਿਆਨ ਵਿਚ ਤਾਂ ਆਏ ਆਇਕੋ ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਪਸਾਦਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਸ
 ਤ ਕਰਤਾਰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਹਸ ਕਰ ਕਹਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਤਾ ਏਹੁ ਕਿਆ ਏ
 ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਪਸਾਦਿ ਲੈ ਆਇਆ ਹਾਂ ਜੀ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਤੁਸੀ ਅਸਨੂੰ ਕਿਆ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤਾਈ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਪਰ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਤਾਹੀ ਅਸਨੂੰ
 ਜਾਣਕੀਤ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਤਾ ਏਹੁ ਪਸਾਦਿ ਕਿਥੇ ਆਇਆ
 ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਪਸਾਦਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਤੁਸੀ ਸਰ ਆਖ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਨੂੰ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਨੇ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਸੋਕੋਣ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਹਾਂ ਪਰ ਜੀ ਜੋ ਜਾਤ ਹੈ ਸੋ
 ਸਭੇ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸ ਕਰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਤਾ
 ਤੂੰ ਕਦੇ ਕਣਾਹਿਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਤਾ ਇਥੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ
 ਸਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਤਾ ਬਾਢੀ ਤੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਰਾਜੇ ਦਾ ਭਾਣਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਗਿਆਨ ਕਰਦੇ ਅ
 ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਬਾਢੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਪਸਾਦਿ ਅਚਰੇ ਅਰਕੁਛ ਮੁਹ ਪਾਵੇ ਅਤੇ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੁਹਿਤਿ ਬੈਠੀ ਚੋਲਦਾ ਆਹਾ ਜਿਥੇ ਸਾਧ ਮੁਰਤ ਹੋਵਾ ਆਹਾ ਇਕੋ ਪਵਿ
 ਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਹੋਵਦਾ ਆਹਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਪਉਣ ਅਹਾ ਗੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਤਾ ਇਤ ਪਰਸਾਦਿ ਦੇ ਪਜ ਬਖਰੇ ਕਰੋ ਇਕ ਬਖਰਾ ਮਰਦਾਨੇ
 ਨੂੰ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤ੍ਰੈ ਜਿਣੇ ਹੋ ਅਰ ਬਖਰੇ ਪਜ ਕਿਉਂ ਕਰ
 ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਤਾ ਚੌਥੇ ਤੁਸੀ ਅਤੇ ਪਸਿਵਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪ
 ਰਚਣੇ ਵਾਲਾ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਹੈ ਸ ਉਸਤਾਈ ਤੂੰ ਲਿਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀ ਪਸਾਦਿ ਅ
 ਰਵੀ ਐਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਬਾਢੀ ਨੇ ਪਸਾਦ ਦੇ ਪਜ ਬਖਰੇ ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਕੀਤੇ ਇਕ ਵੰਡਾ ਸੁਦਾ
 ਕਰ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦੇਵਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਹੀ ਖ
 ਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀ ਖਵਾ ਪਸਾਦ ਖਾਹੁ ਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਭੀ ਖਾਵਹੁ ਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੀ ਖਾਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਭੀ ਖਾਵਹੁ ਹੈ ਤੂੰ ਪਸਾਦਿ ਖਾਹੁ ਅਤੇ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਖਿਆਲ

ਨਾਪਇਆਕਰਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇਭੁਖਹੀ ਆਹਤਾਂ ਮਰਦਨੇਪਸਾਦਿਪਾਇ ਲੀਤਾ
ਤਾਂ ਫੇਰ ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਭੀ ਪਸਾਦਿਮੁਹ ਪਾਵੇਜੀਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਨਕਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਤੂੰ ਇੰਦ੍ਰਸੈਣ ਨੂੰ ਲਿਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀ ਪਸਾਦਿਆ
ਰਵੀਅੰਗੇਤਾਂ ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇੰਦ੍ਰਸੈਣ ਭੀ ਅਪੇਹੀ ਆਇ ਰਹੇਗਾ ਪਰਤੁ
ਸੀਵਾ ਪਸਾਦਿਮੁਹ ਪਾਵੇਜੀਤਾਂ ਮੇਰੀਸਰਧ ਪੂਰੀਹੋਵੈਗੀਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਅ
ਖਿਆ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਤੂੰ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੇਮੇਰੀ ਸਰਧ ਪੂਰੀਹੋਵੈ ਅਤੇਮੇ ਆਖਦਾ

ਹਾਂ ਜੇ ਝੰਡੇ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰਸੈਣ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲਨ ਤਾਂ ਮੇਰੀਸਰਧ ਪੂਰੀਹੋਵੈ ਤਾਂ ਅ
ਸੀ ਪਸਾਦਪਾਵੀਐ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਦੇ ਮਨਵਿਚ ਗਿਆਨ ਉਪਾਜਿਆ ਜੇਭਾਈ
ਏਹ ਤਾਂ ਸਾਧਰੈ ਅਤੇ ਅਸੀ ਭੀ ਏਹੋ ਗਿਆਨ ਕਵਰੇ ਆਹੇ ਸੋਹਣ ਅਸਾਨੂੰ ਆ
ਇਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਕਹਿਆ ਸੀ ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰੀ ਹੋਇ ਰਹਿ
ਸੀ ਤੁਸੀ ਹੁਣ ਪਸਾਦਿਤਾ ਅਚਵੇਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂਨਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਝੰ
ਡਾ ਅਸੀ ਪਵਾਸੈ ਕੋਹਾਂ ਜੇ ਆਏ ਆਹੇ ਸੋ ਪਸਾਦਿ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਤਾਂ ਨਹੀ ਆਏ
ਅਸੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮਿਲਣ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਆਹੇ ਤਾਂ ਝੰਡਾ ਬਾਢੀ ਚਿਥੋ ਚਿਠਿਆ
ਸਹਿਰਵਿਚ ਆਇਆ ਇੰਦ੍ਰਸੈਣ ਨੂੰ ਢੰਢਾਇਆ ਗਤਪੇਗਈ ਇੰਦ੍ਰਸੈਣ ਰਾਜੇ
ਦੇ ਬਾਗੇ ਜਾਏ ਲਧਾ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਕਹਿਆ ਸੀ ਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਵੇਕੁਣਾ ਢੰਢ
ਦਾ ਫਿਰਦਾ ਆਹਾਂ ਇੰਦ੍ਰਸੈਣ ਜਨਮਦਾ ਉਤਮ ਆਹਾ ਪਰਮੁਹਬਤੁ ਪਿਆਰ
ਵਾਸਤੇ ਇੰਦ੍ਰਸੈਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮੈਨੂੰ ਢੰਢ ਦਾ
ਹੈ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀ ਗਿਆਨ ਕਰਦੇ ਆਹੇ ਸੋ ਚਿਹਵਾ

ਸਤਾ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਇਵਸੈਣੁ ਨੇ ਕਹਿਆ ਝੰਡੀਆ ਕਿਉਂਕਰ ਆਇ ਮਿਲਿ
ਆ ਹੈ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਓਹੁ ਜੋ ਤੁਸਾ ਮਰਦਾਨਾ ਮਿਰਾਸੀ ਆਂਦਾ ਆਹ ਉਸਦਾ
ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਪਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹੁ ਗਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਵਸੈਣੁ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
ਝੰਡੇ ਮੇਰਾ ਉਸਤਾਈ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਓਹ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਪੁਰਾਤਨ ਯਾਰ ਅਸਨਾ ਓਹੋ ਅਸੀ
ਅਤੇ ਓਹ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਆਹੇ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਗੀਲ ਗਰਹੀ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਆਖਿ
ਆ ਜੀ ਓਹ ਤਾਂ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਂ ਪਦਾਸੈ ਕੋਹ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਅਤੇ ਅ
ਗੇ ਤਾਂ ਓਹ ਏਥੇ ਕਦੀ ਆਇਆ ਨਹੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਆਖਦੇ ਹੋ ਅਸਾਡਾ ਪੁਰਾਤਨ ਯ
ਰ ਅਸਨਾ ਓਹੋ ਸੋਇ ਤਨ ਝੂਠ ਤੁਸਾ ਕਿਉਂ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਇਵਸੈਣੁ ਨੇ ਆਖਿਆ
ਭਾਈ ਝੰਡੇ ਤੈਨੂੰ ਆਪੇ ਮਲੁ ਮਹੋਇ ਗਹਿਸੀ ਜਦ ਮਿਲੀ ਐਗੇ ਤਾਂ ਤਬ ਝੰਡੇ ਨੇ ਕ
ਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਹੁਣ ਚਲੋ ਤਾਂ ਭੁਲਾ ਕਰੋ ਅਰਮੇਜੋ ਪਸਾਦਿ ਥੋਗੀ ਆਸਾ ਸੋ ਓ
ਹਨਾ ਮੁਹਿ ਪਾਇਆ ਨਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਸੋ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਓਥੇ ਚਲੋ ਜੀ ਤਾਂ ਇਵ
ਸੈਣੁ ਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੇ ਅਗੇ ਅਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਸੀ ਜਾਣਦਾ ਅਤੇ ਹੁਣ ਏ
ਹ ਅਸਾਨੂੰ ਜਾਹਰ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਇਵਸੈਣੁ ਨੇ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਝੰ
ਡੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਜਾਹੁ ਅਸੀ ਉਸਨੂੰ ਭੁਲ ਕੇ ਮਿਲੀ ਐਗੇ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਭੇਜ
ਨ ਅਮਾਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ਓਹ ਪਾਇਦੇ ਨਹੀ ਜੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਆਖਦੇ ਹੋ ਅਸੀ ਭੁਲ
ਕੇ ਮਿਲੀ ਐਗੇ ਸੋ ਏਹੁ ਗਲ ਕਿਉਂਕਰ ਬਣਦੀ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਇਵਸੈਣੁ ਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕ
ਰਕੇ ਆਖਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਝੰਡੇ ਤਾਂ ਛਿਅਪਨੀ ਆਰਤ ਗੁਜਰੀ ਆਹੀ ਤਾਂ ਇ
ਵਸੈਣੁ ਅਤੇ ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਦੋਵੇ ਜਣੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਏ ਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਵੀ
ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਇਵਸੈਣੁ ਨੇ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਹੈ ਭਾਈ ਝੰਡੇ ਕੁਛ ਬੋਲੀਦਾ ਮਹਰਮ
ਹੈ ਜੋ ਏਹੁ ਕਿਆ ਬੋਲੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹੁ ਸਾਈ ਲੋਕ ਦੀ
ਬੋਲੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਬੋਲਦੇ ਹੋ ਨ ਜੀ ਤਾਂ ਇਵਸੈਣੁ ਅਤੇ ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਇਕ
ਪਹਿਰ ਰਤ ਗਈ ਆਹੀ ਦੋਹਾਂ ਆਇਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾ
ਰ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਹਸਕਰ ਆਖਿਆ ਆਓ ਭਾਈ ਸ
ਤ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਆਓ ਬੈਠੋ ਪੁਰਾਤਨ ਯਾਰੇ ਤਾਂ ਇਵਸੈਣੁ ਅਤੇ ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਦੋ
ਵੇ ਬੈਠ ਗਏ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਮਿ
ਲਿਆ ਹੈ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਕਦੇ ਦੇ ਪੁਰਾਤਨ ਯਾਰ ਆਹੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਆਖਿਆ ਝੰਡੀਆ ਤੂੰ ਪੁਛ ਇਵਸੈਣੁ ਪਾਸੇ ਝੰਡੇ ਨੇ ਇਵਸੈਣੁ ਪਾਸੇ ਪੁਛਿ

ਅਕਿਉਭਾਈਜੀਏਹੁਸਤਿਜੀਕਿਆਆਖਦੇਹੈਨਤਾਂਇਵਸੈਣਨੇਆਖਿਆ
 ਭਾਈਭੈਆਮੇਤਾਕੁਛਨਹੀਜਾਣਦਾਜੇਏਹੁਸਤਿਜੀਕੀਆਖਦਾਹੈਤਾਂਮਰ
 ਦਾਨੇਇਵਸੈਣਨੂੰਆਖਿਆਕਿਉਜੀਤੁਸੀਮੇਨੂੰਵਿਨੇਆਖਦੇਆਹੇਜੇਨਾਨਕ
 ਜੀਮੇਰਾਪੁਰਤਨਅਸਨਾਉਹੈਸੋਹੁਣਕੇਉਮੁਕਰਦੇਹੈਤਾਂਇਵਸੈਣਨੇਕਹਿਆ
 ਭਾਈਮਰਦਾਨਕਾਈਨਿਸਾਨੀਦੇਵੇਗਾਤਾਂਜਾਣੀਐਗੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਸੁਣਭਾਈਇਵਸੈਣਏਸਭੈਨੂੰਤਾਂਖਬਰਕੇਈਨਾਹੀਪਰਤੁੰਤਾਂਖਬ
 ਰਦਾਰਹੈਅਤੇਤੂੰਤਾਂਆਪਨੀਮਲੂਮੀਹੈਤਾਂਇਵਸੈਣਨੇਮਚਲੇਹੋਇ
 ਕਰਕਹਿਆਸੀਮੇਤਾਨਹੀਜਾਣਦਾਜੇਤੁਸੀਕੇਹੀਮਲੂਮੀਕਹਿੰਦੇਹੈਤਾਂਫੇਰਕੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਇਵਸੈਣਤੂੰਹਿਉਨਿਯਾਦਕਰਜੇਜਦੋਰਾਜੇਜ
 ਨਕਜੀਦੇਘਰਤੁਸੀਸੇਵਾਕਰਦੇਆਹੇਰਾਜਾਜਨਕਜੀਤੁਸਾਨੂੰਮਨਹਿਕਰ
 ਦਾਸੀਅਤੇਤੁਸੀਮੁਰਤਪੂਜਦੇਆਹੇਅਤੇਤੁਹਾਡੇਨਾਲਜੇਟਹਿਲਕਰਾਵਦਾ
 ਆਹਾਸੋਮਛਹੋਇਆਅਤੇਤੁਸੀਮਿਲਕਰਦੇਹਾਨੇਰਾਜਾਜੀਦੇਪਾਸਅਰ
 ਜਕੀਤੀਜੋਹੇਰਾਜਾਜੀਸਾਨੂੰਜਨਮਮਰਨਤੇਮੁਕਤਕਰੀਐਜੀਤਾਂਰਾਜੇਕ
 ਹਿਆਤੁਸੀਮੇਰੇਆਖੇਲਗੋਨਾਹੀਤਾਂਮੇਕਿਆਕਰਪਰਮੇਰੀਸੇਵਾਦਾਫਲ
 ਤੁਹਾਨੂੰਏਹੁਹੈਤੁਸੀਮਾਨੁਖਜਨਮਪਾਵੇਗੇਫੇਰਤੁਸੀਕਹਿਆਸਾਡੀਖਲਾਸੀ
 ਹੋਵੈਜੀਤਾਂਰਾਜਾਜੀਨੇਕਹਿਆਤੁਹਾਡੀਭਗਤਪੂਰੀਹੋਈਪਰਕਲਜੁਗਵਿਚ
 ਉਧਰੋਗੇਤੁਹਾਨੂੰਪੁਰਨਪੁਰਖਮਿਲੇਗਾਤੁਹਾਨੂੰਏਕੋਨਿਰੰਕਾਰਹੀਦਿਸੇਗਾ
 ਹੋਗਕਿਸੇਕੀਤੋਹੋਏਨੂੰਜਾਣੇਗੇਨਾਹੀਅਤੇਤੁਸਾਨਾਲਲਗਕੇਬਹੁਤਉਧਰ
 ਨਗੇਤਾਂਇਵਸੈਣਨੇਕਹਿਆਹੇਗੁਰੂਜੀਤੁਸੀਸਾਨੂੰਉਧਰੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਅਸਾਡਾਏਹੁਬਚਨਆਹਾਅਤੇਹੁਣਅਸੀਆਏਭੀਏਸੇਵਾਸਤੇ
 ਆਹੇਜੇਤੁਹਾਡਾਉਧਾਰਹੋਵੈਤਾਂਇਵਸੈਣਨੇਕਹਿਆਤੁਸੀਬਚਨਦੇਪੁਰੇਅ
 ਤੇਸੁਰੇਹੋਤੇਸਭਕੁਛਕਰਸਕਦੇਹੋਪਰਭੈਨੂੰਦਾਕੁਛਕਰੋਜੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿ
 ਆਭਾਈਇਵਸੈਣਅਸੀਤੇਰੇਵਾਸਤੇਭੀਆਏ੦੦੦੦ਆਹੇਪਰਭੈਨੂੰਦਾਸ
 ਤੇਭੀਆਏਹਾਂਤੁਹਾਡੇਨਾਲਮਿਲਣਕਰਕੇਇਸਦਾਭੀਉਧਾਰਹੋਵੇਗਾਤਾਂ
 ਇਵਸੈਣਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਜੇਕੁਛਤੁਸੀਚਾਹਦੇਹੋਸਭਕਰਸਕਦੇਹੋਅਤੇ
 ਜੇਕੁਛਤੁਸਾਨੂੰਭਾਵੇਸੋਥਾਇਪਾਵਤੇਹੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਰਾਗਰਾਮਕ
 ਥੀਵਿਚਸਬਦਆਖਿਆ॥ ਰਾਮਕਲੀਮਹਲਾ੧ ਈਧਨਤੇਬੈਸੰਤਰ

ਗੋਆਮਾਟੀਕੋਜਲਵਹਦਿਸਤਿਆਗੋ। ਉਪਰਧਰਨਤੁਲੈਆਕਾਸਾ। ਘਟਮਹਿਸਿ
 ਧਕੀਆਪਰਗਾਸਾ॥੧॥ ਅੇਸਾਸਮਰਬਪੁਰਜੀਕੋਨਾਮਾ। ਆਠਪਹਿਰਮਨਤਾਕੋਧਿ
 ਆਨਾ॥੧॥ ਤਾਂਝੰਡੇਨੇਕਹਿਆਹੇਮਹਾਰਾਜਜੀ। ਮੇਨੂੰਇਸਦਾਅਰਬਸਮਝਾਵੇਤਾਂਸੀ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਹੇਝੰਡਾਇਸਦੇਹੀਵਿਚਈਧਨਲਕੜੀਆਜੋਹੈਨੇਸੇਦੇਹੀ
 ਵਿਚਹਡੀਆਹੈਨਅਰਬੈਸਿਤ੍ਰਜਠਰਾਦੇਹੀਵਿਚਅਗਨਅਤੇਮਾਟੀਜੋਦੇਹੀਵਿਚਹੈ
 ਅਤੇਮਤਾਜੋਪਾਣੀਪੀਂਦੀਹੈਸੋਬਾਲਕਦੀਦੇਹੀਕਚੀਹੋਂਦੀਹੈਤਾਂਇਸਤਾਂਈਮਾਇ
 ਆਪੋਹਿਨਹੀਸਕਦੀਜੋਉਸਜੀਵਨੂੰਓਬੇਨਾਮਦੀਲਿਵੇਹੋਂਦੀਹੈਸੋਪੁਰਜੀਕਾਨਾਮ
 ਤੇਅੇਸਹੈਭਾਈਝੰਡਾਭੰਨਿਰੰਕਾਰਹੀਨਿਰੰਕਾਰਜਪਤਰੇਤਾਈਲਗੇਗਾਕੁਛਨਾਂਹੀਤਾਂ
 ਝੰਡੇਕਹਿਆਹੇਕੀਬਾਨਿਵਾਜਜੀਤੁਸੀਕਹਿੰਦੇਹੋਜੋਪਰਮੇਸਰਕੇਜਪਅਤੇਮੇਂਗੀਬ
 ਰਿਖਾਣਹਾਂਤੇਮੇਰਾਕਬੀਲਾਕਿਬੋਖਾਵੇਗਾਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਦੁਜੀਪਉੜੀਆਖੀ॥
 ॥ ਪਹਿਲੇਮਾਖਨਪਛੇਦੁਧਾਮੈਲੋਕੀਨੇਸਾਬਨਸੂਧਾਭੈਤੇਨਿਰਭਉਰਤਾਫਿ
 ਰੈਹੋਂਦੀਕਉਅਣਹੋਂਦੀਹਿਰੈ॥੨॥ ਗੁਰੂਜੀਕਹੈਸੁਣਭਾਈਝੰਡਾਜਦਬਾਲਕ
 ਗਰਭਾਵਿਚਹੋਂਦਾਹੈਤਾਂਦੁਧਨਹੀਹੋਂਦਾਬਣਾਵਿਚਮਖਣਜਮਗਹਿੰਦਾਹੈਅਤੇਬਾਲਕ
 ਜਮਦਾਹੈਤਾਂਦੁਧਨਿਕਲਦਾਹੈਤੂੰਚਿੰਤਾਨਕਰਅਚਿੰਤਰਹੁਉਸਸਾਹਿਬਨੇਰਿਜਕ-
 ਅਗੇਹੀਪੈਦਾਕੀਤਾਹੈਤੂੰਕਿਸਕਰਕੇਡਰਦਾਹੈਨਿਰਭਉਹੋਇਆਰਹੁਏਹੁਜੋਦੇਹੀ
 ਅਤੇਰਿਜਕਹੈਸੋਅਣਹੋਂਦੀਹੈਅਰਤੂੰਜੋਹੈਸੋਸਦਾਹੀਹੋਂਦਾਆਇਆਹੈਏਹੁਸਭ
 ਤੇਰਾਹੀਪਸਾਰਾਹੈਠਾਂਝੰਡੇਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਤੁਸੀਤਾਇਉਆਖਦੇਹੋਅਤੇਓਹ
 ਤਾਂਗੁਪਤਗਲਹੈਮੈਕਿਆਜਾਣਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਤੀਜੀਪਉੜੀਆਖੀ॥ ਦੇਹੀ
 ਗੁਪਤਾਬਿਦੇਹੀਦੀਸੈ। ਸਗਲੇਸਾਜਕਰੇਜਗਦੀਸੈ। ਸਾਧਸੀਗਤਮਿਲਕਰਹੁਬ
 ਖਿਆਨਾਸਾਸਤ੍ਰਸਿੰਮਿਤਬੇਦਬਖਿਆਨਾ॥ ਸੀਗੁਰੂਜੀਆਖਿਆਸੁਣਝੰਡਾ
 ਏਹੁਦੇਹੀਏਬੀਹੀਰਹੇਗੀਅਤੇਅਵਿਗਇਸਦੇਹੀਦੇਹੋਰਸੁਖਮਦੇਹੀਹੈਸੋਓਹਗੁ
 ਪਤਹੈਓਹਦੇਹੀਨਾਲਜਾਇਗੀਏਹੁਦੇਹੀਏਬੇਹੀਛਡਜਾਣੀਹੈਓਹਦੇਹੀਇਸਪ
 ਣੀਨੂੰਸੁਝਦੀਨਹੀਏਹੋਸਭਸਾਜਜਗਦੀਸਦੇਬਨਾਏਹੋਏਹੈਨਏਸਗਲਦਾਵੀ
 ਰਾਰਕਰਣਾਆਇਆਹੈਭਾਵੇਸਾਧਸੀਗਤਵਿਚਕਰੇਭਾਵੇਵੇਦਸਾਸਤ੍ਰਵਿਚਕ
 ਰੇਪਰਸਾਧਸੀਗਤਵਿਚਲਭੇਗਾਤੁਰਤਹੀਅਤੇਵੇਦਸਾਸਤ੍ਰਵਿਚੋਰਿਰਕਾਲ
 ਭੋਗਾਫੇਰਝੰਡੇਆਖਿਆਜੀਓਹਤਾਂਦਿਸਨਹੀਆਵਦਾਅਤੇਏਹੁਰਾਂਸਭੋਦਿਸ
 ਦਾਹੈਜਿਤਨਾਸਰੂਪਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੋਗਦੀਪਉੜੀਆਖੀ॥ ਦਿਸਟ

੨੦੬

ਮਾਨਕੋਕਰੈਅਵਿਸਟਾਅਵਿਸਟਦੇਖਤੁਭੀਸਭਸਿਸਾਅੇਸਾਬ੍ਰਹਮਾਬਿਰਾਗਬਿਰਾਏ
ਕੋਈਨਾਨਕਤਾਕੀਪਰਮਗਤਿਹੋਈ॥੪॥ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਝੰਡੇ
ਜੀਤਨੀਏਹੁਵਿਸਟਮਾਨਹੈਸੇਸਭਅਵਿਸਟਹੀਹੋਇਕਰਛਪਜਾਦੀਹੈਇਕਖਿਨ
ਵਿਚਕਈਤਰੰਗਤਮਾਸੇਦਿਖਾਵਾਹੈਅਤੇਹਜਾਰਜੋਜਨਤੇਜਿਸਨੂੰਕੁਛਨਜਰ
ਆਵਦਹੈਤਿਸਨੂੰਸੰਸਾਰਅਵਿਸਟਕਹਿੰਦਹੈਅਰਜੋਦੇਖਦਿਆਹੀਅਖੀਅ
ਗਛਪਨਹੋਇਜਦੋਹੈਨਤਿਸਨੂੰਆਖਦੇਹੈਨਦਿਸਆਵਦੇਹੈਨਅਰਦਿਸਟਮਾਨ
ਹੈਤਜੋਕੋਈਪੁਰਸਅਜੇਹਾਬ੍ਰਹਮਾਬਿਰਾਗਬੀਰਾਰੇਗਤਾਂਉਸਦੀਪਰਮਗਤਿਹੋ
ਵੈਗੀਤਾਂਏਹੁਬਰਨਸੁਨਕੇਝੰਡਾਬਾਢੀਗੁਰੂਜੀਦੇਪੈਰਤੇਫਹਿਪਾਇਆਉਤੇਨਾਹੀਝੰ
ਡਾਬਾਰਬਾਰਏਹੋਆਖੇਹੋਗੁਰੂਜੀਮੇਂਬਹੁਤਕੁਲਾਹਾਂਮੇਨੂੰਬਖਸੇਜੀਮੇਤੁਹਾਡੇ
ਨਾਲਇਤਨੀਆਬਾਤਾਕੀਤੀਆਹਨਤਾਂਇਵਸੈਣਨੇਆਖਿਆਉਠਭਾਈਝੰਡਾ
ਕੁਰਕੋਈਨਾਹੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤੇਰੋਜੀਵਾਸਤੇਆਇਆਹੈਤਾਂਝੰਡਾਉਠਖੜਾਹੋਇ
ਆਅਤੇਤਨਮਨਧਨਕਰਕੇਗੁਰੂਕਾਸਿਖਹੋਇਆਦੋਹਅਭੁਮਾਨਜਾਤਅਭੁ
ਮਾਨਸਭਕੋਤਿਆਚਾਕੇਨਿਰਕੇਵਲਗੁਰੂਜੀਕਾਸਿਖਹੋਇਆਇਵਸੈਣਭੀਗੁ
ਰੂਜੀਕਾਸਿਖਹੋਇਆਉਸਵੇਲੇਰਾਤਅਢਾਈਪਹਿਰਬਾਕੀਗਹਿੰਦੀਆਹੀਤਾਂਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਲਿਆਉਠਭਾਈਝੰਡਾਪ੍ਰਸਾਦਿਤਾਂਝੰਡੇਪ੍ਰਸਾਦਿਗੁਰੂਜੀਦੇਅ
ਗੋਰਖਿਆਤਾਂਇਵਸੈਣਭਾਈਬਾਲਾਸ਼ੀਗੁਰੂਜੀਤੇਝੰਡਾਪ੍ਰਸਾਦਿਲਗੇਜੇਵਣ
ਜਗੁਰੂਜੀਅਧਾਪ੍ਰਸਾਦਿਜੇਵੇਆਤਾਂਗੁਰੂਜੀਘਰਿਆਭਾਈਝੰਡਾਪ੍ਰਸਾਦਿਉਠ
ਇਲੈਤਾਂਝੰਡੇਪ੍ਰਸਾਦਿਉਠਾਇਲੀਤਾਂਅਤੇਲਗਾਜੇਵਣਜਿਉਝੰਡੇਨੇਅਧਪ੍ਰਸਾ
ਦਿਜੇਵੇਆਤਿਉਝੰਡੇਦੇਕਪਾਟਖੁਲਗਏਝੰਡਾਬਿਦੇਹਹੋਇਗਇਆਝੰਡੇਨੂੰਸ
ਭਕੁਛਵਿਸਰਗਇਆਤਾਂਇਵਸੈਣਗੁਰੂਜੀਨੂੰਕਹਿਆਹੋਗੁਰੂਜੀਏਹੁਕਿਆਹੋ
ਇਆਹੈਝੰਡੇਨੂੰਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਹੋਇਵਸੈਣਸਾਨੂੰਕਰਤਾਰਜੋਲਿਆਇਆ
ਹੈਇਸਪਾਸੇਸੋਏਸੇਵਾਸਤੇਹੀਲਿਆਇਆਹੈਅਸੀਕਿਆਕਰੀਅੇਤਾਂਇਵ
ਸੈਣਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਤੁਸਾਇਸਨੂੰਮਜੀਬਹਾਵਣਾਆਹਾਇਸਵੇਲੇਸੋਏਹੁ
ਮਜੀਕਿਉਕਰਬਹੇਗਤਾਂਗੁਰੂਜੀਬਾਲੇਨੂੰਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਰਾਤਕਿਤਨੀ
ਹਿਕਹੈਤਾਂਬਾਲੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਰਾਤਝੰਡਪਹਿਰਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
ਆਭਾਈਬਾਲਾਜਲਾਲਿਆਵੇਇਸਨਾਨਕਗੀਅੇਅਤੇਭਾਈਝੰਡੇਨੂੰਭੀਨਵਾਏ
ਰਾਂਭਾਈਬਾਲੇਅਤੇਇਵਸੈਣਨੇਜਲਆਂਦਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਇਸਨਾਨਕੀਤ

ਅਤੇ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਭੀ ਨਿਵਾਇਆ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਦੀ ਖੁਮਾਰੀ ਉਤਰੀ ਤਾਂ ਝੰਡਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਿਆ
ਪੈਰ ਤੇ ਢਾਹਿ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਕਿਉ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਆ-
ਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮੀ ਹੀ ਜਾਣੇ ਸਭ ਕੁਛ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਲੂਮ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ-
ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਤੈਨੂੰ ਅਸਾ ਮੰਜੀ ਬਹਾਵਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਕਹਿਆ ਗੁ-
ਰੂ ਜੀ ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਰਜਾਇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਮੰਜੀ ਸੌਂਪੀ ਅਤੇ ਆਪ ਪਰ
ਮੇਸਰ ਜੀ ਦੇ ਧਿਆਨ ਮੇਂ ਮਗਨ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਨੂੰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ-
ਝੰਡਾ ਇਸ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਯੋਗ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਤਨੇ ਚਿਰ
ਨੂੰ ਸਦੇ ਰਹੇਈ ਤਾਂ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਪਥਰ ਹੋਈ ਜੋ ਇਕ ਤਪਾ ਮੇਰੇ ਨਗਰ
ਮਹਾ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਸ ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਨੂੰ ਮੰਜੀ ਸੌਂਪੀ ਹੈ ਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀਤ
ਹੈ ਸਏਹੁ ਸੁਣਕਰ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਆਪਨੇ ਆਦਮੀ ਭੇਜੇ ਜੋ ਉਸ
ਤਪੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲੈ ਆਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲ ਮਰਦਾਨ ਕੀਰਤਨ ਕ
ਰਦਾਸੀ ਅਤੇ ਝੰਡਾ ਬਾਢੀ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਬੈਠੇ ਸਭ ਸੁਣਦੇ ਸੇ ਪਰ ਮੇਸਰ ਸਤਿਨਿ
ਰਕਾਰ ਕੀ ਲਿਵ ਮੇਲੀਨ ਥੇਠਾ ਆਦਮੀ ਆ ਆਇਕਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਲ
ਗੇ ਆਖਨ ਜੇ ਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਜੀ ਈਹ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਕੌਣ ਹੈ ਉਸ ਕੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਬੁ
ਲਾਇਆ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਕੌਣ ਹੋ ਤੁਮ ਕੋ ਕਿਸ ਨੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਅ
ਤੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਬੁਲਾਇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਉਨ ਆਦਮੀ ਆ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤਪੇ ਕੌਰਾ
ਜੇ ਨੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਉਠ ਖੜਾ ਹੋਇ
ਆਤੇ ਆਖਿ ਰਿਸ ਚਲੇ ਭਾਈ ਰਾਜੇ ਦੀ ਮੇਂ ਨਿਸਾਫਤ ਆਵਤਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਹੁਣ ਤੂੰ ਕਿਥੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਨੇ

੨੦੮

ਹਿਆਜੀਓਹਰਜਾਅਪੇਕੋਜਾਣਵਾਨਹੀਅਤੇਤੁਸੀਕਿਸੇਦੇਬੁਰੇਮੈਂਨਾਹੀਅਤੇ
 ਜਾਜੀਸੇਹਮਾਮਾਹੈਉਸਕਾਕਛਾਬਿਘਨਨਹੋਇਜਾਵੇਮੈਉਸਕੀਨਿਸਾਕਰਆ
 ਤਾਹੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਾਹੁਭਾਈਇਵਸੈਣਤਾਂਇਵਸੈਣਨੇਜਾਇਕਰ
 ਰਾਜਸੁਧਰਸੈਣਕੋਨਮਸਕਾਰਕਰੀਤਾਂਸੁਧਰਸੈਣਕਹਿਆਹੋਇਵਸੈਣਆ
 ਉਪੁਤਭੁਫਕੋਰੋਗੇਤਾਂਇਵਸੈਣਨੇਕਹਿਆਜੀਹਉਕਛਕਹਿਣਹੀਆਇਅੱ
 ਤਾਂਰਾਜੇਕਹਿਆਕੋਰੋਬੇਟਕਿਆਕਹਿਤੇਹੋਤਾਂਇਵਸੈਣਨੇਕਹਿਆਹੋਪਿਤਾਜੀ
 ਅਪਨੇਤਪੇਕੋਬੁਲਾਵਣੇਵਾਸਤੇਆਪਨੇਆਦਮੀਭੇਜੇਥੇਤਾਂਰਾਜੇਨੇਕਹਿਆ
 ਹਾਂਪੁਤਭੇਜੇਥੇਪਰਮੇਨੇਸੁਣਿਆਹੈਜੇਝੰਡੇਬਾਢੀਕੋਉਸਤਪੇਨੇਪੂਰਨਕੀਆ
 ਹੈਮੈਨੇਇਸਵਾਸਤੇਉਸਤਪੇਕੋਬੁਲਾਇਆਥਾਜੇਮੈਂਭੀਉਸਤਪੇਕੋਦੇਖਉ
 ਤਾਂਇਵਸੈਣਨੇਕਹਿਆਰਾਜਾਜੀਦੇਖਨੇਦੇਖਨੇਮੈਂਬਡਾਫਰਕਹੋਤਾਹੈਏਕਦੇਖ
 ਨੇਮੈਭੁਲਾਹੋਤਾਹੈਏਕਦੇਖਨੇਮੈਂਬੁਰਾਹੋਤਾਹੈਤਾਂਰਾਜੇਕਹਿਆਜਿਸਦੇਖਨੇਮੈਂ
 ਭੁਲਾਹੋਇਸੋਈਦੇਖਣਾਮੁਝਕੋਬਤਲਾਵੇਸੋਮੈਂਉਸੀਤਰਾਉਨਕੋਦੇਖਉਗਾਤਾਂ
 ਇਵਸੈਣਨੇਕਹਿਆਹੋਰਾਜਾਜੀਓਹਤਾਪੂਰਨਸਾਧਹੈਉਨਮੈਂਅਤੇਕਰਤਾਰਮੈਂ
 ਭੇਦਕੋਈਨਾਹੀਅਰਓਤਾਂਬੇਭਾਮਾਹੈਨਤੁਮਉਨਕੋਕਿਸਪਰਜੇਜੂਵਾਸਤੇਦੇਖ
 ਤੇਹੋਤਾਂਰਾਜੇਸੁਧਰਸੈਣਕਹਿਆਹੋਪੁਤਮੈਂਤਾਂਉਨਕੋਸਾਧਮੂਰਤਕਰਦੇਖਤਾ
 ਹੋਤਾਂਇਵਸੈਣਨੇਕਹਿਆਹੋਰਾਜਾਜੀਸਾਧਮੂਰਤਦੇਖਨੇਕੀਇਹੁਤਰਾਨਾਹੀਜੇ
 ਜਾਪਤੇਸੇਤੀਘਰਬੁਲਾਈਏਅਤੇਸਾਧਮੂਰਤਿਦੇਖਨੀਹੋਇਤਉਆਪਾਨਿਵ
 ਰਕਰਸਾਧਮੂਰਤਿਦੇਖਨੇਜਾਈਏਹੋਰਾਜਾਜੀਏਹੁਰੋਸਸਾਧਮੂਰਤਿਦੇਖਨੇਕੀਪੋ
 ਤਾਂਰਾਜੇਕਹਿਆਹੋਪੁਤਤੂੰਭੁਲਾਕਹਿਤਾਹੈਜਿਸਤਰਤੂੰਕਹਿਤਾਹੈਸੋਈਮੈਂਕਰ
 ਤਾਹੀਤਾਂਇਵਸੈਣਕਹਿਆਭੁਲੇਭੋਜਨਲੇਵੇਮੇਵੇਲੇਵੇਅਧੀਨਹੀਸੇਤੀਚਰਨ

ਭੁਲੇਮੇਵੇਲੇਕਰਬਸਤਲੀਤੇਨਾਲਇਵਸੈਣਨੁਧੀਤਅਤੇਆਣਗੁਰੂਨਾਨਕ

੨੦੬

ਜੀ ਕਾ ਵਰਸਾ ਕੀਤਾ ਭੇਟ ਅਗੇ ਰਖੀ ਬਜੜ ਭੀ ਮੇਵੇ ਭੀ ਤੇ ਭੋਜਨ ਭੀ ਮਥਾ ਦੇ ਕਰ ਗੁ
 ਰੂਜੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਬੈਠਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਜਾ ਕਰਮਵੰਤ
 ਹੈ ਇਸ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਐ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਕੰਝ ਉਪਰ ਬਾਧੀ ਦਿ
 ਤੀ ਅਤੇ ਰਾਗ ਬਿਲਾਵਲ ਵਿਚ ਸਬਦ ਕਾਹੇ ਆਯਾ ॥ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਏਕੋ ਰਾਜਦੀ ਆ
 ਸੁਧਰ ਸੈਣਾ ਅਵਿਨਾਸੀ ਆਨ ਪਾਇਆ ਤਿਹ ਨੈਣਾ ॥ ਮਿਟੇ ਅੰਧਾਰਾ ਗਏ ਬਿਕਾਰਾ ॥
 ਐਸਾ ਸਾਹਿਬ ਮੀਤ ਹਮਾਰਾ ॥੧॥ ਸੁਣ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਏਹੁ ਬਾਤ ਹਮਾਰੀ ॥ ਏਕੋ ਰਾਜਦੀ
 ਆਛੜ ਪਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਠਾਰਾਂ ਰਾਜੇ ਤੁਮਰ ਦੀ ਆਟਕੀਨੇ ॥ ਸਭੁ ਸੇਵ ਕਰੇ ਪੁਤ੍ਰ
 ਸਿਉ ਮਨ ਭੀਨੇ ॥ ਐਸੀ ਪੁਰਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰੀ ॥ ਜਬ ਗੁਰਮਤ ਉਪਜੀ ॥ ਰਿਵੈ ਮੁਹਾਰੀ ॥੨॥
 ॥ ਸਉਟਾ ਪੁਕਾਰ ਜਤੁ ਮਾਰਾ ॥ ਤੀਨ ਦੀਪਤੁ ਮਚਰਨ ਪੂਜਾਰਾ ॥ ਭ੍ਰਮ ਮਾਇਸਨ ਮਹੇਸ਼
 ਤੇ ਉਰੇ ॥ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਤੁਮ ਸਭੁ ਤੇ ਸੁਰੇ ॥੩॥ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਇਹੁ ਸਿਗਤੁ ਮਾਰਾ ॥ ਕਰਣ ਕਾ
 ਰਨ ਆਪੇ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾ ਆਪਦ ਇਆਲਾ ॥ ਤਿਸ ਸਰਬ ਦੁਖ ਮਿਟੇ
 ਜੰਜਲਾ ॥੪॥੧॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਨੂੰ ਸੋਟਾ ਪੁਦਾਰਾ ਜਾ ਕੀਤਾ ਅ
 ਰ ਇਕ ਛੜ ਰਾਜਾ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਓਥੇ ਅਗੇ ਅਠਾਰਾਂ ਰਾਜੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਆਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
 ਸਦਕਾ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਨ ਦੀਪ
 ਦਾ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਲਗਾ ਰਾਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਲੇ ਮਹਾਪੁ
 ਰਖ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਏ ਖੀਰਾ
 ਜਾ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਮਤ ਰਾਜਾ ਦੇ ਤੇਜ ਵਿਚ ਆਇਜਾ
 ਦਾਰੇਵੇਂ ਅਤੇ ਝੰਡੇ ਦੀ ਗੀ ਸਕਰਦੇ ਹੋਵੇਂ ਅਗੇ ਤੂੰ
 ਜਾਣ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਉਠ ਖੜੋਤ
 ਅਤੇ ਆਖਣ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਖਹੁ ਤਾਂ
 ਮੇਂ ਰਾਜ ਭੀ ਏਸੇ ਨੂੰ ਦੇਵੇਦਾਰੀ ਅਤੇ ਮੇਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਚਲਵਾਹਾਂ ਐਸਾ ਸਾਮਾ ਮੇਂ ਨੂੰ ਕਵੇ
 ਹਥ ਆਵਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਸੁਣੇ ਰਾਜਾ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਏਹੁ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਜੋ ਮਜੀ
 ਬਹਾਇ ਆ ਹੈ ਸੋ ਮਜੀ ਸਾਡੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਜੇ ਇਕ ਛੜ ਰਾਜਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਜ ਭੀ ਅ
 ਸਾਡਾ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਰਾਜ ਭੀ ਤੇ ਮਜੀ ਭੀ ਦੇਵੇਂ ਦਿਤੀ ਆ ਹੈ ਨ ਸੋ ਤੂੰ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਤਾਂ ਝੰਡੇ
 ਨੇ ਭੀ ਅਤੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਭੀ ਉਠ ਕਰ ਦੇਹਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੇ ਆਹੇ ਰਾਜਾ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਖੇਡੀਐ ਗੇ ਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ
 ਭੁਗਡੇਵਾ ਸਤੇ ਏਥੇ ਲਿਆਇਆ ਸੀ ਏਹੁ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕਰ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਦਾ ਬੇ

੨੧੦

ਰਾਗ ਛੁਟਾਗਿਆ ਬੀਮੀਐ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਰਾਜਾ ਸੁਧਰ ਸੈ
 ਨ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਗਵਨ ਕਰੋਗੇ ਭਾਂਸਾ ਬੇ ਪਾਨ ਹਤ ਹੋਇ ਜਾਵਨ
 ਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਹੀ ਆਹੇ ਅਸੀਂ
 ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਹੀ ਹੋਇ ਜਾਵੀਐ ਗੋ ਤੁਸਾਗੇ ਨਤੀ ਨਾਹੀ ਕਰਨੀ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ
 ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਦਿਨ ਏ ਬੋਹੀ ਰੋਹੋ ਜੋ ਅਸਾਡਾ ਅਤਮਾ ਵਿਨ
 ਰਹੈ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਨੇ ਆਖਿਆ ਰਾਜੇ ਦਾ ਆਖਿਆ ਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਨੀਏ ਜੀ ਇਕ
 ਮਹੀਨਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਏ ਬੋਹੀ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ
 ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਰਾਜੇ ਦਾ ਭੀ ਆਖਿਆ ਅਸਾ ਪਾਸੋਂ ਫੇਰਿਆ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਇਕ ਮਹੀ
 ਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਪਾਸ ਤੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਪਾਸ ਰ
 ਹੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਰਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਬ
 ਹੁਤ ਹਥ ਜੋੜੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਬਹੁਤ ਹੀ
 ਰਹੀਐ ਗੋ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਉਥੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ।

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਸਿਲਾਮਿਲਾ ਦੀ ਪਦੀ ਰਾਜੇ ਮਧਰ ਬੈਠ ਦੇ ਨਾਲ।
 ਤਾਂ ਓਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਲੇ ਸਮੁੰਦਰ ਹੀ ਸਮੁੰਦਰ ਪਰ ਚਲੇ ਗਏ ਅਗਨਿ ਉਧ
 ਰਤੀ ਪਰ ਜਾਈ ਦਾਹੈ ਤਿਵੇਂ ਪਾਣੀ ਉਪਰ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਖੁਸੀ
 ਆਵੈ ਓਥੇ ਬੈਠ ਭੀ ਜਾਵੈ ਜਾਂ ਚਲ ਪੜ੍ਹੇ ਚਲ ਤੇ ਰਹੇ ਅਗੇ ਸਿਲਾਮਿਲਾ ਦੀ ਪਦਿਰ
 ਧੁੰਮ ਪਈ ਹੋਈ ਆਹੀ ਜੋ ਇਕ ਤਪਾਨਾਮ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਆਇਆ ਹੋ ਅਤੇ
 ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦੀ ਪਾਵੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦਾ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਝੰ
 ਡਾ ਬਾਢੀ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਓਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸ ਏਹੋ ਬਾਰਤਾਂ
 ਉਸ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਲੋਕ ਆਪਸ ਮੇਂ ਕਰਦੇ ਧੁੰਮ ਪਾਵਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਸ
 ਹਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਵਾਰ ਉਦਿਆ ਨਵਿਚ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਸਤ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਬੈਠਿ
 ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਲ ਬਾਹਰ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹੇ ਕੋਈ ਆਇਆ ਗਿਆ ਨਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਏ
 ਕ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਹਿਰ ਦੇਖ ਆਵਾ ਜੀ ਕੈ ਸਾਹਿ
 ਕ ਏਹੁ ਸਹਿਰ ਹੈ ਏਹੁ ਛੋਕ ਕੈ ਸੇਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਕਰ ਕਹਿਆ ਕਿਉਮ
 ਰ ਦਾਨਾ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾ ਕਰਤਾਰ ਏ
 ਹੋ ਜੇਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਠ ਜਾਲ ਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਹਰ ਭੀ ਅ

ਇਆ ਹੈ ਇਉਂ ਤਾਂ ਕੁਛ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਮੁਹਿ ਪਾਇ ਆਵਾਂ ਜੀ ਨਹੀਂ ਰਾਂਤੁ ਸੀ ਮੇਂ ਨੂੰ ਭੀ ਆਪ
 ਨੇ ਜੇਹਾ ਕਰ ਛੁੱਡੇ ਜੀ ਤਾਂ ਮੇਂ ਕਿਧਰੇ ਹਲਕੇ ਨ ਜਾਵਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮ
 ਰਦਾਨਿਆ ਕੁਛ ਸੀ ਤੇ ਪਤੀ ਪਕੜ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰੁਪਕਰ
 ਕੇ ਮਰਦਾਨਾ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਮ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਸਾਹਿਰ ਦਾਨ ਮਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਇਸ ਸਾਹਿਰ ਦਾਨ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਪੁਰ ਹੈ
 ਰਏ ਬੇਂ ਦਾਰਜਾ ਬ੍ਰਹਮਪੁਰ ਹੈ ਨਾਮ ਮਧਰਬੈਣ ਹੈ ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨ
 ਲਏ ਹੋ ਗਲਾ ਕਰਵੇ ਹੀ ਆ ਹੋ ਜੋ ਰਾਜਾ ਮਧਰ
 ਬੈਣਾ ਸਿਕਾਰ ਖੇਡਦਾ ਖੇਡ ਦਾਨਾ ਓਥੇ ਆ
 ਇਪਹਿਰਾ ਜਿਥੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਅੰਗੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ
 ਠਾ ਜੋ ਮੈਂ ਮਨੁਖ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨ ਰਾਜੇ ਖੜੇ ਇਕਰ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਤਮ ਕੌਣ
 ਹੋ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਹਮ ਆਵ ਮੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿ
 ਆ ਤੁਮ ਸਾਹਿਰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਪੁਰ ਕਿਉਂ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਾਹਿਰ ਵਿਚ
 ਇ ਕਰ ਹਮ ਕਿਸਦੇ ਦੁਆਰੇ ਬੈਠੇ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਮ ਅਤੀਤ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੈਨੂੰ ਕਿਆ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਡਿਠ ਜਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ
 ਬੋਲ ਦੇ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਭੁਖ ਨ ਲਾਛਿਤਾ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ
 ਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਹਮ ਤੇ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਮ ਕਿਸ ਨਗਰ ਸੇ ਆ
 ਏਂ ਹੋ ਅਰ ਤੁਮ ਆਗੇ ਬੋਲੀ ਸਮਝੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਹਮ ਪੰਜਾਬ ਕੀ
 ਧਰਤੀ ਸੇ ਆਏ ਹੈਂ ਆਪਨੇ ਕਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸੁਹਿ ਆਹੋ ਗਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸਮਝਿ
 ਆ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਨ ਭੁਲਾਵੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਓਹੀ ਹੈ ਨ ਜਿਠਾ ਨੇ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਨੂੰ ਅ
 ਰ ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਨੂੰ ਪਰਤਾ ਪਾਇਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਪੁਛਿਆ ਅਰੇ ਅਤੀਤ ਜੀ ਤੁਮ ਕਿ
 ਸੀ ਹਰ ਦੇਸ ਦੇ ਖਾਏ ਹੋ ਜੋ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਕਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਹਾਂ ਰਾਜਾ
 ਜੀ ਹਮ ਉਹਾ ਸੇ ਹੀ ਆਏ ਹੈਂ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ
 ਮਹੇਤ ਕੌਣ ਹੋ ਤਬ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੇਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਤਬ ਬਤਾਓ ਰਾਜ ਬਤਾਮ
 ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬਤਾਵੇਗੇ ਅਰ ਆਪਨੇ ਮਹੇਤ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਬਤਾਓ ਤੁਮ ਆਰਾਮ ਹੋ
 ਤਉ ਬੋਲਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮਹੇਤ ਕਾ ਨਾਮ ਤੋਂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕ

੨੧੨

ਗੀਰੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਕਾਨਾਮ ਮਰਦਾਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁ
 ਏ ਤੇ ਜੀਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸੁਧਰਸੈਣ ਰਾਜੇ ਕੋ ਅਰਝੀਭੇ ਬਾਢੀ ਕੋ ਇਨੇ ਨੇਹੀ ਪਰਤਾਪ
 ਦੀਆ ਹੈ ਤੁਮ ਸਾਰ ਕਹੀਓ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਇਨੇ ਨੇਹੀ ਪਤਾਪ ਦੀਆ
 ਹੈ ਪਰਤੁਮਭੀ ਆਪਣਾਨਾਮ ਹੁਣ ਬਤਾਵੇ ਜੀ ਆਪਣਾ ਬਰਨਭੀ ਕਹੇ ਜੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ
 ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਉ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮਧਰਬੈਣ ਹੈ ਇਸ ਸਾਹਿਰ ਕਾਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਪੁਰ
 ਹੈ ਇਸ ਵਲਾਇਤ ਕੇ ਹਮ ਰਾਜੇ ਹੈ ਅਤੇ ਹਮਾਰਾ ਵਰਨ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕ
 ਹਿਆ ਬਹੁਤ ਭੁਲਾ ਰਾਜਾ ਜੀ ਹਮ ਕੋ ਮਲੁਮ ਹੂਆ ਪਰ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਏਹੁ ਦੀਪ ਕੋ
 ਏ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇ ਅਤੀਤ ਜੀ ਏਹੁ ਸਿਲਾਮਿਲਾ ਦੀਪ ਹੈ ਤਾਬ
 ਲੇ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਏਹਾਂ ਕਿਤਨੇ ਕਰਾਜੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਅਤੀ
 ਤ ਜੀ ਇਨ ਤੀਨ ਦੀਪ ਮੇਂ ਅਠਾਰਾ ਰਾਜੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਉਨ ਕਾ ਨਾਮ
 ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਮਧਰਬੈਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਉਨ ਕਾਨਾਮ ਭੀ ਸੁਣ ਲੇਵੇ ਜੀ॥
 ਕਵਲਨੈਨ ੧ ਮਧਰਬੈਣ ੨ ਸੁਧਰਸੈਣ ੩ ਸੁਖਚੈਨ ੪ ਅਸਰਾਪਨਾਹਪ ਸਾਗਰ
 ਸੈਨ ੬ ਈਰਬੈਣ ੭ ਲਾਲਨੈਨ ੮ ਰਾਇਐਨ ੯ ਸੁਖਸਾਗਰ ੧੦ ਨਗਾਪਰਸਰਾ
 ਮ ੧੧ ਅਟਕਾਘਟਕਾ ੧੨ ਸੁਧਰਸਿਭਾਲਕਾ ੧੩ ਰਾਜਾਬਾਲਸਿੰਘ ੧੪ ਰਾਜਾਨੈ
 ਨਜੋਤ ੧੫ ਰਾਜਾਤੁਰਤਰੰਗ ੧੬ ਰਾਜਾਮਗਨਰਾਇ ੧੭ ਰਾਜਾਮਾਨਚੰਦ ੧੮॥
 ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਏਨਾ ਅਠਾਰਾ ਉਪਰ ਸਰਦਾਰ ਰਾਜਾ ਕੋਣ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ
 ਹੇ ਅਤੀਤ ਜੀ ਕਵਲਨੈਨ ਸਭਨਾ ਕੋ ਉਪਰ ਸਰਦਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਾ
 ਜਾ ਜੀ ਹੋਰ ਗਲਾ ਸਭ ਸਰਬੋਲਕੇ ਇਕ ਏਹੋ ਗਲਾ ਭੂਣ ਬੋਢੀਆ ਰਾਜੇ ਮਧਰਬੈ
 ਣ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇ ਅਤੀਤ ਜੀ ਤੁਸਾ ਏਹੁ ਕਿਆ ਸਮਝੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਰਾਜਾ ਜੀ ਸਭ ਦੇ ਉਪਰ ਸਰਦਾਰ ਸੁਧਰਸੈਣ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਅਤੀਤ ਜੀ
 ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੁਭਨ
 ਦੇ ਉਪਰ ਰਾਜਾ ਸੁਧਰਸੈਣ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਧਰਬੈਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਤੀਤ ਜੀ
 ਤੁਮਾਰਾ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬੋਲਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਬੋਲੇ ਗਾ
 ਜਬ ਉਸ ਕੋ ਕੋਈ ਬੁਲਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਅਤੀਤ ਹਮ ਬੁਲਾਵੇ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕ
 ਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਜੇ ਬੁਲਾਇਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੁਲਾਉਤਾਂ ਰਾਜਾ ਘੋੜੇ ਤੇ ਉਤਰ ਕ
 ਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਨਜੀਕ ਆਇਆ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਇਨਕੀ
 ਆਵਾਜ਼ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਇਨਕੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਰਤਾਰ

ਰਤਰਹੈ ਤਾਂ ਏਹੁ ਆਵਜ ਸੁਣ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਧ ਖੁਲ ਗਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਹੈ ਆਈ ਏ ਰਾਜਾ ਜੀ ਬੈਠੀਏ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ

ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
ਆ ਭਾਈ ਮਧਰਬੈਨ ਤੈਨੂੰ
ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੈ ਤਾਂ ਰਾ
ਜੇ ਕਹਿਆ ਸਿਤ ਜੀ ਨਗ
ਰੀ ਮੈਂ ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰਸ
ਹਮ ਅੰਤੀਤ ਫਕੀਰ ਹੈਂ

ਹਮ ਕੋਈ ਹਾਂ ਹੀ ਵਸਤੀ ਹੈ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸਿਤ ਜੀ ਸਹਿਰੇ ਮੈਂ ਕੋਈ ਭੰਡਾਰੇ ਕੀਖ
ਬਰ ਲੇਵੇਛਾ ਈਹਾਂ ਅਕੇਲੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਉ ਬਾਬੇ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ॥ ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵ
ਲਮਹਲਾ॥ ਏਕ ਉਤਾਰਾ ਨਾਮ ਕਾ ਜਿਨ ਸਭ ਕਿਛੁ ਦੀਆ॥ ਭੁਖ ਨਿੰਗਾ ਸਭ ਛੀਨ
ਕੇ ਆਪ ਨਾ ਕਰ ਲੀਆ॥ ਐਸਾ ਨਾਮ ਨਾ ਛਾਡੀ ਐਸਾ ਦਾਸੀ ਗਾਹਮਾਰੇ॥ ਲੇਖਾ ਕਰੇ ਨਾਪੁ
ਛਾਈ ਮਨ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ॥੧॥ ਰਾਗੁ ਉਭੈ ਜਨ ਉਤ ਮਹਮਕੀ ਆਸਿਤ ਨ ਕੇਪੁ ਸਾਦਿ
ਜਲ ਸੀਤਲ ਹਿਰਦੇ ਪੀਆ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਉਪਜੀ ਸਾਂਤਿ॥੨॥ ਬਸਤਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਨਿਆ

ਕਾਇਆ ਕੇ ਸੰਗ
ਹੁਏ ਨਿਰਭੰਗ॥੩॥
ਨ ਸੁਠ ਪਸਾਰਾ॥
ਸਜਾਇ ਰਹੈ ਏਕ
ਬਦ ਸੁਨ ਕਰ ਰਾ
ਜੀ ਦਿਆ ਚਰਨ
ਆਖਣ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਚਲੀਏ ਮੇਰੇ ਘ
ਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਧੀਨ ਗੀ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਪ ਨੇ ਰਾਜ ਮੰਦਰੇ ਮੈਂ ਲੈ ਜਾ ਕਰ
ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾ ਭਾਇਆ ਕੇਈ ਪਰ ਕਰ ਕੇ ਬਸਤਰ ਭੇਟ ਕੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਮਧਰਬੈਨ ਏਹੁ ਬਸਤਰ ਪਦਾਰਥ

੨੧੪

ਤੁਸਾਂ ਰਾਜਿਆ ਕੋ ਸੋਬਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਅਤੀਤ ਹੈਂ ਏਹੁ ਪਦਾਰਥ ਤੁਮਹੀ ਵਰਤੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ
ਬਹੁਤ ਅਧੀਨ ਭਾਜੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸੀਤ ਜੀ ਆਪ ਕੁਛ ਆ
ਗਿਆ ਕਰੇ ਜੀ ਜੇ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਆਪਨ ਉਧਾਰ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਕਹਿਆ ਹੈ ਰਾਜਾ ਮਧਰਬੈਨ ਜੀ ਆਪ ਏਕ ਤੋ ਧਰਮ ਸਾਲ ਬਨਾਓ ਇਸ ਸਹਿਰੇ ਮੈਂ
ਜੋ ਕੋਈ ਅਤਿ ਬਗੀਬ ਆਵੈ ਉਸ ਕੀ ਟਹਿਲ ਹੋਵੈ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਬਸਤਰ ਕਰ ਕੇ ਏਥੇ ਜੀ
ਵ ਦਿਰਵਾਨਾ ਜਵੈ ਕੀਰਤਨ ਹੋਵੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੋ ਸਾਪਿਆ ਕਰੇ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਏ
ਹੁ ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸਾਂ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਨੂੰ ਛੜ ਗਯਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਇਕ ਜੋ ਕੋਈ ਉਸ ਕੋ ਮੰਨੇ ਗਾ
ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਭੁਲਾਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਨਾ ਮੰਨੇ ਗਾ ਤਾਂ ਓਹ ਜਾਣੈ ਅਸਾ ਆਪਣੀ
ਵਲੋ ਆਖ ਛੜਨਾ ਸੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਮਧਰਬੈਨ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹੁ ਅਸਾਨੂੰ
ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅਸੀਂ ਰਈਅਤ ਹੋਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
ਮਧਰਬੈਨ ਤੈਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੈ ਅਤੇ ਜੁਣੇ ਰਾਜਾ ਮਧਰਬੈਨ ਰਾਜ ਭਾਗ ਤੇ ਏ
ਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਮਧਰਬੈਨ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਅਸਾ ਤੁਸਾਡੇ ਬਚਨ ਨਾਲ ਕੀਮਤ ਹੈ ਰਾਜਾ ਕਿਆ ਵਸਤ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹੁ ਬ
ਤ ਜੁਣ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਹਰ ਬੀ ਬਿਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਕਰ ਫੇਰ ਕਹਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਨੇ ਹੇ ਰਾਜਾ ਮਧਰਬੈਨ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਅਗੇ ਕੋਰਮੀ ਐਂਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀ
ਤੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਸਤਰਾਂ ਆਪ ਕਾ ਹੁਕਮ ਅਸਾਨੂੰ ਹੋਵੈ ਭਿਸੇਤਰਾਂ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ
ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮਿਲੀ ਐਂਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਧਰਬੈਨ ਜਿਸਤਰਾਂ ਅ
ਸਾਡੇ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਿਸੀ ਤਰਾ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਦੇ ਅਗੇ ਭੀ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਇਕੇ ਬੇਨ
ਤੀ ਕਰਨੀ ਰਾਜੇ ਮਧਰਬੈਨ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਲੋ ਬਹੁਤ ਕਰ
ਕੇ ਜਾਣੀਏਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਰਾਜਾ ਜੀ ਐਸੀ ਹੀ ਲੋੜੀ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਧਰਬੈਨ ਦੀ ਭਾਉ ਭਗਤੀ ਦੇਖ ਕਰੋ ਨੌ ਮਹੀਨੇ ਮਧਰਬੈਨ ਦੇ ਪਾਸ ਰ
ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੀ ਵਿਨਾਈ ਧਰਮ ਸਾਲ ਬੰਧੀ ਸਭ ਆਏ ਗਏ ਕੀ ਸੇਵਾ ਟਹਿ
ਲ ਕਰਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਬੰਧਨ ਬੰਧ ਕਰ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਪਾਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਅਗੇ ਕੋ ਸਿਧਾਰ ਤੇ ਭੁਏ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਰਾਜੇ ਦੇ ਵਲੂਤ ਸਾਬ ਹੋਈ॥

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਵੇ ਜਾਵੇ ਕਿਥਾ ਉਧਰਤੀ ਕਿਥਾ ਉਸ ਮੁਦਿਰ ਪਰ ਇਵੇਂ
ਚਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਇਕ ਪਹਾੜ ਦੇ ਉਪਰ ਸਹਿਰੇ ਦੂਰੇ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ ਉਸਦੇ ਪਾਸ ਜਾ

ਇਕਰ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਪਹਾੜ ਦੇ ਉਪਰ ਕੋਈ ਸਹਿਰ ਨਜ਼
ਰੀ ਆਵਦਾ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਤੇ ਰਾਹਿਤ ਸਹਿਰ ਵਿ
ਚ ਹੀ ਵਸਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਵਈ ਦਾਤਰ ਸਭੀ ਨਹੀ ਅ
ਵਦਾ ਜੀ ਦੇਖੋ ਤੁਸੀਂ ਸੈਂਤੀ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸੈਂਤੀ ਰਾਤਾ ਈ ਵੇਚੀ ਰਲੇ ਆਏ ਹੋ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਭੁਖ
ਭਿਹ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀ ਤੇ ਮੇਰੀ ਭੁਖ ਭਿਹ ਹਟਦੀ ਨਹੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਹਿਰ ਆਇਆ ਹੈ
ਤਾਂ ਮਿਹਨੇ ਵੇਦੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨ ਕੀ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ
ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨ ਸਚ ਆਖਦਾ ਹੈ ਇਕ ਤਾਂ ਭੁਖ ਹੋ ਦੂਜਾ ਜਨਮ ਦਾ
ਸੁਭਾ ਉਭੀ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਜਜਮਾਨ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸਵਾਰਿ
ਆ ਪਰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀ ਸਵਾਰ ਸਕਿਓ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆ
ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਏਹੁ ਓਹੋ ਜੇਹਾ ਸਹਿਰ ਹਈ ਜਿਥੇ ਕੜ੍ਹ ਹੋਵਿ ਚਤੁਰੀ ਦਾ ਅਹੋ
ਕੌੜੇ ਰਾਖਸ ਜੇਹਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੁਠ ਅਜੇਹਾ ਸਯਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਤੈਨੂੰ ਸਹਿਰ ਦਾਤਾ ਸਾਭੀ ਦਿਖਾਵੀਏ ਤਾਂ ਮਰਦ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਉ ਤਮਾਸਾ ਨਹੀ ਦੇਖਦਾ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦ
ਨਾ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ ਤਾਂ

ਦੇ ਕੋਸ ਉਪਰ ਸਹਿਰ
ਓਥੇ ਚਲੇ ਇਕ ਪਹਾ
ਠ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮਰ
ਜੀ ਇਸ ਸਹਿਰ ਦਾਨ
ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
ਦਾਨਾ ਮਦੇ ਵਲੂਤ ਹੈ
ਦੇ ਵਲੂਤ ਹੈ ਏਹੁ ਦੇਵ
ਦਾ ਹੈ ਅਰ ਸਤਾਰਾਂ ਲ
ਦੀ ਸਲਾਮੀ ਹੈ ਨ ਤਾਂ

ਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਤਾਂ ਵਡਨ ਭੀ ਭੁਲਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਇਸ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਅਸਾ ਜਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
ਆ ਭੁਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਦੇ ਵਲੂਤ ਸਿਕਾਰ ਖੇਡਦਾ ਓਥੇ ਆਇਨਿ
ਕਾਲਿਆ ਤੇ ਉਸ ਪਹਾੜੀ ਉਪਰ ਆਇਖੜੇ ਤਾਂ ਜੀ ਸਪਹਾੜੀ ਦੇ ਹੋਠ ਬਾਬਾ ਨਾਨ

੨੧੬

ਕਜੀ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਬੈਠੇ ਹੋ ਸਨ ਦੇਵਲੂਤ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਪਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਜੋ
ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਹੇਠ ਤੈ ਮਨੁਖ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨ ਦੇਵਲੂਤ ਨੇ ਦੇਖ ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇ ਕੇ ਆਖਿਓ
ਸ ਆਪਨੇ ਨੌਕਰਾਨੂੰ ਭਾਈ ਏਹੁ ਸਾਡੀ ਖੁਰਾਕ ਹੈ ਪਰ ਬਹੁਤੇ ਚਿਰ ਪਿਛੋ ਸਾਨੂੰ ਅਜੇ
ਹਥ ਆਈ ਹੈ ਦੇਵਲੂਤ ਨੇ ਦੇਵਾ ਨੂੰ ਜਾਇਕਰ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਜਾਇਕਰ ਇਹਨਾਨੂੰ ਪ
ਕਨ੍ਹ ਲਿਆਓ ਏਹੁ ਸਿਕਾਰ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਪਿਛੋ ਹਥ ਲਗਾ ਹੈ ਤਿਨ ਦੇਵ ਉਥੋਂ ਤੁਰੇ ਅਤੇ
ਜਿਉ ਮਰਦਾਨੇ ਡਿਠ ਜੋ ਤੈ ਦੇਵ ਸਾਡੀ ਵਲ ਆਏ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾ
ਲਗਲਾਂਕਰਨ ਲਗਾ ਤੇ ਦੇਵਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾਰੀਗ ਜਰਦ ਹੋਇ ਗਇਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਸਹਮਾਰਿਆ ਤੇ ਆਖਿਓ ਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਖੋ ਅਹੁ ਦੇਵ ਸਾਡੀ ਵਲ ਆਏ
ਹੈਨ ਹੁਣ ਅਸੀ ਕਿਆ ਕਰੀਐਂਗੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੇਖ ਮਰਦਾਨੇ
ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਜੋ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਕਿਆ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਚੁ
ਪਕ ਗਇਆ ਤੈ ਦੇਵ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਏ ਤਾਂ ਦੇਵ ਅਧਿਹੋਇ ਗਏ ਹੋਰ
ਸਭ ਕੁਛ ਨਜਰ ਆਵੈ ਪਰ ਅਸੀ ਤੁਏ ਨਜਰ ਨ ਆਵੀਏ ਤਾਂ ਓਹੁ ਦੇਵ ਮੁਕਾਏ
ਉਨ ਜਾਇਕਰ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਓਹ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਨਜਰ ਨਹੀ ਆਵਦੇ ਜੀ ਤਾਂ ਰਾ

ਜੇ ਦੇਵਲੂਤ
ਅਵਰ ਦੇਵ
ਆਏ ਤ ਓਹੁ
ਏਇ ਸੀਤ
ਸਭ ਅਧਿ
ਤਾਂ ਦੇਵਲੂ
ਰੇਵ ਜੀਰ
ਤੈ ਜੇ ਦੇਵ
ਹੋਇ ਜਾਤ
ਹਿਆ ਹੋਰ

ਨੇਕਹਿਆ ਕੋਈ
ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤਿਨ ਦੇਵ
ਅਧਿਹੋਇ ਮੁਕਾ
ਰਾਂਸਤ ਵਾਰੀ ਆਏ
ਹੋਏ ਕਰ ਮੁਕਾਏ
ਤ ਨੇਕਹਿਆ ਆ
ਏਹੁ ਕਿਆ ਹੋਤਾ
ਤਾਹੈ ਸੋਈ ਅਧਿ
ਹੈ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕ
ਜਾਜੀ ਏਹੁ ਕੋਈ

ਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਇਕੇ ਮੇਰੇ ਜੀ ਅਮੇਂ ਮਸਲਤ ਆਈ ਹੈ ਜੇ ਤੁਮ ਰੇ ਜੀ ਅਮੇਂ ਲਗੀ
ਤੇ ਕਹੋ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਵਜੀਰ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹੇਂਗਾ ਸੋ ਭੁਲੀ ਹੀ ਕਹੇਂਗਾ ਤਾਂ ਵਜੀ
ਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੇਂ ਉਨਕੀ ਸੇਵਾ ਕੈ ਨ ਮਿਤ ਜਾਤਾ ਤੂੰ ਜੋ ਮੇਂ ਅਧਿਨ ਹੂਆ
ਤਾਂ ਤੁਮ ਨੇ ਇਸਕੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰਨੀ ਅਰਬੁ ਰਾਨ ਹੀ ਕਰੀਓ ਅਤੇ ਜੇ ਮੇਂ ਅਧਿ ਹੀ ਹੋ

ਇਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਜੀਅ ਮੇਂ ਆਵੈ ਸੋਈ ਕਰਨੀ ਜੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਵਜੀ
ਰਜੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਵਜੀਰ ਜੋ ਤੈਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਭੁਲਾਹੀ ਕਹਾ ਹੈ ਤੁਮਜ਼ਾ
ਵੇਤ ਬ ਵਜੀਰ ਆਪਣਾ ਆਟਮਾ ਸੁਧ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ
ਆਇਕਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਵਜੀਰ ਨੇ ਆਪਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਭਾ
ਈ ਮੇਂ ਤਾਂ ਅਧਿਆਤਮਾ ਸੋ ਏਹੁ ਕੋਈ ਕਲਾਵਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਕਰ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਗੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੀ ਤੁਮ ਕਿਸ ਨਗਰੀ
ਸੇ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਹਮ ਅਮਰਾ ਨਗਰੀ ਤੇ ਆਏ ਹੈਂ
ਵਜੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
ਹਿਆ ਭਾਈ ਹਮਾਰਾ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਫੇਰ ਵਜੀਰ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਤੁਮ ਕੋ
ਣਹੋ ਦੇਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਸ
ਹਿਰੇ ਮੇਂ ਚਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਹਮ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਹੈਂ ਜਹਾਂ ਬੈਠੇ ਤਹਾਂ
ਹੀ ਬੈਠੇ ਏਹੁ ਬਾਰਤਾ ਕਰਕੇ ਵਜੀਰ ਨੇ ਦੇਵਲੂਤ ਕੇ ਖਬਰ ਕੀਤੀ ਹੋਰਾਜਾ ਜੀ ਤੇ
ਹੋ ਸਹਿਰਾ ਵਿਚ ਬੜਾ ਕਲਾਵਨ ਪੁਰਖ ਆਇਆ ਹਈ ਹੋਰਾਜਾ ਜੀ ਹੁਣ ਤੁਮ
ਭੀ ਚਲੇ ਚਲਕਰ ਦੇਖੋ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਤੇਰੇ ਆਤਮੇ ਮੇਂ ਹੈ ਸੋਈ ਧਾਰਕਰ ਚਲੇ
ਜੋ ਤੇਰੀ ਪੂਰੀ ਪਵੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਜਾਣੈ ਜੋ ਕਲਾਵਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਨਹੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੈ ਤ

ਤੂੰ ਜਾਣੀ ਜੋ ਕਲਾ
ਹੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿ
ਰ ਅਰਏਹ ਮਨ
ਜੋ ਕਰਏਹੁ ਤਿਨ
ਹੈਨ ਤਾਂ ਮੇਂ ਇਨਕ
ਕਰ ਅਧਿਹੋਇਹ
ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਉਗਾ
ਧਾਰਕਰ ਰਾਜਾ ਵ

ਵਾਨ ਪੁਰਖ ਨ
ਆ ਭੁਲਾ ਵਜੀ
ਮੇਂ ਧਾਰੀ ਹੈ ਕਿ
ਮੇਰੀ ਖੁਰਾਕ
ਖਾਵਉਗਾ ਜੇ
ਇਆ ਤਾਂ ਇਨ
ਏਹੁ ਜੀਅ ਮੇਂ
ਜੀਰ ਕੇ ਸਾਬ

ਚਲਿਆ ਨਾਲ ਹੀ ਲਸਕਰਕੇ ਦੇਵ ਚਲੇ ਅੇਸੀ ਕਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਹੋਈ ਇਕ ਵ
ਜੀਰ ਤੇ ਬਿਨ ਸਭੁ ਲੋਕ ਅਧਿਹੋਇਹਾਏ ਇਕ ਵਜੀਰ ਹੀ ਸੁਜਾਖਾਰਿਹਾ ਤਾਂ ਵਜੀ
ਰ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇਕਰ ਪੁਛਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕਿਆ ਖਬਰ ਹੈ ਆਤਮੇ ਦੀ ਤਾਂ
ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਵਜੀਰ ਜੋ ਸਾ ਤੂੰ ਕਹਿਤਾ ਸਾ ਤੈ ਸਾਹੀ ਮੇਂ ਦੇਖਿਆ ਫੇਰ ਵਜੀਰ ਨੇ

੨੧੮

ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅਬ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਵਜੀਰ ਮੇਂ ਅ
ਬ ਸੁਜਾਖ ਹੋਵਾਗਾ ਤਬ ਮੇਂ ਇਨ ਕੇ ਚਰਨ ਪਕੜਾਗਾ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰ
ਜਾ ਜੀ ਤੂੰ ਸਚ ਕਹਿਤ ਹੈਂ ਯਾਂ ਲਿਬਾਸ ਕਹਿਤ ਹੈਂ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹੋਵਾ ਵਜੀਰ ਮੇਂ ਸ
ਚ ਕਹਿਤ ਹੈਂ ਅਰਜੇ ਕੁਛ ਮੇਂ ਦੇਖਨਾ ਸਾ ਜੋ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਹੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੀ ਤੂੰ ਸੀ ਮਹਾਪੁਰਖ ਹੋ ਕਲਾਵਨ ਹੋ ਅਬ ਕਿਰਪਾ ਕ
ਰੋ ਰਾਜੇ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੇਵੇ ਹੁਣ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਪਰਤੀਤ ਭੀ ਆਈ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
ਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਅਖੀਆ ਖੋਲਕੇ ਦੇਖ ਇਤਨੇ ਹੀ ਆਖਨ ਨਾਲ ਰਾਜੇ ਦੀਆ ਅ
ਖੀਆ ਖੁਲ ਗਈਆ ਰਾਜਾ ਦੇਵ ਲੂਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਤੈਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਹੁਣ ਆਪਨ
ਭੁਖਨ ਭੀ ਛੋੜ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਗੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੀ ਹੁਨ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਨਹੀਂ ਛੁ
ਟਵਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਬਚਨ ਆਹਾ ਹੁਣ
ਤੇਰੇ ਹੀ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਹੈਂ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਚਲੇ ਭੋਜਨ
ਕਰੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਤੇਰਾ ਖਾਜ ਸਾਡੇ ਕੀਮਨ ਹੀ ਤਬ ਰਾਜੇ ਕ
ਹਿਆ ਤੂੰ ਮਾਪਣਾ ਖਾਜ ਖਾਈਓ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਮੇਰਾ ਘਰ ਪਵਿੜ ਕਰੋ ਤ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠ ਕਰ ਰਾਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਚਲੇ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਆਇ ਵੜੇ ਰਾਜਾ ਦੇ
ਵ ਲੂਤ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਟ ਗਾ ਵਿਚ ਲੈਵ ਨ੍ਰਿਕ ਆ ਰਾਜੇ ਦੇਵ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਜੋ ਹਛੇ ਮੇ
ਵੇ ਲਿਓ ਆਵੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਸਤ ਦੇਵ ਮੇਵਿ ਅਵਾਸ ਤੇ ਵਿਦਾ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸ
ਤ ਸੀਧੇ ਕੋ ਗਏ ਚੌਦ ਦੇਵ ਸਭ ਸਾਮਿਗ ਗੀਲੈ ਆਏ ਆਣ ਰਾਜੇ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੀ
ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੀਤ ਜੀ ਮੇਵਾ ਖਾਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅ
ਸੀ ਏਹੁ ਮੇਵਾ ਤਾ ਖਾਵੀਏਗੇ ਜਾਂਤੂੰ ਆਪਣਾ ਖਾਜ ਛੁਡੇਗਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਜੇ ਤੂੰ ਖਾਜ ਛੁਡਾਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਛੁਡੀਏਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਸੁਧ
ਰ ਸੈਣ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਮੇਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਓਹੁ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਖੁਰਾਕ ਹੈ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਦੇਵ ਲੂਤ ਜੇ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਅਸਾ ਜੇਹਾ ਕਰਕੇ ਜ
ਣੇਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਰਸਾਦਿ ਜੀਵੀ ਅੰਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਮਸਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰ
ਜਾਣੇ ਜੇ ਤੂੰ ਮਾਰਾ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਹੋਚੁਕਾ ਹੈ ਹਮ ਤੂੰ ਮਤੇ ਭੀ ਉਸਨੂੰ ਆਧਿਕ ਕਰਕੇ ਜ
ਣੀਏਗੇ ਰਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੇਵਾ ਅਚ ਵਿਆਤੇ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰ
ਕਰੋ ਮਰਦਾਨ ਬਹੁਤ ਦਿਨਾ ਦਭੁਖ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਤ ਭੂਫ ਪਹਿਰ ਗਈ ਆਹੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ ਰਾਜੇ ਨੇ ਤੇ ਵਜੀਰ ਦੁਹਾ ਮਤਾ ਕੀਤਾ ਆਪਸ ਵਿਚ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅ
ਗੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਖੜੇ ਹੋਏ ਆਖਿਓ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰ ਹੈ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੀ
ਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹ ਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੀ
ਐ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲਗੇ ਜੀਵਣ ਮਰਦਾਨੇ ਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਭੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੋ ਵਿਆ ਅ
ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਵਜੀਰ ਦੁ
ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਜਦ ਓਨ ਦੁਹਾ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਖਾਧਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਤੇ ਵਜੀਰ
ਦੁਹਾ ਨੂੰ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਦੀ ਖਬਰ ਹੋਇ ਆਈ ਜਾ ਸੋਝੀ ਆਈ ਓਨੇ ਤਾਂ ਵੇਵੇ ਮਸਤ
ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਬਾਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਤਾਂ ਵੇਵੇ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਜਦ ਚਾਰ ਘੜੀਆ ਗੁ
ਜਰੀਆ ਤਾਂ ਦੋਹਾ ਦੀ ਖੁਮਾਰੀ ਉਤਰੀ ਵੇਵੇ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਹੋਏ ਤੇ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆ
ਖਣੁ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਤਾਂ ਕਖ ਕੋਲੋਂ ਭੀ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁ
ਣ ਰਾਜਾ ਦੇਵ ਲੁਤ ਅਸਾਂ ਤੈਨੂੰ ਏਥੋਂ ਦੇ ਸਚੇ ਦੇਵਾ ਦਾ ਮਸੰਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਵਜੀ
ਰ ਤੇਰਾ ਟਹਿਲੀ ਆ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਪੁ ਹੁਣ ਤੁਸਾ ਕਿਸੇ ਜੀਵ
ਦਾ ਘਾਤ ਨਾਹੀ ਕਰਨਾ ਤੂੰ ਸਿਧਾ ਹੀ ਖਾਜ ਖਾਇਆ ਕਰ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਰਾਜੇ ਨੇ ਅ
ਤੇ ਵਜੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਕਖ ਤੋੜਨ ਦਾ ਭੀ ਬਲ ਨਾਹੀ ਰਹਿ
ਆ ਜੀ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖਾਕ ਕੰਮ ਆਵਦੀ ਹੈ ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾਹੀ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਸਰਬ ਦੇਵ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਹਿਕਰ ਬੁਲਾਏ ਅਤੇ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕੀਤੀ ਉਥੇ ਸ
ਭਲ ਗੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪਣ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਿਦਿਆ ਹੋਵਨ ਲਗੇ ਤਾਂ

ਰਾਜਾ ਤੇ ਵਜੀਰ ਬਹੁਤ ਅਧੀਨ ਹੋਕੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋਈ ਸਮਾਏ ਬੇਹੁਜਾ
ਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਮਹੀਨੇ ਰਹਿਕਰ ਰਾਜੇ ਦੇਵ ਲੁਤ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇਕ
ਚਲਦੇ ਰਹੇ।

ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ॥

॥

੨੨੦

ਅਗੋਸਾਖੀਪਰਸਨਾਮਾਸਹਿਰਕੀਚਲੀ॥

ਗੁਰੂਜੀਉਬੋਪਰਸਨਾਮਾਸਹਿਰਨੂੰਚਲੇਉਸਸਹਿਰਨੂੰਜਾਇਆਜਾਇਆਤੈਮ
 ਹੀਨੇਲਗੇਓਬੋਦਾਰਾਜਤੀਖਨਸੈਨਆਹਾਬਨਮਾਣੁਆਦਾਰਾਜਆਹਾਅਤੇਅ
 ਪਤੀਬਨਮਾਣੁਆਹਾਗੁਰੂਜੀਉਸਸਹਿਰਗਏਬਨਮਾਣੁਦੇਖਕੇਗੁਰੂਜੀਨੂੰਡ
 ਰਗਏਤੇਮਰਦਾਨਓਨਨੂੰਦੇਖਕੇਡਰਿਆਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਕਿਉਭਾਈਬਾਲਾ
 ਤਾਂਬਾਲੇਕਹਿਆਸੁਖਗੁਰੂਜੀਮਰਦਾਨੇਨੂੰਪੁਛਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਤਾਂਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹੁਕੌਣਬਲਾਈਹੈਨਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨ
 ਏਹੁਬਨਮਾਣੁਹੈਨਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹੁਬਨਮਾਣੁਹੈਨਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਏਹੁਬਨਮਾਣੁਹੈਨਹੋਰਬਨਮਾਣੁਸਭਨਸਗਏਹਿਕਖ
 ਰੋਤਾਰਿਹਉਸਨੂੰਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਭਾਈਤੂੰਕੌਣਹੈਤਾਂਉਸਬਨਮਾਣੁਨੇਚੀ
 ਕਮਾਰੀਜਿਉਜੀਗਲਦੇਪਸੁਚੀਕਮਾਰਦੇਹੈਨਫੇਰਓਭੀਬਨਮਾਣੁਨਸਾਰਿਆ
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਏਹਨਦੀਬੋਲੀਏਹੋਹੈਜੇਨਾਚੀਕਮ
 ਰਕਰਬਨਮਾਣੁਨਠਾਸੀਸੋਜਾਇਕੇਜੀਗਲਦਾਮੇਵਾਲਿਆਇਆਅਤੇਦੂਰੇ
 ਮੇਵਾਗੁਰੂਜੀਅਗੋਰਖੂਨਸਾਰਿਆਹਟਕਰਪਿਛਾਹਾਖਨ੍ਹਹੋਇਗਇਆਠਾਂਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਮੇਵਾਚੁਕਲੈਤਾਂਬਾਲੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀ
 ਤੁਸੀਤਾਂਜੇਹਾਕੇਹਾਪ੍ਰਸਾਦਿਤਾਂਨਹੀਅਚਵਦੇਹੋਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾ
 ਲਾਏਹੁਪ੍ਰਸਾਦਿਪਾਵਿੜਹੈਤੇਏਹੁਵਣਮਾਣੁਹੈਨਏਹੁਸਭਜੀਅਜੀਤਕੋਲੋਬਹੁ
 ਤਡਰਦੇਹੈਨਗੁਰੂਜੀਉਸਜੀਗਲਾਵਿਚ੧ਮਹੀਨਰਹੇਅਤੇਤੀਖਣਸੈਣਨਾਲ
 ਮੇਲਹੋਇਆਕਬੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਸਮਾਧਲਗਜਾਵੈਜਬਸਮਾਧਲਗ
 ਹੋਤਾਂਭਾਈਬਾਲਾਮਰਦਾਨਪਾਸਬੈਠੇਹਰਿਨਜਬਸਮਾਧਖੁਲੈਤੋਚਲਪਛੈ
 ਗੁਰੂਜੀ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂ॥ ॥ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਸੁਵਰਨ ਪੁਰ ਕੀ ਸਿਧਾਨਾਲ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਕਿ ਆਵੇਖਨ ਸਭ ਸਿਧ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਹੋਨ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਜਾਇ ਕਹਿਆ ਆਵੇ ਸਾ ਸਿਧੋ ਨਾ ਬੇ ਜਤੀਓ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਆਵੇ ਸਾ ਆਇ ਪੁਰਖ ਕੋ ਆਵੇ ਸਾ ਆਓ ਨਾਨਕ ਤਪ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬੋਲੀ
 ਆਹੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪ ਦੀ ਬਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਹੈ ਜੇ ਹਮ ਕੋ ਵਰਸਨ ਦੂ ਆਹੈ ਹੋਨ
 ਨਕ ਜੀ ਧਰਤੀ ਕਾ ਦਾਪਣਾ ਕਿਆ ਹੈ ਆਕਾਸ ਕੀ ਕੁਜੀ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਤਾ ਗੇਕਿ
 ਆਹੈ ਅਕਾਸ ਸਕਲ ਮੇਂ ਦੇਉ ਤੇ ਕੇਤੇ ਹੈ ਹੇ ਪੁਰਖਾਇ ਵਬਰ ਸੇ ਨਉ ਧਰੇਉ ਠਤਮ
 ਰੋ ਬੈਠਤ ਮਰੋ ਮਰੋ ਸੋਇ ਆਸੁ ਤਾ ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਮੇਂ ਜਾਲ ਹਮਾਰਾ ਕਹਾਂ ਰਹੇ ਗੋਪੁਤਾ ॥
 ੧॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹਿਆ ॥ ਉਠਤ ਜਗੋ ਬੈਠਤ ਜਗੋ ਸੋਇ ਆਸੁ
 ਤਾ ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਤੇ ਰਹੈ ਨਿਰਾਲਾ ਤਉ ਬਾਬੇ ਕਾ ਪੁਤਾ ॥ ਸਗਲੀ ਡਿਬੀ ਕਰੇ ਪਸਾਰਾ ਧ
 ਰਤੀ ਤੇ ਉਚਾ ਆਕਾਸ ਤੇ ਮੁਚਾਇ ਵੀਜਿ ਹਵਾਏ ਕੋ ਨਾਲਿ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਤ ਸੰਜਮ
 ਬਚੈ ਕਾਲਾ ॥ ੧॥ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਕਾਲ ਦਿਲ ਗੀਰ ਹੋਇ ਆ ਕ
 ਹਣ ਲਗਾ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਤੇ ਆਪ ਕੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚਹਾਂ ਤਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੈ ਕਾਲ
 ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਭਇਆ ਜੇ ਪਿੰਡ ਨ ਪਾਇਆ ਜੇ ਸਉ ਬਰਸਾਂ
 ਭਰਮਤ ਫਿਰਿਆ ਅਉਧਵ ਧਾਈ ਅਤਿ ਕਾਲ ਪਿੰਡ ਪੜੈ ਗਾਭਾਈ ॥ ਆਵੈ ਕਾ
 ਲ ਕਹਾਂ ਕੋਈ ਜਾਇ ॥ ਜਲ ਬਲ ਮਹੀ ਅਲ ਕਾਲ ਖੁਦਾਇ ॥ ਆਵੈ ਕਾਲ ਕਹਾਂ ਕੋ
 ਨ ਸੈ ॥ ਕਵਨ ਕੁਟਿ ਜਿਤ ਰਹੀ ਅੇਬ ਸੈ ॥ ਚੋਟਾ ਤਬ ਕਾਲ ਕੇਵ ਸਾ ॥ ਕਹਾ ਕਾਲ ਸੈ
 ਜਾਵੈ ਨ ਸਾ ॥ ਕਾਲ ਕੇ ਬਾਧੇ ਹਮਰ ਸੁਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਕਾਲ ਕਬੂਲਾ ॥ ਆਪੇ ਅ
 ਵੈ ਆਪੇ ਜਾਇ ॥ ਆਵੈ ਕਾਲ ਕੈ ਸੇ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ਸੋਧ ਸਾਧ ਜਬ ਦੇਖਿਆ ਮਨਾ ॥ ਸਿ
 ਤ ਦੇਖੋ ਤਿਤ ਨਾਨਕ ਖਨਾ ॥ ੧॥ ਏਹੁ ਸਲੋਕ ਸੁਣ ਕਰ ਕਾਲ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਨ
 ਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਚਲ ਦਾਰਿਹਾਇ ਤਨਾ ਪਰ ਸਿਗ ਹੋਇ ਆਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸਿਧ ਉਠ ਕ
 ਰ ਸਮੁਦਿਰ ਕੇ ਪਾਰ ਚਲੇ ਗੇ ਤਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕੋ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕੋ ਕ
 ਹਿਆ ਚਲੇ ਭਾਈ ਅਸੀ ਭੀ ਸਮੁਦਿਰ ਕੇ ਪਾਰ ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ
 ਸਮੁਦਿਰੇ ਪਾਰ ਸਿਧਾ ਕੋ ਆਵੇ ਸਾ ਅਵੇ ਸਾ ਕੀਤਾ ਅਗੋਂ ਸਿਧਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਆ
 ਵੇ ਸਾ ਆਇ ਪੁਰਖ ਕਉ ਆਵੇ ਸਾ ਆਈਏ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ਸਿਧਾ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀ
 ਤਾ ॥ ਗਿਆਨ ਕੇ ਨਗਰ ਤਿਸ ਦਸ ਦੁਆਰਾ ॥ ਕਹੁ ਸਤਿ ਗੁਰਾ ਸਤਿ ਸਾਤਿ ਬੀਚਾਰਾ ॥
 ਗਿਆਨ ਭੀ ਕਹੈ ਹਰੁ ਹਰੁ ਸੋ ॥ ਪੀਛੇ ਉਝਰੁ ਅਗੈ ਬਸੈ ॥ ੧॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ

੨੨੨

ਕਜੀਕਹਿਆਏਕਨਗਤਿਸਦਸਦੁਆਰਾਕਹੁਸਤਿਭਾਰਸਤਿਸਤਿਬੀਚਾਰਾਗੀ
ਆਨਕਰੈਹਨੁਹਨੁਭੀਹਸੈਆਗੇਅਉਝ੍ਝਪੀਛੇਬਸੈ॥੨॥ ਤਾਂਸਿਧਬੋਲੇਬਾ
ਲਿਆਕੋਈਤੂੰਭੀਗੁਰੂਕਰਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸਿਧੋਤੁਸੀਕੋਈਆਪਨ
ਸਬਦਬੋਲਹੁਜਿਸਕੇਸਬਦਕੀਹਮਕੋਪਰਤੀਤਅਵੈਗੀਤਿਸਕੋਮੇਂਗੁਰੂਕਰ
ਗਤਾਂਸਿਧਬੋਲੇਬਾਲਿਆਅਸੀਸਬਦਕਹਿੰਦੇਹਾਂਤੂੰਸੁਣਦਾਜਾਹੁਜਿਸਕੇਸ
ਬਦਕੀਤੈਨੂੰਪਰਤੀਤਅਵੈਗੀਤਿਸਨੂੰਗੁਰੂਕਰੀਓਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਹੇ
ਸਿਧੋਜੀਕਹੋਕੋਈਸਬਦਾਤਾਂਪਥਮੇਈਸਰਨਾਬਬੋਲਤਾਭਾਇਆ॥

ਸੋਗਿਰਹੀਜੋਨਿਗਹਿਕਰੈ॥ਜਪਤਪਸੰਜਮਭਿਖਿਆਕਰੈ॥ਪੁਨਿਦਾਨਕਾਕਰੈਸਰ
ਗਸੋਗਿਰਹੀਗਿਰਾਕਾਨੀਗਾਬੋਲੈਈਸਰਸਤਿਸਰੂਪਾਪਰਮਤੰਤਮੇਰੇਖਨਰੂਪ
॥੧॥ ਦੂਜੇਗੋਰਖਨਾਬਬੋਲਿਆ॥ ਸੋਅਉਧੁਤੀਜੋਧੁਪੈਆਪਾਭਿਖਿਅ
ਭੋਜਨਕਰੈਸੰਤਾਪਾਹਟਪਟਣਕੀਭਿਖਿਆਕਰੈ॥ਸੋਅਉਧੁਤੀਸਿਵਪੁਰਚਨੈ॥ਏ
ਲੈਗੋਰਖਸਤਿਸਰੂਪਾਪਰਮਤੰਤਮੇਰੇਖਨਰੂਪਾ॥੨॥ ਤੀਜੇਗੋਪੀਚੰਦਬੋ
ਲਿਆ॥ ਸੋਉਦਾਸੀਜੋਰਹੈਉਦਾਸਾਅਰਧਉਰਧਨਿਰੰਤਰਵਾਸਾਚੰਦਸੂਰਜ
ਕੀਪਾਵੈਗੰਢਾਤਿਸਉਦਾਸੀਕਾਪੜੈਨਕੰਧਾਬੋਲੈਗੋਪੀਚੰਦਸਤਿਸਰੂਪਾਪਰ
ਮਤੰਤਮੇਰੇਖਨਰੂਪਾ॥੩॥ ਚੌਥੇਚਰਪਟਨਾਬਬੋਲਿਆ॥ ਸੋਪਾਖਡੀਜੋ
ਕਾਇਆਪਖਲੈ॥ਕਾਇਆਕੀਅਗਨਿਬ੍ਰਹਮਪਰਜਾਏ॥ਸੁਪਨੈਬਿੰਦਨਦੇਈਝ
ਰਣਾ॥ਤਿਸਪਾਖਡੀਜਗਨਾਮਰਨਾ॥ਬੋਲੈਚਰਪਟਸਤਿਸਰੂਪਾਪਰਮਤੰਤਮੇ
ਰੇਖਨਰੂਪਾ॥੪॥ ਪੰਜਵੇਭੁਬਰੀਬੋਲਿਆ॥ ਸੋਬੈਰਾਗੀਜੋਉਲਟੈਬ੍ਰਹ
ਮਾਨਾਭੁਕਮਲਮੇਰੋਪੈਬੰਭਾ॥ਅਹਿਨਿਸਅੰਤਰਰਹੈਧਿਆਨਾਤੇਬੈਰਾਗੀਸਤ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

੨੨੪

ਜੀਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਸਮੁਦਿਰਕੇ ਕਿਨਰੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸਿਧਾ ਕਹਿਆ ਆਪ
ਪਸਮੈਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਪਾਰਹੀ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲੋ ਭਾਈ ਬ
ਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਭੀ ਸਿਧਾ ਪਾਸ ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮੁ
ਦਰ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖਾਰਹੈ ਅਤੇ ਜੀਵ ਲੋਕਾਇ ਉਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨੌਜੋਕੋ ਈ ਇਸ ਸ
ਮੁਦਿਰ ਵਿਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਗਲ ਜਾਵਾ ਹੈ ਮਤ ਅਸੀਂ ਭੀ ਗਲ ਜਾਵੀਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬ
ਲਾ ਹਸਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖਕੇ ਚਲਿ
ਆ ਆਉ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੜ੍ਹੀ ਖੜ੍ਹਾਵੀ ਸਮੁਦਿਰ ਵਿਚ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਭਾਈ
ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮੁਦਿਰ ਲਿਖਕੇ ਸਿਧਾ ਪਾਸ ਆਇ ਬੈਠੇ ਸਿਧ
ਦੇ ਖਕੇ ਬਹੁਤ ਹੋਰ ਨਹੋਏ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਏਹੁ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਡਾ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ
ਖੜ੍ਹਾ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਕੇ ਸਮੁਦਿਰ ਲਿਖ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਧਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਆਵੇ
ਸ ਆਵੇ ਸ ਕੀਤੀ ਸਿਧ ਅਹਾਰ ਲਗੇ ਕਰਨ ਸਿਧਾ ਨੇ ਭਰ ਬਰੀ ਕੋ ਪਾਣੀ ਵਾਸਤੇ
ਭੇਜਿਆ ਭਰ ਬਰੀ ਏਕ ਬੀਕ ਤੇ ਇਕ ਡੋਲ ਲੈ ਕਰ ਚਲਿਆ ਓਹ ਬੀਕ ਚੌਸਠ ਮ
ਨ ਕਾਹੈ ਸੀ ਚੌਸਠੀ ਡੋਲ ਉਸ ਵਿਚ ਪੈਵੇ ਹੈ ਸਨ ਭਰ ਬਰੀ ਕੋ ਸਾ ਬਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀਰ
ਲੇ ਖੁਹੇ ਪਰ ਭਰ ਬਰੀ ਡੋਲ ਕਢਵਾ ਜਾਵੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੀਕ ਮੇਂ ਡੋਲ ਪਾਵੇ ਜਾਵਨ ਜ
ਬੀਕ ਭਗਗਿਆ ਤਾਂ ਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਣੀ ਪਾਵੇ ਜਾਵਨ ਤਾਂ ਭਰ ਬਰੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਭਰੇ ਉਪ ਪਾਣੀ ਪਾਵੇ ਹੈ ਪਾਣੀ ਏਵੇ ਜਾਵਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਰ ਬ
ਰੀ ਤੂੰ ਕਹੋ ਕੋ ਵਿਲਗੀ ਰਹੋ ਤਾ ਹੈ ਤੇਰਾ ਜੋਗ ਗਇਆ ਨਹੀ ਜਬ ਬਰਤਨ ਭਰਤਾ ਹੈ
ਤੋ ਅਵਸਥਿ ਛਲਤਾ ਹੈ ਭਰੇ ਉਪਰ ਪਾਣੀ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿਧਾ ਨੇ ਮਾਇਆ
ਪਸਾਰੀ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਹੀਰੇ ਮੋਤੀ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ ਹੀ ਦੇਖੇ ਸਿਧਾ ਨੇ ਮ
ਨ ਮੇਂ ਕਹਿਆ ਰਚਨ ਦੇਖ ਕਰ ਨਾਨਕ ਤਪਾਹ ਮਾਰ ਚੇਲਾ ਹੋਵੈਗਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓ
ਹ ਬੀਕ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਵ ਸੇ ਪਾਰ ਉੰਗਲੀ ਪਰ ਧਰਕੇ ਲੇ ਆਏ ਓਸ ਮਾਯਾ ਪਰ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਧਿਆਨ ਭੀ ਨਹੀ ਕੀਆ
ਅਤੇ ਏਕ ਕੁਰੰਗ ਪੰਛੀ ਓਂਕੀ ਡਾ
ਰ ਉਡਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਏਕ ਕੁਰੰਗ
ਕਾ ਮੋਢਾ ਕੁਰੰਗਾਣੀ ਕੇ ਮੋਢੇ ਪਰ
ਹੈ ਆਪਸ ਮੈਂ ਕਲੇ ਲਕਰ ਦੇਉ
ਤੁਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਭਰ ਬਰੀ ਨੇ ਦੇਖ

ਕਰਕਹਿਆ ਅਰੇ ਪਾਪੀ ਤੁੰਕਿਆ ਕਾਮਕੀ ਪ੍ਰੀਤਕਰਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਨਰਕ ਵਾਸੀ ਹੋਵੇ •
 ਤਾਂ ਕੁਰੰਗ ਪਛੀ ਬੋਲਿਆ ਅਰੇ ਭਰਬਰੀ ਹਮ ਪਾਪੀ ਨਹੀ ਪਾਪੀ ਤੂੰ ਹੈ ਕੌਲਾਪਤ
 ਰਾਜੇ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਹੋ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਦੇਵਾਰੀ ਤੇ ਰਾਸਿ ਜੋਗ ਭਾਇਆ ਹੈ ਅਜਗਤ ਕੋ ਤੇਰ •
 ਫੇਰ ਸਿਜੋਗ ਇਕ ਠਹੋਣਾ ਹੈ ਜੇ ਤੂੰ ਆਜ ਚਾਰ ਪਹਿਰੇ ਮੇਂ ਨਹੀ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਨ
 ਰਕ ਮੇਂ ਬਸੇਗਾ ਅਤੇ ਪੇਂਡਾ ਛਿਨ ਵੇਕਰੇ ਨੀ ਕੋਹਾ ਹੈ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਭਰਬਰੀ ਇ
 ਲਗੀ ਰਹੋਇਆ ਸਿਧਾ ਕੋ ਆਇਕੇ ਨਹਿਆ ਹੋ ਸਿਧੇ ਨਾ ਬੋਜਤੀ ਓ ਆਜ ਮੇਰੇ
 ਕੇਵਹਾਂ ਲੈ ਚਲੇ ਤੇ ਮੇਂ ਨਰਕ ਤੇ ਬਚਾਂਗਾ ਨਹੀ ਨਰਕ ਮੇਂ ਪੜ੍ਹਾਗਾ ਤਾਂ ਸਿਧਾਂ ਕਹਿ
 ਆ ਭਰਬਰੀ ਵਹ ਆਜ ਹੀ ਪਹੁੰਚਣੇ ਕਾ ਕੋਊ ਨਹੀ ਭਰਬਰੀ ਇਲਗੀ ਰਹੋਇ
 ਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਭਰਬਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਹੀ ਸਤ ਤੋਹ ਮਤੁ ਮਰੇ
 ਲੈ ਚਲੇ ਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਭਰਬਰੀ ਤੇ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਸਿਧਾ ਕੋ ਆਵੇਸ ਆ
 ਦੇਸ ਕਹਿ ਕਰ ਅੰਤਰਧਿਆਨ ਹੋਇ ਗਏ ਇਕ ਜੋਜਨ ਸੁਖ ਜਕੇ ਉਰੇ ਚੰਪਜੂ ਨਰ
 ਜਾ ਕੇ ਨਗਰ ਜਾਇ ਉਤਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਰਬਰੀ ਉਸ ਬਾ
 ਗਮੇ ਖੁਹਾ ਹੈ ਵਹਾ ਕੌਲਾਪਤ ਨਾਵਣੇ ਕੋ ਆਵਈ ਹੈ ਵਹਾਂ ਤੂੰ ਜਾਹੁ ਭਰਬਰੀ ਵ
 ਹਾ ਗਾਇਆ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸਨ
 ਗੇ ਅਤੇ ਭਰਬ
 ਪਦਮ ਬਾਕੋਲ •
 ਮਕੋ ਦੇਖਿਆ
 ਰੀਕਾ ਅਚਲ
 ਆ ਅਤੇ ਕਹ
 ਬਰੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ
 ਹੁਣ ਤੂੰ ਕਹਾਂ

ਜਾਤਾ ਹੈ ਅੰਜ ਕੀ ਰਾਤ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਸਿਜੋਗ ਹੈ ਕੌਲਾਪਤੀ ਕੀ ਚੇਰੀ ਨੇ ਰਾਜਾਰਾ
 ਕੋ ਖਬਰ ਕਰੀ ਕਹਿਆ ਇਕ ਅਤੀਤ ਬਾਗ ਮੇਂ ਆਇਆ ਹੈ ਉਸ ਕੋ ਕੌਲਾਪਤ
 ਵਰਚਾਹਿਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੌਲਾਪਤੀ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਤੇ ਭਾਈ ਰੂਪ ਸੈਨ ਬਾਗ ਮੇਂ ਆ
 ਏ ਦੇਖੇ ਤੇ ਭਰਬਰੀ ਬੈਠਾ ਹੈ ਕੌਲਾਪਤ ਭੀ ਬੈਠੀ ਹੈ ਉਨਹੁ ਨੇ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਫ
 ਕੀਰ ਚੇਟਕੀ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਸੁਣੀ ਵਿਓ ਤਾਂ ਭਰਬਰੀ ਕੋ ਸੁਣੀ ਪਰ ਚੜ੍ਹਾਇਆ
 ਤਾਂ ਭਰਬਰੀ ਨੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤਾ ਅਰਕਹਿਆ ਹੋ ਗੀ ਬ

੨੨੬

ਨਿਵਜਜੀਸਿਸਤਰਾਮੇਨੂੰਏਏਲੈਪਉਚੇਹੋਮੇਰੀਰਖਿਆਕਰਹੁਜੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਭੁਰਭਹੀਪਉਚੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੀਦੇਖਦਿਆਹੀਸੁਲੀਹਰੀਹੋਗਈ
 ਤਾਂਕੌਲਾਪਤਕੇਮਾਤਾਪਿਤਾਅਰੁਪਸੈਨਭਾਈਅਸਚਰਜਹੋਇਗਏਗੁਰੂ
 ਨਕਜੀਦੀਚਰਨੀਠਾਰੀਅਤੇਪੁਛਿਆਮਹਾਰਾਜਆਪਨੇਕਿਰਪਾਕਰੀਸਾਡੀ
 ਰਖਿਆਕੌਲਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਤੇਹਾਜਾਤੂੰਚਿਤਾਮਤਕਰਹਿਇਸਕੌਲ
 ਪਤੀਕਦੇਇਵਾਰੀਅਗੇਭੁਰਭਹੀਸੇਸੰਜੋਗਭਾਇਆਹੈਅਥਇਸਕਸੰਜੋਗ
 ਇਸੀਸੇਹੋਣਹੈਤਾਂਹਾਜਾਨੇਗੁਰੂਜੀਅਤੇਬਹੁਤਦੇਰੀਮਧਾਏਕਫੇਕਹਿਆਹੋਮ
 ਹਾਰਾਜਜਿਉਤੁਹਾਫੁੰਡਲਾਇਹੋਤਿਵਤੀਕਰੀਐਜੀਤਾਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸੀ-
 ਨਿਰੰਕਾਰਜੀਕਉਚਰਨਬੰਦਨਕਰੀਅਤੇਅਰਜਕਰੀਮਹਾਰਾਜਏਹਾਫਿਨਦੇ
 ਕੌਲੀਮੇਘਮਾ
 ਤਾਂਸੀਨਿਰੰਕਾਰ
 ਨਾਭੇਜੀਰਾਜ
 ਤਿਆਹੋਰਾਜ
 ਨਬਨਓਤਾਂਰ
 ਕੀਤੀਮਹਾਰਾ
 ਤੁਮਹੀਸੁਧਰ
 ਨਾਨਕਜੀਨੇਕ
 ਕੇਸਭੁਸਾਮਾਨਰਚਵੀਏਭੁਰਬਰੀਕਾਬਿਆਹੁਕਰਾਇਆਮੇਘਮਾਲਾਜ
 ਨੇਤੀਕੀਏਕੌਲਾਪਤਕਾਬਿਆਹੁਕੀਆਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਮੇਘਮਾਲਾਕੋਆਰੀ
 ਆਕਰੀਸਭੁਆਪਨੇਅਸਥਾਨਕੋਗਏਗੁਰੂਜੀਆਪਭੀਚਲਣੇਲਗੇਤਾਂ
 ਕੌਲਾਪਤਨੇਰੁਦਨਕੀਆਹੋਮਹਾਰਾਜਮੇਰੇਮੈਕਓਣਅਵਗਿਆਹੈਤਾਂਗੁਰੂ
 ਜੀਨੇਕਹਿਆਹੋਕੌਲਾਪਤਤੂੰਸੋਲਾਹਜਾਰਵਰੇਹੋਰਤਪਕਰੈਗੀਤੋਭੁਰਬਰੀ
 ਜੀਕੇਸਾਬਸਮਾਵਣੇਵਾਲੀਹੋਵੇਗੀਤੂੰਤਪਕਰਤੇਰਾਪਿਡਕਥਾਨਰਹੈਕੌਲ
 ਪਤਿਨੇਗੁਰੂਜੀਕੋਨਮਸਕਾਰਕਰੀਕੌਲਾਪਤਮਰਦਾਨੇਕੋਭੋਛਨਦੀਯਾਬਾਮ
 ਰਵਾਨਾਚਲਸਕੇਨਹੀਮਰਦਾਨੇਨੂੰਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਸੀਸਾਰੀਅ
 ਕੀਵਸਤੁਲੈਕਰਐਸੇਸਵਾਰਨਹੀਹੋਸਕੀਦਾਤਾਂਮਰਦਾਨਕੌਲਾਪਤਕੋ
 ਭੋਛਣਦੇਵਨਗਿਆਤੇਮਰਦਾਨਭਾਈਬਾਲਾਸੀਗੁਰੂਜੀਸਿਧਾਕੋਲਾਏ

ਅਦੇਸ ਅਦੇਸ ਕਹੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਤੇ ਸਭਾ ਸਿਧਾਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਬ
ਡਾਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਨੈ ਤੈਨੂੰ ਏਡੀ ਸਕਤ ਦਿਤੀ ਹੈ ਸਭਾ ਸਿਧਾਨੈ ਸੀ ਗੁਰੂ
ਜੀਨੂੰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਬਿਦਿਆ ਹੋਏ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਧਨ ਵਾਦ ਕਰਤੇ ਕ
ਰਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਧੰਨ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਨਾਨਕ ਮਤੇ ਦੀ ਸਿਧਾਨਾਲਾ

ਜਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਸਿਧ ਸਭ ਆਪਨੇ ਆਪਨੇ ਮਨ ਦੀ ਇ
ਛਾ ਕਰਦੇ ਚਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਹੋ ਸਨ ਤਾਂ ਭਾਈ
ਬਾਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਸਿਧ ਹੋ ਰਹੀ ਕਿਸੇ ਅਸਥਾਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨ ਕਿ ਇਹਾ
ਹੀ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਮਹੋ ਕੋ ਹੋ ਰਹੀ ਸਿਧਾ ਕਾ
ਅਸਥਾਨ ਦਿਖਾਵੇ ਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੇ ਅਤਿ ਰਧਿਆਨ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਨਾਨਕ ਮ
ਤਾ ਇਕ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਤੁਹਾ ਇਕ ਪਿਪਲ ਸੁਕਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਹੇਠ ਜਾਇ ਬੈਠੇ
ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਦਾ ਸੁਕਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੀ ਪਿਪਲ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬੈਠਣ ਵੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹਰਿਆ
ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਸੇ ਸਭਾ ਸਿਧ ਆਇ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸਿਧਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਹੋ ਬਾਲਾ ਕੇ ਦਇਆ ਮੂਰਤ ਜੀ ਤੁਮ ਕਿਸ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪਨੇ ਧ
ਰੋ ਕਿਸ ਦੁਖ ਕਰ ਕੇ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਰਾਗ ਸੁਹੀ ਵਿਚ ਸਬਦ
ਕਹਿਆ ॥ ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਕਵਣੁ ਤਰਾਜੀ ਕਵਣੁ ਤੁਲਾ ਤੋਰਾ ਕਵਣੁ ਸਰਾਫ
ਬੁਲਾਵਾ ॥ ਕਵਣੁ ਗੁਰੂ ਕੈ ਪਹਿ ਦੀਖਿਆ ਲੇਵਾ ਕੈ ਪਹਿ ਮੁਲ ਕਰਾਵਾ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰੇ ਲ
ਲ ਜੀ ਉਤੇ ਰਾ ਅਤਿ ਨ ਜਾਣਾ ॥ ਤੂੰ ਜਲ ਬਲ ਮਹੀ ਆਲਿ ਭਰ ਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸ
ਰਬ ਸਮਾਣਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਨ ਤਰਾਜੀ ਚਿਤੁ ਤੁਲਾ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਸਰਾਫ ਕਮਾਵਾ ॥
ਘਰ ਹੀ ਭੀ ਤਰ ਸੇ ਸਹੁ ਤੇ ਲੀਇ ਨ ਬਿਧ ਚਿਤੁ ਰਹਾਵਾ ॥ ੨ ॥ ਆਪੇ ਕੰਡੇ ਤੇ ਲਤ ਰਾਜੀ
ਆਪੇ ਤੇ ਲਨ ਹਾਰਾ ॥ ਆਪੇ ਦੇਖੇ
ਆਪੇ ਬੂਝੇ ਆਪੇ ਹੋਵਣੁ ਜਾਰਾ ॥
੩ ॥ ਅੰਧੁ ਲਾਨੀ ਚ ਜਾਤ ਪਰ ਦੇਸੀ
ਖਿਨ ਆਵੇ ਤਿਲ ਜਾਵੈ ॥ ਤਾਕੀ ਸੰਗ
ਤਨ ਨ ਕਰਹਿ ਦਾ ਕਿਉ ਕਰ ਮੁਨਾਪ
ਦੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਏਹੁ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕਰ
ਸਿਧਾ ਕਹਿਆ ਹੇਤ ਪਾ ਜੀ ਏ ਬੇਤੁ

ਕਿਸ ਸਬ ਬ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸਿਧੋ ਨਾਬੋ ਜਤੀਓ ਮੇ ਤਾਂ
 ਗਰੀਬ ਹਾਂ ਸਕਤ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਨੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਬਖਸ਼ਿਓ ਤਾਂ ਸਿਧਾਨੇ ਕਹਿਆ ॥
 ਭਾਈ ਇਸਨੂੰ ਪਰਤਾਇ ਦੇਖੀਐ ਤਾਂ ਸਿਧਾਨੈ ਕਹਿਆ ਹੈ ਬਾਲੇ ਤੂੰ ਜੋਗੀ ਹੋਹੁ ਗੁਰੂ ਕ
 ਰੇ ਦਰਸਨ ਮੁੰਦਰਾ ਲੇਵੋ ਜੋਗ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗਇ ਸਾਬਿਰ ਗਹਿਤ ਹੈ ਨਉ ਨਿਧੀ ਅਠਾਰਹਾ ਸਿ
 ਧੀ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਸਦੀਵ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਮੇਂ ਪੁਜਾ ਕੇ ਸੋਗਯ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ਸਭ ਕੇ
 ਉਪਰ ਹੁਕਮ ਚਲਤਾ ਹੈ ਸਭ ਹੁਕਮ ਮਾਨ ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਰਿਦੇ ਕੀ ਚਾਹਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੇ ਸਭ ਪੁ
 ਰੀ ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ਬਲਵਾਲੇ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੈ ਕਹਿਆ ਅਸਾਨੇ ਤਨਹੀ ਗ
 ਤਾ ਛਡ ਦਿਤੀ ਹੈ ਦੇਹ ਬਿਰ ਰਖਨੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕੋਈ ਨਹੀ ਚਾਹੁ ਦੇਹ ਗਹਿ ਨ ਰਹੇ ਕੁਛ ਲੇ
 ਕੁ ਨਹੀ ਅਤੇ ਕਲਪਾ ਬਿਖਵਤ ਦੇਵਤ ਰੂਪ ਜੋ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਬ ਰਿਦੇ ਕਰ
 ਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਲਈਏ ਸਭ ਰਿਧਾਂ ਸਿਧਾਂ ਹਜ਼ਰ ਰਹਿਦੀਆਂ ਹੈਨ ਮਨੁਖਾ
 ਮੇਂ ਪੁਜਾਵਨ ਕੀਵਾ ਸਨਾ ਸਾਨੂੰ ਛੁਡਦੀ ਹੀ ਨਹੀ ਸੇ ਨਾਸ ਹੋਗਈ ਹੈ ਅਸੀ ਅਧਾ
 ਇਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹਾਂ ਬਡਾ ਅਭਗਾਮ ਸੁਖ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਪਰਤਾ ਪਕਰ ਕੇ ਮੇ
 ਰੀ ਦੇਹ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਏਕੰਕਾਰ ਕਾ ਮੇਰਾ ਬੇਖ ਹੈ ਜੋ ਆਇ ਅਤਿ ਮਧ ਸਤਿ ਹੈ
 ਤਾਂ ਸਿਧਾਨੈ ਕਹਿਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੁਖ ਮੇਂ ਅਲੇਖ ਹੈ ਜੋਗ ਲੇਨ ਹਛਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਗੁਰੂ ਸੁਹੀ ਵਿਰ ਸਬ ਦ ਕਹਿਆ ॥ ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰ ੧ ਜੋਗ
 ਨਾਖਿ ਬਿਜੋਗ ਨ ਤੂੰ ਤੂੰ ਜੋਗ ਨ ਭੁ ਸਮ ਚੜਾਈਐ ਜੋਗ ਨ ਮੁੰਦਰਾ ਮੁੰਦਰਾ ਇਐ ਜੋਗ ਨ
 ਸਿਧੀ ਵਾਈਐ ॥ ਅਵਿਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰਹੀਐ ਜੋਗ ਨੁਗਤ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥ ੧ ॥
 ॥ ਗਲੀ ਜੋਗ ਨ ਹੋਈ ॥ ਏਕਾਵਿ ਸਟਕਾਰਿ ਸਮ ਸਾਰਿ ਜਾਣੈ ਜੋਗੀ ਕਹੀਐ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥
 ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੋਗ ਨ ਬਾਹਰ ਮਨੀ ਮਸਾਣੀ ਜੋਗ ਨ ਤਾੜੀ ਲਾਈਐ ਜੋਗ ਨ ਦੇਸਾਦਿ
 ਸਤਿ ਰਭੁ ਵਿਐ ਜੋਗ ਨ ਤੀਰ ਬਨਾਈਐ ॥ ਅਜਿਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰਹੀਐ ਜੋਗ ਨੁ
 ਗਤਾਇ ਵਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੁਟੈ ਤਾਂ ਸਹਿ ਸਾਤੁ ਏਧਾ ਵਤ ਵਰਜ ਰਹਾਈ
 ਐ ॥ ਨਿਝਰ ਝਰੈ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਲਾਰੈ ਪਾਰਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾਈਐ ॥ ਅਜਿਨ ਮਾਹਿ ਨਿ
 ਰੰਜਨ ਰਹੀਐ ਜੋਗ ਨੁਗਤਾਇ ਵਪਾਈਐ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਤਿ ਆਮਰ ਰਹੀਐ
 ਐ ਸਾਜੋਗ ਕਮਾਈਐ ॥ ਵਜੇ ਬਾਝੁ ਸਿਧੀ ਵਜੇ ਤਉ ਨਿਰਭੁ ਉਪਦਪਾਈਐ ॥
 ਅਜਿਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰਹੀਐ ਜੋਗ ਨੁਗਤਾਇ ਵਪਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਏਹੁ ਸਬ
 ਦ ਸੁਣ ਕਰ ਸਿਧ ਆਵੇਸ ਆਵੇਸ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਏਹੁ ਬਾਰਤ ਸਭ
 ਸੁਣ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਏਹੁ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਬਡਾ ਬਲੀ ਹੈ ਸਾਡੀ ਮਨਿ ਦਾ ਨਹੀ ਏਹੁ ਹਮਾ

ਰੇਪੀਥਮੇਅਵੈਤੋਹਮਰੇਪੀਥਕਾਪ੍ਰਕਾਸ਼ਹੋਵੇਗਾਇਸਜੈਸਾਕੋਈਨਾਹੀ ਸੀ-
 ਸਾਰਮੇਂਇਸਕਾਬਡਾਪਤਾਪਹੈਇਸਦੀਆਨਦੇਸਾਦੇਸਹੀਮਨਿਦੇਹਨਏਕਸ
 ਕਤੀਔਰਲਗਾਈਗੋਰਖਨੇਜਿਸਸਿਲਾਪਰਗੁਰੂਜੀਬੈਠੇਥੇਉਸਸਿਲਾਕੋ
 ਉਡਾਵਨਚਾਹਿਆਬਡੇਜੋਰਲਗਾਏਸਿਲਾਹਿਲੀਨਾਹੀਗੋਰਖਕੇਮਨਮੇਂਏਹੁ
 ਥੀਕਿਸਿਲਾਹਿਲਾਇਦੇਵੇਂਗਾਏਹੁਗਿਰੈਂਗੇਯਾਡਰਕੇਮੇਰੇਸਿਖਹੋਵੇਂਗੇਓਹਸਿ
 ਲਾਅਚਲਰਹੀਇਤਨੇਜਤਨਕਰਕੇਗੋਰਖਉਠਕੇਚਲਦਾਰਿਹਾਇਤਨੇਮੇਂਰਾਡੀ
 ਹੋਨੇਪਰਆਈਗੁਰੂਜੀਨੈਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਧੂਣੀਲੈਆਉਮਰਦਾਨਧੂ
 ਣੀਲੈਣੇਕੋਗਿਆਜਬਧੂਣੀਮਰਦਾਨਲੈਕਰਆਇਆਤਾਂਸਿਧਾਨੇਖੋਹਲੀ
 ਤੀਮਰਦਾਨਖਾਲੀਹੋਇਕਰਉਠਆਇਆਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਕਿਉ
 ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਆਪਸਭਕੁਛਜਾਣਦੇਹੋਸਿਧਾਧੂਣੀਖੋਹਲੀਤੀ
 ਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਤੂੰਚਾਦਰਝਾੜਤਾਂਮਰਦਾਨੇਚਾਦਰਝਾੜੀਮਰ
 ਦਾਨੇਦੀਚਾਦਰਵਿਚੋਮੇਗਨਾਨਿਕਲੀਆਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਲਕੜੀ
 ਆਹੋਹੇਬਨਵਿਚੋਇਕਠੇਕਰਕੇਬਹੁਤੇਰੇਲੀਤੇਆਹੇਸਿਧਾਖੋਸਲੀਤੇਏਹਮੇ-
 ਗਣਾਨਿਕਲੀਆਹੈਨਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੈਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਏਨਾਨੂੰਕੁਟਕੇਧੂ
 ਣੀਕਰਜਾਮਰਦਾਨੇਵਾਹਿਗੁਰੂਆਖਕੈਮੇਗਣਾਕੁਟੀਆਤਾਂਕਈਹਜਾਰਮਣ
 ਦੇਧੂਣੀਹੋਇਪਈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਧੂਣੀਬਾਣੀਤਾਂਸਿਧਦੇਖਕਰਹੈਰਾਨਹੋਇਰੋ
 ਫੇਗਸਿਧਾਨੈਪਉਣਚਲਾਈਬਡੀਅਧੇਰੀਤੁਫਾਨਉਠੀਵਰਖਤਭੀਲਗੋਉਡਨ
 ਜਿਸਪਿਪਲਦੇਹੋਠਗੁਰੂਜੀਬੈਠੇਸਨਤਾਂਓਭੀਲਗਾਉਡਨਗੁਰੂਜੀਨੈਉਸਪਿ
 ਪਲਨੂੰਪਜਾਲਾਇਆਅਤੇਕਹਿਆਅਰੇਤੂੰਕਹਾਜਾਤਾਹੈਈਹਾਂਖੜਾਰਓ
 ਹਖੜੋਇਗਿਆਤਾਂਚਾਰਪਹਿਰਗਤਅਧੇਰੀਚਲਦੀਰਹੀਸਿਧਮੁਹਿਫਕਕੇ
 ਲੀਮੇਪੜਰਹੇਸਿਧਾਕੀਆਧੂਣੀਆਭੀਸਭਉਡਗਈਆਂਜਾਂਸਵੇਰਹੋਈ-
 ਅਧੇਰੀਪਿਟੀਤਾਂਸਿਧਾਆਖਿਆਮਨਵਿਚਦੇਖਕੇਧੂਣੀਆਹੈਨਹੀਤਾਂਗੋ
 ਰਖਨੇਕਹਿਆਹੇਭਰਬਰੀਕਿਸੇਜਾਗਤੇਅਗਨਲੈਆਉਭਰਬਰੀਸਾਰੇਟਿ
 ਰਿਆਪਰਅਗਾਕਿਸੇਬਾਉਹਬੰਨਹੀਆਈਬੈਸਤਰਨੂੰਬਾਬੈਨੇਕਹਿਛਾਡਿ-
 ਆਸੀਤੂੰਛਪਬੈਠਤਾਬੈਸਤਰਛਪਬੈਠਾਸੀਤਾਂਭਰਬਰੀਨੇਤ੍ਰਿਠਾਇਕਗੁਰੂ
 ਨਕਜੀਦੀਧੂਣੀਜਾਗਦੀਹੈਤਾਂਭਰਬਰੀਨੇਗੋਰਖਨਾਬਨ੍ਹਿਕਹਿਆਹੈਨਾਬ
 ਜੀਇਕਨਾਨਕਦੀਧੂਣੀਜਾਗਦੀਹੈਤਾਂਗੋਰਖਨੈਕਹਿਆਹੈਭਰਬਰੀਜਾਹਿ

੨੩੦

ਤੀਕਿਵੇਂਉਸਪਾਸੋਂਅਗਲੈਆਉਤਾਂਭਰਬਰੀਗੁਰੂਜੀਦੇਪਾਸਆਇਆਭਰ
ਬਰੀਨੇਮਰਦਾਨੇਪਾਸੋਂਅਗਮਗੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਹੇਭਰਬਰੀਹਮਅਗ
ਨੀਤੁਬਦੇਵੇਗੋਜਬ
ਸਜੇਕੰਨਦੀਮੁੰਦਰਾ
ਖੜਾਵਾਂਦੇਵੇਗਾਤਾਂ
ਇਕਰਗੋਰਖਕੋਰ
ਨਾਨਕਤਪਾਜੀਇ
ਰਖਮੁੰਦਰਾਸਜੇਕੰ
ਸਜੇਪੈਰਦੀਦੇਵੇਤਾਂ
ਸਜੇਕੰਨਦੀਮੁੰਦਰਾਂ
ਵਾਂਗੋਰਖਜੀਨੇਭਰ

ਗੋਰਖਆਪਨੇ
ਤੇਸਜੇਪੈਰਦੀ
ਭਰਬਰੀਨੇਜਾ
ਹਿਆਨਾਬਜੀ
ਉਕਹਿਦੇਹੈਨਗੋ
ਨਦਾਤੇਖੜਾਵਾਂ
ਅਗਾਂਦੇਵਾਂਗੋਤਾਂ
ਭੀਤੇਸਜੀਖੜਾ
ਬਰੀਦੇਹਬੰਦੇਭੇ

ਜੀਤਾਂਭਰਬਰੀਨੇਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਆਣਰਖੀਬਾਬੇਜੀਨੇਭਰਬਰੀਕੋ
ਅਗਾਵਿਤੀਭਰਬਰੀਅਗਲੈਗੀਆਬਾਬੇਜੀਸਿਧਾਕੀਪੂਜਾਖੋਹਲੀਤੀਤਾਂ
ਸਿਧਬਹੁਤਹੈਰਾਨਹੋਏਰਹੇਤਾਂਸਿਧਾਨੇਫੇਰਗੁਰੂਜੀਪਾਸੋਂਦੁਧਮੀਰੀਅਤਾਂਸੀਰਾ
ਗੁਰੂਜੀਨੇਖੁਆਜੇਨੂੰਆਗਿਆਕੀਤੀਹੇਖੁਆਜਾਦੁਧਸਿਧਾਂਕੋਦੇਓਤਾਂਗੁਰੂਜੀ
ਕੋਹੁਕਮਨਾਲਖੁਹੋਵੇਚੋਦੁਧਹੀਉਛਲਕੇਬਾਹਰਆਇਆਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਭਰ
ਬਰੀਕੋਤੁਬਾਭਰਦੀਆਸਿਧਾਨੇਪੀਤਾਦੁਧਮੁਕੇਨਹੀਜਾਸਦੇਰਹੋਈਮੁੰਦਰਾਅ
ਤੇਖੜਾਵਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਖੁਆਜੇਨੂੰਕਹਿਆਏਹੁਅਮਾਨਅਸਾਡੀਰਖੋਖੁਆਜੇਮ
ਹਾਰਜਦੇਹਜੁਰਮਬੰਦੋਕਿਆਅਤੇਦੇਵੇਰੀਜਾਲੈਲਈਆਤਾਂਫੇਰਸਿਧਾਪੁਟਿ
ਆਹੇਬਾਲੇਤੁਕਿਸਦਾਸਿਖਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਹੇਸਿਧੋਨਾਬੋਜਤੀਓਮੇ

ਤੇਸਰਕਾਸਿਖਹਾਂਸਿਧਾਕਹਿਆਦਰਸਨਭੇਖਲੇਵੇਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਸਿਧੋਨ
ਬੋਜਤੀਓਮੇਤੇ
ਸਨਭੇਖਲੀਯਾ
ਗੁਰੂਜੀਪਾਸੋਂ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਫੇਰੀਦਿਤੀਅ
ਤੀਹੇਮਰਦਾਨਤੁ

ਸਰੇਸਬਦਕਾਦਰ
ਹੈਫੇਰਸਿਧਾਨੇ
ਪਾਣੀਮੀਰੀਆ
ਜੀਨੇਮਰਦਾਨੇਨੂੰ
ਰਆਗਿਆਕੀ
ਗਿਗਕੋਜਾਇ

ਕਰਕੋਇਬੋਦੇਲੋਕਪਣੀਵਾਸਤੇਬਹੁਤਦੁਖਪਾਵਦੇਹੈਨਤੇਫਹੋਨੀਨਾਲਪਰਵਾਹ
 ਦੇਵਿਚੋਲਕੀਰਘਸੀਟਦਾਫੈਆਉਪਰਪਿਛਹਾਂਨਾਦੇਖੀਮੁੜਕਰਕੇਮਰਦਾਨਗ
 ਇਆਜਾਇਕੇਫਹੋਨੀਗਗਾਦੇਕਿਨਾਰਿਓਘਸੀਟਦਾਆਇਆਜਾਂਸਹਿਰਤੇਬੋਨੀ
 ਦੂਰਗਹਿਗਿਆਤਾਂਦਿਲਵਿਚਆਖਣਲਗਾਦੇਖਤਾਂਸਹੀਜੋਗਗਾਅਉਦੀਹੈ-
 ਕਿਨਹੀਅਉਦੀਜਾਂਮਰਦਾਨੇਮੁੜਕੇਡਿਠਾਤਾਂਗਗਾਓਬੋਹੀਖੌੜਾਇਗਈਮਰਦਾਨ
 ਆਇਖੌੜਾਹੋਇਆਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਸਿਧਾਂਤੁਹੋਸਿਧੋਇਤਨੀਦੂਰਗਗਾਮਰ
 ਦਾਨੇਨਾਲਆਈਹੈਮਰਦਾਨਾਘਸੀਟਫੈਆਇਆਹੈਹੁਣਅਗਾਹਤੁਸੀਲੈਆ
 ਵੇਤਾਂਸਿਧਬਹੁਤੇਰਾਹੀਕਰਕਰੇਪਰਗਗਾਸਿਧਪਾਸੋਨਾਆਈਤਾਂਸਿਧਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਅਗੇਮਬੰਟੇਕਿਆਅਰਕਹਿਣੁਲਗੇਏਹੁਕੋਈਬਡਾਮਹਾਪੁਰਖਹੈਸਿ
 ਸਕੇਬੈਠਣਕਰਕੇਸੁਕਾਪਿਪਲਹਰਿਆਹੋਇਆਹੈਸਿਧਵਹਾਸੇਚਲਦੇਰਹੇਅ
 ਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਹਾਂਸੇਉਠਕਰਆਗੇਕੋਚਲੇਇਕਦਿਨਗੁਰੂਜੀਨੂੰਗਹਿਦਿ

ਚਸਿਧਮਿਲਗਏਤਾਂਸਿਧਪੁਛਿਆਗੁਰੂਜੀਕੋਹੋਬਾਲੇਤੂੰਕਉਣਹੈ
 ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੈਕਹਿਆਹੋਸਿਧੋਮੈਂਤੇਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੋਤੈਹੁਸੁਣਕਰਸਭ
 ਸਿਧਆਸਣੁਲਗਾਇਬੈਠੇਅਰਕਹਿਣੁਲਗੇਹੋਭਗਤਾਤੂੰਜਸਕਰਤਾਸੀ
 ਗੁਰੂਜੀਨੈਸਿਧਨਾਲਗੋਸਟਕੀਤੀਤਿਸਸਿਧਗੋਸਟਦੇਪਾਠਦਾਮਹਾਤਮਜੋ
 ਕੋਈਪੜ੍ਹੇਤਿਸਕੇਸਾਰੇਸ਼ੀਰਦੀਖਬਰਹੋਇਜਾਇਹੈਮਨਨਿਰਮਲਹੋਤਾਹੈਤ

ਫੇਰਸਿਧਾਨੇਮੰਜਸੇ
 ਭਰਕੇਸ਼ੀਗੁਰੂਜੀਕੇ
 ਕੇਅਗੇਆਣਰਖਿ
 ਓਪਿਆਲਾਪਰਤੀ
 ਨਦੀਆਤਾਂਸਗੇਸਿ
 ਦੇਹਦਬਕੇਸਿਧਕ
 ਕੁਛਦੇਖਯਾਦਿਖਾ

ਰਕਾਪਿਆਲਾ
 ਪਾਸਲਿਆਇ
 ਆਗੁਰੂਜੀਨੈ
 ਨਾਲਮਾਰਕੇਭੀ
 ਧਆਫਰਗਏ
 ਹਿਆਹੋਬਾਲੇ
 ਓਤਾਂਗੁਰੂਜੀ

ਨੈਕਹਿਆਤੁਲਾਸਿਧੋਜੋਕੁਛਤੁਮਾਦਿਖਾਓਗੇਸੋਮੈਦੇਖਾਂਗਤਾਂਸਿਧਆਪਣਾਬ
 ਲਲਗੋਦਿਖਾਵਣਕਿਸੇਮਿਰਗਾਨੀਉਡਾਈਕਿਸੇਮਿਰਗਛਾਲਾਉਡਾਈਕਿਸੇਨੇਅ
 ਗਹਕੀਕਿਸੇਨੇਕਧਦ੍ਰਾਈਇਸਤਰਾਸਿਧਆਪਣਾਬਲਦਿਖਾਵਣਲਗੇਪ
 ਰਹੋਵੈਕੁਛਨਹੀਫੇਰਗੁਰੂਜੀਕੋਕਹਿਆਸਿਧਾਨੈਹੋਬਾਲੇਕੁਛਤੁਮਭੀਦਿਖਾਓ

੨੩੨

ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸਿਧੋਤੁ ਮਹੀ ਹੋ ਦਿਖਾਵਣ ਵਾਲੇ ਮੇਂ ਤਾਂ ਗੀਬਹਾਂ ਜੀ ਪਰਤੁਸੀ-
 ਛਪਜਾਓ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਤੁਮਾਰਾ ਮਨ ਹੋਇ ਤਹਾਂ ਸੇ ਮੇਂ ਢੂੰਢ ਕੇ ਲਭੁਲਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਸਿਧਭ-
 ਹਿਆ ਭੁਲਾ ਗੁਰੂਜੀ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਸਿਧਛਪੇ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਆਪ ਅਤਿਰਧਿਆਨ ਹੋ
 ਇਕਰਫਿਠ ਤਾਂ ਸਿਧਾ ਨੂੰ ਜੋ ਕੋਈ ਅਸਮਾਨ ਮੇਂ ਕੋਈ ਪਤਾਲ ਮੇਂ ਕੋਈ ਪਛਮ ਮੇਂ ਕੋ-
 ਈ ਉਤਰਤੇ ਕੋਈ ਵਖਣ ਮੇਂ ਕੋਈ ਪੁਰਬ ਤੇ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਸਿਧਛਪੇ ਹੋਏ ਸਨ ਉਥੇ ਰੋ-
 ਟੀਓ ਪਕੜ ਕਰ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਆਣ ਖੜੇ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਸਿਧਾ ਸਾਰਿਆ ਦਾ ਬਲ ਹੀਨ ਹੋਇ
 ਗਇਆ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆ ਸਿਧਾ ਨੂੰ ਪਕੜ ਕੇ ਇਕਠਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸਿਧੋ ਹੁਣ ਮੇਂ
 ਛਪਦਾਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਂ ਨੂੰ ਲਭੋ ਅਤੇ ਢੂੰਢ ਕਢਣਾ ਜੇਤੁਸਾ ਮੇਂ ਨੂੰ ਢੂੰਢ ਕਢਿਆ ਤਾਂ ਬਹੁਤ
 ਭੁਲਾ ਜੇਕਰ ਮੇਂ ਨੂੰ ਤੁਸਾ ਨ ਲਭਾ ਤਾਂ ਇਕਟਕ ਭੁਟ ਰਖਕੇ ਤੁਸਾ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ
 ਮਥਾਟੇ ਕਣਾ ਤਾਂ ਮੇਂ ਆਇਕਰ ਹਾਜਰ ਹੋਵਗਾ ਮੇਰਾ ਏਹੁ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਜੋ-
 ਮੇਰੇ ਸਿਖਾਨੂੰ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਕਾਰਜ ਪੜੇਗਾ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾਸ ਰਖਕੇ ਤੇ ਨਿਮ-
 ਹੋਇਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਤਿਨ ਦੇ ਸਭ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਹੋਵਨਗੇ ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਬਚਨ
 ਹੈ ਜਿਥੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀਵੀ ਹੈ ਓਥੇ ਹੀ ਮੇਂ ਹਾਜਰ ਆਇਹੋਵਨਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਏਹੁ ਬਚਨ ਕਹਿਕਰ ਛਪ ਗਏ ਇਸਦੇ ਹੀ ਮੇਂ ਚਰਤਤ ਆਬਖਾਕ ਬਾਦ ਅਤ
 ਸਹੈ ਸੋਚਾਰੇ ਰੀਜਾ ਮੇਂ ਗੁਰੂਜੀ ਮਿਲ ਗਏ ਪੰਜਵੇਂ ਜੋਤ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਜੋਤਿ ਜੋਹੈ
 ਸੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇਕਰ ਛਪ ਗਏ ਤਾਂ ਸਿਧ ਸਾਰੇ ਆਪਣਾ ਬਲ ਲਗਾਇ
 ਬਕੇ ਪਤਾਲ ਆਕਾਸ ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਿਲ ਦਖਣ ਪੁਰਬ ਪਛਮ ਵਿਚ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਢੂੰਢ
 ਬਕੇ ਪਰਗੁਰੂਜੀ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਨਾਲ ਭੁਸਕੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂਕਾ ਬਚਨ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਟਕ ਭੁਟ
 ਰਖਕਰ ਅਤੇ ਨਿਮ੍ਹ ਹੋਇਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ॥
 ਸਲੋਕ ਕਹਿਆ ॥ ਸਲੋਕ ਮ:੧ ਪਹਿਰਾ ਅਗਨਿ ਹਿੰਦੈ ਪਰਬਾਧ ਭੋਜ
 ਨ ਸਾਰ ਕਰਾਈ ॥ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਪਾਣੀ ਕਰ ਪੀਵਾਂ ਧਰਤੀ ਹਾਂ ਕਰ ਲਾਈ ॥ ਧਰਤ
 ਰਾਜੀ ਅਬਿਰਤੋਲੀ ਪਿਛੋਟੇ ਕਰਨਾਈ ॥ ਏਵਡ ਵਧਾ ਮਾਵਾਨਾ ਹੀ ਸਭ ਸੈਨ ਬਚਲ
 ਈ ॥ ਏਤਾ ਤਾਣੁ ਹੋਵੈ ਮਨ ਅਦਿਰ ਕਰੀ ਭਿਆਖ ਕਰਾਈ ॥ ਜੇਵਡ ਸਾਹਿਬ ਤੇਵਡ
 ਦਾਤੀ ਦੇਵੇ ਕਰੇ ਰਜਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰ ਕਰੇ ਜਿਸ ਉਪਰ ਸਰਨਾ ਮਵਾਡੀ ਆਈ ॥
 ॥ ਜਦ ਏਹੁ ਸਲੋਕ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਪਿਛੋ ਬਡੇ ਪਛੋਤਾ ਵਣ ਲਗੇ ਅਤੇ
 ਕਿਤਨੀ ਹਿਕਮੁਦਤ ਸਿਰਤ ਲਵਾਇ ਹੋਇਕਰ ਖੜਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਦਰ
 ਗਾਹੋ ਆਵਾਜ ਆਈ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨ ਕਰ ਜੋ ਮੇਂ ਭੁਣਾ ਸੀ ਸੋ ਤੇਰੀ ਰਸ

ਨਾਦੁਆਰਾਹੋਇਕਰਬੋਲਿਆਹਾਂਅਤੇਜੋਕੁਛਮੇਂਭਾਣਾਹੈਸੋਮੈਂਬੋਲਾਂਗਾਹੇਨਾਨਕ
 ਜੀਮੇਰੇਤੇਰੇਮੈਂਅਭੇਦਤਾਹੈਜੋਤ੍ਰੀਕਹਤਾਹੈਮੈਂਮਾਨਤਾਹੈਚਿੰਤਾਨਕਰਿਆਕਰਤੇਰੀ
 ਰਸਨਸੇਜੋਕੁਛਨਿਕਲੇਗਾਸੋਸੋਸਤਿਹੋਵੈਗਾਇਤਨਕਹਿਤੇਹੀਬੇਤੋਸਿਧਾਨੇ
 ਆਇਕੇਆਦੇਸਆਦੇਸਕਹੀਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਆਦੇਸਆ
 ਦੇਸਆਇਪੁਰਖਕੋਆਦੇਸਸਿ
 ਧੋਨਾਬੇਜਤੀਓਤਾਸਿਧਾਨੈਕਹਿਆ
 ਹੇਨਾਨਕਜੀਤੁਮਕਿਥੇਆਏਹੋਤਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੈਂਆਸਅਦਿ
 ਸੇਵਿਰਆਇਆਹਾਂਤਾਂਗੋਰਖਨਾਬ
 ਬੋਲਿਆਹੇਨਾਨਕਜੀਤ੍ਰੀਆਸਅਦਿ
 ਸੇਵਿਚਕਿਉਰਹਿਦਾਹੈਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਕਹਿਆਹੇਗੋਰਖਨਾਬਜੀਮੈਂ
 ਆਸਅਦਿਸਿਆਵਿਚਇਉਕਰਕੇਰਹਿਦਾਹਾਂਜਿਉਜਲਾਵਿਚਮੁਰਗਾਈਰ
 ਹਿੰਦੀਹੈਤਾਂਗੋਰਖਨਾਬਕਹਿਆਹੇਨਾਨਕਜੀਸੰਸਾਰਦੇਵਿਚਕਿਆਵਰਤਾਰਾਵ
 ਰਤਦਾਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇ੧ ਸਲੋਕਕਹਿਆ॥ ਸਲੋਕਮਃ੧ ਸਚਕਾ
 ਲਕੂੜਵਗਤਿਆਕਲਕਾਲਖਬੇਤਾਲਾਬੀਉਬੀਜਪਤਿਲੈਗਏਅਬਕਿਉਉ
 ਗਏਦਾਲਾਜੇਇਕਹੋਇਤਉਗਏਰੁਤੀਹੂਰੁਤਹੋਇ॥ ਨਾਨਕਪਹੈਬਾਹਰਾਕੋਰੋਰੋ
 ਗਨਸੋਇਭੈਵਿਚਖੰਭਚਰਾਈਐਸਰਮਪਾਹੁਤਨਹੋਇ॥ ਨਾਨਕਭਗਤੀਜੇਰ
 ਪੇਕੁੜੈਰਗਨਕੋਇ॥੧॥ਮਃ੧ ਕਲਕਾਤੀਰਾਜੇਕਸਾਈਧਰਮਪੰਖਕਰਉ
 ਰਾਰਿਆਕੂੜਅਮਾਵਸਸਚਰਦ੍ਰਮਾਂਦੀਸੈਨਾਹੀਕਹਿਚਕ੍ਰਿਆਹਉਭਾਲਾਵਿ
 ਕੀਨੀਹੋਈ॥ ਅਧੋਰੋਰਾਹੁਨਕੋਈ॥ ਵਿਚਹਉਮੈਕਰਦੁਖਰੋਈ॥ ਕਹੁਨਾਨਕਾਕਿਨ
 ਬਿਧਗਤਿਹੋਈ॥੧॥ ਸਤੀਪਾਪਕਰਿਸਤਿਕਮਾਹਿ॥ ਗੁਰਦੀਖਿਆਪਰ
 ਦੇਵਨਜਾਹਿ॥ ਇਸਤੀਪੁਰਖੇਖਟਿਐਭਾਉ॥ ਭਾਵੈਆਵਹੁਭਾਵੈਜਾਉ॥ ਸਾਸਤ
 ਬੇਦਨਾਮਾਨਹਿਕੋਇ॥ ਆਪੇਆਪਨੀਪੂਜਾਹੋਇ॥ ਕਾਜੀਹੋਇਕੈਬਹੈਨਿਆਉ॥
 ਫੇਰੇਤਸਬੀਕਹੈਖੁਦਾਇ॥ ਵਢੀਲੈਕਰਹਕਗਵਾਏ॥ ਜੇਕੋਈਪੁਛੈਤਾਂਪੜ੍ਹਸੁ
 ਣਾਏ॥ ਤੁਰਕਮਤਿਕੀਨਰਿਦੈਸਮਾਹਿ॥ ਲੋਕਮੁਹਵੈਚਾਨੀਖਾਹਿ॥ ਚੋਕਾਵੇਕੇਸੁਚਾ
 ਹੋਇ॥ ਐਸਾਹਿਦੁਵੇਖਹੁਕੋਇ॥ ਜੇਗੀਗਿਰਹੀਜਟਾਬਿਭੂਤਾ॥ ਆਗੈਪਾਛੈਰੋਵੈ

ਪ੍ਰਤਾ ਜੋਗਨਾਪਾਯਾਭਰਤਿਗਵਾਈ॥ ਕਿਤਕਾਰਣਸਿਰਛਾਈਪਾਈ॥ ਨਾਨਕਕ-
ਲਿਕਾਏਹੁਪਰਵਣਾ॥ ਆਪੇਆਖਣੁਆਪੇਜਾਣਾ॥੧॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਨੈਕਹਿਆ
ਹੋਗੋਰਖਨਾਥਜੀ॥ ਐਸੀਕਲਜੁਗਵਿਖੈਕਲਿਆਈਹੈ॥ ਸੋਤੁਸੀਸਭਕੁਛਜਾਣ
ਦੇਹੋਏਹੁਬਚਨਸੁਨਕਰਸਭਾਸਿਧਗੁਰੂਜੀਕੋ॥ ਅਦੇਸਾਅਦੇਸਕਹਿਕਰਅ-
ਤੇਮਥਾਏਕਕਰਵਿਦਿਆਹੋਏ॥ ਅਤੇਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਭੀਉਬੋਚਲਦੇ
ਹੋਏ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਰਿਗੁਰੂ॥ ॥ ॥

ਅਗੇਸਾਖੀਗੁਰਮੁਖਤੇਮਨਮੁਖਦੀਚਲੀ

ਗੁਰੂਜੀਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਇਕਾਗਿਰਾਏਵਿਚ॥ ਇਕਸਿਖਦੇਘਰਜਾਇਰਹੇ॥ ਅਤੇਓਹਸਿ-
ਖਆਏਸਤੀਦੀਸਿਖਾਈਟਹਿਲਸੇਵਾਬਹੁਤਕਰਵਾਸੀ॥ ਅਤੇਜਦਓਹਸਤੀਸਿਖ
ਉਸਦੇਘਰੋਵਿਦਿਆਹੋਵਨਤਾਂ॥ ਓਹਪੁਛੈਗੁਰਮੁਖਤੇਮਨਮੁਖਦੇਕਿਆਲਖ
ਣਹੈਨਕੋਈਕੁਛਕਹਿਕੋਈਕੁਛਕਹਿਜਾਂਦੇਉਸਦੀਨਿਸਾਨਹੋਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਮਹਾਰਜ
ਅਤਿਰਜਾਮੀਜੀਅਕੀਜਾਨਨੇਹਰੇਉਸਕੇਘਰਰਾਤਰਹੇਭਾਂਉਸਸਿਖਨੈਬਹੁ
ਤਟਹਿਲਕੀਤੀਬਡੀਭਾਵਭਗਤੀਨਾਲਸਦੇਰੇਉਠਕਰਗੁਰੂਜੀਚਲੇਤਾਉਸ
ਸਿਖਨੈਅਰਦਾਸਕੀਤੀਗੀਬਨਿਵਾਜਗੁਰਮੁਖਤੇਮਨਮੁਖਦੇਕਿਆਲਛਣ
ਹੈਨਜੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਸਿਖਾਏਹੁਲਛਣਹੈਨਤੈਨੂੰਇਕਕਬਾਕਹਿਸੁਨਾਵ
ਤੇਹੈਸੋਤੁਸੁਣਏਕਸਮੇਰਾਹਿਵਿਚਦੋਇਸਿਖਟੁਰਦੇਜਾਂਦੇਇਕਠੇਹੋਇਗਏਜਾਂ
ਦੇਜਾਂਦੇਰਾਹੁਵਿਚਉਜੜੁਆਈਤਹਾਂਇਕਸਿਖਗੁਰਮੁਖਨੂੰਤ੍ਰਿਖਾਲਗੀਅਗੇ
ਰਸਤੇਮੈਂਦਰਿਆਉਆਇਆਤਾਂਗੁਰਮੁਖਨੈਕਹਿਆਠਹਿਰੋਪਾਣੀਪੀਵਲ
ਈਏਤਾਂਮਨਮੁਖਨੈਕਹਿਆਚਲਭਾਈਅਗੇਕੋਈਖੁਹਾਅਵੈਗਾਤਾਪਾਣੀ
ਪੀਵਾਂਗੇਵੇਵੇਅਗੇਕੋਟੁਰਪਏਜਸਬਹੁੰਤਟੁਰਗਏਤਉਇਕਖੁਹਾਹੈਪਰ
ਫਠਾਹੋਇਆਹੈਤੇਵਿਚਬੋਝਾਜਿਹਾਪਾਣੀਆਹਾਤਾਗੁਰਮੁਖਨੈਕਹਿਆਭਾ
ਈਮੈਨੂੰਖੁਹੇਮੈਂਉਤਰਮੈਂਤ੍ਰਿਪਤਹੋਇਕਰਜਲਛਕਲਵਾਂਤਾਂਉਸਮਨੁਖਨੇਪ
ਟਕਾਪਾਇਕਰਖੁਹਾਵਿਚਉਤਾਰਿਆਜਟਪਾਣੀਦੇਪਾਸਪਹੁੰਚਾਤਾਂਪਟਕਾ
ਛਡਾਰਿਤਾਗੁਰਮੁਖਖੁਹੇਮੈਂਗਹਿਆਤੇਮਨਮੁਖਨੇਉਸਦਾਅਸਬਾਬਲੈਕੇਰ
ਸਤਾਲੀਤਾਗੁਰਮੁਖਪਰਮੇਸਰਕੋਲਗਾਸਿਮਰਨਅਰਖੁਹੇਵਿਚਲਕ
ਨੀਦਾਆਸਗਮਿਲਾਗਿਆਤਿਸਪਰਬੈਠਗਹਿਆਜਟਰਾਤੁਹੋਈਤਾਇਕ
ਦੇਵਤੇਇਕਬਾਸਕਓਬੋਗਹਿਦੇਸਨਓਹਆਪਸਵਿਚਗਲਾਲਗੇਕਰਨਾ॥

ਬਾਸਕਨਗ ਨੇਵੇਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਹੋਵੇ ਤੂੰ ਨਿਤ ਕਿਥੇ ਜਾਵਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇਵ ਨੇ ਕਹਿਆ ਇ
 ਕਸਹਿਗਵਿਚ ਇਕ ਰਜੇ ਦੀ ਬੇਟੀ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ
 ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਾਸਕਨਗ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਕੋਈ ਤੂੰ ਉਥੇ ਕਢੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਕਰੇ ਤਾਂ ਦੇਵ ਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਇਉਂ ਤਾਂ ਮੇਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਾਵਾ ਪਰ ਇਕ ਇਲਾਜ ਹੈ ਏਹੁ ਜੋ ਬੋਹੜ ਹੈ
 ਇਸ ਪਰਗੜ੍ਹ ਪੰਖੇਰੂ ਆਇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਦੀ ਵਿਠ ਲੈਕੇ ਧੁਪ ਦੇਵੈ ਕੋਈ ਤਾਂ
 ਮੇਂ ਨਿਕਲਾਗਾ ਤਰਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਾਗਾ ਫੇਰ ਦੇਵ ਨੇ ਬਾਸਕ
 ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਤੂੰ ਨਿਤ ਕਹਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਸਕ ਨੇ ਕਹਿਆ ਇਕ ਸਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰ
 ਇਕ ਫੇਰੀ ਹੈ ਉਸ ਜਾਗਾ ਸਤ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੀ ਦੌਲਤ ਹੈ ਵਬੀ ਹੋਈ ਮੇਰੀ ਉਸ ਨਾਲ
 ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਮਤ ਕੋਈ ਲੈ ਨ ਜਾਵੈ ਮੇਂ ਨਿਤ ਓਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਦੇਵ ਕਹਿਆ ਕੋਈ ਓਥੋਂ
 ਦੌਲਤ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਬਾਸਕ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੇਂ ਇਉਂ ਕਦੇ ਨ
 ਹੀ ਨਿਕਲਾਵਾ ਤੇ ਨ ਕੋਈ ਉਸ ਦੌਲਤ ਲੈ ਤਾਹੀ ਹੈ ਪਰ ਇਕ ਇਲਾਜ ਹੈ ਕਾਲਾ ਬ
 ਕਰਾ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸ ਕਾ ਲਹੂ ਵਹਾ ਪਾਵੈ ਤਾਂ ਮੇਂ ਅੰਧ ਹੋਇਕੇ ਨਿਕਲ ਜਾਵਾਂਗਾ ਏ
 ਹ ਬਾਹਰ ਤਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਸੁਣੀ ਜਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਦਿਨ ਚਾਨ੍ਹਿ ਆ ਕੋਈ
 ਹੋਰ ਮੁਸਾਫਰ ਉਸ ਰੋਹੇ ਆਇ ਨਿਕਲੇ ਓਹਨ ਉਸ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਖ ਨੂੰ ਖੁਹੇ ਬਾਹ
 ਰ ਕਢਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਗੜ੍ਹ ਦੀ ਵਿਠ ਚੁਗ ਲਈ ਡਬਾ ਭਰ ਕੇ ਉਸ ਸਹਿਰ ਅ
 ਏ ਕੇ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਰਜੇ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਦੇਉ ਓਥੇ ਡਬਾ ਹੈ ਲੋਕ ਮੜਿ ਜੰਤ ਕਰ ਰਹੇ ਪਰ ਦੇ
 ਉ ਨਿਕਲਾਵਾ ਨਹੀਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਖ ਨੇ ਰਾਜ ਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਪਰ ਜਾਇਕੇ ਕਹਿਆ ਸੁ
 ਵੈ ਤਾਈ ਰਜੇ ਕੋ ਜਾਇਕੇ ਜੋ ਮੇਂ ਦੇਵੈ ਨਿਕਲ ਦੇਵਾਗਾ ਤਾਂ ਰਜੇ ਨੇ ਸੁਣ ਕੇ ਅੰ
 ਦਰ ਬੁਲਾਯਾ ਅਰਕਹਿਆ ਕਿ ਦੇਵ ਕਾ ਮੜਿ ਤੂੰ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਖ ਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਹੋ ਰਜਾ ਜੀ ਦੇਉ ਕੇ ਨਿਕਲ ਦੇਵੇਗਾ ਰਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਤੂੰ ਦੇਵ ਨੂੰ ਕਢੇ
 ਗਾ ਤਾਂ ਮੇਂ ਏਹੁ ਬੇਟੀ ਡੈਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੇਵਾਗਾ ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਧਰਮ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰ
 ਮੁਖ ਸਿਖ ਨੇ ਰਾਜ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਧੁਪ ਦਿਤਾ ਦੇਉ ਤੜਫਿਆ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿ
 ਡੈ ਕੋਣ ਹੈ ਦੇਵ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੇਂ ਦੇਵ ਹਾਂ ਪਰ ਹੁਣ ਮੇਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਮੇਂ ਕਦੀ ਨਾ ਅ
 ਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਦੇਵ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਰਜੇ ਨੇ ਧਰਮ ਰਖਿਆ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਖ ਨੂੰ ਬੇ
 ਟੀ ਵਿਆਹ ਦਿਤੀ ਰਾਜ ਬੜਾ ਅਦਬ ਕਰਿਆ ਕਰੇ ਕਈ ਬਰਸ ਗੁਜਰ ਗਏ
 ਇਕ ਸਮੇਂ ਓਹ ਮਨਮੁਖ ਓਥੇ ਆਇ ਪੁੰਚ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਉਠ ਕੇ ਉਸ ਕੋ ਗਲ
 ਲਕੇ ਬੜੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਪਾਸ ਬਹਾਲਿਆ ਸਮਾਪਾਇਕੇ ਲੋਕ ਨੇ ਮਨਮੁਖ

੨੨੬

ਪਾਸੇ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁ ਤੇਰਾ ਕੀ ਲਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸਨੇ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਗਲ ਕਹਣੇ
 ਦੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਲੋਕ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਸਚ ਕਹੁ ਤਾਂ ਮਨਮੁਖਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁ ਸਾਡੇ ਘਰ
 ਰਚਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਸਭੁ ਲੋਕ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਗਏ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਡੁਰ
 ਦਾ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਏਹੁ ਬਾਤ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਗਈ ਰਾਜਾ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜਾ ਚਿੰਤਾ ਵਾਨ ਹੋ
 ਇਕੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਮਰਵਾ ਦੇਈਏ ਅਗੋਂ ਨਿਤ ਰਾਜਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿ
 ਖਕੇ ਭੋਜਨ ਸਮੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਸ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਵਜੀਰ ਕੋ ਨਾਲ ਲੈ ਕਰ ਅਦਰ
 ਗਿਆ ਤੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦਰਵਾਨਾ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਜੋ ਕੋਈ ਆਵੇ ਤਿਸਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ
 ਭੁਰੇ ਮੇਂ ਪਾਇ ਦੇਵੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਘਰ ਜਾਇ ਵੜਿਆ ਤਾਂ ਰਾਣੀ ਨੇ ਕਹਿ
 ਆਰਾਜਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਏਕ ਲੋਹੀ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਣੀ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ
 ਕਲੀਕ ਲਾਇ ਆਏ ਓਹ ਤਾਂ ਰਾਮਿਆਰ ਸੁਣੀ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਣੀ ਭੀ ਸੁਣ ਕੇ ਹੋਰ ਨ
 ਹੋਇ ਰਹੀ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਨੇ ਵਜੀਰ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਤੁਜਾਇਕੇ ਪੁਛ ਆਉ ਜੇਹੜਾ ਕੰਮ
 ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਸੀ ਓਹ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ ਵਜੀਰ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜਾਇਕੇ ਤਾਂ
 ਦਰਵਾਨਾ ਨੇ ਵਜੀਰ ਕੋ ਮਾਰ ਕੇ ਭੁਰੇ ਮੇਂ ਸੁਟ ਦੀਆ ਏਸ ਬਾਤ ਦੀ ਉਮ ਸਾਹਿਗ ਵਿਚ
 ਪੈ ਗਈ ਜੋ ਅਜ ਰਾਜੇ ਨੇ ਵਜੀਰ ਮਰਵਾਇਆ ਹੈ ਇਧਰ ਉਸ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਵੀ ਚਾ
 ਰਿਆ ਕਿਆ ਵਾਸਤਾ ਜੋ ਅਜ ਰਾਜੇ ਮੇਂ ਨੂੰ ਮੁਹਿ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ ਕਿਆ ਜਾਣੀਏ
 ਮਨਮੁਖ ਕੁਛ ਕਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਉਠ ਕੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਅਦਰ ਗਾਇਆ ਤਾਂ
 ਜਾ ਰਾਣੀ ਦੇ ਖਕੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਦਿਲ ਗੀਰ
 ਕਿਉਂ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪਾਪੀ ਤੂੰ ਚਮਚ ਹੋਇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਕਲੀਕ ਲਾਇ
 ਆਏ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸਰ ਪਰਭ
 ਰੇ ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਮੇਂ ਸੁਣਾਵਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਸਚ ਸਚ ਕਹੁ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ
 ਜਿਉ ਕੀ ਤਿਉ ਕਹ ਸੁਣਾਈ ਅਤੇ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਬਾਹਰ ਜੋ ਢੇਰੀ ਹੈ ਓਥੇ ਮੇਰੀ ਸ
 ਤ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੀ ਦੋਲਤ ਦਬੀ ਹੈ ਚਲ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਖ
 ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਾਲੇ ਬਕਰੇ ਵਾਲੇ ਹੁ ਉਸ ਖੁਡੇ ਪਾਇਆ ਫੇਰ ਉਸ ਜਾਗ
 ਨੂੰ ਪੁੱਟ ਕੇ ਮਾਇਆ ਲਈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕੋ ਪਰਤੀਤ ਆਈ ਆਪਨੇ ਦੇਸ ਕਾ ਰਾਜੇ
 ਨੇ ਤਿਲਕ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਓਹ ਰਾਜ ਕਰਨ ਲਗਾ ਕਿਤ ਨਾ ਕਿ ਚਿਰ ਬੀਤਿਆ ਤਾਂ ਮ
 ਨਮੁਖ ਫੇਰ ਆਇਆ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਖ ਮਨਮੁਖ ਦੇ ਗਲ ਮਿਲਿਆ ਮਨਮੁਖ
 ਗੁਰਮੁਖ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਬਖਸ਼ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਭੁਲ

ਹਾਂ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਸਰਕਾਏਹੁ ਕਿਰਪਾ ਤੈਨੂੰ ਕਿਬੇ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਜਿਉ ਕੀਤੀ ਤਿਉ
 ਹੀ ਕਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਨਮੁਖ ਉਸ ਖੂਹੇ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਰਾਤ ਪਈ ਤਾਂ ਓਹ ਦੇਵਤੇ ਬਾ
 ਸਕ ਗਲ ਕਰਨ ਲਗੇ ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਉਸ ਦਿਨ ਕੋਈ ਮੇਸਾ ਪਾਪੀ ਸੁਣਦਾ ਸੀ
 ਜੇ ਅਸੀਂ ਦੇਵੇ ਕਢ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਬੋਹੜ ਤੋਂ ਗਰਨ ਪੰਖਲੁ ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਓਹ ਹੁ
 ਭੀ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇਉ ਨੇ ਸੁਣ ਕੇ ਮਨਮੁਖ ਦੇ ਬੰਦ ਬੰਦ ਜੁਦਾ ਕਰ ਦਿਤੇ ਮਾਤ ਪਾ
 ਤਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਸਿਖ ਕੇ ਕਹਿਆ ॥
 ਜੇਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਸਿਖ
 ਜੇਹੇ ਵੈਰਾ ਤਾਂ ਗੁਰਮੁਖ
 ਕੇ ਲਛਨ ਛਡੇਗਾ ਨਹੀ
 ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਖ ਰਾਜ ਲ
 ਗਾ ਕਰਨ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਮੇਵੇ ਹੀ ਪਰ ਪਰ ਕੇ ਮਗਰਿਆ ਏਹੁ ਬਰਨ ਸੁਣ ਕ
 ਰ ਓਹ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਿ
 ਖਾਸਾ ਤਿ ਧਰਮ ਵੀ ਭਿਤ ਕਹਿਆ ਕਰ ਸੀਤਾ ਸਾਧਾ ਸਿਖਾ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਹਿਆ
 ਕਰਤੇ ਹੀ ਭੀ ਸਦਨਾ ਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਏਹੁ ਕਹਿ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਚਲ ਦੇਰੇ ਸੀਪੁਰਨੀ ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਮਰਦਾਨ ਨਾਲ ਹੋਈ ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇਕ ਗਾਹਿਬਰ ਬਨ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਨੇ
 ਭਿਠ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਅਗੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਏਥੇ ਤੇ ਨਕੋਈ
 ਮਨੁਖ ਹੈ ਅਤੇ ਨਕੋਈ ਪੰਛੀ ਹੈ ਨਕੋਈ ਗਿਰਨੂ ਹੈ ਨਕੋਈ ਬਾਘ ਆਰੂ ਹੈ ਕੋ
 ਈ ਜੀਵ ਜਤਿ ਨਹੀ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਿਸਾ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀ
 ਤੇ ਬਡੇ ਬਡੇ ਬਿਰਛ ਹੈ ਨ ਜਿਨ ਦੀ ਆਚੇਟੀ ਆ ਆਕਾਸ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਆ
 ਹੈ ਨ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਦਾ ਭੁਖਾ ਹਾਂ ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
 ਮੈਂ ਬਨ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰ ਕੁਛ ਖਾਏ ਆਵਾਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮ
 ਰਦਾਨਿਆ ਫੁੰਕੁ ਫੁੰਕੁ ਸਿਤੋਂ ਪਕੜ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਰੁਪਕਰ ਰਹਿਆ ਅਰੇ ਏਸ
 ਬਨ ਵਿਚ ਇਕ ਰਾਖਸਰ ਹਿਦਾਜੀ ਉਸ ਨੇ ਜੀ ਅਜਿਤ ਸਭ ਚੁਣ ਖਾਧੇ ਸੇ ਅ
 ਰ ਦਾਇ ਵਾਇ ਮੈਂ ਕੋਸਾ ਵਿਚ ਓਸ ਰਾਖਸਰੇ ਭੈ ਕਰਕੇ ਮਨੁਖ ਸਹਿਰਾਨੂੰ ਛਡ ਕ
 ਰਕੇ ਉਂਝਿ ਗਇਸਨ ਮੇਰਾ ਗਿਰਨੂ ਬਾਘ ਆਰੂ ਉਸ ਨੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਛਾਨਿਆ ਟਹ

੨੩੮

ਸਭ ਨੂੰ ਖਾਇਲੈ ਦਾਸੀ ਸੇਰ ਹਾਥੀ ਇਉਂ ਨਿਬੇੜੇ ਸਨ ਜਿਉਂ ਭੁਖਾ ਆਦਮੀ ਮੁਕਾ
ਗਾਜਗਨਿ ਬੇੜਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਬਨ ਵਿਚ ਬੈਠ ਗਏ ਲਗੇ ਕਰਤਾਰ ਦੀ
ਸਿਫਤ ਸਲਾਹਤ ਅਤੇ ਉਪਮਾ ਕਰਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ
ਬਹੁਤ ਭੁਖਾ ਹਾਂ ਆਖੋ ਤਾਂ ਇਸ ਬਨ ਵਿਚੋਂ ਕੁਛ ਮੁਹਿ ਪਾਇਆਵਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੀ ਆਏ ਬੋਇਕ ਰਾਖ ਸਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਡਰ ਕਰਕੇ
ਪਸਪੰਛੀ ਸਭ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋਨ ਅਤੇ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਆਰਾਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤ ਖਫਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਕਹਣ ਲਗਾ ਖੁਦਾਇ ਨੇ ਕਿਥੇ ਘਤਮਾਰੇ
ਏਹੁ ਆਪ ਤੇ ਘਰ ਬਾਹਰ ਛਡ ਕੇ ਉਜੜਿਆ ਸੀ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਮਾਰਿਆ ਸਾ
ਤੇ ਅਸੀਂ ਭੀ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ਟੁਕਰ ਮਗਿ ਪਿਨਕੇ ਖਾਂਦੇ ਸਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਭੀ ਸਾਨੂੰ ਗਵਾਇ
ਸਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤ ਛਿਤ ਹੋਇਆ ਭੁਖ ਨਾਲ ਅਤੇ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨਾ ਉਠ ਟੁਰ
ਆਖਿਝਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਜਿਥੇ ਖਾਵਨ ਪੀਵਨ ਦੀ ਜਾਗ ਕੁਛ ਆਵਦੀ ਹੈ ਓ
ਬੇਵਰਜ ਦੇ ਦਾਹੈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂ ਕਿ ਆਜਾਣੀਏ ਇਸਦਾ ਕੀ ਵੈਰ ਹੈ ਮੇਰੇ ਨਾ
ਲਮੇਰਾ ਜੀਵਣਾ ਕਿਸਤ ਰਾਹੋ ਵੈਗਾ ਖੁਦਾਇ ਨੇ ਕਿਥੇ ਆਨਮਾਰੇ ਜਿਥੇ ਖਾਵ
ਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਤੇ ਗੋਰਮੇਰੀ ਕਿਸਨੇ ਕਰਨੀ ਹੈ ਏਸੇ ਤਰਾ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਹੁਲ
ਜਾਵੇਗੀ ਹੋਰ ਭੀ ਮਸਭ ਆਪਨੀ ਘਰੀ ਸੁਖੀ ਮਗਿ ਪਿਨਕੇ ਗੁਜਾਰੇ ਹੋਨ ਸਮ
ਏਹੁ ਤਾਂ ਉਜੜਿਆ ਸੀ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਉਜੜਿਆ ਸੀ ਏਸ ਨੂੰ ਤਾਂ ਭੁਖ ਨਹੀਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ
ਭੁਖ ਬਹੁਤ ਵਖਰੇ ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰਹ ਸਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਆ ਅਯੋਗ ਗ

ਲਾਂ ਕਹਿਕੇ ਪਿਨਕੇ ਤੇ ਫਲ ਖਾਨ ਲਗਾ ਬਨ ਵਿਚੋਂ ਅਤੇ ਲਾਲਚ ਦ ਮਾਰ
ਆ ਅਗਾਹ ਕੇ ਚਲਿਆ ਜਾਇਕੇ ਦੇਖੇ ਇਕ ਦੈਤ ਹੈ ਬਡਾ ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਪੰਛੀ
ਜੀਵ ਬਨ ਵਿਚੋਂ ਮੁਕਾਇ ਦਿਤੇ ਹੋਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਹਤੀ ਕਰ ਜਿਸ ਦੀ ਦੇਹ ਪਰ ਬਤਕ

ਨਿਆਈਂ ਦੇ ਇਕੋ ਸਤਕ ਸਿਸਕੀ ਆਭੁਜਾ ਸਿਰ ਤੇ ਸਿੰਗ ਖਜਰ ਦੀ ਤਰਾ ਕਾਲੇ ਬਾਦ
 ਲਕੇ ਆਕਾਰ ਤੇ ਪਰਬਤ ਕੀ ਕੰਦਰਾਸ ਮਾਨ ਨਾਸਾਹੈ ਹੋਠ ਨੂੰ ਚਟਦਾ ਹੈ ਭੁਖਾ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਗਾਸ ਕੀ ਤਰਾਂ ਮੁਹ ਪਾਇ ਲੀ ਆ ਮਰਦਾਨੇ ਡਰਦਾ ਮਾਰਿਆ
 ਬੋਲਨ ਸਾਕਿਆ ਤੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਲਗਾ ਸਬਦ
 ਪੜ੍ਹਨਾ ॥ ਘਰ ਸੁਖ ਵਸਿਆ ਬਾਹਰ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ
 ਵਿਨਾਯਾ ਅਤੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਅਧੀਨ ਹੋਇ ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪਰ ਮੇਸਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਮੇਰੀ ਗਖਿਆ ਕਰੇ ਜਿਸ ਤਰਾ ਪਿਛੇ ਆਪਨੇ ਕੋਈ ਆਭੁਗਤ ਦੀ ਗਖਿਆ
 ਕਰੀ ਹੈ ਮੈਂ ਤੇ ਆਪਕੀ ਸਰੋਤਰੀ ਭੀ ਬਹੁਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕਾ ਆ
 ਪਾਧਿਆਨ ਕਰੀਏ ਇਸ ਰਾਖਸ਼ ਤੇ ਮੇਰੀ ਗਖਿਆ ਕਰੇ ਦੀ ਨਾਨਕ ਆਪਨ
 ਬਿਰਦ ਸੰਭਾਰ ਕੇ ਸਿੰਗ ਲੀਏ ਕੀ ਮੇਰੀ ਲਾਜਰ ਖੀਏ ਆਪ ਲੋਕ ਲੋਕ ਪਾਲੋ ਕੇ
 ਮਾਲ ਕੋ ਜਬ ਪਰਾਰਥਨ ਮਰਦਾਨੇ ਕੀ ਤੀਤੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਜਾਨ
 ਨੇ ਹਰੇ ਦਿਆਲ ਹੋਏ ਭਾਈ ਬਾਲੋ ਕੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲੋ ਮਰਦਾਨੇ ਕੋਰਾ
 ਖਸ ਨੇ ਖਾਇ ਲੀਤਾ ਹੈ ਬਚਾਵੀਏ ਮਰਦਾਨੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਭੀ ਉਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖੋ ਤੇ ਓਹ ਰਾਖਸ਼ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦਾ ਆਕਾਰ
 ਹੈ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਉਸ ਰਾਖਸ਼ ਦੇ ਅਦਿਰ ਜੀਵ ਦਾ ਹੀ ਗਹਿਆ ਪੜ੍ਹਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਆਪ
 ਨਾ ਜਾਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਕੀ ਗਖਿਆ ਕਰ ਲੀਤੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕੋ ਕੁਦਰਤ ਨਾਨਕ
 ਰ ਆਈ ਓ ਬੇਹੀ ਆਕਾਸ ਹੈ ਵਿਰੇਹੀ ਧਰਤੀ ਹੈ ਵਿਰੇਹੀ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਨਜਰੀ ਅ
 ਏ ਦਰੀ ਅਉਚਲ ਦੇ ਨਜਰੀ ਆਏ ਜਾਂ ਅਗਾਹ ਹੋਇ ਕਰ ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕੋ
 ਗਾਇ ਭੋਇ ਭੁਟੀ ਦੀ ਤਿਲਵੀ ਨੀ ਨਜਰ ਆਈ ਰੁਖ ਬਿਰਖ ਭਿੰਨ ਹੋਰ ਅਗਾਹਾਂ
 ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਦਾਖੁ ਭਿੰਨ ਸ ਮਰਦਾਨੇ ਏਹੁ ਕੁਦਰਤ ਚੇਖ ਕਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ
 ਗਹਿਆ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਕੋਈ ਜੋਗੀ ਸਰ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਵੁਜਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਜਾ
 ਏ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਇਸੇ ਤਰਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਉਤ ਕਾਇਆਇਆ ਅਤੇ ਮਰ
 ਦਾਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਉਚਰਨ ਕਰਵਾ ਗਹਿਆ ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਇਸ ਰਾਖਸ਼ ਦੇ ਅਦਿਰ ਜੀ
 ਵ ਦਾਰਹਿਆ ਸੀ ਨਹੀ ਤਾਂ ਉਸ ਰਾਖਸ਼ ਨੇ ਕਈ ਜੀਵ ਮਾਰ ਖਾਧੇ ਪਰ ਏਸ ਨ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਾਂਦੀ ਗਖਿਆ ਕਰਨੇ ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਉਸ ਰਾਖਸ਼ ਕੋ ਵਰਸਨ ਦੇ ਕਰ ਬਹੁਤ
 ਸੀ ਘੁਤਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਰਾਖਸ਼ ਦੇ ਅਦਿਰ ਜਾਇ ਵੜੇ ਮੁਖ ਉਸ ਦਾ ਖੁਲਾਸੀ ਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਪਿਛੇ ਹੀ ਗਹਿਆ ਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ

੨੪੦

ਨੇਉਸਰਾਖਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਇਕੇ ਆਪਨੀ ਦੇਹ ਵਧਾਈ ਰਾਖਸਨੇ ਡਿਠ ਜੋਮੇਂ
ਮਰਦਾਹਾਂ ਤਾਇਕ ਜੋਜਨ ਪ੍ਰਮਾਨ ਦੇਹ ਵਧਾਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵੇ ਜੋਜਨ ਦੇਹ ਵਧਾ
ਈ ਤਾਂ ਰਾਖਸਨੇ ਚਹੁ ਜੋਜਨ ਦੀ ਦੇਹ ਕੀਤੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਠ ਜੋਜਨ ਦੀ ਦੇਹ ਕੀ
ਤੀ ਤਾਂ ਰਾਖਸਨੇ ਸੋਲ ਜੋਜਨ ਦੀ ਦੇਹ ਕੀਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਤੀ ਜੋਜਨ ਦੀ ਦੇਹ ਉਚੀ
ਕੀਤੀ ਰਾਖਸਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੁਣ ਮੈਂ ਮੋਇਆ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਰਾਖਸਨੇ ਦੇ
ਹ ਆਪਣੀ ਉਡਾਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੁਮੇਰ ਸਾਰਖਾ ਰੂਪ ਉਸ ਰਾਖਸ ਦੇ ਅੰਦਰ
ਰਧਾਰਿਆ ਜਦ ਬਡਾ ਭਾਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਠਾਂ ਰਾਖਸ ਨਿਰਬਲ ਹੋਇ ਡਿਗ ਪਾਇਆ
ਦੇਵਤੇ ਆਕਾਸ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਹਾਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਦੈਤ ਚੁਬਾਇ
ਖਾਇ ਗਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਦੈਤ ਆਪਨੇ ਜੀਵਨ ਕੀ-
ਆਸਤੋ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉਪਰ ਡਿਗ ਪਿਆ ਪਛਾਤੀ ਖਾਇ ਕਰਾਬਿਰ
ਛ ਉਸ ਦੇ ਹੋਣ ਆਇਕਰ ਚੁਰਨ ਹੋ ਗਏ ਬਤੀ ਸੋਜੇ ਜਨ ਮੇਂ ਉਸ ਕੀ ਦੇਹ ਡਿਗੀ
ਧਰਤੀ ਭੀ ਫਿਸ ਗਈ ਦੇਵਤਿ ਆਨੇ ਜੋ ਜੋ ਕਾਰ ਕੀਤਾ ਫੂਲੇ ਕੀ ਵਰਖਾ ਕੀਤੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਕੋ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਬਾਹਰ ਆਏ ਜਿਸਤਰਾਂ ਬੜੀ ਗਾੜੀ ਘਟ
ਬਾਦਲਾ ਦੀ ਫਟੇ ਤੇ ਸੁਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਤਾਈ ਭਾਈ ਬਾਲੇ
ਭੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਚਰਨ ਪਰ ਆਇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਓਹ ਰਾਖਸ ਭੀ
ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਦੇਹ ਧਾਰਕੇ ਅਤੇ ਹਬ ਜੋੜ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਸਾਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਇਕੇ
ਬੜੀ ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ ਹੋ ਪੁਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹਮਾਰੇ ਸਾਰਖੇ ਅਧੀ ਓਂ ਕੇ ਨਿਸਤਾਰ
ਨੇ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਲਜੁਗਾਵੇਰ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੇ ਸਕਾਰ ਦੇਹ ਧਾਰੀ
ਹੈ ਉਸਤਤ ਕਰਕੇ ਚਤੁਰ ਬੁਝ
ਰੂਪ ਬਡਾ ਸੁੰਦਰ ਬਸਤ੍ਰ ਭੂਖਨ
ਪਹਿਰੇ ਵੇਲੇ ਕੋ ਕੋ ਗਮਨ ਕਰ
ਤ ਭਾਇਆ ਏਹੁ ਅਚਰਜ ਲੀ
ਲਾ ਦੇਖ ਕਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਕੌਣੁ ਹੈ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਰਾਜੇ ਜੋ ਨਕ ਜੀ ਦਾਰਸੋਈ ਆਸੀ ਤਾਂ ਭਾ
ਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਇਸਨੇ ਰਾਖਸ ਦੀ ਦੇਹ ਕਿਉਂ ਕਰ ਪਾਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਸਨੇ ਰਾਖਸ ਦੀ ਦੇਹ ਸਰਾਪ ਕਰਕੇ ਪਾਈ

ਤੇਨ ਕੋਈ ਸਹਿਰਤੀ ਆਵੇਗਾ ਕਿਨਹੀ ਏਹੁ ਸੁਣਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਸੇ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਿਆ ਤੇਰਾ ਰਿਤ ਸਹਿਰਤੀ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਹੈ ਸਹਿਰਤੀ ਦੇਖਣ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ
 ਖਲਗੀ ਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇਹੜਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਾਡੇ ਅਗੇ ਕੁਛ ਆਣ
 ਰਖਿਆ ਹੈ ਜੇ ਅਸਨੇ ਖਾਣਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਭੁਖ ਤੇ ਹੋ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਓਦਰ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਤੇਰਾ ਵਿਨ ਟੁਰੇ ਗਏ
 ਕਿਤੇ ਸਮੁਦਿਰ ਆਇਜਾਏ ਕਿਤੇ ਟਾਪੂ ਆਇਜਾਵਨ ਜਿਥੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾ
 ਧ ਲਗ ਜਾਵੇ ਭਿਥੇ ਬੈਠ ਜਾਵੀਏ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਟੁਰਨ ਤਾਂ ਟੁਰ ਪਵੀਏ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂ
 ਦੇ ਚਹੁ ਕੋਹ ਉਪਰੇ ਸਹਿਰ ਨਜਰੀ ਆਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਦੇਖ ਮਰ
 ਦਾਨਿਆ ਅਹੁ ਸਹਿਰ ਨਜਰੀ ਆਵਦਾ ਹਈ ਜੇ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਆਵੇ ਸੋ ਜਾਇਕੇ ਖ
 ਵੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਏਵੇ ਹੀ ਜਿੰਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ ਤ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਇਕ ਦਿਨ ਜਿੰਦ ਭੀ ਨਿਕਲ ਨੀ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਭੁਖ
 ਨਾਲ ਤੇਰੀ ਜਿੰਦ ਨਿਕਲੇਗੀ ਤਾਂ ਅਸੀ ਫੇਰ ਪਾਇ ਲਈਏ ਗੇ ਤੂੰ ਟੁਰ ਨਹੀ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੂੰ ਸਚ ਹੈਂ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਮਾ ਕਿਸੇ ਗਲ ਦੀ ਨਹੀ ਲਗੀ ਅਸੀ
 ਕਿਆ ਜਾਪੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਕਰ ਜੀ ਵੇਦੇ ਫਿਰਦੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਇਉਂ ਹੀ ਜਾਣ ਜੇ ਅਸਨੂੰ ਭੀ ਕਰਤਾਰ ਹੀ ਜਿਵਾਇਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਚਲ ਦੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਵਿਲਾਇ ਦੇ ਕਰਦੇ ਚਹੁ ਕੋਹ ਤੇ ਲੈ ਆਏ ਸਹਿਰ ਦੇ ਨਜੀ ਕਜਾਇ ਬੈਠੇ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਿਆ ਆਇਆ ਹਈ ਸਹਿਰ ਜਾਹੁ ਕੁਛ ਮੁਹਿ ਪਾਇਅ
 ਉ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਲੇ ਤਾਂ ਕੁਛ ਨਹੀ ਮੇ ਕਿਥੋ ਖਾਵ ਜੀ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਿਆ ਅਸ ਤੈਨੂੰ ਸਾਰਾ ਸਹਿਰ ਸਉ ਪਿਆ
 ਹੈ ਤੂੰ ਭਾਵੇ ਕਿਥੋ ਜਾਇਕੇ ਖਾਹੁ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਨੂੰ ਚੋਰ
 ਚੋਰ ਕਰਕੇ ਪਕੜੇ ਤਾਂ ਮੇਂ ਕੀ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ
 ਚੋਰ ਕਰਕੇ ਪਕੜੇਗਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਨਾਉ ਲਈ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਪਕੜ ਕੇ ਛੁਡ ਦੇਵਣਗੇ
 ਭਾਵੇਂ ਤੂੰ ਕਿਤੇ ਜਾਇਕੇ ਹਥ ਘਤੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਪਨੇ ਜੀ ਆਵਿਚ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀ
 ਤਾ ਜੇ ਇਸ ਦੇ ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਪੁਰਾਤਨ ਯਾਰ ਅਸਨਾਉ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸਹਿਰ ਵਿ
 ਚ ਜਾਇ ਵੜਿਆ ਜਾਇਕੇ ਡਿਠਾ ਸਭ ਸਵਰਨ ਕੀ ਧਰਤੀ ਹੈ ਜਿਧਰ ਕਿਧਰ
 ਸਵਰਨ ਹੀ ਨਜਰੀ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਘਰਾ ਦੀ ਯਕੀਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਹਟੀਯ

ਦੇ ਅਸਬਾਬ ਤਕ ਨੀ ਵਟੇ ਸਾਹ ਸੋਨ ਹੀ ਵਿਸ ਆਵੇ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ
ਦੇਖ ਕਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਦੁਖ ਅਤੇ ਭੁਖ ਦੁਰ ਹੋ ਗਏ ਮਰਦਾ

ਨੇ ਇਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਏਸ ਸਾਹਿਰਦਾਨਾ ਮਾਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਖਿ
ਆਰੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਹਾ ਸੇ ਆਇਆ ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਹਮ ਬਡੇ ਦੁਰਦੇਸਤੇ ਆਏ
ਹੈਂ ਇਸ ਸਾਹਿਰਦਾਨਾ ਮਾਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਪਹਲੇ ਆਪ ਨਾ
ਨਾਉ ਠਾਉ ਮੈਨੂੰ ਦਸ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਤੋ ਮਰਦਾਨਾ ਹੈ ਤੂੰ ਨ
ਗਰੀਦਾਨਾ ਮਦਸਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਨਕੀਕਾ ਨਾਮ ਸਵਰਨ ਪੁ
ਰ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਥੇ ਦਾਰਾਜਾ ਕਵਲ ਨੇ ਨਹੈ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੇ
ਨਕਾ ਬੇਟਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਸੁਭਰ ਜੇ ਸਲ
ਮੀ ਹੈਂ ਨਤ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ
ਆ ਭਾਈ ਜੀ ਈਹਾ ਕਾਰਲਾਣਕਿ
ਆਹੈ ਈਹਾ ਕੀ ਧਰਤੀ ਸਭੁ ਸੁਇ
ਨੇ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮਾਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ
ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਤੋ ਧਰ
ਮਸਿੰਘ ਹੈ ਅਰ ਈਹਾ ਕਾਰਲਾ
ਣਾ ਏਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਏਥੇ ਆਵੇ ਸੋ ਆਪਣਾ ਭੋਜਨ ਲੈ ਖਾਵੈ ਈਹਾ ਧਰਮ ਕੀ ਚਲੀ
ਹੈ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕਰ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮ ਸਿੰ
ਘ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਿਆ ਈਹਾ ਮਨਾਹਿ ਸੀ ਕਉ
ਨਾਹੀ ਜਿਸ ਦੁਕਾਨ ਪਰ ਜਾਵੈ ਤਿਸੀ ਪਰ ਸੇ ਉਠਾਇ ਲੇਵੈ ਜੋ ਕੁਛ ਚਾਹੀਏ ਤਾਂ ਮ
ਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਯਹਿ ਕਾਮ ਮੇਰੇ ਸੋਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰ ਜੋ ਕੋਈ ਆ

੨੪੪

ਪਣੇ ਹਥ ਕਰਕੇ ਮੁਝ ਕੋ ਦੇਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਲੇਵਉਗਾ ਭਾਂਧਰ ਮਾਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤੇ
 ਰੇ ਸਾਬਕੋਈ ਔਰ ਭੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮਾਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇਇ ਅਤੀਤ ਅ
 ਉਰ ਭੀ ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮਾਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਉਨਕੋ ਭੀ ਤੂੰ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮਾਸਿੰਘ ਜੀ ਓਹੁ ਈਹਾਂ ਕਬੀ ਨਹੀ ਆਵਤੇ ਓਹੁ ਭੇ ਸਹਿਰ
 ਮੇ ਵਰ੍ਹੇ ਤੇ ਹੀ ਨਹੀ ਬਡੇ ਸਿੱਤੋ ਖੀ ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮਾਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਮਰਦ
 ਨ ਤੂੰ ਤੋ ਖਹੁ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਧਰਮਾਸਿੰਘ ਏਕ ਦੁਕਾਨ ਪਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਰਕ
 ਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਕਿਆ ਖਾਂਦੇਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮਾਸਿੰਘ ਜੀ ਜੇਕੁ
 ਛੁ ਲੇ ਦੇਵੇ ਸੋਈ ਮੈਂ ਲੇਵੇਗਾ ਤਾਂ ਧਰਮਾਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਆਪਣਾ
 ਅਹਾਰ ਲੈਕੇ ਖਾਹੁ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਢਾਈ ਸੇਰ ਕਾ ਅਹਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮਾਸਿੰਘ
 ਨੇ ਹਟੀ ਵਾਲੇ ਪਾਸੋਂ ਲੁਚੀ ਪੁਰਾ ਮਿਠਾਈ ਲੈ ਦਿਵਾਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਛ
 ਸੁਣਿ ਨੇ ਵਾਹੀ ਦਿਸਿਆ ਤਕੜੀ ਵਟੇ ਬਰਤਨ ਸੁਣਿ ਨੇ ਦੇਤੇ ਮੁਲ ਭੀ ਕੋਈ ਕੁਛ ਨ
 ਹੀ ਮਿਗਦਾ ਏਹੁ ਮਰਦਾਨ ਦੇਖਕੇ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਅਹ
 ਰ ਲੈ ਕਰ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਧਰਮਾਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਇਕ ਮੇਰੀ ਭੀ ਨਿਸਾ
 ਕੋਰੇ ਏਹੁ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਸੁਣਿ ਨੇ ਦੀ ਹੈ ਸਚੇ ਸੁਣਿ ਨਹੀ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ
 ਨਕੋਈ ਕਿਸੇ ਵਸਤ ਦਾ ਮੁਲ ਹੀ ਲੈਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਕੋਈ ਮਜ਼ਰੀ ਹੀ ਮਿਗਦਾ ਹੈ
 ਦੇਖ ਜੀ ਇਥੇ ਦਾ ਕੀਮਤਿ ਉਕਰ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮਾਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਿਆ ਏਥੇ ਜਤਨ ਕੋਈ ਨਹੀ ਇਕੋ ਏਹੋ ਹੀ ਜਤਨ ਹੈ ਪੀਹਣ ਅਤੇ ਪਕਾਵ
 ਣਦਾ ਅਤੇ ਅਨਾਜ ਜੇਜੀ ਮਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕੁਵਰਤ ਨਾਲ ਹੀ ਜੀ ਮਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਜੇ ਦਾ
 ਏਹੁ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਚਾਹੀਏ ਸੋ ਬਾਹਰੇ ਲੈ ਆਵੇ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਛ ਤਿਆਰ ਕ
 ਰ ਰਖੇ ਅਰ ਆਪ ਭੀ ਖਾਵਹੁ ਅਤੇ ਲੋਕਾਨੂੰ ਭੀ ਖਵਾਵੇ ਅਰ ਭਾਵੈ ਕੋਈ ਆ
 ਵੈ ਸੋ ਆਪਣਾ ਅਹਾਰ ਲੈ ਜਾਵੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੇਤੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਹੋਨ ਅਵਕਾਰੀ ਗ
 ਹੋਨ ਸੋ ਭਾਵੈ ਕੋਈ ਓਨ ਪਾਸੋਂ ਕੀਮਤ ਕਰਾਇ ਲੈ ਜਾਵੈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਾਇ
 ਦੇ ਹੋਨ ਅਰ ਓਹੁ ਮੁਲ ਮਜ਼ਰੀ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀ ਮਾਂਗਤੇ ਏਹੁ ਰਾਜੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਅ
 ਤੇ ਏਹੁ ਧਰਮਾਸਿੰਘ ਜੀ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨ ਕਿਉਂਕਰ ਕੇ ਇਥੋਂ ਦਾ ਕੀਮਤ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨ ਏਹੁ ਗਲ ਸੁਣਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਪਨੇ ਜੀ
 ਅਵਿਦ ਕਹਿਆ ਜੋਹੁਣ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹੀਐ ਤਾਂ ਭੁਲੀ ਬਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨ
 ਆਪਣਾ ਅਹਾਰ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਦੇਹੁ ਸਹਿਰਦੀ ਆਗਲਾਂ ਖਬਰਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਲ
 ਵੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਹਿਰਦੀ ਆਗਲਾਂ ਖਬਰਾਂ ਸਹਿਰਵਿਚ ਸਭ ਸੁਣਿਨੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਹੈ ਅ
 ਰੋਰ ਸਭ ਸਮਿਰੀ ਸੁਣਿਨੇ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਕੋਈ ਮੁਲ ਲਗਾਵ ਹੈ ਨ ਮਜੂਰੀ ਕੋਈ
 ਮਿਗਾਵ ਹੈ ਭਵੇ ਕੋਈ ਕੁਛ ਲੋਵੇ ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਅਨਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਵਿਚ ਜਤਨ
 ਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਨਕੋਈ ਖੁਹ ਹੈ ਪਾਣੀ ਮੀਰਾਦਾ ਘਰ ਘਰ ਟੋਇਆ ਵਿਚ ਬਹੁਤ
 ਹੈ ਭੁਲੇ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ ਸੁਨੇ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਜੇਹੀ ਆਸ ਹਿਰਦੀ ਆਗਲਾਂ
 ਖਬਰ ਹੈ ਨ ਭਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ ਨਕਜੀ ਆਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਿਆ ਕੁਛ ਖ ਬੋਭੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਨੂੰ ਇਕ ਅਜੇਹਾ ਸ
 ਧਮਿਲਾਗਿਆ ਆਹ ਮੇਉ ਸਬੋਗਲ
 ਪੁਛੀਆ ਉਸਮੇਨੂੰ ਸ ਭੇਦ ਸੀਆ ਅਤੇ
 ਉਸਨੇ ਮੇਨੂੰ ਅਢਾਈ ਸੇ ਰ ਲੁਚੀਆ ਪੂਰੇ
 ਮਿਠਿਆਈ ਖਵਾਈ ਉਸਨੇ ਇਕ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਕੇ ਆਖਿਆ ਜੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਇ
 ਸਨੂੰ ਅਢਾਈ ਸੇਰ ਅਹਾਰ ਤੇ ਲਾਇਹੋ ਉਸਦੇ ਤੋਕ ਨੀਵੇ ਬੀ ਸੁਣਿਨੇ ਦੇ ਹੋਨ ਉਸਨੇ
 ਹੋਰ ੭ ਲਭੀ ਆਖੀ ਸੀ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਭੀ ਕੋਈ ਹੈ ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਦੇਇ ਅਤੀਤ
 ਹੋਰ ਭੀ ਹੈਨ ਉਦਿਆਨ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਓਹਨਾ ਵਾਸਤੇ ਭੀ
 ਭੋਜਨ ਲੈਜਾਹੁ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਓਹੁ ਭੋਜਨ ਨਹੀ ਲੈਤੇ ਓਹੁ ਵਡੇ ਸੀਤੋ ਖੀ ਹੋਨ
 ਸਹਿਬਾਤ ਭੀ ਹੋਈ ਅਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਤੈਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆ
 ਵੇ ਤੂੰ ਭੁਲੀ ਗਲ ਆਖੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਬਹੁਤ ਰਜੀ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੇ ਭੋਜਨ ਲੈ
 ਆਵੇ ਆਹ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਰਜ ਹੋਵਾਂ ਆਹ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਫੇਰ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
 ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਇਥੇ ਅਜਬ ਤਮਾਸ ਡਿਠਾ ਹੈ ਜੀ ਇਥੇ ਦਾ ਕੀਮਤਿ ਉਕਰ ਚਲ
 ਵਾਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਏਥੇ ਧਰਮ ਕਲਾ ਵਰਤਦੀ ਹੈ ਏਥੇ ਪ
 ਪਕੋਈ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਏਥੇ ਸਰ ਅਰ ਸੀਤੋ ਖਵਰਤ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਥੇ ਤੁਰਕ ਦੀ ਜ
 ਤ ਨਹੀ ਦੇਖੀ ਮਤਮੁਹੇ ਆਖਦੇ ਮੈਂ ਤੁਰਕ ਮਿਰਾਸੀ ਹਾਂ ਏਥੇ ਤੁਰਕ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇ ਨ
 ਹੀ ਅਡੇਨ ਏਥੇ ਮੂਰਤ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹੋਨ ਏਹੁ ਸੁਧਰਮ ਨਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਆਪ

ਏਹੁ ਨਹੀ ਏਹੁ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹਥ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੇ ਇ
 ਸਤੀ ਪੁਰਖ ਮੈ ਬਨ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਕਿ ਨਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਏਥੇ ਵਿਸਟ
 ਭੁਗਾਉਦਾ ਹੈ ਮੈ ਬਨ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਧਰਮ ਕਲਾਵਰ ਤਦੀ ਹੈ ਜਿਥੇ ਮੈ ਬਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
 ਓਥੇ ਧਰਮ ਉਠਿ ਜਾਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਤਾਂ ਅਚਰਜ ਸੁ-
 ਏਆ ਜੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਆਬਾਤਾ ਅਚ-
 ਰਜ ਹੀ ਹੈ ਨ ਜਿਤ ਨੀ ਆ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਆਹੈ ਸਤਿ ਤਨੀ ਆਹੀ ਕਿਸੇ ਭੀ ਨੀ ਅ-
 ਰੇਨ ਓਹੁ ਜਾਹਿ ਬਿਅਤਿ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਇਕ ਰਾਈ ਸਮਾਨ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹੁ
 ਦਾ ਆਫਰ ਜਾਦਾ ਹੈ ਅਰਜਰ ਨਹੀ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਓਹੁ ਕਰਤਾਰ ਐਸਾ ਹੈ ਜੋ ਦਿਖਾ
 ਵੈ ਕੁਛ ਹੋਰ ਤੇ ਕਰੇ ਕੁਛ ਹੋਰ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਰਾਜੇ ਦੀ ਹੱਦ ਕਿ
 ਬਿਤੇਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਜਿਥੇ ਅਸੀ ਚਲੇ ਆਹੇ ਸਤਾ
 ਰਾਹ ਜਾਰ ਤੇ ਸਤ ਸੈ ਜੋ ਜਨ ਹੈ ਏਡਾ ਰਜਾ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਏਹੁ ਕ-
 ਠੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਵਡਾ ਰਜਾ ਹੈ ਹੇ ਮਰਦਾਨ ਜੀ ਆਦਾ ਰਿਜਕ ਪਹੁਚਾਵਣ ਵਾਸਤੇ
 ਮਿਟੀ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਸੁਇਨ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਪਾਣਾ ਨਹੀ ਅਨਹੀ ਪਾਣਾ
 ਹੈ ਅਤੇ ਅਹੁ ਪਹਾੜ ਜੇਹੜਾ ਉਚਾ ਹਈ ਉਸ ਦੇ ਪਰੇ ਸਭ ਸੁਇਨੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਹੈ ਪ-
 ਹਾੜ ਭੀ ਸੁਇਨੇ ਦੇ ਹੈਨ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਨਾ ਭੋਤ
 ਵਡਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਸਾ ਕਰਤ
 ਰਪਾ ਸੇਵਾ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਓਹੁ ਏਸੇ ਦਾ ਸਲਾਮੀ ਆਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕ-
 ਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਆਬ ਨਹੀ ਸਕਦਾ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਪਉਣ ਅਹਾਰੀ ਹੋ ਪਰਹੁਣ ਤਾਂ
 ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਆਏ ਹੁਣ ਕੁਛ ਅਹਾਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਲੈ ਆਵਾ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਸਹਿਰ ਵਿ-
 ਰਜਾ ਦੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾ-
 ਸੇ ਚੁਪ ਕਰ ਜਾਹੁ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਚੁਪ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠ
 ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਤਿ ਵਿਨ ਗੁਜਰ ਗਏ ਮਰਦਾਨਾ ਅਹਾਰ ਕਰ ਆਏ ਅਠਵਾਦਿ
 ਨੋਤੇ ਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸਹਿਰ ਮੈਂ ਅਹਾਰ ਕਰਨੇ ਗਾਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਧਰਮ ਸਿੰਘ
 ਦੀ ਨਜ਼ਰੀ ਪੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਜੇ ਕ-
 ਹਿੰਦਾ ਸਾ ਦੇ ਇਅਤੀ ਤੋਰ ਭੀ ਹੈ ਸੋ ਓਹੁ ਕਦੀ ਦੇਖੇ ਨਹੀ ਓਹੁ ਕਿਥੇ ਹੈਨ ਅਕੇ
 ਝੁਠੀ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੈਂ ਝੁਠਤਾ ਨਹੀ ਕ-
 ਹਿੰਦਾ ਸੀ ਹੁਣ ਭੀ ਓਹੁ ਦੋਨੋ ਅਤੀਤ ਉਦਿਆਨ ਮੈਂ ਬੈਠੇ ਹੈ ਵੇਹੁ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਤ

ਖੀਰੈਨ ਅਤੇ ਓਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਨਹੀਂ ਚਲਕਰ ਘਾਪੇਹੀ ਜਾਂਚੇ ਤਾਂ ਧਰਮਸਿੰਘ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਯੇਹ ਕਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮਸਿੰਘ ਜੀ ਓਹ ਤਾਪ
 ਉਣ ਅਹਾਗੀ ਹੈਨ ਜੋ ਕਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਹਾਰ ਦੇ ਖਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਅਚਵਤੇ ਹੈਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ
 ਅਚਵਤੇ ਤਾਂ ਧਰਮਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਤੈਨੇ ਈਹ ਕੁਪਾਵਨ ਕਿਆ ਦੇ
 ਖਿਆ ਹੈਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਧਰਮਸਿੰਘ ਜੀ ਮੇ ਈਹ ਕੁਪਾਵਨ ਤਾਂ ਕੁਛ ਨ
 ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਧਰਮਸਿੰਘ ਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਏਹ ਬਤ ਕਿਉਂ ਕਹੀ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮਸਿੰਘ ਜੀ ਤੁ
 ਮਭੋਜਨ ਲੈ ਚਲਹੁ ਜੀਤ ਧਰਮਸਿੰਘ
 ਨੇ ਪੰਜ ਸੇਰ ਭੋਜਨ ਕੀ ਵਸਤ ਆਪ
 ਲੈ ਕਰਤੇ ਫਾਈ ਸੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦਿਵਾ
 ਇਕੇ ਸਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾ ਕਜੀਤੇ ਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾ ਬੈਠੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਆਏ ਤੇਰ ਸਤੋ ਵਿਚ ਧਰਮਸਿੰਘ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਮ
 ਰਦਾਨ ਇਨ ਅਤੀਤਾਈ ਕਿਆ ਅਵਸਰ ਹੈਗੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮਸਿੰ
 ਘ ਜੀ ਓਨ ਦੀ ਆਵਸ ਕਰਤ ਚਕਰਤ ਚਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮਸਿੰਘ ਨੇ ਪੁਸਾਇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੈਰ ਖਿਆ ਅਤੇ ਮੁਖਿ ਤੇ ਕਹਿਆ ਕਰਤ ਚਕਰਤ ਚਤ ਪਾਜੀ ਤੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਅਖੀਆ ਬੋਲੀਆ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਭੀ ਬਰਨ ਕੀਤਾ ਆ
 ਓਭਾਈ ਸਤਿਕਰਤ ਚ ਬੈਠੇ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁ ਕਿਆ
 ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸਾਧ ਜੀ ਤੁਮਰੇ ਵਸਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਪੁਸਾਇ ਭੇ
 ਜਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰ ਨਉ ਕਿਆ ਹੈਂ ਅਰ ਤੇਰੀ ਜਾਤ
 ਵਰਨ ਕਿਆ ਹੈਂ ਤਾਂ ਧਰਮਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸਾਧ ਜੀ ਮੇਰ ਨਉ ਤੇ ਧਰਮਸਿੰਘ
 ਹੈ ਅਰ ਈਹ ਜਾਤ ਵਰਨ ਸਭਨੇ ਕਾ ਏਕਹੀ ਹੈ ਜੈਸਾ ਹੈ ਈਹ ਘਟ ਵਧ ਤੋ ਕੋਈ
 ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਭੋਜਨ ਕਿਸਨੇ ਭੋਜਿਆ ਹੈਂ ਅਰ ਕਿਸ
 ਨ ਮਿਤ੍ਰ ਮੁਖ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਧਰਮਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸਤ ਜੀ ਸਤ ਦਿਨ ਆਪ ਕੋ
 ਈਹ ਆਏ ਕੋ ਬੀਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਨੇ ਸਹਿਰ ਮੇ ਚਰਨ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਅਰ ਭੋਜਨ ਭੀ ਨਹੀਂ
 ਕੀਆ ਇਸ ਨਿਮਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈਂ ਅਰ ਈਹ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕਾ ਨਾਮ ਕਵਲ
 ਨੈਨ ਹੈ ਧਰਮਦਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਪਰ ਛਤ੍ਰ ਕਰਤ ਚ ਨੈ

੨੪੮

ਦੀਆਹੈ ਅਰਆਪਣਾਬਲਕਿਸੀਫੇਜਣਾਵਤਾਨਹੀਕਿਸੀਕੋਕਿਸੀਰੀਤਕਰਤੇ
 ਵਖਾਵਤਾਭੀਨਹੀਸਭਨੂੰਆਪਨੇਜੋਸਾਹੀਜਾਣਵਾਹੈਬੁਝਾਸਹੀਨਸੀਲਹੈਕਿਰ
 ਪਾਕੀਖਾਨਹੈਰਈਸਤਲੋਕਸਭੁਆਪੇਹੀਸਲਾਮਕਰਤੇਹੈਸਤਚਾਰਜੋਇਸਦੀ
 ਸਲਾਮੀਹੈਨਆਪੇਹੀਇਸਦੀਅਨਮਿਦੇਹੈਨਏਹੁਰਾਜਾਆਪਕਿਸੇਉਪਰਨ
 ਹੀਜਾਪਦਾਕਰਤਾਸਭਕੋਆਪਨੇਸਮਾਨਾਇਕਸੈਸਹੀਸਮਝਤਾਹੈਜੈਸੇਸਭ
 ਈਗੋਬਿੰਦਪਰਮੇਸਰਜੀਕੋਹੋਰਭੀਬੰਦੇਹੈਨਤੈਸਾਮੇਭੀਪਰਮੇਸਰਕਾਇਕਈ
 ਦਾਹੋਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੈਜੀਆਵਿਚਕਹਿਆਅਸਾਕਰਤਾਰਪਾਸੇਸੁਧਰ
 ਸੈਣਨੂੰਵਾਹੁਆਈਦਿਵਾਈਹੈਅਤੇਏਹੁਰਾਜਾਭੀਅਜਬਹੈਜਿਸਨੇਰਾਜਸੰਪਦ
 ਪਾਇਕਰਆਉਮਾਨਨੂੰਜੀਤਿਆਹੈਦੁਣਦੇਖੀਏਕਰਤਾਰਕਿਆਕਰਦਹੈਇ
 ਤਨੇਮੇਧਰਮਸਿੰਘਨੇਕਹਿਆਹੈਸੀਤਜੀਤੁਸੀਭੋਜਨਅਚਵੇਜੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇ
 ਕਹਿਆਧਰਮਸਿੰਘਜੀਪ੍ਰਸਾਦਨਹੀਅਚਵੇਤਾਂਧਰਮਸਿੰਘਨੇਕਹਿਆ
 ਹੋਸੀਤਜੀਪ੍ਰਸਾਦਮੈਕਿਆਦੇਖਹੈਜੋਨਾਹੀਅਚਵੇਹੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇ
 ਕਹਿਆਧਰਮਸਿੰਘਜੀਪ੍ਰਸਾਦਮੈਕੋਈਦੇਖਨਹੀਰਾਜਾਮੈਦੇਖਹੈਤਾਂਧਰਮ
 ਸਿੰਘਨੇਕਹਿਆਸੀਤਜੀਰਾਜਾਮੈਕੋਣਦੇਖਹੈਸੋਕਹੁਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਧਰ
 ਮਸਿੰਘਜੀਜਿਸਮੈਦੇਖਹੈਤਾਹੈਸੋਈਜਾਨਤਾਹੈਦੂਸਰੇਕੋਕਿਆਮਲੁਮਹੈਤੇਸੀ
 ਸਾਰਤੇਪਉਣਭੁਛੀਹੈਤਾਂਧਰਮਸਿੰਘਨੇਕਹਿਆਹੋਸਾਧਜੀਏਹੁਬੱਤਕਿਉ
 ਕਰਨਿਵਰਤਹੋਵੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਹੋਧਰਮਸਿੰਘਜੀਆਪੇਹੀਨਿਵਰ
 ਤਹੋਵੈਗੀਪਰਤੁਮਰਾਜਾਕੋਖਬਰਕਰੇਤਾਂਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਏਹੁਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਈਹਾਂਧਰਾਰਹੇਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਧਰਮਸਿੰਘਰਾਜਾਅਵੈਗਾਤੂੰਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਜੇਦੀਐਗੋਤਾਧਰਮਸਿੰਘਨੇਵਿਚਾਰਿਆਏਹੁਵਡਾਅਚਰਜਹੈਰਾਜੇਕੋਕਿ
 ਅਦੇਖਾਇਨਲਗਾਯਾਹੈਤੋ
 ਧਰਮਸਿੰਘਬਫੁਹੈਰਾਨਹੋਇ
 ਕਰਰਾਜੇਕਵਲਨੈਨਕੋਜਾਇ
 ਕਰਕਹਿਆਹੋਰਾਜਾਭੇਰੇਨ
 ਗਮੇਤੀਨਅਤੀਤਆਏਹੈਨ
 ਸਤਵਿਨਗੁਜਰੇਹੈਨਬਾਗਮੇਂ
 ਉਤਰੇਏਕਤੇਉਨਮੈਸੋਜਾਹੀ

ਰਮੈਂ ਆਇਕਰ ਅਹਰਕਰਜਾਤਹੈ ਦੋਇ ਸਹਿਰਮੈ ਨਹੀ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਭੋਜਨ ਭੁ
 ਓਨੇ ਨਹੀ ਕੀਆ ਮੈ ਲੋਗੀ ਆਥਾ ਵੇਹੁ ਭੋਜਨ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ਮੈ ਓਨ ਕੇ ਕਹਿਆ
 ਏਹੁ ਧਰਮ ਨਹੀ ਹੈ ਤੁਮ ਭੋਜਨ ਕਰੋ ਤੋ ਮਹਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭੋਜਨ ਮੈ ਵੇਖਨਹੀ ਰਾ
 ਜਾ ਮੈ ਵੇਖ ਹੈ ਤੁਮ ਰਾਜਾ ਕੇ ਬੁਲਾਵੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਪੁਰ
 ਤੇ ਤੋ ਸਹੀ ਰਾਜਾ ਮੈ ਕਿਆ ਵੇਖ ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੈ ਏਹੁ
 ਬਾਤ ਕਹੀ ਥੀ ਤਾਂ ਮਹਿਤ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿਸ ਮੈ ਵੇਖੋ ਤਹੈ ਸੋਈ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾ
 ਜੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਹਮਾਰੇ ਪਾਵਿ ਚਰੇ ਓਨੇ ਨੇ ਕਿਆ ਵੇਖ ਲਗਾਇਆ ਹੈ
 ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਆਪ ਰਲ ਕਰ ਪੁਛੋ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਵਲ ਨੈ
 ਨ ਨੈ ਪੁਛਿਆ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਓਹੁ ਤਪੀ ਸਰਕਾ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਓਹੁ ਸਿਲਮਿਲਾ ਦੀਪਕੀ ਪਹਾਨੀ ਪੁ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਤਾਂ
 ਜਾਘੇਰਾ ਮੰਗਾਇ ਕੇ ਰਲ ਨੇ ਲਗਾ ਅਰਵੀ ਚਾਰ ਕੀਆ ਮੇਰੇ ਸਹਿਰਮੈ ਭੀਰੂ ਦੇ
 ਕਾਤੇ ਅਟਕਾ ਓਨਹੀ ਹੋਰ ਕੁਛ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ
 ਤੇ ਕਬਲ ਨਹੀ ਕਰੇ ਗੋਈ ਵੇਹੀ ਚਲੀਏ
 ਤਾਫੇਰ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕੇ ਸਾਬਰ ਜਾ ਆਇ
 ਆਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠੇ ਬੇ ਮਰਦਾਨ
 ਤਾਰਵਾਨਾ ਵਦਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸਮਾਧ ਲ
 ਗੀ ਥੀ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਘਨੇ ਕਹਿਆ ਕਰਤ
 ਰਕਰਤ ਰਾਜੇ ਨੇ ਭੀ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸਮਾਧ ਖਲੀ ਕਹਿਆ ਸਾਤਿ
 ਕਰਤਾਰ ਆਇ ਭਾਈ ਸਤਿਕਰਤਾਰ ਆਈਏ ਭਾਈ ਸੀ ਬੈਠੀਏ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ
 ਪਨੇ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਏਹੁ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਬੈਠ ਕਰ ਬਾਬੇ ਕਾਨਕ
 ਜੀ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮਹਿਤ ਜੀ ਤੁਸ ਭੀਰੂ ਰਾਕਿ
 ਓਨਹੀ ਅਚਾਇਆ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਆ ਵੇਖ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਵੇਖ ਬਤਾਵੇ
 ਜੀ ਅਰਮੇਰਾ ਵੇਖ ਦੂਰ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਵੇਖ ਰਾਜਾ ਏਹੁ ਤੁਮ
 ਕੋ ਲਗਾ ਹੈ ਜੇ ਤੁਮ ਕਹਿ ਤੋਹੋ ਸਭੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੈ ਜੋ ਐਸਾ ਹੀ ਇਕ ਮੈਂ ਭੀ
 ਕੀਆ ਹੋਯਾ ਹੈ ਜੇ ਤੁਮ ਏਹੁ ਜਾਨ ਤੋਹੋ ਤੋ ਅਵਰ ਲੋਕੋ ਤੋ ਆਨ ਕਿਉ ਮਨਾਵ ਤੋਹੋ
 ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸਾਧ ਜੀ ਹਮ ਤਾਂ ਕਿਸੀ ਪਾਸ ਤੋ ਆਨ ਨਹੀ ਮਨਾਵ ਤੋ ਓਹ ਅ
 ਪੇਹੀ ਆਨ ਮਨ ਤੋਹੋ ਹਮ ਤੋ ਕਿਸੀ ਪਰ ਕੁਛ ਫੂਰਮਾਇਸ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ਅਰਨ

੨੫੦

ਕਿਸੀ ਪਰਜਾਪਤਾਹੀ ਕਤਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਕਵ
ਲਨੈਨ ਅਜਾ ਸੁਧਰ ਸੈਣੁ ਤੁਸਾ ਸਭੁ ਨ ਉਪਰ ਸਿਰਦਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਰੋਗ ਜਿਤ
ਨੇਰਾ ਜੇਹੈ ਸੋ ਸਭੁ ਉਸਦੇ ਸਲਾਮੀ ਕੀਤੈ ਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੀ ਆਵਿਚ ਕਿਆ
ਆਵਿਚਿ ਰਾਜੇ ਕਵਲਨੈਨ ਕਹਿਆ ਹੋਸਾਧ ਜੀ ਈਹ ਤੋ ਪਰਮ ਸੁਖ ਹੈ ਹਮੇ
ਤੁਮਾਰਾ ਬਦਨ ਸਿਰ ਪਰਮਾਨਿਆ ਹੈ ਪਰ ਤੁਮਹਾਰੇ ਵੇਖਦੁਰ ਕਰੇ ਜੀ ਤਾ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੋਰਾਜਾ ਜੀ ਤੇਰਾ ਵੇਖਦੁਰ ਕਰੇ ਨੇਵਾਸਤੇ ਸਭ ਹਜਾਰ
ਜੋ ਜਾਤਾ ਏ ਆਹੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਪਰ ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਅ
ਰੋਗਾ ਸੁਧਰ ਸੈਣੁ ਵਾਸਲਾ ਮੀਰ ਹਰਿਗਾ ਤਾਂ ਭੁਲਾ ਹੋਵੀਗਾ ਏਹੁ ਸਾਰੀ ਸਮ
ਗੀਥਾ ਏ ਪਵੀਰੀ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਆਵੀਰੀ ਸੋਕਰੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਵਲ
ਨੈਨ ਕਹਿਆ ਸਾਧ ਜੀ ਮੇ ਉਸਕਾ ਕਹਿਆ ਨਫੇਰੇਗਾ ਪਰ ਜੀ ਤੁਮ ਮੇਰੇ
ਆਤਮੇ ਕਾ ਤੁਮ ਦੁਰ ਕਰੇ ਜੀ ਤੁਮ ਜੋ ਕਹਿਤੋਹੇ ਤੂੰ ਹਮਕੋ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਅਰ
ਹਮ ਤੁਮਕੋ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੀ ਓਹ ਕਵਲੀ ਅਸਨਾਈ ਅਰਪੀਤ ਹੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਕਵਲਨੈਨ ਜਦ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਜੀ ਬਿਦੇਹੀ ਬਾਦ
ਅਰ ਰਾਜੇ ਕੀਤੇ ਰੇਉ ਪਰ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀਬੀ ਤਬ ਤੂੰ ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਜੀ ਕਾ
ਅਸਨਾਨੀ ਬਾ ਸਵਾਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹਿੰਦੀ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਤੂੰ ਅਸਨਾਨ ਕਰਾਵਦਾ ਬਾਇ
ਕਦਿਨ ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਜੀ ਤੁਮਕੋ ਕਹਾਬਾ ਮੰਘਰਾ ਤੂੰ ਜਲ ਪਿਲਾਉ ਪਰ ਸਹਾਇ
ਮਾਰ ਲਹੈ ਤਬ ਤੂੰ ਜਲ ਕੋਰੀਆ ਤਾਂ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਤੋਰੇ ਜੀ ਅਮੈਂ ਆਈ ਕਿਹਮ
ਰਾਜੇ ਨਹੁਏ ਜਬ ਤੈਂ ਜਲ ਲਿਆਇਕੇ ਰਾਜੇ ਕੋ ਪਿਲਾਇਆ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਪਰ
ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਅਰਕਹਿਆ ਮੰਘਰਾ ਤੂੰ ਕੁਛ ਮਾਂਗ ਤੈਂ ਕਹਿਆ ਰਾ
ਜਾ ਜੀ ਮੈਂ ਤੋ ਕੁਛ ਨਹੀ ਮਾਂਗਤਾ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਜੀ ਅਤਿ ਰਜਾਮੀ ਬਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕ
ਹਿਆ ਅਰੇ ਮੰਘਰਾ ਤੂੰ ਮਾਂਗ ਤੋਰ ਕਹੈ ਅਬ ਕਿਉ ਮੁਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਮਾਰਿਸ
ਹੈ ਸੋ ਹਮਨੇ ਤੁਮਕੋ ਵੀ ਆਹੈ ਫਿਰ ਤੈਂ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੈਂ ਤੋ ਕੁਛ ਨਹੀ ਮਾਂ
ਗਿਆ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਜਬ ਤੂੰ ਜਲ ਲੈਨੇ ਕੋਰੀਆ ਬਾਤ ਬਤੇਰੇ
ਮਨ ਮੈਂ ਆਈ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਰਾਜਾ ਨਹੁਆ ਰਾਜਾ ਹੋਤਾ ਤੋਹੁ ਕਮ ਕਰਤਾ ਅਬ ਹਮ
ਨੇ ਤੁਮਕੋ ਰਾਜ ਦੀਯਾ ਹੈ ਪਰ ਹਮ ਸੇਭੀ ਬਡਾ ਰਾਜ ਕਰੇਗੇ ਹਮਨੇ ਤੁਮਕੋ ਵਹ
ਭੀ ਰਾਜ ਕਰੇਨੇ ਕਮਰਾਤ ਬਾ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਸੇਵਿਦਾਇਆ ਬਾ ਤੂੰ ਵਹ ਭੀ ਹਮ
ਰੋਗਾ ਬ ਪੀਤ ਕਰਤਾ ਬਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਵਲਨੈਨ ਕਹਿਆ ਹੋਸੀਤ ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ

ਹਾਕਿਆ ਬਾਗੁਰੂ ਜੀ ਨੈਕਹਿਆ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਫਾਰੰਦ ਭੀ ਥਾ ਅਬ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕਵਲ
 ਨੈਨੈ ਹਮਾਰਾ ਨਾਮ ਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਏਹੁ ਬਤ ਸੁਨਕਰ ਰਾਜੇ ਨੇ ਦੁਹ ਸੀ ਦੇ ਚਰ-
 ਨਾਪਰਮ ਬਾਟੇ ਕਿਆ ਤੇ ਮੁਹੋਕਹਿ ਸਿਧੁ ਮੁਖ ਭਲੇ ਸੀ ਤੇ ਬਚਨੇ ਕੇ ਪੂਰੇ ਅਬ ਚਲੇ
 ਸਾਹਿਰ ਮੈ ਮਿਦਰੇ ਮੈ ਚਲ ਕੇ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੈਕਹਿਆ ਹਮ ਅਤੀਤ ਫਕੀ
 ਰਹੈ ਉਦਿਆਨ ਮੈ ਸੋਭਤੇ ਹੈ ਰੁਮਰਾਜ ਲੋਕ ਮਿਦਰੇ ਮੈ ਸੋਭਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੈਕਹਿ
 ਆਤਪਾਜੀ ਏਹੁ ਰਾਜਾ ਆਪ ਕਹੈ ਆਪ ਰਾਜ ਕਰੇ ਜੀ ਹਮ ਤੁਮ ਆਗੇ ਟਹਿਲ
 ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਤੁਮ ਕਾਰ ਕਰੇਗੇ ਸੋਈ ਹਮ ਕਰੇਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋਰ ਜਾ
 ਏਹੁ ਜੋ ਰਾਜ ਤੁਮ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਹਮ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੁਮ ਥੇ ਮੈ ਅਰ ਹਮ ਥੇ ਮੈ ਕੋਈ ਭਿ
 ਨ ਭੁਦ ਨਹੀ ਪਰ ਏਕ ਬਚਨ ਤੁਮ ਹਮ ਰਾਮ ਨਹੁ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਆਤਪਾਜੀ ਏ
 ਕ ਬਚਨ ਕਿਆ ਜੋ ਰੁਮ ਕਹੈ ਸੋਈ ਹਮ ਮਾਨੈਗੇ ਤੁਮ ਹਮ ਤੇ ਵਡੇ ਹੋ ਰਾਜਾ ਨਨਕ ਜੀ
 ਕੇ ਬਰਾਬਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੁਮ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਕੇ
 ਸਲਾਮੀ ਰਹੀਓ ਤਬ ਰਾਜੇ ਨੈਕਹਿਆ ਆਤਪਾਜੀ ਏਕ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਕਿਆ ਜੋ ਤੁ
 ਮ ਕਹੋ ਤਾਂ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਕੇ ਕੁਤੇ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਭੀ ਸਲਾਮੀ ਹਮ ਹੋਵੈਗੇ ਯੇਹ ਕਿ
 ਆ ਬਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੈਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜੋ ਆਖਦੇ ਹੋ ਸੋ ਰਾਜਾ
 ਵਲ ਨੈਨ ਮਨਿ ਵਾਹੈ ਫੇਰ ਅਗੈ ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੈ ਜੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਰਾਜਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ
 ਸੋ ਤੁਸੀ ਮਨੈ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋਰ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਕਿਆ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਰਾਜੇ ਨੈਕਹਿਆ ਆਤਪਾਜੀ ਮਿਦਰ ਪਵਿਤ ਕਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲ
 ਰਾਜਾ ਜੀ ਚਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨ ਤੇ ਮਿਦਰਾਵਿ
 ਚਗਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਇਕਰ ਦੇਖੇ ਰਾਂ ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਨਾਲੇ ਭੀ ਬਡੀ ਸਮਰ
 ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਭੀ ਸਤਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਦਾ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਰਾਜਾ
 ਜਨਕ ਜੀ ਬਡਾ ਪੂਰਨ ਪੂਰਖੁ ਆਹਾ ਪਵਾ ਮਹੀਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਜੇ ਕਵਲ
 ਨੈਨ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਬਨਾਈ ਤਹਾ ਕੀਰਤਨ ਨਿਤ ਹੋਵੈ ਆਏ ਆਬਿਤ
 ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੋਵੇ ਕਾਹੁ ਕਮਦੀ ਆਜੋ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਫਕੀਰ ਵਹਾ ਅਵੈ ਉਨ ਕੋ ਭੀ
 ਰਾਮਿ ਲੈ ਰਾਜਾ ਕਵਲ ਨੈਨ ਆਪਨੇ ਹਾਥੇ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਿਦਾ
 ਹੋਵਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਰਾਜਾ ਤੁਮ ਰਾਹੈ ਸੋ
 ਕਿਸੀ ਕੋ ਆਪਨੇ ਹਥ ਕਰ ਕੇ ਦੇਵੈ ਅਗੈ ਤੁਮ ਰੇ ਸਾਬਹੀ ਚਲ ਤਾਂ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਜੀ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਜੀ ਦਾ ਰਾਜ ਤੈਨੂੰ ਦਿਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ

੨੫੨

ਹਮਾਕਿ ਸਕੋ ਦੇਵੈ ਏਹੁ ਰਾਜ ਕਾ ਹੁਕਮ ਰੋ ਰੋ ਕੋਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਨੇ ਖੜੋ
 ਇਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਤੁਝੀ ਮਕੀਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਜੇ ਕਵਲ
 ਨੈਨ ਪਾਸੋ ਵਿਦਾ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਖੜੋ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸੁਮੇਰ
 ਪਰਬਤ ਨੂੰ ਚਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਮਕਾ ਜੋ ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਕਿ
 ਧਰੋਏ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਮਕਾ ਭਿਠ ਲੋਕੁ ਦਾ ਹੈ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਰਕਤਰੀਫ ਬਹੁਤ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨ ਭਲਾ ਓਹੁ ਭੀ ਦੇਖ ਜਾਵੀਏ
 ਤਾਂ ਸਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹੁ ਮਕਾ ਠਾਂ ਕਿਧਰੇ ਪਿ
 ਛੋਹੀ ਰਹਿ ਰਿਸਾ ਹੈ ਤੂੰ ਅਗੇ ਹੀ ਆਖੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਬ
 ਹਾਨੇ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਛ ਦੁਰ ਨਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਸ
 ਇਥੋਂ ਢਾਈ ਹਜਾਰ ਕੋਹ ਮਕਾ ਹਈ ਨਾਲੇ ਓਥੇ ਹਿੰਦੂ ਜਾਵਣ ਨਹੀ ਮਿਲ ਦੇ ਤ
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਢਾਈ ਹਜਾਰ ਕੋਹ ਤੇ ਭੀ ਆ ਢਾਈ ਪਲਕਾ ਹੈ ਨ ਅ
 ਠੇ ਤੁਸੀ ਜੋ ਆਖ ਦੇ ਹੋ ਜੁ ਹਿੰਦੂ ਆਨੁ ਜਾਵਣ ਨਹੀ ਮਿਲਦਾ ਸੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨੇ ਕੋਣ
 ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਠੇਰਾ ਆਖਿਆ ਭੀ ਫਿਰਿ
 ਆ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੇ ਮਕੇ ਕੋ ਚਲੇ ॥ ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਮਕੇ ਕੀ ਚਲੀ ॥

ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕਾ ਚਿਤ ਵਣੀ ਨਾਲ ਹੀ ਢਾਈ ਹਜਾਰ ਕੋਹ ਇਕ ਪ
 ਲਕ ਵਿਚ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ ਮਕੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾ
 ਨਿਆ ਏਥੁ ਦੇਖ ਮਕਾ ਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਤਾਰਾ ਰਹਿ ਵਾਲੀ
 ਹੈ ਹੋਰ ਤਾਂ ਏਥੇ ਕੁਛ ਨਹੀ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਤੂੰ ਅੰ
 ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਇ ਕੇ ਦੇਖ ਆਉ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਅੰਦਰ ਜਾਵਣ ਲਗਾ ਤਾਂ ਮੁਜਾਵਰ ਅੰਦ੍ਰ

ਜਵਣ ਨਹੀ ਦੇਣ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਅਵੇ ਯਾਰੇ ਮੈਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਾਂ ਮੇਰੀ
 ਦੁਨੀ ਮੁਜਵਰ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਬਾਬਾਈ ਹ ਬਿਨਾ ਮੁਜਵਰਾਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਹੁਕਮ
 ਨਹੀ ਅਵੇ ਜਵਣ ਕਾ ਮੁਜਵਰ ਭੀਜੇ ਅਵੇਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅਖੀਆ ਬੰਦ ਕਰ-
 ਅਵੇਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਮਰਦਾਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਸੁਰੂ ਆਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਣਿ
 ਆਕਿਉ ਮਰਦਾਨ ਕੀ ਦੇਖ ਆਇਆ ਹੈ ਮਕਾਫਿਠ ਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਥੋਂ ਦੇਖ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਨਹੀ ਫਿਠ ਮਰ-
 ਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਜਵਰ ਅਵੇਰ ਨਹੀ ਜਾਣ ਦੇਵੇ ਆਖ ਦੇਹੈ ਨ ਭਾਈ ਅੰ-
 ਦਰ ਜਵਣ ਵਾਹੁਕ ਮਨਾਹੀ ਬਿਨਾ ਮੁਜਵਰ ਮੁਜਵਰ ਭੀ ਅਖੀਆ ਬੰਨਕੇ ਅੰ-
 ਦਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹਸਕਰ ਆ ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਏਹੁ ਭੁਭਾ ਮਕਾ-
 ਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਵਭਾ ਅਰਮਾਨ ਰਹਿ ਸੀ ਤੁਹਾਥੇ ਨਾਲ
 ਆਇਆ ਤੇ ਪਾਲੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੁਨ ਨਹੀ ਦੇਖਾਗਾ ਤਾਫੇਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਦੇਖਣਾ
 ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਮਕਾ ਜਰੂਰ ਦੇਖਣਾ ਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਕਾ ਮੈਂ ਜਰੂਰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨਕਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜਾਹੁ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਸੰਗਿ ਰਲਿਆ ਜਾਹੁ ਅਵੇਰ ਅਟਕੀ
 ਨਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮਨਿ ਕੇ ਅਵੇਰ ਨੂੰ ਸਿਧਾਯੀ ਰਲਿਆ ਗਿਆ
 ਮੁਜਵਰ ਸਰੂ ਅਪਿਓਇ ਗਏ ਮਰਦਾਨੇ ਅਵੇਰ ਜਾਇ ਕੇ ਫਿਠ ਇਕ ਮੁਰਤਿ ਪ-
 ਬਰ ਦੀ ਘੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੂੰ ਦੇਰ ਕੁਛ ਨਹੀ ਏਹੁ ਦੇਖ ਕੇ ਮਰਦਾਨ ਬਾਹਰ ਆਇ-
 ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਰੇ ਆਣਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ
 ਫਿਠੇਈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਆ ਦੇਖਣਾ ਸੀ ਸਰੂ ਕੁਛ ਫਿਠ ਹੈ ਜੀ-
 ਇਕ ਮੁਰਤਿ ਪਬਰ ਦੀ ਵਡੀ ਸਰੀ ਘੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੀ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਮੁਰਤਿ ਪਬਰ ਦੀ ਮਹਾ ਦੇਵ ਦੀ ਹਈ ਸੋ ਏਹੁ ਪਾਜਰ
 ਖਾਵੇਹੈ ਨ ਅਵੇਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣ ਨਹੀ ਮਿਲਦਾ ਅਤੇ ਆਪ ਭੀ ਅਖੀਆ ਬੰਨਕੇ
 ਜਾਂਦੇਹੈ ਨ ਅਵੇਰ ਭਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਤਾਂ ਆਖ ਦੇਹੈ ਨ ਜੇਯੁ
 ਰੀ ਹੈ ਇਹੁ ਇਥੇ ਦੁਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀ ਕਰਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ
 ਏਹੁ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਦੇਖਣਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਏਹਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੇਖਣ ਦਾ ਭੀ ਹੁਕਮ ਨਹੀ ਜਾਂ
 ਏਹੁ ਅਖੀਆ ਖੁਲੀਆ ਅਵੇਰ ਜਵਣ ਤਾਂ ਅਪਿਓਇ ਜਾਵੇਹੈ ਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾ-
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਜਵਾਸ ਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ

ਇਥੇ ਦਾ ਜੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਆਹ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਖੁਨਕਾਰ ਹੁਸੈਨੀ ਆਹ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕ
ਹਿਆ ਏਹੁ ਜੋ ਮੁਗਤਿ ਹੈ ਈਹਾ ਸੇ ਉਸਕੇ ਦੂਰ ਕਰੋ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਇਸ ਮੂਰ
ਤ ਨੂੰ ਲਗੇ ਦੂਰ ਕਰਨ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਖੁਨਕਾਰ ਦੀ ਅਤੇ ਮੁਜਾਵਰਾ ਦੇ ਪਾ
ਰਾ ਵਿਚ ਅਗਲਗੀ ਲਗਾ ਸਾਰਾ ਮੁਲਖ ਸਰੂਨ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਭੀ ਓਥੇ ਨਿਕਲ
ਨਠਾ ਅਣਕੇ ਇਸ ਬੁਤ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਏ ਮੁਜਾਵਰ ਭੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਭੀ ਖਰੇ ਆਜਜ
ਹੋਏ ਤਾਂ ਇਸ ਬੁਤ ਵਿਚੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਜੋ ਕੋਈ ਖੁਫੀ ਅਖੀ ਅਦਿਰ ਜਾਵੇਗਾ
ਜੋ ਅਧਿਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਏਹੁ ਰਖਿ ਅਹੈ ਉਸਦਿਨ ਤੇ ਅਖੀ ਆਈ
ਨਕੇ ਮੁਜਾਵਰ ਅਦਿਰ ਜਾਵੇਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਿੰਦੂ ਆਨੂੰ ਕਾ
ਫਰ ਕਿਉ ਆਖਦੇਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਆਪੇ ਹੀ ਕਾ
ਫਰ ਹੈਨ ਏਹੁ ਅਸਲੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਹੀ ਏਹੁ ਨਕਲੀ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਧਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏ
ਹੁ ਜੋ ਤੈ ਗੁਣ ਹਿੰਦੂ ਆਖਦੇਹੈਨ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ ਸਾਰੀ ਪੈਦਾਇਸ ਇਨ
ਹੀ ਥੋਹੇ ਈਹੈ ਅਤੇ ਸੁਯਾਖ ਭੀ ਸੋਈ ਰਹੇਗਾ ਜੋ ਇਨ ਤੇ ਪਰੋਹੇਵੇਗਾ ਅਰਨਿਰ
ਥਾਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਸੋ ਬਰੇਗਾ ਏਹੁ ਤ੍ਰਿਗੁਣਾ ਵਿਚੋਂ ਸਬਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ ਬ੍ਰ
ਲਾ ਮਹੇਸ ਹੈ ਇਸਦੇ ਦਗ ਵਲ ਵਿਗ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਬਚਨ ਦਾ ਸੁਰਾ ਪੂਰਾ ਹੈ
ਸੋ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਏਹੁ ਮੂਰਤ ਏਥੇ ਰਖੀ ਹੈ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਰਾਤ ਪੈਗਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾ
ਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਸਮੇਤ ਲੰਮੇ ਪੈਗਹਿ ਜਾ ਇਕ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹੀ ਤਾਂ ਇਕ ਕਾਜੀ ਓ
ਥੋਂ ਲਾਪਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿ ਓਸ ਜੋ ਮਕੇ ਸਰੀਫ ਵਲ ਪੈਰ ਕਰਕੇ ਮੁਸਾਫਰ ਸੁਤੇ
ਹੈਨ ਤਾਂ ਨੇੜੇ ਆਇਕੇ ਆਖਣ ਲਗਾ ਅਵੇ ਮੂਰਖ ਦੇਖੋ ਭੇਹ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈ
ਰ ਹੈਨ ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਜਾਰਤ ਹੀ ਏਵੇ ਗਈ ਸਗੋ ਗੁਲਾਗਾਰ ਹੋਏ ਜੋ ਖੁਦਾ ਦੇ ਮਕਾਨ
ਵਲ ਪੈਰ ਕਰਕੇ ਸੁਤੇਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅਸੀਂ ਮੁਸਾਫਰ ਹਾਂ

੧੦੬ ਦੇ ਬੰਦੇ ਦੇ ਬੰਦੇ ਹੋਏ ਮੇਸੇਰੀ ਸੋਗਏ ਤੁਸਿਆਣਾ ਹੈ ਜਿਧਰ ਖੁਦਾਇਦਾ ਘਰਨਹੀ
 ਓਧਰ ਸਭੇ ਪੈਰ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਗੁਜੇ ਨਾਲ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪਕੜ ਕੇ ਭੁਵਾਏ ਤੇ ਜੇ ਮਕੇਰ
 ਲਵੇਖੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਧਰ ਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਸਚਰਜ ਹੋ ਕੇ ਫੇਰ ਭੁਵਾਏ ਮਕਾ ਫੇਰ ਓਸੇਰੀ ਪ
 ਮੇ ਜਿਧਰ ਬਾਬੇ ਦੇ ਚਰਨ ਤਾਂ ਸਹਾਮਿਦਾ ਹੋਇਕੇ ਅਤੇ ਕੁਬਚਨ ਬੋਲਦਾ ਗਿਆ ਜਾਸ
 ਵੇਰ ਹੋਈ ਓਹੁ ਕਾਜੀ ਬਹੁਤਿਆ ਕਾਜੀ ਅਨੂੰ ਇਕਠਿਆ ਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਸਭ
 ਮਕਾ ਦੇਖਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਝਗੜੇ ਅਤਿ ਨੂੰ ਸਭ ਬਾਬੇ ਜੀ
 ਦੇ ਚਰਨ ਲਿਲਭੇ ਅਤੇ ਉਸਤਤ ਕਰਨ ਲਗੇ ਤੇ ਜੇ ਉਪਦੇਸ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਿਤਾ ਤਿਸਨੂੰ ਸਮ
 ਝ ਸਮਝ ਕੇ ਅਤੇ ਪਖਪਾਦ ਨੂੰ ਗਵਾ ਕੇ ਨਰੰਕਾਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਲਗੇ ਅਰਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਹੁ
 ਰੂ ਜੀ ਹੁਸੀ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਮਤ ਕੁਛ ਫੇਰ ਯਾਦ ਆਪੇ
 ਦਾ ਹੋਵੀ ਤਾਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਆਖ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰਜੀ ਓਹ ਜੇ ਮਦੀਨਾ ਆਖਵੇ ਹੈ
 ਨ ਸੋ ਕੇਹੜੀ ਜਾਗਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਬਾਰਾ ਮਜਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇੜੇ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬਾਰਾ ਮਜਲਾ ਨੇੜੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਅਦਾਈ ਹਜ਼ਾਰ ਕੋਹ ਇਕ ਪਲਕ ਵਿਚ ਲੈ ਆਏ ਹੋਏ ਹੁਬਾਰਾ
 ਮਜਲਾ ਕਿਆ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲੋ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਤੈਨੂੰ ਰੰਜਨੀ ਕਰ
 ਨਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ ਚਲ ਪਏ ਬਾਰਾ ਵਿਨਾ ਵਿਚ ਮਦੀਨੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰ
 ਚੇ ਜਿਥੇ ਮਹੀਮਾ ਦੀ ਕਬਰ ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਮਰਦਾਨਾ ਮਦੀਨਾ ਦੇਖਾ
 ਓ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਕੋਈ ਮਨੇ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਮੇਰਿਆ ਕਰਾਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਏ
 ਬੇ ਅਖੀਆ ਨਹੀ ਬੰਨ ਦੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਤੋ ਤੁਰਕ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਏ ਭ
 ਠ ਅਜੇਹੇ ਤੁਰਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖ ਨ ਕਿਉ ਆਇਆ ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਤਾਂ ਦੇਖਣਾ ਆਇਆ ਹਾਂ ਪੁਜਨ ਤਾਂ ਨਹੀ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦੇਖ
 ਣ ਭੀ ਤਾਂ ਆਇਆ ਜੇ ਤੁਰਕ ਏਡੀਆ ਤਰੀਫ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਦੇਖਾ ਓਥੇ ਕਿਆ ਹਾਲ
 ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਮਰਦਾਨਿਆ ਜਾਹੁ ਦੇਖ ਮਰਦਾਨਾ ਮਦੀਨੇ ਅ
 ਵਗਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ ਖੜਵਾ ਸਮੇਤ ਜਿਸਤਰਾ ਬੇ ਮਦੀਨੇ ਅਵਗਏ ਤਾਂ
 ਜੇਹੜੇ ਮੁਜਵਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਵਰ ਬੈਠੇ ਸੇ ਤਿਨ ਨੇ ਦੇਖ ਦਿਆ ਹੀ ਕਹਿਆ
 ਅਰੇ ਬਾਹਰ ਹੋ ਜਾ ਤੀਨ ਹੀ ਜਾਣ ਵਾਜੇ ਮਹੀਮਾ ਦੀ ਕਾਮੁਕਾਮ ਹੈ ਅਰੰਗੇ ਪੈਰੀ ਜ
 ਰਤ ਕਰੀ ਵੀ ਹੈ ਤੂੰ ਐਸਾ ਮੁਰਖ ਹੈ ਐਸੇ ਬਜੁਰਗਾ ਦੀ ਜਗਾ ਐਸੀ ਬੇ ਅਵ ਬੀ ਕ

੨੫੬

ਤੀਹਈ ਛੇਤੀ ਬਹਰੇ ਜਾਏ ਹਮੁਕਾ ਮਮਰੀ ਮਦਰ ਸੁਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸੁ
ਣਕੇ ਐਸੀ ਬਾਣੀ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਬਦ ਕਹਿ ਆਮਾ ॥੧॥ ਸਰੀਰ ਗੁਰੂ ਮਹਲਾ ੧

ਮੁਕਾਮ ਕਾਰਿ ਪਰਬ ਸਣਾ ਨਿਤ ਚਲਣ ਕੀ ਧੋਖਾ ਮੁਕਾਮ ਤਾ ਪਰਜਾਣੀ ਐ ਜਾਰ ਹੈ
ਨਿਹਰ ਲਛੇਗਾ ॥੧॥ ਦੁਨੀਆ ਕੈ ਸਮੁਕਾ ਮੋ ਕਰ ਸਿਦਕ ਕਰਣੀ ਖਰਚ ਬਾਧੇ ਹੁਲਾ
ਗਰੁਨ ਮੋ ॥੧॥ ਜੋਗੀ ਤਾ ਸਣ ਕਰ ਬਾਧੇ ਮੁਲਾਤ ਬਾਧੇ ਮੁਕਾਮਾ ਪੰਡਤ ਵਖਾਣ
ਹਿਧੋਈ ਅੰ ਸਿਧ ਬਹਾ ਹਿਦੇਵ ਅਸਥਾਨਾ ॥੨॥ ਸੁਗ ਸਿਧ ਗਣ ਗੀਧਰ ਬਮੁਨਿ ਜ
ਨ ਸੇਖ ਪੀਰ ਸਲਾਰਾ ਦਰਿ ਕੁੰਦ ਕੁੰਦ ਕਰ ਗਏ ਅਵਰੇ ਭਿਚਲਣ ਹਾਰਾ ॥੩॥ ਸੁ
ਲਤਾਨ ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਉਮਰੇ ਗਏ ਕਰੀ ਕਰਿ ਕੁਚਾ ਪਪ੍ਰੀ ਮੁਹਤ ਕਿਚਲਣਾ ਦਿਲ
ਸਮਝੁ ਤੁਭੀ ਪਹੁਚਾ ॥੪॥ ਸਭਦ ਹਮਾ ਹਵਖਾਣੀ ਐ ਵਿਰਲਾ ਭਾਬੂ ਝੈ ਕੋਇ ਨਾਨਕ
ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਜਲ ਬਲ ਮਹੀ ਅਲ ਸੋਇ ॥੫॥ ਅਲਾਹੁ ਅਲਖ ਅਗੀ ਮਕਾ
ਦਰ ਕਰਣ ਹਾਰ ਕਰੀ ਮਾ ਸਭ ਦੁਨੀਆ ਵਣਜ ਵਣੀ ਮੁਕਾਮ ਏ ਕਰਹੀ ਮਾ ॥੬॥
ਮੁਕਾਮ ਤਿਸਨੂੰ ਆਖੀ ਐ ਜਿਸ ਸਿਸਨੂੰ ਵੀਲੇਖਾ ਅਸਮਾਨ ਧਰਤੀ ਚਲ ਸੀ ਮੁ
ਕਾਮ ਓਹੀ ਏਕਾ ॥੧॥ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਚਲੈ ਨਿਸ ਸਸਿ ਚਲੈ ਭਾਰ ਕਾਲ ਖਪ ਲੋਇ ਮੁ
ਕਾਮ ਓਹੀ ਏਕ ਹੈ ਨਾਨਕਾ ਸਚ ਬਗੋਇ ॥੮॥ ੧॥ ਮੁਲਾਨੇ ਕਹਿ ਆਕਿ ਅ
ਕੁਫਰ ਬੋਲਿ ਆਹਈ ਅਲਾਨੀ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਅਤੇ ਅਲਾਵੇ ਹਮੁਕਾਨੂੰ ਨਹੀ ਜਾਣ
ਦਾ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜੇ ਨੂੰ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਕਿਥੋਂ ਆਏਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਕੋਈ ਅ
ਜਗੈ ਬਹੀ ਮਾਰ ਪਭੇਗਾ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਏ ਬੋਜਾ ਦੇਰੋ ਠਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਕ
ਹਿ ਆਮਾ ਗੁਰੂ ਗਾਵਿਚ ॥ ਅਲਹ ਅਗਮ ਖੁਦਾਈ ਬੀਦੋ ॥ ਛੇਤੀ ਖਿਅਲ ਛੁਟੀ ਅ

ਕੇ ਧੀਧੋਰੋਇ ਪੈਖਾ ਕਫਕੀਰ ਮੁਸਫਰ ਏਹ ਵਰ ਦੇਸ ਕਬੂਲ ਵਰਾ ॥ ੧ ॥ ਜਰਨਿ ਵਜ
 ਯਕੀਨ ਮੁਸਲਾ ॥ ਮਨਸਾ ਮਰਨਿ ਵਰਹੁ ਆਸਾ ॥ ਵੇਹੀ ਮਸਜਦ ਮਨ ਮੋਲਾ ਕਲਮ
 ਖੁਦਾਈ ਪਾਕ ਖਰਾ ॥ ੨ ॥ ਸਰਸਰੀ ਅਤਲੇ ਕਮਵਹੁ ॥ ਤਰੀਕਤ ਤਰਕ ਖੋਜੋ ਲਾਵ
 ਹੁ ॥ ਮਾਰਫਤ ਮਨ ਮਾਰਹੁ ॥ ਅਬਦਾਲੀ ॥ ਮਿਲਹੁ ਹਕੀਕਤ ਜਿਤ ਫਿਰਨ ਮਰਾ ॥ ੩ ॥
 ਕੁਰਾਣ ਕਿਤੇ ਬਾਇਲ ਮਾਹਿਕ ਮਾਹੀ ॥ ਵਸ ਅਉਰਤ ਰਾਖਹੁ ਬਦਰ ਹੀ ॥ ਪਜਿ ਮਰਦ
 ਸਿਦਕ ਲੇਬਾ ਧਹੁ ਖੈਰ ਸਬੂਰੀ ਕਬੂਲ ਪਰਾ ॥ ੪ ॥ ਮਕਾਮਿ ਹਰੇ ਜਾਪੈ ਖਾਕਾ ॥ ਉਸ
 ਤ ਪੀਰ ਲਫਜ਼ ਕਮਾਇ ਅਦਿਜਾ ॥ ਹੂਰ ਨੂਰ ਮੁਸਕ ਖੁਦਾਇ ਆਬਦ ਗੀ ਅਲਹ ਅ
 ਲਹ ਜਰਾ ॥ ੫ ॥ ਸਰਕਮ ਵੈਸੇ ਈਕਾਜੀ ॥ ਜੇ ਦਿਲ ਸੇ ਪੈਸੇ ਈਹਾਜੀ ॥ ਸੇ ਮੁਲਾਮ
 ਲਊ ਨਿਵਰੈ ਸੇ ਦਰ ਦੇਸ ਜਿਸ ਸਿਫਤ ਧਰਾ ॥ ੬ ॥ ਸਭੇ ਵਕਤ ਸਭੇ ਕਰ ਦੇਲਾ ॥
 ਲਕਸ਼ਾਵ ਦਿਲੇ ਮਹਿ ਮਉਲਾ ॥ ਤਸਬੀਯਾ ਵਕਰਹੁ ਦਸ ਮਰਦ ਨ ਸੁਨਤ ਸੀਲ ਬੀ
 ਧਾਨ ਬਰਾ ॥ ਦਿਲ ਮਹਿ ਜਾਣੇ ਸਭੁ ਫਿਲਹਾਲਾ ॥ ਖਿਲਖਾਨਾ ਬਿਰਦਾਰਹੁ ਜੀਜਾਲਾ
 ਮੀਰ ਮਲਕ ਉਮਰੇ ਫਾਨਾਇ ਆਏ ਕਮੁਕਾਮ ਖੁਦਾਇ ਦਰਾ ॥ ੭ ॥ ਅਵਲਾ ਸਿਫ
 ਤ ਦੂਜੇ ਸਾਬੂਰੀ ॥ ਤੀਜੇ ਹਲੇ ਮੀਰੋ ਬੇਖੈਰੀ ॥ ਪਜਿ ਵੈ ਪਜੇ ਇਕਤ ਮੁਕਾਮੇ ਏਹੁ ਪਜਿ
 ਵਖਤ ਤੇਰੇ ਅਪਰ ਪਰਾ ॥ ੮ ॥ ਸਗਲੀ ਜਾਨ ਕਰਹੁ ਮਉਦੀਫਾ ॥ ਬਦ ਅਮਲ ਛੋਡ
 ਕਰਹੁ ਹਬੂਜਾ ॥ ਖੁਦਾਇ ਏਕ ਬੁਝ ਦੇਵਹੁ ਬਾਂਗਾ ॥ ਬੁਰਹੁ ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਖਰਾ ॥ ੯ ॥
 ॥ ਹਕ ਹਲਾਲ ਬਖੋਰਹੁ ਖਾਣਾ ॥ ਦਿਲ ਦਰਿਆਉ ਪੈਵਹੁ ਮਉਲਾਣਾ ॥ ਪੀਰ ਪਛ
 ਠੈ ਭਿਸਤੀ ਸੇਈ ਅਜਰਾਈਲ ਨ ਚੋਜਠਰਾ ॥ ੧੧ ॥ ਕਾਇਆ ਬਿਰਦਾਰ ਅਰਿਤ ਖ
 ਕੀਨਾ ॥ ਰੰਗਤ ਮਾਸੇ ਮਾਣਹੁ ਕੀਨਾ ॥ ਨਾਪਾਕ ਪਾਕ ਕਰਹੁ ਦੂਰਹੁ ਦੀਸਾ ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ
 ਵਸਤਾ ਗਸਿਰਾ ॥ ੧੨ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੋਮ ਦਿਲ ਹੋਵੈ ॥ ਅਤਿਰਕੀ ਮਲ ਦਿਲ ਤੇਧੋ
 ਵੈ ਦੁਨੀਆ ਰੰਗ ਨਾਵੈ ਨੈਜੈ ਉਕੁ ਸਮਪਾਟਿ ਪਿਉ ਪਾਕ ਹਰਾ ॥ ੧੩ ॥ ਜਾਕਉ
 ਮਿਹਰਾ ਮਿਹਰਾ ਮਿਹਰਦਾਨਾ ॥ ਸੇਈ ਮਰਦ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਸੇਈ ਸੇਖ ਸਮਾਇਕ ਹ
 ਜੀ ਸੇਬੀਦਾ ਜਿਸ ਨਜਰ ਕਰਾ ॥ ੧੪ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਾਦਰ ਕਰਣ ਕਰੀਮਾ ॥ ਸਿਫਤ ਮੁ
 ਹਬਤ ਅਬਹਰ ਹੀਮਾ ॥ ਹਕੁ ਹਕਮ ਸਰਖੁਦਾਇ ਆਬੂਤ ਨਾਨਕ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਦਰ
 ॥ ੧੫ ॥ ੧ ॥ ਏਸ ਸਬਦ ਕੇ ਸੁਣਕੇ ਮੁਲਾਈ ਨਿਸਚੋਈ ਇਰਗਨੀ ਮਰਦਾਨਾ ਮਹੀ
 ਮਦਈ ਗੋਰ ਦੇਖਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਅਯੋ
 ਆਖ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ ਡਿਠੈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਿਟੀ ਦੀ ਗੋਰ ਡਿਠੀ ਸੁਣੈ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਰਕ ਏਡੀ ਆਤਰੀਫ ਕਰਦੈ ਹੈ ਨਏ ਬੋਏ ਹਾਲ ਹੈ ਕਿ ਆਜਾਪੇ ਅਗੇਜ

ਇਕੋਕਿਆਹਾਲਹੋਸਨੇ ਅਰਮੇਨੂੰ ਤਾਏਬੇਕੁਛਹਾਲਨਹੀਮਲੁਮਹੋਇਆਗੁਰੂਜੀ
 ਨੇਕਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਾਮਹੀਮਦਨੇਵਤਜਨਮਆਵਣਹੋਵਿਹੁਭੁਣਾਵਿਚਹੈ
 ਇਨਾਵਿਚੋਨਿਕਲਿਆਨਹੀਅਤੇਉਸਨੇਹਿੰਦੂਦੇਘਰਜਨਮਪਾਵਣਹੈਪਵਿਰਾਸੇ
 ਬਰਸਉਸਨੇਆਰਬਲਾਭਿਸਤਾਵਿਚਭੋਗਣੀਹੈਫੇਰਹਿੰਦੂਦੇਘਰਜਨਮਲੈਣਹੈ
 ਪਰਸੁਦਰਦੇਘਰਫੇਰਉਸਨੂੰਪੁਰਨਸਤਿਗੁਰੂਮਿਲੇਗਾਪਰਲੋਕਵਿਚਪੈਰਾਵ
 ਣਵਾਲਾਤਾਉਸਦਾਜਨਮਮਰਨਕਟੀਐਗਾਉਸਵਿਚਜਰਾਤਬਹੁਤਆਹੀਅਤੇ
 ਪੁਰਾਸਤਿਗੁਰੂਉਸਨੂੰਕੋਈਨਹੀਮਿਲਿਆਇਸਵਾਸਤੇਉਸਦਾਜਨਮਰਹਿੰਦਾ
 ਹੋਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹੁਜੋਆਖਦੇਹੈਨਖੁਦਾਇਨਾਲਪਕੂਦੇਵਿਚਗ
 ਲਾਕੀਤੀਆਸੁਏਹੁਸਚਹੈਕਿਸੁਠਹੈਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਾਏਹੁ
 ਕਲੀਕਾਲਦਾਪਹਿਰਾਹੈਸੁਠਬਹੁਤਹੈਸਚਬੋਲ੍ਹਾਹੈਅਤੇਖੁਦਾਇਜੋਹੈਸੋਬੋਲਣ
 ਬੀਪਾਕਹੈਏਹੁਕੁਰਾਨਜੋਕਹਿੰਦੇਹੈਨਸੋਜਬਰਾਈਲਦੀਤੇਮਹੀਮਦਦੀਗੋਸਟਹੈਉ
 ਸਦਾਮਹਿਰਮਾਇਸਦੇਹੀਵਿਚਕੋਈਨਹੀਜਾਂਇਸਦੇਹੀਵਿਚੋਨਿਕਲੇਅਤੇਪੁਰਨ
 ਹੋਵੈਅਤੇਭਾਂਉਸਦਾਦਰਸਨਪਾਵੈਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਹਿੰਦੂਕਹਿੰਦੇਹੈਨਦ
 ਰਸਨਕੀਤਾਅਤੇਤੁਰਕਆਖਦੇਹੈਨਦੀਦਾਰਪਾਇਆਹੈਇਹੁਸਚਕਹਿੰਦੇਹੈਨ
 ਕਿਸੁਠਹੈਨਗੁਰੂਜੀਨੈਕਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਾਏਹੁਸਭਸੁਠਹੈਜੋਦਰਸਨਕਰ
 ਦੇਭੀਹੈਨਵੇਵੇਪਿਰਾਸੋਕੀਤੇਹੋਇਦਾਕਰਦੇਹੈਨਉਸਨੇਆਪਣਾਆਪਕਿਸੇਨੂੰਦਿ
 ਖਾਇਆਨਹੀਏਵੈਹੀਦੇਵੇਦਾਵੇਵਿਚਪਏਹੋਏਸਕੂਦੇਹੈਨਫੇਰਮਰਦਾਨੇਕਹਿ
 ਕਈਗਿਆਨੀਪਿਆਨੀਹਿੰਦੂਤੁਰਕਕਹਿੰਦੇਹੈਨਇਸਬੰਦੇਵਿਚਜੋਬੋਲਦਾਹੈਸੋ
 ਪਰਮੇਸਰਹੀਹੈਤੁਸਾਡੇਸਬਦਵਿਚਭੀਸਰਬਬਿਆਪੀਕਹਿਆਹੈਸੋਜੇਸਰਬ
 ਮੇਵਿਆਪਿਆਹੈਤਾਇਸਨੇਦੀਦਾਰਕਿਸਦਾਪਾਵਣਹੈਹੋਗੁਰੂਜੀਸੀਸਾਮੇਰਾਦੁ
 ਰਕੋਰਜੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਾਜੇਇਸਬੰਦੇਮੇਓਹਰਮਿਆਹੈਤਾਂਬੰਦੇ
 ਆਜਜਾਕਿਉਹੋਨਕਿਉਕਿਸੇਦੀਮੁਬਾਜੀਕੋਈਕਢੇਤੇਅਸਾਜੋਸਰਬਬਿਆਪੀ
 ਕਹਿਆਹੈਸੋਸਭਦੇਸਿਰਪਰਉਸਦਾਹੁਕਮਹੈਸਾਰੀਚੌਰਾਸੀਉਸਦੇਹੁਕਮਵਿਚ
 ਵਰਤਦੀਹੈਜੋਪੈਦਾਇਸਹੈਉਸਦੇਹੁਕਮਤੇਬਿਨਾਕਿਛੁਨਹੀਕਰਸਕਦੀਸੋਤੂਭੀ
 ਸਾਣਦਾਹੈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹਸੀਸਾਰਬਡਾਸੁਠਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿ
 ਆਮਰਦਾਨਾਸੀਸਾਰਕਿਆਕਰੇਕਰਤਾਰਨੇਸੀਸਾਰਨੂੰਆਪੇਹੀਭੁਲਾਇਛੁਡਿਆ
 ਹੈਅਰਸਿਸਉਪਰਕਾਤਾਰਦੀਮਿਹਰਦੀਹੈਤਿਸਨੂੰਪੁਰਨਸਤਿਗੁਰੂਪਰਲੋਕ

ਮਿਲਦਾਹੈ ਨਹੀਤਾਂ ਸੀਸਾਰਉਤੇਕਹਰਦੀ ਨਜਰਹੈ ਜਿਸਤਰਾਂਕਿਸੀ ਸੀਤਨੇਕਹਿਆਹੈ
 ਕਚੇਗੁਰੂਕੀਦੀਖਿਆਭੀਕੇਬੀਜਕੀਨਿਆਈਹੈਸੇਸੇਵਰਪ੍ਰਾਪਤੀਕੀਨਿਆਕੀਕਰੇ
 ਜੇਕੀਤਹੀਜਮਿਲਿਆਤਿਸੀਤਰਾਸੁਣਮਰਦਾਨਇਸਸੀਸਾਰਨੂੰਕਰਤੇਪੁਰਖਅੰਨਿਆ
 ਕਰਛੋਭੀਅਹੈਕੁਛਗੋਦਨੀਉਪਰਲੀਤੇਸੇਲੀਪਾਇਆਤੁਬਨੀਹਥਲੀਤੇਕੋਈਪੁ
 ਰਨਪੁਰਖਨਹੀਹੋਵੀਤਾਜਿਸਨੂੰਕਰਤਾਰਨੇਪੁਰਨਪੁਰਖਬਨਾਇਆਹੈਸੇਈਪੁਰਨ
 ਪੁਰਖਹੁੰਦਾਹੈਅਤੇਜਿਸਨੂੰਪੁਰਨਪੁਰਖਮਿਲਦਾਹੈਤਿਸਪਾਸੇਰਸਕਸਸਭਛੁਟ
 ਜਾਵੇਹੈਨਉਸਨੂੰਧਰਤੀਅਸਮਾਨਭੀਰਾਹੁਦੇਵੇਹੈਨਆਖਣਨੂੰਸਾਧਬਹੁਤੇਹੈਨਆਪ
 ਏਮੁੰਦੇਆਖੇਕੁਛਨਹੀਹੁੰਦਾਓਲਛਣਭੀਗੁਝੇਨਹੀਰਹਿੰਦੇਤਾਂਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਵੇਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾਅਸਾਨੂੰ
 ਬੇਬੇਜੀਨੇਯਾਦਕੀਤਾਹੈਤਾਂਬਾਲੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਕੀਤਾਹੈਸੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ
 ਭਾਈਬਾਲਾਚਲਣਾਚਾਹੀਦਾਹੈਬਾਲੇਕਹਿਆਚਲੇਗੁਰੂਜੀਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆ
 ਗੁਰੂਜੀਇਥੋਂਕਿਤਨੇਕੋਹਾਹੈਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਸਤਾਈਸੈਕੋਹਾਹੈਤਾਂਮਰ
 ਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਕਦਪਹੁੰਚੀਏਗਾਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਕਰਤਾਰਝਬਦੇਹੀਲੇ
 ਜਾਸੀਏਹੁਗਲਾਦੁਪਹਿਰਵੇਲੇਬੈਠੇਕੀਤੀਆਆਹੀਆਅਤੇਸੀਧਿਆਨੂੰਕੁਚ
 ਕੀਤਾਘਨੀਰਾਤਗਈਆਹੀਜਾਸੁਲਤਾਨਪੁਰਆਇਵਡੇਪਲਾਇਕਬਾਹਰਠ-
 ਹਿਰਕੇਗੁਰੂਜੀਘਰਅੰਦਰਗਏ॥

ਅਗੇਸਾਖੀਬੇਬੇਨਾਨਕੀਨਾਲ

ਗੁਰੂਜੀਅਚਾਨਕਹੀਜੈਰਾਮਦੇਘਰਆਏਵਡੇਤੁਲਸਾਨੇਦੇਖਕੇਬਹੁਜੀਨੂੰਕਹਿ
 ਆਬਹੁਜੀਵਧਾਈਏਤੁਹਾਡਾਭਾਈਜੀਆਇਆਹੈਬੇਬੇਨੇਭਿਠਾਯੁਸਚਹੀਹੈ
 ਗੁਰੂਜੀਦੇਚਰਨਤੇਫਹਿਪਈਗੁਰੂਜੀਨੇਪਕੜਲੀਤਾਤੇਮੁੰਦੇਕਹਿਆਬੇਬੇਜੀਤੁ
 ਸਾਮੈਨੂੰਯਾਦਕੀਤਾਹੈਤੇਅਸਾਂਭੀਕਹਿਆਹੁਣਬੇਬੇਜੀਨੂੰਮਿਲੀਏਤਾਂਬੇਬੇਨੇ
 ਕਹਿਆਭਾਈਜੀਤੁਸੀਕਿਥਾਉਂਨੇਡੇਹੀਹੋਸੋਅਸਾਦੁਪਹਿਰਵੇਲੇਗਲਾਂਕੀਤੀ
 ਆਆਹੀਆਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਬੇਬੇਜੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਤੁਸਾਡੇਵਾਸਤੇਸ
 ਤਾਈਸੈਕੋਹਾਇਕਘਨੀਵਿਚਆਏਹੈਨਅਸਾਨੂੰਭੀਨਾਲਹੀਲੀਤੇਆਏਹੈਨ
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਚੁਪਕਰਜਾਹੁਤੇਬੇਬੇਨੂੰਕਹਿਆਤੁਸਾਜੇ
 ਯਾਦਕੀਤਾਸੀਤਾਂਅਸੀਤੁਰਤਹੀਆਏਪਰਬੇਬੇਜੀਅਸੀਰਾਹੁਉਪਰਅਤੇ
 ਜੇਕੁਛਤੁੰਆਖਣਾਹੈਆਖਤਾਂਬੇਬੇਜੀਕਹਿਆਭਾਈਜੀਤੁਸਾਡੇਦਰਸਨਦੀਚ॥

੨੬੦

ਹੁਏ ਸੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਸੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਰੇ ਗੁਜਰੇ ਆਏ ਅਸਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
ਜੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿਸਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਰਿਤ ਵ
ਨੀ ਪੂਰੀ ਹਈ ਹੁਣ ਤੂੰ ਪੁਸੀ ਕਰਹੁ ਤਾਂ ਤੁਲਾ ਸਾਨੇ ਕਹਿਆ ਠਕੁਰ ਜੀ ਹੁਣੇ ਹੀ ਆਏ
ਤੇ ਅਤੇ ਅਖੀ ਜਤੋਂ ਤੁਸੀ ਭਾਈਆ ਜੀ ਕੋ ਡੇ ਆਵਣੇ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਤੁਲਾ ਅਸਾਨੇ ਰੁਝ ਜਾਣਾ ਹੈ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀ ਮੇਰੀ ਵਲੋਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸੀ ਜਾ
ਜੀ ਕੋ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਦੀਆਂ ਹੰਝ ਨਿਕਲ ਪਈਆ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਨੇ
ਸੀਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਅਗੇ ਆਣ ਖੜਕੀਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਏਹੁ
ਗਲ ਨਹੀ ਸੀ ਕਰਨੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਕਿਥੇ ਆਇਆ ਹਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕ
ਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਇਕ ਮਹੀਨ ਤੁਸੀ ਏਥੇ ਰਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸ
ਭੁਪਾਸ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਹੀ ਰਹੀ ਏਹੋ ਪਰ ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਸੀ ਹਾਹੁ ਉਪਰ ਆਏ ਤੁਹਾਡਾ ਭਲਾ
ਏਸੇ ਗਲ ਵਿਚੋਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਸਾਨੂੰ ਪੁਸੀ ਦੇਵਹੁ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਭਰ ਗਈ ਕਹਿਓ
ਸਤੁਹਾਡੀ ਰਜਾਇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਪਸਾਰ ਤਾਜੇ ਵਜਾਏ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਛ ਤਿਆਰ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦੇਵ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨੇ ਪਕਵਾਨ ਪਤ
ਜੇ ਵਧ ਕੜਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਆਣ ਰਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਖਾਹੁ ਮਰਦਾ
ਨ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀ ਭੀ ਖਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬਾਲਾ
ਪਸਾਰ ਵੰਡ ਬਾਲੇ ਪਸਾਰੇ ਦਿਓ ਆ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਹਾ ਖਾਧਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਆ
ਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸਾਡਾ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਹਈ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਕਹਿਆ ਫੇਰ ਕਦਰ ਰਸਨ
ਹੋਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਸੀ ਵੇਲੇ ਤੁਸਾ ਭੁਪਾਸ ਪਹੁੰਚਾਗੇ
ਬੇਬੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਰਜਾਇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਮੇਰੀ
ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਆਖਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਖ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇਰਾ ਕਹਿਣਾ ਭੀ ਫੇਰਿਆ
ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਜ ਦੀ ਰਾਤ ਤੁਸੀ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸ ਹੋ ਬੇਬੇ
ਜੀ ਭੀ ਪਸੀਨ ਰਹੇ ਮੁੱਕੇ ਆਖ ਨਹੀ ਸਕਦੀ ਪਰ ਤੁਸੀ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਰੰਜਨ ਕਰੋ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਤ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸ ਹੋ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਗਹਿੰਦੀ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਕੇ ਬਾਲੇ ਅ
ਤੇ ਮਰਦਾਨ ਭੀ ਇਸ ਨਾਨਕੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸਾਡਾ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ
ਹਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਪਸੋ ਦਿਵਿਆ ਹੋਏ ਸੁਅਰਨਪੁਰ ਆਏ॥

ਸਾਖੀ ਸੁਅਰਨਪੁਰ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਕੋ ਪਹੁੰਚਨੇ ਕੀ॥

ਜਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋ ਉਡ ਗਈ ਤੀ ਸੋ ਪਰਭਾਤ ਹੋਏ ਤਕ ਬਵੇ ਜਾ ਸੈ

ਕੋਹ ਪਰ ਆਇ ਉਤਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨ ਕਿਥੇ
ਆਏ ਹਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸਾਰੀ ਆਤਮੀ ਹੀ ਜਾਣੇ ਅਸੀਂ ਤੁਝ ਕੋਈ ਸੇ
ਝੀ ਨਹੀਂ ਕਿਆ ਜਾਪੈ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈਂ ਕਿਸਾ ਧਰੈਂ ਅਸੀਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਫੇਰ ਰੁ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਕਿਥੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਥੇ ਤੁਮਾ ਦਾਈ ਹਜਾਰ ਕੋਹ ਦੀ ਉਡਾਰੀ ਲੀਤੀ ਆਹੀ ਅਤੇ ਮਕੇ ਜਾਇ
ਨਿਕਲੇ ਆਏ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਚੁੱਥੇ ਹੀ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਨੂੰ
ਲਾਚੇਤਾਰਹਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਚਿਤ ਰਹਿ
ਆਏ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਖ ਮਰਦਾਨ ਹੁਣ ਕਿ ਧਰ ਦਲਦਾਰੈਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਜਿਧਰ ਭੁਹਾਡੀ ਰਜਾਇ ਤੇਵੈ ਤਿਧਰੇ ਹੀ ਚਲੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮ
ਰਦਾਨ ਜਾ ਆਖੇ ਤਾ ਸਮੇਰ ਪਰਬਤ ਪਰਚਲੀਏ ਓਥੇ ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ ਲੀਏ ਉਨ ਦਾ ਵ
ਰਸਨ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੁਲੀ ਗਲ ਹੈ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅ
ਗੇ ਨੂੰ ਚਲੇ ਤਾਂ ਅਗੇ ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਖਨ ਤਾ ਸਭ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਸਭ ਸੁਇਨੇ ਦੀ
ਸਮਰੀਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਥੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਜਬ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖਿਆ
ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੇਹਾ ਤਮਾਸਾ ਡਿਠਾਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਇਕ ਤਮ
ਸਾਏਹ ਡਿਠਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਰਸ ਪਈ ਵਹਿਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸਭ ਸੁਇਨੇ ਦੀ ਧ
ਰਤੀ ਹੈ ਪਹਾੜ ਭੀ ਸੁਇਨੇ ਵੇਰੈਨ ਅਤੇ ਏਥੇ ਅਵਮੀ ਦੀ ਜਤ ਹੈ ਨਹੀਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇ
ਸ ਜਾਗਾ ਦਾਨਾ ਮਾਕਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਐਵੇਂ ਹੀ ਪਈ ਵਗਦੀ ਹੈ ਇਸ ਰਸ
ਦੇ ਬੀਸਣ ਵਾਲਾ ਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰੂਫਤ ਇਸ
ਗਾਵਨਾ ਮੈਂ ਅਤੇ ਏਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪਈ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਵਗਦੀ ਹੈ ਏਹੁ ਰਸ ਕੁਦਰ

੨੬੨

ਤੀਹੈਕੁਦਰਤਨਲਪੇਦੇਹੀਹੈਏਬੇਅਦਮੀਦਾਕੀਮਨਹੀਅਤੇਅਦਮੀਪਹਿਚ
 ਨਹੀਸਕਦੇਤਾਂਮਰਦਾਨੇਬੇਨਤੀਕੀਤੀਗੁਰੂਜੀਅਜੇਹਾਕੁਦਰਤਦਾਰਸਅੰ-
 ਮ੍ਰਿਤਵੇਵੈਹੀਜਾਵਾਹੈਕਿਸੇਦੇਮੁਹਨਹੀਪਓਦਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰ
 ਦਾਨਿਆਏਹੁਅਜੇਹੀਵਸਤਕਰਤਾਰਨੇਪੈਦਾਕੀਤੀਹੈਜੋਅਜਾਈਜਾਇਮਰ
 ਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਇਥੇਇਸਦੇਖਵਨਵਾਲਾਕੋਈਨਹੀਅਤੇਸੁਇਨਾਭੀਲ
 ਤਾਂਨਾਲਲਤਾਨੀਦਾਹੈਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਏਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਕਰਤਾਰਨੇ
 ਪੈਦਾਕੀਤੀਹੈਜੋਆਪਨੇਪਿਆਰਿਆਵਾਸਤੇਕੀਤੀਹੈਜੋਉਸਦੇਪੀਤਮਹੈਨਭ
 ਗਤਹੈਨਤੇਜਿਨਾਨੇਸੰਸਾਰਦੇਰਸਕਸਛੁਡੇਹੈਨਸੋਏਹੁਕੁਦਰਤੀਰਸਕੁਦਰਤਨ
 ਲਓਨਾਦੀਆਰਸਨਤੇਜਾਇਪਾਇਦਾਹੈਅਤੇਏਹੁਸੁਇਨਾਭੀਜੋਉਸਦੇਨਿਜ

ਭਗਤਹੈਨਓਨਾਦੀਵਿਸਟਮੇਏਹੁਸੁਇਨਾਆਵਦਾਹੈਅਤੇਜੋਸੰਸਾਰਵਿਚਸੁ
 ਇਨਾਹੈਸੋਕਚਾਹੈਸੰਸਾਰਓਸੇਸੁਇਨੇਨਾਲਮੁਰਛਹੋਇਰਹਿਆਹੈਅਤੇਭਗ
 ਤਾਦੀਵਿਸਟਖੁਛੀਹੈਓਨਾਦੀਵਿਸਨਾਮਿਟਗਈਹੈਅਤੇਭਗਤਾਨੂੰਨਾਏਹੁਖੁਸ
 ਆਵਦਾਹੈਨਾਓਹੀਖੁਸਆਵਦਾਹੈਏਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਹੀਓਨਾਨੂੰਖੁਸਆਵਦਾ
 ਹੈਹੋਰਓਨਾਨੂੰਨਹੀਖੁਸਆਵਦਾਭਗਤਾਨੂੰਖੁਖਇਕਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮਦੀਗਹਿਦੀਹੈ
 ਅਤੇਹੋਰਓਨਾਨੂੰਯਾਦਕੁਛਨਹੀਰਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਸੰਸਾਰਵਿਚਅਰਭਗ
 ਤਾਵਿਚਏਹੁਫਰਕਹੈਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਜੇਹੁਕਮਹੋਵੈਭਾਂਏਹੁਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤਮੇਪੀਵਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਏਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਪਚਾਇਸਕੇਰਾ
 ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਹਬਬੰਨਕੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਇਤਨੀਮੁਦਤਤੇਹੋਨਾਲਫਿਰਦਿਆ
 ਬੀਤੀਹੈਕਦੀਤਾਂਦਇਆਕਰਜੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਏਹੁਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤਮਹਾਂਅਜਰਹੈਜਿਸਨੂੰਕਰਤਾਰਜਰਾਏਸੋਈਜਰੇਨਹੀਤਾਂਸਾਗਬਣਾ

ਇਬਹਿਦੇਹੈਨ ਪੀਰਹੋਇ ਬਹਿਦੇਹੈਨ ਜਰਨਹੀ ਸਕਦੇ ਲਗਦੇਹੈਨ ਆਪਾਹਿਨੁ ॥
 ਵਣਤਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਜਿਨ ਨੂੰ ਪਚਾਇਦਾਹੈ ਸੋਈਕੋਹੋਜੇਹੋਹੁਦੇ
 ਹੈਨ ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਜਿਨਾਏਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਚਾਇਆਹੈ ਸੋਗੁਮ
 ਹੋਇ ਜਾਵੇਹੈਨ ਨਿਰਬੰਧਨਹੋਇਜਾਂਦੇਹੈਨ ਓਨਨੂੰ ਮੇਰਤੇਰਾਵਿਸਰਜਾਦੀਹੈ ਇਉ
 ਨਹੀਜਾਣਦੇਜੇਏਹੁਮੇਰਾਪੁਤਹੈ ਏਹੁ ਪਗਾਇਆਪੁਤਹੈ ਓਹੁਸਭੁ ਹੀਨਿਰੰਕਾਰ
 ਜਾਣਦੇਹੈਨ ਫੇਰਮਦਾਨੇਕਹਿਆਹੋਗੁਰੂਜੀ ਜੇਮੈਨੂੰਪਚਾਵੇਤਾਂ ਮੈਭੀਪੀਵਾਤਾਂ
 ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨ ਏਥੇਜੇ ਤੂੰ ਆਇਪਹੁੰਚਾਹੈ ਸੋਤੂੰਪੀਵਣਹੀਵਾਸ
 ਤੇਆਇਆਹੈ ਜੇਕੁਛਪੀਉਸਕਦਾਹੋਤਾਂ ਪੀਉਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇਨੇ ਓਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਸਪੀਤਾਮਰਦਾਨਾਮਸਤਹੋਇ ਗਇਆ ਮਰਦਾਨੇਦੀਦੁਖਭੁਖਦੁਰਹੋਗਈਗੁ
 ਰੂਜੀਨੇਬਾਲੇਨੂੰਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਏਹੁਕਿਆਹੋਇਆ ਬਾਲੇਕਹਿਆਗੁ
 ਰੂਜੀਤੇਰੀਅਤੁਸੀਹੀਜਾਣੇਜੀ ਮੈਂਕੁਛਨਹੀਜਾਣਦਾਗੁਰੂਜੀਨੇਮਰਦਾਨੇਨੂੰ

ਸਦਾਧਾਨਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀ ਏਹੁਕਿਆਕੀਤੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨ ਚਿਤਥਾਇਰਖ ਅਸਤੈਨੂੰ ਨਾਲੇਨਿਬਾਹੁਣਹੈਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾਨੇਕਹਿਆਭੁਲਾਗੁਰੂਜੀ ਜਿਉਤਹਾਡੀਰਜਾਇੰ ਤਿਵੇਹੀਕਰੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀ ਓਥੇਅਗਾਹਾਨੂੰਚਲੇ ਗੁਰੂਹਿਮਚਿਲਪਰਜਾਪਹੁੰਚੇਤਾਂਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿ
 ਆਗੁਰੂਜੀ ਏਹਕੇਹਨੀਜਾਗਾਹੈ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਏਹੁਹਿਮਚਿਲਹੈ
 ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਬਗਾਜੇਹਾਹੈਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਏਹੁਬ
 ਗੀਬਰਫਹੈ ਮਨਖਪੈਰਰਖਦਾਹੈਤਾਂਗੁਲਜਾਂਦਾਹੈ ਏਥੇਅਦਮੀਦੀਗੀਮਤ
 ਨਹੀਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਅਸੀਕਿਉਕਰਾਏਹਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਮਰਦਾਨਾਸਨੂੰਕਰਤਾਰਲੈਆਇਆਹੈ ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਇਸਦੇਪਰੇਹੋ
 ਰਭੀਕੋਈਜਾਗਾਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਅਗੇਹਿਮਹੈ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂ

੨੬੪

ਜੀ ਓਥੇ ਭੀ ਚਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲਾ ਮਰਦਾਨ ਓਥੇ ਭੀ ਚਲੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਬਤ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਅਗਵ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਿਰਧਾਰ
 ਰ ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਭੀ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸਿਰਤਲ ਦਾਇਆ ਹੈ ਏ
 ਥੇ ਰਾਹ ਦੇ ਹਕੂਕੇ ਈ ਨਹੀ ਪਰ ਏਥੇ ਓਹੁ ਪਹਿਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਵਣ ਦਾ ਅਸਵਾਰ ਹੋ
 ਵੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਪੁਰਨ ਸੰਤ ਹੋਏ ਹੈ ਨਾ ਜਿਨ ਨੂੰ ਇਕ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਹੈ
 ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਦੇ ਸਤ ਈ ਇਛਾ ਨਹੀ ਰਖਦੇ ਓਨਾ ਸਿਧਾ ਦੀਆ ਸਿਤ ਭੁਗਤਾ ਦੀਆ
 ਜਾਗਾ ਹੈ ਨ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਜੋ ਪਛੁੰਦਾ ਹਿਮਾਚਲ ਗਲੇ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨ ਸੋਏ
 ਬੇਗੀ ਆਇ ਗਲੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏ ਸਜਾਗਾ ਤਾਂ ਈ
 ਨਹੀ ਪਹੁੰਚੇ ਓਹੁ ਪਿਛਾ ਹਾਹੀ ਬਰਫ ਮੈਂ ਗਲੇ ਹੈ ਨ ਇਕ ਯਾਧਿ ਸੁਰ ਸਾਬਤ ਪਹੁੰ
 ਚਾਏ ਸੋਭੀ ਸੁਰਗ ਲੋਗ ਨੂੰ ਗਾਇਆ ਹੈ ਏਥੇ ਓਹੁ ਭੀ ਨਹੀ ਪਹੁੰਚਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੋਂ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਹਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਇਠਨ
 ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਸੇ ਜਾਗੋ ਰਖ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਬਚਨ ਕਹਿ ਓਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕ
 ਉਣੁ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤੁਮਾਰੀ ਜਾਤ ਹੈ ਕਹਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਡਾਰੀ ਲੇਤੇ ਹੋ ਆਗੇ ਪ੍ਰਿਥ
 ਵੀ ਨਹੀ ਕਹਾਂ ਰਹੇ ਹੋ ਬਡੀ ਠੰਢ ਹੈ ਬਰਖਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਆਗੇ ਰਸਤਾ ਨਹੀ ਪੀਛੇ ਕਉ
 ਨਿਕਲ ਜਾਓ ਨਹੀ ਵਖੀ ਹੋਵਹੁਗੇ ਸਰਮਲ ਸਾਧ ਝਲਕਤ ਹੈ ਉਹ ਕੋਈ ਸਰ
 ਪੁਰਾਹੀ ਨਹਿ ਰਵਾਏ ਸੁਣੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੋਰਖ ਕਹਿਤ ਹੈ ਫਿਰ ਜਾਓ ਨਹੀ ਵਖੀ
 ਹੋਵਹੁਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਅਸਰ ਰਜ ਹੈ ਜਾਤ ਅਜਾ
 ਤੀਹਾਂ ਸਾਡਾ ਅਸ ਬਾਨ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ ਜਹਾਂ ਦਿਨ ਰਾਤ ਨਹੀ ਅਗੇ ਪੀਛੇ ਹਮਾਰੀ ਹੀ ਸੁ
 ਸੁਹੈ ਧਰਤੀ ਆਕਾਸ ਪਸਾਰ ਹੈ ਵਇਆ ਹਮਾਰੀ ਸੀਤ ਹਿਮ ਚਲ ਜਿਸ ਦੇ ਸ
 ਬੁਹਮਾਰਾ ਨਿਤ ਸੰਗ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੇ ਸੁਣੇ ਗੋਰਖ ਜੀ ਪੁਰਾ ਜੋਗ ਰੁਸ

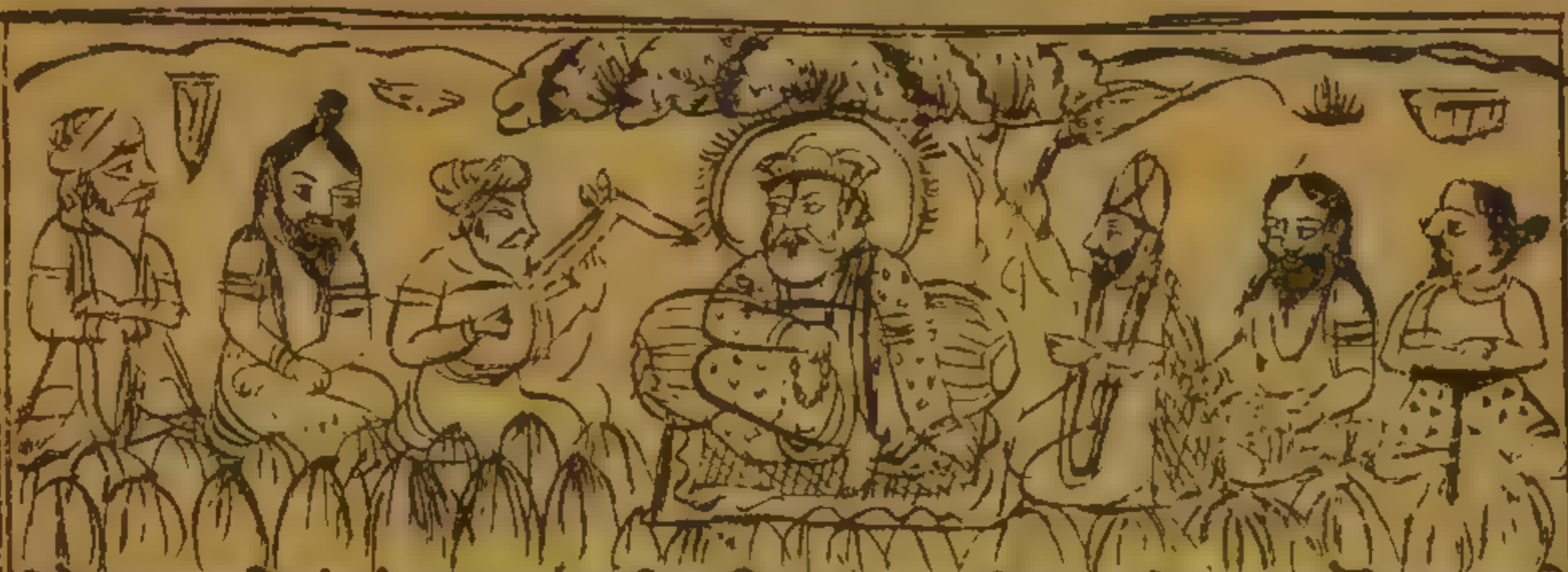
ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜੁਗਤ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਅਵਧਵ ਪਾਲਈ ਹੈ ਤੇ ਰਾਜਨ ਮਾਬਿਰ ਬਾਗਾਇਆ
 ਹੈ ਏਹੁ ਸੁਣਕਰ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਚ ਲਵਾਰਿਹਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਰਜਨ ਹੀ
 ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਕਿ ਬੇ ਆਇ ਪਏਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਸੁਰ
 ਜਬੀ ਉਚੇ ਆਏਹਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿ ਤਨੇ ਕਉਚੇ ਆਏਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਏਹ ਜਾਰੇ ਜੇਜਨ ਉਚੇਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਖੇ ਅਸੀਂ ਵਸਦੇਹਾਂ ਓਥੇ ਸੁਰ
 ਜਾ ਕਿਤਨ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪਤੀ ਹਜਾਰ ਜੇਜਨ ਉਚੇਹੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਸਭੇ
 ਸੀ ਕਿਤਨ ਕਪੇਠਾ ਆਏਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਤਾਈ ਹਜਾਰ ਜੇਜਨ ਆ
 ਏਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਡਰਾਹਾਂ ਤੇ ਪੁਛੇ ਬਾਝ ਹਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਖ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਸੀਗ ਕਹੁ ਮੁਲਾਹ ਜਾਨ ਕਰ ਅਤੇ
 ਜੇ ਮੁਲਾਹ ਜਾ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਅਉਗਣ ਹੋਵੀਗਾ ਮਹਾ ਪੁਰਖਾਦਾ ਅਤੇ ਸੇਵਕਾਦਾ ਕਰ
 ਤਾਰਨੇ ਏਹੇ ਸੀਜੋਗ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਪੁਛਣ ਵਸਣਦਾ ਸਿਖ ਹੋਵੇ ਜੇਕੁ ਛੁਜੀ ਅਮੋਹੇ
 ਵੇ ਸੋ ਪੁਛੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਿਖ ਨਹੀਂ ਤੇ ਸਿਖ ਪੁਛੇ ਤੇ ਗੁਰਦ ਸੇਨਾਹੀ ਤੇ ਗੁਸੇ ਹੋਇ
 ਜਾਵੈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਠਗਾ ਹੈ ਉਸ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਛੁਡਨਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜੇ ਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਛੇ
 ਦੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਓਹੁ ਸਿਖ ਨੂੰ ਕੀ ਤਾਰੇਗਾ ਗੁਰੂ ਸਮਝ ਕੇ ਕਰਨ ਚਾਹੀਏ ਮਨ ਸਜ
 ਨ ਮਦੁ ਲੀਭੁ ਹੈ ਸਿਖ ਨੂੰ ਚਾਹੀਏ ਗੁਰੂ ਸੇਧ ਕੇ ਕਰੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਾਹੀਏ ਸਿਖ ਭੀ ਸੇਧ
 ਕੇ ਕਰੇ ਸਿਖ ਮਲਨ ਅਹਾਰ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਗੁਰੂ ਅਗੇ ਭੀ ਆਣ ਰਖੇਗਾ ਉਸ ਅ
 ਰਕੇ ਗੁਰੂ ਵਰਤੇਗਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਮਨ ਮਲੀ ਨਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਨਿਸੀਗ ਪੁਛ ਮਤ ਕੋਈ ਅਰਮਾਨ ਰਹਿ ਜਾਵੀ ਜੇ ਸਨੂੰ ਵੇਸਦੇ ਦਾਹੇ ਵੇ ਤਾਂ ਬਾਲਾਹ
 ਸਿਆਭਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪੁਛਦ ਜੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪੁਛਦਾ ਤੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬੁਰਾ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਬਾਲਾ ਤੁਸਾ ਬੁਰਾ ਕਿਉਂ ਮਨਾਇ
 ਆ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਮੇਤਾਂ ਏ ਸਨੂੰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਹਿਆ ਹੈ ਹਸਿਆ ਏ ਸਵਾਸ
 ਤੇਹਾਂ ਜੋ ਅਜਮਾਇਦਾ ਬਿਆ ਅਜਮਾਵਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਪੁਛਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਵਸਦੇਹਾਂ ਪਿਛੇ ਜੇ ਸਾਖੀਆ ਚਲਣ ਰਹਿਆ
 ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਖ ਪੜ੍ਹਨ ਗੇਵੀ ਚਾਰਨ ਗੇ ਅਤੇ ਸੀਸ ਚ ਬਹੁਤ ਝੁਠਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕੂੜੀ ਅ
 ਕਰਾਮਾਤਾਲਾ ਵਨ ਗੇ ਵੇਦਾਵਾਲੇ ਭੀ ਕਿਤੇ ਬਾਵਾਲੇ ਭੀ ਅਤੇ ਜੇਹੜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿ
 ਖਾਇਨਾ ਸਾਖੀਆ ਨੂੰ ਸੁਣ ਸੁਣ ਕੇ ਸਮਝਨ ਗੇ ਹੋਰ ਓਨ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਕਾਈ ਨਾਲ ਠੇ

੨੬੬

ਗੀ ਅਤੇ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਮਰਦਾਨ ਪਿਛਲੇ ਪੁਰਤਨ ਯਾਰ ਅਹੇ ਤਾਂ ਬਾਲਾ ਹ
ਥੇ ਜੋ ਕੇ ਉਠ ਖਲੋਤਾ ਤੇ ਕਹਿਓ ਸਮੇਰੀ ਅਰਜ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਕਹੁ
ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਵੇਰਨਾ ਕਰ ਝਬਦੇ ਕਹੁ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਅਜ ਕਰਤਾਰ ਸਾਡੇ ਉਪਰ ਬੁ
ਤ ਮੇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਸੀ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਸਾ ਖਲਕੇ ਬਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਹੁ ਭਾਈ
ਬਾਲਾ ਫਿਲਾਨਾ ਕਰ ਝਬਦੇ ਪੁਛ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨ ਤੁਰਕ ਕਿਉਂ ਹੋਇ ਅ
ਹੈ ਤੁਸੀ ਆਖਦੇ ਹੋ ਅਸੀ ਪੁਰਤਨ ਯਾਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾ
ਲਾ ਤੇ ਤੇ ਜੁਗਮੇ ਮਰਦਾਨਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੀ ਸੀ ਅਰ ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਭਗਤ ਸ
ਰੋ ਦਕਰਵਾ ਸੀ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਾਡਾ ਪੁਰਤਨ ਯਾਰ ਹੈ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਰਾਪਾ ਨਪੀਰ
ਜੇ ਜਨਕ ਪਾਸ ਆਇ ਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਦੇ ਮੁਹੇ ਸਹਿ ਜੇ ਹੀ ਨਿਕਲਿਆ ਆਇ ਆ
ਹਈ ਮਲੇ ਛੁਇ ਸੀ ਤੇ ਤੁਰਕ ਦੇ ਘਰ ਜਨਮ ਹੋਇ ਆ ਹੈ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਦੇ ਮੁਹੇ ਜੋ ਬ
ਰਨ ਨਿਕਲ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਾ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਨਿਮਸ
ਕਾਰ ਕੀਰੀ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਕੁਛ ਪੁਛ
ਣਾ ਹਈ ਸੋ ਪੁਛ ਲੈ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੰਦ ਮਾਨ ਹੀ ਵਿਸਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਧਰਤੀ ਤੇ ਸੂਰਜ ਜਿਤਨ ਉਚ ਹੈ ਉਤਨਾ ਸੂਰਜ ਤੇ ਚੰਦ ਮਾ ਉਚਾ
ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਤਨਾ ਚੰਦ ਮਾ ਉਚਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਪਜਾਹ
ਹਜਾਰ ਜੇ ਜਨ ਉਚਾ ਹੈ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਰੇ ਕਿਤਨੇ ਉਚੇ ਹੈ ਨ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਨਾ ਵੀ ਆਪੁ ਗਾ ਅਧੈ ਕੋਈ ਨੀਵੇ ਹੈ ਨ ਕੋਈ ਉਚੇ
ਹੈ ਨ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਅਤਾਰਾ ਕਿ ਬੇ ਹੈ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਓਹੁ ਸਭ
ਨਾਤਾਰਿਆ ਪਾਸੇ ਉਚਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਉਲਾ ਸਉ ਪਰ ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿ
ਵੇਂ ਪ੍ਰਅਦਾਰ ਸਨ ਭੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਕਿ ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮ
ਰਦਾਨਾ ਕਿ ਆ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਮਰਦਾਨਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਮੰ
ਨੀ ਐ ਜੀ ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗਾਹ ਨੂੰ ਚਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਨਾਪਰ
ਬਤ ਕਉ ਗਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਰਾਧਾਰ ਪਰਬਤ ਕਉ ਪਰੋ ਚਲੇ ਅਗੇ ਉਨੇ ਪਰਬਤ ਪ
ਰਗਏ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਸ ਪਰਬਤ ਦਾ ਕਿਆ ਨਾਮ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
ਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਉਨਾਪਰਬਤ ਹੈ॥ ਸਾਖੀ ਪੁਰਨ ਹੋਈ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਉਨਾਪਰਬਤ ਕੀ ਚਲੀ॥

ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨਾਪਰਬਤ ਪਰਗਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਹੁਣ ਕਿਤ

ਨੇਜੇਜਨ ਆਏਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਪੰਢਾ ਹਜਾਰ ਜੇਜਨ ਆਏ
 ਹਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੰਦਮਾ ਅਗੇ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਰਦਾਨਾ ਅਠਾਰਾ ਹਜਾਰ ਜੇਜਨ ਉਚਾਏ ਇਤਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਸੇਜਾ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਨੇ ਸਿਧਾ।
 ਫੁਲੀ ਵਿਚ ਵੀ ਚਰਕੀ ਤਾਂ ਅਤੇ ਸਿਧਾਨੂੰ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਸਿਧੋ ਨਾ ਬੋ ਜਤੀ ਓਈਹਾਂ ਤੋ
 ਮਲੀਨ ਦੇਹ ਕੀ ਜਾਹਗਾ ਨਹੀ ਤੇ ਇਕ ਤਪਾਮਤ ਛੋਕਤੇ ਆਇਆ ਹੈ ਮਲ ਮੂਤਕੀ
 ਦੇਹ ਲੋਕਰ ਸੋਏਈ ਸਿਧ ਨਾ ਬਜਤੀ ਜਦੇ ਤੇ ਉਸਕੇ ਜੀਤੇ ਜੋਈਹਾਂ ਆਵਣੇ ਨਾ ਪਾ
 ਵੇ ਤਾਂ ਮਛੰਦ ਨਾ ਬਨੇ ਆਇ ਵਿਖਾਲੀ ਦਿਤੀ ਤੇ ਕਹਿਆ ਚੇਬਾਲੇ ਤੂੰ ਕਉਣੁ ਸਕਤ
 ਰਖਤਾ ਹੈ ਜੋਈਹਾਂ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਛਮਾਂਗ ਮਛੰਦ ਨਾ ਬ ਸੋਕਰ
 ਤਾਰਪਾਸੋ ਤੈਨੂੰ ਵਿਵਾਈਏ ਤਾਂ ਮਛੰਦ ਨਾ ਬਨੇ ਤਮਕ ਖਾਇਕੇ ਕਹਿਆ ਕਿਤਨੇ ਹ
 ਥਾ ਸਿਰਦਾ ਕਪਾਟ ਹੈ ਕਿਤਨੀ ਉਂਗਲ ਮੁਖਕਾ ਤਕ ਕੈ ਹਥ ਲਿਫਾਟ ਪਾਟ ਕਿਤਨੀ
 ਉਂਗਲੀ ਅੰਦਲੀ ਕੈ ਉਂਗਲ ਕਲੇਜਾ ਕੈ ਉਂਗਲ ਹੀ ਅਰਾ ਕਿਤਨੇ ਉਂਗਲ ਤਿਲੀਟਿ
 ਫਰਾ ਕੈ ਉਂਗਲ ਬਜਰਕੀ ਕੋ ਠਰੀ ਕੈ ਉਂਗਲ ਅੰਬਰਕੀ ਕੋ ਠਰੀ ਕੈ ਸੋ ਹਥੀ ਆ ਕਿ
 ਤਨੀ ਆ ਕੋ ਠੀ ਆ ਕੇਤੇ ਹਥ ਕੈ ਹਜਾਰ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕਾ ਸਾਸ ਕੇਤੇ ਦੇਹੀ ਕੋ ਰੋਮ ਕੈ ਸੈਸ
 ਰੀ ਕੈ ਸੈਸੀਧ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਈਸਰ ਨਾ ਬ ਮਛੰਦ ਨਾ ਬ ਦੇਓ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਹੀ ਕਾ ਮਥੀਤ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਸਵਾਹ ਬਸਿਰਕਾ ਕਪਾਟ ਚਾਰ ਉਂਗਲ ਮੁਖਕਾ ਤਾ
 ਕ ਹਾਬ ਲੀਲਾਟ ਪਾਟ ਛੁਬੀ ਉਂਗਲ ਅੰਦਲੀ ਤੇਰਾ ਉਂਗਲ ਕਲੇਜਾ ਪਾਂਚ ਉਂਗਲ
 ਹੀ ਅਲਾ ਚਾਰ ਉਂਗਲ ਤਿਲੀਸਾਤ ਉਂਗਲ ਫਿਫਰਾ ਬਾਰਾ ਉਂਗਲ ਹੈ ਬ ਜਰਕੀ
 ਕੋ ਠਰੀ ਇਕੋ ਤ੍ਰਿਸੋਹਰੀ ਆ ਬਹੁ ਕੋ ਠਰੀ ਆ ਅਠਸਠ ਹਾਟ ਨੀਲ ਕਰੋ ਰੀ ਦੇ
 ਹੀ ਕੀ ਰੋਮਾਵਲੀ ਚਵੀਹ ਜਾਰ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕਾ ਸਾਸ ਨੌ ਸੌ ਨੌ ਸੌ ਲਾ ਸੌ ਸਿਧ ਕਹੈ ਨਾਨ
 ਕ ਸੁਣੇ ਈਸਰ ਮਛੰਦ ਦੇਹੀ ਕਾ ਮਥੀਤ ਤਾਂ ਮਛੰਦ ਨਾ ਬ ਗੋਰਖ ਪਾਸ ਜਾਇਕਰ
 ਕਹਿਆ ਹੋਨਾ ਬਜੀਓਹ ਤੇ ਔਰ ਹੀ ਰੂਪ ਹੈ ਉਸਕੀ ਦੇਹੀ ਮਲ ਮੂਤਕੀ ਠਹੀਤਾ

੨੬੮

ਰਬਰੀਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਮੈਜਾਤਹੋਤਾਂਗੋਰਖਨੇਕਹਿਆਜਾਤੁਤਾਂਭਰਬਰੀਗੁਰੂਜੀਕੋ
ਪਾਸਆਇਆਕਹਿਓਸਭਅਏਸਹੋਬਲੇਅਏਸਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਏ
ਸਹੋਭਰਬਰੀਏਕੀਕਾਰਕੋਅਏਸਭਰਬਰੀਨੇਕਹਿਆਕਹਾਤੇਆਏਹੋਕੋਣਹੋਤੇਹੋਤੇ
ਰਾਮਕਿਆਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹੋਭਰਬਰੀਹੋਤੇਹੈਨਿਰੰਕਾਰਕੋਆਏਹੋਏ
ਗਮਪੁਰਤੇਨਉਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈਤਾਂਭਰਬਰੀਨੇਕਹਿਆਕੋਣਘਟਪਰਨਿਤਅ
ਸਨਾਨਕਰਤੇਹੋਕੋਲਣਬਚਨਤੇਨਿਰਬਾਣਹੋਕੋਨਜਲਹੈਜਿਸਕਾਰਸਪੀਤੇਹੋਓਹੁ
ਰਸਕੋਣਹੈਜਿਸਤੇਅਸਥਿਰਜੀਵਦੇਹੋਏਹਰਿਅਨਦੇਵੋਕਿਸਕੋਤਿਆਗਕੋਕਿ
ਸਕੇਸਾਬਜੁਨਤੇਹੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹੈਉਪਰਅਵਘਟਸਰਵਰਨਵੈਬਕੈਨਬੋ
ਲੈਹਰਿਗੁਨਗਵੈਜਲਮੈਆਕਾਸਮੈਸੁਨਸਮਾਵੈਸਤਸਰਝੋਲਮਹਾਰਸਪੀਵੈ
ਭਰਪੁਰਏਕੀਕਾਰਸਭਠਉਰੇਅੇਸਾਗਿਆਨਜੁਨੈਅਬਮੋਰੇਭਰਬੀਵਾਰਾ
ਕੋਣਤਤਾਜਿਤਤਤਾਬਿਲੋਵੈਕੋਣਸੁਸਰਵਰਜਿਤਮਲਮਲਧੋਵੈਕੋਸੋਰਚੈਕੋ
ਸੋਰੇਵੈਕੋਣਸੁਕਰੈਕੋਣਸੁਗੋਵੈਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਰਾਸਚਮਨਕਾਰਨਤ
ਤਾਬਿਲੋਵੈਸੁਭਰਸਰੋਵਰਮਲਮਲਧੋਵੈਜੈਸੇਰਚੈਤੈਸੋਹੀਹੋਵੈਕਰਤਾਕਰੈ
ਸੋਈਫੁਨਿਗੋਵੈਭਰਬਰੀਵਾਰਾਕੋਨਵਰਤਨੇਮਾਜਿਤਬਿਨਸੈਕਾਮਾਕਉਨਸ
ਬਦਨਸੀਤਵੈਜਾਮਾਕੋਣਸਤਜੋਕੋਧਜਲਾਵੈਕੋਨਉਪਦੇਸਪਰਮਪਦਪਾਵੈ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਰਾਸਚਵਰਤਨੇਮਨਕਾਮਸੀਤਵੈਸਤਿਭਰਕਾਸਬਦਧੋਧ
ਜਲਾਵੈਗਗਨਨਿਵਾਸਸਮਾਧਲਗਾਵੈਪਾਰਸਪਰਸੇਪਰਮਪਦਪਾਵੈਭਰ
ਬਰੀਵਾਰਾਕੋਣਸੀਤਜੋਅਗਨਬੁਝਾਵੈਕਵਨਕਲਾਬਿਭੂਤਚੜ੍ਹਾਵੈਕੋਨਦੇਖ
ਸਹਿਜਘਰਾਵੈਕੋਣਜਤਨਕਰਨਾਦਵਜਵੈਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਰਾਗੁਰ
ਹਿਵਸੀਤਲਾਅਗਨਬੁਝਾਵੈਸੇਵਾਸੁਰਤਾਬਿਭੂਤਚੜ੍ਹਾਵੈਗੁਰਦਰਸਨਦੇਖਸਹਜ
ਘਰਾਵੈਨਿਰਮਲਬਾਣੀਨਾਦਵਜਵੈਭਰਬਰੀਵਾਰਾਕਹਾਂਗਿਆਨਰ
ਸਪੀਵੈਸਾਰਾਕੋਣਤੀਰਥਮਜਨਵੀਚਾਰਾਕੋਣਬਾਣਪੂਜੈਪੂਜਾਰਾਕੋਣਜੋਤਿ
ਜੋਤਿਜੋਧਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਰਾਅਤਿਗਿਆਨਮਹਾਰਸਸਾਰਾਤੀਰਥਮ
ਜਨਗੁਰਵੀਚਾਰਾਅਤਿਪੂਜਾਬਾਨਮੁਰਾਰਾਪ੍ਰਭੁਜੋਤਿਜੋਤਿਮਿਲਾਵਣਹਾਰਾਭੁ
ਰਬੀਵਾਰਾਕੋਣਸੁਰਸਐਰਸੀਆਭਾਉਕੋਨਸੁਤਖਤਨਿਵਾਸੀਰਾਉਕੋਨ
ਸੁਕਾਰਕਰੇਕਰਾਇਕੋਨਅਲਖਨਾਲਖਿਆਜਾਇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਰਾ
ਰਸਰਸੀਆਮਨਏਕੈਭਾਇਤਖਤਨਿਵਾਸੀਪਜਿਬਸਾਇਕਰਕਮਾਵਣੀਖਸ

ਫਜਾਇਆ ਅਥਿਗਤ ਨਾ ਬਨਾ ਲਖਿਆ ਜਾਇ॥ ਭਰਬਰੀਵਾਰ॥ ਕਿਹਉ ਪਜੈ ਕਿਹ
 ਕਹੀ ਐਵਰਾ॥ ਕਿਹ ਮਹਿ ਜੋ ਤਿਰਹੀ ਭਰਪੂਰਿ॥ ਕਿਹ ਨੈਕੈ ਕਿਹ ਦੁਰਬਤ ਵੈ॥ ਕਿਹ ਗੁਨ
 ਗਵੈ ਕਿਹ ਕਾਹਿ ਸੁਣਵੈ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਰ॥ ਜਲ ਤੇ ਉਪਜੇ ਜਲ ਤੇ ਦੁਰਾਜਲ
 ਮੇਜੋ ਤਿਰਹੀ ਭਰਪੂਰਾ॥ ਕਿਸ ਨੈਕੈ ਕਿਸ ਆਖਾਵਰਾ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਖਹ ਜੁਰਾ॥
 ਭਰਬਰੀਵਾਰ॥ ਕੌਨ ਅਤਿ ਰੌਕੋਣ ਬਾਹਰ ਹੋਇ॥ ਕੌਨ ਕਾਰਨ ਚਲੈ ਸਭ ਲੋਇ॥ ਕਹੈ
 ਭਰਬਰੀ ਨਾਨਕ ਦੇਹੁ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਬੋਲਤ ਰਹੈ ਕੌਣ ਆਧਾਰ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਰ॥
 ਅਤਿ ਰਬਾਹਤ ਏਕੋ ਸੋਈ॥ ਏਕੈ ਕਾਰ ਕਹੈ ਸੋਈ॥ ਸੁਣ ਭਰਬੀ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਵੀਚਰ
 ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰ॥ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਭਰਬਰੀ ਭੀ ਹੋਲਾ ਹੋਇ ਗਇ
 ਆਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹਜੂਰ ਹੋਈ ਹੈ
 ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਮੇਰੇ ਹਜੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਮ
 ਗਨ ਹੋਇ ਗਇ ਆਤਾ ਸਤ ਦਿਨ ਸਤ ਰਾਤੀ ਮਗਨ ਹੀ ਰਹੇ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਏ ਕੋਈ ਬੁ
 ਝਾਇ ਸਕੈ ਨਾਹੀ ਨਾਕ ਛੁਖਾਵਣ ਪੀਵਣ ਨਾ ਵਣ ਧੋਵਣ ਅਤੇ ਏਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਪੈਗ
 ਈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈ ਅਠਵੇ ਦਿਨ ਸਵਾਪਹਿਰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇਹ ਵਿਚ ਆਏ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਇ ਮਥਾ
 ਟੇਕਿਆ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿ ਆਏਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹਿਸੇ ਆਇ ਆਹੁਣ ਅ
 ਖ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਗੇ ਕਹੁਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਲਾ ਸਿੰਧੂ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਸਤ ਪਹਿਰ ਬਿਦੇ ਹੀ
 ਰਹਿ ਆ ਜਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇਹ ਵਿਚ ਆਇ ਆਤਾ ਲਗਾ ਛਿਖਾਵਣ ਲਿਖ ਭਾ
 ਈ ਪੈੜਾ ਜਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਲਕਾ ਪਰਬਤ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਚੰਦਮਾ ਭੀ ਦਿਸ
 ਆਵਣੇ ਰਹਿ ਗਈ ਆਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਚੰਦਮਾ ਨਜਰ ਨਹੀ ਆਵ
 ਦਾ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਹੋਠ ਨੂੰ ਦੇਖ ਜਾ ਮਰਦਾਨੇ ਹੋਠ ਨੂੰ ਡਿਠ
 ਤਾਂ ਚੰਦਮਾ ਹਿਠਾਂ ਦੇਖਿਆ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਚੰਦਮਾ ਪਾਸੋਂ
 ਕਿਤਨੇ ਕਉਚੇ ਆਏਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਅਸੀ ਦਸਹਰ
 ਰ ਜੋਜਨ ਆਏਹਾਂ ਤੇ ਚੰਦਮਾ ਕੋਲੋਂ ਵੋਇ ਹਜਰ ਜੋਜਨ ਆਏਹਾਂ ਉਚੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਸਭੋ ਕਿਤਨੇ ਕਹ ਜਰ ਜੋਜਨ ਆਏਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਬਰਨ ਕੀਰਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਸਭੋ ਬਵੰਜਾ ਹਜਰ ਜੋਜਨ ਆਏਹਾਂ ਤਾਂ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਭੀ ਕੋਈ ਜਾਹਿਗਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਵਡੀ ਆਜਾਹਿਗਾ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੀ ਅ

੨੭੦

ਜੇਹੀ ਆਜਾਹ ਗਾਹੈ ਨ
ਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਮੇਰ
ਧ ਮਤੁਲੀ ਉ
ਧੁਤ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਮੇਰ ਹੈ
ਗੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ਓਸ
ਹੈ ਅਤੇ ਓਹੁ ਆਪਣੀ
ਰੇ ਕਉਲਾ ਸਹੈ ਜਿਥੇ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਪਰਬਤ ਪੈ ਉਥੇ
ਬੇ ਵਤਾ ਤੇ ਆ ਅਉ
ਜਿ ਸਦਿ ਹਵਾਲੇ ਸ
ਦੇ ਅਗੇ ਮਹਾ ਦੇ ਉ
ਗਲ ਹੈ ਉਸਦਿ ਪ

ਰੂਲ ਹੈ ਤਿ ਸਦੇ ਉਪਗਨਿ ਰਿਕਟ ਕਫਤਰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦਾ ਤਖਤ ਹੈ ਅਤੇ ਆ
ਸਣ ਹੈ ਉਸ ਪਰ ਆਪਨਿ ਰਿਕਟ ਜੇਤੀ ਸੁਰੂਪ ਹੈ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਭੁ
ਰੂਜੀ ਏਥੇ ਸੁਮੇਰ ਕਿਤਨ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਤਿਹ
ਤਰਹ ਜਾਰ ਜੋਜਨ ਹੈ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜਿਸ ਪਰਤੀ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ ਉਥੇ
ਸੁਮੇਰ ਕਿਤਨ ਉਚ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਸਵਾਲ ਯੋਜਨ ਉਚ ਹੈ ਇਤਨੇ ਮੈਂ
ਕਨਾ ਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਆਣ ਕੇ ਕਹਿ ਆ ਰੇ ਮਾਈ ਮੂੰਹੋਂ ਆਗੇ ਕਹਾਂ ਅ
ਵਤ ਹੈ ਆਗੇ ਤੇ ਤੇਰੀ ਗੀਮਤਾਨ ਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਬਦ ਕਹਿ ਆ। ਮਾਈ ਹਮ
ਗੀਮਨ ਸਾਹੇ ਤੀ ਤਿਸ ਕਾ ਮੂੰਹ ਮੂੰਹਾਇਆ ਦੁਰਮਤ ਹਮਰੀ ਦਾ ਵੀ ਕਹੀ ਐਤਿਸ
ਕਾ ਕੰਨ ਫਿਦਾਇਆ ਮਾਨ ਹਮਰਾ ਦਾ ਕਹੀ ਐਸੇ ਤੋਂ ਸਬਦ ਜਲਾਇਆ ਕਹੇ
ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਭੀਗਰ ਜੋਗੀ ਤੇ ਭੀ ਜੋਗਨ ਪਾਇਆ ਕੰਨ ਪੜਾਏ ਮੰਦਾ ਪਾਈ ਜੋ
ਗਕੀ ਜੁਗਤ ਨਾਜਾਣੀ ਲਾਇ ਬਿਭੂਤ ਬੈਠਾ ਹੋਇ ਜੋਗੀ ਸਭ ਸੁਧ ਬੁਧ ਬਉਰਨ
। ਭੀ ਭਾਫੁਰੁ ਆਹਾ ਬਫੋਰੇ ਸੀ ਸੇਠੀ ਅੰਗ ਬਨਾਈ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣ ਭੀਗਨਾ ਬ
ਤੇ ਸੁਠੀ ਅਉਧਵਧਾਈ ਤਾਂ ਭੀਗਨਾ ਬਭੀ ਤੋਲਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਜਾਇ ਹੈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਉਤੁਹਾਡੀ
ਰਜਾਇ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਲਾਭ ਮਰ ਫ ਵਯੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਤ ਇਧ
ਰਕ ਆਵਣਾ ਹੈ ਹੁਨ ਦੇਖ ਜਾ ਕਹ ਜ ਲਨਗਾਇ ਕੀ ਕਹਿ ਆ ਭੁਲਾ ਮਰਦਾਨ
ਤੇਰਾ ਕਹਿਣਾ ਭੀ ਅਸਾ ਮੰਨਣਾ । ਯੁਗ ਬ ਰਹੁ ਲਠਾ ਪਰਬਤ ਨੂੰ ਰਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਉਡਾਰੀ ਥੀਤੀ ਕੂਨਾ ਪਰਬਤ ਲਾਕਰ ਬਾਖ਼ਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕਿਥੇ ਹੀ ਹੋਨਾ ਕ ਲਾਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨ ਅਸੀਂ ਕੂਨ ਪਰ
ਬਤ ਤੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਲਸਾ ਅਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋਏ ਕੂਨ ਪਰਬਤ ਕਿਤਨੇ

ਜੇਜਨਹੈ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਸਤਾਲੀਯਾਰਜੇਜਨਹੈ ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆ ਸੁਭੇਕਿ
 ਤਨੇਜੇਜਨਾਏਹਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ ਸੁਭੇਨਰਿਵੇਯਾਰਜੇਜਨਾਏਹਾਂ ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਕ
 ਰਿਆ ਸੁਮੇਰਕਿਤਨੇਜੇਜਨਹੈਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ ਸੁਮੇਰ ਛਬੀਯਾਰਜੇਜਨਰਹਿੰਦਾਹੈ ਇਤ
 ਨੀਬਾਤ ਕਹਿਦੇਹੀਸੇਕਨੀਫਾ ਸਿਧਭੀਆਇਪਹਿਚਾਗੁਰੂਜੀਹਸਿਆਮਰਦਾਨੇਪੁ-
 ਛਿਆਗੁਰੂਜੀਤੁਸੀਕਿਉਹਜੇਹੈਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ ਏਹਜੇਗੀਜੇਆਇਆਹੈਸੋਗੋਰਖ
 ਦਾਫੇਲਹੈਗੋਰਖਜਧਿਪਰਚਕਤਕਰਦਾਹੈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਜੇਤੁਸੀਮੇਨੁ
 ਆਖੋਤਾਇਸਨੁਚਰੇਗਾਟੇਕਰਮਾਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਏਥੇਚਰਿਓਗਾਟੇ
 ਕਰਨਦੀਲਨਾਈਨਹੀਏਥੇਸਬਦਦੀਲਨਾਈਹੈਇਤਨੇਮੇਕਨੀਫੇਨੇਆਇਕਰਿਕ
 ਹਿਆਸੁਣਤੋਰੇਬਾਲੇਤੁਈਹਾਂਕਿਉਕਰਿਆਇਆਹੈਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਕਨੀਫਾਹ
 ਰਾਮਾਏਹੈਨਿਰਕਾਰਕੇਦਰਸਨਤਾਈਤਾਂਕਨੀਫੇਕਹਿਆਅਰੇਬਾਲੇਅਗੇਭੀਨਿ
 ਰਕਾਰਕਾਦਰਸਨਕੀਆਹੈਕਿਅਬਹੀਆਇਆਹੈਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਸੁਣਤੋਕ
 ਨੀਹਾਹਮਆਗੇਭੀਵਸਨਕੀਆਹੈਅਬਭੀਆਇਹੈਜੇਅਗੇਨਕੀਆਹੈਤ'ਤ
 ਅਬਕਹਾਸੇਆਵਤੇਕਨੀਫੇਕਹਿਆਤੁਮਕੋਣੁਤੋਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਬਦ
 ਕਹਿਆ ਆਸਾਮਹਲਾ੧ ਨਉਹਮਾਰਾਅਚਰਜਕਹੀਐਹੈਤੇਅਚਰਜਬਾਨੀ
 ॥ਸਿਫਤਹਮਾਰੀਸਭਮੁਰਤਿਮਹਿਜੇਤਿਸਗਲਮਹਿਤਾਨੀ॥ਸੁਨਹੁਕਨੀਫਾਰਾਵਲਜੇ-
 ਗੀ॥ਸਾਤੇਜਗਤੋਤੋਦੁਆਪਰਕਾਲਿਜੁਗਨਿਰਮਲਸਦਾਅਰੇਗੀ॥੧॥ਜਾਤਹਮਾ
 ਰੀਜਤਕਤਦੇਖਹੁਨਾਨਬਚਨਹਮਾਰਾਉਪਜਨਬਿਨਸਨਖੇਲਹਮਾਰਾਸਿਉਸਰ
 ਤੀਬਿਉਹਰਾ॥੨॥ਹਰਖਸੋਗਕੀਕਾਇਆਬਾਧੀਪਾਪਪੁਨਦੁਇਸਾਖੀਕਲਾਹ
 ਮਾਰੀਜਲਬਲਪਸਰੀਜੇਤਿਸਪੁਰਨਸਾਖੀ॥੩॥ਏਕੀਕਾਰਹਮਾਰਾਖਵਿਦਜਿਸ
 ਹਮਸਜਨਿਵਾਜੇ॥ਨਾਨਕਕਹੈਕਨੀਫਾਸੁਣਤੁਸੁਰਤਸਬਦਮਿਲਗਾਜੇ॥੧॥ਕਨੀ-
 ਫਾਸਿਧਬੋਲਿਅਹਿਨਾਨਕਤੁਮਨੇਗੁਰੂਕੋਈਨਹੀਕੀਆਚਲਕੇਤੁਮਗੋਰਖਕੋ
 ਗੁਰੂਕੋਕੀਨਪਕੂਏਮੁੰਦਾਪਹਿਰੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਇਕਸਲੋਕਕਹਿਆ ਏਕ
 ਚੀਰਾਜਾਨੈਸੋਜੇਗੀ॥ਕਲਪਮਾਇਆਤੇਰਹੈਅਰੇਗੀ॥ਸੁਨਮੰਡਲਕੀਭਿਖਿਮ
 ਖਾਈ॥ਸਤਿਸਿਤੋਖਕੀਖਿਥਾਪਾਈ॥ਬਿਨਖਪਰਪਾਨੀਪੀਆ॥ਬਿਨਧਰਤੀ
 ਬਿਨਖੁਹਾ॥ਬਿਨਸਿਫੀਨਦਸਬਦਵਾਜੇ॥ਬਿਨਬਾਦਰਗਗਨਗਾਜੇ॥ਬਾਦਰੋਨ
 ਛਾਇਆ॥ਬਿਨਲੀਚਮਕਾਰਲਾਇਆ॥ਤਬਨਾਨਕਦਾਸਜੇਗਪਾਇਆ॥੧॥
 ਕਨੀਫਾਭੀਗਾਇਆਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਅਗੇਚਲੇਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਉ

੨੭੨

ਤਾਵਲਾਨ ਹੋ ਸਿਧਾ ਦਾਤਮਾਸ ਦੇਖਤਾਂ ਹਨੀਫਾ ਸਿਧ ਆਇਆ ਆਪਿਓਸ ਆਦੇਸ
 ਹੋ ਬਲੇ ਅਦੇਸ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਏਕੀਕਰਕੋ ਅਦੇਸ ਆਰ ਹਨੀਫਾ ਸਿਧ ਜੋਗੀ ਹ
 ਨੀਫਾ ਰਮਕਿਆ ਕਹਿਓਸ ਹੋ ਬਲੇ ਮੁਝੇ ਕਿਆ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਹਨੀ
 ਫਾਤੀ ਰਾਜੇ ਕੀਰਕਫਨਕਾ ਬੇਟਾ ਹੈ ਸੀਲਾ ਪੁਰ ਨਗ ਕਾ ਰਾਜਾ ਸਤਾਰ ਬਰਸਕਾ ਤੂੰ
 ਬਾ ਪਿਤਾ ਤੇਰਾ ਮਗਰਿਆ ਤੂੰ ਰਾਜ ਪਾਇਆ ਸਿਕਾਰ ਏ ਲੋਨਾਰੀਆ ਜਬਾ ਸਿਕਾਰ ਮ
 ਹਿਆ ਤੂੰ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਗੋਰਖ ਨੇ ਮੁਝੇ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਤੈਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋਗੀ ਕਉਤੀ
 ਰੂਹਾ ਦੇਹੁ ਗੋਰਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹਮਨਹੀ ਲੋਤੇ ਭੀਰਾਮ ਲਨਹੈ ਤੈਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿਉਜੋ
 ਗੀ ਜੀ ਅਹਾਰ ਮਲਨਕੈ ਸੇਹੈ ਗੋਰਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤੁਝੇ ਦਇਆ ਨਹੀ ਤੇਰੀ ਕਾਇ
 ਆ ਭੀ ਇਸੀਤਰ ਕੁਸੀਏ ਗੀ ਤੈਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਨਾ ਬਨਿਵੇ ਕਾਇਆ ਬਚੇਭੀ ਗੋਰ
 ਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋਗਕਮਾਵੇ ਤੈਨੇ ਕਹਿਆ ਕੈਸੇ ਜੋਗਕਮਾਵੇ ਗੋਰਖ ਕਾਹੇਆ ਮੂੰਡ
 ਮੂੰਡਵੇ ਤੈਨੇ ਪਗਨੀ ਉਤਾਰਕਰ ਬੈਠਾਰੀਆ ਗੋਰਖ ਨੇ ਮੂੰਡ ਮੂੰਡ ਕੈਕੰਨ ਪੜੇ ਤੁਝ
 ਕੋ ਜੋਗੀ ਕੀਆ ਤੂੰ ਸਿਧ ਹੁਆ ਤਾਂ ਹਨੀਫੇ ਕਹਿਆ ਕਿਸ ਜਾਗਾ ਮੁਝੇ ਜੋਗੀ ਕੀਆ ਬ
 ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਲੰਝੇ ਪਿਪਲਕੇ ਤਲੇ ਹਨੀਫੇ ਕਹਿਆ ਅਖੇਹ ਬਿਹਤ ਅਤਿਰ ਰ
 ਹੋ ਕੋਨਾਹੀ ਅਹੇਰਾ ਕਹੀਐ ਕੋਨ ਕੀਜਾਇ ਕੋਨ ਸੰਗਲੇਰ ਨੇ ਸਿਕਾਰਾ ਕੋਨ ਮਿਗ
 ਪਕੜ ਲਿਆਏਹਾਟਾ ਕਿਉਕਰ ਰਾਖੇਤਿ ਨਕੇਥਾਟਾ ਇਹੁ ਅਹੇਰਾ ਕਿਸਕੇਹਾ ਬਾਹ
 ਨੀਫਾ ਪੁਛੇ ਨਾਨਕ ਪਾਸਾ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚਾ॥

ਅਖੇਰ ਇਤਬਹਰਾ ਆਇਓਇਆ ਅਹੇਰਾ ਪ
 ਇਓਕੀਗਾਇਆ ਸਿਤਸੰਗਲੇਚਨੇ ਸਿਕਾਰਾ ਮਿਗ
 ਪਕੜੇ ਬਿਨਘੋਰੇਹ ਬਿਮਾਰਾ ਮਿਗ ਪਕੜੇ ਪਾਏਹ
 ਟਾਚੁਖ ੨ ਲੈਗਏ ਬਹਰਬਾਟਾਏਹੋ ਅਹੇਰਾ ਕੀਨੇਦਸ
 ਨਾਨਕਕੇ ਘਰਕੇ ਵਲਨਾਮਾ ਸੁਣਹਨੀਫਾਏਹ ਬੀਰਾਭੋ
 ਰਖਨਫਹਮਰੇਵ ਆਗਾ ਹਨੀਫਾ ਸਿਧਿ ਭੀ ਗੁਰੂਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਕੇ ਚਲਦਾਹਿ
 ਹਾ॥ ਤਬਗੋਰਖ ਨਾਬਨੇ ਗੋਪੀਚੰਦਕੋ ਭੋਜਿਆ ਗੋਪੀਚੰਦਨ ਗੁਰੂਜੀ ਕੋ ਕਹਿਆ
 ਅਦੇਸ ਅਦੇਸ ਹੋਤਪਾ ਅਦੇਸ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਆਇਪੁਰਖਕੋ ਅਦੇਸ ਗੋਪੀ
 ਚੰਦਕਹਿਆ ॥ ਕੋਣਨਾਮਕੋਣਬੰਚਨਤੁਮਚਾ ਕੋਣਰੂਪਕੋਣਬਿਖਥਾਗਾ
 ਕੋਨਮਨੋਰਥਈਹਾਂ ਆਏ ਚਲੇਤਪਾਤੁਝਨਾਬੁਲਾਏ ਕੋਨਪਨਾਇਮੁਦਾਪਠਿ
 ਰਵੇ ਗੁਰਗੋਰਖਕੇਚਰਨਲਗਾਏ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਵਾਚਾ॥ ਨਾਮਏਕੀਕਾਰਕਰ

ਤੁਹਾ ਜਾਤ ਬਰਨ ਤੇ ਰਹੈ ਨਿਰਾਹਾਰੁ ਪਵੇ ਹਨੇ ਕੀ ਨਾ ਨਿਸ ਬਾਰਾ ਅਲਖ ਨਾ ਖੁਦੀ ਮੇ
ਸਰਲ ਮਧਾਰਾ ਪਰ ਕ੍ਰਮ ਕੇ ਵਰਸਨ ਆਏ ਅਮਰ ਅਨੁਨੀ ਲੀਏ ਬੁਲਾਏ ॥ ਕੀ
ਨ ਪ੍ਰਾਨ ਨ ਮੁਢਾ ਪਾਓ ਸਭਾ ਸਿਧ ਨ ਕੋ ਚਹੀ ਲਾਓ ਏਕੰਕਾਰ ਗੁਰੂ ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਕਰੈ ਨ
ਨਕਸ਼ਾ ਗੋਪੀ ਚੰਦਾ ॥

ਤੁਹੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਦਾ
ਨੀਚੇ ਤੀਰਥ ਮੇਸਨੀ
ਕੋਨ ਹੋਊ ਪਰ ਤਲੇ ਕੋਨ
ਮਿਲੇ ਦੀਪਕ ਜਲੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ਕੋ
ਨ ਤੇ ਜਪੀਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਈਹੈ ਜੋਗ ਰਮੁਖੈ ਧਿ

ਦਰਸਨ ਮਾਨਕੀ ਨੇ ਸਭ
ਕੋਨ ਗਿਆਨੀ ਪਿਆ
ਕੋਨ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਮੇਰਾ
ਜੁਗਤ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਰਸਤ
ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਨ ਜਪੈ ਜੋ ਬਿਨ ਰਸ
ਕ ਜੀ ਕਹੈ ਗਿਆਨੀ ਸੋ
ਆਨੀ ਸੋਈ ਜੋ ਯੁਗਤ

ਨਹੀ ਗਾਵਾਵਾ ਗੁਰ ਕੇ ਵਰਸਨ ਕੀਏ ਤੇ ਸਭ ਤੀਰਥ ਨਾਏ ਕਾ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਚਰਨੀ-
ਲਾਹੀ ਆਪਗਾਵਾਏ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਿਨ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਮੇਲ
ਨਹੀ ਜਾਤੀ ਗੁਰ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਰਸਤਾ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਧੁਰ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਬਿਨ ਰੋਕ ਤੇ ਹੋ-
ਠ ਉਪਰ ਹੁਕਮ ਉਸਕਾ ਹੈ ਜਬ ਏਹ ਪਛਾਣਹੋਈ ਤਾਂ ਦੀਪਕ ਜਲ ਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਹੈ ਹੋ ਸਿਧ ਜੀ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੋਹ ਬਿਨ ਰਸਨ ਤੇ ਨਾਮ ਤਉ ਜਪੀਦਾ ਹੈ
ਤਬ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਤਪਾ ਜੀ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਕਾ ਵਰਸਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਚਲੋ ਹਮ ਸਹਿ ਜਸੇ ਆਵੇਗੇ ਤਬ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਕੋਰਿਆ
ਗੋਰ ਬਨ ਪਾਛਿਆ ਕਹੁਰੇ ਬਾਲੇ ਕਿਆ ਦੇਖਿਆ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿਆ ਪਿਤਾ ਜੀ ਓਹੁ
ਤਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਭੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਰਬਰੀ ਕੋ ਧਕਰ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਫੇਰ ਜ
ਤਾਹੈ ਗੋਰ ਬਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਉਪਦੇਸ ਕਰੇ ਭਰਬਰੀ ਆਏ ਨਾ ਆਵੇ ਸ ਆਵੇ ਸ
ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਏਕੰਕਾਰ ਕੋ ਆਵੇ ਸਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਰਬਰੀ
ਜੋਗੀ ਤੁਮ ਟੋਰ ਆਵੇਹੋ ਤਾਂ ਭਰਬਰੀ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਤਪਾ ਤੁਝੇ ਗੋਰ ਬਨ ਬਕੇ ਪਾਸ
ਲੈ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕੋ ਵਹਾ ਲੈ ਜਾਇ ਕਰ ਕਿਆ ਕਰੇਗੇ ਤਾਂ ਭਰਬਰੀ ਕ
ਹਿਆ ਕਹੈ ਮੈਂ ਮੁਢਾ ਪਹਿਰੇ ਖਿਬ ਓਢੇ ਕਬੀ ਆਗਿਆ ਭੀਗਨੀ ਕਰਨੀ ਤਬ
ਜੋਗ ਭਗਤ ਕੋ ਪਵੇਗੇ ਸੁਣੇ ਬਾਲੇ ਤੁਮਾਰੀ ਧੁਨ ਅਨਹਦ ਮੇਲੇਗੀ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਹਿਆ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦ ਮਨੈ ਮਹਿ ਮੁਢਾ ਖਿਬ ਖਿਮ ਓਢੇ ਢਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ

੨੭੪

ਲਾ ਕਰਮਾਨੋ ਸਹਜ ਜੋਗ ਨਿਧ ਪਾਵਉ ਬਾਬਾ ਜੁਗਤ ਜੀਉ ਜਗਹ ਜੁਗ ਜੋਗੀ ਪਰਮਤ
ਤਮਹਿ ਜੋਗੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਇਆ ਗਿਆਨ ਕਾਇਆ ਰਸ ਭੋਗੀ। ਭਰ
ਬਰੀਵਾਰ। ਏਕਹਾ ਬਸੇ ਪਾਤ੍ਰ ਦੇਵੇ ਦੇਵੇ ਡੰਡਾ ਅਕਲ ਬਿਭੂਤ ਲਗਾਵੇ ਤ
ਮੋਕੇ ਏਹੁ ਪਿਥ ਭੁਤ ਦੇ ਨਾਨਕ ਦਰ। ਪਾਤ੍ਰ ਟੀਚਾਰ ਗਿਆਨ ਮਤ ਡੰਡੇ ਵਰਤਮਾਨ ਬਿਭੂਤ
ਹਰਿਕੀਰਤ ਰਹਿਚਾ ਸਹਮਾਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪੀਥ ਅਤੀਤੀ। ਭਰਬਰੀਵਾਰ। ਆਪ
ਨੇਨ ਗਾਇਤਾਵਉ ਆਸਨ ਛੀਨੈ ਬਾਦ ਬਿਬਾਦੀ ਸਿੰਛੀ ਦੇਉ ਮੁਖ ਬੈਠ ਬਜਵੇ ਸੁਨੀਏ ਨਾਦ
ਅਨਾਦੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਰ। ਸਿਵਨਗੀ ਮਹਿ ਆਸਣ ਬੈਸਉ ਕਲਪਤਿ ਆਗੀ
ਬਾਦੀ ਸਿੰਛੀ ਸੁਰਤਿ ਸਦਾ ਧੁਨਿ ਸੋਹੈ ਨਿਸਰਿਨ ਪੂਰੈ ਨਾਦੀ। ਭਰਬਰੀਵਾਰ। ਸਗ
ਰੀ ਸਿੰਛੀ ਦਿਸੁ ਦਿਖਵੈ ਐਸੀ ਜੋਤਿ ਜੁਗਾਦੀ। ਲਿਵਲਾਗੀ ਕਬਟੁਟ ਨਜਵੈ ਪਾਨ ਪੂਰ
ਨਾਪਦ ਪਾਦੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਰ। ਸਗਲੀ ਸੀਨੀ ਅਜੋਤਿ ਨਿਰਾਰੀ ਨਾਨਾ ਬਰਨ

ਲਨ ਅਨੇਕੀ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਭਰਬਰ ਜੋ
ਗੀ ਪਰਬੁ ਹਮਲਿਵ ਏਕੀ ਫਿਰ ਭਰਬਰੀ ਕ
ਹਿ ਆਚਲੇਤ ਪਾਜੀ ਈਹਾਂ ਤੀਕ ਪਹੁੰਚ ਕੇਕ
ਜੇ ਖਾਲੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਭਾਗੁ ਜੀ ਨੇ ਸਬਦ ਕਹਿ
ਆਸਮ ਹਲਾ ੧ ਖਾਲੀ ਸੋਕਰਤ ਚਨਜ
ਨੈ ਆਪਨਾ ਆਪਨਾ ਕਬਹੂੰ ਪਛਾਨੈ ਸੁਣ
ਸਿਧਤ੍ਰਿ ਭਰਬਰ ਜੋਗੀ ਗੋਰਖ ਭੋਟ ਨਹੇਇ ਅਰੇਗੀ। ਰਾਜ ਛੇ ਡੁਕੇ ਜੋਗੀ ਹੁਏ ਮਮਤ
ਮੋਹਨ ਅਜਹੂੰ ਮੁਏ ਮਮਤ ਉਪਜੀ ਅਉਧਵ ਪਾਈ ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਕੀ ਮਾਤਿ ਨਹੀ ਪ
ਈ। ਨਾਨਕ ਕੋ ਲੇਤਤ ਬੀਚਾਰਾ ਮੂਡੁ ਮੂਡਾ ਏਨ ਪਾਇਓ ਪਾਰਾ ॥੪॥੧॥ ਭਰਬਰੀ
ਕਹਿਆ। ਏਹੁ ਪਿਆਲਾ ਨਾਨਕ ਪੀਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਮਨ ਹੋਵੀ ਪੀਉ। ਇਸ ਮਰ
ਪੀਤੇ ਤੇ ਕਰੀਏ ਭੋਗ। ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਅਰੇਗਾ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਚਿਤ ਵਨੀ ਨਰਹਤੀ।
ਲਿਵਲਾਗੀ ਹਿਰਦੇ ਗਾਰੇ ਸੇਤੀ। ਰੂਖ ਪਿਆਸ ਨਕੋਈ ਵਿਆਪੋ। ਬਿਨਸ ਜਾਇ ਸਭ
ਤੀਨੋ ਤਾਪੋ। ਭਰਬਰ ਬੈਲੈ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ। ਇਸ ਮਦ ਪੀਤੇ ਬਲਾਇ ਸਭ ਛੇਦੀ।
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਰ। ਗੁਰੂ ਕਗਰ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਕਰਧਾਵੇ ਕਰਕਰ ਟੀਕ ਸ
ਪਾਈਐ। ਭਾਨੀ ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪੋਚਾਇਤ ਬਿਧ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਈਐ ॥੧॥ ਬਾਬਾ
ਨਮਤ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਪੀਵੈ ਸਹਿਜ ਰੀਗਰ ਚੁਰਹਿਆ ਅਹਿ ਨਿਸਬਨੀ ਪ੍ਰੇਮਾਲਿ
ਵਲਾਗੀ ਸਬਦ ਅਨਾਹਦ ਗਹਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ। ਗੁਰਕੀ ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ

ਪੀਵਤਹੀ ਪਰਵਣੁ ਭੁਇਆ ਹਰਿਦਰਸਨਕਾ ਪੀਤਮੋ ਵੈ ਮੁਕਤ ਬੇਕੇ ਤੇ ਕਰੈ ਧੀ ਆਸ ॥
 ਚਾਅਪਿਪਿਆਲਾ ਸੁਰਾਤਿ ਸਹਿਪਿਆਏ ਜਿਸਨ ਵਰਿਕਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਕਾਵਾ ਪਰਿਹੈ ਕੈ
 ਆਮਦੁ ਠੇਭਾਵ ਪਰੈ ॥੩॥ ਸਿਫਤੀ ਗਤਾ ਸਦਾ ਬੈਰਗੀ ਜੁ ਐ ਜਨਮਨ ਹਰੈ ॥ ਕਰੈ ਨਾਨਕ ਸੁ
 ਟੁਰ ਬਰਜੇਗੀ ਖੀਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੈ ॥੪॥੧॥
 ਭੁਰਬਰੀਵ ਜੀਵਨੀ ਭੀ ਹਉਲਾ ਹੋਇ ਗਾਇਆ
 ਫੇਰ ਭੂਤਵੇ ਸਿਧ ਨੇ ਆਇ ਕੇ ਕਹਿਆ ਰੇ ਬਾਲੇ
 ਆਸਾ ਮਹਾਦੁਖੀ ਨਿਰਾਸਾ ਪਰਮ ਸੁਖ ਆਸਾ
 ਨਿਰਾਮ ਭੂਰਵੇ ਸੁਖ ਸੇਵੀਤੀ ਪਿਗਲਾ ॥ ਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕ ਵਾਰਾ ॥ ਆਸਾ ਸੁਖ ਹਮਚੀ ਕਹੀ
 ਐ ਨਿਰਾਸਾ ਦੁਖ ਅਪਾਰੀ ਬਿਨ ਆਸਾ ਗੁਰ ਦੇਵ ਨ ਮਿਲੈ ਬੇ ਨ ਮਿਲੈ ਬੇ ਕਰਤਾਰੀ
 ਤਵੇ ਸਿਧ ਵਾਰਾ ॥ ਚਲ ਰੇ ਬਾਲੇ ਤੁਝੇ ਗੋਰਖ ਕੇ ਪਾਵਲਗਾਵੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰ
 ਹਿਤ ਹੋਵੇ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਵਾਰਾ ॥ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਅਉਧਵ ॥
 ਈਹੋ ਆਪਨੀ ਸਿਧਨਾ ਬਜਤੀ ਪੁਕਾਰੇ ਹਮਰੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਕਾਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈ ਸੁਣ
 ਭੂਤਵੇ ਅਤਿ ਕੋਵੇ ਹਰਿ ਰੇਗੀ ਭੂਤਵਾ ਭੀ ਫਿਰ ਆਇਆ ਫੇਰ ਲਹੁਰੀ ਪਾ ਆਇਆ
 ਆਵੇਸ ਆਵੇਸ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਵੇ ਪੁਰਖ ਕੋ ਆਵੇਸ ਲਹੁਰੀ ਪੇਕ
 ਹਿਆ ॥ ਹਾਟੀ ਬਾਟੀ ਕਹਾਤਿ ਆਗੀ ਕਿਉ ਤਿ ਆਗੇਵਣ ਜਾ ਬਿਵਹਾਰਾ ਕਹੇ ਕਉ
 ਉਦਿਆਨੀ ਹੁਏ ਕਿਉ ਛੋਠੇ ਮਤਾ ਪਸਾਰਾ ॥ ਲਹੁਰੀ ਪਾ ਗੋਰਖ ਪੁੜਕਹਿ ਦਾਹੈ ਸੁਣਨ
 ਨਕਤ ਪਾ ਜਿਹ ਕਾਰਣ ਤੁਮ ਭਰਮ ਭਟਕਤ ਸੇਹੈ ਅਗਮ ਅਗਾਧਾ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕ ਜੀਵਾਰਾ ॥ ਹਾਟੀ ਬਾਟੀ ਸਹਿਜ ਕਮਾਈ ਸਹਿਜੇ ਬਣ ਜਬਿਉ ਹਾਰਾ ਸਹਜੇ ਹੀਉ
 ਵਿਆਨੀ ਹੁਏ ਸਹਜੇ ਮਤਾ ਪਸਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਅਉਧੁਤ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਪੂਤਾ ॥ ਸੁਣ ਲ
 ਹੁਰੀ ਪਾ ॥ ਆਪਨੀ ਰੰਜਨ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਲੇਹਾਂ ਤਿਸ ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਨੇ ਤਾਂ
 ਲਹੁਰੀ ਪਾ ਭੀ ਗਇਆ ॥ ਗੋਰਖ ਨੇ ਪੂਛਾ ਕਿਉ ਰੇ ਬਾਲੇ ਤਾਂ ਲਹੁਰੀ ਪੇਕਹਿਆ
 ਨਾ ਬਜੀ ਚਹੁ ਤੇ ਕਹੀ ਅਟਕਤਾਨਹੀ ਪਾਸੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤ
 ਪਾ ਭਾਪੁ ਜਨੇ ਲਾਇਕ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪੂਤ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੈਂ ਜਾਣਵਾ
 ਹਾਂ ਪਰ ਇਨ ਸਿਧੋ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਉਤਰਨੇ ਦੇਹ ਫੇਰ ਚਰਪਟਨਾ ਬਜੇਗੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾ
 ਸ ਆਇਆ ਆਇਕਰ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀਨੂੰ ਆਖਿਓਸ ਆਵੇਸ ਹੋ ਬਾਲੇ ਆਵੇਸ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਵੇਸ ਹੋ ਚਰਪਟਨਾ ਬਜੇਗੀ ਏਕੰਕਾਰ ਕੇ ਆਵੇਸ ਹੋ

੨੭੬

ਚਰਪਟ ਨੇ ਕਹਿਆ॥ ਕੌਨ ਸੂਤ ਕੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰੇ ਚਲਤੇ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਜਨਾ ਖਟਤੁ ਲਾ
 ਈ ਕਹਾ ਬਿਛਾਈ ਬਿਸਰਾ ਮਕਹਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਚਰਪਟ ਕਹਿਆ ਏਹਾ ਗਿਆਨ ਕਹੈ ਹੋ
 ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਰਾ॥ ਆਸਨ ਬੈਸਨ ਕਾਇ
 ਅਭੀਤਰਨਾ ਮਹਮਾਰ ਭੋਜਨਾ ਖਿਮਾ ਸੂਤ ਕੇ
 ਕਪੜੇ ਪਹਿਰੇ ਚਲਤੇ ਫਾਈ ਜੋ ਜਨਾ ਖਟਤੁ
 ਲਾਈ ਦਸਵੇਦੁ ਆਰੇਤ ਹਾਂ ਕਰੇ ਬਿਸਰਾ ਮਾ
 ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸੁਣ ਚਰਪਟ ਨਾ ਬਾਐ ਸਾਕ ਬੋ
 ਗਿਆਨਾ ਚਰਪਟ ਨਾ ਬਭੀ ਫਿਰ ਗਿਆ ਜਾ
 ਇ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਕੋ ਕਹਿ ਓਸ ਸੁਣੇ ਨਾ ਬਸੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਪੂਰਨ ਜੇ ਗੀ ਸਰਹੈ ਗੋ
 ਰਖ ਨਾ ਬਕਹਿਆ ਹਾਂ ਚਰਪਟ ਨਾ ਬਜੀ ਮੈ ਜਾਣਤਾ ਹੋਂ ਫੇਰੈ ਝੰਗ ਨਾ ਬਨੇ ਕਹਿਆ
 ਮੈ ਜਤਾ ਹੋਂ ਦੇਖ ਓਹ ਕੈ ਸਾਕ ਹੈ ਤਮ ਕਕੇ ਆਇਆ ਆਇਕੇ ਆਦੇਸ ਆਦੇਸ ਕ
 ਰ ਕਹਿ ਓਸ ਹਾਥ ਫੌਰੀ ਮੁਖ ਮੈ ਬਾਤ ਕੌਨ ਰੇ ਬਾਲੇ ਤੁਕੌਨ ਹੈਂ ਆਪਨਾ ਨਾਮ ਬਤਾ
 ਓ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈ ਸੁਣ ਰੇ ਭਉ ਦੂਹ ਮਾਰਨਾ ਉਏ ਕਕਿ ਰਕੀ ਅਹੈ ਬਨਾ ਉਏ ਤੁਭੀ ਭੁਲਾ
 ਹੋਰਖ ਭੁਲਾ ਅਉਧਵ ਪਾਈ ਮਨ ਮਹਿ ਭੁਲਾ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਨਾਨਕ ਨਾਉਂ ਆ
 ਪਨੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਲ ਬਲ ਜਾਉ ਝੰਗ ਨਾ ਬਵਾਰਾ॥ ਬਿਨ ਰਿਕਨਾਈ ਦੀ ਪਕਜਲੈ
 ॥ ਬਿਨਾ ਦੁਪਾ ਕਿਉ ਬਾਲ ਕਪਲੈ ॥ ਬਿਨਾ ਧਨ ਖ ਕਿਉ ਤੀਰ ਚਲਾਵੈ ॥ ਬਿਨਾ ਚਰਨ
 ਕਿਉ ਨਗਾ ਜਿਧਾਵੈ ॥ ਝੰਗ ਪੁਛੇ ਸੁਣ ਰੇ ਬਾਲੇ ॥ ਬਿਨ ਬੀਜੀ ਕਿਉ ਖੁਲੈ ਤਲੈ ॥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਵਾਰਾ॥ ਉਲਟੇ ਕਉਲ ਦੀ ਪਕਜਲੈ ॥ ਲਿਵਲਾਗੀ ਤਬ ਬਾਲ ਕਪਲੈ ॥
 ਮੁਹਤਬਾ ਪੀਤਾ ਤੀਰ ਚਲਾਵੈ ॥ ਗੁਰਕਾ ਬਚਨ ਲੇਨ ਗਾ ਸਿਧਾਵੈ ॥ ਬੋਲੈ ਨਾਨਕ ਸੁ
 ਣ ਝੰਗ ਬਾਲੇ ॥ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਨੀਤਾਂ ਖੁਲੇ ਤਾਲੇ ॥ ਝੰਗ ਨਾ ਬਭੀ ਬਹੁਤ ਸਰਮਿਦਾ ਹੋ ਕੇ
 ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਝੰਸੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਹੈ ਤੇਰੇ
 ਅਗੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀ ਠਹਿਰ ਸਕਦਾ ਜੀ ਰਤੇ ਹੀ ਭਸਮ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦ ਨਿਆ ਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਏਤਾ ਹੀ ਵਡਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇ ਅਹੈ ਬਿ
 ਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਾਡੀ ਦਿਸਟ ਤਲੇ ਕਾਈ ਨਹੀ ਆਵਦਾ ਅਤੇ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ
 ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਬੀਤ ਗਏ ਹੈਨ ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਧ ਭਗਤ ਵਡੇ ਵਡੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਬਣਾ
 ਏ ਹੋਏ ਜਤਨ ਕੇ ਹੈਨ ਪਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਦਰਸਨ ਦੇਹ ਦਿਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀ ਹੋਇ ਆਪ
 ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਿਚ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਭਗਤਾ ਦਿਚ ਏਦ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮਰਦ

ਨਾ ਅਸਾਨੂੰ ਹੀ ਕਰਤਾਰ ਏਥੇ ਲਿਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਭੀ
ਚਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਚਲਦੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਮੀਨਾ ਪਰਬਤ ਨੂੰ ਚਲੇ ਸੋਲਾਹ ਜਰ ਜੋਜਨ ਲਿਖਕੇ ਮੀਨਾ ਪਰਬਤ ਉਤੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਮੇਰ ਕਿਤਨ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਵਸਹ ਜਾ
ਰੋ ਜੋਜਨ ਹੈ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਐਸਾ ਕੌਨ
ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਓਹੁ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸ
ਦੇ ਆਸਰੇ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਕੋ ਸਤਾ ਦੇ ਗਹਿਆ ਹੈ ਜਹਾਂ ਤਕ ਸਰਬ ਪਉ
ਣ ਪਾਣੀ ਹੈ ਉਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਹੀ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਚ ਹੈ ਅਗਨੀ ਮਿਟੀ ਉਸ ਦੇ ਕਹੇ ਵਿਚ ਹੈ
ਸਾਨੂੰ ਭੀ ਉਸੀ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸਤਿ ਆਵਰਤ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹੁ ਜੋ ਬਾਬਾ ਜਿਵ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਰੰਗ ਕੇਹਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦਾ

ਆਸਣ ਕਿ ਬੈਠੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਸ ਦਾ ਰੰਗ ਲਾਲ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਲਾਲੀ ਨ
ਲ ਹੋਰ ਲਾਲੀ ਲਗਦੀ ਨਹੀ ਤੇ ਉਨ ਦੇ ਰੋਮ
ਸੁਵਰਨ ਰੰਗ ਦੇ ਹਨ ਓਨ ਰੋਮ ਨਾਲ ਸੋਨਾ
ਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਦੇਖਦੇ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਰਸ ਨਾ ਬੀਝੇ
ਲਦਾ ਭੀ ਨਹੀ ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚੋਂ ਏਹੋ ਆਵਾਜ
ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਗਹਰ ਗਭੀਰ ਗਹਰ ਗ
ਭੀਰ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਧੰਨ ਹੈ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਬਿਨਾ ਏਹੁ ਨਿਸਾ ਕੌਣ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਪ
ਰਜੀ ਹੁਣ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਜਿ ਸਿ
ਧਮੰਡੁਲੀ ਵਿਚ ਵੀ ਚਰਹੇ ਦਾ ਹੈ ਦੇਖ ਕਾਈ ਸਾਇਤ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਸਿਧਮੰਡੁਲੀ ਨੂੰ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿਉਂ ਰੋਸਿਓ ਸਿਧ ਰਨਾਥ ਨੇ
ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਨਾ ਬਜੀ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਵ ਉ ਗੋਰਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸਿਧ ਰਨਾ
ਥ ਕੁਛ ਬੋਲ ਨਕੀ ਸਕਤ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਧ ਰਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਹੈ
ਗੋਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜਾਵੇ ਨਾ ਬਜੀ ਸਿਧ ਰਨਾਥ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਪਾਸੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾ
ਸ ਆਇਆ ਕਹਿ ਓਸ ਮਾਈ ਮੁੰਡੇ ਆਏ ਸ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ਓਨ ਹੀ ਹੋਣ
ਵਿਚ ਮੁਸਕਾਇਆ ਫੇਰ ਸਿਧ ਰਨਾਥ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮਾਈ ਮੁੰਡੇ ਬੋਲਤਾ ਕਿਉਂ ਨਾ

੨੭੮

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ — ਹੀ ਮੁੰਡਾ ਗੋਰਖ ਕਹੀਐ ਜਿਸਨੇ ਤੁਝੇ ਅਕਲ ਨਹੀ ਦਿਤੀ ਹਾਥ
ਫੇਰੇ ਨੀ ਕੀਨੀ ਭੰਡਾ ਬੁਰਤ ਬੁਧ ਮਭ ਛੀਨੀ ਮੁੰਡਾ ਮੁੰਡਾ ਇਕਰ ਗੋਤ ਲਜਾਇਓ ਤੇ
ਭੀ ਜੋਗਨ ਪਾਇਆ ਕਿਉਂ ਸਮਝ ਗਾਇਕੇ ਜਨਮ ਬਿਰਥਾ ਗਵਾਇਆ ਗੁ

ਰਨ ਨਕ ਜੀ ਕਹੈ ਸਿਘਰਨਾ ਬਤੁ ਪਾਣੀ ਮੇਂ ਰੂਪੁ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਰੰਨ ਵਿਲਲੀ ਜਾਣਿਆ
ਤੈਂ ਤੂੰ ਬੂਤੁ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸਿਘਰਨਾ ਬਸਰੀ ਮਿਦਿਹੋ ਬੋਲਿਆ ਕੇਹਨੀ ਜੁਗਤ ਕਾਮਗਵਾਇ
ਆਕਵਣ ਜੁਗਤ ਮਾਇਆ ਤਿਆਗੀ ਕੋਧ ਕਿਸਤਰਾ ਜੀਤਾ ਅਤੀਤ ਕਿਸਤ
ਰਾਭੁਏ ਤੇ ਲੋਭ ਕਿਸਤਰਾ ਛੁਡਿਆ ਕਵਨ ਜੁਗਤ ਤੇ ਕਾਲ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਕਵਨ ਜੁਗ
ਤ ਤੇ ਮੋਹ ਨਹੀ ਦਿਆ ਪੈਰੀ ਕਥ ਕਿਸਤਰਾ ਨਹੀ ਤਪਾਵਦਾ ਸਿਘਰਨਾ ਲਾਮਹੈ ਕ
ਹੈ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੈ ॥

ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਕਾਮਗਵਾਇਆ ਸਬਦ ਕੀ ਜੁਗਤ ਸੇ ਮਾਇਆ ਤਿਆਗੀਹੈ
ਸਤਿ ਆਈ ਜੋ ਕੋਧ ਜੀਤਾ ਲਿਆ ਹੈ ਤਿਨੇ ਗੁਨ ਮਿਟ ਗਏ ਤਾਂ ਅਤੀਤ ਹੋਏ ਸਿਤਾਦ
ਸੰਗ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਲੋਭ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਸਿਮਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕਾਲਟਲ
ਗਿਆ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਏਕ ਦੇਖਿਆ ਮੋਹ ਦੂਰ ਹੋਆ ਸਭ ਕੀਰੇ ਨਹੂਏ ਤਾਂ ਰਿਕਾਰ ਦੂ
ਰਹਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੈ ਜੁਣ ਸਿਘਰਨਾ ਬਫੇਰ ਸਿਘਰਨਾ ਬੋਲਿਆ
ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਕੇਹਨੀ ਜੁਗਤ ਕਰਠਹਿ ਰੇਹੋ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਕੈਸੇ ਪਹੁੰਚੇਗੇ ਓਹੁ ਕੌਨ ਜੁ
ਗਤ ਹੈ ਦਰਠਾਕ ਨਾਪਵੈ ਕਿਸ ਜੁਗਤ ਸੇ ਮੇਲ ਮਿਲੇਗੇ ਸਿਘਰਨਾ ਬਪੂਛੇਹੇ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਅਤਿਰਬਾਹੋਰੇ ਗਿਦਮਗੀਦੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਰਾ ॥ ਮਾਨਤਿ
ਆਗਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਠਹਿਰੇਹੈ ਗੁਰਕਿਰਪਾ ਤੇ ਦਰਬਾਰ ਪਹੁੰਚੇ ਹਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਦਰ
ਠਾਕ ਨਾਪਕੁ ਤੀ ਹਰਿ ਕੇ ਸਤ ਸੰਗ ਨੇ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏਹੈ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੈ
ਸਿਘਰ ਅਪੇਤੁ ਮ ਅਤਿਰਬਾਹੋਰੇ ਗਿਦਮਗੀਦੇ ਤਾਂ ਸਿਘਰਨਾ ਬਸਰੀ ਮਿਦਿਹੋਇਆ ॥

ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਥੇ ਵਡਾ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੇ
 ਹਾ ਤਮਾਸਾ ਭਿਠਾਹਈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਪਹਾੜੁ ਜੋਹੋ ਸੋ ਏਹੁ ਕੇਹੀ ਅ
 ਲਾਹਿਰਾਂ ਦੇਵਾ ਹੈ ਨਹੀ ਜਾਪਦਾ ਜੋ ਸੋਨ ਹੈ ਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰੁਪਾ ਹੈ ਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੋ
 ਤੀ ਹੋਨ ਮਕਿ ਹੀਰਾ ਪੀਨਾ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ ਹੈਨ ਏਹੁ ਪਹਾੜੁ ਦਾ ਕੁਛ ਮਛੀ ਮਨਹੀ ਹੋਇ
 ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਮੀਨਾ ਪਰਬਤ ਏਹੋ ਸੇਵਾ ਸੱਤੇ ਕਹੀਦਾ ਹੈ
 ਇਸਦੇ ਉਤੇ ਕੁੰਦਰਤੀ ਮੀਨਾ ਕਾਹੀ ਹੋਈ
 ਰੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੋ ਸੁਮੇਰਤੇ ਤਾਂ ਬਾਏ ਜੀ ਕ
 ਰਿਆ ਉਤਾਵਲਾ ਨਹੋਹੁ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਗੋਰ
 ਖਨੇ ਮੰਗਲਨਾਥ ਕੋ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਜਾ
 ਓ ਮੰਗਲਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਵੇਖਣੇ ਭੁਜਦੇ ਹੋ ਕਿ ਝਗੜਾ ਕਰਨੇ ਕੋ
 ਭੁਜਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨੇ ਕੋ ਭੁਜਦੇ
 ਹੋ ਗੋਰ ਖਨਾਥ ਕਹਿਆ ਹੋ ਨਾਥ ਜੀ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀ ਅਵੇ ਸੋ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ
 ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮਭੀ ਪੂਰਨ ਜੋਗੀ ਸਰੋਹੇ ਵੇਹੁ ਭੀ ਪੂਰਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਦੇਖਣਾ
 ਖੋਜਣਾ ਕਿ ਆ ਹੈ ਇਕ ਬਾਰ ਖੋਜਿਆ ਦੇਇ ਬਾਰ ਖੋਜਿਆ ਕਹੋ ਤੋ ਬਲਾਇ ਲਿ
 ਆਵਰਾਹੋ ਤਾਂ ਗੋਰ ਖਨਾਥ ਕਹਿਆ ਐਸੀ ਤਰਾ ਲਿਅਵੇ ਜੋ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਕਰਾਮਾ
 ਵੇ ॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇਵਕ ਤਿਸ ਕੋ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਤੇਨ
 ਵਹੋਇ ਜੇ ਆਪ ਜੈ ਸਾਹੋਇ ਯਾ ਆਪ ਤੇ ਉਚਾਹੋਇ ਤਾਂ ਓਹ ਸੇਵਕ ਕਿਉਂ ਕਰਹੋ
 ਤਾਹੈ ਉਸ ਕੋ ਆਗੇ ਨੀਵ ਚਲੀਏ ਅਰ ਓਹ ਆਪ ਨੇ ਰਿਤ ਮੇਂ ਸਮਝ ਕਰ ਨਿਵ ਚ
 ਲੇ ਅਰ ਜੇ ਆਪ ਸੇ ਉਚਾਹੋਵੇ ਉਸ ਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਆਵੇ ਤੋ ਨਿਵੇ ਨਹੀ ਤੋ ਨ ਭੀ ਨਿਵੇ ਤੁ
 ਮਾਰੇ ਕਹੇ ਮੈ ਜਾਤਾਹੋ ਗੋਰ ਖਨਾਥ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮੰਗਲਨਾਥ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਤੁਸਾ ਕੁਛ
 ਸਮਾਝਿਆ ਹੈ ਪੁਪੁ ਨਾਥ ਤੋ ਬੋਲਤਾ ਹੀ ਨਹੀ ਚਰਪਟ ਨਾਥ ਸਭੁ ਨੇਕਾ ਏਕ ਜੈ ਸਾ
 ਹੈ ਹੋਰ ਸਭੁ ਬੇਸੁਪੇਨੂੰ ਹੈ ਤੁਮਾਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਤੇਜਏ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਕਹਿਆ ਆਵੇਸ ਆਵੇਸ ਨਾਨਕ ਤਪ ਜੋਗੀ ਸਰ ਭੁਲਾ ਕੀ
 ਆਟਰ ਸਨਦੀ ਆ ਚਿਰਤਾ ਰਬ ਕੀ ਅਧੀਰੀ ਸੇਵ ਗੋਤਾ ਵੀ ਏਹੁ ਮਹੋ ਕਹਿ ਕਰ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕੋ ਹਾਥ ਲਾਵਨੇ ਨੂੰ ਦੋਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਤਿਰਜਾਮੀ ਤਿਸ ਕੁ ਭਾ

੨੮੦

ਵੇਖਕਰਮਗਿਲਨਾਬਕੇਹਾਬਪਕੜਲੀਏ ਆਪਨੇਹਾਬਮਗਿਲਨਾਬਕੇਪੈਰਾਪੁ
 ਰਖੇਮੁਹੋਭੀਬਚਨਕਹਿਆ ਆਦੇਸਏਕੰਕਾਦਕੋ ਆਦੇਸ ਆਉਮਗਿਲਨਾਬਪੁ
 ਰਨਜੋਗੀਸਰ ਮਗਿਲਨਾਬਕਹਿਆ ਤਪਜੀਤੁਮਕੋਣਮਨੋਰਥ ਆਏਹੋਗੁਰੂਜੀ
 ਕਹਿਆਤੁਮਾਰੇਦਰਸਨ ਕੋਆਏਹੈਤਾਂਮਗਿਲਨਾਬਕਹਿਆਤਪਜੀ
 ਨਜੋਤੁਮਦਰਸਨਦੀਆ ਹਮਾਰੇਪੈਨਭਗਹੈ
 ਭਲੀਮੇਂਦਰਸਨਲੇਵੇਅ ਅਬਚਲੇਸਿਧਮੀ
 ਯਾਭੁਲਾਮਗਿਲਨਾਬਜੀ ਤੇਦੇਹੋਗੁਰੂਜੀਕਹ
 ਸਹਿਜਾਸਿਉ ਆਵਤੇਹੈਮੀ ਤੁਮਚਲੋਹਮਭੀ
 ਭੁਲਾਤਪਜੀਤੁਮਾਰੀਰ ਗਲਨਾਬਕਹਿਆ
 ਜੇਤੁਮਕਹੋਤੇਈਹਾਂਤੁਮਾਰੀਭੁਗਤਲਿਆਵੈ ਤਉਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੇ
 ਮਗਿਲਨਾਬਜੀਹਮਕੋਭੁਗਤਤੁਮਾਰਾਭਾਉਸੁਪਸੀਨਕੀਆ ਆਤਮਰਾਉਸਾਂਤ
 ਭਈਜਬਦਰਸਨਪਾਏਆ ਦੇਖਤਹੀ ਆਤਮਆਘਾਇਆ ਸੁਣਮਗਿਲਨਾ
 ਬਏਹਬਾਤਹਮਾਰੀਹਮਰਾਤੁਮਰਾਏਕ ਅਧਾਰੀ॥ ੧॥ ਮਗਿਲਨਾਬਾਫਿਰਗ
 ਇਆ ਪਰਆਪਭੀਖੁਸੀ ਹੋਇਗਇਆ ਅਰਗੁਰੂਜੀਕੋਭੀਖੁਸੀਕਰਗਿਆ
 ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਏਹੁਕੋਈ ਅਰਚਜਜੋਗੀਹੈ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮਰ
 ਦਾਨਭੋਖਾਵਿਰ ਸਭੇਇਕੋਜੇਹੇਨਾਹੀਹੁੰਦੇਕੋਈਪੁਰਨਕੋਟਮਧੇ ਹੁੰਦਾਹੈਇਕ ਅੰਧ
 ਨਹੀਤਾਂਭੋਖਾਧੁਤਹੁੰਦੇਹੈਨ ਅਤੇਜੇ ਸਭੇਪੁਰਨਕੋਟਨਤਾਂਸਭਾਹੀਸਿਸ੍ਰਉਧਰਜ
 ਦੈਪਰ ਪੁਰਨਤਾਂਕੋਈਇਕ ਅਧਹੀ ਹੁੰਦਾਹੈ ਅਗਜਿਸਤੇਪੁਰਨਕ੍ਰਿਪਾਹੁੰਦਾਹੈ
 ਅਤੇਜਿਸਦੀਵਰੀਆਵਦੀਹੈ ਸੋਈਪੁਰਨਹੁੰਦਾਹੈਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆ ਗੁਰੂਜੀ
 ਹੁਣ ਅਗੇਚਲੋਤਾ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਸੰਭੂਨਾਬਇਕਸਿਧਹੈ ਓਭੀਆਪਕੋਬ
 ਹੁਤ ਬਹੁਤਛਿਕਦਾਹੈਜਦ ਓਹਫਿਰਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂਚਲਦੇਹਾਂ ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁ
 ਰੂਜੀਓ ਮਗਿਲਨਾਬਪਾਸੇਭੀਵਧੀਕਹੈ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨ ਮਗਿਲਨਾ
 ਬਸਿਧਾਵਿਚਨਾਹੀਭੋਖਾਸਿਧਾਦਾਹੈ ਪਰਹੈਸਤਿਗੁਰੂ ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆ ਗੁਰੂਜੀ
 ਸਤਿਗੁਰੂਹੈਤਾਂਗੋਰਖਦਾਸਿਖਕਿਉਹੋਇਆਹੈਜੋਗੀਆਦਾਭੋਖਾਕਿਉਲੀਤਿਸ
 ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨ ਉਸਨੂੰਗੋਰਖਹੀਮਿਲਗਇਆਸੀਜਿਸਨੂੰਕਰ
 ਤਾਰ ਆਪਨੀਵਲਛਿਕਲਏ ਤਾਂਕਿਸੇਦਾਕਿਆਚਾਰਾਹੈਜੋਮਨੇਕਰਸਕੈਓ

ਭਾਵੇਂ ਦਾਸਾਹਿਬ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਨ ਜਰਕਰਤਾਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਬਖਸੀ ਹੈ
 ਤਿਚਰਾਨੂੰ ਸਿਭੁ ਨਾ ਬਢੀ ਆਇਆ ਪਰਕਿਹਤਰਾ ਆਇਆ ਇਕਮੁੜਾ ਇਕ ਫਰੁ
 ਆਬੈਰਾਗਣ ਲੈ ਆਇਆ ਆਵਦਾ ਹੀ ਕਹਿਓਸ ਆਵੇਸੋਰੇ ਬਾਲ ਆਵੇਸ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਵੇਸ ਏਕੰਕਾਰ ਕੋ ਆਵੇਸ ਆਓ ਸਿਭੁ ਨਾ ਬਜੋਗੀ।
 ਸਿਭੁ ਨਾ ਬਢਾਰਾ ਮੁੜਿ ਪਹਿਰੇ ਫਰੁ ਆਰਾਖੋਹ ਹਾਬ ਲੇਹੁ ਬੈਰਾਗੀ ਗੋਰਖ ਨਾ
 ਬਕੋਚੇ ਲੋਹੇ ਵਹੁ ਬਿਘਨ ਨਾ ਕੋਊ ਲਾਗੀ ਸਿਭੁ ਨਾ ਬਕਹੈ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਦਰਸ
 ਨ ਦੇਖਤ ਤੁਟੇ ਤਾਲੇ ॥੧॥ ਕਾਇਆ ਅਸਥਿਰ ਧਰਨ ਨ ਪਰਸੀ ਜਬ ਲਗਾਧਰਨ ਅ
 ਕਾਸਾ ਸੋਲਾਕਲਾਂ ਸਿਪੂਰਨ ਹੋਵਹੁ ਉਲਟ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਸੁਨ ਸਹਿਰਕਾ ਮਰ
 ਗਾਪਵੇ ਅਚਰਜ ਰੂਪਾਇ ਖਾਈ ਸਤਿ ਸਿਤੋਖ ਮੈਰਹੈ ਸੁਹੇਲੇ ਅਗਮ ਨਉ ਨਿਧਾ
 ਈ ਸਿਭੁ ਨਾ ਬਕਹੈ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਸਕਾਰ ਬਾਜੇਤੁ ਮਗੁਰ ਗੋਰਖ ਕੋ ਖ
 ਪੋਤ ਬਪਵੇ ਪਰਮ ਪਦਾਰਥਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਵਚਾ ਮੁਰਗਾਹ ਮਰੀਮਤਾ
 ਮਸੂਰਤ ਸੋਹਮ ਮਨੁ ਵਿਸਾਰੀ ਫਰੁ ਆਹਾ ਬਨਾਲੇ ਵਹੁ ਕਬਹੂੰ ਨਾ ਮਪਵੈ ਭੇਖਾ
 ਗੀ ਬਿਘਨ ਹਮਾਰੇ ਸਗਲੇ ਭਾਗੇ ਹਿਰਦੇ ਸਚ ਚਿਤਾਗੀ ਸੁਣ ਸਿਭੁ ਨਾ ਬਜੋਗੀ
 ਇਕ ਨੀਰੰਜਨ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਫਿਰਤਾ ਸਦਾ ਅਰੇਗੀ ਕਾਇਆ ਮੇਰੀ ਸੁ

ਗੁਰਗ ਅਸਥਿਰ ਸਚਖੰਡ ਮੈਂ ਵਾਸਾਹ
 ਮਰੀ ਕਾਇਆ ਕਦੇ ਨਾ ਪੜਸੀ ਬਿਨਸੇ ਧਰ
 ਨ ਆਕਾਸਾ ਸੁਨ ਸਹਿਰੇ ਮੈਂ ਅਸਥਿਰ ਕ
 ਆ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹਮਾਰਾ ਸਤ ਸਿਤੋਖ
 ਮਾਰੇ ਪਜੀ ਨਉ ਨਿਧ ਖਣੀ ਦੁਆਚਾ ਕ
 ਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਸਿਭੁ ਨਾ ਬਾਪੂਰਨ ਗੁਰੁ ਹਮ
 ਰਾ ਗੋਰਖ ਸੈ ਸੇਕੋ ਤੇਰੇ ਲੇ ਮਾਗੋ ਖੜੇ ਦਰ
 ਬਾਰਾ ॥੪॥੧॥ ਸਿਭੁ ਨਾ ਬਢਾਰਾ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਤੁ ਮਾਗੀ ਵਿਸਟਨ ਆਵੈ
 ਤੁੰ ਤੇ ਵਡਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ਕੋ ਨ ਬਿੰਦ ਤੇਉ ਪਜਿਆ ਨਾਨਕ ਕੋ ਨ ਕਹੀ ਐ ਮਹਿਤਾਗੀ
 ਕਉਣ ਭੂਤ ਲਾਗਾ ਹੈ ਝੁਕੋ ਤੁੰ ਤੇ ਅਉਰਾ ਬਉਰਾ ਸੁਧ ਬੁਧ ਤੇਰੀ ਸਭ ਬਉਰਾ
 ਨੀ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲੈ ਕੋ ਝਾਸਿਧ ਬੁਧ ਕੋ ਮਨੈ ਨਾਹੀ ਨਾ ਬਜਤੀ ਸਭ ਨਿੰਦੇ ਤੁੰ ਕਹੁ
 ਕੋ ਨ ਬਡਾਈ ਪਾਵੈ ਉਪਜੇ ਮਾਟੀ ਗਇੋ ਸਾਧ ਪੀਰ ਸਭ ਹਰਿ ਕੇ ਕੀਏ ਉਨ ਆਪੇ
 ਬਣਤ ਬਨਾਈ ਉਨ ਕੋ ਨਿੰਦੇ ਕੋਣ ਤੁੰ ਕਹੀ ਐ ਕਿ ਅਤੈ ਰਿਧ ਸਿਧ ਪਾਈ

੨੮੨

ਸੰਭੁਨਾਬਕਹੈ ਸੁਣ ਨਨਕ ਤੁਝ ਕਉ ਗੁਰੂ ਨਾਮਿ ਲਿਆ ਆਵਤ ਜਵਤ ਭੁਗਮਤ ਬ
ਕਾਗਰ ਭੇਜੀ ਗਈਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਰਾ ॥ ਗੋਰਖ ਕੋ ਹਮ ਬੰਦਾ ਜਾਣੈ
ਨਵਰ ਹਮਾਰੀ ਪੁਰੀ ਅਹਾ ਦੇਵ ਕੀ ਬਿੰਦਤ ਉਪਜੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇ ਜਟੁ ਗਾਹਮ ਕੋ ਭੁਤ
ਲਾਗਾ ਹੈ ਕੈ ਸਾ ॥ ਸਿਧ ਸਾਧਕ ਸਭ ਉਸ ਕੇ ਕੀਏ ਵਹੁ ਭੁਤ ਹੈ ਐਸਾ ॥ ਦੇਵ ਮੇਨ ਅ
ਰਤ ਪੇਰ ਖੀਸਰ ਸਭ ਉਸ ਕੇ ਕੀਏ ਬੰਦੇ ॥ ਏਕਾਮਾਟੀ ਏਕਾਮਲ ਮੁਤਾਨਿ ਗਮਲ
ਕਹੁ ਰੇ ਗਦਿ ॥ ਸਾਧ ਪੀਰ ਸਭ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਜੋ ਪੁਰਾ ਸਿਰਿ ਮਨ ਮਨੈ ॥ ਸਿਧ ਜਤੀ ਸਭ
ਬਉਰੇ ਦੇਖੇ ਉਸ ਕੋ ਕਵੀ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ਨਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣ ਤੂੰ ਸੰਭੁਨਾ ਬਹਮ ਗੁਰ ਪੂਰਾ
ਮਿਲਿਆ ॥ ਨਿਵਰ ਹਮਾਰੀ ਜੋ ਜੋ ਕਰਤੇ ਝੰਗ ਸਾਬੋ ਗਲਿਆ ॥ ੧ ॥ ਸੰਭੁਨਾ ਬਭੀ
ਫਟਾ ਹੋਇ ਕੋ ਉਠ ਗਿਆ ਗੋਰਖ ਨਾਬਨੇ
ਪੁਛਾ ਕਿਉ ਨਾਬ ਜੀ ਜਬਾਬ ਦੇਹੋ ਕੋ ਨ ਕੋ
ਨ ਬਰਨ ਕੀ ਆਹੈ ਤੈਨੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕੋ ਨ
ਬਰਨੈ ਸੰਭੁਨਾ ਬਨੇ ਕਹਿਆ ਓਹ ਤੇ ਐ
ਹੀ ਆਬਉਰੀ ਆ ਗਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਫੇਰੇ
ਰਖਨਾ ਬਕਹਿਆ ਕਹੁ ਮੰਗਲ ਨਾਬ ਜੀ ਤ
ਮੰਗਲ ਨਾਬ ਕਹਿਆ ਨਾਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਬਿਰਦ ਕਹੁ ਏਕ ਹੀ ਨਹੀ ਜਾਂਦੀ ਪਰ
ਜੇ ਸਚ ਕਉ ਸੁਣ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਪਤੇ ਗਾਰੋ ਵੀਦਾ ਹੈ ਓਹ ਜੈ ਸਾਹੈ ਤੈ ਸਾਹੀ ਤੁਮ ਆਪ
ਦੇਖੋ ਗੇ ਤਾਂ ਸੰਭੁਨਾ ਬਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਨਾਬ ਜੀ ਮੰਗਲ ਨਾਬ ਕੁਛ ਉਸ ਕਾ ਅਗਿ ਰਾਖ
ਤਾਹੈ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇ ਜੋ ਗੀ ਸਰੇ ਤੁਮ ਰੇ ਕਹੇ ਤਾਂ ਓਹ ਕੁਛ ਕਮੀ
ਨਹੋ ਵੇਗਾ ਏਹੁ ਬਾਤ ਜੋ ਗੀ ਸਹਾਕੀ ਆਨਾਹੀ ਜੋ ਭੁਲੇ ਕਉ ਬੁਰਾ ਕਹੀ ਐ ਗੋਰਖ ਨਾ
ਬ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸੋ ਪੁਛ ਦੇਖੋ ਸੰਭੁਨਾ ਬਕਹਿਆ ਮੰਗਲ ਨਾਬ ਜੀ ਤੁਮ ਭੀ ਉਸੀ ਕੇ ਚੇ-
ਲੇ ਜਾਇਹੋ ਵੇ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੰਭੁਨਾ ਬਜੀ ਏਕ ਬੋਗੀ ਕਿਆ ਦਸ ਬੋ
ਗੀ ਐਸੀ ਬਾਤ ਕਹੇ ਖੋਕੇ ਈ ਨਹੀ ਅਤੇ ਸਾਧੋ ਕੇ ਆਗੇ ਸਾਧੀ ਨਿਵੈ ਗੇ ਚੋਰੇ ਕੇ
ਆਗੇ ਚੋਰ ਹੀ ਨਿਵੈ ਗੇ ਅਰਹਿ ਕਾਰੀ ਲੋਕ ਮਾਧੋ ਕੇ ਅਗੇ ਨਹੀ ਨਿਵਤੇ ਸੁਣੇ ਸੰਭੁ
ਨਾਬ ਜੀ ਇਨ ਬਾਤੋ ਕੇ ਕਹੇ ਜੋ ਗਾ ਪੂਰਾ ਨਹੀ ਹੋਤ ਤੁਮ ਪੁਛ ਦੇਖੋ ਗੋਰਖ ਨਾਬ ਪਾ
ਸੋ ਤਾਂ ਸੰਭੁਨਾ ਬਸ ਗਮਿਦਾ ਹੋਇ ਕਰ ਗੋਰਖ ਨਾਬ ਜੀ ਸੇ ਲਗਾ ਪੁਛਣ ਕਿਉ ਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਮੰਗਲ ਨਾਬ ਕਿਆ ਕਹਿ ਰਾਹੈ ਗੋਰਖ ਨਾਬ ਬੋਲੇ ਨਹੀ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਨੇ ਕਹ
ਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ॥ ਸਿਧੋ ਨਾਬੋ ਜਤੀ ਓ ਤੁਮ ਆਪਨੇ ਪਾਸੋ ਕਿਆ ਝਗੜਾ ਮੇਲਾ

ਤੈਯੋਜੈਸਹੈਤੈਸਾਹੀਹੈਤੁਮਆਪੇਹੀਏਖਲੇਵੇਗੇਤੁਮਕੋਉਸਕੇਸਾਬਕੁਛਸਰੀਕਤਤੋਨਾ
ਹੀਪਤੀਕਿਆਹਮੀਤੁਮੀਸਾਧਸਿਧਹੈਔਰਭੀਸਭੀਨਿਰੰਜਨਕੇਕੀਏਹੁਏਹੈਅਤੇ
ਅਤੀਤਫਕੀਰਕੋਇਉਹੀਬਨੀਹੈਆਪਸਤੇਸਭਕੋਭੁਲਾਕਰਕੇਜਾਣੈਆਪਤੇ
ਸਭਕੋਉਚਾਜਾਣੈਏਹੁਨਕਹੇਕਿਮੇਹੀਯਾਤੁਸੀਓਆਨੀਹੈਔਰਕੋਈਨਾਹੀਸੀ
ਭੂਨਾਬਏਹੁਬਾਤਸੁਣਕੇਜਲਾਗਿਆਗੋਰਖਨਾਬਮੋਨਹੋਇਬੈਠਤਾਂਮੰਗਲਨਾ

ਬਕਹਿਆਗੋਪੀਚੰਦਜੀਤੁਮਕੁਛਕਹੋਗੇ
ਪੀਚੰਦਨੇਮੰਗਲਨਾਬਨੂੰਕਹਿਆਸੁਣੇ-
ਗੁਰੂਜੀਜੋਕੁਛਤੁਮਬਚਨਕਰਤੇਹੈਸੋਪੁ
ਰਾਹੀਕਰਤੇਹੈਫਕੀਰਅਤੀਤਕੋਨਿੰਦਾਕਰ
ਣੀਭੁਲੀਨਾਹੀਜੇਚਰਚਾਕਰੀਏਤਾਂਸਾਹਿ
ਜਕੇਘਰਮੇਕਰੀਏਭਾਲਿਓਸਤਿਪੁਰਖੋ
ਕੇਬਚਨਹੈਨਜੋਗਿਆਨੀਧਿਆਨੀਗੁਰੂ
ਹੈਨਇਕੇਗੁਰਭਾਈਹੈਨਫਕੀਰੋਕਾਬਿਰਦ
ਸਭਏਕਜੈਸਾਹੈਮੰਗਲਨਾਬਕਹਿਆਤੁਮਪੁਰਾਬਚਨਕਰਤੇਹੈਉਪਦੇਸਗੁਰੂ
ਕਾਐਸਾਹੀਚਾਹੀਦਾਹੈਪਰਜਿਸਕੋਨਿਰੰਜਨਕੀਕ੍ਰਿਪਾਹੋਵੇਫੇਰਮਰਦਾਨੇਕ
ਹਿਆਗੁਰੂਜੀਸੁਮੇਰਪਰਬਤਪਰਚਲੇਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਚਲਹੋਆਹੇਤਾਂ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮੀਨਪਰਬਤਉਤੋਉਠਾਗੀਲੀਤੀਜਾਇਸੁਮੇਰਉਪਰਖੜੋਹੋਏ
ਅਗੋਸਿਧਮੰਡਲੀਬੈਠੀਹੈ॥

ਅਗੋਸਖੀਸੁਮੇਰਪਰਬਤਕੀਚਲੀ॥

ਅਗੋਨਉਨਾਬਚਉਰਾਸੀਸਿਧਛਿਅਜਤੀਸਭਬੈਠੇਬਾਰਤਾਕਰਦੇਹੈਨਗਿਆ
ਨਧਿਆਨਕੀਆਗੁਰਨਾਨਕਭਾਈਬਾਲਾਮਰਦਾਨਤਿਹਾਂਜਾਇਸਿਧਾਨੂੰਦਿਖਾਏ
ਦਿਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੈਜਾਇਕਰਕਹਿਆਅਦੇਸਹੋਸਿਧੋਨਾਬੈਜਤੀਓਤਾਂਗੋਰਖ
ਨਾਬਬੋਲਿਆਆਦਿਪੁਰਖਕੋਆਦੇਸਅਗਸਿਧਾਨੇਕਹਿਆਆਓਨਾਨਕਭਪ
ਜੀਦਰਸਨਦੀਆਕਿਰਤਾਰਬਕੀਆਗੋਰਖਕੀਅਤੇਬਾਬੇਨਾਨਕਕੀਚਰਚਾਹੋ
ਈਗੋਰਖਨੇਕਹਿਆਤਪਾਜੀਤੁਮਜੋਗੀਆਕੇਭੇਖਲੇਵੇਮੁੰਢਾਪਹਿਰੋ॥ਗੁ
ਰੋਹੋਵਹੁਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਨਾਬਜੀਹਮਸਗੁਰੇਹੈਨਿਗੁਰੇਨਹੀਦਰਖਨਾਬਨੇ
ਕਹਿਆਹੇਤਪਾਜੀਤੁਹਾਡਾਗੁਰੂਕੋਣਹੈਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਹੇਨਾਬਜੀਮੇਰਾਗੁਰੂ

੨੮੪

ਰਤਾਠੈ ਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿ ਆਹੇਤਪਾਜੀ ਓਹਕਿਸਾਸਿਫਤਮੇਂਭਰਪੂਰਹੈਤਾਂਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀ
ਕਹਿਆ ਆਦਿਸਰਜੁਗਾਦਿਸਚਾਹੈਭੀਸਚਨਾਨਕਹੋਸੀਭੀਸਚਾ॥੧॥ਹੇਨਾਥਜੀਓਹੁ
ਸਰਸਰੂਪਹੈਇਸਸਿਫਤਮੇਂਮੇਰਾਗੁਰੂਪੂਰਹੈਤਾਂਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿ ਆਹੇਨਾਨਕਤ
ਪਾਜਿਤਨੇਜੀਵਹੈਨ ਓਹੁਭੀਸਤਸਰੂਪਹੈ ਅਸਤਨਹੀਤਾਤੇਕਰਤਾਰਕੀਸਿਫਤਕਛ
ਜੀਵਹੁਤੇਨਿਆਰੀਕਹੀਏਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆ ਨਾਥਜੀਜੀਵਤੇਜਨਮਤੇਮਰਤੇਹੈਕਾਮ
ਕ੍ਰੋਧਭੇਭੁਮੋਹਹੀਕਾਰਕਰਹਰਖੀਸੋਗੀਪੜੇਹੋਤੇਹੈਬਹੁਕੁਦਰਬਾਸਨਾਕਰਕੇਨਾਨਾ
ਪ੍ਰਕਾਰਕੇਸਿਕਟਭੋਗਤੇਹੈਅਵਗੁਣਹੁਕੇਜੀਜੀਰਹੁਸਾਬਬਾਂਧੇਹੁਏਹੈਕਰਮਕਾਲ
ਕੇਹਾਬਮੇਂਬਾਦਰਹੁਕੀਨਿਆਈਜੀਵਪੜੇਨਾਚਤੇਹੈਫਿਰਤੇਹੈਬਿਸਰਾਮਨਹੀਪਾਵ
ਤੇਤਾਂਤੇਸਤਸਰੂਪਕੈਸੇਕਹੀਏਸਤਸਰੂਪਓਹੀਏਕਕਰਤਾਰਹੈਜਿਸਕਾਸਤਾਰਾਰ
ਕ੍ਰਿਆਹੁਆਹੈਓਹਅਸਤਕਬੀਨਾਹੀਹੋਤਾਬਹੁਕੁਚੇਤਨਰੂਪਹੈਸੁਖਮਤੇਪਰਮਸੁਖ
ਮਹੈਸਰਬਬਿਆਪੀਹੈਰੂਪਰੇਖਤੇਨਿਆਰਾਹੈਆਪਨੇਅਨੰਦਕਰਅਨੰਦਹੈਅ
ਤੇਸਾਮਰਥਹੈਸੋਮਾਇਆਤਿਸਕੀਦਾਸੀਹੈਸਰਬਜੀਵਹੁਕੀਭੋਰਤਿਸਕੇਹਾਬਮੇਂ
ਹੈਐਸਾਕਰਤਾਰਸਤਿਸਰੂਪਹੈਤਾਂਗੋਰਖਨੇਕਹਿਆਭਲਤਪਾਜੀਜੀਵਕਰਤਾਰ
ਨਹੀਤੇਕਰਤਾਰਕੇਬੇਟੇਤੇਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਸੁਨਹੁਨਾਥਜੀਨਿਸਚੇਕਰਕੇਜੀਵ
ਕਰਤਾਰਕੇਬੇਟੇਹੈਜੈਸੇਕੋਈਪਾਤਿਸਾਹਕਾਬੇਟਕਮਲਹੋਇਤਿਸਕੋਬੀਮਸਾਬਬ
ਧੀਏਸਮੇਸਿਰਅਨਿਜਲਦੇਤੇਹੈਓਹੁਲਕੁਕਾਤਖਤਕੀਲਾਇਕਨਹੀਕਮਲਾ
ਤੇਨੇਕੇਸਬਬਤੇਜਬਉਸਕੋਕੋਈਵੈਦਔਖਧਵੈਦੈਚੰਗਾਹੋਇਤਾਂਤਖਤਕੀਲਾ
ਇਕਹੋਇਏਹਜੀਵਅਗਿਆਨਸਿਉਮਿਲਕਰਬਾਮਰੇਕੀਨਿਆਈਹੋਇਗਏ
ਗੁਰੂਪੂਰੇਕਉਪਦੇਸਕਮਾਵੈਏਹੁਅਉਖਧਖਵੈਤਬਬਹਮਸਰੂਪਹੋਇਜਾਵੈਤੇ
ਦਭਰਮਸਭਉਨਜਾਵੈਏਹੁਬਰਨਗੁਰੂਜੀਕੀਤਾਤਾਂਗੋਰਖਨਾਥਚੁਪਕਰਗਿਹਾ
ਸਿਧਾਨੇਕਾਧਿਸਹੈਝੰਗਰਨਾਥਤਪੇਕੋਅੰਮ੍ਰਿਤਕਾਪਿਆਲਾਹੋਹੈਝੰਗਨਾਥਨੇਮ
ਦਕਾਪਿਆਲਾਭਰਕੇਗੁਰੂਜੀਅਗੇਆਣਰਖਿਆਕਹਾਪੀਉਨਾਨਕਬਾਲੇ
ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਝੰਗਨਾਥਏਹੁਕੈਸਾਪਿਆਲਾਹੈਝੰਗਨਾਥਕਹਿਆਤਪਾਜੀ
ਏਅੰਮ੍ਰਿਤਹੈਇਸਕੇਪੀਏਤੇਲਿਵਲਾਗਤੀਹੈਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਝੰਗਰਨਾਥਜੀ
ਏਹੁਕਿਉਕਰਹੋਤਾਹੈਝੰਗਨਾਥਕਹਿਆਤਪਾਜੀਭੁਠੀਸਾਜੇਲਾਹਨਮਾਭੋਕਸ
ਕੋਬੀਚਸਮਾਵੈਅਨਿਰਮਲਧਾਰਨਲੀਹੁਇਚਲਤੀਤਬਯਹਿਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਵੈ
ਸੁਣਹੁਨਾਨਕਤਬਤੂੰਜੋਗੀਹੋਵੈਦੇਸਟਖੁਲੇਬੀਧਨਸਭਕਾਟੇਸਗਲੀਦੁਰਮ

ਤਖੈਵੈ ਹੋਮਤਵਲੇਸਦਕੇਮਤੇਮਗਨਹੋਇਲਿਵਲਗੀ। ਸੁਰਤਬੰਧਨਚਲਤੀ-
ਕਬਹੂੰਦਰਬਾਰਖਨਬੈਰਗੀ। ਐਸੇਸਹਿਜਫਿਰੇਮਤਵਲਾਦੁਖਸੁਖਦੋਇਨਿਵਰੇ

ਜਹਦੇਖੈਤਹਾਏਕੋਸੁਆਮੀਹਿਰਦੈਅਤਿਰਧਾਰੈ। ਲਾਹਪੁੰਜੀਸਾਥਨਿਬਾਰੈਪੰਜ
ਅਖਰਖਾਲੀਖੇਪਨਜਵੈ। ਝੰਗਨਾਬਕਹੈਸੁਣਨਨਕਤਬਤ੍ਰੰਦਰਸਨਪਾਵੈ।
ਰਗੁਮਰੁਮਹਲਾ। ਗਿਆਨਧਿਆਨਕੀਲਾਹਣਮਾਂਡੀਕਰਨੀਕੀਕਸਪਾਈ
ਭਾਉਭਾਣੀਮੇਂਪੇਸਮਾਣਾਬਹਮਕੀਅਗਨਜਲਾਈ। ਸਿਧੋਹਮਮਦਕੇਮਤੇ
ਨਹੀ। ਜੋਮਤਵਲੇਸਦਕੇਮਤੇਕਿਨਮਤਵਾਲਿਓਮਾਹੀ। ਸੁਰਤਨਲੀਭਾਉਬਾ
ਸਨਕੀਨਾਅਤਿਰਧਾਰਚੁਆਈ। ਦਇਆਸੁਰਹੀਸਹਿਜਪਿਆਲਾਗੁਰਮਤਪ
ਵਹੁਭਾਈ। ਗੁਰਮੁਖਨਾਮਫਿਰੈਮਤਵਲਾਏਕਰੰਗਮਹਿਖੇਲੈ। ਜਹਦੇਖਾਤਹਿ
ਏਕਸਰੂਪੀਮਰਗਪਾਇਅਚੇਲੈ। ਨਿਬਹੀਖੇਪਹਮਗੀਸਿਧਹੁਆਠਪਹਿਗਲਿ
ਵਲਗੀ। ਨਾਨਕਦਾਸਤਹਾਂਮਤਵਲਾਜਹਦੇਕਕਾਰਬੈਰਗੀ। ਫੇਰਕਹਿਆਸਿ
ਧਾਰਾਮਕਲੀਦਿਚ। ਧਨਜੋਬਨਕੀਕਰੇਨਾਆਜਾ। ਪਗਤਿਅਅੰਗਨਾਲਾਵੈ
ਪਾਸਾ। ਨਾਦਬੰਦਲੈਪਟਹੀਭੀਤਰਜਰੈ। ਤਿਸਕੀਸੇਵਾਪਾਰਬਤੀਕਰੈ। ਬੇ
ਲੈਪਰਬਤਸਤਸਰੂਪ। ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪ। ਸੋਗਿਰਹੀਜੋਨਿਗਰਹੁਕ
ਰੈ। ਜਪਤਪਸੰਜਮਭਿਖਿਆਕਰੈ। ਪੁਨਵਨਕਕਰੈਸੀਰਾ। ਸੋਗਿਹੀਗੰਗਕਾਨੀਰਾ। ਬੋਲੈਈ।
ਮਤਸੁਪਾਪਮਤਮੇਰੇਖਨਰੂਪ। ਸੋਐਪੁਤੀਜੋਪੁਪੇਆਪਾਭੇਜਨਭਿਖਿਆਕਰੈ॥

੨੮੬

ਸਿਤਾਪਾਅਉਹਟਪਟਣਕੀਉਖਿਅਕਰੈ॥ਸੋਅਉਧੁਤੀਸਿਵਪੁਰਚਨੈ॥ਏ
ਲੈਗੋਰਖਸਤਿਸਰੂਪਾਪਰਮਤਤਮੈਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ਸੋਪਾਖੰਡੀਜੇਕਾਯੰਪਖਲੈਕਾਯਾਕੀ
ਅਗਨਬ੍ਰਹਮਪਰਜਾਭੈ॥ਸੁਪਨੈਬਿੰਦਨਦੇਈਝਰਨਾ॥ਤਿਸਪਾਖੰਡੀਕਸ਼ਾਨਮਨਾਏ
ਲੈਰੂਪਟਸਤਿਸਰੂਪਾਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ਸੋਉਦਾਸੀਜੋਪਾਲੈਉਦਾਸਾ॥
ਅਰਧਉਰਧਕਰੋਨਿਵੰਨਵਾਸਾ॥ਚੰਦਸੂਰਜਕੀਪਾਵੈਗੰਢਾ॥ਤਿਸਉਦਾਸੀਕਾ
ਪੜੈਨਕੰਧਾ॥ਬੋਲੈਗੋਪੀਚੰਦਸਤਸਰੂਪਾਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ਸੋਬੈਰ
ਗੀਜੋਉਲਟੈਬ੍ਰਹਮਾ॥ਗਗਨਮੰਡਿਲਮਹਿਰੇਪੈਬੀਮਾ॥ਅਹਿਨਿਸਅੰਤਰਰਹੈਪਿਮ
ਨਾਤੇਬੈਰਾਗੀਸਤਸਮਾਨਾ॥ਬੋਲੈਭਰਬਰਸਤਸਰੂਪਾਪਰਮਤਤਮੈਰੇਖਨਰੂਪ
॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚ॥ ਕਿਉਮਰੈਮਦਿਅਕਿਉਜੀਵੈਜੁਗਤਾ॥ਕਿਨਪੜਾਇਕਿ
ਆਖੈਜੈਭੁਗਤਾ॥ਆਸਤਨਾਸਤਏਕੋਨਾਉ॥ਕਉਨਸੁਅਖਰਾਜਿਤਰਹੈਹਿਅ
ਉ॥ਪੁਪਛਾਵਜੇਸਮਕਰਸਹੈ॥ਤਉਨਾਨਕਆਪੈਗੁਰਕਉਲਹੈ॥ਛਿਅਵਰ
ਤਾਰੇਵਰਣੈਪੂਤਾ॥ਨਾਸੀਸਾਰੀਨਾਅੰਧੁਤਾ॥ਨਿਰੰਕਾਰਜੋਰਹੈਸਮਾਇ॥ਕਾਹੇਭਿਖ
ਯਾਮੰਗਣਜਾਇ॥ਬੋਲੈਨਾਨਕਸਤਸਰੂਪਾਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥
ਚਰਪਟਵਾਚ॥ ਕਾਮਤਿਆਗਲੋਕੋਧਤਿਆਗਲੋਲੋਭੁਤਿਆਗਲੋਮੋਹੀ॥
ਹੰਕਾਰਤਿਆਗਲੋਮਮਤਾਤਿਆਗਲੋਚਰਪਟਬਚਨਅਪਾਰੀ॥ ਗੁਰੂਨਾ
ਨਕਜੀਵਾਚ॥ ਨਕਾਮੀਤਿਆਗਲੋਕੋਧਤਿਆਗਲੋਨਹੀਤਿਆਗਲੋਲੋਭੁਮੋਹੀ
ਕਾਰਾਨਾਤਿਆਗਲੋਸਮਤਾਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਸੁਭੁਭੋਗਕਰਣੈਨਾਨਕਬਚਨਅਪਾ
ਰਾ॥ ਚਰਪਟ॥ ਸਿਵਪਗੜ੍ਹੇਸਕਤ੍ਰਗਵਾਓਮਨਸਾਠਹਿਰਾਓਤਿਸਨਾਹਿਰ
ਇ॥ਮਨਕੋਪਰਬੋਧਲੋਦਰਸਨਪਾਓਬਿਭੁਤਲਗਾਓਗੁਰਚਰਨਲਾਗਲੋਤੇ
ਬਡਭਾਗੀ॥ ਚਰਪਟਕਹੈਨਾਨਕਤਪਾਜੈਸਿਸਾਰਤੇਪਾਰਭੁਏਹੈ॥ ਗੁਰੂਨਾ
ਨਕਜੀਸਿਵਕੋਪਕਰੋਸਕਤਨਾਗਵਾਓਮਨਸਾਠਹਿਰਾਓਤਿਸਨਾਰਾਵਾਓ
ਦਰਸਨਪਾਓਬਡਭਾਗਾਹਮਾਰੇਤਬਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕਰੈਸੁਣਚਰਪਟਤੋਸਿ
ਸਾਰਤੇਪਾਰਪਰੋਗਾ॥ਅਰਹਮਾਰਾਗੁਰੂਏਕੀਕਾਰੈਵੁਜੇਨੂੰਜਾਣਦੇਨਾਹੀਪਜੇ
ਤਤਪੰਝੀਪਰਕਿਰਤਤੀਨੇਗੁਨਚਰਅਤਿਕਰਨੈ॥ਇਵੇਸਤਹਮਬਿਧਬੋਰੋ
ਵਾਇਕੀਹਮਓਆਗੇਖੜੇਹੈ॥ਪਜਾਸਪਜਿਤ੍ਰਭਯਾਬੈਨਾਨਕਤਪਾਬਡਭਾਗਾ
ਬੋਸੁਣਚਰਪਟਨਾਬਫੇਰਪੁਪ੍ਰਨਾਬਕੋਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆ॥ਪੁਪ੍ਰਨਾਬਜੀ
ਤੁਮਬੋਲਤਾਕਿਉਨਾਹੀ॥ਪੁਪ੍ਰਨਾਬਚੁਪਕਰਹਿਰਾਕੀਜਾਪੈ॥ਉਹਕੈਸਾਭੁਇਅ॥

ਬਿਨ ਬੋਢੇਕਿਆਬੀਚਰਕੋਰੇ ਘੁਘੁਨਾਬੋਲਣਹਰਸੇਵਾਪੂਜਾਕੀਰਹਿਤਨਹੀਪਾਈ
 ਏ ਘੁਘੁਨਾਬੋਲਾਇਆ ਚਾਹੀਏ ਦਰਸਨ ਅਛਾ ਸਰਮਨ ਜਾਣੇ ਕਿਆਜਾਨੀਏਕੈਸਾਰੇ
 ਘੁਘੁਨਾਬੋਲੇ ਪਾਭਿਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ ਪਰਮੇਸਰਏਕਪਛੋਨੇ ਘੁਘੁਨਾਬੋਲਿਆਘੁ
 ਘੁਨਾਬ ਪਾਇਬੋ ਜਤੀਨਸਾਧਬੋ ਸਿਧੋ ਨਾਬੋਬੋਲੋਪਕਛਾਇਬੋ ਸਿੰਛੀਨਬ-
 ਜਾਇਬੋ ਨਉਨਕਹਾਇਬੋ ਸੁਰਤਨਾਠਹਿਗਾਇਬੋ ਗੁਰਨਕਹਾਇਬੋ ਰੇਲਾਪਾਇਨਾ
 ਲਗਾਇਬੋ ਨਦ ਅਨਾਹਦ ਭਰਮਸੁਣਾਇਬੋ ਸਭਏਕੀਕਾਰ ਖੇਲਬੋ ਸਿਵਸਕਤੀ
 ਨਾਮੇਲੋਬੋਧਿਆਨਾਧਿਆਇਬੋ ਉਚ ਨੀਚਨਕਹਾਇਬੋ ਹਿਰਦੇਪਰਗਾਸਬੋ ਏਕ
 ਬਾਤਬੋ ਘੁਘੁਕਹੈ ਸੁਣਨਾਨਕਜਾਧ ਸਤਿਪਰਮੇਸਰ ਤੁਮਸਾਧਬੋ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਨ
 ਕਜੀ ਘੁਘੁਨਾਬੋਲੇਚਰਣਕੋਦੋੜੇ ਤਾਂ ਘੁਘੁਨਾਬੋਲੇਕਹਿਆ ਏਹੁਕਿਆਤਪਾਜੀ
 ਦੂਸਰਾਜਾਨਿਆ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ ਨਾਬਜੀਏਕਜਾਣਿਆ ਤਾਂਤੁਮੇਪੁਛਾਨਿਆ
 ਦੂਜਾਅਵਰਨਕੋਈਨਾਨਕਦਾਸਸਮਾਝਿਆਹੈ ਅਗੇਘੁਘੁਨਾਬੋਲੇਓਹੀਤਾਂ ਘੁਘੁ
 ਨਾਬੋਲੇ ਅਤੇਨਾਨਕਜੀ ਨੇ ਆਪਸ ਮੇਚਰਨਬੰਦਨ ਕੀਤੀ ਖਰੋਰਜੀਹੋਏ ਫੇਰਚੇ
 ਬਾਨਾਬੋਲੇਨਾਹੀਮਗਨਹੋਇਬੋਰਾਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਮਰਦਾਨਾ
 ਚੰਬਾਨਾਬਨਹੀਬੋਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਉਤਾਵਲੀਸੋਕਹਿਆ ਗੁਰੂਜੀਬੁਲਾਓਗੁਰੂਜੀਬ
 ਚਨਕੀਆ ਬੋਲਚੰਬਾਨਾਬਤੁਮਾਰਾਸਤਕੋਨਹੈਤੁਮਾਰੀਮੁਰਤਅਛੀਦੇਖੀਹੈਬਿਨਬੋਲੇਕ
 ਈਸਮਸੁਨਹੀਸਿਧਭੀ ਨਾਬਭੀ ਜਤੀਭੀ ਬੋਲੇਹੈ ਤਾਂਮਾਕਿਉਨਹੀਬੋਲਤੇ ਚੰਬਾਨਾ
 ਬੋਲਾਇਆ ਬੋਲਣਹਾਰਾਬੋਲੇਤੋਲਣਵਲਾਤੋਲੇ ਖੇਲਣਹਾਰਾਖੇਲੇ ਅਟਕ
 ਨਹਾਰਾ ਅਟਕੇ ਭੁਟਕਨਵਲਾਭੁਰਕੇਸੁਟਕਨਵਲਾ ਸੁਟਕੇਗਾਵਣਵਲਾਗਾਵੈ
 ਸੁਣਨਵਲਾਸੁਣੇਚੰਬਾਕਹੈਏਕੋਏਕਧਿਆਓਏਕੀਕਾਰਮੇਧਿਆਨਲਗਾਓ
 'ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਰਾ' ਜਨਨੀਕਰਨੀਰਹਿਨੀਚਲਨੀਗੁਰੂਏਤੇ ਸਭਧੀਨਹੈਜਿ
 ਨਪਰਏਕੀਕਾਰਕੀਕਿਰਪਾਹੈਚੰਬਾਨਾਬੋਲੇਕਹਿਆਜਹਾਂਕਹਾਂ ਪਰਮੇਸਰਹੈਦੂਸ
 ਰਾਕੋਈਨਾਹੀਏਕੋਹੀਸੁਖਰੂਪਹੈਦੂਜਾਜੀਜਾਲਹੈ ਤਾਂਚੰਬਾਨਾਬਜੀਤੇਗੁਰੂਜੀਕੀ
 ਆਪਸਮੇਚਰਨਬੰਦਨਹੋਈਪਸੈਨਭਏਤਾਂਘੁਘੁਨਾਬਚੰਬਾਨਾਬਮੰਗਲਨਾ
 ਬਗੋਪੀਚੰਦਏਹੁਚਾਰੇਬਡੇਪਰਸੀਨਹੋਏਗੁਰੂਜੀਸੇਕਹਿਆਹੈਤਪਾਜੀਹਮਨਿਹ
 ਲਹੁਏਆਜਹਮਕੇਅਲੇਖਪੁਰਖਕਾਦਰਸਨਹੁਆਹੈਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਹੈਨਾਬ
 ਜੀਅਸੀਤੁਸਾਡੇਦਰਸਨਕੋਬਹੁਤਲੋਚਵੇਸਾਂਬਹੁਤਭੁਲਾਹੁਆਜੁਇਸਦੇਹਵਿ
 ਚਦਰਸਨਨਾਹੁਆਹੈਅਸਧੁੰਸਤਪਰਤੀਤਭੁਈਹੈਨਿਰੰਕਚਕਾਹੀਦਰਸਨਹੁ

੨੮੮

ਆਹੈ ਰੁਸਾਏ ਵਿਚ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀ ਏਹੁ ਬਾਰਤਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸੁਰਤ ਸਿ
ਨਿਰਤ ਸਿਧ ਕਨਕਾ ਸਿਧ ਹੋਰ ਕਿਤਨੇਹੀ ਸਿਧ ਤਮਕ ਉਠੇ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿ
ਆਹੈ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਜੀ ਏਹੁ ਸਿਧ ਕੋ ਸੇਹੀ ਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆ ਨਾਥ ਜੀ
ਤੁਮ ਦੇਖੋ ਤਮਾਸਾ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੀ ਕੁਛ ਏਹਨ ਤੇ ਕਮਤੀ ਨਹੀ ਤੁਮ ਮੋਨਿ ਮੇਰੇ ਤਮ
ਸਾ ਦੇਖੋ ਏਹੁ ਕੋ ਸੇਸਰ ਮਿਦੈ ਹੋਵਹਿ ਗੋ ਉਨਾ ਸਿਧਾਨੇ ਕਰਾਮਤਾ ਲਾਈ ਆ ਮਿਰਗਾਨੀ

ਉਡਾਈ ਮੁਢ ਉਡਾਈ ਸਿੰਝੀ ਉਡਾਈ ਫਰੁਆ ਉਡਾਈ ਜਿਤਨੇ ਸਿਧ ਤਮਕ ਮੇਰੇ
ਬੇ ਸਭ ਨਾਨੇ ਆਪੋ ਆਪਨੇ ਸਾਜ ਉਡਾਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਚਲੇ ਹੋਇ ਕੇ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਸਿ
ਧਾਨੇ ਕਲਾ ਲਗਾਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਭੀ ਗਨਾ ਬਕਹਿ ਆਤਪਾਜੀ ਕਿਆ ਭੁਇ
ਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਉਡੋ ਹੋ ਕੋ ਸਹਮਾਰੀ ਹਮ ਦੇਖੇ ਸਕਤ ਭੁਮਾਰੀ ਇ
ਤਨ ਕਹਿਨੇ ਤੋ ਕੋਸ ਉਡੀ ਅਸਮਾਨ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰ ਮਿਰਗਾਨੀ ਕੋ ਮਾਰ ਉਤਾਰਾ ਸਿਧ
ਹੋਰ ਨਹੀ ਏਗਏ ਸਿੰਝੀ ਭੀ ਪੁਕਾਰੀ ਕੋਸ ਸਭ ਨਾਪਰ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਕਰ ਮੁਢਾ ਫਰੁ
ਆਹਰ ਗਏ ਸਾਰੇ ਸਿਧ ਸਰਮਿਦੈ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸੇ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿ
ਆ ਕਿਉ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਜੀ ਦੇਖਾ ਨਾਨਕ ਤਪੇ ਕਾ ਤਮਾਸਾ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਕੈ ਉ
ਗਲ ਗਗਨ ਮੰਡਿਲ ਆਕਾਸ ਮੇਂ ਤਰੇ ਕਿਤਨੇ ਹੈਂ ਬਨਾ ਸਪਤੀ ਕੇ ਪੜ ਕਿਤਨੇ ਇੰਦ੍ਰ
ਧਾਰਾ ਕਿਤਨੀ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਕਿਤਨੇ ਜੇਹੇ ਜਗਤ ਮੇਂ ਰਤੀ ਕਿਤਨੀ
ਦੇਵ ਤੇ ਕਿਤਨੀ ਕਲਾ ਮੇਂ ਹੈ ਗੋਰਖ ਕਹਿ ਆ ਸੁਣੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਮ ਕਿਤਨੀ ਵਾਰੀ ਆ
ਏਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੈ ਚਰ ਉਂਗਲ ਕਾ ਗਗਨ ਮੰਡਿਲ ਦੇ ਆਕਾਸ ਮੇਂ ਤਰੇ ਬਨਾ
ਸਪਤੀ ਕਉ ਪੜ ਦੇ ਇੰਦ੍ਰ ਨਉ ਧਾਰ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਸਵਾਸੇਰ ਕਾ ਸੁਮੇਰ ਹੈ ਜਗਤ ਮੇਰ
ਤੀ ਏਕ ਕਮਲ ਮੇਂ ਦੇਵਤਾ ਇਕ ਹੈ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੁਣੇ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਹਮ ਏਕ ਵਾਰੀ
ਅਇ ਹੈ ਫੇਰ ਠਿਬੜ ਬੋਲਾ ਗੁਰੂ ਕੋ ਨ ਚੇਲ ਕੋ ਨ ਮੂਲ ਕੋ ਨ ਮੇਲ ਕੋ ਨ ਕੇਹੀ ਵ

ਸਤਲੈ ਅਕੇਲੇਗਹਿਤੇ ਹੋਕਾਇਆ ਕਾਹੇਕੀ ਪਿਡਕਵਨਹੈ ਤਿਸਪਰਕੋਨਪੁਰਖਕੀ-
 ਅਠਕਈਬੋਲੇਕਬਕਬਖਾਇ ਕਿਸਸਬਦਕਰਹੇਨਨਕਜੀ ਅਮਰਪੁਰੀਜਾਤੁ॥
 ਹੈ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਰਾ॥ ਸਬਦਗੁਰੂ ਸਬਦਗੁਰੂਚੇਲਾ॥ ਮਨਮੁਲਪਵਨਸੀ
 ਗਮੇਲਾ॥ ਤਤਵਸਤਲੇਰਹੇ ਅਕੇਲਾ॥ ਕਾਇਆਪਉਣਪਾਣੀਕੀਪਿਡਾ॥ ਤਿਸ
 ਪਰਸਭਗੁਰੂਕੀਅੰਤਾ॥ ਸਤਕਾਬਿਓਕਾਬਿਆਖਾਇ॥ ਇਹੁਸਬਦਹੋਖਿਬਡਾਅਮ
 ਪੁਰੀਜਾਇ॥ ਖਿਬਡੇਵਾਰਾ॥ ਕੋਨਨਗੀਕੋਨਰਜਕੋਨਲੋਕਵਸਤੇਹੈਰਾਜਕੋਨ
 ਮਹਿਤਕੋਨਦੇਹੁਨਾਨਕਜੀਨਗੀਕੀਆਬਾਤਾ ਗੁਰੂਜੀਵਾਰਾ॥ ਕਾਇਆਨਗੀਨਾ
 ਉਸੁਲਤਨਪਜਿਦੇਖਪਰਧਾਨਫਿਰਤੇਹੈਮਨੁਆਰਾਜਪਉਣਮਹਿਤਲੇਹੁਖਿਬਡਾ
 ਨਗੀਕੀਆਬਾਤਾ ਖਿਬਡੇਵਾਰਾ॥ ਕਹਾਵਸੈਮਨੁਆਕਹਾਵਸੈਪਉਣ॥ ਕਿਸਕੀ
 ਓਟਘਟਤਾਲਬਜਵੈਪਿਰਾਕਾਗੁਰਕੋਨਅਹਾਰਕੋਭੋਗੈਹੇਤਪਾਜੀ ਸਬਦਕਾਬੀ
 ਚਰਦੇਵੇ ਗੁਰੂਜੀਵਾਰਾ॥ ਹਿਰਦੈਵਸੈਮਨੁਆਨਭਵਸੈਪਉਣਪਵਨਕੀਓਟ
 ਘਟਤਾਲਬਜਵੈਪਿਰਾਕਾਗੁਰੂਤਤਅਗਨਭੋਗੈਅਹਾਰਲੇਖਿਬਡਾ ਸਬਦਕਾ
 ਬੀਚਾਰਾ॥ ਖਿਬਡਾਵਾਰਾ॥ ਕਿਤਮੁਖਆਏਕਿਤਮੁਖਜਾਏਕੈਸੇਨਤੀਕੈਸੇਸੀ
 ਧਕਾਇ॥ ਸੋਖੀਕਰੇਪਉਣਕੋਨਮਤੀਕੋਨਦੁਆਰਦੇਹੁਤਪਾਜੀ ਸਬਦਕਾਬੀਚਾ
 ਰਾ॥ ਗੁਰੂਜੀਵਾਰਾ॥ ਉਤਮੁਖਆਏਦੁਖਣਮੁਖਜਾਏਨੈਸੈਨਤੀਸੋਲਾਸੈਸੀਧਨ
 ਜਸੋਖੀਕਰੇਪਉਣ ਅਸੀਭਮਤੀਅਚਿੰਤਦੁਆਰਲੇਹੁਖਿਬਡਾ ਸਬਦਕਾਵੀਚਾਰਾ
 ॥ ਖਿਬਡਾਵਾਰਾ॥ ਕਿਤਪਰਚੇਲਾਗੇਬੀਧਕਿਤਪਰਚੈਪਡੈਨਕੀਧਾ॥ ਕਿਤਪਰਚੈ
 ਸਸੀਸੂਰਛੁਟੈ॥ ਕਿਤਪਰਚੈਮਾਇਆਮੋਹਤੁਟੈ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਰਾ॥
 ਮਨਪਰਚੈਤਉਲਗੈਬੀਧਪਉਣਪਰਚੈਤੋਪਡੈਨਕੀਧਾ॥ ਰੀਮਾਨਪਰਚੈਤੋਸਸੀ
 ਸੂਰਛੁਟੈ॥ ਸਤਿਗੁਰਪਰਚੈਤਮਾਇਆਮੋਹਤੁਟੈ॥ ਖਿਬਡੇਵਾਰਾ ਆਵੇਸਕਿਸ
 ਕਉਆਵੇਸਾ॥ ਆਦਿਕਕੋਨਉਪਦੇਸਾ॥ ਮਨਕਕੋਨਵੇਸਗਿਆਨਗੁਰੂਕੋਨ॥
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਰਾ॥ ਆਵੇਸਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰੂਆਵੇਸਾ॥ ਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰੂਕਾਅਨੂ
 ਪਉਪਦੇਸਾ॥ ਮਨਕਾਨਿਰੰਦੇਸਾ॥ ਰੀਮਾਨਕਾਗੁਰਸਿਤੋਖਾ॥ ਸਤਿਗੁਰਕੀਚਰਨੀ
 ਲਾਗੀਏਤੋਪਾਈਏਮੋਖਾ॥ ਊਰਮਧੁਰਮਨਾਬਆਇਆ ਪਰਬਡੇਗੁਸੇਨਾਲ
 ॥ ਧੁਰਮਨਾਬਵਾਰਾ॥ ਅਗਜਲਵੈਜਲਮੈਡੋਬੋਚਿਲਕੇਸਾਰਕਸਾਈ॥ ਅੰਮੇਸੇ
 ਦੁਖਲਗਾਵੇਤੁਮਕੋਧਰਤੀਬੀਚਗਡਾਈ॥ ਏਕਤਮਾਰਾਮਰੋਐਸਾਮਾਰਸਾਬਰ
 ਲਾਈ॥ ਅੰਮੇਸਾਵੇਖੋਜੋਰਹਮਾਰਾ ਸਗਲੇਪਉਲਗਾਈ॥ ਕਹਿਆਹਮਾਰਾਮਾਨੇ

੨੮੦

ਨਹੀ ਅਥੀ ਤਰੇ ਤੁਮਛਾਈ ਜੇਤਾ ਜੇਰਧਰੈ ਰਮਾਪਨਾਤੁ ਮਕੋਮਾਲਮਨਾਹੀ॥
 ਧੁਰਮਨਾਬਕਹੈ ਸੁਣਨਾਨਕਹਮਰੀਮਾਨਰਜਾਈ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਰਾ॥
 ਪਹਿਰਾਅਗਨਿਹਿਵੈਘਰਬਾਧਭੋਜਨਸਾਰਕਰਾਈ॥ ਸਗਲੇਦੁਖਪਾਈਕਰਪੀ
 ਵਾਧਰਤੀਹਾਂਕਚਲਾਈ॥ ਧਰਤਾਰਜੀਅਬਰਤੇਈਪਿਛੈਟਿਕਚੜਾਈ॥ ਏਤਾਰਾ
 ਨਹੋਵੈਮਨਅਵਰਕਰੀਭਿਆਖਕਰਾਈ॥ ਨਾਨਕਨਵਰਕਰੇਜਿਸਉਪਰਸਚਨ॥
 ਮਦਾਭਿਆਈ॥ ਉਰਮਨਾਬਵਾਰਾ॥ ਉਰਮਬੋਲੈਤਤਵਿਰੋਲੈਸੁਣਨਾਨਕਮੋਦੀ॥
 ॥ਕਿਉਕਰਵਸਤਪਰਾਪਤਹੋਈਕਿਨਪਾਈਤੁਝਗੋਈ॥ ਆਪਬਖਾਨੈਭੇਦਨ
 ਜਾਨੈਗੁਰਬਿਨਬੁਝਨਹੋਈ॥ ਸਿਧਮਿਲੇਬਿਨਬੁਧਨਉਪਜੈਜਨਮਅਕਾਰਬਖੋ
 ਈ॥ ਉਰਮਕਹੈਸੁਣਨਾਨਕਪਾਜੀਗੁਰਕੇਸਿਰਪਰਬਾਧੋ॥ ਗੁਰਗੋਰਖਕੀ
 ਚਰਨੀਲਾਗੋਤੀਨਲੋਕਮਹਿਜਾਧੋ॥ ਗੁਰੂਜੀਵਾਰਾ॥ ਮੋਦੀਕਹੀਏਏਕੀਕਾਰ॥
 ਤੀਨਲੋਕਕੋਪਾਲੇ॥ ਲਖਚਉਰਾਸੀਜੇਨਉਪਾਈਜੀਅਜੀਤਕੇਨਾਲੇ॥ ਤਿਸ
 ਕੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਵਸਤਪਰਾਪਤਗੁਰਪੂਰੇਮਿਲਪਾਈ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀਮਰਮਪਛਾ
 ਨਮੈਲਨਰਹੀਆਕਾਈ॥ ਨਿਰਮਲਬੁਧਾਸਿਧਸਭਹਜਰਜਨਮਸਕਾਰਬਖ॥
 ਇਆ॥ ਰਿਤਜਨਨੀਬੂੰਦਪਿਤਾਮਿਲਕਰਤੇਠਾਵਣਾਇਆ॥ ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣ
 ਉਰਮਮੂਨੇਬਿਰਬਜਨਮਗਵਾਇਆ॥ ਏਕੀਕਾਰਗੁਰਨਹੀਜਾਨਾਸੁਣਗੋਰਖਭ
 ਰਮਾਇਆ॥ ਝੰਗਨਾਬਵਾਰਾ॥ ਮਾਰਾਪਿਤਾਕੋਨਗੁਰੂਕੋਨਦੇਸਕੋਨਭੇਸਜੀ
 ਗਮਕੇਜੇਗੀਭੋਗੀਕੇਰੋਗੀਹਰਖੀਕਿਸੋਗੀਸੁਣੇਤਪਾਜੀਕੋਨਪ੍ਰਕਾਸਤੇਮਿ
 ਟੈਜੀਜਾਲਾ॥ ਗੁਰੂਜੀਵਾਰਾ॥ ਖਿਮਮਾਤਾਸਿਤੋਖਪਿਤਾਸਰਗੁਰਕਰਤਾ
 ਰਕਾਹੇਤਾਬੇਗਮਪੁਰਦੇਸਸਗਲੇਭੇਸਜੰਗਮਨਜੇਗੀਭੋਗੀਨਰੋਗੀਹਰਖੀ
 ਨਾਸੋਗੀਓਅਕਿਰਪ੍ਰਗਾਸਿਆਤਉਮਿਟੇਜੀਜਾਲੇ॥ ਗੋਰਖਨਾਬਵਾਰਾ॥
 ਮੁੰਦਾਪਹਿਰੋਝੋਲੀਲੇਵੇਮਸਤਕਧੂਰਲਗਾਓਕਾਯਾਂਅਜੀਤਸਦਾਹੀਰਹੇ
 ਖਿਧਾਹੰਦਾਵੇਹਾਬਮੈਂਫਹੋਨੀਡੰਡਾਰਾਖਹੁਤੋਸਿਧਾਮਹਿਜਮਤੀਹੋਵੇਸਗਲ
 ਜਗਤਕੋਜੀਤੇਆਦੇਸਆਦੇਸਸਭਾਸਿਧਾਕੋਕੋਭੁਗਤਭੀਡਾਰਲੈਕੇਭੂਰੇ
 ਮੁਖੇਨਾਦਵਜਾਵੇਨਾਬਨਓਹੋਇਬੈਠੇਜੁਗਾਜੁਗਾਮੈਰਿਧਸਿਧਲਗਾਵੇਸਗ
 ਲਾਸਿਧਤੇਰੇਆਰਿਆਵਰਤੀਹੋਵੈਗੇਜੇਗਸਿਜੋਗੀਪਾਵੇਏਕਾਮਾਉਕੇਚੇਲੇ
 ਹੋਵੇਗੁਗਤਜੇਗਕੇਚੇਲੇਸਿਸਾਰਕੇਭੰਡਾਰੀਕਹੀਓਤੁਮਦੀਵਾਨਸਗਲੇਤੇਰੇਸਿ
 ਰਪਰਹੋਰਕੋਈਪਰਧਾਨਨਹੀਹੋਇਗਾਤੇਰਾਹੁਕਮਸਭਤੇਉਚਤੇਰਾਫੁਰਮਾਨ

ਚਲੇਗਾ ਖੰਡ ਖੰਡ ਮੇਂ ਆਸਣ ਬੈਠੇ ਏਕ ਏਕ ਮੇਂ ਭੰਡਾਰ ਚਲੇਗਾ ਚਰਿਅੀ ਲਖ
 ਤੁਮਰੇ ਬਰਨ ਮੇਂ ਬੰਧੇ ਕੇ ਤੁਮਰੀ ਸੂਝੇ ਕਲੇਰੇ ਆਪਨਾ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਵੇਖੋ ਆਪਨੇ
 ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਬਿਚਰੇ ਪੁਣਤ ਗੋਰਖ ਸੁਣੇ ਤਪਾਜੀ ਐਸੀ ਕਾਰਤੁਮਾਰੀ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕੀ ਵਾਰ॥ ਮੁੰਦਾ ਸਿਤੋ ਖਸਰ ਮਪਤ ਝੋਲੀ ਧੋ ਅਨਕੀ ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਾ ਖਿ
 ਬਕਾਲ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ ਜੁਗਤ ਭੰਡ ਪਰਤੀਤੀ॥ ਆਈ ਪਬੀ ਸਰਲ ਜਮਾ
 ਤੀ ਮਨਜੀ ਤੈ ਜਗਜੀਤਾ॥ ਆਦੇਸਤਿ ਸੈ ਆਦੇਸਾ ਆਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨਾਦ ਅਨਾਹ
 ਤਿ ਜੁਗ ਜੁਗ ਏਕੋ ਵੇਸਾ॥ ਭੁਗਤ ਗਿਆਨ ਦਇਆ ਭੰਡਾਰਨ ਪਟ ਪਟ ਵਾਜਹਿ ਨ
 ਦਾ ਆਪਨਾ ਬਨਾ ਬੀ ਸਭ ਜਾਕੀ ਰਿਧ ਸਿਧ ਅਵਰਾਸਾ ਦਾ॥ ਸਿਜੋ ਗਵਿ ਜੋਗ ਦਇ
 ਕਾਰ ਚਲਾਵਹਿ ਲੇਖੇ ਆਵਹਿ ਭੁਗਾ॥ ਆਦੇਸਤਿ ਸੈ ਆਦੇਸਾ ਆਦਿ ਅਨੀਲ
 ਆਨਾਦ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗ ਜੁਗ ਏਕੋ ਵੇਸਾ॥ ਏਕਾ ਮਾਈ ਜੁਗਤ ਦਿਆਈ ਤਿਨ ਚੇਲੇ ਪ
 ਰਵਨਾ॥ ਇਕ ਸੰਸਾਰੀ ਇਕ ਭੰਡਾਰੀ ਇਕ ਲਾਏ ਦੀ ਬਾਣਾ॥ ਜਿਵਤਿ ਸਭ ਵੈਤਿ ਵੈਰਲਾ ਵੈਸਿ
 ਵਹੈ ਵੈਰੁ ਮਾਣਾ॥ ਓਹੁ ਵੇਖੈ ਓਹਨ ਨਦਰਨ ਆਵੈ ਬਹੁਤਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣਾ॥ ਆਦੇਸਤਿ ਸੈ ਅ
 ਦੇਸਾ ਆਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨਾਦ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗ ਜੁਗ ਏਕੋ ਵੇਸਾ॥ ਆਸਣ ਲੇਇ ਲੇਇ ਭੰਡ
 ਰਾਜੇ ਕਛੁ ਪਾਇਆ ਸੁਏ ਕਾਵਰਾ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਕੀ ਸ
 ਰੀ ਕਾਰਾ॥ ਆਦੇਸਤਿ ਸੈ ਆਦੇਸਾ ਆਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨਾਦ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗ ਜੁਗ ਏਕੋ ਵੇਸ
 ॥ ਗੋਰਖ ਨਾਬਨੇ ਕਹਿਆ ਤਪਾਜੀ ਤੁਮਈ ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਕਰ ਆਏ ਬੇਕਿਆ ਮਨੋਰਥ ਹੋ ਆ
 ਪਣਾ ਮਨੋਰਥ ਕੋਹੋ ਹਮ ਪੂਰਾ ਕਰੋਹੋ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਾਰ॥ ਹਮੇਕੇ ਜਬ ਗੁਰੂ ਸੁਰਾਮਿ
 ਲਿਆ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਤਬ ਸਰੋ ਮਨੋਰਥ ਸਾਝੇ ਪੂਰਨ ਭਏ॥ ਹੁਣ ਕੋਈ ਉਣਤਾ ਨਹੀ ਰਹੀ
 ਸਿਧ ਬੁਧ ਭਰਮੇ ਸਭ ਲੋਈ॥ ਸੁਣੇ ਗੋਰਖ ਤੁਝੇ ਦੀਖਿਆ ਦੇਵੇ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸਚ ਸਮੇ
 ਉ ਗੋਰਖ ਚੁਪਕੀਆ ਮੰਗਲ ਨਾਬ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਬ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪੋ ਕੋ
 ਉਪਦੇਸਦੀਆ॥ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾਬ ਹਮਾਇਨ ਕੇ ਦੇਖਤੇ ਬੇ ਦੇਖਾ ਪੂਰਨ ਪਿ
 ਡੁਹੈ ਕਿਕਾਰਾ ਪਿੰਡੁ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਬ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੈ ਸਾਦੇਖੀ ਏਤੈ ਸਾਕਹੀ ਏ
 ਫਕੀਰੀ ਕਾ ਬਿਰਦ ਐਸਾ ਹੀ ਹੈ ਗੋਰਖ ਨਾਬ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲ ਨਾਬ ਤੁਮ ਸਤਿਕਹਿ
 ਤੋਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਈ ਅਗੇਭੀ ਜਾਹਿ ਗਾਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਅਗੇਵਡੀਆ॥ ੨ ਜਾਹਗਾਹੈ ਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜਿਉਤੁ ਹਾਡੀ ਰਜਾਇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨ ਉਤਵਲਾਨ ਹੋ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਥੇ ਜੋ ਆਏ ਸੋ ਨਾਬ ਹੀ ਅ

੨੬੨

ਏ ਅਤੇ ਅਸਾ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਨਉਨਾਬ ਚੁਰਾਸੀ ਹਸਿਧ ਛਿਅਜਤੀ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਠੀਕ ਹੈ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਸਭ ਜੋਗੀਆ ਦੇਹੀ ਭੇਸ ਹੈਨ ਏਨਾ ਦੇਨਾ ਮਜੁ ਦੇ ਜੁ ਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਨੂੰ ਦਸਾਰੇ
 ਏਹੁ ਬਚਨ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਆਹੇ ਤਾਪਾਨਾ ਬਾਇਆ ਕਹਿਓ ਸਕੋਣ ਜੁਗਤ ਕੋਣ ਭੁਗਤਾ
 ਅਰੇਗੀ ਕੋਨ ਹੈ ਕੋਨ ਲਛਣ ਤੇ ਅਛਣ ਤੇ ਜੋਗ ਕੋਨ ਪਾਵਤਾ ਹੈ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਾਰਾ
 ਨਾ ਮਭੁਗਤਾ ਸਤ ਜੁਗਤਾ ਫਿਨ੍ਹਿਤ ਰਹੇ ਅਰੇਗੀ ਪੀਤ ਲਛਣ ਉਪਦੇਸ ਅਛਣ ਪ੍ਰਮਾਣ
 ਗਪਾਵਦਾ ਹੈ॥ ਪਾਨਾਬ ਵਾਰਾ॥ ਧੀਨੋਤ ਪਾਨਾ ਮਸਕਾਰੈ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤ ਧੀਨ ਹੈ ਸੁਧ
 ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਣਨਾ ਬਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨੀ ਪੈਨ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਣਨਾ ਬਦੇ ਚਰਨ ਨੂੰ ਲ
 ਗੇ ਹਥ ਲਾਵਣ ਤਾਂ ਆਪਸ ਮੇਂ ਚਰਨੀ ਹਥ ਲਾਏ ਪਾਨਾਬ ਕਹਿਆ ਤੇ ਤਪਾ ਜੀ ਅ
 ਜਸਵਾਧਾਨ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਇਸ ਮੇਂ ਛਿਨ ਭੇਦ ਨਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕੈ ਪ੍ਰਾਨਾਬ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕੀ ਐਸੀ ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਹੈ ਤੁਮਾਰੇ ਮੇਂ ਅਰਨਿ
 ਰੰਜਨ ਮੇਂ ਭੇਦ ਨਹੀ ਹਮ ਤੇ ਏਹੀ ਜਾਣ ਤੇ ਹੈ ਤੁਮਾਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਮੁਰਤਿ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨਾਬ ਕ
 ਹਿਆ ਤਪਾ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਐਸੀ ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨਾਬ ਨੇ ਮਿਲਣ
 ਬਨ੍ਹ ਕਹਿਆ ਤੇ ਨਾਬ ਜੀ ਤਪਾ ਦੇਖਿਆ ਪ੍ਰਾਨਾਬ ਕਹਿਆ ਜੈਸਾ ਤੁਮ ਕਹਿ ਤੇ ਬੇ ਤੇ
 ਸਾਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹਮ ਤੇ ਇਉਂ ਜਾਣ ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਹੀ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ਮ
 ਗਲਨਾਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾਬ ਜੀ ਨਿਰੰਜਨ ਨੇ ਜੈਸਾ ਪਕੀਏ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ਜੋ ਤਿਨੇ ਮੇਂ ਅਰਨਿਰੰ
 ਜਨ ਮੇਂ ਭੇਦ ਕਛ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਨਾਬ ਆਸਣ ਜਾਇ ਬੈਠ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਪ੍ਰਾਨਾਬ ਤਾਂ ਬਡੇ ਉਚੇ ਬਚਨ ਬੋਲਦਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਨ
 ਉਪਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਮਿਹਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੋਈ ਏਹੁ ਉਚੇ ਬਚਨ ਬੋਲਦੇ ਹੈਨ ਕਰ ਪਿਛਨ
 ਹੀ ਬੋਲਦੇ ਏਹੁ ਅਸਲੀ ਨਾਬ ਆਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ੧ ਗੋਰਖ ਨਾਬ
 ੨ ਮਛੰਦ ਨਾਬ ੩ ਚਰਪਟ ਨਾਬ ੪ ਮਿਗਲ ਨਾਬ ੫ ਪ੍ਰਧੂ ਨਾਬ ੬ ਗੋਪੀ ਨਾਬ ੭
 ਪ੍ਰਾਨਾਬ ੮ ਸੁਰਤ ਨਾਬ ੯ ਬਿਬਾਨਾਬ ਏਹੁ ਨਾਬ ਹੈਨ ਆਖਣ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਹੁ ਤੇਰੇ ਹੈ
 ਨ ੧ ਗੋਰਖ ਜਤੀ ੨ ਵਤ ਜਤੀ ੩ ਹੰਟ ਵਤ ਜਤੀ ੪ ਲਛਮਣ ਜਤੀ ੫ ਭੀਖ ਮਜਤੀ
 ਏਹੁ ਛਿਅਜਤੀ ਹੈਨ ਆਖਣ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਹੁ ਤੇਰੇ ਹੈਨ ਸਿਧਾ ਦੇਨਾ ਮਸੁਣ ੧ ਭੰਗਰ ੨
 ਸਿਗਰ ੩ ਲੀਗਰ ੪ ਝੰਗਰ ੫ ਉਰਮ ੬ ਧੂਰਮ ੭ ਕਨੀਠਾ ੮ ਹਨੀਠਾ ੯ ਲਹੁਰੀ
 ਪਾ ੧੦ ਹਾਜੀਰਤਨ ੧੧ ਪੂਰਨਾ ਸਕਾ ੧੨ ਬਿਮਲਕਾ ੧੩ ਜਾਲਕਾ ੧੪ ਬਿਬਿਕਾ
 ੧੫ ਸੁਰਸਿਧ ੧੬ ਨਿਰਤ ਸਿਧ ੧੭ ਕੇਵਲ ਕਰਨ ੧੮ ਸਮਰਬ ੧੯ ਗਉਨਗੁ
 ਆਲ ੨੦ ਅਮਰਨਿਧ ੨੧ ਚਤੁਰਦੇਨ ੨੨ ਰਾਇਸ਼ਨ ੨੩ ਕੇਵਲ ਨਰਨ ੨੪ ਅੰ

ਘੜ੍ਹ ੨੫ ਪਰਬਤ ੨੬ ਈਸਰ ੨੭ ਭਰਬਰੀਲ ਰੁਤਵੇ ੨੮ ਕਲਿਕਾ ੩੦ ਸੰਤੂ ੩੧ ਅਛ
 ਲੈਨ ੩੨ ਪਲਕਲਿਧ ੩੩ ਪਿਪਲਕ ੩੪ ੧੫੫ ਮੜ੍ਹ ੫੫ ਗਿਰਬੋਧ ੩੬ ਸਾਲਸਾ ੩੭
 ੧ ਕੇਸਕਰਨ ੩੮ ਗੋਲਸਾ ੩੯ ਮਿਗਨਪਾਰਬ ੪੦ ਕਤੀਸਰ ੪੧ ਜਲਨਜੋਤਿ ੪੨ ਸੁ
 ਰਐਨ ੪੩ ਸਿਧਧਸੈਨ ੪੪ ਜੋਤਲਗਨ ੪੫ ਕਿਲਰ ੪੬ ਜੋਤਮਗਨ ੪੭ ਬਿਮਲਜੋ
 ਤ ੪੮ ਸੀਤਲਜਲ ੪੯ ਅਪਰਘਨ ੫੦ ਤੁਲਸੀਜੋਗ ੫੧ ਪ੍ਰਿਤਪਾਨ ੫੨ ਅਕਲ
 ਨਿਰਤਪਤ੍ਰ ੫੩ ਭੋਲਸਰ ੫੪ ਰਾਮਕੁਆਰ ੫੫ ਕਿਸਨਕੁਆਰ ੫੬ ਬਿਸਨਪਤ੍ਰ ੫੭ ਸਿ
 ਕਰਜੋਗ ੫੮ ਬ੍ਰਹਮਜੋਗ ੫੯ ਮੀਰਹੁਸੈਨੀ ੬੦ ਮੀਰਜੀਬੀਲੀ ੬੧ ਕੰਧਾਰੀ ੬੨ ਕ
 ਲਿਵਨੈਨ ੬੩ ਸੁਰਸਤੀ ੬੪ ਗੋਵਰਧਨ ੬੬ ਗੁਫਾਵਾਸੀ ੬੭ ਅਲਕਨਾਸੀ ੬੮
 ਕਲਕਸੰਗੀ ੬੯ ਏਕਰੰਗੀ ੭੦ ਕੇਵਲਕਰਮੀ ੭੧ ਕਮਨਾਸੀ ੭੨ ਕੁਲਬਿਲਾਸੀ
 ੭੩ ਮੂਲਮੰਤ੍ਰੀ ੭੪ ਤੁਰਤਰੰਗੀ ੭੫ ਜੋਗਹਰੇ ੭੬ ਦੀਪਰੰਗੀ ੭੭ ਆਪਰੁਪੀ ੭੮
 ਕਲੇਸੁਪੁਪੀ ੭੯ ਬ੍ਰਹਮਜੋਗ ੮੦ ਖਲਾਮਮੁਗਲਭੋਗੀ ੮੧ ਕਿਦਾਰਜੋਗੀ ੮੨ ਸਿ
 ਭਾਲਕਾ ੮੩ ਬਾਚਿਤ੍ਰਸਿਧ ੮੪ ਹਰੀਸੈਸਿਧਾ॥ ਏਹੁ ਰਉਰਾਸੀ ਸਿਧ ਹੈਨ ਤਾਂਮ
 ਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰਨਾਦੀ ਨਿਸਾਹੋਈ ਪਰਜਤੀਆ ਦੀਨਿਸਾਤਾਂ ਨਹੀ ਹੋਈ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਜੋਤੋਰੇਜੀ ਅਵਿਚੈ ਸੋਪੁਛ ਲੈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜਤੀਕ
 ਉਨਕਹੀਦੇਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਜਤੀਓਹ ਕਹੀਦੇਹੈਨ ਜਿਨਾਨੇਇ
 ਸਦੇਹੀ ਦੇਨਵਾਦੁਵਾਕਾਨੂੰ ਬੀਮਰਖਿਆਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ ਜੇਤ੍ਰੇਜਤੀਹੈਨ ਏਨਾਦੀਇ
 ਦਨਹੀਜਾਦੀ ਮਰਦਾਨਏਹਮੈਬਨਨਹੀਕਰਦੇਇਸਤ੍ਰੀਆਨਹੀਕਰਦੇ ਕਿਹਸਤ
 ਨਹੀਕੀਤਾ ੧ ਨਵੇਸਤ ਦਸਵੇਂ ਜਤ ਯਾਰਦੇਉਜਾਲਾ ਗੁਰੂਜੀਕਹੈਸੁਣਮਰਦਾਨ
 ਪਿਤ੍ਰਨਾਗਾਸੈਕਾਲਾ ੧ ਨਵੇਦੁਆਰੇ ਬੀਨਰਖੇਜੋਜਤੀਕਹੀਦਾਹੈ ਸਭਨਾਦੁਆ
 ਰਿਆਦੀਖਬਰਰਖਦੇਹੈਨ ਮੈਬਨਕਰਦੇਨਹੀਮੁਖੇ ਪਰਮੇਸਾਬਿਨਾਹੋਰਬਾਰਤ
 ਨਹੀਕਹਿਦੇ ਨੇਤ੍ਰਾਕਰਸਿਤਾਦਾਗੁਰਾਦਾਰਸਨਕਰਦੇਹੈਨ ਕੰਨਾਦੁਆਰੇਪਰ
 ਮੇਸਰਦਾਜਸਸੁਣਦੇਹੈਨ ਨਾਸਕਾਕੋਖੁਸਬਾਸਨਤੇਰੋਕਦੇਹੈਨ ਗੁਰਾਦੇਪਰਮੇ
 ਸਰਦੇਚਨ੍ਹਾਈਹੋਈ ਬਾਸਨਾਲੇਤੇਹੈ ਉਵਸੁਰਤਕੋਦੇਖਕਰਮਨਕੋਨਹੀਤੁਲਾ
 ਵਤੇਸਿਫਤਪਰਮੇਸਰਦੀਕਰਦੇਹੈਨ ਇਤੁਆਦਿਕਕਰਮਜਤੀਆਏਹੈਨਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆ ਬਹੁਤਤੁਲਾਜੀਹੁਣ ਅਗੋਕੋਚਲੇਜੀ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ
 ਚਲਦੇਹਾਂਤਾਗੋਪੀਚੰਦ ਨੇਮੰਗਲਨਾਬਨੂੰਕਹਿਆ ਨਾਨਕਤਪਾਰਮਤੇਹੈਨ
 ਗਲਨਾਬਨੇਕਹਿਆ ਜਿਉਕਿਉਤਪੇਜੀਕਉਰਖਨਾਚਾਹੀਏ ਐਸੇਜੋਗੀਸਰ॥

੨੯੪

ਕੋ ਜਾਣਨ ਦੇਵੀ ਏ ਤੋਭੁ ਲਾਹੈ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਘੁਘੁ ਨਾਥ ਪਾਨ ਨਾਥ ਗੋਪੀ ਚੰਦ
ਇਨ ਸੋਏ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਕਹਿ ਆਤ ਪਾਜੀ ਤੁਮ ਕੋ ਉਰ ਮਤੇ ਹੋ ਈ ਗਾਹੀ ਰੋਹੀ ਸਿਧ
ਮੰਡਲੀ ਮੇਂ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰੋ ਤੁਮ ਰੋਤੇ ਜੰਗਲ ਭੀ ਕਛ ਨਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
ਯਾ ਏ ਕਜ ਜਲਗਮਾਰਾ ਕਹੀ ਏ ਸਾਧ ਮਰਤ ਕੋ ਪਰਸਨਾ ਲਖ ਚ ਉਰਾ ਸੀ ਹਮ
ਤੇ ਛਟੈ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨਾ ਸੁਣਾ ਸੋਧੋ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਮਿਲਾਤਾ ਕੀਏ
ਨਿਬੋਰੇ ਆਸਣ ਬੈਸਣ ਹਮ ਤੇ ਛਟਾ ਛਟਾ ਕਰਮ ਸੀ ਸਾਰਾ ਸਗਲੇ ਬੰਧਨ ਪ
ਗ ਕੇ ਕਟੇ ਪਾਏ ਮੋਖਣੁ ਆਰਾਏ ਕੰਕਾਰ ਪੈ ਨਜਰ ਹਮਾਰੀ ਦੁਜਾ ਚਿਤ ਨਧਾ
ਗੇ। ਦਸ ਅੰਤਰ ਅਰ ਅੰਤ ਦੇਵਤ ਵਾਰ ਵਾਰ ਕਰਤਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪੀਤ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ
ਭੋਜਨ ਮਹਿਜ ਰੰਗ ਮੇਂ ਖੇਲੇ ਪੁਣ ਵੈਨ ਨਕ ਸੁਣ ਹੋਨ ਬੋ ਸਿਵ ਰਸ ਕਤੀ ਸੋ
ਮੇਲੇ ॥੪॥੧॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿ ਆਤ ਪਾਜੀ ਤੁਮ ਕੋ ਨਿਰੰਜਨ ਨੇ ਅੰਸਾ
ਹੀ ਕੀ ਆਹੈ ਪਰ ਹਮ ਆਪ ਕੇ ਜਾਣੇ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿ ਤੇਹੈਂ ਤੁਮ ਸੀਤ ਮੁਰਤ ਹੋ ਤੁਮ
ਰਾਵ ਰਸਨ ਦੁਲਭ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੈ ਸਿਧੇ ਤੁਮ ਆਪ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਰ
ਪਹੋ ਹਮ ਕੋ ਰਜਾਇ ਦੇਵੇ ਸਿਧਾ ਸਾਬ ਗੋਸਟ ਭੀ ਬਹੁ ਤੋਹੇ ਈ ਜਪ ਜੀ ਕਾ ਉਚ
ਰਭੀ ਸਿਧਾ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਹੁਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਧਾ ਪਾਸੋ ਵਿਦਿ ਆਹੈ ਕਹਾਰਲ
ਮਰਦਾਨ ਅਗੋ ਬਿਆਰ ਪਰਬਤ ਕੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾ
ਨ ਤੋਂ ਨੇ ਜਾਇ ਬਿਆਰ ਪਰਬਤ ਪਰ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿਥੇ ਵਤਾ ਤੇਓ ਸਨਿਆਸੀ ਆਹ

ਅਗੋ ਸਾਖੀ ਬਿਆਰ ਪਰਬਤ ਕੀ ਚਲੀ

ਅਗੋ ਦਤਾਤ੍ਰੇਏ ਲਿਖਾ ਪਿਯੋਗੇ ਇਆਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਹੁ
ਣ ਕਿਥੇ ਆਏਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਾ ਮਰਦਾਨਿਆ ਅਸੀ ਬਿਆਰ
ਪਰਬਤ ਪਰ ਆਏਹਾਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾ
ਨਿਆ ਅਸੀ ਸਾਢੇ ਸਤਹ ਜਾਰ ਜੋਜਨ
ਹੁਨ ਆਏਹਾਂ ਅਤੇ ਏਥੇ ਇਕਾ ਸਿਧ ਹੈ
ਬਠਾ ਅਉਧੁਤ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਭ
ਸਨਿਆਸੀ ਪੂਜ ਦੇਹੈਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁ
ਛਿਆ ਉਸਦਾ ਨਾਉ ਕਿ ਆਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
ਹਿਆਨ ਮਉਸਕਾ ਦਤਾਤ੍ਰੇਏ ਉਚੀ ਪ
ਹਾੜੀ ਪਰਗਹਿਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਭੀ ਵੇਖੀਐ

ਗੇ ਗੁਰਜੀ ਨਰਾਏ ਭਾਸ ਜਾਇ ਪ੍ਰੋਤੇ ਦਤਾ ਤੇਉ ਅਉਧੁਤ ਈਮਾਪਿਆ ਹੋਇਆ ਬਿਦੇ
 ਹੋਸੀ ਗੁਰਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਤੁਹਾ ਭੀਰਸਾਇ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰਜੀ ਸੁਣ ਹਾਂ ਆਇ ਪਹਿਚੇਹੋ ਬੁਲਾਵੇ ਤੁਸੀ ਇਸਤਾਈ ਵਡਾ ਸਾਧੂ
 ਕਹਿੰਦੇਹੋ ਤੁ ਗੁਰਜੀ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਮਰਦਾਨ ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਨ ਦਤਾ ਤੇਉ ਨਿਬਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋ
 ਤੀ ਦੇਹੁ ਬੇਲੈ ਕਿਉ ਨਹੀ ਸਮਝਦੇ ਖਾ ਆਪ ਨਿਮਨਮਾਹੀ ਜਬ ਲਗਾ ਦੇਹੀ ਤਬ ਲਗਾ
 ਆਸਾ ਆਇਉ ਨਹੋਇ ਪੁਰਨ ਸਿਨਿਆਸਾ ਆਇ ਸੁਖੇ ਲਾਹਿਤ ਰਾਖੇ ਭਾਇ ਏਕ ਨਰਾਇ
 ਨ ਸਭ ਪਾਟਮਾਹਿ ਗੁਰਜੀ ਕਹੈ ਮੁਣਿ ਵਟਾ ਤੇਉ ਅਉਧੁਤਾ ਮੁਹਤਿ ਸਭ ਨਿਰਜਨ ਰੂਪ
 ਏਤਾ ਤੇਉ ਵਚਾ ਕੇਈ ਨਾਹਿ ਪਚੇ ਜਨ ਪਾਟਮਾਹਿ ਫਿਲ ਨ ਕਾਜਿ ਹਨ ਹੀ ਸੁਭਾਇ ਕ
 ਇਆ ਹਮਰੀ ਮੇਲ ਨਾਲ ਚੀ ਫੇਲਤ ਬਰਨ ਮੁਹਹੇਤਿ ਆਗੀ ਹਲ ਚਲ ਕਬੀ ਨਾ ਬਿ
 ਆਪੈ ਮੇਹਿ ਪੁਰਨ ਸਿਰ ਪਾਰਿਤ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ਰੋਮ ਰੋਮੇਂ ਨਰਾਇਣ ਜਪਤਾ ਭ
 ਹੋ ਕੋਰਸ ਨ ਤੇ ਬਕਤਾ ਭਤ ਕਹੈ ਸੁਣ ਨ ਨ ਕਤ ਪਾ ਆਪ ਛੋਰੋਇ ਰੋਹ ਅਜ ਪਾ
 ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਅਜ ਪਾ ਕਹੈ ਸੋਈ ਜਪਵੀ ਸੈ ਕਿਉ ਨ ਜਪੈ ਪੁਰਨ ਜਗਦੀ ਸੈ
 ਜਪ ਕਰਤੇ ਅਜ ਪਾ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਰਬ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਜਬ ਲਗਾ ਕਾ
 ਇਅਤ ਬਲਗਾ ਪਿਆਇ ਬਿਨ ਮੈ ਕਾਇਅਤ ਬਾਏ ਕਾਇਖਾਇ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸਚੀ
 ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਵਤਾ ਤੇ ਭਗਵਾਨ ਬਖਾਣੀ ਏਤਾ ਤੇਉ ਵਚਾ ਜਪ ਜਪੇ ਸਬਦਿ ਸਟ
 ਨਾਮਾਵੈ ਦੇਖ ਅਦਿਸਤ ਬਜਾ ਪਭੁਲਾਵੈ ਕਾਇਆ ਬਾਕੀ ਰਸਨਾ ਬਾਕੀ ਆਪ
 ਨਰਾਇਣ ਹੁਆ ਸਾਖੀ ਨਾਕੁ ਛੁਜ ਮਣਾ ਨ ਕੁਛ ਤਪਣਾ ਏਤ ਕਹੈ ਸੁਣ ਨ ਨ ਕਤ
 ਪਾ ਕੋਨ ਤੁਹੀ ਜਪ ਕਿਹ ਕਾਜ ਪਨਾ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਵਚਾ ਜਪਤਾ ਜਪਾਏ
 ਕੀਕਾਰਾ ਸਭ ਪਰਤਿ ਤੇਰੈ ਨਿਆਰਾ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸੁਣੈ ਸੁਆਮੀ
 ਤੂੰ ਸਚ ਸਮਾਣੀ ਏਤਾ ਤੇਉ ਵਚਾ ਸੁਣਤ ਪਾਤੀ ਨਿਰੀ ਕਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੋ ਸੁਆਮੀ
 ਪੁਛੇ ਰਿਹਨ ਬਤਾਉ ਸੁਣਨ ਬੋਲਣਾ ਪਤਖਾ ਦਿਖਾਉ ਬਿਨ ਦੇਖੇ ਕਿਆ ਸਾਖੀ
 ਹੋਵਉ ਸਨ ਬੋਲ ਕੇ ਜਨਮ ਨਾਖੋਰ ਚਿਮ ਗੁਰੁ ਜੀ ਵਚਾ ਸੁਣਨ ਬੋਲੈ ਤਤਾ ਦਿਰਠੇ
 ਜਾਹਰ ਚਿਹਨ ਦਿਖਾਵਉ ਫੇਰੀ ਤੇ ਚਿਨਿਆਸਾ ਭਲੇ ਬਿਨ ਕਉ ਪੁਰ ਪਹੁੰਚਾਵੈ ਬੇਦ
 ਜਾ ਸਕ ਕਰ ਦੇਵ ਤੇ ਭੂ ਬੋਇ ਨ ਕੋਨ ਨਹਿ ਰਵੈ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਮੁਹਤਿ ਅਛੀਤਾ
 ਕਪਰ ਸਪਰਸਗੁਣ ਗਾਵੈ ਏਤਾ ਤੇਉ ਵਚਾ ਸਾਮੀ ਬੋਲੈ ਤਤਾ ਦਿਸੈ ਲ
 ਕਿਆ ਸੁਨ ਬਾਤ ਕੇ ਬਕਤਾ ਨਿਰੰਜਨ ਵਰਸਨ ਚੀ ਆਨ ਕਿਸਹੂੰ ਮੇਸੀ ਕੁਮੇਨਾ
 ਸਕਤਾ ਮਖਤੋ ਬਚਨ ਚਿਰ ਚਿਰੀ ਜੇਉ ਨਿਰੰਜਨ ਭਾਵੈ ਇਨ ਬਚਨੇ ਕੁਛ ਪਾਵੈ

੨੬

ਐਸਹੀਕਹਿਜਨਮਗਵਏ॥ ਗੁਰੂਜੀਵਾਰ॥ ਸਾਡੇਹਮਾਰਕਹੀਨਜਏਬੇਲੈ
 ਠਨਹਈ॥ ਏਕਨਿਰੰਜਨਸੀਗਹਮਾਰਅਨੁਪਹਿਰਗਵਈ॥ ਰੋਮਰੋਮੈਚਹੀਥੈਲੈ
 ਦੂਜਾਐਰਨਕੋਈ॥ ਐਸੇਦਰਸਨਕਾਰਨਸੁਆਮੀਭਰਮਾਰਹੀਸਭੁਲੋਈ॥ ਸੇਵਰ
 ਸਨਹਮਗੁਰੁਦਿਖਾਇਆਮੀਨਨਰਹੀਆਮੇਖਾ॥ ਦਸਅਵਤਾਰਕਿਨੈਨਹੀਪਾਇ
 ਆਸੋਹਮਪਰਤਪਦੇਖਾ॥ ਦਤਾਤ੍ਰੇਵਾਰ॥ ਬਾਏਭੋਪਰਤੀਤਨਅਵੈਜੋਪਰਤਪ
 ਨਦੇਖੋ॥ ਐਸੀਬਾਤਨਸੁਣਈ॥ ਅਭੋਪਦਰਸਨਦੇਭੋਖੋ॥ ਭੂਤੋਬਾਤਸੁਣਈ॥
 ਚਰਜਕੀਅਤਮਨਾਹਿਪਤੀਜੈ॥ ਸੁਆਮੀਕਹੈਸੁਣੇਤਪਜੀ॥ ਸੁਣੇਧੁਠਕੋਗੀਝੇ॥
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਵਾਰ॥ ਹੀਝੇਹੀਜਬਨੈਨੀਦੇਖੋ॥ ਮਗਰਿਤਕੋਠੈ॥ ਜਟਾਵਧਾਇਕੋ
 ਦੇਹੀਜਾਲੀਪਬਹਜੈਸੇਕੋਰੋ॥ ਕਬਿਲਖੁੰਬਚਨਾਉਭਾਵੈਚਿਜਲੋਹੋਇਨਜਾਵੈ॥
 ਹੀਦਸਛਿਅਕਰੈਸਿੰਗਾਰਕਿਤਨਕਬਹੁੰਗਵੈ॥ ਦਤਾਤ੍ਰੇਵਾਰ॥ ਦੁਭੋਤਪਾਨਿ
 ਰੰਜਨਕੋਸਾਜੋਤੁਮਕਹਤੇਦੇਖਿਯੋ॥ ਸਾਜਬਬੇਦਪੁਰਾਨਪੁਕਾਰੇਏਹਬਿਧਕਿਨੈਨਾ
 ਠੇਇਯੋ॥ ਅਚਰਜਬਾਤਸੁਣਈ॥ ਤੁਮਨੇਹਮਤੇਭਰਮਤਭੁਟਕਾ॥ ਰਲਰਲਉਪਜੀ
 ਠੰਠਾਪਾਵੈ॥ ਚੇਤਹਮਾਰਾਅਟਕਾ॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਵਾਰ॥ ਮੁਹਤਲਾਲਸਬ
 ਜਹੈਕਾਇਆਜੈਸੋਰੋਮਸਵਰਨਾ॥ ਹੀਰਾਮੋਤੀਚਨਦੇਖੀਏਚੰਦਸੂਰਦੇਨੈਨਾ॥ ਦਾ
 ਤਜਵਹਰਬਨੇਜਨਾਉਭੁਓਆਲਸਕਝਲਕੋ॥ ਨਕਦੀਸਤਖਿਡੋਕੀਧਾਰਾਦਾਮ
 ਨਜੈਸਾਚਮਕੇ॥ ਚਲਕੇਦੇਖੋਤੁਮੇਦਿਖਾਉਤਬਤੀਮਨੇਸੁਆਮੀ॥ ਨਿਰੰਜਨਨਾਨ
 ਕਸਦਾਹਜੁਰੀਆਠੇਪਹਿਰਸਲਾਮੀ॥ ਦਤਾਤ੍ਰੇਵਾਰ॥ ਦੇਖੀਸਕਤਤੁਮਾਰੀ
 ਨਾਨਕਜੋਬੋਲੈਸੋਸਾਰੀ॥ ਅਬਪਰਤੀਤਭੁਈਹੋਹਮਕੋਹਿਰਦੇਅਤਿਰਹਾਰੀ॥ ਧੀਨ
 ਸੁਗੁਰੂਤੁਮਾਰਕਹੀਐਜਿਨਤੁਮਕੋਦੇਖਦਿਖਾਇਆ॥ ਐਸਾਆਰੋਮੋਰਨਸਾ
 ਧੂਜੈਨਾਨਕਤਪਾਬਨਾਇਆ॥ ਗੁਰੂਜੀਵਾਰ॥ ਖਟਦਰਸਨਸਭਪਬਿਜੁਦੇ
 ਖੇਭੇਖਤੁਮਾਰਾਉਚਾ॥ ਜਾਤਵਰਨਸਭਸੇਵਕਤੁਮੇਤੁਮਸਿੰਗਨਾਹਿਪਹੁਚਾ॥ ਰਿਧ
 ਸਿਧਸਤਪੀਛੋਛੋਡੀਏਕਕੀਆਆਧਾਰ॥ ਨਾਨਕਕਹੈਸੁਣਦਤਸੁਆਮੀਸਾਰ॥
 ਭੇਖਤੁਮਾਰਾ॥ ਏਹਸੁਣਕਰਵਤਾਝੇਨੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕੀ॥ ਚਰਨੀਬੰਦਨਾਕੀਤੀਅ॥
 ਪਸਾਵਿਚਬਹੁਤਪਸਿਨਹੋਏ॥ ਏਹਦੇਖਕੇਬਾਲਾਮਰਦਾਨਾਆਪਸਮੈਂਪੁਸਕਾਏ
 ਅਤੇਪਸਿੰਗਾ॥ ਏਹਸੁਣਕੇਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਮਸਤਾਬਿਦੇਹੋਏ॥ ਸਾਢੇਤਿੰਨਪਹਿਰ
 ਪਿਛੇਗੁਰੂਜੀਨੂੰਸੁਰਤਆਈ॥ ਤੇਕਹਿਆਕਹੁਬਾਲਾ॥ ਅਗੋਕਿਉਕਰਹੋਈਅਤੇ
 ਅਗੋਮਰਦਾਨੇਨੂੰਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ॥ ਇਕਕਾਗਭਸ੍ਰੀਤਨਾਮਬਡਾਚਿਰਜੀਵੀ॥

ਭਗਤੋ ਅਸੀਤਿ ਸਦਾ ਵਰਨਕਰੀ ਐਰੇ ਏਹੁ ਕਹਿ ਕਰਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨ
ਬਹੁਤ ਪਰਬਤ ਲੰਘਕੇ ਕਾਗਭੁਸੁੰਨ ਜੀ ਪਸਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਾਗਭੁਸੁੰਨ ਕਰ
ਦਾਸੀ ਸਭਾ ਸਿਧ ਪਛੀ ਅਦੀ ਦੇਹ ਪਰ ਕੇ ਸੁਣਦੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਕਾਗਭੁਸੁੰ
ਨ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੁਆ ॥ **ਸਾਖੀਕਾਗਭੁਸੁੰਨ ਲੋਹੀ ॥**

ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਥੇ ਜਾਇ ਕਰ ਬੈਠੇ ਜਦ ਕਾਗਭੁਸੁੰਨ ਨੇ ਕਥਾ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸਭਾ ਸਿਧ
ਨੀ ਦੇਵਤਾ ਆਪਨੇ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਗਏ ਪਛੀ ਅਵੇਰੁ ਪਹੋ ਸਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਗੇ
ਆਸੇ ਮਰਦਾਨ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਲਗਾ ਤਾਂ ਕਾਗਭੁਸੁੰਨ ਸੁਣਕੇ ਕਹਿਆ ਏਹਾ ਕਿ ਸ
ਕਾਸਬਦ ਕਹਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਸਬਦ ਕਹਿਆ
ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਗਭੁਸੁੰਨ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਜੀ ਆਕੇ ਉਧਾਰਵਾਸ ਤੇ ਜੋ ਕਥਾ
ਰਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭਾ ਨਿਵੇਨ ਨ ਨਿਰੋਕਰ ਨੇ ਆਪ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਏਹ
ਹੀ ਨਾਨਕ ਪਾਜੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਕਹਿਆ ਹੈ ਰਬੀ ਸਰਜੀ ਏਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਸਨ
ਮੁਖ ਬੈਠੇ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਗਭੁਸੁੰਨ ਨੇ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪਸਿਨਤਾਇਆ ਅਤੇ ਬਾਧੋ ਜੀ ਦੇ ਚਰ

ਨਤੇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਬੋਲੇ
ਪਸਿਨਤਾਏ ਤੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਰਿਖੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਉਤਮ ਸੋਤ ਹੋ ਭਗਵੰਤ ਦਾ ਜਸ ਸੁਣਕੇ ਪ੍ਰ
ਸੰਨਹ ਏਹੋ ਕਈ ਸੋਤਾਰਾ ਗਰਗਨੀ ਕੀ ਪਰ
ਖਕਰ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਤਮ ਸੋਤ ਹੋ ਜੋ ਸਬਦ
ਵੇਤਾਤ ਪਰਜਨੂੰ ਲਭਦੇ ਹੋ ਕਾਗਭੁਸੁੰਨ ਨੇ
ਹਿਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਤਪਾਜੀ ਜੋ ਸਬਦ ਵੇਤਾਤ
ਪਰਜਨੂੰ ਲਭਦੇ ਹੈ ਨ ਸੋਰਸ ਪੀਵਦੇ ਹੈ ਨ ਜੋ
ਰਾਗਤਾਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੈ ਨ ਸੋਛਿਓ ਨ ਖਾਵਦੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਹੈ ਪਰਮਾ
ਸਾਰਿਖੀ ਸਰਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਪੁਰਖ ਰਿਖੀ ਸਰਹੋ ਜੀ ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ
ਗਵੀ ਦੇਹ ਕਿਉ ਪਾਈ ਜੀ ਤਾਂ ਕਾਗਭੁਸੁੰਨ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸਤਿ ਜੀ ਇਸ ਦੇਹ ਦੇ ਪਰਤਪ
ਕਰ ਮੇਂ ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਵਰਨਨਾ ਆਧਿਕਾਰੀ ਭਾਇਆ ਹੁਇ ਸਦੇਹ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ
ਭਗਵੰਤ ਦਾ ਜਸ ਕਰਨੇ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪਰਤੀਤ ਹੁਈ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਏਹ ਦੇਹ ਮੈਂ ਨੂੰ ਪਿਯਾਰੀ
ਹੈ ਅਰਜ ਦੇ ਪੁਲੈਂਦੀ ਹੈ ਜਲ ਦੀ ਅਗਨ ਦੀ ਸੋ ਤੈ ਸਾਰੂ ਪਮੈਂ ਹੋਇ ਜਾਵਾਂ ਏਹਾ
ਕਤ ਭੀ ਇਸ ਦੇਹੀ ਕਰਕੇ ਹੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਮਿਠੀ ਹੈ ਅਰ ਸੁਇਛੁ ਤਾ ਮ੍ਰਿਤ ਸਦੇ ਚਾਹੋਂ ਤੇ ਮਰਾਂ

੨੮੬

ਏਹ ਭੀ ਏਸ ਦੇ ਹੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹੈ ਬਾਲੇ ਪਾਇਆ ਆਰਖਾ ਜਾਇ ਸਦੇ ਹਦਾ ਕਰਨ ਕੀ
 ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਂਗ ਭੁਝਿਓ ਕਹਿਆ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਮੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਪਰਜਨ ਮਹੇਸ਼ੀ ਸਰਗੁਨ
 ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸਾ ਗੁਰਜੀ ਨੈ ਮੈਨੂੰ ਨਿਰਗੁਨ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਵਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਰ
 ਬਰ ਸਰਗੁਨ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਪੁਛ ਗੁਰਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭੀ ਵਡਾ ਕਾਂਗ ਦੀ ਤਰਾਲੇ ਨਾ
 ਹੈ ਏਹ ਬਰਨ ਸੁਨਕੇ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨ ਉਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਪਰਬਤ ਕੀ ਤੀਹੇ
 ਭੁਰੇ ਤੁਮਾਰਾ ਬਰਨ ਸੁਣੋ ਹੋਵੇ ਤੁਮ ਸਤਵਾ ਦੀ ਹੋਕਾ ਗਈ ਦੇਹ ਮਿਲੈ ਪਰ ਪਰਮੇਸਰ
 ਦਾ ਨਾਮਨ ਵਿਸਰੈ ਤਾਂ ਗੁਰਾਨੇ ਵਰਦਿਤਾ ਤੇਰੇ ਰਿਦੈ ਮੇਰਾ ਹਾਰਾ ਜਦੀ ਭਗਤੀ ਨਿਵਾਸ
 ਕਰੇਗੀ ਮਿਤ ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜਦੋਂ ਚਹੇ ਤੋਵੇ ਦੇਹ ਛੋਡੈਗਾ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਾ ਦੇਹ
 ਤਿਆਗੀ ਪਿਤਾ ਮੇਰਾ ਚੰਡ ਨਾਮ ਮਾਤਾ ਮੇਰੀ ਅਲਿਬਕ ਦੇਵੀ ਇਨਕੇ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਕਾ ਵਰਸੀ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਚੰਡੀ ਬੇਇਨ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਤੇ ਮੇਰੀ ਕਾਂਗ ਕੀ ਦੇਹ ਭਈ ਬ
 ਤਿਨਾ ਗੁਰਾ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੋ ਤਾਰਕ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਜਪ
 ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਚਿਤ ਵਹਿਆ ਤਿਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਦਾਰ ਸਮੇਨੂੰ ਆਇਆ ਹੈ ਇਸ ਕਰ
 ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਹਿਕਾਤਿ ਆਗਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਮੇਰੇ ਦੇਖਾਇਆ ਕਈ ਵਾਰੀ ਪਰ ਲੋਹੇਈ
 ਹੈ ਜਲ ਦੀ ਪਰ ਲੋਹੇਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜਲ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਵਾਹ ਅਗਨ ਦੀ ਪ੍ਰਲੋਹੇਈ ਹੈ ਤ
 ਅਗਨ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਵਾਹ ਜੈਸੀ ਪਰ ਲੋਹੇਈ ਹੈ ਤੈਸਾ ਰੂਪ ਪਰ ਲੋਹੇਈ ਹੈ ਮੁਝੇ ਸੁਆ
 ਸਕਾ ਸੰਜਮ ਪਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਮੇਰਾ ਦਾਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸਹਿ
 ਖੀ ਤੇਤੁ ਸੀ ਭੀ ਬੜੇ ਚੰਗੀ ਵਹੇ ਤੁਮਾਰੇ ਦੇਖਾਇਆ ਕਈ ਹੋਏ ਹੋਨ ਕੇਈ ਹੋਵਨ ਕੇ
 ਜਿਨਾ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਭਜਨ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਦਾ ਅਭਿਆਸ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾ
 ਮ ਜੀ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਸੋ ਮਰਨ ਜੀਵਨ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਹੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾ
 ਈ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਆਪ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਸੋ ਸਚ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਾਂਗ ਭੁਝਿਓ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਿਆ ਲੀਤੀ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਕੇਹ
 ਨੀ ਜਾਗਾ ਆਵੈਗੀ ਭਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੁਰਲਾਵ ਭਗਤ ਉਸ ਦੇ ਪਰੇਪੁ
 ਅਭਗਤ ਤਿਸ ਦੇ ਪਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਰੂਪ ਤਗਵਾਨ ਇਸਾ ਬਿਤ ਹੈਂ ਹੁਣ
 ਅਗੇ ਕਉ ਚਲ ਦੇਹਾਂ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੇ ਉਡ
 ਗੀ ਲੀਤੀ ਅਲਲਾਚੀਨ ਪਰਬਤ ਪਸਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕਿਥੇ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਹਿਆ ਅਲਲਾਚੀਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ ਹਾਂ
 ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਅਲਲਾਚੀਨ ਇਸ ਦਾ ਸਤ੍ਹੈਂ ਉਥੇ ਅਲਲਾਨਾਖ ਪਛੀ ਦਾ ਬਏਰ

ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਲਲਾ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ ਉਨ ਵਰਜਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿਅ ॥ ੨੬੬ ॥
 ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ ਏ ਬੇਹੀ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਰਸਨ ਕਰੀਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਅ ਉਤਾਵਲਾ
 ਨਹੈ ਸੋਭੇ ਹੀ ਵਰਸਨ ਹੋਵੈ ਗਾਇਚਰਨ ਅਲਲਾ ਪੰਛੀ ਨ ਆਨ ਘੇਰਾ ਪਾਇਆ
 ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਜੋ ਸੁਦਾਰ ਪੰਛੀ ਆਹ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿਅ ਤੁਸੀ ਕੋ ਨਹੈ ਕਹਾ ਰਹਿਤੇ ਹੈ
 ਕੋਨ ਮਨੋਰਥ ਈਹ ਆਇਹੋ ਕਿਆ ਨਾਮ ਹੈ ਕਿਸ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਪਿਤ੍ਰ ਤੁਮਾਰਾ ਪਕਾ ਹੈ
 ਕਿ ਕਚਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਸੁਨੋ ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਦ
 ਰਸਨ ਕੀਚਾ ਹੈ ਤੇ ਉਈਹ ਆਇਹਾ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਨੂੰ ਏ ਬੇ ਲਿਆਇਆ ਹੈ
 ਪਿਤ੍ਰ ਕਚਾ ਹੈ ਤੇ ਟੁਰ ਜਾਤਾ ਜੇ ਪਕਾ ਹੈ ਤਾਂ ਠਨਕ ਬਜਾਇਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾਜੀ ਕ
 ਹੈ ਹੈ ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਏ ਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਆਸ ਹੈ ਤਾ ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੇ ਚਰਨ ਪੁਰਮ ਬਾਏ ਕਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਸੁਣ ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਤੁਹਾਡੇ
 ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਇਹਾ ਭੁਲਾਹੁਆ ਤੁਮਾਰਾ ਦਰਸਨ ਭਇਆ ਤਾਂ ਪੰਛੀ ਨੇ ਕਹਿਅ
 ਤਪਾਜੀ ਹਮ ਨਿਹਾਲ ਹੁਏ ਹੈ ਹਮ ਕੋ ਆਪਨੇ ਕਿਰਤਾਰ ਬਕੀ ਆਪੈ ਹਮਾਰੀ ਨਹੀ-
 ਭੀ ਕਿਰਤ ਚੜ੍ਹ ਭਈ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ ਜੀ ਕਿ ਬੇਹੈ ਅਲਲਾ ਚੀ
 ਨ ਕਹਿਅ ਓਹ ਹਮਾਰਾ ਜਾ ਹੈ ਬਡਾ ਭਗਤ ਹੈ ਉਸ ਕਾ ਵਰਸਨ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰ
 ਹਲਾਦ ਭਗਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਚਲੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ ਏ ਕ ਉਚੀ ਪਹਾੜੀ ਪਰ ਅ
 ਸਨ ਲਗਾਈ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤੇ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਇ ਪਹਿਚੇਤੇ ਕਹਿਅ ਕਰਤਾਰ
 ਕਰਤਾਰ ਭਗਤ ਜੀ ॥ ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ ਨਾਲ ਹੋਈ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ ਜੀ ਮਗਨ ਹੋਇ ਬੈਠੇ ਬੈ

ਸੁਣ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਖੁਲਗਈ ਤੇ ਕਹਿਅ

ਈਹ ਤੇ ਕਿਸੀ ਆਦਮੀ ਕੀ ਗਮਤਾਨ

ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਅ ਹਮ ਕਰਤਾਰ ਬੇ ਬੈ

ਦੇ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਏ ਬੇ ਲੈ ਆਇਆ

ਹੈ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਨੇ ਕਹਿਅ ਹੇਤ ਪਾਜੀਆ

ਪਕਾ ਨਾਮ ਕਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਅ

ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਨਾਮ ਹੈ ਫੇਰ ਭਗਤ ਨੇ ਕਹਿਅ ਕੋਨ ਬਾਸਨ ਪੋਇ ਆਛਾ ਕੀ

ਨਾ ਕੋਨ ਆਛਾ ਦੂਧ ਚੋਇਆ ਕੋਨ ਜਾਗ ਪਾਈ ਕਿਸ ਠੋਰ ਰਖ ਕੇ ਵਹੀ ਜਮਾਯਾਮ

ਥਕੇ ਕੋਨ ਮਖਣ ਕਹਿਅ ਕਿਆ ਤਾ ਉਦੇ ਕੇ ਤਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿਸ ਤਰ ਤਪਾਨੂੰ

੩੦੦

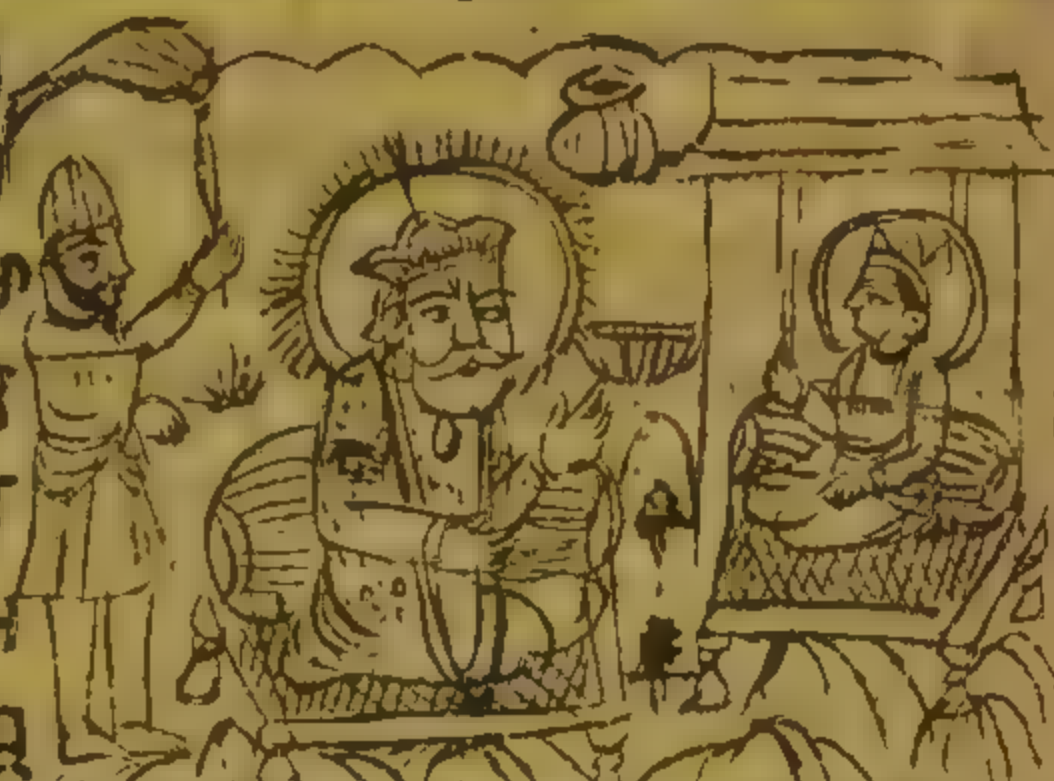
ਅਪਨਾ ਅਪਮਿਲਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀਵਾਰਾ॥ ਇਸਤਨਕੋ ਧੋਇਕੇ ਅਛਾ ਕੀਤਾ ਬੰ
ਸਾਖੀ ਪੁਰਾਤਨ ਲੇਖ ਦੁਪਚੋਇਆ ਲਗਨ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਸੇ ਅਗਨੀ ਤੇ ਤਾਉਕਰ
ਰਾਇਆ ਗੁਰੂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਜਗ ਲਗਾਈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਥ ਲੀਆ ਮਾਖਨਹ
ਰਿਫਿਪਾਤੇ ਨਿਰਮਲ ਕਰਕੇ ਚਾਖਿਆ ਸੀਤਾ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰਨਾ ਵਹੀ ਜਾਇਆ ਹੈ
ਤੇ ਭਗਤ ਜੀ ਤੋ ਅਵਜੁਗਾਦਿ ਕੀ ਸੁਝ ਪਤੀ ਹੈ॥ ਪਹਲਾ ਭਗਤ ਧੰਨ ਗੁਰੂ
ਹੈ ਨ ਜਿਨਾ ਗਿਆਨ ਦਿਤਾ ਹੈ ਕੁਲ ਜੁਗਮੇ ਧਿਆਨ ਅਛਾ ਲਗਤ ਹੈ ਕਰਣੀ ਤੇ ਭੇਖ
ਕੀ ਹਛਾ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧ ਭੀ ਹਛਾ ਸੁਣਨ ਨਕ ਪਤਖ ਅਛੇ ਸਾਧੋ ਰਾਮ ਨਾਗਾਇਣ
ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ॥ ਧੰਨ ਨਾਗਾਇਣ ਹੈ ਰਾਮ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਨਾ ਚਲਤ ਦਿ
ਖਾਇਆ ਹੈ ਤੁਮਾਰੀ ਭਗਤ ਅੇਸੀ ਵਿਰਭਈ ਹੈ ਤਤਕਾਲ ਪੁਰਜੀ ਕਾਰੀ ਕੀਨੀ
ਸਾਸ ਸਾਸ ਤੈਨੇ ਚਿਤਾਰਿਆ ਹੈ ਭਗਤ ਜਨ ਕਾ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਿਆ ਹੈ ਪਹਲਾ ਭ
ਗਤ ਕਹਿਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਤਪਾਜੀ ਰਾਮ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਲੀਕਾਲ ਮੇਂ ਵਡਾ ਭਗਤ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਜੋਗ ਤੇ ਬਹੁਤ ਜੀਆ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤੁਹਾਡਾ ਬਰਾ ਪਰਤਾਪ
ਹੋਵੇਗਾ ਏਥੇ ਤੀਕਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪਹੁੰਚੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਪਹਲਾ ਭਗ
ਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਸਮੇਂ ਪ੍ਰਸਿਦ ਹੋਵੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਭਗਤ ਜੀ ਇਸ ਪੁਰੀ ਮੇਂ ਕੋ
ਨ ਲੋਕ ਰਹਿਦੇ ਹੈ ਤਾ ਪਹਲਾ ਭਗਤ ਜੀ ਕਹਿਆ ਵਿਸਨ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਜਿਨਾ ਦੇ ਜੋਤ ਮ
ਈ ਸਰੀਰ ਹੈ ਨ ਮਹਾ ਪਰਲੈ ਜਬ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੋ ਭੀ ਇਸ ਪੁਰੀ ਕੋ ਬੇਦ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਰਦ ਮੁਨੀ ਤੇ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਿਰਭ ਕੀਤਾ ਹੈ ਹਮ ਭੀ ਤੇਦ
ਰਸਨ ਕੇ ਆਏ ਹੈ ਸਾਡੀ ਉਪਾਸਨ ਭੀ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਹਲਾ ਭਗਤ ਨਾਮ ਕਾ ਪੇਡ
ਕਿਆ ਫਲ ਫੁਲ ਕਿਆ ਹੈ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਪੇਡ ਤੇ ਜਗਤ ਵਲੋਂ ਵੈਰਾਗ ਸਾਧ
ਸੰਗਤ ਕਾ ਮੇਲ ਅਤੇ ਨਾਮ ਕਾ ਫੁਲ ਭਾਉ ਭਗਤੀ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾ
ਫਲ ਇਕ ਵਾਰ ਗੁਰੂ ਹੈ ਹੋਰ ਕੁਛ ਕਹਿਨ ਹੀ ਸਕਤਾ ਤਾਂ ਪਹਲਾ ਭਗਤ ਨਾਰਦ ਜੀ
ਸੇ ਅਗੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਮਨ ਮੇਂ ਅਨਭਵ ਭੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਬਚਨ ਕ
ਰ ਵਿਰ ਪਰਤੀਤ ਭਈ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਭਗਤ ਜੀ ਰਜਾਇ ਦੇਵੇ ਭਗਤ ਨੇ ਕਹਾ
ਤਪਾਜੀ ਤੁਮਕੋ ਰਾਮ ਕੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਜਹਾ ਚਾਹੇ ਤਹਾ ਖੇਲੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨਾ ਸੇ ਲਾਯਾ ਜੋ ਜੋਜਨ
ਆਏ ਹਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰਤੀਤ ਤੇ ਸੁਣ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਉਚੇ ਆਏ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ
ਇਕ ਲਖ ਅਠਤਾਲੀਹ ਜਾਰ ਜੋਜਨ ਉਚੇ ਆਏ ਹਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਭੀ ਚ

ਭੋਗੁਰੂਜੀਕਹਾ ਅਗੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਗਤਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਲਹੈ ਇਥੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ ਚਲਾ ਮਰਦਾਨਾ
ਤੂੰ ਉਤਾਵਲਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਪਹਲਾ ਦੁਗਤ ਪਾਸੋਂ ਹਲੇ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਗਤਨਾਲ ਚਲੀ

ਜਾਇਕ ਉਲਾਸ ਪਰਬਤ ਪਰਬਤੋਂ ਹੁਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਡਿਠਾ ਤਾਂ ਚੋਨੀ ਦਿਸਦੇ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਹਿਠਾਂ ਦੇਖ ਮਰਦਾਨੇ ਹੇਠ ਡਿਠਾ ਤਾਂ ਚੋਨੀ ਮਾਂ ਸੁਰਜ ਸਭ ਹੋਨ
ਡਿਠਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਚੰਦ ਮਾਂ ਸੁਰਜ ਤਾਂ ਸਭ ਹੋਨ ਅਤੇ ਏਥੇ ਉ
ਜਾਲਾ ਕਿਸਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਥੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਗਤਦਾ ਹੈ
ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਪ੍ਰਮਾਤਮਗਤ ਕਿਥੇ ਹੈ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨਾ ਉਹ ਦੇਖ ਜੇ ਉਚਾ
ਮੰਤ੍ਰ ਲਹੈ ਉਸ ਉਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਗਤ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਹੁਣ ਤਾਂ ਪਾਗਵਿਚ ਅਏ

ਹੋ ਚਲੇ ਦੇਖ ਚਲੀ ਏਨੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ
ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾ ਨਹੋਂ

ਭੇਦਰਸਨ ਹੋਵਨਗੇ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ
ਕਿਉ ਬਾਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜਿ
ਉਤਾਹਾ ਡੀਰ ਜਾਇ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮ
ਗਤ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲਾਵਿ ਚ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਅ
ਗੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਗਤ ਮੰਤ੍ਰ ਲੇ ਮੰਤ੍ਰਿ ਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰ
ਮਾਤਮਗਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਤੈ ਮਨੁਖ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੈਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਗਤ ਦੀ ਪੁਰੀ ਸਚ
ਖਡਿ ਦੇ ਸਾਮਿਨੇ ਹੈ ਬੈਠਿਠਾ ਪਾਮ ਦੇ ਨਿਕਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਗਤ ਦਿਸਨ ਦਾ ਧਿਮ
ਨਕਰ ਦੇ ਹੈਂ ਜਿਸਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਸੋਈ ਦਿਸਨ ਰੁਪਕੇ ਦੇ ਖਕੇ ਬਾਬੇ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਗਤ ਨੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਅਜ ਮੇਰੇ ਵਡੇ ਭਾ
ਗ ਹੋਏ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਤਖ ਦਿਸਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭੁਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀ
ਵੈਠਿਠਾ ਦੇ ਸਨ ਮੁਖ ਹਿੰਦੋਂ ਅਤੇ ਦਿਸਨ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਸੋ ਸੁਧਰੈ ਤੀਨ ਨਿ
ਰਗੁਨ ਸ੍ਰਗੁਨ ਤੁਝ ਮੈਂ ਭੀ ਅਰਮੇਰੇ ਮੈਂ ਭੀ ਵੈਠਿਠਾ ਮੈਂ ਭੀ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਭੀ ਏਕ ਹੀ
ਸਜਾਤੀ ਵਿਜਾਤੀ ਜੁਗਤ ਤੀਨ ਭੇਦ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਜੋ ਦਿਸਨ ਤਿਸ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ
ਸਜਾਤੀ ਕਹੀਏ ਜੈਸੇ ਮਨੁਖ ਪਾਸ ਮਨੁਖ ਵਿਜਾਤੀ ਕਹੀਏ ਮਨੁਖ ਪਾਸ ਬਿਰਛ ਸੁ
ਰਤ ਕਹੀਏ ਅਗਿਰੇ ਵਨ ਸੋ ਤੂੰ ਆਪਨੇ ਅਤਿ ਰਧਿ ਜਾਨੋ ਕੇ ਦੇਖੋ ਸਭ ਕੁਛ ਤੇਰੇ ਅ
ਤਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਗਤ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਕਹਿਆ ਈਹ ਆਵਨ ਕੀ ਗਮਤਾ ਕਿਸੀ ਕੋ

੩੦੨

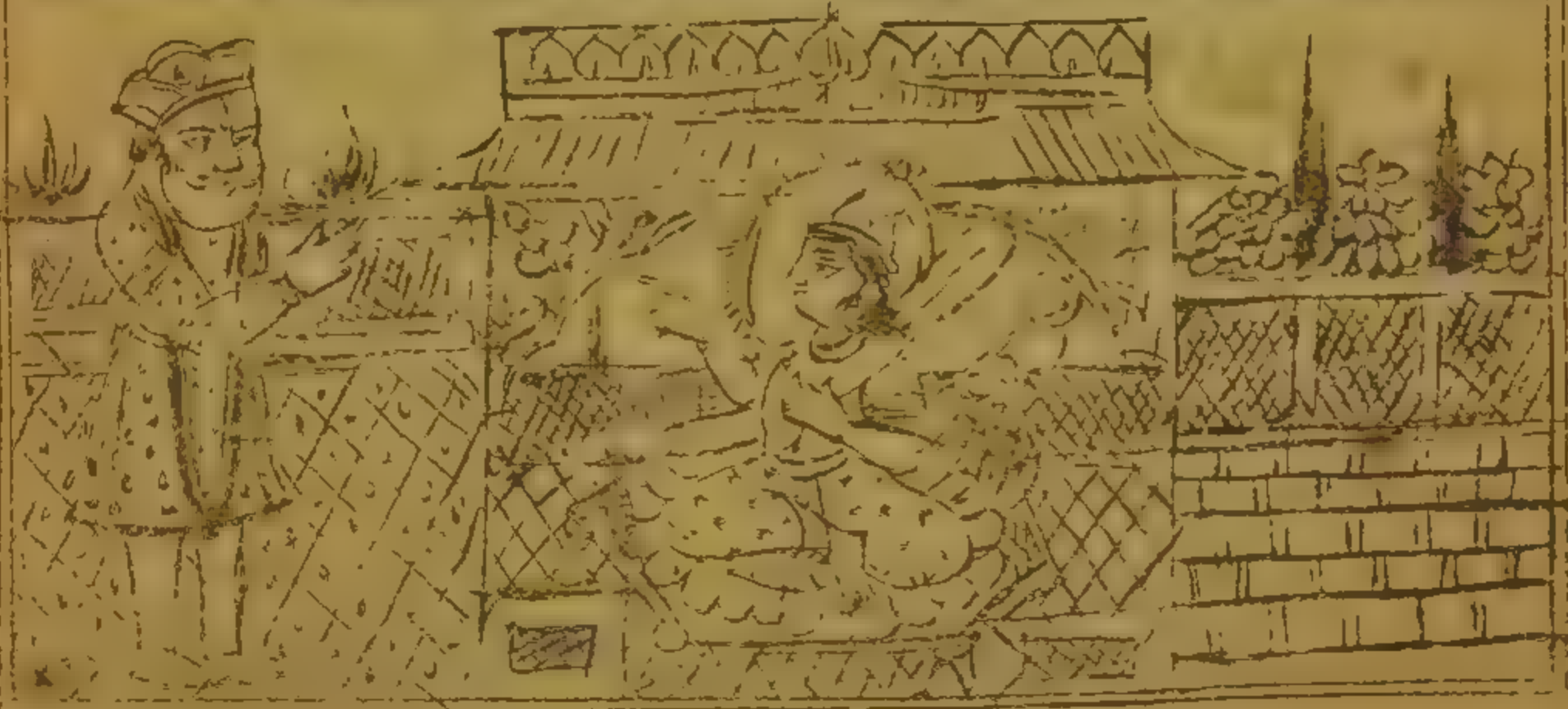
ਨਾਹੀ ਬਿਨਤੁਮਰੇ ਐਸੇ ਬਿਖਮ ਬਾਨੇ ਤੁਮਹੀ ਆਏ ਹੋ ਗੁਰਜੀ ਕਹਿ ਆਰਾਮ ਨਾਮ
 ਕੇ ਪਰਤਾਪ ਤੇ ਪਵਨ ਤੇ ਸਵਰ ਹੋਇ ਕਰ ਸੁਖ ਲੇਹੀ ਆਏ ਪਹਿਰੇ ਹਾਂ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰ
 ਬਾਨ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕੋ ਈਨਾ ਪਰਬਤ ਪਰਛੇ ਭੁਗਏ ਭਾਈ
 ਬਾਬਾ ਅਖੰਡ ॥ ਪਰਬਤ ਪਰਗਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਗਤ ਦੇ ਪਾਸੇ ਗੁਰਜੀ ਵਿਸ਼
 ਦਾਰੂ ਪਾਇ ਖਾਇ ਕਰ ਫੇਰ ਆਪਨਾ ਰੂਪ ਪਾਇ ਖਾਯਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਗਤ ਨੇ ਕਹਿ ਆਪੀ ਨਨ
 ਨਕਤ ਪਾਜੀ ਕਲਜੁਟਾ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਨੂੰ ਮਾਨ ਸਰੂਪ ਧਾਰਾ ਹੈ ਕਈ ਜੀਵੇ ਕ
 ਉਧਾਰ ਹੁਣ ਹੋਵੇਗਾ ਕਈ ਜੀਵ ਗੋਸ਼ੁ ਕਰ ਉਧਾਰੇ ਅਰਬਾ ਕੀ ਸਬਦ ਕੇ ਸੁਨ ਕਰ
 ਪੜਕਰ ਉਧਾਰਨਗੇ ਜੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭੁਨ ਕੇ ਸਹਾਨ ਕੇ ਇਕ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਨਾਮ ਦੀ
 ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨਗੇ ਤਿਨਾ ਦਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰਜੀ ਕਹਿ ਆਹਮਾ ਵਿਸਨ ਜੀ
 ਕੇ ਮਦਿਰ ਕੋ ਜਾਵਤ ਹੈ ਕਲਜੁਗ ਕੀ ਸਭ ਵਾਰਤਾ ਕਰ ਕੇ ਆਗੀ ਆਲੇ ਕੇ ਮਾਤ ਲੇ
 ਕੋ ਕੋ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਗਤ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਤੁਪਾਜੀ ਅਗੇ ਮੈਂ ਆਪ ਕੋ ਨਿਰਾਲਾ ਜਾ
 ਣਤਾ ਬਾ ਵਿਸਨ ਜੀ ਕੋ ਨਿਰਾਲਾ ਜਾਣਤਾ ਬਾ ਅਬ ਆਪ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮੈਂ ਆਪ
 ਵਿਚ ਤੇ ਵਿਸਨ ਜੀ ਵਿਚ ਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਤੇ ਹੋਇ ਗਈ ਹੈ ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿ ਆ ਭੁਗਤ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਅਗੇ ਹੀ ਅਭੇਦ
 ਰੂਪ ਹੋ ਪਾਰਬਰਸ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਨਰਦ
 ਮੁਨੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਸੁਨ ਪਰਮੇਸਰ ਮੇਂ ਵਿ
 ਰੂਹੋਂ ਕਰ ਐਸਾ ਭੁਜਨ ਕੀ ਆਸਾਖਮਾਤ
 ਵਰਜਨ ਕਰ ਦੁਬਿਧਾ ਕੋਈ ਭੀ ਨਾਹੀ
 ਸਰਬ ਮੈਂ ਜੋਤੀ ਕੀ ਜੋਤ ਸਮਾਇ ਰਹੀ ਹੈ
 ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਮੈਂ ਪਾਨੀ ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਜ
 ਭਾਵ ਹਾਨਹੀ ਇਕ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਦੇਖ
 ਆਹੈ ਜੋ ਏਕ ਤੇ ਅਨੇਕ ਹੋਇ ਵਰਤੋ ਅਨੇ
 ਕ ਤੇ ਏਕ ਹੋਇ ਵਰਤਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਬਿਬੇਕ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਸੋਲਾਂ ਕਲ
 ਸੰਪੂਰਨ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਜਲ ਬਲ ਪਰਬਤ ਪਾਤਾਲ ਆਕਾਸ ਮੈਂ
 ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਸਦਾ ਅਜੀਤ ਹੈ ਕਾਲ ਕਲਪ ਨਾਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਪ੍ਰਹਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆ
 ਨਾਨਕ ਤਪਾਜੀ ਸੁਣੇ ਤੁਮ ਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਡੀ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਹੈ ਬ
 ਤੇ ਬਡੇ ਭੁਗਤ ਹੋਏ ਹੋਨ ਪਰ ਏਥੇ ਤੋੜੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪਹਿਚਿ ਆ ਏਕ ਤੁਮਹੀ ਆ

ਇਪਹਿਰੇ ਹੋਕਲੀਕਾਲਾਵਿਚ ਵਡਾ ਭਗਤ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਲਗੇਗਾ ਸੋਈ ਸਿਸਾਰ ਤੇ ਉਪਰੇਗਾ ਜਿਸ ਪਰ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਹੋਇਗੀ ਉਸ ਪਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਭੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਗਾ ਹੇਤ ਪਸੀ ਜਹਾ ਕਹਾਂ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਜਾਹਿਗਾ ਹੈ ਜਹਾਂ ਚਾਹੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਖੋਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੂਰਾ ਭਗਤ ਪਾਸੋ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ॥

ਅਗੋਸਾਖੀ ਸਚਖੰਡ ਮੇਰੂ ਜਣੇ ਕੀ॥

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੂਰਾ ਸਚਖੰਡ ਮੇਰੂ ਪਹਿਰੇ ਜਹਾ ਬਡਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪਤ ਖਤਕੇ ਉਪਰ ਸਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੈਠੇ ਹੈ ਕੋਟ ਨ ਕੋਟ ਭਗਤ ਅਵਤਾਰ ਹਾਬ ਜੋ ਰੂਕਰ ਖਡੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਿਸ ਕੋਟ ਨ ਕੋਟ ਸੁਰਜ ਕੀ ਨਿਆਈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੋਟ ਨ ਕੋਟ ਚੰਦਮਾ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸੀਤਲਤਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੇਂ ਪਵੇ ਸਕੀ ਅਜੇਤ ਰੂਪ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ ਜੈ ਸੇ ਮਸਾਲ ਬਲ ਦੀ ਅਗਨ ਕੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ ਮੇਂ ਪਵੇ ਸਕਰੇ ਤਿਸੀਤਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੇ ਮਦਿਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹਿਰੇ ਅਗੋਸਾ ਚਾਨਿਰੰਕਾਰ ਵਿਸਨ ਰੂਪ ਸਰਬ ਸਾਮਰਥ ਸਰਬ ਸਕਤੀ ਵਾਨ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਉ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਤੂੰ ਸੋ ਮੇਂ ਅਰ ਮੇਂ ਸੋ ਤੂੰ ਤੇਰੇ ਅਰ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੋ ਨਾਨਕ ਤ ਪਾਸਤ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸਾ ਵਿਰਾਇਕਰ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਹਾਂ ਆ ਪਕੀ ਆਗਿਆ ਭਈ ਤਹਾਂ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਾ ਚਕ੍ਰ ਫੇਰਿਆ ਹੈ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਆਪਕਾਹੁ ਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਤ ਨਾਮ ਕਾ ਚਕ੍ਰ ਫੇਰੇਗਾ ਜਿਉ ਆਪਕੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਤਿਉ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਹੋਵੇਗਾ ਐਸਾ ਕਹਿ ਸੇਵਰ ਕਾ ਸਬਦ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਚਾਰਿਆ ਉਸ ਤਤ ਮੇਂ ਸੇਵਰ ਕੇ ਹਾਸੇ ਪਰ ਕੇ ਹਾਸੇ ਤਬ ਹਿਸਰ ਬਸਮਾਲੇ ਵਯੋ ਨਾਵ ਅਨੇਕ ਅਸੀਖਾ ਕੇ ਤੇਵਾ ਵਣਹਾਰੇ ਕੇ ਭੋਰਾ ਗਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀ ਅਨ ਕੇ ਤੇਗਾ ਵਣਹਾਰੇ

੩੦੪

ਗਾਵਹਿ ਤੋਹੋ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸਿਤਰ ਗਾਵੈ ਰਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਗਾਵਹਿ ਰਿਤ
 ਗੁਪਤਾ ਲਿਖ ਜਾਣਹੀ ਲਿਖ ਲਿਖ ਧਰਮ ਵੀਰ ਰੋ ਗਾਵਹਿ ਈਸਰ ਬਰਮਾ ਦੇ ਵੀ
 ਸੋਹਨ ਸਦਾ ਸਦਾਰੇ ਗਾਵਹਿ ਇੰਦਾਇੰਦਾ ਸਣ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿ ਆਦਰ ਨਾਲੇ ਗਾ
 ਵਹਿ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅਵਿਗਾਵਨਿ ਸਧ ਵੀਰ ਰੋ ਗਾਵਨ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸਿਤੋ ਖੀ ਗਾਵਹਿ
 ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ ਗਾਵਨ ਪਤਿਤ ਪਤਨ ਰਖੀ ਸਰਜੁ ਗਜੁ ਗਵੇਦਾ ਨਾਲੇ ਗਾਵਹਿ
 ਮੋਹਨੀ ਆਮਨ ਮੋਹਨ ਸੁਰਗਾ ਮਛ ਪਾਇਆ ਲੋ ਗਾਵਨ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਅਠ
 ਸਠਿਤੀ ਰਬ ਨਾਲੇ ਗਾਵਹਿ ਜੋਧ ਮਹਾਬਾਲਿ ਸੁਰਾਗਾਵਹਿ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ਗਾਵ-
 ਹਿ ਖੰਡ ਮੰਡਿਲ ਵਰਭੰਡਾ ਕਰਕਰ ਰਖੇ ਧਾਰੇ ਸੇਈ ਤੁਧੋ ਨੇ ਗਾਵਹਿ ਜੋਤੁ ਧਭਾ ਵਨਰ
 ਤੇਤੇ ਰੇਭ ਗਤਿ ਰਸਾਲੇ ਹੋਰ ਕੇਤੇ ਗਾਵਨ ਸੇਮੈ ਚਿਤਨ ਅਵਨ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਵੀਰ
 ਰੋ ਸੇਈ ਸੇਈ ਸਦਾ ਸਰਸਾਹਿ ਬਸ ਚਾਸਾ ਚੀਨਾਈ ਹੈਭੀ ਹੋ ਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾ ਸੀ
 ਰਚਨਾ ਜਿਨ ਰਚਾਈ ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਿਨ ਸੀਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਉ
 ਪਾਈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਜਿਵਾਤਿ ਸਦੀਵ ਤਿਓ ਆਈ ਜੋਤਿ ਸਭਾ
 ਦੇ ਸੇਈ ਕਰਸੀ ਹੁਕਮ ਨ ਕਰਣ ਜਾਈ ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਬਨਾਨ
 ਕੁਰਹਣ ਰਜਾਈ ॥੧॥ ਅੇਸਾ ਸਚ ਖੰਡੁ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀਬ ਸਦੇ ਹੈ ਨ ਤੇ ਬਾਬ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀਰਸ ਨ ਤੇ ਸਬਦ ਸਨ ਕੇ ਸਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੁਕਮ ਕੀ ਆਹੇ ਨਾਨਕ ਚਰ
 ਬੇਦ ਅਗੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਦੀਏ ਹੈ ਨ ਸੋਤਿ ਨ ਵੇਦ ਦੀ ਸਮਝ ਅਬ ਕੇਜੀ ਵੇਕੇ ਨਹੀ ਰਹੀ
 ਕਠਜੁ ਗਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਰਕੇ ਜੀ ਆਦੀ ਬੁਧ ਮਲ ਨ ਭਈ ਹੈ ਕੂੜ ਕੁਸਤ ਕਰਕੇ ਵੇ
 ਦਾਈ ਉਪਮਾਨੀ ਕਰਸਕਦੇ ਅਬ ਤੂੰ ਜਾਇਕੇ ਪਜਿਵਾ ਵੇਦ ਨਾਮ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਾ
 ਭਾਖਾ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਜਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਕੇ ਸੁਣ ਕੇ ਜੀਵ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇ ਗੁ
 ਰਬਾਬੇ ਜੀ ਮਬਾਦੇ ਕਿਆ ਤੇ ਹਾਬ ਜੇਕੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਭਗਵਾਨ ਸਤ ਸਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾ
 ਰ ਆਪ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਸੇ ਸਭ ਕੁਛ ਹੋਵੇਗਾ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਪਨੇ ਰਾਸ ਕਰਨੇ ਹੈ ਨ
 ਜੇ ਸੇਏ ਕਪਕਾ ਸਕਾ ਸਿਧੁ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਮੇਸੇ ਬੋਝ ਪ੍ਰਕਾਸ ਬਾਹਰ ਆਵੇ ਤਿਸੀਤ
 ਰਾਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮਦਿ ਰਤੇ ਬਾਹਰ ਆਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪ੍ਰਹਕੇ ਮੰਡਿਲ ਮੈਂ
 ਆਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਹਨੇ ਪੂਛਾ ਹੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਜੀ ਕੈਸਾ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਣ
 ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹਮ ਆਪਨੇ ਏਕੀਕਾਰ ਕੇ ਦੇਖਿਆ
 ਏਹੈ ਸਾਰਾ ਸਾਹਿਬ ਸਚੇਤ ਪਤ ਪਰ ਬਿਰਾਜ ਰਹਿ ਆਹੈ ਪਰਬਲ ਜੋਤ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ
 ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸ ਦਰਸਨ ਕੀਏ ਤੇ ਦੁਬਿਧ ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ਤੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਭਈ

ਸੁਖੀਹੁਏਹੈਇਤਨਕਹਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਧੁਹਭਗਤਕੋਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਸਤਿਕਰਤਾਰਕ
 ਹਿਕਰਚਲੇਭਾਈਬਾਲਾਭੀਨਾਲਹੋਲੀਆਅਖੰਡਪਰਬਤਤੇਉਤਰੇਤਾਮਰਦਾਨਾ
 ਭੀਚਰਨੀਲਾਗਾਤੇਭਾਈਬਾਲੇਕਹਿਆਸੁਆਮੀਜੀਪ੍ਰਿਥਵੀਤੇਅਸੀਕਿਤਨੋਜੋ
 ਜਨਆਏਹਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਚਾਲੀਲਖਜੋਜਨਆਏਹਾਂਅਤੇਧੁਹਭਗਤਉ
 ਨਤਾਲੀਲਖਜੋਜਨਪ੍ਰਿਥਵੀਤੇਉਚਾਹੈਅਤੇਸੀਨਿਰੰਕਾਰਦਾਆਸਨੰਧੁਭਖਜੋਜ
 ਨਧੁਹਤੇਪਰਹੈਅਤੇਪਰੇਕੁਛਸੁਧਸੁਮਾਰਨਹੀਓਹੁਕਰਤਾਰਬੇਸੁਮਚਹੈਤੇਜੋਕੁਛ
 ਕਰਤਾਰਨੇਸਨੂੰਦਿਖਾਇਆਹੈਸੋਦੇਖਿਆਹੈਧੁਹਭਗਤਪ੍ਰਭਾਵਭਗਤਵਤਾਏ
 ਉਵਰਗੇਸਭਉਰੇਪੜੇਹੈਅਤੇਅਸਤੁਸਾਉਪਰਏਡੀਮਿਹਰਵਾਨਗੀਹੋਈਹੈਜੋ
 ਕਿਬੇਜਾਇਪਹੁੰਦੇਹਾਂਉਸਦੇਪਸਾਰੇਦਾਕੁਛਅਤਿਸੁਮਾਰਨਹੀਓਹਆਪਹੀਮਹ
 ਰਮਹੈਸਿਸੁਕੇਕਰਤਾਰੁਮਾਬਿਸਨਮਹੇਸਓਭੀਅਤਿਪਾਇਬਕੇਹੈਨਤੇਕਿਸੇਨੂੰ
 ਅਤਿਨਹੀਆਇਆਓਹੁਪਰਮੇਸਰਆਪਨੀਕੁਦਰਤਕੋਆਪੇਹੀਜਣੈਕਮਲਾਸੀ
 ਸਾਰਅਵਤਾਰਨੂੰਪਰਮੇਸਰਆਖਦਾਹੈਅਤੇਉਨਾਭੀਅਤਿਨਹੀਪਾਇਆਤਾਂਭਾ
 ਈਬਾਲੇਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਹੋਸੁਆਮੀਜੀਤੁਸਾਂਕਈਪੁਰੀਅਦੇਖੀਆਹੈਨਤਾਂ
 ਬਚਨਹੋਇਆਅਖੀਆਮੀਦੋਕਈਆਪੁਰੀਆਵਿਚਫਿਰਕੇਦੇਖਿਆਸਮੁਦ੍ਰਿਪ
 ਹਾਨਨਦੀਆਅਨੰਤਸਿਸ਼ੀਆਕਾਸਧਰਤੀਦੇਵਤਿਆਦੀਆਪੁਰੀਆਮਾਨੰਖ
 ਦੀਆਪੁਰੀਆਅਨੰਤਹੀਕੋਤਕਦੇਖੇਫੇਰਅਖੀਆਖੋਲਨਤਾਂਬਾਬਾਜੀਦੇਪਾ
 ਸਬੰਠੇਹੈਨਦੁਹਾਨੇਬਾਬੇਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆਤੇਕਹਿਆਧੀਨਬਾਬਾਨਾਨਕਨਿਰੰਕ
 ਰੀਤੁਸੀਧੀਨਹੈਅਪਾਰਪੁਰਸਹੈਜੋਕੁਛਦੇਖਣਾਸੀਸੋਸਭਕੁਛਦੇਖਲੀਆਹੈ
 ਤਾਂਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਜੀਸਉਪਰਕਰਤਾਰਕਰੋਪਹੁੰਦਾਹੈਜੋਆਪ
 ਨੇਆਪਨੂੰਬ੍ਰਹਮਜਣੈਗਾਜਿਸਤਾਂਈਕਰਤਾਰਮਿਹਰਕਰਤਾਰਹੈਸੋਆਪਨੂੰਕੀਤ
 ਹੋਇਆਜਾਣਦਾਹੈਜੁਣੇਭਾਈਬਾਲਾਮਰਦਾਨਸੀਸਾਰਪੁਰਕਰੋਪੀਬਹੁਤਜਿ
 ਸਪਾਸਚਾਰਟਕੇਜੁੜਦੇਹਨਚਾਰਬਾਹਾਰੇਦੀਆਹੈਨਅਕੇਕੋਈਦਿਨਹੁਕਮਚਲਾ
 ਵਦਾਹੈਏਹੁਜੀਵਜਾਣਦਾਹੈਮੇਰੇਪਰਬਹੁਤਕ੍ਰਿਪਾਹੈਸਗੋਏਹਨਹੀਜਾਣਦਾਜੋ
 ਸਭਕੁਛਨਾਸਵੀਤਹੈਮੇਰੇਪਾਸਤੇਸਭਉਠਉਠਜਾਦੇਹੈਨਮੈਭੀਅਜਕਲਨੂੰਇਵੇ
 ਚਲੇਜਾਣਾਹੈਸੋਕਰਤੇਨੇਏਹਨਾਜੀਵਾਦੀਮਤਭਰਮਾਇਛੁਡੀਹੈਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆ
 ਸਤਜੀਸਤਜੋਕੁਛਤੁਹਾਡੇਮੁਹੋਨਿਕਲਦਾਹੈਸੋਸਭਕੁਛਸਚਹੈਮਰਦਾਨੇਕਹਿ
 ਆਬਾਬਾਜੀਅਸੀਕੇਹਨੇਪਰਬਤਤੇਆਏਹਾਂਕਿਤਨੋਜੋਜਨਫਿਰਆਏਹਾਂਗੁਰੂ

੩੦੬

ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਅਸੀ ਹੁਣ ਕਲਕਾਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏਹਾਂ ਅਤੇ ਦੋਇਲ ਖੋਜੇ
 ਨਫਿਰੇਹਾਂ ਅਤੇ ਆਖੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨ ਹੁਣ ਕਿਧਰੇ ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਮਰਦ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਜਿਧਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਦੇ ਤਿਧਰੇ ਚਲੇ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਅਸੀ ਹੁਣ ਤਿਹੁ ਬੰਦਰਾ ਦੇ ਗੁਰੂ ਪਰਹਾਂ ਸੂਰਤ ਬੰਦਰ ਤੇ ਨਕਟਾ ਬੰਦਰ ਅਤੇ ਸੇ
 ਧ ਇਥੇ ਮਛਲੀ ਬੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਹੜੀ ਬੰਦਰ ਦਾ ਗੁਰੂ ਪਰਹਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜਿਧਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਤਿਸ ਪਾਸੇ ਗਿਰੇ ਲੇ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੇ ਕਲਧਾਰ ਪਰਬਤ ਉਤੇ ਉਡਾਰੀ ਲੀਤੀ ਸੀਲਾਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ ਮਰਦਾਨੇ ਕ-
 ਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਅਸੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਏਹਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਯਾਰਾ ਲਖ
 ਜੋਜਨ ਸਭ ਤੇਰਾ ਲਖ ਜੋਜਨ ਆਏਹਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਈਨਾ ਪਰ-
 ਬਤ ਤੇ ਧੂਹ ਕਿਤਨਾ ਉਚਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪਈ ਹਜਾਰ ਜੋਜਨ ਉਚਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅ-
 ਖੰਡ ਪਰਬਤ ਧੂਹ ਪਾਸ ਤੇ ਪਈ ਤੇਰਾ ਜੋਜਨ ਉਚਾ ਹੈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਆਖੰਡ
 ਪਰਬਤ ਕਿਤਨਾ ਉਚਾ ਹੈ ਜਿਥੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਬੈਠਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪ-
 ਈ ਹਜਾਰ ਜੋਜਨ ਉਚਾ ਹੈ ਨਾਮ ਉਸਦਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਰਬਤ ਹੈ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਏਥੇ ਕੋਈ ਸਾਧ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਏਥੇ ਨਹੀ ਅਗਲੇ ਪਰਬਤ ਤੇ
 ਹੈ ਉਥੇ ਚਲਾਂਗੇ ਪਰ ਮਰਦਾਨਾ ਕੁਛ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹਈ ਕੁਛ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ
 ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੇ ਪੰਛੀ ਨਜਰ ਨਹੀ ਆਵਦਾ ਮੈਂ ਕਿ ਆਖਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸਭ
 ਅਗਲੇ ਆਇਰ ਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਖਾਵੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਅਧੋ ਜੋ
 ਉਚੀ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਖਦਾ ਹੈ ਉਥੇ ਜਾਇਕੇ ਜਿਤਨੇ ਫਲ ਖੁਸੀ ਆਵਨੀ ਸੋ ਖਾਇ ਤੇ ਲੇ
 ਭੀ ਆਵੀ ਮਰਦਾਨੇ ਜਾਇਕੇ ਡਿਠ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਫਲ ਫਲੇ ਖੜੇ ਹੈ ਨ ਬਡੇ ਬਿਰਛ ਖ-
 ਰ੍ਹੇ ਤੇ ਹੈ ਨ ਫਲ ਤੇ ਨ ਕੇ ਖਾਧੇ ਸੁਆਦ ਲਗੇ ਛਤ੍ਰ ਸਕੇ ਨਹੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਾਧੇ ਓਸ ਗੁ-
 ਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਖਾਹੁ
 ਬਾਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀ ਭੀ ਖਾਵੇ
 ਬੜੇ ਮੇਨੂੰ ਭੀ ਦੇਵੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ
 ਮਰਦਾਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਪੇਟ ਬ-
 ਹੁਤ ਭਰਿਆ ਹੈ ਇਕ ਵੇ ਇਵੇ ਦੇਵਹੁ ਭਾਈ ਬ-
 ਲੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਉਥੇ ਭੁਖਾ ਕਿਉ ਆਇ
 ਅਧੋ ਸੀ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ

ਨੂੰ ਆਪੇ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਅਸਥੈ ਨੂੰ ਕੁਛ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਨਹੀ
 ਤੁਖਫਾਨ ਹੋਯਾ ਕਰਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਫਲਤਾਂ ਇਵੇ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਇ
 ਨਾਵੇ ਖਾਵਨ ਵਾਲਾ ਇਥੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਇਨਦੇ ਖਾਵਨ ਵਾਲਾ ਕੋ
 ਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਫਲ ਪੈਦਾ ਨਹੋਵਨ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਏਥੇ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀ ਦਿ
 ਸਦਾ ਰੂਹਾਨੂੰ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਏਹੁ ਕੁਦਰਤੀ ਅਹਾਰ ਹੈ
 ਗੁਪਤ ਜੋ ਮਹਾਪੁਰਖ ਹੈ ਨ ਤਿਨਾ ਵਾਸਤੇ ਏਹੁ ਫਲ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਕੀਤੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿਆ ਅਸੀ ਤਾਂ ਗੁਪਤ ਨਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਹਾਪੁਰਖ ਤੇ ਗੁਪਤਾ ਵਿਚ ਉਂ
 ਨ ਭੇਦ ਕਛੁ ਨਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹੀਏ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿ
 ਉਮਰਦਾਨ ਸੁਆਦ ਹਛਾ ਲਗਾਹਈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਉਥੇ ਕਿ ਆਕਰਨਾ ਹੈ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਤੇ ਇਥੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ਜੇ ਉਥੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਇਥੇ ਨਹੀ
 ਕਰਨਾ ਜੋ ਇਥੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਉਥੇ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਹੇ

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਅਹਰਪਰ ਕੀਰਲੀ॥

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੀਲਾ ਪਰਬਤ ਤੋਂ ਉਠਾ ਗੀਲੀਤੀ ਅਹਰਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿਥੇ ਆਏਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨੌਂ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਏਹਾਂ ਸ
 ਭੋਬਾਈ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਏਹਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਧ ਕਿਥੇ ਹੈ ਚਲੇ ਮਿਲੀ
 ਏ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਉਤਾਵਲਾਨ ਹੋ ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਸਾਧ ਕੁਟੀਆ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਆਇਅ
 ਤੇ ਪੁਛਿਓ ਸਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋ ਨਹੋ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਕਿ ਆਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਰ
 ਤਾਰ ਕੇ ਬੰਦੇਹਾਂ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਸਾਧਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਨੇ ਤਉ ਨਾਨਕ ਤਪ
 ਸੁਣਿਆ ਥਾ ਆਪਨੇ ਗੁਰੂ ਸੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਮਾਰਾ ਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ
 ਕਿ ਆਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਧਨੇ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਕਾਲਿਆਣ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਸੀ
 ਲਸੈਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਓਹ ਮੁਝੇ ਕਿ ਆ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਲਿਆਣ ਕਹਿਆ
 ਗੁਰੂ ਸੀਲਸੈਨ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਬਾ ਤੇ ਤੇ ਜੁਗ ਮੈਂ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਬਾਤ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੁਝੇ ਦਰਸਨ ਕਰਾਵੇ ਤਾਂ ਕਾਲਿਆਣ ਨੇ ਜਾਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੋ
 ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ਆਏਹੈ ਦਰਸਨ ਦੇਵਹੁ ਲੇਵਹੁ ਤਾਂ ਸੀਲਸੈਨ ਆਪਨ
 ਸਮਾਧੀ ਤੇ ਉਥਾਨ ਹੋਇ ਕਰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਉਨਕੋਂ ਅਦਿਰ ਬੁਲਾਇ ਲੇਵਹੁ ਕਾਲਿ
 ਆਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕੋ ਅਦਿਰ ਲੈ ਰਿਯਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸੀ
 ਲਸੈਨ ਕੋ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕਹੀ ਸੀਲਸੈਨ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ਸਤ ਕਰ

੩੦੮

ਤਾਰਬਡੀ ਕਿਰਪਾਕਰੀਹੈ ਆਪਆਏਹੋ ਫੇਰ ਸੀਲਸੈਨਪੁਛਿਆ ਤਪਾਜੀਕੋਨਕ-
ਲਾਸੇਈਹਾ ਆਏਹੋ ਤੁਮਾਰਗੁਰੂਕੋਨਹੈ ਬਿਦਿਆਕੋਨਹੈ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ ਸਰਕੀਕ
ਲਾਸੇਤੀਏਬੇਆਏਹਾਂਗੁਰੂਸਾਡਾਕਰਤਾਰਹੈ ਬਿਦਿਆਜਨਕਰਾਜਾਕੀਪਾਈਹੈ-
ਅਮਰਅਜੁਨੀਪਰਮੇਸਰਨੇਪਕਸ਼ਮਗਿਏਹਾਂਰਾਜਜਨਕਜੀ ਤੇਤੇਮੈਂਭਏਹੈ ਹੁਣ
ਕਲਜੁਗਹੋਵਿਚਲੇਜੁਗਕਹਾਰਹੈ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ ਤੇਤੇਜੁਗਮੈਂਰਾਜਜਨਕਜੀ
ਤੇਤੇਦੁਆਪਰਮੇਪਾਠਵਕੇ ਅਬਨਾਨਕਤਪਾਨਾਮਹੈ ਸੀਲਸੈਨਕਹਿਆ ਅ-

ਬਇਖਪਰਬੁਪ੍ਰਾਜਾਨਕਜੀਕਾਦਰਸ
ਨਕਰੋਰਾਜਜਨਕਜੀਕਾਨਾਮਲੇਤੇ ਚਰ੍ਯ
ਵੇਗੇਐਸਾਨਿਰਮਲਦਰਸਨਹੋਇਗਾ ਉਹੰ
ਰੋਰਕੋਈਨਹੀਜਤਾ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ ਇਖਪਰ
ਬਤਪਰਗਏ ਰਾਜਜਨਕਜੀਨੇ ਸੁਖਦੇਵਕੋ
ਕਹਿਆ ਦੁਆਰਖੋਲੋ ਨਾਨਕਜੀਕੋਦਰਸਨਦੇ
ਵਨਾਲੇਵਨਹੈ ਇਤਨੇਮੈਂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਪਹੁੰਚੇ ਖੁਲੇਦੁਆਰਰਾਜਜਨਕਜੀਨੇ
ਬਾਬੇਜੀਕੋ ਆਪਨੇਗਲੇਲਗਾਇਆ ਬਡੀ ਪਰਸੰਨਤਾਸੇਦਰਸਨਭਾਇਆ
ਬਡੀਖੁਸੀਭਈ ਰਾਜਜਨਕਜੀਨੇਕਹਿਆ ਅਬਕੋਨਜਾਪਜਪਤੇਹੋ ਗੁਰੂਜੀਨੇ
ਕਹਿਆਤੁਮਾਰੀਕਿਰਪਾਕਾਜਪਜਪਨੇਤੇ ਤੀਨਤਾਪਵਰਹੋਗਏਹੈ ਆਪਨੇ
ਆਪਕੋਪਛਾਨਲੀਅਹੈ ਵੇਖਰਹਿਤਹੋਇਅਹੋ ਤੁਬਜਨਕਜੀਕਹਿਆਹੈ

ਨਾਨਕਤਪਾ
ਦਕੋਪਹੁੰਚੇ
ਹੋ ਅਟਕ
ਕਿਸੀਬਾਤ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਜੀਆਪ
ਹੈ ਮਾਤਲੋਕ
ਤਭਈਹੈ ਆਪਭੀਨਾਮਪਰਮੇਸਰਕਾਜਪੋਅਵਰਕੋਭੀ ਜਪਾਓਜੇਸੇਵਕਸੇ
ਵਾਲਗੋਗਾ ਸਭਉਧਰੇਗਾ ਜਨਕਰਾਜਾਜੀਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇਨਾਨਕਜੀ
ਮਾਤਲੋਕਕੋਚਲੇਭਾਈਬਾਲਾਮਰਦਾਨ ਸਿਗਹੀਮੀਨਾਪਰਬਤਪਰਆਏਬੈਠੇਬੁ
ਤੁਮਨਿਰਬਾਣਪ
ਹੋਜਹਾਰਹੋਤਹਾਂ
ਉਕਹੀਨਹੀਰਹਾ
ਕਾਦਰਾਵਡੀਨਹੀ
ਜੀਕਹਿਆਹੋਗਾ
ਦੀਕਿਰਪਾਭਈ
ਕੀਭਗਤਪਰਾਪ
ਮਾਤਲੋਕਕੋਚਲੇਭਾਈਬਾਲਾਮਰਦਾਨ ਸਿਗਹੀਮੀਨਾਪਰਬਤਪਰਆਏਬੈਠੇਬੁ

ਲੇਪੁਛਿਆਗੁਰੂਜੀਸੀਲਾਪਰਬਤਤੇਇਖਨਪਰਬਤ
ਕਿਤਨਉਚਾਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਲਖਜੇਜਨਉਚਾ
ਹੈਇਤਨੇਮੇਹਨੀਫਾਸਿਧਆਇਮਿਲਿਆਕਹਿਓਸ
ਤੇਤਪਾਜੀਏਹੁਸਿਧੋਕੀਜਾਗਾਹੈਤੁਮਇਬੋਕਿਸਤਰ
ਆਏਹੋਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਏਕਪਰਮਾਤਮਾਸਰੇਬਿਆ
ਪਕਹੈਜਿਸਕੀਸਕਤਤੇਸਰਬਕਾਰਜਹੋਤੈਹੈਆਵਨ

ਜਾਵਨਕਭਰਮਤੁਹਾਡੇਮਨਵਿਚੈਸੇਆਤਮਾਸਭਕੁ
ਰਮਮੋਹਤੇਰਹਿਤਹੈਹਨੀਫੇਕਹਿਆਤੇਰਪਾਜੀਜੋਗਬਿਨਾਮਨਨਿਰਮਲਨਹੀਹੁੰਦਾ
ਤੁਮਾਰਾਮਨਕਿਤਪ੍ਰਕਾਰਨਿਰਮਲਭਇਆਹੈਗੁਰੂਜੀਕਹੈਹਨੀਫਾਸਿਤਜੀਪਾਣਾ
ਯਾਮਕੇਤੀਨਕਰਮਹੈਪੁਰਕਕੁੰਭਕਰੇਚਕਪਾਣਨੂੰਰੋਕਣਾਖੇਚਣਾਠਹਿਰਾਉ
ਣਾਮਨਨੂੰਵਿਕਾਰਤੇਹਟਵੇਸੁਧਆਤਮੇਨਾਮਜਪੇਤਉਮਨਸੁਧੋਹੋਤਾਹੈਏਹੁਬਚ
ਨਸੁਨਹਨੀਫਾਸਿਤਚਲਦਾਰਿਹਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੀਉਠਕਰਪਿਨਾਰਪਰਬਤ
ਪਰਗਏਮਰਦਾਨੇਕਹਾਗੁਰੂਜੀਏਬੇਭੀਕੋਈਰਿਖੀਸਰਹੈਗਾਹੈਤਾਬਾਬੇਕਹਾਜੇ
ਹੋਸੀਤਾਂਆਇਮਿਲਸੀਅਗੋਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥

ਅਗੋਸਾਖੀਰਿਖੀਸਰਨਲਹੋਈ॥

ਪਿਨਾਰਪਰਬਤਤੇਇਕਬਡਾਤਲਾਉਹੈਸੀਕੁਦਰਤਨਾਲਜਲਸੇਭਰਿਆਹੁਆਬਾ
ਗੁਰੂਜੀਇਸਨਾਲਗੋਕਰਨਇਕਰਿਖੀਸਰਆਇਕੋਕਹਿਣੁਲਗਾਸੁਣਭਾਈ
ਤੂੰਇਸਨਾਨਕਿਸਵਾਸਤੇਕਰਦਾਹੈਸਾਂਗਭਗਤੇਕੋਕਰਤਾਹੈਓਭਗਤਐਸੇਜਾ
ਣਤੂੰਜੈਸਾਕੁਮੇਰਰਿਖੀਸਰਸੁਮੇਰਪਰਅਚਲਬੈਠਾਹੈਕਬੀਡੋਲਤਾਨਹੀਜੈਸੇ
ਮਛੀਜਲਮੇਂਤੁਰੰਗਕਰਤੀਹੈਬਿਛੁੜੇਤੇਮਰਜਾਤੀਹੈਏਹੁਕਰਤਬਉਨਕੇਹੈਤੂੰਉ
ਨਹੋਜੈਸਾਹੈਜੋਯੇਹਸਾਂਗਕਰਤਾਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਇਸਨਾਨਏਕੋਕਾਰਕੇ
ਦਰਸਨਤੇਕੀਆਹੈਸੁਆਂਗਸਤਿਗੁਰਕੇਭੰਡਾਰਤੇਲੀਆਹੈਕੁਮੇਰਜੈਸਾਚਿਤ
ਠਹਿਰਿਆਹੈਗੋਬਿੰਦਕੇਨਾਮਸੋਨਾਨਕਮੀਨਤਰੰਗਕਰਤਾਹੈਭੂਲਕੇਭੀਵਿਛੁੜੇ
ਤੇਪਾਨਹਤਹੋਇਜਾਤੇਹੈਤਾਂਉਸਰਿਖੀਕਹਿਆਕਲਜੁਗਾਵਿਚਨਾਨਕਤਪਾਤੂੰਹੀ
ਹੁਆਹੈਜੋਰਾਜਾਜਨਕਜੀਸੀਖਾਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮੇਂਹੀਹੋਆਪਕਾਨਾਮਕਿਯਾ
ਹੈਰਿਖੀਸਰਕਹਾਸੁਖਚੈਨਰਿਖੀਨਾਮਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਤੂੰਓਹੀਹੈਜੋਰਾ
ਜਾਜਨਕਜਨਕਜੀਕੀਸਿਹਜਾਸਵਾਰੂਥਾਉਸੀਰਿਖੀਨੇਕਹਿਆਮੇਂਭੀਓਹੀ-

੩੦੧

ਤੁੰਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਓਹ ਰਿਖੀ ਆਪਸ ਵਿਚ ਗਲ ਕੀਠ ਲਗੇ ਰਿਖੀ ਨੇ ਕਹ
 ਚਲੋ ਤਪਾਜੀ ਕੁਟੀ ਆਮੇ ਓਹ ਰਿਖੀ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਾ ਹਮ ਕੋਰ ਜਾਇ ਹੀ ਦੇ ਵੀ ਆ ਜੀ ਰਿਖੀ
 ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਕੋਰਾ ਮਕੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਜਹਾਂ ਜ
 ਨੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਖੇਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ ਰਿ
 ਖੀ ਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉ ਬੋਝ ਗੀਲੀਤੀ
 ਉਲਕਾ ਪਰਾਤ ਤੇ ਆ ਏ ਯਾਰ ਲਖ ਜੋ
 ਨਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਕਹੈ ਬੇਦਰਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਪਹਿਆ ਪਹਿਲੇ ਪੁਰਾਣ ਬੀਦਰ ਆਵੇਗਾ ਫੇਰ ਲਾਹੜੀ ਬੀਦਰ ਆਵੇਗਾ ਤੀਜਾ
 ਮਛਲੀ ਬੀਦਰ ਆਵੇਗਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਸ ਖੰਡ ਵਿਚ ਜਾ
 ਇਪਹਿਰਾਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਵਿਚ ਪਹਿਰਾਗੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਸੀ ਖੰਡ ਪਿਥੀ ਨਾਵੇਖੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਕਿ ਪਰਸਦੀ ਖੰਡ ਭਾਰ
 ਤ ਖੰਡ ਨੂੰ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੀ ਹੈ ਚਲ ਅਬ ਜਨੀ ਖੰਡ
 ਵਿਖਾਵੇਹਾਂ ਉਸ ਖੰਡ ਦੇ ਪਰਸਰਾਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤੀਹੇ ਇਜਾਦੇ ਹੈਨ ਅਖੀ ਮੀਟੋ ਜਦ
 ਅਖੀ ਆਖੋਲੀ ਆਤਾਂ ਅਬ ਜਨੀ ਖੰਡ ਵਿਚ ਬੈਠੇਹਾਂ ਉਥੇ ਸਭ ਲੋਕ ਦਰਸ
 ਨ ਨੂੰ ਆਏ ਓਥੇ ਦਾਰਾ ਜਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਛਕੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਸੇਰ ਕਾਰੂ ਪਹੋਜਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਸੇਰ ਦਾ ਅਹਾ
 ਰ ਦੇਹ ਇਕ ਬੇਟਾ ਰਾਜੇ ਦਾ ਸੀ ਪੰਜਾਹ ਗਾਣੀ ਆਵਿਆ ਹੀ ਆ ਓਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਇ
 ਆਰਾਜ ਦੇ ਲਾਇਕ ਸੇਰਾ ਜਾਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਸੇਰ ਕੇ ਆਗੇ ਦੀ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਤੇਰੇ
 ਮਨਾਗੀ ਲਾਨ ਨਹੀ ਗਈ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਕਰਕੇ ਗਈ ਸੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਕੇ ਨਹੀ ਜੋਇ
 ਸਲਾਹ ਕੇ ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹੁ ਮਰੇਗਾ ਨਹੀ ਤੇ ਸੀਤ ਪਰਮੇਸਰ ਸੁਖ ਦਾਈ ਹੈ
 ਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਏ ਪਰਮ ਸਾਲ ਬਨਵਾਈ ਰਾਜੇ ਦੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਪਹੁਲ ਦੇ ਕਰਾ ਸਿ
 ਖ ਕੀਤਾ ਕਰਾਹੁ ਪਰਸਾਦਿ ਕਰਾਇਆ ਨਾਮ ਜਪੋ ਅਗੇ ਕੇ ਸੀ ਖੰਡ ਕੋ ਗਏ ਹਰ
 ਵਰਖੇ ਨਾਮ ਭੀ ਹੈ ਓਥੇ ਦਾਰਾ ਜਾ ਤੇ ਪਰਜਾ ਦੇ ਲੋਕ ਸਭ ਆਇ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਰਾਜੇ
 ਦੀ ਰਾਣੀ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਤੇ ਰਾਜਾ ਭੀ ਮੇਰੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਰਹੈ ਬਾ
 ਬੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੀਤਾ ਕੇ ਆਗੇ ਨਿਵ ਚਲਾ ਕਰੋ ਪਰਮੇਸਰ ਵਲੋਂ ਸੁਖ ਦੁਖ
 ਹੋਵੇ ਸਹਾਰੇ ਰਸਨ ਤੇ ਸਭ ਕੇ ਮਿਠਾ ਬੋਲੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਇਲੈ ਗਾਇਕ ਇਲਾਇਚੀ ਦਿ

ਤੀਕਰ ਦੋਪੜਕਧੀਹੋਵੇਗੀ ਸਦਾਸਤਨਾਮਕਯਾਪਕਰਨ ਰਾਜੇਕਯਾਕੋਈਕਾਲਇਥੇ
 ਹੁ ਬਚਰੇਏਆਕੜਾਹੁਕੋਰੇਸਹਿਰਮੇਵਰਤਾਇਆਕੋਰੇਅਰਦਾਸਕੋਰੇਸਭੁਕਾ
 ਰਾਰਾਸਹੋਵਨਗੇਅਤੇਸਬਦਰਿਦੇਮੇਧਰੇਨਿਵਨ ਸਭੁਅਗੇਖਿਮਾਕਰਨੀਮਿ
 ਠਾਬੋਲਣਾਏਹੁਬਚਨਤ੍ਰੈਵਿਨ੍ਹਰਖਣੁਹੇਰਾਜਤੋਰੇਪਰਪਰਮੇਸਰਰਾਜੀਹੋਵੇਗਾ
 ਏਹੁਕਹਿਕਰਬਾਬਾਜੀਕੁਰਖੀਡੁਮੇਗਏਕੁਰਖੀਡੁਦੇਲੋਕਜੀਮਦਾਸੀਤਰੇਵੇਸਨ
 ਮਰਦਾਸੀਜੀਵਤਾਹਸਦੇਸਨਏਹੁਦੇਖਕਰਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਏਹੁਲੋਕਆਗਿਮਾ
 ਨੀਹੈਨਜੇਵਾਹਗੁਰੂਦੇਸਦੇਨ੍ਹਹਸਦੇਹੈਨਤੇਘਲੇਨ੍ਹਰੇਵੇਹੈਨਅਤੇਗਿਆਨੀਓਹ
 ਹੈਨਜੇਵਾਹਗੁਰੂਨ੍ਹਭੈਜੇਹੈਨਤਉਭੀਰਾਜੀਜਾਸਦੇਹਨਤਉਭੀਰਾਜੀਹਰਬਾਤਮੇਪ੍ਰ
 ਸੰਨੋਨਾਕੀਰਤਨਕਰਨਕੜਾਹਕਰਨਓਹੁਗਿਆਨੀਹੈਮਰਦਾਨੇਲੋਕਾਨੀਕ
 ਹਿਆਤੁਸੀਏਹੁਕੀਕਰਦੇਹੈਜੀਮਦੇਨ੍ਹਰੇਵੇਮਰਦੇਨ੍ਹਹਸਦੇਹੈਲੋਕਾਕਹਿਆਜੀ
 ਮਦਾਹੈਸੋਪਰਮੇਸਰਤੇਵਿਛੁੜਦਾਹੈਮਰਦਾਹੈਸੋਜਾਇਮਿਲਦਾਹੈਏਹੁਜਾਣ
 ਕੋਰੇਵੇਹਸਦੇਹਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਏਹੁਗੁਰਵੀਤਦੀਮਾਇਆਕਰਕੇਏਹੁਜੀਵ
 ਜੀਮਦਾਮਰਦਾਹੈਜੁਨਾਵਿਚਭੁਟਕਤੇਹੈਮਿਲਦਾਸਤਸੰਗਕਰਕੇਹੈਜਿਨਾਪਰਮੇ
 ਸਰਦੇਹੁਕਮਨ੍ਹਿਸਤਕਰਕੇਮੀਨਿਆਹੈਉਨਾਨ੍ਹਸਦਾਆਨੰਦਹੋਤਾਹੈਜਿਨਾਆਤ-
 ਮੇਨ੍ਹਿਸਤਕਰਮੀਨਿਆਹੈਸੋਕਰਤਾਰਤੇਨਹੀਵਿਛੁੜਦੇਆਤਮਾਆਕਾਸਦੀਨਿ
 ਆਈਸਾਰੇਪੁਰਨਹੈਤੁਹਾਡਾਹਸਨਾਰੋਣਾਵਿਅਰਥਹੈਲੋਕਾਮਥਾਟੇਕਿਆਤੇ
 ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਹੇਬਾਬਾਜੀਸਾਡੀਕਾਲਿਆਣਕੋਰੇਬਾਬੇਜੀਹੁਕਮਕੀਆ
 ਤੁਸੀਪਰਮੇਸਰਨੀਚਿਤਕੋਰੇਵੇਹਅਰੋਗਪ੍ਰਿਥਵੀਵਸਨਕੋਸਬਦਗਿਆਨ
 ਕੇਰਸਭੋਗਨਕੋਵਿਤੇਹੈਨਏਡੇਗੁਣਾਦੇਦਾਤੇਨ੍ਹਨਵਿਸਾਰੇਏਹੁਸਹੀਰਕਰਮਾਦਾ
 ਬਿਰਛੁਹੈਸੁਭਕਰਮਕੋਰੇਤੁਹਾਡੀਕਾਲਿਆਣਹੋਵੇਗੀਨਾਮਜਪਿਆਕੋਰੇਕ-
 ਨ੍ਹਹੁਕਹਿਆਕੋਰੇਅਰਦਾਸਕੋਰੇਮਨਵਾਛਤਰਾਸਹੋਵੇਗੀਏਹੁਬਚਨਸੁਣ
 ਸਭੁਲੋਕਫਰਨੀਲਗੇਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਤੁਈਸਰਿਆਰਹਿਣਾਆਪਸਮੇਂ
 ਮਿਲੋਤਾਂਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਕਹਿਣੁਕਰਤਾਰਪੁਰਭੁਰੇਸਾਹਖਨਏਹੁਬਚਨ
 ਕਹਿਬਾਬਾਜੀਕੁਰਖੀਡੁਮੇਗਏਕੁਰਖੀਡੁਦੇਲੋਕਾਦੀਹਜਾਰਾਬਰਸਾਦੀਆਰ
 ਜਾਸੀਸਦਾਜੁਆਨਗਹਿਦੇਸੇਸਭੁਲੋਕਾਬਾਬੇਦੇਚਰਨਤੇਮਥਾਟੇਕਿਆਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਕਲਜੁਗਮੇਸੋਬਰਸਦੀਆਰਜਾਤੇਚਾਲੀਆਬਰਸਾਦੇ
 ਪੀਛੇਮਾਨੁਖਬੁਢੇਪੇਮੇਅਉਦੇਹੈਨਤੁਸੀਹਜਾਰਾਬਰਸਾਦੇਸਹੀਰਹੋਨਿਤਜਵ

੩੧੨

ਨਗਹਿਦੇਹੋ ਤੁਹਾਡੇ ਮੇਂ ਕਿਅਗੁਨਹੈ ਓਨਕਹਿਆ ਸਰਬੋਲਦੇਹਾਂ ਪਾਣਾਦ ਸਜਿਮਰ
ਖਦੇਹਾਂ ਇਸਤੇ ਕਲਜਗਦਾ ਪਵੇਸਏ ਬੇਨਹੀ ਤੇ ਅਸੀ ਸਾਜਤਬੇਦਾਵੇ ਅਨੁਸਾਰ
ਚਲਦੇਹਾਂ ਸਤਿਦਾਸੀਗਭੀ ਕਰਦੇਹਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆਸਤਿ ਨਾਮਜਪੋਜਗ
ਤਦੇ ਕਾਰਜਭੀ ਸਦਰਨਗੇ ਪੁਲੋਕਭੀ ਸਦਰੇਗਾ ਧਰਮਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰੇ ਵੰਡਖਾ
ਵੇਲਾਹੋਵਿਚੇਦਸਵੀਧਦੇਹੋ ਕਨ੍ਹਾਕਰੇ ਅਰਦਾਸਕਰੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭਕੰਮਗਾਸਹੇਵਨ
ਗੇ ਏਹੁਬਰਨਕਰਗੁਰੂਜੀ ਇਲਾਬਤਖੰਡਕੋਗਏ ਬਨਾਵਿਚਜਾਇਉਤਰੇ ਓਥੇਕ
ਈਕੋਰੂਸਿੰਘਦੇਬੈਠੇਹੈਸਨ ਮਰਦਾਨਾਬਾਲਾਦੇਖਡਰਗਏ ਗੁਰੂਜੀਕਹਾ ਮਰਦਾ
ਨਾ ਸਬਦਗਾਉ ਸਭਸੇਰਤੇਰੇ ਅਗੇ ਮਥਾਟੇਕਨਗੇ ਸਬਦਗਾਵੇ ਸੇਰ ਆਏ ਬ
ਬੇਪੁਛਿਆਤੁਸੀਕੌਨਹੋ ਓਨਕਹਿਆ ਅਸੀਤਾਮਸੀਜੇਨਪਾਪੀਹਾਂਤੁਹਾਡੇਦ
ਸਨਤੇ ਅਸਾਡਾਉਧਰੋਹੋਵੇਗਾ ਤੇਗੁਜਰਾਨਸਾਡੀਸੋਜੇਜਨਤੀਕਜੋਪਸਪਛੀ
ਅਸਾਖਾਧੇਹੈਨਹੁਣਜੋਕੋਈਸਾਡੇਵਿਚੋ ਉਘਲਾਵਦਾਹੈਉਸਨਾਅਸੀਆਖ
ਦੇਹਾਂ ਸਾਡਾਤੁਸੀਉਧਰਕਰੇਤਾਂਬਾਬੇਜੀਬਚਨਕੀਤਾਹੁਣਤੁਸੀਮਾਨੁਖਜਨਮ
ਪਾਓਗੇ ਸਾਡੇਸਿਖਹੋਨਾਨਾਮਜਪਨਤੇਤੁਹਾਨੂੰਰਾਜਭਗਵਾਵਾਗੇ ਨਾਮਜਪੋਗੇ
ਆਪਸਾਵਿਚਮਿਲੇਰੋਗੇਸਾਂਤਰਖੋਗੇਵੰਡਖਾਓਗੇਤਾਂ ਬਚੇਰੋਗੇ ਨਹੀਰਾਜ
ਖੋਹਲਈਏਗਾ ਨਰਕਾਨ੍ਹੀਜਾਓਗੇ ਆਪਸਮੇਂਲੜਕੇਇਤਨਾਕਹੇ ਬਾਬੇਜੀਨ
ਗਰਕੋਆਏ ਨਗਕੋਲੋਕਾਨਮਸਕਾਰਆਇਕੀਤੀਲੋਕਾਂਕਹਿਆਸਿੰਘਤੇ
ਤੁਸੀਕਿਸਤਰਾਬਰੇ ਅਸੀਤੇ ਪਾਂਚਲਾਵਤੇਹਾਂਤਾਂਬਚਦੇਹਾਂਨਹੀਰਾਤਦਿਨਰੁਰ
ਦੇਗਹਿਦੇਹਾਂਤਾਂਬਾਲੇਕਹਿਆਸਿੰਘਾਨੂੰਬਾਬੇਜੀਆਪਣਾਸਿਖਕੀਤਾਹੈਦੇ
ਇਸੋਬਰਸਤਕਏਹੁਸਭਨਾਦੀਗਤੀਹੋਵੈਗੀਹੁਨਾਕਿਸੇਨੂੰਮਾਰਨਗੇਨਹੀਏ
ਹੁਸੁਣਸਭਰਾਜਾਪਰਜਾਬਾਬੇਦੀਚਰਨੀਲਗੀਅਰਜਕੀਤੀਸਾਡਾਭੀਕਲਿ
ਆਨਕਰੇਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਸਤਨਾਮਦਾਸਬਦਚਿਤਕਰਕੇਪੜ੍ਹੇ ਭਲਿਅ
ਈਕਰੋਦਾਨਕਰੋਕਿਸੇਨਾਲਗੁਸਾਨਕਰੇਸ਼ੀਰਨੀਅਨਿਤਜਾਣੇਏਹੁਨਾਸੀਹੈ
ਸਬਦਅੰਮ੍ਰਿਤਕੋਪੀਵੇਤੁਹਾਡੀਕਾਲਿਆਣੁਹੋਵੈਗੀਜੇਸਬਦਨੀਮੰਨਦੇਹੈਨ
ਤਿਨਾਦੀਪਤਲੋਕਪਰਲੋਕਮੇਂਹੁੰਦੀਹੈਚਰਨਾਦੀਪਾਹੁਲਗੁਰੂਜੀਨੇਦਿਤੀਨ
ਮਜਪਨਾਵਾਨਕਰਨ ਉਪਦੇਸਕਰਕੇਗੁਰੂਜੀਭਵਾਖੰਡਕੋਆਏ ਜੀਮੁਖੰਡ
ਭੀਕਹੀਦਾਹੈਛੇਵਾਖੰਡਹੈਤਹਾਂਕਾਰਜਾਕੋਲਨਾਭਗੁਰੂਜੀਕੀਚਰਨੀਲਾਗਾ
ਉਸਨੇਪੁਛਿਆਗੁਰੂਜੀਚਾਰਾਸਮਾਵਿਚੋਕੇਹਨਾਵਡਾਹੈਤਾਂਬਾਬੇਜੀਕਹਿ

ਆ ਗ੍ਰਹਸਤ ਆਸਮ ਸਭ ਨਾਤੇ ਵਡਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਸਭ ਮੋਤੀ ਨਿਕਲ ਦੇ ਹੋਨ ਵੈਸੇ
 ਗ੍ਰਹਸਤ ਵਿਚੋਂ ਸਾਰੇ ਆਸਮ ਬਣ ਦੇ ਹੋਨ ਗ੍ਰਹਸਤ ਕਰਕੇ ਸਭ ਨਾਦੀ ਪਾਲਨ ਹੁੰਦੀ
 ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਵਲ ਜਲ ਤੇ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਜਲ ਕਰਕੇ ਪਲਦਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਰਾ ਗ੍ਰਹਸਤ
 ਭੀ ਚੰਦ੍ਰ ਭਲਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪੇ ਦਾਨ ਕਰੇ ਵੰਡ ਖਾਵੇ ਖੁਹੇ ਕਾਜਲ ਨਿਕਾਸੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋਮੀ
 ਠਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗ੍ਰਹਸਤ ਭੀ ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਦਾਨ ਕਰੇ ਤੋਂ ਭਲਾ ਹੈ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਤੋਂ
 ਹੀ ਭਲਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸਤ ਸੰਗ ਕਰੇ ਵੰਡ ਖਾਵੇ ਮਿਠਾ ਬੋਲੇ ਨਿਵਰਲੇ ਇਹ ਸੁਣ
 ਕੇ ਸਭ ਲੋਕ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਦਿਤਾ ਆਇਦੀ
 ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਬਨਵਾਵਣੀ ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਹਿਰਨਖੰਡ ਨੂੰ ਆਏ ਜੋ
 ਸਤਵਾ ਹੈ ਉਸ ਖੰਡ ਦੀ ਪਿਥਵੀ ਸਭ ਸੁਵਰਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਤੇ ਸਭ ਲੋਕ ਜਾਨ ਸੇ
 ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਤ ਆਵੇ ਚੰਦ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰ ਪਹਾੜ ਪਰਜਾਵੇ ਓਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰਿਧ ਕੇ ਫੇਰ ਪਾਣ
 ਨਿਕਾਸ ਦਾਸੀ ਘਰਾ ਵਿਚ ਨਹੀ ਮਰਦੇ ਸੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਉਨ ਤੇ ਪੁਛਾ ਇਹ ਕਿਸ ਦਾ ਉਪਦੇ
 ਸ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੰਦ੍ਰ ਨ ਕਹਾ ਗੋਰ ਖਗੁਰੂ ਹੈ ਸਾਡਾ ਉਸ ਨੇ ਪਾਣ ਦਾ ਸਿਜਮ ਦਾਸਿਆ ਹੈ
 ਸਾਨੂੰ ਇਸੀ ਤੇ ਸਾਡੀ ਉਮਰ ਭੀ ਵਡੀ ਹੈ ਧਨ ਭੀ ਬਹੁਤ ਹੈ ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਸਤ ਨਹੀ ਤੁਸੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਸਾਂਤ ਬਖਸ਼ੋ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਜੋਸ
 ਤਿਨਾ ਮਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਜਪੇ ਅਤੇ ਮੁਖ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪਾਨੀ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾ
 ਮਨੂੰ ਜਪ ਦੇ ਹੋਨ ਤਿਨਾ ਦਾ ਮੁਖ ਉਜਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾਂਤ ਭੀ ਪਾਪ ਭੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ
 ਪਾਣੀ ਪਇਅਤੇ ਅਗਨ ਸਾਂਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰਾ ਦੇ ਸਬਦ ਰੇਤ੍ਰਿ ਸਨਾ ਅਗਨ ਬੁ
 ਝਦੀ ਹੈ ਜਮਦਾਨੁ ਭੀ ਨਹੀ ਲਗਾਵਾ ਜੇਹਨੂੰ ਸਦਨਾਲ ਲਗੇ ਹੋਨ ਸੋ ਗੁਰਾ ਨਾਲ ਮਿ
 ਲਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਲ ਮਿਲ ਦੇ ਹੋਨ ਸਭ ਲੋਕ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਸ
 ਤਿਨਾ ਮਜਪੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰੇ ਵੰਡ ਖਾਓ ਏਹੁ ਕਹਿਕੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ॥ ਤਮਾਲ ਖੰ
 ਡ ਕੋ ਗਏ ਜਾ ਅਠਵੇਂ ਖੰਡ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪਹੁੰਚ ਓਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪਕੜ ਕੇ ਰ
 ਜੇ ਪਾਸ ਲੈ ਗਏ ਰਾਜ ਦੇ ਖਕੇ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਕਹਿ ਓਸ ਮੇਂ ਇਸਨੂੰ ਵੇਦੀ ਦੀ ਬਲੀ
 ਦੇ ਦਾਹਾਂ ਬਡਾ ਖੁਸੀ ਹੋਕੇ ਲੈ ਗਏ ਆ ਬਡੀ ਖਲਕਤ ਓਥੇ ਦੀ ਨਾਲ ਹੋਟੁਰੀ ਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਮਰਨਾ ਜਮਨ ਭੀ ਇਕ ਪੜਦਾ ਹੀ ਹੈ ਜੇ ਕਰਕਾ ਲਨੇ ਗਾ
 ਸਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਖਣਾ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਜੇ ਸਮਾਨ ਹੀ ਤੋਂ ਤੋਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਰਨਾ ਨਹੀ ਓਹੁ ਆਪ ਹੀ
 ਰਾਖਾ ਹੈ ਵੇਦੀ ਕੇ ਮਦਿਰ ਮੇਂ ਜਾਇਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਚੰਡਾਲ ਕੋ ਕਹਿਆ ਇਸਕੋ ਝਟਕਾ ਓਸ
 ਸਵੇਲੇ ਚੰਡਾਲ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਉਡਾਈ ਤਾਂ ਵੇਦੀ ਦੀ ਪ੍ਰਿਭਾ ਤੇ ਵੇਦੀ ਪਰ ਗਟ ਹੋ ਕਰ

੩੧੪

ਦੇਵੀ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਸੋਰਜਾਵਾ ਸਿਰਕਟਿਆ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਗੀ ਮਾਰਨੇ ਬਾਬ
 ਜੀ ਨੇ ॥ ਦੇਵੀ ਦੇ ਹਥੋਂ ਤਲਵਾਰ ਪਕੜ ਲੀਤੀ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਦੇਵੀ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ
 ਉਪਾਸਕੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਭਰੇ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇਤ ਪਾਜੀ
 ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੈਨ ਮੇਰੇ ਨਵੀਂ ਵਾਸੀ ਹਾਂ ਏਹੁ ਦੇਖ ਕੇ ਓਥੇ ਦੇ ਸਭ ਲੋਕ ਬਾਬੇ ਦੀ ਚਰਨੀ-
 ਲਗੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜਾ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਸਿਖਕੀ ਤਾਂ ਗੁਰਮਤਾ ਵਿਸ਼ਾ
 ਈ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਤਿਲਕ ਭੀ ਦਿਤਾ ਕਹਿਆ ਧਰਮ ਸਾਲਾਕ ਨਾ ਆਏ ਸਤਿ ਦੀ ਸੇ-
 ਵਾ ਕਰਨੀ ਭੋਜਨ ਦੇਣਾ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਹਜ਼ਰ ਨਾਜਰ-
 ਜਾਣਨਾ ਸਤਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਜਪਣਾ ਦਾਇਆ ਕਰਨੀ ਏਹੁ ਕਹਿ ਕੇ ਰਬਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ॥
 ਹਰ ਵਰਖ ਖੰਡ ਨੂੰ ਚਲੇ ਅਤੇ ਅਰਬ ਖੰਡ ਭੀ ਕਹੀ ਦੇਵੈ ਨਾਵਾ ਖੰਡ ਓਥੇ ਦਾ ਰਾਜਾ
 ਰਨੀ ਲਾਗਾ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀਂ ਸੀਤ ਭਗਵੰਤ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਮੇਰੇ ਪਰਦਾਇਆ ਓ
 ਮੇਰੀ ਕਾਇਆ ਏਹੋ ਦੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੁਣੇ ਰਾਜਾ ਸਸਾਰ ਇਕ ਤਤਾ ਵਤ
 ਹੈ ਕੁਸੀਰੀ ਜੋ ਹੈਨ ਭੂ ਵਿਸਿਆ ਰੂਪੀ ॥ ਸਿਬਾਲ ਨੂੰ ਖੰਡੇ ਹੈਨ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਗੁਨ
 ਗਾਨੇ ਵਾਲੇ ਸੀਤ ਸੇਕ ਵਲਦੇ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਲੋਕ ਭਵੇ ਹੈਨ ਜੋ ਦੋ ਆਣ ਕੇ ਭਰਾ
 ਵੀਤ ਦਾ ਜਸ ਸੁਣ ਦੇ ਹੈਨ ਸਤ ਸੰਗ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਕਵੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਜੋਗਿਆ ਸੀ ਆ
 ਦਾ ਮਨ ਚੰਦ ਮਾਰੂ ਪਗੁਰਾ ਦਾ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਪਏ ਨਿਵਰੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਦੁਧ ਖੰਡ
 ਕੋੜੇ ਤੂੰ ਬੋਲੇ ਯਾ ਨਿਮਨੂੰ ਸੀਰੀਏ ਤਾਂ ਮਿਠੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਤੂੰ ॥ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸਾਕਤਾ
 ਨੂੰ ਸਬਦ ਸੁਣਾਈਏ ਤਾਂ ਆਪ ਨੇ ਸੁਭਾਵ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇ ਤਿਸੀ ਤਰਤੁਪੀ ਸਕਤ
 ਖੰਡੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਗੁਰਮੁਖ ਬਣੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਓਤੋ ਸੁਪੋਹੇ ਇ
 ਕਰਤਾਰ ਤਾ ਉਧਾਰੇ ਇਗਾ ਏਹੁ ਬਾਰ ॥ ਭੁਣ ਕੇ ਉਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਬਾਬੇ ਦੀ ਚਰਨੀ
 ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਓਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਈ ਦਿਤਾ ਆਪ ਓਥੋਂ ਟੁਰਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਭ ਦੀ ਪਸੰਦ ਕੀ ਹੈ ਹੈਨ ਸੋ ਅਸਾਨੀ ਡਿਠੇ ਹੁਨ ਨਾ ਡਿਠੇ ਤਾਏ
 ਰਕੇ ਦੇ ਖੰਡੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਚਲਾ ਮੁਦਾਨ ਓਹੁ ਭੀ ਦੇਖ ਨੇ ਚਲੀਏ ਪਹਿਲੇ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁਸਮ ਦੀ ਪਵਿਰਗਏ ਓਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਬਾਬੇ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ ਏਹੁ ਲੋਕ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਨ ਦੇ
 ਰਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਪਕੜ ਚਲੇ ਗਏ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਪਮੀਂ ਬਡੇ ਕਉਤ ਕਹੈਨ ਫਲ
 ਫੂਲ ਅਸੇ ਕਬਨ ਦੂਧਕੀ ਆਨ ਦੀ ਆਮਿਸਰੀ ਦੇ ਪਹਾੜ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਭੋਗ
 ਏਨੂੰ ਹੈਨ ਓਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲਗੇ ਰਾਜਾ ਮਿਲਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਕਹਿਆ ਕਹੈ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਕਿਸਤਰ ਰਹਿਦੇ ਹੋ ਉਨ ਕਹਿਆ ਜੀ ਹੋਰ ਸਭ ਸੁਖ ਹੈ ਨ ਪ
 ਰ ਈਰਖਾ ਵਡੀ ਹੈ ਆਪ ਤੋ ਵਡੇਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਕਰਤਾਰਨੂੰ ਹਜਰਨ ਜਰਜਾਣ ਕੇ ਈਰਖਾ ਨ ਕਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਹਛਾ ਜਾਣੇ
 ਨਾਮ ਜਪੇ ਸਭ ਦੇ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸਰ ਜਾਣੇ ਆਏ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਕਾਲਿਆਣੁ ਹੋ
 ਵੇਗੀ ਸਭ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਫੇਰ ਓਥੇ ਗੁਰੂ ਸੇਤਦੀਪਨੂੰ ਗਏ ਓਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਨੂੰ
 ਮਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਦਿਤਾ ਕਹਿਆ ਪਰਮ ਕਰਮਾ ਵਿਚ ਗਹਿਆ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ
 ਕੇ ਸੁਬਾਇਆ ਪਕ ਜਾਣ ਕੇ ਸਤ ਔਰ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਮੌਜੂਦ ਜਾਣੇ ਸੇਤਦੀਪ ਕੇ ਬਾਸੀ
 ਆਨੂੰ ਸਤ ਨਾਮ ਜਾਪ ਜਪਾਇ ਕਰ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੀਭੂ ਦੀ ਪਮੈ ਗਏ ਓਥੇ ਨਗਰ ਇ
 ਕ ਸਵਰਨ ਦਾ ਓਥੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਉਨ ਲੋਕ ਦੀ ਬਡੀ ਆਰਜਾ ਬਡੇ ਰਿਸ਼ਟ ਪੁਸਟ ਉ
 ਨ ਲੋਕ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਖ ਕਰੀਏ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਿ-
 ਖੇਤੁ ਸੀਵਾ ਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਜਾਪ ਜਪੇ ਧਰਮ ਕਮਾਇਆ ਕਰੇ ਪੁਨਕ
 ਤਾ ਕਰੇ ਜਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਰਜ ਕਰਨਾ ਪਵੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰੇ ਪ-
 ਦਿਤ ਹੋਇ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਹੋਵਨਗੇ ਇਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਪਤ ਦੀਪ ਕੀ ਸੈਲ ਕੀਤੀ ਸਤ ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਦਿਤਾਇਆ
 ਤੋਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਹਾਰਾਜ ਤੇਤੇ ਜੁਗ ਰਾਮਾ ਅਵਤਾਰ ਹੋਇ ਕਰ ਸਮੁੰਦ
 ਪਰੋ ਪੁਲ ਬਧਾਸਾ ਹੈ ਓਹੁ ਭੀ ਅਸਥਾਨ ਦੇਖ ਦੇ ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਖੀ ਮੀਟੋ ਤਾਂ ਤੁਰਤ ਹੀ ਸੇਤ ਬੰਦਗਮੇਸਰ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਭਾਈ
 ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖੀ ਖੋਲ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਇਕ ਸ ਅਸਥਾਨ ਬੈਠ ਗਏ ਤਾਂ ਗੋਰਖ-
 ਭੀ ਪੰਜਾ ਸਿਧਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ ਸੇਤ ਬੰਦਗਮੇਸਰ ਮੇਲ ਹੋਇ ਆਰੋ
 ਰਖ ਭਰਬੀ ਮਾਛੰਦਰ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਰਾਪਟ ਲਹੁਰੀ ਪਾ ਆਵੇਸ ਆਵੇਸ ਆਇ
 ਕੀਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਇ ਪੁਰਖ ਕਉ ਆਵੇਸ ਆਓ ਸਿਧੇ ਸਿਧਾਨੇ ਕਹਿਆ
 ਕੌਨ ਜੇਤੈ ਜੋ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹੈ ਕੌਨ ਸਿਫਤ ਮੇਰੇ ਤੇ ਹੋ ਕਿਸ ਕਾਵਸਨ ਕਿਸ ਕੇ ਪ-
 ਰਮੇ ਆਇ ਆਹੈ ਕੌਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਨਦ ਵਜਦਾ ਹੈ ਅਤਿ ਰੇਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਕਰ ਕੌਨ ਸਮਾਇ
 ਰਹਿਆ ਹੈ ਕੌਨ ਅਸਥਿਰ ਹੈ ਕਿਸ ਕੋ ਕਾਲ ਨਹੀ ਖਾਂਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਾਇ
 ਆ ਤੇ ਰਹਿਤ ਪਰਮੇਸਰ ਜੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਜੇਤੈ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਤੇ ਏਕ ਓਹੀ ਆਪ ਹੈ
 ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਓਹ ਆਪ ਹੈ ਅਗਾਧ ਹੈ ਬਿਅਤਿ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋਗੀ ਜੋ ਜੋਗ
 ਕਮਾਵਦੇ ਹੈ ਨ ਜੋ ਤਿਸ ਕੀ ਸਿਫਤ ਮੇਰੇ ਤੇ ਹੈ ਨ ਤਿਨਾਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਦਾ ਦਰਸਨ ਸ

੩੧੬

ਹਿਜਕੇਘਰਮੇਪਾਇਆਹੈਨਿਰਮਲਬਾਣੀਕਾਨਾਦਵਜਾਇਆਹੈਸੁਣੇਸਿਧੋਇ
ਸਤਰਾਨਿਰਬਾਣਪਦਪਾਈਤਾਹੈਸਚਮੇਸਮਾਇਰਹੀਏਤਉਕਾਲਨਹੀਖਾਂਦਾਤੁ
ਰਬਰੀਕਹਿਆਖੋਜੇਕਿਸਤਰਾਦੁਬਿਧਾਵਰਮਤਕੈਸੇਜਾਵੇਦੁਨੀਆਦੁਸਤਰਕੈ
ਸੇਤਰੀਏਜੀਵਤਾਕਿਉਕਰਮਰੇਕਿਸਗੁਰੂਕੀਦੀਖਿਆਹੋਇ॥ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ
" ਗੁਰਮੁਖਨਾਲਮਿਲਕੇਖੋਜੇਤਉਰਾਹਮਿਲਦਹੈਸਹਿਜਸੁਖਸਾਬਜਗਤਜੀ
ਵਨਭਗਵੰਤਕੋਪਾਂਦਵਾਹੈਦੁਬਿਧਾਵਰਮਤਤਬਹਟਦੀਹੈਮਾਇਆਮਮਤਾਛੁਡੇ
ਤੇਗੁਰਮੁਖਾਸਾਬਮਿਲੇਤਾਂਗਤਮਾਤਿਪਾਤਿਪਾਂਦਵਾਹੈਤੋਦੁਸਤਰਦੁਨੀਆਕੋਤ
ਰਦਾਹੈਜੋਪਾਨੀਸਬਦਕਰਮਕਰਦੇਹੈਤਾਂਫੇਰਨਹੀਮਰਦੇਜਿਨਾਨੂੰਸਚੇਗੁਰੂਦੀਸ
ਚੀਦੀਖਿਆਹੈਗੁਰਮੁਖਾਦੁਆਰਸਰਨਾਲਮਿਲੇਤਾਂਸਚਨੂੰਪਛਾਨਦਾਹੈਮਨ
ਮੁਖਵਾਦੀਜੋਹੈਨਸੋਤਤਕੋਨਹੀਜਾਣਦੇਜੋਗੁਰੂਦੇਸਬਦਨਾਲਮਿਲਦੇਹੈਨਤਿਨ
ਦੀਸੁਰਤਧੁੰਨਨਾਲਮਿਲਦੀਹੈਤਾਂਪ੍ਰਚੰਡਗਿਆਨਹੁੰਦਾਹੈਅਖੰਡਨਾਮਰੂਪਨਿਧ
ਕੋਪਾਂਦਵੇਹੈਨਸੁਣੇਭਰਬਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤਤਕਾਨਿਰਨਾਕੀਤਾਹੈਏਹੁਸਿਧਾਂ
ਨਾਲਗੋਸਟਹੋਈਜਪਜੀਰਤਨਮਾਲਾਕੀਸਭਬਰਨਬਿਲਾਸਹੋਏਨਾਮਾਬਿ
ਨਾਹੋਰਕੁਛਹਛਾਨਹੀਨਾਮਜਪਨੇਕਾਬਠਾਮਹਾਤਮਾਹੈਗੋਰਖਨੇਕਹਿਆਚਲੇਨ
ਨਕਤਪਾਜੀਕਲਅਚਲਕਾਮੇਲਾਹੈਈਹਾਂਸੋਚੋਦਾਸੈਪਝੰਡਕੋਸਹੈਹਮਭੀ-
ਚਲੈਗੇਤੁਮਭੀਚਲੈਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਸਾਚਿਸਿਧੋਤੁਮਉਡਤੇਜਾਵੇਗੇਹਮਮਾਨ
ਖਹੈਭਰਬਰੀਕਹਿਆਅਬਕਿਆਹੁਆਹੈਚਲੇਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਜੋਏਕੋ
ਕਾਰਕੀਆਰੀਆਹੋਇਗੀਸੋਈਹੋਇਗਾਤੁਮਚਲੋਹਮਆਇਮਿਲੈਗੇਤਾਸਿ
ਧਾਉਡਾਰੀਲੀਤੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਸਿਧਤਾਂਗਏਬਾਲੇਕਹਿਆ
ਜਿਉਤੁਹਾਡੀਰਜਾਇਚੋਲਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਇਬੋਘਰਕਿਤਨੀਦੂ
ਰਹੈਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਘਰਚਿਤਾਏਨੀਏਬੇਕੁਸਮਖਡ੍ਰਿਹੈਪੁਲ
ਸਤਰਿਖਕਾਘਰਲੋਕਬਿਭੀਖਨਰਾਜਕਰਰਾਹੈਅਤੇਉਤਾਵਲਾਹੈਤਾਂਤੋਨੂੰ-
ਘਰਲੈਚਲੀਏਗੁਰੂਜੀਤੁਹਾਡੀਰਜਾਇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਓਬੋਓਡਾਰੀਲੀ
ਤੀਤੁਰਤਹੀਅਚਲਵਟਾਲੇਆਏਇਕਪਿਪਲਦੇਬਿਰਛਹੋਏਆਇਬੈਠੇਸਿ
ਧਸਭਪੀਛੇਆਏਦੇਖਨਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਗੋਬੈਠੇਹੈਨਤਾਂਗੋਰਖਨੇਕਹ
ਯਾਅਵੇਸਨਾਨਕਤਪਾਅਵੇਸਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਆਦਿਪੁਰ
ਖਕੋਅਵੇਸਸਿਧਾਕਹਿਆਤਪਾਜੀਤੁਮਭੁਛਾਇਸਟਭੀਕਰਤੇਹੈਗੁਰੂਨਾ

ਨਕਜੀਕਹਿਆ ਹਮਰਾਇਸੁਏਕੀਕਰਹੈਸਰਮਸਿਹੈਉਸਸੇਹਮਰਾਨਿਸਤਚਾਹੇਵੇਗਾ
ਉਸਤਾਦ ਸਾਭਾਪੁਰਾਸਤਗੁਰੂਹੈਜੋ ਆਦਿ ਅੰਤ ਬਚਨ ਕਾਸੁਰ ਬੀਠਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ
ਖੰਡਲਗਾਏਹੈਨ ਤੁਹਾਡੇਨਾਲੇ ਅਗੇਹੀ ਈਹਾਂ ਆਏਹਾਂ ਤਿਸਪ੍ਰਭਕੀ ਆਗਿਆਸੋ-
ਵਹਾਂ ਬਡਾਮੇਲਹੋਇਆ ਤਾਂ ਬੇਬੇਜੀ ਨੇ ਯਾਦਕੀਤਾ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇਨੂੰਕਹਿ
ਆਭਾਈਬਾਲਾਬੇਬੇਜੀ ਨੇ ਯਾਦਕੀਤਾਹੈ ਨਦਮੇਲਾ ਉਜਾੜਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਬਾਲਾਮਰ
ਦਾਨ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰਪਹੁੰਚੇ ਤੁਲਸਾਂ ਨੇ ਬੇਬੇਜੀਕੋ ਖਬਰਕੀਤੀ ਬਹੁਜੀ ਤੋਰਾ ਭਾਈਜੀ
ਆਇਆਹੈ ਗੁਰੂਜੀ ਬੇਬੇਜੀਨੂੰਮਿਲੇ ਬੇਬੇਜੀ ਨੂੰ ਬਡੀ ਖੁਸ਼ੀਹੋਈ ਕਹਾਧੀਨਮੇਰੇਭਾ
ਗਹੈਨ ਅਜਭਾਈਜੀ ਦਾਦਰਸਨਹੋਇਆਹੈ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆਬੇਬੇਜੀ ਤੁਹਾ
ਡਾਯਾਦਕਰਨ ਮੇਰਾਪਹੁੰਚਨ ਗੁਰੂਜੀਬੇਬੇਪਾਸ ਬੋਲਾ ਚਿਰ ਹੀਰਹੇ ਤੇਕਹਿਆਬੇਬੇ
ਜੀ ਅਸੀਹੁਣ ਰਮਦੇਹੀਭੁਲੇਹਾ ਬੇਬੇਜੀਕਹਿਆਭਾਈਜੀ ਤੁਸਾਂ ਸਾਬੋਮੋਹਕਿਉ
ਉਠਾਇਆਹੈ ਅਤੇਜ਼ਿੰਦੀਦੀਭੀਮਿਲੇਜੈਰਾਮਜੀਮਿਲੇ ਗੁਰੂਜੀ ਓਥੋਂਚਲਦੇਰਹੇ

ਅਗੇਸਾਖੀਇਕਪਾਲੀਦੇਬਾਲਕਨਾਲਹੋਈ॥

ਤਾਂਫੇਰ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ ਰਮਦੇਰਮਦੇਇਕਚਾਣਿਆਦੇ ਖੇਤਪਾਸੇਲਿਘੇਤਾਂ ਓਹਚਾਣਿ
ਆਦਰਾਖਾਹੋਲਾਬੈਠਾਕਰਦਾਹੈਤਾ ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆ ਗੁਰੂਜੀਜੇਚਲੋਤਾਂਦੋਇਬੂ
ਟੇ ਅਸੀਭੀਇਸਪਾਸੇਲੈ ਆਵੀਏਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਮੁਸਕੜਾਇਕੈ ਉਸਖੇਤਵਿਚ
ਜਾਇਬੈਠੇਤਾਂ ਉਸਪਾਲੀਨੇ ਆਇਕੇਸੀਗੁਰੂਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾਟੇਕਿਆ ਅਤੇਹੋ
ਲਾ ਅਗੇਰਖੀਆਤਾਂਹੋਲਾਗੁਰੂਜੀਨੇਮਰਦਾਨੇਨੂੰਦਿਤੀਆ ਤਾਂਫੇਰਬਾਲਕਦੇ
ਮਨਮੇਬਸੀਜੋਮੈਂਫਕੀਰਾਦੇਵਾਸਤੇਕੁਛਮੁਹਿਪਾਵਣੇਨੂੰਆਪਨੇਘਰਤੋਲਿਆ
ਵਾਤਾਂਬਾਲਕਘਰਨੂੰਉਠਚਲਿਆ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਉਸਬਾਲਕਨੂੰਪੁਛਿਆਹੈਭਾ
ਈਭੀਕਿਥੇਜਾਵਾਹੈਤਾਂ ਉਸਬਾਲਕਨੇਕਹਿਆਹੋਗੀਬਾਨਿਵਾਸਜੀਮੈਂਤੁਹਾਡੇ
ਮੁਹਿਪਾਵਨਵਾਸਤੇਕੁਛ ਆਪਨੇਘਰੇਲੈ ਆਵਾਜੀਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀਨੇਇਕਸ
ਛੋਕਕਹਿਆਬਾਲਕਦੇਪੁਬਾਇ॥ ਸਬਰਤੇਰਾਨੇਫਨਿਹਾਲੀਭਾਉਤੇਰਾਪ
ਕਵਾਨਾਨਾਨਕਸਿਫਤੀਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਆਉਬੈਠਸੁਲਤਾਨ॥ ੧ ਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀ ਕ
ਹਿਆਬਾਲਕਏਹੁਘਾਸਬੂਟਤੈਨੇਸਾਡੇਹੋਠ ਵਿਛਾਇਦਿਤਾਹੈ ਤੈਨੇ ਬਡੀਪੀਤਨ
ਲਸੇਈਸਾਨੂੰਲੇਫਨਿਹਾਲੀਹੈਨ ਅਤੇਤੇਰੇ ਅੰਦਰਜੇਹੜਾਭਾਉਪੀਤਉਪਰਿਆ
ਹੈਕਛਾਣਿਆਇਕੇਖੁਲਾਵਾਂ ਸੋਈਸਾਨੂੰਪਕਵਾਨ ਦਿਤਾਹੈ ਅਸੀਤੇਰੇਉਪਰਬ
ਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹਾਂਤੇਰਾਪ੍ਰੇਮਸਾਨੂੰਬਹੁਤਪਿਸਾਰਾਲਗਾਹੈਏਹੁਕਹਿਕਰਸੀਗੁਰੂਜੀ

੩੧੮

ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਤੋਂ ਚਲਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਕਿਤਨਾ ਕੁ ਚਿਰ ਗੁਜਰਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਦਾ ਰਸ
 ਕਾਲ ਵਸੋ ਹੋ ਗਿਆ ਥਾ ਅਤੇ ਉਸ ਰਸੇ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਸੀ ਅਰ ਉਸ ਕੋ ਬੰਸ
 ਬੀਰ ਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਥਾ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੁਣ ਏਹੁ ਰਾਜ ਕਿਸ ਨੂੰ ਦੇਵੀਏ ਜੇ
 ਕਰ ਅਸੀਂ ਰਾਜ ਲੈ ਵੇਹਾਂ ਤਾਂ ਨਿਮਕ ਹਰਾਮੀ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜ ਭੀ ਸੁੰਦਾ ਨਹੀ
 ਕਰਨ ਤਾਇਕ ਵਜੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਭਾਈ ਏਹੁ ਰਾਜ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੀ ਪਰ ਮੇਸਰਜੀ
 ਕੇ ਅਰਥ ਦੇਵੀਏ ਤਾਂ ਸਭ ਨਾ ਵਜੀਰ ਨੇ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕੋਈ ਪਹਿਲਾ ਵਰਵਾ
 ਜੇ ਦੇ ਮੁਹਿਆਇ ਲਗੇ ਸੋ ਤਿਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇਵੀਏ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਨੇ ਵਰਵਾ ਨੂੰ ਸਦਕੇ
 ਕਹਿਆ ਜੇ ਭਾਈ ਤਿਨ ਵਰਵਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬੰਦ ਕਰੋ ਅਰ ਚੋਬਾ ਵਰਵਾ ਜਾ ਖੁਲਾਰਖ
 ਣਾ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਉਸ ਵਰਵਾ ਜੇ ਮੁਹਿਆਇ ਲਗੇ ਗਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ
 ਸਭੇ ਪਾਸ ਲੈ ਆਵਣਾ ਤਾਂ ਚਨਾ ਵਰਵਾ ਨੇ ਜਾਇਕਰ ਤਿਨ ਵਰਵਾ ਜੇ ਬੰਦ ਕੀਤੇ ਤੇ
 ਚੋਬਾ ਵਰਵਾ ਜਾ ਖੁਲਾਰਖਿਅਤਾਂ ਉਸ ਰਾਖੇ ਦੇ ਬਾਲਕ ਨੇ ਗਤ ਨੂੰ ਹੋਲਾ ਕਰ ਰਖੀ
 ਆਸਨ ਜਾਂ ਸਵੇਰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਘਰੀਕ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੋਬਾ ਲਕੌਲਾ ਘਰ ਨੂੰ ਲੈ ਆਇ
 ਆਸੀ ਜਾ ਵਰਵਾ ਜੇ ਵਿਚ ਆਇਆ ਤਾਂ ਵਰਵਾ ਨਾ ਪਕੜ ਕੇ ਵਜੀਰ ਪਾਸ ਲੈ ਆ
 ਏ ਤਾਂ ਅਗੇ ਵਜੀਰ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਅਰੇ ਬਾਲਕ ਤੂੰ ਕੌਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਬਾਲਕ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਜੇ ਭਾਈ ਮੇਂਤਾ ਗਵਾਰਜਾ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੀ
 ਪਰ ਮੇਸਰਜੀ ਦੇਵੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿ ਆਚਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਨੇ ਉਸ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਰਾ
 ਜਕਾਤਿਲ ਕਰਕੇ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦੇਸ ਉਸ ਕਾਸਲਾ ਮੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ
 ਵਰਨਕਾਸ ਦਕਾ ਚੋਰਾ ਜਾ ਭੁਇਆ ਫੇਰ ਜਬ ਸਮਾਪਾਇਕੇ ਚੋਰਾ ਜਾ ਕਾਲਵ
 ਸਭੁ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚੋਰ ਸਖੀ ਸੁਵਰ ਸੁਲਤਾਨ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨਾ
 ਕਾ ਸਦਕਾ ਜੋ ਕੋਈ ਪਾਨੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬਚਨ ਉਪਰ ਪਤੀਤ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸ ਦੇ ਸਭ
 ਕਾਰਜ ਸਵਰੇਗੇ ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਕਿ ਆਵੇ ਖਨ ਜੋ ਇਕ ਬੈਧਾਰੀ ਰਸ
 ਤੇ ਵਿਚ ਚਾਲਿਆ ਅਉਦਾਸੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ
 ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਹੋ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਮਗਕੀ ਹਕਛੁ ਪਾਯਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਬੈਧ
 ਗੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਭਾਈ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਛੁਣ ਵੇਰੇ ਵੇਹੋਨ ਤਾਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਖੋਲਤਾ ਬੁਰਕਾ ਤੋਂ ਉਸ ਬੈਧਾਰੀ ਨੇ ਬੁਰਕਾ ਖੋਲਿਆ ਸੀ ਸਤਿਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁ ਕਿ ਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬੈਧਾਰੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਏਹੁ ਤੋ
 ਲਵਣ ਵਾਲੇ ਵੇਹੋਨ ੧ ਪਜਿਸੇਗੀ ਹੈ ੧ ਵੇਇਸੇਗੀ ਹੈ ੧ ਸੇਰ ਹੈ ੧ ਅਧ ਸੇਰ ਹੈ

ਇਕ ਪਾਉ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਧੀਨ ਪਾਉ ਹੈ ਜਿਨ ਪਾਉ ਕਹਾਇ ਆ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇ
ਰ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਾਛਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁ ਕਿਆ ਵਟੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਅ
ਧ ਪਾਉ ਹੈ ਇਕ ਸਰਸਾਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਹੇ ਸਰਸਾਹੀ ਤੂੰ ਧੀਨ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਆ
ਪਨੂੰ ਬੋਲਾ ਕਹਾਇ ਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਤਾਣੁ ਹੁੰਦੇ ਹੋਇ ਨਿਤਾ
ਣਾ ਮਾਣੁ ਹੁੰਦੇ ਹੋਇ ਨਿਮਾਣਾ ਛੋਟੀ ਜੈਵ ਸਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਛੋਟਾ ਆਖਨ ਵਾਸਤੇ ਹੈ
ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਬਡਾ ਹੋਇ ਕਰ ਜੇਰ ਕੁਵਤ ਵਾਲਾ ਹੋਇ ਕੋ ਆਪਨੂੰ ਤੁਛ ਕਹਾਵਦਾ ਹੈ ਸੋ ਧੀ
ਨ ਹੈ ਨਿਰ ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਇ ਕਰ ਰਹਿਣਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਏਹੁ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸੁਨ ਕਰ ਬਹੁਤ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਆ ਓਸ ਬਪਾਰੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਪਰਮ ਬਾਟੇ ਕਿਆ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ
ਚਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਉਸ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕ
ਰਖਾਣੀ ਸਚ ਬੋਲਣਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਨ ਤੇ ਹੀ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਬੈਪਾਰੀ ਭੁ
ਗਤ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਮਨਿ ਕੇਤਿ ਸੀਤਰਾ ਕਰਦਾ ਰਹਿਆ ਅਤਿ ਕੇਤਿ ਸਦੀ ਸਦ ਗਤ
ਹੋਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਧਾਮ ਕੋ ਗਯਾ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਇਕ ਸਿਖ ਨਾਨਕ ਮਕੋਪ੍ਰਥਾਇ॥

ਇਕ ਵਾਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਮਦੇ ਰਮਦੇ ਇਕਾਗਿਰਾਉ ਵਿਚ ਜਾਇ ਰਹੇ ਓਥੇ ਰਾਤ ਰਹਿਣੇ ਨੂੰ ਜਾ
ਗਾ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਉਸ ਵਸਤੂ ਦੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਨਿਗੁਰੇ ਹੋ ਸਨ ਅਤੇ ਗੁਰ ਪੀਰ ਨੂੰ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣ
ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸੀ ਗਿਰਾਉ ਵਿਚ ਇਕ ਖੜੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਰ ਉਸ ਦੇ ਪਲੇ ਬਹੁਤ ਧਨ
ਸੀ ਅਤੇ ਓਹ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਗਲਤਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਪਿਛ-
ਲਾ ਲੇਖ ਜਾਗਉ ਨਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਵਰ ਸਨ ਹੋਇ ਗਇਆ ਅਤੇ ਦ
ਰਸ ਨ ਕਰਾਇ ਆਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਸਿਸਾਰ ਜਹਿਰ ਨਜਰੀ ਆਵਨ ਲਗਾ ਅਤੇ ਅ
ਗੇ ਪਰਲੋਕ ਦਾ ਭੈ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਆ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਰਾਤ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ
ਹਿਲ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕਰ ਕਰੀ ਜਾ ਸੇਰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ
ਸਿਖ ਤਾਂ ਉਸ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਝੂਠਾ ਨਜਰੀ ਆਵਦਾ ਹੈ ਮੈ
ਨੂੰ ਪਰਲੋਕ ਦਾ ਭੈ ਬਹੁਤ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪਰ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸੀਮੈਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਜਿ
ਤਨੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ਸਭ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾਮ ਪੁਨ ਕਰ ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ
ਹੇ ਭਾਈ ਸਿਖਾਏ ਹੁਮਾਇਆ ਤੂੰ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਅਰ ਬਲੁਟਾਇੰਦੇ ਹੁ ਇਸ ਤੇ
ਹੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਅਸੀ ਜਾਮਨ ਹੋਵਾਗੇ ਭਾਂ ਉਸ ਖੜੀ ਨੇ ਸਭ ਮਾਇਆ ਪੁਨ ਕਰਾਇ
ਤੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਕੁਟ ਬਤੇ ਨਿਰਾਲਾ ਹੋਇ ਬੈਠ ਕਿਸੀ ਸੇਮੇ ਹਨ ਰਖਿਆ ਕਹਿਣੇ ਲਗਾ •

੩੨

ਨਾਤੁਸੀਮੇਰੇ ਅਤੇ ਨਾਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਤਾਂ ਏਹੁ ਦੇਖਕਰ ਉਸਕੇ ਕੁਟੀਬੀ ਸਭਨਿਰਾਸੇਹੋਇ
 ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂਜੀਬਰਨਕੀਤਾ ਭਾਈਸਿਖ ਤੀਕਿਰਤਕਰਕੇਜੋਕੁਛਲਿਅਵੇਗਾ
 ਸੋਈਤੁਖਾਇਆਕਰਤਾਂ ਉਸਸਿਖਨੇਗੁਰੂਜੀਕਾਬਰਨਮੰਨਿਆਤਾ ਗੁਰੂਜੀਉ
 ਸਖਤੀਕੋਸਿਖਕਰਕੇਵਿਦਿਆਹੋਏ ਜਾਂਫੇਗਕਿਤਨੇਹਿਕਮਹੀਨੇਗੁਜਰੇਤਾਂਸਿਖ
 ਕੇਕੁਟੀਬੀਲੋਕ ਸਭਚਲਗਏ ਆਪਹੀਸਿਖਅਕਲਾ ਰਹਿਰਿਮਾ ਸਭ ਬੰਧਨ
 ਉਸਕੇਵਾਹਗੁਰੂਨੇਦੂਰਕਰਵਿਤੇ ਓਹਸਿਖਨਿਰਸਿਕਲਪਹੋਇਕੇ ਮਜ਼ਹੀਕਰਅ
 ਵੈ ਅਤੇਜਿਸਕੇ ਮਜ਼ਹੀਜਾਇਕਰਲਗੈਉਸਕੇ ਪਹਿਲੇਹੀ ਕਹਿਆਕਰੈ ਜੋਭਾਈ
 ਮੇਰਾਰਟਕੇਲੇਵਾਗਾਭਾਵੇਮੇਰੇਤੇ ਚਾਰਪਾਨੀਆਮਜ਼ਹੀਕਰਵਾਇਲੇਹੁ ਅਰਭਾ
 ਵੇਮੇਰੇਤੇ ਚਾਰਪਹਿਰਮਜ਼ਹੀਕਰਵਾਇਲੇਹੁ ਅਰਦੂਸਕਰਹੋਰਭੀ ਕਰੇ ਜਿਸ
 ਕੇਮਜ਼ਹੀਲਗੈਉਸਨੂੰਕਹਿਆਕਰੈ ਜੋਭਾਈ ਇਕਪਾਨੀਮੇਰੇਪਾਸਬੈਠਕੇਮੈਨੂੰ
 ਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀਕੀਕਥਾ ਅਕੇਪਰਮੇਸਰਕਾਨਾਮਸੁਣਾਇਆਕਰਯਾਮੇਰੇਤੇ
 ਸੁਣਿਆਕਰ ਓਹਸਿਖਕੋਈਕੀਮਕਰੈ ਜਿਸਵਿਚਅਗਲੇਕਾ ਭਲਾਭੀਹੋਵੇ ਅ
 ਰਆਪਣਾਭੀਭਲਾਹੋਵੇ ਤਾਂ ਓਹਸਿਖਮਜ਼ਹੀਕਰਕੇਚਾਰਟਕੇਲੈਅਵੈ ਅਤੇਵੈ
 ਡਕੇਖਾਵੈ ਅਰ ਅਗਲੇਦਿਨਵਾਸਤੇਕੁਛਰਖੇਨਾਹੀ ਏਸੇਤਰਾਂਉਸਸਿਖਦੀਗੁ
 ਜਰਾਨਚਲੀਸਾਵੈ ਅਤੇਜਿਸਗਿਰਾਉਵਿਚਓਹਸਿਖਰਹਿੰਦਾਸੀਉਸਗਿਰਾਉ
 ਵਿਚਾਇਕ ਸਾਹੁਕਾਰ ਹਗਇਕਫਸਲਜੋਨਵਾ ਆਵਦਾਹੈਸੀਉਸਫਸਲਦੇਟਕੇ
 ਸਰਕਾਰੇਭਰਦੇਦਾਸੀ ਅਤੇ ਅੰਨਜੋਉਸਪਿੰਡਦਾਹੁੰਦਾਸੀ ਸੋਆਪਜਮਾਕਰਰਖ
 ਦਾਸੀਏਸੇਤਰਾਂਕਰਦਿਆ ਕਿਤਨੇਫਸਲਗੁਜਰਗਏ ਇਕਫਸਲਜੋਆਇ
 ਆ ਓਹਸਾਹੁਕਾਰਉਸਗਿਰਾਉਵਿਚਆਇਕਰ ਅਨਿਇਕਠਾਕਰਦਾਸੀ ਪੰਜ
 ਸਤਾਦਿਨਜਗੁਜਰ ਗਏ ਸੇਉਸਗਿਰਾਇਵਿਚਰਹਿੰਦੇਉਸਸਾਹੁਕਾਰਦੇਪਰੇਅ
 ਦਮੀਚਿਠੀਲੈਕਰਕੇਆਇਆ ਅਤੇਉਸਚਿਠੀਵਿਚਏਹੁਲਿਖਿਆਹੋਇਆ
 ਸੀ ਸਾਹਜੀਇਸਕਗਦ ਦੇਖਦਿਆਹੀ ਪਰਨੂੰਚਲੇ ਆਵਣਾ ਅਤੇਜੋਪਾਣੀ
 ਪੀਵਦੇਹੋਵੇ ਤਾਂਜੋਹਪਾਣੀਦਾਤੁਸਾਡੇਮੁਹਾਵਿਚਹੈ ਉਸਦੇਅਦਿਰ ਲਿਖਾ
 ਦੇਤਕ ਭੀਨਹੀ ਠਹਿਰਨਉਠਕੇਤੁਰਪੈਨਾ ਵੂਜਾਪੁਟ ਤੁਰਕੇਚਲਾਇਆਚਲਾਇ
 ਆਪੀਵਨਾ ਅਟਕਣਾਨਹੀਤਾਂਚਿਠੀਸਾਹੁਕਾਰਨੇ ਪਾਨੀ ਪਕਕਗਗਿਰਾਇਦੇ
 ਪਰਨੂੰਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇਕਹਿਆਪੈਚਾਕੋਈ ਆਦਮੀਮੇਰੇਨਾਲਤੁੰਦੇਹ ਜੋਮੈਂ
 ਪਰਨੂੰਜਵਨਾਹੈ ਜਰੂਰ ਅਰ ਬਾਕੀਹਿਸਾਬਮੈਂ ਆਇਕਰਕਰਾਗਾ ਤਾਂ ਅਗੋਕਿ

ਰਸਾਣ ਬੋਲਿਆ ਸਾਹਜੀ ਚੌਦਾ ਕੋਸ ਪੈਂਡਾ ਇਥੋ ਤੁਹਾ ਘਰ ਹੈ ਅਤੇ ਦਰਿਆ ਉਦਾ
 ਬੋਲਾਰਾ ਹਵਿਰ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਜੀਉ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀ ਲੋੜੀਦਾ ਜੇ ਇਸ ਦੇ ਲੋੜ ਸੀ ਘ
 ਰਜਾਣੇ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰ ਦੇਹੋ ਹੁਣ ਤੁਸਾ ਸਵੇਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਮੈਂ ਆਦਮੀ ਭੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾ
 ਲ ਦੇਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਨੇ ਆਖਿਆ ਪੈਚ ਜੀ ਦੇਖੋ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਘੋਰੇ ਚਿਠੀ ਆਈ ਹੈ ਮੈਂ
 ਹੁਣੇ ਹੀ ਜਰੂਰ ਜਾਵਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਅਕੇਲਾ ਹੀ ਟੁਰ ਪਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਕਿਰਸਾਣ
 ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਆਪਨੇ ਜੀ ਆਵਿਰ ਜੇ ਇਹ ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਨਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ
 ਆਦਮੀ ਕਰ ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਕਿਰਸਾਣ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸਾਹਜੀ ਠਹਿਰੋ ਇਕ ਆਦ-
 ਮੀ ਮਜ਼ਰ ਹੈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੁ ਦੇਵਾਂ ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਇਆ ਉਸ ਕਿਰਸਾ
 ਣ ਨੇ ਜਾਇਕਰ ਆਖਿਆ ਸਿਖਾ ਮਜ਼ਰੀ ਕਰਨੀ ਹਈ ਤਾਂ ਆਉ ਤੈਨੂੰ ਕਾਰ ਦੇ ਸੀਏ
 ਇਤਨਾ ਸੁਨਕੇ ਸਿਖਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖ ਕੇ ਉਠ ਖੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਕਿਰਸਾਣ ਦੇ ਚ-
 ਲਿਆ ਆਇਆ ਸਾਹੁ ਨੇ ਜਟਨੁ ਆਖਿਆ ਚਲੋ ਸਾਹਜੀ ਇਹ ਮਜ਼ਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾ
 ਲ ਲੈ ਜਾਨੇ ਵਾਸਤੇ ਆਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਆਉ ਸਾਈ ਲੋਕ ਮੇਰਾ ਬੁਰਕਾ
 ਉਠਾਇ ਲੈ ਤਾਂ ਸਿਖਨੇ ਆਪਨੇ ਸੁਭਾਉ ਮੁਜਬ ਕਹਿ ਆ ਸਾਹਜੀ ਮੈਂ ਚਾਰਟ ਕੇ ਲੇਵ
 ਗਾ ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਚਾਰਟ ਕੇ ਹੀ ਲੇਵੀ ਤਾਂ ਦੋਨੋ ਜਣੇ ਉਤਰ
 ਲੇ ਜਾਵੇ ਜਾਂਦੇ ਬਾਰਾ ਕੋਸ ਉਪਗਏ ਤਾਂ ਸਿਖਨੂੰ ਚਹਬਾਤ ਸੀ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮ
 ਕੀ ਯਾਦ ਆਇ ਪਈ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਜੇ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪੇਟ ਕੇ ਧੰਧੇ ਕੀ ਗਲ
 ਕੀਤੀ ਆਕੇ ਅਤੇ ਸਾਸਾ ਦੇ ਕੰਮ ਜੇਹਨੀ ਗਲ ਆਵਨੀ ਸੀ ਸੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਭੀ ਨਾ ਹੀਕ
 ਤੀ ਤਾਂ ਸਿਖਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਸਾਹੁ ਜੀ ਇਹ ਬੁਰਕਾ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਚਕਲੈ ਮੈਂ ਆਪਨੇ
 ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਸਿਖ ਤੂੰ ਦਿਲਗੀਰਾ ਕਿਸ
 ਵਾਸਤੇ ਹੋਇ ਆਹੈ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾਇ ਛਡ ਅਤੇ ਹੋਰ ਟਕਾ ਵੇਟ ਕੇ ਲੈ ਲਵੀ
 ਤਾਂ ਸਿਖਨੇ ਕਹਿ ਆ ਸਾਹਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਕੁਛ ਲੈਣੇ ਕਾਪਰ ਇਕ ਹੋਰ ਮੇਰਾ ਕਰਾਰ ਹੈ
 ਜੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸੀ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨਾਉ ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤਾਂ ਮੇ
 ਰੇ ਪਾਸੋਂ ਸੁਣਦਾ ਚਲ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸੀ ਪਰ ਮੇ
 ਸਰ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਬਾਤ ਸੁਨਾਵਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਨੇ ਬਾਤ ਸੁਨਾਈ ਜੋ ਸੁਣੀ ਹੋਈ
 ਸੀ ਸਿਖ ਲਗਾ ਸੁਣਨ ਅੇ ਸੀ ਕਥਾ ਕਹੀ ਜੋ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਸ ਕੀ ਜੋ ਦੋ
 ਨੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣ ਦੇ ਸਾਹੁ ਦੇ ਘਰ ਤੀਕਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਜਾਇਕੇ ਆਪ
 ਨੀ ਸੀਤਾਨ ਕੇ ਮਿਲਿਆ ਸਿਨ ਬੀਧੀ ਆਨੇ ਜਿਸ ਕਾਰ ਜਵਾਸਤੇ ਬੁਲਾਇ ਆਸੀ

ਓਹਬਾਰਤਾਕਹੀਸੁਣੀਅਤੇਉਸਸਿਖਨੂੰਮਜਾਭਾਹਿਦਿਤਾਸਿਖਭੀਸੋਇਆਅ
ਪਸਾਹੁਕਾਰਭੀਸੋਇਗਹਿਆਸਦੇਰੇਜਦਸੁਤੇਉਠੇਤਾਂਸਿਖਪੈਰੀਪਉਣਕਰ
ਕੇਉਠਗਲਿਆਤਾਂਸਾਹੁਕਾਰਨੇਕਹਿਆਭਾਈਸਿਖਾਅਸੀਗਤੋਰਾਤਰੋਦਾ
ਕੇਸਚਲੇਆਏਹਾਂਤੂੰਪ੍ਰਸਾਦਿਕਰਕੇਜਾਂਈਸਿਖਨੇਆਖਿਆਭਲਾਸਾਹੁਜੀਤ
ਰਸੋਈਤਿਆਰੋਈਤਾਂਵੇਨੇਨੇਰਸੋਈਬੈਠਕਰਖਾਧੀਤਾਂਸਾਹੁਨੇਆਪਨੇਪੁਤ੍ਰ
ਤਾਈਆਖਿਆਜੋਸਿਖਨੂੰਚਾਰਟਕੇਲਿਆਇਦੇਹੁਪੁਤ੍ਰਤਾਂਸਾਹੁਦੇਪੁਤ੍ਰਨੇਚ
ਰਟਕੇਆਣਦਿਤੇਲੈਕਰਟਕੇਸਿਖਉਠਗਲਿਆਜਾਂਬੋਨੀਵਰਤਕਗਾਇਅ
ਤਾਂਸਿਖਫੇਰਮੁੜਆਇਆਤਾਂਸਾਹੁਨੇਆਣਕਰਆਖਿਆਜੋਭਾਈਤੂੰਮੇਰੇ
ਪਾਸੋਇਕਗਲਨਿਆਰਹੋਇਕੇਸੁਣਲੇਹੁਸਾਹੁਕਾਰਨਿਆਰਹੋਇਬੈਠਤਾਂ
ਸਿਖਨੇਕਹਿਆਸਾਹੁਜੀਤੇਰੀਉਮਰਕਿਤਨੇਹਿਕਬਰਸਾਦੀਹੈਤਾਂਉਸਸਾਹੁ
ਕਾਰਨੇਕਹਿਆਭਾਈਸਿਖਾਮੇਰੀਉਮਰਸਠਾਂਸੁਝਾਬਰਸਾਦੀਹੈਤਾਂਸਿਖਨੇ
ਕਹਿਆਹੇਸਾਹੁਜੀਤੂੰਕਹਿਦਾਹੈਮੇਰੀਉਮਰਸਠਾਂਸੁਝਾਬਰਸਾਦੀਹੈਐਪਰ
ਸਾਹਿਬਜੀਦੇਦਰਬਾਰਵਿਚਤੇਰੀਸਭਗੈਰਹਾਜੀਹੋਇਰਹੀਹੈਓਬੇਤਾਂਤੇਰੀਆ
ਚਰਘਨੀਅੰਭੀਨਹੀਕਬੂਲਪਈਆਂਪਰਇਕਗਲਹੋਰਸੁਣਲੇਹੁਅ
ਜਤੇਸਤਵੇਦਿਨਨੂੰਤੇਰਾਚਲਾਣਭੀਨਜੀਕਆਇਲਗਾਹੈਪਰਤੂੰਇਕਕੰਮ
ਕਰੀਜਾਂਤੈਨੂੰਧਰਮਰਾਜਕੇਪਾਸਲੈਜਾਵੀਐਂਗੇਤਾਧਰਮਰਾਜਕਹੇਗਾਇ
ਸਨੂੰਚਿਤਗੁਪਤਾਪਾਸਲੈਜਾਵੇਤਾਂਜਮਦੁਤਤੈਨੂੰਚਿਤਗੁਪਤਾਪਾਸਲੈਜਾਵਨ
ਗੇਤਾਂਚਿਤਗੁਪਤਤੇਰਾਕਾਗਦਦੇਖਨਗੇਕਫਕੇਤਾਂਸਭਤੇਰੀਗੈਰਹਾਜਰੀਪ
ਈਹੈਤਾਂਚਿਤਗੁਪਤਰਾਜੇਧਰਮਰਾਜਪਾਸਜਾਕਰਕਹਿਣਗੇਜੀਅਸੀਇ
ਸਪਾਪੀਕੀਕਿਆਅਰਜਕਰੀਐਂਜੀਇਸਪਾਪੀਕੀਸਾਰੀਆਰਬਲਾਈ
ਵੈਰੀਗਈਹੈਪਰਇਕਚਾਰਘਨੀਇਸਨੇਇਕਸਿਖਨੂੰਗਾਹੁਚਲਾਇਆਪ
ਰਮੇਸਰਕੇਨਾਮਕੀਕਬਾਸੁਣਾਈਹੈਓਹਘਨੀਇਸਕੀਕਬੂਲਪਈਹੈਫੇਰ
ਧਰਮਰਾਜਕਹੇਗਾਇਸਨੂੰਘਨੀਕਾਸੁਖਭੋਗਾਇਕੇਫੇਰਨਰਕਵਿਚਪਾ
ਇਦੋਵੇਸੁਣੇਸਾਹੁਜੀਜੇਤੂੰਘਨੀਸੁਰਗਯਾਮਾਤਲੋਕਕਾਸੁਖਮਿਗੋਗਾਤਾਂਘ
ਨੀਇਕਬੀਤਦਿਆਕਿਆਚਿਰਲਗੇਗਾਪਰਤੂੰਇਕਕੰਮਕਰੀਤੂੰਇਕਘ
ਨੀਸਚੇਖੰਡਵਿਚਸਾਹੁਕਾਸਿਗਮਿਗਲਵੀਤਾਂਫੇਰਧਰਮਰਾਜਕਹੇਗਾਜੇਜਾ
ਹੁਇਸਨੂੰਸਾਧਕੇਦਰਸਨਵਿਚਲੈਜਾਵੇਹੇਸਾਹੁਜੀਫੇਰਤੈਨੂੰਸਚੇਖੰਡਵਿਚ

ਲੋਜਾਹਿਗੇਜਾਤੁੰ ਚਬੇਜਾਹਿਗਾ ਤਾਂ ਇਸਨਾਮਕੇ ਸੁਣਾਏਕਾ ਫਲਤੈਨੂੰ ਚਬੇਹਬਲਰੇ
 ਗਾਤੁ ਏਹੁਬਾਤੁ ਕਹਿਕੇ ਸਿਖਾਵਿਦਿਆਹੋਇਆਤਾਂ ਪਿਛੋਸਾਹੁਕਰਨੂੰ ਮਰਨੇਕਾਤੁ
 ਉਬਿਅਪਿਆ ਅਰਕਹਿਣ ਲਗਾਹੁਣ ਮੇਰੀਮੋਤਨਜੀਕ ਆਇਲਗੀਹੈ ਤਾਸਾ
 ਹਨੇਆਪਨੇਕੁਟਿਬਕੇ ਸਭ ਲੋਗ ਬੁਲਾਏ ਅਰਛਹਨਜੀਕਰਿਆ ਸੁਣੇਤਾਈਜੇ-
 ਮੇਂ ਅਠਾਦਿਨਦੇਬਦ ਬਰਹਰਿਆਤਾਂਤੁਸੀਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੈਂਤੁਹਾਡਾ ਅਤੇਜੇਨਾ ਬ
 ਰਿਆਤਾਂ ਨਾਮੈਂਤੁਹਾਡਾਤੇ ਨਤੁਸੀਮੇਰੇ ਜਦਏਹੁ ਗਲਸਾਹੁਕਰਕਹੀ ਤਾਂ ਸਭਕੁ
 ਟਿਬਕੇ ਲੋਗ ਹੈਰਾਨਹੋਇਰਹੇ ਅਰਕਹਿਣ ਲਗੇਜੇਹੁਣਸਾਹੁਨ੍ਹੀਕਿਆਹੋਇਆ
 ਹੈਅਤੇਸਾਹੁਕਰ ਆਪਨੇਕੁਟਿਬ ਨੂੰਜਬਾਬਦੇਕਰਵਿਯੋਤ ਹੋਇਬੈਠ ਕਿਛਦਾਇ
 ਆਧਰਮ ਨਿਲਗਾਚੀਨਣ ਫੇਰ ਕਰਦਿਆਕਰਦਿਆਸਤਵਾਦਿਨਭੀ ਆਇ
 ਪਹੁੰਚਾਸਤਵੈਦਿਨਪਹਿਰਦਿਨਚੜ੍ਹੇਤੇ ਸਾਹੁਕਰਦਾਚਲਾਣਹੋਇਆਜਮਦੂਤ
 ਬੁਭੁਭਾਇਆਨਕਰੂਪਦਿਖਾਇਆ ਅੰਤਮਾਰਮਾਰਦੇਬੁਰਾਹਾਲਕਰਦੇਘਸੀ
 ਟਦੇ ਲੋਕਚਲਦੇਹੋ ਤਾਂਜਾਇਕਰਧਰਮਰਾਜਦੇਦਰਬਖਸ਼ਾਕੀਤਾਅਰਜ
 ਕੀਤੀਮਹਾਰਾਜਾਧਿਰਾਜਏਹੁਫਲਾਨਾਸਖਸਹਾਜਰਹੈਜੀਤਾਂ ਰਾਜਜੀਨੇਦੇਖ
 ਕਰਹੁਕਮਕੀਤਾਕਿ ਚਿਤਗੁਪਤਾਂ ਪਾਸਇਸਨੂੰਲੈਜਾਵੇ ਅਰਇਸਕੋਪਾਪਪੁਨ
 ਕਾਭੇਖ ਕਰਾਇਅਵੇ ਉਹਜਮਦੂਤ ਉਸਸਾਹਿਕੋਚਿਤਗੁਪਤਾਪਾਸਲੋਗਾਏ
 ਤਾਂਚਿਤਗੁਪਤ ਉਸਸਾਹਿਕਾਹਸਾਬਕਫਕੇਦੇਖਿਆਤਾਂ ਉਸਸਾਹੁਕੀ ਉਸਕ
 ਗਦਪਰਸਾਰੀ ਆਹਬਲਾਕੀ ਗੈਰਹਾਜਰੀ ਇਖੀਪਈਹੈ ਤਾਂਚਿਤਗੁਪਤਾਂ ਨੇਰ
 ਜਾਧਰਮਰਾਇਕੇਹਜੂਰਜਾਇਕਰ ਆਖਿਆਹੇਮਹਾਰਾਜਕੀ ਅਨੀਇਸਪਾਪੀਕ
 ਹਿਸਾਬਕਿਆਦੇਖਕਰ ਅਰਜਕਰੀਏ ਇਸਕੀਤਾਂ ਇਕਘੜੀਰਾਜਪਈਹੈ ਸੋਤ
 ਇਸਦਾਸਤੇਹਾਜਰਪਈਹੈ ਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਸਾਹਿਬਕੇਦਰਸਨਕੀਤੇਹੋਏ ਸਿਖਦਾਇ
 ਸਨੂੰਦਰਸਨਹੋਇਅਚੈ ਅਤੇਉਸਨੇਇਸਦੇਪਾਸੋਂਜੇਫਨਾਲਪਰਮੇਸਰਦੇਨਾਮਦੀ
 ਬਾਤਸੁਣੀਹੈਉਤਨਾਚਿਹਇਸਦਾ ਆਪਹਾਜਰੀਵਿਰਸਮਝੇ ਤਾਂਜੇਕੁਛਇਸਨੂੰ ਸੁ
 ਖਭੁਗਾਵਣਚੈ ਤਾਂ ਹੁਕਮਦੇਈਏ ਨਹੀਤਾਂ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਰਥਲਾਇਸਦੀਕੋਈਹ
 ਛਾਕੰਮਨਹੀਜਿਸਪ੍ਰਸਾਦਿਏਹੁਮਾਫੀਪਾਵੇ ਤਾਂਧਰਮਰਾਜਨੇਹੁਕਮਕੀਤਾਤਾਈਪ
 ਰਮੇਸਰਜੀਦੇਦਰਬਾਰਵਿਚਇਕਤਿਲਭੁਰਭੀਘਾਲਕੀਤੀਹੋਈ ਬਾਂਟਿਪੇਵੀਹੈਅ
 ਤੇਇਸਨੇਤੇਬਾਬੇਜੀਦੇਸਿਖਨਾਲ ਕਰਕੇਚਰਚਾਕੀਤੀਹੈ ਮੈਂਕਿਸਤਰਾਨਾਇਸਦਾ
 ਸੁਖਦਾਇਕੋਹੋਵਾਉਸਏਕਘੜੀਕੇਬਦਲੇਧਰਮਰਾਇਨੇਕਹਿਆਇਸਕੋਚਾ

੩੨੪

ਰਾਖੀ ਵਿਵੱਖ ਸੁਰਗ ਭੁਗਵੇਂ ਪਹਿਲੇ ਫੇਰ ਇਸ ਕੋ ਚੌਰਾਸੀ ਦੇ ਵਿਚ ਪਵੇ ਭਾਂਠਿ
 ਜਮਦੁਤਾਨੇ ਏਹ ਬਚਨ ਗਾਜੀ ਕੇ ਮੁਖੇ ਸੁਣ ਕੇ ਉਸ ਸਾਹੁ ਕੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਪਾਪੀ
 ਤੇਰੀ ਤੋ ਇਕ ਘੜੀ ਕਬੂਲ ਪੜੀ ਹੈ ਸਾਰੀ ਆਰਬ ਲਾਤੇਰੀ ਬਰਬਾਦੀ ਮੈ ਗਈ ਹੈ ਤੂੰ
 ਮੇਸਾਨਾ ਲਾਇਕ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪੀਛੇ ਹਮ ਕੋ ਭੀ ਵਖ ਸਹਾਰਨਾ ਪੜਾ ਜਬ ਤਕ ਤੇ
 ਰੇਤਾਈ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈ ਨ ਡਾਲੈਂਗੇ ਤਬ ਤਕ ਹਮਾਰੀ ਭੀ ਖਲਾਸੀ ਨਹੀ ਹੋਣੀ ਜਬ ਏਹੁ
 ਬਾਤ ਜਮਦੁਤਾ ਪਾਸੋ ਸਾਹਨੇ ਸੁਣੀ ਜੋ ਏਕ ਘੜੀ ਸਤਸੰਗ ਕੀ ਏਕਾਫਲ ਚਾਰ-
 ਘੜੀ ਵਿਵੱਖ ਸੁਖ ਭੋਗ ਲੈ ਫੇਰ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਤੁਝ ਕੋ ਡਾਲੈਂਗੇ ਤਬ ਉਸ ਸਾਹੁ ਕੇ ਗੁ-
 ਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਕਾ ਬਚਨ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜਬ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੁਰਗ ਕੇ ਭੋਗ ਨੇ ਕਾ ਬਚਨ ਹੋਵੇ
 ਗਾਤਾਂ ਤੂੰ ਬੈਠ ਕਠਾ ਭੋਗ ਮਾਰੀ ਏਹੁ ਬਾਤ ਯਾਦ ਕਰ ਕੇ ਬਠਾ ਪਛੋਤਾ ਵਣ ਲਗਾ ਅ-
 ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਆਪਨੇ ਜੀਅ ਮੈਂ ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਜੁਪਰ ਮੇਸਰਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅ-
 ਸਾਮ ਹਾਥ ਮੈਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਆਰਬ ਲਾ ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਪਰ ਮੇਸਰਕਾਨਾ ਮਾਸਿ ਮ-
 ਹਦਾਰ ਹਿੰਦਾ ਪਰਹੁਣ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਛ ਮੇਰਾ ਬਸ ਨਹੀ ਚਲਦਾ ਅਤੇ ਜੈਸੀ ਉਸ ਸਿ-
 ਖਨੇ ਬਾਰਤਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤੈਸੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਿਤੀਤ ਹੋਈ ਅਰ ਓਹ ਦੇਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ
 ਨੂੰ ਉਸ ਸਿਖਨੇ ਕਹਿਆ ਸੀ ਜੋ ਤੂੰ ਮਾਂਗੇਗਾ ਤਉ ਸਤਸੰਗ ਮਾਂਗੀਓ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੁਣ
 ਸਚ ਖੰਡ ਵਿਚ ਸਾਧਕਾ ਦਰਸਨ ਮੰਗ ਲੇਵਾ ਤਾਂ ਸਾਹਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗਾ ਜਾਜੀ-
 ਆਪਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਸਚ ਖੰਡ ਵਿਚ ਸੰਤਾ ਕੇ ਦਰਸਨ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜੇ ਜੀ
 ਤਾ ਧਰਮ ਰਾਜ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਕਰ ਸਚ ਖੰਡ ਮੈਂ ਸੰਤਾ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਾਵਨ ਵਾ-
 ਸਤੇ ਜਮਦੁਤਾ ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਜਬ ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਸਚ ਖੰਡ ਕੇ ਦਰਸਨ ਵਾਸਤੇ
 ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ ਤਾਕਿ ਆਦੇਖੈ ਜੋ ਓਹੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸਨੇ ਹਰਚਰਚਾ
 ਪਰ ਮੇਸਰਕਾਨਾ ਮਸੁਨਾਇਆ ਸੀ ਓਹੁ ਸਿਖ ਸਿਤ ਸਭਾ ਵਿਚ ਬਠੇ ਆਦਰ ਨਾਲ
 ਬੈਠ ਹੋਇ ਆਹੈ ਤਾਂ ਜਮਦੁਤਾ ਕੋ ਸਭਰ ਸਦ ਖੰਡ ਤੇ ਉਰੇ ਬੈਠ ਗਏ ਇਸ ਸਾਹੁ ਕਾਰ
 ਕੇ ਗਲਾ ਵਿਚੋਂ ਤਉ ਕਖੇਲ ਕੇ ਹਥ ਤੇ ਹਥੇੜੀ ਆਪੇ ਰਾਤੇ ਬੇੜੀ ਆਖੇਲਾ ਦਿਤੀ ਅ-
 ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਹੋਭਾਈ ਅਸਾਨੂੰ ਹੁਕਮ ਨਹੀ ਅਗਾੜੀ ਜਾਣੇ ਕਾ ਅਸੀਂ ਨਰਕਾਂ
 ਵਿਚ ਜਾਕਰ ਪਾਇ ਦੇ ਤੇਹਾਂ ਅਰ ਸਾਧੂ ਕੀ ਠੋਰ ਪਰ ਹਮ ਨਹੀ ਜਾਸਕਦੇ ਸੋ ਤੂੰ ਆ-
 ਪੇਹੀ ਜਾਇਕ ਗਇਸ ਘੜੀ ਕੇ ਬਦਲੇ ਚਾਰ ਘੜੀ ਆਦਰ ਸਨ ਕਰ ਕੇ ਆਇ ਜਾ-
 ਵੀ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਅਸੀਂ ਏਥੇ ਹੀ ਬੈਠੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੇ
 ਜੂਰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੇ ਜੋ ਕੁਛ ਧਰਮ ਰਾਜ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਸੋ ਹਮ ਵੈਸੇ ਹੀ

ਕਰਲੇਵੈਗੇ ਤਾਂ ਸਾਹੁਕਾਰ ਉਠ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਰਹੁ ਵਿਚ ਸੀਤਲ ਪਉਣ ਲਗਾਈਏ
 ਅਤੇ ਹਛੇ ਬਿਰਛ ਮੋਇਆ ਦੇ ਫਲੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਅਰਹ ਛਕੋ ਮਲਗਹੁ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਚ-
 ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸਰਖੰਡ ਕੇ ਦਰਵਾਜੇ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇ ਕਰ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿ
 ਆ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਕਈ ਲਾਖ ਹਜਾਰ ਸੰਗਤਾ ਹੀ ਬੈਠੀਆ ਹੈਨ ਅਰ ਕੀਰਤਨ ਹੋਇ
 ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਸੰਗਤ ਨੇ ਉਸ ਸਾਹੁ ਕੋ ਬਡੇ ਆਦਰ ਨਾਲ
 ਅਦਰ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਬਡਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇ ਕਰ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਦੇਖਿ
 ਆ ਤਾਂ ਇਕ ਬੰਗਲਾ ਬਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਨੇ ਜੀਅ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰਿਆ
 ਜੇ ਇਸ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਸਰਦਾਰ ਭੀ ਇਸ ਬੰਗਲੇ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਨੇ ਅਗੇ
 ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਗ ਸਿਖ ਨੇ ਭੀ ਪਛਾਨ ਲੀਯਾ
 ਜੇਏਹੁ ਸਾਹੁ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸਾਹੁ ਜੀ ਆਏਹੋ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਨੇ ਕ-
 ਹਿਆ ਮਹਾਰਾਜ ਤੇ ਰੋਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਮੇਂ ਇਥੇ ਭੀ ਕਰ ਆਇਆ ਹ ਨਹੀ ਤਾਂ ਇਸ
 ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ ਇਥੇ ਕਿਸਤ ਰਾਪਹੁੰਚਣਾ ਸੀ ਏਹੁ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ ਨੂੰ ਕਿ ਬੋਹਬ ਲਗ
 ਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਿਖ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਓ ਸਾਹੁ ਜੀ ਹੁਣ ਤੂੰ ਏਥੇ ਬੈਠ ਜਾਹੁ
 ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਬੈਠ ਗਿਆ ਜਾਪੜੀ ਇਕ ਗੁਜਰੀ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਨੂੰ ਮਾਰਕਾ ਭਉ ਬਿਆਪਿ
 ਆ ਅਰ ਕਹਿਣੇ ਲਗਾ ਆਪਨੇ ਜੀਅ ਵਿਚ ਜੇ ਮੇਂ ਆਪਨੀ ਇਜਤ ਆਪੇਹੀ
 ਲੈਮਿਲਾ ਜੇ ਮੇਂ ਨਹੀ ਜਾਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਮੇਂ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਲਜਾਵਨਗੇ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਏਹੁ ਗਿ-
 ਣਤੀ ਆਕਰਦਾ ਉਠ ਟੁਰਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਸਾਹੁ ਜੀ-
 ਹੁਣ ਤੂੰ ਕਿਥੇ ਜਾਵਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣੀਏ ਸੰਤ ਜੀ ਜਿਉ ਜਿਉ ਤੁਸਾਂ
 ਨੇ ਬਾਰਤਾ ਕਹੀ ਆ ਹੈ ਸਨ ਸੋ ਮੈਂ ਤਿਵੇਹੀ ਦੇਖੀਆ ਜੀ ਪਰ ਜੇ ਮੇਂ ਜਾਣਦਾ ਜੋ ਸੀ
 ਪਰ ਮੇਂ ਸਰਜੀ ਕਾਨਾਮ ਅੇਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਨਾਮਹੀ ਸਿਮਰਦਾਰ ਹੋਈ
 ਅਰ ਉਨ ਜਮਦੁਤਾਦਾ ਮੇਰਾ ਇਕ ਘੜੀ ਦਾ ਕਰਾਰ ਹੈ ਸੀ ਸੋ ਹੁਣ ਮੇਂ ਆਪਣੀ
 ਇਜਤ ਆਪੇਹੀ ਲੈਮਿਲਾ ਕਿਉਂ ਮੇਂ ਨੂੰ ਬਡਾ ਭੈ ਆਵਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਉਨ ਨੇ ਮੇਂ ਨੂੰ
 ਪਕੜ ਕਰ ਆਪਨੀ ਪੁਰੀ ਜਮ ਮਾਰਗ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਲੈ ਆਏ ਸਨ ਉਸ ਦੇ
 ਲੇ ਮੇਂ ਨੂੰ ਬਡੀ ਸਜਾਇ ਦਿਤੀ ਓਨੇ ਮੇਂ ਵਡਾ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਮੇਂ ਨੂੰ ਵਡੀ ਪੀੜਾ ਹੋਈ
 ਤਿਸ ਭੈ ਕੇ ਮਾਰਿਆ ਮੇਂ ਡਰਦਾ ਹ ਅਰ ਮੇਂ ਚਲਿਆ ਚਾਹੁਦਾ ਹ ਜੇ ਨਾ ਜਾਣੀਏ
 ਮੇਂ ਨੂੰ ਏਥੇ ਦੇਰ ਲਗ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮਤ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਫੇਰ ਮਾਰਨ ਤਾਂ ਦੁਖੀ ਹੋਵਾਂਗਾ ਇਸ
 ਤੇ ਪਹਿਲਾ ਹੀ ਚਲਮਿਲਾ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸਾਹੁ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਅਜੇ ਭੀ ਪਰ

੩੨੬

ਰਤੀਤਨ ਆਈ ਦੇਖਓ ਜਮਦੁਤਾਨੇਤੈਨੂੰ ਕਿਥੋਂ ਛੁਡਾਇਤਾ ਆਪਕਿਧਰੇਹੀ ਬੈਠ
ਗਏਹੈਨਤੇਰੇਤਾਈਫਾਹੀਆਖੋਲਕੇ ਛੁਡਾਇਤਾ ਆਪਏ ਬੇਤਾਈਨਹੀ ਆਇਸ
ਕੇ ਅਰਤੇਰੇਤਾਈ ਦੇਬੇਬੈਠਿਆਬਹੁਤਦੇਰਹੇਗਈਹੈ ਹੁਣ ਉਸਅਸਥਾਨੇ ਓਹੁਰ
ਲੇਗਏਹੈਨ ਅਤੇ ਓਨਦੀ ਸਕਤਨਹੀਰਹੀਜੋ ਏਥੇਆਇਸਕਨ ਅਰਤੇਨੂੰ ਲੈਜਾ
ਵਨਇਥੇ ਹੁਣ ਤੇਰਾਜਨਮਮਰਨਕਟਿ ਆਗਾਇਆਹੈ ਹੁਣਤੂੰਏਥੇਹੀ ਬੈਠਰਹੁ
ਹੁਗੁਰੂ ਜਪਿਆਕਰ ਅਤੇਧਰਮਰਾਜਭੀਤੈਨੂੰ ਏਥੇਨਹੀਮੰਗਾਇਸਕਦਾ ਤਾਂਸੀ
ਗੁਰੂਜੀ ਬਚਨਕੀਤਾ ਜੋਕੋਈਪਰਮੇਸਰਦਨਾਮਜੁਣੇਜੁਣਾਵੇਗਾਇਕਮਨਹੋਇ
ਕਰਕੇਤਿਸਕੋਪਾਪਪੁਨਨਹੀ ਲਗੇਗਾ ਜਮਗਾਇਕੀ ਸਜਾਇਤੇਬਚਰਹੇਗਾ॥
ਇਸਪਰਗੁਰੂਜੀਕਾਬਚਨਹੈ॥ ਨਹਸਾਧੂਗੋਬਿੰਦਭਜਨਕੀਰਤਨਾਨਕਨੀਤਾ
ਨਾਹਉਣਤੂੰਹੁਣੁਟੈਨਿਕਟਨਜਾਈਅਹੁਦੁਤਾ॥੧॥ ਹੋਸਾਹੁਜੀਧਰਮਰਾਜਕੋਤ
ਕਮਹੈ ਹੋਧਰਮਰਾਜਜਹਾਂਸੀਤਾਕੀਸਿਗਤੋਹੋਇ ਅਰਗੋਵਿੰਦਜੀਕਾਭਜਨਕੀਰਤ
ਨਵਾਲੇਹੋਵਨ ਤਿਸਅਸਥਾਨਵਿਚਹੋਜਮਦੂਤੇ ਨਹੀਜਾਣਤੁਸਾਨੈ ਜੇਕਰ ਜਚੋਰੇਤ
ਤੁਸੀਭੀ ਅਤੇਮੈਭੀਕੋਈ ਨਾਬਚਾਰੇਹੋਰਬਚਨਜੋ ਜੋਕੋਈਜੀਕਹੈ ਓਹਨਕੋਤਿਨਜ
ਮਕੀਤਲਬਨਹੋਈਜੋਪ੍ਰਾਨੀਸੀਤਾ ਨੂੰਪਰਮੇਸਰਦੇਪਿਆਰਿਆਨੂੰ ਆਈਏਜੀਏ
ਠੀਏਜੀ ਅਬਦਾਜੀਅਮਾਦਾਦਿਆਨੂੰਇਤਨਾਮਾੜਦੇ ਆਖਣੁਦਾਏਹੁਮਹਾਤਮ
ਹੈਭਾਵੇਓਹੁਕੈਸਾਹੀ ਅਪਰਾਧੀਹੈ ਉਸਦੇਅਪਰਾਧਪਰਮੇਸਰਜੀ ਸਭਬਖਸੇ
ਗਾ ਅਰਜਮਰਾਜਉਸਨੂੰਦਰਸਨਨਹੀਦੇਵੇਗਾ ਨਾਮਜਪਣਦਾਏਹੁਮਹਾਤਮਹੈਜ
ਨਮਰਨਕਟਕੋਪਰਮੇਸਰਕੋਪਰਮਪਵਕੋਪਾਵੇਗਾ॥

ਅਗੋਸਾਖੀਇਕਚੋਰਕੋਪ੍ਰਥਾਇ॥

ਇਕਚੋਰਚੋਰੀਕਰਕੇਗੁਜਰਾਨਕਰਦਾਸੀ ਤਾਂ ਚੋਰ ਓਹ ਹੁਕਮਸਤਹੋਇਗਾਇਅ
ਸੀਪਰਮੇਸਰਦੇਹੁਕਮਨਾਲਤਾਪਿਛੇਉਸਦਾਪੁਤ ਸਤਬਰਸਦਾਗਹਿਗਾਇਅ
ਸੀਤਾਂਇਕਦਿਨਉਸਨੇਆਪਨੀਮਾਤਾਨੂੰਪੁਛਿਆ ਜੁਹਮਾਤਾਜੀਮੇਰਾਪਿਤਭੁ
ਜਗਾਰਕਿਆਕਰਦਾਸੀਜੋਤ੍ਰੇਮੈਨੂੰਦਸ ਜੋਈਰੁਜਗਾਰਮੈਭੀਕਰਤਾਉਸਲ
ੜਕੇਦੀਮਾਤਾਸਿਆਨੀਸੀਉਸਨੇਆਪਨੇਜੀਅਮੈਜੋਰਿਆਏਹੁਲੜਕਾਅ
ਜਾਣਹੈਜੋਮੈਹੁਣੇਇਸਨੂੰਦਸਦੇਦੀਹਾਂਜੋਤੇਰਾਪਿਤਾਚੋਰੀਕਰਦਾਸੀਤੇਏਹੁ
ਣੇਹੀਚੋਰੀਕਰਨਲਗਜਾਵੇਤਾਂਏਹੁਕਿਥੇਪਕੜਿਆਜਾਵੇ ਅਰਦਸਦੇਵੇਤਾਮੈ
ਭੀਪਕੜੀਜਾਵਾਗੀਬਡੀਖਰਾਬੀਹੋਵੇਗੀ ਪਰਅਜੇਏਹੁਵਡਾਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂਮੈ

ਇਸਨੂੰਦਸਾਹੀਤਾਂਉਸਲੜਕੇਨਮਾਤਾਨੇਕਹਿਆਹੋਪੁਤ੍ਰਅਜੇਤੀਛੋਟਾਹੈਹੁਣਤੈਨੂੰ
 ਕਿਆਚਿੰਤਾਹੈਅਗੇਤੀਵਡਾਹੋਵੇਗਾਤਾਂਮੈਂਤੈਨੂੰਦਸਾਹੀਅਜੇਤੀਹੋਪਿਤਾਦੀਖਟੀ
 ਬਹੁਤਕੁਛਹੈਤੂੰਖਾਹੁਪਹਿਨਤਾਂਓਲੜਕਾਚੁਪਕਰਗਿਆਜਾਫੇਰਕਿਤਨੇਕ
 ਵਰੇਗੁਜਰੇਤਾਂਉਸਲੜਕੇਨੇਕਹਿਆਹੋਮਾਤਾਜੀਮਰਦਨੂੰਪਰਮੇਸਰਨੇਕੁਛ
 ਰੁਜਗਾਰਕਰਨੇਵਾਸਤੇਭੀਬਨਾਇਆਹੈਨਿਰਾਬੈਠਕੇਖਾਣਾਮਰਦਕੇਵਾਸਤੇ
 ਅਛਾਨਹੀਮੇਰਾਪਿਤਾਜੇਕੁਛਰੁਜਗਾਰਕਰਵਾਸੀਸੋਮੇਰੇਤਾਈਕਹੁਤਾਂਉਸਕੀਮਾ
 ਤਾਨੇਕਹਿਆਹੁਣਤਾਂਏਹਉਮਰਕਰਕੇਭੀਬਡਾਹੋਇਆਹੈਅਤੇਇਸਦੇਜੀਅ
 ਵਿਚਭੀਸਿਆਣਪਆਇਗਈਹੈਹੁਣਮੈਂਇਸਨੂੰਦਸਦੇਵਤਾਂਉਸਦੀਮਾਇਨੇਕ
 ਹਿਆਹੋਪੁਤ੍ਰਤੂੰਮੈਂਨੂੰਧਰਮਦੇਦੋਇਬਚਨਦੇਵੇਤਾਂਮੈਂਤੈਨੂੰਦਸਨੀਹਾਂਤਾਂਪੁਤ੍ਰਨੇਕਹ
 ਯਾਕਹੁਮਾਤਾਕਿਆਬਾਤਤੂੰਕਹਿਦੀਹੈਕੌਨਬਚਨਦੇਵੇਤੈਨੂੰਤਾਂਮਾਇਨੇਆਖਿਆ
 ਹੋਪੁਤ੍ਰਇਕਬਚਨਤੂੰਮੈਂਨੂੰਏਹਦੇਹੁਜੇਤੂੰਆਪਨਾਰੁਜਗਾਰਕਿਸੀਕੋਦਸਨਾਨਹੀ
 ਭਾਵੇਤੈਨੂੰਕੋਈਮਾਰਭੀਸੁਟੇਅਤੇਦੂਜਾਏਹਕਰਾਰਹੈਜੇਮੇਰੇਘਰਵੇਪਿਛੇਧਰਮ
 ਸਾਲਹੈਗੁਰੂਦੀਤੂੰਓਥੋਂਦੀਗਲਭੀਕੋਈਨਾਸੁਣਨੀਤੈਂਉਸਪਾਸੇਕਦੇਜਾਣਭੀ
 ਨਹੀਨਾਕਦੇਲੰਘਨਾਉਸਗਾਹੇਤਾਂਉਸਲੜਕੇਨੇਦੋਨੋਬਚਨਮਾਤਾਕੇਮਨੇਅਰ
 ਬਚਨਮਾਤਾਕੇਦਿਤੇਤਾਂਉਸਕੀਮਾਇਨੇਕਹਿਆਹੋਪੁਤ੍ਰਤੇਰਾਪਿਤਾਚੋਰੀਕਰਦਾ
 ਸੀਹੁਣਤੈਨੇਭੀਚੋਰੀਕਰਨੀਪਰਜੇਤੀਕਦੀਚੋਰੀਤੇਪਕੜੀਐਭੀਗਾਤਾਤੈਂਆਪ
 ਨਾਰੁਜਗਾਰਨਹੀਕਿਸੀਪਾਸਦੇਣਾਭਾਵੇਤੈਨੂੰਕੋਈਸਿਰਭੀਮਾਰਸੁਟੇਪਰਤੈਂਕਦੇ
 ਨਹੀਆਖਨਜੇਮੈਂਚੋਰੀਕੀਤੀਹੈਤਾਂਉਸਲੜਕੇਨੇਕਹਿਆਭੁਲਾਮਾਤਾਜੀਤਾਂ
 ਓਲੜਕਾਚੋਰੀਕਰਨਲਗਾਤਾਂਇਕਦਿਨਓਹਚੋਰੀਨੂੰਚਲਿਆਜਾਵਾਸੀਤਿ
 ਉਉਸਕਾਭੁਲਾਹੋਣਾਸੀਰਾਹੁਵਿਚਉਸਕੋਗੁਰੂਜੀਕਾਦਰਸਨਹੋਇਗਾਇਅ
 ਅਰਦਰਸਨਕਾਫਲਉਸਚੋਰਨੂੰਲਗਨਾਹੀਸਾਓਹਚੋਰਰਾਜੇਕੇਭੰਡਾਰੇਤਕ
 ਪਹੁੰਚਾਸੋਰਾਜੇਦਾਭੰਡਾਰਾਭੀਨਾਲਿਆਇਆਜਾਂਸਵੇਰਹੋਈਤਾਂਸਾਹਿਰਵਿ
 ਚਧੀਮਪੇਗਈਜੋਰਾਜੇਦਾਭੰਡਾਰਾਭੁੱਜਾਹੈਤਾਂਰਾਜੇਨੇਬਹੁਤਲੋਕਪਕੜੇਪ
 ਚੋਰਸਹੀਨਹੋਵੇਤਾਂਰਾਜੇਨੇਇਕਫਟੇਕੁਰਣੀਕੋਬੁਲਾਇਆਅਰਹੁਕਮਦੇ
 ਆਜੇਕਰਤੂੰਚੋਰਨੂੰਸਹੀਕਰੇਤਾਂਮੈਂਤੈਨੂੰਬਹੁਤਕੁਛਦੇਵਾਂਗਾਤਾਂਓਫਟੇਕੁ
 ਰਣੀਲਗੀਚੋਰਨੂੰਢੁੰਡਣਫਕੀਰਨੀਰੂਪਬਨਕੇਘਰਘਰਟੁਕੜੇਮੰਗ
 ਣਵੇਬਹਾਨੇਲਗੀਦੇਖਨਜਾਉਸਚੋਰਕੇਘਰਜਾਵੇਤਾਂਕਿਆਵੇਖੇਓਹਮ

੩੨੮

ਪੁਤ੍ਰ ਦੇ ਨੇ ਬੈਠੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਕੁਛ ਕਿਰਤ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜਾਂ ਕਿਤਨੇ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਚੋਰ ਕੀ ਮਾਤਾ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਅਨਾਜ ਖਾਨੇ ਨੂੰ ਹੋਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਭਲਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਮੈਂ ਲੈ ਆਵਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਚੋਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਇ ਕੇ ਦੋ ਚਾਰ ਮਨ ਕਾ ਬੋਝ ਲੈ ਕਰ ਚਲਿਆ ਆਵਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਘਰ ਦੇ ਨਜੀਕ ਆਇਆ ਤਾਂ ਅਗੇ ਚੌਕੀ ਦਾਰ ਸਾਮਨੇ ਆਵਦਾ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੁ ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੁਰੀ ਬਣੀ ਜੇ ਮੈਂ ਅਗੇ ਜਾਵਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਚੌਕੀ ਦਾਰ ਪਕੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਪਿਛਾ ਹਟਾਵਾਂ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਹੈਂ ਬਾਬੇ ਦੀ ਹੁਣ ਮੇਰਿਆ ਕ੍ਰਾਂਤ ਵਤਾਈ ਚੌਕੀ ਦਾਰ ਨਜੀਕ ਆਇਗਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਚੋਰ ਲਾਚਾਰ ਹੋਇ ਕਰ ਪਿਛਾ ਹਟਾਉਂਦਿਆ ਜਾਂ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਕੇ ਨਜੀਕ ਆਇਆ ਤਾਂ ਕੰਨ ਵਿਚ ਉਂਗਲੀ ਆ ਦੇ ਲੀਤੀ ਆਂ ਜੀ ਆਵਿਚ ਆਇਆਏ ਬੇਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੋਈ ਕੰਨ ਵਿਚ ਨਾ ਪਵੇ ਮੈਂ ਏਥੋਂ ਦੀ ਬਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨੀ ਤਾਂ ਚੋਰ ਏਹੁ ਸੋਚ ਕੇ ਅਵਿਰ ਆਇਆ ਡੁਰਦਾ ਤੇ ਪੈਰ ਵਿਚ ਕੰਡਾ ਚੁਭਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਸਜੇ ਹਥ ਨਾਲ ਕੰਡਾ ਕਢਨ ਲਗਾ ਤੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਵਿਚ ਸਿਖ ਬਬਰ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਹੇ ਸੇ ਅਰ ਏਹੁ ਕਰਹੇ ਸਾਨ ਜੇ ਸੀ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਭੁਜਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਨ ਜੇ ਦੇ ਉਤੇ ਹੋਨ ਸੇ ਜੇ ਹਰੇ ਦੇ ਉਤੇ ਹੋਨ ਤਿਨ ਕੀ ਆਪ ਲਕਾਨ ਹੀ ਲਗਦੀ ਆਂ ਅਤੇ ਤਿਨ ਕਾ ਪਰਛਾਵਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਏਹੁ ਵਚਨ ਚੋਰ ਕੇ ਕੰਨੀ ਆਵਾਜ਼ ਪੈ ਗਈ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਭਾਈ ਏਹੁ ਬਚਨ ਮੈਂ ਜਾਨ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਏਹੁ ਗਲ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਮੇਰੀ ਕੰਨੀ ਪੈ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਚੌਕੀ ਦਾਰ ਨਜੀਕ ਆਇਗਾਏ ਚੋਰ ਪਾਸ ਤੇ ਅਵਿਰੋਨਿਕ ਲਕੇ ਭੁਜ ਕੇ ਆਪਨੇ ਘਰ ਜਾਇ ਵਰ੍ਹਿਆ ਚੌਕੀ ਦਾਰ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਓਹੁ ਅਨਾਜ ਮਾਈ ਪੁਤ੍ਰ ਰਲ ਕੇ ਲਗੇ ਖਾਵਣ ਜਾਣੇ ਕਿਤਨਾ ਹਿਕ ਚਿਰ ਗੁਜ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫਫਨ ਕੁਟਨੀ ਆਇਕਰ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਮਾਇ ਪੁਤ੍ਰ ਬੈਠੇ ਹੀ ਖਾਵੇਂ ਕਿਤਨਾ ਚਿਰ ਉਸਨੇ ਓਨ ਨੂੰ ਬੈਠੇ ਹੀ ਖਾਇ ਆਵੇ ਖਿਆਇਕ ਦਿਨ ਓਹ ਫਫੇ ਕੁਟਨੀ ਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਏਹੁ ਦੇ ਨੇ ਜਣੇ ਬੈਠੇ ਹੀ ਖਾਵੇਂ ਹੋਨ ਜੋ ਕਿ ਬੇਖਾਂਦੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਤੀ ਮਤ ਮਾਨੀ ਹੋਇ ਕੇ ਕਤਣੁ ਤੁਮ ਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਅਰ ਮਰਦ ਮਾਣੁ ਹੋਇਕਰ ਭੁਜ ਗਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਇਨ ਦੀ ਕਿਉਂ ਕਰ ਗੁਜਰਾਨ ਚਲਦੀ ਹੈ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੋਚ ਕਰ ਕੁਟਨੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਕੀ ਬਾਤ ਏਹੀ ਜਾਣੀ ਜੇ ਚੋਰ ਤਾ ਏਹੀ ਹੋਨ ਜੇ ਹਰੇ ਬੈਠੇ ਹੀ ਖਾਵੇਂ ਹੋਨ ਤਾਂ ਉਸ ਫਫੇ ਕੁਟਨੀ ਨੇ ਜਾਇਕਰ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੇਰੇ ਚੋਰ ਮੇਸਹੀ ਕਰ ਆਈਹਾਂ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਪਨੇ ਪਿਸਾਵੇ ਫਫੇ ਕੁਟਨੀ

ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਕਰ ਭੁਜਾ ਦਿਤੇ ਚੋਰ ਨੂੰ ਪਕੜ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾ ਲਗੇ ਮਾਰਨ ਪਰ ਚੋਰ
 ਨੇ ਆਪਨੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਕਯੋ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੇਂ ਚੋਰ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਂ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਦਿਨੇ ਰਾਜ ਚੋਰ ਨੂੰ ਮਾਰ
 ਰਕਰਾਵੈ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬੀ ਦੀ ਖਾਨੇ ਪਾਇ ਰਖੀ ਮੇਂ ਕਿ ਤਨੇ ਹੀ ਮਹੀਨੇ ਚੋਰ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਤੁ
 ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਜ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੇਂ ਇਸ ਨੂੰ ਈ ਵੇ ਹੀ ਕਿ ਤਨੇ ਮਹੀਨੇ ਮਾਰਕਰਾਈ
 ਅਤੇ ਏਹੁ ਅਜੇ ਬਾਲਕ ਹੈ ਜੇ ਕਰਾਇਸ ਨੇ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਕਦੀਤਾ ਏਹੁ ਕ
 ਹਿ ਦੇਵਾ ਜੋ ਮੇਂ ਨੇ ਹੀ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਏਹੁ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰਾਜ ਨੇ ਫੇਰ ਫੇਰ ਕੁਟਣੀ ਨੂੰ
 ਕਹਿਆ ਅਗੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤੇ ਇਸ ਕੋ ਈ ਵੇ ਹੀ ਮਰਵਾਇਆ ਹੈ ਏਹੁ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇ
 ਰ ਫੇਰ ਕੁਟਣੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਜੇ ਕਰਾਏਹੁ ਆਪਨੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਕਹੇਗਾ ਜੋ ਮੇਂ
 ਚੋਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਚੋਰੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਮ ਜਾਣੋਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਕਰਾਏਹੁ ਆਪ
 ਨੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਕਹੇਗਾ ਮੇਂ ਚੋਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਹੀ ਮੇਂ ਜਾਣਾਗਾ ਜੇ ਏਹੁ ਚੋਰ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੁਟਣੀ ਨੇ ਕਹ
 ਯਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਭਲ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਚੋਰ ਨੂੰ ਮਾਰਕਰਾਵਨ ਵਾਸਤੇ ਕਢੋਗੇ ਤਾਂ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਹਿ
 ਯੋ ਜੋ ਨਿਤ ਨਿਤ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਤੇ ਇਸ ਕੋ ਫਾਸੀ ਦੇ ਛੋੜੇ ਐਪਰ ਏਹੁ ਗਲ ਚੋਰ ਭੀ ਸੁਣੇ
 ਅਰ ਏਹੀ ਦਿਲ ਮੇਂ ਜਾਣੈ ਜੋ ਕਲ ਮੇਂ ਨਿਸਚੇ ਹੀ ਮਰਨਾ ਹੈ ਅਰ ਦਰਵਾਨ ਨੂੰ ਭੀ ਕ
 ਹਿ ਛੋੜਨ ਕੰਨ ਵਿਚ ਜੋ ਭਿਤ ਚੜ੍ਹਕ ਛੜ੍ਹਨੇ ਜੰਦ ਰਾਨ ਹੀ ਲਾਵਣ ਭੰਡਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਾਰ
 ਰਨ ਅਰ ਜੋ ਕੁਛ ਮੇਂ ਇਸ ਤੇ ਪੁਛਾਗੀ ਸੋ ਬਾਤ ਦਰਵਾਨ ਭੀ ਸੁਣਨ ਏਹੁ ਗਲ ਫੇਰ
 ਕੁਟਣੀ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਆਖ ਕੇ ਉਠ ਗਈ ਜਾਂ ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚੋਰ ਕੋ ਮਾਰ
 ਰਨ ਵਾਸਤੇ ਲੈ ਚਲੇ ਰਾਜ ਪਾਸ ਜਾਏ ਕੇ ਮਾਰਿਆ ਤਾਂ ਰਾਜ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇ ਭਾਈ
 ਲੋਕੋ ਨਿਤ ਨਿਤ ਮਾਰਨੇ ਤੇ ਕਲ ਇਸ ਨੂੰ ਫਾਸੀ ਦੇ ਛੋੜੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਗਲ ਚੋਰ ਨੇ ਸੁਣੀ
 ਅਤੇ ਆਖਿ ਚੁਕੇ ਮੇਂ ਮਾਰਨੇ ਕਾਹੁ ਕਮ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੋ ਕਲ ਮੇਂ ਮਰਾਂਗਾ ਅਤੇ
 ਰਾਜ ਨੇ ਦਰਵਾਨ ਨੂੰ ਭੀ ਕਹਿ ਛੋੜਿਆ ਕੰਨ ਵਿਚ ਜੋ ਅਜ ਕੀਰਾਤ ਜੰਦ ਰਾਨ ਹੀ ਮਾਰ
 ਰਨ ਅਰ ਤਖਤ ਚੜ੍ਹਕ ਛੜ੍ਹਨੇ ਅਤੇ ਭੰਡਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਾਰਨ ਐਪਰ ਇਸ ਚੋਰ ਕੋ ਮਾਰ
 ਯੋ ਮਨ ਹੀ ਕਰਾਉਣਾ ਤਾਂ ਦਰਵਾਨ ਨੇ ਵੇਵੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਚੋਰ ਨੂੰ ਕਾਠ ਮਾਰ ਕੇ ਤਖਤ ਤੇ
 ਕੁਛ ਜਾ ਅਧੀਰਾ ਤਹੇ ਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੁਟਣੀ ਨੇ ਭਵਾਨੀ ਕਾਰੂ ਪਧਾਰ ਲੀਆ ਅ
 ਤੇ ਇਕ ਸਿੰਘ ਕਾਠ ਕ ਬਨਾਇ ਲੀਯਾ ਅਰ ਵੇਇ ਬਾਹਾਂ ਕਾਠ ਕੀ ਆਲਗਾਇ
 ਲੀਤੀਆ ਅਰ ਆਪਾਇਸ ਤੀਆ ਕੇ ਸੁਹੇਬ ਸਤ ਪੈਧੇ ਅਰ ਚਰੇ ਹਬਾ ਵਿਚ ਚਾ
 ਰ ਮਸਾਲਾ ਬਾਲ ਕੇ ਸਿੰਘ ਕੀ ਅਸਵਾਰੀ ਕਰ ਕੇ ਜਾਇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਧਕੇ ਲੀਆ
 ਤਾਂ ਦਰਵਾਜਾ ਖੁਲਾ ਗਿਆ ਮਸਾਲਾ ਕਾ ਚਾਣਨ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਵੇਖਿ

੩੩੦

ਆਤਾਂ ਮਸਾਲਾ ਕੀ ਰਸਨਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੰਘ ਕੀ ਅਸਵਾਰੀ ਹੈ ਅਰਚਾਰੇ ਭਜਾ ਹੈ
ਅਤੇ ਸੁਹਾਜੇ ਨਾ ਪੈਧਾ ਹੋਇਆ ਇਕਾਇਸਤੀ ਹੈ ਦੇਖ ਕਰ ਚੋਰ ਨੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀ
ਤਾ ਅਤੇ ਅਚਰਜ ਹੋਇਕਰ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਫਟੇ ਕੁਟਣੀ ਨੇ ਚੋਰ ਨੂੰ ਆਖਿਆ
ਹੋਬੇਟ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਿਸਰਾ ਭਗਤ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਬਡੀ ਤੀਬੀ ਹਰਜਾਨੇ ਦਿਤੀ ਹੈ ਇਸਤੇਰ
ਜਾਤੇਰਾ ਦੇਖੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕਹੇਤਾਂ ਮੇਰਾ ਜਾਨੂੰ ਮਾਰ ਕਰ ਰਾਜੇ ਦਾ ਦੇਸ ਧੂਨ ਨਾ
ਲਮਿਲਾਇ ਦੇਵਾਗੀ ਪਰਬਚ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਸਚ ਕਰ ਤੂੰ ਰਾਜੇ ਦੇ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ
ਯਾਨਹੀ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਦੇਖੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤੇ ਮਤਲੁਕਾ ਵੀਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਜੋਏ
ਹ ਸਚ ਸਹੀ ਭਵਾਨੀ ਹੈ ਹੁਣ ਮੇ ਇਸ ਦੇ ਪਾਸ ਸਭੇ ਸਰੀਕ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਏਹੁ
ਮਨ ਵਿਚ ਸਚ ਆਖਨੇ ਕਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੀ ਸੀ ਤਦਤਾ ਮਚੋਰ ਚੀ ਵਿਸਟ ਫਟੇ ਕੁ
ਟਣੀ ਦੇ ਨੇਤਰਾ ਵਲ ਜਾਇ ਪਈ ਅਰ ਦੇਖੇ ਤਾਉ ਸਦੀਆ ਮਖੀਯਾ ਪਈਆ
ਸੁਮਕਦੀ ਯਾ ਹੈਨ ਤਾ ਚੋਰ ਨੂੰ ਧਰਮ ਸਾਲਕੇ ਸਬਦ ਕਾਰਲ ਯਾਦ ਆਇਆ
ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਨੇਤਾ ਦੀ ਪਲਕ ਨਹੀ ਲਗਦੀ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਸੀਰਕਾ ਪਰਛਾਵਾ ਭੀ
ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਤਵਾਹਕ ਸਰੀਰ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ਏਹੁ ਬਾਤ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰਕ ਹਿਣ
ਲਗਾ ਜੋਭਾਈ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਵਿਚ ਸਿਖ ਬੈਠੇ ਆਖ ਦੇਸਾਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭਗ
ਤ ਭਜਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭਜਨੀ ਕਦੇ ਵਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ਓਨ ਦੀ ਆਪਲਕਾਨਹੀ ਲਗ
ਦੀਆ ਅਤੇ ਇਸਦੀਆ ਤੇ ਪਲਕਾ ਲਗਦੀਆ ਹੈਨ ਸੋਭਵਾਨੀ ਏਹੁ ਕਾਹੇ ਕੀ
ਹੈ ਏਹੁ ਤੇਛਲ ਹੈ ਭਵਾਨੀ ਤੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਆਪਨੇ ਸਚ ਆਖਨ ਬੋਝਿਰ ਗਾਇਆ
ਤਾ ਚੋਰ ਨੇ ਹਬ ਜੇਕਰ ਕਹਿਆ ਹੋਮਾਤਾ ਸੀ ਤੂੰ ਤਾ ਮੇਰੇ ਅਤਿਰਕੀ ਜਾਨਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈਂ ਜੇ
ਮੇਰੇ ਚੋਰੀ ਕਰੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਤੂੰ ਕਿਆ ਨ ਬੋਜਾਣ ਦੀ ਮੇਨੇ ਤੇ ਚੋਰੀ ਨਹੀ ਕਰੀ ਰਾਜਾ
ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਏਵੇਹੀ ਮਾਰ ਕਰਾਉਦਾ ਹੈ ਜਾਏਹੁ ਬਾਤ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹੀ ਤਾਂ ਚਾਰੇ ਮਸਾਲਾ
ਭੀ ਬੁਝ ਗਈਆਂ ਅਰ ਕਾਠਕਾ ਸਿੰਘ ਭੀ ਫਟਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਾਠਕੀ ਆਬਾਹਾਂ ਭੀ
ਗਿਰ ਪਈਆ ਜਾਦਰਵਾਨੇ ਏਹੁ ਬਚਨ ਸੁਨੇਤਾ ਓਸ ਫਟੇ ਕੁਟਣੀ ਕੋ ਪਕੜ ਲੀ
ਤਾ ਜਾਸਦੇ ਹੋਈ ਤਾਦਰਵਾਨੇ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਆਇਕਰ ਕਹਿਆ ਹੋਰਾਜਾ ਜੀ ਏ
ਹ ਬਾਰਤਾਰਾਤ ਕੋ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸਭਾ ਬਿਰਤਤ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਫਟੇ ਕੁਟਣੀ
ਕੋ ਫਾਸੀ ਦੇਵੀਆ ਅਰ ਚੋਰ ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਯਾ ਫੇਰ ਚੋਰ ਚੋਰੀ ਛੇਤੀ ਗੁਰੂਕਾ ਸਿਖ ਹੋਯਾ
ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ਕਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਬਦ ਕੀ ਇਕਤੁਕ ਸੁਨਨੇ ਕਾ ਸਦਕਾ ਉਸਦੇ
ਰਕਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਕੋਈ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਉਪਰ

ਪਤਤੀਰਖੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸਦੇਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਕੇਕਰਜਸਭ ਸੋਰਨਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਸੰਗਤ ਮਥਾਟੇ
ਕਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਸਭ ਸਿਖਾਂ ਪਰ।

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਇਕ ਸਿਖ ਨਾਲ ਹੋਈ।

ਇਕ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਸੀ ਓਹ ਛੋਈ ਮਹੀਨੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਵਾ
ਸਤੇ ਆਉਦਾ ਦੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਿਖ ਦਾ ਇਕ ਪੜ੍ਹੇ ਸੀ ਆਸੀ ਪਰ ਓਹ ਬਡਾ ਸਾਕ
ਤਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਭੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਲੇਰਲ ਤਾਂ ਓਹ ਭੀ
ਸਾਕਤ ਸਿਖ ਅਤੇ ਨੇਮੀ ਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਆਏ ਪਰ ਉਸਕੀ
ਭਾਵਨੀ ਸੁਧਨਾਂਗੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਸਿਖ ਕਰੋ ਜੀ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨ
ਨਕ ਜੀ ਅਤਿਰਜਾਮੀ ਘਟ ਘਟ ਜੀ ਆਕੇ ਜਾਣਨ ਹਾਰੇ ਅਤੇ ਓਹ ਬਾਹਰ ਲੇਵਿਲੇ
ਆਖੇ ਜੋਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖ ਕਰਹੁ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਫੇਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ-
ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖ ਕਰਹੁ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਸਿਖੀ ਦੂਰ ਹੈ ਤੇਰੇ
ਪਾਸੇ ਸਿਖੀ ਨਹੀ ਹੋਇ ਆਵਨੀ ਅਗ ਸਿਖੀ ਪਾਸੇ ਤੈਨੇ ਕਿਆ ਲੈਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਘ
ੜੀ ਘੜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਕਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਰੇ ਪਤ ਸਿਖ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਕ
ਦਿਨ ਸੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਜੀ ਗਲ ਮੇਂ ਇਕ ਚਿਖਾ ਬਲਦੀ ਹੈ ਜੋ
ਉਸ ਦਿਨ ਤੂੰ ਜਾਇ ਪਰ ਜਾਤੂੰ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਆਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਸਿਖੀ ਦਸਾਂਗੇ ਤਾਂ
ਓਹ ਸਿਖ ਮਥਾਟੇ ਕਕੇ ਉਠ ਚਲਿਆ ਆਇਕਰ ਦੇਖੇ ਤਉ ਚਿਖਾ ਬਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ
ਚਿਖਾ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਫਿਰਿਆ ਪਰ ਉਸ ਪਾਸੇ ਚਿਖਾ ਵਿਚ ਪਇਆ ਨਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਕ ਚੋਰ ਚੋ
ਰੀ ਕਰਕੇ ਦੇਇ ਬੈਲੀ ਆਮੋਹਰਾਂ ਦੀ ਆਲਈ ਆਵਦਾ ਸੀ ਅਰ ਉਸਦਾ ਖੋਜ ਲਈ
ਆਵਦੇ ਸੇ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਆਵਾਜੀ ਇਕ ਕੋਸਭ ਗਵਿਥ ਚੋਰ ਗਵਿਥ ਅਰ ਓਨ ਆਵਾਜੀ
ਆਵਿਰ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਚਿਖਾ ਕੇ ਨਜੀਕ ਆਇਕਰ ਇਕ ਆ
ਵਾਜੀ ਚਿਖਾ ਕੇ ਦੁਆਲੇ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ-
ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ ਜਾਹੁ ਚਿਖਾ ਵਿਚੋਂ ਪੈਕਰ ਨਿ
ਕਲੇਂਗਾ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਭਾਈ ਸਿਖੀ ਦਾ ਮਾਰਗ ਦਸਾਂਗੇ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਅਗ ਵਿਚ ਪ
ਇਆ ਨਹੀ ਜਾਦਾ ਤਾਂ ਚੋਰ ਕਾ ਜੋਭ ਲਾਹੇਣਾ ਸੀ ਅਗ ਪਿਛਲਾ ਉਸ ਕਾ ਕੋਈ ਸਿ-
ਸਕਾਰ ਜਾਗਿਆ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਮੈਨੂੰ ਦੇਹੁ ਅਰਏ
ਹੁਮਾਇਆ ਕੀਆ ਬੈਲੀ ਆਤੂੰ ਲੈ ਲੇਹੁ ਉਸਕੇ ਅਭਾਗ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ
ਭਲਾ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਮੈਂ ਤੂੰ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਚੋਰ ਮਥਾਟੇ ਕਕੇ ਅਰਵਾਹਿ ਗੁਰੂ

੩੩੨

ਆਖਕੇ ਚਿਖਾਵਿਚ ਛਾਲਮਾਰ ਪਇਆ ਤਾਂ ਆਗਿਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੋਸਰ ਕੀ ਨਾਲ
ਗੋਵਿੰਦ ਲੋਕ ਸਚੇ ਖੰਡ ਵਿਚ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਤਾਂ ਏਹੁ ਕਦਰਤ ਉਸ ਸਾਕਤ ਨੇ ਦੇਖੀ
ਅਰਪ ਛੋਤਾ ਵਣ ਲਗਾ ਅਰਕਹਿਣ ਲਗਾ ਜੇ ਮੇਜਾਣਦਾ ਏਹੁ ਬਾਰਤਾ ਹੋਣੀ ਸੀ
ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਛਾਲਮਾਰ ਪੈਦਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਚੋਰ ਕੇ ਢੰਢਣ ਵਾਲੇ ਭੀ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਜਾ ਦੇਖ ਸ
ਤਾਂ ਚੋਰ ਖੜੋਤਾ ਹੈ ਅਰਦੋਨੋ ਬੈਲੀ ਆਭੀ ਉਸ ਕੇ ਪਾਸ ਤੇ ਖੋਹ ਲਈਆ ਅਰਪ
ਕੜਕਰ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਲੈ ਗਏ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਇਸ ਕੋ ਛਾਲਮਾਰ ਦੇ ਛੋਟੇ ਪਰ ਉਸ
ਨੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਕਦਰ ਸਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਿਸ ਕਾ ਸਦਕਾ ਉਸ ਕੇ ਛਟਕਾਰ
ਹੋਇਆ ਜਦ ਉਸ ਚੋਰ ਨੇ ਛਾਲਮਾਰ ਦੇਣ ਲੈ ਚਲੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਇ
ਕ ਮੇਰੀ ਅਰਜ ਸੁਣ ਲੈ ਵੇਜੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਸਚ ਕਹੀਓ ਦੇਖੀ ਤੂੰ ਭੁਠ
ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਜਿਉ ਕੀ ਤਿਉਹੀ ਬਾਰਤਾ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਕੋਈ ਭੁਲਾ ਪੁਰਸ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਛੋਟੇ ਦੇਵ ਰਾਜੇ
ਦੇ ਆਦਮੀ ਆਨੇ ਉਸ ਕੋ ਛੋਟਾ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਆਵਦਾ ਹੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੈਰੀ ਜਾ
ਇ ਪਇਆ ਤੇ ਹਥ ਬੰਨ ਕੇ ਆਖਿਓ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਖੀ ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਹੋ ਹੋਸੁ
ਆਮੀ ਜੀ ਤੇਰੀ ਆਤੁ ਸੀ ਹੀ ਜਾਣੇ ਜੀ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੀ ਭੁਲ ਬਖਸ਼ੋ ਤਾਂ ਸਤਿ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਤੂੰ ਆਪਨੇ ਘਰ ਜਾਇ ਕਰ ਸਿਖਾਂ ਆਇ ਆਵੇ
ਟਹਿਲ ਕਰਿਆ ਕਰ ਜੋ ਕੋਈ ਸਾਧ ਸਿਖ ਤੇਰੇ ਘਰ ਆਇ ਆਕਰੇ ਉਸ ਦੀ ਸੇ
ਵਾ ਕਰਮ ਕਰਤ ਨਮਨ ਧਨ ਕਰਕੇ ਤੈਨੂੰ ਭੀ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਸਿਖ ਓਸਨੂੰ ਸਵਗਤੀ ਕਿੱਪਰਾਪਤ ਹੋਵਨ ਕਾ ਮਾਰਗ ਬਤਾਇਆ
ਉਹ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਪਰਮ ਧਾਮ ਕੋ ਪਰਾਪਤ ਹੋਇਆ॥

ਅਗੋ ਸਾਖੀ ਮਰਦਾਨੇ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਗਾਮ ਵਿਖੇ ਗਏ ਜਬ ਉਹ ਜਾਇ ਕਰ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਉਸ ਗਾਵ
ਕੇ ਲੋਕ ਬੈਠਣ ਨਾ ਦੇਵਨ ਸਗੋ ਮਸਕਰੀ ਆਕਰਨ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ
ਭਾਈ ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਸਮੇ ਵਿਚ ਜਿਸ ਦੀ ਕਰਤਾਰ ਪਤਰ ਖੇਰਾ ਉਸ ਦੀ ਰ
ਹੇਗੀ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭੁਲਾ ਪੁਰਸ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਿਯਾਰ ਭੁਗਵਤ ਦੇ ਡਰ ਕਰਕੇ ਚੁ
ਪਕਰ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸੀਸਾਰੀ ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਹਨ ਇਸਨੂੰ ਕੋਈ ਮਤ ਹੈ ਨਹੀ ਬਿਅਕ
ਲ ਹੈ ਜੇਕਰ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਬਕ ਬਾਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਠ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਆਖਦੇ ਹੋ
ਨ ਘਟਾ ਘਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੇ ਬਹਿਰੇ ਤਾਂ ਆਖਦੇ ਹਨ ਸਬਰ ਘਤ ਬੈਠਾ ਹੈ ਜੇਕ

ਸਭਨਾ ਅਗੇ ਨਿਵਰਲੇਤਾ ਆਖੀਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਭਰਦਾ ਭੁਗਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਰਾਲੇ
 ਸੀਸਾਰਨਹੀ ਛੁਡਦਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਚਲੇ ਏ ਬੋਚਲੀਏ ਕਰਤਾਰਹੀ ਪ-
 ਤਰਖੇਗਾ ਤਾਂ ਪਤਿਰਹੇਗੀ ਇਸ ਪਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਸੁਣੇ ਸੀਤ ਦੀ ਬਾਰਤਾ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਸੁਣਾਵਦੇ ਹੈਨ ਬਾਬਾ ਜੀ ਹੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਇਕ ਮਹਾਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਭੁਜਨ ਬੰਦਗੀ ਵਾਲੇ ਆਹੇ ਅਤੇ ਓਹਨਾ ਦੀ ਦੇਹ ਵ-
 ਡੀ ਸਾਰੀ ਸੀ ਤੁਰਨੇ ਦੀ ਸਕਤ ਨਹੀ ਸੀ ਤੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਿਛੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਜਾ-
 ਗਾਜਾਂਦੇ ਸੇਵਾ ਸਤੇ ਦਰਸਨ ਦੇ ਇਕ ਓਹਨਾ ਦਾ ਚੇਲਾ ਸੀ ਓਹ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ-
 ਸੀਤ ਦੀ ਦੇਹ ਵਡੀ ਚੇਲੇ ਦੀ ਦੇਹ ਛੋਟੀ ਦੋਨੋ ਤੁਰਨਹੀ ਸੂਦੇ ਸੇ ਇਕ ਉਨਾ ਨੇ ਘੋੜਾ ਲੈ
 ਆ ਅਸ ਬਾਬ ਕਪੜੇ ਤੇ ਬਰਤਨ ਉਸ ਘੋੜੇ ਪਰ ਰਖ ਲੀਏ ਦੋਨੋ ਚਲੇ ਰਸਤੇ
 ਮੇਰ ਲੇਜਾਵੈ ਲੋਕ ਰਸਤੇ ਕੇ ਚਲਨੇ ਵਾਲੇ ਦੇਖ ਕਰ ਆਖਨ ਏਹੁ ਘੋੜਾ ਮੰਗਿ ਕੇ
 ਸਾਬ ਲੀ ਆਹੈ ਦੇਵੇ ਤੁਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਚੇਲਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਚੇਲਾ ਤੁਮ ਚ-
 ਕ੍ਰੇ ਘੋੜੇ ਪਰ ਹਮ ਤੁਰੇ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇਖ ਕਰ ਆਖਿਆ ਬੁਢਾ ਜੋ ਹੈ ਸੀਤਾਂ ਤੁ-
 ਰਦਾ ਹੈ ਅਗਜਿ ਸਕੀ ਉਮਰ ਤੁਰਨੇ ਲਾਇਕ ਹੈ ਓਹੁ ਘੋੜੇ ਪਰ ਸਵਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਹਾ
 ਤੁਮ ਤੁਰਦੇ ਚਲੋ ਹਮ ਸਵਾਰ ਹੋ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਅੇ ਸਾਕੀ ਆਤ ਬਲੋ ਕਾ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਾ
 ਲੜਕਾ ਪੇਰੀ ਚਲਦਾ ਹੈ ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਆਪ ਸਵਾਰ ਹੁਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਬਾਵਾਜੀ ਤਾ ਸੀਤ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਬੇਟਾ ਆਓ ਦੋਨੋ ਸਵਾਰ ਹੋ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਘੋੜੇ ਪਰ ਤਬ ਭੀ ਰਾਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ
 ਦੇਖ ਕਰ ਆਖਿਆ ਏਹੁ ਘੋੜਾ ਏਹਨ ਕਾ ਆਪ ਨਾਨਹੀ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮੰਗਿਆ ਹੋ
 ਇਆਹੈ ਤਾਂ ਸੀਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਦੇਖੋ ਬੇਟਾ ਸੀਸਾਗ ਕਿਸੀ ਤਰਾਨਹੀ ਛੁਡਦਾ ਚਲੇ ਦੋਨੋ
 ਹੀ ਉਤਰ ਕਰ ਪਹੁੰਚਹੈਂ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਭੀਨ ਜੀ ਕਾ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ ਰਾਹੁ ਕੋ ਛੋਡੁ ਦੀ
 ਯਾ ਅਰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜਬ ਤਾਈ ਏਹੁ ਪ੍ਰਾ-
 ਣੀ ਸੀਸਾਰੀ ਲੋਕ ਦੇ ਰਾਹੁ ਪੁਰ ਚਲੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਸੀਸਾਗ ਕਿਸੇ ਤਰਾ ਭੀਨਹੀ ਛੁਡਦਾ ਜੇ
 ਸੀਸਾਰ ਦੇ ਰਾਹੁ ਬੀ ਨਿਰਾਲ ਹੋਇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸੁਖਾਲਾ ਪਰ ਮੇਸਰ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾ ਗੁ-
 ਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿਸ ਤਰਾ ਏਸ ਗਾਵ ਵਾਛਿਆ ਮਸਕਰੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਰਹਿਣ
 ਭੀਨਹੀ ਦੀਆ ਜੇਕਰ ਹਮ ਖਫਕੀ ਕਰਤੇ ਤਾਂ ਹਛੀ ਬਤ ਨਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਨਾ ਦੇ ਬਾਬ ਕਿ ਆਵਰਤੀ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ-
 ਦਾਨਿਆ ਏਹੁ ਵਸਦੇ ਹੀ ਭੁਲੇ ਹੈਨ ਭਾਂਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਸਹੇਰਾ ਮਾਝੇ ਖੇਗਾਏ ਤਾਂ
 ਓਨਾ ਸਿਖਾਨੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਟਹਿਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਵਡਾ ਆਦਰ ਭਾਵ ਕੀਤਾ ਜਾਅ

੩੩੪

ਗਲੇ ਭੁਲਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਉਠ ਚਲੇ ਠਾਓ ਸਿਖ ਜਾਵਣ ਨਾ ਦੇਣ ਬੈਰਾਗ ਕਰਨ
 ਅਤੇ ਕਈ ਕਲੋਕ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਠ ਤੁਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਏਹੁ ਸਹਿਰ ਉਜੜੇਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
 ਤੇਰੇ ਪਾਗ ਵਿਚ ਵੇਹ ਭੁਲਾਨਿਆ ਉਦੇਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਜਿਥੇ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦਹਿਲ ਛੁਡੀ
 ਬੈਠਣੇ ਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਦੇਵਾ ਸੀ ਸੋ ਸਹਿਰ ਵਾਸਿਆ ਜੀ ਅਰਜਿ ਨਾਨੇ ਸੇਵਾ ਬਹੁ
 ਤਕੀਤੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਕੀਤੀ ਸੋ ਸਹਿਰ ਉਜੜਿਆ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਿਆ ਉਸ ਸਹਿਰ ਵਾ ਆਵਾਜੀ ਹੋਰਤਾ ਸਹਿਰ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਨ ਨੂੰ
 ਬਿਗਾੜੇਗਾ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਓਹੁ ਲੋਕ ਓਥੇ ਹੀ ਵਸ ਦੇ ਭੁਲੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਸਹਿਰ
 ਰਦੇ ਆਵਾਜੀ ਹੋਰਤ ਦੇ ਸਜਾਵਨਗੇ ਤਾਂ ਓਹ ਨੂੰ ਭੀ ਏਹੁ ਸੁਮੱਤਾਵਿ ਨਾ ਵਨਗੇ ਅ
 ਰ ਉਨ ਲੋਕਾ ਦੀ ਗਤ ਕਰਨਗੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਜੇ ਏਹੁ ਸਹਿਰ ਉਜ
 ਝੇਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਓਥੇ ਅਗਾਹ ਨੂੰ
 ਚਲੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਰੁਮਾਸਾ ਕਿ ਬਾਉ ਬੈਠੀਏ
 ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਕੋਈ ਗਿਰਾਵ ਆਵ
 ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਥੇ ਬੈਠਾਗੇ ਤਾਂ ਇਕ ਸਹਿਰ ਜਬ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸੇ ਬੈਠਿਕੇ ਸਦੇ
 ਬੀਚ ਵਿਚ ਆਇ ਏਨੇ ਉਸਾਗਿ ਉਦਿਚ ਇਕ ਖੜੀ ਦਾ ਪਾਹੁ ਹੈ ਗਾਸੀ ਅਤੇ ਓਹ
 ਸਿਤ ਸੇਵੀ ਭੀ ਹੋਸੀ ਆਏ ਸਾਧੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਓਹ ਇਕ ਦਿਨ ਜੇਹੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਜਾਇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਤ ਆਇ ਗਈ ਓਹੁ ਨਿ
 ਤ ਦਰਸਨ ਵਾਸਤੇ ਜਾਵਿ ਅਕਰੇ ਜੋ ਕੁਛ ਬਣੇ ਸੇ ਸੇਵਾ ਭੀ ਕਰ ਆਵਿ ਆਕਰੇ ਉ
 ਸ ਦਾ ਨਿਤ ਨੇ ਮੋਹੇ ਇਗਾਇਆ ਜਬ ਤੀਕਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਨਹੀ ਛਬਤੀ
 ਕਓ ਜਲ ਪਾਨ ਨਹੀ ਕਰੇ ਇਕ ਦਿਨ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਲੇਹਟੀ ਵਾਲੇ ਆਖਿਆ ਹੇ
 ਬਾਣੀ ਏਤੀ ਨਿਤ ਕਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗੇ ਤਾਂ ਕਦੀ ਸਿਜੇਗ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਆਹੇ ਤਬ
 ਉਸਾ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਕ ਸਤਿ ਆਏ ਹੈਨ ਓਨ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੀ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ
 ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਭੀ ਓਨਾ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਉ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਓਹੁ ਭੀ
 ਉਨ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਆਓ ਇਕ ਲੋਭੀ ਨਾਲ ਅਟ
 ਕ ਗਾਇਆ ਅਤੇ ਓਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਗਾਇਆ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤ ਪਾਹਤੋ ਇਕ
 ਠੇ ਆਵਨ ਤੇ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਗਿਰਾਵਿਚ ਇਕ ਠੇਹੀ ਆਵਨ ਗੁਰੂ ਪਰਮੇ
 ਸਰ ਬਾਇਕ ਦਿਨ ਓਹਨ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਮੇਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਵਿਕਾਰ ਕਰਨ

ਅਤੇ ਤੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਾਧਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਦੇਖਾਂ ਤੇ ਨੂੰ ਕਿਆ ਪਾਪ
ਤੁਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕਿਆ ਪਾਪ ਤੁਹੋਵੇ ਤੂੰ ਅਗੇ ਜਾਵਹਿ ਤਾਓ ਥੋ ਆਇ ਬੈਠ ਨਾ ਜਦ
ਓਹ ਰੋਜਾਵੇ ਤਾਂ ਲੋੜੀ ਪਰਨਹੀ ਤਾਂ ਓਹ ਉਦਾਸ ਹੋਇਕੇ ਉਠ ਆਇਆ ਟਿਕਾਣੇ ਪੁ
ਰ ਆਇ ਬੈਠਾ ਟਿਕਰਨਾਲ ਧਰਤੀ ਲਗਾ ਖੋਵਨ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕ ਮੁਹਰ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋ
ਉਲੇਹੈ ਨ ਮਟ ਭੁਰਿ ਅਹੋਇ ਆਹੈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਹੁ ਪੈਰੀ ਪੈਰ
ਇਆ ਜਾਬੂਹੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਆਯਾ ਤਾਂ ਕੰਡਾ ਚੁਭਿਆ ਤਾਂ ਕਪੜੇ ਨਾਲ ਪੈਰ ਬੰਨ ਲੀਤੇ ਸ
ਇਕ ਪੈਰ ਜੁਤੀ ਰਨੀ ਅਤੇ ਇਕ ਪੈਰ ਜੁਤੀ ਅਤੇ ਤੂੰ ਨੀ ਜਾਦੇਵੇਂ ਇਕ ਠੋਹੇ ਦੇ ਤਾਂ ਓਸ
ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਜੁਤੀ ਚੜ੍ਹਾਇ ਲੈ ਤਾ ਉਸ ਸਿਖ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕੰਡਾ ਚੁਭਿ
ਅਹੈ ਤਾ ਓਸ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਮੋਹਰ ਲਭੀ ਹੈ ਤੇ ਨੂੰ ਕੰਡਾ ਚੁਭਿ ਮੈਂ ਦੇਹੁ ਬਰਤਾ ਪੁਛੀ ਚਾਹੀਏ ਤੂੰ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ ਸਾਧੂ ਕਵਸਨ ਕ੍ਰਮੇ ਅਤੇ ਟਹਿਲ ਕਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਵਾ ਪਾਪ ਕਰਨੇ ਤਵ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਦੇਵੇ
ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਆਏ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਰ ਆਪ ਨੀ ਹਕੀਕਤ ਸੁਣਾਈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ
ਭਾਈ ਚੁਪ ਕਰਤਾਂ ਓਨ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਾਹਰ ਕੀਜੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ
ਆਖਿ ਓਸ ਜੋ ਮੰਦ ਕੋਇਲਿਆ ਕਾਹੈ ਸੋ ਸੁਭੇ ਮੋਹਰਾ ਹੀ ਹੋਸਨ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦਾਇ
ਜਿਆ ਸਾ ਤਿਸ ਦਾਸ ਦਕਾ ਮੋਹਰਾ ਹੋਈ ਆਹੈ ਸਨ ਪਰ ਸਿਉ ਜਿਉ ਵਿਕਾਰਾ ਨੂੰ ਦੋਨਿ ਅ
ਤੇ ਤਿਉ ਤਿਉ ਮੋਹਰਾ ਦੇ ਕੋਇਲੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸਿਖ ਤੇਰੀ ਪਰਾਰਥ ਪਾਵੇਰ ਸੁਲੀ ਚੜ੍ਹਨ
ਸੀ ਜਿਉ ਜਿਉ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਆਵਦਾਰਹਿ ਆਹੈ ਤਿਉ ਤਿਉ ਸੁਲੀ ਪਸਦੀ ਘਟ ਗਈ ਹੈ
ਸੁਲੀ ਦਾ ਕੰਡਾ ਹੋਇ ਗਇ ਆਹੈ ਸਾਧਕੀ ਸੇਵਾ ਕਾ ਸਦਕਾ ਤੂੰ ਦੋਨੇ ਉਠ ਕਰ ਚਰਨੀ ਪ
ਰੋ ਦੇਵੇ ਨਾਉ ਧਰੀ ਕਾ ਸਿਖ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਲਗੇ ਜਪਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਨ ਨੂੰ ਉਪ
ਦੇਸ ਦੇ ਕਰਨਿ ਹਾਲ ਕੀਤਾ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਨਾਲ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਏ ਅ
ਇਕਰ ਕਹਿਆ ਹੋਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਤਿ ਰਾਮ ਤਾਂ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
ਹਿਆ ਆਈਏ ਜੀ ਸਿਤ ਜੀ ਬੈਠੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਘਨੀ ॥ ਸਸਤਾਇ ਕਰ ਉਨ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋ
ਕ ਕਹਿਆ ਹੋਸੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਜੇ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪੁਛੀਏ
ਜੀ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਭਾਈ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀ ਅਮੇਂ ਆਵੇ ਸੋ ਪੁ
ਛੀ ਜੀ ਤਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਕਹਿਆ ਹੋ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਮ ਮਹਾ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੋ ਜੀ
ਸੀ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਅਰਥ ਕਰ ਕੇ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈਐ ਜੀ

੩੩੬

ਹਮਾਰੇਤਾਈਤਾਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਕਹਿਆਮੈਬਾਲਿਹਾਰਜਵਾਜੀਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀਕੇ
ਨਾਮਥੋਂਜੋਕੋਈਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀਕੀਆਬਤਾਪੂਛੈਤਿਨਾਥੋਭੀਮੈਬਾਲਿਹਾਰਜਵਾ
ਅਗਤਿਨਾਵਿਟਹੁਕੁਰਬਾਣਜਵਾਜੀਸੁਣੇਭਾਈਰਾਮਕੇਲੋਕੋਕਛਤੁਸਾਪੁਛਣਹੈਸੇ
ਤੁਸੀਮੇਰੇਪਾਸੋਂਪੁਛੋਜੀਤਾਗੋਬਿੰਦਲੋਕਨੇਕਹਿਆਹੈਸਤਿਗੁਰੂਜੀਓਹੁਜੋਸੀਪਰਮੇ
ਸਰਜੀਕਹੀਦਾਹੈਸੋਉਸਕਾਹੂਪਰੰਗਕਿਜਾਹੈਅਰਉਸਕਾਕਰਤਬਕਿਆਹੈਅਰਅ
ਪਤੇਉਪਜਿਆਹੈਯਾਂਕਿਸੀਕਉਪਜਾਇਆਹੋਏਆਹੈਅਤੇਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀਕੀ
ਆਦਿਭੀਸੁਨਈਐਜੋਕਿਆਵਸਤਹੈਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹੈਸਿਤਜਨੇ
ਪਰਮੇਸਰਜੀਕੀਮਾਯਾਬਹੁਤਬਿਅਤਿਹੈਤਿਸਕਾਅਤਿਨਹੀਕਹਿਆਜਾਂਦਾਸੁਕਲ
ਪਖਜੋਕਿਸਨਪਖਹੈਸੋਪਿਤਰੋਕਾਦਿਨਰਾਤਹੈਅਤੇਬਾਰਾਮਹੀਨੇਜੋਹੈਨਉਤਰਾ
ਇਣਦਖਣਾਇਣਏਕਬਰਸਸੋਦੇਵਤਿਆਕਾਦਿਨਰਾਤਹੈਐਸੇਹੀਹਿਸਾਬਸੇ
ਦੇਹਜਾਰਜੁਗਾਗੁਜਰੇਤਾਂਬ੍ਰਹਮਾਕਾਇਕਦਿਨਅਤੇਰਾਤਗੁਜਰਦੀਹੈਜਬਬ੍ਰਹਮੇਕ
ਸੋਬਰਸਗੁਜਰੇਤਾਂਬ੍ਰਹਮਾਦੀਉਮਰਹੋਇਨਿਬਨਦੀਹੈਤੇਬਿਸਨਜੀਦੀਦਿਨਰਾਤ
ਬੀਤਦੀਹੈਐਸੇਹੀਹਜਾਰਬਰਸਗੁਜਰੇਤਾਂਬਿਸਨਜੀਦੀਉਮਰਬੀਤਜਾਂਦੀਹੈਅ
ਤੇਸਿਵਜੀਦਾਇਕਦਿਨਰਾਤਹੀਬੀਤਦਾਹੈਐਸੇਸੋਬਰਸਗੁਜਰਨਤਾਂਸਿਵਜੀ
ਉਮਰਭੋਗਮੁਕਦਾਹੈਅਤੇਹੋਸਿਤਜਨੇਪਰਮੇਸਰਦੀਮਾਇਆਜੇਹਵੀਹੈਤਿਸਦੀ
ਇਕਨਿਮਖਮਾਤ੍ਰੁੰਦਾਹੈਜੋਨਿਮੇਖਾਕਿਸਕਉਆਖੀਦਾਹੈਜੇਹਨੂਨੇਤ੍ਰਾਦਾਇਕਦ
ਰੀਮੀਟਕੋਬੋਲਦੇਣਾਏਹੁਨਿਮਖਆਖੀਦਾਹੈਸੋਜਿਸਮਾਇਆਦਾਏਤੁਬਿਸ
ਬਾਰਹੈਉਸਦਾਅਤਿਨਹੀਆਵਦਾਤਉਤਿਸਮਾਇਆਦੇਭਰਤਾਦਾਕਿਸਤਰਾਂ
ਅਤਿਆਵੇਤਿਸਭਗਵੰਤਦੀਬਿਅਤਿਤਾਨੂੰਵਰਨਨਕਰਕੇਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇ
ਰਗਗੁਜਰੀਵਿਚਾਇਕਸਬਦਆਖਿਆ॥ ਰਗਗੁਜਰੀਮਹਲਾ੧ ਨਾਭਕਮਲ
ਤੇਬ੍ਰਹਮਾਉਪਜੇਬੇਦਪੜ੍ਹਹਿਮੁਖਕੰਠਸਵਾਰਾ॥ਤਾਕਾਅਤਿਨਾਜਾਈਲਖਣਾ
ਆਵਤਜਾਤਰਹੈਗੁਬਾਰਾ॥੧॥ਪ੍ਰੀਤਮਾਕਿਉਬਿਸਰਹਿਮੇਰੇਪਾਨਾਧਾਰਾ॥ਜਾ
ਕੀਭੁਗਤਿਕਰਹਿਜਨਪੂਰੇਮੁਨਿਜਨਸੇਵਹਿਗੁਰਵੀਚਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਗਵਿਸ
ਸਿਦੀਪਕਜਾਕੇਤਿਭਵਣਏਕਜੋਤਿਮੁਰਾਰਾ॥ਗੁਰਮੁਖਿਹੋਇਸੋਆਹਿਨਿਸਨਿਮਲਮ
ਨਮੁਖਿਰੈਣਅੰਧਾਰਾ॥੨॥ਸਿਧਸਮਾਧਕਰਹਿਨਿਤਸੁਗਰਾਦਹਿਲੋਚਨਾਕਿਆ
ਹੋਰੈਅਤਿਰਜੋਤਿਸਬਦਪੁਨਜਾਰੈਸਤਿਗੁਰਸੁਗਨਿਬੇਰੈ॥੩॥ਸੁਚਿਨਰਨ
ਬਾਬਿਅਤਿਅਜੁਨੀਸਾਰੈਮਾਹਿਲਾਪਾਰਾ॥ਨਾਨਕਸਾਹਿਜਮਿਲੈਜ-

ਗਜੀਵਨਨਦਰਕਰਹੁ ਨਿਸਤਾਰਾ॥੪॥੧॥ ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਣਥਾ॥ ਗੁਰੂਨ
ਨਕਜੀਬਚਨਕਰਵੇਹਨ ਸੁਣੇਭਾਈਗੋਬਿੰਦਲੋਕੇਸ੍ਰੀਪਰਮੇਸ਼ੀਕੀਆਇ
ਬ੍ਰਹਮੇਨੇਇਉਬੋਜੀਥੀਜੇਪ੍ਰਬਮਸੁਤੇਪ੍ਰਕਾਸ਼ਜੇਪ੍ਰਮੇਸਰਆਪਨੇਆਪਹੀਸ੍ਰੀ
ਨਕਰਜੀਨੇਨਿਰੰਕਾਰਤੇਅਕਾਰਸ੍ਰਗੁਣਰੂਪਹੋਏਸੇਤਿਸਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਦੇਮੁ
ਖਦੀਜੋਤਿਤੇਮਹਾਦੇਉਜੀਉਪਜਿਆਹੈਅੰਰਨਾਭੁਕਮਲਤੇਬ੍ਰਹਮਾਉਪਜਿ
ਆਤਾਬ੍ਰਹਮੇਨੇਆਖਿਆਮੇਕੁਫੁਰਿਆਨਕਰਜੇਪਰਮੇਸ੍ਰਕੈਸਾਹੈਜੋਜੈਸੀ
ਜੈਸੀਗਿਆਨਕੀਪ੍ਰੀਤਉਪਜਤੀਹੈਜੋਤੈਸੀਉਸਤਤਕਰਦਾਹੈਜਬਓਉਸਤ
ਤਿਕਰਰਹਿਆਤਾਂਬ੍ਰਹਮੇਕੋਰਿਦੇਕੋਸਾਂਤਿਨਆਈਤਬਮਹਾਰਜਨੇਬ੍ਰਹਮੇ-
ਕੀਚਤਰਸਲੋਕੀਭਾਗਵਤਉਪਦੇਸਕੀਆਤਬਬ੍ਰਹਮਾਕੋਸਾਂਤਿਆਇਗਈ
॥ ਸਲੋਕ॥ ਗਿਆਨੀਪਰਮਗੁਹਯੀਮੇਯਦਿਵਿਗਿਆਨਸਮਾਨਿਤੀਮ
ਸਾਰਸਯਤਿਦੰਗਰੀਚਹਗ੍ਰਿਹਾਣਗਦਿਤੀਮਯਾਯਾਵਾਨਿਰੰਯਥਾਭਾਵੇਸ
ਦਰੂਪਗੁਣਕਰਮਕ॥ ਤਬੈਵਤਤ੍ਵਵਿਗਸਤਪਰੀਪਸਚਾਦਿਹੀਯਦੇਤੰਚਯੇ
ਵਿਸਿਖਮੇਤਸੇਸਮਯਗ੍ਰਿਤੇਰਬੰਯਤਪ੍ਰਤੀਯੇਤਚਤੁਰਮਨਿਤਦਵਿਦਯਾਂਦ॥
ਤਮੋਨੇਮਾਇਆਯਤਭਾਸੇਯਥਾਤਮ॥ ਯਥਾਮਹਾਤਿਭੂਤਾਨਭੂਤੇਪੁਰਾਵ
ਚੇਪੁਰੰਪ੍ਰਦਿਸਾਨਪ੍ਰਦਿਸਾਨਿਤਥਾਤੇਪੁਨਤੇਪ੍ਰਯਹੀਏਤਵਦੇਵਜਿਗਿਆਸੀ
ਤਤ੍ਵਜਿਗਿਆਸੁਨਤਮਨਾਅਨੈਵਿਯਤਰੇਕਭੁਜਾਂਯਤਸਿਆਤਸਬਤਸ੍ਰਬਦਾ
ਏਤਨਮਤੀਮਯਾਪ੍ਰਮੇਣਸਮਾਧਿਨਭੁਵਨਕਲਵਿਕਲਪੇਪੁਨਵਿਮੁਹਿਯ
ਤਿਕਰਗੀਜਿਤਾ॥ ਜਬਏਹਚਤੁਰਸਲੋਕੀਮੂਲਅਰਤੀਨਸਲੋਕਉਪਦੇਸ
ਕੇਕਰੇਤਾਬ੍ਰਹਮਾਨੇਕਹਿਆਹੈਭੁਗਵਨਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨਜੀਇਸਕਅਰਥਮੇ
ਰੇਤਾਈਬ੍ਰਹਮਾਇਸੁਭਾਇਦੇਵੇਤਾਂਤਾਂਭੁਗਵਨਕਹੈਹੈਬ੍ਰਹਮਾਮੇਰਾਰਿਦਾਤੇਯੇ
ਜਹੈਜੋਮੇਰੇਨਾਮਕੀਸਰਨਿਬਿਨਉਧਾਰਕਿਸੀਕਾਨਹੀਹੋਤਾਪ੍ਰਬਮੇਤੋਵੇਸ
ਲੋਕਮੇਂਉਪਦੇਸਕੀਆਹੈਬ੍ਰਹਮਾਜੇਗਿਆਨਮੇਨੇਪਰਮਗੁਹਯਿਰਖਿਆ
ਹੈਵਿਗਿਆਨਕੇਸਮੇਤਅਰਭਗਤਰੂਪਰਸਕੇਸਮੇਤਅਰਨਾਮਦਾਨਇਸਨਾ
ਨਇਨਅੰਗੋਕੇਸਮੇਤਸੇਤ੍ਰਿਲੋਹਹੈਬ੍ਰਹਮਾਮੇਤੇਰੇਤਾਈਦੇਤਾਹੈ॥੧॥ਹੈਬ੍ਰਹਮ
ਜੈਸਾਮੇਰੇਜੈਸਾਮੇਰਾਭਾਉਹੈਜੈਸਾਮੇਰਾਰੂਪਹੈਜੈਸੇਮੇਰੇਗੁਣਹੈਜੈਸੇਮੇਰੇ
ਕਰਮਹੈਨਤੈਸੇਹੀਤ੍ਰਿਇਨਸਲੋਕੋਕਰਕੇਮੇਰੀਉਸਤਤਿਕਰਮੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇ
॥੨॥ਮੇਰੀਜਗਤਕੀਆਇਹੋਸਭਸੁਖਮਅਸਥੁਲਕਾਪਰਮੇਰੇਤੇਬਿ

੩੩੮

ਨਾਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕੁਛ ਨਹੀ ਅਬੁਭੀ ਮੇਰੀ ਤੋ ਬਹੁਨ ਜਗਤ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਲੀ
 ਨਹੋ ਜਾਵੈਗਾ ਪੀਛੇ ਮੇਰੀ ਰਹੀਗਾ ॥ ੩ ॥ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੇਹੜੀ ਮਾਇਆ ਅਸਤ ਹੈ ਸੋ
 ਪਾਨੀ ਪਰਗਾਸਤੀ ਹੈ ਮੇਂ ਸਤਹੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਜਾਨ ਨਹੀ ਸਕਦਾ ਏਹੀ ਮੇਰੀ ਮਾ
 ਇਆ ਜਾਣ ਜੈਸੇ ਇਕ ਚੰਦਮਾ ਕੇ ਦੋ ਚੰਦਮਾਂ ਦੇ ਖਾਵੇ ਸੀ ਕੋਨ ਦਰ ਅਵਤਾਰੈ
 ਅਰ ਰਾਹ ਆਕਾਸ ਮੇਂ ਅਸਥਿਤ ਭੀ ਹੈ ਚੰਦਮਾ ਸੁਰਜ ਕੇ ਸੰਗ ਮਾਇਨਾ ਵਿਸ਼ਨ
 ਹੀ ਆਵਤ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ਆਵਿਸ਼੍ਵ ਹੈ ਇਸਟ ਨਹੀ ਆਵਤੀ ਅਰ ਮੇਂ
 ਸਤਹੋਂ ਸਿਤਾ ਕੇ ਸੰਗ ਬਿਨ ਵਿਸ਼ਨ ਹੀ ਆਵਤ ਜੈਸੇ ਪੰਜੇ ਭੂਤ ਤੇ ਜਵਾਉ ਪ੍ਰਿਥੀ
 ਅਰ ਆਕਾਸ ਜਲ ਆਪਨੇ ਕਾਰਜ ਮੇਂ ਭੀ ਹੈ ਅਗਨਿ ਆਰਭੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮੇਂ ਸਤੁ
 ਕੇ ਸਤਾ ਭੀ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈ ਅਗਨਿ ਆਰਭੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤੂੰ ਮੁਝੇ ਅਨ ਵਿਝੋਕ ਕਰ ਦੇਖ
 ਅਗਵਿਝੋਕ ਕਰ ਸਭ ਵਿਸਥਾਰ ਮੁਝ ਤੇ ਹੀ ਹੁਆ ਹੈ ਅਗਵਿਝੋਕ ਕਰ ਮੁਝ ਸੇ
 ਬਿਨ ਰਹਿਤਾ ਕੁਛ ਨਹੀ ਏਹੁ ਸਿਧੇ ਧਨਕਾ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕੋ ਕਹਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਹੀ
 ਆਨ ਜਬ ਤੂੰ ਆਪਨੇ ਚਿਤ ਵਿਚ ਰਖੇਗਾ ਤੋਂ ਜਗਤ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕੇ ਸਮੇਂ ਅਰ ਪਲੇ ਕੇ ਸਮੇਂ
 ਤੁਝ ਕੋ ਮੇਰਾ ਹੀ ਵਿਆਪੇਗਾ ਸਦਾ ਸਾਂਤਿ ਰਹੇਗਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਉਸਤਤਿ ਕ
 ਰ ਕੇ ਸਲੋਕ ਬੋਧੇ ਅਰ ਰਾਗ ਪਾਇਕ ਰਧੁਨੀ ਸਾਥ ਗਾਵਤਾ ਭੁਇਆ ਗਾਵਕ
 ਰਗੀਝੀਆ ਬਡ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਛਿਖ ਛਿਖ ਕਰ ਕੇ ਬਡੇ ਪੁਸਤਕ ਕਰ ਕੇ
 ਮਿਰਜਾਦਾ ਬੀਧੀ ਆਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕੋ ਏਹੁ ਚਾਰ ਬੰਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਮੁਖ ਬੋਲਤਾ ਬ੍ਰ
 ਹਮਾਨੇ ਚਾਰੋ ਮੁਖ ਕਰ ਕੇ ਚਾਰੇ ਬੰਦ ਪੜੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋ ਭਗਵਤ ਕੀ ਮਾਇਆ
 ਕੇ ਪੁਤਾ ਪਤੇ ਜੀ ਅਮੇਂ ਆਈ ਕਿ ਮੇਂ ਕੋਨ ਹਾਂ ਕਿਸਤੇ ਪੈਦ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਜਬ ਬ੍ਰ
 ਹਮਾਨੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾ ਪਾਣੀ ਹੀ ਪਾਣੀ ਹੈ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਹੀ ਅਰ ਕਹਿਣੇ ਲਗਾ ਏ
 ਹ ਪਾਣੀ ਕਿ ਆਹੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮੇ ਆਤਮੇ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਏਹੁ ਪਾਣੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਬ੍ਰ
 ਹਮਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਪਾਣੀ ਇਕੋ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਆ ਅਬ ਮੇਂ ਏਹੁ ਅੰ
 ਤੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਏਹੁ ਪਾਣੀ ਮੇਰਾ ਹੀ ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਤਾਲ ਕੇ ਗਇਆ
 ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਭੀ ਕਈ ਬ੍ਰਹਮੇ ਹੈਨ ਪਾਣੀ ਹੀ ਹੈ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਹੀ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਧਮ
 ਲੋਕ ਮੇਂ ਆਇਆ ਓਥੇ ਭੀ ਪਾਣੀ ਹੈ ਕਈ ਬ੍ਰਹਮੇ ਭੀ ਹੈਨ ਫੇਰ ਆਕਾਸ ਮੇਂ ਬ੍ਰ
 ਹਮਾ ਗਿਆ ਓਥੇ ਭੀ ਪਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਬ੍ਰਹਮੇ ਹੈਨ ਜਿਹਨੇ ਦੇਸ ਮੰਡਲ ਰੀ
 ਪਲੇ ਅਹੈਨ ਸਤੁ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਦੇਖੇ ਅਰ ਜਹਾ ਜਹਾ ਦੇਖੇ ਤਹਾ ਆਪ ਕੋ ਦੇਖੇ ਹੋਰ
 ਕੋਈ ਨਹੀ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਆਇਆ ਏਹੁ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਿਨੇ

ਲਗਾ ਜਲਾਵਿਖੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈਂਡੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈਂਡੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਨ ਬਨਤ
 ਰਵਿਖੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਏਹੁ ਬਤ ਕਹੀ ਤਾਂ
 ਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੂੰ ਦੇਖ ਤੇ ਸਹੀ ਕੁਛ ਆਰਭੀ ਹੈ ਯਾ ਨਹੀ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਲਗਾ
 ਦੇਖਨ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕ ਕਮਲ ਭੀ ਹੈ ਤਾ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੂੰ ਦੇਖ ਜੋ ਕਮਲ
 ਕੋਣ ਹੈ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤਾਂ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮ
 ਤੂੰ ਇਸ ਕਮਲ ਤੇ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਬਡਾ ਸਰਾਹੋ ਕਮਲ
 ਨਿਕਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਨੇ ਕਹਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਛੋਟੇ ਹੀ ਤੇ ਬਡੇ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਕ
 ਹਾ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਛੋਟੇ ਤੇ ਬਡਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਕਹਾ ਹੋ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਖੋਜਿਆ ਹੀ ਜਾਣੀਏ ਕੌਨ ਬਡਾ ਅਤੇ ਕੌਨ ਛੋਟਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਮੈਂ ਖੋ
 ਜਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਏਹੁ ਕਮਲ ਕਿਤਨਾ ਹਿਕ ਹੈ ਪਰ ਏਹੁ ਕਮਲ ਨਿਕਾ ਜੈ ਸਾਨਦਰੀ ਆਵ
 ਦਾ ਹੈ ਅਰਮੇਂ ਜੋ ਇਸ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਸਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਮੈਂ ਨਿਕਾਲਿਆ ਕੀ ਕਰਸਾ ਪਰ
 ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਕ ਲਤ ਮਾਰਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਕਰਮੇਰੀ ਲਤ ਇਸ ਨੇ ਸਹਾਰੀ ਤਾਂ ਇਹੁ ਬਡਾ ਹੈ
 ਜੇ ਕਰ ਲਤ ਨਾ ਸਹਾਰੀ ਓਸ ਤਾਂ ਏਹੁ ਕਿਛ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਲਤ ਮਾਰੀ ਕਮਲ ਕੋ
 ਤਾ ਕਮਲ ਅਚਲ ਰਿਹਾ ਹਾਲਿਆ ਚਲਿਆ ਨਾਹੀ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਮਲ ਕੋ ਤਲੇ ਉ
 ਤਰ ਗਿਆ ਅਰਪੇਰ ਕਿਤੀ ਠਹਿਰੇ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਓਨਕ ਆਵੇ ਹੀ ਨਾਹੀ ਜੈ ਸੇ ਕੋਈ
 ਖੂਹੇ ਵਿਚ ਰੋੜਾ ਸੁਟਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਰੋੜਾ ਹਿਠਾਨੂੰ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਿਵੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੀ
 ਪਤਾਲ ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਹੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਈ ਬਰਸਾ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੂੰ ਜਾਂਦਿਆ ਗੁਜਰ ਗਏ
 ਪਰ ਓਨਕ ਆਵੇ ਨਹੀ ਅਤੇ ਜਿਉ ਪਾਣੀ ਮਹਾ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰ ਵਿਖੇ ਪਾਇਆ ਹੋ
 ਇਆ ਹੋਦਾ ਹੈ ਤਿਉ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੀ ਲਗਾ ਰੁਦਨ ਕਰਨ ਏਹੁ ਕਸਟ ਦੇਖ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗਹੀ
 ਬੀ ਵਿਚ ਆਯਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਜ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕ
 ਰਨ ਲਗਾ ਹੋ ਝਈ ਲੋਕੀ ਕੋ ਨਾ ਬਜੀ ਮੇਂ ਤਾਂ ਕਿਛ ਨਾਹੀ ਜੀ ਜੋ ਕਿਛ ਹੈ ਸੋ ਤੁਹੀ ਹੈ ਤੇ
 ਰੋਬਿਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਜੀ ਜਲਾਵਿਖੇ ਭੀ ਤੁਹੀ ਹੈ ਬਲਾਵਿਖੇ ਭੀ ਤੁਹੀ ਹੈ ਹੁਣ ਭੀ
 ਤੁਹੀ ਹੈ ਆਗੇ ਭੀ ਤੁਹੀ ਹੋਵੇਂ ਗਾ ਆਦਿ ਮਧ ਅਤਿ ਵਿਖੇ ਸਭ ਤੁਹੀ ਹੈ ਤੇ ਰੋਬਿਨ
 ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਕਰਨ ਕਰਨ ਧਾਰਨ ਧਾਰਨ ਸਭ ਤੁਹੀ ਹੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਿਅਤਿ ਪਰਮੇ
 ਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਦੀਨ ਉਪਰ ਦਇਆ ਕਰੋ ਇਸ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰ ਤੋਂ ਪੈ ਨਿਕੇ ਦੀ ਜੀ ਅਰਹੇ
 ਗਵਤ ਜੀ ਉਸੀ ਅਸ ਬਾਨ ਪਰਮੇ ਨੇ ਲੈ ਚਲੇ ਜੀ ਜਤਾਤ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾ ਬਨਾ
 ਕੀ ਬੇਨ ਭੀ ਸੁਨ ਕਰ ਰਾਕਾ..... ਨਾਹ ਰਤ ਰਜੀ ਕਰ ਲ ਬ

ਧਾਰਨਿਕਾਲਦੀਆਰਿਸੀਅਸਥਾਨਖੜਕਰਦੀਆਤਾਂਬ੍ਰਹਮੇਦੇਕਿਵਨੁਖ
ਲਗਾਏਲਗਾਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀਦੀਉਸਤਿਤਕਹਨਹੇਸੀਠਕਰਜੀਤੇਰਾਰੂਪਰੀ
ਗਕਿਛਨਹੀਪਾਇਆਜਾਂਦਾਤੂੰਬਿਅਤਿਪੁਰਖਹੈਬੇਸਮਾਰਹੈਅਦਿਸੁਅਗੋਰ
ਰਹੈਨਿਰਾਲੇਬਪੁਰਖਹੈਹੇਸੰਤਜਨਗੋਬਿੰਦਕੇਲੋਕੋਅੰਸੇਕਹਿਕਰਸਹਸਰਨਾ
ਮਕਰਕੈਲਗਾਉਸਤਿਤਕਰਨਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹੋਹੇਕਰਤਾਰਕੇਭਗਤਿਜੋਨਬ੍ਰਹ
ਮੇਸਾਰਖਿਆਨੂੰਅਤਿਨਹੀਆਯਾਅਰੰਮੇਕੌਣਵਸਤਹਾਂਤਿਸਾਬਿਅਤਿਕਾਅ
ਤਕਹਿਜਕਦਾਹਾਂਮੇਕਿਆਜਾਣਾਪਰਓਹਬਿਅਤਿਪੁਰਖਕਹੀਦਾਹੈਸੋਉਸ
ਬਿਅਤਿਪੁਰਖਕੇਸਾਬਮੇਰੀਪੀਤਲਗਾਰਹੀਹੈਅਰੰਮੇਓਸਬਿਨਾਜੀਵਨਹੀਸ
ਕਦਾਜੀਮੇਰੇਪਾਣਕਾਆਧਾਰਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀਕਾਨਾਮਹੈਅਤੇਜਿਸਪਰਮੇ
ਸਰਕੀਉਸਤਿਤਿਸਿਵਸਨਕਾਦਿਕਜੋਪੁਰਨਗਿਆਨੀਜਿਨਨੂੰਸਭਕੋਈਆ
ਰਾਧਤਾਹੈਸੋਉਸੀਪਰਮੇਸਰਕੇਮੇਭੀਆਰਾਧਤਾਹੈਤਾਂਓਨਗੋਬਿੰਦਲੋਕਾਨੇ
ਸੀਗੁਰੂਜੀਕੇਆਗੇਮਥਾਏਕਿਆਅਤੇਆਖਿਆਵਹੁਵਹੁਸੀਨਨਕਜੀਤੂੰ
ਪੀਨਹੈਪਰਹੇਗੁਰੂਜੀਇਕਹੋਰਸਾਨੂੰਅਚਰਜਲਗਦਾਹੈਜੋਏਨਨੇਤ੍ਰਾਦਿਖੇ
ਜੋਤਿਹੈਸੋਏਹੁਕਿਆਵਸਤਹੈਜੀਹਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਹੋਗੋਬਿੰਦਲੋਕੋਏਹੁ
ਜੋਬ੍ਰਹਮਅਤੇਚੰਦਮਾਂਦਿਚਜੋਤਿਹੈਸੋਪਰਮੇਸਰਕੀਜੋਤਿਤੋਇਨਕੋਜੋਤਿਹੈ
ਅਰਸਬਪਾਣੀਆਕੇਘਟਘਟਦਿਖੇਜੋਤਿਜੋਹੈਜਿਸਜੋਤਿਕਰਕੇਸਰਬਪਾ
ਣੀਆਕੇਸਭਕੁਛਨਜਰਾਵਦਾਹੈਸੋਭੀਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀਕੀਜੋਤਿਹੈਸੁਨੋ
ਗੋਬਿੰਦਲੋਕੋਜੀਗੁਰਮੁਖਜੋਹੈਨਸੋਗਿਆਨਕਰਕੇਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀਕੀਜੋਤ
ਜਾਣਦੇਹੈਨਅਰਘਟਘਟਦਿਚਤਿਸਕੀਜੋਤਿਜਾਣਕਰਸਰਬਕੀਸੇਵਾਪੂਜ
ਕਰਦੇਹੈਨਅਤੇਗੁਰਮੁਖਕੀਸੰਗਤਦਿਖੇਜੋਪੁਰਸਨਹੀਆਏਸੋਗੁਰਮੁਖ
ਨਹੀਆਏਸੋਤਿਨਕੇਰਿਦੇਦਿਖੇਗਿਆਨਕਾਉਜਾਲਾਨਹੀਤਿਨਕੇਆਤਮੇਦਿ
ਖੇਅੰਧਕਾਰਭਰਨਹਿਆਹੈਸੋਓਹਪਾਣੀਗਿਆਨਕੇਮਾਰਗਅਧਿਕਾਰਦਿ
ਖੇਪਏਹੈਨਅਤੇਅਧੋਗੋਏਰਹੇਹੈਨਉਨਕੋਨਦਰਕੁਛਨਹੀਆਵਤਾਓਹੁਭ
ਲਿਆਕੇਮਾਰਗਕਉਕੁਛਨਹੀਜਾਣਦੇਸੁਣਹੁਭਾਈਰਾਮਜੋਨੇਏਉਕਰਕੇਸੀ
ਤਾਦਿਖੇਗਿਆਨਕਾਉਜਾਲਾਹੈਅਤੇਫੇਰਓਨਗੋਬਿੰਦਲੋਕਾਨੇਆਖਿਆਹੈ
ਸੀਗੁਰੂਜੀਏਹੁਜੋਨੇਤ੍ਰਾਦਿਖੇਜੋਤਿਹੈਜਿਸਕੀਜੋਤਿਕਰਕੇਸਭਜੋਤੀਆਅ
ਤੇਰੂਪਨਦਰੀਆਵਦਾਹੈਸੋਏਹੁਕਿਆਵਸਤਹੈਤਾਂਬਾਬੇਜੀਕਹਾਸੁਣੋਗੋ

ਇਹ ਲੋਕੋ ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਧ੍ਰੁਗਤ ਸਭਨ ਜੁਗਾ ਵਿਖੇ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਭੀ ਕਰਦੇ ਅ
 ਏਹੈ ਨ ਪਰਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਬਿਨ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਜੇ ਏਹੁ ਕਿਅ
 ਵਸਤ ਹੈ ਅਰ ਏਹੁ ਦੋਇ ਲੋਚਨ ਮੇ ਜੋਤਿ ਹੈ ਏਹੁ ਨੇਤ੍ਰ ਤੇ ਚੰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਹੋ
 ਪਰ ਓਹੁ ਵਸਤ ਕੋ ਨਹੀ ਜਿਸ ਜੋਤਿ ਕਰਕੇ ਇਨ ਪਾਣੀ ਆ ਕੇ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਅਰ
 ਓਹੁ ਜੋਤਿ ਜੇਹਨੀ ਹੈ ਇਸ ਦੇ ਅਦਰ ਸੇ ਓਹੁ ਜੋਤਿ ਸਬਦ ਕੀ ਧੁਨਿ ਕਰਕੇ ਜਾ
 ਗਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਪਾਣੀ ਕੋ ਸਭ ਕੁਛ ਸੁਝਤਾ ਹੈ ਫੇਰ ਓਨ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਨੇ ਕ
 ਰਿਆ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਓਹੁ ਜੋਤਿ ਸਬਦ ਕੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਅਪਾਰ ਪੁਰ
 ਖ ਕਰਕੇ ਕਹਿ ਆਹੈ ਅਰ ਸਬਦ ਭੀ ਏਹੁ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਤ ਭਗਤ ਭੀ ਏਹੋ
 ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਅਰ ਬੇਵਸਾਸ ਤੁਝੀ ਕਠਿੰਦੇ ਹੈਨ ਪਰ ਓਹੁ ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਕਿਸ
 ਕਉ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਬਾਤ ਜਿਉਂ ਕੀ ਤਿਉਂ ਹੀ ਸਮਝਾਈਐ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕੋ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਜੋ ਆਖਦਾ ਹੈ ਸੋ ਓਹੁ
 ਅਜੁਨੀ ਸੇਭ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਅਤਿ ਭੀ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਜਾਦਾ ਓਹੁ ਬਿ
 ਅਤਿ ਪੁਰਖ ਹੈ ਸੁਰਜ ਚੰਦ ਮੇਕਾ ਅਰ ਸਰਬ ਦੇਵਤਿਆ ਕਾ ਕਰਨੇਹਾਰ ਹੈ ਅ
 ਤੇ ਉਸ ਕਾ ਮਹਿਲ ਭੀ ਅਪਾਰ ਹੈ ਸੁਣੋ ਹੋ ਰਾਮ ਕੇ ਲੋਕੋ ਆਪਣੀ ਉਕਤ ਮਿਅ
 ਟਪ ਸਿਉ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਨਹੀ ਮਿਲਤਾ ਅਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੀ ਫ੍ਰਿਪਾ
 ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਵਾਰਤਾ ਸੁਨ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ
 ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਏ ਅਤੇ ਕਹਿ ਆਹੋ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਤੁਮ ਧੰਨ ਹੋ ਜੀ ਅਬਹਮਤੁ ਮਾਰੀ ਸਰਨ ਪੜ੍ਹੇਹਾਂ ਜੀ ਅਤੇ ਜਿਉਂ ਜਾਣੇ
 ਜੀ ਹਮ ਕੋ ਭੀ ਆਪਨੀ ਚਰਨੀ ਲਾਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਹੋ ਸ੍ਰੀ
 ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਲੋਕੋ ਤੁਮ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਿ ਆ ਕਰੋ ਵਾ
 ਹਗੁਰੂ ਤਮਾਰਾ ਭਲਾ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕੋ ਸਿੱਖ ਹੋਏ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਉਨ ਗੋਬਿੰ
 ਦ ਲੋਕ ਕੋ ਬਿਦਿਆ ਕੀ ਆ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਬਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਰ ਹੋਰ
 ਭੀ ਕਈ ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਖ ਆਇ ਕਰਮਿਲੇ ਤਿਨ ਦੇ ਮਨੋਕਾਮਨ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁੰਗੀ ਕਰੈ ਤੇ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਸਿਖ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਦੇ ਹੈਨ।

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਰਾਜੇ ਸਿਵਨਭ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇਹੋਈ।

ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਬੈ ਫੇਸੇ ਅਰ ਸੰਗਤ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ

੩੪੨

ਆਵੇ ਸਿਖੀ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਨ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਧਰਮ ਕੀ ਕਿਤ ਕਰ
 ਨੀ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤੀ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਨ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੰਸਾਰ
 ਰਕੇ ਤਾਰਨੇ ਨੂੰ ਜਗਤ ਵਿਚ ਆਵੇ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਸਾਰੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਵਾ
 ਹਿਗੁਰੂ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਇਕ ਖੜੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਘਰੇ ਤੰਗ
 ਸੀ ਧਨ ਉਸ ਦੇ ਪਛੇ ਨਹੀ ਸੀ ਇਕ ਥਰੂ ਕੀ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਸੀ ਇਕ ਦਿਨ ਉਸ
 ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੇ ਗੀ ਬਨਿਵਾਜ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਸਰ
 ਭਛਨ ਹੀ ਆਵਦਾ ਜੀ ਮੇਰੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਬਿਆਹੁਣੇ ਲਾਇਕ ਹੈ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ
 ਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਾਨ ਕਰਹੁ ਜੀ ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋਭੁ
 ਈ ਜੇਕੁ ਛੁੱਟੈ ਨੂੰ ਬਿਆਹੁਦੀ ਵਸਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਤੀ ਲਿਖਾ ਲਿਆ ਓ ਮੈ ਤੈ
 ਨੂੰ ਅਣਾਇਓਂ ਵਾਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਖੜੀ ਨੇ ਵਿਆਹੁਦੀ ਆਵਸਤਾ ਲਿਖ ਕਰ ਲੈ
 ਆਯਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕਾ ਸਿਖ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਹੌਰ ਤੇ ਜਾਇਕਰ ਸਭੁ ਵ
 ਸਤੁ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਸੁਲਖਣ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਸਿਖ ਸੀ ਅਤੇ
 ਪਦ ਬਖਵਾ ਲਾਸੀ ਉਸ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਲਾਹੌਰ ਤੇ ਸਭੁ ਵਸਤੁ ਲੈ ਆਈ ਆ
 ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇ ਆ ਜੀ ਅਮੇਂ ਕਹੈ ਧੀਨ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਹੈ ਨ ਜੁਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਏ
 ਹੁਣ ਹਿਲ ਮੇਨ ਬਖਸੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਘਟ ਘਟ ਜੀ ਆ ਕੇ ਜਾਨਨੇ
 ਹਾਰੇ ਹੋ ਉਸਨੂੰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਖੜੀ ਨੂੰ ਸਭੁ ਸਾਮਿਗਰੀ
 ਦਿਤੀ ਉਸ ਨੇ ਬੇਟੀ ਵਿਵਾਹੁ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਲਗਾਜ ਸਕਰਨ ਅਤੇ ਸੁਲ
 ਖਨਾ ਸਿਖਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਕਹਿਆ ਸਿਖਾਏਹੁ ਜ
 ਪਜੇ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਕਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਤਿਸ ਕਉ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ
 ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਬਰੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਬਠਾਈਐਗਾ ਅਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਐ
 ਈਐਗਾ ਸੋ ਭਾਈ ਸੁਲਖਨ ਸਿਖ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮਾ ਸਿਮਰਨ
 ਕਰਿਆ ਕਰਤੇ ਰਾਉ ਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਸਿਖੀ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ ਤੂੰ ਤੇ ਬਾਬੇ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਓਹੁ ਜੋ ਬਣੀਯਤੇ ਗੀ ਬੇਟੀ ਦੇ ਵਿਆਹੁ ਵਾਸਤੇ ਪ
 ਦਾਰ ਬਾਲਿਆ ਜਾਸੀ ਓਹ ਸਿੰਗ ਬਾਈ ਪਮੇ ਸਿਵਨ ਭੁ ਰਾਜ ਕੀ ਨਗਰੀ ਮੇ
 ਸਦਾ ਗਰੀ ਵਾਸਤੇ ਗਇਆ ਸੀ ਓਥੇ ਸਭੁ ਭੋਕੁ ਇਕਾਦਸੀ ਬਰਤ ਰਖਦੇ
 ਸੋ ਓਨ ਦੇ ਦੇਸ ਮੇ ਏਹੀ ਨੇਮ ਸੀ ਜੋ ਇਕਾਦਸੀ ਬਰਤ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਉਸ ਕੋ
 ਦੰਡ ਦੇਵੇ ਹੋਨ ਅਸਾ ਓਥੇ ਜਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਤੇ ਬਾਢੇ ਕਹਿਆ

ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਹਾ ਆਪਕ ਮਨ ਅਵੈ ਤਹ ਚਲੀਏ ਤਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪਸਨ ਕੀਤ ਹੇ ਮਹਾ
 ਰਾਜ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਭਾਗੀਰਥ ਕੀ ਵਰਤਾ ਸੁਣਾਵੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਬ ਭਾਗੀਰਥ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੇ ਲਹੌਰ ਨੂੰ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਆਪਨਾ ਮਾਲ
 ਲੈ ਕਰ ਜਹਾ ਜੋ ਮੇ ਪਾਇਕੇ ਰਾਜੇ ਸਿਵਨਭੁਕੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਉਤਰਿਆ ਆਪ
 ਨਾਮਾਲ ਬੇਰਿਆ ਕਰੇ ਓਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਨਾਇਕਰ ਠਕੁਰ ਪੁਜਾ ਕਰੈ ਬਾਰਾਟਿਕੇ
 ਲਗਵੈ ਆਇਤਵਾਰ ਇਕਾਦਸੀ ਅਮਾਵਸ ਬਰਤ ਕਰੈ ਠਕੁਰ ਦੁਆਰੇ ਜਵੇ ਅਤੇ
 ਹੁਬਾਣੀ ਆਨ ਵਰਤ ਕਰੈ ਨਾ ਅਮਾਵਸ ਕਰੈ ਨ ਠਕੁਰ ਦੁਆਰੇ ਜਵੇ ਨਾਇਕਾਦ
 ਸੀ ਕਰੈ ਓਨ ਲੋਕ ਨੇ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਬਾਣੀਏ ਦੀ ਨਿਦ ਕੀਤੀ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਇਕ ਬਾਣੀ ਅ
 ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਹੈ ਵਰਤ ਨੇ ਮਪੁਜਾ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਉਸ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਬ
 ਣੀ ਆਰਾਜੇ ਪਾਸ ਗਿਆ ਇਕ ਨਿਰਏਲ ਅਰੁਪ ਈਸਾ ਲੋਕਰ ਮਿਲਿਆ ਰਾਜੇ ਕ
 ਹ ਰੇ ਬਾਣੀਏ ਤੂੰ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਹੋਇਕਰ ਕਰ ਭ੍ਰਿਸਟ ਕਿਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨ ਉਤਾਨਹੀ
 ਪੁਜਾਨਹੀ ਕਰਤਾ ਤਾ ਬਾਣੀਏ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਜਿਸ ਕਾਰਣ ਤੁਮ ਸੇਵਾ ਪੁਜਾ ਕਰ
 ਦੇ ਹੋ ਸੇਵਾ ਸੁਤਹ ਮਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਵਰਤ ਨੇ ਮੇਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕਰਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹੇ
 ਬਾਣੀਏ ਓਹੁ ਕੋ ਨਵ ਸਤ ਹੋ ਜਿਸ ਤੇ ਤੇਰੀ ਨਿਸਾ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਣੀਏ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਰ
 ਜਾ ਜੀ ਮੇਂ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਵਰਸਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਉਸ ਕੇ ਵਰਸਨ ਲਗਿਆ ਹੈ
 ਮੇਂ ਮੁਕਤ ਪਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਬਾਣੀਏ ਉਸ ਕੇ ਵਰਸਨ ਕਰੇ ਤੇ ਤੇਰੀ ਨਿ
 ਸਾ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਣੀਏ ਕਹਿਆ ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਨਿਸਾ ਦੀ ਕਿਅ
 ਵਲੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਬਾਣੀਏ ਐਸਾ ਸਾਧਕ ਲਜੁਗ ਮੇਂ ਕੋਨ ਮਹਾ ਪੁਰਖ
 ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਤੇਰੀ ਮੁਕਤ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਣੀਏ ਕਹਾ ਪਤਖ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੀ ਮੂ
 ਰਤਿ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਲੀਏ ਮੁਕਤ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਸਿਵਨਭੁ ਬਾਣੀਏ ਨੂੰ ਗੁਸੇ ਹੋ
 ਇਕਰ ਬੀਰੀ ਖਾਨੇ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੀ ਗਊ ਚਿਕਨ ਖੁਬ
 ਣਾਵਿਚ ਖੁਭੁਗਈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਹੁਤੇਰੇ ਜੋਰ ਕਰ ਗਿਆ ਗਊ ਨਿਕਲੇ ਨਹੀ ਰਾਜੇ ਨੂੰ
 ਆਇਕਰ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਮੇਰੀ ਗਊ ਖੁਬਣ ਮੇਂ ਖੁਭੁਗਈ ਹੈ ਨਿਕਲ ਦੀ ਨਹੀ ਤਾਂ ਰਾ
 ਜੇ ਨੇ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਨ ਕਰ ਕਹਾ ਮੇਂ ਅਨਜਤ ਬਹੀ ਖਾਊਗਾ ਜਬ ਗਊ ਨਿਕਲੇਗੀ ਪੰਜ
 ਦਿਨ ਗੁਜਰ ਗਏ ਗਊ ਨਿਕਲੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਜੋਤ ਕੀ ਆਪਾ ਸੋ ਪੁਛਿਆ ਤਾਂ ਪੀਠਿ ਤਾਨੇ
 ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਗਊ ਏਹੁ ਤਬ ਨਿਕਲੇਗੀ ਜਾਂ ਅਸਮੇਧ ਜਗ ਕਰੇ ਉਸ ਕਾਫ
 ਲ ਗਊ ਕੋ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਅਸਮੇਧ ਜਗਤਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਅਰ ਦੁਆ

੩੪੪

ਪੁਰਜਗਦਿਚ ਪਾਂਡਵਾਨੇਕੀਤਾਸੀ ਅਰਪਾਂਡਵਾਕੇਕਹੇਰਜਾਇੰਦ੍ਰਨੇਕਾਮਧੇਨਗਉ
 ਭੇਜੀਸੀਤਾਂ ਅਸਮੇਧਜਗਹੋਇਆਸੀ ਮੇਰੇਕਹੇਕਾਮਧੇਨਗਉਕਦਆਈਤਾਂਰਾ
 ਜੇਨੇਗਉਕੇਵਾਸਤੇਆਪਨੇਪਣਤਿਆਗਨੇਲਗਾਤਾਂਉਸਬਾਣੀਏਨੂੰਖਬਰਹੋਇ
 ਰਜੇਨੂੰਕਹਿਭੇਜਿਆਹੋਰਜਾਅਸਮੇਧਜਗਕਾਫਲਮੇਵੇਦਾਹਾਂਏਹੁਬਾਤਸੁਨਕ
 ਰਜਾਬਹੁਤਪਸੰਨਹੋਇਆਬਾਣੀਏਕੋਬੁਲਾਇਆਤਾਂਰਾਜੇਨੇਕਹਾਅਰੇਬਾਣੀ
 ਏਅਸਮੇਧਜਗਤੈਨੇਕਬਕੀਤਾਹੈਸੀਤਾਂਬਾਣੀਏਨੇਕਹਿਆਹੋਰਜਾਅਸਮੇ
 ਧਜਗਮੈਨਿਤਕਰਦਾਹਾਂਤਾਂਰਾਜੇਕਹਿਆਕਿਸਤਰਾਨਿਤਕਰਦਾਹੈਬਾਣੀਏ
 ਕਹਾਡੇਫਪਹਿਰਰਾਤਗਹਿੰਦੀਉਠਕਗਇਸਨਾਨਕਰਕੇਬਾਣੀਗੁਰਜੀਕੀਪੜ੍ਹ
 ਤਾਹਾਂਅਗਨਿਤਕੜ੍ਹਪੁਸਾਦਿਕਰਕੇਗੁਰੂਜੀਕੋਭੋਗਲਗਾਵਨਾਦਿਨੇਧਰਮ
 ਦੀਕਿਰਤਕਰਨੀਦਸਵਾਹਿਸਗੁਰੂਕੇਨਾਮਪਰਵੇਤਾਹੈਸੀਧਿਆਕੋਸਬਦਕੀ
 ਰਤਨਕਰਤਾਹੈਰਾਤਕੋਸੋਹਿਲਾਪੜ੍ਹਕਰਸੋਗਹਿਤਾਹੈਤਾਂਰਾਜੇਕਹਿਆਇਕਅ
 ਸਮੇਧਜਗਕਾਫਲਤੂੰਮੇਰੇਕੋਦੇਹੁਤਾਂਬਾਣੀਏਕਹਿਆਭੁਲਾਰਜਾਜੀਬਾਣੀ
 ਏਅਰਤੀਸੋਹਿਲਾਪੜ੍ਹਕਰਉਸਕਾਫਲਵਾਹਗੁਰੂਆਖਕੇਰਾਜੇਕੇਹਬਪਰ
 ਦਿਤਾਤਾਂਬਾਣੀਏਕਹਿਆਰਾਜਾਤੂੰਵਾਹਿਗੁਰੂਆਖਕੇਕਹੁਹੋਗਉਇਕਅਸਮੇ
 ਧਜਗਕਾਫਲਮੈਂਤੋਰੇਨਮਿਤਦੀਆਤਾਂਰਾਜੇਨੇਵਾਹਿਗੁਰੂਆਖਕੇਉਸੀਤਰਾਕੀ
 ਤਾਂਰਾਜੇਦੇਆਖਨੇਨਾਲਤੁਰਤਗਉਚਿਕੜਵਿਚੋਨਿਕਲੀਰਾਜੇਨੇਨਿਮਸਕਾਰਬਾ
 ਣੀਏਨੂੰਕੀਤੀਅਤੇਕਹਿਆਮੈਨੂੰਆਪਨੇਗੁਰੂਕਾਦਰਸਨਕਰਾਉਤਾਂਬਾਣੀਆ
 ਨਿਤਗੁਰੂਜੀਕੀਬਾਣੀਸੁਣਵੇਗਜਾਸੁਣਕੇਬਹੁਤਤ੍ਰਿਪਤਹੋਇਆਰੋਮਰੋਮ
 ਵਿਚਮਗਨਹੋਇਆਰਾਜੇਕਹਿਆਜਿਸਗੁਰੂਕੇਏਹੁਵਾਕਹੈਨਹੇਭਗੀਰਥਓਹੁ
 ਮੇਰਾਭੀਗੁਰੂਹੋਇਆਰਾਜਾਸਿਵਨਾਉਮਨਸਾਕਰਕੇਗੁਰੂਜੀਕਾਸਿਖਹੋਇਆ
 ਭਗੀਰਥਕਉਰਾਜਾਨੇਕਹਿਆਹੋਬਾਣੀਏਜਹਾਂਤੇਰਾਗੁਰੂਹੈਤਹਾਂਤੂੰਮੈਨੂੰਭੀਲੇਰ
 ਲਤੇਰੇਪਿਛੇਮੈਗੁਰੂਕਾਦਰਸਨਕਰਾਗਾਤਾਬਾਣੀਏਕਹਾਰਾਜਾਜੀਇਉਕਰਤੈਨ
 ਹੀਪਹੁੰਚਸਕਦਾਪਰੰਤੂਆਪਨੇਜੀਅਵਿਚਏਬੇਹੀਆਰਾਧਗੁਰੂਬਾਬਾਜੀਤੈਨੂੰ
 ਏਬੇਹੀਦਰਸਨਦੇਨਗੇਓਹਅੰਤਰਜਾਮੀਹੈਘਟਘਟਜੀਆਕੇਜਾਨਨਹਾਰਾਹੈ
 ਤਾਂਰਾਜੇਕਹਿਆਜਿਸਧਰਤੀਗੁਰੂਬਾਬਾਜੀਗਹਿੰਦਾਹੈਓਹਧਰਤੀਮੈਨੂੰਦਸਜੀ
 ਤਾਬਾਣੀਏਕਹਿਆਹੋਰਾਜਾਜੀਪੰਜਾਬਧਰਤੀਮੈਰਾਮਚੰਦਜੀਕੋਬੇਟੇਲਉਕਾ
 ਲਾਹੋਰਸਹਿਰਾਵੀਨਦੀਕੋਕਿਨਾਰੇਪਰਤਿਸਦੇਖਾਸਪੜੀਕੋਸਪਰਤਿਸਦੇਪ

ਸਪੀਤੀਕੇਸ ਪਰਗਵੀਨਦੀਕੇਕੀਏ ਨਗਕਰਤਾਰਪੁਰਬੱਧੈ ਓਥੇ ਰਹਿੰਦਾਹੈ ਤੰ
 ਰਜੇਸਿਵਨਾਭੁਤਿਆਰੀਕੀਤੀ ਤਾਂ ਬਾਣੀਏਕਹਿਆ ਰਾਜਾਜੀ ਮਹਾਪੁਰਖਾਕ
 ਸੁਭਾਵੈਜੇਓਨਾਪਾਸਚਲਕਰਕੋਈ ਨਹੀ ਪਹੁੰਚਿਆ ਪਰੰਤੂ ਆਪਨੇਜੀਆਵਿ
 ਚ ਗੁਰੂਜੀ ਨੂੰਏਥੇਹੀ ਆਰਾਧ ਗੁਰੂਬਾਬਾਅਤਿਰਜਾਮੀਹੈ ਦਰਸਨ ਤੈਨੂੰਏਥੇਹੀ
 ਦੇਵੇਗਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇਏਹੁ ਬਾਤ ਮਨਿਲਈ ਬਾਣੀਏਕਹਿਆ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਤੇਹੀ ਭਾਵਨੀ
 ਦਾਸਦਕ ਗੁਰੂਜੀ ਤੈਨੂੰਏਥੇਹੀ ਦਰਸਨ ਦੇਵੇਗਾ ਪਰੰਤੂ ਲਖ ਸਕੇਗਾ ਨਹੀ ਕਿ
 ਆਜਾਪੈ ਕਿਤਰੂਪ ਤੈਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦੇਵੇਗਾ ਜੇਗੀਕੇ ਰੂਪ ਯਾਤਰੁ ਧਾਰੀ ਓਹੁ ਬੁਝ
 ਆਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹਸੀ ਆਰਹੀ ਓ ਓਹੁ ਬਾਣੀ ਆ ਰਾਜੇਕੋਲੋਂ ਵਿ-
 ਦਿਆ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਓਹੁ ਬਾਣੀ ਆ ਓਥੇ ਪਿਛਾਹ ਨੂੰ ਮੁੜਿਆ ਤੇ ਰਜੇਸਿਵਨਾ
 ਭਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਚਾਹ ਲਗ ਰਹੀ ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਉਠਾਇਆ ਬੈ
 ਠਾਇਆ ਸੁਤਿਆ ਜਾਗਾਇਆ ਗੁਰੂਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਚਾਹਦਿਚਹੀ ਰਹੈ ਨਿਤਾਪੁ
 ਤ ਫੇਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਉਪਾਉ ਭੀ ਕੀਤਾ ਇਕ ਨਉ
 ਲਖਾ ਬਾਗ ਰਾਜੇ ਦਾ ਸੁਕਾਹੋਇਆ ਸੀ ਤਿਸ ਦੇ ਵਿਚ ਇਕ ਧਰਮ ਸਾਲ ਬਨਾਇ
 ਅਰ ਓਥੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰ ਭੂਖਣ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸੁਗੰਧ ਤਾਵਾ
 ਲੇ ਪਦਾਰਥ ਅਰ ਭੋਜਨ ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਮੌਜੂਦਹੈਂ ਅਰ ਸੁੰਦਰ ਚੇਰੀਆ ਬ
 ਡੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲੀਆ ਸੋਲਾ ਬਰਸ ਕੀ ਬਾਰ ਬਰਸ ਕੀ ਉਮ੍ਹ ਵਾਲੀਆ ਤਹਾ
 ਖੀਆਂ ਅਰ ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਤਿਨ ਨੂੰ ਜੋਕੋਈ ਸਾਧ ਸੰਤ ਏਥੇ ਆਵੇ ਤਿਸ ਕੀਤ
 ਸਾਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਪਰ ਐਸੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਓਨਾ ਕਾਧਰਮ ਛੁਟ ਜਾਵੇ
 ਭਾਵੇ ਸਨਿਆਸੀ ਹਵੇ ਦਿਗੰਬਰ ਹਵੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਹਵੇ ਜੋਗੀ ਹਵੇ ਬੈਸੰਨ ਹਵੇ
 ਹਿੰਦੂ ਹਵੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਇ ਅਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਏਹੁ ਮਨ ਵਿਚ ਨਾਨਕਖੀ ਜੋਕੋਈ ਇ
 ਸਕਾਤੀ ਰਾਲਮੇ ਹੋਵੇ ਸਿਤ ਸੋ ਉਸ ਕੀ ਭੀ ਪਰੀਖਿਆ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇ ਐਸੇ ਵੈ ਸੋ
 ਨੇਗੇ ਤਿਨ ਕਾਧਮ ਛੁਟ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਇਸ ਕ ਲੁਕਾ ਲੁਕੇ ਪਹਿਰੇ ਵਿਚ ਧੁਰ
 ਨ ਪੁਰਖ ਮਹਾਪੁਰਖ ਇਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਏਹੁ ਪ
 ਰਕਾਰ ਰਾਜੇਸਿਵਨਾਭੁ ਨੇ ਬੁਨਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਹੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਈ ਸਾਧਾ
 ਪਰੀਖਿਆ ਹਿੰਦੂ ਹੈ ਅਰ ਓਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਿਤਾ ਦ ਭੇਖ ਸਦਾ ਸਲਾਹਣੇ
 ਜੇਗੈ ਅਰ ਦੂਸਰੇ ਭਗੀਰਥ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਰਾਜੇ ਨੇ ਜੇ ਰੇ ਰਾਜਾ ਤੇ ਹੋਤਾਈ ਦਰਸਨ
 ਹੋਇਗਾ ਉਸ ਕਾ ਬਚਨ ਸਤ ਕਰਨ ਹੈ ਤੀ ਸੁਰਾਰਾ ਜੇਨੂੰ ਬਠੀ ਉਤੀ ਕ ਲਗ ਰਹੀ

੩੪੬

ਸੋਚਲੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾਮਰਦਾਨ ਰਾਜੇ ਸਿਵ ਨਾਭਕੀ ਇਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ
ਉਸਨੇ ਵਡੀ ਘਾਲਕੀ ਤੀਹੈ ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾਜੀ ਨੇ ਸਿੰਗਲਾ ਦੀ ਪ
ਕੇ ਰਾਹਕੀ ਹਕੀ ਕਤ ਪੁਛੀ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਜਾਣੀ ਜਾਣਹੋ
ਆਪਨੇ ਕੋਨਰ ਸਤੇ ਜਾਣਹੋ ਵੇਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਪਹਿਲ
ਬਰਹਮਪੁਰ ਤਿਸਤੇ ਪਰੇ ਅਸੀ ਕੋਹ ਭਾਟ ਨ੍ਰਿਅ ਕੇ ਘਰ ਹੈਨ ਉਸਤੇ ਪਰੇ
ਬੰਕਾ ਪੁਰ ਪਟਣੁ ਅਉਦਾਹੈ ਇਕਾਗੀ ਸਹਿਰ ਤਿਸਕਾ ਰਾਜਾ ਅਕੁਟ ਦਾਰੀ
ਹੈ ਤਿਥੇ ਮੇਲੀ ਗੀ ਗਿਰਾਉ ਅਉਦਾਹੈ ਓਥੇ ਛਾਂਗੇ ਭਾਟ ਨ੍ਰੇ ਦੇ ਘਰ ਸੀਗਤ ਬਹੁ
ਤਹੈ ਆਸ ਪਾਸ ਗਿਰਾਇ ਵਿਚ ਸੀਗਤ ਗਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਪਰੇ ਬੀਜਾ ਪੁਰ
ਪਟਣੁ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਪਰੇ ਅਸੀ ਕੋਹ ਨਗਾ ਬੰਦਰ ਪਟਣੁ ਹੈ ਓਹ ਬੰਦਰ ਤਿਜਾ
ਵਰ ਸਾਹੁ ਕਾਹੈ ਓਥੇ ਰਾਜਾ ਅਸਰ ਪਨਾਇ ਕਹੈ ਓਹ ਵਲਾਇਤ ਰਾਜੇ ਰਾਮ
ਚੰਦ ਕੀ ਹੈ ਓਥੇ ਜਹਾਜ਼ ਚੜ੍ਹਕਰ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਦਾ ਰਾਹ ਹੈ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਅਤੇ
ਤਿੰਨ ਰਾਤਾਂ ਵਿਚ ਪਾਰ ਉਤਰੀ ਦਾ ਹੈ ਅਰਜਾ ਪਾਪਟਣੁ ਬੰਦਰ ਪਾਰਕਾਹੈ ਸੋ
ਦੇਸ ਸਿੰਗਲਾ ਦੀ ਪਕਾਹੈ ਅਰਥੇ ਦਾਸੈ ਗਿਰਾਉ ਉਸਦੇ ਸਾਵਿਚ ਵਸਦਾ ਹੈ
ਅਰਥੇ ਓਥੇ ਸਭਾ ਰਾਜੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਸਿੰਘਲਾ ਦੀ ਪ ਦੀ ਸੁਰਤ ਕਰਕੇ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੇ ਅਸਗਾਹੁ ਸਮੁੰਦਰ ਕੋ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਏਹੁ ਅਸਗਾਹੁ ਸਮੁੰਦਰ
ਕਿ ਉਕਰ ਲੰਘੀਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਾਹਿ ਆ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜੀ ਤੋਰੇ ਬ
ਚਨਕਾ ਸਦਕਾ ਪਹਾੜੁ ਭੀ ਤਰਨਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਤੁਸੀ ਏਹੁ ਸਲੋਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਵੇ ਮੇਰੇ ਪੀਛੇ ਸਭੋਕ ਸਤਿ
ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥੧॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਬਚਨ ਕੀ ਤਾਜੇ ਹੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਿਸਾ ਸਿਖ
ਦੇ ਮੁਹਿ ਵਿਚ ਏਹੁ ਸਲੋਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਰ ਉਸਦੇ ਪਿਛੇ ਜਿਤ ਨੀ ਸੁਣੈ ਗੀ ਤਿ
ਤਨੀ ਭਉ ਜਲਤੇ ਪਾਰ ਲੰਘੇਗੀ ਤਾਂ ਸਿਖਾਨੇ ਹਬ ਜੋੜਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
ਤੀ ਜੀਗੀ ਬਨਿਵਾਜ ਜਿਸਨੂੰ ਤੈਭਾਵੈਗਾ ਤਿਸਨੂੰ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵੈਗਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿੰਗਲਾ ਦੀ ਪਮੇਂ ਗਏ ਰਾਜਾ ਕੇ ਆਗਾਧਨੇ ਕਰਕੇ ਓਥੇ ਜਾਇ ਪੁਰ
ਟੇ ਤਾਂ ਇਕ ਬਾਗ ਨਉਲਖਾ ਰਾਜੇ ਸਿਵ ਨਾਭ ਕਾਹੈ ਸੀ ਅਰਬਾਰ ਬਰਸਉ
ਸਕੋਹੋ ਏਸਨ ਸੁਕੇਨੂੰ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਬੂਹੇ ਉਸਕੋ ਚਿਨਾਇ ਛਡੇ ਸੀ ਉਸ ਬਾਗ

ਵਿਰਸੀਗੁਰੂਜੀਜਾਇਬੈਠੇਤਾਂਓਬਗਸੁਕੇਤੇਹਰਿਆਹੋਇਆਗੁਰੂਜੀਕੇਚਰਨਪ
 ਨਨਾਲਪਤਰਾਵਲੇਬੁਟੇਕੇਪੜ੍ਹਹੋਇਆਏਫੁਲਾਂਵਲੇਫੁਲਲਿਆਏਫੁਲਾਂਵਾ
 ਲੇਕੇਫੁਲਹੋਇਗਏਲੰਕਾਨੇਬਾਗਕੋਹਰਿਆਂਦੇਖਕਰਬਡੇਹੈਰਨਹੋਇਗਏ੧੨
 ਵਰੇਦਾਸੁਕਹੋਇਆਬਾਗਇਕਬਾਰਗੀਹੀਹਰਿਆਹੋਇਆਹੈਬਾਗਵਾਨਨੂੰ
 ਲੋਕਾਖਬਰਦਿਤੀਅਤੇਕਹਿਣਲਗੇਹੁਣਕਿਉਬੈਠਹੈਤੇਰੇਬਾਗਵਿਚਇਕ
 ਫਕੀਰਦਾਚਰਨਪਾਇਆਹੈਬਾਗਹਰਿਆਹੋਇਆਹੈਉਸਨੇਬਾਗਜਾਇਕਰ
 ਦੇਖਿਆਅਰਾਜੇਨੂੰਖਬਰਦਿਤੀਹੋਰਾਜਾਜੀਆਪਦੇਬਾਗਵਿਚਇਕਸਾਈਲੋ
 ਕਾਏਹੈਨਓਨਾਦੇਚਰਨਦਾਸਦਕਾਨਉਲਖਾਬਾਗਸੁਕੇਤੇਹਰਿਆਹੋਇਆਹੈ
 ਏਹੁਬਾਤਸੁਣਕਰਰਾਜੇਨੇਮਨਵਿਚਵਿਚਰਕੀਤੀਕਿਆਜਾਪੇਏਹੁਬਾਤਸਰਹੋਵੈ
 ਆਪਨੇਵਜੀਰਕੀਤਫਦਾਖੇਆਵਜੀਰਨੇਚੇਰੀਆਕੋਬੁਲਾਇਕਰਕਹਿਆਤੁ
 ਮਜਾਇਕਰਸਾਧੁਕੇਦੇਖੋਕੈਸਾਹਿਕਸਾਧਹੈਓਚੇਰੀਆਬਾਗਵਿਚਆਈਅ
 ਆਨਸੀਗੁਰੂਜੀਪਾਸਬੈਠੀਅਲਗੀਆਂਇਸਤੀਆਵਾਲੇਸੁਭਾਵਕਰਨਚੀ
 ਚਲਤਾਵੇਖਾਵਨਕੋਈਪਵਾਬਰਸਕੀਕੋਈਅਠਾਬਰਸਕੀਕੋਈਬੀਸ
 ਬਰਸਕੀਬਡੀਆਸੁੰਦਕਾਮਕੰਦਲਾਜੈਸੀਆਜਿਨਕੋਦੇਖਕਰਬਡੇ੨ਰਿਖ
 ਮੁਨੀਮੋਹਤਹੋਜਾਵਨਮਾਨੋਇੰਦਕੀਆਅਪਛਰਾਮਹਾਰਾਤੁਰਨਾਇਕਾਜਿਨ
 ਕੋਦੇਖਕਰਸਿੰਝੀਰਿਖਮੋਹਤਹੋਇਗਏਔਰਮਾਨੁਖੇਕੀਕਿਆਚਲਤੀਹੈਓ
 ਚੇਰੀਆਗੁਰੂਜੀਕੋਕਹਿਣਲਗੀਆਸਾਧਜੀਤੁਮਕਿਛਖਵੇਪੀਵੇਜੀ-
 ਕਿਛਹਮਸੋਰਸਰੰਗਕੇਲਕੋਰੇਜੀਖੁਸੀਆਮਾਨੋਜੀਮਨਕਾਬਿਲਾਸਕਰੇ
 ਜੀਹਮਾਰੀਸਰਧਾਪੂਰਨਹੋਵੇਜੀਹਮਆਪਕੇਪਾਸਆਈਹੈਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀ
 ਨੈਰਾਗਬਸੰਤਮੇਂਇਕਸਬਦਕਹਿਆ॥ ਬਸੰਤਮਹਲਾ੧ ਜਗਕਉਆਨ
 ਮਨਹੀਚੀਤਾਨਾਮਾਬਿਸਾਗਰਿਹੈਦੇਖਭੀਤਾਮਨਅਡੁਲੈਚੀਤਅਨੀਤਾਜਗਸਿ
 ਉਤੂਟੀਝੂਠਪੀਤਾ॥੧॥ਕਾਮਕੋਧਾਬਿਖਾ॥ਬਜਰਭਾਰਾਨਾਮਾਬਿਨਕੈਸੇਗੁ
 ਨਚਰਾ॥੧॥ਰਹਾਓ॥ਘਰਬਾਲੂਕਾਘੁਮਨਘੇਰਾਬਰਖਸਬਾਣੀਬੁਦਬੁਦ
 ਹੋਰਾਅਤ੍ਰਬੁੰਦਤੇਧਰਚਕਫੇਰਾਸਰਬਜੋਤਨਾਮੇਕੀਚੇਰਾ॥੨॥ਸਬਉਪਾਇਗੁ
 ਰੂਸਿਰਮੋਰਾਭਗਤਕਰਉਪਗਲਾਗਉਤੋਰਾਨਾਮਰਤੇਰਾਹਉਤ੍ਰਝਰਾਨਾ
 ਮਚੁਗਾਇਚਲੇਸੇਚੋਰਾ॥੨॥ਪਤਿਖੋਈਬਿਖਅਚਿਲਪਾਇਸਾਰਨਾਮਰਤੇਪ
 ਤਿਸਿਉਘਰਜਾਇਜੋਕਿਛਕੀਨਾਸਿਪ੍ਰਭੁਰਜਾਇਭੈਮਾਨੈਨਿਹਭਉਮੇਰੀ

੩੪੮

ਮਾਇ॥ ੪॥ ਕਾਮਨਰਾਹੈਸੁਵਿਭੋਗਾਪਾਨਫੂਲਮੀਠੇਰਸਭੋਗਾਬੋਲੋਬਿਗਸੈਤੋ
ਤੋਸੋਗਾਪ੍ਰਭਸਰਣਾਗਤੀਕੀਨਸੋਹੋਗਾ॥ ੫॥ ਕਾਪੜਪਹਿਰਸਾਧਿਕਸੀ
ਗਾਰਾਮਾਟੀਫੂਲੀਰੂਪਾਬਿਕਾਰਾਆਸਾਮਨਸਾਬਾਧੋਪਰਬਾਰਾਨਾਮਾਬਿ
ਨਾਸੁਨਾਪਰਬਾਰਾ॥ ੬॥ ਗਾਛਹੁਪੁਤੀਰਾਜਕੁਆਰਾਨਾਮਭੁਣਉਸਚਦਉਤਸ
ਵਾਰਾਪਿਉਸੇਵਉਪ੍ਰਭਪ੍ਰੇਮਅਧਾਰਾਗੁਰਸਬਦੀਬਿਖਾਤਿਆਸਨਿਵਾਰਾ॥ ੭॥
ਮੋਹਨਮੋਹਿਲੀਆਮਨਮੋਹਿਗੁਰਕੈਸਬਦਪਛਾਨੋਹਿਨਾਨਕਠਾਢੇਚਾਹ-
ਹਿਪ੍ਰਭਦੁਆਰਾਤੇਰੇਨਾਮਸਿਤੋਖੇਕਿਰਪਾਧਾਰਾ॥ ੮॥ ੧॥ ਜਬਏਹੁਸਬਦਗੁ
ਰੂਜੀਨੇਉਚਾਰਿਆਚੇਰੀਆਕੇਪ੍ਰਥਾਇਅਤੇਕਹਾਹੇਚੇਰੀਓਸੀਪਰਮੇਸਰਕੇ
ਨਾਮਤੋਬਿਨਾਹੋਰਸਭਾਬਿਖੈਕਿਸੇਕੀਮਨਹੀਤੁਸੀਭੀਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀਕਲ
ਮਜਪਿਆਕਰੇਸੀਵਾਹਿਗੁਰੂਕੇਨਾਮਜਪੇਤੇਤੁਮਾਰਾਭੀਭੁਲਹੋਵੈਗਾਇਤ
ਨਾਸੁਨਕਰਓਹੁਚੇਰੀਆਨੇਆਪਨੇਭੁਸਨਉਤਾਰਦਿਤੇਤੇਕਹਾਹੇਸਿਤਜੀਏਹੁ
ਭੁਖਨਆਪਪਹਿਰੋਚਾਹੇਕਿਸੀਕੋਤੁਮਉਠਾਇਦੇਉਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਇਕਸਬ-
ਦਹੋਰਕਹਿਆਰਾਗਆਸਾਦਿਚਾ॥ ਰਾਗਆਸਾਮਹਲਾ੧ ਮਨਮੋਤੀਜੇ
ਗਹਿਣਹੋਵੈਪਉਣਹੋਵੈਸੁਤਧਾਰੀ॥ ਖਿਮਾਸੀਗਾਰਕਾਮਣਤਨਪਹਿਰੈਰਾ
ਵੈਲਾਲਪਿਆਰੀ॥ ੧॥ ਲਾਲਬਹੁਗੁਣਕਾਮਣਮੋਹੀਤੇਰੇਗੁਣਹੋਹਿਨਅ
ਵਰੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਹਰਿਹਰਿਹਾਰਕੰਠਲੈਪਹਿਰੈਦਾਮੇਦਰਦਿਤਲੇਈ॥ ਕੁਕ
ਕਰਤਕੰਛੁਣਪਹਿਰੈਇਨਬਿਧਚਿਤਧਰੇਈ॥ ੨॥ ਮਧਸੂਦਨਕਰਮੁਦਰੀ
ਪਹਿਰੈਪਰਮੇਸਰਪਟਲੇਈ॥ ਧੀਰਜਧਰੀਬਿਧਵੈਕਾਮਣਸੀਰੰਗਸੁਰਮਾਂ
ਦੇਈ॥ ੩॥ ਮਨਮਦਿਰਜੇਦੀਪਕਜਲੈਕਾਇਆਸੇਜਕਰੇਈ॥ ਗਿਆਨਰਾ
ਇਜਦਸੇਜੈਅਵੈਤਾਂਨਕਭੋਗਕਰੇਈ॥ ੪॥ ੧॥ ਜਾਂਏਹੁਸਬਦਗੁਰੂਜੀ
ਨੇਕਹਿਆਤਾਂਓਹਨਾਚੇਰੀਆਨੂੰਸਿਤੋਖੋਹੋਇਗਾਇਆਅਰਅਤਿਰਕੀਅਗ
ਨਭੀਉਨਕੀਨਿਵਰਤਹੋਇਗਈਗੁਰੂਜੀਕੇਦਰਸਨਕਰਨੇਕਰਕਾਮਅਗ
ਨਭੀਦੂਰਹੋਈਸੀਤਲਹੋਇਗਈਆਅਰਓਨਾਨੁਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨਉਪਜਅ
ਇਆਗੁਰੂਗੁਰੂਭਗੀਆਜਪਣਮਹਾਪੁਰਖਕੋਉਪਦੇਸਕਰਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਵਿਸੁਹੋਇਆਈਭ੍ਰਿਗੀਕੀਟਕੀਨਿਆਈਰੰਗੀਨਹੋਇਗਈਆਜੈਸੇਚ
ਕੋਰਚੰਦਮਾਨਲਉਰਝਰਹਿਦਾਹੈਤੈਸੇਓਹੁਚੇਰੀਆਗੁਰੂਜੀਕੇਦਰਸਨਨਾ
ਲਉਰਝਰਹੀਆਮਸਭਾਦਿਵਾਨੀਆਪਰੇਮਮੈਮਗਨਹੋਇਰਹੀਆਜੈਸੇ

ਜਲਸੇਜਲਮਿਲਕਰ ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਜਾਤ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤ ਸੇ ਲੀਨ ਹੋਇ ਗ-
 ਈਆਂ ਤਾਂ ਓਹ ਚੇਰੀਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਬਿਦਾ ਹੋਇ ਕਰ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਆਈਆ
 ਰਾਜੇ ਉਨ ਚੇਰੀਆ ਕੋ ਆਗੇ ਕੀਤਾ ਬੁਲਾਇਆ ਜਿਉ ਬੁਲਾਵਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਓਨ
 ਚੇਰੀਆ ਨੇ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅਬ ਹਮ ਕੋ ਤੁਮਹਾ ਸੀ ਕੀ ਬਾਤ ਮਤ ਕਰੋ ਅ-
 ਬ ਹਮਾਰਾ ਤੀਪਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਰਾਜਾ ਸੁਣਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਜੀ ਅਮੈਂ ਵਿਚਾਰਿ
 ਆਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਏਹੁ ਹਮ ਕੋ ਇਕ ਘਨੀਮਾ ਤੁਨਹੀ ਛੋਡਦੀਆ ਸਨ ਅਰ
 ਹਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੀਆ ਹੈਨ ਇਨ ਕੋ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਫਲ ਹੋਇ
 ਆਹੈ ਇਨ ਕੋ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਰਾਜੇ ਨੇ ਚੇਰੀਆ ਕੋ ਕਹਾ ਕੋਰੀਆ
 ਬਤੁ ਮਕੋ ਕਿ ਆਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਚੇਰੀਆ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਹਮ ਕੋ ਉਸ ਸ-
 ਧਨੇ ਨਰਕ ਤੇ ਕਢਕਰ ਸੁਰਗ ਮੇਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪ-
 ਏਇਆ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਕੋਈ ਪਿਛਲਾ ਭਾਗ ਹਛਾ ਸੀ ਸੋ ਹਮ ਕੋ ਸਾਧੂ ਕੀ ਭੇਟ ਹੋਈ ਹੈ
 ਤਬ ਰਾਜੇ ਸਿਵ ਨਾਭ ਸਮਾਝਿਆ ਜੇ ਸਹੀ ਓਹੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਆਇਆ ਹੈ ਏਹੁ ਬ-
 ਤਾ ਸੁਣਕੇ ਰਾਜਾ ਸਿਵ ਨਾਭ ਨੀਗੀ ਪੈਰੀ ਉਠ ਦੌੜਿਆ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਸੀਤ
 ਕੀ ਪਿਠ ਹੈ ਅਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਹਬ ਜੇ ਰੁਕਰ ਜਾਇਨ ਮਸਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੋਇ
 ਅਗੁਰੂ ਜੀ ਏਕ ਬੂਟੇ ਦੇ ਹੇਠ ਖੜ੍ਹੇ ਹੈਨ ਰਾਜਾ ਭੀ ਹਬ ਜੇ ਰੁਕਰ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਕਿ
 ਤਨਾਹਿ ਕਹਿ ਰਗੁ ਜਰਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਤਿ ਰਜਾ ਸੀ ਜੀ ਅਕੇ ਜਾਣਨੇ ਹਾਰੇ-
 ਆਪਣੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਫੇਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾ ਸੀ-
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੋ ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਹਛੇ ਹੋ ਭਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਾ ਗੀ ਬਾਨਿ
 ਵਾਜੇ ਜੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਲਗਿਆ ਚੰਗਾ ਭੁਲਾ ਹੋਇਆਂ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ
 ਰਾਜਾ ਕੁਛ ਸਹੀ ਕਰ ਸਕੈ ਨਹੀ ਜੇ ਏਹੁ ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈ ਅਕੇ ਕੋਈ ਹੋ
 ਰਹੈ ਪਰ ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਸ ਬਾਣੀ ਏ ਪਾਸੋਂ ਲਿਖ ਲੀਤਾ ਸੀ ਜੇ ਨਾ ਉਗੁਰੂ ਬਾਬਾ
 ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਅਰ ਜਾਤ ਖੜੀ ਬੇਦੀ ਘਰ ਜੂਮ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਥਾਨ
 ਤਿਲਵੰਡੀ ਗਾਇ ਭੋਇ ਭੁੰਟੀ ਦੀ ਤਿਲਵੰਡੀ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਹੈ ਅਰ ਗਵੀਨ ਦੀ
 ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪੁਰਨਗ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਬ ਧਰੈ ਸ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਦੇ ਜੀ ਮੈਂ ਬਸੀ ਜੇਹੁਣ
 ਮੈਂ ਪੁਛਾ ਰਾਜੇ ਨੇ ਜੀ ਅਮੈਂ ਸੋਚ ਕੇ ਖੁਛਿਆ ਹੋ ਗੁਸਾਈ ਜੀ ਤੁਮਹਾ ਨਾਮ ਕਿ
 ਆਹੈ ਅਰ ਤੁਮ ਜੇ ਗੀ ਹੋ ਤੇਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬ ਦਕਹਿਆ। ਰਾਗ
 ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੇਗੀ ਜੁਗਤ ਨਾਮ ਨਿਰਮਾਇਲ ਤਾ ਕੈ ਮੇਲ ਨਗਾ ਭੀ

ਰਾਜਨੇਧਰਮਸਾਲਬਨਾਈ

੩੫੦

ਪੀਤਮਨਾਬਸਦਾਸਰਸੀਗੋਜਨਮਮਰਣਗਤਿਬੀਤੀ॥੧॥ ਗੁਸਾਈਤੇਰਾਕ
 ਹਾਨਾਮਕੈਸੇਜਾਤੀ॥ ਜਾਤਉਭੀਤਰਮਾਹਿਲਬੁਲਾਵਹਿਪੁਛਉਬਤਨਿਰੀਤੀ
 ॥੧॥ ਰਗਉ॥ ਬ੍ਰਹਮਣਬ੍ਰਹਮਰਿਗਆਨਇਸਨਾਨੀਗਰੰਗੁਣਪੁਜੇਪਾਤੀ
 ਏਕਨਾਮਏਕਨਾਗਾਇਣਤ੍ਰਿਭੁਵਣਏਕਾਜੇਤੀ॥ ੨॥ ਜਿਹਵਾਡੰਡੀਏਹੁਪਾ
 ਟਛਾਬਾਤੇਲਓਨਾਮਅਜਾਚੀ॥ ਏਕੋਹਾਟਸਾਹੁਸਭਨਾਸਿਰਵਣਜਾਰੇਇ
 ਕਭਾਤੀ॥ ੩॥ ਵੇਵੇਸਿਰੇਸਤਿਗੁਰੂਨਿਬੇਨ੍ਹੇਸੋਬੁਝੈਜਿਸਏਕਾਛਿਵਲਾਗੀ
 ॥ ਜੀਅਹੁਰਹੈਨਿਭੁਰਤੀ॥ ਸਬਦਵਜਾਏਭ੍ਰਮਚੁਕਾਏਸਦਾਸੇਵਕਦਿਨਰ
 ਤੀ॥ ੪॥ ਓਪਰਗਗਨਗਗਨਪਰਗੋਰਖਤਾਕਾਅਗਮਗੁਰੂਪੁਨਵਸੀ
 ॥ ਗੁਰਬਚਨੀਬਾਹਰਘਰਏਕੋਨਾਨਕਭਇਆਉਦਾਸੀ॥ ੫॥ ੧ ਏਹੁਸ
 ਬਦਸੁਨਕਾਰਿਰਾਜੇਦੀਨਿਸਹੋਈਰਾਜੇਨੇਏਹੀਪਰਤੀਤਕੀਤੀਜੇਬਾਬਾ
 ਸ਼ੀਨਾਨਕਜੀਹੈਆਪਨੇਮਨਵਿਚਬਰਾਪਸਿਨਹੋਇਆਅਰਆਖਿਓਸਅ
 ਜੇਮੇਰੇਧੰਨਭਾਗਹੋਏਹੈਨੇਜੇਮੈਨੂੰਗੁਰੂਪੁਰਾਮਿਛਿਆਹੈਰਾਜਾਉਠਕਰਸੀ
 ਗੁਰੂਜੀਕੀਆਪਦਖਣਾਕਰਕੇਮਹਾਰਾਜਦੀਰਰਨੀਆਇਪਾਇਆਅ
 ਰਕਹਿਣੇਭਗਾਗੁਰੂਜੀਤੁਸੀਮੇਰੇਜੀਅਕੀਜਾਣਨਹਾਰੋਹੋਜੀਅਰਮੇਰੀ
 ਐਸੀਬੁਧਨਾਹੀਜੀਜੇਆਪਕੋਮੈਂਸਹੀਕਰਸਕਾਜੀਅਰਮੇਰੀਜਿਹਬਾ
 ਬਿਖੇਏਹੁਜੇਤਿਨਾਹੀਜੇਆਪਕੀਉਸਤਤਿਮੈਂਕਰਸਕਾਜੀਮੇਰੇਸਹੀਰ
 ਮੈਂਸਕਤਨਾਹੀਜੇਹੋਰਕਿਸੇਕੀਸੇਵਾਕਰਾਜੀਹੈਮਿਹਰਵਾਨਜੀਦੀਨਦਿ
 ਆਲਜੀਅਨਾਬਕੇਨਾਬਜੀਕ੍ਰਿਪਾਲਹੋਈਐਜੀਆਪਨੇਚੇਰੇਪਰਤਾਂ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹੈਰਾਜਾਤੂੰਜਾਇਕਰਧਰਮਸਾਲਾਬਨਾਉਤਾਂਹ
 ਮਤੁਰੇਘਰਚਲੈਗੇਰਾਜੇਗੁਰੂਜੀਅਗੇਮਬਾਂਟੇਕਿਆਆਗਿਆਪਾਇ
 ਕਰਸਹਿਰਮੈਂਜਾਇਧਰਮਸਾਲਾਕੀਠਉਰਬਨਾਈਬਹੁਤਸੁੰਦਰਅਗ
 ਰੰਦਨਾਲਲੇਪਨਕਰਵਾਇਆਹਛੇਵਿਛਾਵਣੇਵਿਛਾਏਫੇਰਰਾਜਾਗੁਰੂ
 ਜੀਨੂੰਛੋਨਵਾਸਤੇਬਾਗਵਿਚਆਇਆਰਾਜਾਆਇਕਰਦੇਖੇਠਾਂਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਓਬੇਹੈਨਹੀਰਾਜਾਇਉਡਿਗਪਿਆਜਿਉਬਡਾਅਮਲੀਮੁਰਛਾ
 ਖਾਇਕਗਡਿਗਪੈਂਦਾਹੈਗੁਰੂਜੀਰਾਜੇਦਾਪੇਮਦੇਖਨਵਾਸਤੇਨੇਤ੍ਰਾਦੇਅਰੇ
 ਚਹੋਹੋਇਗਏਰਾਜੇਨੂੰਡਿਗਾਵਿਆਦੇਖਕਰਨੋਕਰਚਾਕਰਹੈਰਾਨਹੋਇਗਏ
 ਅਰਕਹਨੇਲਾਗੇਰਾਜੇਨੂੰਕਿਆਹੋਇਗਾਇਆਜੇਅਉਦਾਹੀਰਾਜਾਤਿ-

ਗਪਾਇਆ ਹੈ ਏਕਾਰਜੇ ਨੂੰ ਪਕੜ ਕਰ ਉਠਾਇਆ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਬਿਹਬਲ ਹੁਆ ਨੰਗ
 ਹੀ ਉਦਿਆਨ ਕੇ ਬਿਖੇ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਰਦਾ ਫਿਰੇ ਗੁਰੂਜੀ ਅਤਿ ਰਜਾਮੀ ਘਟ
 ਘਟ ਮੇਂ ਜੀਆ ਕੇ ਜਾਣੇ ਹਰੇ ਹਾਜਰ ਨਜਰ ਹੀ ਬੇਜਿਸਦੇ ਲੇ ਦੇਖੀ ਰਾਜੇਕੀ ਪੀਤ
 ਮੇਸੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਬ ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਬਿਆਕੁਲ ਹੁਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ
 ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦਿਤਾ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਆਈ ਰਾਜਾ ਗੁਰੂਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਾਇਆ
 ਅਰਕਹਾ ਹੋ ਗੀ ਬਨਿਵਜ ਹੋ ਮੇਹਰਵਾਨ ਆਪਦਾਇਆ ਕਰਕੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਵਿਚ
 ਚਲੀਏ ਆਪਨੇ ਚਰਨ ਪਾਵੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਸੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੋ ਰਾਜਾ ਮੈਤਾ ਪੇ
 ਰਪਿਅਦਾਨ ਹੀ ਚਲਦਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂਜੀ ਤੇਰਾ ਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸਭੇ ਕੁਝ ਹਾ
 ਜਰ ਹੈ ਜੋ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਸੋਈ ਅਸਵਾਰੀ ਆਇ ਜਾਵੇ ਸੁਖ ਪਾਲ ਪਾਲ ਕੀ ਹਾਈ ਘੋੜਾ
 ਜੋ ਕੁਝ ਕਹੇ ਸੋ ਲੈ ਆਵਾਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਾ ਹੋ ਰਾਜਾ ਅਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਅਸਵਾਰੀ ਕ
 ਰਵੇ ਤਾਂ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂਜੀ ਤੇਰੇ ਦਿਤੇ ਮਾਨੁਖ ਭੀ ਬਹੁਤ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਾ ਹੋ ਰਾਜਾ ਓਹੁ ਮਾਨੁਖ ਚਾਹੀਏ ਜੋ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਹੋਵੇ ਅਰ ਨਰੀ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੋਵੇ ਤਿ
 ਸਕੀ ਪੀਠ ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਕਰ ਹਮ ਚਲੈਂਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਸਿਵਨ ਭੁਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂਜੀ ਤੇ
 ਰਾਕੀਤ ਹੋਇਆ ਮੈਂ ਜੋ ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਪਿਸਟ ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਚਲੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਰਾਜੇਕੀ
 ਪਿਸਟ ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਕਰ ਚਲੇ ਤਾਂ ਲੋਕਾ ਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਾ ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਰਾਜਾ ਕਮਲਾ
 ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਜੇ ਕੇ ਡੇਰੇ ਆਏ ਤਾਂ ਰਾਣੀ ਚੰਦ ਕਲਾ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਸਿ
 ਵਨ ਭੁਨੇ ਦੇਵੇ ਜਣੇ ਹਬ ਬਾਂਧ ਕਰ ਆਣ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਅਰ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੈ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
 ਤੀ ਜੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿਤਿ ਜਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਅ
 ਸਾਨੂੰ ਬਰਤ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਚੇ ਗੁਰੂਜੀ ਅਨਾਥਾ ਕੇ
 ਨਾਥ ਜੀ ਅਸਾਡਾ ਭੁਲਾ ਕਿਉਂ ਕਰੇ ਹੋਵੇਗਾ ਜੀ ਜਾਂਤੁ ਸੀ ਕੁਛ ਮੁਹਿ ਪਾਉ ਦੇ ਨਾਹੀਤ
 ਸੀ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੇਕਰ ਮਾਨੁਖ ਦਾ ਮਾਸ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀਅ
 ਹਾਰ ਕਰੈਂਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਤੇਰੇ ਦਿਤੇ ਹੋਏ ਮਾਨੁਖ ਭੀ ਬਹੁਤ ਹੈਨ ਜੀ ਤਾਂ
 ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਓਹੁ ਮਾਨੁਖ ਚਾਹੀਏ ਜੋ ਰਾਜੇ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਵੇ ਅਰ ਬਾਂਰਾਂ
 ਬਰਸ ਕਾ ਹੋਵੇ ਉਸਕਾ ਅਹਾਰ ਹਮ ਕਰੈਂਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਰਾਣੀ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾਵਾ
 ਨ ਹੋਏ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਣੀ ਜੇ ਕਿਸੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਘਰ ਟਿਕਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਸਾਡੇ ਕਹੇ ਕਦ
 ਕੋਈ ਦੇਵਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜੁਧ ਕਰ ਕੇ ਜੀਤੈਂਗੇ ਤਾਂ ਹਬ ਆਵੇ ਅਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਲੋੜੀ
 ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਣੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅਸਾਡੇ ਘਰ ਇਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਉਸਕੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਦੇ

੩੫੨

ਖੀਏਤਾਂ ਰਾਜਨੇ ਜਨਮ ਪੜੀ ਦੇਖੀ ਤਾਂ ਉਸਦਿਨ ਉਸ ਲੜਕੇ ਕੋ ਬਾਂਰਾਂ ਬਰਸ ਪੂਰੇ ਹੋਏ
ਸੈ ਤਾਂ ਰਾਜਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਰਾ ਸਰੀਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਰਬ ਲਗਾਵਾ
ਹੈ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਮਰਜੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੇ ਕਰ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਰ
ਬ ਆਵੇ ਤਾਂ ਹੋਗਇ ਸਤੈ ਕਿਆ ਭੁਲਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਭੀ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੋਇਗਾ ਅਰਜਨ ਮਮ
ਰਨ ਕਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਰਾਜਨੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸੋਚਾ ਕਿਆ ਜਾਨਿ ਇਸ ਕੋ ਬਿਆਹਿ ਅਹੋ
ਏਹੈ ਨ ਸੋਇ ਸਕੀ ਇਸ ਤ੍ਰੀ ਕੋ ਭੀ ਪੁਛਿਆ ਚਾਹੀਏ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਤੇਰਾ ਣੀ ਦੇਵੇ ਜਣੇ ਨੂੰ ਹੋ ਕੇ
ਪਾਸ ਹਾਏ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਹੋ ਬੇਟੀ ਤੇਰੇ ਭਰਤ ਕਾ ਸਰੀਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਰਬ ਲਗਾਵਾ ਹੈ
ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਮਨ ਸਹੈ ਤਾਂ ਲੜਕੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਭਰਤ ਕਾ ਸਰੀਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ
ਅਰਬ ਲਗੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਰੰਡੇ ਪਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਰਬ ਪਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕਿਆ ਭੁ
ਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝੀ ਲਾਹ ਬਜੇ ਨੂੰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਹਬ ਜੇ ਨੂੰ ਕੇ ਆਇ ਖੜ੍ਹ ਹੋਇਆ
ਅਤੇ ਕਹਿਣੇ ਲਗੇ ਹੋ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਲੜਕਾ ਹਾਜਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੋ
ਰਾਜਾ ਇਉਂ ਤੋਏ ਹੁਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਕੀ ਮਨ ਹੀ ਮਾਤਾ ਇਸ ਕੀ ਆ ਬਾਹਾਂ ਪਕੜੇ ਇਸ ਤ੍ਰੀ ਇਸ
ਕੋ ਪੈਰ ਪਕੜੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪਨੇ ਹਥ ਮੇਂ ਛੁਰੀ ਲੈ ਕਰ ਇਸਨੂੰ ਜਿਬ ਹਿ ਕਰੇਂ ਅਤੇ ਰਿੰਨ ਕੇ
ਲਿਆਵੇਂ ਤਾਂ ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਨੇ ਲਾਇ ਕਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਗਿਆ ਮਾਨ ਕਰ ਜਿਉ-
ਜਿਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਬਾਤਿ ਦੇਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਰਿੰਨ ਕੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਅਗੇ ਆਣੁ ਰਖਿ
ਆ ਅਤੇ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਜਿਉ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਤਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਮਾਥੇ ਪਰ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤਿਨੇ ਸੀਰ ਅਖੀ ਆਮੀਰ ਕੇ ਅਤੇ ਵਹਿ
ਗੁਰੂ ਆਖ ਕੇ ਪਹਿਲਾ ਤੁਸੀ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਮੁਹਿ ਪਾਵੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਬਚਨ ਮੀਨਿ
ਆ ਤਾਂ ਓਨਾਨੇ ਅਖੀ ਆਮੀਰ ਕਰ ਅਰਵਹਿ ਗੁਰੂ ਆਖ ਕਰ ਮੁਹਿ ਪਾਇਆ ਜਾਏ
ਰ ਅਖੀ ਪੋਲ ਕਰ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਬੇਟੇ ਸਮੇਤ ਚਾਰੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਹਨ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਓ
ਥੇ ਹੈ ਨਹੀ ਅੰਤ੍ਰਿ ਧਿਆਨ ਹੋਇ ਕਰ ਛਪਨ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਏਹੁ ਕੁਦਰਤ ਦੇਖ ਕਰ
ਬਿਸਮ ਦਹੋਇ ਕਰ ਢਹਿ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰਾ ਜਾ ਸਿਰ ਪੈਰ ਬੋਂ ਨੀ ਗਾਹੀ ਪਿਯਾਫਿਰੈ ਅ
ਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰ ਦਾਫਿਰੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਹੀ ਮਹੀ ਨੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਅ
ਇ ਦਰਸਨ ਦਿਤਾ ਰਾਜੇ ਕੋ ਚਰਨੀ ਲਾਇ ਆ ਰਾਜੇ ਸਿਵ ਨਾਭ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਟਿਆ
ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਿਖ ਹੋਇਆ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਸਪਣ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਸੋਘ ਲ
ਦੀ ਪਰ ਜੇ ਸਿਵ ਨਾਭ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਰਾਜਾ ਸਿਵ ਨਾਭ ਪਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋ
ਈ ਅਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਓਥੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਬਾਣੀ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ ਸਾਰਾ ਦੇਸ ਸਿ

ਖੋਹੇਇਆ ਅਰਜਿਤਨੀਧਰਤੀਸਮੁੰਦ੍ਰੇਉਰੇਹੈਤਿਤਨੀਹੀਸਮੁੰਦ੍ਰਦੇਪਰੇਹੈਅਰਸ
 ਤਾਰਾਗਜੇਉਥੇਰਾਜਕਰਦੇਹੈਸਨਪਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੇਬਚਨਕਾਸਦਕਾਇਕਰਾ
 ਜਾਸਿਵਨਾਭੁਹੀਲਗਾਰਾਜਕਰਨਅਤੇਸਾਰਾਸਿੰਘਲਾਦੀਪਰਾਜੇਸਿਵਨਾਭੁਨੂੰਬਖ
 ਸਿਆਉਸਾਰਾਮੁਲਖਲਗਾਗੁਰੂਗੁਰੂਜਪਨਉਸਧਰਤੀਦੀਵਡਿਆਈਰਾਜੇ
 ਸਿਵਨਾਭੁਨੂੰਦਿਤੀਓਥੇਧਰਮਸਾਲਾਬਖੀਅਤੇਸੁਬਤਲੋਕਨੂੰਸਬਦਵਿਨਾਇਅ
 ਅਰ੨੧ਮਨਲੂਣਰਾਜੇਸਿਵਨਾਭੁਕੀਰਸੋਈਮੇਂਪੜਤਾਹੈਅਤੇਗੁਰੂਜੀਪ੍ਰਾਨਸਿ
 ਗਲੀਕੀਪੋਥੀਓਥੇਹੀਬੈਠਕਰਉਚਾਰੀਹੈਸੀਅਤੇਆਵਦੀਵੇਰੀਉਥੇਹੀਛੁਡਾ
 ਏਸੇਅਤੇਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਹੋਰਾਜਾਹਮਾਰੇਦੇਸਭੇਇਕਸਿਖਆਵੇਗਾਤਿਸਨੂੰਏ
 ਹਪੋਥੀਵੇਵਣੀਤਾਂਰਾਜੇਨੇਸੀਗੁਰੂਜੀਵੇਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆਅਤੇਸੁਬਤਸਿਖੋਸੁ
 ਛੇਸਿੰਘਲਾਦੀਪਕੀਰਹਿਰਾਸਜਾਂਗਤਪਵੇਤਾਂਧਰਮਸਾਲਾਵਿਚਸਿਖਾਇਕਠੇ
 ਹੋਇਕੇਬੈਠਣਅਤੇਕੀਰਤਨਕਰਨਜਾਂਕੀਰਤਨਪੜਪਹਿਰਨਤਾਇਕਸਿਖਪ੍ਰ
 ਸਾਦਿਕਹਿਜਦੇਅਰਅਗਲੇਦਿਨਜਬਦਿਨਚੜ੍ਹੇਤੋਸਭੇਹੀਬੈਠਕਰਖਾਵਨਤਾਂ
 ਤਿਤਮਹਲਗੋਰਜਬਾਣੀਪ੍ਰਗਟਹੋਈਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਲਿਖਤਪਾਣਸੰਗਲੀ
 ਸੁਨਮਹਲਕੀਕਬਾਸੀਗੁਰੂਜੀਕਾਗੁਹਜਧਿਆਨਗੁਹਜਹੀਬਾਣੀਗੁਰੂਜੀਕਾਬੈ
 ਲਣਪਿੰਡਮਥੀਤਤੋਗੁਰੂਜੀਪਉਣਅਹਾਰਕਰਤੇਥੇਧਿਆਉਪਹਿਲਾਰਾ
 ਗਆਸਾਮਹਲਾ੧ ਓਨਮਨਸਭੁਕਹੀਅਹਓਨਮਨਹਰਖਸੋਗਨਹਿਰਹੀਐਉਨ
 ਮਨਆਸਾਨਹੀਬਿਆਪਤਉਨਮਨਧਿਆਨਕੀਰਤਨਅਰਬਾਣੀਓਨਮਨਰਹ
 ਤਸੀਨਾਧਿਆਨੀਆਗੇਧਿਆਉਸੀਪੂਰਨਹੈਨਾਪਰਏਬੇਨਾਹੀਲਿਖਿਆਤਿਤਮ
 ਹਲਪਾਣਸੰਗਲੀਹੋਈ॥ ਅਰਦੇਹੀਮਥੀਤਪ੍ਰਲੋਕਿਨੈਨਸਾਕਿਆਉਥੇਹੀਛੁਡ
 ਆਏਸੇਏਹੁਪਾਣਸੰਗਲੀਕੀਪੋਥੀਸੈਦੇਖਿਓਨੈਲਿਖੀਤਿਸਕੋਰਰਨਾਕੀਪਾ
 ਹੁਲਾਵਿਤੀਨਾਮਦਾਉਪਦੇਸਦੇਕਰਸਦਗਤੀਵੇਲਾਇਕਕੀਤਾਗੁਰੂਜੀਨੇਚਰ
 ਨਮਸ਼ੁਰਗੋਰਖਹਟਕੀਦੇਪਾਸਇਕਚੱਕ੍ਰਹੈਉਸਹਟਕੀਤੇਚਾਰਕੋਹੈਤਿਸਾਵਿਚ
 ਆਲੇਪਤਲਗਾਗਹਿਣਅਰਪਰਗਟਕੀਤੀਅਨਾਹਦਬਾਣੀਪਰਅਧਾਵਿਚ
 ਨਾਪਾਈਐਗੀਤਾਂਉਸਸਮੇਂਸੀਗੁਰੂਜੀਬਚਨਕੀਤਾਜੇਇਕਆਦਮੀਜੰਬੂਦੀ
 ਪਸੇਆਵੇਗਾਤਿਸਜੇਗਾਇਹਪੋਥੀਵੇਵਣੀਲਿਖਕੇਅਤੇਸੈਦੇਖਮੇਦੇਪਾਸਏ
 ਹਪੋਥੀਸੀਪੂਰਨਆਹੀਤੋਓਦਾਸੀਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਨਾਲਰਖੇਥੇਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀ
 ਨੇਰਾਜੇਸਿਵਨਾਭੁਨੂੰਮੰਜੀਬਖਸੀਤਾਂਰਾਜਾਸਿਵਨਾਭੁਸਮਾਣਤਾਂਤਿਸਦੇਪਿਛੇ

੩੫੪

ਰਾਜੇਗਾਇਸਿੰਘਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਸਿਵਨਾਭ ਕਾ ਪੋਤਾ ਰਾਜਲਗਾ ਕਰਨ ਤਿਸਕ
ਨਾਮਮਾਇਆਂ ਦੇ ਨੀਬਾ ਅਤੇ ਅਗੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਮਸੰਦ ਭੀ ਓਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਓਸਦੇ
ਧਰਮਸਾਲਾ ਭੀ ਥੀ ਅਰ ਸੰਗਤ ਬਹੁਤ ਜੁੜਵੀ ਸੀ ਨਾਲੇ ਕੀਰਤਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ
ਭੀਗਰ ਭੀ ਚਲਦਾ ਸੀ ਅਰ ਭੁਟਕਿਆ ਕੇ ਘਰ ਤੇ ਪਰੇ ਅਸੀਂ ਕੋਹ ਕਦਲੀ ਬਨਹੈ
ਓਥੇ ਭੀ ਰਾਜਹੈ ਓਥੇ ਭੀ ਸੰਗਤਹੈ ਅਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦੇਹੁ ਰਹੈ ਓਥੇ ਭਾਟ ਨੇ ਮਸੰ
ਦਹੈ ਅਰ ਓਥੇ ਭੀ ਸਿਧਾਨਾਲ ਗੋਸਟ ਹੋਈ ਸੀ ਅਰ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਭੀ ਉਸ
ਦੀ ਪੂਜਾ ਖੋਹਲੀ ਤੀਸੀ ਤਦੋ ਰਾਜਾ ਸਿਵਨਾਭ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਤਾਂ ਸਿਧਾ ਅਪਨ ਜੇ
ਰ ਬਲਲਾਇ ਬਕੇਥੇ ਪਰ ਹੋਵੈ ਕੁਛ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸਭ ਸਿਧਾਨੇ ਜਾਤਾ ਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੂਰਨ
ਪੁਰਖ ਹੋਨ ਅਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਹੋਨ ਤਾਂ ਸਰਬ ਸਿਧ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੈਰੀ ਆਇ
ਪਏ ਤੇ ਕਹਿ ਓਨੇ ਹੋਮ ਹਾਰਾਜ ਜੀ ਅਸਨੂੰ ਬਖਸੀਏ ਆਪਣਾ ਆਪਾ ਸਿਧਾਨੇ ਬ
ਖਸਾਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇ ਕਰਤਿ ਰੀ ਆਰਾਜ ਨੂੰ ਚਲੇ ਅਤੇ ਕਈ ਸਿ
ਖਾ ਕਾਉ ਧਾਰ ਕੀਤਾ॥ ਸਾਖੀ ਸਿ ਪੂਰਨ ਹੋਈ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਤਿ ਆਰਾਜ ਕੀ ਚਲੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਕਾਰੂ ਦੇਸ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ ਇਕ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰਾਢੀ ਭੁੱਖਲ
ਗੀ ਓਥੇ ਇਕ ਦੋਇ ਦਿਨ ਕੁਛ ਨਹੀ ਪਹੁੰਚਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤ
ਪਉਣ ਅਹਾਰੀ ਹੋਇ ਰਹੋਹੋ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਕਰਹੁ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤ ਭੁਖਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਾਡਾ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ ਖਬਰ ਹੈ ਆਤਮੇ ਦੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆ
ਖਿਆ ਭੁੱਖਾ ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਭੁਖ ਖਾਇ ਗਈ ਹੈ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਸ
ਹਿਰ ਹਛਾ ਹੈ ਜੇ ਕੋਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਥੋਂ ਕੁਛ ਖਾਇ ਆਵਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਮਰ
ਦਾਨਿਆ ਏਹੁ ਸਹਿਰ ਵਨ ਦਾਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਥੇ ਵਸਤੀ
ਆਂਦ ਦੀ ਹੈ ਤਿਥੇ ਤਾਂ ਆਖਦੇ ਹੋ ਜੇ ਜਾਹੁ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਉਜਾੜਾ ਵਿਚ ਲੀਤੇ ਫਿਰਦੇ ਹੋ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਦਾਨਿਆ ਤੂੰ ਜਾਣ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਵਸਤੀ ਵਿਚ ਜਾਇ ਵੜਿਆ
ਅਰ ਗਲੀ ਕੂਚੇ ਵਿਚ ਜੇ ਵੜਿਆ ਤਾਂ ਚਾਰ ਔਰਤਾਂ ਆਪਨੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਪਈ ਆਹਸ
ਦੀਆ ਆਹੀਆ ਜਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਝਿੰਠੇ ਨੇ ਤਾਂ ਲਗੀਆ ਆਪਸ ਵਿਚ ਵੰਡੀ ਆਪਾ
ਵਨ ਓਹੁ ਆਖੇ ਮੈਂ ਲੈਨੀ ਹਾਂ ਓਹੁ ਆਖੇ ਮੈਂ ਲੈਨੀ ਹਾਂ ਇਕ ਰੰਨ ਜੇ ਪਈ ਉਸਨੇ ਮਰ
ਦਾਨੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਮਰਦਾਨੇ ਜਾਤਾ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੇਵਨ ਲਗੀ ਹੈ ਮਰਦਾਨਾ ਉਸਦੇ

ਅਦਿਰ ਨੂੰ ਜੋ ਵਸਨ ਲਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲ ਧਾਗਾ ਚਾਇ ਪਾਇਆ ਅਰਮਰਦਾ
 ਨੇ ਨੂੰ ਛੜਾ ਕਰ ਬਧਾਇਆ ਆਪਨੇ ਅੰਦਰ ਬੰਨ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਸਤੇ ਚ
 ਲੀਆ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਅਦਿਰ ਬਧੋ ਹੋਇਆ ਬੈਠਾ ਦਲੀਲਾਂ ਕਰੇ ਕਿ ਮੇਂ ਕਿਥੇ
 ਆਣ ਛਾਬਾਹਾਂ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਇਕ ਪ
 ਹਿਰ ਗੁਜਰ ਗਮਾਏ ਆਇਓ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬਾਲਾ ਸਾਨੂੰ ਮਰਦ
 ਨਾਤਾਰ ਸੁਣਾਵਦਾ ਸੀ ਇਹੁ ਨਗੀ ਬਡੀ ਨਿਗੁਰੀ ਹੈ ਕਿਆ ਜਾਣੀਏ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
 ਕਿਸੇ ਛੜਾ ਬਨਾਇ ਬਧਾਇਆ ਹੋਵੇ ਇਤਨਾ ਆਖ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਠ ਖੜੋ ਹੋਏ ਤੇ
 ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਲੈ ਆਵੀਏ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਕਿਥੇ ਹੋਵੇ ਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਦਾਨੇ ਕਉ ਛੜਾ ਕਰ ਕੇ
 ਬੰਨ ਬਧਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਉਂ ਨਹੋਵੇ ਤੁਸੀਂ ਮਨ ਕਰੋ
 ਅਤੇ ਓਹੁ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਆ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਬਾਲਾ ਭੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਨੂੰ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਚਲੇ ਜਾਂ ਵਸਤੀ ਵਿਚ ਗਏ ਜਾਇਕਰ ਪੁਛਿਆ ਇਕ ਆਦ
 ਮੀ ਅਸਾਡਾ ਇਸ ਵਸਤੀ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈ ਓਹ ਔਰਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਭੀ ਦੇਖ ਕੇ ਚਾ
 ਮਲਾ ਆਈਆਂ ਅਤੇ ਆਖਿਓਨੇ ਏਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇਕ ਰੰ
 ਨ ਬਾਲੇ ਦੇ ਗਲ ਭੀ ਧਾਗਾ ਲਗੀ ਘਤਣ ਤਾਂ ਓਹੁ ਕੁਝੀ ਹੋਇ ਗਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾ
 ਬਾ ਜੀ ਨੇ ਸਲੋਕ ਕਹਿਆ ਕਲਰ ਕੀਆ ਵਣੁ ਜਗੀ ਆਝੁ ਠੇ ਮੁਸਕ ਮੰਗੇ ਨ
 ਆਮਲਾ ਬਾਝੋ ਨਾਨਕਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਕੀਤਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ॥ ੧ ॥ ਇਸ ਬਚਨ ਦੇ ਕਹਿਣ
 ਨਾਲ ਜਿਸਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਛੜਾ ਬਨਾਇਆ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਪਾਣੀ ਦਾ ਘ
 ਨੂ ਜੁੜ ਰਿਖਾ ਅਤੇ ਇਕ ਰੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਗਲ ਧਾਗਾ ਲਗੀ ਘਤਣ
 ਪਿਛੋ ਦੀ ਆਇਕੇ ਓਹੁ ਛੜੀ ਹੋਇ ਗਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਭੁ
 ਈ ਬਾਲਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛ ਤੁਸਾ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਸੇ ਮੇਂ
 ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾਇਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗ
 ਲੇ ਧਾਗਾ ਪੋਲ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨੇ ਬਚਨ ਪਾਇਕਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਂਦਿਆ ਹੀ ਧਾਗਾ
 ਪੋਲਾ ਦਿਤਾ ਛੜੇ ਦੇ ਗਲੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਆਦਮੀ ਬਣ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਕਹੁ ਕੀ ਖਬਰ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਤੁਸੀਂ
 ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਨੂੰ ਭਲੀ ਆ ਬਲਾਈ ਵਿਚ ਲੀਤੀ ਫਿਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਿਆ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਇਓ ਏਥੇ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਮਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੇ ਤੂੰ ਜਾਹੁ

੩੫੬

ਨਹੀ ਇਚਰਾਨੂੰ ਓਨ ਦੇ ਖਸਮ ਘਰੀ ਆਏ ਆਇਕਰ ਦੇ ਖਨ ਤਾਂ ਰੰਨ ਛੜੀ ਆ ਕੁ
 ਤੀ ਆ ਹੋਇ ਬੈਠੀ ਆ ਹੈਨ ਅਤੇ ਇਕ ਰੰਨ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਘੜਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇ
 ਆ ਲਗਾ ਹੋਇ ਆ ਹੈ ਬਹੁਤੇਰਾ ਸਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਉਤਰੇ ਨਹੀ ਪਰ ਬੁਠਾ ਸਦਕਾ ਓ
 ਹ ਘੜਾ ਸਰੇ ਹੀ ਲਈ ਫਿਰੈ ਅਤੇ ਓਥੇ ਦੀ ਸਰਦਾਰ ਨਰਸਾਹਨਾ ਮੇਂ ਔਰਤ ਸੀ ਸਭ
 ਜਾਦੂ ਗਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਜਾਦੂ ਗਰਨੀ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਖੜਕ ਹੋਈ ਜੋ ਇਕ ਤੀ ਮਤ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਸਿ
 ਰ ਪਰ ਘੜਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਲਗਾ ਹੈ ਭਰਿਆ ਹੋਇ ਆ ਉਤਰਦਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਨਰਸਾਹਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਅਰਹੁਕ ਮਕੀਤਾ ਜਹਾਂ ਤਕ ਕੋਈ ਜਾਦੂ ਗਰ ਹੈਨ ਸਭ ਆਪੋ ਆਪਨੀ ਵਿਦਿ
 ਆ ਦੇ ਜੇਰ ਲਗਾਓ ਸਭ ਮੰਤ੍ਰ ਵਾਲੀ ਆ ਆਈ ਆ ਆਪੋ ਆਪਨੀ ਵਿਦਿ ਆ ਕੀਤੀ
 ਪਰ ਹੋਵੈ ਕੁਛ ਨਹੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਆਸ ਪਾਸ ਤੇ ਆਈ ਆ ਕੋਈ ਮਿਰਗ ਕੀ ਛਾਲ ਪਰ
 ਰਨ ਆਈ ਆ ਕੋਈ ਢੋਲ ਕੀ ਆਹੀ ਵਜਾਵਦੀ ਆ ਆਈ ਆ ਓਹੁ ਭੀ ਆਪੋ ਆਪ
 ਨੇ ਜੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ ਰਹੀ ਆ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰੇ ਘੜਾ ਨ ਉਤਰਿਆ ਅਤੇ ਓਹ ਕੁਤੀ ਆ ਛੜੀ
 ਆਹੀ ਰਹੀ ਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸ ਕਰ ਰਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅ
 ਖ ਕੇ ਰਬਾਬ ਲੈ ਆਉਂਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਰਬਾਬ ਲੈ
 ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਲਗਾ ਵਜਾਵਣੁ ਰਬਾਬ ਨੂੰ ਤੰਗਾ ਵਡ ਹੀਸ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਸਬਦ ਕਹਿਆ ॥ ਰਗੁ ਵਡ ਹੀਸ ਮਹਲਾ १ ॥ ਗੁਣ ਵੰਤੀ ਸੁਰਾਦਿਆ ਨਿ
 ਰਗੁਣ ਕੂਕੇ ਕਾਇ ॥ ਜੇ ਗੁਣ ਵੰਤੀ ਥੀ ਰਹੈ ਤਾਂ ਭੀ ਸੁਰਾਵਣੁ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰਾ ਕੀ
 ਤਰੀ ਸਾਲੂ ਕੀ ਧਨ ਅਵਰਾ ਰਵੇ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰ ਟੀਕਾ ਮਣ ਜੇ ਥੀ ਐ ਜੇ
 ਮਨ ਧਾਰਾ ਹੋਇ ॥ ਮਾਣੁ ਕਮੁਲ ਨ ਪਾਈ ਐ ਲੀਜੈ ਚਿਤ ਪਰੇਇ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ਸ
 ਈਨ ਜੁਲਾ ਆਖਾ ਅਬ ਝੰਡੀ ਆਸਾ ਤੈ ਸਹਿਨ ਲਾ ਮਕੁ ਅਣਾ ਕਿਉ ਥੀ ਵੈ ਘਰ
 ਵਾਸਾ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਦੇ ਕੀ ਬਾਹਰਾ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥ ਤੈ ਸਹਿ ਲਗੀ ਜੇ ਰਹੈ ਭੀ ਸਹੁ
 ਰਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਏਹੁ ਸਬਦ ਕਹਿਣਾ ਓਨ ਔਰਤ
 ਪਾਸੇ ਜੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕੁਝ ਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਨਰਸਾਹਨੂੰ ਖੜਕ ਹੋਈ ਜੋ ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੁ
 ਚ ਨਹੀ ਚਲਦਾ ਤਾਂ ਨਰਸਾਹ ਆਪ ਆਈ ਲਖ ਅਡੰਬਰ ਕਰ ਲਿਆਈ ਓਹੁ ਭੀ
 ਆਪਨਾ ਲਗੀ ਜੇਰ ਲਗਾਵਣੁ ਪਰ ਉਸ ਤੇ ਭੀ ਕੁਛ ਹੋਵੈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਏ
 ਹੁ ਸਬਦ ਕਹਿਆ ॥ ਰਗੁ ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ १ ॥ ਮਵਿ ਕੁਰਜੀ ਅਮਾਵ
 ਣੇ ਠੇ ਸਰੋਹ ਉ ਕਿਉ ਸੁਰਾਵਣੁ ਜਾਉ ਜੀਉ ॥ ਇਕ ਦੁਇਕ ਚੜ੍ਹੀ ਆ ਕੋ ਣਜ
 ਣੈ ਮੇਰਾ ਨ ਉਜੀਉ ॥ ਸਿਨੀ ਸਖੀ ਸੁਰਾਵਿਆ ਸੇ ਅੰਬੀ ਛਾਵ ਝੀ ਏਹ ਜੀਉ

ਸੇਗੁਣਮੰਦਨਾਵਨੀਹਉਕੇਜੀਉਦੇਸਧਰੇਉਜੀਉ। ਕਿਅਗੁਣਤੇਰੇਵਿਬਰ
 ਹਉਕਿਅਕਿਅਪਿਨਤੇਰਨਾਉਜੀਉ। ਇਕਤੋਲਨਅੰਬਨਹਉਸਵਕੁਰਬਾ
 ਏਤੇਰੇਜਾਉਜੀਉ। ਸੁਇਨਾਰੁਪਾਹੰਗਲਾਮੋਤੀਤੇਮਾਣਿਕਜੀਉ। ਸੇਵਜਤੁਸਹ
 ਵਿਤੀਅਮੈਂਤਿਨਾਸਿਉਲਾਇਆਚਿਤਜੀਉ। ਮਦਿਰਮਿਟੀਸਦਿਨੇਪਬਰਕੀਤੇਰ
 ਸਜੀਉ। ਹਉਏਨੀਟੋਲੀਭੁਲੀਅਸਤਿਸਕੰਤਨਬੈਠੀਪਸਜੀਉ। ਅਬਿਰਕੁੰਜ
 ਕੁਰਲੀਆਬਗਬਹਿਠੇਆਇਜੀਉ। ਸਾਧਨਚਲੀਸਹੁਰੇਕਿਅਮੁਹਦੇਸੀਅ
 ਗੇਜਾਇਜੀਉ। ਸੁਤੀਸੁਤੀਝਾਲੁਥੀਅਭੁਲੀਵਾਟਨੀਆਸਜੀਉ। ਤੇਸਹਿਨ
 ਲੇਮੁਤੀਅਸਦੁਖਾਕੁੰਧਰੀਆਸਜੀਉ। ਤੁਧਗੁਣਮੈਂਸਭੁਅੰਗਣਾਇਕਨਾਨਕ
 ਕੀਅਰਦਾਸਜੀਉ। ਸਭੁਰਾਤੀਸੋਗਾਗਣੀਮੈਂਡੋਗਾਗਣਕਾਈਗਤਜੀਉ॥੧॥
 ਤਾਂਨੁਰਸਾਹਭੀਸਭੁਜੰਤਮਤ੍ਰਕਰਬਕੀਪਰਹੋਵੈਕੁਛਨਾਹੀਤਾਂਫੇਰਸਭੁਇਕਨ
 ਆਹੋਇਕੋਫੋਲਕੀਆਲਗੀਆਵਜਾਵਣਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ॥ ਸਬਦਕਹਿ
 ਆ॥ ਆਸਾਮਹਲਾ॥ ਤਾਲਮਈਰੇਘਟਕੇਘਾਟਾਫੋਲਕਦੁਨੀਆਵ
 ਜਹਿਵਾਜਾਨਾਰਦਨਚੈਕਲਕਾਭਾਉ। ਜਤੀਸਤੀਕਹਿਰਾਖੇਪਾਉ॥੧॥ ਨਾਨਕ
 ਨਾਮਵਿਟਹੁਕੁਰਬਾਣਾਅੰਧੀਦੁਨੀਆਸਾਹਿਬਜਾਣਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰੁਪਾਸ
 ਹੁਫਿਰਚੇਲਾਖਾਇ। ਤਾਮਿਪਰੀਤਵਸੈਘਰਿਆਇ। ਜੇਸਉਵਰਿਆਜੀਵਣ
 ਖਾਣਾਖਸਮਪਛਾਣੈਸੋਦਿਨਪਰਵਾਣਾ॥੨॥ ਦਰਸਨਦੇਖਿਮੇਦਇਆਨਹੋਇ
 ॥ਲਏਦਿਤੇਬਿਨਰਹੇਨਕੋਇ। ਰਾਜਾਨਿਆਉਕਰੇਹਕੋਇ। ਕਹੈਖੁਦਾਇਨਮਾ
 ਨੈਕੋਇ॥੩॥ ਮਾਣਸਮੁਗਤਿਨਾਨਕਨਾਮ। ਕਰਣੀਕੁਤਾਵਰੁਫੁਰਮਾਣਾ। ਗੁਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿਜਾਣੈਮਿਹਮਣਾ। ਤਾਂਕਿਛੁਦਰਗਹਿਪਾਵੈਮਾਨ॥੪॥੧॥
 ਤਾਂਇਕਸਲੋਕੁਗੁਰੂਜੀਨੋਹਰਕਹਿਆ॥ ਗਲੀਅਸੀਚੀਗੋਰੀਆਅਚ
 ਰੀਬੁਰੀਆਂਹਾਮਨਹੁਕੁਸੁਧਾਕਾਲੀਆਂਬਾਹਰਹੁਚਿਟਵੀਆਹਾਰੀਸਕਰਹਿ
 ਤਿਨਾਨੀਆਜੇਸੇਵਹਿਵਰਖਨੀਆਹਾਨਾਲਖਸਮੇਰਤੀਆਮਾਣਹਿਸੁਖਰ
 ਲੀਆਹਾਹੋਦੈਤਾਣਨਿਤਾਣੀਆਰਹਹਿਨਿਮਾਨਨੀਆਹਾਨਾਨਕਜਨਮਸਕ
 ਰਬਜੇਤਿਨਕੋਸਰਿਮਿਲਾਹਾ॥੧॥ ਜਦਏਹੁਸਲੋਕੁਗੁਰੂਜੀਨੋਕਹਿਆਤਉ
 ਨੁਰਸਾਹਨੇਏਹੁਦਿਗਾਰਿਆਜੇਇਸਨੀਮਾਯਾਦਜਾਲਪਾਵੀਏਮਾਇਆਵ
 ਮੋਹਇਸਨੁਪਵੇਗਾਤਉਏਹੁਸਾਡੇਅਧੀਨਹੋਇਜਾਵੇਗਾਸਭੁਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰ
 ਕੇਜਵਾਹਰਅਤੇਪਦਾਰਥਲੈਕਰਮਾਨਭੇਟਰਖੀਅਤੇਕੁਤੀਛੜੀਕੇਭਰਤੇ

੩੫੮

ਆਇਚਰਨੀਲਰੇਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਸਪਦਾਰਬਕੋ ਖਰਚਕ
ਰਕੇ ਧਰਮਸਾਲਾ ਬਨਾਵਹੁ ਆਏ ਗਏ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤਬ ਤੁਹਾਡਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ
ਗਾ ਅਤੇ ਸਤਨਾਮਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਮਨਨੀ ਵਾਕਰੋ ਨਿਰ ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
ਓਨ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਾਲੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਗੇ ਕਹਿ ਓਨੇ ਮਹਾ
ਰਾਜਤਸੀ ਸਤਿਦਿਆਲ ਮੂਰਤਿ ਹੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਸਾਨੂੰ ਬਖਸ਼ਵਾਓ ਭਾਈ ਬਾਲੇ
ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਸਤਨਾਮ ਚਿਤ ਹੈਨ ਤੁਸੀ ਓਨ ਅਗੋਂ ਪਰਬਨ ਕਰੋ ਤੁਮਾਰਾ
ਭਲਾ ਹੋਇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਸਿਖ ਹੋਵਹੁ ਓਨ ਨੇ ਮਨਜ਼ਰ
ਕੀਤਾ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਵਹਗੁਰੂ ਆਖਕੇ ਇਸ ਕੇ ਘੱਤ੍ਰੇ
ਕੋਉਤਾਰ ਲੇਵੋ ਅਰਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖਕੇ ਏਨਾ ਪਰਜਲਕਾ ਛੁਟਾ ਮਾਰੋ ਭਾਈ
ਬਾਲੇ ਨੇ ਜਿਸਤਰਾ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਾ ਬਾਤਿਸੀਤਰਾਂ ਕੀਤਾ ਓਨ ਕੀ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਦੇਹ
ਹੋਇ ਆਈ ਅਰ ਓਨ ਨੂੰ ਸਿਖ ਕੀਤਾ ਸਭੇ ਵਹਗੁਰੂ ਵਹਗੁਰੂ ਜਪਣ ਲਗੇ
ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਤਾਂ ਨੂਰਸਾਹਭੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਖ ਹੋਈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨਾ ਪਰਪ੍ਰਤੀ
ਤਕਰਕੇ ਓਨ ਦੇ ਚਿਤ ਨੂੰ ਸਾਂਤਿਆਈ ਧਰਮਸਾਲਾ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਤੀ ਲਗੀ
ਆਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਅਰ ਸੀਗੁਰੂਜੀ ਓਬੋਚਲਦੇ ਰਹੇ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀਜਿਮੀਦਾਰਭੂਮੀਏਨਾਲ॥

ਇਕਜਿਮੀਦਾਰਸੀ ਅਤੇ ਭੂਮੀਆਨਾਮਸੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪਨੀ ਵਸਤੀ ਵਿਚ ਜੇਕੋ
ਲੋਕ ਵਸਦੇ ਸਨ ਓਨ ਲੋਕ ਨੂੰ ਕਹਿ ਛਡਿਆ ਸੀ ਜੋ ਭਾਈ ਇਸਨਗੀ ਵਿਚ ਸਾਧ
ਫਕੀਰ ਆਵੇ ਤਿਸਨੂੰ ਤੁਸਾ ਏਥੇ ਰਹਿਣ ਨਹੀ ਦੇਣਾ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀ ਰਹਿਣ ਦੇਵੋਗੇ
ਠਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਬਾਰ ਸਭ ਲੁਟ ਲੇਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਓਨ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਜੇਕੋ
ਈ ਈਹਾਂ ਆਵਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਵਸਤੀ ਦੇ ਖਕਰ ਆਵਤਾ ਹੈ ਜੀ ਜੇਤਾਂ ਕੋਈ ਏਥੇ
ਆਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਥੇ ਭੇਜੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਜੇਕੋਈ
ਇਸ ਵਸਤੀ ਵਿਚ ਆਵੇ ਤਿਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਭੇਜਾ ਦਿਆ ਕਰੋ ਤਾਂ ਓਹ ਜਿਮੀਦ
ਰਭੂਮੀ ਆਕਿਆ ਕੀ ਮਕਰਦਾ ਸੀ ਦਿਨ ਨੂੰ ਰਾਹਮਾਰਿਆ ਕਰੇ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੋਰ
ਚਲਾਵਦਾ ਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਘਰ ਮੁਹਾਇਮੰਗਾ ਵਦਾਸੀ ਓਹੁ ਐਸੇ ਬਰੇ ਕੀ ਮਕਰਦ
ਹੋਂਦਾ ਸੀ ਅਰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਧਰਮਸਾਲਾ ਭੀ ਬਨਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਅਠਪਹਿਰ
ਲਿਗਰ ਪਕਿਆ ਕਰੇ ਜੇਕੋਈ ਆਵੇ ਤਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦਿਖਵਾਏ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਜਾ
ਵਣਦੇਵੇ॥ ਗੁਰੂਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਉਸਦੀ ਵਸਤੀ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਇਕ

ਭਲੇ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦੇਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਅ
 ਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਆਖਿਆ ਸੰਤ ਜੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀ ਕਰੋ ਤੁਸੀਂ
 ਏਥੇ ਨਾ ਬੈਠੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਹਰ ਕੋਈ ਆਇ
 ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਸੋ ਅਸੀਂ ਭੀ ਆਇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਹੀ ਆਇ ਬੈ
 ਠਦਾ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸਾਧ ਜੀ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦਾ ਜੋ ਸਰਦਾਰ ਹੈ ਤਿ
 ਸਦਾ ਸਾਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਆਵੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਘਰ ਭੇਜਿਆ ਕਰੋ ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ
 ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਨੇ ਪਾਸ ਨਹੀ ਬੈਠਣ ਦੇਵਣਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲੋ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਉਸਦੇ ਡੇਰੇ ਗੀ ਅਸੀਂ ਚਲੀਏ ਅਤੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਤੇ
 ਮਰਦਾਨੇ ਉਠ ਕਰ ਕਹਿਆ ਚਲੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸਦੇ ਡੇਰੇ ਜਾਇ
 ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਉਸ ਜੀ ਮੀਦਾਰ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਜੋ ਏਥੇ ਕੋਈ ਸਾਧੁ ਸਾਈ ਦੇ ਪਿਆਰੇ
 ਆਏ ਹਨ ਉਸਨੇ ਸੁਣ ਦਿੱਤਾ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਾਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬ
 ਚਨ ਕੀਤਾ ਆਉ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇਰਾ ਭਲਾ ਕਰੇਗਾ ਉਸ ਭੂਮੀਏ
 ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਿਆ ਪਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰ ਹੈ ਸੰਤ ਜੀ ਛੁਕੀਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਪਰਸਾਦਿ ਭੀ ਕਰ ਲੇਵਾਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਘ
 ਟ ਘਟ ਜੀ ਆ ਕੇ ਜਾਣ ਨਹਾਰੇ ਪਰ ਬਾਹਰ ਲੇ ਦਿਲੋ ਉਸ ਤੇ ਕਹਾਇਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਤੇਰੇ ਘਰ ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਲੰਗਰ ਜੋ ਲ
 ਗਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਤ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਭੂਮੀਏ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ
 ਵਰਸਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਕੀ ਬੁਧ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਆਇ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਨਾ
 ਸਰੋ ਗੀ ਸਰਦਾਸਿਆ ਅਰ ਕਹਿਣੇ ਲਗਾ ਹੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜੀ ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਏਹ
 ਕ੍ਰਿਤ ਹੈ ਜੋ ਦਿਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮਰਦਾਨ ਤੇਰਾ ਤਨੂੰ ਚੋਰ ਮਾਰਦਾ ਤੇਰਾ ਤਨੂੰ ਚੋ
 ਰ ਲਾਵਦਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਨਹੀ
 ਖਾਂਦੇ ਤਾਂ ਅਗੇ ਉਸ ਭੂਮੀਏ ਕਹਿਆ ਹੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕੁਛ ਮੁਹਿ ਵਿ
 ਚਨ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਭਲਾ ਕਿਉਂ ਕਰੋ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਭਾਈ ਜਾਂ ਤੂੰ ਏਹ ਕਿਰਤ ਛਡੇਗਾ ਔਰ ਕੋਈ ਸੁਧਰਮ ਕੀ ਕਿਰਤ ਕ
 ਰੇਗਾ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਭੂਮੀਏ ਦੇਵਣ ਵਾਰ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ
 ਰ ਜੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸੀਂ ਕਰੋਗੇ ਸੋਈ ਮੇਰਾ ਮੰਨਾਗਾ ਪਰ
 ਜੀ ਏਹ ਕਿਰਤ ਮੇਰੀ ਛੁਟਦੀ ਨਹੀ ਅਰ ਪਿਛੇ ਭੀ ਏਹੋ ਕਿਰਤ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਦ

੩੬

ਦੇ ਤੇ ਲੈਕਰ ਹੋਈ ਆਈ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਗਲ ਸੁਣਕਰ ਬਹੁਤ ਖਸੀ ਹੋਏ ਅ
 ਰਕਹਿਣ ਲਗੇ ਜੋ ਇਨੇ ਆਪਨ ਸਚੇ ਹੀ ਸਚ ਕਹਿਆ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬ
 ਬਾਨ ਨਕਜੀ ਏਹੁ ਤੁਕ ਆਖੀ ਏਹੁ ਸਚ ਸਤੁ ਨ ਕਾਖ ਸਮ ਹੈ ਜਿਸ ਬਖਸੇ ਤਿਸ
 ਦੇਇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਹੁਣ ਤੂੰ ਅਸਾਡੇ ਤਿਨ ਬ
 ਰਨ ਮਨੇ ਤਾਂ ਅਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰੈਗੇ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਕੀ ਬਾਨਿ ਵਾਜੋਰ ਜੋ ਕੁ
 ਛ ਤੁਸੀ ਕਹੈਗੇ ਸੋ ਮੇ ਸਤੁ ਮਨਾਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ
 ਸਿਖਾ ਇਕ ਤਾਂ ਤੂੰ ਸਚ ਬੋਲਿਆ ਕਰ ਦੂਜਾ ਜਿਸ ਦਾ ਲੁਣ ਖਾਣਾ ਤਿਸ ਦਾ ਬੁ
 ਰਾਨ ਹੀ ਮੰਗਨ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਗ੍ਰੰਥ ਮਾਰ ਨਹੀ ਕਰਨੀ ਉਸਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
 ਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਰਕਹਿਓ ਸਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਤਿਨੇ ਬਰਨ ਮਨੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੇ ਸਚ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਇਕ ਪਓੜੀ ਆਖੀ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਏਕ ਤੂੰ ਜਿਨ ਸਚੇ ਸਚ
 ਵਰਤਾਇਆ ਜਿਸ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸ ਮਿਲੈ ਸਚਤਾ ਤਿਨੀ ਸਚ ਕਮਾਇਆ ਸ
 ਤਿ ਗੁਰਮਿਲਿਐ ਸਚ ਪਾਇਆ ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਚ ਵਸਾਇਆ ਮੁਰਖ
 ਸਚ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨ ਮੁਖੀ ਜਨ ਮਗਵਾਇਆ ਵਿਚ ਦੁਨੀ ਅਕਾਹੇ ਅਭਾਇਆ
 ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਭੁਮੀਏ ਏਹੁ ਸਚ ਬੋਲਣਾ ਤਾਂ ਪਰਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
 ਜਾਂ ਏਹੁ ਹਰਿਤ ਧਾਰੇ ਤਾਂ ਭੁਮੀਏ ਕਹਿਆ ਕੇਹੜੀ ਆ ਰਹਿਤਾ ਸੋ ਕਹੋ। ਮ: ੧
 ਸਚਤਾ ਪਰਜਾ ਨੀਏ ਜਾਂ ਰਿਦੈ ਸਚ ਹੋਇ। ਕੂਕੀ ਮਲ ਉਤਰੈ ਤਨ ਕਰੈ ਹਛਾ ਪੋਇ
 ॥ ਸਚਤਾ ਪਰਜਾ ਨੀਏ ਜਾਂ ਸਚ ਧਰੇ ਪਿਆਰਾ ਨਾਉ ਸੁਣ ਮਨ ਰਹ ਸੀਏ ਤਾਂ ਪ
 ਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ਸਚਤਾ ਪਰਜਾ ਨੀਏ ਜਾਂ ਗਤ ਜਾਣੈ ਜੀਉ। ਧਰਤਿ ਕਾਇ
 ਆਸ ਧਕੈ ਵਿਚ ਦੇਇ ਕਰਤਾ ਬੀਉ। ਸਚਤਾ ਪਰਜਾ ਨੀਏ ਜਾਂ ਸਿਖ ਸਚੀ ਲੇ
 ਇ। ਵਾਇਆ ਜਾਣੈ ਜੀ ਅਕੀ ਕਛੁ ਪੁਨ ਦਾਨ ਕਰੇਇ। ਸਚਤਾ ਪਰਜਾ ਨੀਏ ਜਾਂ
 ਅਭ ਮਤੀ ਰਖੇ ਨਿਵਾਸਾ ਸਾਤਿ ਗੁਰੂ ਨੇ ਪੁਛ ਕੈ ਬਹਿਰ ਹੈ ਕਰੈ ਨਿਵਾਸਾ ਸਚ ਸਤੁ ਨ
 ਹੋਇ ਦਾਰੁ ਪਾਪ ਕਢੈ ਪੋਇ। ਨਾਨਕ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਜਿਨ ਸਚ ਪਲੈ ਹੋਇ। ੧॥
 ਏਹੁ ਸੋਲੈ ਕੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਰ ਸਨਾਤੇ ਸੁਵਣ ਕਰਕੇ ਭੁਮੀਏ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ
 ਸੀਤ ਜੀ ਆਪ ਕੋ ਬਚਨ ਮੈ ਮਨੇ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਤਾਗੀ ਦਕੀਤੀ ਭੁਮੀ
 ਏਨੇ ਬਚਨ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਜੋ ਤੂੰ ਪਿਛੋਂ ਮੱਕ
 ਰੇ ਹੈਨ ਸੋ ਤੇਰੇ ਭਾਈ ਬਖਸੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਭੀ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਬ
 ਖਸੇ ਹੈਨ ਅਰਪਰ ਮੇ ਸਚ ਜੀ ਕੀ ਵਰਗਾ ਹਵਿਰ ਅਸੀ ਤੇਰਿਆ ਅਮਲਾ

ਦੇ ਜਾਮਨ ਹੋਵਾਂਗੇ ਪਰਤੀਤਿ ਨੇ ਬਚਨ ਜਰੂਰ ਮਨਿਣੇ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਡੂੰਢੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੰਜ ਦਿਨ ਉਸ ਸਿ
 ਖ ਦੇ ਡੂੰਢੇ ਰਹੇ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਓਥੇ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਪਿਛੋਂ ਓਹ ਸਿਖ ਚਿੰਤਾਵਾਨ ਹੋਇਆ ਅਰਲਗਾ ਕਹਿਣੁ ਜੇ
 ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਹੁਣ ਕਿਸ ਜੀਵਣੇ ਨੂੰ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਾਧੂ ਕਾ ਸੰਗ ਅ
 ਤੇ ਸਿਤਾ ਕਾ ਵਰਸਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਇਕ ਬਾਰ ਕਿਸੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਭੀ ਭਾਰ
 ਭੀ ਨਲਿਆਵਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੇਂ ਭੀ ਖਾਵਾਂਗਾ ਅਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਖਵਾਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਉਸ
 ਸਿਖ ਨੇ ਉਠ ਕਰ ਹਛੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਏ ਅਰ ਮੋਤੀ ਤੇ ਸੁਇਨ ਭੀ ਪਹਿਨਿਆ ਜਦ
 ਚਾਰ ਘੜੀ ਆਰਾਤ ਗਈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਕ ਰਾਜਾ ਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਉਪਰ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ
 ਇਆ ਅਰ ਜਬ ਅਦਰ ਨੂੰ ਚਾਲਿਆ ਤਾਂ ਦਰਵਾਨ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੌਨ ਹੋ
 ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਲੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਾਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਭੁਮੀਏ ਨੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸੋਚਿਆ ਭਾਈ
 ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਧੂ ਕਾ ਬਚਨ ਹੋਏ ਤੇ ਸਚ ਕਹੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਚ ਹੀ ਕਹਾਵਾਂਗਾ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ
 ਰਿਆਹੀ ਜਾਵਾਂ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਬਚ ਰਹਾਂ ਤਾਂ ਏਹੁ ਸੋਚ ਕਰ ਭੁਮੀਏ ਕਹਿਆ ਦਰਵਾਨ
 ਨੂੰ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਰਹਾਂ ਦਰਵਾਨ ਨੇ ਸੁਣ ਕੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੌਣੀ ਆਪਨਾ ਹੀ
 ਹੈਂ ਅਸਾਨੂੰ ਸਦਾ ਹੋਂ ਤਾਂ ਦਰਵਾਨ ਕਹਾ ਜੇ ਕਰ ਏਹੁ ਚੌਰ ਹੋਵਾ ਤਾਂ ਆਪਨੇ ਮੂੰਹ
 ਤੇ ਕਿਉਂ ਏਹੁ ਕਹਿ ਦਾ ਜੇ ਮੈਂ ਚੌਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਦਰਵਾਨ ਨੇ ਸਿਖ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਭਾਈ
 ਤੂੰ ਕੌਣੀ ਆਪਨਾ ਹੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਰਾਜੇ ਦੇ ਅਦਰ ਜਾਇ ਵੜਿਆ ਅਰ ਤੇ ਸੇ
 ਖਾਂ ਨੇ ਵੀ ਕੋਠੜੀ ਵਿਚ ਜਾਇ ਬੈਠ ਜਾਇ ਕੇ ਮੋਤੀ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰ ਮਾਇਆ
 ਬੜੀ ਇਕ ਠੀ ਕਰ ਕੇ ਪੰਡ ਬਧੀ ਜਾਫੇਰ ਲਗਾ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਇਕ ਆਲੇ ਵਿਚ
 ਬਾਸਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਚੌਰ ਨੇ ਉਸ ਬਾਸਨ ਵਿਚ ਹਥ ਪਾਇਆ ਓਹੁ
 ਥਾ ਆਪਨੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਲੁਨਕਾ ਸੁਆਦ ਆਇਆ ਅ
 ਰ ਓਹ ਜੇ ਸੀ ਚੌਰ ਨਾ ਰਾਜੇ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿਚ ਲੂਣ ਪਾਇਆ ਹੋ
 ਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਨੂੰ ਸਾਧੂ ਕਾ ਬਚਨ ਹੋ ਜਿਸ ਲੂਣ ਖ
 ਵਨਾ ਤਿਸ ਕਾ ਬੁਰਾਨ ਹੀ ਮੰਗਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਸ ਕਾ ਲੂਣ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਪੈ
 ਗਿਆ ਹੈ ਸੋ ਹੁਨ ਮੈਂ ਖਾਲੀ ਹੀ ਘਰ ਉਠ ਜਾਵਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਖਾਲੀ ਘਰ ਉਠ
 ਆਇਆ ਜਾਸਦੇ ਰਹੀ ਤਾਂ ਏਹੁ ਖਬਰ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਈ ਜੋ ਰਾਜੇ ਕਾ ਭੀ
 ਭਾਰ ਭੀ ਨਿਯਾ ਹੈ ਰਾਜੇ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖਿਆ ਮਾਇਆ ਵੀ ਪੰਡ ਬਧੀ ਪ

੩੬੨

ਈਹੈ ਪਰਗਾਇਆ ਕੁਛ ਨਹੀ ਇਕਰਤੀ ਕੁ ਚਰਨ ਲੀਤਾ ਹੈ ਰਾਜੇ ਕੇ ਮਨ ਮੇਰਿ
ਤ ਉਪਜੀ ਜੋਹ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਏਹੁ ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਰੋਗ ਮੇਰੇ ਘਰ
ਤੇ ਖਾਲੀ ਹੀ ਉਠਾ ਗਿਆ ਹੈ ਰਾਜ ਨੇ ਦਰਵਾਨ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਦਰਵਾਨ ਨੇ ਰਾਜਾ ਨੂੰ
ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਕ ਆਦਮੀ ਇਥੋਂ ਆਇਆ ਸੀ ਅਸਾ ਉਸ ਨੂੰ
ਪੁਛਿਆ ਤੁਕੋਂ ਨਹੀ ਇਸ ਦੇ ਲੇ ਅਦਿਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
ਮੈਂ ਤਾਂ ਚੋਰ ਹਾਂ ਅਸਾ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਹਸਦਾ ਹੈਂ ਤੁਕੋਂ ਈ ਆਪਨਾ
ਹੀ ਹੈਂ ਤੂੰ ਜਾਹੁ ਭਾਈ ਅਦਿਰ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਢੰ
ਢੇ ਤਾਂ ਦਰਵਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਢੰਢਰਹੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਹੀ ਪਰ ਉਹ ਚੋਰ ਹੋ ਬ ਲਗੇ ਨਹੀ
ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਯਾ ਢੰਢੇਰਾ ਫੇਰੋ ਅਰ ਕਹੋ ਰਾਜੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੇ ਚੋਰ ਰਾ
ਜੇ ਨੂੰ ਆਇ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਨਿਸਾ ਕਰੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਤੇ ਖਾਲੀ ਗਾਇਆ
ਕੋਹ ਨੀ ਗਲੇ ਗਾਇਆ ਹੈ ਰਾਜਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਜੀਰੀ ਤੇ ਸਰਦਾਰ
ਦੀ ਜਾਗਾ ਖਾਰਾ ਖੜਾ ਰਾਜ ਉਸ ਦਾ ਤੇ ਬੈਠਾ ਰਾਜੇ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਰਵਾਨਾ
ਸਾਰੇ ਢੰਢੇਰਾ ਫੇਰਿਆ ਅਰ ਕਹਿਆ ਰਾਜੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਖੜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ
ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਤੇ ਖਾਲੀ ਕਿਉਂ ਗਿਆ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਢੰਢੇਰਾ ਫੇਰਦ
ਹਿਰਾ ਚੋਰ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਇ ਕੇ ਮਿਲਿਆ ਜਾਵੇ ਬਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਦੀ
ਖਫਰੀ ਹੋਈ ਜੁਲੇ ਕੋ ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਬੰਨੇ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਲਗੀ ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ
ਖਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੈਂ ਸਤ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ ਜੇ ਤੂੰ ਗੀ ਬਮਰ ਨਹੀ ਕਰਨੀ ਅਤੇ
ਹੁਨ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਗੀ ਬਮਰੀ ਦੇ ਹੈਂ ਨ ਸੋ ਹੁਨ ਮੇਰਾ ਜਾਨੀ ਮਿਲਦਾ ਹਾਂ ਅਗੇ ਮੈਂ
ਤਾ ਦੇ ਤੇ ਬਰਾਤ ਦੇ ਨਾ ਬਢਿ ਤੇ ਰੋ ਰੇ ਜਾਇ ਕਰ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਰਾਜਾ ਜੀ ਏ
ਹਨ ਆਦਮੀ ਆਨੂੰ ਛੋੜ ਦੇਹ ਚੋਰ ਤੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ ਪੁਛੇਗਾ ਮੇ ਉਸ ਦਾ
ਉਤਰ ਦੇਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸਭ ਲੋਕ ਛਡਾ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾ
ਈ ਸਿਖਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਤੇ ਖਾਲੀ ਕਿਉਂ ਗਿਆ ਉਤ ਸਮੇ ਤੇਰੇ ਆਤਮੇ ਕਿਆ
ਆਈ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਾ ਸਿਖ ਨੇ ਆਪਨੀ ਪਿਛਲੀ ਹਕੀਕਤ ਆਖ ਸੁਣਾਈ ਸੀ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਉਸਾ ਸਿਖ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਸੁਣ ਕਰ
ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬਡਾ ਬਿਗਾ ਸਿਆ ਅਤੇ ਕਹਾ ਸਿਖਾ ਧੀਨ ਤੇਰ
ਗੁਰੂ ਜਿਸ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਏਹੁ ਉਪਦੇਸ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਧੀਨ ਤੇਰੀ ਪਰਤੀਤ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ
ਸਾਧ ਕੇ ਬਚਨ ਉਪਰ ਪਰਤੀਤ ਰਖੀ ਹੈ ਹੁਨ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਵਜੀਰਾ ਦੇਵ

ਜੀਰਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਸ ਸਿਖ ਨੂੰ ਸਿਰੋ ਪਾਉ ਦੇ ਕਰ ਵਜੀਰ ਆਪਨ ਕੀਤਾ ਜਾਕਿ
 ਤਨੇ ਕਵਿਨ ਬੀਤੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਗਾ ਸਿਖ ਤੂੰ ਆਪਨ ਮੇਨੀ ਸਿਖ ਕ
 ਰਜੀ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰ ਜਾ ਮੇਂ ਤੋ ਅਜੇ ਆਪ ਹੀ ਨਹੀ ਸਿਖ ਹੋਇਆ
 ਤੇ ਮੇ ਆਪ ਗੁਰੂ ਕਿ ਸਕ ਹੋਵਉ ਅਤੇ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਇਕ ਧ
 ਰਮ ਸਾਲਾ ਬਨਾਉ ਪਰਭਾਵਨੀ ਸਹਿਤ ਆਇ ਸੀਤ ਸਾਧ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਇ
 ਸਕਰਨੀ ਤੇ ਤੇਰਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦੇਵੇਗਾ
 ਓਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਆਮੀ ਅਤਿ ਰਜਾਮੀ ਹੈ ਜਿਥੇ ਉਸ ਦੀ ਆਰਾਧਨ ਕਰੀ
 ਏ ਤਿਥੇ ਹੀ ਹਜਰ ਹੋਇ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਬਨਵਾਈ ਅ
 ਠੇ ਪਹਿਰ ਲਿਗ ਲਗਾ ਰਹੈ ਬਿਰਥਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਵੈ ਤਿਨ ਪਹਿਰ ਨਿਤ ਕੀਰਤ
 ਨ ਹੋਵੈ ਗਣਾ ਗਣੀ ਨਿਤ ਕੀਰਤਨ ਬੈਠ ਕੇ ਸੁਣਿਆ ਕਰਨ ਕੀਰਤਨ ਕਾ
 ਭੋਗ ਪਵੈ ਤਾਂ ਸਿੰਗਤ ਆਪਨੇ ਆਪਨੇ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਚਲੀ ਜਾਵੇ ਇਕ ਦਿਨ
 ਗਣੀ ਨੇ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅਸਾਡੇ ਘਰ ਸੀਤਾ ਨਹੀ ਅਤੇ ਤ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸਿੰਗਤ ਅਗੇ ਹਥ ਜੋੜੇ ਜੋ ਅਸਾਡੇ ਘਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਈ
 ਫਲ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਗਈ ਜਾ ਸਦੇ ਰੋਹੇਈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਰਾਨੀ ਦੇ ਨੇ
 ਹਥ ਜੋੜੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸਿੰਗਤ ਅਗੇ ਖੜੇ ਹੋ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਹੋ
 ਗੀ ਬਨਿ ਵਸ ਜੀ ਤੁਸੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਦੀਵਾਨ ਹੋ ਅਰ ਬੀਸ ਬਿਸ
 ਦੇ ਗੁਰੂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕੀਸਾ ਬਿਸ ਦੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿੰਗਤ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਹਥ ਜੋੜੇ
 ਆਤੇ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਬਖਸੇ ਜਾਵੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਗੇ ਹਥ ਜੋੜੇ ਜੀ
 ਜੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਸਾਡੇ ਘਰ ਪੁਤ੍ਰ ਦੇਵੈ ਗੁਰੂ ਕਾ ਭੀ ਬਚਨ ਹੋ ਪਤੀ ਗੀ
 ਦਪਵੈ ਸਿਸਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਸਿਸਾਰ ਨਾਲ ਸਾਂਝ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸਿੰਗ
 ਤ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੋ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਸਿਸਟ ਭੀ ਵਧਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿੰਗਤ ਦੇ ਵਿਚੋ ਆਵ
 ਜ ਆਈ ਸੁਬਤ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ ਕਹਾ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਹਾ
 ਜਰ ਹਜਰ ਹੋ ਅਰਜੇ ਵਸਤ ਆਪ ਦੇ ਘਰੇ ਮਹੀਦੀ ਹੈ ਸੋਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ
 ਆਪ ਦੇ ਏਹ ਰਾਜਾ ਗਣੀ ਸਿਖ ਹੈ ਨ ਸਿੰਗਤ ਵਿਚ ਆਇ ਸੀਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ
 ਦੇ ਹੈ ਨ ਅਤੇ ਸੀਤ ਸਿਖ ਆਪ ਪਿਆਰੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਆਪ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਰਾਜਾ
 ਦੇ ਘਰ ਬੈਠਾ ਹੋਵੈ ਏਹ ਅਰਦਾਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਰਾ
 ਜੇ ਗਣੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਛਕਾ ਦੇਵੇ ਗੇ ਹੋ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਘਰ

੩੬੪

ਫਲਹੋਵੇਗਾਤੁਸਾਪਰਤੀਤਰਖਨੀਤਾਂਰਜਾਗਣੀਮਥਾਟੇਕਕਰਆਪਨੇ-
 ਅਸਥਾਨਜਾਇਬੈਠੇਦਸਮਹੀਨੇਗੁਜਰੇਤਿਸਰਜਾਦੇਘਰਕੀਨਿਆਹੋਈ
 ਰਾਜਾਨੂੰਘਰੋਂਖਬਰਆਈਹੋਰਾਜਾਜੀਕੀਨਿਆਹੋਈਹੈਤਾਰਜਾਨੇਮਨਵਿਚਰਿ
 ਚਾਰਕੀਤਜੇਮੇਨੂੰਤਾਂਸੀਗਤਵਿਚੋਂਆਵਾਜ਼ਆਈਸੀਤੇਰੇਘਰਬਾਲਹੋਵੇਗਾ
 ਅਤੇਹੁਣਕੀਨਿਆਹੋਈਹੈਏਹੁਕਿਆਅਸਚਰਜਹੈਤਾਂਰਾਜੇਨੇਕਹਾਪਰਤੀ
 ਤਰਖਨੀਲੋੜੀਦੀਹੈਮੇਰੇਭਾਣੇਏਹੋਪੁੜਹੈਤਾਂਰਾਜਾਨੇਪੁੜਜਾਨਕੇਸਭੁਵਧ
 ਈਆਪੁੜਦੀਆਹੀਕੀਤੀਆਜਾਂਓਕੀਨਿਆਵਡੀਹੋਈਤਾਂਇਕਦਿਨਰ
 ਈਨੇਕਹਿਆਹੋਰਾਜਾਜੀਏਹੁਕੀਨਿਆਵਰੁਪਰਾਪਤੀਹੋਈਹੈਇਸਦੇਵਾਸ
 ਤੋਂਕੋਈਵਰਘਰਢੰਢਣਾਰਾਹੀਏਤਾਂਰਾਜਾਨੇਕਹਾ.....ਹੋਰਾਣੀਅ
 ਮਕੇਰਾਜਾਦੇਘਰੋਂਕੀਨਿਆਹੈਮੇਂਆਪਨੇਪੁੜਨੂੰਉਥੇਬਿਆਹਵਾਗਾਤਾਂ
 ਰਾਣੀਨੇਕਹਿਆਹੋਰਾਜਾਏਡਾਅਪਰਾਧਕਰਦੇਹੋਅਗੇਕਦੀਕਿਸੇਕੀਨਿਆ
 ਨਾਲਬਿਆਹੀਨਹੀਕੀਨਿਆਰਾਜੇਕਹਿਆਹੋਰਾਣੀਤੈਨੂੰਏਹੁਕੀਨਿਆਨ-
 ਜਰੀਆਵਦੀਹੈਤੇਮੇਰੇਭਾਣੇਪੁੜਹੈਤਾਰਾਣੀਚੁਪਕਰਹੋਈਇਕਦਿਨਰਾਜਾ
 ਨੇਪਰੋਹਡਨੂੰਕਹਿਆਜੇਹੇਮਿਸਰਜੀਤੂੰਫਲਾਂਨੇਰਾਜਾਦੇਘਰਮੇਰੇਪੁੜ
 ਕੀਸਗਾਈਕਰਆਉਤਾਂਪਰੋਹਤਨੇਕਹਿਆਹੋਰਾਜਾਜੀਮੇਰੇਪਾਸੇਏਡਾ
 ਅਪਰਾਧਨਹੀਹੁੰਦਾਜੇਕਦੇਕਿਸੇਕੀਨਿਆਨਾਲਕੀਨਿਆਭੀਬਿਵਾਹੀਹੋ
 ਅਰਇਕਆਪਨੀਪੁੜੀਕੋਗਾਲਦਾਹੈਦੁਜਾਅਗਲੇਕੀਪੁੜੀਭੀਗਾ
 ਲਦਾਹੈਤਾਂਰਾਜਾਨੇਕਹਾਹੇਮਿਸਰਤੁਹਾਨੂੰਕੀਨਿਆਨਜਰਆਵਦੀਹੈਮੇਰੇ
 ਭਾਣੇਏਹੁਪੁੜਹੈਤਾਂਪਰੋਹਤਰਾਜਾਦੇਡੂਰਕਰਕਾਗਦਲੈਕਰਦੁਸਰੇਰਾਜਾ
 ਕੋਪਾਸਾਰਿਆਤਾਂਰਾਜਾਨੇਲੈਕਰਸਿਰਤੇਧਰਲਿਆਰਾਜਾਨੇਬ੍ਰਹਮਣੁਬੁ
 ਲਾਇਕਰਸਾਹਕਢਵਾਇਆਸਾਹਲਿਖਕਰਪਰੋਹਤਨੂੰਵਿਦਿਆਕੀਤ
 ਤਾਂਪਰੋਹਤਰਾਜਾਨੂੰਆਇਮਿਲਿਆਤਾਂਰਾਜਾਬਿਆਹੁੰਦਾਸਮਿਆਨਲਗ
 ਕਰਨਤਾਂਸਾਹਸਾਹਦੇਵਕਤਪਰਲੜਕੀਨੂੰਸੁਹਾਜੇਡਾਪਹਿਨਾਇਕੇਜਨੇ
 ਤਨੂੰਲਗਾਰਾਜਾਬਿਦਿਆਕਰਨਤਾਂਲੋਕਾਨੇਰਾਜਾਨੂੰਕਹਿਆਅਸੀਤਾ
 ਨਹੀਜਾਂਦੇਅਸਾਡੀਪਤਜਾਂਦੀਹੈਤਾਂਰਾਜੇਕਹਿਆਚਲੋਜੇਚਲੀਏਮੇਂਆ
 ਪਹੀਪੁੜਨੂੰਬਿਆਹੁਲਿਆਵਾਂਲੋਕਾਕਹਿਆਰਾਜਾਕਮਲਾਹੋਇਗਾਇ
 ਆਹੈਜੇਕੀਨਿਆਨਾਲਕੀਨਿਆਬਿਆਹੁਣਚਲਿਆਹੈਏਹੁਬਡਾਅਪ

ਰਾਧਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਤੁਹਾਡੇ ਭਾਣੇ ਕੀਨਿਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਭਾਣੇ ਤਾਂ ਬਾਲਕ
 ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਜਨੇਤ ਲੈ ਕਰ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਿਆ ਦਲੇ ਅਸੀਂ ਭੀ ਚਲਦੇ
 ਹਾਂ ਜੇ ਦੇਖਾ ਓਥੇ ਕਿਆ ੨ ਮੁਸਾਹਿਦਾ ਹੋਵੇ ਗਾਤਾਂ ਜਭ ਚਲੇ ਤਾਂ ਜਾਇਆ ੨ ਰਾਹੁ
 ਵਿਚ ਇਕ ਹਰਨ ਮਿਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਕੀਨਿਆ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪਿਛਾ ਜੀ ਇਸ
 ਹਰਨ ਕੋ ਮੇਂ ਮਾਰ ਗੀ ਤਾਂ ਜਿਤਨੇ ਲੋਕ ਆਹੋ ਪਿਛਾ ਨੂੰ ਹਟ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਕੀਨਿਆ
 ਨੇ ਘੋੜਾ ਉਸ ਹਰਨ ਦੇ ਪਿਛੇ ਛੁਡਿਆ ਜਾਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਕੀਨਿਆ ਬਡੀ ਉਜਾੜ ਵਿਚ
 ਜਾਇ ਪਈ ਤਾਂ ਅਗੇ ਜਾਇ ਕਰ ਹਰਨ ਛੁਪ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੀਨਿਆ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇ
 ਕਰਾਰ ਦਵਾਲੀ ਪਕੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰਨ ਉਸ ਚਾਰ ਦਵਾਲੀ ਦੇ ਅੰਦਰ
 ਜਾਇ ਵੜਿਆ ਤੇ ਕੀਨਿਆ ਭੀ ਮਗਰੋ ਜਾਇ ਵੜੀ ਜਾ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖੇ
 ਇਕ ਚਾਰ ਮੰਨ ਜਲਬੀ ਗਲ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਸੰਗਤ ਬੈਠੀ ਹੈ ਅਰਕੀਰਤ
 ਤਨੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੜਾਹੁ ਪਸਾਦਿ ਵੰਗੀ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਕੀਨਿਆ ਜਾਇ ਕੇ ਉਸ
 ਬੀਗਲੇ ਅਗੇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਸਿਰ ਉਠਾਇ ਕਰ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕ ਸਾਧੂ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅ
 ਤੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚੋਂ ਆਵਾਜ ਆਈ ਆਉ ਭਾਈ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਭੁਲਾ ਕਰੇ ਜਬ ਬੇ
 ਹ ਆਵਾਜ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਉਸ ਕੀਨਿਆ ਕੇ ਚਿਹਨ ਚੜ੍ਹ ਮਰਦ ਕੇ ਸੋਹੇ ਗਏ ਤਾਂ ਕੀ
 ਨਿਆ ਨੇ ਗੌਰ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖਾ ਜੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਵਿਚ ਪਿ
 ਛੋਰਾ ਜਾ ਭੀ ਆਇਆ ਦੇਖੇ ਤੇ ਕੀਨਿਆ ਕਾ ਘੋੜਾ ਚਾਰ ਦਵਾਲੀ ਕੇ ਅੰਦਰ ਖੜ੍ਹਾ
 ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਭੀ ਅੰਦਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਦੇਖੇ ਤੇ ਕੀਨਿਆ ਬੀਗਲੇ ਕੇ ਅਗੇ ਖੜ੍ਹੀ
 ਹੈ ਅਰ ਸੰਗਤ ਬਹੁਤ ਬੈਠੀ ਹੈ ਕੀਰਤਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਕੀਨਿਆ ਤੇ ਜੋ ਬਾਲਕ ਹੋ
 ਇਆ ਥਾ ਸੋ ਬੋਲਿਆ ਆਉ ਪਿਤਾ ਜੀ ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਤੁਮ ਭੀ
 ਵਰਸਨ ਕਰ ਲੇਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਜਾਇ ਕੇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਸੰਗਤ ਸੇ ਆਵਾਜ
 ਹੋਈ ਆਉ ਸਿਖ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਭੁਲਾ ਕਰੇ ਗਾ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਮਥਾ ਉਠਾਇ ਕੇ ਦੇਖਾ ਤਾਂ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈਨ ਸੰਗਤ ਹੈ ਓਹੁ ਚਾਰ ਦਵਾਲੀ ਦੇਖ ਕਰ ਜੰਗਲਾ ਵਿਚ ਏਹੁ
 ਕੁਦਰਤ ਦੇਖ ਕਰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕਹਿਓ ਸੁਹੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ
 ਏਹੁ ਕਿਆ ਕੁਦਰਤ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਸਿਪਵਾਝੇ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਜਾਇਕ ਪੜ੍ਹੀ ਗੁਜਰੀਤ
 ਜਨੇਤ ਭੀ ਪਿਛੇ ਤੇ ਆਇ ਮਿਲੀ ਪਰਚਿਤ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਕੁਦਰਤ ਕੋ ਵਿ
 ਚਾਰੇ ਅਰਧੀਨ ਦਵਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਕਰੈ ਧੀਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈਨ ਜੋ ਪਲ
 ਕ ਵਿਚ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈਨ ਪਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਏ

੩੬੬

ਹੁਬਤ ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਕਰੀ ਨਹੀ ਸਭ ਜਨੇਤ ਉਸ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਜਾਇ ਵੜੀ ਅਗੇ ਉਸ
 ਭੀ ਸੁਣ ਪਾਇਆ ਜੀ ਜੇ ਏਹੁ ਰਾਜਾ ਕੀ ਕੀਨਿਆ ਹੈ ਕੀਨਿਆ ਕੋ ਕੀਨਿਆ ਕੇ ਸਾਰ
 ਬਿਆਹੁਨ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਰਾਣੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰ ਜਾਜੀ ਅਸੀ ਆਪ ਨੀਲ
 ਰੂਕੀ ਉਸ ਕੀਨਿਆ ਕੇ ਸਾਥ ਬਿਆਹੈ ਗੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਚਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲੀਏ ਰਾਣੀ
 ਏ ਏਹੁ ਗਲ ਕਦੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕੀਨਿਆ ਕੋ ਕੀਨਿਆ ਨਾਲ ਬਿਆਹਿਆ
 ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਣੀ ਨੇ ਇਕ ਨਾਇਕ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ ਅਰਭੇ ਜਿਆ ਜੋ ਪਕੀ ਖਬਰ ਜਾਇ
 ਕੇ ਲੈ ਆਉਂਜੇ ਓਹੁ ਕੀਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੜਕਾ ਹੈ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਹੁਤ ਕੁਛ ਦੇਵਾਗੀਅ
 ਤੇ ਜੇਕਰ ਝੂਠ ਆਇ ਕਰਕ ਹੈਗੀ ਤਾਂ ਮੇਂ ਤੁਝ ਕੋ ਮਰਵਾਇ ਦੇਵਾਗੀ ਤਾਂ ਓਹ ਨਾਇ
 ਏ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਆਈ ਅਰ ਆਇਕਰ ਕਹਿ ਓਸ ਹੋਰ ਜਾਜੀ ਅਸਾਨੀ ਏਹੁ
 ਤੇਰੇ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਮੇਂ ਆਪਨੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਵਾਗੀ ਪਿਛੋਂ ਤੇ ਬਿਆਹੁ ਕਰੈ
 ਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਜਾਣ ਲੈ ਜਾਹੁ ਜਾਏਹੁ ਗਲ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹੀ ਤਾਂ ਸਭ ਜਨੇਤ
 ਕੇ ਲੋਕ ਓਠ ਗਏ ਆਪਸ ਮੇਂ ਕਹਿਨ ਲਗੇ ਜੁਹੁਣ ਅਸਾਡਾ ਪੜਦਾ ਪਾਟੇਗਾ
 ਸਰਮਿੰਦੇ ਹੋਵੇਗੇ ਤਾਂ ਨਾਇਕ ਬਾਲਕ ਕੋ ਆਪਨੇ ਘਰ ਲੈ ਗਈ ਅਰ ਲੜਕੇ
 ਕੋ ਮਹੀਨਾ ਜਾਮਾ ਪਹਿਨਾਇਆ ਉਪਰ ਤੇ ਪਾਣੀ ਵਾਰਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਨੀ ਨੂੰ
 ਰੁਪਾਤੇ ਹੀ ਕਹਿ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਰਾਣੀ ਬਾਰਾਬਰ ਸਕ ਗਧਰ ਬੈਏ ਏਹੁ ਕੁਛ ਰਤੇ ਸ
 ਭ ਅਗ ਨਾਇਕ ਨੇ ਦੇਖ ਲੀਏ ਅਤੇ ਜਾਇ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਰਾਣੀ ਧੀਨ ਤੇਰੇ
 ਭਾਗ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਧੀਨ ਹੈਂ ਜੋ ਸਿਸਦਾ ਏਹੁ ਮਿਹਮਾਨ ਹੈ ਅਰ ਧੀਨ ਓਹੁ ਕੀਨਿਆ ਹੈ
 ਜਿਸਦਾ ਏਹੁ ਭੰਡਾ ਹੈ ਰਾਣੀ ਏਹੁ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਨ ਹੋਈ ਬਡਾ
 ਸੁੰਦਰ ਬਿਵਾਹੁ ਹੁਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਜਸਕਰਤਾ ਹੁਆ ਓਹੁ ਰਾਜਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ
 ਬਿਵਾਹ ਕੇ ਘਰ ਲੈ ਆਇਆ ਪਰ ਰਾਜੇ ਕੀ ਪਰਤੀਤ ਕਾ ਸਦਕਾ ਕੀਨਿਆ ਤੇ
 ਕਵਰ ਹੁਆ ਅਤੇ ਸਭ ਸਿਖੋ ਕੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਰਮੇਸੀ ਪਰਤੀਤ ਕਰਨੀ
 ਚਾਹੀਏ ਧੀਨ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਹੈ ਧੀਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈ ਜੈਸੀ ਗੁਣ ਨੀਕ
 ਰ ਕੇ ਕੋਈ ਆਰਥੇਗਾ ਸੀ ਸਾਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਸੀ ਹੀ ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇਗੇ ਜੇਕੋ
 ਈ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਉਪਰ ਪਰਤੀਤ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸ ਕੇ ਸ
 ਭ ਕਚਨ ਸੰਰਨਗੇ ਪਹਿਲੇ ਉਸ ਜਿਸੀ ਦਰ ਭੂਮੀਏ ਨੇ ਪਰਤੀਤ ਕੀਤੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਕਮਾਏ ਉਸ ਕਾ ਏਹੁ ਮਰਾਤ ਬਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਰਾਜਾ ਕਾ ਸਿਰਮੜੀ
 ਗੁਇਆ ਅਰ ਰਾਜਾ ਕੋ ਪਰਤੀਤ ਭਈ ਤੇ ਕੀਨਿਆ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਗੁਇਆ ਅਤੇ ਅੰ

ਕੋਸੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪੁਰੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਏਹੁ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ
ਸੀ ਗੁਰੂ ਅਗਿਦ ਜੀ ਕੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਸੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸੰਗਤ ਕੋ
ਖੁਸੀ ਦੋਰ ਆਪ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੈ ਰੋਏ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਕਲ ਜਗਨ ਲੋਚਨੀ

ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ਕਹੈ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਕ ਵਾਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੇਤ ਬੰਦਰਾ ਮੇ ਸੁ
ਰਕੀ ਧਰਤੀ ਸਮੁਦਿਰਕੀ ਛਾਲ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਕੁੰਦ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ ਅਗੇ ਵੇ
ਖਨ ਤਾਸੀ ਪ੍ਰਮਾਸਰ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਬਡੀ ਅਧੇਰੀ ਉਠੀ ਕਾਲੀ ਪੀਲੀ
ਬਡਾ ਤੂਫਾਨ ਲਹੇ ਵਖਤ ਉਨਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਭਰਦਾ ਮਾਰਿਆ ਮੁਹਿ ਢਕ ਕੇ
ਲੀਮਾ ਪੈਰਿਹਾ ਖਰਾ ਭੈ ਮਾਨ ਹੋ ਕਰ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਵਡੀ ਉ
ਜਾਨ ਵਿਚ ਆਇ ਪਏਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਿਆ ਕਾਹ
ਲਾਨ ਹੋਹੁ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਜ ਜੇਡਾ ਪਾਲ ਕਵੇਨਹੀ ਦੇਖਿ
ਆ ਅਤੇ ਏਹੁ ਅਧੇਰੀ ਸਾਡੇ ਜੀ ਅਨੂਠੇ ਨ ਆਈ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ
ਆ ਮਰਦਾਨ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਕਹੁ ਅਤੇ ਭਰਨਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਲ ਜਗਨੇ
ਵੇਵ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਲੀਤਾ ਜੋਸਾ ਬਡਾ ਕੋਈ ਪਹਾੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਸਮਾਨ ਚੋਟੀ ਪੇ
ਰ ਪਾਤਾਲ ਅਰਬਡੇ ਵੰਦ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਧੇਰੀ ਤੇ ਬਚੇ
ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਬਲਾਇ ਤੇ ਤਾਂ ਨਹੀ ਬਚਦੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰ
ਦਾਨਿਆ ਏਹੁ ਭੀ ਕੁਛ ਨਹੀ ਤੂੰ ਓਦਰ ਨ ਜਾਹੁ ਪਰ ਤੂੰ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜਾਪ ਜਾਪ
ਦਾਹੁ ਰੇਰੇ ਨੇ ਤੇ ਕੁਛ ਨਹੀ ਅਉਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਲ ਜਗਨੇ ਕਿਆ ਕੀਤਾ ਜੇ
ਅਗਨ ਦਾ ਰੂਪ ਬਨਾਇ ਕਰ ਆਣੁ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ ਚਰੇ ਕੁੰਟਾ ਤੇ ਪੁਆਹੀ ਉ
ਠਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨਾ ਭਰਦਾ ਮਾਰਿਆ ਮੁਹਿ ਢਕ ਕੇ ਲੀਮਾ ਪੈਰਿਹਾ ਅਤੇ ਬਹੁ
ਤ ਓਦਰ ਦਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਨਹੀ ਅਸੀ ਬਚਦੇ
ਸਾਡਾ ਜੀ ਵਣਾ ਰਹਿ ਚੁਕਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਏਹੁ ਭੀ ਕੁਛ ਨਾ
ਹੀ ਫੇਰ ਕਲ ਜਗਨੇ ਚਰੇ ਕੁੰਟਾ ਤੇ ਪਟਾਕਾਲੀਆ ਪੀਲੀਆ ਉਠਾਈਆ ਅ
ਤੇ ਕੀਕਰ ਲਗੇ ਬਰਸਨ ਅਰਬਿਜਲੀ ਰਮਕੇ ਬਡਾ ਸਬਦ ਹੋਵੈ ਪਰ ਕੀਕਰ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦੂਰ ਦੂਰ ਹੀ ਬਰਸਨ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਥੇ ਲਿਆਇਮ
ਰਿਓ ਗੋਰ ਖਫਨ ਭੀ ਏਥੇ ਨਹੀ ਮਿਲਣਾ ਮੇਵੇ ਅਜਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਸਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਿਆ ਏਹੁ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਸੀ ਪਰ ਤੂੰ ਸਬ

੩੬੮

ਦਪਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਬਦ ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਵਿਚ ਕਹਿਆ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧
ਗੁਰਿ ਪਾਇ ਪਾਰਿ ਫਰਿ ਰਹਿ ਰਜਾਇ ਸੇ ਰੁਕੇ ਹਾਜਿ ਤ ਰੁਰ ਰੁਪਾਇ ਤੁਧ
ਬਿਨ ਦੁਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ਜੇ ਕੁਛ ਵਰਤੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥੧॥ ਰੁਰੀ ਅੰਜੇ ਰੁ
ਰੇ ਵੇਰੇ ਰਾ ਰੁਰ ਰੁ ਮਰਣ ਮਨ ਕਾ ਸੋਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾ ਜੀਓ ਮਰੈ ਨ ਰੁਬੈ ਤੇ
ਜਿਨ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਹੁਕਮੇ ਅਵੈ ਹੁਕਮੇ ਜਾਇਆ ਆਗੈ ਪਾਛੈ
ਹੁਕਮ ਸਮਾਇ ॥੨॥ ਹੀ ਸਹੇਤ ੦੦੦੦ ਆਸਾ ਅਸਮਾਨਾ ਤੇ ਸਾ ਵਿਚ ਰੁਖ ਬ
ਹੁਤ ਨੀਸਾਨਾ ਭਉਖਾ ਪਾਇਆ ਆਧਾਰਾ ॥ ਬਿਨ ਖਾਧੇ ਮਰੇ ਹੋਇ ਗਵਾ
ਰਾ ॥੩॥ ਜਿਸ ਕਾ ਕੋਇ ਕੋਈ ਕਿਛੁ ਚਾਹੈ ਸਭ ਕੋ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਸਭ ਨਾ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾ
ਕੇ ਜੀ ਅਜੀਤ ਧਨਮਾਲਾ ਨਾਨਕ ਆਖਣੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰਾ ॥੪॥ ਤਿਸ ਕ
ਪਰਮਾਰਥਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦ੍ਰਵਿਦ ਘਰੈ ਜੇਹੜੇ ਮਨ ਮੁਖ ਪਰਮੇਸ
ਰ ਬੀਨ ਹੀ ਰੁਰਦੇ ਅਤੇ ਜੀ ਅਨੁਦੁਖ ਦੇਵੇ ਹੈਨ ਉਨ ਜਮ ਕਾ ਡਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁ
ਖ ਏਹੁ ਆਖਦੇ ਹੈਨ ਜੋ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਜਾਇ ਬੇ ਬਿਨ ਹੋਰ ਜੀਵਾਲ ਨੇ ਵਾ
ਲਾ ਅਤੇ ਮਾਰੇ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੀ ਆਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਕਮ
ਵਿਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਹੜੇ ਜੀਆਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਖਾਵੇ ਹੈਨ ਤਿਨ ਦੀ ਭੁਖ ਸਗੋਂ ਵ
ਧਦੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਅਗਨ ਵਿਚ ਈ ਧਨ ਪਾਇਆ ਅਗਨ ਵਧਦੀ ਹੈ ਜੇਹੜੇ ਵਾਹੁ
ਗੁਰੂ ਭੁੰਕਦੇ ਹੈਨ ਸੋਈ ਭ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵੇ ਹੈਨ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਕਾ ਆਸਰਾ ਕਰਤ
ਹੋ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਕਾ ਆਸਰਾ ਲੈਤਾ ਹੈ ਸਿਤਾ ਕੋ ਇਕ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ
ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਜੀ ਅਜੀਤ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਸੋਈ ਸਿਤਾ ਕਰਾਖਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
ਹਿਦੇ ਹੈਨ ਜੇਤੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਭਉ ਰਖੇਗਾ ਤੇ ਮਨੁ ਖਾਨ੍ਹਿ ਦੁਖ ਨਾ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ
ਨਾਮ ਜਪੇਗਾ ਤਧ ਛੇਰ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ
ਗੁਰੂ ਆਖਦਾ ਰਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕਾਲ ਭੀ
ਨਹੀ ਪੋਹ ਸਕਦਾ ਏਹੁ ਬਾਰਤ ਕਲਜੁਗ ਨੇ ਸੁਨ ਕੇ ਮਾਨੁ ਖਦ ਰੂਪ ਧਾਰਿਅ
ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀਨੂੰ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਅਰਹ ਬ ਵਿਚ ਅਗ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਮ
ਸਹੈ ਅਤੇ ਸਾਗੀ ਦੇਹੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਉ
ਠ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਉਘਾੜ ਅਤੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਉ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਉਠ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਰ
ਬਾਬ ਵਜਾਇਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਾਗ ਮਾਰੂ ਵਿਚ ਇਕ ਸਬਦ ਕਹਿਆ
ਰਾਗ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ਰੁਰ ਪੈਧਰ ਤਿਆ ਕਾ ਸਾਨਿਖੜਾ ਸਿਰ ਉਪਰ ਅਮਰ

ਕਰਾਰਾ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸਿਤ ਰੂਪੇ ਰੂਪੇ ਇਵਾ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਏਕਾ ਨਿਰ
 ਭਉ ਬਾਤ ਸੁਣੀ ॥ ਸੋ ਸੁਖੀ ਆਸੋ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਜੋ ਗੁਰਮਿਲ ਗਾਇਗੁ ਨੀ ॥ ੧ ॥
 ਾਰਹਾ ਨਿਦੇ ਹਧਾਰ ਅਰਦੇਵ ਰੂਪੇ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਰੂਪੇ ਇਆ ਲਖ ਚਉ
 ਰਾਸੀ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨ ਮੋਢਿ ਗਢਿ ਰਜੇ ਨੀ ਜੋਇਆ ॥ ੨ ॥ ਰਾਜ ਸਾਤ ਕਤਾ ਮ
 ਸ ਰੂਪ ਪਹਿ ਕਿਤੇ ਰੂਪ ਉਪਾਇਆ ॥ ਛਲ ਬਪਰੀ ਏਹੁ ਕੋਲਾ ਰੂਪੇ ਅਤ ਰੂ
 ਰਪੇ ਧਰਮ ਰਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਸਗਲ ਸਮਗੀ ਰੂਪੇ ਬਿਆਪੀ ਬਿਨ ਰੂਪ ਕਰਣੇ
 ਹਾਰਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਨ ਕਾਸੀ ਗੀ ਭਗਤ ਸੋਹਿਦ ਰਬਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨ ਕਹਿ ਆਹੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੋ ਪਿਯਾਰੇ ਤੂੰ ਕੋ ਨਹੈ ਤਾਂ ਫੇ
 ਰ ਕਲਜੁਗ ਨੇ ਇਕ ਹਥ ਵਿਚ ਜਿਹ ਬਾ ਪਕੜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਹਥ ਵਿਚ ਲਿ
 ਗਾਇ ਵੀ ਪਕੜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਨਗਨ ਹੈ ਐਸਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਅਗੇ ਮਬਾਟੇ ਕਿਆ ਅਰਕਹਿਣੁ ਲਗਾ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਆਪ ਕਾ ਵਰ
 ਸਨ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹ ਅਤੇ ਕਹਿਓ ਸਹੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਂ ਆਪ ਦੀ ਮ
 ਹਿਮਾਨੀ ਜਾਣਦਾ ਸਾਮੇਗੀ ਬੇਅਦਬੀ ਮਾਫ ਕਰਨੀ ਇਸ ਸਮੇ ਵਿਚ ਪਰਮੇ
 ਸਰ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਿਕਦਾਰੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਭੀ ਮੇਰੇ
 ਉਪਰ ਕਿਰਪਾ ਰਖਨੀ ਇਸ ਸਮੇ ਵਿਚ ਏਹੁ ਲਛਨ ਮਨੁਖ ਦੇ ਵਰਤਨ ਵਿਚ
 ਆਵਨਗੇ ਏਹੁ ਵੇਸ ਮੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜੇਹਨ੍ਹਾ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਦੇਵੀ ਸਿਪਦਾ ਦੇ ਗੁ
 ਨੁਤਿਆ ਗੁਨਗੇ ਅਰ ਏਹੁ ਨਹੈ ਨੇਇ ਵੀ ਆਦੇਸੁ ਅਦਾ ਵਿਚ ਲਗੇ ਰਹਿਣੁ
 ਗੋਯਾ ਖਾਵਨੇ ਦੇ ਸੁਆਦ ਵਿਚ ਅਤੇ ਯਾਂ ਮੇਥਨ ਦੇ ਸੁਆਦ ਵਿਚ ਮਾਤਾ ਪਿ
 ਤਾ ਗੁਰ ਗੁਸਾਈ ਲਜਾ ਇਨਾ ਦੀ ਤਿਆਗ ਦੇਵਨਗੇ ਅਰ ਮੇਨੇ ਏਹੁ ਛਲ ਆ
 ਪਸੇ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਇਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਆਪ ਨੇ ਮੇਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਲੈਣਾ ਆਪ ਸਿਤ
 ਅਵਤਾਰ ਹੋ ਖਿਮਾ ਕਰਨੀ ਆਪ ਦਾ ਬਿਰਦ ਹੈ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੋ ਬਡੇ ਉਦਰ
 ਹੋ ਅਰ ਅਗੇ ਕਹਾਂ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਕਲਜੁਗ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਪ
 ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੋ ਦੇਖਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਕਲਜੁਗ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ
 ਹੋ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਜੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨ ਹੋਰ ਭੀ ਕੋਈ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਤੇ ਅਮਲ ਸਿਸਾਰ ਮੇਂ ਇਹੁ ਵਰਤ ਰਿਹਾ
 ਹੈ ਅਰ ਤੂੰ ਈਹਾਂ ਕਿਸ ਕਾਰਜ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਹੈ ਇਹੁ ਕਪਟ ਕਰਕੇ ਕਿ
 ਉਛਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਲਜੁਗ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਸਾਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਕ

ਲੁਜਗਏ ਸੇਵਾ ਸਤ ਹੈ ਅਰਮੇ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਹੈ ਆਪ ਕੇ
 ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਮੇਰੀ ਆਪ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਕੇ ਲੀਏ ਏਹੁ ਕਪਟ ਛਲ ਕੀਏ
 ਥੋਤੋ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇਹੁ ਕਮਦੀਆ ਹੋ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਨੇ ਲਛਨ ਕੋਰੇ ਅਤੇ
 ਲ ਸੀਰੀ ਸੈਨ ਕੇ ਹਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸਤਰਾ ਕੀ ਤੂੰ ਸਿਕਦਾਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕੇ
 ਕਲਜੁਗ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵਡਾ ਸੂਰਬੀਰ ਮੇਰਾ ਸੁਣੀ
 ਜੇ ਸਭ ਕੇ ਅਗਚਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਡੀ ਪੁਜਾ ਲੈ ਕਰਕੇ ਅੰਤ ਮੋਹ ਜੇ ਹੈ ਸੁਰਾਜ
 ਹੈ ਮੇਰੀ ਸੈਨ ਕਾ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਪਤੀ ਹਿੰਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਹਿੰਕਾਰ ਏਹੁ
 ਜੇ ਥੋਰੇ ਥੋਰੇ ਹਸਤੀਆਂ ਕੇ ਸਵਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਮਤ ਸਰਨਿ ਦਾ ਬਾਟ ਪਾਰਤਿ
 ਸਨ ਏਹੁ ਰਥਾ ਕੇ ਸਵਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਆਲਸ ਜੁਆਮਦ ਪਾਨ ਦਰਾਦਾਰ ਏ
 ਹ ਘੋੜਿਆ ਕੇ ਸਵਾਰ ਹੈ ਜੇਹਨੀ ਵਿਸਿਆਵਿਖੇ ਮਮਤਾ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਆ
 ਸਾਯੋ ਵਿਸਿਆਵੀ ਅਤੇ ਚੋਰੀ ਏਹੁ ਪੈਦਲ ਸੈਨ ਹੈ ਚੋਰ ਕਿਥੋ ਤੇ ਨੀ ਗਿਣਾ ਜੇ
 ਹਨੀ ਚਤੁਰੰਗ ਨੀ ਸੈਨ ਹੈ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਏਹੁ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨ ਤਿਸ ਕੋ ਮਾਰ ਲੈ
 ਤੇ ਹੈ ਨ ਇਨ ਦੇ ਅਗੇ ਅਟਕਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਧੀਰ ਜਨ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ
 ਇਨ ਦੇ ਅਗੇ ਵਡੇ ਵਡੇ ਕੋਟ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਮਾਰ ਲੀਏ ਹੈ ਅਰਦੁੱਬ ਜੇ ਮੇਰਾ ਜੋਧ ਹੈ
 ਉਸਨੇ ਤੋ ਵਿਗਬਿਜੇ ਹੀ ਕਰ ਲਏ ਹੈ ਇਸ ਪਾਸੇ ਤਾ ਕੋਈ ਬਾਰਿਆ ਹੀ ਨਹੀ
 ਇਹੁ ਮੇਰੀ ਸਹਦਾਰੀ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਸਤੀ ਪੁਰਖ ਹੋਵਹਿਗੇ ਅਤੇ ਪਾਪ
 ਕਮ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇਹਨੂੰ ਹੋਵਹਿਗੇ ਲੋਕ ਦੇ ਪਰਸਿਖਿਆ ਦੇ ਨਿਜ
 ਵਹਿਗੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਨਹੀ ਕੋਈ ਮੰਨੇਗਾ ਆਪ ਨੀ ਪੁਜਾ ਕਰਾਵੇਗੇ ਅਤੇ
 ਜੇਹਨੂੰ ਕਾਜੀ ਹੋਵਨਗੇ ਤਸਈ ਆਫੇਰਨਗੇ ਖੁਦਾ ਇਕ ਹੁਣਗੇ ਅਤੇ ਵਢੀ
 ਲੋਕੇ ਹਕ ਗਵਾਹਨਗੇ ਜੇਕੋਈ ਪੁਛੇ ਤਾਂ ਪਸ਼ੂ ਕੇ ਸੁਣਾਇ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਰਕ
 ਦੇ ਮੜਕੀਨੀ ਸੁਣਨਗੇ ਲੋਕ ਦੇ ਮੋਹਣ ਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਬੋਹਣ ਵਾਲੀਆ
 ਗਲਾ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਐਸੇ ਹੋਵਨਗੇ ਚੋਰ ਪਾਵਨਗੇ ਤੇ ਸੁਚੇ ਬਣਨਗੇ
 ਜੇਹੀ ਹੋਵਨਗੇ ਗੁਰਸਤੀਆ ਵਰਗੇ ਸਨਾਵਾ ਸਿਰਤੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਬਿਭੂਤਲ
 ਵਨਗੇ ਅਤੇ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਲੋਕ ਕੇ ਹੋਵਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹੈ ਤੇ ਜੋਗਤਿ ਨਾਨੇ ਪਾਇ
 ਆਨਹੀ ਅਤੇ ਜੋਗਦੀ ਜੁਗਤ ਗਵਾਇਏ ਠੇ ਹੈ ਨ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਸਿਰ ਤੇ
 ਈ ਪਾਵਨਗੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹੁ ਦਰਸਨ ਸੁਣ ਕੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਕਲਜੁਗ
 ਇਸ ਸਿਕਦਾਰੀ ਦੇ ਕਮਾਈ ਦਾ ਲੇਖ ਤੂੰ ਨੂੰ ਦੇਵਣਾ ਤੂੰ ਪਵੈਗਾ ਸੀਮਖਦ

ਧਿਲਾਈ ਰਿਧਿ ਆਖਾ ਆਉ। ਗੁਪਤ ਪਗਟ ਹੋਇ ਬੈਸਾ ਲੋਕ ਰਖੇ ਭਉ ਅਮਤ ਦੇ ਖਤੂ
 ਲਾਵੀ ਸਰੈ ਤੇਰਾ ਰਿਤ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥ ੩॥ ਸੁਲਤਾਨ ਹੋਵਾ ਮੇਲ ਲਸਕਰ ਤਖਤ ਰਾਖਾ
 ਪਾਉ। ਹੁਕਮ ਹਾਸਲ ਕਰੀ ਬੈਠਾ ਨਾਨਕ ਸਭ ਵਾਉ॥ ਮਤਿ ਦੇਖ ਭੁਲਾਵੀ ਸਰੈ ਤੇਰਾ
 ਰਿਤ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ॥ ੪॥ ੧॥ ਤਾ ਕਲਜਗ ਕਹਿਆ ਮੈ ਤੇਰਾ ਸਿਖ ਹੋਵਨ ਆ
 ਇਆਹਾਂ ਜੇਤੁਮ ਆਗਿਆ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੈਠਾਵਾ ਸਤੇ ਮੋਤੀਆ ਦੇ ਮੰਦਰ ਬਨਾ
 ਇਦੇਵਾਂ ਰਤਨ ਕਰ ਜਨਾਇ ਦੇਵਾਂ ਕਸਤੂਰੀ ਅਗਰ ਚੰਦਨ ਕਾਲੇ ਪੰਕਰਾਇ ਦੇਵਾਂ
 ਅਤੇ ਜੇ ਏਥੇ ਟਿਕਾਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਰਤਨ ਵੀ ਜਨਾਇ ਕਰ ਕੇ ਦਿਆ ਜੇ ਪਾਣੀ
 ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਲਾਲ ਨਾਲ ਜਨਾਇ ਦੇਵਾਂ ਅਤੇ ਮੋਹਣੀਆ ਅੰਧੀਆ ਲਿਖ
 ਇਦੇਵਾ ਜਿਨ ਦਾ ਮਖਮਲੀਆ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾਈ ਰਮਕ ਦਾ ਹੋਵੇ ਵੇਖਨੇ ਹੀ ਨਾਲ ਜੀਵ
 ਕੇ ਮੋਹ ਲੇਵੈ ਅਤੇ ਜੇ ਬਰਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਰਿਧਾ ਸਿਧਾ ਭੇਟ ਕਰੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੁ
 ਸਿਧ ਦੇਖ ਕਰੇ ਮੈਂ ਭੁਲ ਜਾਵਾ ਸਿਧ ਬਣ ਬੈਠਾ ਲੋਕ ਨੂੰ ਸਿਧਤਾ ਦਿਖਾਵੇ ਲੋਕ ਮੈਂ
 ਰਾਭਉ ਰਖੇ ਹੁਕਮ ਹਾਸਲ ਜਗਤ ਦਾ ਕਰੇ ਏਹੁ ਸਭ ਪਵਣ ਕੀ ਨਿਆਈ ਅਨਿ
 ਤਰੈ ਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਭੁਲ ਜਾਵਾ ਹੋਵੇ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕਰੇ ਤਾਂ ਨਉ ਖੰਡ ਪਿ
 ਥਮੀ ਦਰਾਜ ਲੈ ਦੇਵਾਂ ਸਭ ਹੁਕਮ ਹਾਸਲ ਬੈਠਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਰਾਜ
 ਦੇ ਮਦਾਦਿ ਰ ਪਇਆ ਹੋਇਆ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਭੁਲ ਜਾਵੇ ਏਹ ਵਸਤ
 ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਮੁਲੇ ਨਹੀ ਚਾਹੀ ਵੀਆ ਤਾਂ ਕਲਜਗ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਅ
 ਗੇ ਭੇਟ ਰਖੀ ਵੀ ਹੈ ਸੇਫੇਰ ਨਹੀ ਲਈ ਵੀ ਬਰਨ ਹੋਇਆ ਅਸਾਡਾ ਇਕ ਬਚਨ ਮੈਂ
 ਨੇ ਤਾਂ ਦਸਵੇਂ ਅਵਤਾਰ ਮੈਂ ਭੇਰੀਆ ਭੇਟਾਲੇ ਵਾਗਾ ਤੇ ਸਿਖਾਨੂੰ ਰਿਧਾ ਸਿਧਾ ਸਭ ਪ
 ਦਾਰ ਬਲੈ ਦੇਵਾਗਾ ਹੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਮੇਰੇ ਮਿਲਨੇ ਦਾ ਅਤੇ ਆਪ ਦੇ ਆਵਨੇ ਦਾ ਮੇਰੇ
 ਰਾਜ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਫਲ ਹੋਇਆ ਜੀ ਜਾਂ ਤੁਸੀ ਮੇਰਾ ਕੁਛ ਅਗੀਕਾਰ ਨਹੀ ਕਰ ਦੇ ਤਾਂ ਮੈਂ
 ਰੇ ਉਤੇ ਵਡਾ ਗੰਜ ਬੋਹੇ ਦੇਗਾ ਅਤੇ ਅਗੇ ਹੀ ਮੈਂ ਮਹਾਂ ਪਾਪੀ ਸਦੀ ਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਜੇ
 ਕੁਛ ਤੁਸੀ ਮੈਂ ਬੋਭੇਵਾ ਨਾਲੇ ਵੇਗੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤੇ ਭੀ ਥਾਉ ਨਹੀ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬ
 ਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋ ਕਲਜਗ ਅਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਕੁਛ ਨਹੀ ਚਾਹੀ ਦਾ ਤਾਂ ਕਲਜਗ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕੁਛ ਹੋਰ ਹੀ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਆਗਿਆ ਕਰੇ ਜੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਵਿਚ ਸੀ ਤੇ
 ਖਰੋਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਏਹ ਵਸਤ ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਦੇਵਾ ਹੈ ਇਨਾ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ
 ਕੁਛ ਨਹੀ ਚਾਹੀ ਦਾ ਹੋਰ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਵਸਤ ਕੋਹ ਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਲਜਗ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੇਰੇ ਰਾ
 ਜ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ ਲਛਣ ਭੀ ਹੈ ਨ ਦੁਖ ਨੀਵ ਪਿਆਸ ਨਿੰਦਾ ਤ੍ਰਿਸਨ ਆਲਸ ਮਸ

ਸਤੀ ਫਾਹੀ ਗਲੇ ਦਸਤ ਦਰਚਾਰੀ ਪਾਪ ਰੋਗੀ ਯਾਰੀ ਬਖੀਲੀ ਇਨ ਬਾਤ ਤੋ ਕੋਈ ਫਿ
 ਰਲਾਹੀ ਬਚੇਗਾ ਗੁਣੀਆ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਹੋਵੇਗਾ ਸਰ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਮੁਰਖ ਜਾਣੀਏ
 ਗਾ ਬਹੁਤ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਗੁਣੀ ਕਹੀਏਗਾ ਬਡੇ ਮੁਰਖ ਜੋ ਹੋਵਨਗੇ ਸੋਹਾਜਿਆਂ
 ਦੇ ਨਿਕਟ ਬੈਠਣ ਵਾਲੇ ਹੋਵਨਗੇ ਪਾਪੀਆ ਦੇ ਘਰ ਮਨੁਖ ਹੋਵਨਗੇ ਕਿਰਪਾਨਤਕ
 ਰਨਗੇ ਧਰਮਾਦਿਪ ਗੀਤ ਹੋਵਨਗੇ ਅਤਿਨੂੰਦੁਖ ਪਾਵਨਗੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਵਿਹਾਰੀ ਕਿਰੰਸ
 ਣ ਹੋਵਨਗੇ ਤਿਨਾਨੂੰ ਆਦਰ ਹੋਵੇਗਾ ਬੇਦ ਪਾਠੀ ਤਤ੍ਵ ਗਿਆਨੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤਿਨਾਨੂੰ ਖੁ
 ਆਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਰਾਜੇ ਲੋਕ ਸਦਾ ਤੋਟ ਵਿਚ ਰਹਿਨਗੇ ਪਰਜਾਨੂੰ ਬੋਹਨ ਵਾਲੇ ਹੋਨਗੇ ਸਿ
 ਨਿਆਸੀ ਬਹੁਤ ਪਦਾਰਥ ਸੰਚੈਗੇ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਲੋਕ ਭੋਜਨ ਬੰਸਤ ਤੇ ਤੰਗ ਹੋਵਨਗੇ
 ਜਹਾ ਜਹਾ ਸਤ ਧਰਮ ਬ੍ਰਤ ਤਪ ਉਪਵਾਸ ਨਹੋਵੈਗੇ ਤਿਨਾਕ ਇਕ ਬਾਰਹੀ ਬਿਨਾਸ
 ਹੋਵੇਗਾ ਹੋਮਹਾਰਾਜ ਏਹੁ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਰਾਜ ਮੈਂ ਏਹੁ ਅਮਲ ਹੋਵੈ
 ਗੇ ਅਬਜੈਸੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਆਗਿਆ ਕਰੋ ਮੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮਾਨੋਗਾ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਗਿ
 ਆਨੁਸਾਰੀ ਹਾਇ ਸਤ ਕੁਛ ਕੁਛ ਭੇਟ ਮੇਰੀ ਲੇਵੇ ਸੋਨ ਰਾਵੀ ਮੰਦਰ ਜਵਾਹਰ ਏਹੁ
 ਲੇਵਹੁ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਡਾ ਆਨੰਦ ਹੋਵਉਗਾ ਸੁਨਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਹਿ
 ਆ ਸਰਬਜਗਾ ਤੇ ਤੇਰਾ ਤੇਜ ਬਡਾ ਹੋਵੇਗਾ ਏਹੁ ਅਸਾਡਾ ਵਰ ਹੋਇਆ ਤੇਰੇ ਕੋ
 ਤੇਰੇ ਰਾਜ ਮੈਂ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕਰੈਗੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਮਾਹਿਮਾ ਬਡੀ ਹੋਵੇਗੀ ਲਖ
 ਵਰੇ ਸਤਿਜੁਗ ਮੈਂ ਅਯਤ ਵਰਖ ਤੇ ਤੇ ਮੈਂ ਦੁਆਪਰ ਮੈਂ ਹਜਾਰ ਵਰਖ ਯਤਨ ਕਰੇ
 ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਸਰਬ ਫਲ
 ਮਿਲੇਗੇ ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਬਹੁਰੇ ਜੇਹਨੂੰ ਭੇਟਾ ਤੂੰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਚਉਬੇਜਾ ਮੈਂ ਮੈਂ ਹਮਲੇ
 ਵੈਗੇ ਮਾਯਾ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਸਮੇਤ ਲੇਵਾਗੇ ਏਹੁ ਸੁਨਕਰ ਕਲਜੁਗ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰ
 ਨ ਹੋਇਆ ਹਬਜੈਕ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਹਾ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸਿਗਤ
 ਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ਤੇਰੀ ਵਜੋਂ ਵੰਡੀ ਕਪਟੀ ਹੋਵਨਗੇ ਤਿਨ ਉਪਰ ਮੇਰਾ ਅ
 ਮਰਜੋਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਹਨੂੰ ਜੀਵ ਤੁਹਾਡਾ ਬੰਦ ਨਮਿਨੇਗੇ ਤਿਨ ਉਪਰ ਮੇਰਾ ਕੁਛ ਜੋਰ
 ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਭ ਮੇਰੀ ਨਬ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਤੇਰੀ
 ਭੇਟ ਅਸੀਂ ਏਹੁ ਰਾਹ ਵੇਹਾਂ ਹੇ ਕਲਜੁਗ ਤੂੰ ਆਪਨਾ ਜੋਰ ਸਿਖਾ ਸੇਵਕ ਮੇਰਿਆ
 ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਮੇਰੀ ਸਿਗਤ ਕੇ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇਵਨਾ ਤਾਂ ਕਲਜੁਗ ਨੇ ਹਬਜੈਕ ਤੇ ਅ
 ਰਵਾ ਸਕੀਤੀ ਹੋਗੀ ਬਨਿਵਾਜ ਮੈਂ ਨੁਬਖ ਸਲੋਣ ਹੋਗੀ ਬਨਿਵਾਜ ਮੇਰਾ ਤੇਜ
 ਆਪਨੇ ਹੋਰ ਨਜੁਗਾ ਤੇ ਅਧਿਕ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੁਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਆਗਿਆ

ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕੈਸਾ ਬਾਣੀ ਸਾਧੇ ਹੋਇ ਭਾਵੇਂ ਕੈਸਾ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੋਵੇ ਮੇਰੀ ਅਚੰਤ ਕੋ
 ਈ ਨ ਬਚੇਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਤੈਨੂੰ ਏਵੇ ਹੀ ਆਗਿਆ ਪਰ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਭੇਦ
 ਹੋਈ ਦੇਹੁ ਨਿਤ ਦੇਣਾ ਅਸਾਨੂੰ ਸਬਦ ਹੋਵੇ ਮੇਰੀ ਸੀਗਤ ਵਿਚ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਸੀਗਤ ਵਿ
 ਚ ਨਹੀ ਜਾਣਾ ਬਾਹਰ ਹੀ ਬੈਠੇ ਰਹਿਣਾ ਤਾਂ ਕਲਜੁਗ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਕੈਸੇ ਹੋ
 ਵੇਗੀ ਨਿਤ ਦੇਣੇ ਕਲਜੁਗ ਪੁਸਾਇ ਦਰਤੇ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਬਖਰ ਲੈਣੇ ਵਾਸਤੇ ਆ
 ਵਉਗਾ ਅਤੇ ਜਹਾਂ ਤੁਹਾਨੀ ਸੀਗਤ ਦੇ ਜੋੜੇ ਹੋਵਨਗੇ ਤਹਾਂ ਮੇਰਹਿਆ ਕਰੋਗਾ ਸ
 ਬਸ ਬਦਕਾ ਭੋਗ ਪੜੇਗਾ ਤਿਸ ਦੇ ਲੇਮੇ ਆਵਉਗਾ ਤਾਂ ਕਲਜੁਗ ਨੂੰ ਸਿਖ ਕੀਤਾ
 ਕਲਜੁਗ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕਹਿਓ ਸਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੂੰ ਮਨ ਕਰ
 ਕੇ ਆਪਣਾ ਦਾਸ ਹੋ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਭੀ ਆਪਕੇ ਹਜਰ ਹੋ ਜਿਉ ਤੁਸਾ ਕਹਿਆ
 ਹੈ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਹੀ ਕਰਾਗਾ ਅਤੇ ਕਲਜੁਗ ਨੇ ਬੁਝ ਨ ਦੀਸਾ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਸ
 ਬਦਕਾ ਦਾਸ ਹੋ ਤੇਰੀ ਸੀਗਤ ਕੀ ਚਰਨ ਦਾਸੀ ਆਮੇਂ ਰਹੇਗਾ ਮਾਨੀ ਵੀ ਭੀ ਸੁਣੇ ਕੋ
 ਛੇਰਾਗਾ ਨਹੀ ਏਹੁ ਬਚਨ ਕਹਿਕਰ ਭੁਟਾ ਵੇਕਰ ਵਰ ਲੈਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮ
 ਥਾਟੇ ਕਕਰ ਚਲਨੇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ ਕਿਹੋ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਪ
 ਰਤਾ ਪਸਭਨ ਜੁਗਾ ਤੇ ਬਡਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਕਹਿਆ ਪਿਛਲਿਆ ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਜੋ
 ਬਡੇ ਜੋਧ ਕੀਏ ਤੇ ਹੋਤਾ ਬਾ ਸੋ ਤੇਰੇ ਰਾਜ ਮੇਂ ਬੋੜੇ ਹੀ ਕਾਲ ਮੇਂ ਮਿਲੇਗਾ ਇਕ ਪ
 ਨੀ ਮਾਝ ਸਿਮਰੇ ਤੇ ਮੁਕਤ ਪਾਵੇਗਾ ਏਹੁ ਬਚਨ ਸੁਨਕਰ ਕਲਜੁਗ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇ
 ਕਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਆਗੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਬੈਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
 ਲਜੁਗ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਰਮਣੁ ਰਿਹਾ।

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ੧ ਬਾਢੀ ਭਗਤ ਨਾਲ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਰਾਹੁ ਵਿਚ ਇਕ ਬਾਢੀ ਭਗਤ ਦੇ ਪਰ ਰਾਤ ਜਾਇ ਰਹੇ ਤਾ ਉਸ
 ਬਾਢੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਜਦ ਅਗਲਾ ਭੁਲਕ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਚਲਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਬਾਢੀ ਕੀ ਸੁਗੀ ਢਾਹਿਸੁਟੀ ਅਰ ਮੰਜੀ ਭੀ ਭੰਨ ਚੁਕੇ ਅਤੇ
 ਉਸਦੇ ਭਾਡੇ ਭੀ ਤੋੜ ਕੇ ਚਲੇ ਓਹ ਬਾਢੀ ਕਿਤੇ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਠਕੇ
 ਚਲੇ ਜਦ ਗਿਰਾਉ ਦੇ ਬਾਹਰ ਗਏ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਅਰ ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਸਚ
 ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਇਸਨੇ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਬਡੀ ਟਹਿਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਹਛੇ ਅਸਥਾਨ ਸਵਾਰ ਕੇ
 ਸਾਨੂੰ ਸਵਾਇਆ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਮੰਜਾ ਭੀ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੇ ਭਾਂਡੇ ਭੰਨੇ ਸੁ
 ਗੀ ਢਾਹਿ ਮੰਜੇ ਤੋੜ ਇਸਦੀ ਫਸਤੁਗਾ ਵਾਇਚ ਲੋਹੇ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਓ ॥

ਭਾਈ ਇਸਦੀ ਟਹਿਲ ਬਾਇ ਪਈ ਹੈ ਇਸਨੇ ਬਹੁਤ ਪੀਤ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸਤ
 ਰਾਏ ਸੂਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੁਦਾਮੇ ਚੇ ਰਫਨਾ ਦੇ ਮੰਦਰ ਈ ਸੁਰਜ ਭਗਵਾਨ ਨੇ
 ਕਰ ਦੀਏ ਬੇਤਿ ਸੀਤਰਾਂ ਇਸਕਾ ਸਭ ਘਰ ਮੰਦਰ ਸਾਜ ਸਵਾਰਨੇ ਹੈ ਇਤਨਾ ਕਹਿਕ
 ਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਕੋ ਰਲਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਓਹ ਬਾਢੀ ਘਰ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਉਸਕੀ ਜ
 ਗਹ ਅਉਰ ਕੀ ਅਉਰ ਹੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਉਸਕੀ ਸੂਰੀ ਕੀ ਜਗਹ ਬੜਾ ਮੰਦਰ ਬਨ ਗ
 ਯਾ ਹੈ ਅਤੇ ਘਰ ਕੇ ਸਭ ਸਾਮਾਨ ਆਧਿਕ ਤੇ ਆਧਿਕ ਸਜਾਏ ਪਏ ਹੈ ਓਹ ਦੇਖ ਕਰਕੇ
 ਠਿਗਿਆ ਪਹਿਚਾਨ ਸਕੇ ਨਹੀ ਪਰ ਮੇਸਰ ਕੀ ਭੁਵਰਤ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਹੈ॥
 ਹਰਨ ਭਰਨ ਜਾਕੇ ਨੇੜੇ ਰਾਤਿ ਸਕਾ ਮਿਤਨ ਜਾਨੈ ਹੋਣਾ॥ ਤਿਸ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਅਪਾਰ
 ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਅਰ ਸੀਤ ਭਗਤ ਭੀ ਅਪਾਰ ਮਾਹਿਮਾ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਨ ਜਬ ਓਹ ਬਾਢੀ ਉਸ ਘਰ
 ਕੇ ਅੰਦਰ ਗਿਯਾ ਜਹਾਂ ਉਸਕਾ ਮੰਜਾ ਪੜਾ ਬਾਰਾ ਪਾਵਿਆ ਕੇ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥ ਭੀ
 ਅਗਿਣਤ ਹੀ ਧਰਿਆ ਹੈ ਹੋਰ ਸਾਮਿਗਰੀ ਘਰ ਕੀ ਅਗਿਣਤ ਹੀ ਧਰੀ ਹੈ ਏਹੁ ਕੁ
 ਦਰਤ ਦੇਖ ਕਰ ਬਾਢੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੀਤ ਭਗਤਾ ਕੀ
 ਟਹਿਲ ਕਰੇਗਾ ਪੀਤ ਭਾਵਨੀ ਲਾਇ ਕਰ ਪਰ ਮੇਸਰ ਉਸਕੇ ਸਦਾ ਸੁਖਾਲਾ ਹੀ ਰ
 ਖੇਗਾ ਉਸਕੇ ਸੀਕਟ ਦੂਰ ਹੋਵਨਗੇ ਅਤੇ ਪਰਲੋਕ ਭੀ ਸਵਰਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਮੇਸ
 ਰ ਕੇ ਭਗਤਾ ਕਾ ਸਦਕਾ ਅਤੇ ਇਸ ਅਸਚਰਜ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਉਸ ਵਸਤੀ ਕੇ ਲੋਕ ਅ
 ਤੇ ਓਹ ਬਾਢੀ ਭਗਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਿਛੇ ਵੇਖੇ ਕਿਤਨੀ ਕਦੂਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਜਾਇ ਮਿ
 ਲੇ ਬੜਾ ਪਰੇਮ ਲਗੇ ਕਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਦਾ ਸਦਕਾ ਓਨ ਦੇ ਮਨ ਨਿਰਮ
 ਲ ਹੋਗਏ ਅਤੇ ਓਨ ਦੇ ਆਤਮੇ ਏਹੁ ਆਈ ਜੋ ਕਿਵੇਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਡੀ ਵਸਤੀ ਵਿ
 ਚੋ ਕੋਈ ਕਕਾਲ ਰਹਨ ਓਨ ਲੋਕਾਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਡੇ ਪ
 ਰ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਏ ਕੋਈ ਕਾਲ ਰੋਹੇਗੇ ਤਾਂ ਆਪ ਦੇ ਚਰਨਾ ਦਾ ਸਦਕਾ ਸਾਡੀ ਕਲਿ
 ਆਨ ਹੋਵੈਗੀ ਜਿਉ ਜਾਣੇ ਅਸਾ ਅਨਾਥਾ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਯਾ
 ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਧਰਮ ਸਾਲ ਬਨਾਵੇ ਅਤੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਿਆ ਆਏ ਸਿਰਾਦੀ ਸੇਵਾ ਕ
 ਰਿਆ ਕਰੋ ਪ੍ਰੀਤ ਲਾਇ ਕਰ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਭੀ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈਗਾ ਤਾਂ ਓਹ ਸਭ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਓਨ ਨੇ ਤਿਵੇਹੀ ਕੀਤਾ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਕੀਰਤਨ ਹੋਇ ਆ ਕਰੇ ਨਿਤ ਹੀ
 ਤਾਂ ਇਕ ਲੜਕਾ ਸਤਾਬਰਸ ਦਾ ਘਰ ਤੇ ਨਿਤ ਸੁਤਾ ਉਠ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਨ ਆਵੈ
 ਅਤੇ ਓਨ ਦੇ ਪਰੇਮ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਆਇ ਬੜਾ ਹੋਵੈ ਸਬਦ ਕੀ
 ਰਤਨ ਦਾ ਭੋਗ ਪਵੈ ਤਾਂ ਓਹ ਲੜਕਾ ਆਪਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁ

੩੭੬

ਰੂਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਿਖਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅਨਏ ਸਬਾਲਕ ਕੋ ਪਕਰ ਰਖਣਾ ਜਾਕੀਰਤ
 ਨਕਾ ਭੋਗ ਪਇਆ ਅਤੇ ਓਹ ਬਾਲਕ ਭੀ ਜਵਨਲਗਾ ਤਾਂ ਓਸ ਸਿਖ ਨੇ ਬਾਲਕ
 ਨੂੰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਲੈ ਆਂਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਅਰੇ ਬਾ
 ਲਕੇ ਤੂੰ ਇਸ ਵਕਤ ਸੁਤਾ ਉਠਕੇ ਘਰ ਤੇ ਕਿਉ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੇਰਾ ਵੇਲਾ ਅਜੇ ਹਸਨੇ
 ਖੇਡਨੇ ਖਾਵਨੇ ਕ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲਕ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਦੇ ਵਰਸਨ ਦਾ ਸਦਕਾ
 ਅਤੇ ਆਪ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਸਦਕਾ ਮੈਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰੀ ਭਗਤ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਆਪ ਦੇ ਰ
 ਰਨਾ ਪਾਸ ਸਤ ਸੰਗ ਕਰਨ ਹਛਾ ਲਗਾਵਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇਲ ਝੁਕੇ ਏਹੁ ਬ
 ਤ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸਤਰਾਂ ਮਲੂਮ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸ ਲੜਕੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਮੇ
 ਰੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੀ ਜੇ ਹੋ ਬੇਟਾ ਤੂੰ ਅਗ ਬਾਲ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਭਾਈ ਰੋਟੀ ਬਨਾਇ ਦੇਵ
 ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਗ ਬਾਲਣ ਲਗਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਚੁਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਲਕੜੀਆ ਪਾਈਆ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ
 ਨਿਕੀਆ ਲਕੜੀਆ ਨੂੰ ਅਗ ਲਗੀ ਅਤੇ ਪਿਛੋਂ ਵਡੀਆ ਲਕੜੀਆ ਨੂੰ ਅਗ
 ਲਗੀ ਏਹੁ ਅਰਰਜ ਦੇ ਖਕੇ ਮੈਂ ਚਿਤ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਕਿ ਹੋ ਜੀਆ ਨ ਜਾਣੀਏ
 ਪਹਿਲਾ ਮੈਂ ਨਿਕੜੀ ਹੀ ਚਲਾਵਾਂ ਕਿ ਆਜ ਪੇ ਕਾਲ ਭਗਵਾਨ ਵਡਾ ਹੋਵਨ ਦੇ ਵੇਰੇ
 ਨਹੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਹੁਣੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪ ਲਈਏ ਤਾਂ ਭਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹੁ ਬਾਰਤਾ
 ਉਸ ਬਾਲਕ ਕੀ ਸੁਨਕਰ ਸਾਰੀ ਸਿਗਤ ਚੈਰਾ ਨੇ ਹੋਇਰ ਹੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ
 ਉਸ ਲੜਕੇ ਕੋ ਪਰਥਾਇ ਸਬਦ ਕਹਿਆ ॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਘੜੀ ਮੁ
 ਹਤ ਕਾ ਪਾਹੁ ਨਾ ਕਾਜ ਸਵਾਰਣ ਹਾਰਾ ॥ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮਾਇਆ ਪਿਆਸ ਮਝੈ ਨਹੀਰ
 ਵਾਰਾ ॥ ਉਠ ਗਲਿਆ ਪਛੁਤਾਇਆ ਪਰਿਆਵਸ ਜੀਦਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਅਧਿ ਤੂੰ ਬੈਠਾ ਕੀ
 ਧੀ ਪਾਹਿ ਜੇ ਹੋਵੀ ਪੁਰਬਾਲਿਖਿਆ ਤਾਗੁਰਕਾ ਸਬਦ ਕਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹ
 ਰੀ ਨਾਹੀ ਨਹੀ ਭੁਭੁਗੀ ਪਕੀਵ ਦੁਹਾਰਾ ॥ ਲੈਲੈ ਦਾਤ ਪਹੁਤਿਆ ਲਾਵੇ ਕਰਤਈ
 ਆਰਾਜਾ ਹੋ ਆਹੁ ਕਮ ਕਿਰਸਾਣ ਕਾਤਾ ਲੁਟਿ ਮਿਟਿ ਆਖੇਤਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਪਹਿਲਾ
 ਪਹਿਰਧੀ ਧੈਰਾਇਆ ਵਜੈ ਭਰਸੇਇਆ ॥ ਤੀਜੇ ਝਾਖ ਝਾਖਾਇਆ ਰੋਬੇ ਭੋਰ ਭੁਇਆ
 ॥ ਕਵਹੀ ਚਿਤ ਨ ਆਇ ਓਸੇ ਨਜੀ ਓਪਿ ਭੁਈਆ ॥ ੩ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੋ ਫਾਰਿਆ
 ਜੀਉ ਕੀ ਆਕੁਰ ਬਾਣਾ ਜਿਸ ਤੇ ਸੋਝੀ ਮਨ ਪਈ ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਣਾ ਨਾਨ
 ਕਾ ਭਿਠਾ ਸਵਾਨ ਲਹਾਰਿ ਅਤਿ ਰਜਾ ਮੀਜਾਣਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਏਹੁ ਸਬਦ ਸੁਨਕਰ
 ਓਹੁ ਲੜਕਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਇਆ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਲੜਕੇ
 ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਸਿਖ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ

ਜਰ ਹਜ਼ੂਰ ਜਾਣੇ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਭਗਤ ਕਰੇ ਏਹੁ ਜੀਵ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਹੀ ਪਰ
ਮੇਸਰ ਦੀ ਆਗੇਯਾ ਪਾਇਕਰ ਜਮ ਪਕੜਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਇਤਨ ਕਹਿਕਰ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਓਥੇ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸੰਗਤ ਨਾਮ ਜਪਕਰ ਪਰਮ ਪਦ ਕੋ ਪਾਵਤੀ
ਭਈ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ੧ ਕੀਤੀ ਨਾਲ॥

ਗੁਰੂ

ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇਕ ਨਗੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਉਥੇ ਦੇ ਰੁਖ ਬਿੰਦੂ ਸਭ ਕਲੇਹੀ ਕਲੇਹ
ਜਰੀ ਆਵਨ ਅਤੇ ਓਹੁ ਕੀਤੀ ਆਵੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਦੀ ਨਗੀ ਕਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਰਦ
ਨਾਮੁ ਹਫਕਕੇ ਲੈ ਮਾਪੇ ਭਿਹਾ ਅਤੇ ਆਖਣ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੋਂ ਛੇਤੀ ਚਲੋ ਜੀ
ਅਤੇ ਜਿਤਨਾ ਪਾਲਾ ਏਥੇ ਅਸਾਨੂੰ ਲਗਾਵਾ ਹੈ ਇਤਨ ਹੋਰਤ ਜਾਗਾ ਕਿਤੇ ਨਹੀ ਦੇ
ਖਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਏਥੇ ਏਨਾ ਕੀਤੀ ਆ ਦੀ ਪਾਤਸ
ਹੀਥੇ ਛਾਵੇ ਕੋਈ ਸੰਗ ਲਵਿਚ ਜੀ ਉਹੋਵੇਂ ਯਾਜਨਾ ਵਰਜਾ ਬਰਾ ਯਾਂ ਪਛੀਦਾ ਬਰ
ਹੋਵੇ ਸਭ ਮਨੇ ਏਹੁ ਕੋਤੀ ਆ ਹੀ ਖਾਇ ਜਾਵੀ ਆਹੈਨ ਪਰ ਭੀ ਭਰੇ ਮਤ ਤੇਰੇ ਨੇੜੇ
ਈ ਨਹੀ ਆਵੇ ਨੇਕਾ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜਪਦਾਰਹੁ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ
ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸਭਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਥੇ ਭਈ ਅਗੇ ਭੀ ਆਇਆ ਹੈ ਯਾ ਅਸਾ
ਹੀ ਆਇਹਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਇਕ ਵੇਰੀ ਏਥੇ
ਇਕ ਰਜਾ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਵੇਜਾ ਖੁਹਣੀ ਆ ਲਸਕਰ ਰਾਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋ
ਸੀ ਤਾਂ ਕੀਤੀ ਆਵੀ ਸਰਦਾਰ ਉਸ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਜਾਇ ਮਿਲੀ ਕਹਿਣ ਲਗੀ ਹੋਰ
ਜਾ ਭੀ ਇਸ ਰਾਹੁ ਅਗੇ ਕੋ ਮਤ ਜਾਹੁ ਅਤੇ ਜੋ ਕਰ ਭੀ ਜਾਇਆ ਚਾਹੁਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇ
ਰਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਕੇ ਫੇਰ ਜਾਵੀ ਤਾਂ ਉਸ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਕੀਤੀ ਏ ਤੇਰੀ ਕਿਆ
ਰਜਾਇਹੋ ਤਾਂ ਕੀਤੀ ਬੈਠੀ ਹੋਰ ਜਾ ਮੇਰਾ ਏਹੁ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਖੇ ਆ
ਇ ਪਹੁੰਚਾਏ ਅਰ ਪਰਾਹੁਣਾ ਰਾਹੀ ਕਰਕੇ ਮੰਗੀ ਰੋਟੀ ਖਾਇਕਰ ਜਾਹੁ ਜਹਾਂ ਤੇਰੀ
ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਕੀਤੀ ਏ ਮੇਂ ਬਵੇਜਾ ਖੁਹਣੀ ਆ ਲਸਕਰ ਕ
ਰਾਜਾਹਾਂ ਅਤੇ ਭੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰੋਟੀ ਕਿਆ ਖਾਵ ਭੀ ਏਤਨਾ ਸਾਮਾਨ ਨਹੀ ਰਖਸ
ਕਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਕੀਤੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਰਾਜਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਭੀ ਅਸਾਨੂੰ ਨਾਲ ਜੁਧ ਕਰ
ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਸੁਤ ਕੇ ਜਹਾ ਤੇਰਾ ਜੀਉ ਚਾਹੇ ਤੂੰ ਚਲ ਜਾਹੁ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭ
ਲਾ ਕੀਤੀ ਏ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜੁਧ ਕਰਾਗਾ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਜੁਧ ਕਾ ਸਾਮਾਨ ਕਰਕੇ ਛਰਾ
ਜੁਧ ਕਰਨ ਬਵੇਜਾ ਖੁਹਣੀ ਸੈਨ ਨਾਲ ਕੈਕਰ ਤਾਂ ਕੀਤੀ ਆਵੀ ਸਰਦਾਰ ਨੇ
ਆਪਨੇ ਲਸਕਰ ਵਿਚ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਇਕੇ ਪਾਤਾਲ ਵਿਚ ਬਿਖਨ

੩੭੮

ਲ ਮੁਹਿ ਭਰ ਕੇ ਲੈ ਆਵਹੁ ਤਾਂ ਕੀ ਨੀਆ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਬਿਖ ਨਾਲ ਮੁਹਿ ਭਰ ਅੰਦਾਸਿ
 ਸਨੁ ਲਾਵਨ ਸੋ ਸੁਆਹੁ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ
 ਏਸੇ ਤਰਾ ਬਵੰਜਾ ਖੂਹਣੀ ਆਲ ਸਕਰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਇਕ ਰਾਜ ਰਖਾਲਿਆ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਰਾਜ ਦੇ ਪਾਸ ਕੀ ਨੀ ਗਈ ਕਿਉ ਰਾਜ ਹੁਣ ਕਿਆ ਮਰਜੀ ਹੈ ਹੁਣ ਭੀ ਮੀ
 ਨ ਲੈ ਰੋਟੀ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਵਾਸਤੇ ਨਿਵਤਾ ਮਨ ਲੈ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਹਿਆ ਕੀ
 ਨੀ ਨੂੰ ਮੇ ਮੀਨਿਆ ਨਿਵਤਾ ਆਪਦਾ ਪਰ ਮੇਂ ਤੋ ਅਬ ਇਕ ਲਾਹੇ ਇਗਾਇਆ ਹੋ
 ਸੈਨ ਸਭ ਮਰਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਨੀ ਨੇ ਆਪਨੀ ਸੈਨ ਕੇ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀ ਪਾਤਾਲ ਤੇ
 ਜਾਇ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੈ ਆਵਹੁ ਤਾਂ ਕੀ ਨੀ ਆ ਗਈ ਆ ਪਾਤਾਲ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੈ ਆ
 ਈ ਆ ਜਿਸ ਕੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਪਾਵਨ ਸੋਈ ਉਠ ਖੜ੍ਹ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਵੰਜਾ ਖੂਹਣੀ ਆਲ
 ਸਕਰ ਰਾਜੇ ਦਾ ਸਭ ਸੁਰਜੀਤ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸਤ ਕੁੰਡ
 ਪਾਤਾਲ ਵਿਗ ਬਿਖ ਕੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੋਨ ਅਤੇ ਸਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਕੁੰਡ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੋਨ ਜਿਸ
 ਦੇ ਲੇ ਸਭ ਲਸਕਰ ਸੁਰਜੀਤ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਸਾਰੇ ਲਸਕਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕਰ ਕੀ ਨੀ
 ਦੇ ਰੋਟੀ ਖਾਵਨ ਵਾਸਤੇ ਗਾਇਆ ਤਾਂ ਅਗੇ ਤੇ ਠੰਢੀ ਆ ਰੋਟੀ ਆ ਮਿਲੀ
 ਆ ਅਤੇ ਦਾਣਾ ਚਿਬਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪਾਸ ਭਿਜਾ ਹੋਇਆ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਰਾ
 ਜੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਕੀ ਨੀ ਦੇ ਰੋਟੀ ਆ ਠੰਢੀ ਆ ਦਾਣਾ ਚਿਬਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਸ
 ਭਿਜਾ ਹੋਇਆ ਕਿਉ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਕੀ ਨੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਏਥੇ ਇਕ
 ਹੋਰ ਰਾਜਾ ਭੀ ਆਇਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਭੀ ਅਸਾਨੇ ਰੋਟੀ ਆਖੀ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਲਸਕ
 ਰ ਤੇ ਜੋ ਖੁਫ ਬਾਕੀ ਬਚਿਆ ਸੀ ਅੰਨ ਸੋ ਮੇ ਤੇਰੇ ਲਸਕਰ ਨੂੰ ਪਰੋਸਿਆ ਹੈ ਤਾਂ
 ਰਾਜਾ ਕੀ ਨੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਵਾਨਿਆ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਅਜੇ ਭੀ ਅੰਬਾਰ ਲਗੇ ਪਏ ਹੋਏ
 ਨ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਦਾ ਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪਰ ਮੇ ਸਰਜੀ ਤੂੰ ਧੀਨ
 ਰੋਏ ਹੁ ਕੁਦਰਤ ਤੈਂ ਨੇ ਕਿਆ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਅਨਿਖਾਇ ਕਰ ਰਾਜਾ ਕੀ ਨੀ ਤੇ ਵਿਦਾ ਹੋਇ
 ਆ ਏਹੁ ਬਾਰਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸੁਨਾਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਲੋਕ ਕਹਿਆ ॥
 ਸੀਹਾਂ ਬਾਜਾਂ ਚਰਗਾਂ ਕੂਹੀ ਆਇਨਾ ਖਵਾਲੇ ਪਾਹੁ ॥ ਪਾਹੁ ਖਾਨਤਿਨਾ ਮਾਸ ਖੁਵਾਲੇ
 ਏਹੁ ਚਲਾਇ ਰਾਹੁ ॥ ਨਦੀ ਆਵੇ ਵਿਚਟਿ ਬੋਦਿ ਖਾਲੇ ਬਲੀ ਕਰੇ ਅਸਗਾਹੁ ॥ ਕੀੜਾ ਬਾਧ
 ਦੇਇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ॥ ਲਸਕਰ ਕਰੇ ਸੁਆਹਾ ॥ ਜੇ ਤੇਜੀ ਵਜੀ ਵੇਲੈ ਸਾਹਜੀ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਕਿ
 ਆਸਾਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਜਿਉ ਸਰੇ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਤਿਉ ਦੇਇ ਗਿਰਾਹੁ ॥ ੧ ॥ ਜਾਂਇ ਹੁ
 ਸਲੋਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿਆ

ਏਹੁ ਅਸਚਰਜ ਕਉਤਕ ਆਪਕੇ ਬਡੇ ਅਸਚਰਜ ਹੋਨ ਹੋਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਨ ਜਾਣੈ
 ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਤੁਸੀਂ ਪਿਨਹੋ ਅਸਚਰਜ ਕਉਤਕ ਹੋਨ ਤੇਰੇ ਹਸਤੀ ਮਾਰ ਗਰਦਮੇ
 ਲੇਰੀ ਟੀਕੇ ਸਿਰ ਛਤ ਧਰੇ **ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਨਾਲ**॥
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਬਿਸੀ ਹਰੇ ਸਵਿਰ ਜਾਇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਬੈ
 ਠਣੇ ਨ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਝੰਡੇ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਵਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਦੇ ਖਿ-
 ਆ ਏਹੁ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਆਪਨੀ
 ਘਰ ਨੀ ਨੂੰ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਕੁਛ ਹੋਇ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਮੁਹਿ ਪਾਵ
 ਣੇ ਵਾਸਤੇ ਭੋਜਨ ਕਰ ਲੇਵੇ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਕੁਛ ਘਰ ਵਿਚ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਕੁ
 ਛੁ ਤੈਨੂੰ ਮਲੁ ਮਹੋ ਕਿਆ ਕਰਾ ਤਾਂ ਝੰਡਾ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕੁਛ ਘਰ ਵਿਚ
 ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਏ ਸਾਧ ਸਿਤ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਖਵਾਇ ਦੇਣ ਜੇ ਕਰ ਘਰ ਮੇਂ ਪਦਾਰਥ ਨ ਹੋਵੇ
 ਤਾਂ ਆਏ ਸਿਖ ਸਿਤ ਵਾਸਤੇ ਵਸਤੀ ਵਿਚੋਂ ਭੀ ਭਿਖਿਆ ਮਿਗ ਕੇ ਲੈ ਆਵਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉ
 ਸ ਦਿਨ ਘਰ ਵਿਚ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀ ਸੀ ਝੰਡਾ ਉਸ ਵਸਤੀ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਹੀ ਫਿਰਿਆ
 ਕਿਸੇ ਕੁਝ ਦਿੱਤੇ ਨਹੀ ਜਿਥੇ ਜਾਵੇ ਤਿਥੇ ਜਬਾਬ ਹੀ ਮਿਲੇ ਅਰ ਲੋਕ ਏਹੁ ਆਖਨ
 ਲਗ ਪਏ ਜੋ ਫਕੀਰ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਆਪਨੀ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਝੰਡਾ ਖਾਲੀ ਹੀ ਘ
 ਰ ਉਠ ਆਇਆ ਤਾਂ ਚਿੰਤਾ ਬਹੁਤ ਕਰਨ ਲਗਾ ਅਤੇ ਹਥ ਕਿਤੇ ਪਵੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਉਸ
 ਦਿਨ ਉਥੋਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਛਿੱਤ੍ਰ ਪਵਾਈ ਸੀ ਲੋਗ ਤਮਾਸ਼ਗੀਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਵ
 ਨ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਏਹੁ ਕਹਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕੋਈ ਜਿਤੇ ਗਾਤਿ ਸਨੂੰ ਸਉ ਟਿਕਾ ਦੇਵੇਂਗੇ ਅਰ
 ਜੋ ਕੋਈ ਏਥੇ ਹਾਰੇ ਗਾਤਿ ਸਨੂੰ ਪੰਜਾਹ ਕੇ ਦੇਵੇਂਗੇ ਏਹੁ ਖਬਰ ਸਾਰੇ ਸਹਿਰ ਵਿਚ
 ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਇ ਗਈ ਏਹੁ ਗਲ ਸੁਣਕੇ ਝੰਡਾ ਬਾਢੀ ਭੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇ
 ਆ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਜੁੜੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਪੁਛਿਆ ਏਹੁ ਏਥੇ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਲੋਕਾ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਹੈ ਝੰਡਾ ਰਾਜੇ ਨੇ ਛਿੱਤ੍ਰ ਪਵਾਈ ਅਰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੁ ਜੋ ਕੋਈ ਜਿਤੇ ਗਾਤਿ
 ਸਨੂੰ ਸੌ ਟਿਕਾ ਦੇਵੇ ਉਗਾ ਜੋ ਕੋਈ ਹਾਰੇ ਗਾਤਿ ਸਕਉ ਪੰਜਾਹ ਟਿਕਾ ਦੇਵੇ ਉਗਾ ਤਾਂ ਏਹੁ
 ਗਲ ਸੁਣਕੇ ਝੰਡਾ ਮਲ ਅਖਾੜੇ ਵਿਚ ਜਾਇ ਵੜਿਆ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ
 ਇਆ ਕਹਿ ਓਸੁ ਜੇ ਮੇਂ ਹਾਰਾ ਗਾਤ ਵ ਭੀ ਪੰਜਾਹ ਟਿਕਾ ਲੈ ਆਵਾਗਾ ਤਾਂ ਇਕ ਭੁਲ
 ਵਾਨ ਰਾਜੇ ਕਾ ਨਾਮੀ ਸੀ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਕੋਈ ਜਿਤ ਕੇ ਨਹੀ ਸੀ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਨੇ ਉਸ ਨ
 ਲ ਜਾਇ ਕੇ ਹਥ ਜੋੜੇ ਤਾਂ ਉਸ ਭੁਲ ਵਾਨ ਨੇ ਕਹਿਆ ਝੰਡਾ ਸਚ ਕਹੈ ਅਜ ਤੂੰ ਕਿਸ ਵਾਸ
 ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਨ ਲਗਾ ਹੈ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸਾਧ ਆਏ ਹੋ ਸੋ ਤਿਨ ਦੇ ਨਾਮਿ ਤ ਮੈਂ ਅ

੩੮੦

ਇਆਹੋਜੋਕੁਛਮਿਲੇਗਾਓਨਾਵੇਮੁਹਿਪਾਵਨਵਾਸਤੇਏਜਾਵਾਂਗਾਓਸਾਧਆਏ
 ਕੁਖੇਨਜਾਵਨਮੇਂਸੁਣਿਆਹੈਰਾਜਜਿਭੇਨੂੰਤਾਂਦੇਦਾਹੈਪਰਹਾਰਗਏਕੋਭੀਦੇਦਾ
 ਹੈਤਾਂਏਹੁਬਾਤਸੁਣਕਰਉਸਭੁਲਵਾਨਕੋਜੀਅਮੇਂਬਸੀਜੇਸਾਬਾਸਹੈਇਸਝੰਡੇ
 ਨੂੰਜੋਪਰਾਇਕਾਰਜਕੇਨਮਿਤਆਪਨਾਸਰੀਰਤੁਝਾਇਦਾਹੈਤਾਂਭੁਲਵਾਨਨੂੰਭੁਝਿ
 ਪਾਜਿਆਅਰਓਸਭੁਲਵਾਨਕੋਜੋਭੁਲਹੋਣਾਸੀਤਾਂਭੁਲਵਾਨਨੇਕਹਿਆਆ
 ਉਭਾਈਝੰਡਾਹੁਣਤੂੰਮੇਰੇਨਾਲਘੁਲਤਾਂਦੇਵੇਂਜਣੇਲਗੇਘੁਲਣਜਾਘੜੀਅਓ
 ਇਝੈਘੁਲੇਤਾਂਓਹੁਭੁਲਵਾਨਜਾਨਕੇਝੰਡੇਦੇਹੇਠਢਹਿਪਾਇਆਤਾਂਏਕਨੇਕਹਿ
 ਆਜੇਏਹੁਭੁਲਵਾਨਤਾਂਬੜਾਸੀਪਰਝੰਡੇਦੇਅਗੇਹਾਰਗਿਆਹੈਭਾਂਬਜੇਨੇਝੰ
 ਡੇਨੂੰਸਿਰੇਪਾਉਦਿਤਾਅਤੇਨਾਲੇਸੌਟਕਾਦਿਤਾਉਸਭੁਲਵਾਨਨੂੰਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਨੇਸਚੇਖਤੁ ਮੈਂਬਾਸਕਰਨੇਵਾਸੁਹੁਕਮਦੀਆਕਿਜਦੇਕਰਤਾਰਦ
 ਹੁਕਮਆਵੇਗਾਤੇਰੇਏਜਾਵਣੇਨੂੰਤਾਂਤੂੰਸਚੇਖੰਡਮੇਂਪਾਪਤੋਹੋਵੇਂਗਾਅਤੇਝੰਡਾ
 ਗੁਰੂਜੀਨੂੰਆਪਨੇਘਰਲੇਆਇਆਅਤੇਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਦੇਚਰਨਧੋਤੇਚਰਨਾਮਿ
 ਤਥੀਆਚਰਨਾਮਿਤਏਨੇਕਰਝੰਡੇਨੂੰਅਗਨਿਗਮਦੀਖਬਰਹੋਇਗਈਅ
 ਤੇਗੁਰੂਜੀਕਾਸਿਖਹੋਇਆਲਗਾਝੰਡਾਗੁਰੂਗੁਰੂਸਪਣਵਹਿਗੁਰੂਦੇਨਾਮਦੀਖੁ
 ਮਾਰੀਜੋਝੰਡੇਨੂੰਚੜੀਝੰਡਾਉਦਾਸੀਨਹੋਇਕਰਲਗਾਫਿਰਨਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਨੇ
 ਕਿਰਪਾਕਰਝੰਡੇਦਾਵੇਸੁਭੀਤਾਰਿਆਅਤੇਇਕਸਲੋਕਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆ
 ਉਸਭੁਲਵਾਨਕੋਪ੍ਰਥਾਇਆਸੁਖੀਬਸੈਮਜਕੀਨੀਆਆਪਨਿਦਾਰਤਲੇਇਆਬ
 ਡੇਬਡੇਹੋਕਾਹੀਆਨਾਨਕਗਰਬਿਗਲੇਇਆਤਾਂਝੰਡਾਗੁਰੂਜੀਦੀਫਰਨੀਲਗਾ

ਅਗੇਸਾਖੀਮੀਏਮਿਠੇਨਾਨਾ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਮੀਏਮਿਠੇਦੇਕੋਟਲੇਜਾਇਨਿਕਲੇਮੀਏਮਿਠੇਦੇਬਾਗਦਿ
 ਰਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਜਾਇਬੈਠੇਅਤੇਮੀਅੰਮਿਠਜੇਹੋਸੀਸੋਸਾਹੁਅਬਦੁਲਗਹਿਮਾ
 ਨਦਾਮੁਗੀਦਸੀਤਾਂਪਹਿਲੇਗੋਸਟਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੀਸਾਹੁਅਬਦੁਲਗਹਿ
 ਮਾਨਨਾਲਹੋਈਤਾਂਸਾਹੁਅਬਦੁਲਗਹਿਮਾਨਬਾਗਦਿਚਆਇਬੈਠਾਅਗੇ
 ਮਰਦਾਨਾਬੈਠਾਕੀਰਤਨਕਰਦਾਹੈਸੀਤਾਂਸਾਹੁਅਬਦੁਲਗਹਿਮਾਨਕਹਿਆ
 ਹੋਨਾਨਕਜੀਅਜਤੁਸਾਸਾਨੂੰਬਹੁਤਰਾਜੀਕੀਤਾਹੈਜੋਤੁਸਾਸਾਨੂੰਆਪਨਾਦੀ
 ਦਾਰਦਿਤਾਹੈਅਤੇਮੇਰੀਸਹਾਇਤਾਹੋਈਹੈਤੁਹਾਡੇਦੀਦਾਰਕਰਨੇਤੇਫੇਰਅ
 ਬਦੁਲਗਹਿਮਾਨਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸੋਖੁਸੀਏਕਰਆਪਨੇਘਰਆ

ਇਆ ਤਾਂ ਮੀਆਮਿਠ ਸਾਹ ਅਬਦੁਲਹਿਮਾਨ ਵਾ ਮੁਗੀਬ ਸੀ ਓਹੁ ਅਗੋਂ ਰਹਿ ਵਿਚ
 ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਕਹਨ ਲਗਾ ਹੇ ਸਾਹ ਜੀ ਅਜ ਤੁਸੀ ਬਹੁਤ ਢਾਲ ਰੰਗੀਨ ਹੋਇ ਆਏ
 ਹੇ ਤਾਂ ਅਬਦੁਲਹਿਮਾਨ ਕਹਿਆ ਮੀਆ ਜੀ ਅਜ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਪਿਆਰ
 ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਕੇ ਦੀਵਾਰ ਕਰਨੇ ਤੇ ਅਸੀ ਢਾਲ ਰੰਗੀਨ ਹੋਇ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੀਏ
 ਮਿਠੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਉਸ ਕਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਹਿ ਦੂਹੈ ਯਾਮੁ ਸਲਮਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਹੁ
 ਅਬਦੁਲਹਿਮਾਨ ਨੇ ਆਖਿਆ ਓਹੁ ਤੇ ਚਿਹਰੈ ਅਰ ਨਾਮ ਉਸ ਕਾ ਨਾਨਕ ਹੈ ਅਰ
 ਜਾਹੁ ਤੂੰ ਭੀ ਉਨ ਕਾ ਦੀਵਾਰ ਕਰ ਆਉ ਕਿਛੁ ਤੂੰ ਭੀ ਟੈਜ ਨੂੰ ਪਹਿਚੇਗਾ ਤਾਂ ਮੀਆਮਿਠ
 ਭੀ ਆਇਆ ਸੀ ਹੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦੀਵਾਰ ਕਰਨੇ ਨੂੰ ਅਗੇ ਮਰਦਾਨ ਬੈਠ ਸਬਦ ਗਾਵਦਾ
 ਸੀ ਅਤੇ ਏਹੁ ਤੁਕ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਸੀ ਪੰਖੀ ਹੋਇ ਕੇ ਜੇ ਭਵਾ ਸੈ ਅਸਮਾਨੀ ਜਾ
 ਉਨ ਵਰੀ ਕਿ ਸੈ ਨ ਆਵਉ ਨ ਕਿਛੁ ਪੀਆਨ ਖਾਉ ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਨਾ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇ ਵ
 ਰੁਆ ਖਾਨ ਉਏਹੁ ਤੁਕ ਸੁਣਵਾਹੀ ਮੀਆਮਿਠ ਪੁਜੀ ਵਿ ਤੁਥੀਗ ਪਾਇ ਗਿਆ ਅ
 ਤੇ ਜਦੋਂ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਅਬਦੁਲਹਿਮਾਨ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਮੀਆ ਜੀ ਦੀਵਾਰ ਕਰ
 ਆਏ ਹੈ ਤਾਂ ਮੀਏ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਆ ਦੀਵਾਰ ਕਰ ਆਇਆ ਹਾਂ ਓਥੇ ਤਾਂ ਸ
 ਤੁਛ ਫਰੋਹੀ ਕੁਛਰ ਬੋਲੀ ਦਾ ਹੈ ਓਥੇ ਏਹੁ ਬੈਤ ਆਖੀ ਦਾ ਹੈ ਪੰਛੀ ਹੋਇ ਕੇ ਜੇ ਭਵਾ ਸੈ
 ਅਸਮਾਨੀ ਜਾ ਉਏਹੁ ਜਾਵਾਨ ਜਰਨ ਆਵਉ ਨ ਕਿਛੁ ਪੀਆਨ ਖਾਉ ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਨ
 ਪਵੈ ਹਉ ਕੇ ਵਰੁ ਆਖਾਨ ਉਏ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਹਿਸਾਬ ਵਿਚ
 ਚੰਦਾ ਤਬਕ ਹੈ ਨ ਸਤ ਹੇਠ ਅਤੇ ਸਤ ਉਪਰ ਅਤੇ ਓਹੁ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਕੁਛਰ ਸੈ ਅਸਮਾਨ
 ਦੇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸੈ ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਕਿਥੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਤੂੰ ਭੁਲਾ ਹੈ ਅਸ
 ਨੂੰ ਤਾਂ ਚੰਦਾ ਹੀ ਤਬਕ ਦੀ ਬਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੈ ਹੀ ਅਸਮਾਨ ਦੀ ਬਬਰ ਹੈ ਅਤੇ
 ਫੇਰ ਭੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੁ ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਨਾ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇ ਵਰੁ ਆਖਾਨ ਉਏ ਪਰ ਹੁਣ ਤੂੰ
 ਚਲ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗੁਨਹੁ ਬਖਸਾਇ ਲਿਆਵਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਅਬਦੁਲਹਿਮਾਨ ਮੀਏ
 ਮਿਠੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕਰ ਸੀ ਹੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤੇ ਹਥ ਬੰਨ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
 ਹੇ ਹੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਕਾ ਗੁਨਹੁ ਮਾਫ ਕਰੀਏ ਦੁਹਾਈ ਆਪਨੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਸੀ ਕਹਿਆ ਆਉ ਸਾਹ ਜੀ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਏਸ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਭੀ ਨਹੀ ਤਾਂ ਅਬਦੁਲਹਿ
 ਮਾਨ ਕਹਿਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਏਹੁ ਆਪਣੀ ਨੀਤ ਪਿਛੇ ਮਾਰਿਆ ਰਿਖਾ ਹੈ ਵਾਸਤੇ ਸਾਹਿ
 ਬ ਦੇ ਵਿਚ ਵੀ ਤਕਸੀਰ ਮਾਫ ਕਰੋ ਏਹੁ ਬਹੁਤ ਭੁਲਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸਾਹੁ ਜੀ
 ਜੋ ਸੀ ਨੀਯਤ ਤੇ ਸੀ ਮੁਰਾਦ ਸੈ ਸਾਕੇ ਏਕਰੇਗਾ ਤੈ ਸਾਹੀ ਪਵੈਗਾ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਅਬਦੁਲ

੩੮੨

ਰਹਿਮਾਨ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਤਉ ਫੇਰ ਭੀ ਮਾਰਿਆ ਜੀ ਇਸਦਾ ਬਰਾਖੁ ਦਾਈ
 ਗੁਨਾਹ ਬਖਸੇ ਜੀ ਏਹੁ ਤਾਂ ਬਡਾ ਗੁਨਾਹਿ ਗਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸਾ ਸਰਣ ਪੜ੍ਹੇ ਕੀ ਲਾਜ ਰ
 ਖਣੀ ਜੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੀਯਾਂ ਮਿਠਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੈਰੀ ਆਇ ਪਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਕਹਿਆ ॥ ਸਿਰੀਰ ਗੁਮ ਹਲਾ १ ਕੋਵਿ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ ਆ
 ਰਜਾ ਪਵਣੁ ਪੀਅਣੁ ਅਪਿਆਉ ॥ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੋਇ ਗੁਫੈ ਨ ਦੇਖਾ ਸੁਪਨੈ ਸਉਣ
 ਨ ਬਾਉ ॥ ਭੀਤੇ ਗੀ ਕੀ ਮਤ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇ ਵਡ ਆਖਾਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਸਾਚਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿ
 ਜ ਬਾਉ ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖਣੁ ਆਖਣੁ ਸੇਭਾ ਵੈ ਕਰੈ ਤਮਾਉ ॥ ੧ ॥ ਕੁਸਾਕਟੀ ਅ
 ਵਰਵਾਰ ਪੀਸਣੁ ਪੀਸਾ ਪਾਇਆ ਅਗੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲੀਆ ਭੁਸਮ ਸੇਤੀ ਰਲਜਾਉ ॥
 ਭੀਤੇ ਗੀ ਕੀ ਮਤ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇ ਵਡ ਆਖਾਨਾਉ ॥ ੨ ॥ ਪੰਖੀ ਹੋਇ ਕੈ ਜੇ ਭਵਾ ਸੈ ਅਸ
 ਮਾਨੀ ਜਾਉ ॥ ਨਦਰੀ ਕਿਸੇ ਨ ਆਵਉ ਨ ਕਿਛੁ ਪੀਯਾਨਾ ਖਾਉ ॥ ਭੀਤੇ ਗੀ ਕੀ ਮਤ ਨ
 ਪਵੈ ਹਉ ਕੇ ਵਡ ਆਖਾਨਾਉ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਰ ਦਲ ਖਮਣਾ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਕੀ ਚੋਭਾਉ
 ॥ ਮਸੂਤੇ ਦਿਨ ਆਵਈ ਲੇਖਣੁ ਪਵਣੁ ਰਲਾਉ ॥ ਭੀਤੇ ਗੀ ਕੀ ਮਤ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇ
 ਵਡ ਆਖਾਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ੧ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਏਹੁ ਸਬਦ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਭੀ ਮੀਏ ਮਿਠੇ
 ਵਿਚੇ ਗੁਮਾਨ ਨ ਜਾਵੈ ਤਾਂ ਮੀਆਂ ਮਿਠਾ ਘਰ ਨੂੰ ਉਠ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਅਤਿ ਰਜਾ ਮੀ ਘਾਟਿ ਘਾਟਿ ਜੀ ਆਕੇ ਜਾਣੁ ਨਹਾਰਾ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਬੁ
 ਝਲੀ ਭੀ ਇਕ ਦਿਨ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਆਗਾਹ ਹੋਈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਲਾ ਫਕੀ
 ਰ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਅਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਉਂ ਨਿਚੋੜੀਏ ਜਿਉਂ ਨਿਬੁ ਵਿਚੇ ਰਸ ਨਿਚੋ
 ਰਲਈ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਸੇਖ ਮਿਠਾ ਕੀ ਆਖਦਾ ਹੈ ਰ
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰਾ ਜੀ ਤਹੈ ਵਜਾਇਆ ਵਜਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਜੋ ਮੀਆਂ ਮਿਠਾ ਅਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਉਂ ਕਰੈ ਗੋਜਿ
 ਸਤਹਾਰੀ ਨ ਪੀੜੁ ਲਈ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਨੂੰ ਇਕ ਦਿਨ ਮੁਰੀਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ
 ਚਲੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰਾਵੀਏ ਅਤੇ ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਸਾ ਅਗੇ ਇਉਂ ਫੁਰਮਾ
 ਇਆ ਸੀ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਨਿਬੁ ਦੀ ਤਰਾਂ ਨਿਚੋੜੁ ਲਵਾਗੇ ਤਾਂ ਮੀਏ ਮਿ
 ਠੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਾਨੂੰ ਓਥੋਂ ਜਬਾਬ ਆਯਾ ਹੈ ਜੋ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਨੂੰ ਗੀ ਨੇ ਦੀ ਤਰਾ ਪੀ
 ਰੁ ਲਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਮੁਰੀਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਮੀਯਾਂ ਮਿਠਾ ਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਜੇ ਰਵ
 ਲਾ ਹੈ ਚਲੇ ਸਾਈ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਨਾ ਚਾਹੀ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੀਆਂ ਮਿਠਾ
 ਮੁਰੀਦਾਨੂੰ ਲੈਕੇ ਨਾਲ ਆਪਨੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਆਪਸ ਮੇਰੇ

ਸਟਹੋਈ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸਬਦ ਕਹਿਆ। ਸਿਰੀ ਗੁਰਮਤਲ ॥
 ਮਨਮੁਖ ਭੁਲੇ ਭੁਲਾਈ ਐਭੁਲੀ ਠਹਿਰਨ ਕਾਇ ਗੁਰਬਿਨ ਕੋ ਨ ਦਿਖਾਵਈ ਅੰ
 ਧੀ ਅਵੇਜਾਇ। ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥ ਖੋਇਆ ਗਿਆ ਮੁਠਾ ਜਾਇ। ੧॥ ਬਾਬਾ ਮਾਯ
 ਭਰਮ ਭੁਲਾਇ। ਭਰਮ ਭੁਲੀ ਭੁਗਾ ਗਈ ਪਿਰ ਅੰਕਸਮਾਇ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਭੁਲੀ
 ਠਿਰੇਦਿ ਸੀਤੀ ਭੁਲੀ ਗੁਰਤਜ ਜਾਇ। ਭੁਲੀ ਭੁਗਾ ਰਬ ਕਰੈ ਭਰਮੈ ਮਨ ਰੋਲਾਇ।
 ਪੁਰਹੁ ਵਿਛੁਨੀ ਕਿਉ ਮਿਲੇ ਗਰਬ ਮੁਠੀ ਬਿਲਲਾਇ। ੨॥ ਵਿਛੁਨੀ ਆਗੁਰਮੇਲ
 ਸੀ ਹਰਿ ਰਸ ਨਾਮ ਪਿਆਰਾ ਸਰਸ ਹਿਜ ਸੋਭਾ ਪਾਣੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਾਮ ਆਧਾਰਾ
 ਜਿਉ ਭਵੈ ਤਿਉ ਰਖਤੀ ਮੈ ਭੁਲਾ ਬਿਨ ਕੋ ਨ ਭੁਤਾਰਾ। ੩॥ ਅਖਰ ਪਰਿਪਨ ਭੁਲੀ ਐ-
 ਭੇਖੀ ਬਹੁਤ ਅਭਿਮਾਨ। ਤੀਰਭਨ ਤਾਕਿ ਆਕਰੈ ਮਨ ਮੈ ਮੈਲ ਗੁਮਾਨ। ਗੁਰਬਿਨ
 ਕਿਨ ਸਮਝਾਈ ਐ ਮਨ ਰਾਜਾ ਸੁਲਤਾਨ। ੪॥ ਪਰੇਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈ ਐ ਗੁਰਮੁਖ
 ਭਤ ਦੀਰਾਹਾ ਸਾਧਨ ਆਪਗਵਾਇ। ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦ ਮੀਰਾਹਾ ਪਾਰਹੀ ਸੋ ਪਿ-
 ਰ ਪਾਇ। ਗੁਰ ਕੈ ਹੋਰ ਆਪਾਰ। ੫॥ ੧॥ ਏਹੁ ਸਬਦ ਸੁਣਕੇ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਕਹਿਆ
 ਹਥ ਜੋੜਕੇ ਰੋਨਾ ਨਕਜੀ। ਭੁਲੀ ਬਜੁਰ ਗੋਰੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਆਪਨੂੰ ਬਡੀ ਬਜੁਰ ਹੀ ਬਖ-
 ਜੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੀਆ ਮਿਠਾ ਜੇਨੂੰ ਮਨਮੁਖ ਹੈ ਨ ਸੋ ਆਪਨੇ ਗੁਰਾ ਬੀ ਭੁ-
 ਲੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨ ਓਨ ਨੂੰ ਦੋਹਾ ਲੇ ਕਾਵਿ ਰੋਠੀ ਨਹੀ ਮਿਲਦੀ ਗੁਰਬਿਨ ਓਨ ਨੂੰ ਕੋ
 ਈ ਨਹੀ ਭੁਭੁਕਵਾ ਗੁਰਾ ਬੀ ਬਿਨ ਅਗਿਆਨੀ ਅਧਿ ਆਵਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਨ ਜਿਨਾ ਨੇ
 ਘੋਨੇ ਗੁਰਾ ਟਾਨਾ। ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਖੋਇਆ ਹੈ ਸੋ ਠਗੇ ਅਤੇ ਮੁਠੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਨ ਸਾਰਾ ਜ-
 ਗਤ ਮਾਇਆ ਦੇ ਭਰਮਾ ਵਿਚ ਭੁਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਭੁਲੀ ਆਹੈ ਨ ਸੋ ਦੋਹਾ ਗਨੀ ਆ-
 ਹੋਨ ਸੋ ਆਪਨੇ ਪਿਰ ਦੇ ਅਕਿ ਵਿਚ ਨਹੀ ਸਮਾਵਦੀ ਆ ਓਹੁ ਭੁਲੀ ਆਹੋਈ ਆਗ-
 ਹ ਨੂੰ ਹਿਆਗ ਕੈ ਬਨ ਨੂੰ ਜਾਦੀ ਆਹੈ ਨ ਭੁਲੀ ਹੋਈ ਪਰਬਤ ਉਤੇ ਤੇ ਬਲਾਵਿਚੰਦ
 ਕੁਈ ਆਹੈ ਨ ਗੁਬਿਕ ਡਕੇ ਪਿਰ ਸੇਵਿਛੁਨੀ ਯਹੋ ਤਿਨ ਕਾ ਮਿਲਨ ਵੂਰੋਹੇਇ ਆਹੈ
 ਯੋਗਨੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾ ਨੂੰ ਧਿਆਵਦੀ ਹੈ ਜੋ ਜਨਮ ਰਕੀ ਵਿਛੁਨੀ ਫੇਰ ਮਿਲ
 ਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਰਸ ਹਜਤੋ ਨਾਮ ਪਰਾਪਤ ਹੋਤ ਹੈ ਓਸੇ ਕੀ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਰਤਾ
 ਸਰਬ ਕਾ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਮਨ ਕੀ ਹਉਮੈ ਮੇਲ ਵੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੀਰਥ ਦਾ
 ਨਾਵਣ ਭੀ ਭੇਭੇਖੀ ਮਭ ਸੁਫਲ ਹੋਵੈ ਤੇ ਜਾਤਿਗੁਰਾ ਦੇ ਸਬਦ ਬੋ ਬਿਨਾਇ ਸ-
 ਮਨੀ ਸਮਝਨੀ ਆਵਦੀ ਤੇ ਗੁਰਾ ਦੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਪਰੇਮ ਕਾ ਪਦਾਰਥ ਪਰਾ-
 ਪਤ ਹੋਵੈ ਅਠਤਤ ਕੇ ਵਿਚ ਨ ਕਰਕੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਮਿਟ ਜਾਵੈ ਤਾਂ ਭੁਲੇ

੩੬੪

ਵਿਚ ਪਰਮੇਸਰ ਜਾਣਤੈ ਹੈ ਏਹੁ ਸਬਦ ਸੁਨਕੇ ਮੀਆਮਿਠਾਮੁਰੀਦਾ ਦੇ ਸਮੇਤ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕੇ ਚਰਨ ਪਰਗਿਰਪਿਆ ਅਤੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਆਪਨਾ ਸਿਖ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਮੀਆਮਿਠਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰੋ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਛੋੜ ਕਰ ਅਤੇ
 ਜੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਬੰਦਗੀ ਵਾਲਾ ਮਿਲੇ ਉਸ ਕੇ ਸਾਬ ਬਰਾਬਰੀ ਨਾ ਕਰਨੀ ਉਸ ਦੇ ਅ
 ਗੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ ਕਰੋ ਸਾਈ ਸਰੇ ਵਿਚ ਅਤੇ ਬੰਦਗੀ ਵਾਲਿਆ ਵਿਚ ਭੇਦ ਨਹੀਂ
 ਦਾਇਕੇ ਸਮਝ ਕੇ ਦਿਲੋਂ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਦੂਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਪਹਿਲੇ
 ਖੁਦਾਇਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਦੂਜਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਹੈ ਜੇ ਕਲਮਾ ਇਨਾਦਾ ਆਖੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦਰਗਾ
 ਹ ਵਿਚ ਕਬੂਲ ਹੋਈਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਮੀਆ ਜੀ ਉਸ ਪਰਮੇਸਰ
 ਦੇ ਦਰ ਉਪਰ ਦੂਸਰੇ ਦੀ ਜਾਗਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕੋਈ ਓਥੇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸੋ ਏਕਤਾ ਹੀ ਹੋਇ
 ਕੇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਨੇ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਵੇਂ ਤੇਲ ਬਿਨ ਭੀ
 ਦੀਣ ਬਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਕਹਿਆ ॥ ਸਿਰੀਰਾਗੁਮ ॥
 ਅਛਲ ਛਲਾਈ ਨਹਿ ਛਲੈ ॥ ਨਹਿ ਪਾਉ ਕਟਾਰ ਕਰ ਸਕੈ ॥ ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਰਾਖੈ ਤਿ
 ਉਰਹੈ ॥ ਇਸ ਲੋਭੀ ਕਾਜੀ ਉਟਲ ਪਲੈ ॥ ੧ ॥ ਬਿਨ ਤੇਲ ਦੀਣ ਕਿਉ ਜਲੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ
 ॥ ਪੋਥੀ ਪੁਰਾਣ ਕਮਾਈਐ ॥ ਭੁਓ ਵਟੀ ਇਤਨ ਪਾਈਐ ॥ ਸਰ ਬੁਝਣ ਆਣ ਜਲ
 ਈਐ ॥ ੨ ॥ ਏਹੁ ਤੇਲ ਦੀਣਾਇ ਉਜਲੈ ॥ ਕਰਚਾਨਾ ਸਾਹਿਬ ਤਉ ਮਿਲੈ ॥ ੧ ॥ ਇ
 ਤਨਿ ਲਗੇ ਬਾਣੀ ਆਸੁ ਖਰੋਵੈ ਸੇਵਕ ਮਾਣੀਐ ॥ ਸਭ ਦੁਨੀਆ ਅਵਨਜਾ
 ਣੀਐ ॥ ੩ ॥ ਵਿਚ ਦੁਨੀਆ ਸੇਵਕ ਮਾਣੀਐ ॥ ਤਾਂ ਦਰਗਾਹ ਬੈਸਣ ਪਾਈਐ ॥ ਕਹੁ
 ਨਾਨਕ ਬਾਹਿਰੁ ਭਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਜਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਸਬਦ ਕਹਿਆ ਤਾਂ
 ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਨੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੜ੍ਹੋ ਹੋਇ ਕਬੂਲ ਕਿਉ ਨਹੀ ਪਉਦੇ ਅ
 ਤੇ ਓਹੁ ਪੋਥੀ ਆਪੁਰਾਣ ਕੇ ਹਰੇ ਹੋਨ ਜਿਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕਰ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕਰੀ
 ਏ ਅਤੇ ਓਹੁ ਦਰਵੇਸ਼ ਕੋ ਨਹੈ ਨ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਦਰ ਦੀ ਲਾਇਕ ਹੋਨ ਅਤੇ ਰੋਜ
 ਓਹੁ ਕੋ ਨਹੈ ਜਿਸ ਰੋਜੇ ਦੇ ਰਖਨੇ ਤੇ ਦਿਲ ਬਾਇਰ ਹੋਇਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਓਹੁ ਨਿਵਾਜੇ ਹੋਣਾ
 ਨ ਜੋ ਜਿਨਾ ਨਿਵਾਜਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨਜਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬ
 ਦ ਕਹਿਆ ॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਅਲਹ ਅਗਮ ਖੁਦਾਈ ਬੀਦੈ ॥ ਛੋੜ ਪਿਆਲੁ
 ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਧੀਧੋ ॥ ਹੋਇ ਪੇਖਾ ਕਠਕੀਰ ਮੁਸਾਫਰਾ ॥ ਏ ਦਰਵੇਸ਼ ਕਬੂਲ ਦਰਾ ॥
 ॥ ਸਚ ਨਿਵਾਜਾ ਕੀਨ ਮੁਸਲਾ ॥ ਮਨ ਸਾਮਾਗਨਿ ਵਾਰਹੁ ਆਜਾ ॥ ਵੇਹਮ ਜੀਤਮ
 ਨ ਮੋਲਾ ਨਾ ਕਲਮ ਖੁਦਾਈ ਪਾਕ ਖਰਾ ॥ ੨ ॥ ਸਰਾਸਰੀ ਅਤਲੇ ਕਮਾਵਹੁ ॥ ਤਉ

ਕਤਤਰਕਖੋਜੋਟੇਲਾਵਹੁਆਰਫਤਮਨਮਾਰਹੁਅਬਦਾਲਮਿਲਹੁਕੀਕਤਚਿਤ
 ਫਿਰਨਮਗਾ॥੩॥ਕੁਰਾਨਕਤੇਬਦਿਲਮਾਹਿਕਮਾਹੀ॥ਦਸਅਉਰਤਰਾਖਹੁਬਦਰ
 ਹੀ॥ਪਰਿਮਰਦਸਿਵਕਲੇਬਾਧਹੁਖੇਰਸਬੂਰੀਕਬੂਲਪਗਾ॥੧॥ਮਕਾਮਿਹਰੇ
 ਜਾਪੈਖਕਾ॥ਭਿਸਤਪੀਰਲਫਕਮਾਇਅੰਦਾਜਾ॥ਹੁਰਨੁਰਮੁਸਕਖੁਦਾਇਆ
 ਬੀਰਗੀਅਲਹਿਅਲਾਹੁਜਗਾ॥੫॥ਸਰਕਮਾਵੈਸੋਈਕਾਜੀ॥ਜੇਦਿਲਸੇਧੈ
 ਜੋਈਹਾਜੀ॥ਸੋਮੁਲਾਮਲਊਨਨਿਵਾਰੈਸੇਦਰਵੇਸਜਿਸਥਿਫਤਧਗਾ॥੬॥ਸਭੇ
 ਵਖਤਸਭੇਕਰਦੇਲਾ॥ਖਾਲਕਸਾਦਦਿਲੇਮਾਹਿਮਉਲਾ॥ਤਸਬੀਯਾਦਕਰ
 ਹੁਦਸਮਰਦਨਸੁਨਤਸੀਲਬੀਧਾਨਬਗਾ॥੭॥ਦਿਲਮਾਹਿਜਾਣੈਸਭਫਿਲਹਾਲਾ
 ॥ਖਿਲਾਖਾਨਾਬਿਰਾਦਰਹਮੁਜੀਜਾਲਾ॥ਮੀਰਮਲਕਉਮਰੇਫਨਾਇਆਏਕਮੁਕ
 ਮਖੁਦਾਇਦਗਾ॥੮॥ਅਵਲਸਿਫਤਦੂਜੇਸਾਬੂਰੀ॥ਤੀਜੇਹਤੇਮੀਚੋਖੇਖੇਹੀ
 ॥ਪਿਛੇਪਜੇਇਕਤਮੁਕਾਮੇਏਹੁਪਜਿਵਖਤਤੇਰੇਅਪਰਪਗਾ॥੯॥ਸਗਲੀਜਾ
 ਨਕਰਹੁਮਉਦੀਫਾ॥ਬਦਅਮਲਫੇਰੁਕਰਹੁਧਬੂਜਾ॥ਖੁਦਾਇਏਕਬੂਝਦੇ
 ਵਹੁਬਾਰਾਬੂਰਗੁਬਰਖੁਰਦਾਰਖਗਾ॥੧੦॥ਹਕਹਲਾਲਬਖੇਰਹੁਖਾਣਾ॥ਦਿ
 ਲਾਇਆਉਧੋਵਹੁਮੇਲਾਣਾ॥ਪੀਰਪਛਾਣੈਭਿਸਤੀਸੋਈਅਜਗਾਈਲਨਾਦੇ
 ਜਨਰਾ॥੧੧॥ਕਾਇਆਕਿਰਦਾਰਅਉਰਤਸਕੀਨਾ॥ਰੀਗਤਮਸੇਮਾਣਿਹਕੀ
 ਨਾ॥ਨਾਪਾਕਪਾਕਕਰਹੁਵਹੁਦੀਸਾਸਾਬਤਸੁਰਤਦਸਤਾਰਸਿਰਾ॥੧੨॥ਮੁਸ
 ਲਮਾਨੇਮੇਮਦਿਲਹੋਵੈ॥ਅਤਿਰਕੀਮਲਦਿਲਤੇਧੋਵੈ॥ਦੁਨੀਆਰੰਗਨਾਜਾਵੈ
 ਨੇਕੈਜਿਉਕਸਮਪਾਟਿਪਉਪਾਕਹਗਾ॥੧੩॥ਜਕੇਮਿਹਰਮਿਹਰਮਿਹਰਵਨ
 ॥ਸੋਈਮਰਦਮਰਦਮਰਦਾਨਾ॥ਸੋਈਜੇਖਮਸਾਇਕਕਾਜੀਸੋਬੀਦਾਜਿਸਨ
 ਜਰਨਗਾ॥੧੪॥ਕੁਦਰਤਕਾਦਰਕਰਣਕਰੀਮਾ॥ਸਿਫਤਮੁਹਬਤਅਬਾਹਰ
 ਹੀਮਾ॥ਹਕਹੁਕਮਸਰਖੁਦਾਇਆਬੂਝਨਾਨਕਬੀਦਖਲਾਸਦਗਾ॥੧੫॥
 ਏਹੁਸਬਦਸੁਣਕੇਮੀਏਮਿਠੇਨੇਕਹਿਆ॥ਗੁਰੂਜੀਤੁਸਾਏਕਪਰਮੇਸਰਕੇਨਾ
 ਮਕੀਸਿਫਤਕੀਤੀਪੈਸੋਨਾਮਕੈਸਾਹਿਕਹੈਜੀਤਾਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮੀਆਜੀ
 ਏਕਨਾਮਸਿਫਤਮਾਹਿਮਾਕਿਸਨੁਆਈਹੈਮੀਏਮਿਠੇਕਹਿਆਜੀਮਿਹਰਵ
 ਨਗੀਕਰਕੇਤੁਸੀਹੀਦਸੀਏਜੀਤੁਸੀਖੁਦਾਇਵੇਵਲੀਹੋਤੁਹਾਡੇਵਿਰਅਤੇਖੁ
 ਦਾਇਵਿਰਭੇਦਕੋਈਨਾਹੀਜੀਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਮੀਏਮਿਠੇਨੂੰਬਾਹਿਤੇਪਕਠ
 ਕਰਗੇਸੇਵਿਚਲੈਗਏਅਤੇਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਨੇਮੁਖਬੀਠਕਹਿਆ॥

੨੫੬

ਵਾਹੁ ਸਾਹਿਬ ਵਾਹੁ ਸਾਹਿਬ ਇਤ ਨਾਹੀ ਕਹਿਨ ਨਾਲ ਵਜਾ ਭਾਵ ਮਿਠੇ ਦਾ ਵਰੋਹੇ
 ਗਿਆ ਭਾਮੀਆ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕ ਮੁਠਭ ਸਮਕੀ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਵਾਹੁ ਸਾਹਿਬ ਵਾਹੁ ਸਾਹਿਬ ਇਤ ਨੇ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਮੀਆ ਮਿਠਾ ਪੜ੍ਹ ਹੋਇਆ ॥
 ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਨੇ ਆਇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਚੁੰਮੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਕ
 ਹਿਆ ॥ ਰਾਗੁ ਤੇਲੀ ਗਵਿਚਾ ॥ ਹਾਜਰਾ ਕੋ ਮਿਹਰ ਹੈ ਬੋਹਾਜਰਾ ਕੋ ਬੋ ਮਿਹਰ
 ਹੈ ਈਆਨ ਦੇ ਸਤ ਹੈ ਬੋਈਆਨ ਕਾ ਫਰ ਹੈ ਕੁਫਰ ਕਹਿਰ ਹੈ ਗੁਸਾਹ ਰਾਮ ਹੈ ਨਫ
 ਸ ਸੈਤਾਨ ਹੈ ਗੁਮਾਨ ਕੁਫਰ ਹੈ ਬੋਈਆਨ ਨਾ ਪਾਕ ਹੈ ਇਲ ਮਹਲੀ ਮੀ ਹੈ ਬੋਹਿ
 ਰਸ ਅੰਝੀ ਆ ਹੈ ਵਿਆਨਤ ਸੁਰਖੁ ਹੈ ਅਕਿਰਤ ਘਣ ਜਰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਸਚ ਭਿ
 ਸਤ ਹੈ ਦੋਹੇਗ ਦੋਲਕ ਹੈ ਜੋਰ ਜੁਲਮ ਹੈ ਮੇਫਤ ਉਜੂ ਹੈ ਬਾਗ ਬਲੇਲ ਹੈ ਚੋਰੀ ਲਾ
 ਲਰ ਹੈ ਯਾਦੀ ਪਲੀਤ ਹੈ ਫਕੀਰੀ ਸਬੂਰੀ ਹੈ ਨਾਸ ਬੂਰੀ ਮਕਰੂਰ ਹੈ ਰਾਹੁ ਪੀਰ ਹੈ
 ਬੋਹਾਹੁ ਬੋ ਪੀਰ ਹੈ ਇਮਾਨ ਦੇ ਸਤ ਹੈ ਬੋਹਿ ਆਨਤ ਨਿਕਾਰ ਹੈ ਤੋਗ ਮਰਦਾ ਹੈ ਅ
 ਦਲਾਤ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹੈ ਏਤੋ ਏਲਜੇ ਜਾਨ ਜਨਾਵੈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਦਾਨ ਸਵੀਦ ਕਹਾਵੈ ॥
 ੧॥ ਤਾਂ ਮੀਆ ਮਿਠਾ ਹਾਜਰਾ ਨਵ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਗਾ ਅ
 ਤੇ ਕਹਿ ਚਿਸ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਕੋਈ ਖੁਦਾਇ ਦਾਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਅ
 ਠੀਆ ਹੈ ਅਕੇ ਆਪ ਹੀ ਖੁਦਾ ਏਨੇ ਤੇਰੇ ਜਿਸ ਮਾਇਚ ਆਇ ਕੇ ਨਾਨਕ ਕਹਾਯ ॥
 ਏ ਮਾਜੀ ਤਾਂ ਏਵੈਂ ਭੁਲੇ ਫਿਰਦੇ ਹਾਂ ਅਸਾਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬਖਸ਼ੋ ਤਾਂ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਪ
 ਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ ਮੀਏ ਮਿਠੇ ਦਾ ਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋਇ ਰਿਯਾ ਮੀਏ
 ਮਿਠੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਉ ਸਚ ਖੁਦਾਇ ਕਰ ਜਾਤਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਿਖੋ
 ਯਾ ॥ ਅਰੀ ਸਾਖੀ ਧਨਾਸਰੀ ਦੇ ਸਾਵਿਰਸੈ ਦੇ ਨਾਲ

ਕੋਈ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਧਨਾਸਰੀ ਦੇ ਸਾਵਿਰਜਾਇਰੇ ਅਤੇ ਸੈਦੇ ਘੋਓ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਤ ਨੇ ਮਾਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਕੋ ਅਸ ਨਾਨਕ ਰ ਕੇਦ
 ਰਿਆਉ ਪਰ ਸੈਠਕੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਤੇ ਰੇ ਸੈਦੇ ਘੋਓ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ
 ਨਿਤ ਦਰਸਨ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਸੀ ਇਕ ਦਿਨ ਸੈਦੇ ਘੋਓ ਨੇ ਕਹਾ ਅਸੀਂ ਭੀ ਖੁਆ
 ਜਾਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂਗੇ ਸਾਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਖੁਆਜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸੈਦੇ ਘੋ
 ਓ ਭੀ ਲਗਾ ਖੁਆਜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਸੈਦੇ ਘੋਓ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੇਖੇ ਤਾਂ
 ਇਕ ਮਾਨੁ ਖਚਲਿਆ ਆਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਬ ਵਿਰ ਮਠੀ ਹੈ ਸਉ ਸਵੇਂ ਲੇ ਸੈਦੇ
 ਘੋਓ ਭੀ ਦਰਿਆਉ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਆਵਦਾ ਲੇ ਮਾਨੁ ਖਚੇ ਸੈਦੇ ਪਾਏ

ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿ ਆਹੈ ਅਗ ਕਿ ਬੇ ਚਲਿਆ ਹੈ ਇਹ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਸੈਂਦੇ ਘੋਰ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਨਾਮ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸੈਂਦੇ ਘੋਰ ਹੈ ਅਤੇ ਦਰਿਆਇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਜਾਂਦਾ
 ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਨਿਤ ਖੁਆਜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹਿੰਦੀ ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਅਤੇ
 ਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਭੀ ਖੁਆਜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਫੇਰ ਸੈਂਦੇ ਘੋਰ ਨੇ ਉਸ ਪਾਸੇ ਪੁ
 ਛਿਆ ਤੂੰ ਕਉਨ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿ ਬੇ ਚਲਿਆ ਹੈ ਉਸ ਮਾਨੁਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੈਂ ਖੁਆ
 ਜਾ ਹਾਂ ਇਤ ਸਮੇਂ ਨਿਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਵਾਸਤੇ ਆਵਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰ
 ਨ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਮੇਰੇ ਆਤਮੇ ਏਹੁ ਸਹੀ ਹੈ
 ਓਹੁ ਪਰਮੇਸਰ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿਚ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਿ
 ਚ ਕੁਛ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਇਸ ਵੁਨੀ ਆਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਰਾਹੁ ਦਸਨ ਵਾਸਤੇ ਅਤੇ ਵੁਨੀ
 ਆਨੂੰ ਉਪਰਨ ਵਾਸਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਵੇਹ ਧਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰ
 ਜਨ ਹਾਰ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਏਹੁ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਰਾਹੁ ਪਰ ਚਲੇ
 ਗਾ ਸੇ ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਨੂੰ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰਾ ਵਰਜਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਦਾ ਵਰਜਨ ਕਰੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਨਿਤ ਬਾਬੇ ਦੀ ਵਹਿਲ ਵਿਚ ਹਾਜਰ ਹੋਵਾਂ
 ਹਾਂ ਏਹੁ ਬਾਤ ਕਹਿ ਕਰ ਖੁਆਜਾ ਤਾਂ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਸੈਂਦੇ ਘੋਰ ਅਚਰਜ ਹੋਇ
 ਗਇਆ ਅਤੇ ਸੈਂਦੇ ਘੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਖੁਆ
 ਜਾ ਜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਏਹੁ ਮਰਾਤ ਬਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁਆਜਾ ਇਨਾ ਦੀ ਸੇਵਾ
 ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਨਿਤ ਆਵਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਖੁਆਜਾ ਸੈਂਦੇ ਘੋਰ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਤੇਨੇ ਦਿ
 ਨਾ ਪਿਛੇ ਸੈਂਦੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਦੇਖ ਸੈਂਦੇ ਮੈਂ ਜੋ ਹਾਂ ਪਾਣੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ
 ਉਣੁ ਗੁਰੂ ਹੈਨ ਅਗ ਮੇਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਉਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰੀ ਉਸ ਦੇ
 ਵਿਚ ਸਮਾਇ ਗਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕੇ ਸੈਂਦੇ ਘੋਰ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਪੀ
 ਰੀ ਆਇ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਇਤ ਸਮੇਂ ਪਹਿਰ
 ਰਾਤ ਰਹੋ ਕਿਉਂ ਆਏ ਹੋ ਅਰ ਅਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਆਵਦੇ ਬੈਠਾਂ ਸੈਂਦੇ ਘੋਰ ਨੇ
 ਖੁਆਜੇ ਕੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਬਾਤ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਕਹਿਆ
 ਗਉਨੀ ਬੈਗਾਗਣ ਮਹਲਾ ੧ ਰੈਣਿ ਗਵਾਈ ਸੋਇ ਕੈ ਦਿਵਸ ਗਵਾਇਆ ਖ
 ਇਹੀ ਰੈ ਜੈ ਸਾਜਨ ਮਹੈ ਕਉ ਭੀ ਬਦਲੈ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਨਾਮ ਨ ਜਾਨਿਆ ਰਾਮ ਕਾ ਮੂਰ੍ਹੇ
 ਫਿਰ ਪਾਛੇ ਪਛਤਾਇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਨਤਾਧਨ ਧਰਨੀ ਧਰੇ ਅਨਤ ਨ ਚਾਹੀ
 ਆ ਜਾਇ ॥ ਅਨਰ ਕੇ ਗਹਨ ਜੇ ਗਵੈ ਸੇ ਆਏ ਅਨਤ ਗਵਾਇ ॥ ੨ ॥ ਆਪਨ ਕੀ

ਆਜੇਮਿਲੈਤਾਸਭਕੋਭਾਗਠਹੋਇ। ਕਰਮਾਉਪਰਨਿਬਨੇਜੇਲੋਰੈਸਭਕੋਇ॥ ੩
 ॥ ਨਾਨਕਕਰਣਾਜਿਨਕੀਆਸੋਈਸਾਰਕਰੇਇ। ਹੁਕਮਨਜਾਪੀਖਸਮਕਾਕਿਸੈ
 ਵਡੁਈਦੇਇ॥ ੪॥ ੧ ਏਹਜੇਜਗਤਦੇਜੀਵਹੈਨਸੋਰਤਨੇਸੋਕੇਗਵਾਵਦੇਹੈਨਅਤੇਦਿਨ
 ਪਵਨਦੇਪੀਧੇਆਵਿਰਗਵਾਵਦੇਹੈਨ ਏਕ੨ ਸੁਆਸਜੋਯੀਰੋਜੈਸਾਹੈਤੇਮੋਤੀਸਾਜੈਸਾਹੈਸੋਦਿ
 ਖਿਆਕੇਭੁਗੋਵਿਰਗਵਾਵਦੇਹੈਨ ਜੋਸੁਖਾਲੀਸਾਸੀਵਾਹਿਗੁਰੂਨਹੀਧਿਆਵਦੇ
 ਸੋਮਰਦੀਵਾਗੀਪਛੇਤਾਵਨਗੇਅਤੇਅਨਿਤਧਨਜੇਹਨਾਹੈਸੋਧਰਤੀਵਿਚਦ
 ਬਦੇਹੈਨਪਾਪਕਰਕੇਇਕਠਕਰਦੇਹੈਨਅਮਿਤਜੋਪਰਮੇਸਰਦਾਨਾਮਹੈਸੋਨ
 ਹੀਚਾਹਤੇਜੋਅਨਿਤਪਦਾਰਥਕੋਚਾਹਤੇਹੈਨਸੋਆਪਣਾਮਨੁਖਾਜਨਮਏਵੇਹੀ
 ਗਵਾਵਦੇਹੈਸੋਪਦਾਰਥਭੀਕਰਮਾਵੇਲਿਖੇਬਿਨਾਨਹੀਹਬ ਆਵਦੇਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਕਹਿਦੇਹੈਨਜਿਸਈਸਰਨੇਜਗਤਕਉਕੀਤਾਹੈਸੋਈਗੁਰੂਤੇਸਿਤਰੂਪਹੋ
 ਇਕਰਜੀਆਜੀਤਕੀਸਾਰਲੋਤਾਹੈਗਿਆਨਤੇਨਾਮਦੇਤਾਹੈਵਾਹੁਗੁਰੂਦਾਹੁਕਮ
 ਨਹੀਜਾਣਿਆਜਾਣੇਜੋਕਿਸਨੂੰਨਾਮਦੀਵਡਿਆਈਦੇਇਤਾਂਏਹਵਚਨਸੁਣਕੇ
 ਸੈਂਦੇਨੇਹਝਜੇਨੂਕੇਅਸਥਾਸਕੀਤੀਜੀਮਨਦਾਤਾਂਵਿਸਾਹੁਕੁਛਨਹੀਇਕਦੋਵ
 ਚਨਸੁਣਦਾਹੈਇਕਦੋਇਭੁਲਾਏਦੇਂਦਾਹੈਜੇਤੁਸਾਡਾਸਦਾਹੀਵਰਸਨਹੋਦਾਰਹੈ
 ਤਾਂਸਾਡਾਕਾਣਿਆਣਹੋਵੈਜੀਤੀਬਚਨਹੋਇਆਸਾਡੇਦੋਇਰੂਪਹੈਨਸਰਗੁਣ
 ਰੂਪਸਰੀਰਹੈਤੇਨਿਰਗੁਣਰੂਪੀਸਬਦਹੈਤੇਸਹੀਰਦਾਦਰਸਨਸਦੀਵਨਹੀਹੈ
 ਦਾਤੇਸਬਦਦਾਦਰਸਨਸਦੀਵਹੋਂਦਾਹੈਤਾਂਸੈਂਦੇਘੋਓਨੇਏਹਬਾਰਤਾਸੁਣਕਰ
 ਗੁਰੂਜੀਵੇਅਗੋਨਿਮਸਕਾਰਕੀਤੀਤੇਕਹਿਆਹੇਸੁਆਮੀਮੇਭੁਛਬੁਧਵਾਲਾਹੋ
 ਮੈਂਨੇਏਹਜਾਣਿਆਸੀਜੋਗੁਰੂਜੀਖੁਆਜੇਦੀਸੇਵਾਕਰਦੇਹੈਅਤੇਇਹਬਿਭੂਤੀ
 ਖੁਆਜੇਕੋਲੋਲਈਹੈਮੈਏਹਨਹੀਜਾਣਦਾਸਾਜੇਤੁਸੀਹੀਆਪਨਿਰੰਕਾਰਹੋ
 ਤੇਰਾਹੀਏਹਸਭਪਾਸਾਰਾਹੈਤੇਰਾਹੀਸਭਕੀਤਾਹੋਇਆਹੈਜਿਸਨੂੰਤੂੰਜਗਾਵੇਂ
 ਸੋਈਜਗਦਾਹੈਤੇਰਾਹੀਕੀਤਾਸਭਹੋਂਦਾਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਇਕਸਲੋਕਕਹਿ
 ਆ॥ ਸਲੋਕੁਮਃ੧ ਅਠੀਪਹਿਰੀਅਠਖੰਡਨਾਵਾਖੰਡਸਹੀਰਾ॥ ਤਿਸਾਵਿਚ
 ਨਉਨਿਧਨਾਮਏਕਭਾਲਹਿਗੁਨੀਗਹੀਰਾ। ਕਰਮਵੰਤੀਸਾਲਾਹਿਆਨਾਨਕਕ-
 ਰਗੁਰਪੀਰਾ। ਚਉਥੇਪਹਿਰਸਬਾਹਕੈਸੁਤਿਆਉਪਜਿਆਚਾਉ॥ ਤਿਨਾਵਰਿਆ
 ਵਾਸਮੇਂਦੋਸਤੀਮਨਮੁਖਸਚਾਨਾਉ। ਚਉਥੇਅੰਮ੍ਰਿਤਵੰਡੀਐਕਰਮੀਹੋਇਪਸਾ-
 ਉ। ਕੰਚਨਕਾਇਆਕਸੀਐਵੰਨੀਚਨ੍ਹੈਚਨ੍ਹਉ। ਜੇਹੋਵੈਨਟਰਸਰਾਫਦੀਤਾਬ

ਹੁਕਮ ਪਾਈਐ ਤਾਉ॥ ੨॥ ਸਤੀ ਪਹਿਰੀ ਸਤੁ ਭਲਾ ਬਹੀਐ ਪਾਸੀਆ ਪਾਸਾ॥ ਓਥੇ ਪ
ਪੁਨਿ ਬੀਰਾਗੀਐ ਕੂੜੁ ਘਟੈ ਰਾਸਾ॥ ਓਥੇ ਬੋਟੇ ਸੁਟੀਐ ਪਰੇ ਕੀਚੈ ਸਾਬਾਸਾ॥ ਬੋਲ
ਣ ਫਾਦ ਲਨਾਨ ਕਾਦੁ ਖਸੁ ਖਸੁ ਮੇਂ ਪਾਸਾ॥ ੩॥ ਜਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਏਹੁ ਸ
ਲੋਕ ਕਹਿਆ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਕੇ ਲੋਕ ਸਭ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੈਰੀ ਆਇ ਪਏ ਅ
ਰ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਸਨੂੰ ਉਧਾਰ ਕੇ ਓਥੇ ਚਲੇ ਅਤੇ ਓਥੇ
ਇਕ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਬਨਾਈ ਨਿਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਇਕ ਠੀਹੇ ਕੇ ਓਥੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰੈ

ਅਠੀਸਾਖੀ ਮੁਨਾਫਕ ਦੇ ਸਦੇ ਰਾਜੇ ਸੇ

ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਮਨ ਸਾਕੀ ਚਾਲ ਜਿਧਰ ਸੁਰਤਿ ਹੋਵੇ ਤਿਧਰ ਹੀ ਜਾਇ
ਨਿਕਲੀਐ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਜਾਵਨ ਓਥੇ ਹੀ ਕੋਈ ਫਕੀਰ ਫੂਮ ਮਿਰਾਸੀ ਮੰਗਤਾ ਜੇ
ਕੋਈ ਆਵੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦੇਖ ਕੇ ਵਰਮੰਗਣ ਲਗ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਣ
ਜਾਹੁ ਫਲਾਨੀ ਜਾਹਿਗਾ ਏਹੁ ਅਮਕਾ ਪਦਾਰਥ ਓਥੇ ਧਰਿਆ ਹੈ ਤੁਸੀ ਜਾਇਕੇ
ਲੈ ਆਵੈ ਅਰਜੇ ਕੋਈ ਲੈ ਜਾਵੈ ਸੋ ਕਹੈ ਵਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਹੁ ਤੁਸੀ ਵਡੇ ਬਜੁਗ
ਹੋ ਬਡੇ ਪੀਰ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਾਮਾਤ ਨਉ ਨਿਧੀ ਅਠਰਹਿ ਸਿਧੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅ-
ਗੇ ਹਥ ਜੇਨ੍ਹੀ ਖੜੀ ਆਹਿਨ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਮੁਨਾਫਕ ਦੇ ਸਾਧਿ
ਚ ਗਏ ਉਸ ਦੇ ਸਾਧਿ ਚ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀ ਸੀ ਜਾਨਦਾ ਪਰਮੇਸਰ
ਜੀ ਭੀ ਕੋਈ ਵਸਤੁ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀ ਓਥੇ ਮੀਹ ਵਰਸ ਦੇ ਸਾਨ ਤਾਂ ਖੇਤੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ
ਥੋੜਾ ਰਾਜਾ ਜੇਹੈ ਸੀ ਸੋ ਬਰਕਤ ਵਾਲਾ ਸੀ ਜੋ ਕੋਈ ਵਸਤੁ ਜਾਇਕਰ ਮੰਗੇ ਸੋ ਰਾ
ਜਾ ਦੇਵਾਂ ਸੀ ਮੀਹ ਮੰਗੇ ਰਸਤ ਤਾਂ ਮੀਹ ਭੀ ਦੇਵਾਂ ਸੀ ਪੁਰ ਮੰਗਣ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਪੁਰ
ਭੀ ਦੇਵਾਂ ਸੀ ਉਸ ਰਾਜਾ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾ
ਨਿਆ ਸਬਦ ਗਾਉ॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ਭਉ ਮੁਚ ਭਾਰ ਵਡਾ ਤੇਲਾ ਮਨ
ਮਾਤਿ ਹਉ ਲੀਝੇ ਲੈਝੇ ਲਾਸਿ ਰਧਾਰਿ ਚਲੀਐ ਸਹੀਐ ਭਾਰਾ ਨਦਰੀ ਕਰਮੀ ਹੁ
ਰਵੀ ਚਾਰਾ ਭੈ ਬਿਨ ਕੋਇ ਨ ਲਿਖ ਸਪਾਰਾ ਭੈ ਭਉ ਰਖਿਆ ਭਾਇ ਸਵਾਰਾ॥ ੧॥
ਰਹਾਉ॥ ਭੈ ਤਨ ਅਗਨ ਭਖੈ ਭੈ ਨਾਲਾ ਭੈ ਭਉ ਘੜੀਐ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਾ ਭੈ ਬਿਨ
ਘਾਤ ਕਚਨ ਕਚਾ ਅਧਿ ਸਚਾ ਅਧੀ ਸਟਾ॥ ੨॥ ਬੁਧੀ ਬਾਜੀ ਉਪਜੈ ਚਾਉ॥ ਸ
ਹਸ ਸਿਆਣਪ ਪਵੈ ਨ ਥਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਮਨ ਮੁਖ ਬੋਲਣ ਵਾਉ॥ ਅਧਿ ਅਖਰ
ਵਾਉ ਦੁਵਾਉ॥ ੩॥ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਦੇ ਬਾਗ ਵਾਨੇ ਏਹੁ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਬੇਦਾ
ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਹੈ ਸੀਤ ਜੀ ਆਪਦਾ ਨਉ ਕਿਆ ਹੈ

੩੬੦

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹਮਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿਆ
 ਰਾਜਾ ਕੇ ਬਾਬਰ ਆਪਕੀ ਦੇਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਹਾਰਾਜ ਜੇ ਪਰਮਪੁਰ
 ਖਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਬਡ ਭੁਰਾ ਤੇ ਲਹੈ ਜੈਸਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਭਾਂਡਾ ਡੋਲਦ
 ਨਹੀ ਸਖਣਾ ਡੋਲਦਾ ਹੈ ਮਨਮਤ ਫਾਲਾ ਹੋਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਓਹ ਡੋਲਦਾ ਹੈ ਜੇ ਭਉਕੇ
 ਸਿਰਪਰਧਰਤੇ ਹੈ ਗੁਰਾ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਉ ਸਬਦ ਕਾ ਅਰਥ ਪਰਾ
 ਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਆਗਿਆ ਨਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਤੇ ਪਾਰ ਪੜਤੇ ਹੈ ਜੈਸੀ ਅਗਨਾ ਵਿਚ
 ਧਾਤ ਪਾਈ ਹੋਈ ਜੈਸੇ ਚਾਹੀਏ ਕੁਖਨ ਬਨਾਇ ਲੈਤੇ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਰਭਉ ਮੇਂ ਸਿ
 ਖਾ ਕਾਰਿ ਦਾ ਸੁਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸਾ ਚਾਹੀਏ ਸਟਾਰ ਲੈਤੇ ਹੈ ਭੈ ਬਿਨਾਜੀ ਆ ਦੀ ਘਾ
 ਰੁਤ ਨਹੀ ਘੜੀ ਦੀ ਸਟਰੀ ਨਹੀ ਲਗਤੀ ਬਜੀ ਤੇ ਸਿਆਣਪ ਦੀ ਬੁਧ ਹੋਤੀ
 ਹੈ ਭਾ ਮਨੁ ਨਹੀ ਲਗਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਗਿਆ ਨੀ ਆ ਦਾ ਬੇ
 ਲਣ ਜੈਸੇ ਜੈਸਿ ਸਤਰਾ ਪਵਣੁ ਇਕ ਪਾਸੇ ਤੇ ਆਵਦੀ ਹੈ ਇਕ ਤਪਾਸੇ ਚਲੀ
 ਜਾਵਦੀ ਹੈ ਆਗਿਆ ਨੀ ਆਵੇ ਰਿਵੇ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਠਹਿਰਤੇ ਜੈਸੇ ਸਖਣੀ ਆਬੀ
 ਦੁਕਾ ਦਾ ਆਵਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਘਾਉ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਗੋਲੀ ਆ ਘਾਵ ਕਰਦੀ ਆ
 ਹੈ ਨ ਤੈਸੇ ਸੀਤਾ ਕਾ ਵਰਨ ਘਾਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਆਗਿਆ ਨੀ ਆ ਕਾ ਵਰਨ ਘਾਵ ਨਹੀ
 ਕਰਦਾ ਜੈਸੇ ਬੋਝ ਦੀ ਭਰੀ ਹੋਈ ਗਡੀ ਜਿਮੀਨ ਕੋ ਤੋੜਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸਖਣੀ ਗਡੀ
 ਲਕੀਰ ਮਾੜ ਨਿਸਾਨੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰਮੁਖਾ ਕਾ ਵਰਨ ਰਿਦੇ ਕਉ ਛੇਦ ਜਾਂ
 ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨਮੁਖਾ ਕਾ ਸਵਣ ਮਾੜ ਹੀ ਹੈ ਫੇਰ ਭੁਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਵਰਨ ਸਨ
 ਕੇ ਸਭ ਭੈ ਮਾਨ ਹੋਇ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਰਾਜਾ ਜੀ ਆਪਕੇ ਬਾਗ ਮੇਂ ਤਿ
 ਨ ਸੀਤਾ ਆਵੇ ਪੈਨ ਏਕ ਕਾ ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੈ ਦੋਇ ਅੰਰ ਉਸਕੇ ਸਾਬ ਹੈ
 ਰਾਜਾ ਸੁਣਕੇ ਬਡਾ ਪਰਸਿਨ ਹੋਇਆ ਅਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਪਨੀ ਆ ਦਾਸੀ ਆ
 ਕੇ ਭੇਜਿਆ ਬਡੇ ਉਤਮ ਪਦਾਰਥ ਦੇਇਕਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ
 ਆ ਪਸਾਦਿ ਲੈਕਰ ਬੜੀ ਆਸੁੰਦਰ ਦਿਵਜੇਡ ਲਕੀਨਾ ਕਾ ਫਾਖਾ ਦਿਖਾਵ
 ਣ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਸੁੰਦਰਤਾ ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ ਅਰ ਸ
 ਰੀਰ ਮੇਂ ਤੇ ਹਰ ਮਾਸ ਲੋਹੂ ਮਿਝਾ ਵਿਸਟਾ ਮੁੜ ਹੈ ਇਨ ਕਰਕੇ ਸੁੰਦਰ ਨਹੀ ਭੇਜੇ
 ਹਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਭੋਜਨ ਕਹੀਤੇ ਸੇਖਾਈ ਦੇਹੈਨ ਜੇ ਵਿਸਟ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਏ
 ਹੁ ਵਰਨ ਸਨਕੇ ਓਨਾ ਇਸਤਰੀ ਆਵੀ ਰੁਪਲਤਾ ਰਹਿਗਈ ਅਤੇ ਓਨਾ ਕਹਿ
 ਆ ਹੋਸੀਤ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਕੁਛ ਉਪਦੇਸਕਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਸਬਦ ਕਹਿ

ਆ॥ ਬਸੰਤਮਃ॥ ਅਸੁਪਦੀਆ ॥ ਜਗਕਉ ਆਨਮਨਹੀਰੀਤਾਨਾਮਬਿਸਰਹਿ
 ਰੇਦੇਖਭੀਤਾਮਨੁਆਰੇਲੈਚੀਤਅਨੀਤਾਜਗਸਜੇਤੂਟੀਸੁਠਪੀਤਾਕਾਮਕੋਧਬਿਖ
 ਬਜਰਾਨਾਨਾਮਾਬੀਨਕੋਸੇਗੁਨਚਾਰਾ॥੧॥ ਰਹਉ॥ ਘਰਬਾਲੁਕਾਘੁਮਨਘੇਰਾਬਰ
 ਘਸਬਾਣੀਬੁਦਬੁਦਾਹੇਰਾਮਾਤ੍ਰਬੁਦਤੇਪ੍ਰਚਕਫੇਰਾਸਬਜੋਤਨਾਮੇਕੀਚੇਰਾ॥੨॥ ਸਬਉ
 ਪਾਇਗੁਰਸਿਮੇਰਾਭਰਤੁਕੋਰੋਪਗਲਗੋਤੇਰਾਨਾਮਰਤੋਚਹੋਤੁਝਓ॥ ਨਾਮਦੁਰਾਇ-
 ਚਲੇਸੋਚੇਰਾ॥੩॥ ਪਾਤਿਖੋਈਬਿਖਅਚਿਲਧਾਇਸਾਰਨਾਮਰਤਉਪਤਿਸਿਉ
 ਘਰਜਾਇ॥ ਜੋਕਿਛਕੀਨਸਪ੍ਰਭੁਰਜਾਇ॥ ਭੈਮਨੈਨਿਰਭਉਮੇਰੀਮਾਇ॥੪॥
 ਕਾਮਨਚਾਹੈਸੁਦਰਭੇਰਾ॥ ਪਾਨਫੂਲਮੀਠੇਰਸਭੇਰਾ॥ ਖੇਲੈਬਿਗਸੈਤੇਤੇਸੋਰਾ
 ॥੫॥ ਪ੍ਰਭਸਰਣਗਤੀਕੀਨਸੋਹੇਰਾ॥੫॥ ਕਾਪਨੁਪਹਿਰਅਧਿਕਸੀਗਾਰਾਮਾ
 ਟੀਫੂਲੀਰੂਪਾਬਿਕਾਰਾ॥ ਆਸਾਮਨਸਾਬਾਧੋਬਾਰਾ॥ ਨਾਮਬਿਨਸੂਨਾਘਰਬਾਰਾ
 ॥੬॥ ਗਾਫਹੁਪੁਤੀਰਜਕੁਆਰਾ॥ ਨਾਮਭੁਣਉਸਚਦਉਤਸਵਾਰਾ॥ ਪਿਉਸੇਵ
 ਉਪਭੁਪਰੇਮਆਧਾਰਾ॥ ਗੁਰਸਬਦੀਬਿਖਤਿਆਸਨਿਵਾਰਾ॥੭॥ ਮੋਹਨਮੋਹਿ
 ਲੀਆਮਨਮੋਹਿ॥ ਗੁਰਕਾਸਬਦਪਛਾਨਤੇਹਿ॥ ਨਾਨਕਠਾਫੇਰਾਹਿਪ੍ਰਭਦੁਆ
 ਰਾਤੇਰਾਨਾਮਸਿਤੋਖੇਕਿਰਪਾਧਾਰਾ॥੮॥੧॥ ਜਗਤਕਉਆਰੈਵਿਖਿਆ
 ਰੂਪੀਵਿਸਟਾਖਾਵਦਾਹੈਇਕਪਰਮੇਸਰਕੋਨਹੀਜਾਣਦਾਜੇਨੇਨਾਮਨੂੰਵਿਸਾਰ
 ਦੇਹੈਨਸੋਸਭਭੈਕੋਪਰਾਪਤਹੋਤੇਹੈਏਹੁਮਨਜੇਹੈਸੋਅਨਿਤਪਦਾਰਥਾਨੂੰਦੋ
 ਕੂਦਾਹੈਗੁਰਮੁਖਸੁਠੀਪੀਤਕੋਤੇਕੂਤੇਹੈਕਾਮਕੋਧਜੇਹੈਨਸੋਵਿਖਕੇਬਜਰਾਨਾ
 ਰਹੈਨਾਮਤੇਬਿਨਗੁਣਾਕਾਅਚਾਰਨਹੀਪਰਾਪਤਹੋਵਾ॥੧॥ ਏਹੁਸਰੀਰਰੇਤ
 ਕਾਘਰਹੈਕਾਮਕੋਧਘੁਮਨਘੇਰਹੈਸਰੀਰਬੁਦਬੁਦੇਹੈਉਪਜਤੇਬਿਨਸਤੇਹੈ
 ਮਾਤਾਪਿਤਾਕੀਬੁੰਦਸੇਸਰੀਰਰੂਪੀਚਕੁਹੁਆਜੋਤਿਮਹਾਰਾਜਦੀਇਸਦੇਵਿ
 ਰਹੈਸੋਨਾਮਕੁਫੇਪਾਪਤਹੋਤੀਹੈਸਰਬਜੇਉਪਾਵਹੈਨਗੁਰਾਕੇਸਬਦਕਰਪ
 ਰਾਪਤਹੋਤੇਹੈ॥੨॥ ਤਾਂਤੇਗੁਰਮੁਖਭਗਤਕਰਤੇਹੈਗੁਰਾਕੀਚਰਨੀਲਗਤੇਹੈ
 ਜੋਨਾਮਨੂੰਵਿਸਾਰਤੇਹੈਸੋਈਚੋਰਹੈਨਾ॥੩॥ ਜੋਸਭੇਨਾਮਨਾਲਰਤੇਹੈਨਸੋਈਪਾ
 ਤਿਸੋਘਰਜਾਤੇਹੈਜੋਕੁਛਹੁੰਦਾਹੈਸੋਵਹਿਗੁਰੂਦੀਰਜਾਇਵਿਚਹੁੰਦਾਹੈਜੋਵਾਹਿ
 ਗੁਰੂਦਾਭੈਮਨਿਦੇਹੈਨਸੋਈਨਿਰਭਉਹੁੰਦੇਹੈਨਾ॥੪॥ ਤੁਸੀਜੋਇਸਤੀਆਸੁਦਰ
 ਭੋਗਚਾਹੁਦੀਆਹੋਪਾਨਫੂਲਤੁਹਾਨੂੰਮਿਠੇਭਰਾਦੇਹੈਨਜਿਨਾਦੇਅਵਿਰਵਿਖਿ
 ਆਦੀਪਰੀਤਹੈਸੋਈਖੋਟੇਹੈਨਤਮਾਰੇਸਾਬਰਸਭੋਗਕਰਕੇਜੋਵਿਗਸਤਾਹੈ

੩੮੨

ਸੋ ਸੋਗਾਨੂੰ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵਾਹੈ॥੫॥ ਅਤੇ ਅਸੀ ਨਰਾਇਣ ਨਾਮ ਕੇ ਉਪਾਸ ਕਰੈ ਉ
ਸਕਾਕੀ ਆਭੁਲਾਮਾਨ ਤੇ ਹੈ ਤੁਸੀ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਤੀ ਅਹੋ ਸੀ ਗਾਰ ਕਰਤੀ ਅਹੋ
ਏਹੁ ਸਰੀਰ ਜੋ ਮਾਟੀ ਕਾ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸਕੀ ਆਸਾਮਤ ਸਾਕਰ ਕੇ ਮਨ ਤੁਹਾਡਾ
ਬਧਾਹੁ ਆਹੈ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਘਰ ਬਾਹਰ ਸਾਰਾ ਸੁਢਾਹੈ ਹੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਪੁਤੀ ਆ
ਹੁ ਤੁਸੀ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਜਾਹੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਹੁ ਆਪਣਾ ਜਨਮ ਸਵਾਰਹੁ
ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਸੇਵਹੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਧਾਰ ਕਰਹੁ ਤੇ ਗੁਰਾ ਦੇ ਸਬਦ ਕਰ
ਵਿਸਿਆ ਕੋ ਤਿਆਹੋ॥੬॥ ਮੋਹਿਣੀ ਆਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹ ਲਿਆ
ਆਹੈ ਗੁਰਾ ਕੇ ਸਬਦ ਕੇ ਤਿਸਨੂੰ ਮੇਂ ਪਛਾਣਤਾਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਤਿ
ਸਦੇ ਦੁਆਰੇ ਮੇਂ ਖਲੋਤਾਹੋ ਜਿਨ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੈ ਸੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਾ
ਮ ਕਰ ਸੀਤੋ ਖੈਰੈ ਨ ਸੋ ਵਿਸਮੈ ਕੇ ਰਸ ਹੁਕੇ ਨਹੀ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈ॥੭॥ ਏਹੁ ਬਚਨ ਸੁਨ
ਕਰ ਮੋਹਣੀ ਆਰਾਜੇ ਪਾਸ ਗਈ ਆਹੈ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅਸੀ ਸਾਧਕੋ ਮੋਹਣੇ ਵਾਸ
ਤੇ ਗਈ ਆਸਾ ਸਾਧਨੇ ਹਮਕੋ ਮੋਹਣ ਕਰ ਲੀ ਆਹੈ ਚਲੇਤੁਸੀ ਭੀ ਸਾਧੂਕਾ ਦਰ
ਸਨ ਕਰਹੁ ਓਨਾ ਦੇ ਵਰਸਨ ਕੀਏ ਤੇ ਸਾਂਤ ਆਵਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਪਨੀ ਰਾਣੀ
ਕਿਕਰਾ ਪਹਿਲੇ ਤੁਮ ਜਾਓ ਸਾਧੂਕਾ ਵਰਸਨ ਕਰ ਆਓ ਮੇਂ ਪਿਛੋਂ ਜਾਵਾਗਾ ਰਾਣੀ
ਮੋਤੀ ਆਦਾ ਬਾਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੇਟਾਲੈ ਕਰ ਆਈ ਆਇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗੁਰੂ-
ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਆਇ ਰਖਿਆ ਤਾਂ ਇਕ ਮੁਠ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਤੀ ਅ
ਤੇ ਕਹਿਓ ਨੇ ਏਹੁ ਮੋਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਫੇਰ ਲੈ ਜਾਵੇ ਰਾਣੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸੀਤ ਜੀਏ
ਹੋ ਮੋਤੀ ਬਡੇ ਕੀਮਤੀ ਹੈ ਨ ਬਚਨ ਹੋਇ ਆਇ ਹਨ ਮੋਤੀ ਆ ਨਾਲ ਨਹੀ ਨਿਭਣਾ
ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਨਾਲ ਨਿਭੇਗਾ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਧਨ ਬਹੁਤ ਹੈ ਏਹੁ ਵਚਨ ਬਾਬੇ ਜੀ
ਦੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸਭ ਸਿਰਾ ਕੀ ਆਜੇ ਔਰਤ ਹੈ ਸਨਤਿਨ ਨੂੰ ਪਰੇ ਕਰਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ
ਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਗਿਰ ਪਈ ਬਡੀ ਪਰਾਰਥਨ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸੀਤ ਜੀ ਮੇਂ ਤੇਰੀ ਸਰਣ-
ਆਈ ਹੋ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰ ਰਖ ਲੈ ਮੇਨੂੰ ਅਨਾ ਬਹਾਂ ਅਤੇ ਦੀਨਹਾਂ ਤੁਸੀ ਦੀ
ਨਾਨਾ ਬਹੋ ਸੀਤ ਸਾਮਰਥ ਹੋਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਮੇਰੇ ਘਰ ਲੜਕੀ ਹੋਈ ਸੀ ਮੇਂ
ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਿੰਦੀ ਹਾਂ ਹੇ ਰਾਜਾ ਮੇਰਾ ਘਰ ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਇ ਆਹੈ ਪਰਚਾਰ ਬਰਸ ਤੁਸਾਲ
ਲੜਕੇ ਦੇ ਮੁਹਿਨਹੀ ਲਗਨ ਅਤੇ ਏਹੁ ਲਛਨ ਮੇਰਾ ਜੇ ਨਾਲ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕੀ
ਤਾਹੈ ਜੋ ਰਾਜਾ ਮੁਝ ਕੋ ਛੋਡ ਕੇ ਹੋਰ ਰਾਣੀ ਪਾਸ ਨਜਾਵੇ ਤੁਸੀ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਰਿਮ
ਨੀਹੋ ਮੇਰਾ ਪੜਵਾਫੁਕਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਡੀ ਚਿਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੀਤ ਚਿਤਾ ਦੂਰ ਕਰੇ

ਟੇਰੈਨ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦੀ ਰਾਣੀ ਕੀ ਦੀਨਤਾ ਸੁਣ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਿਆਲ ਨੇ ਕਹਾ ਪਰਮੇ
 ਸੁਸਰਬ ਸਕੁ ਵਲਾ ਹੈ ਸਾਮ੍ਹਣ ਹੈ ਰਾਹੇਤਾ ਇਸ ਤੀਕਾ ਪੁਰਖ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਕੋ ਇਸ ਤੀਕਰ ਦੇ
 ਵੇਤੈ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਮ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਭੇਖ ਕਾ ਜੋ ਸੀਤ ਸਾਧੂ ਆਵੈ ਸੇਵਾ ਕੇ ਛਲ
 ਨਹੀ ਕਰਨ ਭੇਖ ਮੇ ਅਲੇਖ ਹੈ ਕਿ ਸੀਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਹੀ ਉਬਲਣਾ ਇਸ ਲੜਕੀ ਕ
 ਤਾਲਾਬ ਮੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਵਾਓ ਲੜਕੀ ਕੇ ਬਸਤ ਉਤਾਰੇ ਜਾ ਐਸਾ ਕੀ ਆਤੇ ਉਸ
 ਲੜਕੀ ਕੇ ਅੰਗ ਸਭ ਲੜਕੀਆ ਕੇ ਨਜਰ ਆਏ ਰਾਣੀ ਨੇ ਲੜਕੇ ਕੋ ਇਸ ਨਾਨਕ
 ਰਾਇ ਕੇ ਜਿਤ ਨੇ ਮੋਤੀ ਬੇ ਅਰਭੁ ਖਣ ਬੇ ਸਭ ਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ
 ਸਦਕਾ ਰਾਜ ਕਵਰ ਕੇ ਲੋਕ ਰਬਾ ਬੇ ਜੀ ਦੇ ਰਰਨੀ ਆਇ ਲਗੀ ਅਤੇ ਰਾਣੀ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਤੇਰਾ ਸਦਕਾ ਮੇਨੂੰ ਏਹੁ ਪ੍ਰਮਿਲਿਆ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਆਪ ਨਾ ਸਿ
 ਖ ਕਰੀਏ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦੀ ਆਤਾ ਰਾਣੀ ਘਰ ਅ
 ਈ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੈ ਸਾਬਾਬਾਨ ਨਕ ਸੁਣੀਦਾ ਸੀ ਤੈਸਾ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ
 ਅਤੇ ਏਹੁ ਮੇਰੀ ਬੇਟੀ ਹੋਈ ਥੀ ਤੇਰੇ ਫਰਕਰ ਕੇ ਮੇ ਬੇਟਾ ਕਹਿਆ ਥਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਬੇਟਾ ਕਰ ਦੀਸਾ ਹੈ ਏਹੁ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕਰ ਰਾਜੇ ਨੇ ਬਡੇ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕੀਏ ਅਤੇ ਆ
 ਪਪੇਰਾ ਥੀ ਨੰਗਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਚਰਨਾ ਪਾਸ ਆਇਆ ਆਇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਮਥਾ
 ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਬਦ ਕ
 ਹਿਆ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਕਾਇਆ ਕਾਗਦ ਮਨ ਪਰਵਾਨਾ ਸਿਰ ਕੇ ਲੇ
 ਖਨ ਪੜ੍ਹੈ ਇਆਨਾ ਦਰਗਾਹਿ ਘਨੀ ਐਤੀ ਨੇ ਲੇਖਾ ਬੇਟਾ ਕਾ ਮਨ ਆਵੈ ਵੇਖਾ
 ਨਾਨਕ ਜੇ ਦਿਚਰੁ ਪਹੋਇ ॥ ਖਰਾਖਰਾ ਆਖੈ ਸਭ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਕਾਜੀ ਕਰੂ ਬੋਲ ਮ
 ਲਖਾਇ ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨਵੈ ਜੀ ਆਪਾਇ ॥ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤ ਨਜਾਣੈ ਅੰਧਾ ਤੀਨੋ ਉ
 ਜਾਨੈ ਕਾਬੀਧਾ ॥ ੨ ॥ ਸੋ ਜੋਗੀ ਜੋ ਜੁਗਤਿ ਪਛਾਣੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਏਕੋ ਜਾਣੈ
 ॥ ਕਾਜੀ ਸੋ ਜੋ ਉਲਟੀ ਕਰੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ॥ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੋ ਬ
 ਹਮ ਬੀਚਾਰੈ ॥ ਆਪਤਰੈ ਸਗ ਲੋਕੁ ਲਤਾਰੈ ॥ ੩ ॥ ਵਾਨਸ ਵੀਦ ਸੋ
 ਈ ਵਿਲਧੈ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੋਈ ਮਲਖੈ ॥ ਪਾਨੀ ਆਬੂ ਸੋਈ ਪਰਵਾਨਾ
 ਜਿਸ ਸਿਰ ਵਰਗਾ ਹਿਕਾਨੀਸਾਨਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਏਹੁ ਕਾਇਆ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਸੋਏ
 ਹੁਕਾਗਦੈ ਅਤੇ ਮਨ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਦੇ ਉਪਰ ਪਰਵਾਨਾ ਲਿਖਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਇ
 ਸਕ ਲੇਖ ਹੈ ਸੋ ਪਿਥ ਮੇਹੀ ਇਸ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਲਿਖਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ
 ਮੇ ਏਹੁ ਜੋ ਆਪਨੀ ਚਤੁਰਾਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਿਰ ਕੇ ਲੇਖ ਲਿਖੈ ਪਰ ਜੋ ਅਦਿਰਹੁ

੩੪੪

ਰਹੋਤਾਹੈ ਸੋਈ ਕੀਮਾਵਤਾਹੈ ਜੈਸੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਟਕਸਾਲ ਘੜੀਵੀਹੈ ਸੁਇ
 ਨੇ ਰੁਪੇ ਤਾਂਬੇ ਕੀ ਜੇਹਨਾ ਵਿਚੋਖ ਰਹੋਤਾਹੈ ਸੋਈ ਕੀਮਾਵਤਾਹੈ ਏਸੇ ਤਰਾ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰ
 ਕਾਰ ਦੇ ਮਾਨੁਖ ਹੈਨ ਇਕ ਤਾਮਸੀ ਹੈਨ ਜੋ ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਤਾਮਸੀ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਨ
 ਅਰਜੁਧ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਓਭੀ ਜਪਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਅਦਿਰੇ ਸੁਧ ਹੋਤੇ ਹੈਨ ਏਕ ਰਾਜ
 ਸੀ ਆਪਨੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਾਲੇ ਹੈਨ ਸੋਭੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾਨਾਮ ਜਪਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਵੰਡ ਖਾਂ
 ਦੇ ਹੈਨ ਸੋਈ ਸੁਧ ਹੋਤੇ ਹੈਨ ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਜੋਭ ਜਨ ਵਾਲੇ ਸਿਮਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈਨ ਸੋਭ ਜਤੋ
 ਕਦੀ ਅਦਿਰ ਉਨਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸਰਬਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਜਾਣਦੇ ਹੈ
 ਨ ਓਹ ਸਭ ਰੋਵ ਸੇਖ ਹੈਨ ਅਤੇ ਜੇਹਨੇ ਪਾਖੰਡੀ ਹੈਨ ਸੋ ਕੀਮਨ ਹੀ ਆਵਦੇ ਅਤੇ ਜੇ
 ਹਨੇਰਾ ਜਾਹੈ ਤੇ ਕਾਜੀ ਹੈਨ ਨਿਅਉਨ ਹੀ ਕਰਦੇ ਸੋ ਵਿਖਖਾਂਦੇ ਹੈਨ ਅਤਿਨੂੰ ਨਰਕ
 ਵਿਚ ਜਾਹਿਰੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੇਹਨੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਜੀਆਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਵੇ ਹੈ
 ਨ ਤੇ ਪਰਾਇਆ ਪਦਾਰਥ ਲੈਲੇ ਖਾਂਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਨਰਕਾ ਕੇ ਪਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਨ ਅਤੇ
 ਜੇਹਨੇ ਜੋਗੀ ਪਰਾਣ ਦੀ ਸੁਚੇਤਗੀ ਨਹੀ ਰਖਦਾ ਤੇ ਪਾਖੰਡ ਕਰਕੇ ਲੋਕ ਨੂੰ ਦਿਖਾ
 ਵਦਾਹੈ ਸੋ ਆਗਿਆਨੀ ਅਧਿਹੈ ਏਹੁ ਪਾਣ ਬਡਾ ਧਨ ਹੈਨ ਜੋ ਪਰਾਨਾ ਕਾ ਸਮਾ
 ਠਾਨ ਹੀ ਕਰਦਾ ਸੋ ਉਜਾਨੇ ਮੇਂ ਮੁਹਾਵਤਾਹੈ ਜੇ ਅਦਿਰ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾਨਾਮ ਹੋਵੈ ਤਾਂ
 ਤੀਨੇ ਹੀ ਸਫਲ ਹੈਨ ਬ੍ਰਹਮਾਨ ਸੋਈ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਹੋਮੇ ਕੀ ਮੈਲ ਧੋਤਾਹੈ ਪ੍ਰ
 ਸਾ ਸੋਈ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਾ ਦੇਵਰਨ ਕਹੈ ਕਮਾਵਦਾਹੈ ਜੋ ਅਦਿਰ ਸੁਧ ਹੈ ਸੋਈ ਵਸੇਖ ਹੈ
 ਏਹੁ ਵਚਨ ਸੁਨਕੇ ਰਾਜਾ ਚਰਨਾ ਪਰਗਿਆ ਅਤੇ ਪਰਾਰਥਨ ਕੀਤੀ ਹੋਗਾ
 ਰੂਜੀ ਮੇਰੇ ਪਰਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਕਾਰ ਬਹੁਤ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਤੁਸੀਅ
 ਪਨੀ ਮਿਹਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਮੈਲ ਕਾਟ ਡਰੋਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਮ ਜਪੋ
 ਤੇ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਆਏ ਸਤਿ ਸਾਧ ਕੇ ਛਕਾਓ ਭਾਵਨੀ ਸਹਿਤ ਨਿਗੋਜੋ
 ਹੋਵਨ ਤਿਨਾਨੂੰ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਾਓ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਿਤਾ ਵਿਚ ਤੇ ਪ
 ਰਮੇਸਰ ਵਿਚ ਭੇਦ ਨਹੀ ਜਾਣਨਾ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਸਭ ਔਗੁਣ ਬਖਸੇ ਜਾਨਿਰੇ ਅਤੇ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪਦੇ ਰਹਿਣਾ ਤੇ ਰਾ ਕਰਤਾਰ ਭੁਲਾ ਕਰੇਗਾ ਓਹੁ ਰਾਜਾ ਅ
 ਗੇਭੀ ਬਰਕਤ ਵਾਲਾ ਸੀ ਰਾਜਤ ਦੇ ਲੋਕਾਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਰਾਜਾ ਅਸਾਨੂੰ ਮੀ
 ਹੁਮਿਲੈ ਰਾਜਾਨੇ ਕਹਿਆ ਮੀਹੁ ਦੀ ਆਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੀਹ ਬਰਸਾਰਿਆ ਇਸ ਬਾਤ
 ਕਰਵਹਾ ਕੇ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਕੁਛ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸਰ ਕਿਆ ਵਸ
 ਤੁਹੈ ਇਸ ਪਾਪ ਦੇ ਬਦਲੇ ਉਸਨਗਰੀ ਦੇ ਲੋਕ ਨਰਕਾ ਦੇ ਆਧਿਕਾਰੀ ਸੇ ਬਾਬੇ

ਜੀਕਹਿਆ ਏਹੁਨਗਰੀ ਰਸਾਤਲਜਾਦੀਹੈ ਹੁਣ ਏਸਨਗਰੀ ਕਾਉਧਾਰ ਕਰਨਾਰ ॥
 ਹੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਉਸਬਾਗਵਿਚੋਂ ਉਠਕੇ ਤਿਨਕੋਹਾਂਦੀ ਵਿਬਪਰਜਾਇ ਬੈਠੇਇ
 ਕਖੇਤਾਵਿਚ ਧੂਆਜਾਇ ਪਾਇਆਤੇ ਮੇਹ ਬਰਸਣ ਤੇਗਹਿਗਿਆ ਰਈਯਤਕੇ
 ਲੋਕਰਾਜਾਪਾਸਜਾਇਕੇ ਪੁਕਾਰੇਹੇਰਾਜਾਜੀ ਖੇਤੀਆਸੁਕਤੀਆਹੈ ਮੀਹਮਿ
 ਲੈਰਾਜੇਕਹਿਆਜਾਓ ਮੀਹਬਰਸੇਗਾ ਸਭਲੋਕਟੁਰਗਏਜਾਪਜਿ ਸਤਦਿਨਗੁ
 ਜਰੇਮੀਹਨ ਪਾਇਆ ਫੇਰਲੋਕ ਪੁਕਾਰੇਫੇਰਭੀ ਰਾਜੇਕਹਿਆਹੁਣਜਾਵੇ ਮੀਹਬ
 ਰਸੇਗਾ ਲੋਕਗਏਰਾਜਾਨੇਇੰਦਰਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਗੇਤੇਦਸਗੁਣਾ ਫੇਰਭੀ
 ਮੀਹਨਬਰਸਿਆ ਤਾਂ ਰਈਯਤਕੇ ਲੋਕਾਨੂੰ ਰਾਜਾਕਹਣੇ ਲਗਾ ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਪਨੇ
 ਜੇਹਾ ਬਹੁਤੇਰਾ ਯਤਨਕਰਯਿਸਾਂ ਪਰਮੀਹਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਹੁੰਦਾ ਰਾਜਾਨੇਜਬਾਬਾਇ
 ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਰਈਯਤ ਰਾਜੇਤੇ ਬੇਮੁਖਹੋਇਗਈਅਤੇ ਜਿਸਕਿਰਸਾਣਦੀ ਖੇਤੀਵਿ
 ਚ ਗੁਰੂਜੀ ਬੈਠੇ ਸਾਨਿ ਓਹਕਿਰਸਾਣਗੁਰੂਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਬੈਠਦਾਸੀ ਉਸ
 ਪਾਸੇਗੁਰੂਜੀ ਰਾਜਾਦੀ ਖਬਰਪੁਛਦੇ ਹੁੰਦੇਸਨ ਇਕਦਿਨਓਹਕਿਰਸਾਣ ਬੈਠ
 ਕੇਲਗਾਗੁਰੂਜੀ ਪਾਸਝੁਰਨ ਅਤੇਕਹਿਣ ਲਗਾ ਬਾਬਾਜੀ ਹੁਣਵਡਾਕਹਿ
 ਰਹੋਇਆਹੈ ਮੀਹੁ ਨਾਹੀ ਵਰਸਦਾ ਤੇਸਾਰਾਦੇਸਉਜਨ੍ਹਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ
 ਕਹਿਆਹੁਣੇ ਮੀਹੁਨਾਹੀ ਵਰਸਿਆ ਕਿਅਗੇਭੀ ਕਦੀ ਨਾਹੀ ਵਰਸਿਆ ਤਾਂ
 ਉਸਜਟ ਕਹਿਆਬਾਬਾਜੀ ਮੀਹੁਤਾਹੁਣੇ ਹੀਬਰਸਦਾਨਾਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿ
 ਆਅਗੇ ਮੀਹਕੌਨਬਰਸਾਵਦਾਸੀ ਤਾਂ ਜਟਨੇਕਹਿਆਰਾਜਾਜੀ ਅਗੇ ਮੀ
 ਹਬਰਸਾਵਦਾਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆਹੁਣਰਾਜਾਨੂੰ ਕਹੋਤਾਂ ਜਟਨੇਕਹਿਆਜੀ
 ਹੁਣਤਾਂ ਰਾਜੇਨੂੰ ਬਹੁਤਕਹਿਆਹੈ ਹੁਣਰਾਜੇਪਾਸੋਂ ਹੁੰਦਾਕੁਛਨਹੀ ਕਿਆਜਾਣੀ
 ਏਰਾਜੇਨੂੰਕਿਆਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਜੇਤੁਸੀ ਸੀਪ
 ਰਮੇਸਰਜੀਕਾਨਾਮਸਿਮਰੇਗੇ ਤੇ ਮੇਹੁਬਰਸੇਗਾ ਨਹੀ ਤਾਂਕਦੀਭੀ ਨਹੀਬ
 ਰਸਨਾ ਉਸਜਟਨੇ ਆਖਿਆਬਾਬਾਜੀ ਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀ ਕਿਸਨੂੰ ਆਖਦੇ
 ਹੋਨ ਅਤੇਗਹਿਦਾਕੇਹਨੀਜਾਹਿਗਾਹੈ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਹਸਕੇਕਹਿਆਸੁਣਭੁ
 ਏਪਰਮੇਸਰਜੀ ਤਾਂ ਸਭਸਿਸ਼ਟਵਿਚਹੈ ਅਤੇਸਾਰੀਸਿਸ਼ਟਉਸੇਦੀਹੈ ਸਰ
 ਬਥਾਈਹਾਜਰਹੈਜਿਥੇ ਆਰਾਧੀਏ ਤਹਾਂਹੀ ਮਉਜੁਦਹੈ ਤਾਂ ਉਸਜਟਨੇਕ
 ਹਿਆਬਾਬਾਜੀ ਏਥੇਤਾਂ ਸੀ ਪਰਮੇਸਰਜੀਨੂੰ ਕੋਈਜਾਣਦਾਭੀ ਨਹੀਜੇਸੀ
 ਪਰਮੇਸਰਜੀਕੌਨਹੈ ਮੈਂਅਜਤੁਹਾਰੇਪਾਸੇ ਸੁਣਿਆਹੈ ਜੋਪਰਮੇਸਰਭੀਕੋ

੩੮੬

ਈਹੈਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਤੁਸੀਹੁਣੇਹੀਸੀਪਰਮੇਸਰਬੇਮੀਹਮਰਿਗੋਰੋਤਾਂਹੁਣੇਹੀ
 ਮੀਹਬਰਸੇਗਾਤਾਂਉਸਜਟਨੇਕਹਿਆਬਾਬਾਜੀਬਿਨਦੇਖੇਪਰਮੇਸਰਕੈਸੇਜਾਨੀ
 ਏਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਓਹਦੇਖਨੇਗੋਰਗਨਹੀਤਾਂਜਟਨੇਕਹਿਆਬਾਬਾਜੀਓਹੁ
 ਕੀਕਰਜਾਣੀਏਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਾਈਓਹੁਕੁਦਰਤਤੇਜਾਣਿਆਜਾਂਦਾ
 ਹੈਤਾਂਉਸਜਟਨੇਕਹਿਆਕੁਦਰਤਕਿਆਹੁੰਦੀਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਾਈਤੂੰ
 ਕੁਦਰਤਿਏਹੁਜਾਣਜੋਹਲਫੇਰਅਤੇਬੀਜਪਾਓਦੇਖਾਖੇਤੀਜੀਮੇਂਗੀਜਾਨਹੀ
 ਜੀਮੇਂਗੀਅਤੇਜੇਤਾਂਤੇਗੀਖੇਤੀਉਗੀਤਾਂਤੂੰਜਾਣੀਕੋਈਪਰਮੇਸਰਜੀਭੀਹੈ
 ਤਾਂਉਸਜਟਨੇਕਹਿਆਤੇਰੀਮਿਹਰਬਨਗੀਕਰਕੇਮੀਹਬਰਸੇਗਾਪਰਹਲ
 ਮੇਵੇਨਹੀਫਿਰਦਾਬਿਨਬਾਰਸਹੋਏਤੇਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਤੂੰਹਲਲਿਆ
 ਓਆਨਕਰਜਿਮੀਨਵਾਹੁਤਾਂਉਸਜਟਪਰਜਾਇਕੋਰੋਗਨਲੋਕਾਪਾਸਕਹਿ
 ਆਸੁਣੇਭਾਈਇਕਫਕੀਰਇਉਕਹਿਦਾਹੈਤੁਸੀਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀਕਾਨਾਮ
 ਸਿਮਰੋਅਤੇਜਿਮੀਨਮੇਹਲਫੇਰੋਬੀਜਪਾਓਖੇਤੀਉਗੀਗੀਏਹੁਬਾਤਸੁਣ
 ਕੇਸਭਲੋਕਹਸੇਤੇਕਹਾਅਰੇਬੇਧੇਕਦੀਮੀਹਤੇਬਿਨਭੀਖੇਤੀਹੋਈਹੈਤਾਂਉ
 ਸਜਟਨੇਆਨਗੁਰੂਜੀਨੂੰਕਹਿਆਹੋਬਾਬਾਜੀਮੇਨੂੰਲੋਕਕਹਿੰਦੇਹੈਨਜੇਕਦੀ
 ਮੀਹਤੇਬਿਨਭੀਖੇਤੀਹੋਈਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭਾਈਤੇਰੀਖੇਤੀਜੀਮਣ
 ਦੇਅਸੀਜਾਮਨਹਾਂਤਾਂਫੇਰਉਸਜਟਨੇਬਾਬੇਜੀਦੇਆਖੇਪਰਪਰਤੀਤਕ
 ਕੇਹਲਲੋਕੇਆਇਆਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਇਕਆਦਮੀਹਲਵਹੋਵੁਜਾਪਿ
 ਛੇਬੀਜਪਾਓਦੇਜਾਓਓਨਨੇਏਵੇਂਹੀਕੀਤਾਜਿਉਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਓਨਾਦੀਰੀ
 ਸਨਾਲਹੋਰਭੀਗੁਰੂਜੀਦੀਪੈਰੀਪਏਤਾਂਉਨਨੂੰਭੀਆਗਿਆਹੋਈਬਚਾਤੁ
 ਸੀਭੀਬੀਜਪਾਓਜੋਕੋਈਗੁਰੂਜੀਕੇਪਾਸਆਵੈਤਿਸਨੂੰਏਹੀਆਗਿਆਹੋ
 ਵੈਸੀਪਰਮੇਸਰਨੂੰਯਾਦਕਰੋਤੇਹਲਵਾਹੁਬੀਜਪਾਓਜਿਤਨਾਗਿਰਾਉਸੀਸ
 ਭਨਾਨੇਬੀਜਪਾਯਾਅਤੇਸਭਪਰਮੇਸਰਦਾਭਜਨਕਰਨਲਗੇਅਤੇਕਿਤ
 ਨੇਕਦਿਨਗੁਜਰੇਤਾਂਖੇਤੀਆਭੀਉਗੀਯਾਤਾਰਜੇਨੇਏਹੁਬਾਤਸੁਣੀਕਿਇ
 ਕਸੀਤਨੇਸਾਰੀਵਸਤੀਦੇਲੋਕਨੂੰਉਪਦੇਸਕੀਆਹੈਅਤੇਖੇਤੀਆਉਗੀਅ
 ਹੈਨਏਹੁਬਾਤਦੇਖਕਰਰਾਜਾਗੁਰੂਜੀਕੀਪੈਰੀਆਇਪਇਆਤਾਂਸੀਪਰਮੇ
 ਸਰਜੀਕੀਕਿਰਪਾਨਾਲਭੁਲੇਖਤਜੀਮੇਅਤੇਇਕਦਿਨਰਾਜਾਭੀਅਤੇਵਸ
 ਤੀਕੇਲੋਕਭੀਸਭਟਿਕੜਹੋਇਕਰਬਾਬਾਜੀਦੇਪਾਸਬੈਠੇਸੇਬਾਰਤਾਕਰਰ

ਹੇ ਸੇ ਖੇਤੀ ਆਜੀ ਮਨ ਦੀ ਆਤਾ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬਰਤੁ ਸੀ ਇਕ ਬੂਟਾ ਪੁਟ ਕੇ
 ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਸਹੀ ਜੋ ਬੂਟੇ ਦੇ ਹੇਠ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਜਟ ਬੂਟਾ ਪੁਟ ਕਰ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਬੂਟੇ ਦੇ
 ਹੇਠ ਅੰਗੀ ਆਰਹਨ ਤਾਂ ਏਹੁ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਖਕਰ ਸਭ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਗੇ
 ਏ ਅਰ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਵਾਹੁ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਧੀਨ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈ ਹੇ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਭਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅੰਗੀ ਸਾਰਾ ਤੇ ਖੇਤੀ ਪਕਾਈ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਭ ਰਾ
 ਜਾ ਸਹਿਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਲਗੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ ੨ ਗੁਰੂ ੨ ਜਪਣ ਜਹ
 ਕਹਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਹੋਵੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਰਤਾਪ ਕਰ ਘਰ ਘਰ ਧਰਮ
 ਸਾਲ ਬਨ ਗਈ ਸਭ ਲੋਕ ਨੂੰ ਬਾਣੀ ਪਰਾਪਤ ਹੋਈ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬਾਣੀ ਕਾ
 ਦਾਨ ਦਿਤਾ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਚਕ੍ਰ ਫੇਰਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸਕਾਨਾਮ ਸੁਅ
 ਲਿਓ ਦੇ ਸਰਖਿਆ ਸਭ ਲੋਕ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦਇਆ ਧਰਮ ਪਰਉਪਕਾਰ ਦ੍ਰਿ
 ਨਾਇਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂਜੀ ਓਥੇ ਤੁਰਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਆ
 ਰ ਹੋਏ ਹੈਨ ਰਾਜਾ ਆਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਅਤੇ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਗੁਰੂਜੀ
 ਹੁਣ ਤਾਂ ਆਪ ਦੇ ਚਰਨ ਦੇ ਪਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਖੇਤੀ ਆਹੋਈ ਆ ਹੈਨ ਆਪ ਕੋ ਪਿ
 ਛੇ ਸਾਡਾ ਕੀ ਹਾਲ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ ਵਾਹੁ
 ਗੁਰੂ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਿਆ ਕੌਰੇ ਸਰਬ ਬਿਆਪਕ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਕਿਰ
 ਪਾ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਰਜ ਸੋਧਨ ਰੇ ਜੇ ਕਰਮ ਕੌਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੌਰੇ ਜਤ
 ਸਤ ਰਖਨ ਜੁਲਮ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਸਭ ਕਾ ਭਲਾ ਬਾਛਨ ਪਰਮੇਸਰ ਤੁਹਾਡਾ ਭੀ
 ਭਲਾ ਕਰੇਗਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਵੰਡ ਖਾਣ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹ
 ਜੁਰਜਾਨਣਾ ਸਭ ਸਿਗਤ ਇਕ ਤ੍ਰੋਹੇ ਇਕ ਰਕਨਾ ਹੁਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਹਾਵ ਲਕਰਾ
 ਇਕ ਰਖਨਾ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇਕ ਰਹ ਧੁਜੇ ਨ੍ਰਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਹੇ ਭਗਵੰ
 ਤ ਹੇ ਸਰਬ ਸਾਮਰਥ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਜੀ ਵਹਾਂ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਮਾਲ ਕਹੈ ਆਪਨੀ ਕਿਰ
 ਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਮੀਹ ਮਿਲੈ ਹੇ ਰਾਜਾ ਹੋਰ ਜੇ ਕਾਰਜ ਹੋਵੈ ਸਭ ਨੇ ਇਕ ਤ੍ਰੋਹੇ ਇ
 ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਅਰੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਸਭ ਕਾਰਜ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਫਤੇ ਹੋਵੈ ਗੀ

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਅਰਬ ਦੇ ਸਲਾਜ ਬਰਦ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੇ

ਇਕ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਅਰਬ ਦੇ ਸਜੇ ਹੈ ਕੈ ਸਾਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਮਰਦਾਨੀ ਆਤ੍ਰ ਦੇ ਖਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਦਿਖਾਇ ਲਿਆ ਵੇਹਾਂ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾ
 ਲੇ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨ ਕਯਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ

੩੮੮

ਗੁਰੂਜੀ ਜਿਉ ਤੁਹਾਡੀ ਰਜਾਇ ਤੰਗੁਰੂਜੀ ਮੁਨਾਫ ਦੇ ਸਤੇ ਉਠਕਰ ਚਲ ਦੇ ਰਹੇ ਜਾ ਦੇ
 ਅਰਬ ਅਸਥਾਨ ਦੀ ਵਲਾਇਤ ਵਿਚ ਜਾਇ ਵੜੇ ਉਸ ਦੇ ਸਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲਾਜ
 ਬਰਦਨਾਮ ਕਰਕੇ ਆਖੀ ਦਾਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜੁਲਮੀ ਕਰ ਦਾਸੀ ਪਰ ਜਾ ਦੇ ਲੋ
 ਗ ਵਡੇ ਦੁਖੀ ਹੋ ਸਨ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਹਿੰਦ ਸਤਾਨ ਦਾ ਉਸ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਜਾ ਦਾ ਸੀ
 ਤਿਸ ਨੂੰ ਗਰਦਨ ਮਰਵਾਉ ਦਾਸੀ ਏਹੁ ਧੀਮ ਉਸ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਹੁਤ ਹੋਰ ਹੀ ਸੀ
 ਉਸ ਮੁਲਕ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਸੁਨ ਕੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਕ
 ਸ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਈ ਜੋ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਰੇਤਾਈ ਇਕ ਖਿਲਕਾ ਮਿਲ ਦਾ
 ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਪਹਿਨ ਕੇ ਇਸ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੇ ਰਸਤੇ ਪਾਓ ਇਸ ਮੁਲਕ ਦੇ ਲੋਕ ਬਡੇ
 ਦੁਖੀ ਹੋਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਬਹੁਤ ਭੁਲਾਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ
 ਸੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਉਸ ਖਿਲਕੇ ਪਰ ਬਡੀ
 ਕੁਦਰਤ ਕੇ ਅਖਰ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹੋਨ ਅਰਬੀ ਤੁਰਕੀ ਫਾਰਸੀ ਹਿੰਦਵੀ ਸਿਸਾਕ੍ਰਿ
 ਤੀ ਏਹੁ ਪੰਜ ਤਰਾ ਕੇ ਅਖਰ ਲਿਖੇ ਹੋਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਏਹੁ ਖਿਲਕਾ ਗਲੇ ਪਹਿਨ ਕ
 ਰ ਸਹਿਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਵਾਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਦੋ ਕੋ ਸਕੇ ਫਾਸ ਲਾਪਰ ਸਾਤਿ ਦਿਨ ਗੁਜਰਾ
 ਏ ਬੈਠਿਆ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਿ ਆਵੇ ਬੋਭਾਈ ਏਹੁ ਕੈਸਾ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ
 ਖਿਲਕੇ ਪਰ ਤੀਹ ਸੁਪਾਰੇ ਕੁਰਾਨ ਕੇ ਲਿਖੇ ਹੋਨ ਅਰਚਾਰੇ ਦੇ ਦਕਾ ਅਰਬ ਭੀ ਲਿ
 ਖਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਦੇਖ ਕਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੂੰ ਖਬਰ ਕੀਤੀ ਕਹਿ ਆਹੋ ਪਾਤਿਸਾ
 ਹ ਜੀ ਇਕ ਐਸਾ ਦਰਵੇਸ਼ ਹਮਾਰੇ ਦੇਸ ਸਹਿਰ ਮੈਂ ਆਯਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਕੇ ਖਿਲਕੇ
 ਪਰ ਤੀਹ ਸੁਪਾਰੇ ਕੁਰਾਨ ਕੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹੋਨ ਅਰ ਪੰਜ ਭੁਤ ਕੇ ਅਖਰ ਲਿਖੇ ਹੋਏ
 ਹੋਨ ਤਾਂ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਵਜੀਰਾ ਨੂੰ ਕਹਿ ਆ ਉਸ ਫਕੀਰ ਕੇ ਗਲੇ ਖਿਲਕਾ ਉਤਾਰ ਕ
 ਰ ਲਿਆਵੇ ਤਾਂ ਵਜੀਰਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਹੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਏਹੁ ਖਿਲਕਾ ਆ
 ਪਨੇ ਗਲੇ ਤੇ ਉਤਾਰ ਦੇਹ ਪਾਤਸਾਹ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮਗਿ ਦੇਹੈ ਨ ਹੁਕਮ ਨਹੀ
 ਮੋੜਨ ਪਾਤਸਾਹ ਕਾਨਹੀ ਤੇ ਆਪ ਕੇ ਦੁਖ ਦੇਵੇਗਾ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੋ ਭਾਈ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਤਾਰ ਲੇਵੋ ਇਤਨਾ ਸੁਨ ਕੇ
 ਜਿਤਨੇ ਨਫਰ ਵਜੀਰ ਕੇ ਸਾਬੁ ਹੋ ਸਨ ਸਭ ਦੋੜੇ ਵਾਸਤੇ ਉਤਾਰਨੇ ਕੇ ਓਹੁ ਖਿਲ
 ਕਾ ਕੁਦਰਤੀ ਅਰਰੰਗ ਭੀ ਉਸ ਕਾ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਰਕਾਰ ਕੀ ਕੁਦਰਤ ਸੇ ਬਾਬੇ
 ਕੇ ਗਲੇ ਪਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਓਨਾ ਤੁਛ ਲੋਕ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਾ ਪਾਸੇ ਕੈਸੇ ਉ
 ਤਰ ਸਕੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਗਲੇ ਤੇ ਬਹੁਤਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਪਰ ਖਿਲਕਾ ਗਲੇ ਉ

ਤਰੈ ਨਹੀ ਖਿਚਿਆ ਖਿਚਿਤਾ ਨਹੀ ਫਾੜਿਆ ਫਟਤਾ ਨਹੀ ਸਭੁ ਲੋਕ ਅਸਰ ਜੋਹੋਇ
ਗਏ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੇ ਖਬਰ ਭੇਜੀ ਵਜੀਰ ਨੇ ਕਿ ਖਿਲਕਾਫ ਕੀਰਕੇ ਗਲੇ ਤੇ ਉਤਰਤਾ ਨ
ਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੇ ਸੁਨਕਰ ਬਡਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀਆ ਅਰਕਹਾ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਹਿੰਦੂ ਹੈ ਇਸਕੇ
ਦਰਿਆਉ ਵਿਚੋ ਬੁਝਵਿਓ ਏਹੁ ਹੁਕਮ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਾ ਲੈਕਰ ਵਜੀਰ ਨੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਵ
ਰਿਆਇ ਮੇਂ ਭਾਲ ਦੀਆ ਬਡਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਖਲਕਤ ਦੇਖਤੀ ਹੈ ਖੜੀ ਓਹੁ ਖਿਲਕਾ
ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਗਏ ਕੁਝੀ ਜਾਭੀ ਨਹੀ ਹੰਦਕ ਜਲ ਮੇਂ ਸਪਸਨ ਹੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬ
ਰਣ ਦੇ ਵਤਾਨੇ ਦੋਨੋ ਹਾਥ ਪਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਉਠਾਇ ਲੀਆ ਅਰਚਰਨ ਬੰਦ ਨ ਕੀਤ
ਅਤੇ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਬੈਠਾਯਾ ਖੁਆਜੇ ਨੇ ਸਭੁ ਲੋਕ ਦੇਖਕਰ ਅਰਚ ਜੋਹੋਏ
ਗਏ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੇ ਖਬਰ ਭੇਜੀ ਫਕੀਰ ਪਾਨੀ ਮੇਂ ਰੂਬਤਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੇ ਹੁ
ਕਮ ਦੀਆ ਲਕੜੀਆਂ ਇਕ ਠੀਯਾ ਕਰਕੇ ਫਕੀਰ ਕਉ ਅਗਨ ਮੇਂ ਜਲਾਇ ਦੇਵੇ
ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਨੇ ਵਡੇਰ ਅਬਾਰ ਲਕੜੀਯਾ ਦੇ ਇਕ ਠੇ ਕਰਕੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਉਦ
ਲੇ ਜੋੜ ਕਰ ਆਗ ਲਗਾਈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਅਗਨ ਦੇ ਵਤਾ ਚਰਨ ਬੰਦ
ਨ ਕੀਤੀ ਏਕ ਰੋਮ ਕੋ ਭੀ ਸੇਕਨਾਹੀ ਲਗਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਸਾਵਧਾ
ਨ ਹਜਾਰਾਂ ਮਨ ਲਕੜੀਆ ਬਲਕਰ ਹਾਖੋਇ ਗਈਆ ਏਹੁ ਖਬਰ ਪਾਤਿਸਾ
ਹ ਕੋ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਸਤਦਿਨ ਅਗ ਬਲ ਦੀ ਰਹੀ ਉਸ ਦਰਵੇਸ਼ ਕਾ ਇਕ ਬਾਲ ਭੀ ਨ
ਹੀ ਜਲਿਆ ਏਹੁ ਸੁਨਕਰ ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਕੋ ਈ ਚੇਟਕੀ ਹੈ ਅ
ਬ ਇਸ ਫਕੀਰ ਕੋ ਬਡੇ ਉਚੇ ਮਕਾਨ ਤੋਂ ਗਿਰਾਇ ਦੇਵੇ ਤਬ ਵਜੀਰ ਨੇ ਇਕ ਬਡੇ
ਉਚੇ ਪਹਾੜ ਸੇ ਤਲੇ ਗਿਰਾਇ ਦੀਯਾ ਤਬ ਪਵਣ ਦੇ ਵਤਾਨੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਏਕ ਸਿੰਘ
ਸਨ ਪਰ ਬੈਠਾਇ ਦੀਯਾ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਫੁਲੇਂ ਕੀ ਸਿਹਜਾ ਬਿਛੀ ਹੈ ਰਿਸ ਪਰ ਬੈਠੇ
ਹੈਨ ਏਹੁ ਦੇਖਕਰ ਬਡੇ ਅਚਰ ਜੋਹੋਏ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪਾਤਿਸਾਹ ਫਕੀਰ
ਅਬ ਭੀ ਜਿਵਾਹੈ ਏਹੁ ਸੁਨਕਰ ਪਾਤਿਸਾਹ ਬਡਾ ਅਚਰ ਜਮੇਂ ਆਯਾ ਅਰਕਹਾ
ਏਹੁ ਹਿੰਦੂ ਬਡਾ ਨਾਟਕ ਚੇਟਕ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਵਜੀਰ ਇਸ ਫਕੀ
ਰ ਕੋ ਖਾਤਾ ਖੋਦਕਰ ਉਸ ਮੇਂ ਪਾਇ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਉਪਰ ਉਸ ਦੇ ਪਥਰ ਪਾਇਕੇ ਦਬਾਏ
ਦੇਵੇ ਵਜੀਰ ਨੇ ਉਸੀ ਤਰਾ ਕੀਆ ਸੈਕੜੇ ਮਨ ਕੇ ਪਥਰ ਪਾਇਕਰ ਦਬਾਇ ਦੀਯਾ
ਅਤੇ ਆਪਨੇ ਦਘਰ ਕੋਚ ਲੇ ਆਏ ਸਭੁ ਲੋਕਾਨੇ ਆਪਨੇ ਜੀਅ ਮੇਂ ਠਾਨੀ ਕਿਆ
ਬਏਹੁ ਦਰਵੇਸ਼ ਨਹੀ ਬਚੇਗਾ ਅਗਲੇ ਭੁਲਕ ਮੇਂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਵਧਾਨ ਬੈ
ਠੇ ਹੈਂ ਏਹੁ ਦੇਖਕਰ ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਰੂਬਰੋਂ ਗਰਦਨ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਨੇ ਪਕੜ

੩੦੦

ਕੇ ਸਸਤ ਮਾਰੇ ਸਸਤ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਲਗੇ ਨਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਬਡੇ ਗੁਸੇ ਮੈਂ ਆਇਆਂ
ਅਤੇ ਕਹਾ ਇਸਕੇ ਸੁਲੀਵੇਓ ਜਬ ਸੁਲੀ ਕੇ ਨਜੀ ਕਗਾਰੂ ਜੀ ਕਉ ਲੈ ਗਏ ਤਬ
ਸਲੀਹਰੀ ਹੋਇ ਗਈ ਤਬ ਸਭ ਵਜੀਰ ਭੋ ਮੰਤ੍ਰੀ ਆਨੇ ਮਿਲ ਕਰ ਕਹਾ ਹੋਖੁਦ
ਇਹ ਕਿਆ ਸਰਾਰ ਹੈ ਬਡਾ ਅਚਰਜ ਹੈ ਇਸਫ ਕੀਰਕੋ ਕਿਤ ਨੀ ਸਜਾਇ ਭਈ ਹੈ
ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੋ ਖਬਰ ਹੋਈ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਤਾਬਹੁ ਤੇਰਾ ਆਪ ਨਾਜ
ਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਓਹੁ ਫਕੀਰ ਮਰਤਾਨਹੀ ਨਾਉ ਸਕੇ ਗਲੇ ਤੇ ਚੋਲਾਹੀ ਮਿਲਤਾ
ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੇ ਪਾਸ ਜੋ ਬਡੀ ਉਮਰ ਕੇ ਅਰਭੁਲੇ ਲੋਕ ਬੈਠੇ ਥੇ ਉਨੋ ਨੇ ਚ
ਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਲਾਮਤ ਏਹੁ ਕੋਈ ਮਾਨੁਖ ਨਹੀ ਏਹੁ ਤੇ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਜੋ
ਭੁਟਨ ਘਨ੍ਹਨ ਕੋ ਸਮਝ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾ ਫਰਮਾਨ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਭ੍ਰੀਮਾਨ
ਤਾਹੈ ਏਹੁ ਮਾਨੁਖੋ ਕੇ ਕਰਤਬ ਨਹੀ ਇਧਰ ਤੇ ਏਹੁ ਹੂਆ ਉਧਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਤੇ
ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਇਸ ਪ
ਤਿਸਾਹ ਨੇ ਐਸੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕਰੀ ਹੈ ਇਸਕੇ ਸਜਾਇ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਏ ਠਾਂ ਗੁਰੂ-
ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮਰਦਾਨ ਭਾਈ ਬਾਲਾਜੀ ਏਹੁ ਕਰਤਾਰ ਦੇਹੁ ਕਮਾਵਿਰਹੀ
ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਕਰਤਾਰ ਸਾਈ ਭੁਲੀ ਗਲ - ਕਰੇ ਸੁਚੀਰੀ ਮਾਨਵੁ ਜੀ ਗਣ
ਤਲਾਹ ਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਦਾਹੁ ਕਮ ਹੈ ਇਹ ਨੂੰ ਭੁਲੇ ਮਾਰਗ ਲਗਾਵਣਾ ਸੋ ਜਿਸ
ਤਰਾ ਇਨਾਦੀ ਮਤ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਸੁਭ ਵਪਰ ਏਹੁ ਚਲਦੇ
ਹੈਨ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾਜੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜਿਨਾਦੀ ਤਰਫ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਓਨਾ ਵਾਲਾਇ
ਹਾਨਹੀ ਕੋਈ ਕਰਸਕਤਾ ਅਸੀ ਉਸਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸਦਾ ਤੂਰਖ ਵਾਲਾ ਤਿਸ ਮਾਰੇ ਕੋ
ਣਾ ਇਤਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਸਾਨ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹ ਉਨ ਆਪ ਨੀ ਸਭਾਵੇ ਲੋਕਾਂ ਸਮੇਤ
ਆਣ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਚਰਨੀ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਕਹੇ ਹੋ ਵਰਵੇਸ ਮੈਨੇ ਤੇਰੀ ਬਹੁਤਾਇ
ਅਦਬੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਮੇਰੀ ਖਤਾਇ ਬਖਸੀਏ ਕੀਬਦਾ ਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਾਮਿਣੇ ਆਇ
ਖਲੋਤਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਵਰਮਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਇਸ ਵਲਾਇ ਤੋ ਕੇ ਰਾਖ ਲੈਣਾ ਨ
ਹੀ ਤੇ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਗਜਬ ਸੇ ਗਰਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਕਈ ਭਰਾਂ ਕਈ ਭੇਦਾ ਅਗੇ ਪ
ਗੀਆ ਪਾਤਿਸਾਹ ਦਾ ਰੰਗ ਸੁਫੇਦ ਹੋਇ ਗਇਆ ਬਡਾ ਭੈ ਕਰਕੇ ਦੀਨ ਅਤੇ ਅ
ਤਰ ਹੋਇਆ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਬੰਦਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬਡਾ ਤਕਸੀਰੀ
ਹਾਂ ਆਪ ਮੁਝ ਕੋ ਬਖਸੀਏ ਤੁਸੀ ਸਿਤ ਹੋ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਰੂਪ ਹੋ ਗੁਣ ਕੇ ਸਮੁੰਦ
ਹੋ ਪੀਹਾਵੇ ਪੀਰਹੋ ਅਕੇ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਹੋ ਜਿਉ ਆਪ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੈ

ਹੀ ਤਿਵੇਹੀ ਕਰਾਗਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਕਿਸੀਕੀ ਅਵਰਮਾਨ ਹੀ ਕਰਾਗਾ ਮੁਝ ਕੋ ਆਪ
 ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀ ਸੀ ਅਣਜਾਣ ਪੁਨੇ ਵਿਚ ਅਵਰਮਾਨ ਹੋਈ ਹੈ ਮੇਰੇ ਬੀ ਆਪ ਮੇ
 ਹਰ ਕੋਰੇ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਤੇ ਮੇਰਾ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸੀਏ ਬਡਾ ਦੀਨ ਹੋਇ ਕਰ ਗੁਰੂਜੀ ਦੀ
 ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਤਉ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਡੇ ਦੀਨਾ ਵਿਆਲਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸਮੁ
 ਦਰਤਿ ਸਨੂੰ ਦੀਨ ਦੇ ਖਕਰ ਕਹਿਣੇ ਲਗੇ ਹੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਬ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਬਖਸਸ
 ਹੋਵੈ ਗੀ ਜੇਕਰ ਆਦਮੀ ਆਕੇ ਮਾਰਨ ਛੇਡ ਦੇਵੇ ਨਹੀ ਤੇ ਦੇ ਜਖ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਤਿ
 ਆਰਹੈ ਧਰਮ ਦਾ ਨਿਅ ਉਕਰਿਆ ਕਰ ਜੁਲਮੀ ਮਤ ਕਰ ਤਾਂ ਲਾਜ ਬਰਦਨੇ
 ਕਹਾ ਹੋ ਸੀਤ ਜੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਅਤੇ ਚਰਨੀ ਹਥ ਲਾਵਨ ਨਾਲ ਹੁਨ ਮੇਰੇ
 ਵਿਚ ਇਕ ਤਿਨ ਕਾ ਤੇਰੂਨ ਦੀ ਸਕਤ ਨਹੀ ਰਹੀ ਹੋਰ ਜੇ ਕੁਛ ਕਹੇਗੇ ਸੋਈ ਮੇਂ ਕਰਾ
 ਗਾ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਆਪਨੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਦੇਗ
 ਚਲਾਓ ਨੰਗਾ ਭੁਖਾ ਕੋਈ ਨਰਹੇ ਗਰੀਬ ਗੁਰ ਬੇਕੀ ਪਾਲਨ ਕਰਨੀ ਖੁਦਾ ਨੂੰ
 ਦਰਖਨਾ ਹਰ ਵੇਲੇ ਆਜ ਜਲੋਕਾ ਦੀ ਪਰਵਸ ਕਰਨੀ ਪਾਪ ਗੁਨਾਹ ਕਰਨੇ ਛੇ
 ਡੇਵੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਸਭ ਬਚਨ ਗੁਰੂਜੀ ਕੇ ਮਨਿ ਕੇ ਗੁਰੂਜੀ ਕਾ ਮੁਹੀ ਵਹੇ ਸਾ ਕੋਈ ਕ
 ਸਮਾ ਗੁਰੂਜੀ ਓਥੇ ਰਹੇ ਸਿਮਰਨ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਜਹਾ ਕਹਾ ਉਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਵੇ ਨੇਲ
 ਗਾ ਪੀਰ ਕਦ ਕੇ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਮਨ ਦੇ ਰਹੇ ਲੋਕ ਭੁਖਾ ਨੰਗਾ ਪਿਸਾਸ ਕੋਈ ਨਾਰਹੇ
 ਖੀ ਆਵੀ ਨਕੋਈ ਨ ਰਹਿਆ ਸਭ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲਗੇ ਗੁ
 ਰੂਜੀ ਕਾ ਜਸ ਫੈਲਾ ਰਿਹਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂਜੀ ਓਥੇ ਚਲੇ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਉਪਲਖਤੀ ਆ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ

ਗੁਰੂਜੀ ਜਾਂਦੇ ੨ ਇਕ ਉਜਾਨ ਵਿਚ ਹੀ ਚਲੇ ਗਏ ਕਿਤੇ ਵਸਤੀ ਵਿਚ ਵਸੀ ਮੇਨ
 ਹੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਭੁਖ ਲਗੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਕਰੈ ਮਰਦਾਨੀ
 ਆ ਕਿ ਉਕਰ ਗੁਜਰ ਦੀ ਹਈ ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਹੇ ਗੁਰੂਜੀ ਭੁਖੀ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾ
 ਣ ਦੇ ਹੀ ਹੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨੀ ਆ ਤੂੰ ਹੁਨ ਇਸ ਵਸਤੀ ਵਿਚ
 ਜਾਇਖੜੇ ਇਸਿਧਾ ਹੀ ਚਲਿਆ ਜਾਹੁ ਇਸ ਵਸਤੀ ਵਿਚ ਉਪਲਖਤਾ ਤਖਤੀਰ
 ਤਿਦੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਜੇਕੋਈ ਏਥੇ ਆਬਿਤ ਆਵੇ ਹੋਨ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਅਰਥ
 ਖਵਾਉ ਦੇਣ ਪਰ ਸਾਧ ਅਤੇ ਨੀਰੋ ਨੂੰ ਬਸਤ੍ਰ ਭੀ ਦੇਵੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਜਾਣੇ ਨਾ
 ਲਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੇਕੋਈ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਲਗੇਗਾ ਸੋਈ ਤੇਰੀ ਪੈਰੀ ਆਇਖੜੇ
 ਗਾ ਕੋਈ ਰੁਪਾ ਕੋਈ ਕਪੜਾ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਕੋਈ ਟਕਾ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਰਖਣਗੇ॥

੪੦੨

ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪੁਛੇਗਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜੇ ਤੂੰ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ ਹੈਂ ਅਗ ਕਿਸ ਦਾ ਆਦਮੀ
 ਹੈ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕਿ ਆ ਹੈ ਅਰਜੇ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਆਣ ਕੇ ਕਰੇਗਾ ਸੋਏ ਹੀ ਆ ॥
 ਖੇਗਾ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਰਬੀਸ ਹੀ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਲਿਆਇ ਰਖਾ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਭੁਲਾ ਹੋਵੇ
 ਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਖੁਸੀ ਲੈ ਕਰ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਜਾਇ ਵੜਿਆ ਤਾਂ ਜ
 ਦਿਆ ਹੀ ਨਾਲ ਲਗੀ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੋਣ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਕਾ ਸਦ
 ਕਾ ਸਾਰਾ ਸਹਿਰ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਜਾਵਣ ਨਾਲ ਪੈਰੀ ਆਇ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਰੁਪਯੇ ਪੈ
 ਸੇ ਕਪੜੇ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਮਾਯਾ ਲੈ ਕੇ ਮਰਦਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪਾਸ
 ਆਯਾ ਸਭ ਕੁਛ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਪਾਸ ਲਿਆਇ ਰਖਿਆ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਹਸੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸਨ ਹੋਇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਏਹੁ ਕਿਆ ਆਂਦ ॥
 ਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਬਚਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਾਰਾ ਹੀ ਸਹਿਰ
 ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਉਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੀ ਅਵਿਚਕ ਹੋਇਆ ਜੇ ਏ ਸਭ ਕੁਛ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕੇ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਲੈ ਆਵੇ ਨੀ ਤਾਂ
 ਭੁਲਾ ਕੀਤਾ ਹਈ ਪਰ ਏਹ ਅਸਾਡੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਹੁਣ ਏਹ ਨਾਨੂ ਕਿਆ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਏਹੁ ਸਭ ਕੁਛ
 ਪਰਮੇਸਰ ਅਰਥ ਗਰੀਬਾਨੂੰ ਦੇਵਾ ਜਾਹੁ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸਭ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸਰ ਅ
 ਰਥ ਗਰੀਬਾਨੂੰ ਦੇਵਿਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਤੇਰੇ
 ਨਾਮ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਿਖਾਵੇ ਮੁਹਿ ਪਾਵਦਾ ਹੈ ਅਰਤੇ ਰੇ ਅਰਥਾ ਸਿਖਾਨੂੰ ਮਨਿ ਦਾ ਹੈ ਤੋ
 ਆਪਨੂੰ ਭੀ ਉਸ ਭਾਵ ਭਗਤ ਦਾ ਕੁਛ ਫਲ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਯਾ ਨਹੀ ਏਹੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿ
 ਚ ਬੜਾ ਬਿਸਵਾਸ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤਿਸ ਪਰ ਇਕ ਸਬਦ ਕਹਿਆ ਗਉੜੀ ਦ ॥
 ਗਵਿਚਾ ॥ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇ ਪੁਤ ਖਾਇ ॥ ਮੀਨੇ ਪ੍ਰੀਤ ਭਈ ਜਲ ਨਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
 ਪ੍ਰੀਤ ਗੁਰ ਸਿਖ ਮੁਖ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਮੇਲ ਹੁਹ ਮਪਿਆ ਰੋ ॥ ਜਿ
 ਨ ਮਿਲਿਆ ਦੁਖ ਜਾਹਿ ਹਮਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਿਉ ਮਿਲ ਬਛਰੇ ਗਉ ਪ੍ਰੀਤ ਨ
 ਗਵੈ ॥ ਕਾਮ ਨਿ ਪ੍ਰੀਤ ਜਾ ਪਿਰ ਘਰ ਆਵੈ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤ ਜਾਂ ਹਰਿ ਜ ਸਗਵੈ ॥
 ੨ ॥ ਸਾਰੰਗ ਪ੍ਰੀਤ ਬਸੈ ਜਲ ਧਾਰਾ ॥ ਨਰ ਪਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਇ ਅਵੇਖ ਪਸਾਰਾ ॥ ਹ
 ਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤ ਜ ਪੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਨਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਯਾ ਧਨ ਖਾਟੇ ॥ ਗੁਰ ਸਿ
 ਖ ਪ੍ਰੀਤ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਗਲਾਟੇ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਧ ਪਗ ਚਾਟੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਏਹੁ ਸ
 ਬਦ ਸੁਨ ਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਏਹੁ ਪਦਾਰਥ ਪੂਜਾ ਦਾਖਾਨ ਐਸਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਵਿਖਾਈ ਪਰ
 ਦੀਨਾਹੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪੂਜਾ ਦਾਖਾਨ ਖਾਧਾ ਪਚਦਾਨਾਹੀ ਅਤੇ ਜੇਹੜਾ ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰੇ ਰਾਤ ਵਿਨ ਭਗਵੰਤ ਦਾ ਭੁਜਨ ਕਰਦਾਰਹੇ ਅਤੇ ਵੰਡੁ ਖਾਏ ਅ
 ਪਨਾ ਤਮਾਨ ਕਰੇ ਹਰ ਕੋਈ ਜੀਵ ਜੇ ਆਵੇ ਤਿਸ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇ ਅਰਬੰਡਾ ਅਹਾ
 ਰ ਕਰੇ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਰਹੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਚਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੇਹੜਾ ਭੁਜਨ ਬੰਦਗੀ ਨਾ ਕਰੇ ਅ
 ਤੇ ਪਲੇ ਬੰਨ ਲਾਲਚ ਦਾ ਕਰੇ ਪੂਜਾ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਵੰਡ ਕੇ ਨਾ ਖਾਵੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਖੜ ਹੋ ਕੇ
 ਲਗਾਵੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਗਨ ਦਾ ਕੁੰਡ ਬਲ ਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਕ ਛਿਨ ਪਾਣੀ ਦਾ ਉਸਾਇ
 ਚੁਪਾਵੀਏ ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਣੀ ਭੀ ਦਗ ਧੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅਗਨ ਵੀ ਬਲ ਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ
 ਅਤੇ ਅਗਨ ਬੇਨੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਬਹੁਤਾ ਪਾਵੀਏ ਤਾਂ ਅਗਨ ਸਭ ਬੁਝ ਜਾਂਦੀ
 ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਦਾਖਾਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਰ ਦੁਆਰਿਆ ਕੀ ਮਾਇਆ ਮਿ
 ਠੀ ਜਾਨ ਕੇ ਚਾਹੁਨਾ ਲਖਾਂ ਦੇਹਨ ਸੋ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਚਿਨਾ ਵਾਸਤੇ ਅਗੇ ਨ
 ਰਾਕਭੀ ਤਿਆਰ ਹੋਨ ਤੇ ਇਸ ਲੋਕ ਵਿਚ ਦੁਖ ਭੀ ਪਾਵਦੇ ਹੋਨ ਜਦ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ
 ਚੋਸੇ ਅਗੇ ਨੂੰ ਚਲੇ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇਕ ਵਡੀ ਉਜਾਨ ਵਿਚ ਕਿਤਨੇ ਦਿਨ ਚਲੇ ਗਏ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਉਜਾਨ ਵਿਚੋਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕਦੇ
 ਕਿ ਕਵੀ ਨਹੀ ਕਢੇਗਾ ਅਸੀਂ ਇਸ ਉਜਾਨ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਾਓ ਜੀ ਨਹੀ ਤਾਂ ਕੋਈ
 ਬਲਾ ਇਸਾਨੂੰ ਖਾਇ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇਰੇ ਨੇਕੇ ਕਿਛ
 ਨਹੀ ਆਵੇਗਾ ਤੂੰ ਓਦਰਨਾਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਥੇ ਪਰਮੇ
 ਸਰ ਦਾਨਾ ਮਾਰਿਤ ਆਵਦਾਰਹੇ ਓਸ ਅਸੂਬਾਨ ਵਿਚ ਸਦਾ ਹੀ ਵਸਤੀ ਹੈ ਓਹੁ
 ਉਜਾਨ ਨਹੀ ਜਿਥੇ ਪਰਮੇਸਰ ਭੁਲ ਜਾਏ ਓਵਸਤੀ ਨਹੀ ਉਜਾਨ ਹੈ ਹੋ ਮਰਦਾਨਾ
 ਯਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਬੜੇ ੨ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਤੇਤੀ ਕਰੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤੇ ਅਰਜੇਗੀ
 ਸਰ ਫੁੰਦ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋਨ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਉਚਰਿਆ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧
 ਦੇਵਤਾ ਵਰਸਨ ਕੇ ਤਾਈ ਦੁਖ ਭੁਖਤੀ ਰਬ ਕੀਏ ਜੇਗੀ ਜਤੀ ਜੁਗਤਿ ਮੇਰਾ
 ਤੇ ਕਰਕਰ ਭਗਵੇ ਭੇਖ ਭੁਏ ॥੧॥ ਤਉ ਕਾਰਣ ਸਾਹਿਬ ਰੰਗ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ
 ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਅਨੰਤ ਕਹਿਣ ਨ ਜਾਈ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕੇ ਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵਰਧ
 ਰ ਮਹਲਾ ੧ ਸਤੀ ਘੋੜੇ ਛੋੜ ਵਲਾਇ ਤੇ ਸਗਾਏ ਪੀਰ ਪੈ ਕੀ ਸਰਸਾ ਲਿਕ
 ਸਾਦਿਕ ਛੋੜੀ ਦੁਨੀ ਆਬਾਇ ਪਏ ॥੨॥ ਪ੍ਰਾਦਿ ਸਹਿਜ ਸੁਖ ਰਸ ਕ ਸਰਜੀ
 ਅਤੇ ਕਾਪੂ ਛੋੜੇ ਚਮਨ ਲੀਏ ॥ ਦੁਖੀ ਏਦਰ ਦਵਿਦਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਤੇ ਦਰਵੇ

ਸਭਏ॥ ੩॥ ਖਲ੍ਹੀਖਪਰੀਲਕ੍ਹੀਚਮ੍ਹੀਸਿਖਾਸੁਤਧੋਤੀਕੀਨੀ॥ ਤ੍ਰਿਸਾ
 ਹਿਬਹਉਸਆਂਗੀਤੇਰਾਪਣਵੈਨਾਨਕਜਾਤਿਕੈਸੀ॥ ੪॥ ੧॥ ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕ
 ਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਿਆਮਾਯਾਦੀਅਤੇਸ੍ਰੀਪਰਮੇਸਰਜੀਦੀਬਣਨਹੀ
 ਆਉਦੀਏਸੇਤਰਾਮਾਨੁਖਭੀਬਾਣੀਬਿਨਕੰਮਨਹੀਅਉਦਾਪਰਤੂੰਦਾਹਿ
 ਗੁਰੂਆਖਕੇਰਬਾਬਦਜਾਉਤਾਂਮਰਦਾਨਿਆਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਮੇਰਾਪਟ
 ਭੁਖਨਾਲਮਿਲਾਹਿਆਹੈਹੇਗੁਰੂਜੀਮੇਰਬਾਬਨਹੀਵਜਾਇਸਕਦਾਤਾਂਗੁਰੂਜੀ
 ਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਅਸੀਤੋਨੂੰਮਰਨਨਹੀਦੇਦੇਪਰਤੂੰਹੁਸੀਆਰਹੋਹੁਤਾਂਮ
 ਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਮੇਕਿਉਂਕਰਹੁਸੀਆਰਹੋਵਾਂਜੀਮੈਬੋਹੁਣਤੁਰਨਦੀ
 ਭੀਸਕਤਨਹੀਰਹੀਜੀਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹੋਮਰਦਾਨਾਏਹੁਫ
 ਲਤੇਰੁਕੇਖਾਇਲੇਹੁਪਰਰਜਕੇਖਾਇਲਈਪਲੇਨਾਬੀਨੀਤੇਜੇਪਲੇਬੀਨੇ
 ਗਾਤਾਂਤ੍ਰਿਜਾਣੇਗਾਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭੁਲਾਗੁਰੂਜੀਅੱਕਖਵਾਇਕੇ
 ਕਿਉਂਮਾਰਦੇਹੋਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਹਸਕੇਨਾਮਰਦਾਨਿਆਤੇਰੀਭੁਖਹ
 ਟਜਾਵੇਰੀਤਾਂਮਰਦਾਨਾਅਕਦੀਖਖ੍ਹੀਆਲਗਾਤੇਰੁਤੇਰੁਖਾਨਤਾਂਓਹਖ
 ਰੇਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲਆਹੇਤਾਂਮਰਦਾਨੇਨੂੰਫਲਮਿਠੇਲਗੇਖਾਵੇਭੀਅਰਪਲੇਭੀ
 ਬੀਨਦਾਜਾਵੇਰਜਕੇਖਾਧਿਓਸਅਤੇਪਲੇਭੀਬੀਨਲੀਤੇਜਾਂਅਗਲੇਦਿਨਭੁ
 ਖਲਗੀਓਸਤਾਂਚੁਪਾਤਾਹੀਕਫਕੇਲਗਾਖਾਵਣਤਾਂਮਰਦਾਨਾਖਾਂਦਿਆ
 ਹੀਨਾਲਫਹਿਪਿਯਾਅਰਲਗਾਹਬਪੈਰਮਾਰਨਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਮਰ
 ਦਾਨਿਆਤੈਨੂੰਕਿਆਹੋਇਰਿਮਾਹੈਕਿਤੇਕਲਵਾਲੇਫਲਖਾਵਨਲਗੇਤਾਂਮ
 ਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਤੁਸਕਹਿਆਸੀਫਲਖਾਇਕੇਪਲੇਨਾਬੀਨੀਅਰ
 ਮੈਨੂੰਕੀਖਤੀਨੇਜੋਘੇਰਿਆਤੇਮਿਠੇਜੇਲਗੇਆਹੇਤਾਂਰਜਕੇਭੀਖਾਧੇਅ
 ਤੇਪਲੇਭੀਬੀਨਲੀਤੇਜਾਂਹੁਣਭੁਖਲਗੀਤਾਂਮੈਂਫੇਰਖਾਵਨਲਗਾਹੇਗੁਰੂਜੀ
 ਮੈਂਖਾਦਿਆਨਾਲਫਹਿਪਾਇਆਹਾਂਹੁਣਮੇਰਾਬੁਰਾਹਾਲਹੋਇਆਹੈਤਾਂਸ੍ਰੀ-
 ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਤੈਬੁਰਾਕੀਤਾਹੈਸਾਨੂੰਪੁਛਦੇਤਾਂਸਹੀਕਿਹੇਗੁ
 ਰੂਜੀਮੈਂਕਲਵਾਲੇਫਲਖਾਵਾਂਓਹਅੱਕਦੀਯਾਂਖਖ੍ਹੀਆਬਿਖਫਲਹੈਸਨ
 ਆਪਦਾਬੁਰਨਪਾਇਓਹਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲਹੋਏਸਨਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਧੀ
 ਨਗੁਰੂਜੀਤੇਰੀਕੁਦਰਤਹੈਪਭਜੀਤੁਸੀਜਗਤਦੇਤਾਂਈਸਰਹੋਤੇਤੁਹਾਨੂੰਤ
 ਭੁਖਭੀਨਾਹੀਅਰਤੇਹੁਣੀਨਾਹੀਬਿਆਪਦੀਅਰੇਮੈਂਤਾਂਭੁਖਨਾਲਮਰਜ

ਦਾਹਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਤੈਨੂੰ ਮਰਨ ਤਾਨਹੀ ਦੇਵੇ ਤਕੜਾ ਹੋਹੁ ਜੇ ਮਰੇਗਾ
 ਤਾਂ ਜਵਾਲ ਲਵਾਰੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਮਰਦਾਹਾਂ ਮੇਂ ਨੂੰ ਵਾਜੀ
 ਕੋਰੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਅਕਦਾਫ ਲਤੇ ਤਕੜੇ ਆਪਨੀ ਹਥੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਵਿਤਾ-
 ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਖਾਹੁ ਜਵ ਮਰਦਾਨੇ ਖਾਧਾ ਤਾਂ ਰਾਜੀ ਹੋਇ ਬੈਠ ਅਤੇ ਆਖ
 ਣ ਲਗਾ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਨੂੰ ਤੁਸਾ ਆਪਨੇ ਪਾਸ ਭੀ ਰਖਿਆ ਤੇ ਮੇਰੀ ਭੁਖ ਤੇ ਤੇਹੁ ਤੁਸਾ ਦੁ-
 ਰਨ ਕੀਤੀ ਤੇ ਮੇਂ ਨੂੰ ਭੁਖ ਨੇ ਅਕਾਣਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਤੁਸਾ ਮੇਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਵਸਤੀ ਵਿਚ ਮੰਗਣ ਭੀ
 ਨਹੀ ਜਾਣ ਦੇਣਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਤੁਸਾ ਲੇਵਣਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਮੇਰੀ ਤੁਸਾ
 ਭੁਖ ਹੀ ਦੂਰ ਕਰਣੀ ਹੋਈ ਤੇ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹਾਇ ਸੋਹੇਵੇਗੀ ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਯਾ
 ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਨੂੰ ਆਪ ਜੇਹਾ ਕਰ ਲੇਵੇ ਤਾਂ ਮੇਂ ਅਹਾਰ ਭੀ ਨਾ ਖਾਵਾਂ ਤੇ ਮੇਂ ਨੂੰ ਸਾਂਤ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੋਵੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮੇਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਹੁ ਜੇ ਮੇਂ ਆਪਨੇ ਘਰ ਚਲਿਆ ਜਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ-
 ਹਿਆ ਹੇ ਮਰਦਾਨਿਆ ਤੇਰੇ ਪਰ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਤੇ ਤੂੰ ਵਿਦਿਆ ਕਿਉਂ ਮੰਗਦਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਤੂੰ ਮੇਂ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਹੀ ਦੇਹੁ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਤੂੰ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿੰਦੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਤਾਂ
 ਤਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਮੇਰੀ ਭੁਖ ਦੂਰ ਕਰੇਂ ਜੀ ਤੇ ਜੇ ਤੇਰਾ ਆਹਾਰ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਭੀ ਅਹਾਰ
 ਹੋਵੇ ਜੀ ਜਿਥੇ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਓਥੇ ਹੀ ਮੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ ਹੋਵਾਂ
 ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਵਰਸਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਤਨੀ ਆਵਸਤੁ ਮੇਂ ਨੂੰ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਮੇਂ ਤੇਰੇ
 ਨਾਲ ਰਹਾ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਿਆ ਜਦ ਤੈਨੂੰ ਖੁਦਿਆ ਲਗੇ ਰਿ-
 ਟਾਖ ਬਲ ਘਾਸ ਜੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਘੋਟ ਕੇ ਤੇ ਵਿਚ ਨਿਮਦੇ ਪਤਰ ਰਲਾ ਕੇ ਮਹੀਨ
 ਕਰਕੇ ਸਾਫ ਕਰਕੇ ਪੀਵੇਂ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਭੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਵੇਗੀ ਤੇ ਅਨਾਜ ਦਾ ਅਹਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇ
 ਗਾ ਹੋਰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅਗਿ ਸਿਗਰ ਹੋਗਾ ਤੇ ਤੂੰ ਛੁਡ ਜਾਵਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮੇਂ ਨਹੀ ਤੈਨੂੰ ਛੁਡਦਾ ਤਾਂ ਮਰ-
 ਦਾਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ
 ਨਿਹਾਲ ਤੂੰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਭ ਸੋਈ ਹੋਇ ਗਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ-
 ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਲਗਾ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਜਿਥੇ ਕੋਈ ਵਸਤੀ
 ਆਵੇਗੀ ਓਥੇ ਤੈਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਵਾਇ ਲਵਾਰੇ ਪਰ ਤੂੰ ਤਕੜਾ ਹੋਹੁ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਇਕ ਸਿਖ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇਕ ਗਿਰਾਉ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਇਕ ਸਿਖ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ

੪੦੬

ਓਹਸਿਖਜਦ ਬਾਹਰਾਯਾ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਦੇਇਸਤਿ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਅਗਇਕ ਬੈਠਾਸ
ਬਦ ਗਾਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਸਿਖਦਾ ਮਨਸਬਦ ਸੁਣਕੇ ਬਡਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਉਸਸਿ
ਖਨੇਹ ਬਜੇ ਰੁਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੋਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਵਿਚ ਆ
ਪਰਲੀਏ ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਚਰਨ ਪਾਵੀਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾਮਰ
ਦਾਨ ਉਨਾਸਿਖਾ ਦੇ ਪਰਜਾਇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਓਹ ਸਿਖ ਭੀ ਨਿਰਧਨ ਸੀ ਪਰ ਤੇ ਜੇ ਦਿ
ਨੇ ਜੁੜੇ ਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜੁੜੇ ਜੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜੁੜੇ ਤੇ ਦਿਨ ਨਾ ਜੁੜੇ ਇਕਸਿਖ ਤੇ ਇਕਸਿਖ ਨੀ ਸੀ
ਇਕ ਉਨਾਦ ਬਾਲਕ ਸੀ ਉਨਾਸਿਖਾ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀਤਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਉਨ
ਦੇ ਫੇਰੇ ਪਾਇਆ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਨਾ ਪਾਸੋਂ ਕੁਛ ਹੋਇਆ ਦੇ ਨਹੀਂ ਅਰ ਓਹ ਸਿਖ ਸਿ
ਰ ਪਰ ਵਾਲਰਖ ਦਾਸੀ ਪਰ ਪਾਹੁ ਲਨਹੀ ਲੀਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਮੁਨ
ਇਕ ਰਸੇਲੀ ਬਣਾਈ ਅਰ ਤਿਸ ਕੋ ਵੇਚ ਕਰ ਗੁਰਾ ਦੇ ਅਰਬ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀਤਾ ਭਾਂਉ
ਸਾਸਿਖ ਦੀ ਸਿਖ ਨੀ ਅਦਿਗ ਕਿਸੇ ਵਸਤ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਗਈ ਭਾਂਉ ਸਦਾ ਲਗ ਕ
ਚੁਲੇ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਸਰੂ ਕਰ ਮਰਗਿਯਾ ਜਦ ਓਹ ਸਿਖ ਨੀ ਬਾਹਰ ਆ
ਈ ਤਾਂ ਲਗ ਕਾਮੋਇ ਆਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ ਭਾਂਉ ਸਿਖ ਟੀਨੇ ਲਗ ਕੇ ਨੂੰ ਕਪੜੇ ਵਿਚ ਲ
ਪੇਟ ਕੇ ਅਦਿਰ ਪਾਇ ਛਾਡਿਆ ਅਪਨੇ ਭਰਤੋ ਪਾਸ ਭੀ ਨ ਕਹਿਆ ਜੋ ਮਤ ਮਾਧ
ਸੁਣਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨ ਪਾਵੇ ਦਿਲਗੀ ਰਹੋਇ ਜਾਵੇ ਜਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ ਤਾਂ
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਿਖ ਸਦਕੇ ਲੈ ਰਿਯਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੋਕੇ ਵਿਚ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸਿਖ ਟੀਏ ਓਹ ਬਾਲਕ ਕਿਥੋਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਿਤੇ ਅਦਿਰ ਬਾਹਰ ਸੁਤਾ ਪਿਆ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸਿਖ ਨੀਏ ਤੂੰ ਉਸ
ਨੂੰ ਬੁਲਾਇ ਲਿਆਉ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰੀ ਬਾਨਿਵਾਜ ਓਹ ਤਾਂ ਹੁਣ ਸੁਤ
ਪਾਇ ਆਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸਿਖ ਨੀਏ ਉਸ ਬਾਲਕ ਦਾਨ ਉਕਿਆ
ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਦਾਨ ਉ ਲਾਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚ
ਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਬਚ ਲਾਲਿਆ ਤੂੰ ਬਾਹਰ ਆਓ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਇਤਨੇ ਹੀ ਕਹਨ
ਨਾਲ ਓਹ ਬਾਲਕ ਖੇਡਦਾ ਰ ਅਦਿਰੋ ਬਾਹਰ ਆਇ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਓਹ ਸਿਖ ਟੀ ਤੇ ਸਿਖ ਹ ਬਜੇ ਰੁਕੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ
ਪੈਰੀ ਆਇ ਪਏ ਅਰ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਜੋ ਵਾਹੁ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ
ਉਨਾਸਿਖਾ ਪਾਸੋਂ ਕੁਛ ਨ ਹੋਇਆ ਵੈ ਤਾਂ ਉਸ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਲੈ ਚਲੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਓਹ ਬਾਲਕ ਕਿਥੋਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੀ

ਬਨਿਵਾਜ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਸਤੁਕੁਛ ਮਲੂਮ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਿਖ ਤੂੰ ਬਾਲ
 ਕ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਉਸ ਲੜਕੇ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਆਣ ਖੜਾ ਕੀ
 ਤਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉਂ ਬਾਲ ਕੇ ਤੂੰ ਮਾਈ ਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਰਹੇ ਨਪ
 ਰਤੀ ਚਕੀ ਪੀਸੇਗਾ ਅਰਪ ਖਾਕੇ ਰੇਗਾ ਪਾਣੀ ਭਰੇਗਾ ਅਰਨਿ ਰਤ ਕਾਰੀ ਕਰੇਗਾ
 ਤਾਂ ਉਸ ਲੜਕੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛ ਖਸਮ ਦੀ ਰਜਾਇ ਰੇਵੇਗੀ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਾ
 ਬੇ ਪਰ ਜੀ ਦੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਉਸ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਤੁਖਾਵੇਗਾ ਕੀ ਅਰ ਪਹਿਨੇਗਾ
 ਕੀ ਅਤੇ ਕੀ ਮਕੀ ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਲੜਕੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛ ਖਵਾਓਗੇ ਸੋ ਖਾ
 ਵਾਂਗ ਜੋ ਪਹਿਨਾਓਗੇ ਸੋ ਪਹਿਨਾਓਗੇ ਅਤੇ ਕਮ ਜੇਹਾ ਦਸੋਗੇ ਸੋ ਕਰਾਗਾ ਜਿਥੇ
 ਖੇਗੇ ਤਿਸੀ ਜਗਾ ਰਹਾਂਗਾ ਜਦ ਤੁਹਾਡਾ ਮੁਲ ਖਰੀਦਿਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੀ ਬਾਤ
 ਮੇ ਉਜਰਨ ਹੀ ਏਹੁ ਬਾਤ ਲੜਕੇ ਕੀ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਧੰਨ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ
 ਰੰਕਾਰ ਜੀ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਹਾਂ ਏਹੁ ਬਾਰਤਾ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਰੇਵਨ ਤਾ ਸਾਡੇ ਉਪਰ
 ਤੇਰੀ ਬਡੀ ਮਿਹਰ ਬਾਨੀ ਹੋਵੇ ਫੇਰ ਭੀ ਧੰਨ ਹੈਂ ਸਾਡੇ ਔਗਣ ਵਲ ਨਹੀ ਦੇਖਦਾ
 ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਕਈ ਬਾਰਤਾ ਆਖਨੇ ਹਾਂ ਹੇ ਭਰਾਵੰਤ ਏਹੁ ਬਾਰਤਾ ਸਾਡੇ ਦਾਸ ਤੇ
 ਹੋਵੇ ਏਹੁ ਬਾਰਤਾ ਨਹੋਵੇ ਧੰਨ ਹੈਂ ਤੁਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਸਾਡੇ ਰੋਸਾ ਵਲ ਨਹੀ ਦੇਖਦੇ
 ਤੇ ਤੇ ਆਪ ਫਿਰ ਪਾਕਰ ਦੇਹੋ ਅਤੇ ਏਸ ਲੜਕੇ ਕੋ ਏਹੁ ਬਾਤ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸੀ ਕ
 ਰੇਗੇ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਲਹੈ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਐਸਾ ਸੁਭਾਵ ਸਾਨੂੰ ਭੀ ਮਿਲੇ ਤੇਰੇ ਪਰੋਜੇ
 ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਰਹਿ ਰੇਵੇ ਅਸੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਕਰ ਪਰਮਾਨ ਕਰੀਏ ਏਹੁ ਪਰਾਰਥਨਾ ਸੀ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕੀਤੀ ਜਗਤ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਭੁਲੇਵਾਸ ਤੇ ਸੀਸਾ
 ਰੀ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਭਾਣਾ ਮਨ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵਨ ਤੇ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀ ਕਰਨ ਤੇ ਏਹੁ
 ਕਹਿ ਕਰ ਉਨਾ ਸਿਖਾਨੂੰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ ਤੇ ਉਸ ਲੜਕੇ ਦੇ ਪਰ
 ਬਾਇਸ ਬਦ ਉਚਰਿਆ ॥ ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮੁਲ ਖਰੀਦੀ ਲਾਲਾ
 ਗੋਲਾ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਸਭਾਗਾ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਚਨੀ ਹਾਟ ਬਿਕਾਨਾ ਜਿਤ ਲਾਇਆ ਤਿ
 ਤ ਲਾਗਾ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰੇ ਲਾਲੇ ਕਿ ਆਚਰਤੁ ਰਾਈ ॥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ
 ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਾਲਾਲੀ ਪਿਉ ਲਾਲਾ ਮੇਰਾ ਹਉ ਲਾਲੇ ਕਾ ਜਾਇਆ ॥ ਲਾਲੀ ਨ
 ਚੇ ਲਾਲਾ ਗਾਵੈ ਭਗਤ ਕਰਉ ਤੇਰੀ ਨਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਪੀਅਹਿ ਤਪਾਣੀ ਆਣੀ
 ਮੀਰਾ ਖਾਹਿਤ ਪੀਸਣ ਜਾਉ ॥ ਪਖਾਫੇਰੀ ਪਾਉ ਮਲੇਵਾ ਜਪਤ ਰਹਾਂ ਤੇਰਾ ਨਾਉ
 ॥ ੩ ॥ ਲੂਣ ਹਰਾਮੀ ਨਾਨਕ ਲਾਲਾ ਬਖਸਹਿ ਤੁਧ ਵਡਿਆਈ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ

੪੦੮

ਦਇਆ ਪਤਿ ਦਾਤਾ ਤੁਧ ਵਿਣੁ ਮੁਕਤ ਨਾ ਪਾਈ ॥੪॥੧॥ ਏਹ ਸਬਦ ਸੁਣਕ
 ਭਉ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਨ ਨੂੰ ਸ
 ਤਿਨਾ ਮਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ ਅਰਹੁ ਭਖਮ ਕੀਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਦਸਦੀ
 ਧਗੁਰੂ ਕੇ ਨਮਿਤ ਦੇਣਾ ਆਏ ਸਿਖ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗੇ ਨਾਮ ਸਪੋਗੇ ਤੁਹਾਨੂੰ
 ਕਿਰਤ ਮੈਂ ਬਰਕਤ ਮੈਂ ਬਰਕਤ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਲੋਕ ਪਰ ਲੋਕ ਦੇਵੇਂ ਸੋਰ ਨਗੇ ਓ
 ਹੁ ਸਿਖ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਓਥੋਂ ਉਠਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਸਿਖ ਦੇ ਘਰ ਆਏ
 ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਚਲੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਕ ਸਿਖ ਦੇ ਘਰ ਚਲਣਾ ਹੈ ਸਭ ਨਾ ਸਾਧ
 ਕੋ ਲੋ ਪੁਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਤ ਕੇ ਮਿਲੇ ਦਾ ਕਿ ਆਫਲ ਹੈ ਉਸਦਾ ਵਰਸਨ ਭੀ ਕਰਦੇ ਚ
 ਲੀਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਚਲੋ ਮਹਾਰਾਜ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਆਪ ਦੀ ਰਜਾਇ ਹੈ
 ਤਿਸੀ ਪਾਸੇ ਚਲਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਂ ਦੇ ੨ ਉਸਦੇ ਤੇਰੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ
 ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਜਾਸਦੇ ਰਹੇ ਇਸ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਹਬ ਜੇਕੂ ਕੇ
 ਕਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਲਗਾ ਪੁਛਣ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦਸੋ ਜੀ ਸਾਧ ਮਿਲੇ ਕਾ ਕਿ ਆਫਲ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਸੁਣ
 ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਅਗੇ ਭੀ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਸੰਤ ਆਵਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਜੇਹਨੀ ਸੇਵਾ ਸਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰ
 ਦਾਹਾਂ ਅਤੇ ਪੁਛਦਾ ਭੀ ਹਾਂ ਸੋ ਕੋਈ ਕੁਛ ਦਸਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਕੁਛ ਦਸਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰੇ
 ਨਿਸਾਨ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਸਾਧ ਮਿਲੇ ਕਾ ਫਲ ਤੈ
 ਨੂੰ ਭਲ ਕੇ ਮਲੀ ਮਹੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖਕੇ ਫਲ ਨੇ ਅਸਥਾਨ ਵਿ
 ਰਜਾਇ ਕੇ ਜਗਲ ਮੇਂ ਪੁਛੀ ਜੇ ਭਾਈ ਸਾਧ ਮਿਲੇ ਕਾ ਕੀ ਫਲ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ
 ਉਥੇ ਆਵੇਗਾ ਸੋ ਤੇਰੀ ਨਿਸਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇ ਤੇਰੀ ਨਿਸਾ ਓਥੇ ਨਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਤੇ
 ਫੇਰ ਅਸਾਨੂੰ ਪਾਸ ਆਇ ਜਾਵੀ ਜਾਂ ਭਲ ਕਹੇ ਇਸ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਓਥੇ ਗਾਇ
 ਆਜਦ ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕ ਜੇਕੂ ਕਾ ਉਕਾ ਉਣੀ ਦਾ ਬੈਠਾ ਹੈ ਸੀ ਹੋਰ ਓਥੇ ਕੋਈ
 ਭੀ ਨਹੀ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਦੇ ਤਿਨ ਘਰੀ ਆ ਬੈਠਕੇ ਉਠ ਆਇ ਆ ਆਇ ਕੇ ਸੀ
 ਬਾਬੇ ਜੀ ਪਾਸ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਤੇਰੀ ਨਿਸਾ ਹੋਈ
 ਹੈ ਧਾਨ ਹੀ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਤਾਂ ਮਾਨਖ ਕੋਈ ਨਹੀ ਸੀ
 ਇਕ ਜੇਕੂ ਕਾ ਵਾ ਬੈਠਾ ਹੈ ਸੀ ਮੇਰੀ ਨਿਸਾ ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਹੋਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
 ਹਿ ਆ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਭਲ ਕੇ ਤੂੰ ਓਥੇ ਫੇਰ ਜਾਵੀ ਜਾਂ ਭਲ ਕਹੇ ਇਸ ਤਾਂ ਸਿਖ

ਫੇਰ ਚੋਗਾਇਆ ਜਾਇਕਰਦੇਖੇਤਾਂ ਬਗਲਿਆ ਦਾ ਜੋੜਾ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਰਮਾਨੁ ਖੋਕੇਈ ਭੀ ਨ
 ਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਦੇਇਤਿਨ ਘੜੀਆ ਬੈਠਕੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂਜੀ ਪਾਸ ਮੁੜ ਆਇ ਮਬਾਦੇਕਕੇ ਬੈਠਤਾਂ
 ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਤੇਰੀ ਨਿਸਾ ਅਜ ਭੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿਨਾ ਹੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉ
 ਸ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਾ ਗਈ ਬ ਨਿਵਜ ਜੀ ਚੋਏ ਇਕ ਜੋੜਾ ਬਗਲਿਆ ਦਾ ਬੈਠਾ ਹੈ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਭੁਲ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਤੂੰ ਭੁਲਕੇ ਫੇਰ ਚੋਏ ਜਾਂਈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਿਖ ਸਿਵਕ ਵਾਲਾ
 ਹੈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰੇਸੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਕੇ ਭੁਲਕੇ ਫੇਰ ਗਾਇਆ ਚੋਏ ਜਾਇਕੇ ਦੇਖੇਤ
 ਇਕ ਜੋੜਾ ਹੀ ਸਾ ਦਾ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖ ਦੇਖਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਉਠ ਆਇਆ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਅਜ ਤੇਰੀ ਨਿਸਾ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਸਿਖ ਕਹ
 ਯਾ ਗੁਰੂਜੀ ਚੋਏ ਇਕ ਜੋੜਾ ਹੀ ਸਤੇ ਹੀ ਸਣੀ ਦਾ ਬੈਠਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਿ
 ਖਾ ਭੁਲਕੇ ਫੇਰ ਜਾਵੀ ਤੇਰੀ ਨਿਸਾ ਚੋਏ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਗੁਰੂਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ
 ਫੇਰ ਚੋਗਾਇਆ ਤਾਂ ਜਾਇਕਰਦੇਖੇਤਾਂ ਇਕ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਇਕ ਪੁਰਖ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿ
 ਖ ਚਿਨ੍ਹ ਪੈਰੀ ਪੈਨਾ ਕਰਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਰ ਲਗਾ ਪੁਛਣ ਜੋ ਹੋ ਭਾਈ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ
 ਲੋਕੇ ਸਾਧਮਿਲੇਕਾ ਕਿ ਆਫਲ ਹੋਤਾਂ ਅਗੇ ਉਸ ਸਿਖਾ ਸਿਖਣੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ
 ਸਿਖਾ ਸਾਧਮਿਲੇਕਾ ਫਲ ਤੈਨੂੰ ਅਜੇ ਨਹੀ ਮਲੂਮ ਹੋਇਆ ਸਾਨੂੰ ਤੇਰੇ ਵਰਸਨ ਕਾ ਏਹੁ
 ਫਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਅਸਾਨੂੰ ਜਨਮ ਸਦਗਿਆ ਹੈ ਅਸੀਂ ਵਡੇ ਹਤਿਆਰੇ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਹੈ
 ਗੇ ਸਾਂ ਪਹਿਲੇ ਕਾਂਢ ਦੀ ਜੂਨ ਸੀ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਕਾਂਢ ਦੀ ਜੂਨ ਬੋ ਤੇਰੇ ਵਰਸਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਬ
 ਗਲਿਆ ਦੀ ਦੇਹ ਹੋਈ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਵਰਸਨ ਦੇ ਪਰਤਾਪ ਬਗਲਿਆ ਬੀ ਹੀ ਸਹੀ
 ਣੀ ਹੋਇ ਹਾਂ ਚੋਏ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਵਰਸਨ ਨੂੰ ਪਾਇਕੇ ਅਸਾਂ ਪਾਪੀਆ ਜੀਵ ਨੂੰ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ
 ਸਦਾ ਧਨ ਮਿਲੀ ਹੈ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਓਹੁ ਧੀਨ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਵਰਸਨ ਕੀ ਤਿ
 ਆ ਅਸਾਂ ਪਾਪੀਆ ਜੀਵ ਦੀ ਮੁਕਤ ਭਾਈ ਹੈ ਪਰਤੂੰ ਆਪਨੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਵਰਸਨ ਸਾ
 ਨੂੰ ਭੀ ਕਰਵਾਉ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣਕੇ ਸਿਖ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ ਅਗਦਿ ਬਦਿਸਟੇ ਹੋਈ
 ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਿਖ ਸਭੇ ਇਕਠੇ ਹੋਇਕਰ ਗੁਰੂਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਏ
 ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਸਿਖ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਅਜੇ ਭੀ ਤੇਰੀ ਨਿਸਾ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿਨਾ ਹੀ
 ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਤੇਰੀਆਂ ਤੂੰ ਹੋ ਜਾਣੇ ਜੀ ਪਰਜੀ ਪਰਮੇਸਰ
 ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਨਿਸਾ ਦੀ ਕਿ ਆਚਲ ਦੀ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਚਿਨ੍ਹਾ ਸਿਖਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਕ
 ਤੀ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਸਿਖੇ ਪਰਮੇਸਰ ਪਤਤ ਪਵਨ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ
 ਅਤੇ ਕਿਰਤ ਧਰਮ ਦੀ ਕਰੋ ਮਨ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੇਗਾ ਸੀਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤ

੪੧੦

ਤੁਹਾਡੀ ਭਗਤ ਥਾਇ ਪਵੇਗੀ ਤੇ ਭੁਜਨ ਬੰਦਗੀ ਕਰੇਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ ਜਨਮ ਤਰਾਂ
 ਦੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਵਨਗੇ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਏਹੁ ਤੁਕ
 ਪੜ੍ਹੀ॥ ਜੇ ਤੁਧ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾਗੁਰੂ ਸਕਰੇਇ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਤੁਕ ਪੜ੍ਹਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ
 ਆਖਿਆ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵਦੀ ਹੈ ਸੋਈ ਬਾਤ ਹਛੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੁਰਾਹੇ ਬੜੇ ੨ ਪਾਪ
 ਆਨੂੰ ਭਾਗੀ ਜੇ ਪਾਪੀ ਹੋਨ ਤਿਨਾ ਦੇ ਤਾਈ ਸਦਗਤੀ ਦੇਵੇ॥ ਅਰਤੁ ਸੁਬਜੀਵ ਨੂੰ ਤਾਰਦ
 ਹੈ॥

ਅਗੋ ਸਾਖੀਗੋਬਿੰਦਲੋਕਨਾਲਹੋਈ॥

ਗੁਰੂ

ਜੀ ਜਾਂਦੇ ੨ ਪੁਰਬ ਦੀ ਧਰਤੀ ਜਾਇ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਤਾਂ ਓਥੇ ਗੋਬਿੰਦਲੋਕ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੂੰ ਆਇ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਆਇ ਕਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਮੁਖ ਬੀ ਰਾਮ ਰਾਮ
 ਕਹਿਆ ਹੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤਾਂ ਅਗੋ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਵੇ ਸੋ ਤੋ ਗੋਬਿੰਦਲੋਕ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਮਜੀ ਆਈਏ ਜੀ ਬੈਠੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਗੋਬਿੰਦਲੋਕ ਆਇ ਪੜ੍ਹੀ ਸਸਤਾਇ ਕਰ ਓਨ ਗੋ
 ਬਿੰਦਲੋਕ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਮ ਬਾਲਿਹਾਰ ਜਾਵੇਂ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਤੋਂ ਜੀ ਇ
 ਕ ਹਮਾਰੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਜੀ ਜੇ ਤੁਮ ਕਹੋ ਤਾਂ ਹਮ ਪੁਛੈ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇ ਭਾ
 ਈ ਜੀ ਜੇਕੁ ਛਤੁਮਾਰੇ ਜੀ ਅਮੇ ਆਵੈ ਜੀ ਸੋਈ ਪੁਛੈ ਜੀ ਤਾਂ ਓਨ ਗੋਬਿੰਦਲੋਕ ਕਹਿ
 ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਪੁਨਵਾਨ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਇਕੋ ਹੋ ਮਜਗਤ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਇਕ ਤੀਰਥ ਕਰਦੇ
 ਹੈਨ ਸੋ ਤਿਨ ਕੀ ਮੁਕਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਯਾਨਹੀ ਹੋਤੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ॥ ਭੈਰਉਰਾਗੁ
 ਵਿਚ ਸਬਦਾ॥ ਜਗਨ ਹੋਮ ਪੁੰਨਤ ਪਪੂਜਾ ਦੇਹ ਦੁਖੀ ਨਿਤ ਦੁਖ ਸਹੈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿ
 ਨ ਮੁਕਤ ਨ ਪਾਵਸ ਮੁਕਤ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖ ਲਹੈ॥ ੧॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਬਿਰਥਾ ਜਗਜ
 ਨਮਾ॥ ਬਿਖਖਾਵੈ ਬਿਖਬੋਲੀ ਬੋਲੈ ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਨਿਹਟਲ ਮਰਭਰਮਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ
 ਪੁਸਤਕ ਪਾਠ ਬਿਆਕਰਣ ਬਖਾਣੁ ਹਿਸੀਧਿਆ ਕਰਮ ਤਿਕਾਲ ਕਰੈ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ
 ਸਬਦਿ ਮੁਕਤਿ ਕਹ ਪਾਣੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਉਰਝ ਮਰੈ॥ ੨॥ ਨੰਡਕ ਮੰਡਲ ਸਿਖਾਸੁ
 ਤਪੋਤੀ ਕੀ ਨੀਤੀ ਰਬਗਵਨ ਅਤਿ ਭ੍ਰਮਨ ਕਰੈ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਜਪ
 ਰਿਹਰਿ ਨਾਮ ਸੋ ਪਾਰ ਪਰੈ॥ ੩॥ ਜਟਾ ਮੁਕਟ ਤਨ ਭੁਸਮ ਲਗਾਈ ਬਸ ਝਛੋ ਝੂਤ ਨ
 ਗਨ ਭੁਇਆ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨ ਆਵੈ ਕਿਰਤ ਕੇ ਬਾਧੇ ਭੇਖ ਭੁਇਆ॥ ੪॥
 ਜੇਤੇ ਜੀ ਅਜਿਤ ਜਲ ਬਲ ਮੇਂ ਜੜਕੜਤੁ ਸਰਬ ਜੀਆ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰਾਖ ਲੇਹੁ ਜ
 ਨ ਕਉ ਹਰਿ ਰਸ ਨਾਨਕ ਝੋਲ ਪੀਆ॥ ੫॥ ੧॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਨਹੁ ਭਾਵੈ ਹੋਮ ਕਰੈ ਜਗ ਕਰੈ ਭਾਵੈ ਜੋਗੀ ਹੋ
 ਵੈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋਵੈ ਭਾਵੈ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਹੋਵੈ ਭਾਵੈ ਨਾਗਾ ਹੋਇ ਕਰ ਸਿਰਾਵਿਖੇ ਕਰਵ

ਤਧਰਵੈ ਭਾਵੈ ਸਗਰੀ ਧਰਤੀ ਭਰਮੇ ਭਾਵੈ ਪੂਜਾ ਪੁੰਨ ਸਗਲੇ ਕਰੈ ਅਰਬਹੁਤ ਤਪਸਿਅ
 ਕਰੈ ਅਰਦੇਹੀ ਕੋ ਸਾਧਨਾ ਕਰੈ ਤਾਂ ਭੀ ਰਾਮਨਾਮ ਅਰਧੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤ ਨਹੀ ਹੋਈ ਅ
 ਰਮੁਕਤ ਤਾਂ ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਸਭਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲਕਰ ਸੁਧ ਆਤਮੇਕ ਨਾਮਾ ਸਿਮਰੈ ਤਾਂ ਇਸ ਕੀ
 ਮਕਤ ਹੋਵੈ ਅਰਜਨਾਮ ਸਕਰ ਬਾਹੋਵੈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣੀਕ ਜਨਮ ਬਿਛਾੜਾਂਦਾ
 ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਏਹੁ ਮਾਨੁਖ ਬਿਖਰੀ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਬਿਖਰੀ ਬੋਲ
 ਦਾ ਹੈ ਇਸ ਬਿਖ ਬੋਲੀ ਕਾ ਅਰਥਿ ਖਖਾਨੇ ਕਾ ਏਹੁ ਗੁਣ ਹੈ ਜੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮ ਦ
 ਮਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਜਨਾਵਿਖੇ ਭਰਮਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਓਨਾ ਗੋਬਿੰਦ
 ਲੋਕਾ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਨ ਇਕ ਤ੍ਰੈਕਾਲ ਸੀਧਿਆ ਕਰ
 ਦੇ ਹਨ ਸੋਤਿਨ ਕੀ ਮੁਕਤ ਹੋਵੈਗੀ ਯਾਨਹੀ ਹੋਵੈਗੀ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਰਾਮਕੇ ਲੋਕੋ ਜੋ ਚਾਰ ਬੇਦ ਪੜ੍ਹੈ ਅਰ ਤ੍ਰੈਕਾਲ ਸੀਧਿਆ ਕਰੈ ਅਰ
 ਅਠਾਰ ਪੁਰਾਣ ਪੜ੍ਹੈ ਤਾਂ ਭੀ ਮੁਕਤ ਨਹੀ ਹੋਈ ਮੁਕਤ ਤਾਂ ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਸਤਿਗੁ
 ਰਾਨੂੰ ਮਿਲਕੇ ਸੁਧ ਆਤਮਾ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਪੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕਾ ਕਹਿ
 ਆਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਗ੍ਰੰਥ ਸਤ ਨਾਮੁਕਰ ਅਤੀਤ ਹੋਵੇਹੋਨ ਤੇ ਇਕ ਤੀਰਥਾਨੁ ਜਾਂਦੇ ਹੈ
 ਨ ਉਨਕੀ ਮੁਕਤ ਹੋਵੈਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਰਾਮਕੇ ਲੋਕੋ ਭਾ
 ਵੈ ਤੰਡਕ ਮੰਡਲਾ ਬਾਸੇ ਲੋਕ ਰਸਿਖਾ ਸੁਤਧੋਤੀ ਕਰੈ ਤਿਲਕ ਬਨਾਵੈ ਭਾਵੈ ਘਰ ਛ
 ਰੁਕੈ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਕਰੈ ਭਾਵੈ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਕੀ ਪਰਦਖਨਾ ਕਰਾਵੈ ਤਾਂ ਭੀ ਮੁ
 ਕਤ ਨਹੀ ਪਾਵਦਾ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਰਾਮਕੇ ਸਿਤਹੁ ਮੁਕਤ ਤਉ ਹੋਵੈਗੀ ਜਾਸੁਧ ਆਤਮਾ
 ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰੈਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕਾ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਜ
 ਟਾਧਾਰ ਕੋ ਹੋਇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਕੋਈ ਭੁਸਮਲ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਇਕ ਬਸਤ੍ਰ ਕੋ ਉਤਾਰ ਕਰਨਹ
 ਨ ਹੋਇ ਫਿਰਤੇ ਹੈ ਓਨ ਕੀ ਮੁਕਤ ਹੋਵੈਗੀ ਯਾਨਹੀ ਹੋਵੈਗੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ
 ਸੁਨਹੁ ਸਤਿ ਜੀ ਭਾਵੈ ਜਟਾਧਾਰ ਕੋ ਹੋਇ ਬੈਠੇ ਭਾਵੈ ਭੁਸਮਲ ਗਾਵਿ ਬੈਠੇ ਭਾਵੈ ਬ
 ਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰ ਕੇ ਨਿਗਾਹੇਇ ਫਿਰੈ ਤਾਂ ਭੀ ਮੁਕਤ ਨਹੀ ਹੋਵੈਗਾ ਹੋਸਤਿ ਜੀ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਇ
 ਸਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਅਵਿਰੋਹ ਉਮੈ ਜਾਵੈ ਅਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ੨ ਜਪੈ ਤਾਂ ਇਸ ਕੀ ਪਰਮ ਗਤਿ
 ਹੋਵੈਗੀ ਫੇਰ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕਾ ਕਹਿਆ ਹੈ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇਹੜੇ ਜੀਵ ਜਲ ਬਲ
 ਵਿਚ ਹੋਨ ਓਨਾ ਵੀ ਮੁਕਤ ਤੋਨ ਦਰਨਾ ਹਾਰੈ ਜੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿ
 ਨੇ ਜੀ ਅਜਲ ਬਲ ਵਿਚ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਉਨ ਕੇ ਨਾਲ ਭੀ ਤਉ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ
 ਹੋ ਸੋ ਓਨਾ ਜੀ ਆਕੀ ਪੁਤ ਪਾਲਾ ਭੀ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਓਹੁ ਭੀ ਗੁਰਦੇ

੪੧੨

ਵਥਿਨਾ ਮੁਕਤ ਨਾਹੀ ਹੁੰਦੇ ਓਹੁ ਜੀਵ ਸੁਧ ਅਤਮਾ ਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੈ ਰੋ
ਤਾਂ ਉਨਕੀ ਮੁਕਤ ਹੋਵੈਗੀ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਨਹੁ ਹਮਾਰੇ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਇਉਂ ਕਹਿਮ
ਹੈ ਅਗੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਗਤ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਜਾਣੇ ਪਰਮੇਸਰ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਸਰਬ ਸਾਮ
ਰਬ ਹੈ ਜਿਉ ਚਾਹੁਦਾ ਹੈ ਤਿਉ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਬਚਨ ਸੁਨਕੇ ਓਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਗੁ
ਰੂਮ ਹਾਰਾ ਜਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਏ ਅਰਕ ਹਿਨੇ ਲਗੇ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੂੰ ਸੀ ਪਰਮੇਸ
ਰ ਜੀ ਹੈਂ ਅਬ ਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਪੜ੍ਹੇਹਾਂ ਹਮ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਖ ਲੈਂਦਹੁ ਜੀ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਨਹੁ ਤੂੰ ਸੀ ਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮਾ ਸਿ
ਮਾਰੇ ਆ ਕਰੋ ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੁਹਾ ਭਾਭ ਲਾ ਕਰੇਗਾ ਏਹੁ ਸੁਣਕੇ ਸਭ ਸਿਖ ਹੋਇ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ੧ ਖੜੀ ਨਾਲ ਦੂਰ ਦੇ ਸਮਾਨ॥

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਦੋਂ ਜਾਂਦੇ ਦੂਰ ਦੇ ਸਾਵਿਰ ਜਾਇ ਪਰਾਪਤ ਹੋਏ ਓਸ ਥਾਂ ਇਕ ਪਰ
ਧਾਨ ਨਗਸੀ ਤਿਸ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਬਡੇ ਬਾਗ ਹੈ ਗੋਸਾਨ ਤਾਂ ਉਸ ਬਾਗ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਓਥੇ ਇਕ ਖੜੀ ਬਡਾ ਧਨਾ ਭੁਸੀ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਦਾ ਬਰਤ ਓਥੇ ਹੋ ਸੀ ਉ
ਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤਿਨ ਅਤੀਤ ਬਾਗ ਮੇਂ ਆਇ ਉਤਰੇ ਹੈਨ ਪਰ ਬੇਸੁਆਲੇ ਹੈਨ ਓਹੁ
ਖੜੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਇਆ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿ ਓਸ
ਹੋਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਜੀ ਜੇ ਤੂੰ ਸੀ ਬਚਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੀਧਾ ਪਹੁੰਚਾਵਾਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਜੇ ਕੁਛ ਨਿਰੰਕਾਰ ਭੁਜੇਗਾ ਸੋ ਲੈ ਲਵਾਗੇ ਤਾਂ ਉ
ਸ ਖੜੀ ਨੇ ਆਪਨਿਆ ਗੁਮਾਸਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਸੀ ਜਾਇ ਕਰ ਛਤੀ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੁਜਨ ਬੁਨਾਇ ਲਿਆਵੇ ਅਰਮੇਂ ਅਗੇ ਬਡੇ ਰਾਜ ਅਤੀਤ ਦੇਖੇ ਹੈਨ ਪ੍ਰਸਤ
ਮਾਯਾ ਕੇ ਸੁਆਲੀ ਹੀ ਦੇਖੇ ਹੈਨ ਅਰਏਹੁ ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾਹੀ ਸੁਆਲੀ ਹੈ ਜੋ ਏਹੁ
ਮੈਂ ਨੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਈ ਯਾਰ ਕਰਾਇ ਕਰ ਸੀਰ
ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਆਣ ਰਖਿਆ ਉਸ ਖੜੀ ਕਹਿਆ ਗੀ ਬਨਿਵਾਜ ਜੀ ਏ
ਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਨੇ ਭੁਜਿਆ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਸੀ ਭੁਜਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਸ੍ਰ
ਪ ਗੁਰੂ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁ ਸਭ ਲੋਕ ਕੌਨ ਹੈਨ ਤਾਂ ਉਸ ਖੜੀ ਨੇ ਕ
ਹਿਆ ਹੋਗੀ ਬਨਿਵਾਜ ਜੀ ਏਹੁ ਸਭ ਕੁਟਿਬ ਮੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਭਾਈ ਹੈਨ ਮਾਤਾ ਪਿ
ਤਾ ਹੈਨ ਹੋਰ ਸਭ ਕਬੀਲਾ ਸਰੀਕ ਲੋਕ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਕ
ਹਿਆ॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ਮਾਤਾ ਮਤਿ ਪਿਤਾ ਸਿਤੋ ਖਾਸਤਿ ਭਾਈ ਕਰ
ਏਹੁ ਵਿਸੇਖਾ॥ ੧॥ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਛਕਹਿਣ ਨਜਾਇ॥ ਤਉ ਕੁਦਰਤ ਕੀ ਮਤ ਨਹੀ

ਪਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਸਰਮਸੁਰਤਿਦਇਆਸਸੁਰਭਏ॥ਕਰਣੀਕਾਮਣੁਕਰਿਮ
 ਨਲਏ॥੨॥ਸਹਿਜਸਿਜੋਗੁਵਿਆਹੁਵਿਜੋਗਾ॥ਸਚਸੀਤਤਕਹੁਨਾਨਕਜੋਗਾ॥੩॥
 ॥੧॥ਜਾਂਏਹੁਸਬਦਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਤਾਓਹੁਖੜੀਸੀਗੁਰੂਜੀਕੇਚਰਨਪੁਰਖ
 ਹਿਪਾਇਆਅਤੇਕਹਿਓਸਹੇਸੀਗੁਰੂਜੀਮੇਰਭੀਉਧਾਰਕਰੋਏਹੁਪ੍ਰਸਾਦਿਆ
 ਪਨੀਰਸਨੀਲਾਵਹੁਜੀਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਪ੍ਰਸਾਦਿਪਾਇਆਅਰਓਸਖੜੀ
 ਨੂੰਆਪਨੇਬਾਲਵਿਰੋਸੀਤਪ੍ਰਸਾਦਿਦਿਤਾਉਸਖੜੀਦੀਬੁਧਨਿਰਮਲਹੋਇ
 ਗਈਬਾਬੇਜੀਦੇਸੀਤਪ੍ਰਸਾਦਿਖਵਨੇਦਸਦਕਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂ
 ਜੀਤੁਸਾਂਇਸਖੜੀਪਰਬੜੀਮੇਹਰਕੀਤੀਹੈਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰ
 ਦਾਨਿਆਏਹੁਮਾਯਾਚੰਡੀਹੈਏਹੁਭਲਾਕਰਮਕਰਨੇਨਹੀਦੇਦੀਅਰਜਿਸਪ੍ਰਾ
 ਣੀਉਪਰਪਰਮੇਸਰਦਇਆਲਹੰਦਾਹੈਸੋਮਾਨੁਖਇਸਮਾਯਾਨੂੰਵੰਡਖਾਂਦ
 ਹੈਅਤੇਮਨਨੀਵਾਰਖਦਾਹੈਇਕਪਾਲਿਓਦੇਣਾਵੁਜੀਆਜਜੀਕਰਨੀਏਹੁ
 ਭੀਕਿਸੇਦਾਹੀਕੰਮਹੈਅਤੇਚਾਰਪਹਿਰਸਾਡੀਇਸਦੀਗੋਸਟਹੈਅਸੀਏਸੇਵ
 ਸਤੇਏਥੇਆਏਹਾਂਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਾਰਾਦਿਨਉਸਖੜੀਦੇਪਾਸਚਹੇਜਾਏ
 ਪਹਿਰਗੁਜਰੇਤੰਉਸਖੜੀਤਰੀਦਾਜੀਉਕਾਹਲਾਹੋਇਆਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇ
 ਉਸਦੇਕੁਟੀਬੀਯਾਨੂੰਕਹਿਆਜੋਭਾਈਤੁਸੀਇਸਦੀਤਈਯਾਰੀਕਰੋਅਰਇ
 ਸਦਾਚਲਾਣਾਨਜੀਕਾਆਇਲਗਾਹੈਤੰਉਸਖੜੀਦੇਭਿਰਾਉਭਾਈਸਭਰੋ
 ਵਣਲਾਗੇਤੰਉਖੜੀਪੁਰਾਹੋਇਗਾਇਆਉਸਨੂੰਮਸਾਣਪਰਲੈਗਾਏਉ
 ਸਦਾਸਾਸਿਕਾਰਕੀਯਾਉਸਖੜੀਦੇਸੂਬੀਧੀਆਨੇਗੁਰੂਜੀਪਾਸਅਰਦਾਸ
 ਕੀਤੀਹੋਗੀਬਨਿਵਾਜਏਹੁਤੁਹਾਡੇਦਰਸਨਨੂੰਆਯਾਸੀਹੁਣਤੁਸੀਹਬਜੇ
 ਕ੍ਰੇਕਿਏਹੁਸਾਧਮੁਕਤਕੋਪਰਾਪਤਹੋਵੈਤੰਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾ
 ਰਬਾਬਵਜਾਇਤੰਮਰਦਾਨੇਰਬਾਬਵਜਾਇਆਤੇਗੁਰੂਜੀਨੇਇਕਸਬਦਕ
 ਹਿਆਉਸਖੜੀਦੇਪ੍ਰਥਾਇ॥ ਗੁਰਾਵਡੁਹੀਸਮਹਲਾ੧ ਅਲਾਹਣੀਆ
 ॥ਧੀਨਸਿਰਦਾਸਚਾਪਾਤਿਸਾਹਜਿਨਜਗਧੀਪੈਲਾਇਆਮੁਹਲਤਪੁਨੀਪਾ
 ਈਭਰੀਜਾਨੀਅਨਾਘਤਚਲਾਇਆਜਾਨੀਘਤਿਦਲਾਇਆਲਿਖਿਆ
 ਆਇਆਰੂਨੇਵੀਰਸਬਾਏਕਾਇਆਹੀਸਬੀਅਵੇਛੋਨਾਜਾਦਿਨਪੁਨੇਮੇਰ
 ਮਾਇ॥ਜੇਹਾਲਿਖਿਆਤੇਹਾਪਾਇਆਜੇਹਾਪੁਰਬਕਮਾਇਆਧੀਨਸਿਰ
 ਦਾਸਚਾਪਾਤਿਸਾਹਜਿਨਿਜਗਧੀਪੈਲਾਇਆ॥੧॥ਸਾਹਿਬਸਿਮਰਹੁਮੇਰੇ

੪੧੪

ਭਾਈਹੋਸਭਨਾਇਹੁਪਾਇਆਨਾ। ਏਥੇਧੀਧਾਕੂਨਾਚਾਰਾਇਹਾਂਅਗੈਸਰਪਰਜ
ਨਾ। ਅਗੈਸਰਪਰਜਾਨਾਨਿਉਮਿਹਮਾਨਾਕਾਹਿਗਾਰਾਬਿਕੀਜੈ। ਜਿਤਸੇਵਿਐ
ਦਰਗਹਿਯੁਪਾਈਐਨਾਮਤਿਸੈਕਾਲੀਜੈ। ਅਗੈਹੁਕਮਨਚਲੈਮੂਲੈ। ਸਿਰਿ
ਸਿਰਿਕਿਆਵੇਹਾਨਾ। ਸਾਹਿਬਸਿਮਰਹੁਮੇਰੇਭਾਈਹੋਸਭਨਾਏਹੁਪਾਇਆਨਾ
॥੨॥ ਜੋਤਿਸਭਾਵੈਸਮੁਖਸੇਥੀਐਹੀਲਨਾਏਹੁਸੰਸਾਰੈ। ਜਲਬਲਮਹੀਅ
ਲਗਵਿਗਹਿਆਸਚਨਾਸਿਰਜਨਹਾਰੈ। ਸਾਚਾਸਿਰਜਣਹਾਰੈਅਲਖਅਪਾ
ਰੇਤਾਂਕਾਅੰਤਨਪਾਇਆ। ਆਇਆਤਿਨਕਾਸਫਲਭੁਇਆਇਕਮਨਜਿਨੀ
ਧਿਆਇਆ। ਚੁਹੇਛਾਹਿਉਸਾਰੈ। ਅਪੇਹੁਕਮਸਵਾਰਣਹਾਰੈ। ਜੋਤਿਸਭਾਵੈ
ਸਰਬਸੇਥੀਐਹੀਲਨਾਏਹੁਸੰਸਾਰੈ। ੩॥ ਨਾਨਕਰੁਨਾਬਾਬਾਜਾਣੀਐਜੇਰੇ
ਵੈਲਾਇਪਿਆਰੈ। ਵਾਲੇਵੇਕਾਰਣਬਾਬਾਰਈਐਰੇਵਣਸਗਲਾਵਿਕਾਰੈ।
ਰੇਵਣਸਗਲਾਵਿਕਾਰੈਗਾਫਲਸੰਸਾਰੈ। ਮਾਇਆਕਾਰਣਹੋਵੈ। ਚੰਗਾਮੰਦਾਕਿ
ਛਸੂਝੈਨਾਹੀਏਹੁਤਨਐਵੇਖੋਵੈ। ਐਥੇਆਇਆਸਭਕੋਜਾਸੀਕੂਨਕਰਹੁਹੀਕ
ਰੈ। ਨਾਨਕਰੁਨਾਬਾਬਾਜਾਣੀਐਜੇਰੇਵੈਲਾਇਪਿਆਰੈ॥੪॥੧॥ ਏਹੁਸਬਦ
ਗਾਇਕੇਫੇਰਹੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਬਚਨਕੀਤਾਜੇਸੁਣੇਭਾਈਜਿਥੇਏਹੁਸਬਦਪੁ
ਣੀਏਸਸਕਾਰਉਤੇਰਲਨੇਕੇਸਮੇਪ੍ਰੀਐਗਾਭਾਂਉਸਕੀ। ਮੁਕਤਹੋਵੈਰੀਏ
ਹਬਚਨਸੁਣਕੇਉਸਖਸ਼ੀਕੇਭਰਾਉਭਾਈਗੁਰੂਜੀਕੀਚਰਨੀਲਗੇਤੇਕਹਿਣ
ਲਗੇਹੋਗੁਰੂਜੀਸਭਾਭੀਨਿਸਤਾਰਕਰੇਜੀਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਓਨਾਸਭਨ
ਨੂੰਸਿਖੀਦਾਨਬਖਸਿਆਅਤੇਸਭਗੁਰੂਨਾਨਸਾਹਿਬਕੇਸਿਖਹੋਏ॥

ਅਗੈਸਾਖੀਇਕਾਸਿਖਨਾਲ

ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਸਾਂਦੇਜਾਂਦੇਏਪਠਾਣਦਸਾਹਿਰਵਿਚਜਾਇਪਰਾਪਤਹੋਏਉਸਸਹਿ
ਰਦੇਬਾਹਰਵਾਰਦੇਇਕੋਹਾਂਉਪਰਇਕਹੁਜਗਬਣਿਅਹੋਇਆਸੀਉਸਹੁ
ਜਰੇਦੇ। ਵਿਚਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਜਾਇਥੈਨੇਤਾਂਮਰਦਾਨੇਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਏਥੇ
ਉਜਾਨ੍ਹਾਵਿਚਹੁਜਗਾਕਿਸਨੇਬਣਾਯਾਹੈਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਹੈਮਰਦਾਨੀ
ਆਇਬੋਦਾਪਠਾਣਜੋਸਿਰਦਾਰਹੈਸੋਰਾਤਨੂੰਏਥੇਆਇਕੇਨਿਵਾਜਪਕੂਦਾਹੈ
ਅਤੇਬਹੁਤਮਸਲੇਸੁਣਦਾਹੈਪਰਦਿਲਵਿਚਮਿਹਰਨਹੀਆਵਦੀਸਅਰ
ਵਿਨੇਸਾਹਿਰਵਿਚਲੈਪਰਦੇਦਾਹੈਸੋਅਸੀਭੀਉਸਦੇਮਿਲਣਵਾਜਤੇਏਥੇ
ਆਇਥੈਨੇਹਾਂਅਤੇਅਜੇਹੇਦਾਦੀਦਾਰਭੀਕਰਨਾਭੁਲਾਨਾਹੀਪਰਅਸੀਰੀ

ਬੰਦੇ ਵਾਸਤੇ ਆਖਨੇਹਾਂ ਜੋਮਾਤਿ ਦਿਲਤੇਰਹਮਤੀ ਆਇਜਾਂਦਾਹੋਵੇਸੁਤਾਂਇਰਹਨੂੰਦਿਨ
 ਗੁਜਰਗਿਆਤਾਂਓਪਠਾਣਬਾਹਾਂਨੂੰਪਿਛਾਂਕਰਕੇਮਬਾਟੇਕਦਾਰਉਸਹੁਜਰੇਵੇ
 ਚ ਆਇਬੈਠਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪਾਸ ਅਤੇਮੁਲਾਏਕਕਿਤਾਬਾਕਫਕੇਲਗੇਮਸ
 ਲੋਕਰਨ ਅਤੇਆਪਪਠਾਣਆਖਣਲਗਾਜੇਵਾਹੁਖੁਦਾਇਕ ਅਤੇਬਹੁਤਹੀਨਿਵ
 ਜਾਕਰੇਨੀਵਹੋਇਹੋਇਕਰਕੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਸਪਠਾਣਨੂੰਦੇਖਕਰਹਸਣਲਗੇਤਾਂ
 ਉਸਪਠਾਣਨੇਆਖਿਆਹੋਫਕੀਰਜੀ ਅਸੀਤਾਂਸਾਈਦਾਨਉਪਕੂਦੇਹਾਂ ਅਤੇਤੁਸੀ
 ਅਸਨੂੰਹਸਦੇਹੋਏਹੁਰੋਸਤੁਸੀਕਿਆਕਰਦੇਹੋਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਇਕਸਲੋਕਕਹਿਆ
 "ਸਲੋਕਮਹਲਾ ੧ ਹਰਣਾਬਜਾਤੇਮਿਰਦਾਰਾਂਇਨਪਕਿਓਨਉਯਾਧੀਲਗੀਜ
 ਤਫਹਾਇਨਅਗੈਨਾਹੀਬਾਉਸੋਪਕਿਅਸੋਪਤਤਈਨਾਜਿਨੀਕਮਾਣਨਾਉਪਕਿ
 ਲੋਦੇਜਨਅਵਿਰਜੀਮੇਉਪਰਹੋਵੈਛਾਉਗਾਜੇਸੀਹਮੁਕਦਮਕੁਤੋਜਾਇਜਗਾਵਨਬੈ
 ਠੇਸੁਤੋਚਾਕਰਨਹਿਦਾਪਾਇਨਘਾਹਾਰਤਪਿਤਕੁਤੋਚਟਜਾਉਗਜਿਥੇਜੀਅਹੋ
 ਸੀਸਾਗਾਨਕੀਵਢੀਲਾਇਤਬਾਰਾ ਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਏਹੁਸਲੋਕਕਹਿਆਤਾਂ
 ਉਸਪਠਾਣਨੇਕਹਿਆਹੋਫਕੀਰਜੀਖੁਦਾਇਦਾਨਉਲਾਇਆਪਕਿਆਸੁਣਿਆ
 ਛੁਟਕਾਰਨਹੋਵੇਗਤਾਂਹੋਰਕਿਸਤਰਾਛੁਟਕਾਰਹੋਵੈਗਤਾਂਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖ
 ਯਾਹੋਪਠਾਣਤੂੰਭੁਲਾਹੋਇਆਫਿਰਦਾਹੋਇਬੈਤੂੰਖੁਦਾਇਦਾਨਮਲੈਦਾਹੈਭੁਲੀਤਰਾ
 ਪਕਦਾਹੈਸੁਣਦਾਹੈਅਰਸਹਿਰਵਿਚਜਾਇਕਰਫਾਹੀਆਅਡਦਾਹੈਅਰਗੀਬਾਂ
 ਦਾਘਾਤਕਰਦਾਹੈਸੋਖੁਦਾਇਤੈਨੂੰਸਜਾਇਦੇਵੇਗਤਾਂਉਸਪਠਾਣਨੇਅਰਜਕੀਤੀ
 ਮੇਠਾਂਆਪਨਭੁਲਾਜਾਨਕਰਖੁਦਾਇਖੁਦਾਇਕਰਦਾਹਾਂਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਇਕਹੋ
 ਰਸਲੋਕਕਹਿਆਰਾਗਮਲਾਰਵਿਚਾ ਸਲੋਕਮਹਲਾ ੧ ਸਓਮਨਹਸੁੀਘ
 ਉਗੁਨਖਵੈਪਜਸੈਦਾਣਾਖਾਇਫੁਕੈਫੁਕੈਖੇਹਉਡਵੈਸਾਹਿਗਇਐਪਛੁਤਾਇ
 ਅੰਧੀਫੁਕਮੋਈਦੇਵਾਨੀਖਸਮੇਮਿਟੀਫਿਰਤਾਨੀਅੰਧਗਲੇਲਾਰੀਕੀਕਚੁਗ
 ਟਹੈਟਾਰੀਬਿਲਲਾਇਆਖਸਮੇਭਾਵੈਓਹਰੀਗੀਜਿਕਰੇਖੁਦਾਇਖੁਦਾਇਸਕ
 ਤਾਸੀਹਮਾਰੇਸੈਮਿਰਿਆਸਭਾਪਿਛੈਪੈਖਾਇਹੋਇਸਤਾਣਾਪੁਰੈਨਮਾਵੈਸਾਹਿਗ
 ਇਐਪਛੁਤਾਇਅੰਧਾਕਿਸਨੂੰਬੁਕਸੁਨਾਵੈਖਸਮੇਮੁਲਨਭਾਵੈਅਕਮਿਉਪੀਤ
 ਕਰੇਅਕਤਿਭਾਅਕਡਾਲੀਬਹਿਖਾਇਆਖਸਮੇਭਾਵੈਓਹਰੀਗੀਜਿਕਰੇਖੁਦਾਇਖੁ
 ਦਾਇਆਨਾਨਕਦੁਨੀਆਚਰਦਿਹਾਨ੍ਹੇਸੁਖਕੀਤੇਦੁਖਹੋਈਗਲਾਵਾਲੇਹੈਨਘਨੇਰੇ
 ਛਡਨਸਕੈਕੋਈਮਖੀਮਿਠੈਮਰਣਾਜਿਨਤੂੰਰਖੈਤਿਨਨੇਨ੍ਹਨਾਵੈਤਿਨਭਉਸ

੪੧੬

ਗਰਤਰਨਾ॥ ੧॥ ਜਦਏਹੁਸਲੋਕਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਤਾਂਉਸਪਠਾਣਸ੍ਰੀਬਾਬੇਜੀ
 ਦੇਕਦਮਪਕੜਲੀਤੇਅਤੇਅਰਜਕੀਤੀਓਸਹੇਗੁਰੂਜੀਅਸਤਾਂਜਾਣਿਆਸੀਜੇਗਾ
 ਜਬਹਿਸਤਹੈਪਰਇਸਰਾਜਦੇਜੈਸਾਤਾਂਦੁਖਹੀਕੋਈਨਹੀਪਰਹੇਗੁਰੂਜੀਅਸਾਡੀ
 ਖਲਾਸੀਕਿਸਤਰਾਹੋਵੈਗੀਜੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਇਕਸਲੋਕਹੋਰਕਹਿਆ॥ ਰਾਜਮਾ
 ਲਰੂਪਜਾਤਿਜੇਬਨਪੰਜੇਠਗਾਇਨੀਠਗੀਜਗਠਗਿਆਕਿਨੈਨਰਖੀਲਜਾਏਨ
 ਠਗਨਠਗਜੇਗੁਰਕੀਪੈਰੀਪਾਹਿ॥ ਨਾਨਕਕਰਮਾਬਾਹੋਹੋਰਕੇਤੇਮੁਠੇਜਾਹਿ॥ ੧॥ ਜ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਏਹੁਸਲੋਕਕਹਿਆਤਾਂਪਠਾਣਸੁਣਕਰਅਤੇਗਲਵਿਚਪਲਾ
 ਪਾਇਕੇਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਦੀਪੈਰੀਆਇਪਾਇਆਅਤੇਕਹਿਣੇਲਗਾਹੋਗੀਬਨਿਵਾਜਨੀ
 ਵਾਸਤੇਖੁਦਾਇਦੇਮੇਰਾਗੁਨਾਹੁਮਾਫਕਰੀਐਜੀਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਜਾਹੁਭਾ
 ਈਹੁਣਤੂੰਬਖਸਿਆਹੈਪਰਨੇਕੀਕੇਰਾਹੁਪਰਚਲੀਤਾਂਪਠਾਣਓਹੁਬਾਬੇਜੀਕਾ
 ਮੁਰੀਦਹੋਇਆਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਪੀਰਕਰਕੇਜਾਤਾਂਓਹੁਪਠਾਣਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਕੋ
 ਪਰਲੇਗਿਆਉਸਨੇਸੇਵਾਟਹਿਲਬਹੁਤਕੀਤੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਮਹੀਨੇਓਬੋਰਹੇਤਾਂਗੁ
 ਰੂਜੀਓਨਾਪਠਾਣਉਪਰਦਇਆਲਹੋਇਅਰਕਹਿਆਭਾਈਤੁਸੀਕਿਛਮੰਗੋ
 ਤਾਂਓਨਾਪਠਾਣਕਹਿਆਹੇਗੁਰੂਜੀਸਾਨੂੰਕੋਈਆਪਨੀਨਿਸਾਨੀਦੇਵੇਜੀਜੇਅਸਾਨੂੰ
 ਪੁਤ੍ਰਪੋਤ੍ਰਜਾਤਕਰਪਰਤੀਤਰਹੇਜੀਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਤੁਸੀਕ
 ਨ੍ਹਾਹੁਪ੍ਰਸਾਦਿਕਰਾਵੇਤਾਂਓਨਾਪਠਾਣਨੇਗੁਰੂਜੀਕਾਬਚਨਮੰਨਕੇਹਿੰਦੂਲੋਕਸਦਵਾਏ
 ਕੇਕਨ੍ਹਾਹੁਪ੍ਰਸਾਦਿਤਈਯਾਰਕਰਵਾਯਾਅਤੇਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਦੇਅਗੇਰਖਿਆਤਾਂਗੁਰੂ
 ਜੀਨੇਕਹਿਆਇਸਦੇਉਪਰਚਾਦਰਆਣਪਾਵੇਤਾਂਓਨਾਪਠਾਣਨੇਬਹੁਤਹੱਛੀਚਾਦਰ
 ਕਨ੍ਹਾਹਤੇਆਣਪਾਈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਸਤਿਨਾਮਕਹਿਕਰਓਨਾਪਠਾਣਨੂੰਕਹਿ
 ਆਭਾਈਤੁਸੀਸਭਮਿਲਕੇਸੀਵਾਹਿਗੁਰੂਆਖੋਤਾਂਓਨਾਨੇਵਾਹਿਗੁਰੂਆਖਕੇਕ
 ਨ੍ਹਾਹਪ੍ਰਸਾਦਿਤੇਚਾਦਰਉਤਾਰੀਤਾਂਓਹੁਚਾਦਰਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਨੇਓਨਾਨੂੰਦੇਵਿਤੀਅਤੇਕਨ੍ਹਾ
 ਹਪ੍ਰਸਾਦਿਉਪਰਪੰਜਾਲਗਿਆਹੋਇਆਦੇਖਿਆਤਾਂਬਹੁਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏਪਠਾਣਤਾਂ
 ਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਭਾਈਅਸਾਡਾਬਚਨਏਹਹੀਹੈਜਦਤੁਸੀਆਪਨੀਭਵਨੀਨਾਲ
 ਆਕੇਕਿਸੇਕਾਰਜਕੰਮਦੇਪਾਇਆਕਨ੍ਹਾਹੁਪ੍ਰਸਾਦਿਕਰੇਗੇਤੋਂਹੀਪੰਜਾਲਗੇਗਾਤ
 ਤੁਸਾਂਜਾਣਨਜੇਏਹੁਕਨ੍ਹਾਹੁਪ੍ਰਸਾਦਿਪਰਵਾਣਹੋਇਆਹੈਤਾਂਓਹੁਸਭਪਠਾਣਕਹਿਣ
 ਲਗੇਵਾਹੁਸੀਨਾਨਕਜੀਤੁਸੀਤਾਂਕੋਈਜਾਹਰਪੀਰਹੋਤਾਂਸਾਰੀਓਹੁਧਰਤੀਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਨੂੰਲਗੀਆਰਾਧਨਹੁਣਤੀਕਰਉਥੇਏਹੁਨਿਸਾਨੀਹੈਜੇਕਨ੍ਹਾਹੁਪ੍ਰਸਾਦਿਨੂੰਪੰਜਾ

ਲਗਦਾਹੈ ਤਾਂ ਵਰਤਦਾਹੈ ਅਤੇਜੇ ਪੰਜਨਾਲਗੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦਾ ਫੇਰਗੁਰੂਜੀਚਲਦਰਹਾ॥

ਅਗੋਸਾਖੀਗੋਬਿੰਦਲੋਕਨਾਲਹੋਈ॥

ਤਾਂ ਇਕਦਿਨ ਗੋਬਿੰਦਲੋਕਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਪਾਸ ਆਇ ਰਾਮ ਰਾਮਕਹੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ
ਨੇਕਹਿਆ ਸਤਿਰਾਮਜੀ ਆਈਏ ਸੰਤੋਸਾਧੇ ਗੋਬਿੰਦਲੋਕ ਆਈਏ ਬੈਠੀਏ ਜੀਤਾਂ
ਹੋਗੋਬਿੰਦਲੋਕ ਇਕਘੜੀ ਸਸਤਾਇਕਰਕਹਿਣੇਲਗੇਹੋਗੁਰੂਜੀ ਇਕਸਾਰਾਪ੍ਰਸਨ
ਹੋਜੇ ਆਪਕੀਆਰਿਆ ਹੋਵੈ ਤਾਂਹਮਪੁਛੈਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ ਹੋਰਾਮ
ਜੋਨੇਜੀ ਤੁਮਾਰੇਦਿਲਵਿਚਜੋ ਆਵਦੀਹੈ ਸੋਪੁਛੀਐਜੀਓ ਨਾਗੋਬਿੰਦਲੋਕਕਹਿਆ
ਹੋਗੁਰੂਜੀ ਏਹਪ੍ਰਾਣੀਜੋਪਾਪਪੁੰਨ ਕਰਦਾਹੈ ਅਤੇਮਾਯਾਕੋਵੇਖਦੇਖਪੈਦਾਹੈਸੋਏਹੁ
ਆਪੇਹੀਕਰਦਾਹੈਯਾਕਿਸੀਕਾਕਰਾਯਾਕਰਦਾਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਨੇਇਕ ਸਬਦਕਹਿ
ਆ॥ ਰਾਗਬਿਲਾਵਲਮਹਲਾ੧ ॥ਮਨਕਾਕਹਿਆਮਨਸਾਕਰੈਏਹੁਮਨਪਾਪ
ਪੁੰਨਉਚਰੈਮਾਯਾਮਦਮਤੇਤ੍ਰਿਪਤਨਾਵੈਤ੍ਰਿਪਤਮੁਕਤਿਮਨਸਾਚਾਭਾਵੈ॥੧॥ਤ
ਨਧਨਕਲਤਸਭਦੇਖਅਭਿਮਾਨਾਬਿਨਨਵੈਕਿਛੁਸੀਗਨਜਾਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਕੀ
ਚੈਰਸਭੋਗਖੁਸੀਆਮਨਕੇਰੀਧਨਲੋਕਤਨਭੁਸਮੇਢੇਰੀਖਾਕੁਖਾਕਰਲੈਸਭਫੈ
ਲਾਬਿਨਸਬਦੈਨਹੀਉਤਰੈਮੈਲੁ॥੨॥ ਤਿਸਕਾਪਰਮਾਰਥਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
ਹਿਦੇਹੈਨਜੋਸੁਣੇਭਾਈਰਾਮਜੋਨੇਏਹੁਪ੍ਰਾਣੀਭਾਜਭੀਕਰੈਜੋਗਭੀਕਰੈਧਨਸੀਰਸੰਰ
ਬਡੇਭਾਰਭਰੈਤਾਇਸਕੇਸਾਬਕਿਛੁਧਨਅਰਮਾਯਾਕੇਬਿਲਾਸਨਾਲਨਹੀਚਲਦੇ
ਅਗਇਸਕਾਤਨਜੋਹੈਸੋਸੁਆਹਕੀਢੇਭੀਹੋਜਾਵੇਗਾਅਤੇਧਨਤਾਹੋਰਲੋਕਹੀਪਿ
ਛੁਲੇਜਾਵੇਗੇਕੁਟਿਬਕੇਲੋਕਭੀਕਿਸੀਕੰਮਨਾਹੀਆਵਦੇਅਤੇਧਨਹੋਰਨਾਲੋਕਨੇਖ
ਧਾਅਰਧਨਕੇਨਮਿਤਜੋਏਹੁਪਾਪਕਰਦਾਸੀਸੋਪਾਪਤਾਂਇਸਕੇਸੀਗਹੀਗਏਸੋ
ਉਨਪਾਪਕੋਅਗੋਪਕਰਿਆਅਰਨਰਕਾਨੂੰਠੇਹਲਾਮਿਲਿਆਅਤੇਸ੍ਰੀਪ੍ਰਮੇਸ
ਰਜੀਕੇਨਾਮਾਬਿਨਇਸਕਾਕੋਈਬੇਲੀਨਹੀਹੋਵਣਾਅਤੇਬਿਨਸਬਦਇਸਪ੍ਰਾਣੀ
ਕੀਮੈਲਕਟੀਦੀਨਹੀਜਬਏਹੁਗੁਰੂਕਾਸਬਦਕਮਾਵੇਗਾਤਬਇਸਕੀਮੈਲਜਾਇ
ਗੀਤਾਂਏਹੁਪ੍ਰਾਣੀਮੁਕਤਹੋਵੇਗਾਤਾਂਫੇਰਗੋਬਿੰਦਲੋਕਨੇਕਹਿਆਹੋਗੁਰੂਜੀਜੋ
ਪ੍ਰਾਣੀਜੂਨੀਮੈਜਲਦਾਹੈਸੋਕਿਤਤਾਲਕਰਕੇਨਚਦਾਹੈਤੇਇਸਨਚਨੇਤੇਪ੍ਰਾਣੀ
ਛੁਟੇਗਾਸੋਕਿਤਪਕਾਰਕਰਕੇਛੁਟੇਗਾਤਾਂਫੇਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਨੇਸਬਦਦੀਪਉ
ਨੀਆਖੀ॥ ਗੀਤਨਾਦਘਨਤਾਲਜਿਥੁਰੇਤ੍ਰਿਹੁਗੁਣਉਪਜੈਬਿਨਸੈਦੁਰੇਗਾਦੁ
ਜੀਦੁਰਮਤਦਰਦਨਜਾਇਛੁਟੈਗੁਰਮੁਖਿਦਾਰੂਗੁਣਗਾਇ॥੩॥ ਤਿਸਕਾਪ੍ਰ

੪੧੮

ਮਾਰਥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਨਾ ॥ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਨਹੁ ਨਦਨਹਾਰੇ ਕਉ ਤਾਂਗੀਤ ਨਾ
 ਵਤਾਲ ਪਖਵਾਜ ਬਜਾਈ ਦੇਤ ॥ ਓਹੁ ਪਰਾਣੀ ਓਨਾ ਬਜੰਤਾ ਕਰਕੇ ਨਚਦਾ ਹੈ ਅਰਏਹੁ ਪੁ
 ਣੀ ਜੋ ਜੂਨੀ ਮੈਂ ਪੜਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਉਂ ਕਰ ਪੜਦਾ ਹੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਮਮਤਾ ਸੋ
 ਇਨਾ ਬਜੰਤਾ ਕਰਕੇ ਪਾਣੀ ਜੂਨੀ ਮੈਂ ਨਚਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਰੰਗ ਬਾਰ ਬਿਨਸਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾ
 ਰੰਗ ਬਾਰੰਗ ਪਜਤਾ ਹੈ ਅਰ ਅੰਬ ਕਾ ਵਿਛੜਿਆ ਹੋਇਆ ਬਹੁਨੁ ਮਿਲਨ ਕਰਨਹੈ ਅਰ
 ਇਕ ਇਕ ਜੀਆ ਕੀਆ ਆਰਜਾ ਸੈ ਕਰੇ ਬਰਸਾ ਦੀਯਾ ਜੂਨਾ ਹੋਨ ਸੋ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਭਰ
 ਮਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੇਲਾ ਪਾਹੀ ਬਰਸ ਇਕ ਪਬਰ ਕੀ ਜੂਨਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋ
 ਕੋ ਪਬਰ ਕੀ ਜੂਨ ਤਬ ਹੀ ਕਟੀ ਐ ਗੀ ਜਬ ਧਰਤੀ ਸੰਪੂਰਣ ਪਰਲੋਹ ਜਾਵੈ ਗੀ ਸੋ ਇਤ
 ਨਾ ਇਸ ਜਨਮ ਕਾ ਵਿਛੜਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣੀ ਦੂਰ ਜਾਇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਪਰਏਹੁ ਜੋ ਪਾਣੀ
 ਵਿਛੜਿਆ ਹੈ ਸੋ ਏਸ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਭਾਉ ਨੇ ਵਿਛੋੜਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ ਦੁਰਮਤਿ ਇਸ ਪਾਣੀ
 ਨੇ ਵਰ੍ਹਾ ਰੋਗੁ ਹੈ ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿ
 ਵੇਂ ਇਸ ਕੀ ਦੁਰਮਤ ਕਾਰੋਗ ਭੀ ਜਾਇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕਾ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਹੋ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕੋ ਇਸ ਰੋਗ ਕਾ ਦਾਰੂ ਨਾਮ ਹੈ ਏਹੁ ਪਾਣੀ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾ
 ਵੈ ਤਾ ਏਹੁ ਰੋਗ ਜਾਵੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕਾ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਬੈਸਨੇ ਕਹਾਉ ਦੇ ਹੈ
 ਨ ਇਕ ਤਪਸੀ ਹੈ ਨ ਇਕ ਪਤੰਤ ਹੈ ਨ ਇਕ ਗੁਣੀ ਹੈ ਨ ਇਕ ਜੈਨ ਮਾਰਗ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਨ ਏ
 ਨਾ ਵਿਚੋ ਉਤਮ ਕੋਣ ਹੈ ਨ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੈ ਪਉੜੀ ਕਹੀ ॥ ਧੋਤੀ ਉਜਲ ਤਿਲ ਕਰਾ ਲਾਮ
 ਲਾ ਅਤਿ ਰੇ ਕ੍ਰੋਧ ਪੜਹਿ ਨਟ ਸਾਲਾ ਨਾਮਾ ਵਿਸਾਰ ਮਾਯਾ ਮਦ ਪੀਆ ਬਿਨ ਗੁਰ ਭੁ
 ਗਤ ਨਾਹੀ ਸੁਖ ਥੀਆ ॥੪॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਸੁਣੇ ਭਾ
 ਈ ਰਾਮ ਜਨਹੁ ਏਹੁ ਸੁਭਨਟ ਵਿਦਿਆ ਹੈ ਅਰਜਿ ਸਤਰਾਨਟੁ ਆਸਭ ਸਾਂਗ ਕਰਦਾ ਹੈ
 ਸੋ ਤੈ ਸੇਹੀ ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ਜਿਉ ਏਹੁ ਧੋਤੀ ਆਪਹਿਰਨੀਆ ਅਰਮਾਲਾ ਪਾਵਣੀਯਾ ਤਿ
 ਲਕਲਗਾਵਣਾ ਏਹੁ ਵੈਸਨੇ ਕਾ ਸਾਂਗ ਹੈ ਨਟ ਕੀ ਨਿਆਈ ਅਰਜਦਤਾਈ ਇਸਦੇ ਅੰਦ
 ਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਮਮਤਾ ਮਾਯਾ ਰਹਿੰਦੀ ਆਹੈ ਨ ਤਾਂ ਕਿ ਆਹੋਇਆ ਜੋ ਬਾ
 ਹੋਰ ਵੈਸਨੇ ਕਾ ਸਾਂਗ ਕਰਿਆ ਅਰਬਿਨ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਭਗਤੀ ਕੀ ਤਿਆ ਓਹੁ ਭਗ
 ਤ ਨਾਹੀ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਬ ਕੇ ਪਹਿਰੇ ਮੈਂ ਜੋ ਗੁ
 ਰ ਕਰਵੇ ਹੈ ਨ ਅਰਨਾਮਾ ਸਿਖ ਕਰਗੁਰਾ ਕੇ ਬਚਨ ਪਰ ਚਲ ਨਹੀ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਗੁਰਾਂ
 ਤੇ ਮੁਹਿ ਫੇਰ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਨਾ ਜੀਵਾ ਕੀ ਕਿਆ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਨੇ ਅਗਲੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਸੁਕਰ ਸੁਆਨ ਗਰਧ ਭੁਮੰਜਾਰਾ ਪਸੂਮ

ਭੇਛ ਨੀਰ ਚੰਡਾਲਾ ਗੁਰਤੇ ਮੁਹਿ ਫੇਰੇ ਤਿਨ ਜੋ ਨਿਭ ਵਾਈ ਐ ॥ ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿ ਆਮਰ ਆਈ
 ਐ ਜਾਈ ਐ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪਮਾਰ ਬਾਗੁ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨਾ ॥ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਨ
 ਹੁ ਗੁਰਤੇ ਜੋ ਮੁਹਿ ਫੇਰੇ ਹਨ ਸੋ ਸੁਕਰ ਕੇ ਜਨਮ ਅਰ ਨੀਰ ਚੰਡਾਲ ਕੇ ਜਨਮ ਅਤੇ ਕਾਉ ਕੇ
 ਜਨਮ ਆਵੈਗੇ ॥ ਐਰ ਪਸੁ ਕੇ ਜਨਮ ਕੀ ਗਿਣਤੀ ਹੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਅਰ ਪੇਰ ਕੇ ਜਨਮ ਓਇ
 ਆਵੈਗੇ ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਜਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਓਇ ਪਾਣੀ ਫੇਰੀ ਆਹਿ ਗੇ ॥ ਅਰ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰਤੇ ਬੇਮੁਖ
 ਹੋਵੇ ਹੈਨ ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਏਹੁ ਜਨ ਪਾਪਤ ਹੋਵਨਗੀਆ ਅਤੇ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਨ ਹੁ ਏਹੁ
 ਜਨ ਜੋ ਹੈਨ ਸੋ ਸਰਬ ਜਨਾ ਵਿਖੇ ਨਿਖਿਧ ਜਨ ਹੈਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਨ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਿ
 ਆਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਗੁਰਾਨੂੰ ਮਿਲ ਕਰ ਸਨ ਮੁਖ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਕੇਹਨਾ ਫਲ
 ਲਾਗੇਗਾ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਲਹੇ ਪਦ
 ਰਬਾ ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮ ਸਦਾ ਕਿਰਤਾਰ ਬਾ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹਿ ਪੁਛਨ ਹੋਇ ॥ ਮਾਨੈ ਹੁਕਮ ਸੀਝੈ
 ਦਰਸੋਇ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪਮਾਰ ਬਾਗੁ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨਾ ॥ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜ
 ਨ ਜੋ ਕੋਈ ਸੀ ਪਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਏਹੁ ਜਨਮ ਸਉਰੇਗਾ ॥ ਅਰ ਨਾ
 ਮਰਤਨ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਹਥ ਆਵੈਗਾ ਅਤੇ ਪਰੇ ਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਕਿ
 ਰਪ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਪਾਣੀ ਦੇ ਹਿਰਦੈ ਸੇ ਨਾਮ ਕਦੀ ਵਿਸਰੇਗਾ ॥ ਭੀ ਨਹੀ ਅਰ ਸਚੇ ਖੰਡ ਮੇਂ
 ਇਸ ਪਾਣੀ ਕੇ ਪੁਛਨ ਹੀ ਹੋਵੈਗੀ ॥ ਸੋ ਤੂੰ ਕੌਨ ਹੈਂ ਅਤੇ ਕਿ ਬੇਜਾਂਦ ਹੈ ਓਹੁ ਸਿਖ ਅਦਰ ਭਾ
 ਉਨਾਲ ਪਰ ਮੇਸਰ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਵਾੜੀ ਅਨਗੇ ॥ ਅਗੇ ਸਚੇ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਜੋ ਸਚ
 ਪਮੇਸਰ ਕਾ ਦੀ ਬਾਣ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਵਿਚ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੈਗੀ ॥ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਨ ਹੁ ਸ
 ਚੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਸੋਈ ਸਿਝਨਗੇ ॥ ਜਿਨਾ ਸੀ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨੀ ਹੈ ਨਹੀ ਤਾਂ
 ਹੋਰ ਐਵੇਹੀ ਪਏ ਫਿਰਨਗੇ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਨ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ
 ਏਹੁ ਪਾਣੀ ਸੀ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਕੋ ਜਾਣੈ ॥ ਸੋ ਕਿਸਤ ਰਾਜਾਣੈ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਤਤਿ ਕਉ ਜਾਣੈ ॥ ਰਹੈ ਰਜਾਈ ਹੁਕਮ ਪਛਾਣੈ
 ਹੁਕਮ ਪਛਾਣ ਸਚੇ ਦਰਵਾਸਾ ॥ ਕਾਲ ਬਿਕਾਲ ਸਬਦ ਭੁਏਨਾਸਾ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਅਰਬ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ॥ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਨ ॥ ਏਹੁ ਪਾਣੀ ਸੀ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਕਉ ਜਾਣੈ
 ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਨੂੰ ਮਿਲੈ ॥ ਅਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੇ ਸਮਕਰ ਜਾਣੈ ॥ ਤਾਂ ਇਸ ਪਾਣੀ ਕੇ ਸਚੇ
 ਮਹਿਲ ਪਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਨ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਕਹ
 ਸਤੀ ਗੁਰ ਸਤਾਵਿਖੇ ॥ ਸੀ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ॥ ਸੋ ਕਿਉ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ
 ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਰਹੈ ਅਤੀਤਿ ਜਾਣੈ ਸਭ ਤਿਸ ਕਾ ॥ ਤਨਮਨ ਅਰ ਪੈਰੈ ਏਹੁ ਸਿ

ਸਕਾਨ ਓਹੁ ਅਵੈ ਨ ਓਹ ਜਾਇ ਨ ਨਕਸਾਰੈ ਸਾਰ ਸਮਾਇ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ਤਿਸਕਾ
 ਅਰਥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਨੇ ਗਿਹਸਤੀ ਗਿਹਸਤੀ ਵਿਖੇ ਇ
 ਉਰਹੈ ਕਿਸੀ ਨਗੀ ਮੇਂ ਕੋਈ ਅਤੀਤੀ ਆਲਸੀ ਆਇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਅਰਪਹਿਲੇ ਦਿਨ
 ਜਿਉ ਓਹੁ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਨਗੀ ਵਿਖੇ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਇਕ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਹੀ ਮੇ
 ਰਾਏ ਬੈਠੇ ਏਹੁ ਘਰ ਅਤੇ ਏਹੁ ਲੋਕ ਸਭ ਪਰਾਏ ਹੈਨ ਏਹੁ ਨਗੀ ਭੀ ਪਰਾਈ ਹੈ ਮੇਂ ਜੇ
 ਹਾ ਮੇਨਿ ਰਾਸਹਾਂ ਮੇਰਾ ਇਕ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਹੈ ਅਰਮੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਆਸ
 ਪੁਰਹਾਂ ਜੇ ਕੋਈ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਰਕੇ ਟੁਕੜਾ ਦੇਵੈ ਗਾਤਾਂ ਮੇਂ ਖਾਵਾਂਗਾ
 ਨਹੀ ਤਾ ਦੇਵੈਂ ਹੀ ਬਿਹਾਇ ਜਾਵੈਗੀ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਨੇ ਜੀ ਕਿਓਂ ਓਹੁ ਪਰਦੇਸੀ
 ਅਤੀਤੀ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਨਗੀ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਏਹੁ ਸਭ ਸ੍ਰੀ
 ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤਰਾ ਗਿਹਸਤੀ ਭੀ ਜਾਣੈ ਤਾਓਹੁ ਗਿਹਸਤੀ ਗਿਹਸਤੀ
 ਵਿਖੇ ਭੁਗਤੋਂ ਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸਰਬੰਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਕਰਜਾਣੈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਗਿ
 ਹਸਤੀ ਨ ਆਵਦਾ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋ
 ਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਅਫਕਹਿਣੇ ਲਗੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਧੀਨ ਹੋ ਜੀ ਹਮ
 ਰੇ ਕੋ ਭੀ ਤੁਮ ਆਪਨੀ ਚਰਨੀ ਲਾਇ ਲੇਵਹੁ ਜੀ ਹਮ ਕੋ ਭੀ ਤੁਮ ਦੀਖਿਆ ਦੇਵੇ ਜੀ ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇਕਹਾ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਨੇ ਤੁਮ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਭੁਗਤਿ ਕਰੇ ਨਾਮ
 ਸਿਮਰਿਆ ਕਰੇ ਤੁਮਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਭੁਲਾ ਕਰੇ ਗਾ ਤਾਂ ਓਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖੋਇ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਅਤਿ ਕੋ ਪਰਮਗਤੀ ਪਾਵਤੇ ਭਏ ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਏਕਹਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ॥

ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਫਿਰਦੇ ਰਹਿ ਅਵੇਖਨ ਜੁ ਇਕਹਰਨ ਹੈ ਜੋ ਖੇਤੀ ਅਰੇ
 ਨ ਜੀ ਕ ਜਾਇ ਲਗਾਏ ਅਤੇ ਖੇਤੀ ਖਾਵਨ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਖੇਤੀ ਕੇ ਮਾਲਕ ਨੇ
 ਵਹਾ ਫਾਹੀ ਲਗਾਇ ਰਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰਨ ਨੇ ਵੇਖੀ ਨਹੀ ਸੀ ਓਹੁ ਫਾਹੀ ਤਾਂ ਹਰਨ ਛਾਲ
 ਮਾਰਕੇ ਖੇਤੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਵਰ੍ਹਿਆ ਚਾਢੇ ਲਤਾਂ ਹਰਨ ਦੀਆ ਉਸ ਫਾਹੀ ਮੇਂ ਫਸ ਗਈ ਅ
 ਤਾਂ ਖੇਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਹਰਨ ਨੂੰ ਆਇਕੇ ਪਕੜ ਲੀਆ ਤਾਂ ਏਹੁ ਤਮਾਸਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ
 ਦੇਖ ਕਰ ਬਹੁਤ ਬਿਸਮਾਦਿ ਕੇ ਘਰ ਆਇ ਗਏ ਜੈਸਾ ਰੂਰ ਖੇਤੀ ਕੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਹ
 ਰਨ ਨੂੰ ਪਕੜਿਆ ਤੇ ਹੋਇਆ ਸੀ ਹਰਨ ਨੂੰ ਉਸਤੇ ਦਸ ਗੁਣਾ ਡਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪ
 ਨੇ ਆਪਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਨੇ ਮਨ ਤਾਈ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਹੁ ਹਰਨ
 ਤਾਂ ਹੀ ਫਾਹੀ ਫਾਥਾ ਜੇ ਇਸ ਨੇ ਕੁਝਾਇ ਪੈਦ ਪਾਇਆ ਪਰਜੇ ਏਹੁ ਪਰਾਇਆ ਖੇ

ਤ ਨਾਂਖਾਂਦਾਂਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਕੋਠਫਾਂ ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਸੁਣ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਿਉਂ ਇਸਹਰਨ ਨੂੰ ਦੇ
 ਖਵਾਹੈ ਤਿਵੇਂ ਤੂੰ ਭੀ ਇਕ ਦਿਨ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ ਇਸ ਪ੍ਰਗਤ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ
 ਕਹਿਆ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਪਾਰ ੩ ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਹਰਨਾ ਕਾਲਿ ਆ ਕੀਵਾ
 ਨੀ ਐਰਾਤਾਰਾ ਮਾ ਬਿਖਫਲ ਮੀ ਠਾਰਾ ਦਿਨ ਫਿਰ ਹੋਵੈ ਤਾਰਾ ਮਾ ਫਿਰ ਹੋਇਤਾ
 ਤਾਖਰਾ ਮਾ ਤਾਨਾ ਮਾ ਬਿਨ ਪਰਤਾ ਪਏ ਓਹ ਜੇ ਦਿਸਾਇ ਰਦੇ ਇਲਹਿਰੀ ਬਿਜਲਾ ਜਿ
 ਵੇਰ ਮਕਏ ਹਰਿਬਾਝ ਰਾਖ ਕੋਇ ਨਾਹੀ ਸੋ ਕਿਉ ਤੂੰ ਝੈ ਦਿਸਾਰਿਆ ਸਚ ਕਹੈ ਨਾਨਕ
 ਚੇਤਿ ਰੇ ਮਨ ਮਗਹਿ ਹਰਨਾ ਕਾਲਿ ਆ ॥ ੧ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਬਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ॥ ਹੇ ਮੇਰਿਆ ਮਨ ਕਾਲਿ ਆਹਰਨਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣ ਮੇ ਤੂੰ ਨਿਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ
 ਏਹੁ ਜੋ ਕੁਛ ਤੈਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਨੇ ਮਨ ਹਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਮਤ ਖਾਵਹਿ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਪ੍ਰ
 ਮੇਸਰ ਜੀ ਖਾਵਨਾ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਖਾਹੁ ਜੇ ਓਹ ਖਾਵੈ ਗਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋਵੈਗਾ ਅਤੇ
 ਤੇਰਾ ਬੁਝਾ ਭੀ ਨਹੀ ਹੋਵੈਗਾ ਜੋ ਕੁਛ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਮਨ ਹਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਖਾਵੈ ਗਤਾਂ ਫਾਹੀ
 ਮੇ ਪੜੇਗਾ ਇਸਹਰਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਇਕ ਦਿਨ ਤੂੰ ਜਮ ਕੈ ਵਸ ਪੜੇਗਾ ਜਿਉਹਰਨ ਫਿ
 ਧਕ ਦੇਵ ਸਪਾਇ ਆਹੈ ਸੁਣ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇ ਤੂੰ ਨਿਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣ ਲੇਹੁ ਜੇ ਤੂੰ ਬਿਖ
 ਫਲ ਖਾਵੈਗਾ ਸੋ ਅਤਿ ਕੇਸਮੇਂ ਤੇਰੇ ਗਲੇ ਫਾਹੀ ਪੜੇਗੀ ਬਿਨ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਾਮ ਪ
 ਛੋਤਾ ਵੈਗਾ ਨਰਕ ਕੀ ਲਹਿਰ ਤੈਨੂੰ ਜਲਾਵੈਗੀ ਤਬ ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਵੈਗਾ ਅਤੇ ਓਥੇ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਬਿਨ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਹਾਈ ਨਹੀ ਹੋਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕ
 ਨਾਮ ਆਰਾਧਿ ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਤੇ ਤੂੰ ਜਮ ਕੇ ਡੰਡ ਤੇ ਬਚੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹੁ ਬਾਤ ਕ
 ਹਿਕਰ ਉਸ ਜਗਾ ਥੀ ਚਲ ਦੇਰੇ ॥ ਅਗੇ ਗਏ ਤਾ ਇਕ ਤਲਾਉ ਜਲ ਦਾ ਭਰਿਜਾ
 ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਿਸ ਮੈਂ ਕਮਲ ਫੂਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭਉਰ ਬਾਸ ਨਾ ਲੈਂਦਾ ਫਿਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਓਥੇ ਬੈਠ ਗਏ ਲਗੇ ਤਮਾਸ ਦੇ ਖਣ ਭਵ ਰੇ ਕਾ ਤਓ ਭਵ ਰਾ ਕਮਲਾ ਕੀ
 ਬਾਸ ਨਾ ਲੈਂਦਾ ਲੈਂਦਾ ਇਕ ਕਮਲ ਪਰ ਬੈਠ ਗਿਆ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਸੂਰਜ ਭਗਵਾਨ ਅਸ
 ਤ ਹੋਇਆ ਅਰਓਹੁ ਕਮਲ ਮੂਰਿ ਆਗਿਆ ਤਾਂ ਏਹੁ ਦੇਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ ਆਪਨੇ
 ਮਨ ਨੂੰ ਡਗਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਆਪਨੇ ਆਤਮੇ ਨਾਲ ਬਾਣੀ ਬੋਲੀ ॥ ਭਵ ਰਾ ਫੂਲ ਭਵ
 ਤਿਆਵੁ ਖਅਤਿ ਭਾਰੀ ਰਾਮਾ ਮੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਫਿ ਆ ਆਪਣਾ ਸਾਚਾ ਵੀਰਾ ਰੀ ਰਾਮਾਈ
 ਚਾਰਸਤਿ ਗੁਰ ਮੁਝੈ ਪ੍ਰਫਿ ਆ ਭਵ ਰ ਬੋਲੀ ਰਾਤ ਓਹ ਸੂਰਜ ਚਕ੍ਰਿ ਆ ਪਿਤ੍ਰ ਪਤ੍ਰਿ ਆਤੇ
 ਲਤਾਵਨੁ ਤਾਤ ਓਹ ਜਮ ਮਗ ਬਾਧਾ ਏ ਚੋਟਾ ਸਬਾਦਿ ਬਿਨ ਬੇਤਾਲਿ ਆ ਸਚ ਕ
 ਹੈ ਨਾਨਕ ਚੇਤਿ ਰੇ ਮਨ ਮਗਹਿ ਭਵ ਰਾ ਕਾਲਿ ਆ ॥ ੨ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਖਿਆ ਤੈਨੇ ਭਵਰ ਕਾ ਤਮਾਸਾ ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਲੋਭ ਕਰ ਕੇ
 ਮਲ ਵਿਚ ਓਹੁ ਭਵਰਾ ਮਗਰਿਆ ਹੈ ਤਿਉ ਤੂੰ ਭੀ ਇਸ ਮਾਯਾ ਕੇ ਲੋਭ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਭਵਰ ਕੇ
 ਨਿਆਈ ਮਾਯਾ ਵਿਚ ਪਰਜਾ ਦੇਂਗਾ ਮਾਯਾ ਕੇ ਰੰਗ ਰਤਾ ਤੂੰ ਜੋ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਪਾਪ ਤੇ
 ਰੇਨਾਲ ਅਗੈ ਚਲਨਗੇ ਉਨਾ ਪਾਪ ਦੀ ਸਜਾਇ ਤੁਝ ਕਉ ਅਗੈ ਮਿਲੇਗੀ ਇਸ ਮਾਯਾ ਦੇ
 ਪੀਤ ਭਉਰੇ ਕੀ ਨਿਆਈ ਤੇ ਰੇ ਕੋ ਮਾਰ ਲੇਵੇਗੀ ਜਿਉ ਕਮਲ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਭਵਰ ਲੈਂਦਾ
 ੨ ਸੁਰਜ ਕੇ ਅਸਤ ਹੋਇਆ ਕਮਲ ਵਿਚ ਆਇਕੇ ਮਗਰਿਆ ਤਿਉ ਤੂੰ ਭੀ ਮਾਯਾ ਦੀ
 ਪੀਤ ਸਾਥ ਪਰਜਾ ਦੇਂਗਾ ਅਤੇ ਜਿਉ ਕਰਾਹੇ ਵਿਚ ਤੇ ਲਤ ਪਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਛੁ ਸਾਲ ਟਾਪੁ
 ਇਕੇ ਤਲ ਲਈ ਦਾ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਿਉ ਤੂੰ ਭੀ ਅਗਨ ਮੇ ਪਾਇਕਰ ਜਲਾਈਐਗਾ ਅ
 ਗਜਿਉ ਬੈਤਾਲਾ ਸਿਰੇ ਸਿਰ ਮਾਰੀ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਥੈ ਬੈਤਾਲ ਕੀ ਨਿਆਈ ਤੇਗੀ ਸੁਰਤ ਹੋਵੇਗੀ
 ਬਿਨਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਸਮਝ ਦੇਖ ਅਤੇ ਤੂੰ ਜੋ ਮੋਹ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ
 ਕੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਮੋਹ ਕਰ ਹੋਰ ਮੋਹ ਸਭ ਤੂੰ ਛੋੜ ਦੇਹ ਹੋਰ ਸਮੋਹ ਤੇ ਤੇਰਾ ਬਚਾਉ ਨਹੀ ਇਕ ਪਾ
 ਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਮੋਹ ਤੇ ਤੇਰਾ ਬਚਾਉ ਹੈ ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਚਲ ਕਰ ਇਕ ਦਰਿਆ ਉਕੇ
 ਕਨਾਰੇ ਪਰ ਆਇ ਬੈਠੇ ਇਕ ਝੀਵਰ ਓਥੇ ਜਾਲ ਲੈ ਕਰ ਆਇ ਨਿਕਲਿਆ ਉਸ ਝੀ
 ਵਰ ਨੇ ਵਹਾ ਬੈਠ ਕਰ ਜਾਲ ਰਾਸ ਕੀਤਾ ਤੇ ਦਰਿਆ ਉ ਮੇ ਪਾਇਆ ਤਿਸ ਜਾਲ ਕੋ ਅਤੇ
 ਓਥੇ ਮਛੀਆ ਝੀਵਰ ਲੈ ਕਰ ਚਲ ਦਾਰਿਹਾਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਏਹੁ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖ ਕਰ ਬ
 ਹੁਤਾ ਬਿਸਮਾਦਿ ਕੇ ਪਰ ਆਏ ਅਰਕਹਿਣੇ ਲਗੇ ਹੋ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਿਥੇ ਏਹੁ ਮਛੀ
 ਆਹੈਂ ਸਨ ਅਸਗਾਹ ਜਲ ਵਿਚ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਏਹੁ ਝੀਵਰ ਸੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਾ
 ਣੀ ਬੋਲੀ ਆਪਨੇ ਆਤਮੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵ ਦੇਹੈਨਾ ॥ ਮੇਰੇ ਜੀ ਅਜ੍ਜਾ ਪਰ ਦੇਸੀ ਆਕਿ
 ਤਪਵਹਿਜੀ ਜਾਲੇ ਰਾਮਾ ਸਾਰਾ ਸਾਹਿਬ ਮਨ ਵਸੈ ਕੀ ਫਾਸਹਿ ਜਮ ਜਾਲੇ ਰਾਮਾ ਮ
 ਛਲੀ ਵਿਛੁਨੀ ਭਰਨੇ ਟਰੁਨੀ ਜਾਲ ਬਧ ਕਪਾਇਆ ਸਿਸਾਰਾ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਮੀਠਾ
 ਅਤਿ ਭਰਮ ਚੁਕਾਇਆ ਭਗਤਿ ਕਰ ਚਿਤ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸਿਉ ਛੋੜੁ ਮਨ ਹੁ ਅੰਦੇ ਸਿ
 ਆ ਸਚ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਚੇਤਿ ਰੇ ਮਨ ਜੀ ਅਜ੍ਜਾ ਪਰ ਦੇਸੀ ਆ ॥ ੩ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਅ
 ਰਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਸੁਣੁ ਮੇਰਿਆ ਮਨਾ ਦੇਖਿਯਾ ਤਮਾਸਾ ਜੋ ਸਤਵੈ ਪਤਾਲੇ ਮ
 ਛੀ ਨੂੰ ਝੀਵਰ ਨੇ ਜਾਲ ਪਾਇਕਰ ਇਕ ਪਲਕ ਵਿਚ ਲੈ ਗਿਆ ਇਸੇ ਤਰਾ ਤੂੰ ਜਮ ਮਾ
 ਰ ਕੋ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਤੂੰ ਏਥੇ ਪਰ ਦੇਸੀ ਵਿਚਾਰਾ ਹੈ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਏਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ
 ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨ ਹੋਰ ਤੇਰੇ ਕੀ ਮਕੁਛ ਨਹੀ ਆਵਨ ਇਸ ਮਛੀ ਦੀ ਤਰਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਤੈ
 ਨੂੰ ਜਮ ਪਕੜ ਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹੁਣ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮ੍ਰ ਲੈ

ਜਿਉ ਅਚੇਤ ਹੋਈ ਹੋਈ ਮਛੀ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਖੁਸੀ ਸੋਬਿਲਾਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਫਿਰ ਧਨੇ ਜਾਲ
 ਵਿਚ ਫਹਾਇਲੀ ਤਾਹੈ ਫੇਰ ਬਿਰਲਾ ਪਲ ਗੀ ਕਰਨ ਤਿਉ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੈਨੂੰ ਮਾਯਾ ਮੇ-
 ਬਿਲਾਸ ਕਰਦੇ ਨੂੰ ਇਕ ਦਿਨ ਜਮ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਜਬ ਅਤਿ ਕਾਲਕਾ ਸਮਾਜਾ ਜਾਵੇਗਾ
 ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਮਛੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਭਰਮ ਉਤਰ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਚਾਹੀਏ ਜੋ ਅਰੋਗ
 ਇਸ ਮਾਯਾ ਦੁਰਮ ਦੁਰਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰ ਲੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਚਲੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨਦੀ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਵਾਹ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਓਥੇ ਜਾਇਖ
 ਕ੍ਰੋਧੋਂ ਨਦੀ ਦਹਿਣੇ ਚਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਓਹ ਵਾਹ ਬਾਵੀਂ ਤਰਫ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੇ
 ਖਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਏਹੁ ਤਾਪਾਣੀ ਇਕ ਠਾਹੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤੇਹੁਣ
 ਨਦੀ ਦਹਿਣੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਹ ਬਾਵੇਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹੁ ਵਿਛੁੜ ਚਲੇ ਹੈ ਨ ਹੋ ਪਰਮੇਸਰ
 ਜੀ ਏਹੁ ਕਿਤੇ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਮਿਲਣਗੇ ਜਾਂ ਤੂੰ ਆਪ ਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ
 ਮੇਲੇਗਾ ਤਾਂ ਹੀ ਏਹੁ ਮਿਲਨਗੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਕੁਦਰਤ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਵੇਖਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਭਰਗਵੇ ਅਰ ਆਪ ਨੇ ਮਨ ਕੋ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੋ ਮਨ ਤੂੰ ਕਿ ਆਵੇ ਖਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਗਤਿ ਇ
 ਕ ਦਿਨ ਤੇਰੀ ਭੀ ਐ ਸੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਨਦੀ ਕ ਵਾਹ ਵਿਛੁੜਿਆ ਵੇਖਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ
 ਸਬਦ ਕਹਿਆ ਆਪ ਨੇ ਅਤਮੇਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਨਦੀ ਆਵਾਹ ਵਿਛੁੜੀ ਆਮੇ-
 ਲਾ ਸੰਜੋਗੀ ਰਾਮਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੀਠਾ ਵਿਸਭਰੇ ਕੋ ਜਾਣੈ ਜੋਗੀ ਰਾਮਾ ਕੋਈ ਸਹਿਜ ਜਾ-
 ਣੈ ਹਰਿ ਪਛਾਣੈ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਚੋਤਿ ਆ। ਬਿਨ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਭਰਮ ਭੁਲਾ ਪਰ
 ਹਿ ਮੁਗਧ ਅਚੇਤਿ ਆ। ਹਰਿ ਨਾਮ ਭਗਤਿ ਨਰਿ ਵੇਸਾਰਾ ਅਤਿ ਧਾਹੀ ਰੂੰ ਨਿਆ।
 ਸਚ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਸਾਰਾ ਮੇਲਿ ਰਿਗੀ ਵਿਛੁੜੀ ਨਿਆ॥੪॥੧॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ
 ਰਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਮੇਰੇ ਮਨਾਏ ਹੋਏ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਨਦੀ ਅਤੇ ਵਾਹ ਵਿਛੁ
 ਰ ਚਲਿਆ ਹੈ ਸੁਹੁਣ ਕਿਤੇ ਸੰਜੋਗ ਤੇ ਏਹੁ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਮਿਲੇ
 ਗਾ ਨਹੀ ਤਾਹੁਣ ਵਿਛੁੜ ਤਾ ਚਲਿਆ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹੁਣ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ
 ਨੂੰ ਮਿਲ ਲੈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਦਮ ਨੁਖ ਜਨਮ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਮਿਲੇ
 ਗਾ ਨਹੀ ਤਚ ਉਰਾ ਸੀ ਲਖ ਜੂਨਾ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸਰ ਪਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਏਹੁ
 ਦੁਇਆ ਆਸ ਹੈ ਹੋ ਮਨਾ ਜੇਕੁਛ ਮਿਠਾ ਕਰਕੇ ਖਾਈਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾਮ ਸਿਮੇ
 ਤੇ ਅਤਿ ਕੀ ਬਾਰ ਬਿਖੋਇ ਕਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ
 ਪੁਰਨ ਜੋਗਾ ਧਿਆਨੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਸਹਿਜ ਸੁਖ ਤਬ ਤੇਰੇ
 ਕੰ ਪਾਪ ਤੋਰੇਵੇਗਾ ਜਾਂ ਤੂੰ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ ਤਬ ਤੇਰੇ ਜੀਅ ਵਿਖੇ ਸਹਿਜ ਕਾ

੪੨੪

ਸਿਮਰਨ ਉਪਜੈਗਾ ਅਰਜਿਨਾਨੈ ਗੁਰੂਨੀ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਾਰਸ
ਨਹੀ ਆਯਾ ਸੋ ਮਾਨੁਖ ਅਤਮੁ ਰਖ ਮੁਗਧ ਹੈਨ ਅਰੇਤ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਮੈਂ ਪਰਮੁ ਏ
ਹੈਨ ਸੋ ਪਾਣੀ ਨਰਕ ਕੇ ਜਾਵੈਗੇ ਅਰਭੁ ਰਮਕੇ ਮੋਹ ਮੈਂ ਪਰੈ ਹੋਇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਮਿਥ
ਯਾ ਵਸਤ ਕੇ ਪਕੜ ਰਹੇ ਹੈਨ ਅਰ ਸਦਾ ਭੁਗਤ ਜਸ ਕੀਰਤਨ ਨਾਮਦਾਨ ਇਸਨਾਨਦਇ
ਧਰਮ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਨਹੀ ਵਸਿਆ ਅਤੇ ਪਛੋਤਾ ਵਨਗੇ ਅਤੇ ਹਾਇ
ਹਾਇ ਕਰਕੇ ਰੋਵਨਗੇ ਪਰ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਬ ਤੂੰ ਨਾਮ ਸਿਮਰ ਲੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਸੀ
ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਬਚਨ ਸੁਨਕਰ ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅ
ਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਸਹੁਸਹਾਗਣ ਫਕੀਰ ਨਾਲ

ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੈਲ ਕਰ ਦੇ ਕਰ ਦੇ ਇਕ ਸਹਿਰ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ ਇਕ ਸ ਬੁਢੀ ਦੇ ਪਾ
ਰ ਜਾਇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਉਸ ਸਹਿਰ ਵਿਖੇ ਇਕ ਫਕੀਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਰਾਤ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹੇ ਉਸ
ਦਿਨ ਉਸ ਫਕੀਰ ਕੇ ਬੁਢੀ ਹਜ਼ੂਮ ਇਕ ਠੀਹੋਂ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲੋਕ ਨਜਰ ਤੇ ਨਿਆਮਤ
ਲਿਆਵ ਦੇ ਸੇ ਨਿਗਾਰੇ ਨੇ ਬਤਾਵ ਜਦੀ ਯਾਸਾਨਿ ਉਸ ਦੇ ਇਕ ਵਡਾ ਮੇਲ ਲਗਦਾ
ਸੀ ਜੋ ਕੋਈ ਪੁਛੇ ਜੋ ਅਜ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਅਧੈ ਤਾਂ ਲੋਕ ਕਹਿਣ ਜੇ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਆਖ
ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਚੰਦ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਰ ਸਹੁ ਆਵਦਾ ਹੈ ਫੁਲਾਦੀ ਸੇਜ ਵਛਾਵਦਾ ਹੈ ਰਾਤ ਸ
ਗੀ ਬੈਠ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਿਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਵਾਨਾ ਹੀ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਨ
ਦੀ ਦਾਰ ਵੇਦਾ ਹੈ ਐਸੀ ਰਹਿਤ ਓਹੁ ਫਕੀਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸੀ ਜਾਂ ਇਕ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਰਹਿ
ਆ ਤਾਂ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਬਡਾ ਸੋਰ ਮਚਿਆ ਉਸ ਦਿਨ ਚੰਦ ਰਾਤ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਬੁਢੀ ਮਾ
ਈ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਆਇਹ ਬਜੇ ਨੇ ਕਹਿ ਆਉ
ਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਮਾਈ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੀ ਪਾ
ਇਲਵਾਰੋ ਪਰ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰੀ ਮਕੇ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਬੁਢੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇ
ਥੇ ਇਕ ਸਹੁਸਹਾਗਣ ਫਕੀਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਓਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਰ ਚੰ
ਦ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਹੁ ਆਵਦਾ ਹੈ ਸੋ ਅਜ ਉਸ ਦੇ ਬਡੀ ਸਾਵੀ ਹੈ ਗੀ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਕਹਿ ਆ ਚਲੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਭੀ ਉਸ ਦੇ ਡੇਰੇ ਚਲੀਏ ਅਤੇ ਸਹੁ
ਸਹਾਗਣ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ ਉਸ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਪਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋ
ਇ ਅਗੇ ਵਡੀ ਹਜ਼ੂਮ ਖੜੀ ਹੈ ਅਦਿਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਵੇ ਨਾਹੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ
ਉਸ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਵਾਸਤੇ ਅਦਿਰ ਚਲੇ ਤਾਂ ਲੋਕ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਅਦਿਰ ਜਾਵਨ ਨਾ ਦੀਯ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦਰਵਾਨ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਭੁਸੀ ਅਵਿਰਜਾਇ ਕੇ ਕੋਝੋ ਜੋ ਇਕ ਫਕੀਰ ਤੁ
 ਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਦੀ ਦਰਵਾਸ ਤੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਦਰਵਾਨਾ ਨੇ ਅਵਿਰਜਾਇ ਕਰ ਉਸ
 ਸਹਸਰਗਾਣ ਫਕੀਰ ਕੇ ਕਹਿਆ ਤੁਮਾਰੇ ਦੀ ਦਰਵਾਸ ਤੇ ਫਕੀਰ ਬਾਹਰ ਆਏ
 ਹੋਨ ਤਾਂ ਸਹਸਰਗਾਣ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਅਜਮੇਂ ਆਪਣਾ ਦੀ ਦਰਨੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਣਾ
 ਮੇਂ ਆਪਨੇ ਸਹੁਕਾ ਦੀ ਦਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਦਰਵਾਨਾ ਨੇ ਆਇ ਕਰ ਕਹਾ ਜੀ ਓਹ
 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਜਮੇਂ ਦੀ ਦਰ ਆਪਨੇ ਸਹੁਕਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜ ਦੀ ਦਰ ਕਿਸੀ
 ਕੇ ਦੇਣਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਚਲੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏ
 ਬੇਕੁਫ ਨਹੀ ਏਹੁ ਸਭ ਝੁਠਾਹੀ ਸਾਂਗ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਅਜੇ ਆਪਨੇ ਸਹੁਕਾ ਦੀ ਦਰ ਨਹੀ
 ਹੋਇ ਆ ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਨੇ ਸਹੁਕਾ ਦੀ ਦਰ ਦੇਵਾ ਤਾਂ ਏਹੁ ਹਰ ਬੁਰਕੇ ਅਵਿਰਸਹੁ
 ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੇ ਏਕ ਪਹਾੜੀ ਉਪਰ ਚਲ ਕਰ ਬੈਠ
 ਗਏ ਤਾਂ ਕੁਦਰਤ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਨਾਲ ਮੇਲੇ ਵਿਚ ਵਡੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਆਪ
 ਸਾਵਿਰ ਲੜ ਮੁਏ ਕੋਈ ਝੰਡੇ ਬੈਠਕਾ ਉਠਾਇ ਕਰ ਲੈ ਰਿਖਾ ਕੋਈ ਨਿਗਾਰੇ ਲੈ ਰਿਖਾ
 ਮੇਲਾ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦੇ ਲਗਨੇ ਰਹਿ ਰਿਖਾ ਅਤੇ ਲੋਕ ਬੋਲ ਉਠੇ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਝੁਠਾ
 ਹੈ ਝੁਠਕਾ ਸਾਂਗ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੂੰਹ ਲਾਵੇ ਨਾਹੀ ਜਾਮਹੀ ਨਾ ਗੁ
 ਜਾਰਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫੇਰ ਉਸ ਦੇ ਆਏ ਤੇ ਉਸ ਸਹਿਗ ਵਿਚ ਫੇਰ ਉਸ ਮਾਈ ਦੇ ਪ
 ਰ ਆਏ ਰਹੇ ਤਾਂ ਚੰਦ ਰਾਤ ਓਸੇ ਦਿਨ ਫੇਰ ਸੀ ਉਸ ਫਕੀਰ ਕੇ ਪਰ ਮੇਲਾ ਹੋਇ ਅ
 ਨਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੁਢੀਏ ਅਜਮੇਲਾ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦੇ ਕਿ ਉਨਾਹੀ
 ਲਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਬੁਢੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦਾ ਹੁਣ ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਹੈ ਅ
 ਤੇ ਤੇਰੀ ਆਤਮੇ ਜਾਣੇ ਓਹ ਫਕੀਰ ਝੁਠਾ ਸਾਂਗ ਕਰਦਾ ਸੀ ਸੋ ਝੁਠਕਾ ਝੁਠਾਹੀ ਹੈ
 ਇਹੀ ਆਹੈ ਜਾ ਕਿ ਤਨੇ ਕਵਿਨ ਗੁਜਰ ਗਏ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਹਿਰੇ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚ
 ਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸੇ ਤਾਂ ਇਕ ਫਕੀਰ ਲਾਲੀ ਗਠਾ ਸਹਿਗ ਵਿਚ ਮਗਿਦਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ
 ਪਾਸ ਆਇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ ਤੇ ਓਹ ਖਰਾ ਅਧੀਨ ਹੋਇ ਆਹੈ ਸੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੇ ਉਸ ਲੁਲੇਵਲ ਮਿਹਰਦੀ ਨਜਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਓਸ ਦੇ ਹਥ ਚੰਗੇ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਓਹ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਗਾ ਅਤੇ ਕਹਿ ਓਸ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਨਾਲ ਰਹ
 ਗਾ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਜੇਕੋਈ ਤੈਨੂੰ ਪੁਛੇ ਗਾ ਜੇ ਤੇਰੇ ਹ
 ਥਾਪੇਰ ਚੰਗੇ ਕਿਸਤ ਰਾਹੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਤੂੰ ਕਹੀ ਮੇਰੇ ਹਥ ਪੈਰ ਸਹਸਰਗਾਣ ਫਕੀ
 ਰ ਨੇ ਦਿਠੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਓਹ ਪੁਰਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਕੇ ਸਹਿਗ ਵਿਚ ਆਇ ਅ

੪੨੬

ਜੇਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਪੁਛੇ ਤਾਂ ਓਹ ਕਹਿ ਆਕਰੈ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਹਥ ਪੈਰ ਸਹਸਰਗਨ ਫਕੀਰਨੇ
 ਦਿਤੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਓਹ ਲਲਾ ਫਿਰਦਾ ਉਸਝ ਠੇਠ ਫਕੀਰ ਪਾਸ ਭੀ ਗਇਆ ਤਾਂ ਉਸ
 ਫਕੀਰਨੇ ਭੀ ਉਸਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਹਥ ਪੈਰ ਕਿਸ ਝਾਹ ਛੇ ਹੋਏ ਹੋਨ ਤਾਂ ਉਸ ਲਲੇ ਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਹਥ ਪੈਰ ਸਹਸਰਗਨ ਫਕੀਰ ਦਿਤੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਉਸਝ ਠੇਠ ਫਕੀਰਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇ
 ਭਾਈ ਓਹ ਕਿਥੇ ਨੇ ਜਿਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਰਾਜੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਲੁਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਓਹ ਇਕ ਬੁਢੀ ਦੇ ਪੁ
 ਸਹਿਗ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਓਸ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਤੇ ਮੈਂ ਰਾਜੀ ਹੁਆਂ ਹਾਏ ਹਬਾਤ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹ ਝੂਠਾ ਫ
 ਕੀਰ ਓਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਰੂਨੀ ਆਪਿਆ ਅਰਕਹਨ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਥੁ ਲਾਹਾਂ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਂ
 ਜਾਣਿਆ ਨਹੀ ਸੀ ਜੀ ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਗੁਨਾਹ ਮਾਫ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ
 ਚੁਣ ਭਾਈ ਤੂੰ ਸਹੁੰ ਹਰ ਬੁਰਕੇ ਦੇ ਅਦਿਰ ਜਾਣਿਆ ਕਰ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਦੀਦਾਰ
 ਦਿਤਾ ਕਰ ਅਰ ਅਗਲੇ ਕਾ ਦੀਦਾਰ ਭੀ ਲੀਤਾ ਕਰ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਸਹੁਕਾ ਦੀਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ
 ਅਰ ਜੇ ਤੂੰ ਸਭ ਨਾ ਵਿਚ ਇਕ ਸਹੁੰ ਜਾਣੇ ਗਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰੇ
 ਗਾ ਤਾਂ ਸਹੁੰ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਓਹ ਸਹਸਰਗਨ ਫਕੀਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਖੁਸੀ
 ਲੈ ਕਰ ਉਸੀ ਦਿਕਾਣੇ ਆਯਾ ਅਰ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਓਹ ਲੁਲਾ ਕਹਿੰਦਾ ਫਿਰੇ ਜੇ ਮੈਨੂੰ
 ਸਹਸਰਗਨ ਦੇ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਭ ਲੋਕ ਸਹਸਰਗਨ ਦੀ ਉਸਤਤਿ
 ਲਗੇ ਕਰਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਸ ਦੇ ਮੇਲਾ ਲਗਾ ਹੋਵਣ ਅਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਮਿਹਰ ਕਾ
 ਸਦਕਾ ਫੇਰ ਉਸੀ ਤਰਾਂ ਨਜਰ ਨਿਆ ਜਾਨਿਆ ਮਤਾ ਲਗੀ ਆ ਆਵਨ ਅਤੇ ਨਿ
 ਗਾਏ ਨ ਉਬਤਾ ਲਗੇ ਦੇ ਜਨ ਅਤੇ ਓਹ ਸਹਸਰਗਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਮੁਰੀਦ
 ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਓਹ ਜੋ ਪੁੰਘ ਪਰੁ ਅਤੇ ਮੋਲੀ ਦੇ ਅਟੇ ਰਖ ਦੇ ਹਨ ਸੋ ਉਸ ਸਹਸ
 ਰਗਨ ਦੇ ਮੁਰੀਦ ਹੋ ਗੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਓਥੇ ਇਕ ਸਲੋਕ ਕਹਿ ਆ
 ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ਰੁਧ ਭਾਵ ਹਿਤਾਵਾ ਹਿਗਾਵਾ ਹਿਤੁ ਧਭਾਵਾ ਹਿਜਲਨਾ
 ਵਹਿ ਆਜਾਤੁ ਧਭਾਵੈ ਤਾਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਾ ਸਿਭੀ ਨਾਵ ਵਜਾਵਹਿ ਆਜਾਤੁ ਧਭਾਵਹਿ
 ਤਾਪ ਨਹਿ ਕਿਤੇ ਬਾਮੁਲਾਂ ਸੇਖ ਕਹਾਵਹਿ ਜੇਤੁ ਧਭਾਵਹਿ ਤਾਹੋਵਹਿ ਰਾਜੇਰ
 ਸਕਸ ਬਹੁਤੁ ਕਹਾਵਹਿ ਆਜਾਤੁ ਧਭਾਵਹਿ ਤਾਤੇ ਗਾਵਗਾਵਹਿ ਸਿਰਮੁਠੀ ਕ
 ਵਜਾਵਹਿ ਆਜਾਤੁ ਧਭਾਵਹਿ ਤਾਂ ਜਾਹਿ ਦਿਸਿ ਤੁਸੁਣ ਗਲਾਪਰ ਆਵਹਿ ਆਜਾ
 ਤੁ ਧਭਾਵਹਿ ਤਾਨਾਇਰਾਵਹਿ ਤੁਧ ਭਾਵੈ ਤੁਧ ਭਾਵਹਿ ਨਾਨਕ ਏਕ ਕਹੈ ਬੇਨਿ
 ਤੀਹੋਰ ਸਗਲੇ ਰੂਪ ਕਮਾਵਹਿ ॥ ੧ ॥ ਏਹੁ ਸਲੋਕ ਕਹਿਕੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਲ ਦੇ ਰਹੇ
 ਅਤੇ ਸਾਖੀ ਦੇ ਕਾਸਿ ਪਨ ਲਹੇਈ ॥

ਇਕਸਿਖਗੁਰੂਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਲਗਾ ਤੁਰਿਆ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਗੁਰੂਜੀ ਅ
 ਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੋ ਗੁਰੂਜੀ ਸਿਖੀ ਕਰਾਂ ਯਾ ਫਕੀਰੀ ਕਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਇਕ ਕੰਮ ਕਰ ਫੇਰ ਜੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਵੇਗਾ
 ਸੋਈ ਕਰੀ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਤਾ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਫਲ ਨੇ ਗਿਰਾਉ
 ਵਿਚ ਅਮਕਾ ਸਿਖ ਹੈ ਉਸ ਪਾਸ ਸਾਡਾ ਲਿਖਿਆ ਲੈ ਜਾਹੁ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਉ ਛਕੀ ਜਬ ਇਸ ਲਿਖੇ ਮੁਜਬ ਲੈ ਲਵੀ ਜਾਤੈ ਫੇਰ ਚੋਬੇ ਆਵੇਗਾ ਤਉ
 ਨੂੰ ਸਿਖੀ ਦੇ ਸੇਰੇ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਜੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਖ ਲਿਖਿਆ ਲੈ ਕ
 ਰੇ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਚਲਿਆ ਜਦ ਓਹੁ ਗਿਰਾਉ ਆਸਾ ਤਾਂ ਗਿਰਾਉ ਦੇ ਬਾਹਰ ਚੋਬੇ ਦੇ ਵ
 ਸਕੀ ਨਾ ਪਸੇ ਉਸ ਸਿਖ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕਰ ਪਤਾ ਪੁਛਕਰ ਘਰ ਦਾ ਉਸ ਪਤੇ ਮੁਜਬ
 ਸਿਖ ਦੇ ਘਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਉਠ ਕਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਸੁਖ ਆਇ ਦ
 ਪੁਛੀ ਬਡੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਆਸਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂਜੀ ਕਾ ਲਿਖਿਆ ਦੇਖ ਕਰ ਬਡਾ ਪ੍ਰਮ
 ਨ ਹੋਇਆ ਆਪਣੀ ਸਿਖ ਨੀ ਨਾਲ ਬਾਰਤਾ ਕੀਤੀ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰੀ ਸੀ ਗਿਰਸਤੀ ਸਿ
 ਖਦੀ ਅਤੇ ਘਰੇ ਬਡਾ ਨਿਰਧਨ ਸੀ ਦਿਨ ਨੂੰ ਜੁੜੇ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਨਾ ਜੁੜੇ ਜੇਰਾਤ ਨੂੰ ਜੁੜ
 ਤਾ ਦਿਨੇ ਨਾ ਜੁੜੇ ਅਤੇ ਉਸ ਲੜਕੀ ਕਾ ਏਕ ਹਜਾਰ ਰੁਪਈਆ ਸਾਹੁਕਾਰ ਸਿਖ ਨੂੰ
 ਦੇਵਦਾ ਸੀ ਪਰ ਸਿਖ ਲੈ ਦਾ ਨਹੀ ਸੀ ਜਾ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਵਾ ਦੇਖਿ
 ਆ ਤਾ ਗੁਰੂਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਆਇ ਸਿਖ ਨੂੰ ਕਹਾ ਭਾ
 ਈ ਜੀ ਤੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕ ਲੇਹੁ ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਨਾ ਦੇਵਾ ਲੇ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿ
 ਖਾ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂਜੀ ਕਾ ਏਹੁ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੇ ਤੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਉ ਕਰੀ ਜਬ ਰੁਪਯਾ ਕੀ
 ਨਿਸਾ ਪਹਿਲੇ ਕਰ ਲਈ ਤਾਂ ਗਿਰਸਤੀ ਸਿਖ ਰੁਪਕਰ ਰਿਯਾ ਤਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਦੇਵਾ
 ਲੇ ਸਿਖ ਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਹਿਆ ਓਨਾ ਦਾ ਹਾਲ ਦੇਖ ਕਰ ਹੇ ਭਾਵੇ ਇਨਾ ਨੇ ਦੇ ਮਾ ਕਿ ਬੋਲੇ
 ਦੇਵ ਨੇ ਹੈ ਨ ਇਨਾ ਦੀ ਗੁਜਰਾਨੀ ਖਰੀ ਭੀ ਨੀ ਹੈ ਜਾ ਦੇਵੇ ਘਨੀ ਆਈ ਤਾਂ ਤਾਂ
 ਸਿਖਣੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਸਿਖਾ ਏਹੁ ਸਾਸਤੀ ਓਸੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਕੇ ਹੈ ਨ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਸਰੀਰ ਭੀ
 ਓਸੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਕਾ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਕੀਨਿਆ ਨੂੰ ਗਹਿਣੇ ਧਰ ਆਉ ਤਾਂ ਗਿਰਸਤੀ ਸਿਖ ਉਸ
 ਸਾਹੁਕਾਰ ਪਾਸ ਗਇਆ ਓਹੁ ਸਾਹੁਕਾਰ ਹਜਾਰ ਰੁਪਯਾ ਅਗੇ ਦੇਵਾ ਸੀ ਪਰ ਓਹੁ ਸਿਖ ਅ
 ਗੇ ਲੈ ਦਾ ਨਹੀ ਸੀ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸਾਹੁਜੀ ਅਢਾਈ ਸੌ ਰੁਪਯਾ ਮੈਨੂੰ
 ਲੋੜੀ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੇਹੁ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਬਿਆਹ ਲੈ ਜਾਹ ਉਸ ਸਾਹੁਕਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾ
 ਈ ਸਿਖ ਤੂੰ ਕਿਛੁ ਹੋਰ ਭੀ ਲੇਹੁ ਤਾ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਹੋਰ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਚਾਹੀ

੪੨੮

ਦਾ ਤਾਂ ਅਛਾਈ ਸੋਰੁ ਪਾਏ ਕੇ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਦੇ ਸੋਰੁ ਪਾਏ ਹੁਕਮ ਨਾ ਦੇ ਕੀ ਭੇਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪ
 ਜਾਹਾ ਰੁਪਾ ਸਿਖ ਕੀ ਭੇਟ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾਈ
 ਨਗੁਰੂ ਪੁਰਾਹੈ ਅਤੇ ਧੀਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੈਨ ਤਾਪਸਾਦਿ ਛਕ ਕੇ ਸਿਖ ਉਠ ਚਲਿਆ ਫੇਰ
 ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਉਦਿਆਨ ਵਿਚ ਫਕੀਰ ਦੇ ਖਿਜਾਤਾਂ ਸਿਖ ਆਨ ਕੇ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦੇ ਅਗੇ ਮ
 ਬਾਟੇ ਕਿਆ ਅਤੇ ਪਾਸ ਛਾਇਆ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠਾਨਾਂ ਘਨੀ ਇਕ ਗੁਜਰੀ ਭਾਂਇਕ ਮੁਸਾਫ
 ਰ ਆਯਾ ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਪੁਰਾਪਸਾਦਿ ਦਾ ਅਤੇ ਇਕ ਦੁਸਾਲਾ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦੀ ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਤੇ
 ਮਬਾਟੇ ਕੇ ਰਲ ਦਫਰਿਆ ਜਾਵੇ ਤਿਨ ਘਨੀਆ ਬੀਤੀਆ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੁਸਾਫਰ ਆ
 ਯਾ ਉਸ ਨੇ ਓਹ ਪੁਰਾ ਅਗੇ ਚੁਕਲਿਆ ਤੇ ਦੁਸਾਲਾ ਫਕੀਰ ਦੇ ਉਪਰ ਲਾਗਿਓ ਭੇਲੇ
 ਕੁ ਰਲ ਦਾਰਿਹਾ ਤਾਂ ਉਸ ਫਕੀਰ ਨੇ ਦੇਵੇ ਉਨ ਵਾਲੇ ਕੋ ਭੁਲਾਹੇ ਦੇ ਇਤਨ ਨਹੀ ਕਹਿਆ
 ਅਤੇ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਕੋ ਬੁਰਾਹੇ ਦੇ ਨਹੀ ਕਹਿਆ ਓਹ ਫਕੀਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕੋ ਅਤੇ ਲੈਣ
 ਵਾਲੇ ਦੋਹਾ ਕੇ ਭਾਵ ਏਕ ਸਾਹੀ ਰਹਿਆ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਏਹੁ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖ ਕੇ ਉਠ ਚਲਿ
 ਆ ਆਵਟਿਆ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਰਾਤ ਪੈ ਗਈ ਇਕ ਵਖਤ ਹੋਠ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਉਸ ਵਰਖ
 ਤ ਉਪਰ ਵਾਇ ਪੰਛੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈ ਸਨ ਅਤੇ ਓਹੁ ਭੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਘਰ ਕੇ ਸਿਖ ਹੈ ਸਨ ਅਤੇ
 ਤ ਭੀ ਚਾਰ ਘਨੀਆ ਗਈ ਸੀ ਉਸ ਪੰਛੀ ਨੇ ਆਪਨੀ ਪੰਛ ਨੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਅਗੇ ਭ
 ਲੀ ਲੋਕੇ ਏਹੁ ਕੋਈ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕਾ ਮੁਸਾਫਰ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰੇ ਆਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁਖ
 ਰਹੇਗਾ ਤਾ ਅਸੀਂ ਨਹਕ ਜਵਾਹੇ ਤਾਂ ਉਸ ਪੰਛੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪੰਛੀ ਮੈਂ ਅਗਲੇ
 ਆਵਟੀਹਾਂ ਹੋਰ ਤਾ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਾਛੁਛ ਨਹੀ ਕੋਈ ਸਿਜਮ ਨਹੀ ਬਨ ਪੜਦਾ ਸਾ
 ਡਾ ਸਰੀਰ ਹੀ ਹੈ ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕਰ ਉਡ ਗਈ ਕਿਤੇ ਅਗ ਲੈ ਆਈ ਓਹ ਅਗ ਉਸ ਦੇ
 ਅਗੇ ਰਖ ਕੇ ਕਖ ਆਪਣੇ ਆਲਣੇ ਵਿਚੋ ਕੁਛ ਸਟ ਦਿਤੇ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਅਗ ਬਾ
 ਲੀ ਉਸ ਅਗੇ ਚੋਰਾਨਣੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਲਕੜੀਆ ਕਖ ਬਾਲੇ ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਉਸ ਪੰਛੀ ਨੇ ਕਹ
 ਣਾ ਮੈਂ ਅਗ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪੈਂਦੀਹਾਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਭੁੰਨ ਖਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪੰਛੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲੀ ਬਾਤ
 ਇਤਨ ਸੁਣਤੇ ਹੀ ਪੰਛੀ ਨੇ ਬਲਦੀ ਅਗ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪਈ ਪਿਛੋ ਪੰਛੀ ਭੀ ਉਸੀ ਅਗ
 ਮੈਂ ਜਾਇ ਪਈਆ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਦੇਨੇ ਪੰਛੀ ਭੁੰਨ ਕੇ ਖਾਇ ਲੀਏ ਫੇਰ ਸੋਇ ਰਹਿ
 ਆ ਜਾਸਵੇ ਰਹੇਈ ਤਾ ਉਠ ਚਲਿਆ ਆਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ ਤਾ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਸਿਖ ਤੇਰੀ ਨਿਸਾਹੇਈ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਤਾ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਨਿਸਾ ਭਿਆਹੇਈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਜੇ ਉ
 ਨਾ ਪੰਛੀ ਆ ਜੇਹੀ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਨਾਵ ਮੰਨਣ ਵਾਲਿਆ ਸਿਖਾ ਜੇਹੀ ਸਿਖੀ ਹੋਇ

ਆਵਰੀ ਹੈ ਤਾ ਪਰ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹੀ ਸਿਖੀ ਕਮਾਉ ਅਤੇ ਜੇ ਫਕੀਰ ਹੋਇਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿ
ਆਰਾਹੇ ਅਤੇ ਫਕੀਰੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਓਸ ਫਕੀਰ ਜੋ ਸੀ ਫਕੀਰੀ ਕਰ ਜੇਹਨਾ ਰਾਹੁ ਵਿਚ ਫ
ਕੀਰ ਦੇਖ ਆਇ ਆਹੈ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਨ ਕਰ ਸਿਖ ਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ
ਅਤੇ ਕਹਨੇ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੇਨੇ ਗਯਾ ਔਖੀ ਆਹੈ ਨ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਆਤਮਾ ਜਾਣੈ ਜੀ
ਪਰ ਜਿਉ ਜਾਣੈ ਤਿਉ ਮੇਰੀ ਭੀ ਗਤਿ ਕਰੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ
ਸਿਖਾ ਹੁਣ ਤੀਕਿ ਰਤ ਕਰਕੇ ਸਿਖਾ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕੀਤਾ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਭੀ ਭਲਾ ਹੋਇ
ਜਾਵੈਗਾ ਤਉਹ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਕੇ ਵਿਦਿ ਆਹੋਇ ਗਇਆ ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਇਕ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਹੋਈ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਲ ਕਰ ਦੇ ੨ ਇਕ ਦੇਸ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਉਥੇ ਅਗੰ ਭੀ ਅਤੇ
ਅੰਨ ਭੀ ਵੇਨੇ ਵਸਤੂ ਪੈਦਾ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਯਾਸਾਨ ਅਤੇ ਉਥੇ ਆਦਾਮਾਸ ਉਥੇ ਖਾਦ
ਦੇਸੇ ਅਤੇ ਆਏ ਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਭੀ ਵੇਦ ਦੇਸਾਨ ਦੇ ਬਾਮਰ ਕੇ ਤਿਸ ਦੇ ਮਾਸ ਨੂੰ
ਇਕ ਪਬਰ ਹੋਠ ਅਤੇ ਪਬਰ ਉਤੇ ਰਖ ਦੇਸਾਨ ਤੇ ਵਿਚ ਮਾਸ ਰਖਨ ਸਵਾਪਹਿਰ
ਸੁਰਜ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਨ ਤਾਂ ਓਹ ਮਾਸ ਰਿਸ ਜਾਵੈ ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਸਾਧ ਫਕੀਰ ਓਥੇ ਜਾਇ
ਤਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕਰਨ ਤੇ ਮਾਸ ਖਾਵੇ ਨੂੰ ਦੇਣ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ ਉਸ ਦੇ ਸਵਿਚ ਜਾ
ਇਥੈ ਠੇ ਉਸ ਸਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇਕ ਅਯਾਲ ਦੇ ਬੇ ਰਾਹ ਦਾਸੀ ਤਾਂ ਓਹੁ ਅਯਾਲੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਉਸ ਅਯਾਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸਤ ਜੀ ਮੇਂ ਇਕ ਦੁਬਾ ਮਾਰ ਦਾਹ
ਤੁਸੀ ਖਵੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਉਥੇ ਆਦਾਮਾਸ ਮੇਨੂੰ ਮਾਰੇਗਾ ਤੇ ਕਹਿਗਾ ਤੂੰ ਅਤੀਤ ਕੇ ਭੁਖਾ
ਕਿਉ ਰਖਿਆ ਤੇ ਇਸ ਮੁਲਕ ਦੀ ਗਤਿ ਏਹੋ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਤੀਤ ਨਜਹੀ ਆਇ ਜਾਵੈ ਸੋ
ਈ ਮਾਸ ਖੁਲਾਵੈ ਅਤੇ ਏਸ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਅਗੰ ਤੇ ਅੰਨ ਵੇਨੇ ਵਸਤੂ ਹੋਨਹੀ ਪੈਦੇ ਹੀਨ
ਹੀ ਹੋਵੀਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਹੁਣ ਤੂੰ ਦੁਬਾ ਮਾਰ ਤਾਂ ਉਸ ਅਯਾਲ ਨੇ ਦੁਬਾ
ਮਾਰਿਆ ਇਕ ਪਬਰ ਹੋਠ ਇਕ ਉਤੇ ਰਖਿਆ ਤੇ ਵਿਚ ਮਾਸ ਰਖਕੇ ਸੁਰਜ ਕਾ ਜਾਪ
ਲਗਾ ਕਰਨ ਤਾਂ ਸਵਾਪਹਿਰ ਵਿਚ ਮਾਸ ਰਿਸ ਆਯਾ ਅਯਾਲ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿ
ਆ ਤੁਸੀ ਏਹੁ ਮਾਸ ਖਾਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਇਸ ਦੁਬੇ ਵਾ ਖਲਨਾ ਅਤੇ ਹਰੀ ਯ
ਇਕ ਠੀਯਾ ਕਰ ਸੇਕਰਾ ਇਕਰ ਆਪਨੇ ਮੁਖੇ ਕਹਾ ਉਠ ਦੁਬੇ ਚਰ ਇਤਨੇ ਆਖਨੇ ਤੇ
ਦੁਬਾ ਚਰ ਦਾ ਠੀਕੇ ਅਯਾਲ ਏਹੁ ਦੇਖਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਅਯ
ਲ ਨੂੰ ਤੂੰ ਜਾਇਕੇ ਨਗ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੇਰੇ ਆਵਾਸੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇ ਲਿਆਉ ਤੂੰ ਜਾਇਕੇ ਕ
ਹੁਤ ਹਾਨੀ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸਤ ਬੁਲਾਇ ਦਾਹੈ ਅਗਤੇ ਅੰਨ ਏਹੁ ਵੇਦੇ ਵਸਤੂ ਹੁ

੪੩੦

ਨੂੰ ਦੇਵਦਾਹੈ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕੇ ਅਸਾਨੀ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਗਇਆ ਇਕ ਵਡਾ ਸਾਹੂਕਾਰ
ਸੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜਾਇਕੇ ਕਹਿਆ ਹੋਮ ਹਾਰਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੀਤ ਬੁਲਾਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਹਰੂ
ਰੂਪਾਸੇ ਅਗਤੇ ਅਨਿਦੇਵੇਂ ਵਸਤੀ ਲੈਂਦੇ ਵਾਂਗ ਏਹੁ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਓਹੁ ਸਾਹੂਕਾਰ ਉਠ
ਟੁਹਿਆ ਤਾਂ ਆਇਕੇ ਕਿ ਆਵੇਖੈ ਜੋ ਇਕ ਸਾਈ ਲੋਕ ਬੈਠਾ ਹੈ ਪਰ ਬਡਾ ਮਹਾਪੁਰ
ਖ ਹੈ ਓਹੁ ਸਾਹੂਕਾਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਛਾਈ ਤੂੰ ਕਿ ਛੁ-
ਅਨਾਜ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੀ ਬਨਿਵਾਜਸੀ ਏਥੇ ਤਾਂ ਅਨਾਜ ਪੈਦਾ ਹੀ ਨਹੀ
ਹੋਂਦਾ ਪਰ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਤਾਂ ਇਸ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਰਜਾ ਨੂੰ ਆਪਦਾਹਾਂ ਤਾਂ ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ
ਪਾਸੇ ਉਠ ਕਰ ਸਾਹੂਕਾਰ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਜਾਇਕੇ ਕਹਾ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ
ਇਸ ਨਗਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇਕ ਸੀਤ ਆਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਬਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੇ ਕਹਿ
ਦਾ ਹੈ ਅਗ ਅਤੇ ਅੰਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਪਾਸੇ ਲੈਂਦੇ ਵਾਂਗੋ ਤੂੰ ਆਪ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕੋ ਲੈਅ
ਉ ਰਾਂ ਰਾਜਾ ਸੁਣ ਕੇ ਉਠ ਚਲਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ
ਕਹੀ ਨੇ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਹਾ ਹੋ ਰਾਜਾ ਤੁਸੀ ਏਕ ਕਰਤਾਰ ਹੀ ਭਗਤਿ ਕਰਨੀ ਗ
ਹਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਵਜਾਸ ਮੇਤ ਪਰਜਾ ਕੋ ਲੋਕ ਸਭ ਸਿਖ ਹੋਏ ਅਤੇ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਕਹਿਆ ਬੇਨਾ ਅੰਨ ਲੈ ਆਉ ਤਾ ਸਾਰੇ ਉਸ ਨਗਰ ਦੇ ਵਿ
ਚੋ ਇਕ ਸੇਰੁ ਭਰ ਅੰਨ ਨਿਕਲਿਆ ਜੋ ਓਹ ਲੈ ਆਏ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਓਹ ਅੰਨ ਉਸਧ
ਰਤੀ ਵਿਚ ਬੀਜਣ ਨੂੰ ਕਹਾ ਤਾਂ ਓਨ ਲੋਕਾਨੇ ਬੀਜਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਨ
ਲ ਓਹੁ ਅੰਨ ਉਗਿਆ ਤਾਂ ਓਨ ਨੇ ਗਾਹਿਆ ਤੇ ਅਤੁਟ ਭਿਡਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨ
ਲੋਹੇ ਇਗਇਆ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਥਰ ਨੂੰ ਝਾੜ ਕੇ ਅਗਨਿਕਾਲੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਨੇ ਓਨ ਲੋਕਾਨੂੰ ਦੇਵੇਂ ਵਸਤੀ ਅਗ ਤੇ ਅਨਾਜ ਦਿਤੇ ਅਤੇ ਓਹਨ ਸਭਨ ਲੋਕਾਨੂੰ
ਸਿਖੀ ਦਾਨ ਦਿਤਾ ਸਭ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਲਗੇ ਜਪਣ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ
ਲਗੇ ਤੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਓਨ ਨੂੰ ਅੰਨ ਬੀਜਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਸਮੇਸਿ
ਰ ਅੰਨ ਬੀਜਿਆ ਕਰੋ ਤੇ ਆਏ ਸੀਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿਆ ਕਰੋ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਕਰ ਕੇ
ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਭਗਤ ਕੀਤਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਏਹੁ ਬਚਨ
ਕਹਿ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਬੋਚ ਲਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਓਹ ਲੋਕ ਧੁਤਾ ਪੇਮ ਕਰਤੇ ਭਏ ਤਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋਈ ਸਮਾ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਰਹੇ ਤਾਫੇਰ ਪਾਤੇ ਹੀ ਉਸ ਅਸਥਾ
ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਅਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੁਟੰਤ ਦੇ ਸਜਾਇਕਰ ਬੈਠੇ ਇਕ ਨਗਰ
ਕੇ ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਵਰਸਨ ਆਇਕਰ ਕਰੇ ਸੋਈ ਮਹਾਰਾ

ਜਕੇਪਾਸਜਾਇਕੇ ਬੈਠਜਵੇਂ ਵਰਸਨਛੁਨਸਕੇ ਅਤੇ ਉਸਮੁਲਕਵਿਚਭੀ ਏਹੀ ਗਲਾਟੁ
 ਰੀਆਂਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਏਹੀ ਬਾਤ ਕਰਨਲੋਕ ਏਥੇ ਇਕਮਹਾਪੁਰਖਆਯਾਹੈ ਜੋਨਾਕਿਸੇਨਾ
 ਲਬੋਲਦਾਹੈਤੇ ਨਾਕਿਸੇਪਾਸੋਕੁਛਲੋਂਦਾਹੈ ਓਹੁ ਫਕੀਰਬਡਾਬੋਪਵਾਹੁਹੈ ਤਾਚਿਬੋਦੇਰਾਜੇ
 ਨੇਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਵਰਸਨਨੂੰ ਆਯਾ ਅਰਭੁਲੀਆਕ ਵਸਤੁਅਰੇ
 ਆਣਰਖੀਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇਸਦੀਕਿਆਰੀਤਸੀ ਜੁਰਬੋਦਰਾਜਾਜੇਹੈ ਸੋਪਾਸਖੋਦੈਅ
 ਤੇਰਾਜੇਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾਕੀਸੀਜੋਜਤਕੇ ਕਪੜੇਪਹਿਰੇਨੇ ਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਬਚਨਕੀਤਾਹੋਰ
 ਜਾਏਹੁ ਸਭਵਸਤੁਉਠਾਇਕੇਲੈਜਾਹੁ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀਪਰਮੇਸਰਜੀਕੇ ਅਰਥ ਗੀਬਾਏਮੁਹਿਜਾ
 ਇਕੇਪਾਇਦੇਹੁ ਤਾਂਰਾਜੇਨੇਇਵੇਂਹੀ ਕੀਤਾ ਸਭਵਸਤੁ ਸ੍ਰੀਪਰਮੇਸਰਜੀਕੇ ਅਰਥਪੁਨਕ
 ਰਦਿਤੀਯਾ ਤਾਂਰਾਜੇਨੇਫੇਰ ਵੇਨੇ ਹਥਜੋਕੁਕਰ ਕਹਿਆ ਹੋਮਹਾਪੁਰਖਜੀਇਸਹਮਾਰੇ
 ਦੇਸਵਿਚ ਆਪਦਾਚਰਨਪਾਇਆਹੈਤੇਹਮਾਰੇਕਈਜਨਮਾਦੇਪਾਪਦੂਰਹੋਏਹੈ ਹੋਸੀਤ-
 ਜੀਹਮਾਰਾ ਬਹੁੰਤਭੁਲਾਭਾਇਆਹੈ ਅਰ ਆਪਕੋਕੋਈਪਵਾਹੁਨਹੀ ਅਤੇਤੁਮਸੀਤ ਪਰ
 ਉਪਕਾਹੀਹੋਤੇਹੈ ਮੈਂ ਆਪਕੀਸਰਣ ਆਯਾਹੋ ਭੋ ਆਪਕਾਆਵਣਾਏਬੋਹੋਯਾਹੈ ਸੋਅਸ
 ਭਾਭੁਲਾਕਰਨਵਾਸਤੇਹੀ ਹੋਯਾਹੈ ਤਾਂਏਹੁ ਸੁਣਕਰਗੁਰੂ ਜੀਕੇਹਿਰਦੈਦਇਆਆਈ
 ਤੇਕਹਿਆ ਕਹੁਰਾਜਾਕਿਆਤੇਰੀਮਨਸਾਹੈ ਤਾਂਰਾਜੇਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀ ਇਕਚਾਵਲ
 ਤੇਇਕਪਸਮਏਹੁਦੇਇਵਸਤੁ ਮੇਰੇਇਸਦੇਸਵਿਚਹੋਈਆਹੈਨਹੋਰਕੁਛਨਹੀ ਹੋਵਾ
 ਆਪਕਿਪਾਕਰੀਏਜੋਹੋਰ ਅੰਨਭੀ ਏਥੇਹੋਯਾਕਰਨ ਏਹੁਵਰ ਆਪਦੀਜੀਏਜੋਕਪ
 ਹਭੀਹੋਯਾਕਰੇ ਸਾਰੇਮੇਰੇਰਾਜਾਵਿਚਤੇਲੋਕਸਮੇਤ ਹਮ ਆਪਕੇਸਿਖਹੋਵੈਗੇ ਤਾਂਰਾ
 ਜੇਨੇ ਆਨੰਦਹੋਇਕੁਨਿਮ੍ਹਹੋਇਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤਬਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨਦਸੋਕੇਸੁਖਦਾ
 ਈਕਵਲਵਤਨੇਤੁ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਕਹਿਆ ਹੋਰਾਜਾ ਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਕਾਅੰਨ
 ਤੇਰੇਮੁਲਕਮੇਹੋਵੈਗਾ ਤਾਂਏਹੁ ਬਚਨਸੁਣਕੇਰਾਜਾਬਡਾਪ੍ਰਸੰਨਹੋਯਾ ਅਤੇਆਪਨੀ
 ਪ੍ਰਜਾਕੇਸਮੇਤਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀਕਾ ਸਿਖਹੋਯਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਅਤੇਪੁਰਸ ਸਰਬਹੀ ਚਰਨਾ
 ਕੀਪਾਹੁਲ ਲੈਕਰ ਨਾਂਮਜਪਣ ਲਗੇ ਪਹਿਰ ਰਾਤਰਹਿੰਦੀ ਜਿਸਤਰਾਂਗੁਰੂਕ ਹੁਕ
 ਮਹੈ ਉਸੀਤਰਾਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾਨਾਮਜਪਣੁ ਅਤੇ ਆਏਸਤਿਕੀ ਸੇਵਾਕਰਨ ਲਗੇਤ
 ਜਬਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਚਲਣੇ ਲਗੇ ਤਾਸੁਬਪ੍ਰਜਾਕੇਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਸਰਾਜਾਕੇਸਮੇਤਹ
 ਬਜੋਕੁਕਰ ਖੜ੍ਹੇਹੋਇ ਬੇਨਤੀਕਰਨੇਲਗੇ ਗੁਰੂਜੀ ਆਪਏ ਬੋਹੀਰੋਹੋ ਆਪਕੇਚਰ
 ਨਾਕੇਪਤਾਪਕਰਕੇ ਸਬਤਰਾਕੇਅੰਨਹੋਵੈਗੇ ਅਤੇਏਹੁਦੇਸਪਵਿਤ੍ਰਹੋਇਆਹੈਤੇ
 ਸਿਖੀਆਪਦੀਪ੍ਰਗਟਭੁਈਹੈ ਆਪਇਸਦੇਸਵਿਚੋ ਛੇਤੀਕਿਉਜਾਵੈਹੋਸਦਾ

੪੩੨

ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਏਥੇ ਰਹੇ ਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਆਬੋਨਤੀ ਆ ਰਜਾ ਨੇ ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਸਮੇਤ ਕੀਤੀ
 ਆਤਮਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਿ ਪਾਕਰ ਕੇ ਕਹਾ ਹੋ ਰਜਾ ਇਸ ਤੋਂ ਰੇ ਦੇ ਸਾਵਿਚ ਸਭੇ ਖਾਨੀ ਆਹੋ
 ਵਨਗੀ ਆ ਤੇ ਅਸਾ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਦਿਤੀ ਆਹੋ ਨਕਪ ਨੇ ਕੀ ਖਾਨ ਕਪਾਹ
 ਹੋਇ ਆ ਕਰੇ ਗੀ ਅਤੇ ਸੁਇ ਨੇ ਚਾਈ ਦੀ ਖਾਨ ਭੀ ਹੋਇ ਆ ਕਰੇ ਗੀ ਅਤੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕ
 ਰਕੀ ਆ ਖਸਬੇ ਈ ਆ ਏਥੇ ਹੋਯਾ ਕਰਨਗੀ ਆ ਤੇ ਰਜਾ ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਪ੍ਰਯੁਪਕਾਰ ਵਿ
 ਨਾਇ ਆ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ ਨਾਨ ਦਇਆ ਧਰਮ ਵਿਨਾਇ ਆ ਸਿੱਤੋ ਖਜਾਂਤਿ ਦੇ ਕਰਉ
 ਨਾਲੋਕ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਤਾ ਰਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਧੀਨ ਏਹੁ ਦੇ ਸਹੈ ਜਿਥੇ ਆਪ ਦੇ ਚਰਨ ਪਏ ਹੋ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁ ਤੇਰਾ ਹੀ ਜਤਨ ਕਰ ਦੇਰਹੇ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਹਿਣ ਨਾਹੀ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੋ ਰਜਾ ਜਿਸ ਤਰਾ ਤੁਸੀਂ ਹੋਇ ਸੇ ਤਰਾ ਹੋਰਨਾ ਅਸਥਾਨਾ ਵਿਚ
 ਭੀਤਾ ਅਸਾਨੇ ਫਿਰਨਾ ਹੈ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਕਰਤਾਰ ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾ ਹੈ ਓਥੇ ਅਸੀਂ ਜਾਇ
 ਪਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਮਰਜੀ ਏਸੇ ਤਰਾ ਅਤਾਂ ਓਹ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕ
 ਰਨੇ ਲਗੇ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਅਸਾ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੀ
 ਤੀ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇ ਕਰ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਉਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਕੇ ਓਥੇ ਚਲ ਦੇਰਹੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਲੋਕਾ ਦੀ ਕਲਿਆਨ ਕੀਤੀ

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਸਮੁੰਦਰ ਕੇ ਗਾਮਰੋ ਨੇ ਕੀ

ਤਾਂ ਅਗੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ੨ ਸਮੁੰਦਰ ਪਰ ਏਕ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਏਕ ਗਾਮ
 ਬਾਬਾ ਸਮੁੰਦਰ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਏਕ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਤਲੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਓਨ ਲੋਕਾ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਜਦ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜਰ ਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਗਾਮ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ
 ਰੂਪਾਇ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਬੋਲੇ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਜਾਨ ਤਾਂ ਓਨ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੀ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਹੈ ਬਾਬਾ ਜੀ ਅਸੀਂ ਸਭ ਲੋਕ ਏਥੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਸਾਡੇ
 ਸੰਗ ਹੀ ਚਲੋ ਏਹੁ ਦੇਖੋ ਜੇਗਾ ਤੇ ਅਸਥਾ ਬਦੇ ਭਰੇ ਨਗ ਵਿਚੋਂ ਕਦੁਲੀ ਤੇ ਹੋ ਤੇ ਹੋਰ ਅ
 ਸਥਾਨ ਚਲ ਰਹਾ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਉਜਾਵੇਂ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿ ਆਵੁ ਖੈ ਤਾਂ ਓਨ
 ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਕੇ ਬੀਤੀ ਆ ਏਹ ਗਾਮ ਸਮੁੰਦਰ ਰੂਪਾਇ ਛੁਡਾ
 ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਆਇਕੋ ਨਵੇਂ ਘਰ ਬਨਾਇਕੇ ਵਸਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਛੇ ਮਹੀ
 ਨੀ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਸਮੁੰਦਰ ਰੋੜ੍ਹ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਨਵੇਂ ਆਨ ਕੇ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਗੁ
 ਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਵੋ ਤਾਂ ਅਜ ਤੇ ਅਗੇ ਫੇਰ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਸਮੁੰਦਰ ਨਾ ਢਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਨ ਲੋਕ
 ਨੇ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਸਿਖ ਹੋਵਾਂਗੇ ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਲਵਾਂਗੇ ਸ

ਤਿਨਾਮਪ੍ਰਮੇਸਰਦਾਅਸੀਜਪਿਆਕਰਾਰੇਤਾਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਪੁਤਾਈਹੁਣਤੁ
ਸੀਜਾਏ ਤੇਅਸੀਏਬੈਥੈਠੇਹਾਂਜੇਕਰਤੁਹਾਡੇਆਦਿਅੰਨ੍ਹੰਘਰਬਨੇਬਨਾਇਰਹੇਤਾਂ
ਤੁਸੀਆਪਨੀਘਰੀਆਇਵਨਨ ਅਤੇਗੁਰੂਜੀਕੇ ਸਿਖਹੋਈਓ ਅਤੇਏਹੁਬਾਤਤੁਸੀ
ਆਇਕਰਦੇਖਲੈਣੀ ਤਾਂਏਹੁਕਹਿਕਰਸੀਗੁਰੂਜੀਓਬੈਥੈਠਗਏਅਤੇਓਹੁਲੋਕਓ
ਬੋਚਲਦੇਰਹੇਹੋਰ ਅਸਬਾਨਕੋਫੇਰਸੀਗੁਰੂਜੀਕੇਹੁਕਮਨਾਲਜਦਓਹੁਵੇਲਾਆ
ਯਾ ਤਾਂਸੁਮੁਦਿਰਕੀਲਹਿਰਆਈ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਚਰਨਛੁਹਾਯਾ ਲਹਿਰਸਮੁੰ
ਦਰਕੀਹਟਗਈਤੇਸਮੁੰਦਰਓਨਾਘਰਾਨੂੰਨਾਵਾਹਿਸਕਿਆ ਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਕੇਤੇਜਪੁ
ਤਾਪਨਲਓਹਘਰਬਨੇਬਨਾਏਰਹੇਟਿਕੇਰਹੇਓਹੁਜੇਹੇ ਬਨੇਰਹੇਜਦਓਹਸਮਾਬੀਤ
ਦੁਕਿਆਤਾਂਓਹੁਲੋਕਆਪਨੇਘਰਾਨੂੰਮੁਕੁਕੇਆਏ ਤਾਂਆਨਕੇਦੇਖਨ ਤਾਂਘਰਬਨੇ
ਹੋਏਹੈਨ ਅਤੇਓਸੇਤਰਾਅਮਨਅਮਾਨਖੜੋਤੇਹੈ ਤੇਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੀਓਬੈਥੈਠੇ
ਹੈਨਤਾਂਓਹਨ ਲੋਕਨੇਸੀਗੁਰੂਜੀਨੂੰਕਲਾਵਾਨਜਾਨਕੇਸਿਖਹੋਵਨਵਾਸਤੇਚਾਕਿਆ
ਤਾਂਸਭਲੋਕਆਪਨੇਘਰਾਵਿਚਵਾਸਾਕੀਤਾ ਅਤੇਭੇਟਾਲੋਕਰਗੁਰੂਜੀਕੇਪਾਸ
ਆਇਕਰਨਿਮਸਕਾਰਾਂਕੀਤੀਆ ਅਤੇਕਹਾਹੇਮਹਾਰਾਜਜੀਤੁਸੀਪ੍ਰਭਨਸੀਤਹੋ
ਤੇਸਾਨੂੰਆਪਨੇਚਰਨਾਦੀ ਪਾਹੁਲਦੇਕੇ ਸਿਖਕਰਹੁ ਜੀ ਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਓਨਨੂੰਸਤਿ
ਨਾਮਦਾਉਪਦੇਸਦੇਕਰਸਿਖਕੀਤਾਤੇਹੋਰਜੋਸਮੁੰਦਕੋਕਿਨਾਰੇਪ੍ਰਗਾਮਬੇਤਹਾਂਸਾਰੇ
ਗੁਰੂਜੀਕੀਸਿਖੀਪ੍ਰਗਟਹੋਈ ਜਹਾਂਕਹਾਂਧਰਮਸਾਲਾਰਚੀਆ ਅਤੇਗੁਰੂਜੀਨੇਨਾ
ਮਦਾਨਦੇਕਰਸਿਖਾਨੂੰਨਿਹਾਲਕੀਤਾ ਅਤੇਕਰਤਾਰਦੀ ਬੰਦਗੀਲਗੇਸਭੀਕਰਨ
ਨਾਮਜਪਨਦਾਨਦੇਵਨ ਇਸਨਾਨਕਰਨਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਸਿਮਰਨਵਿਚਲਗੇ ਰਾਤਦਿਨ
ਪ੍ਰੇਮਭਗਤਮੈ ਔਰ ਭਾਉਭਗਤੀਕਰਨਲਗੇ ਲੋਕਕਿਤਨਾਚਿਰਮਹਾਰਾਜਜੀਤਹਾਂ
ਰਹੇਉਪਦੇਸਦੇਕਰਤਹਾਂਸੇਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਵਿਦਾਹੋਕਰ ਆਗੇਕੋਚਲੇ॥

ਅਗੋਸਾਖੀਇਕਦੇਵਨਾਲਹੋਈ॥

ਤਾਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਇਕਹੋਗੀਨਗਮੈ ਗਏਉਸਕਾਨਾਮਹਾਰੂਪੁਰਬਾਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀ
ਭਾਈਬਾਲੇਅਤੇਮਰਦਾਨੇਨੂੰਸੰਗਲੈਕਰ ਉਪਦੇਸਕਰਤੇਹੁਏਇਕਗਾਮਕੇਬਾਹਰ
ਬਿਛਹੇਠਜਾਇਬੈਠੇਤਿਸਗਾਮਕੇਦੇਵਅਗਨਲਗਾਇਜਾਂਦਾਸੀਓਨ ਲੋਕਨੂੰਨਿ
ਤਨਵੇਘਰਬਨਉਨੇਪੈਦੇਸਾਨਿ ਤੇਸੀਗੁਰੂਜੀਉਸਨਗਦੇਪਾਸਬਾਹਰਜਾਇਬੈਠੇ
ਸਿਤਜਾਨਕਰਉਸਨਗੀਦੇਲੋਕਸੀਗੁਰੂਜੀਦੇਪਾਸਆਏਬਡੀਭਉਭਗਤਨਾਲ
ਗੁਰੂਜੀਦੇਅਗੋਮਥਾਟੇਕਿਆਓਨਲੋਕਨੇਕੋਜਨਵਾਸਤੇਅੰਨਲਿਆਂਦਾਬਡੀ

੪੩੪

ਬਡੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨਾਨੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਤਿਨਾਈ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤੇ
 ਭਏ ਬਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਹੋਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਤਨੇ ਕਦਿਨ ਉਬਰਹੇ ਜੇ ਸਰਬ ਲੋ
 ਕਾ ਕੀ ਕਾਇਆ ਨ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਰਾਜਿ ਓਂ ਕੇ ਰਿਖੀ ਓਂ ਕੇ ਸਿਖੋ ਕੇ ਸਭ ਕੇ ਸੁਖ ਦਾਇਕ ਹੈਂ ਜਿ
 ਨ ਦੇਵ ਰਸ ਨ ਕੀਏ ਤੇ ਸਭ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਕਿਤਨੇ ਕਦਿਨ ਬੈਠਿਆ ਗੁਜਰ ਗਏ
 ਸਭ ਪ੍ਰਜਾ ਕੇ ਲੋਕ ਬਡੀ ਭਾਵਨੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ
 ਤੇ ਹੈਂ ਜਾ ਓਹੁ ਦਿਨ ਆਯਾ ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕਾਇਕ ਠੇਹੇ ਇਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਆਏ ਅਰਕ
 ਹਿਨੇ ਲਾਗੇ ਹੋਮ ਹਾਪੁਰ ਸੇ ਏਥੇ ਅਚਾਨਕ ਅਗਲਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇਨਘਾ
 ਰਾਨੂੰ ਛੁਡ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਵੇ ਹਾਂ ਇਹੁ ਪਰਾਵੇ ਅਸ ਬਾਬ ਲਵਕੇ ਅਸੀਂ ਟੁਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਹੋਰ ਸਾ
 ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਡਰ ਭੁੱਠੀ ਅਗਨ ਦੇ ਡਰ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਸਮੇਤ ਅਸੀਂ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ ਹਾਂ ਛੇ
 ਮਹੀਨੇ ਪਿਛੋਂ ਇਕ ਵੇਰ ਅਗਲਗਾ ਕੇ ਸਾਡਾ ਜਾਵਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਅਸੀਂ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਏਥੇ ਚ-
 ਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਹੋਰ ਅਸ ਬਾਨ ਗੁਜਾਰ ਕਰ ਆਵੇਨੇ ਹਾਂ ਟੋਰ ਆਨ ਕੇ ਘਰ ਬੁਨਾਇਕੇ ਰ
 ਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਆਪ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਚਲੀਏ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂਗੇ ਆਪ ਪੁਰਸ ਸੀਤੋ ਹੋ ਜਿਸ
 ਤਰਾ ਆਪ ਦੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰੀਏ ਆਪ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ ਹੋ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਨਕਰ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਵਹੁ ਟੋਰਤੁ ਹਾ
 ਫੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸਨਨਗੇ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਹੁ ਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਡਰ ਭਉ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਜ
 ਵਨਗੇ ਮਨ ਬਾਛਤ ਸੁਖ ਪਾਵੋਗੇ ਤੇ ਸਾਂਤ ਸੀਤੋ ਖਨਾਲ ਆਪਨੇ ਘਰਾ ਵਿਚ ਵਸਦੇ ਰਹੋ
 ਗੇ ਅਜ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਅਗੇ ਅਗਨ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗੀ ਪਰ ਏਥੇ ਪਰਮ ਸਾਲ ਬਡੀ ਸੁੰਦਰ ਬਨ
 ਵੇਗੇ ਸੀਤੋ ਕੀ ਆਏ ਅਥਿਤੋ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਨਾਲ ਕਰਿਆ ਕਰੋ ਤਾਂ ਓਨਾ ਲੋਕਾਨੇ ਕਹਿ
 ਆ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਮ ਆਪ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਓਹੁ ਲੋਕ ਸਭਾਇਕ ਤ੍ਰੋਹੇ ਇਕ
 ਰਾ ਸਿਖ ਹੋਇ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਗਾਮ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਗਏ ਓਥੇ ਹੀ ਰਹੇ ਜਵੇ ਓਹੁ ਦਿਨ ਆਯਾ ਜਿ
 ਸ ਦਿਨ ਅਗਲਗ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਓਸ ਦਿਨ ਇਸ ਤਰੀਕਾ ਤੇ ਪੁਰਸ ਲੜਕੇ ਬਾਲੇ ਸਭ ਪ੍ਰ
 ਵਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਯਾ ਅਤੇ ਕਹਿ ਓਨੇ ਹੋਗੀ ਬਨਿਵਾਜ ਅਜ ਏਥੇ ਅੱਗ ਲਗਨ
 ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਕਿ ਆਹੁ ਕਮ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ ਇਕ ਤ੍ਰੋਹੇ ਇ
 ਕਰ ਸਤਿਨਾਮ ਪਰ ਮੇਸਰ ਕਾ ਜਪ ਜਪਹੁ ਲੋਕਾਨੇ ਆਪਨੇ ਘਰਾ ਬੀ ਕੋਈ ਵਸਤ ਕਿ
 ਸੇ ਯਨੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੋਈ ਵਸਤ ਨਹੀਂ ਕਦੀ ਇਕ ਤ੍ਰੋਹੇ ਇਕ ਰਸ ਭੁੱਲੋਕ ਡਰਦੇ ਮਚੇ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਬੈਠੇ ਜਾਂ ਅਗਨ ਲਗਾਨੇ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਲੋਕਾਨੇ ਦੇਖਿ
 ਆ ਸੋ ਇਕ ਵੇਰੋ ਹੈ ਬਡਾ ਬਿਕਰਾਲ ਰੂਪ ਹੈ ਪਰ ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਸਿਰ ਹੈ ਪੇ

ਰਉਸਦੇ ਸਿਮੀਨਦੇਵਿਚਨਿਗਾ ਆਵਦੇਹੈਨਤੇਕਾਲਾਰੰਗ ਤਿਆਨਕ ਲਾਲ ਲੋਹੇਦੀਨਿ
 ਆਈ ਅਖੀਆਏਨ ਬਡ ਗੁਸੇਦਾਤੁਰਿਆਹੋਇਆਓਨ ਲੋਕਾਦੀਤਰਫ ਆਵਦਾ
 ਹੈਤੇਏਹੁਕਹਿਓਹੈ ਅਗੇਤਾਂਮੇਰੇਡਰਕਰਕੇਏਹੁਲੋਕਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇਸੇਤੇਮੇਂਇਨਦੇਘ
 ਰਨੂੰਸਾਕੁਦਾਸਾਂਹੁਨਏਨਾਨੇਮੇਰਾਡਰ ਛਡਦਿਤਹੈਤੇਏਹੁਏਥੇਯੀਬੈਠੇਹੈਨਮੇਂਏਨੂੰਨੂੰ
 ਸਾਕੁਗਾ ਅਤੇਲੋਕਾਨੇਦੇਵ ਆਵਦਾਦੇਖਕੇ ਸਤੁਨਾਦੇਮੂਹਿ ਪੀਲੇਹੋਇਗਏ ਅਤੇਬਰ
 ਬਤਕੀਬਦੇਹੈ ਓਨਾਨੂੰਹੋਰਸੁਝਦਾਨਹੀ ਏਹੁਕਹਿਓਹੈਨਜੁਹੁਣਮੁਏਤੇਓਹੁਦੇਵ ਆਪ
 ਨੇਹੋਠਾਨੂੰਦਿਦਾਵਿਚ ਰਬਾਉਦਾਹੈਤੇਜੀਭਨੂੰਸਵਾਰਦਾਹੈਤੇਹਥਾਵਿਚਬਲਦੀਅਗਨ
 ਲਈ ਆਵਦਾਹੈ ਮਾਨੇਸਤੁਨਾਦਾਛਾਲਹੈ ਲੋਕਕਹਿਓਹੈਹੋਗੁਰੂਜੀ ਅਗੇਭੁਜਜਾਂਦੇ
 ਸਾਂਤਾਂਬਚਰਹਿਓਹੈਸਾਂਹੁਣਭੁਜਕੇਜਾਣਦੀ ਬਾਉਕੋਈਨਹੀਹੋਸੰਤਜੀਸਾਡੀਗਥੀਯੋ
 ਦਇਆਵਿਸ਼ੁਕਰਕੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਦੇਖਿਆਨਰਨਾਹੀ ਸਤੁਰਦੇਮਾਰੇ ਅਧੀਰ
 ਜੀਹੋਇਰਹੋਹੈਨ ਅਤੇਕੀਬਦੇਹੈਨ ਲੋਕਨੂੰਦੁਖਦੇਖਕੇਉਸਦੇਉਦੀ ਤਰਫਦੇਖਿਆ ਜਾਂ
 ਗੁਰੂਜੀਕੀਵਿਸਟ ਉਸਦੇਵਤੇਪਤੀਤਾਓਹੁਦੇਵਮੂਰਛਾਹੋਇਭਿਗਾਜਿਸਤਰਾਵਿਰੋਲੇ-
 ਵਿਚੋਖਭਿਭਿਗਪੈਦਾਹੈਜਿਸਤਰਾਪੁਰਾਨਾਫਿਛਪਵਨਦੇਬੈਗਨਲ ਭਿਗਪੈਦਾਹੈਐਸਾ
 ਭਿਗਿਆਜੋਕੁਛਸੁਧਨਾਰਹੀਓਸ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ ਸਤੁਨਾਉਪਰਕਿਰਪਾਕਰਨੇ
 ਵਾਲੇਹੈਨਤ੍ਰਿਲੋਕੀਕੇਸੁਖਦਾਇਕਹੈਨਉਸਦੇਵਨੂੰਭਿਗਾਦਿਆਵੇਖਕੇਮਹਾਰਾਜਜੀ
 ਨੂੰਦਇਆਆਈਜਿਸਦਕਤਰਹੁਦੇਵਾਗਿਰਿਆਸੀਉਸਦਕਤਉਜਦਾਸਿਰਗੁਰੂ
 ਜੀਕੇਚਰਨਾਪਰਭਿਗਾਸੀਤਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇ ਉਸਦੇਸਿਰਨੂੰਆਪਨ ਚਰਨਛੁਹਾਯਾ
 ਜੇਹਨਚਰਨ ਮਹਾਰਾਜਕਾਸਿਖਾ ਸੀਤਾਕਾ ਸੁਖਦਾਈਹੈਸੋਜਿਸਦੇਲੋਪੀਗੁਰੂਜੀਸਰਨਦੇ
 ਵਦੇਸਿਰਨਾਲ ਛੁਹਾਯਾ ਉਸਦੇਵਦੀ ਮੂਰਛਾਖੁਲਗਈਤੇਸੁਚੇਤਹੋਇਗਾਇਆ ਉ
 ਠਕਰਗੁਰੂਜੀਕੀਚਰਨੀ ਆਇਲਗਾਜਿਸਤਰਾਮੁਏ ਪੁਰਸ ਨੂੰਸੀਜੀਵਨੀ ਹਾਥ-
 ਆਵੈਤਾਂਚੈਤੀਨਹੋਇਜਾਂਦਾਹੈਏਸੇਤਰਾਗੁਰੂਜੀਦੇਚਰਨਾਵਿਚ ਆਇਆਪਨਾਂਸਿਰ
 ਰਖਿਯਾ ਤੇਗੁਰੂਜੀਕਾਤੇਜਪਰਤਾਪਦੇਖਕਰ ਬਡਾਦੀਨਹੋਇਆਅਤੇਕਹਿਓਹੁਕਹਾ
 ਹੋਪਭੁਜੀਮੇਂਤੁਹਾਡੀਸਰਨਹੋਮੇਰੀਗਥੀਆਕਰੇਮੇਰਾਅਪਰਾਧਖਿਮਾਕਰੋਤੁਸੀਪ
 ਮੇਸਰਹੋਤੁਮਾਰੇਮੇਂਅਤੇਪਰਮੇਸਰਮੇਂਭੇਦਕੁਛਨਹੀਮੇਂਅਜਾਨਸੀਤੁਮਾਰੀਮਾਤਿਮਾ
 ਮੇਨੇਜਾਨੀਨਹੀ ਆਪਮਹਾਪੁਰਖਹੋਸਰਬਗੁਣਕੀਖਾਣਹੋਮੇਭੇਨਲੋਕਾਪਾਸੋਂਅ
 ਪਨੀਈਨਮਨਾਵਦਾਸਾਇਸਵਾਸਤੇਏਨਾਦੇਘਰਸਾਕੁਜਾਂਦਾਸੀਹੁਣਮੇਂਭੁਲਾਹਾ
 ਜੋਰੁਹਾਡੇਹੋਇਆਏਹੁਕਰਮਕਰਨ ਆਸਾਸਾਂਮੇਂਨੂੰਬਖਸੀਏ ਅਬਏਨਾਕੇਛੁਡਾਸ

੪੩੬

ਗੋਰੈਨ ਜੋਰੁ ਸੀਮਾ ਪੁਰਖ ਏਥੇ ਆਏ ਪਹੁੰਚੇ ਹੁਣ ਸਭ ਕਾ ਕਾਲਿਆਣ ਕਰਹੁ ਜੀਤੁ
ਸੀਕਿ ਰਪਾਕੀ ਨਿਧੋ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਹੋ ਮੇਭੀ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਹੋ ਜੋ ਆਗਿਆ ਕਰੇਗੇ
ਸੇਈ ਮੇਂ ਕਰਾਗਾ ਅਬ ਸਬ ਪੁਕਾਰ ਕਾ ਕਸਮੇ ਟੀਏ ਜੀਏ ਹੁਬਾਰਤਾ ਸੁਨ ਕਰ ਸੀਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਨਾਕੇ ਦਇਆਲ ਸਬ ਪਰਕਿਰ ਪਾਲ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਤੇ ਭੁਏ ਚਨਾ ਸਰਬ
ਸਿਖ ਕੋ ਕਹਾਇ ਸਨਗ ਮੇਂ ਇਕ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਬਡੀ ਸਿਰ ਰਬ ਨ ਚ ਤਹਾਂ ਕੀਰਤਨ ਹੋਇ
ਆਕਰੇ ਨਿਤ ਹੀ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਿ ਆਕਰੇ ਜਿਸ ਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਸਭ ਲੋਕਾ ਦੇ
ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਕੋ ਕਹਿਆ ਤੇਰੀ ਕਾਲਿਆਣ ਹੋਵੈ ਗੀਤੁ ਇ
ਸ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਕਾ ਜਲ ਭੁਰਿ ਆਕਰ ਅਬ ਤੁੰ ਬਖਸਿਆ ਹੈ ਆਪਨੇ ਸਿਰ ਪਰ ਰਖ
ਕਰੇ ਨਾ ਸਿਖਾਈ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਮੇਂ ਜਲ ਭੁਰਾ ਲਿਆ ਯਾਕਰ ਅਤੇ ਸੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਰ ਇਕ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਮੇਂ ਜੋ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ ਜਲ ਭੁਰੇਗਾ ਦੀਪ
ਕਾਜ ਲਵੇਗਾ ਝਾੜ ਸੁਹਨੀ ਕਰੇਗਾ ਉਸ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੇਗਾ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਵੇ
ਨਗੇ ਅਤਿ ਸਮੇਂ ਸੇਵਾ ਗਤਿ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਇਗਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਸਿਮਰੇਗਾ ਸੁਸਰ
ਬਸ ਖਾਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਏਹੁ ਬਚਨ ਜਗਤਿ ਗੁਰੂ ਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਚਨਾ ਸਿ
ਖਾਨੇ ਮੰਨ ਲੀਏ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਕੀ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਅਤੇ ਸਿਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਗੀ ਹੋਨ ਉਸ ਦੇ
ਵਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਜੋ ਕਛ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਤੇਰੇ ਕੀ ਮਾਏ ਗਾਤਾ ਦੇ
ਉਮੈ ਬਾਟੇ ਕਕੇਰ ਲਦਾਰਿਹ ਉਹ ਸਾਰਾ ਦੇ ਸਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸਿਗਤ ਹੋਇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ
ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਆਸ ਪਾਸ ਦੇ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਨ ਕਰ ਆਵਨ ਤੇ ਭੁ
ਗਤੀ ਦੀ ਗੀਤ ਸਿਖੁਣ ਸਤਿ ਨਾਮ ਜਪਨ ਪਰਮ ਪਵਕੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਕਰ ਆਪਨੇ
ਗ੍ਰਹ ਕੋ ਜਾਵਨ ਸਿਖੀ ਕੀ ਗੀਤ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਿਦਤ ਹੋਈ ਲੋਕ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਨ

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਅਜਿ ਤੇ ਨਾਲ ਹੋਈ॥

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਅਜਿ ਤੇ ਨੇ ਸੁਣਿਆ
ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਲਾਨ ਜਗਾ ਆਏ ਹੋਨ ਤਾਂ ਅਜਿ ਤੇ ਨੂੰ ਕਰ ਜਵੇ ਨੇ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜਰੂਰ
ਰਤ ਹੋ ਸੀ ਤੇ ਸਾਦੁ ਅਜਿ ਤੇ ਨੂੰ ਰੋਕ ਛਡਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਅਜਿ ਤੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸਾਦੁ ਨੂੰ ਮੈਂ ਅ
ਪਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲ ਆਵੇ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿ ਤੇ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਅਜਿ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਕੇ ਪਾਸ ਆਯਾ ਆਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅ
ਜਿ ਤਿਆ ਸੁਖ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿ ਤੇ ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰਾ ਸਦਕਾ ਸੁਖ ਹੋ ਜੀ ਕਿਤਨੇ ਹਿਕ
ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਅਜਿ ਤੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਈ ਮੈਂ ਏਵੈ ਹੀ ਇਸ ਫਕੀਰ ਨਾਲ ਰਹਿਅ

ਹਾਂ ਅਤੇ ਏਵੇਂ ਹੀ ਮੇਂ ਖਿਦਮਤ ਇਸ ਦੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਇਕ ਸੌ ਰੁਪਯਾ ਮੇਂ ਸਾਹੁ ਦਾ ਵੇਣਾ ਹੈ ਉਸਨੇ
 ਮੇਰਿਆ ਬਚਿਆ ਨੂੰ ਅਤੇ ਕੋਰੂ ਮਾਮੇਰਾ ਪਕੜ ਰਖਿਆ ਹੈ ਸ ਅਤੇ ਮੇਂ ਫਕੀਰ ਦੇ ਪਾਸ ਹਾਂ
 ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਅਜਿਤੇ ਦੀ ਮਨ ਦੀ ਜਾਨ ਕੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਅਜਿਤਿਆ ਗਿਣ
 ਤੀ ਆਵਿਚ ਕਿਉ ਪਇਆ ਹੈਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤਾ ਕਾਨ੍ਹਾ ਕਿਉ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਤੇਰੀ ਪਬਰ ਹੈ
 ਤੇ ਅਜਿਤਿਆ ਤੇਰੇ ਆਤਮੇਂ ਕਿ ਆਵਰਤ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਜਿਤੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਅਤਿਰਕੀ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕੁਛ ਰੁਪਯਾ ਲੀਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਜਿਤਿਆ ਉਸ ਫਲਾਨੀ ਜਾਗਾ ਜਾਇਕਰ ਮਿਟੀ ਦੀ ਫੀਮ ਉਠਾਇਕਰ
 ਜਿਤਨੇ ਰੁਪਯਾ ਦੀ ਤੈਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ ਉਤਨੇ ਰੁਪਯੇ ਲੈ ਆਵੀ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਨੇ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਿ
 ਸਵੇਲੇ ਓਥੇ ਜਾਇਕੇ ਫੀਮ ਮਿਟੀ ਦੀ ਉਠਾਈ ਤਾਂ ਰੁਪਯੇ ਦੇਖਕੇ ਲੋਕ ਕੀਤਾ ਬਹੁਤ ਸ
 ਰੇ ਰੁਪਯੇ ਲੈਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਯਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਜਿਤਿਆ ਰੁ
 ਪਯੇ ਲੀਤੇ ਹੈਂ ਜੀ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਆਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਜਿਤਿ
 ਆ ਰੁਪਯੇ ਗਿਣਕੇ ਪਲੇ ਬੰਨ ਲੈ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਨੇ
 ਰੁਪਯੇ ਗਿਣੇ ਤਾਂ ਸਗਵਾਂ ਵੇਰੁ ਪਯੇ ਪਟਗਏ ਤਾਂ ਅਜਿਤਾ ਹੋ ਗਾਨ ਹੋਇ ਗਯਾ ਅਤੇ ਕਹ
 ਯੋਸੁ ਮੇਤ ਉਸ ਗੋਂ ਬਹੁਤ ਰੁਪਯੇ ਲੀਤੇ ਹੈਂ ਸਨ ਪਰ ਏਥੇ ਸਗੋਂ ਵੇਇ ਰੁਪਯੇ ਪਟਗਏ
 ਹੋਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਜਿਤਿਆ ਤੂੰ ਓਥੇ ਹੀ ਜਾਇਕੇ ਦੇਖ ਜਾਂ ਅਜਿਤੇ ਨੇ
 ਓਥੇ ਜਾਇਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਵੇਇ ਰੁਪਯੇ ਪਏ ਹੋਏ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਨੇ ਵੇਇ ਰੁਪਯੇ ਲੈਕੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਆਇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਸਾਹੁ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਨਾਲ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਜਿਤਿਆ ਇਕ ਫਕੀਰ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਡਾਲੇ ਦੇ ਚਕ
 ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਚਲੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ ਆਵੀਏ ਓਹੁ ਪਿਉ ਅਸਾ ਪਾਸੋਂ ਮਿਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ
 ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਜਿਤਿ
 ਆ ਤੂੰ ਅਖੀ ਮੀਟ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅਖੀ ਮੀਟੀ ਆ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਡਾਲੇ ਦੇ ਚਕ ਆਇ
 ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅਜਿਤਿਆ ਤੂੰ ਅਖੀ ਆਉ ਪੇੜ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਨੇ
 ਅਖੀ ਆਉ ਪਾੜ ਕਰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਡਾਲੇ ਦੇ ਚਕ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆ
 ਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਵੇਇਕੇ ਸਵੇਫਾ ਸਲੇਸੇ ਤਾਂ
 ਅਜਿਤੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਤੂੰ ਜਾਇਕੇ ਮੀਏ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਦੁਆਇਆ ਖੀ
 ਅਤੇ ਹੋਰ ਏਹੁ ਆਖੀ ਜੋਹੇ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਦੇ ਹੋ

੪੩੮

ਤਾਅਜਿਤੇਨੇਮੀਏਨੁਜਾਇਕੇਆਖਿਆਤਾਂਮੀਆਅਬਦੁਲਹਿਮਾਨਸੁਣਦਾਹੀਉ
ਠਲਾਇਜਾਤਾਮੀਏਦੇਨਾਲਹੋਰਭੀਬਹੁਤਲੋਕਆਹੇਤਾਂਗੁਰੂਜੀਦੇਖੇਤਾਂਮੀਆਲੋ
ਕਾਨੂੰਦੁਆਈਦੇਦਾਅੰਦਾਹੈਤੋਲੋਕਾਨੂੰਦਿਦਿਆਭੀਕਰਦਾਅੰਦਾਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਏਹੁ
ਦੇਖਕਰਇਕਸਲੋਕਆਖਿਆ॥ ਸਲੋਕ॥ ਦੇਨਦੁਆਈਸੇਮਰਨਲੈਦੇਭੀ
ਮਰਜਾਹਿ॥ ਲਖੀਨਜਾਈਨਨਕਾਕਿਬੇਜਾਇਸਮਾਹਿ॥੧॥ਤਾਂਅਬਦੁਲਹਿਮਾਨ
ਏਹੁਆਵਾਜਸੁਣਕਰਚਮਕਿਆਅਤੇਸੀਗੁਰੂਜੀਨੂੰਆਇਕੇਸਲਾਮਕੀਤੇਸਤਾਂ
ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਕਹਿਆਮੀਆਜੀਚੰਗੇਭਲੇਹੋਤਾਂਮੀਏਆਖਿਆਹਾਂਸਾਂਈ
ਲੋਕਜੀਚੰਗੇਭਲੇਹੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਕਹਿਆਮੀਆਜੀਤੁਸਾਂਕਿਉਕਰਕਹਿ
ਆਸੀਜੋਕਿਰਾਤੀਨੇਪਿਉਪਾਇਕਰਇਕਠਾਕੀਤਾਹੈਪਰਇਸਤਰਾਲਈਏਗਾ
ਜਿਉਸਾਲਣਪਰਖਟੇਦੀਫਾਤੀਨਿਚੋਕੂਲਈਦੀਹੈਅਤੇਫੇਗਸੁਟਪਾਈਦਾਹੈਜਾਂ
ਏਹੁਗਲਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਨੇਕਹੀਤਾਂਮੀਆਅਬਦੁਲਹਿਮਾਨਖਾਲੀਹੋਇਬੈਠ
ਅਤੇਮੀਏਨੁਰੁਪਲਗਗਈਅਤੇਕਹਿਨਲਗਾਮੈਤਾਕੁਛਲੈਨਨੂੰਆਯਾਸਾਸ
ਗੀਮੈਂਸੋਭਦੋਚਲਿਆਹਾਂਇਕਹੋਰਭੀਮੀਯਾਓਨਾਦੇਨਾਲਸਦਾਦਾਂਸੀਜੋਓਹੁ
ਕਹਿਨਲਗਾਜੋਹੋਦੁਪਾਸੇਅਬਦੁਲਹਿਮਾਨਕਰਾਮਾਤਾਪਨੀਖੁਹਾਇਆਯਾ
ਹੈਤਾਂਇਤਨੇਦਿਚਓਹੁਭੀਆਯਾਪਰਬਹੁਤਗੁਮਾਨਨਾਲਆਯਾਓਹੁਆਵਦਾਹੈ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪਾਸਆਇਬੈਠਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਉਸਫਲਛਿਠਤਾਂਦੇਖ
ਦਿਆਹੀਨਾਲਓਹੁਭੀਖਾਲੀਹੋਇਬੈਠਤਾਂਮੀਏਨੇਕਹਿਆਅਸੀਫਰੇਨਾਗਉਪ
ਰਪਏਹਾਂਜੇਖੁਦਾਇਜਾਨਭੀਰਖੇਗਾਤਾਂਭੀਭੁਲਾਹੈਕਰਾਮਾਤਦੀਕਿਸਨੂੰਪਈਹੈਤਾਂ
ਸੀਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾਨਕਨੇਛਿਠਜੋਮੀਆਬਹੁਤਦਲਗੀਰਹੈਅਤੇਸਹਿਮਾਗਿਆਹੈਤਾਂ
ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਕਹਿਆਮੀਆਜੀਸਮੁਦਿਗਵਿਚਇਕਛਪਤੀਪੈਗਈਤਾਂ
ਕਿਆਹੋਇਆਪਰਏਡਾਬੋਲਨੂੰਬੋਲੀਦਾਜਿਸਦੀਫਸਤਹੈਉਸਦੇਪਾਸਜਾਇ
ਗੀਜਾਏਹੁਗਲਬਾਬੇਜੀਨੇਕਹੀਤਾਂਓਨਾਟੀਕਰਾਮਾਤਓਨਾਦੇਪਾਸਚਲੀਗਈ
ਤਾਂਓਹਦੇਵੇਬਾਬੇਜੀਕੀਚਰਨੀਆਇਪਏਤਾਂਮੀਏਨੇਹਬਜੋਕੇਅਰਜਕੀਤੀ
ਹੋਸੀਗੁਰੂਬਾਬਾਜੀਮਿਹਰਵਾਨਗੀਕਰਕੇਹੁਜਗੇਵਿਚਚਲੀਏਮੈਨੂੰਸਰਫਰਾ
ਸਕਰੀਏਜੀਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਭੁਲਾਮੀਆਜੀਚਲੋਤਾਂਗੁਰੂਜੀਓਬੋਚਲੋ
ਤਾਂਗਾਹੁਵਿਚਆਵਦੇਆਵਦੇਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਜਿਮੀਪਵਿਸ਼ਕੀਤੀਤਾਂਗਾਹੁਵਿਚ
ਮਿਹਰਹੋਇਗਈਆਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਮੀਆਜੀਅਸੀਗਾਹੁਭੁਲੇਟ

ਰਜਾ ਦੇਹਾਂ ਰਾਹੁ ਤਾ ਸਜੇ ਹਬਰਹਿ ਗਿਆ ਤਾ ਮੀਏ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਜੇ ਹਬਰਲੀ
 ਏ ਜਾ ਸਜੇ ਹਬ ਆਏ ਤਾਂ ਮੀਆ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਓਥੇ ਮਨ ਮਨ ਦੀਆਂ ਫੀਮਾਪਈਆਂ
 ਨਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਜਰੇ ਵਿਚ ਆਏ ਤਾਂ ਮੀਏ ਨੇ ਖਿਜਮਤ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕ-
 ਹਿਆ ਮੀਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਰੋਸ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਆ ਰਹਿਤ ਹੈ ਮੀਏ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬਾ-
 ਬਾਜੀ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਿਛੋਂ ਹੁਜਰੇ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਦੇਹਾਂ ਅਤੇ ਇਕ ਅਸਤਾਵਾਪਾਣੀ ਦਾ
 ਤੇ ਇਕ ਸੇਰ ਜੌਅੰਦਰ ਲੈ ਕੇ ਵਰ੍ਹ ਦੇਹਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਆਜਿਤਿਆ ਅਜ ਤੇ ਲੈ
 ਕਰ ਅਥੀਭੀ ਇਕ ਰੇਤ ਦੀ ਮੁਠ ਲੈ ਕਰ ਰਹਿਆ ਕਰਾਂਗੇ ਤੇ ਓਹੁ ਅਹਾਰ ਕਰਾਏ ਤਾਂ ਮੀ-
 ਏ ਨੇ ਹਬ ਜੋ ਕੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੂੰ ਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਭੁਲਾਹਾਂ ਜੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬਖਸ਼ਿ-
 ਏ ਜੀ ਅਸਾਡੇ ਧੀਨ ਭਾਗ ਹੋਏ ਹੋ ਨ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਦਾਹੜੀ ਵਿਚ ਆਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕ-
 ਹਿਆ ਮੀਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਬਖਸ਼ੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੋਂ ਮਥਾ ਟੇ-
 ਕਿਆ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੁਖ ਸਦ ਹੋਇਕ ਰਚਲ ਦੇ ਰਹੇ॥

ਅਗੋਂ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਦੇਸ ਦੀ ਚਲੀ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇਕ ਸਹੇਰ ਦੇ ਸਵਿਚ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਉਥੇ ਦਿਆਲੋ ਕਾਨੇ ਮਰਦਾਨੇ
 ਨੂੰ ਅਨਿਕੋਰਾ ਹੀ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਅੰਗ ਵੇਂ ਵੇਂ ਸਤ੍ਰੀ ਮਨੇ ਕਰ ਛੁਡੀਆਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸ-
 ਰੋਸ ਹਿਰ ਵਿਚ ਫਿਰਿਆ ਅਗੋਂ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਕੋਈ ਦੇਵੇ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਓਥੇ ਉਠ ਕੇ ਹੋਰ ਬੇਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ
 ਮਰਦਾਨਿਆ ਤੂੰ ਏਥੇ ਪਬਰ ਚੁਕ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਓਥੇ ਪਬਰ ਚੁਕਿਆ ਉਸ ਪਬਰ ਦੇ ਹੋ-
 ਠੇ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਤਲਾ ਉਨਿਕਲਿਆ ਜਲ ਦਾ ਭਰਮਾ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਮਰਦਾ-
 ਨਿਆ ਤੂੰ ਇਸ ਛੁੰਡ ਦੇ ਵਿਚ ਪਕੂ ਕੇ ਰੋਟੀ ਆਪਾਇ ਦੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਨਾਜ ਕਪੜੇ ਵਿਚ
 ਪਾਇ ਕੇ ਬੰਨ ਦੇਹੁ ਪਰਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਆਖ ਕੇ ਉਸ ਛੁੰਡ ਵਿਚੋਂ ਰੋਟੀ ਆਪਕੂ ਕੇ ਪਾਇ ਦਿ-
 ਤੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਨਾਜ ਕਪੜੇ ਵਿਚ ਬੰਨ ਕੇ ਉਸ ਜਲ ਵਿਚ ਪਾਇ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਛ
 ਪਾਵੇ ਨਾਲ ਸਚਾ ਅਨਿਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰੂਬ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਏਹੁ ਅਨਾਜ ਤਾਂ ਅਸਾਡਾ ਏਵੇਂ ਹੀ ਗਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਿਆ ਤੂੰ ਵਾ-
 ਹਿ ਗੁਰੂ ਆਖ ਕੇ ਕਹੁ ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਏਹੁ ਅਨਾਜ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਕ ਰੋਟੀ ਤੇ ਰੋਨ
 ਮਿਤ ਦੇਵਾਗਾ ਜੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੀ ਇਕ ਰੋਟੀ ਮੈਂ ਤੇ ਰੋਨ ਮਿ-
 ਤਾ ਦਿਤੀ ਜੀ ਏਹੁ ਅਨਾਜ ਅਸਾਡਾ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਜੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਇਤਨੇ
 ਆਖਨ ਨਾਲ ਤੁਰਤ ਹੀ ਓਹੁ ਰੋਟੀ ਆਪਕੂ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਈਆ ਅਤੇ ਹੋਰ

੪੪੦

ਅੰਨ੍ਹੀ ਰਿਤ ਕੇ ਬਹੁ ਨਿਕਲ ਆਯਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨੀ
 ਆਜੋਕੇਈ ਮਾਨੁਖ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਅਰਬ ਕੁ ਰਕੇ ਦੇ ਦਰੈ ਸੇਏ ਸੇਤਰ ਭੁਬਿਅਹੋ
 ਇਆ ਭਰਮਾਉ ਦਾਹੈ ਤਾਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪੈਰੀ ਆਇ ਪਇਆ ਫੇਰ ਉਸ ਸਾਰੇ ਦੇ
 ਸਨੇਏ ਹੁਕੁੰਤ ਕਦੇ ਖਾਤੇ ਬਡੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਏ ਲੋਕ ਅਤੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਆਖਣ
 ਲਗੇ ਹੋਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਇਸ ਫਕੀਰ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰੋਟੀ ਆਪ ਕਾਈ ਲੀਤੀ-
 ਆਹੈ ਨ ਦੇਖੇ ਭਾਈ ਅਸਾਇਸ ਨੂੰ ਅਗੇ ਭੀਤ ਪਾਣੀ ਭੀ ਨਹੀ ਸੀ ਦਿਤਾ ਇਸਨੇ ਕੁਦਰ
 ਤ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਭੀ ਕਢ ਲਿਆ ਹੈ ਫੇਰ ਅੰਨ੍ਹੀ ਪਕਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ਸਏ ਹੁਤ ਕੋਈ ਵ
 ਭਾਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਕਲਾਵਾਨ ਸਾਧ ਹੈ ਤਦੇ ਹੁਸ ਦੇ ਸਦੇ ਰਜੇ ਨ ਜੁਇਆ ਆਪਨੇ
 ਵਜੀਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਲੋਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਗਾ ਅਤੇ ਹਬ
 ਜੋੜ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਰਸ ਹੋਮਹਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਬਖਸੀਏ ਜੀ ਸਾਬੋ ਬਡੀ ਬੇ-
 ਅਦਬੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਸੇਤ ਉਪਕਾਰੀ ਹੋ ਅਤੇ ਦਿਨ ਮਾਲ ਤਾਵ ਲੋਹੇ ਸਾਡੇ ਪੁਰਖਿ
 ਮਾਕਰੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਲੋਕੇ॥

ਵਾਸ ਦੇਵ ਸਰਬ ਤ੍ਰਮਹਿ ਉਨ ਨਾਕਤ ਹੂੰ ਠਾਇਆ ਅਤਿ ਰਬਾਹ ਰਸੀਗਾ ਹੈ ਨਨਕ ਕਾਇ ਦੁ
 ਗਾਇ॥੧॥ ਓਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਬ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ ਵਸਦਾ ਹੈ ਜਿਥੇ ਕਿ ਬੇਹਾਜਰ ਹਜ਼ੂਰ
 ਹੈ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਐਸਾ ਨਹੀ ਜਿਥੇ ਓਹੁ ਹੈ ਨਹੀ ਸਾਢੇ ਓਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਆ
 ਰ ਅੰਗ ਸਿਗਾ ਹੈ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਲੋਕ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਚ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ਉਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਲੋ
 ਕੁ ਛੁਡ ਲਿਆ ਹੋਯਾ ਨਹੀ ਤੁਸੀ ਭੀ ਉਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਿ ਅਕਰੇ ਤੁਸਾ ਭਾਭੀ
 ਤੁਲਾ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤਾਂ ਰਜਾ ਪ੍ਰਜਾ ਉਸ ਦੇ ਸਦੇ ਸਭੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਤੇਗੁ
 ਰੂ ਗੁਰੂ ਲਗੇ ਜਪਣ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਨ ਲੋਕ ਨੂੰ ਏਹੁ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਹੋਭਾਈ ਤੁਹਾ
 ਭਾਕਾ ਲਿਆਨ ਤਦ ਹੋਵੇ ਗਾ ਜਦ ਤੁਸੀ ਆਪਨੀ ਕਿਰਤ ਕਮਾਈ ਕਰਕੇ ਤਿਸਾ ਵਿਚੋ
 ਸੀਤ ਸਾਧ ਦੇ ਕੁਛ ਮੁਹਿ ਪਾਵੋਗੇ ਅਤੇ ਟਹਿਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਭਾਵ ਭਗਤ ਕਰਨੀ ਤ
 ਤੁਹਾ ਭਾਭੁਲਾ ਹੋਵੈ ਗਾ ਅਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਨ ਨੂੰ ਸਿਖ ਕਰਕੇ ਚਲੇ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਚਤਰਦਾਸ ਪੰਡਿਤ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਇਕ ਚਤਰਦਾਸ ਨਾਮ ਪੰਡਿਤ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਭੇ
 ਖਦੇ ਖਕਰ ਕਹਿਣੇ ਲਗਾ ਹੋ ਭਗਤ ਜੀ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਤਾਂ ਸਾਲ ਗਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਭੀ
 ਨਹੀ ਅਰਗੇ ਪੀਚੰਦ ਨ ਭੀ ਨਹੀ ਅਤੇ ਤੂੰ ਤਾਂ ਭਗਤ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੈ ਕਿ ਆਭਗਤ
 ਪਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਰਾਗ ਬਸੰਤ ਵਿਚ ੧ ਸਬਦ ਕਹਿ ਆ॥ ਬਸੰਤ ਵਿਚ

ਫੇਲਮਹਲਾ ੧ ਸਾਲਗਮਬਿਪ੍ਰਸੰਨਮਨਵੇਸੁਕੁਤਤੁਲਸੀਮਾਲਾ। ਰਾਮਨਾਮਜ
 ਪਬੇਕੁਸ਼ਾਧੁਦਇਆਕਰਹੁਦਇਆਲਾ॥ ੧॥ ਕਹਿਕਲਰਾਸਿਚਹੁਜਨਮਗਵਦ
 ਹੁ। ਕਾਢੀਛਾਹਿਗਿਦਿਵਲਕਾਹੇਗਾਰਲਾਹੁ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਾਂਪ੍ਰਤਿਨੇਕਹਿਆਹੇਭਰ
 ਰਿਜੀਕਲਰਕਾਸਿਚਨਤਾਂਏਹੁਹੋਇਆਪਰਓਹੁਵਸਤਕੋਟਹੋਜਿਸਦੇਨਲਮਨਕੀ
 ਧਰਤੀਸਿਦੀਐਅਰਸੀਪਰਮੇਸਰਜੀਮਿਲੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਦਜੀਪਉਸੀਆਖੀ॥ ਕਰ
 ਹਰਿਹਟਮਾਲਟਿਰੁਪਰੇਵਹੁਤਿਸਭੀਤਹਿਮਨਜੇਵਹਾਅੰਮ੍ਰਿਤਸਿਚਹੁਭਰੇਕਿਅਰੇ
 ਤਉਮਾਲੀਕੋਹੋਵਹੁ॥ ੨॥ ਤਾਂਫੇਰਪ੍ਰਤਿਨੇਕਹਿਆਭੁਗਤਜੀਧਰਤੀਗੋਛੇਬਿਨਹਫੀਕ
 ਐਕਰੋਹੋਵੈਅਰਮਾਲੀਆਪਣੀਕਿਉਕਰਜਾਣੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਤੀਜੀਪਉਸੀਆਖੀ॥
 ਕਾਮਕਭੋਧਦੁਇਕਰਹੁਸੇਲੋਰੋਰੁਹੁਧਰਤੀਭਾਈ॥ ਜਿਉਗੋਰੁਹੁਤਿਉਤਮਸੁਖਪਾਵ
 ਹੁਕਿਰਤਨਮੇਟਿਆਜਾਈ॥ ੩॥ ਤਾਂਫੇਰਪ੍ਰਤਿਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਤੁਮਤਾਪਰਮ
 ਪਰਬੀਨਹੋਜੀਅਤੇਇਹੀਅਤਾਭਗਲੇਕੀਨਿਆਈਹੋਨਾਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਚੋਖੀਪੋ
 ਸੀਆਖੀ॥ ਬਗਲੇਤੇਫੁਨਿਹੋਸਲਹੋਵੈਜੇਤੂੰਹਿਦਇਆਲਾ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਨਾਨਕਦਾਸ
 ਨਦਾਸਾਦਇਆਕੋਦਮਲਾ॥ ੧॥ ਫੇਰਪ੍ਰਤਿਨੇਕਹਾਗੁਰੂਜੀਤੁਸੀਤਾਂਪਰਮੇਸਰਜੀਕੇਭ
 ਗਤਹੋਜੀਪਰਦਿਦਿਆਪ੍ਰਸੰਨੀਸਹੁਤਹਛੀਹੋਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਬਚਨਕੀਤਾਥੀਇਆ
 ਕਕਿ। ਆਗੁਨਹੈਤਾਂਪ੍ਰਤਿਨੇਕਹਾਵਿਦਿਆਪ੍ਰਸੰਨੇਤੇਮਹਿਤਹੋਵੀਦਾਹੈਅਰਜਹਾਏ
 ਠੇਗੇਤਹਾਂਹੀਸੰਸਾਰਮਨਿਗਾਅਤੇਨਲੇਤੁਹਾਨੂੰਅਸੀਰਬਾਦਤੀਹੋਵੈਗਾਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇ
 ਇਕੋਹੋਰਸਬਦਕਹਿਆ॥ ਬਸਿਤਹਿਫੇਲਮਹਲਾ ੧ ਰਾਜਾਭਾਲਕਨਹੀਕਚ
 ਦੁਸਟਨਾਲਪਿਯਰੋ॥ ਦੁਇਮਾਈਦੁਇਬਾਪਾਪ੍ਰੀਅਹਿਪ੍ਰਤਿਨੇਕਰਹੁਈਚਰੋ॥ ੧॥
 ਸੁਆਮੀਪ੍ਰਤਿਨੇਕਹੁਮਦੇਹੁਮਤੀ॥ ਕਿਨਬਿਧਪਾਵੇਪ੍ਰਾਨਪਤੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਭੀਤਰਅਗ
 ਨਿਬਨਾਸਪਤਿਮੋਲੀਸਾਗਪਿੰਡੇਪਾਇਆ॥ ਚੰਦਸੂਰਜਦੁਇਘਟਹੀਭੀਤਰਐਸਾਰਿ
 ਆਨਾਪਾਯਾ॥ ੨॥ ਰਾਮਕਵਿਤਾਜਾਣੀਐਇਕਮਾਈਭੋਗਕਰੇਇਆਤਾਕੇਲਖਣਜ
 ਣੀਐਹਿਖਿਮਾਧਨਸਿਰਹੋਇ॥ ੩॥ ਕਹਿਆਸੁਣੈਨਾਖਾਯਾਮਨੈਭਿਨਹੀਸੇਤੀਵਾਸਾ
 ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਨਾਨਕਦਾਸਨਿਦਾਸਾਖਿਨੇਤੋਲਾਖਿਨਮਾਸਾ॥ ੪॥ ੧॥ ਤਾਂਏਹੁਸਬਦ
 ਸੁਨਕਰਪ੍ਰਤਿਨੇਕਹਿਆਹੇਗੁਰੂਜੀਅਸੀਭੀਸੰਸਾਰਨੂੰਪ੍ਰਾਉਦੇਹਾਂਅਤੇਆਪ
 ਭੀਪ੍ਰਦੇਹਾਂਸੋਕੁਛਸਨੂੰਪਰਮੇਸਰਜੀਕਾਨਾਮਪਾਪਤੋਹੋਵੈਗਾਯਾਨਹੋਵੈਗਾਤਾਂਸੀ
 ਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਨੇਬਚਨਕੀਤਾਹੇਸੁਆਮੀਜੀਤੂੰਕੀਪਕਿਅਹੈਤਾਂਪ੍ਰਤਿਨੇਕਹਿਆਹੇ
 ਗੁਰੂਬਾਬਾਜੀਪਹਿਲੇਤਾਂਅਸੀਬ੍ਰਹਮੇਕੀਪਟੀਪ੍ਰਾਉਦੇਹਾਂਓਨਮ: ਸਿਧੀਬਾਰਾਅ

੪੪੨

ਖਰੀ। ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸਬਦ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇ ਪੀਠਿਤ ਜੀ॥ ਆਯੋ ਅਕਿ
 ਸਤੁ ਜਗਾ ਆਜਾ ਕਾਖੇ ਪੀਠਿ ਲਭਇਆ॥ ਰੀਰੀ ਲਲੀ ਪਾਪ ਕਮਾਣੇ ਪਰਿਅਵ
 ਰੁਣੁ ਗੁਣ ਦੀ ਸਰਿਆ॥ ੧॥ ਮਨ ਮੇਸਾ ਲੇਖਾ ਤੁੰ ਕੀ ਪਰਿਆ॥ ਲੇਖਾ ਦੇਣ ਤੇ ਰੋਸਿਰ
 ਰਹਿਆ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਿਧੀ ਕਾਇਆ ਸਿਮਰਹਿ ਨਾਹੀ ਨਨੈ ਨਾਤੁ ਧੁਨਾ ਮਲਾਇਆ
 ॥ ਛੁਛੈ ਛੀਜੈ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਮੂਨੈ ਕਿਉ ਛੂਟੈ ਜਮ ਪਾਕਰਿਆ॥ ੨॥ ਬਬੈ ਬੁਝੈ ਨਾਹੀ ਮੂਨੈ
 ਭਰਮ ਭੁਲੇ ਤੇ ਰਾਜਨ ਮਗਾਇਆ॥ ਅਣੁ ਦਾਨਾ ਮਧਰਾਇ ਚਪਾਧਾ ਅਵਰਾ ਕਾਭਾ
 ਰਤੁ ਧਲਾਇਆ॥ ੩॥ ਜਜੈ ਜੋਤਿ ਹਿਰਲਈ ਤੇਰੀ ਮੂਨੈ ਅਤਿ ਗਾਇਆ ਪਛਤਾਵੈ ਗਾ
 ਏਕ ਸਬਦ ਤੂੰ ਚੀਨ ਨਹੀ ਫਿਰ ਫਿਰ ਜੁਨੀ ਆਵਹਿ ਗਾ॥ ੪॥ ਤੁਧਾ ਸਿਰਲਿਖਿਆ ਸੋ
 ਪਰਿ ਪੀਠਿਤ ਅਵਰਾ ਨੇਨਾ ਸਿਖਾਲ ਬਿਖਿਆ॥ ਪਹਿਲਾ ਫਾਹ ਪਾਇਆ ਪਾਧੈ ਪਿਛੇ
 ਵੈਗਲ ਚਾੜ੍ਹਿਆ॥ ੫॥ ਸਸੈ ਸੇਜ ਮਗਾਇ ਚਹੁ ਮੂਨੈ ਏਕ ਦਾਨ ਤੁਧੁ ਕੁਝਾਇ ਲਾਇ
 ਆ॥ ਸਾਈ ਪੁਤ੍ਰੀ ਜਜਮਾਨ ਕੀ ਸਾਤੇਰੀ ਏਤੁ ਧਨ ਖਾਧੇ ਤੇ ਰਾਜਨ ਮਗਾਇਆ॥ ੬॥
 ਮੇਮੇ ਮਾਤਿ ਹਿਰਲਈ ਤੇਰੀ ਮੂਨੈ ਹਉ ਮੈਂ ਵਡਾ ਰੋਗ ਪਾਇਆ॥ ਅਤਿ ਰਾਤ ਮੇਂ ਬਹੁ ਮਨ
 ਚੀਨਿਆ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੁਹਤਾਜ ਭਾਇਆ॥ ੭॥ ਕਕੈ ਕਾ ਮਕੈ ਧਰਮ ਚਿਹ ਮੂਨੈ ਮਮ
 ਫਾਲ ਰੇਤੁ ਧਹਿ ਰਿਦਿ ਸਰਿਆ॥ ਪੜ੍ਹਹਿ ਗੁਣ ਹਿਤੁ ਬਹੁਤ ਪੁਕਾਰਹਿ ਬਿਨ ਬੁਝਹਿ ਤੁੰ
 ਭਾਬਿ ਮੁਆ॥ ੮॥ ਤਤੈ ਤਾਮ ਸਜਲਿ ਚਹੁ ਮੂਨੈ ਬਬੈ ਬਾਨ ਭਿਸੁ ਹੋਇਆ॥ ਪਪੈ ਪਪ
 ਰਿਪਾ ਰਿਫਿਰਿ ਮੂਨੈ ਦਵੈ ਦਾਨ ਨਾਤੁ ਧਲਾਇਆ॥ ੯॥ ਪਪੈ ਪਾਰਿਨਾ ਪਵਹੀ ਮੂਨੈ ਪਰ
 ਪੰਚਤੂ ਪਲ ਚਰਹਿਆ॥ ਸਚੈ ਆਪ ਖੁਆਇ ਚਹੁ ਮੂਨੈ ਏਹੁ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਲੇਖ ਪਾਇਆ॥
 ੧੦॥ ਭਭੈ ਭਵ ਜਲ ਭੁਬੈ ਮੂਨੈ ਮਾਯਾ ਵਿਚ ਗਲਤਾਨ ਭਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਏਕੋ ਜ
 ਹੈ ਏਕ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਹਿ ਪਾਰਿ ਪਾਇਆ॥ ੧੧॥ ਵਵੈ ਵਾਰੀ ਆਈ ਆਮੂਨੈ ਵਾਸ ਦੇਉ ਤੁਧੈ
 ਸਰਿਆ॥ ਏਹੁ ਵੇਲਾ ਨਹਿ ਲਹਿ ਸਹਿ ਮੂਨੈ ਫਿਰਤੁ ਜਮ ਕੈ ਵਸ ਪਾਇਆ॥ ੧੨॥ ਝੁਝੈ ਕ
 ਵੈਨਾ ਝੁਰਹਿ ਮੂਨੈ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਣਹਿ ਤੁੰ ਵਿਖਾ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਬਾਝੁ ਗੁਰ ਨਾਹੀ
 ਕੋਈ ਨਿਗੁਰੇ ਕਾ ਹੋਨ ਉਬੁਰਾ॥ ੧੩॥ ਧਧੈ ਧਾਵਤ ਵਰਜਤ ਖਮੂਨੈ ਅਤਿ ਰਤੇ ਰੋਨਿ ਧਨ
 ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹੋਵਹਿ ਤਾਂ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਹਿ ਜੁਗ ਹਿਜਰੀ ਤਰਖਾਹਿ ਪਾਇਆ॥
 ੧੪॥ ਗਰੈ ਗੋਰੈ ਬਿਦ ਚਿਤ ਕਰ ਮੂਨੈ ਗਲੀ ਕਿਨੈ ਨਾ ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਵ
 ਸਾਇ ਮੂਨੈ ਪਿਛਲੇ ਗੁਨ ਹਿਬ ਖਸਲਾਇਆ॥ ੧੫॥ ਹਾਰੈ ਹਰਿ ਕਥਾ ਬੂਝੈ ਮੂਨੈ ਤਾਂ
 ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਈ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਪੜ੍ਹਹਿ ਤੇਤਾ ਵਖਲ ਗੋਵਿਣ ਸਤਿ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੋ
 ਈ॥ ੧੬॥ ਰਾਰੈ ਰਾਮ ਚਿਤ ਕਰਿ ਮੂਨੈ ਹਿਰਦੈ ਜਿਨ ਕੈ ਰਵਿਰਹਿਆ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਿ

ਨੀਰਾਮਪਛਾਤਾਨਿਰਗੁਣਰਾਮਾਤਿਨੀਬੁਝਲਾਇਆ॥੧੧॥ਤੇਰਾਅੰਤਨਾਜਾਈਲਖਿਮ॥
 ਅਕਬਿਨਜਾਈਹਰਿਕਾਬਿਆ॥ਨਨਕਜਿਨਕਉਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਆਤਿਨਕਾਲੇਖ॥
 ਨਿਬਡਿਆ॥੧੮॥੧॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਪੰਡਿਤਨੇਮਥਾਟੇਕਿਆਅਤੇਕਹਿਆਹੈ
 ਗੁਰੂਬਾਬਾਜੀਤੁਸੀਪੰਨਹੋਜੀਅਤੇਬੰਨਤੁਹਾਡੇਸਬਦਹੈਨਜੀਅਤੇਤੁਹਾਡੇਤਾਪਮੇਸ
 ਰਹਾਜਰਹਿੰਦਾਹੈਅਤੇਜਿਸਓਪਰਕਿਰਪਾਕਰੋਉਸਨੂੰਪਰਮੇਸਰਦਾਮਿਲਾਪਹੈ
 ਜਾਂਦਾਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਇਕੋਰਸਲੋਕਰਾਮਕਲੀਵਿਚਆਖਿਆ॥ ਓਅੰਕ॥
 ਰਬ੍ਹਰਮਾਉਤਪਤਿ॥ਓਅੰਕਾਰਕੀਆਜਿਨਿਰਿਤਿ॥ਓਅੰਕਾਰਸੈਲਜੁਗਭਏ॥ਓ-
 ਅੰਕਾਰਬੇਦਨਿਰਮਏ॥ਓਅੰਕਾਰਸਰਬਉਧਰੇ॥ਓਅੰਕਾਰਗੁਰਮੁਖਤਰੇ॥ਓਨਮ
 ਅਖਰਸੁਨਹੁਬੀਰਾਰਾਓਨਮਅਖਰਤ੍ਰਿਭੁਵਣਸਾਰ॥੧॥ਸੁਣਪਾਛੇਕਿਆਲਿਖ
 ਹੁਸੀਜਾਲਾ॥ਲਿਖਿਰਾਮਨਾਮਗੁਰਮੁਖਗੋਪਾਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਤਾਂਪੰਡਿਤਚਤ
 ਰਦਾਸਏਹੁਸਬਦਸੁਨਕਰਸੀਗੁਰੂਜੀਕੀਪੈਰੀਆਇਪਇਆਅਰਨਉਧਰੀਕ-
 ਸਿਖੋਇਆਲਗਾਗੁਰੂਗੁਰੂਜਪਣਤਾਂਗੁਰੂਜੀਉਸਪੰਡਿਤਨੂੰਸਿਖਕੀਤਾਤਾਂਗੁ
 ਰੂਜੀਅਗੇਨੂੰਚਲਦੇ੨ਇਕਅਸਥਾਨੇਜਾਇਬੈਠੇਤਾਂਮਰਦਾਨਾਲਗਾਕੀਰਤਨ
 ਕਰਨਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਪੁਛਿਆਹੇਮਰਦਾਨਿਆਕਿਤਨੀਕਬਾਣੀਤੇਰੇਕੀ
 ਠਹੈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਸਿਤਨਹਿਕਆਪਦਾਬੋਲਣਹੋਯਾਹੈਸੋਜ
 ਭੁੰਮੇਰੇਕੀਠਹੈਤਾਂਇਤਨੇਰਿਹਵਿਚਟਿਕਵਠੀਕਰਵਾਨਉਠਾਈਕਤਾਰਲੈਕਰਅ
 ਇਨਿਕਾਲਿਆਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਹੇਮਰਦਾਨਿਆਇਸਕਰਵਾਨਪਾਸੇਜਾਇ
 ਕਰਪੁਛੋਏਹੁਕਿਸਚੀਜਕੀਭਰਤੀਭਰੀਹੋਈਹੈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਨੇਉਸਕਰਵਾਨਨੂੰਪੁ
 ਛਿਆਜੋਹੇਭਾਈਏਹੁਭਰਤੀਕਿਸਚੀਜਕੀਭਰੀਹੈਤਾਂਕਰਵਾਨੇਨੇਕਹਿਆਭਾਈਇ
 ਸਾਵਿਚਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਸਾਹਿਬਕੀਬਾਣੀਰਚੀਹੋਈਜੋਪੋਥੀਆਪੁਸਤਕਤੇਰਥ
 ਕੇਸਿਵੁਕਭਰੇਹੋਏਹੈਨਅਤੇਮੈਨੂੰਕਿਤਨੇਹੀਜੁਗਬੀਤੇਹੈਨਭਰਤੀਭਰਭਰਕੇਲੈਅ
 ਵਦੇਨੂੰਤਾਂਮਰਦਾਨੇਨੇਆਇਕਠਕਹਿਆਹੇਗੁਰੂਜੀਤੇਰੀਆਤੂੰਹੋਜਾਣੇਜੀਅਤੇਏ
 ਹਤਾਂਆਪਕਾਹੀਜਸਕਰਦਾਹੈਜੀਜੋਏਹੁਬਾਣੀਬਾਬੇਜੀਕੀਹੈਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿ
 ਆਮਰਦਾਨਿਆਤੂੰਜਾਇਕੇਇਸਬਾਣੀਵਿਚੋਕੋਈਪੋਥੀਦੇਖਪੜਕਰਕੇਤਾਂਮਰ
 ਦਾਨੇਨੇਕਹਿਆਭੁਲਾਗੁਰੂਜੀਤਾਂਮਰਦਾਨਾਜਾਇਕਰਦੇਖੇਤਾਂਬਹੁਤਸ਼ਰੀਰੀਅਚ
 ਰਜਬਾਣੀਹੈਦੇਖਕਰਮਰਦਾਨਾਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕੇਪਾਸਆਯਾਕਹਿਨਲਗਾਗੁਰੂਜੀ-
 ਧੀਨਤੇਰੀਕੁਦਰਤਿਹੈਜੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਪੁਛਿਆਮਰਦਾਨਿਆਬਾਣੀਪੜੀਭਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿ

੪੪੪

ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾ ਕਵੀ ਮੇ ਸੀ ਬਾਣੀ ਭਿੰਨੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਕਵੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਏਹੁ ਬਾਣੀ ਪਰੀ ਅਰੁ
ਰਜੈ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀ ਹੋਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਜੀ ਏਹੁ ਕਵ ਪਗਟ ਹੋਵੈ ਗੀ ਜੀ ਤਾਂ
ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਏਹੁ ਬਾਣੀ ਜੋ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਯਾ
ਰੇਜ ਦੋਹੇ ਵਨ ਗੇ ਤਾਂ ਤਿਨ ਦੇ ਮੁਖੋ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੋਵੈ ਗੀ ਤਾਂ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਹੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀਂ ਧੰਨ ਹੋ ਜੀ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾ ਲਹੇਈ॥

ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਨੇ ਧਿਆਨ ਮੇ ਬੈਠੇ ਬੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਜ ਤੁਸੀਂ ਬੜੇ ਬੇਸੁਮਾਰ ਦੇ ਪਰਦਿਸ ਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਮਰਦਾਨਿਆ ਆਤਮੇ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਕਰਵੇਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਵਨ
ਮੇਰੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਤੇ ਰੇ ਸੰਗ ਲਗਿਆ ਦਾ ਗੁਣ ਅਸਾਨੂੰ ਏਹੋ ਹੈ ਜੋ ਕਾਈ ਜੀ ਅਦੀ
ਗੁਰੂ ਬਾਤ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਅਸਾਨਾਲ ਕੀਚੈ ਜੀ ਤਾਂ ਅਸਾਨੂੰ ਜੀ ਉਭੀ ਪਗਟ ਆਰਹੈ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਾਨੂੰ ਜੀ ਉਤੇਰਿਆ ਚਰਨ ਨਾਲ ਨੁਕਿ ਅਰੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮਰ
ਦਾਨੇ ਉਪਰ ਮੇਰੇ ਵਨ ਹੋਏ ਅਤੇ ਜੀ ਅਕੀਜੋ ਆਹੀ ਸੋ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖ ਸੁਨਾਈ
ਅਤੇ ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਈ ਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂੰ ਸਮਝ
ਅਚੇਤਿ ਇਆਇ ਆਰਾਮਾ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਛੋੜਿ ਅਉਗੁਣ ਗੁਣ ਹਿਸਮਾਇਆ
ਰਾਮਾ ਬਹੁ ਸੁਆਦ ਲੁਭਾਣਾ ਕਿਰਤ ਕਮਾਣਾ ਵਿਛੁੜਿਆ ਨਹੀ ਮੇਲਾ॥ ਕਿਉਂਦੁ ਤ
ਰਤਰੀ ਮੇਜ ਮਝ ਰਮਰੀ ਮੇਜ ਮਝ ਪਬਿਦੁ ਹੋਲਾ॥ ਮਨ ਰਾਮ ਨਹੀ ਜਹੂੰ ਸਿਝ ਪੁਭਤ
ਅਉਪਾਦਿ ਰੁਧਾਕਿ ਆਕਰੈ॥ ਬੰਧਨ ਬਾਧਿਆ ਇਨ ਬਿਧਿ ਛੂਟੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵੈ
ਨਰਹੇ॥ ੧ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਏਹੁ ਮਨ ਅਚੇਤ ਇਆ
ਣਾ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੂੰ ਸਮਝਦਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਤੂੰ ਅੰਗੁਣ ਛੁਡ ਕੇ ਹੋਵੇ ਜੋ
ਮੌਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ਨਿੰਦਿਆ ਖੁਦੀ ਅਭਿਮਾਨ ਅਤੇ ਕਵਾਉਂਦਾ ਫਿਆਨ
ਮਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ਸਚ ਸੀਲ ਸੰਜਮ ਸਿੱਤੋ ਪਵਾਇਆ ਭੂਉਂ ਭਗਤਿ ਅਤੇ ਗੀਬੀ
ਹਰਿਕੇ ਸੇਵਕ ਉਪਰ ਮੇਰੇ ਵਨ ਏਹੁ ਗੁਣ ਕਮਾਏ ਤੂੰ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾਨਾਮ
ਸਾਤਿ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਪਣਾ ਤੇ ਜਹਾਂ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਕੋਈ ਨਾਸ ਹਾਇ ਕਰੇ
ਵੈ ਗਾ ਤਹਾਂ ਹਰਿ ਜੀ ਕਾਨਾਮ ਸਾਹਾਇ ਕਰੇ ਵੈ ਗਾ ਅਰਥੇ ਹੁਜੇ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਸੁਆਦ
ਰਸ ਭੋਗ ਜੋ ਤੂੰ ਲੈਤ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਵਿਸਾਫ ਕਰੇ ਸੋ ਤੁਝ ਕਉ ਏਹੁ ਦਿਛੋ ਨਾ
ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਤੂੰ ਅਬ ਕਾ ਬਿਛੁੜਿਆ ਕਬ ਮਿਲੈਂਗਾ ਤੇ ਜੁਨੀਭਵਨਾ ਪੜ੍ਹੇਗਾ

ਕੁਮਕੋਜਮਕਾਡੰਡੁਸੁਵਾਨਹੀਜੋਨਿਤਾਪੁਤਿਸਿਸਾਰਕੋਲੀਏਜਾਤਹੈਅਜਕੋਕ
 ਲਤੇਰੇਸਿਰਭੀਆਇਕਨੁਕਦਾਹੈਤੂਜਮਤੇਨਹੀਭੁਰਦਾਮਹਾਬਿਖਮਪੰਥਜਮਕਾ
 ਲਕਾਸੁਣੀਦਾਹੈਅਰਿਰਲੋਭੁਬਿਆਪਤਹੈਮਨਕੋਨਿਕਸਨਨਾਹੀਦੇਤਾਤੇਰੇਸੁਆ
 ਸਜਮਕਾਲਵੇਖਵਾਹੈਇਕਪਲਕਮੇਪਕਨੁਲੋਵੇਗਾਵੁਸਤਰਸਾਗਰਅਗਨ
 ਕਾਭੈਨੇਛੰਘਨਾਹੈਅਰਮਹਾਬਿਖਮਪੇਂਛਾਤੇਰੇਸਿਰਉਪਰਹੈਏਹੇਮਾਮਲੇਤੇਰੇਉਪ
 ਰਹੈਨਤੇਨੂੰਨਿਵਾਕਿਉਆਵਦੀਹੈਤੂੰਨਸੈਸਠਾਵਿਨਾਪੇਂਛਾਹੈਤੇਰੇਸਿਰਤੇਖ
 ਰਚਪਲੇਤੇਰੇਹੈਨਹੀਤੇਅਗਨਕਾਪਾਣੀਕਾਸਾਕਾਛੰਘਣਾਹੈਪਰਜਿਨਾਪਰ
 ਮੇਸਰਆਗਾਧਿਆਹੈਹੈਮਰਦਨਿਆਰਿਨਾਨੂੰਏਸਰਾਹੁਨਹੀਛੰਘਣਾਪਨੁਣਾ
 ਜਬਜਾਝਸਮਾਹੋਇਸਵੇਰਕਾਸਮਾਹੋਇਤਬਭੀਪਰਮੇਸਰਕੋਆਰਾਪੈਤਬਉਸ
 ਕਾਭੀਭੁਲਾਹੋਵੇਗਾਇਉਨਕਰੈਜੋਪੰਥਪਹਿਰਧਿਏਕਮਾਵੈਤਾਤੇਨਪਹਿਰਜੇਇ
 ਰਹੇਤੇਪਰਮੇਸਰਕਿਸਵਖਤਮਿਲੈਗਾਅਚਰੀਵਕੀਕਾਲਿਅਨਕਬਹੋਵੇਗੀ।
 ਏਮਨਮੇਰਿਆਤੂੰਛੋਡਆਲਜੀਜਾਲਾਮਾਏਮਨਮੇਰਿਆਹਰਿਮਿਰਹੁਪੁਰਖ
 ਨਿਰਾਲਾਮਾਹਰਿਮਿਰਹੁਏਕੰਕਚਸਚਾਸਭੁਜਗਤਿਜਿਨਿਉਪਾਯਾਜਿਨਪ
 ਉਣਪਾਣੀਅਗਨਿਬਾਂਧੀਗੁਰੂਖੇਲਜਗਤਦਿਖਾਯਾਅਚਰਤੂੰਛੋਡੀਚਰਆ
 ਪੈਹਰਿਨਾਮਜੀਸਮਜਪਤਪੋਸਿਖਸਿਆਣਪਪਿਆਰਪੀਤਮਨਾਹਰਿਕਜ
 ਪਜਪੋਹੇਮਰਦਨਿਆਏਹੁਸਿਸਾਰਕੋਆਲਜੀਜਾਲਹੈਨਜੋਏਸਪਾਣੀਕੋਕਿਤੇਖ
 ਮਨਹੀਆਵਨਗੇਮਾਤਾਪਿਤਾਭੈਣਭਾਈਸਕਸੈਣਇਸਤੀਪੁਤ੍ਰਧੀਆਪਰਦ
 ਰਪਦਾਰਥਪ੍ਰਵਾਰਏਹੁਸਿਤਨੀਆਵਸਤੀਆਪਨੀਅਕਰਜਤੀਆਹੈਨਸੋਏ
 ਨਾਵਿਚਤੇਰਾਕੋਈਸਹਾਈਨਹੀਅਤੇਏਹੁਜੋਰਹੀਏਹੀਤੇਰੀਹੈਜਿਸਨੂੰਤੂੰਆਪਨੀ
 ਕਰਕੇਜਾਣਦਾਹੈਸੋਏਹੁਏਹੀਤੇਰੇਨਾਲੇਅਗੇਹੀਵਿਦਿਆਹੁਦੀਜਾਈਹੈਪ੍ਰਥਮੇਕ
 ਛੇਵਾਲਜੋਥੋਲੇਸੁਫੇਵਹੀਏਜਾਂਦੇਹੈਨਏਹੁਪੁਰਖਮਾਨੁਖਨੋਨਿਸਾਨੀਦੇਏਹੈਨਜੋ
 ਸੇਲਕਰੀਯਾਜਲਾਇਕੋਕੋਇਲੋਤਿਨਕੋਇਲੋਆਕੀਰਿਟੀਸੁਆਹਾਏਕਤਮ
 ਸਾਹੋਇਰਿਸਾਜਾਣਤੂੰਹੋਮਨਾਮਰਨਤੇਰੇਨਜੀਕਆਯਾਹੈਅਤੇਅਖੀਆਤੇਰੀਸ
 ਤੂੰਬੋਅਗੇਹੀਵਿਦਾਹੋਵੀਆਹੈਨਤੇਬੁਢੇਪਾਆਵਚਾਹੈਤਾਂਅਖੀਆਕੀਨਵਿਦਾਹੋ
 ਇਜਾਂਦੇਹੈਨਦੇਹਮੁਹੋਨਿਕਲਜਾਂਦੇਹੈਨਤੇਮੁਹਿਦੇਹਲਾਹੋਇਜਾਦਾਹੈਏਹੁਏਹੀਚਾਕ
 ਹੀਕਰਦੀਹੈਸੀਬੋਲਦੇਚਲਦੇਦੀਜਿਬੇਕਹੋਓਬੇਜਾਣਤੇਇਸਦੇਹੀਨੂੰਦਰਮਹਾਮਿ
 ਲਵਾਸੀਖਾਵਣਾਪਹਿਨਨਤੇਭੁਗਾਬਿਲਾਸਕਰਤੀਬੀਤੇਪੁਰਾਣੀਹੋਇਗਈਜੋਜੇ

੫੪੬

ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਗਿਰਜਾ ਦਾ ਹੈ ਸੋਹਣਾ ਪੈਰ ਜੇਥੇ ਸੋਥ ਕਰਾਏ ਬੋਲਤਾ ਚਲਤਾ ਕਹਿਤ
 ਹੈ ਫਲਾਨੇ ਅਸਥਾਨ ਜਾਗਾ ਜਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਪਰ ਭਾਈ ਚਲਿਆ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਸੋਥੁ ਦੇ
 ਪੇਰੀ ਮਾਤੀ ਦੇ ਹੀ ਹੈ ਰਾਨ ਹੋਇ ਕਰ ਗਿਰਿਆ ਹੀ ਚਾਹੈ ਗੀ ਸੋ ਮਰਦਾਨਿਆ ਪੁਰਖ ਦੇ
 ਕੰਮੇ ਗਈ ਤੇ ਚਕਰੀ ਤੇ ਭੀਰ ਹੀ ਏਹ ਦੇ ਹੀ ਜੀਵ ਦਿਆ ਹੀ ਵਿਦਮਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਮ
 ਕਰੋ ਨੇ ਰਹਿ ਗਈ ਤੇ ਜਿਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਮਾਯਾ ਦੇ ਜਿਨਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਪਾਪ ਕਮਾਵ-
 ਦਾ ਸੀ ਸੋਥੈ ਨੂੰ ਅਗੇ ਹੀ ਤਿਆਗ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਇਸਤੀ ਘਰ ਕੀ ਜੇਹੜੀ ਆਪ
 ਣੀ ਹੈ ਸੋਥੈ ਗੀ ਕਿ ਸੇਤਰਾਨ ਹੀ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਕੀ ਇਸਤੀ ਵਲ ਦੇਖੇਂਗਾ ਤਾਂ ਓਹ ਭੀ
 ਪਰ ਪੁਰਖ ਕੋ ਤਕੈਗੀ ਤੇ ਜੇਹੜਾ ਤੂੰ ਜਾਨਨਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਤ ਮੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਸੋ ਜਿਸ ਵਕਤ ਦਿ
 ਵਾਹੁ ਕੀ ਤਾਂ ਓਹੁ ਤਾ ਫੇਰ ਆਪਨੀ ਔਰਤ ਕਾ ਹੈ ਅਧੀ ਅਜੇ ਤੀ ਆਪਨੀ ਜਾਨ ਦਾ ਸੀ ਸੋ ਜਬ ਓਹੁ
 ਕੋ ਬਿਦਾ ਹਿਆ ਤਬ ਏਹੁ ਪਰਾਈ ਹੋਇ ਗਈ ਸੋਨ ਓਹ ਤੇਰਾ ਪੁਤ ਤੇ ਨ ਤੇਰੀ ਧੀ ਅ
 ਸੂ ਤੇਰੇ ਕਿਸੀ ਤਰਾਨ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਸੋ ਮਰਦਾਨਿਆ ਏਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣਿ ਆਰ ਕਿਭ
 ਗੁਣ ਪਰ ਮੇਸਰ ਪਾਵੈ ਜੋਗੇ ਬਿੰਦ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੈਗਾ ਤਾਂ ਸਿਧੈਗਾ ਤੇ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ
 ਭੀ ਤਬ ਸਹਾਇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਪਰ ਮੇਸਰ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਐ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ-
 ਵਿਖੇ ਜੋ ਏਹੁ ਜੀਵ ਅਯਾ ਹੈ ਤੇ ਦਿਨ ਦਿਖੇ ਭੀ ਤਿਨ ਗੁਣ ਹੈਨ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਅਗ
 ਨ ਏਹੁ ਤਿਨੇ ਆਪਸ ਮੇਂ ਦੈਗੀ ਹੈ ਅਰ ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਮੇਂ ਇਕ ਠੇਹਰ ਹਿਤ ਹੈ ਐਸਾ ਓਹੁ ਪ
 ਰ ਮੇਸਰ ਕਰਨ ਹਾਰ ਹੈ ਏਹੁ ਤਿਨਾ ਨੇ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਖੇ ਇਕ ਠੇਕਰ ਰਖੇ ਹੈਨ
 ਤਿਸ ਪਰ ਮੇਸਰ ਐਸੇ ਸਮਰਥ ਕੋ ਗਤ ਦਿਨ ਹਰ ਦੇ ਲੇਖ ਪੇ ਸਾਝ ਭੀ ਸਵੇਰੇ ਭੀ
 ਜਪੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨੇ ਪਰ ਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰੀ ਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਜਪ ਤੇ ਹੀ ਰਹੇ ਜਹਾਂ ਸਾ
 ਧ ਸੰਗਤ ਹੈ ਦੈ ਤਾਂ ਬਾਸ ਪਾਵੇਗੇ ਮਹਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੇ ਜੇ ਅਧਰਮੀ ਹੋਇਗਾ ਸੋ
 ਗਲ ਜਾਵੈਗਾ ਹਕ ਭੀ ਤੇ ਅਨਹਕ ਭੀ ਮਾਰੀਐਗਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਧਰਮ ਵਿਚ ਦਿਸ
 ਨ ਜੀ ਕਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਰਮਾਵੇਰ ਸੈਤਾਨ ਕਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ਸੋ ਸੈਤਾਨ ਕੋ ਵਿਸਨ
 ਜੀ ਮਾਰਨਿ ਕਾਲ ਤੇ ਹੈ ਤਕੜੀ ਸਜਾਇ ਦੇ ਤੇ ਹੈ ਜਮ ਡੰਡ ਕੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰੀਐਗਾ।
 ਅਧਰਮੀ ਕੋ ਤੇ ਜਮ ਮਾਰ ਕਰ ਪੈਰ ਨਰਕ ਮੇਂ ਪਾਵੈਗਾ ਸੋਹੇ ਮਰਦਾਨਿਆ ਜਦ
 ਕਦ ਇਸ ਜੀ ਆਕੇ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸਹਾਈ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਨੀ ਕਿਰਤ
 ਭੀ ਕਰੇ ਤੇ ਪਰ ਮੇਸਰ ਕੋ ਭੀ ਸਿਮਰਤਾ ਰਹੈ ਤਬ ਇਸ ਜੀ ਵਕਾਫੁਟ ਕਾਰ ਹੋ-
 ਵੈਗਾ ਅਤੇ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀ ਤਬ ਮਹਿਮਾ ਜਾ
 ਨਿਗਾ ਜਬ ਆਗੇ ਜਾਇਗਾ ਤੇ ਨਾਮ ਬਿਨ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੋ ਦੁਖ ਲਾਗੈਗਾ ਦੁਖ

ਹੋਇਕੈ ਹਾਇਹਾਇਕਰਕੇ ਪਛਤਾਵੈ ਗਾਤੁ ਏਹੁ ਵੇਲਾ ਹਬ ਆਵਨੇ ਕਾਨਹੀ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ
 ਕੇ ਭੁਜਨ ਵਾਲਿਆ ਕੇ ਜਮਾ ਆਖੇ ਸੇਭੀ ਨਹੀ ਦੇਖੇਗਾ ਸੋ ਜਮ ਕੀ ਸਾਸਨ ਤੇ ਛੁਟੇਗਾ ਸੁਭਿ
 ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦ ਗਾਵਤਾ ਪੜਤਾਰਹੁ ਏਹੀ ਜਾਨਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੇਰੇ ਸਿਰਹੀ ਹੈ ਏ
 ਕ ਪਲਕ ਭਰੇ ਭੀ ਦੂਰ ਨਹੀ ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਹੁ ਸਾਸ ਸਾਸ ਜੋ ਸਦ ਰਹੈ ਹਜ਼ੂਰਾ ਹਿ
 ਤ ਕਰ ਸਿਮਰਹੁ ਸਾਹਿਬੈ ਜੋ ਨਹਿ ਕਤਹੀ ਦੂਰ ॥੧॥ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਏਮ
 ਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂੰ ਬਿਰਹੁ ਚੋਟ ਨ ਖਾਵਹੀ ਰਾਮਾ ਏਮ ਨ ਮੇਰਿਆ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਹਿਜ ਸਮਾ
 ਵਹੀ ਰਾਮਾ ਗੁਣ ਗਾਈ ਮੇਰਾ ਮਰਸਾਲ ਰਸੁ ਰਸੁ ਗਿਆਨ ਅੰਦਰ ਸਾਰਏ ॥ ਤੈ ਕੋਇ
 ਦੀ ਪਕ ਸਬਦ ਚਾਨਣ ਪਰਿਦੂਤ ਸਿਧਾਰਏ ॥ ਭਉ ਕਾਟ ਨਿਰਭਉ ਤਰਹਿ ਦੁਤਰ ਗੁਰਮੁ-
 ਖਿ ਕਾਰਜ ਸਾਰਏ ॥ ਹੁਪਰਿ ਗਪਿ ਯਾਰਹਿ ਸਿਉ ਹਰਿਆ ਪਕਿ ਪਾਧਾਰਏ ॥ ਸੁਣ ਮਰ
 ਦਾਨਿਆ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸਮੀਪ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਮੇਰਾ ਕਹਿਣਾ ਕੰਨੀ ਸੁਣ ਪਰੇ ਮਨ ਲ-
 ਜੇ ਆਪਨੇ ਮਨ ਨੂੰ ਏਨਾ ਬਚਨਾ ਪੁਰ ਅਸ ਬਿਰਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਜਮ ਕੀ ਚੋਟ ਤੇ ਬਚ ਰਹਿਗਾ
 ਜੇ ਤੂੰ ਪੇਮ ਪੀਤ ਲਗਾਇਕਰ ਹਰਿ ਜੀ ਪਿਸਾਰੇ ਕੀ ਭਗਤਿ ਭਉ ਕਰਹਿਗਾ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾ
 ਮ ਪੜਹਿਗਾ ਗਾਵਹਿਗਾ ਜਾਹਿਰ ਦੇਵ ਸਾਵਹਿਗਾ ਤਾਂ ਤੁਝ ਕੋ ਸਦਾ ਸਹਿਜ ਸੁਖ ਮੇਂ
 ਪਰਮੇਸਰ ਰਖੇਗਾ ਤੇ ਤੁਮ ਕੋ ਚਿੰਤਾ ਨ ਦਿਆ ਪੇਰੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਆਸਰਾ ਮਨ ਮੈਲੀ
 ਏਰਹੁ ਤਾ ਤੇਰੀ ਆਸ ਗਲ ਆਸਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਮੇਸਰ ਪੁਰਨ ਕਰੇਗਾ ਅਚਿੰਤ ਰਿ
 ਜਕ ਪਹੁੰਚਾਵੇਗਾ ਪਰਤੀਰਸਾਇ ਰਸਾਇਕਰ ਹਰਿ ਜੀ ਕੋ ਗੁਣ ਗਾਵਤਾਰਹੁ ਤਾਂ ਇਸ
 ਕਿਰਤ ਮੇਂ ਤੇ ਹੀ ਦੇਹ ਛੁਟੈ ਗੀ ਤਬ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਗੰਢੇਗਾ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਸਿਮ
 ਰਨ ਕੈ ਸਾਹੈ ਜੋ ਸੀ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਨੇੜ ਲਾਲ ਭਿੰਨ ਹੋਇ ਰਹੈ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ
 ਮਾਥੇ ਪਰਤਿ ਲਕ ਭੀ ਜੋਤਿ ਸਾਬਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸਿਹਬਾ ਕੀ ਰਸੀ ਲੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੇ ਤਿਨ ਲੋ
 ਕਾ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਜਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦ ਨਾ ਹੋਤਾ ਤਬ ਜਗਤਿ ਸਿ
 ਸਾਰ ਕਾ ਅੰਧ ਕਾਰ ਦੂਰ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਏਹੁ ਸਬਦ ਕਾ ਪਕਾ ਸਾਹੈ ਹੋ ਮਰਦਾਨਿਆ ਜਗਤਿ
 ਸਿਸਾਰ ਕਾ ਸੁਖ ਦੇ ਖਕਰ ਭੁਲ ਨਾਨਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਵਲ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਅਗੈ ਦੂਤ
 ਰਸਾਗਰ ਅਗਨ ਕਾ ਜੋ ਹੈ ॥ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਸਰੇ ਪਾਰਲੀਘੇਗਾ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ
 ਉਸਤਤਿ ਕੀਤੀ ॥ ਧੀਨ ਨਾਨਕ ਕਾ ਲੂਆਣ ਨਿਮਾਣਿ ਆਵਾਮਾਣ ਨਿਤਾਣਿ ਆਕਾਤਾਣ
 ਤੂੰ ਸਚਾ ਗੁਰੂ ਅਭਗ ਦੀ ਬਾਣਾ ॥ ਏਮ ਨਾ ਮੇਰਿਆ ਤੂੰ ਕਿਆ ਲੈ ਆਯਾ ਕਿਆ ਲੈ ਜਾਇ
 ਸੀ ਰਾਮਾ ਏਮ ਨਾ ਮੇਰਿਆ ਤਬ ਛੁਟ ਸੀ ਜਾ ਭਰਮ ਚੁਕਾਇ ਸੀ ਰਾਮਾ ਧਨ ਸੰਚਹੁ ਹਰਿ ਨ
 ਮੁਦਖਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਭਉ ਪਛੁਣਾਏ ॥ ਮੈਲ ਪਰਹਰਿ ਸਬਦ ਨਿਰਮਲ ਮਹਿ ਲਸਾਰਾ ॥

੪੪੮

ਰਜਨ ਏ। ਪਤਿ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਪਰਸਿਧਾਇਆ ਤੈ ਲੋਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਜੈ ਹਰਿ ਨਾਮ
 ਪਿਆਈਐ ਗੁਰਦਰਸਨ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਜਸੈ ਹੋ ਮਰਦਾਨਿਆ
 ਜਿਤ ਨਾਚਿਰ ਏਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਹਿਲੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀ ਪਛਾਣਦਾ ਕਿ ਜਦ ਜੀਮਿ
 ਅਪੈ ਤਾਂ ਕਿਆ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਬ ਏ ਬੋਜਾਇਗਾ ਤਦ ਕਿਆ ਲੈ ਜਾਵੈਗਾ
 ਅਰ ਕਿਤ ਨੀਯਕ ਪੰਡੂ ਬੰਨਕੇ ਲੈ ਜਾਵੈਗਾ ਇਕ ਨੌਗਜ ਕਪੜ ਤੇ ਤਖਤਾ ਤੇ ਨੌਮਨ
 ਲਕੜੀਆ ਅਰਮਿਟੀ ਦੀ ਕੁਨਾਲੀ ਪਾਉਰੁਰ ਆਟਾ ਜਵਾਦਾ ਏਹੁ ਸਾਬਨ ਹੀ ਜਾਦਾ
 ਏ ਬੋਹੀ ਆਟਾ ਜਵਾਦਾ ਕੁਤਿਆ ਖਾਧਾ ਤੇ ਘੜੀ ਕੁਨਾਲੀ ਜਿਮੀ ਤੇ ਭੀਨੀ ਤੇ ਲਕੜੀ
 ਕਪੜਾ ਅਗਨ ਜਲਾਯਾ ਤੇ ਨਿਗਾ ਹੀ ਆਯਾ ਤੇ ਨਿਗਾ ਹੀ ਗਿਯਾ ਤੇ ਵਲਛ ਲਕੜ ਕੇ
 ਜੋਖਟਿਆ ਸੀ ਕਮਾਯਾ ਜੀ ਜੋੜਿਆ ਸੀ ਜੇਹਨੂੰ ਸੋਜੇਰੂ ਦੇਹ ਬਾਯਾ ਓਨੇ ਲੀਤੋਐ
 ਪੁਤ੍ਰ ਧੀਆ ਦੇਵਿਆ ਹੁਕੀਤੇ ਸੋਓਨਾ ਦੋਹੇਇਆ ਜੋਨ ਫਰਚਾ ਕਰਾਵੇਹ ਬਲਗਾ ਸੋ
 ਚਾਕਰਾ ਚਾਕਰੀ ਲੀਤੀ ਏਹੁ ਮੁਰਖ ਖਾਲੀ ਹਈ ਆਯਾ ਤੇ ਖਾਲੀ ਹਈ ਗਇਆ
 ਤੇ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਜੇਹਨੂੰ ਧਨ ਕਮਾਯਾ ਸੀ ਸੋ ਸਿਨ ਬੀਧੀ ਲੈ ਗਏ ਇਸਕੇ ਸਾਬਨ ਹੀ
 ਗਇਆ ਨਕੋਈ ਮਿਤਨ ਕੋਈ ਸਾਕ ਨ ਕੂਟ ਬੀ ਅਤੇ ਓ ਬੋਕੋਈ ਨ ਪੁੱਕਰਿਆ ਜੋ
 ਹਨਾਇ ਸਦੇ ਹਾਹੁ ਜਾਂਦਿਆ ਕੰਮ ਆਵਦਾ ਜਿਉ ਬਲਦ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਹਾ
 ਜੇਹਾਉ ਰੰਕ ਸਭ ਕੋਈ ਖਾਵੇ ਹੈਨ ਤੇ ਬਲਦਾ ਦੇ ਮੁਠਿ ਲਕੇ ਪਾਸ ਵਿਚ ਫਿਰਦੇ ਹੈਨ
 ਤੇ ਸੋ ਏਨਾ ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਦੀ ਕਮਾਈ ਹਰੀ ਦੇ ਅਰਬ ਕੋਈ ਨਹੀ ਲਾਇ ਸਕਦੇ ਮਰਦਾ
 ਨਿਆ ਸਬਦ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਿਮਾ ਕਮਾਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ ਜੋਮਾਯ
 ਹੈ ਸੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਿਛੇ ਨ ਚਲੀ ਅਤੇ ਅਗੇ ਕਦ ਨ ਲੈ ਜਾਇਗਾ ਅਤੇ ਮਾਯਾ ਤਿਸੈ ਕੀ
 ਹੈ ਜੋਹਰਿ ਅਰਬ ਖਰਚ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਧਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਪਮੇ ਸਰਪਾ ਸੇਲਾਵਦਾ ਹੈ
 ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਭੁਹ ਮਾਯਾ ਕਾ ਭਾਵ ਲਗਾ ਹੈ ਜੋ ਏਹੁ ਭੁਹ ਮਗਵਾਏ ਤਾਂ ਜਮ ਦੀ ਮਾਯ
 ਤੇ ਛੁਟ ਜਾਵੇ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਵਨ ਧਨ ਜੋੜਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸੀਰਾ ਮਨਾਮ ਕਾ ਜਪ ਕੀਤਾ ਹੈ
 ਸੋ ਇਸਕੇ ਸਾਬ ਚਲੇਗਾ ਸੋਈ ਏਹੁ ਧਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਿਚਦਾ ਨਹੀ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬੈ
 ਸੀਤ ਹੈ ਗੁਰ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਮੰਤ੍ਰ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੇ ਮੇਹਰਦਾ
 ਨ ਜੀ ਏਹੁ ਜੀਵ ਗੁਰੂ ਵਿਚ ਦੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਗੈਰ ਭੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਏ ਮਨ ਮੋਰਿਆ ਬਿਨ ਪਉੜੀ ਯਾਮ ਵਿਕਿਉਰੀਐ ਰਾਮਾ ਏ ਮਨ
 ਮੋਰਿਆ ਬਿਨ ਬੋਲੀ ਪਾਰਨਾ ਅਬ ਨੈ ਰਾਮਾ ਪਾਰਸ ਜਨ ਅਪਾਰ ਪੀਤਮ ਗੁਰਸ
 ਬਦ ਸੁਰਤ ਲਿਖਾਵੇ। ਮਿਲ ਸਾਧ ਸਿਗਤਿ ਕਰਹਿ ਰਲੀ ਆਫੇਰਨ ਹਿ ਪਛਤਾਵ

ਏ। ਕਰਕਿ ਰਪਾਵੇ ਹਦਾਨਦਇਆਲਸਾਚਹਰਿਨਾਮਸਗਤਿ ਪਾਵਏ। ਨਾਨਕਪੈਅਪੈਸੁਨ
 ਹੁਪੀਤਮਗੁਰਸਬਦਮਨਸਮਝਾਵਏ। ਮਰਦਾਨਿਆਬਿਨਾਪੁਰਿਨੀਤੇ ਮਹਿਲਾਮੀ
 ਦਰਪਰਨਹੀਚਕ੍ਰਿਆਜਾਵਾਜਿਉਬੇਨੀਬਿਨਾਪਾਰਨਹੀਉਤਰਤਾਤਿਉਗੁਰਬਿਨਾਪ
 ਮੇਸਰਨਹੀਮਿਲਤਾਅਤੇਪ੍ਰਮੇਸਰਨੇਮਾਯਾਕਾਵਰੀਆਉਜਗਤਮੇਚਲਾਯਾਹੈ
 ਦਰਿਆਉਪਾਰਪਰਮੇਸਰਹੈਜੋਮਾਯਾਕੋਤਰੇਸੋਪਰਮੇਸਰਕੋਮਿਲੇਮਾਯਾਕਾਤ
 ਰਨਾਏਹੈਪਰਮੇਸਰਅਰਬਖਰਚਕਰਨਸੋਜਾਇਪਾਰਪਰੈਗਾਪਰਮੇਸਰਕੋ
 ਮਿਲੈਗਾਅਰਜੋਮਾਯਾਨਾਲਲਪਟਿਆਹੈਅਗਤਿਆਗਕਛਨਹੀਕਰਤਾਸੇਵਿ
 ਚੇਹੀਰੂਬਦਾਹੈਸੋਪਰਮੇਸਰਕਾਨਾਮਲੇਵਹੁਹੇਮਰਦਾਨਿਆਮਾਯਾਕੋਲਪਟੇਨ
 ਰਕਜਾਵਹਿਗੇਅਤੇਪਰਮੇਸਰਕੋਹਿਤਕਰਨੇਵਾਲੇਈਹਾਸੁਖਪਾਵਤੇਹੈਅਰੋ
 ਸੁਰਗਮਹਿਜਾਵਹਿਗੇਫੇਰਮੋਖਮੁਕਤਿਕਉਪਾਪਤਹੋਵਹਿਗੇਗੁਰਮੁਖਾਕਛੁਟ
 ਕਾਰਾਇਹਭੀਤੇਆਗੇਭੀਹੋਇਗਾਅਰਸਾਕਤਾਕੋਠੋਰਕੋਈਨਾਹੀਤੇਸਿਸਾਰਚ
 ਲਣਾਕਹਿਤਾਹੈਪਰਈਹਾਤੇਗੁਰੁਸਾਬਮਿਲਕੇਪੁਛਤੇਭੀਨਹੀਕਿਓਅਸਥਾ
 ਨਕੋਹਨਾਹੈਜਿਥੇਜਾਇਕੇਬਸਨਾਹੈਓਪੁਰਸੁਅਧੋਆਰਿਆਨੀਹੈਜੇਹਨੇਗੁ
 ਰੂਕੇਦੂਸਰਾਜਾਣਤੇਹੈਗੁਰੁਪ੍ਰਮੇਸਰਏਕੋਹੈਜੇਹਰਿਗੁਠੇਤਾਂਗੁਰਾਪਾਸਜਾਵੈਤਉਬ
 ਚਗਹਿਤਾਹੈਅਤੇਜੇਗੁਰੂਰੂਠੇਤਉਅਸਥਾਨਕੋਈਨਹੀਜਹਾਸਮਾਈਹੋਵੈਫੇਰਬਾਬ
 ਜੀਨੇਕਰਤਾਰਕਾਧੀਨਵਾਦਕਰਕੇਮਥਾਟੇਕਿਆਅਤੇਮਰਦਾਨਾਸੀਗੁਰੁਜੀਕੀਰ
 ਰਨੀਪਇਆ॥

ਅਰੋਸਾਖੀਠਗਾਨਾਲਹੋਈ॥

ਗੋਗੁਰੁ ਨਾਨਕਜੀਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਠਗਾਂਦੀਵਸਤੀਵਿਚਜਾਇਵਡੇਇਕਠਗਾਦੇਘਰ
 ਰਾਤਕੋਜਾਇਰਹੇਤਾਹੋਰਸਭਠਗਇਕਠੋਹੋਇਕਰਉਸਦੇਘਰਆਏਤੇਕਹਿਣ
 ਲਗੇਸੁਣਭਾਈਏਹੁਸਿਕਾਰਤੇਰੋਕੋਲਬਡਾਭਾਗੀਆਯਾਹੈਇਸਦੇਪਾਸਬਹੁਤ
 ਮਾਲਮਤਾਹੈਇਸਦੀਭੁਲੀਤਰਾਖਿਜਮਤਕਰਨੀਅਸੀਤੈਨੂੰਵਡੇਵੇਲੇਆਇ
 ਕੇਪੁਛਓਏਹੁਗਲਕਹਿਕਰਓਠਗਆਪੋਆਪਣੀਘਰੀਉਠਗਏਤਾਂਰਾਤ
 ਕੋਸੀਗੁਰੁਜੀਕੋਧਰਮਨਾਲਓਨਾਠਗਾਨੂੰਅਜੇਹੀਨੀਂਦਆਈਜੋਸੁਤਿਆਕਸਾ
 ਗੀਨਗੀਕੋਲੋਕਾਨੂੰਸਵਾਪਹਿਰਾਵਿਨਚਕ੍ਰਿਆਅਤੇਸੀਸਤਿਗੁਰੁਜੀਵਡੀਵੇਲੇ
 ਉਠਕਰਚਲਦੇਰਹੇਅਤੇਜਿਸਦੇਲੇਓਨਾਠਗਾਨੂੰਸੁਰਤਿਆਈਉਸੀਵੇਲੇਉਠ
 ਕਰਉਸਠਗਾਦੇਘਰਆਏਅਤੇਆਇਕਰਕਹਿਣਲਗੇਲਿਆਉਭਾਈਸਾਡੀ
 ਵਡਤਾਓਸਘਰਵਾਲੇਠਗਨੇਕਹਿਆਭਾਈਮੈਨੂੰਤਾਂਕੋਈਖਬਰਨਹੀਰਹੀ॥

੪੫੦

ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਤੁਸਾਹੁਣੇ ਸੁਤੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਆਇਜਗਾਇਆ ਹੈ ਏਹੁ ਗਲ ਸੁਨਕਰ ਓਨਾ ਠਗਾਨੂੰ
 ਚਿਪਲਗੀ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਤੂੰ ਝੂਠਾ ਹੈ ਏਹੁ ਦੋਲਤੁ ਤੇਰੇ ਹਥ ਆਈ ਹੈ ਤੇ ਤੂੰ ਪਚਾਇਆ
 ਲੋਕੁ ਦਾ ਹੈ ਅਰਓਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਭੁ ਠਗ ਲਗੇ ਲਾਈ ਕਰਨ ਤਾਂ ਉਸ ਠਗ ਨੇ ਆਪ ਨੈ ਗੁਰ
 ਪੀਰ ਵੀ ਸਪਤਖਾਧੀ ਤਾਭੀ ਓਹ ਮੰਨਣ ਨਾਹੀ ਏਹੁ ਹੀ ਕਹਿਣ ਤੇ ਗਤ ਨੂੰ ਓਹ ਨਾਨੂੰ ਮਾ
 ਰਕੇ ਸਾਰੀ ਮਾਲ ਮਤਾਹੁ ਤੂੰ ਹੀ ਸਭੁ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਹੁ ਸੁਰਾਧਿ ਜਦੋਂ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਚਾਰੁ
 ਆਨ ਬਡੇ ਚਾਲਾਕ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬੇਜਲੈ ਕਰ ਪੀਛੇ ਦੋਨੇ ਤਾਂ ਪੰਜ ਕੋਹ ਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਨੂੰ ਠਗ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਬਡੀ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਭਾਈ ਹੁਣ ਤੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਹਾ
 ਅਰਤੁ ਕਿ ਬੇਜਾਵਹਿਗਾ ਤੈ ਨੂੰ ਜਾਨ ਨਾਹੀ ਦੇਂਦੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਪਕੜ ਲਿਆ ਹੈ ਸਾਡੀ ਮਾਲ-
 ਮਤਾਹੁ ਤੂੰ ਲੈ ਕਰ ਨਠਾ ਹੈ ਹੁਣ ਤੈ ਨੂੰ ਬਾਇ ਮਾਰ ਦੇਹਾਂ ਅਤੇ ਜਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਓਨਾ ਠਗ
 ਦੀ ਵਲ ਮੁਹਿ ਕਰਕੇ ਡਿਠਾ ਤਾਂ ਓਹ ਠਗ ਵਡ ਸਨਕਰਾਇ ਆਨ ਲਹੀ ਓਹ ਨਿਰਬਲ
 ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਆ ਆਖ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਠਗਾਂ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਭਾਈ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਜੇ ਮਤਾਹੁ ਹੈ ਗੀ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਅਸਨੂੰ ਦੇਹੁ ਅਰਏ ਸੇ ਗਲ
 ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਪਲਾਸੀ ਹੈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਅਸੀ ਤੈ ਨੂੰ ਬਾਇ ਮਾਰਾਗੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਠੰਢੇ ਹੋਵੋ ਅਸੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਸ ਪਏਹਾਂ ਅਰਨ
 ਸਭੁ ਜਨ ਹੀ ਜਾਇ ਸਕਦੇ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਕੰਮ ਕਰੋ ਏਹੁ ਹਛਾ ਬਾਉ ਹੈ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ
 ਏਥੇ ਬੈਠੋ ਅਤੇ ਪਸਾਦਿ ਕਰੋ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਅਰਦਾਰਾ ਦੇਕੋ ਸਭੁ ਕੁਛ ਲੈ
 ਜਾਈਓ ਤਾਂ ਓਨਾ ਠਗ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਭਾਈ ਏਥੇ ਪਸਾਦਿ ਕਿਉਂ ਕਰੋਹੋਵੈਗਾ ਤਾਂ ਸੀ-
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਓਹ ਜੋ ਇਕ ਸਿਖ ਮਹੀ ਆਚਾਰ ਦਾ ਹੈ ਉਸ ਪਾਸ ਇਕ ਕੋਰਾ
 ਭਾਂਡਾ ਹੈ ਸੋ ਉਸ ਭਾਂਡੇ ਵਿਚੁ ਸੀ ਦੁਧ ਆਇਲਿ ਆਓ ਅਰਏ ਬੇਖੀ ਝੁਲਓ ਤਾਂ ਓਨਾ ਠਗ ਨੇ
 ਉਸ ਪਾਸ ਜਾਇਕੇ ਦੁਧ ਆਇਲਿ ਆਂਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਹ ਠਗ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਅੱਗ ਕਿ
 ਬੋਲਈਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅਹੁ ਦੇਖੋ ਪ੍ਰੀਆ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਓਥੇ ਜਾਇ
 ਕਰ ਅਗ ਲੈ ਆਵੋ ਓਥੇ ਇਕ ਮੁਰਦਾ ਸੜਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਓਨਾ ਠਗ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਅ-
 ਸਨੂੰ ਵਗਾ ਦੇਦਾ ਹੈ ਜਾ ਅਸੀ ਉਸ ਪਾਸੇ ਜਾਈਏ ਤੇ ਤੂੰ ਪਿਛੇ ਕਿਤੇ ਨਸਜਾਵੇਂ ਤਾਂ ਅਸੀ
 ਕੀ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅਸੀ ਨਸਦੇ ਭੁਜ ਦੇ ਕਿਤੇ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਦੋਇਠ
 ਗ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਦੋਇਠ ਗ ਅਗ ਵਾਸਤੇ ਗਏ ਤੇਰ ਸਤੇ ਵਿਚ ਜਾਇ
 ਕੇ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਕਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਮਾਨੁਖ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਤੋਕ ਪਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ
 ਅਰਹ ਬਾਂਦਿ ਚਹੁ ਬੰਨੀ ਆਹੈਨ ਅਤੇ ਪੈਰਾ ਵਿਚ ਬੇੜੀ ਆਹੈਨ ਤੇ ਜਮ ਮਾਰ ਦੇ ਪਾਸੀਟ

ਦੇ ਲਈ ਜਾਵੇ ਹੈ ਨ ਤਾਫੇਰ ਓਹ ਠਗ ਆਇਕੇ ਜਿਥੇ ਧੂਆਨਿਕ ਲਵੇ ਹੈ ਸੀ ਓਥੇ ਅਗਲੇ
 ਕਰਮੁੜ ਆਏ ਤਾਵੇਖਨ ਕਿ ਆਜੇ ਓਹ ਹੀ ਸਖਸਜੇਹਨ ਮਾਗੀਵਾਸੀ ਅਰਘਸੀਟੀਦ
 ਸੀ ਓਹ ਹੀ ਹੁਣ ਪਾਲਕੀ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵਾ ਹੈ ਓਹ ਜੇਹਨੇ ਜਮਦੂਤ ਮਾਰਦੇ ਸੇ ਜੋਈਉ
 ਸਪਾਲਕੀ ਕੇ ਕਹਾਰ ਹੈ ਨ ਪੋਸਾ ਪੋਸਾ ਕਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨ ਅਤੇ ਇਕ ਠਗ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਰਾਮ
 ਗਣ ਅਤੇ ਜਮਗਣ ਝਗੜਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨ ਤਾ ਓਹ ਠਗ ਨਾਹਿ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਓਨ ਜਮ
 ਗਣ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਕਿਉ ਝਗੜਦੇ ਹੋ ਅਰਸਾ ਨੂੰ ਇਸ ਗਲ ਦੀ ਹੋਰ ਨਹੀ-
 ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਜਾਂਦੀ ਵਾਰੀ ਅਸਾ ਇਸਨੂੰ ਬੁਰੇ ਹਾਲ ਡਿਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਸੀ ਆ
 ਵਦੇ ਵਾਰੀ ਇਸਨੂੰ ਪਾਲਕੀ ਦੇ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਦੇਖਨੇ ਹਾਂ ਤਾ ਓਹ ਨ ਜਮਗਣ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਏਹੁ ਮਾਨੁਖ ਬਡਾ ਪਾਪੀ ਹਤਿਆਰ ਹੈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕੁੰਭੀ
 ਨਰਕ ਵਿਚ ਪਾਵਨੇ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੈ ਸੀ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਅਸੀ ਕੁੰਭੀ ਨਰਕ ਵਿਚ ਪਾਵਨ
 ਵਾਸਤੇ ਲੈ ਚਲੇ ਜਾ ਪਰ ਹੁਣ ਜਿਸ ਸਾਧਕੇ ਮਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਤੁਸੀ ਆਏ ਹੋ ਸੋ ਉਸਦੀ
 ਦਿਸਟ ਵਿਚ ਇਸਦੀ ਚਿਖਾ ਬਲ ਦੀ ਨਜਰ ਆਈ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਬਾਤ ਦਾ ਸਦਕਾ ਹੁਣ
 ਸਾਡੇ ਪਾਸੇ ਏਹੁ ਰਾਮਗਣ ਇਸਨੂੰ ਖੋਸਕਰ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਓਹ ਠਗ ਏਤਨੀ ਬਾ-
 ਰਤਾ ਸੁਣਕੇ ਬਹੁੰਤ ਭ੍ਰੇਮਾਨ ਹੋਏ ਅਤੇ ਠਗ ਵੇਰੂ ਕੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਏ
 ਬਡੀ ਅਧੀਨਗੀ ਕਰਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਪੁਤਾ ਪਾਪਦਾ ਅਸਾਨੈ
 ਜਾਣਿਆ ਨਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਦੇ ਠਗ ਨੂੰ ਆਪਨੀ ਬਾਰਤਾ ਸਭ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈ ਤੇ ਕ
 ਹਿਣ ਲਗੇ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਜਿਸਦੇ ਮਾਰਨੇ ਨੂੰ ਅਸਾ ਏਥੇ ਤੀਕਰ ਪਧਿਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਥੇ-
 ਆਏ ਹਾਂ ਸੋ ਏਹੁ ਤਾਂ ਬਡਾ ਮਹਾਪੁਰਖ ਹੈ ਇਸਦੀ ਦਿਸਟ ਵਿਚ ਮਹਾਪਾਪੀ ਦੀ ਚਿਖਾ ਦੁਹੀ
 ਆਪਾਇਆ ਤਿਸ ਬਾਤ ਦਾ ਸਦਕਾ ਉਸ ਪਾਪੀ ਜੀਵਨੂੰ ਬੈਠੇ ਠਪਰਾ ਪਤ ਹੋਇ ਆ ਹੈ
 ਤਾਂ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣਕੇ ਓਹ ਠਗ ਆਖਣ ਲਗੇ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਜਿਸਦੀ ਦਿਸਟ ਵਿਚ ਪਾਪੀ
 ਜੀਵ ਦੀ ਚਿਖਾ ਦਾ ਧੂਆ ਨਜਰੀ ਪੈਣੈ ਕਰਕੇ ਤੇ ਬੈਠੇ ਠਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਇ ਗਿਆ
 ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀ ਉਸਕੇ ਮਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਧਿਰਾ ਅਸਾ ਭ੍ਰਾਜਨ ਮਾਹੈ ਤਾ ਏਹੁ ਗ
 ਲ ਆਪਸ ਵਿਚ ਕਹਿ ਕਰ ਓਹ ਚਾਰੇ ਠਗ ਹਥ ਜੋੜਕੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਖੜੇ ਹੋ
 ਇਗਏ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਜੀ ਹੇ ਸਿਤ ਜੀ ਅਸਾ ਬਡੇ ਪੋਰ ਪਾਪਕੀ
 ਤੇ ਹੈ ਨ ਜੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਅਸਾਡੇ ਪਾਪਨੂੰ ਬਿਨਾਸ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਨ
 ਠਗ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਹ ਠਗ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਨੀ ਵਸ
 ਤੀ ਵਿਚ ਲੈ ਆਏ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਨ ਠਗ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾ

੪੫੨

ਪਵਰਹੋਵਨਿਗੇਜਾਹੁਸੀਏਹੁਕਾਠਗੀਦਤੋਮਨੁਖਾਦੇਮਾਰਨੇਦਛਡਵਿਓਗੇਅਤੇ
 ਕਿਰਸਾਣੀਕਰੇਗੇਅਤੇਜੋਪਦਾਰਥਤੁਸਾਡੇਪਾਸਠਗੀਦਾਹੈਸੇਸਕੁਵਸਤਤੁਸੀ
 ਸੀਪਮੇਸਰਜੀਕੇਅਤੇਬਵੰਡਦੇਓਗੇਤਾਂਓਨਾਠਗਾਨੈਸੀਗੁਰੂਜੀਕੀਆਗਿਆਮੈ
 ਨਲਈਅਤੇਸਕੁਵਸਤਤੁਸੀਪਰਮਸਰਜੀਕੇਅਰਥਪੁਨ੍ਹਾਇਤੀਸਾਤਾਂਓਹੁਸਾਰੇ
 ਠਗਸੀਗੁਰੂਜੀਕੇਸਿਖਹੋਏਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਕਹਿਆਸੁਣੇਭਾਈਤੁਸੀ
 ਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰਿਆਕਰੇਅਤੇਆਏਸਿਤਦੀਸੇਵਾਕਰਿਆਕਰੇਨਿਰਅਭਿ
 ਮਾਨਹੋਕੇਤਾਂਤੁਹਾਡਾਉਧਾਰਹੋਵੈਗਾਤਾਂਓਹਸਾਰੇਠਗਠਗੀਦਾਕੀਮਛਛਕੇਸੀਗੁਰੂ
 ਜੀਕੇਚਰਨਦੀਪਾਹੁਲਲਈਤੇਕਿਰਸਾਣੀਕਿਰਤਕਨਲਗੇਤਾਂਗੁਰੂਕਲਗੇਸਪ੍ਰਗੁਰੂ
 ਅਤੇਇਕਧਰਮਸਾਲਾਰਚੀਤੇਓਥੇਇਕਬਾਗਸੀਤਹਾਗੁਰੂਜੀਬੈਠੇਹੋਇਸਾਨ
 ਪਰਮੇਸਰਦੀਕਿਰਪਾਨਾਲਬਹੀਬਰਖਹੋਈਤੇਗਨ੍ਹੇਬਰਸੇਬਨ੍ਹਾਬਖਸ਼ਵਰਿ
 ਆਤਿਸਕਰਕੇਬਡੇਪੰਛੀਮਰਗਏਅਤੇਪਾਣੀਵਿਚਰੁਕਕੇਓਥੇਇਕਵਡੀਢਾ
 ਬਸੀਤਾਂਓਸਢਾਬਵਿਚਰੁਕਕੇਓਥੇਆਏਪਏਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਆਪਨੇਧਿਆਨਵਿ
 ਖੇਮਗਨਬੇਅਤੇਓਨਪੰਛੀਅਨੁਮਰਿਆਦੇਖਕਰਮਰਦਾਨੇਦੇਜੀਅਵਿਚ
 ਬਡੀਦਇਆਉਪਜੀਅਤੇਮੂੰਹੁਕਹਿਓਸਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਹੇਨਿਰੰਕਾਰਜੀਏਹੁਪ
 ਛੀਇਤਨੇਜੇਹਕ੍ਰੇਮਰਗਏਹੈਨਸੇਏਹੁਸਕੁਜੀਵਕੇਉਡਜਾਵਨਤੇਆਪਨਾਰੋਗਾ
 ਚੁਗਣਇਤਨੇਆਖਨਨਾਲਪੰਛੀਸਭਉਡਗਏਤਾਂਲੋਕਕਹਿਆਧੀਨਗੁਰੂਜੀਤੁ
 ਸੀਤੇਆਪਦਾਚੇਲਾਭੀਧੀਨਹੈਜਿਸਮੇਏਹੋਏਪੰਛੀਜਿਵਾਏਹੈਤਾਂਏਹੁਬਾਤਸੁਣ
 ਕੇਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਕਿਉਭਾਈਅਸਾਤੈਨੂੰਕੱਦੋਕਹਿਆਹੈਕਿਤੂੰਮੇਏਪੰਛੀਜਿ
 ਵਾਇਦੇਤਾਂਏਹੁਸੁਣਕੇਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਜੀਅਗੇਮਥਾਂਟੇਕਿਆਤਾਂਮਰਦਾਨੇ
 ਵਿਚੋਗੁਰੂਜੀਨੇਏਸਬਾਤਦਾਨੇਰਖਿਚਾਲਿਆਤੇਖਾਲੀਕਰਬਹਾਲਿਆਫੇ
 ਰਗੁਰੂਜੀਓਥੇਉਠਕੇਇਕਉਰੇਅਸਬਾਨਆਇਬੈਠੇਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਸ
 ਭੁਲੋਕਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੀਚਰਨੀਆਇਲਗੇਤੇਸਾਰੇਹੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਹੋਇਰਹਿਆਸਹਾਂਕਹਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹੀਜਸਕਰਨਲੋਕਅ
 ਖਨਆਪਸਾਵਿਚਭਾਈਏਹਤਾਂਮਹਾਪੁਰਖਪਰਮੇਸਰਜੀਕਬਡਾਭਗਤਹੈ
 ਪਰਮੇਸਰਕਾਪਿਸਾਰਹੈਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਾਜਸਸੁਣਕਰੁਇਕਭੋਲਾਨਾਮਰੋ
 ਰਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਕੀਚਰਨੀਆਇਲਗਾਆਇਕਰਮਥਾਂਟੇਕਫਰਬੈਠਗ
 ਆਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਆਓਭਾਈਕਿਆਕਿਰਤਕਰਦਾਹੈਤਾਂਉਸਨੇਗੁਰੂ

ਜੀ ਅਗੋ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਮੇ ਤਾ ਚੋਰੀ ਕਰਦਾ ਹਾਜੀ ਪਰ ਰਾਮਾਹੀ
ਬਡੀ ਉਜਾੜ ਹੈ ਓਥੇ ਇਕ ਉਚੀ ਜਾਗਾ ਮਕਾਨ ਬਨਾਯਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਓਥੇ ਬੈਠ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅ
ਵਦੇ ਜਾਏ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜਦ ਮੇਰੇ ਨਜੀਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੈਂ ਨਤਾ ਓਥੇ ਉੜਕੇ ਮੁਸਾਫਰ ਦੇ ਚੁ
ਫੇਰੇ ਫਿਰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਫਪੜੇ ਉਤਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਹੋਰ ਜੇ ਵਸਤੂ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਸਭ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਏ
ਹੁਕਿਤ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਸੀਨ ਬੀਧੀਆ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਭੀ ਖਾਂਦਾ ਖਵਾਵਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਉਸ ਜਾਦ
ਬੀ ਨਸਭ ਜਕੇ ਮੁਸਾਫਰ ਜਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੋਲਿਆ
ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਭੀ ਭੋਲਾ ਅਤੇ ਹੋਭੀ ਭੋਲਾ ਜੋ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਸਭ ਕਹੀ ਹੈ ਹੁਣ
ਤੂੰ ਆਪਨੇ ਸੀਨ ਬੀਧੀਆ ਪਾਸੇ ਜਾਇਕੇ ਪੁਛਾ ਓਹੋ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸੀਨ ਬੀਧੀ
ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਇਤਨ ਜਤਨ ਜੋ ਧਨ ਚੋਰੀ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਲਿਆਵਦਾ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ
ਮੇਰੇ ਅਤਿਸਮੇਂ ਜਬ ਭੀ ਰੂਬ ਨੇਰੀ ਉਤ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਦੁਖ ਦੇ ਵਾਲੀ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਨਹੀ
ਹੋਵੋਗੇ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਈ ਜਮ ਕੀ ਸਾਸਨਾ ਤੋਂ ਛੁਡਾਵੋਗੇ ਕਿ ਨਹੀਂ ਛੁਡਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਭੋਲਾ ਚੋਰ ਕਹਿ
ਨ ਲਗਾ ਸਤਿਬਰਨ ਗੁਰੂਜੀ ਆਪਨੇ ਮੇਰਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕਰਕੇ ਜਾਣਾ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਰ
ਣ ਆਯਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਸਰਣ ਪਰੇ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਭੋਲਿਆ ਕ
ਰਤਾਰ ਹਛੀ ਕਰੈਗਾ ਜੇ ਮਾਣੀ ਮਰਬ ਆਸ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਪਰ ਮੇਰੇ ਜੀ ਕੀ ਸਰਣ ਆ
ਵਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰ ਮੇਰਾ ਕਾਏ ਹੁਬਿਰਦ ਹੈ ਜੋ ਸਰਣ ਆਵੈ ਗਹਿਕੀ ਠਲਵੈ ਏਹੁ ਬਿਰਦ ਸੁਆ
ਮੀ ਸੀਦਾ ॥ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕੇ ਭੋਲਾ ਆਪਨੇ ਮਨ ਮੇਂ ਨਿਸਚ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਸੀਨ ਬੀਧੀ ਆਪ
ਸਗਇਆ ਜਾਇਕਰ ਆਪਨੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸੇ ਪੁਛਿਆ ਮੇਰੇ ਅਤਿਸਮੇਂ ਸਗਇਕ ਹੋਵੇ
ਭੀ ਤਾਂ ਓਹ ਨ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਤੇਰਾ ਸਰੀਰ ਬਣਿਆ ਹੈ ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ
ਹੈ ਕੋਝੇ ਦੁਖ ਨਾਲ ਤੂੰ ਪਾਲਿਆ ਹੈ ਬਡਾ ਕੀਡਾ ਹੈ ਤੇਰਾ ਬਿਆਹ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਾਡੀ ਟਹਿਲ
ਸੇਵਾ ਕਰ ਅਸੀਂ ਸੁਖ ਦੇ ਯਾਰ ਹਾਂ ਜਿਸ ਕਿਸਤ ਰਾਂ ਕਰਕੇ ਲਿਆਇ ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਅ
ਤ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਕਰ ਸਕਦਾ ਇਸ ਤੀਸੇ ਪੁਛਾ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਸਾਬ ਬਿ
ਹਕਰਦੀ ਯਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਅਰਤੇ ਤੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੈ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਤੂੰ ਜਿਸ ਕਿਸਤ ਰਾਂ ਕਮਾ
ਇਲਿਆਵੇਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਖਾਵੀਏਗੇ ਪੁਤ੍ਰਾਧੀਆ ਕਹਿਆ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਪੈਦੇ ਹੋਏ
ਹਾਂ ਸਾਡੀ ਪਾਲਨ ਕਰ ਭਾਵੈ ਕਿਸਤ ਰਾਂ ਕਰ ਹੋਰ ਸਾਨੂੰ ਕੁਛ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭੋਲੇ ਨੇ ਸਰੇ
ਕਬੀਲੇ ਨੂੰ ਕਠ ਕਰਕੇ ਕਹਾ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲੀਏ ਪਾਪ ਕਰਦਾ
ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤ ਪਾਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਜਬ ਮੇਰੇ ਜੀ ਉਨ੍ਹੇ ਜਮ ਦੀ ਭੀ ਰੂਬ ਨੇਰੀ ਉਤ
ਵੇਲੇ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਅਮਲਾ ਕੋ ਕੋਈ ਸੀ ਕਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਨਹੀਂ ਜਮ ਦੀ ਬੇਨੀ ਕੋਟੇ

੪੫੪

ਗੋਕਿਨਹੀਤਾਂਸਭਨੇਕਹਾਸੁਣਭਾਈਤੇਰੇਬੇਲੀਤਾਂਤੇਰੇਕਰਮਹੀਹੋਵਨਗੇਜੈਸਾਕ
ਰੇਜੋਤੈਸਾਪਾਵੈਕੋਇਨਪਕੜੀਐਕਿਸੈਥਾਇਦਰਗਾਹੁਵਿਚਤਾਜਬਾਬਸਿਰਖੁਦ
ਆਪਨੇਆਪਹੀਦੇਵਣਹੈਕਿਸੀਕੇਬਦਲੇਕੋਈਨਹੀਪੁਛੀਦਾਨਕਿਸੀਦੇਬਦਲੇ
ਕੋਈਮਾਰੀਦਾਹੈਏਹੁਬਾਤਸੁਣਕੇਭੋਲਾਚੋਰਬਹੁਤਾਚੋਰਵਾਨਹੋਇਆਦੋਵੇਹਬਾਜਿ
ਮੀਨਤੇਮਾਰੇਤੇਕਹਿਆਦੇਖੋਭਾਈਮੇਏਵੈਂਹੀਉਮਰਗਫਾਈਹੈਤੁਹਾਰੇਨਾਲਰਲ
ਕੇਜੇਮੇਜਾਣਦਾਜੋਮੇਰੇਦੁਖਾਂਦਾਵਾਲੀਕਿਸੇਨਹੀਹੋਣਤਾਂਮੇਭੁਹਾਰੇਵਾਸਤੇਇਤ
ਨੇਪਾਪਕਿਉਕਰਦਾਨਿਰਾਸਹੋਇਕਰਭੋਲਾਘਰੇਮੁਨੁਆਯਾਤੇਸੀਗੁਰੂਜੀਕੀ
ਪੇਰੀਆਇਪਇਆਅਤੇਹਬਜੇਕੁਕੇਕਹਿਣਲਗਾਹੇਗੁਰੂਜੀਮੇਬਹੁਤਭੁਲਾ
ਹਾਂਹੁਣਮੇਨੂਬਖਸੀਏਅਤੇਸਾਰੀਉਮਰਮੇਰੀਏਵੈਂਹੀਗਈਹੈਮੇਤਾਂਸਮੁਦਰਦੇ
ਪਰਵਾਹਵਿਚਭੁਬਦਾਜਾਂਦਾਹਾਂਹੁਣਆਪਨੇਦਰਸਨਲਾਇਦੀਸਰਮਰਖਨੀਮੇਨੂੰ
ਆਪਨੀਚਰਨੀਲਾਵੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਰਤਾਰਅਗੇਭੋਲਿਆਮਬ
ਟੇਕਤਾਂਭੋਲੇਚੋਰਨੇਗੁਰੂਜੀਦੇਅਗੇਮਬਾਟੇਕਿਆਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਭੋ
ਲੇਚੋਰਨੂੰਬਾਪੀਦਿਤੀਤਾਂਭੋਲਾਸੁਧਆਤਮੇਨਾਲਲਗਾਗੁਰੂਗੁਰੂਜਪਣਉਸਦੀ
ਬੁਧਨਿਰਮਲਹੋਇਆਈਫੇਰਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਭੋਲਿਆਜੋਪਦਾਰਬਰੇਰੇਪਾਸ
ਹੈਠਰੀਦੀਵਸਤਜੋਕੁਛਹਈਸੋਈਪਰਮੇਸਰਜੀਕੇਨਾਮਪੜ੍ਹਦੇਹੋਉਸਭੋਲੇਰੇ
ਰਨੇਗੁਰੂਜੀਕੀਆਰਿਜਾਮਨਿਲਈਸਭਵਸਤਪਰਮੇਸਰਕੇਅਰਬਪੁਨਕ
ਰਦਿਤੀਫਿਰਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਭੋਲਿਆਹੁਣਤੂੰਧਰਮਦੀਕਿਰਤ
ਕਰਿਆਕਰਸਿਖਸਾਧਸੀਤਾਅਭਿਆਗਤਾਦੀਟਹਿਲਕੀਤਾਕਰਆਏਸੀਤ
ਦੀਸੇਵਾਕਰਿਆਕਰਤੇਰਾਭੀਉਧਾਰਹੋਵੈਗਾਅਤੇਆਪਨੇਸਿਨਬੀਧੀਆਨੂੰਭੀ
ਕਿਰਤੇਲਗਾਓਤਾਂਭੋਲੇਨੇਸੀਗੁਰੂਜੀਅਗੇਮਬਾਟੇਕਿਆਸੀਗੁਰੂਜੀਭੋਲੇਚੋ
ਰਨੂੰਤਾਡਕੇਗੁਰਮਤਵਿਨਾਈਠਗਾਨੂੰਫੇਰਗੁਰੂਜੀਓਬੋਂਦਿਦਿਆਹੋਕੁਚਲਦੇਰਹੇ

ਅਗੇਸਾਖੀਇਕਕੋਹੜੀਫਕੀਰਨਾਲਾ॥

ਗੁਰੂਜੀਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਇਕਸਸਹਿਰਵਿਚਆਇਪਹੁੰਚੇਭਾਈਬਾਲਾਅਤੇਮਰਦਾ
ਨਦੋਵੇਂਸਿਗਹੈਬੋਨਾਦਿਨਸੀਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਇਸਸਹਿਰਵਿਚਕਿ
ਸੇਅਸਬਾਨਰਾਤਰਹੀਏਤੋਂਜਿਸਦੇਪਾਸਜਾਇਕਰਖੜ੍ਹੇਹੋਵਨਕੋਈਖੜ੍ਹੇਨਦੇਵੈ
ਨਹੀਰਾਤਰਹਿਣਦੀਜਾਗਾਕੋਈਦੇਵੈਨਹੀਫਿਰਦੇਫਿਰਦੇਪਰਮੇਸਰਦੀਇਛਾ
ਨਾਲਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਇਕਜਾਗਾਜਾਇਖੜ੍ਹੇਹੋਏਓਏਇਕਕਖਾਦੀਕੁਲੀਸੀ

ਅਤੇ ਇਕ ਕੋਹ ਨੀ ਫਕੀਰ ਉਸ ਦੇ ਅਦਿਰ ਗਹਿਰਾਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀ ਸੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਤ ਦਾ ਵੇਲਾ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਅਦਿਰ ਜਾਇ ਵੇਲੇ ਰਾਤ ਕੋ ਓਥੇ ਰਹੇ ਉਸ ਫਕੀਰ
ਨੇ ਅਰਜ ਕਰੀ ਹੈ ਗੀ ਬਨਿਵਾਜ ਜੀ ਹੋ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਤਾਂ ਦਿਨੇ ਜਨਾਵਰ ਭੀ
ਰੁਕ ਦੇ ਹੈ ਨ ਮੇਰੇ ਦੇਖ ਕੇ ਪਸੁ ਭੀ ਨ ਸਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨ ਚੋਰ ਮੈਂ ਕਿ ਆ ਕੋਹ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਪਰਮੇ
ਸਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਆਪ ਕੀ ਬੁਝੀ ਮੇਰੇ ਹੋਈ ਹੈ ਜੇ ਆਪ ਕਾ ਵੀ ਦਾਰੋ ਹੋਯਾ ਹੈ ਇਸ
ਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਤਾ ਹੋਂ ਜੁ ਮੇਰੀ ਕਾਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ ਤੇ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ
ਸਹਿਤ ਰਾਤ ਕੇ ਚਾਰ ਪਹਿਰ ਓਥੇ ਬੈਠਿਆ ਹੀ ਕਟੇ ਬੁਝੀ ਦੁਰਗਧ ਉਸ ਕੋਹ ਨੀ ਕੀ ਦੇਹ
ਤੇ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਓਹ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਫਕੀਰ ਬਿਰਲਾ ਪਕਰਦਾਰਿਹਾ ਤੋਂ ਫਕੀਰ ਨੂੰ
ਦੁਖੀ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ॥ ਰਾਗੁ ਪਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧
ਜੀਉ ਤਪਤ ਹੈ ਬਾਰੇ ਬਾਰਾ ਤਪਤ ਪਖ ਪੈ ਬਹੁਤ ਬਿਕਾਰਾ ਜੇ ਤਨਿ ਬਾਣੀ ਵਿਸਰਿ ਜਾਇ
॥ ਜੀਉ ਪਕਾਰੇ ਗੀ ਬਿਲਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਬਹੁਤ ਬੋਲ ਨੁਝ ਖਣੁ ਹੋਇ ॥ ਦਿਨੁ ਬੋਲੈ ਜਾ
ਣੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਿਨ ਕੀ ਨਕੀਤੇ ਅਖੀ ਨ ਕਾ ॥ ਜਿਨ ਜਿਹ ਬਾਦਿ ਤੀ ਬੋਲੈ ਤ
ਤਾ ॥ ਜਿਨ ਮਨ ਰਖਿਆ ਅਗਨੀ ਪਾਇ ॥ ਵਜੈ ਪਵਣੁ ਆਖੈ ਸਭੁ ਵਾਇ ॥ ੨ ॥ ਜੇ ਤਮ
ਹ ਪੀਤ ਸੁਆਦਾ ॥ ਸਭਾ ਕਾਲ ਖਦਾ ਗਾਦਾ ਗਾਦਾ ਗਾਦੇ ਸਮੇ ਹਿਰਲਿਆਲਾਇ ॥ ਵ
ਰਗਾਹਿ ਏਸ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥ ਕਰਮ ਮਿਲੈ ਆਖਣੁ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥ ਜਿਤ ਲਗਤ ਰ
ਣਾ ਅਵਰ ਨਹੀ ਬਾਉ ॥ ਜੇ ਕੋ ਰੂਥੈ ਫਿਰੇ ਹੋਵੈ ਸਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਰਾ ਸਰਬ ਦਾਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥
੧ ॥ ਜਾਂਏ ਹੁਸਬਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਓਹੁ ਕੋਹ ਨੀ ਫਕੀਰ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕਰ ਸੀ ਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੈਰੀ ਆਇ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦੀ ਸੁਧ ਬੁਧ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਗਈ
ਅਤੇ ਦੇਹ ਭੀ ਹੁੰਛੀ ਹੋਇ ਗਈ ਰੋਗ ਉਸ ਕਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਵਿਸਟ ਨਾਲ ਹੁੰਛ
ਹੋਇ ਕਰ ਦੂਰ ਹੋਇ ਗਇਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਲਗਾ ਜਪਣ ਅਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ
ਫਕੀਰ ਦੀਆਂ ਅਧੀਨ ਗੀਆ ਦੇਖ ਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਦ ਸਵੇਰੇ ਉਸ ਅਸ
ਥਾਨ ਤੇ ਦੁਰਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਉਸ ਸਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਸਾਈ ਲੋਕ ਨੂੰ ਰਾਤ
ਰਹਿਣ ਨਹੀ ਦੇਵੇ ਸੇ ਓਸ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਯਾਰੇ ਕੋਹ ਨੀ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਭਨਵਰੁ ਸਤ ਰਾਜੀ
ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤੇ ਰਾਤ ਓਥੇ ਹੀ ਰਹਿ ਸਾਨਿ ਅਤੇ ਓਸ ਫਕੀਰ ਨੇ ਭੀ ਜਾਇ ਕਰ ਸਹਿਰੇਂ ਵਿ
ਚ ਕਹਿਆ ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਸਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕੋ ਉਸ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਦੀ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਕਿਰਪਾ ਭਈ
ਹੈ ਕਿ ਤਨੇ ਚਿਰ ਦਾ ਕੋਹ ਨੂੰ ਦੂਰ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਹੋ
ਇਆ ਦੇਖ ਕੇ ਅਰਬਾਰ ਤਾ ਸੁਣ ਕੇ ਦੌੜੇ ਆਇ ਕੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨ ਲਿਏ

੪੫੬

ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਹੀ ਆਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਲਗੇ ਹੋ ਜਾਈ ਲੋਕ ਜੀ ਹੋਮਹਾ ਪਰਬੋ ਸਾਡੇ ਉ
 ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੀ ਸਾਡੀ ਭੁਲਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰ ਸਾਡੀ ਕਾਲਿਆਨ ਹੋਵੇ ਸਾਨੂੰ ਅ
 ਪਨਾ ਸਿਖ ਕਰੁ ਜੀ ਸਾਡੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਟੇ ਜੀ ਅਸੀ ਬਡੇ ਭੁਲੇ ਹਾਂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਸਿਤੋ
 ਜੀ ਜਗਤ ਦੇ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਹੋ ਹੋਮਹਾਰਾਜ ਦਇਆ ਕਰੀਏ ਜੀ ਤਿਨ ਲੋਕਾ ਦੀ ਅਧੀ
 ਨ ਹੀ ਦੇਖ ਕਰ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦਇਆ ਕਰੇ ਸਮੁੰਦਰ ਕਰਣਾ ਕੀ ਖਾਨਜ
 ਰਾਤ ਕੇ ਉਧਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜਿਨਕਾ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕਿਰਪਾ ਲਕੇ ਆਤਮੇ ਦਇਆ
 ਆਈ ਆਪ ਬੈਠ ਗਏ ਉਸ ਸਹਿਰ ਕੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਇਕਠੇ ਹੋਏ ਗਏ ਉਚਰਨੀ ਰਸ
 ਭੁਲੋਕ ਆਇ ਗਏ ਤਿਨ ਜਥੇ ਪ੍ਰਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਲੋ
 ਕੇ ਅਸੀ ਤਦ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਮਿਹਰ ਵਾਨ ਹੋਵਹਿ ਗੇ ਜਦ ਤੁਸੀ ਪਹਿਲੇ ਏਥੇ ਕੋਈ ਅਸ
 ਬਾਨ ਬਨ ਓਜਿਥੇ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਕੋਈ ਆਇਕੇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਅਤੇ ਆਏ ਸਾਧਕੇ ਭੋਜਨ ਦੀ
 ਆਕਰੇ ਆਏ ਸਾਧਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿਆ ਕਰੇ ਆਪਨੀ ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਵਿਚੋ ਪ੍ਰ
 ਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਕੁਛ ਦਿਆ ਕਰੇ ਓਨ ਲੋਕਾਨੇ ਸਭ ਕੁਛ ਮੀਨਿਆ ਧਰਮ ਸਾਲਾ
 ਬਨਾਈ ਓਨ ਲੋਕਾਨੂੰ ਸਿਖ ਕੀਤਾ ਗੁਰਮਤ ਵਿਨਾਈ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਹਾਜਰ ਹੁਰਾਜ
 ਨਾ ਛੁਲਨ ਹੀ ਕਰਨ ਹਰਿਸੂਰਤਿ ਸੇਰਾ ਜੀ ਰਹਿਣਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਦਸ
 ਵਹਿਸਾ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਨਮਿਤ ਵੇਵਣਾ ਇਕ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਸਿਖ ਇਕਠੇ ਹੋਏ ਸਵੇਰ ਕੇ ਸਿ
 ਧਿਆ ਕੇ ਸੰਗਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਪਾਸ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਵੈ
 ਤਿਨਾ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰਤ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਾਖੀ ਸੁਨਾਵ ਦੇਹੈ ਨ ਜੋ ਸਰਬ ਸੰਗਤ ਕੇ ਪਰਤੀਤ
 ਆਵੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਸੁਣਾਵ ਦੇਹੈ ਇਕ ਸਿਖ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਖੀ
 ਕਿਸਤ ਰਾਕਮਾਈ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਿਖੀ ਕਮਾਵੇ ਤਾਂ ਐਸੀ ਕਮਾਵੇ ਜਿ
 ਸਤ ਰਾਇਕ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਮਾਈ ਹੈ ਜੇ ਆਪ ਭੀ ਉਧਰਿਆ ਅਤੇ ਆਪ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਭੀ ਉਧਾ
 ਰਿਆ ਸਾਖਮਾਤ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਵਰਸਨ ਕਰਾਯਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਗੁਰਕਹਿ
 ਆਸਾ ਕਾਰਕਮਾਵਹੁ ਗੁਰਕੀ ਕਰਨੀ ਕਾਹਿਧਾਵਹੁ ॥ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਸਿਧੇ ਇਕ ਰਾਜਾ
 ਸੀ ਸੋ ਪ੍ਰਗਵਿਚਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਭੁਗਤੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਰਾਜ ਕਰਦਿਆ ਹੋਇਆ ਇ
 ਕ ਦਿਨ ਮਨ ਮੇਂ ਆਈ ਮੇਂ ਇਤਨਾ ਚਿਰ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਆਜਾਣਾ ਇਤਨਾ ਚਿਰ ਰਾਜ
 ਹੋਰ ਭੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਯਾਨਹੀ ਕਰਨ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਵਿਚਕਤ ਹੀ ਪ੍ਰਗਤੇ ਰਾਜ ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ
 ਫੇਰ ਆਪ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਰਾਜ ਦੇ ਦੀਯਾ ਤੇ ਕਹਾਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸ ਰਾਜ ਕੇ ਤੂੰ ਮੇਸਾਜੀ ਅਮੇਜ
 ਣੀ ਕਿਏ ਹੁਰਾਜ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਹੈ ਅਰਮੇਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਪੈਦੇ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹਉ

ਤੇ ਸੰਤ ਹੋ ਏਹੁ ਪ੍ਰਜਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਹੈ ਐਸਾ ਜਾਨ ਕੈ ਰਾਜ ਕਰੀ ਓ ਧਰਮ ਕਾ ਅਰਨਿਜਾਇ ਭੀ
 ਧਰਮ ਕਾ ਕਰੀ ਓ ਆਪਨੇ ਵਜੀਰ ਕੋ ਐਸਾ ਸਮਝਾਇ ਕਰ ਵਿਰਕਤ ਹੋਇ ਕਰ ਘ
 ਰਤੇ ਰਾਜਾ ਬਨ ਕੋ ਨਿਕਲਾ ਗਿਆ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਮਰਜੀ ਭਿਸਰ ਜੇ ਨੇ ਇਕ ਲਾਲ ਆ
 ਪਨੇ ਪਲੇਬਾਂਧ ਲੀ ਆਤੇ ਏਹੁ ਜੀ ਅਮੈ ਠਾਨ ਕਰ ਕਿਹੁ ਏਹੋਇ ਆਵੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੀ
 ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਮਕਤ ਹੋਈ ਐ ਭਾਰਾ ਭੀ ਏਇ ਆਨ ਮੇਂ ਜਾਇ
 ਕਰ ਲਗਾ ਤਪਸਿਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਕ ਚੋਰ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਪਾਛ ਲੀਆ ਚੋਰ ਨੇ ਮ
 ਨੇ ਮੇਂ ਠਾਨੀ ਕਿ ਰਾਜਾ ਘਰ ਤੇ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਕੁਛ ਪਦਾਰਥ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਤੇ ਨਿਕਲਿ
 ਆਹੋਵੈ ਗਾ ਸੋ ਜਹਾਂ ਮੇਰਾ ਦਾਉ ਲਗੇ ਗਾ ਪਗ ਨ ਕਰ ਛੀਨ ਲੇਵੈ ਗਾ ਜੇ ਕਰ ਆ
 ਪੇਨ ਵੇਵੈ ਗਾ ਤੋਇ ਸਕੋ ਮਾਰ ਕੇ ਲੇਵੈ ਗਾ ਚੋਰ ਰਾਜਾ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗ ਚਲਿਆ ਰਾਜਾ
 ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਬਿਦਗੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਕਰਤਾ ਰਹੈ ਜੰਗਲ ਮੇਂ ਹੀ ਰਹੈ ਇਕ ਦਿਨ ਕੋਈ ਪ
 ਰਬ ਕਾ ਦਿਨ ਸੀ ਰਾਜਾ ਤੀਰਥ ਪਰਸਨਾਨ ਲਗਾ ਕਰਨੇ ਅਰਵਾਂ ਅਗੇ ਕਬਾਹੋਰ
 ਹੀ ਸੀ ਵਹਾਂ ਏਹੁ ਪ੍ਰਸੰਗ ਅਗੇ ਚਲਿਆ ਹੋਇ ਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਗਤਿ ਨਹੀ ਭਾਵੈ ਕੋ
 ਈ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਜਪਤਪ ਕਰੈ ਬ੍ਰਤ ਕਰੇ ਤੀਰਥ ਨਵੈ ਅਗਨ ਤਪੇ ਸੀਧਿਆ ਬੀਦਨ ਕ
 ਰੈ ਪ੍ਰਜਾ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਅਨੇ ਕਜਗ ਕਰੈ ਪਰ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਏਹੁ ਗੀਤ ਪਰ
 ਮੇਸਰ ਸੀ ਨੇ ਭੀ ਆਪਰਖੀ ਹੈ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਰਾਜਾ ਨੈ ਮਨ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਜੋਹੁ
 ਣ ਅਸੀ ਭੀ ਗੁਰੂ ਕਰੀ ਐ ਤੋਭਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਕ ਸਿਖ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਪਰਮੇਸਰ
 ਨੇ ਕੋ ਸੇਰੀਤ ਧਾਰੀ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ ਮਖਾ
 ਪਰਮੇਸਰ ਵਿਚ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਵਿਚ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਸੀਤਾ ਭਗਤ
 ਵਿਚ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੈ ਬੀਸ ਅਵਤਾਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਤਿਨਾ ਵਿਚ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇ
 ਅਵਤਾਰ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੈ ਨ ਤਿਨਾ ਨੇ ਵਸਿਸਟ ਜੀ ਅਰ ਸੀਦੀਪਨ ਜੀ ਗੁਰੂ ਧਾਰੇ ਹੋਰ ਸਿ
 ਤ ਭਗਤ ਸਭ ਨਾਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਗਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਰਸ ਤੇਈ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਉਸ ਆ
 ਸਥਾਨ ਤੇ ਚਲਿਆ ਤੇ ਚੋਰ ਭੀ ਰਾਜਾ ਕੇ ਮਗਰ ਟੁਰਿਆ ਚੋਰ ਕਹੈ ਜਬ ਰਾਜਾ ਸੋਵੈ ਗਾ
 ਤਬ ਇਸ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਦਰਬ ਲੇਵੈ ਉਗਾ ਅਰ ਰਾਜਾ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ॥੦॥
 ਪੇਮ ਰਾਤ ਦਿਨ ਕਬੀ ਸੋਵੈ ਨਹੀ ਜਾਗਦਾ ਹੀ ਰਹੇ ਤੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਮਨ ਮੇਂ ਕਹਾ ਹੁਣ ਗੁਰੂ
 ਕਰੀ ਐ ਪਰ ਕੋ ਸਾ ਗੁਰੂ ਕਰੀ ਐ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਦੇਖੀਏ ਏਹੁ ਪ੍ਰਤੀਤ ਮ
 ਨ ਮੇਂ ਧਾਰੀ ਮੇਂ ਉਦਿਆਨ ਮੇਂ ਬੈਠਾ ਹੋ ਅਰਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਤ ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਨੂੰ ਮਾਨੁਖ ਮਿਲ
 ਜਾਵੈ ਗਾ ਤਿਸੀ ਕੋ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਕਰਾਗਾ ਰਾਜਾ ਉਦਿਆਨ ਵਿਖੇ ਬੈਠਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚੋਰ

੪੫੮

ਨੇਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਕਾ ਫਿਰਤਾ ਹੋ ਕਈ ਸੇਵਤਾ ਭੀ ਨਹੀ ਅਤੇ ਮੇਂ ਪਾਨੀ ॥
 ਸੇਵਤਾ ਹੋ ਚੋਰ ਸੋਇ ਰਹਿਆ ਪਰਉਠ ਕਰ ਪਿਆ ਦੇਖੇ ਜਾਪ ਭਾਤ ਹੋਈ ਤਾ ਚੋਰ ਨੇਕ
 ਹਾ ਏਹੁ ਰਾਜਾ ਤਾਂ ਕਬੀ ਨਹੀ ਸੇਵਤਾ ਪਰਹੁਣ ਮੇਂ ਇਸ ਕੋ ਜਾਇ ਕਰ ਪੁਟਤਾ ਹੋ ਏਹੁ
 ਠਨ ਕਰ ਚੋਰ ਰਾਜਾ ਕੋ ਮਾਰਨ ਦੋੜਿਆ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕੋਈ ਮਾਨੁ ਖਚਾਲਿ
 ਆ ਆਵਦਾ ਹੋ ਰਾਜੇ ਨੇ ਏਹੁ ਕਹਿਆ ਧੀਨ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਹੋਇ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਕੋ ਮੇਰਿ ਤ
 ਵਤਾ ਬਾ ਸੋਈ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪ ਮੇਰੇ ਵਰਸਨ ਦੇਵਨ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਉਠ ਕਰ
 ਚੋਰ ਕੋ ਪੈਰ ਕੋ ਦੋੜਿਆ ਜੋ ਚੋਰ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਰਾਜਾ ਮਹਾਬਲੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਦੋ
 ਝਿਆ ਹੈ ਫੇਰ ਚੋਰ ਕੇ ਜੀ ਅਮੇਂ ਆਈ ਜੋ ਏਕ ਹੀ ਰਾਜਾ ਹੈ ਤੇ ਏਕ ਹੀ ਮੇਰਾ ਅਬੋ ਤੇ ਪਾ
 ਨੀ ਪਾਨੀ ਫਿਰਨੇ ਕੀ ਬਾਤ ਨਹੀ ਹੁਣ ਤੇ ਰਾਜੇ ਕੇ ਸਾਬਲ ਨਹੀ ਭੁਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾ
 ਜਾ ਦੋੜ ਕਰ ਚੋਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਜਾਇ ਪਾਇਆ ਉਠ ਨਹੀ ਚੋਰ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕੋ ਜਾਨਿਆ ਜੋ ਰੁ
 ਰਤਾ ਹੋ ਰਾਜਾ ਤਾਹੀ ਮੇਰੀ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹੁਣ ਮੇਂ ਇਸ ਕੋ ਛੇਤਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕ
 ਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਬਲਿਹਾਰ ਜਾਵਾ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਵਰਸਨ ਤੇ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰਾ
 ਜਾ ਤੂੰ ਕਿਸਨੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋਰਾ ਜਾ ਤੂੰ ਭੁਲਾ ਹੈ ਮੇਂ ਤਉ ਚੋਰ ਹਾਂ
 ਗੁਰੂ ਤੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਵਾ ਤੁਸੀਂ ਮੁਝ ਕੋ ਭਰਮਾਵੇ ਨਹੀ ਜੋ ਤੂੰ
 ਪੁਰਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਮੇਂ ਤੁਝ ਕੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਆਚਾਰਤਾ ਹੋਤੀ ਮੇਰੇ ਹੀ ਅਰਬ ਕਰਈਹਾ ਆਯਾ ॥
 ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋਰਾ ਜਾ ਹੁਣ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਿਯਾ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਮੇਂ ਤੁਝ
 ਕੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾਚਾਰਤਾ ਹੋਤਾ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਹੋਇਆ ਚਾਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਸਰਕਾ ਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ ਪਾਰਤੇ ਲੈ ਕਰਨਿ ਕਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇ
 ਕਰ ਕੁਛ ਆਖ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰ ਦੇਵ ਏਕ ਲਾਲ ਰਤਨ ਮੇਂ ਪਾਰਤੇ ਲਿ
 ਆਯਾ ਬਾ ਸੋ ਏਹੁ ਲੈ ਰਤਨ ਭੀ ਤੇਰੀ ਹੀ ਭੁਟ ਹੈ ਅਰ ਏਹੁ ਸਰੀਰ ਭੀ ਮੇਰਾ ਤੇਰੀ
 ਭੁਟ ਹੈ ਏਹੁ ਦੇ ਨੇਲੀ ਜੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਰਤਨ ਲੈ ਲਿਆ ਤਾਫੇਰ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਕੁ
 ਛ ਗੁਰ ਕ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰਨ ਰਾਜਾ ਜੀ ਭੁਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਾ ਬਹੁਤ ਭੁਲਾ ਗੁਰ ਦੇ
 ਵ ਜੀ ਜੋ ਤੁਮਾਰੀ ਆਰਿ ਮਾਹੋਵੈ ਸੋਈ ਮੇਰੇ ਭੁਲੀ ਹੈ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰਾ ਜਾ
 ਤੂੰ ਏਥੇ ਹੀ ਬੈਠਾ ਰਹੋ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਤੇ ਬਿਨ ਉਠ ਨਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਭੁਲਾ ਗੁਰ
 ਦੇਵ ਜੀ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਤੇ ਬਿਨ ਮੇਕੀ ਕੀ ਉਠੁਗਾ ਤਾਂ ਚੋਰ ਓਹੁ ਰਤਨ ਲੈ ਵਾਹੀ ਉਠ ਦੋ
 ਝਿਆ ਨਾ ਭੀ ਜਾਵੈ ਅਰ ਮਨ ਮੇਂ ਕਹਿਤਾ ਭੀ ਜਾਵੈ ਕਿ ਅਬ ਭੀ ਰਾਜਾ ਆਇ ਮਿਲ
 ਤਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਮੇਂ ਨਾ ਸਾਂ ਚੋਰ ਤਾ ਉਹਾ ਸੇ ਨਸਦਾ ਭੁਜਦਾ ਕਿ ਸੀ ਨਹੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ॥

ਅਰ ਰਾਜਾ ਵਹਾਂਹੀ ਬੈਠਾ ਰਿਮਾ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਵਹਾ ਬੈਠਿਆ ਏਕ ਬਰਸ ਗੁਜਰ ਗਿਆ ਅਤੇ
 ਸ੍ਰੀਠਕੁਰਜੀ ਭਗਤਾ ਕੇ ਰਿਵੇ ਕੀ ਜਾਣਨੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀਠਕੁਰਜੀ ਆਪ ਰਾਜੇ ਕੇ ਪਾਸ
 ਏ ਅਰ ਆਇ ਕੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰਾਜਾ ਅਬ ਤੂੰ ਈਹਾ ਕਿਉ ਬੈਠਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਤੀਰਥ ਕੋ ਜਾਇ
 ਕੇ ਸੇਵਨ ਕਰ ਕਿਸੀ ਸਾਧੂ ਕੋ ਜਾਇ ਮਿਲ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨਗੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਬੈਠ ਅਰ ਈਹ ਤੇ
 ਰਾਕਿਆ ਕਾਮ ਹੈ ਤਾਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ
 ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਈਹਾ ਹੀ ਬੈਠ ਰਹੁ ਅਰ ਜਦੋ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਆਇ ਕਰ ਕਹੈਗਾ ਤਬਾਇ
 ਸ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਮੈਂ ਉਠੋਗਾ ਤਾ ਸ੍ਰੀਠਕੁਰਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਓਹ ਤਾਂ ਚੋਰ ਹੈ ਸੀ ਗੁ
 ਰੂ ਤੇ ਨਹੀ ਸੀ ਅਰੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਉਸ ਚੋਰ ਕੋ ਗੁਰੂ ਕਰ ਕੇ ਕਿਆ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾ ਰਾਜਾ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਓਹ ਭਾਵੇਂ ਕੈਸਾ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਕੀ ਆਗਿਆ ਬਿਨ ਉਠਤਾ ਨਹੀ ਤ
 ਬ ਠਕੁਰਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰਾਜਾ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਤੂੰ ਬੈਠਾ ਰਹੁ ਤਾ ਸ੍ਰੀਠਕੁਰਜੀ ਉਹਾਂ ਤੇ
 ਰਲਵੇ ਰਹੇ ਫੇਰ ਇਕ ਬਰਸ ਹੋਰ ਗੁਜਰ ਗਿਆ ਤਬ ਸ੍ਰੀਠਕੁਰਜੀ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਆਏ
 ਆਇ ਕਰ ਪੁਛਿਆ ਹੋਰਾਜਾ ਤੂੰ ਏਥੇ ਕਬਕ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਦੋਇਬ
 ਰਸ ਬੈਠਿਆ ਹੋਇ ਗੁਜਰੇ ਹੈ ਤਾ ਸ੍ਰੀਠਕੁਰਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰਾਜਾ ਈਹਾ ਬੈਠਿਆ ਤੇ ਕਿਆ ਹੋ
 ਤਾ ਹੋ ਅਬ ਕਿਸੇ ਨਗੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਬੈਠ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜੀ ਮੇਂ ਤਉ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ
 ਆਗਿਆ ਸਾਬ ਬੈਠਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਆਇ ਕਰ ਆਗਿਆ ਕਰੇਗੇ ਤਬ ਹੀ ਮੈਂ ਉਠੋਗਾ •
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਠਕੁਰਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋਰਾਜਾ ਓਹ ਤਾਂ ਚੋਰ ਸੀ ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਸ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸਾਬ ਨਰਕ
 ਨੂੰ ਜਾਵੇਂਗਾ ਪਰ ਹੁਣ ਭੀ ਕਿਸੇ ਸਾਧੂ ਕੋ ਜਾਇ ਮਿਲ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਕਰ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰਾਜਾ •
 ਕੁਰਜੀ ਮੈਂ ਤਉ ਸਾਧ ਜੈਸਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜੇਕਰ ਓਹ ਸਾਧ ਹੈ ਤਾ ਓਹ ਹੀ ਹੈ
 ਸਾਧ ਜੇਕਰ ਚੋਰ ਹੈ ਤਬ ਭੀ ਓਹ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਮੇਸਰ ਗੁਰ ਦੇਵ ਤੇ ਓਹ ਹੀ ਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਠਕੁਰ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਹੋਰਾਜਾ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੈਠਾ ਰਹੁ ਤਾ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀਠਕੁਰਜੀ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਬੈ
 ਠਿਆ ਤਿਨ ਬਰਸ ਹੋਏ ਤਾਂ ਠਕੁਰਜੀ ਬਹੁਤ ਕੀਬੇ ਆਪਨੇ ਮਨ ਮੇਂ ਕਹਿਆ ਜੇ ਰਾਜਾ ਤਾ ਮੈ
 ਸੀ ਵਿਕਤਾ ਕਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਦਾਨੇ ਮਮੇਰੇ ਬੇਂ ਅਬ ਸਹਾਗਿਆ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ
 ਠਕੁਰਜੀ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਆਏ ਆਇ ਕਰ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੋਰਾਜਾ ਅਬ ਤੂੰ ਉਠਖੜਾ ਹੋਹੁ
 ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਮੈਂ ਬਿਨ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਕਿਉ ਕਰ ਉਠ
 ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਠਕੁਰਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋਰਾਜਾ ਜਿਸ ਕੋ ਤੂੰ ਆਰਾਧਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸੋਈ ਹਉ ਮੇਰਾ
 ਆਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਪਰਮ ਭਗਤਿ ਕੋ ਪਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਹੁਣ ਤੂੰ ਬੈਠ ਕੇ ਚਲ ਤੇਰਾ
 ਨਾਮਾ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਪੂਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਵ ਤੇਰੇ

੪੬੦

ਦਰਸਨ ਉਪਰੋ ਜੋ ਆਪਨੇ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਬੰਨ੍ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੀ ਪਰ ਬਿਨਾ ਗੁਰਦੇ
ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਉਠਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰ
ਜਾਓ ਤਾਂ ਚੋਰ ਸੀ ਤੇ ਨੂੰ ਠਗਣ ਵਾਸਤੇ ਆਯਾ ਸੀ ਤੇ ਰੋ ਪਾਸੋਂ ਰਤਨ ਠਗ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ
ਅਰੁ ਹੁਣ ਤੂੰ ਉਸ ਕੋ ਕਿਆ ਕਹਿਤ ਹੈਂ ਅਬ ਤੂੰ ਬੈਠੇ ਠੇ ਮੇਂ ਚਲ ਕਰ ਰਹੁ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਨੇ
ਹਾ ਮੇਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਵਾਜੀ ਤੇ ਰੋ ਦਰਸਨ ਬੇਂ ਪਰ ਜੀ ਬਿਨਾ ਗੁਰਦੇ ਵੀ ਆਗਿਆ ਮੇ
ਨਹੀਂ ਉਠ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਸੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰ ਜਾ ਤੂੰ ਉਸ ਚੋਰ ਕੋ ਸਾਬ ਨਰ ਕਹੀ
ਕੋ ਜਾਇਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਉਸ ਕੋ ਸਾਬ ਮੇਂ ਨਰ ਕਹੀ ਕੋ ਜ
ਵਾਗਾ ਪਰ ਉਸ ਕੋ ਕਹੇ ਬਿਨ ਤੇ ਮੇਂ ਕਬੀ ਉਠੇ ਕਾਨਹੀ ਠਾ ਫੇਰ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਵਹਾਸੇ ਉ
ਠ ਚਲੇ ਅਰ ਉਸ ਚੋਰ ਕੋ ਪਾਸ ਆਏ ਸੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਚੋਰ ਕੋ ਕਹਿਆ ਅਤੇ ਤੂੰ
ਉਸ ਰਾਜਾ ਕੋ ਉਦਿਆਨ ਮੇਂ ਬੈਠਾਇਆ ਏ ਆਹੈਂ ਅਰ ਤੂੰ ਨੇ ਫਿਰ ਜਾਇਕਰ ਉਸ ਕੀ ਪ
ਬਰਭੀ ਨਹੀਂ ਲਈ ਦੇਖ ਤੇ ਉਸ ਰਾਜਾ ਕੀ ਕਵਨ ਕਥਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ
ਤੂੰ ਕਿਸ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰਤ ਹੈਂ ਮੇਂ ਕਿਸ ਕੋ ਬੈਠਾਇਆ ਯਾਹੋ ਤਾਂ ਸੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਅਰੇ ਚੋਰ ਜਿਸ ਰਾਜਾ ਜੇ ਲਾਲਚਤਨ ਠਗ ਕੇ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈਂ ਸੋ ਓਹ ਉਦਿਆਨ ਵਿ
ਖੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਰ ਓਹ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਬਿਨ ਉਠਤਾਨਹੀਂ ਸੋ ਤੂੰ ਜਾਇਕਰ ਉਸ ਕੋ ਉ
ਠਾਵ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਆਪਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸਮਝਿਆ ਵੇਖੋ ਭਾਈ ਓਹ ਰਾਜਾ ਅ
ਬਤਕ ਉਦਿਆਨ ਮੇਂ ਬੈਠਾ ਹੈ ਉਸੀ ਜਗਹ ਪਰ ਠਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁ ਕੌਣੁ ਹੈ
ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਨੂੰ ਲਭਾਇਆ ਹੈ ਭਾ ਚੋਰ ਨੇ ਸੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਰੋ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ ਤਾਂ
ਸੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਅਰੇ ਚੋਰ ਮੇਂ ਤੋ ਆਪਸੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਹੋ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਨ ਕਰ ਚੋ
ਰ ਸੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੀ ਹੁਨੀ ਲਗਾ ਤਾਂ ਸੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਅਗੋ ਚਰ ਹੋਇ ਗਏ ਅਤੇ ਚੋਰ ਉ
ਸ ਰਾਜਾ ਕੀ ਝੁਟ ਉਠ ਚਲਿਆ ਅਤੇ ਸੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਭੀ ਸਾਬ ਹੀ ਚਲੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਹਠ
ਪ੍ਰੇਮ ਵੇਖ ਕਰ ਸੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਸਹਾਰਨ ਸਕਿਆ ਅਗੇ ਅਗੇ ਓਹ ਚੋਰ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਸੀ
ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਵੇਨੇ ਉਸ ਰਾਜੇ ਕੋ ਪਾਸ ਆਏ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਮੇਰਾ ਗੁਰਦੇ ਵਸ
ਆਯਾ ਹੈ ਅਬ ਮੇਰੇ ਧੀਨ ਭਾਗ ਹੋਏ ਹੈਨ ਜੋ ਗੁਰਦੇ ਵਜੀ ਨੇ ਮੇਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਦਰਸਨ
ਦੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਉਠ ਕਰ ਚੋਰ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰ ਜਾ ਤੂੰ ਸੀ ਠ
ਕੁਰ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪਉਤਾਂ ਪੀਛੇ ਰਾਜਾ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਤਾਂ ਸੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਰ ਜਾ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਕੋ ਛੋੜੁ ਪਹਿਲੇ ਚੋਰ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗ ਕਰ ਬੰਦਨ ਕਰ
ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਚੋਰ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਤੂੰ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋਰ ਜਾ

ਮੇ ਤੇਰ ਚੋਰ ਕਿਸਤਰਾਹਾਂ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪੁਛ ਜੀ ਜਬ ਤੂੰ ਸਾਧ ਹੋਤਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਤਾਂ
ਈ ਅਗੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਬੋਲਿਆ ਜਦ ਮੇ ਇਸ ਸਾਧ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਤਦ ਤੂੰ ਮੇ ਨੂੰ ਦਰਸ
ਨ ਦੀਯਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਾਂ ਇਸ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਧੰਨ ਪੈ ਹੁਣ ਤੂੰ ਭੀ ਮੁਕਤ ਕੀਆ ਅਰ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਚੋਰ ਕੀ ਭੀ
ਮੁਕਤ ਮੇਨੇ ਕੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਸਿਖੇ ਮੰਨੇ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ
ਗੁਰਸਿਖਾ ਮੰਨੇ ਨਾਨਕ ਭਵ ਹਿਨ ਭਿਖਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਸਿਖੇ
ਜਿਸ ਪੁਰਸਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ ਉਪਰ ਐਸੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਰਪੀਤ ਆਵੈ ਗੀ ਤੇ ਐ
ਸਾਭ ਰੋਸਾ ਕਰਨ ਰੇ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਗੇ ਏਹੁ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਸੁ
ਬਤ ਸੰਗਤ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਰਬਤ
ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਖੁਸੀ ਕਰਕੇ ਓਥੇ ਚਲਾ ਦੇ ਰਹੇ ॥੧॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਪਠਾਣ ਨਾਲ ਹੋਈ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਪਠਾਣਾ ਦੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਜਾਇ ਫਿਰੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਧਿਕ ਜਾਇ ਫਿ
ਰੇ ਜਹਾਂ ਆਦਮੀ ਪਕੜ ਖੜੀ ਦੇ ਹੈ ਸਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਇਕ ਰੋੜੀ ਪਰ ਜਾਇ ਬੈ
ਠੇ ਉਥੇ ਅਸਥਾਨ ਪਰ ਉਸ ਜਾਹਿਗਾ ਇਕ ਰੁਹੇਲਾ ਪਠਾਣ ਆਇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਰੁਹੇਲੇ ਨੂੰ ਆਵਾਹ ਦੇਖਕੇ ਆਪ ਤਾਂ ਸਰਬ ਸਾਮਰਥ ਬਾਰ ਬਰਸ
ਕੀ ਉਮਰ ਵਾਲੇ ਹੋਇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਦਿ
ਨ ਗੁਪਤ ਖੇਲ ਲੇਵੋ ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਤੇ ਹੀ ਸੇ ਜਬ ਓਹੁ ਪਠਾਣ ਆਇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਬਾ
ਬਾ ਜੀ ਨੂੰ ਅਕੇਲਾ ਦੇਖ ਕਰ ਪਕੜ ਲੈ ਰਿਯਾ ਆਪਨੇ ਪਰ ਵਿਚ ਜਾਇ ਕੇ ਔਰਤ ਨੂੰ
ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਹੇ ਬੰਦੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਵੇਕ ਆਦਮੀ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਤਾਂ
ਰੋਏ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਹਮਨੇ ਉਸ ਕੇ ਬਹੁਤ ਦਾਮ ਵਟਾਏ ਜਾਂ ਉਸ ਪਠਾਣੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ
ਲੋਭਾ ਬਹੁਤ ਖੁਬ ਸੁਰਤ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਰੁਹੇਲੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਸੋਹਨੀ ਸੁਰਤ ਦੇਖਕੇ ਬੜੀ
ਖੁਸੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੀ ਇਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਰ ਰਖਾਗੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ
ਵੇਚਾਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਓਹੋ ਘੋੜੇ ਇਸ ਦੇ ਮਿਲਣਗੇ ਏਹੁ ਪਰ ਜੋ
ਗਾਨ ਹੀ ਤਾਂ ਉਸ ਰੁਹੇਲੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਤਾਂ ਓਹੁ ਰੁਹੇਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਵੇਚਨ ਵ
ਸਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਓਹੁ ਬਹੁਤ ਨਿਗੁਰਾ ਦੇਸ ਬਾਨ ਓਹੁ ਖੁਦਾਇ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਅਤੇ ਨਾਪਰ
ਮੇਸਰ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਨਾ ਦੇ ਤਚਨੇ ਵਾਸਤੇ ਆਪਨਾ ਆਪ ਵਿਦਾਵ
ਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਰੁਹੇਲਾ ਜਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਵੇਚਨ ਲਗਾ ਦੋਇ ਘੋੜੇ ਵਟ ਕੇ ਲੈ ਗਿ

੪੬੨

ਆ ਦੋਨੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨ ਗੁਪਤ ਹੀ ਖੇਲਨ ਪਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਨਾ ਸਪਾਸ ਰਹਿਣ
 ਜਿਸ ਮੁਗਲੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦੇਇਯੋ ਨੇ ਦੇ ਕੇ ਮੁਲ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਓਹ ਮੁਗਲ ਬਾਬੇ ਨੂੰ
 ਆਪਨੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮੁਗਲਾਣੀ ਦੇਖ ਕੇ ਲਗੀ ਆਖਣ ਏਹੁ ਲੜਕਾ ਬ
 ਦਤ ਖੂਬ ਸੁਰਤ ਹੈ ਇਸ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਘਰ ਆਪਨੇ ਰਖਾਗੇ ਮੁਗਲ ਕਹਿਆ ਹੋਈ ਵੀ ਇ
 ਸ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਕੋਹ ਨੀ ਖਿਜਮਤ ਦਸਾਗੇ ਤਾਂ ਮੁਗਲਾਣੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਲੜਕਾ ਘਰ ਕ
 ਪਾਣੀ ਲਿਆਵੇਗਾ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਲੜਕੇ ਤੂੰ ਘਰ ਕ ਪਾਣੀ ਲਿਆਯਾ ਕਰ ਤਾਂ ਸ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਘੜਾ ਲੈ ਕਰ ਪਾਣੀ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਖੁਰੇ
 ਉਪਰ ਗਏ ਜਾਇਕਰ ਖੁਆਜੇ ਨੂੰ ਕਹਾ ਹੈ ਖੁਆਜਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕਹੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਪਾਣੀ ਕਿਸੇ
 ਨੂੰ ਨਹੀ ਦੇਣਾ ਤਾਂ ਖੁਆਜੇ ਨੇ ਕਹਾ ਭੁਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਖੁਆਜੇ ਨੇ ਸਰੇ
 ਉਸਨਗਦਾ ਪਾਣੀ ਸੁਕਾਇ ਛੁਡਿਆ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਘੜਾ ਲੈ ਕਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਮੁੜ ਮੁਗਲ
 ਦੇ ਘਰ ਆਏ ਆਇਕਰ ਕਹਾ ਹੈ ਮੀਆ ਜੀ ਉਸ ਖੁਹ ਵਿਚ ਤਾ ਪਾਣੀ ਹੋਨਹੀ ਮੁਗਲ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਦਸਰੇ ਖੁਹ ਪਰ ਜਾਹੁ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਭੁਲਾ ਜੀ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਸਰੇ ਖੁ
 ਹ ਪਰ ਗਏ ਓਥੇ ਭੀ ਖਾਲੀ ਘੜਾ ਲੈ ਆਇ ਅਤੇ ਕਹਾ ਮੀਆ ਜੀ ਉਸ ਖੁਹ ਮੈਂ ਭੀ ਪਾ
 ਣੀ ਨਹੀ ਜਾਅਗਲਾ ਦਿਨ ਹੋਸਾਤਾਂ ਨਗ ਵਿਚ ਉਮ ਪੈਗਈ ਅਰ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੋ
 ਖੁਦਾਇ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਇਕੋ ਵਾਰੀ ਮਾਰੇਗਾ ਸਾਰਾ ਹੀ ਪਾਣੀ ਇਕੋ ਵਾਰੀ ਸੁਕ ਗਿਆ ਹੈ ਅ
 ਸੀ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਗਤੀ ਭਰਕੇ ਸੁਤੇਹਾਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਿ ਆਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕ ਬਹੁ
 ਤ ਆਜ ਜੋਏ ਅਰ ਆਖਣ ਲਗੇ ਹੋ ਖੁਦਾਇ ਤੂੰ ਇਕੋ ਵਾਰੀ ਹੀ ਮਾਰੇਗਾ ਤਾਂ ਸਭ ਨਾ
 ਲੋਕਾ ਦਾ ਲੋਹੁ ਸੁਕ ਗਿਆ ਪਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਇਕ ਮੁ
 ਗਲ ਨੇ ਕਹਾ ਮੀਆ ਜੀ ਹੋਰ ਸਭ ਦਲਗੀਰ ਹਨ ਪਰ ਇਕ ਤੇਰਾ ਗੁਲਾਮ ਦਲਗੀਰ ਨ
 ਹੀ ਸੋਏਹੁ ਤੈ ਕਿ ਬੋਆ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਏਹੁ ਲੋਹਾ ਕਲੀ ਮੁਲਾਅ
 ਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕੀ ਮਨੁ ਖੂਬ ਬਹੁਤ ਪਉਰਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਦਾ ਪੀਂਦਾ ਭੀ ਕੁਛ ਨਹੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਭੀ
 ਰਾਜੀ ਖੁਸੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਭੇ ਹੀ ਮੁਗਲ ਇਕ ਠੇਹੇ ਇਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੈਰੀ
 ਆਇ ਪਏ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੋ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੋਈ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਅਤੇ ਅਸੀ ਹੁਣ ਸ
 ਭੇ ਮਰਦੇ ਹਾਜੀ ਤੂੰ ਅਸਾਡੇ ਉਪਰ ਕਿਰਪਾ ਲਹੇਹੁ ਜੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਜਾਤੁ ਸੀ ਸਿਖ ਹੋਵਹੁ ਗੋਤਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਨੀ ਮਲੈਗਾ ਤੂੰ ਨਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਹੋਵਾਗੇ ਪਰ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਪਾਣੀ ਮਿਲੈ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਖੁਆਜਾ ਤੂੰ ਹੁਣ ਏਹਨਾਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਹੁ ਜਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਤਨਾ

ਸਬਦਕਹਿਆ ਤਾਂ ਓਸੇ ਵਕਤ ਹੀ ਸਭਨਾ ਖੁਹਾਵਿਚ ਆਇਗਇਆ ਝਟਕਕੇ ਪਾਣੀ ਅ
 ਭਿਉ ਸਾਰੇ ਸਪਠਾਣਾ ਗੁਰੂਜੀ ਕਾ ਸਿਖ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਭਲਰੇ ਗੁਰੂਗੁਰੂ ਜਪਣ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਓਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ਦਇਆ ਧਰਮ ਪਰਉਪਕਾਰੀ
 ਕਾਇਆ ਸਭਨਾਨੇ ਪਰਵਿਚ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਬਣਾਈਆ ਸਦੇਰੇ ਸੀਧਿਆ ਨੂੰ ਸਭੁਲੇ
 ਕ ਇਕਠੇ ਹੋਵਨ ਬਣੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕੀ ਉਚਰੀ ਹੋਈ ਲਿਖ ਲਿਖ ਕੇ ਕੰਠ ਕੀਤੀ ਓਨੇ ਸਭੁਲੇ
 ਗਤਿ ਜੋਗ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਜੋਕੇਈ ਏਥੇ ਅਸਾਡਾ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਆਯਾ
 ਕਰੇ ਤਿਸਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਪਕੜਨ ਨਹੀ ਸਗੋਂ ਤੁਸਾਂ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਓਨ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਭਲਾ ਗੁਰੂਜੀ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਮੀਰਜੀ ਮੇਰਾ ਲਾਹਾ ਤੁਸਾਂ ਜੋਗ
 ਕਿਤਨਾ ਹਿਕ ਆਉਦਾ ਹੈ ਉਸਤੇ ਦੁਣੇ ਦੀ ਮਲੇਵੈਂਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ
 ਹੋਗਿ ਗੀ ਬਨਿਵਾਜ ਜੀ ਏਹੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡ ਪਰ ਬਾਰ ਸਭੁਤੁ ਸਾਡਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰੂਜੀ ਤੁਸਾਂ
 ਏਹੁ ਬਾਤ ਕਿਉ ਕਹੀ ਸੀ ਅਰਤੁਸਾਂ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸ ਨਹੀ ਰਹਿਣਾ ਆਪਨੀ ਖੁਸੀ ਨਾਲ
 ਰਹੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਅਮਕੀ ਜਾਹਗਾ ਤੇ ਫੀਮ ਉਠਵੇ ਤਾਂ ਓਨ
 ਜਾਇ ਕਰ ਉਸ ਜਾਹਿਗਾ ਬੇ ਫੀਮ ਉਠਾਈ ਜਾਵੇ ਖਨਤਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਜਾਨ ਓਥੇ ਪਇ
 ਆਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਓਨਨੂੰ ਆਖਿਆ ਏਹੁ ਸਾਰਾ ਖਜਾਨ ਤੁਮਾਰਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ
 ਹੀ ਲੋਵੋ ਤਾਂ ਹੁਣੇ ਮੇਂ ਜਾਵਾਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਪਠਾਣਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਗੁਰੂਜੀ ਏਹੁ ਸਭ ਕੁਛ ਸ
 ਭੁਪਰ ਬਾਹਰ ਜੇਹੜੇ ਹੈਨ ਸੋ ਸਭੁ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੈਨ ਹਮਾਰੇ ਕੁਛ ਨਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਤੇਰਾ ਹੈ
 ਹੈ ਏਹੁ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਤੇ ਮੇਂ ਤੁਸਾਡਾ ਪਰਮੇ
 ਸਰਦਾ ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਕਰਿਆ ਕਰੋ ਕਿਰਤ ਕਰਣੀ ਵੰਡ ਖਾਣਾ ਅਤਿਬਦੀ ਸੇਵਾ
 ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ਏਹੁ ਕਹਿਕਰ ਗੁਰੂਜੀ ਓਨਨੂੰ ਸਿਖ ਕਰਕੇ ਉਸੇ ਰੋਨੀ ਉਪਰ ਜਾਇ
 ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਨੂੰ ਫੇਰ ਓਹੁ ਹੁਰੇਲਾ ਪਕੜਕੇ ਲੈਗਿਆ ਜਾਓ ਸਰਹੋਲੇ ਨੇ ਡਿਠ
 ਤਾਂ ਓਹੀ ਲੜਕਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸਦੀ ਔਰਤ ਦੇਖਕਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਓਹ ਕਹਿਣ ਲ
 ਗੀ ਇਸ ਲੋਕੇ ਨੂੰ ਮੇਂ ਆਪਨੇ ਪਰਹੀਰ ਖਾਰੀ ਤਾਂ ਉਸਰਹੋਲੇ ਡਿਠ ਏਹੁ ਔਰਤ ਤਾਂ
 ਬੁਰਾ ਮਤ ਰਖਦੀ ਹੈ ਉਸਰਹੋਲੇ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਹਿਰ ਵੇਰਣ
 ਵਾਸਤੇ ਲੈਗਿਆ ਤੇ ਵੇਚਕਰ ਵੇਇ ਪੈੜੇ ਲੈ ਆਯਾ ਉਹ ਮੁਗਲ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਨੂੰ
 ਆਪਨੇ ਪਰ ਲੈਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਨੇ ਪਰ ਦੀ ਖਿਜਮਤ ਸਪੁਰਦ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਮੀਆਂ ਜੀ ਜਾਂ ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸ
 ਥੀ ਅਗਤੇ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਅਨਾਜ ਏਹੁ ਤਿੰਨੇ ਵਸਤੂ ਦੂਰ ਕਰ ਛੁਡੀਆ ਤਾਂ ਓਹ ਸਭੁਲੇ

੪੬੪

ਕਹੈ ਰਾਨਹੋਇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੋ ਖੁਦਾ ਏਹੁ ਕਿਆ ਸਰਾਰ ਹੋਇ ਆਹੈ ਜੋ ਸਾ
 ਭੁਕੁ ਛਾਇ ਕੋ ਵਾਹੀ ਹੀ ਨਿਖੁਟ ਗਿਆਹੈ ਏਹੁ ਦੇਖ ਕਰ ਜੇਹੜੇ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਸਿਆਣੇਹੈ
 ਸਨਤਿ ਨਾਨਕ ਹਿਆ ਜੋ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਅਸੀ ਸਭ ਲੋਕ ਰਲਕੇ ਆਪਨੇ ਪੀਰ ਮੁਖ
 ਸਦਮਨਾਈਏ ਤਾਂ ਓਹ ਸਭ ਲੋਕ ਆਪੋ ਆਪਨੀ ਅਕਲ ਖਰਚ ਕਰਨ ਲਗੇ ਤੇ
 ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਭੀ ਮੁਨਵਨ ਲਗੇ ਪਰਹੈ ਕਛ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਉ
 ਸਮੁਗਲ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਮਿ
 ਛੇਗਾ ਆਪਨੇ ਪੀਰ ਮਨਾਯਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਛ ਨਹੀ ਹਾਸਲ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਸ
 ਮੁਗਲ ਨੇ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਨੇ ਘਰ ਬੁਲਾਯਾ ਅਤੇ ਇਕ ਠੇਕਰ ਕੇ ਆਖਿ
 ਆ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਏਹੁ ਲੋਕ ਜੋ ਕਲਮੇ ਮੁਲ ਖਰੀਦਿਆਹੈ ਸੋ ਏਹੁ ਆਖਦਾ
 ਹੈ ਤੁਸੀ ਸੇਰੇ ਸਿਖ ਹੋਵੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਛ ਦੇਵਾਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਸਭ ਨਾਨਕ ਹੀ
 ਆ ਭਾਈ ਮਰਦੇ ਭੁਲੇਹੇ ਕਿ ਏਹੁ ਜੋ ਕੁਛ ਆਖਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤੁਸੀ ਕਬੂਲ ਕਰੋ ਤਾਂ ਓ
 ਹ ਸਭ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫੀਰ ਨੀ ਆਇ ਪਏ ਅਤੇ ਸਿਖ ਹੋਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨਾ ਦੀ ਪਾ
 ਹੁਲਾਇਤੀ ਲਗੇ ਸਭ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਣ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਦਿਤਾ
 ਅਤੇ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਚਾਨਕਰਨ ਦਇਆ ਧਰਮ ਇਸਨਾਨ ਚਨਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਤਾ
 ਯਾ ਅਤੇ ਪਰਚਿਪਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰਮਤਾ ਦਿਤਾਈ ਘਰ ਘਰ ਧਰਮ ਸ
 ਲਾ ਕਰਵਾਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਭਾਈ ਜੋ ਕੋਈ ਅਸਾਡਾ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਏ
 ਥੇ ਆਵੇਗਾ ਤਿਸਨੂੰ ਪਕੜਨਾ ਨਹੀ ਉਸਕੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੇ ਆਪਨੇ ਮੁਗਲ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਤੇ ਓਥੋਂ ਜਾਇਕਰ ਪਥਰ ਕੇ ਚੁਕ ਜਾਉ ਸਨੇ ਪ
 ਥਰ ਚੁਕਿਆ ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਾਇਆ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਏਹੁ ਮਾਇਆ ਸਾਰੀ ਭੁੰਗੀ ਲੈਲੇਹੁ ਤਾਂ ਅਸੀ ਇਥੋਂ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉਸਮੁ
 ਗਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਕਰ ਆਖਾਂ ਜੇ ਤੁਸੀ ਜਾਵੋ ਅਸਾਡੇ ਵਸਨਾਹੀ ਜੀ
 ਤੁਸੀ ਆਪਣੀ ਖੁਸੀ ਨਾਲ ਰਹੁ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਆਵੈ ਸੋ ਕਰੋ ਜੀ ਹੁ
 ਣ ਤੁਸੀ ਦਇਆ ਕਰੋ ਸੀ ਇਥੋਂ ਹੀ ਰਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਅਸੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ
 ਹੀ ਰਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਟੁਰਕੇ ਫੇਰ ਓਸੇ ਰੋਹੀ ਉਪਰ ਆਇਥੋਂ ਠੇ ਤਾਂ ਅ
 ਗਲੇ ਵਿਨ ਓਹ ਰੁਹੇਲਾ ਫੇਰ ਆਯਾ ਆਇਕਰ ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਥੋਂ ਠੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਫੇ
 ਰ ਓਹ ਰੁਹੇਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਉਠਾਇਕੇ ਲੈ ਰਿਆ ਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਕਿਸੀ ਹੋਰ ਸ
 ਹਿਰਜਾਇਕਰ ਵੇਚ ਆਯਾ ਉਸ ਰੁਹੇਲੇ ਦੀ ਔਰਤ ਦੀ ਮਰਜੀ ਏਹੋ ਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਸਾਡੇ ਘਰ ਹੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਹਮਾਰਾ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਵਸ ਚਲੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਲੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਰੀਝੀ ਅਤੇ ਰਹੇ ਲਾਗੂ ਜੀ ਨੂੰ ਵੇਚ ਕੇ ਦੇ ਦਿਓ ਘੋੜੇ ਲੈ ਆ
 ਯਾ ਜਿਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਓਹ ਆਪ ਨੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ
 ਤਾਂ ਓਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਾ ਅਰੇ ਲੜਕੇ ਮੇਰੇ ਦੁਬੇ ਚਰਾਇ ਲਿਆਇਆ
 ਕਰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਅਰੇ ਮੁਗਲ ਮੇਰੇ ਬੜਾ ਚੰਦਰਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਦੁਬੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਛੁਟ
 ਲਾਵਾਗਾ ਸੋਈ ਦੁਬਾ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਮਾਪਿਆ ਨੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਸੇ ਨਿ
 ਕਾਲ ਛੁਡਿਆ ਹੈ ਫੇਰ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਾ ਅਬ ਤੂੰ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕ
 ਹਾ ਮੁਗਲ ਜੀ ਭਾਵੈਂ ਤੂੰ ਅਜ ਮਾਇਕਰ ਦੇਖ ਲੈ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਾਰ ਭਾ
 ਈ ਇਸ ਦੁਬੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੁਬੇ ਨੂੰ ਛੁਟੀ ਲਾਈ ਤਾਂ ਦੁਬਾ ਮਰ ਗਿਆ ਫੇਰ ਮੁ
 ਗਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਹੁਣ ਇਸ ਨੂੰ ਜਿਵਾਇ ਦੇਹੁ ਅਰ ਮੇਰੇ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਖਿ
 ਜਮਤ ਸੌ ਪਾਰਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚ ਨਕੀਤ ਉਠ ਦੁਬੇ ਚਰਾਇ ਤੇ ਨੇ ਆਖਣ ਦੇ ਨ
 ਲ ਦੁਬਾ ਉਠ ਕੇ ਚਰਨ ਲਗ ਪਿਆ ਫੇਰ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਰਾ
 ਦੀ ਖਿਜਮਤ ਕਰਿਆ ਕਰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਵੜ ਨਾ ਲ
 ਹੀ ਬਾਗ ਸੁਕ ਜਾਵੇਗਾ ਮੁਗਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਬਾਗ ਮੇਰੇ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ
 ਬਾਗ ਅੰਦਰ ਜਾਨ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਬਾਗ ਸੁਕ ਗਿਆ ਫੇਰ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਬਾਗ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਉ ਜੋ ਹਰਿਆ ਬਾਗ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਗੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ
 ਤਾਂ ਬਾਗ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਭੀ ਓਹ ਮੁਗਲ ਸਮਝੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੁਗਲ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਅਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇਵਾਣੇ ਹੀ ਪੀਸਿਆ ਕਰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ
 ਭਲਾ ਜੀ ਮੇਰਾ ਏਹੀ ਪੀਸਿਆ ਕਰਾਗਾ ਪਰ ਆਟਾ ਕਿਸ ਤੇ ਲੇਵੇਗੇ ਅਰ ਮੇਰੇ
 ਕਦੀ ਜਮ ਕੇ ਰਜਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਸੌ ਮਣਾ ਅਹਾਰ ਹੈ ਇਕ ਡੰਗ ਦਾ ਤਾਂ ਮੁ
 ਗਲ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਇਸ ਕੋਠੇ ਵਿਚ ਸੌ ਮਣਾ ਕਨਕ ਹੈ ਤੂੰ ਪੀਸਿਆ ਕਰ ਦੇਖੀਐ
 ਤਾਂ ਸਹੀ ਜੁ ਆਟਾ ਕਹਾ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਹ ਮੁਗਲ ਕਣਕ ਲੈ ਲੈ ਆਵਨ ਅਤੇ ਚ
 ਕੀ ਆਪ ਮੁਹਾਰੀ ਪਈ ਫਿਰ ਇਕ ਗਾਲ ਚਕੀ ਵਿਚ ਆਪ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਵਨ
 ਤਾਂ ਸੌ ਮਣਾ ਕਣਕ ਪੀਠੀ ਗਈ ਅਤੇ ਆਟਾ ਇਕ ਸਰਸਾਹੀ ਭੀ ਨ ਨਿਕਲਿਆ
 ਜਾ ਮੁਗਲਾਣੀ ਨੇ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਖਾ ਤਾਂ ਕਣਕ ਤੇ ਇਕ ਸਰਸਾਹੀ ਭੀ ਨ
 ਹੀ ਰਹੀ ਕੋਠੀ ਖਾਲੀ ਹੋਈ ਪਈ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਗਲਾਣੀ ਨੇ ਪੁਛਾ ਚਕੀ ਭੀ ਹੋਵੇ
 ਏਹ ਬਲਾਇ ਤੈਕਿ ਬੋ ਪੈਦਾ ਕੀਈ ਹੈ ਏਹੁ ਕਿਧਰਾਸਾ ਚੀਜੈ ਇਸੇ ਨਾਂ ਅਸਾ

੪੬੬

ਭੀ ਜਨ ਸਤੁ ਹੀ ਭੀ ਨ ਛੁਡੀ ਹੈ ਸੋ ਓਹ ਮੁਗਲਾਣੀ ਪਿਟ ਦੀ ਪਿਟ ਦੀ ਅਦਿ ਜਾਵੈ ਅਤੇ ਕ
 ਹਿਣ ਲਗੀ ਹੋ ਖੁਦਾਇ ਏਹੁ ਬਲਾਇ ਇਥੋ ਨਿਕਲੈ ਤਾਂ ਭੁਲੀ ਬਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਮੁਗਲ
 ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਏਹੁ ਕੋਈ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਐਲੀ ਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਛ
 ਕੀਰ ਸਾਈ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਬਖਸੀਏ ਜੀ ਅਸੀ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਭੁਲੇ ਹਾਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮੁਗਲ ਜੀ ਤੇਰੇ ਸਿਤ ਨੇ ਪੇਸੇ ਲਗੇ ਹੈ ਨ ਸੁਓ ਸਤੇ ਵੁਣੇ ਦੀ ਮ
 ਭੀ ਲੋਵੈਗਾ ਤਾਂ ਮੇਂ ਜਾਵਾਗਾ ਤਾਂ ਓਹੁ ਦੀ ਮਲੇ ਵੈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਨੀ ਦੇ
 ਪੀ ਵਿਚੋਂ ਲਾਲ ਕਢਾਇਤਾ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਜੇਤੂੰ ਇਸ ਦਾ ਮੁਲ ਕੁਛ ਘਟ ਵਟੇਗਾ ਤ
 ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਫੇਰ ਆਇ ਜਾਵੀਗਾ ਤਾਂ ਓਹੁ ਮੁਗਲ ਲਾਲ ਨੂੰ ਬਾਜਾਰ ਵੇਚਣ ਲੋਗੇ
 ਆ ਤਾਂ ਜਾਇਕਰ ਇਕ ਜਵਾਹਰੀ ਨੂੰ ਲਾਲ ਦਿਖਾਯਾ ਤਾਂ ਓਹੁ ਜਵਾਹਰੀ ਲਾਲ ਦੇ
 ਖਕਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਅਰਕਹਿਣੇ ਲਾਗਾ ਜੋ ਭਾਈ ਇਸ ਲਾਲ ਦਾ ਮੁਲ ਮੇ
 ਰੇ ਪਾਸ ਨਹੀ ਐ ਪਰ ਜਿਤ ਨੇ ਦੀ ਮਤੀ ਨੂੰ ਚਾਹੀ ਵੇਹਨ ਸੋ ਤਿਤ ਨੇ ਲੈ ਜਾਹੁ ਤਾਂ ਮੁਗਲ
 ਏਹੁ ਗਲ ਸੁਣਕੇ ਲਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਮੋੜਕੇ ਲੈ ਆਯਾ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਾਗਾ
 ਹਿਰੀ ਗੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੀ ਏਹੁ ਲਾਲ ਤੁਸੀ ਲੋਵੋ ਜੀ ਅਰਮੇਨੀ ਖੁਸੀ ਦੇਵੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਵੇਜ ਕਪੌਦੇ ਸੇ ਪਰ ਹੁਣ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਬਖਸੇ ਹੋਤਾਂ
 ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਓਨਾ ਨੂੰ ਨਾਮ
 ਦਾ ਨਵਿੰਸ ਨਾਨ ਦਇਆ ਧਰਮ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਦਿਖਾਇਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਜੇ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਜੋ ਕੋਈ ਏਥੇ ਆਵੈਗਾ ਅਰ ਅਸਾਨੂੰ ਨਉ ਲਵੇਗਾ ਤਿਸ
 ਨੂੰ ਪਕੜਨਾ ਨਹੀ ਉਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਨਾ ਪਾਸੋਂ ਦਿਓ ਆਹੋਏ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਨਾ ਪਾਸੋਂ ਜਾਕੇ ਓਸੇ ਰੋਨੀ ਉਤੇ ਜਾ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਓਹੁ
 ਰੁਹੇਲਾ ਫੇਰ ਆਯਾ ਤੇ ਆਇਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪਕੜ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫੇਰ ਵੇਚਣ
 ਲੋਗ ਲਿਆ ਤਾਂ ਰੁਹੇਲੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਅਗੇ ਕਿਤ ਨੇ ਵੇਰੀ ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਚ ਚੁਕਿਆ ਹੈ
 ਅਰ ਜੇ ਕੋਈ ਇਕ ਵਾਰੀ ਜੀ ਉ ਲੈ ਕਰ ਨਸਦਾ ਹੈ ਸੋ ਫੇਰ ਨਹੀ ਅਉਦਾ ਏਹੁ ਤਾਂ ਕੋ
 ਈ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤੂੰ ਇਸ ਦੀ ਜਾਇਕਰ ਪੈਰੀ ਪਉ ਅਰ ਆਪਣਾ ਗੁਨਹੁ ਬਖਸਾ
 ਹੁ ਤਾਂ ਓਹੁ ਰੁਹੇਲਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੈਰੀ ਆਇ ਪਇਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕ
 ਅਤੇ ਹਸਕੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਵੇਜ ਕਪੌਦੇ ਸੇ ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਏਹੁ ਕਰਮ ਫੇ
 ਰ ਵੇਵੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਭੁਲਾਹੋ ਵੈਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਰੁਹੇਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜੀ ਜਾਂਤੁ
 ਜੀ ਏਹੁ ਕਰਮ ਛੁਡਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਛੁਟੇਗਾ ਤਾਂ ਓਹੁ ਰੁਹੇਲਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਸਿਖ ਹੋਯਾ

ਅਰ ਲਗਾ ਗੁਰੂਗੁਰੂਜਪਣਤਾਂ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਉਸਰੁਹੇਲੇਨੂੰ ਸਿਖਕੀਤਾ ਅਰਉਸ
ਨੂੰ ਬਚਨਕੀਤਾ ਸੁਣੇਭਾਈ ਜੋਕੋਈ ਏਥੋਂ ਸਿਖਸੀਤਾ ਆਵੇ ਅਤੇ ਅਸਾਧੁਨਾਮਲਵੇ
ਗਾਤਿਸਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਪਕੜਨ ਨਹੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਸਵੇਰੇ ਅਰ ਸੀਧਿਆ
ਕੋ ਪਰਮੇਸਰਕ ਜਸਕਰਨ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹਰਵੇਲੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਹਾਜਰ ਹਜ਼ੂਰਜ
ਣਨ ਤਾਂ ਉਸਰੁਹੇਲੇਨੂੰ ਸੀਗੁਰੂਜੀ ਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ ਉਸਰੁਹੇ
ਲੇਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀਕਰਕੇ ਓਥੇ ਚਲਦੇਰਹੇ॥

ਅਗੇਸਾਖੀ ੧ ਮੁਲਾਨਾਨਕਾਬਲਵਿਚ॥

ਫੇਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਤਿਸਧਰਤੀ ਦਾਸੈਲਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਕਾਬਲਦੀ ਧਰਤੀਵੇ ਵਿਚ
ਜਾਇਪਹੁੰਚੇ ਤੇ ਇਕਮਸੀਤ ਵੇਵਿਚ ਜਾਇਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮਸੀਤਵਾਲੇ ਮੁਲਾ ਨੇਕਹਿਆ
ਅਰੇਭਾਈ ਤੂੰ ਤਉਹਿਦੂਹੈਂ ਅਰਤੂੰ ਮਸੀਤਵਿਚ ਨਾਬੈਠੇਹੁ ਸਸੀਤਕਾਜੀ ਦੀਹੈ ਤਾਂ
ਸੀਗੁਰੂ ਬਾਬੇਜੀ ਨੇਕਹਿਆ ਹੇਭਾਈ ਕਿਆਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋਕਾਜੀਦੀ ਮਸੀਤਹੈ
ਅਸੀਤਾਏਥੇਹੀ ਬੈਠੇਹਾਂ ਏਹੁਸੁਣਕੇ ਓਹੁਮੁਲਾ ਗੁਰੂਜੀ ਦੇ ਬਹੁਤਹੀ ਖਿਸਾਲ
ਪੈਗਿਆ ਤਾਂ ਮੁਲਾਨੂੰ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ ਨੇਕਹਾਰੇ ਮੁਲਾ ਤੂੰ ਮਸੀਤ ਨੂੰ ਰਖੇਗਾ ਤਾਂ
ਮੁਲਾਨੇਕਹਿਆ ਇਸਮਸੀਤ ਨੂੰ ਮੇਰਖਾਗਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਕਹਾਜਾਵੈਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾ

ਨਕਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਚਰਖੈਠੇ ਅਤੇ ਮਸੀ
ਕਾਬਲਦੇਚੋਫੇਰੇਮ
ਗਲਸੁਣਕੇ ਸਾਰੇ
ਰਾਨਹੋਇ ਅਤੇਕਾ
ਇਆ ਅਤੇਦੇਖ
ਖੁਦਾਇ ਏਹੁਤਾਂ

ਆਖਕੇ ਮਸੀਤਉਪ੍ਰ
ਤਕਉਦੋੜਾਇਆ
ਸੀਤਪਈ ਦੋਨ੍ਹੇਏਹੁ
ਕਾਬਲਦੇਲੋਕ ਹੈ
ਜੀਭੀਸੁਣਕੇਆ
ਕੇਕਾਜੀਨੇਕਹਾਰੇ
ਕੋਈ ਬਠਾਔਣੀਯ

ਹੈ ਅਕੇਕੋਈ ਪੀਰਹੈ ਏਹੁਤਾਂ ਕੋਈ ਬਡੀ ਕਰਮਾਤਵਾਲਾਹੈ ਅਤੇਲੋਕਭੀਸਾ
ਰੇਇਕਠੇਹੋਇਗਏ ਸਾਰੀਖਲਕਤਕਾਬਲਦੀ ਅਤੇਕਾਜੀਭੀਹਬਜੇਰੂਖਨੇ
ਹੈਨ ਅਤੇਖੁਦਾਇਦੇਵਾਸਤੇ ਪਾਇਕਰਕਹਿਓਨੇ ਹੇਥਾਬਾਜੀ ਜਿਸਖੁਦਾਇਨੇਤੁ
ਸੀਪੇਦੇਕੀਤੋਹੋਤਿਸਖੁਦਾਇਦੀਦੋਸਤੀਵਾਲੇਹੋਤੁਸੀਉਸਖੁਦਾਇ ਦਾਨਾਮਮੰ
ਨਕੇ ਮਸੀਤਖੜੀਕਰੋਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀਨੇ ਮਸੀਤਖੜੀਕੀਤੀ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾ
ਨਗੁਰੂਜੀਨੂੰ ਸਲਾਮਲਗੇਕਰਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਮੁਸਲਮਾਨਨੂੰ ਆਖਿਆ ਤੁਸੀ

੪੬੮

ਬਾਵਾ ਪੈਰ ਪੁਜੇ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਆਨੰ ਆਖਿਆ ਤੁਸੀ ਦਾ ਹਿਣਾ ਪੈਰ ਪੁਜੇ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਭ ਲਗੇ ਸਵਾਕਰਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਨਾਮ ਧਰਾਇਆ ਅੰਘਰੂ
ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਇ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਨੇ ਸਬਦ ਕਹਿ ਆਂ॥ ਮੁਲਾ ਦਿਲ ਸਮੇ ਦਿਲ ਹਿਮਿ ਲਾਵੈ॥ ਤਬ ਭੁਟੇ ਦਸਾ ਹਿ ਬਕ
ਪਾਵੈ॥ ੧॥ ਖਾਲ ਕਖ ਸਮਖੈਰ ਅਰਖ ਬੀਇ ਸਦਿਲ ਮੇਂ ਤਸਬੀਤੋ ਸਾ॥ ਦਿਲ
ਦੇ ਅਦਿਰ ਚੜ੍ਹੈ ਸਰੀਣੀ ਸਕਰ ਖਡ ਸੋਮੈ ਸਾ॥ ੧॥ ਦਿਲ ਮੇਂ ਤਾਲਬਤੀਰ ਬਕੀਆ
ਦਿਲ ਮੇਂ ਤਹਮਦ ਦਾਣਾ॥ ਦਿਲ ਮੇਂ ਹਸਨੁ ਸੈਨ ਫਾਤਮਾ ਦਿਲ ਹੀ ਮੇਂ ਮੋਲਾਣਾ॥ ੨॥ ਦਿ
ਲ ਮੇਂ ਮਿਹਰਮੁਹਬਤ ਕਾਬਾ ਦਿਲ ਮੇਂ ਗੋਰਸਤਾਣੀ॥ ਹਕਾਲ ਲਾਵੇ ਉਦਿਲ ਭੀਤ
ਰਖਾ ਹਿ ਪਛਾਣੁ ਪਛਾਣੀ॥ ੩॥ ਦਿਲ ਮੇਂ ਗਿਆਨੁ ਕਬਾ ਅਰਪੁ ਜਾ ਦਿਲ ਮੇਂ ਰਬਰ
ਸੁਲਾ॥ ਨਾਨਕ ਖੋਜੀ ਦਿਲ ਮੇਂ ਖੋਜੈ ਤਾਂ ਵਰਗਾ ਹਿ ਪਵੈ ਕਬਲਾ॥ ੪॥ ੧॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਬੈਰਾਗੀ ਆਕੇ ਰੂਪ ਪਏ ਫਿਰਨ ਅਤੇ ਇਕ ਪੈਰ ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹਾ ਸਾਰਾ ਪੈਰ ਜਤੀ ਦਾ ਅ
ਤੇ ਇਕ ਪੈਰ ਖੜਾਵ ਅਤੇ ਇਕ ਭੁਗਵੀ ਚਾਦਰ ਉਪਰ ਅਤੇ ਇਕ ਚਾਦਰ ਤੇ ਨ੍ਰ ਸਿਰ
ਉਪਰ ਟੋਪੀ ਮਥੇ ਤੇ ਟਿਕਾ ਏਸਤਰਾ ਦਾ ਭੁਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀਤਾ ਅਰ ਆਪ ਨੀਮ
ਉਂਜ ਨਾਲ ਫਿਰਦੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਗਲ ਵਿਚ ਅੰਬੂ ਏਰੰਗ ਦਾ ਪੈਰਾ ਹਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ
ਨੋਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਜਾਣੈ ਨੋਕੋਈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਿ ਸਕੈ ਤੇ ਜੋਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂ
ਆਕਾਜ ਬਾਬ ਜੋਕੋਈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕ ਜੋ ਬਾਬ ਮਿਲੈ ਏ
ਤਭੇ ਸਦਿਰਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਸਾਰ ਕਉ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਵਿਨਾਵ ਨਿਜੋਕੋਈ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਵੈ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਅਤੇ ਸਿਸਾਰ ਵਿਚ ਬੁਧ ਬਿ
ਬੈਕ ਮਤ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਯਸ ਵਿਨਾ ਯਾ
ਤੇ ਪਾਰ ਪਾਰ ਧਰਮ ਸਾਲਾਕ ਰਾਈਆ ਸਭ ਕੋ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦਿਤਾ॥

ਅਗੋ ਸਾਖੀ ਮੁਲੇ ਖੜੀ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਹੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਕ ਮੇਰਾ ਸੀਸਾਰੀ ਮੇਲੀ ਹੈ ਜਾ
ਮੈਂ ਕਿਰਤ ਕਰਦਾ ਸਾ ਤੇ ਦੋ ਦਾ ਮੁਲਾ ਖੜੀ ਮੇਰਾ ਮੇਲੀ ਹੈ ਚਲੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ ਆਵੈ
ਏ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਲੋਚਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫ
ਕੀਰਾ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਮੁਲੇ ਖੜੀ ਦੀ ਦਲੀਜ ਪਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਮੁ
ਲੇ ਦੀ ਜੋਰੂਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਾ ਤਾਂ ਅਦਿਰ ਵਡਗਈ ਜਾਇ ਕੇ ਮੁਲੇ ਨੂੰ ਕਹਿ ਓਸਾ॥
ਤੇਰਾ ਦੋਸਤ ਆਯਾ ਹੈ ਪਰ ਬੁਰੇ ਹਾਲ ਲੁਟਿਆ ਖੋਹਿਆ ਜੇਹਾ ਹੈ ਅਗੇ ਤਾਂ ਬਡੇ ਉ

ਵਰਹਾਲਨਾਲਾਵਦਾਹੁੰਦਾਸੀਕਦੇਘੋੜੀਪਰਕਦੀਪਾਲਕੀਵਿਚਰੁਕੇਆਵ
 ਦਾਸੀਹੁਣਤੋਰੇਪਾਸੋਕੁਛਮਗਿਣਆਯਾਹੈਹੁਣਤੂੰਛਪਜਾਉਏਤਨੇਹੀਵਿਚਗੁਰੂ
 ਜੀਮੁਲੇਨੂੰਜਾਇਆਵਾਜਮਾਰੀਅਤੇਮੁਲਾਅਗੇਤੋਕੋਠਨੀਵਿਚਵਰਗਿਆਤਾਂ
 ਗੁਰੂਜੀਨੇਮੁਲੇਦੀਜੋਰੂਨੂੰਪੁਛਿਆਜੇਮੁਲਾਕਿਥੋਹੈਤਾਂਅਗੇਉਸਨੇਕਹਿਆਓ
 ਹਘਰਨਹੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਕਹਿਆਆਓਮੁਲਾਅਸੀਤੇਰੇਮਿਲਨੇਨੂੰਅ
 ਏਹਾਂਤੇਤੂੰਅਗੇਤੋਛਪਥੈਠੋਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਸਲੋਕਕਹਿਆ॥ ਨਾਲਕਿਰਾਨੂ
 ਦੇਸਤੀਏਵੇਕਰੈਗੁਆਉ॥ ਮਰਣਨਜਾਤੋਮੁਲਿਆਆਵੈਕਿਤੋਥਾਉ॥ ਏਹੁ
 ਸਲੋਕਆਖਕੇਗੁਰੂਜੀਓਬੋਚਲਦੇਰਹੇਗੁਰੂਜੀਬਾਹਰਵਾਰਆਏਅਤੇਓਹਕਿ
 ਰਾਨਕੋਠੀਵਿਚਜੇਵੜਿਆਸੀਤਿਉਹੀਓਸਨੂੰਸਰਪਅੰਦਰੋਲਨ੍ਹਗਿਆਤਾਂਓਹੁ
 ਕਿਰਾਨਕੋਠਨੀਵਿਚੋਬਾਹਰਆਯਾਤੇਜੋਰੂਨੂੰਕਹਿਓਸਹੁਣਓਹਫਕੀਰਕਿਧਰ
 ਨ੍ਹਗਿਆਹੈਅਤੇਤੂੰਮੇਨੂੰਮਾਰਿਆਹੈਮੇਰੇਸਿਰਤ੍ਹੀਚਰ੍ਹੀਓਹੁਣਤੂੰਛੋਤੀਵਸਜੇ
 ਫਕੀਰਕੋਹੜੇਪਾਸੋਰਿਯਾਹੈਤਾਂਮੁਲੇਦੀਜੋਰੂਬੋਲੀਫਕੀਰਤਾਂਬਾਹਰਵਾਰਚਲਿ
 ਆਗਿਆਹੈਮੁਲੇਨੂੰਵਿਹੁਸਰਪਦੀਚੜਗਈਮਜੇਪੁਰਪਾਇਕਰਬਾਹਰਸੀ
 ਗੁਰੂਜੀਦੇਪਾਸਲੈਗਏਅਤੇਖਲ
 ਕਤਵਿਚਬਾਤਏਹੁਵਜਗਈਜੋਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਮੁਲੇਨੂੰਮਿਲਣਵਾਸਤੇਏ
 ਬੇਆਏਸੀਮੁਲਾਅਗੇਛਪਰਿਆ
 ਸੀਗੁਰੂਜੀਨੂੰਮਿਲਿਓਨਹੀਤੇਹੁਣ
 ਮੁਲਾਮਰਦਾਹੈਮੁਲੇਨੂੰਮਜੀਓਲਾਹ
 ਕਰਤ੍ਹੀਜੇਪਾਇਓਨੇਅਤੇਗੁਰੂਜੀਦੇ
 ਅਗੇਹਬਜੇਰੁਕਰਲੋਕਖਲੋਤੇਅਤੇ
 ਕਹਿਣਲਗੇਹੋਗਰੀਬਨਿਵਾਜਜੀ
 ਤੁਸੀਸਿਤਪਰਉਪਕਾਰੀਹੋਮੁਲਾਮ
 ਰਦਾਹੈਤੁਸੀਬਖਸ਼ੋਇਸਨੂੰਏਹੁਭੁਲਾਹੈਤੇਰੇਮੁਖੇਜੇਬਚਨਨਿਕਲਿਆਸੀਤਿ
 ਸੀਤੇਏਹੁਮੇਯਾਹੈਹੁਣਏਸਨੂੰਤੁਸੀਬਖਸ਼ੋਰਖਲੇਵਹੁਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਕ
 ਯਾਭਾਈਏਹੁਜੀਵਣੇਤੇਗਹਿਪਉਚਿਆਹੈਹੁਣਇਸਨੂੰਸਖਤੀਮਾਰਹੋਈਹੈਪ
 ਰਇਸਨੇਅਤਿਸਮੇਂਸਾਡਾਦਰਸਨਕੀਤਾਹੈਹੁਣਏਹੁਮੁਕਤਹੋਸਾਵੈਗਾਤੁਸੀਇ

੪੭੦

ਸਨ੍ਰਿਕੁਕਕੇਘਰਲੈਜਾਵੇ ਇਸਦਾਮਰਨਾਨਜੀਕਹੈ ਮੂਲੇਨ੍ਰਿਕੁਕਕੇਘਰਲੈਗਏ
ਮੂਲਾਘਰਜਾਂਦਾਹੀਮਰਗਿਆ ਪਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੇਬੱਚਨਕਾਸਦਕਾਮੂਲੇ
ਦੀਮੁਕਤਹੋਈ ਅਤੇ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਜੀਕਾ ਯਸਕਰਨਲਗੇ॥

ਅਗੇਸਾਖੀਮੀਰਬਾਬਰਪਾਤਸਾਹਕੀਚਲੀ

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਸੈਲਕਰਦੇਕਰਦੇ ਸਲੋਇਜਾਇਨਿਕਲੇ ਅਰਅਗੇਪਠਾਣਾਦੇਪ
ਰਵਿਚੰਦਿਵਾਹੁਹੈਸੀ ਪਠਾਣਨਚਦੇਕੁਦਵੇਹੈਸਾਨਿ ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਸਾਹਿਬ
ਦੇਨਾਲਕੁਛਕਲਿਗੋਟਬੰਦਫਕੀਰਭੀਹੋਸਨ ਦਸਬਾਰਾਐਪਰਖਧਿਆਰਬੰ
ਹੋਸਨਤਾਉਬੇਗੁਰੂਬਾਬਾਜੀਜਾਇਬੈਠੇਤਾਂਜਿਉਬੈਠੇਸਾਨਿਤਿਉਸੀਬਾਬਾਜੀ
ਦੀਖਬਰਕਿਸੇਭੀਨਾਲਈ ਅਤੇਫਕੀਰਨ੍ਰਿਕੁਖਨੇਬਹੁਤਆਜਜਕੀਤੇਗੁਰੂ-
ਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਓਥੋਓਠਖੜੋਤੇਓਨਾਫਤੀਰਾਨ੍ਰਿਸਾਬਲੈਲੀਤਾਤਾਂਜਾਇਕ
ਚੰਨਪਠਾਣਦੀਪਰੀਸੁਆਲਪਾਯਾ ਅਤੇਓਨਾਪਠਾਣਦੇਸਾਰਿਆਘਰ
ਵਿਚਫਿਰੇਪਰਸੁਆਲਕਿਸੇਨਾਮਨਿਆਤਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕੋਧਵਾਨਹੋਏਤਾਂਮ
ਰਦਾਨੇਨ੍ਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਰਬਾਬਦਜਾਉਤਾਂਮਰਦਾਨੇ
ਨੇਰਬਾਬਦਜਾਇਆ ਤੇਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਨੇਰਗੁਤਿਲੀਗਵਿਚਇਕਸਬਦਕਹਿ
ਆ॥ ਤਿਲੀਗਮਹਲਾ੧ ਜੈਸੀਮੇਅਵੈਖਸਮਕੀਬਾਣੀਤੈਸਕਾ
ਕਰੀਰਿਆਨਵੇਲਾਛੋਪਾਪੁਕੀਜੀਵਲੋਕਾਬਲਹੁਧਾਇਆਜੇਰੀਮੰਗੀਦ
ਨਵੇਲਾਛੋ। ਸਰਮਧਰਮਦੇਇਛਪਖਲੋਇਕੁਕੁਫਿਰੇਪਰਧਾਨਵੇਲਾਛੋ
ਕਾਜੀਆਬਾਹਮਣਕੀਗਲਬਕੀਅਗਦਪੜੈਸੈਤਾਨਵੇਲਾਛੋ। ਮੁਸਲ
ਮਾਨੀਆਪਕੁਹਿਕਤੇਬਾਕਸਟਮਹਿਕਰਹਿਖਦਾਇਵੇਲਾਛੋ। ਜਾਤਿਸ
ਨਾਤੀਹੰਗਹਿਦਵਾਣੀਆਏਹੁਭੀਲੋਖੇਲਾਇਵੇਲਾਛੋ॥੧॥ ਸਾਹਿਬਕੇ
ਗੁਣਨਾਨਕਗਾਵੈਮਾਸਪੁਰੀਵਿਚਆਖਮਸੋਲਾ। ਜਿਨਉਪਾਈਰੰਗਰ
ਵਾਈਬੈਠਾਵੇਖੇਵਖਿਇਕੇਲਾ। ਸਰਸੋਸਾਹਿਬਸਚੁਤਪਾਵਸਸਚਕਾ
ਨਿਆਉਕਰੇਗੁਮਸੋਲਾ। ਕਾਇਆਕਪੜਟੁਕਟੁਕਹੋਸੀਹਿੰਦੁਸਤਾਣ
ਸਮਾਲਸੀਬੋਲਾ। ਆਟਨਅਠਤਰੇਜਾਨਸਤਾਨਵੇਹੋਰਭੀਉਠਸੀਮਰ
ਦਕਾਚੇਲਾ। ਸਚਕੀਬਾਣੀਨਾਨਕਆਖੈਸਚਸੁਣਾਇਸੀਸਚਕੀਬੋ-
ਲਾ॥੨॥

ਰਿਸਕਾਪਰਮਾਰਥਗੁਰੂਜੀਕਹਿਦੇਹੈਨ

ਈਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਦੇਹੈਨਹੇਲਾਲੇਜੋਸਾਹਿਬਕੀਆਰਿਆਹੋਈਹੈਤਿਸਦਾਹਿਗੁਰੂਕੀਰਜਾ
 ਇਏਹੁਬਰਨਮੁਹੋਨਿਕਲੇਹੈਨਜੇਹੁਏਹਨਲੋਕਦੇਪਾਪਹੈਨਸੋਓਨਨੇਕਾਬਲਦੇਵਿਚਜਨ
 ਮਜਾਇਪਾਇਆਉਨਾਪਾਪਨੇਫਲਆਣਕੇਏਹਨਨੂੰਬਹੁਤਸਾਰਦੇਣਹੈਉਨਾਪਾਪਦੇ
 ਫਲਭੋਗੇਬਿਨਾਛੁਟਕਾਰਾਨਹੀਹੋਵੈਗਾਮੁਗਲਦਾਰੂਪਧਾਰਕੇਆਵਨਗੇਜੋਰਨਲਦਾ
 ਨਮਗਣਹੋਸਰਮਤੇਧਰਮਜੋਹੈਨਏਸਕਲਿਜੁਗਵਿਚਤਿਨਦੀਹਾਨਹੋਗਈਹੈਝੁਠ
 ਜੋਹੈਸੋਮਝੀਹੈਕਿਆਪਰਧਾਨਬਣਿਆਹੋਇਆਹੈਕਾਜੀਅਤੇਬ੍ਰਹਮਣਾਦਕਹਿਆ
 ਕੋਈਮੰਨਦਾਨਹੀਨਕਾਹਤੇਵਿਆਹੁਸਿਤਾਣੀਕਰਦੇਹੈਨਸੁਫਲਔਰਤਨੂੰਦੇਖਕੇਲੋਭੁ
 ਕਰਦੇਹੈਨਜੋਰਨਾਲਪਕਰਕੇਮੰਗਾਵਦੇਘਰਾਵਿਚਅਤੇਭੋਗਦੇਹੈਨਮੁਸਲਮਾਨ
 ਆਕਿਤਾਬਾਪਨ੍ਹਰੀਆਹੈਨਕਹਿਦੀਆਹੈਨਸਬਮੇਂਖੁਦਾਇਹੈਤੇਗੀਬਾਨੂੰਦੁਖਦੇਦੇ
 ਹੈਨਤਿਸਦਾਫਲਕਸਟੇਭੋਗਣਹੋਬਹੁਤਸਚਾਜਿਸਦੇਲੇਉਨਨੂੰਮਾਰਪਵੈਗੀਤਾਂਕ
 ਹਿਣਗੇਹੋਖੁਦਾਇਏਹੁਕਿਆਜੀਤਾਨੀਚਜਾਤਕੇਹਿੰਦਣੀਆਪਗਰੂਮੰਗਾਵਦੇਹੈਨ
 ਸੋਖੁਨਕੇਸੋਹਿਲੇਗਵੀਐਗੇਰਤਕਕੁੰਗੁਪਾਵੀਐਗੇਲਾਲੇਜਾਮਿਣੇਬੈਠਾਪੁਛਦਾ
 ਹੈਹੇਗੁਰੂਜੀਮੁਗਲਆਣਕੇਲੜਾਈਕਰਨਗੇਖਾਨਕੋਜੀਤਕਰਦੁਹਾਈਆਪਨੀ
 ਫੇਰਨਗੇਤੇਕਿਤਨਾਰਿਰਾਜਪਿਥਵੀਤੇਕਰਨਗੇਅਤੇਓਨਦੀਹਕੂਮਤਕੋਦੇਵਰਹੋਵੈ
 ਗੀਤਖਾਨਤਾਬਡੇਅਭਿਮਾਨੀਮਟਕਰਕੇਮੀਧਰਹਿਤੇਹੈਨਤਿਸਅਵਗਿਆਕੀਤੀ
 ਦਾਫਲਪਾਵਨਗੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਦੇਹੈਨਸਾਹਿਬਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਗੁਣਘਣਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਆਖਦੇਹੈਨਮਾਸਪੁਰੀਏਹੁਅਸਬਾਨਹੋਜਵੈਗੀਏਹਨਦੀਆਦੇਹੀਯ
 ਜੀਵਤੇਜੁਦਾਹੁੰਦੀਆਸਾਵਨਗੀਆਮਾਰੇਜਾਨਿਗੇਇਸਅਸਬਾਨਤੇਪੁਰਨਪੁਰ
 ਖਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਦੇਹੈਨਜਿਸਭਗਵੰਤਨੇਸਾਰਾਜਗਉਤਪਡਿਕੀਤਾਹੈ
 ਕਈਤਾਦੇਰੰਗਕੀਤੇਹੈਨਤਿਸਪਰਮੇਸਰਕੋਲੋਪਤਕੁਲਹੋਕੇਵਿਸਵਿਚਲਗਾ
 ਪਏਸਭਜੁਪਭੁਲਗਈਹੈਨੇਸੋਕੁਗਵੰਤਨਿਆਰਾਹੋਕਰਤਮਾਸਾਦੇਖਦਾਹੈਸੋ
 ਸਰਾਸਾਹਿਕੋਹੈਨਿਆਉਭੀਤਿਸਦਾਸਚਾਹੈਮਸਲੇਮੂਜਬਜੇਕਰੈਤਾਂਕਾਇਆਦੇ
 ਹਓਨਦੀਆਵਕਰੇਟਕਰੇਹੋਵਨਗੀਆਜੇਹੋਪਾਪਕੀਤੇਤੇਹਾਓਨਦਾਦਖਭੋਹੀ
 ਆਸਾਰੀਧਰਤੀਤੇਲੋਹੁਫੈਲਜਾਵੈਗਾਹਿੰਦੁਸਤਾਨਦਾਬੋਲਆਣਕੇਸਮਾਲੋਗਾ
 ਪਵੈਸੋਅਠਕੋਵਿਚਓਨਦਾਆਵਨਹੋਵੈਗਾਅਤੇਸਤਾਰਾਸੋਸਤਾਨਵੇਵਿਚਜਾਵ
 ਨਗੇਤਿਨਦੀਸਫਾਦੁਰਹੋਜਵੈਗੀਦੇਸੋਉਨੀਬਰਮਰਾਜਕਰਨਗੇਫੇਰਮੇਂਨਰਅ
 ਵਤਾਰਧਰਾਗਾਤਿਸਦਾਚੇਲਾਖਾਲਸਾਹੋਵੈਗਾਦਸਵਾਜਾਮਦੁਰੂਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘ

੪੭੨

ਕਾਮੇ ਹੋਕਰ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਮੇਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਸਨੇ ਸਨੇ ਓਹ ਖੋਲੇਵੇਗਾ ਤਬ ਤੁਰਕਾਦਾ
ਬਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਆਪ ਸਦਿ ਰਮੇਲ ਰਖਾ ਕੇ ਤਾਂ ਰਾਜ ਵਧਾ ਜਾਵੇਗਾ ਵਸਟਾਦਾ
ਨਾਸ ਕਰਨਗੇ ਜੇਕਰ ਆਪ ਸਮੇਲ ਨਾਈ ਕਰਨਗੇ
ਗੁਸੇ ਹੋਧੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਪਾਵਨਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਚ ਕੀ ਬਣੀ ਆਖੀ
ਹੈ ਜਬ ਏਹੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਏਹੁ ਜਾਣਗੇ ਸਾਰੇ ਖਾਨੇ ਕਾਨਾ ਸਹੇਵੇਗਾ ਤੁਫੰਗਾਰ
ਲਾਹਰੀ ਆਤਲਵਾਰ ਕਟਨਗੀ ਆਸਾਰਾ ਸਹਿਰ ਲੁਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਬਡ ਭੈ
ਦੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ਸਾਬਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਚੇਗਾ ਏਹੁ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ॥

ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪਾਸ ਸੁਣਦਾ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਸੀ ਤਨੇ ਗਜਬ ਦਾ ਸਬਦ ਉਚ ० ०
ਰਿਆ ਹੈ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਮੇਵੇ ਦੀ ਆਰੀਗੋਰ ਭਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਲਿਆਇ ० ०
ਰਖੀ ਆ ਅਤੇ ਆਪ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਹੋ ਮੇਰਾ ਵਾਨ ਜੀ ਏ ० ०
ਹਸ ਬਦ ਜੋ ਆਪ ਨੇ ਉਚ ਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਫੇਰੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਸੁ
ਆਮੀ ਦੇਵਤਾ ਜੀ ਏਹੁ ਸਬਦ ਫਿਰਨੇ ਤੇ ਰਹਿ ਚੁਕਾ ਹੈ ਹੁਣ ਖਰੀ ਵਗਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ
ਆਇ ਮਿਲੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਏ ਬੇਤੇ ਦੋਇ ਕੋਹ ਉਪਦਿਕ ਛਪਨੀ ਹੈ ਸਮੇਤ
ਟਬਰ ਕੇ ਓਥੇ ਜਾਇ ਬੈਠੋ ਇਤਨੇ ਚਿਰਾਨੂੰ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ
ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਆਪਨੇ ਸੀਨ ਬੰਧੀ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਲੈਕਰ ਓਥੇ ਹੀ ਜਾਇ ਬੈਠੋ ਏਥੇ ਗਤ ਨੂੰ ਬਾ
ਬਰ ਨੇ ਪੈਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਰਾਤ ਨੂੰ ਓਥੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਪੰਜਾਹ ਕੋਹ ਤੇ ਬਾਬਰ
ਨੇ ਧਾਈ ਕੀਤੀ ਆਣਕੇ ਸੈਦਪੁਰਾ

ਮਾਛਾ ਆਸਲੇ ਪਾਸ ਲੋਗਿ ਰਾਇ
ਭੀ ਲੁਟੇ ਮਾਰੇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸ
ਭਕਤ ਲਕੀਤੇ ਹੋਨ ਬੁਢੀ ਆਜੁ ਆ
ਨ ਮਰਦ ਭੀ ਸਭ ਬੰਦੀ ਵਿਚ ਆਏ
ਗੁਰੂ ਭੀ ਸਭ ਬੰਦੀ ਵਿਚ ਆਏ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕੇ ਸਬਦ ਨੇ ਅਜੇਹੀ ਕੀਤੀ ਪਠ

ਣਾ ਲਾਮਹਾ ਪੁਰਖ ਦੇ ਕਹਿ ਰਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਮੰਨ ਲੇਵਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਕੀਰਾਨੂੰ ਅਤੇ ਫਕੀ
ਰ ਖੁਦਾਇ ਨੂੰ ਮੰਨ ਦੇਹੈ ਅਤੇ ਫਕੀਰਾ ਦਾ ਆਖਿਆ ਖੁਦਾਇ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਜੇ ਫਕੀਰ
ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਗੁਜਰਦੀ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਕੌਨ ਹੈ ਨ ਜੇਹੜੇ ਮੇਹਰਾਮ
ਹਬਤ ਦਿਲ ਵਿਚ ਰਖਦੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਸੁਆਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਿਰਕ ਸਬੂਰੀ ਵਿਚ ਰਹਿ

ਦੇਹੈਨਜਿਨਾਨੇਪਰਿਭੁਆਤਮਾਵਸਕੀਤਾਹੈ ਅਤੇ ਵਰ ਅਵੇਸੇਦੇਖਦੇਹੈਨਫਿਕਰਵਾ
 ਨਮੋਮਦਿਲ ਸਾਦਕ ਵਰਵੇਸਦਰਦਵੇਦਹੈਨ ਓਹਫਕੀਰਕਹੀਦੇਹੈਨਪਰਗਿਹਸਤੀ
 ਨੂਰਾਹੀਦਾਹੈਜੋਕੋਈਫਕੀਰਚਹੁਵਰਨਾਵਿਚਹੋਵੈ ਤਾਵੈ ਚਿਹੁਇਭੰਦੁਸਲਮਾਨਹੋਇ
 ਉਸਦੇਕਰਮਨਹੀਵਿਚਾਰਨੇ ਉਸਕੀਸੇਵਾਕਰਨੀਏਹੁ ਬਾਰਤਾਕਰਦੇਹੀਸੇਇਕਮੀ
 ਰਖਾਮਗਲ ਆਇਕਰਕੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇਨੂੰਤੇ ਹੋਰਜੇਹੜੇ ਨਾਲ ਹੋਸਨ
 ਓਨਾਨੂੰਵਗਾਰੀ ਪਕੜਕੇ ਨਾਲ ਲੈਤੁਰਿਆ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੀਨਾਲਟੁਰਪਏਤਾਂ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਾਰਬਾਬਵਜਾਉ ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਮੇਰੇਹਬਤਾਘੋੜਾਹੈ
 ਤਾਂਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਤੁੰਦਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖਕੇਘੋੜਾਹ
 ਬੋਛੁਡਦੇਹੁਤਾਮਰਦਾਨੇਨੇਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖਕੇ ਘੋੜਾਹਬੋਛੁਡਦਿਤਾ ਅਤੇਰਬਾਬਵ
 ਜਾਇਆ ਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਸਬਦਕਹਿਆ॥ ਤਿਲਗਮਹਲਾ१ ਹਰਿਕੀਆਕ
 ਬਾਕਹਾਣੀਆਗੁਰਮੀਤਸੁਣਾਈਆ॥ ਬਲਿਹਾਰੀਗੁਰਆਪਨੇਗੁਰਕਉਬਲਿ
 ਜਈਆ॥੧॥ ਆਇਮਿਲਗੁਰਸਿਖਆਇਮਿਲਤੁਮੇਰੇਗੁਰਕੋਪਿਆਗੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ
 ਹਰਿਕੇਗੁਨਹਰਿਭੰਦਦੇਸੇਗੁਰੂਤੇਪਾਏ॥ ਜਿਨਗੁਰਕਾਭੁਣਮੰਦਿਆਤਿਨਘੁਮਘੁਮਸ
 ਏ॥ ਜਿਨਸਾਤਿਗੁਰਪਿਆਗਦੇਖਿਆਤਿਨਕਉਹਉਵਾਹੀ॥ ਜਿਨਗੁਰਕੀਕੀਤੀਚਕਰੀ
 ਤਿਨਸਦਬਲਿਹਾਰੀ॥੩॥ ਹਰਿਹਰਿਤੇਰਾਨਾਮਹੈਦੁਖਮੇਟਣਹਾਰਾਗੁਰਸੇਵਾਤੇ
 ਪਾਈਐਗੁਰਮੁਖਿਨਿਸਤਾਰਾ॥੪॥ ਜੋਹਰਿਨਾਮਪਿਆਇਦੇਤੇਜਨਪਰਧਾਨਾਤਿ
 ਨਵਿਟਹੁਨਾਨਕਵਾਰਿਆਸਦਾਸਦਾਕੁਰਬਾਨਾ॥੫॥੧॥ ਜਦਏਹੁਸਬਦਗੁਰੂ
 ਜੀਨੇਕਹਿਆਤਾਂਮੀਰਖਾਂਮੁਗਲਨੇਸੁਣਕੇਜਾਇਕਰਮੀਰਬਾਬਰਨੂੰਖਬਰਕੀ
 ਤੀਹੋਪਾਤਿਸਾਹੁਸਲਾਮਤਇਕਫਕੀਰਬੀਦੇਦੇਬੀਰ ਆਯਾਹੈ ਉਸਕੇਸਾਬਹੋਰ
 ਭੀਫਕੀਰਹੈਨ ਉਸਕੇਸਿਰਪਰਜੋਬੋਝਾਹੈ ਸੋਉਸਕੇਸਿਰਤੇਹਾਬਭਰ ਉਚਾਜਾਤ
 ਹੈ ਅਤੇਉਸਦੇਨਾਲ੧੬ਮਭੀਹੈ ਉਸਦੇਮਗੁਪਿਛੇਘੋੜਾ ਆਪੇਹੀਲਾਗਿਆਆ
 ਵਦਾਹੈ ਓਹੁ ਖੁਦਾਇਦੀਬੇਦਰੀਕਰਦਾਜਾਂਦਾਹੈ ਤਾਂਪਾਤਿਸਾਹਨੇਕਹਿਆਐਸੇਫ
 ਕੀਰਦੇਹੋਇਆਏਹੁ ਸਹਿਰ ਨਾਹੀਮਰਨਾਬਤਾਂਮੀਰਖਾਨੇਕਹਿਆਚਲਕਰਦੇ
 ਪੀਐਮਿਹਰਵਾਨਗੀਕਰੀਐ ਦੇਖੋਤੋਸਹੀਸਰਹੈਕਿਝੁਠੈ ਏਤਨੇਚਿਰਨੂੰਦੇਇ
 ਕੇਸਪਰਬ੍ਰੇਰਹੋਇਗਿਆ ਸਭਲੋਕਜੋਔਰਤਮਰਦਹੈਸਨ ਸਭਨੂੰਚਕੀਆਮਿ
 ਲੀਆਜੁਘੋੜਾਦੇਵਾਸਤੇ ਵਾਣਾਦਲਣਸਰਕਾਰਵਹੁਕਮਹੈਪਠਾਣੀਆਮੁ
 ਗਲਾਣੀਆਬ੍ਰਹਮਣੀਆਬੰਦੀਵਾਨਸਭਲਰੋਚਕੀਪੀਸਣੇਤੇਵਾਣਾਲਰੋ

੪੭੪

ਵਲਣੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ ਗਾਲਾ ਪਾਵੇ ਜਾਣ ਤੇ ਚਕੀ ਆਪਹੀ ਪਈ ਫਿਰੇ ਮਰ
 ਵਾਨਾ ਬਾਲ ਭੀ ਸਭੈ ਚਕੀ ਪੀਸੈ ਇਤਨੇ ਚਿਰਾਨੂੰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਭੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਕਹਿਆ॥ ਗੁਰੂ ਆਸਾ ਮ॥ ੪੭
 ॥ ਜਿਨਿ ਸਿਰ ਸੋਹਨਿ ਪਟੀ ਆਮਾਂਗੀ ਪਾਇ ਸੰਧੂਰਾ ਸੋ ਸਿਰ ਕਾਤੀ ਮੁੰਨੀ ਅਨਿ
 ਗਲਿ ਵਿਚ ਆਵੈ ਪੁਰ੍ਹਿ ਮਹਿਲਾ ਅਵਰ ਹੋਈ ਆਹੁਣ ਬਹਿ ਨਾ ਮਿਲੈ ਹੁਦਰਾ
 ॥ ਆਵੇ ਸਬਾ ਬਾਅਦੇ ਸੁਆਦਿ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਇਆ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬ
 ਕੇ ਵੇਸਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਵਹੁ ਸੀ ਆਵੀ ਆਹੀ ਆਲਾ ਕੇ ਸੋਹਨਿ ਪਾਸਾ॥ ਓਥੇ ਲੀ
 ਰਾਖੀ ਆਈ ਆਵੇ ਦਖੈ ਕੀ ਤੇਰਾ ਸਾਉ ਪਰਹੁ ਪਾਣੀ ਵਾਰੀ ਮੇਝ ਲੇ ਲੇ ਕਨ
 ਪਾਸਾ॥ ੨॥ ਇਕ ਲਖ ਲਹਿਨ ਬਹਿ ਠੀ ਆਲਖ ਲਹਿਨ ਬਨੀ ਆ॥ ਗਹੀ ਛੁਹ
 ਰੇਖ ਦੀ ਆਮਾਣ ਨ ਸੇਜ ਨੀ ਆ॥ ਤਿਨ ਗਲਿ ਸਿਲਕਾ ਪਾਈ ਆਤੁ ਨਿਸੇਤ ਸ
 ਰੀ ਆ॥ ੩॥ ਧਨ ਜੇ ਬਨ ਦੇ ਇਵੈ ਹੀ ਹੋਇ ਜਿਨੀ ਰਖੇ ਰਗ ਲਾਏ॥ ਦੁਤ ਨੇ ਛੁਰ ਮਾ
 ਵਿ ਆਲੈ ਚਲੇ ਪਤਿ ਗਵਾਏ॥ ਜੇਤਿ ਸਭਾ ਦੇਵੇ ਇਵੈ ਭੀ ਆਈ ਜੇਭਾ ਵੈ ਤਦੇ ਇਸ
 ਟਿ॥ ੪॥ ਅਗੋਂ ਦੇ ਜੇ ਚੇਤੀ ਐਤ ਕਾਇਤ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ ਸਾਹਾ ਸੁਰਤਿ ਗੁਣੀ ਅਰਿ
 ਗਤ ਮਾਸੈ ਚਾਇ॥ ਬਾਬਰ ਵਾਣੀ ਫਿਰ ਗਈ ਕੁਇਰ ਨ ਰੋਟੀ ਖਾਇ॥ ੫॥ ਇਕ ਨਾ
 ਵਖਤ ਖਵਾਈ ਐ ਇਕ ਨਾ ਪੁਜਾ ਜਾਇ॥ ਚੋਕੇ ਵਿਣੁ ਹਿੰਦ ਵਾਣੀ ਆਕਿ ਓਟਿਕ
 ਕਰੇ ਨਾਇ॥ ਰਾਮ ਨ
 ਕਹਿਣ ਨਾ ਮਿਲੈ
 ਪਰ ਆਵਹਿਆ
 ਲਪੁਛਾਹਿ ਸੁਖਾ॥
 ਆਬਹਿ ਬਹਿ ਰੇ
 ਵੈ ਸੋ ਬੀ ਐ ਨਾਨਕ
 ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪੁਮਾਰ
 ਦੇਹੈ ਨ ਬਾਬਰ ਨੇ
 ਕਤ ਲਕੀਤਾ ਇਸਤੀ ਆਬੀ ਨ ਲਈਯਾ ਬਾਬਰ ਨੇ ਆਇ ਪਰ ਲੁਟੇ ਜਿਨਾ ਦੇ ਸਿ
 ਰ ਉਪਰ ਪਟੀ ਆਸੋ ਭਦੀ ਆਹੈ ਸਨ ਤੇ ਸੰਧੂਰ ਦੀ ਆਮਾ ਗਭਰਾਈ ਦੀ ਯਾਹੈ ਸ
 ਨ ਉਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਕਾਤੀ ਆ ਨਾਲ ਵਢੇ ਕੇ ਭੁਖਨ ਚੇਤਾਰ ਲੀਤੇ ਉਨਾ ਦੇ ਮੂੰਹ ਸੁਆਹਾ
 ਨਾਲ ਭੁਰਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੋਰ ਮਾਯਾ ਦੇਹੈ ਜੇਹੜੇ ਮੁਖ ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਏ ਹੋਸ

ਕ ਬਹੁ ਚੇਤਿ ਉਣੁ
 ਖੁਦਾਇ॥ ੬॥ ਇਕ
 ਪਨੇ ਇਕ ਮਿਲਾ ਮਿ
 ਇਕ ਨਾਏ ਹੋ ਲਿਖਿ
 ਹਿੰਦੁ ਖਾਜੇ ਤਿ ਸਭ
 ਕਾ ਮਾਨੁਖਾ॥ ੭॥ ੧
 ਬ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਣ ਕੇ ਪੰਠਾਨੂੰ

ਨਤੇ ਪਮੇਸਰਦਾ ਨਾਮ ਕਈ ਨਹੀ ਸਨ ਲੈ ਦੇ ਸੋਚਨ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰੇ ਵਿਸਟਾ ਕੇ ਤੋਬਰੇ ਰੜਦੇ ਪੈ
 ਨ ਓਨਾ ਵਾਏ ਹੁਵਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦ ਮਹਿਲਾ ਵਿਚ ਬੈਠੀ ਆਹੈ ਸਨ ਅਤੇ ਸਿਤਾ ਵਾਰ
 ਸਨ ਕਦੇ ਨਹੀ ਸੀ ਕੀਤਾ ਓਹੁ ਹੁਣ ਪਾਸ ਬੈਠਣੇ ਭੀ ਨਹੀ ਮਿਲਦੀ ਆਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵ
 ਭਾ ਬੇ ਅੰਤੁ ਹੈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਲੋੜੀ ਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਾਭਾ ਮੰਨਿਆ
 ਰਾਹੀ ਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਅੰਤਿ ਵਾਸਤੇ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਭੋਖ ਕਰ ਕਰ ਬਕ ਪਏ ਹੋਨ ਅਤੇ ਜਦੋ
 ਕੁਰਤੇ ਏਨਾ ਪਾਸ ਸੋਭਾ ਪਾਵ ਦੇ ਸਾਨਿਤਾ ਦੇ ਦ ਖੰਡ ਦੇ ਹਿੰਡੋ ਲਿਆਤੇ ਦੜਕਰ ਆਈ
 ਆ ਸਾਨਿ ਅਤੇ ਤਿਨ ਦੇ ਉਪਰੇ ਪਾਣੀ ਵਾਰ ਵਾਰ ਪੀਈ ਦਾਸੀ ਅਤੇ ਲਖ ਲਖ ਪਦ
 ਰਬ ਦੇ ਪਾਵ ਦੀ ਆਹੈ ਸਨ ਅਤੇ ਗਿਰੀ ਛੁਹਾਰੇ ਖਾਂਦੀ ਆਹੈ ਸਨ ਜੋ ਬਨ ਵੇਨ ਲਰੰਗ
 ਮਾਣਦੀ ਆਹੈ ਸਨ ਸੋਈ ਧਨ ਤੇ ਜੋ ਬਨ ਵੇਰੀ ਹੋਇ ਗਏ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਹੋਇ ਆ ਜੋ ਕੋਈ
 ਜੋ ਬਨ ਵਾਲੀ ਆਨੂੰ ਪਕੜ ਕੇ ਲਿਆਵੇ ਤਾਂ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ਕੇ ਅਤੇ ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ
 ਭਾਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਡਿਆਈ ਭੀ ਦੇਵਾ ਹੈ ਜੋ ਭਾਣਾ ਨਹੀ ਮੰਨਦੇ ਤਿਨ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਜਾਇ
 ਦੇਵਾ ਹੈ ਪਾਤਸਾਹ ਦੇ ਅੰਤਿ ਬਰਾ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪੈ ਦੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਭੁਲਾਇ ਦੇ
 ਦੇ ਹੋਨ ਰੰਗਤ ਮਾਸਿਆ ਵਿਚ ਗਲ ਪੈ ਦੇ ਹੋਨ ਹੁਣ ਬਾਬਰ ਵਾਣੀ ਬਾਬਰ ਦੀ ਦੁਹਾਈ
 ਫਿਰ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਹਨ੍ਹੇ ਮੁਸਾਹਿਬ ਓਨਾ ਦੇ ਹੋਨ ਸੋ ਤਿਨ ਨੂੰ ਰੋਣੀ ਆ ਭੀ ਨਹੀ ਮਿਲ
 ਦੀ ਆ ਪੂਜਾ ਤੇ ਨਾਮ ਜਦਾ ਸਮਾ ਘੁਸ ਜਾਦਾ ਹੈ ਜੇ ਹਨ੍ਹੀ ਆ ਤਿੰਨ ਵਾਣੀ ਆ ਚੌਕਾ ਪਾਇ
 ਕਰ ਅਤੇ ਤਿਲਕ ਲਾਇ ਕਰ ਚੌਕੇ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕਰ ਰੋਣੀ ਆ ਖਾਈ ਆਹੈ ਸਨ ਤੇ ਉਨ
 ਸੁਖਾਣੀ ਸਾਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਚਿਤ ਨਹੀ ਸੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਦੇ ਖੁਦਾਇ ਭੀ ਨਹੀ
 ਕਰਿਣਾ ਮਿਲਦਾ ਅਤੇ ਇਕ ਓਨ ਨੂੰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਆਣ ਕੇ ਪਏ ਪੁਛਦੇ ਹੋਨ ਇਕ ਮੋਯ
 ਨੂੰ ਬੈਠੇ ਰੋ ਦੇ ਹੋਨ ਜਿਉ ਜਿਉ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਭਾਵਦਾ ਹੈ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਮਾਨੁਖ
 ਦੇ ਹ ਬਕੁਛ ਨਹੀ ਜਿਉ ਓਹ ਰਾਹੁਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੇਸਰ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ॥੧॥
 ਏਹੁ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕਰ ਬਾਦ ਸਾਹ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਯਾ ਬਡੀ ਅਰਚਨਾ ਤੇ ਵਿਚ ਆ
 ਯਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਕਰਾਮਾਤ ਲਗਾ ਮੰਗਣ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਅ
 ਹੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਕਰਾਮਾਤ ਨਾਮ ਕਹਿਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੰਗ ਲੈ ਜਦ ਏਹੁ ਬਰ
 ਨਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹੇ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਆਇ ਚੁੰਮੇ ਅਤੇ ਕਹਿ
 ਆਇਸ ਫਕੀਰ ਦੇ ਮੁਹੇ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਸਿੱਕ ਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਬੋਲ ਦਾ ਹੈ ਹਿੰਦੂ ਮੁ
 ਸਲਮਾਨ ਸਭੇ ਹੀ ਮਿਲ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਲਾਮੀ ਆਣ ਹੋਵੇ ਸਭ ਸਲਾਮਾ ਕਰਨ
 ਲਗੇ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਵਰਵੇ ਸਜੀ ਤੁਸੀ ਭੁਛੁ ਕੁਛੁ ਲਕੌ ਜੀ ਤਾਂ

੪੭੬

ਸੀ ਗੁਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਅਸਾਨੂੰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਰਾਹੀ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੀਰਬਾ
ਬਰ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੋ ਹੈ ਸੀ ਸੋ ਕਲੀਫੀ ਦੇ ਸਕੀ ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਦਿਨਕੋ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕਰਨੀ
ਤੇਰਤ ਨੂੰ ਪੈਗਵਿਰ ਸਿਗਲ ਪਾਇਕਰ ਸਿਰਤ ਲਵਾਇਆ ਹੋਇਕਰ ਖੁਦਾਇ ਵੀ ਬੰਦ
ਹੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਸਵੇਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਠਕਰ ਨਿਮਜ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਫੇਰ ਤੀਹ ਸਪਾਹੇ ਕੁ
ਰਾਨ ਪੜਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਿਛੇ ਤੇ ਭੀਗ ਖਾਇਆ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬ
ਦ ਪੜ੍ਹਨ ਗਾਵਨ ਲਗੇ ਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਦੀਵਾਨ ਹੋਗੇ ਸਾਨ ਪਾਸ ਓਨ ਵਲੋਂ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਵਡਾ ਗਮ ਖਾਵੈ ਤਰਸ ਕਰੈ ਦਇਆਵਾਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਸਮੁਦਿਰਹੈ ਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਕਹਿਆ ॥ ਅਸਾਮਹਲਾ ੧ ॥ ਖੁਰਾਸਾਨ ਖਸਮਾਨਾ ਕੀਆ ॥
ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਤੁਰਾਇਆ ॥ ਆਪੇ ਦੋਸਨ ਦੇਈ ਕਰਤਾ ਜਮ ਕਰ ਮੁਗਲ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ॥
॥ ਏਤੀ ਮਾਰ ਪਈ ਕੁਰਲਾਣੇ ਤੈ ਕੀ ਦਰਦ ਨ ਆਯਾ ॥ ੧ ॥ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਸਭੁ ਨ ਕਾਸੇਈ
॥ ਜੇ ਸਕਤਾ ਸਕਤੈ ਕਉ ਮਾਰੈ ਤਾਮਨ ਰੋਸ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਕਤਾ ਸੀਹ ਮਾਰੈ
ਪੇਵ ਗੋਖ ਸਮੇਸਾ ਪੁਰਸਾਈ ॥ ਰਤਨ ਵਿਗਾੜ ਵਿਗੋਇ ਕੁਤੀ ਮੁਇਆ ਸਾਬਨ ਜਾਈ
ਆਪੇ ਜੋੜ ਵਿਛੋੜੇ ਆਪੇ ਦੇਖ ਤੇਰੀ ਦਾਇਆਈ ॥ ੨ ॥ ਜੇ ਕੋਨਾ ਉਧਰਾਏ ਵਡਾ ਸਾਦਕ
ਰੈ ਮਨ ਭਾਣੇ ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਖਾਣੇ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ਏ
ਹ ਸਬਦ ਸੁਣਕੇ ਮੀਰਬਾਬਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਇਸ ਫਕੀਰ ਕੋ ਅਵਰ ਲੈ ਆਵੇ ਤਾਂ ਪਾ
ਤਿਸਾਹੁ ਦੇ ਆਦਮੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਅਵਰ ਲੈ ਗਏ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਵਰਵੇਸ
ਏਹੁ ਜੋ ਤੁਮਨੇ ਆਵਾਜ ਕੀਤੀ ਸੀ ਸੋ ਅਬਕੇ ਫੇਰ ਭੀ ਕਹੋ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਓਹੁ ਸਬਦ
ਫੇਰ ਭੀ ਕਹਾ ਤਾਂ ਸਬਦ ਸੁਣਨੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬਾਬਰ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲਗਏ ਤਾ ਬਾਬਰ ਨੇ
ਕਹਿਆ ਹੋ ਵਰਵੇਸ ਏਹੁ ਭੀ ਗਤੁ ਸੀ ਯਾਵੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮੀਰ ਜੀ
ਮੇਭੀਗ ਐਸੀ ਖਾਧੀ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸ ਦੀ ਖੁਮਾਰੀ ਕਵੇ ਉਤਰ ਦੀ ਨਹੀਤਾ ਬਾਬਰ ਨੇ ਕਹਾ
ਹੋ ਵਰਵੇਸ ਓਹੁ ਭੀਗ ਕੈਸੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਖੁਮਾਰੀ ਕਵੇ ਉਤਰ ਦੀ ਨਹੀਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ
ਬਦ ਕਹਿਆ ॥ ਭਿਲੀਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਪਰੁ ੨ ॥ ਭਾਉ ਤੇਰਾ ਭਾਂਗ ਖਲ੍ਹੀ ਮੇਰਾ
ਚੀਤਾ ਮੇਰੇ ਵਾਨ ਭੁਇਆ ਅਤੀਤਾ ॥ ਕਰਕਾਸਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਭੂਖਾ ਮੇਰਾ ਮਾਰਾਉ
ਨੀਤਾ ਨੀਤਾ ॥ ੧ ॥ ਤਉ ਦਰਸਨ ਕੀ ਕਰਹੁ ਸਮਾਇਆ ਮੇਰਾ ਮਾਰਾਉ ਭੀ ਖਿਆ ਪਾਇ
॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕੇਸਰ ਕੁਸਮ ਮਿਰਗ ਮੇਰਾ ਹਿਣਾ ਮਰਬ ਸਰੀਰੀ ਚੜ੍ਹਣਾ ॥ ਚੰਦਨ ਭ
ਗਤ ਜੋਤਿ ਅਨੇਹੀ ਸਰਬੇ ਪਰਮ ਲਕਰਣਾ ॥ ੨ ॥ ਪਾਪ ਅਪਣ ਭਾਂਡਾ ਕਹੈ ਨਾਕੋਇ ॥
ਐਸਾ ਭਗਤ ਵਰਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ॥ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨਿਵੈ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਦ

ਰਿਭੀਖਿਆਪਾਇ॥੩॥੧॥ ਤਿਸਕਾਪਰਮਾਰਥਗੁਰੂਜੀਕਹਿਦੇਹੈਨਾ॥ ਜੁਨੇ
 ਪਾਤਿਸਾਹੁਪਰਮੇਸਰਦਾਭਉਜੇਹਨਾਹੈ ਸੋਭੀਗਹੈਅਰਮੇਗਾਰਿਤਜੇਹੈਸੋਖਲਨੀ
 ਚੈਤੇਉਸਦੇਵਰਸਨਵਾਸਤੇਮੇਂਅਤੀਤਹੋਇਆਹੈਮੇਨੂੰਸਤਿਗੁਰਾਕੋਲੋਭਿਖਿਮ
 ਮਿਲੈਜੋਕਰਤੇਪੁਰਖਦਾਵਰਸਨਮੇਨੂੰਹੋਵੈਕੇਸਰਤੇਫੁਲਕਸਤੂਰੀਮਿਗਛਾਲ
 ਸਭਸੇਨੂੰਪਾਵਿਤਭਾਸਦੀਹੈਤੇਪਿਉਦਾਭਾਂਡੁਭੀਪਾਵਿਤਹੋਇਜਾਦਾਹੈਸੁਣੇਪਤ
 ਸਾਹੁਜੇਪਰਮੇਸਰਦੀਭਗਤਿਤੂੰਭੀਕਰੇਗਾਤਉਤੂੰਭੀਪਾਵਿਤਹੋਵੈਗਾਅਰਜੇਹਨੇ
 ਨਾਮਜਪਦੇਹੈਨਮੇਜੇਹਨੀਉਨਕੀਇਛੁਹੀਦੀਹੈਸੋਈਫਲਪਾਵਦੇਹੈਨਤੇਅਚਲਰ
 ਜਕਿਸੇਦਾਭੀਨਹੀਹੋਯਾਸੋਤੁਸੀਭੀਸਾਹਿਬਦੀਬੰਦਗੀਕਰੇਗੇਤੇਸੀਤਾਸਾਧਕੀ
 ਸੇਵਾਕਰੇਗੇਤਾਂਦਸਪਾਤਿਸਾਹੀਆਭੋਗੇਗੇਸੀਤਾਸਾਧਨੂੰਦੁਖਦੇਵੇਗੇਤਾਂਨਸਦ
 ਤੇਵੇਗੇਏਹੁਸਬਦਸੁਣਕਰਮੀਰਬਾਬਰਸੀਗੁਰੂਜੀਦਿਆਚਰਨਤੇਫਹਿਪਿਆ
 ਅਤੇਮੀਰਬਾਬਰਨੇਕਹਾਹੈਫਕੀਰਜੀਮੁਝਕੋਛੁਛਤੁਸੀਉਪਦੇਸਕਰੇਜੀਤਾਸੀ
 ਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਹੈਪਾਤਿਸਾਹੁਤੁਸਾਧਰਮਦਾਨਿਆਉਕਰਨਤੇਪਰਉਪਕਰ
 ਕਰਨਾਜਾਮੀਰਬਾਬਰਨੇਏਹੁਬਰਨਸੁਣਿਆਤਾਂਦਿਲਦਿਰਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆ
 ਕਹਿਣੁਲਗਾਹੈਫਕੀਰਸਾਹਿਬਹੁਣਤੁਸੀਏਬੇਹੀਰਹੋਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਹੈ
 ਪਾਤਿਸਾਹੁਇਕਦਿਨਮੇਂਰਹਾਂਗਾਫੇਰਪਾਤਿਸਾਹੁਨੇਕਹਾਤਿਨਦਿਨਰਹਿਣਾਜੀਗੁ
 ਰੂਜੀਨੇਕਹਾਭੁਲਾਪਾਤਿਸਾਹੁਤਿਨਦਿਨਹੀਰਹਾਰੇਅਤੇਗੁਰੂਜੀਬੰਦੀਵਾਨਵੇਰ
 ਦੇਖਕਰਬਹੁਤਹੀਗਮਖਾਵੈਤਾਂਫੇਰਸੀਗੁਰੂਜੀਹਾਲਤਦਿਰਆਇਗਏਤੇਲੀ
 ਮੇਪਏਰਹੇਅਤੇਉਸੀਹਾਲਤਦਿਰਸੀਗੁਰੂਜੀਸਚੀਦਰਗਾਹੁਦਿਰਗਏਤਾਂਅਰੋਸੀ
 ਨਿਰੰਕਾਰਜੀਨੇਕਹਾਹੈਨਾਨਕਜੀਤੂੰਕਿਉਆਸਾਹੈਕੁਛਕਹੈਗਾਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀ
 ਨੇਕਹਿਆਹੈਨਿਰੰਕਾਰਜੀਮੇਂਕਿਆਕਹਿਣਾਹੈਤੁਮਆਪਸਭਕੁਛਜਾਣਦੇਹੋਤ
 ਸੀਨਿਰੰਕਾਰਜੀਨੇਕਹਿਆਹੈਨਾਨਕਜੀਤੇਰੇਆਉਨੇਨਾਲਸਭਬੰਦਾਖਲਾਸ
 ਕੀਤੀਆਹੈਨਤੇਰੇਵਰਸਨਦੇਵਾਸਤੇਸੋਤੂੰਜਾਇਕਰਬੰਦਖਲਾਸਕਰਾਇਦੇਹੁ
 ਤਾਂਦਰਗਾਹੁਗੁਰੂਸੰਨਕਜੀਮਹਾਜੋਕੇਮਿਹਰਵਡਿਆਈਦਾਦਗਲਾਮਿਲਿਆਤੇਪਾਤਿ
 ਨਾਇਕਰਮੀਗੁਰੂਮਹਾਰਾਜਕੋਸੀਨਿਰੰਕਾਰਜੀਦਿਦਿਆਕੀਤਾਇਤਨੇਮੇਂਪਾ
 ਤਿਸਾਹੁਭੀਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਦੇਪਾਸਆਇਖੜਾਹੋਯਾਤੇਕਹਿਣੁਲਗਾਇਸਫ
 ਕੀਰਕੋਕਿਆਹੋਇਆਹੈਤਾਂਲੋਕਾਨੇਕਹਿਆਹੈਪਾਤਿਸਾਹੁਜੀਫਕੀਰਬਹੁਤਦਰ
 ਦਵੰਦਹੈਏਹੁਬੰਦੀਵਾਨਾਵਲੋਏਖਾਕਹਿਬਹੁਤਹਾਲਤਦਿਰਆਇਗਆਹੈਤਾਂ

੪੭੮

ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਯਾ ਖੁਦਾਇ ਅਗੇ ਹਥ ਜੋੜੇ ਜੋ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਉਠ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸਭ ਨ
 ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜੇ ਕਿ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਉਠ ਬੈਠੇ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਠ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ
 ਉਠ ਬੈਠੇ ਨਾਲ ਜਾਣੀਏ ਜੋ ਕੋਇ ਕੋਟੀ ਸੁਰਜ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਤੇਜ ਪਾਤਿ
 ਸਾਹੁ ਸਹਾਰਨ ਸਕਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਕਦਮ ਚੁੰਮੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਤੂੰ ਨਿ
 ਹਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈਂ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨੇ ਸਤੁ ਤਸਲੀਮਾ ਕੀਤੀਆ ਤੇ ਕਹਿਓ ਸਹੇ ਗਰੀਬ
 ਨਿਵਾਜ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਰਮਿਹਰ ਵਾਨ ਹੋਵੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੁਣ
 ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜੋ ਤੂੰ ਮਿਹਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੰਦਾ ਜੋ ਅਗਲੀਆ ਪਿਛਲੀਆ ਹੈਨ ਸਭ
 ਖਲਾਸ ਕਰ ਦਿਹ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨੇ ਕਹਾ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ
 ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕਰਕੇ ਸਭ ਬੰਦਾ ਖਲਾਸ ਕਰ ਦਿਤੀਆ ਫੇਰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਇਕ ਅਰਜ ਏਹੁ ਹੈ ਤੁਮ ਕੋ ਤਾਂ ਮੇਂ ਕਰਾਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ
 ਤੂੰ ਕੁਛ ਮੰਗ ਲੈ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਚਿਰ ਤਾਈਂ
 ਚਲੇ ਜੀ ਅਰਕੁਰ ਸੀ ਬਕੁਰ ਸੀ ਤਾਈਂ ਚਲੇ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪਾਤਿਸਾ
 ਹੁ ਤੇਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਚਿਰ ਤਾਈਂ ਚਲੇ ਗੀ ਪਰ ਜਦ ਤੀਕਰ ਤੇਰੇ ਪਰਦਿਰ ਨਿਆਉ
 ਰਹੈਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਆਪਨੇ ਆਖਨ ਦਾ ਬਰਨ ਦੇਹੁ ਜੀ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਤੇਰੀ ਪਾ
 ਤਿਸਾਹੀ ਚਿਰ ਤੀਕਰ ਚਲੇ ਗੀ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ
 ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਸਭ ਬੰ
 ਦੀ ਵਾਨ ਨੂੰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨੇ ਵਿਦਿਆ ਕੀਤਾ ਅਰ
 ਓਨਾ ਦੀਆ ਵਸਤੂ ਓਨਾ ਨੂੰ ਦਿਵਾਇ ਦਿਤੀਆ
 ਤੇ ਬੰਦੀ ਵਾਨ ਜਿਤਨੇ ਹੈ ਸਨ ਸੋ ਸਭ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਬਿਨ ਜਾਵਨ ਨਹੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪਾਸੇ ਵਿਦਿਆ
 ਹੋਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਕਰਾਇ ਕਰ ਸੈਦ ਪੁਰੇ ਆਏ ਤੇ ਆਇਕਰ
 ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਕਤਲਾਮ ਹੋਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਕਹਿਆ॥
 ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਕਹਾਂ ਸੁਖੇ ਲਤ ਬੇਲਾ ਪੈ ਰੂਕਹਾ ਭੁਰੀ ਸਹਿਨਾਈ॥ ਕਹਾਂ ਸੁ
 ਤੇਗ ਬੰਦ ਗਾਥੇ ਰੂਕਹਾ ਸੁਲਾਲ ਕਵਾਈ॥ ਕਹਾਂ ਸੁ ਅਰਸੀਆ ਮੁਹਬੀ ਕੇ ਅੰਬੈ
 ਦਿਸੈ ਨਾਹੀ॥ ੧॥ ਏਹੁ ਜਗਤੋ ਰਾਤ੍ਰੀ ਗੋਸਾਈ॥ ਏਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਹਿ ਬਾਪਿ ਉਬਾਪਹਿ ਜ

ਰਵੀਰੇਵਹਿਭਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕਹਾਸੁਦਰਿਘਰੁਮੰਡਪਮਹਿਲਕਹਾਂਸੁਬੰਕਸਰਾਈ
 ॥ ਕਹਾਂਸੁਸੇਜਸੁਖਾਲੀਕਾਮਣਜਿਸਦੇਖਨੀਦਨਾਪਾਈ॥ ਕਹਾਸੁਖਾਨਤੀਬੋਲੀਹਮਾ॥
 ਹੋਈਆਛਾਈਮਾਈ॥ ਇਸਜਗਕਾਰਣਘਣੀਵਿਗੁਤੀਇਨਜਰਘਣੀਖੁਆਈ॥੨॥
 ਪਾਬਾਸੁਹੋਵੈਨਹੀਮੋਇਆਸਾਬਨਜਾਈ॥ ਜਿਸਨੂੰਅਪਖੁਆਏਕਰਤਾਖਸਲਾਏਚੀਰੇ
 ਆਈ॥੩॥ ਕੋਟੀਹੁਪੀਰਵਰਜਰਹਾਏਜਾਮੀਰਸੁਣਿਆਧਾਇਆ॥ ਬਨਮੁਕਾਮ
 ਜਲੇਬਿਜਮਦਰਮੁਛਿਮੁਛਿਕੁਇਰਰੁਲਾਇਆ॥ ਕੋਈਮੁਗਲਨਹੋਆਸੀਧਾਕਿਨੈ
 ਨਪ੍ਰਚਾਲਾਇਆ॥੪॥ ਮਗਲਪਠਾਭਈਲੜਾਈਰਣਮਹਿਤੇਗਵਰਾਈ॥ ਚੰ
 ਨੀਤੁਪਕਾਤਾਚਲਾਈਚੰਨੀਹਸਤਚੜਾਈ॥ ਜਿਨਿਕੀਚੀਰੀਦਰਗਹਿਫਾਟੀਤਿਨਾ
 ਮਰਣਾਭਾਈ॥੫॥ ਇਕਹਿੰਦਵਾਣੀਅਰਤੁਰਕਾਣੀਭੁਟਿਆਣੀਰੁਕਰਾਣੀ॥ ਇਕ
 ਨਾਪੇਰਨਸਿਰਖੁਰਪਾਟੇਇਕਨਵਾਸਮਸਾਣੀ॥ ਜਿਨਕੇਬੰਕੇਘਰੀਨਾਆਇਆ
 ਤਿਨਕਿਉਰੈਣਵਿਹਾਣੀ॥੬॥ ਆਪੇਕਰੇਕਰਾਏਕਰਤਾਕਿਸਨੂੰਆਖਿਸੁਣਾਈਐ
 ॥ ਦੁਖਸੁਖਤੇਰੈਭਾਣੈਹੋਵੈਕਿਸਥੈਜਾਇਰੁਆਈਐ॥ ਹੁਕਮੀਹੁਕਮਚਲਾਏਵਿ-
 ਗਸੈਨਨਕਲਿਖਿਆਪਾਈਐ॥੭॥੧॥ ਤਿਸਕਾਪਮਾਰਬੁਸੀਗੁਰੂਨਨਕ
 ਜੀਕਹਿਦੈਹੈਨਇਨਾਦੇਘੋੜੇਕਿਥੇਗਏਹੈਨਅਤੇਭੇਰੀਆਸਰਣਾਈਆਕਿਥੇਗਈ
 ਆਹਨਅਤੇਕਿਥੇਗਏਜੋਆਰਸੀਆਵਿਚੋਂਮੁਹਿਦੇਖਦੇਹੈਸਨਅਤੇਏਹੁਜਗਤ
 ਤੇਰਾਹੈਤੇਤੁਹੁਸਾਈਹੈਅਤੇਜਗਤਨੂੰ॥ ਘਨੀਵਿਚਬਾਪਦਾਹੈਅਰਪਰਲੋਭੀਕ
 ਰਦਾਹੈਏਹੁਘਰਤੇਮੰਦਰਸਰਾਈਤੇਮਹਿਲਕਹਾਂਗਏਕਿਥੇਹੈਨਸੇਜਾਸੁਖਾਲੀ-
 ਆਅਤੇਤੀਬੋਲਪਾਵਣਵਾਲੀਆਕਿਥੇਗਈਆਇਸਜਰਵਾਸਤੇਘਣਿਆ
 ਨੇਦੁਖਪਾਯਾਹੈਪਾਪਾਬਾਸੁਹੁਜਰਇਕਠੀਨਹੀਹੁੰਦੀਅਤੇਮੋਇਆਲੋਕਾਦੇਸਾ
 ਬਨਹੀਜਾਂਦੀਅਗਜਿਸਨੂੰਗੁਰੁਦਿਆਲਗੀਕਰਦਾਹੈਸੋਪਰਉਪਕਾਰਉਤੇਜਰਬ
 ਗਾਵਦਾਹੈਜਿਸਨੂੰਗੁਰੂਭੁਲਾਇਦੇਦਾਹੈਸੋਜਰਵਿਕਾਰਤੇਲਾਉਦਾਹੈਅਤੇਜਿਸਦੇ
 ਲੋਬਾਬਰਕਾਬਲੋਧਾਇਆਸੀਸਭਪੀਰਾਂਫਕੀਰਾਨੂੰਦਰਜਰਖਿਆਸੀਸੋਮਹ
 ਰਾਜਆਪੇਹੀਆਯਾਹੈਪਾਪੀਆਦੇਸਜਾਇਵਾਸਤੇਭੋਜਿਆਹੈਜਿਸਨੂੰਏਹੁਮਾਰੇ
 ਗਾਤਾਂਤੁਸਕਰਾਮਾਤਨਹੀਵਿਖਾਵਣੀਮੇਬਾਬਰਤੇਸਹਾਈਹਾਂਤੋਂਗਤਕੋਬਾਬ
 ਰਤੇਪਤਾਣਵੀਲੜਾਈਹੋਈਤਾਪਠਾਣਨੇਹਾਈਨੂੰਸਿਗਾਰਕੇਦਰਦਾਜੇਅਗੇ-
 ਖੜਕੀਤਾਤਾਂਬਾਬਰਨੇਤੁਫੇਗਾਚਲਾਈਆਪਠਾਣਚੀਗਿਆਨੁਲਗਾਪਈਆਤਾਂ
 ਪਠਾਣਨੇਕਿਲਾਛੁਡਵਿਤਾਆਪਣਾਅਤੇਬਾਬਰਅੰਦਰਜਾਇਵਕਿਆਤਾਂਕੋਹੋ

੪੮੦

ਪਤਲ ਮੱਚੇ ਦੀ ਜੋ ਹਿੰਦਵਾਣੀਆਂ ਭੁਟਿਆਣੀਆਂ ਭੁਕਰਾਣੀਆਂ ਸਭ ਕਤਲ ਹੋਈਆਂ
 ਬੰਨ੍ਹੀ ਲਈਆਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਇਕਮਾਰੀਆਂ ਹੀ ਮਰ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦ
 ਮੀ ਮਰ ਗਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਾਣੀ ਰੋਣ ਦਿਹਾਣੀ ਦੁਖ ਸੁਖ ਤੋਂ ਆਪ ਕਰਤ ਹੀ ਦੇਵਾਂ ਪੁਕ
 ਰ ਕਿਸ ਅਰੀ ਕਰੀ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਛ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿਚੈ ਕਰਤ ਰਵੇ ਖਵੇ ਖਵਿਗ
 ਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੀਵ ਪਏ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਫਲ ਭੋਗ ਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਵਾਣੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ਤੋ
 ਬੰਦ ਲੋਕ ਰੋਕ ਪਾਗੀ ਆਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਦਿਚੈ ਕਹੈ ਸ
 ਕਰਤ ਕਹਿਆ॥ ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਾ ਗਈ ਬਹੋ ਨ੍ਰਿਬੰਦੀ ਛੋੜਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੁਖ ਦਾਰੀ॥ ਕ
 ਰਮਨ ਜਾਣਾ ਧਰਮ ਜਾਣਾ ਲੋਭੀ ਮਾਯਾ ਧਾਰੀ॥ ਨਾਮ ਪਾਰਿ ਓਭਗਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ
 ਏਹੁ ਰਾਖਹੁ ਪੇਜੁ ਮਾਰੀ॥ ੧॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਨਿਮਾਣਿ ਆਤ੍ਮ ਮਾਣੁ॥ ਨਿਰੀਜਿਆ ਚੀਜ
 ਕਵੈ ਨੇਹਾ ਤੋ ਬਿੰਦ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੋ ਕੁਰਬਾਣੁ॥ ੧॥ ਜੈ ਸਾਬਾਲ ਕਭਾਇ ਸੁਭਾਈਲ
 ਖਅਪਰਾਧ ਕਮਾਵੈ॥ ਕਰਚਿ ਪਦੇ ਸਭਿ ਨ੍ਰਕੈ ਬਹੁਤੀ ਬਹੁਤ ਪਿਤਾਗਲਿ ਲਾਵੈ॥
 ਪਿਛਲੇ ਔਗਣ ਬਖਸਿਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਆਗੈ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ॥ ੨॥ ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ-
 ਸਤੁ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ਤਾਂ ਕਿਸ ਪੇ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ॥ ਕਹਿਣੈ ਕਥਨ ਨਾਭੀ ਜੈ ਗੋਬਿੰਦ
 ਹਰਿ ਭਵੈ ਪੇਜ ਰਖਾਈਐ॥ ਅਵਰ ਓਟ ਮੈਂ ਸਗਲੀ ਦੇਖੀ ਇਕ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਹਾਈ
 ਹੈ॥ ੩॥ ਹੋਇ ਦਿਆਲ ਕਿਰਪਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਠਕੁਰ ਆਪੇ ਸੁਣੈ ਬੇਨਤੀ॥ ਪੁਰਾਸਤਿ ਭੁ
 ਰਮੇ ਲਮਿਲਾਵੈ ਸਭ ਉਤਰੈ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਤੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਵਧ ਧਮੁਖ ਪਾਸ
 ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਵਸੀਤੀ॥ ੪॥ ੧॥ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਣ
 ਕੇ ਬੈਠੇ ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਆਪਨੇ ਮੁਰਦਿਆਨੂੰ ਸਾਨ੍ਹਨ ਲਗੇ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਪ
 ਨੇ ਮੁਰਦੇ ਦਬਣ ਲਗੇ ਪਰ ਪਰਦਿ ਚਰਵਣ ਦਾ ਸਬਦ ਹੋਵੈ ਤੇ ਲਗੇ ਪਿਟਣ ਅ
 ਰ ਓਹ ਲਗੇ ਕਰਨ ਇਸ ਕਉ ਤਕਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋਰ ਸਬਦ ਕਹਿਆ॥
 ਆਜਾਮਹਲਾ ੧ ਜੈ ਸੇਰੋਇ ਲਗੋਇ ਲੀਤੈ ਸੇ ਸੀਸਾਗਾ ਕੂੜ ਕਮਾਵੈ ਆ
 ਦਮੀ ਬਾਧੈ ਪਰਬਾਰਾ॥ ੧॥ ਜਾਗੁ ਜਾਗੁ ਸਤਿ ਹੋਰ ਲਿਆਵਣੁ ਜਾਰਾ॥ ੧॥ ਰਹ
 ਉ॥ ਨੀਤਿ ਨੀਤਿ ਪਰਬਾਧੀਐ ਜੇ ਰਹਿਣਾ ਹੋਈ॥ ਪਿੰਡ ਪ੍ਰੈ ਜੀਉ ਰਲ ਸੀ ਜੇ ਜਾਣੈ
 ਕੋਈ॥ ੨॥ ਓਹੀ ਓਹੀ ਕਿਆ ਕਰਹੁ ਹੋਰ ਸੀਸੇਈ॥ ਤੁਮਰੇ ਵਹੁ ਗੇ ਓਸੇ ਨੇਤੁ ਮਕਉ
 ਕਉਣ ਰੋਈ॥ ੩॥ ਧੰਧਾ ਪਿਟਹੁ ਭਾਈ ਹੋਤੁ ਮਛੂੜ ਕਮਾਵਹੁ॥ ਓਹਨ ਸੁਨਹੀ ਕਤਹੀ
 ਤੁਮ ਲੋਕ ਸੁਣਾਵਹੁ॥ ੪॥ ਜਿਸ ਤੇ ਸੁਤਾਨ ਨਕ ਜਾਗਾਏ ਸੋਈ॥ ਜੇ ਪਰਬੂਝੈ ਆ
 ਪਣਾਤਾ ਨੀਵਨ ਹੋਈ॥ ੫॥ ਜੇ ਰਲਦਾ ਲੋਚਾਲਿ ਆਕਿ ਛੁਪੈ ਨਾਲੇ॥ ਤਾਧਨ ਸੀਰ

ਹੁਦੇਖ ਕੈ ਬੁਝੁ ਬੀਚਾਰੇ। ਦਣ ਜ ਕਰ ਹੁਮਖ ਸੁਦ ਲੇ ਹੁਮਤ ਪਛੇਤਾ ਦਹਾ ਅਵਗੁਨ।
 ਛੇਤ ਹੁਗੁਨ ਕਰਹੁ ਅਸੇਤੁਤ ਪਰਵਹੁ॥੧॥ ਪਰਮ ਭੁਮ ਸਤਿਬੀਜ ਕਰ ਅਸੀ ਕਿਰਸ
 ਕਮਾਵਹੁ ਤਾਵਾ ਪਾਗੀ ਜਾਣੀ ਅੇ ਲਾਹਾ ਲੈ ਜਾਵਹੁ॥੨॥ ਕਰਮ ਹੋਵੈ ਸਤਿਗੁਰਮਿ
 ਲੈ ਬੁਝੈ ਬੀਚਾਰਾ। ਨਾਮ ਵਖਾਣੈ ਸੁਣੈ ਨਾਮ ਨਾਮੈ ਬਿਉਹਾਰਾ॥੩॥ ਜਿਉ ਲਾਹਾ ਤੇਟ
 ਤਿਵੈ ਦਵ ਚਲਦੀ ਆਈ। ਜੇਤਿ ਸੁਭਾਵੈ ਨਾਨਕ ਸਾਈ ਵਡਿਆਈ॥੪॥੧॥੧॥
 ਇਕ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਅਸਥ
 ਨ ਇਕ ਸਨੇ ਬਿਗਾਨ ਕੀਤ ਹੈਸੀ ਅਤੇ ਇਤਨੇ ਲੋਕ ਮਾਰੇ ਗਏ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨਿਆ ਉਸ ਬਿਰਛ ਹੇਠ ਜਾਇ ਕਰ ਸੋਇ ਰਹੁ ਜਾਤੀ ਫਿਰ ਸੋਕ ਰਹੇ
 ਉਠੇ ਗਾਤਾ ਤੈ ਨੂੰ ਜਬਾਬ ਦਸਾਰੇ ਤਾਂ ਮਦਾਨਾ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਉਸ ਬਿਰਛ ਦੇ ਜਾਇ ਹੇ
 ਠ ਸੁਤਾ ਤਾਂ ਇਕ ਬੁੰਦ ਚਿਕਨਾਈ ਦੀ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਸੀਨੇ ਉਪਰ ਜਾਇ ਪਈ ਜਾਮ
 ਰਦਾਨਾ ਸੁਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਤਿਉਹੀ ਕੀਤੀ ਆ ਆਇ ਚੰਮੜੀ ਆਇ ਕੀਤੀ ਜੋ ਲੜੀ ਤਾਂ
 ਹਬ ਨਾਲ ਸਭੇ ਹੀ ਮਲ ਸੁਟੀਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਤਾ ਸੁਤਾ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਕਿਅ
 ਕੀਰੇਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਇਕ ਕੀਤੀ ਸੁਤਿਆ
 ਨੂੰ ਲੜੀ ਤਾਂ ਮੇਂ ਸਭੇ ਹੀ ਹਬ ਨਾਲ ਮਲ ਸੁਟੀਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਹਸ ਕਰ ਅ
 ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਏਸੇ ਤਰਾਂ ਹੀ ਮਰਦਾਨਾ ਆਈ ਆਹੈ ਨ ਏਹੁ ਉਤ੍ਰ ਸੁਣ ਮਰਦ
 ਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪਇਆ ਅਤੇ ਸਬਦ ਸੁਣਿਆ ਲੋਕ ਨੇ ਤਾਂ ਸੋਦ ਪੁਰਦੇ
 ਲੋਕ ਛੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਪਰਨ ਉਧਰੀ ਕਸਿਖ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਲਗੇ ਜਪ
 ਨ ਇਕ ਝਾੜੂ ਕਲਾਲ ਭੀ ਬੰਦ ਵਿਚ ਆਇਆ ਸੀ ਉਸਨੇ ਭੀ ਏ ਬਾਰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ
 ਆਲਿਖਲੀਤੀ ਆਹੈ ਸਨ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਰਲੇ॥

ਅਗੋਸਾਖੀ ਕਾਸਮੀਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦੀ ਚਲੀ

ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਚਲੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਕਸਮੀਰ ਕੀ ਧਰ
 ਤੀ ਜੋ ਹੈ ਉਸਦਾ ਭੀ ਸੋਰ ਕਰੀਏ ਕਸਪ ਜੀ ਕੀ ਬਨਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਸੇ ਸਿਵ ਜੀ ਕੀ ਕ
 ਸੀ ਪੁਰੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਸੁਬਤੀ ਰਬਾ ਕਾਨਿਵਾਸ ਹੈ ਸੀ ਗੰਗਾ ਨਦੀ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਪ
 ਰਕਾਸੀ ਹੈ ਤੇ ਉਸੀ ਤਰਾ ਕਸਪ ਨੇ ਕਾਸਮੀਰ ਰਚੀ ਹੈ ਸਚੇ ਤੀਰਥ ਹੈ ਨਾਮੁ ਨਾਬ
 ਤਹਾਂ ਸਿਵ ਜੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ਭਾਂਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਹ
 ਤੁਹਾਡੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਚਲੀਏ ਅਸੀ ਆਪ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਚਲਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀ

੪੮੨

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀਕਾਸਮੀਰਦੀਧਰਤੀਕੋਚਲੇਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਕਾਸਮੀਰਜਾਇਨਿਕਲੇ।
ਅਰੇਸਾਖੀਇਕਕਸਮੀਰਦੇਪਾਲੀਨਾਲਾ॥

ਜਦਗੁਰੂਜੀਕਾਸਮੀਰਦੀਧਰਤੀਵਿਚਗਏਤਾਂਜਾਇਕਰਓਥੇਦੇਖਨਤੋਬਝਾਧਰ
ਮਹਿਵਹੈਕਸਮੀਰਦਿਚਸਭਕਸਮੀਰਬ੍ਰਹਮਣਬੀਸਕਸਪਕੀਸੀਤਾਨਕਹੀ
ਦੇਹੈਨਪਹਾੜਪਰਬਤਭੀਬਹੁਤਹੈਨਇਕਪਰਬਤਪ੍ਰਜਾਇਬੈਠੇਬਾਰਾਂਦਿਨਓ
ਬੇਬੈਠਿਆਗੁਰੂਜੀਨੂੰਬੀਤਗਏਕਿਸੇਭੀਖਬਰਨਹੀਲੀਤੀਜਦਤੋਹਰਵਾਦਿਨ
ਗੁਜਰਿਆਤਾਂਇਕਪਾਲੀਦੁਬੇਰਾਰਦਾਆਇਆਕਸਮੀਰੀਉਸਪਾਲੀਨੇਦੇਖਿ
ਆਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੂੰਕਹਿਣੁਲਗਾਭਾਈਤੁਸੀਏਥੇਕਿਉਬੈਠੇਹੋਅਤੇਤੁਸੀਕੌਨਹੋ
ਦੋਹੋਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਭਾਈਅਸੀਤੈਨੂੰਕਓਣਨਜਰਆਵਦੇਹਾਂਤਾਂਉਸਕਸ
ਮੀਰੀਨੇਕਹਾਤੁਸੀਤਾਂਕੋਈਭਲੇਨਹੀਜੇਹੜੇਉਜਾਨੂਵਿਚਬੈਠੇਹੋਕਿਆਜਾਣੀ
ਏਤੁਸੀਚੋਰਹੋਯਾਬਾਟਪਾਰਹੋਜੇਕਰਤੁਸੀਫਕੀਰਹੁੰਦੇਤਾਂਦਸਤੀਵਿਚਜਾਂਦੇਤਾਂ
ਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਾਭਾਈਤੁਆਪਨੇਘਰਜਾਹੁਅਤੇਤੂੰਅਸਾਨੂੰਕੁਛਨਾਆਖਿਤਾਂਦੇ
ਰਕਾਸਮੀਰੀਨੇਕਹਾਭਾਈਤੁਸੀਤਾਂਏਥੇਖੁਦਾਇਨੋਆਦੋਹੋਨਹੀਤਾਂਏਥੇਕੋਈਤੀ
ਨਹੀਆਯਾਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਫੇਰਕਹਾਜਾਹੁਭਾਈਤੁਏਥੋਂਹੁਣਚਲਿਆਜਾਹੁਤਾਂ
ਓਹਕਸਮੀਰੀਸਲਾਮਕਰਕੇਉਠਿਗਿਆਤੇਜਾਇਕਰਦੇਖੇਤਾਂਉਸਦਾਸਾਰਾ
ਅਯਨਮੋਇਆਪਾਇਆਹੈਤਾਂਓਹਕਸਮੀਰੀਦੇਖਕੈਹੈਰਾਨਪੇਸਾਨਹੋਇਗਿ
ਆਕਹਣੁਲਗਾਹੋਪ੍ਰਮੇਸ਼ਜੀਏਹੁਕਿਆਹੋਇਗਿਆਹੈਹੁਣਮੈਂਏਸਅਯਨਨੂੰ
ਰਾਜੀਬਾਜੀਚਰਾਉਦਾਚਰਾਉਦਾਛੋਡ੍ਹਰਿਖਾਥਾਏਹੁਤਾਂਇਕਵਾਰੀਹੀਸਾਰਾਅ-
ਯਨਮਰਗਿਆਏਨਾਦੇਮਾਲਕਾਨੂੰਕਿਆਜਬਾਬਦਿਆਦਾਏਨਾਦੇਖਾਵੇਦਤਾਂ
ਮੇਰਾਸਾਰਾਹੀਬਚਾਖਚਾਘਾਣੀਪਾਵਣਗੇਏਹੁਵਡੀਕੁਦਰਤਪਰਮੇਸਰਦੀ
ਹੋਈਹੈਹੁਣਮੈਂਕੀਕਰਾਂਮੇਰੀਗੁਜਰਾਨਕਿਉਕਰਚਲੈਗੀਮੇਰੇਲੜਕੇਕਿਉਕ
ਰਪਲਨਗੇਤਾਂਉਸਕਸਮੀਰੀਨੇਆਪਨੇਜੀਅਵਿਚਕਹਿਆਹੋਭਾਈਜੇਕੁ-
ਛਹੋਇਆਹੈਸੋਉਸਫਕੀਰਦੀਕੁਦਰਤਿਨਾਲਹੋਏਆਹੈਹੁਣਮੈਂਓਸੇਫਕੀਰ
ਦੀਪੈਰੀਜਾਇਪੜ੍ਹਾਂਤਾਹੀਮੇਰਾਭੁਲਹੋਵੈਗਾਤਾਂਕਸਮੀਰੀਦੁਬੇਓਹਓਥੇਹੀਛੁ-
ਡਕੇਸੀਗੁਰੂਜੀਕੀਪੈਰੀਆਇਪਾਇਆਅਤੇਆਜਜੀਨਾਲਕਹਿਣੁਲਗਾ
ਹੋਗੀਬਨਿਵਾਜਜੀਇਕਵਡੀਕੁਦਰਤਹੋਈਹੈਜੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਾਕਹੁਭਾ-
ਈਕਿਆਹੋਇਆਹੈਤਾਂਉਸਕਸਮੀਰੀਕਹਿਆਹੋਸਾਈਲੋਕਜੀਮੈਂਪਰਾਏ

ਦੁਬੇਰਾ ਉਦਾਫਿਰਦਾ ਹਾਂ ਨਿਤ ਹੀ ਇਸਤਰਾਂ ਮੇਰੀ ਗੁਜਰਨ ਚਲਦੀ ਹੈ ਹੁਣ ਘਰੋਂ ਮੇਂ ਆ
ਯਾਹਾਂ ਤੇ ਉਬੇਰਾ ਰਦਾ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਯਾ ਸਾਂ ਤਾਂ ਉਬੇਰਾ ਫੇਰਦੇ ਸੇ ਹੁਣ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸ ਆ
ਇਆ ਤਾਂ ਚੰਗੇ ਭੁਲੇ ਛੁਡਾ ਯਾਹ ਜਾ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸ ਮੁੜ ਕੇ ਗਿਆ ਹੁਣ ਜਾਇਕਰ ਚਿਠੇ ਹੈ
ਨਤਾਂ ਸਾਰਾ ਅਯੜ ਮਾਇਆ ਪਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਮੇਂ ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਵਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਬਰਾਕ
ਚਾਈ ਬਿਆ ਦੇ ਖਾਵੇਦ ਘਾਣੀ ਪੀੜਨ ਗੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਛ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਹੁ
ਣ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਭੁਲਾਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਭਗਤ ਹੋ ਮੇਨੂੰ ਬਖਸ਼ੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਬੁਝ ਲਈ ਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਖੀ ਦੇਖਕਰ ਬਹੁਤ ਤਰਸਕੀ
ਤਾਂ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਜਾਹੁ ਹੁਣੇ ਹੀ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖ ਕੇ ਇਕ ਇਕ ਦੁਬੇਰੇ ਉਠਾ ਲੈ ਤੇ ਰਾਸਾ
ਰਾਹੀ ਅਯੜ ਜੀ ਦੇ ਗਾਤਾ ਓਹ ਕਸਮੀਰੀ ਆਇਆ ਅਪਨੇ ਅਯੜ ਦੇ ਕੋਲ ਤੇ ਅਨ ਕੇ ਕਹਿਆ ਹੋਵੇ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸਦਕਾ ਇਹ ਅਯੜ ਜੀ ਦੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਇਕ ਵੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਹੇ ਤੇ ਉਬੇਰੇ ਹੋ ਬਲ ਦੇ ਤਾਂ
ਉਬਾਉ ਫੇਰ ਕੇ ਚਲੀ ਲਗ ਪਵੇ ਏਸੇ ਤਰਹਿ ਸਾਰਾ ਅਯੜ ਜੀ ਉਠਿਆ ਤੁਰਨ ਤਖਸਮ ਦੀ ਨਕਲ ਭੁਕੇ ਅ
ਯੜ ਸਵਾਧਾਨ ਹੋਇਆ ਫੇਰ ਉਹ ਅਯੜ ਜੀ ਛੁਡ ਕੇ ਕਸਮੀਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤੇ ਕਹਨ ਲਗਾ
ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਘਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸ ਰਹਾਂਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁ
ਈ ਤੂੰ ਆਪਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਹੁ ਤੇ ਓਹ ਅਯਾਲੀ ਘਰ ਜਾਵੇ ਨਹੀਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪ
ਸ ਬੈਠੀ ਰਹਿਆ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਓਸ ਅਯੜ ਦੇ ਖਾਵੇਦ ਚੁੰਢ ਦੇ ਚੁੰਢ ਦੇ ਓਥੇ ਆਏ ਦੇ
ਖਨ ਤਾਂ ਅਯੜ ਸਭ ਉਠਾ ਪਿਆ ਚਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਯਾਲੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ
ਓਹ ਅਯੜ ਦੇ ਮਾਲਕ ਭੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਏ ਪਏ ਅਤੇ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਖਰੇ ਮਸਤ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਅਤੇ ਅਯਾਲੀ ਭੀ ਮਸਤ ਹੋਇਆ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਨਾਨਕ ਦਿਜ
ਹੇ ਸੀਤ ਜੀ ਮਹਾਪੁਰਖ ਜੀ ਏਹੁ ਅਯਾਲੀ ਨਿਤ ਉਬੇਰਾ ਰਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਆਉਦਾ ਸੀ ਤੇ
ਕਲਵਾ ਆਯਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਘਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਆਏ ਸਾਪ
ਰਬਹੁਤ ਭੁਲਾ ਹੋਇਆ ਇਸਨੂੰ ਚੁੰਢ ਦੇ ਆਪਕ ਭੀ ਵਰਸਨ ਦੀ ਵਾਰ ਸਾਨੂੰ ਹੋਇਆ
ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਅਯਾਲੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਓਨਾ ਅਯੜ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸੁਨੋ ਭਾਈ ਏਹੁ ਜੇ ਫਕੀਰ
ਹੈ ਸੋ ਅਕੇ ਏਹੁ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਸਾਇਸ ਦੇ ਵਿਚ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਮਤ ਕਿਛੁ ਹੋਰ ਜਾਣ
ਦੇ ਹੋਵੋ ਓਨਾ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਏਹੁ ਬਾਤ ਕਿਸਤਰ ਜਾਣੀ ਹੈ ਸਚ ਕਹੁ ਤਾਂ ਅਯਾਲੀ ਨੇ ਕਹਿ
ਆ ਸੁਣੇ ਏਹੁ ਅਯੜ ਮੈਂ ਕਲਚਾਰ ਦਾ ਏਥੇ ਭੀ ਕਰ ਆਯਾ ਚੰਗਾ ਭੁਲਾ ਚਰਦਾ ਇਯੜ
ਛੁਡ ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਕੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਚੋਰ ਹੋ ਰਾਹਮਾਰ ਨਵਲੇ ਪਾੜਵੇ
ਹੋ ਏਥੇ ਕਿਉ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਫਕੀਰ ਨਹੀਂ ਫਕੀਰ ਹੋ ਤਾਂ ਵਸਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਮੇਸੇ

੪੮੪

ਆਂ ਬੁਰੀਆਂ ਬਿਅਦਬੀ ਦੀ ਆਸਖਤ ਗਲਾਂ ਕੀਤੀ ਆਸਾਨ ਦੇ ਨਾਮੇ ਨੀਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਤੂੰ ਜਾਹੁ ਆਪਨਾ ਕੰਮ ਕਰ ਜਾਮੇਂ ਮੁੜਕੇ ਜਾਇਕੇ ਅਯਤ੍ਰਿਭ ਤਾਂ ਸਤ੍ਰੰ ਹੀ ਮਰਿਆ ਪਿ
 ਆਇਤਾਂ ਫੇਰ ਮੇਂ ਆਇਕੇ ਇਨ ਦੀ ਪੇਰੀ ਪਿਆ ਭਾਇ ਨਾਮੇ ਨੀ ਆਪਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਜਾ
 ਇਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖਕੇ ਦੀ ਬਿਆਨੂੰ ਉਠਾਇ ਲੈ ਤਾਂ ਮੇਂ ਜਾਇਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆ
 ਖਕੇ ਦੀ ਬੇਉਠਾਇ ਲੀਤੇ ਸਾਰਾ ਅਯਤ੍ਰਜੀਵ ਉਠਿਆ ਹੁਣ ਤੂੰ ਸੀ ਆਪਨੇ ਦੀ ਬੇਆ
 ਪਣੀ ਘਰੀ ਲੈ ਜਾਵੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਸੀ ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਮਤ ਰਖੋ ਤਾਉ ਨਾ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁ
 ਤੂੰ ਸਰ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹੁ ਬਾਤ ਬੁਣਕੇ ਓਹੁ ਸਾਰਾ ਅਯਤ੍ਰ ਘਰੀ ਲੈ ਆਏ ਅਤੇ
 ਨਾਨਕ ਸਤੀ ਵਿਚ ਆਇਕੇ ਧੀਮ ਪਾਇ ਦਿਤੀ ਕਹਿਓ ਨੇ ਭਾਈ ਇਕ ਏ ਬੇਫਕੀਰਾ
 ਏਹੋ ਨ ਜੋ ਐਨ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਸੁਰਤ ਹੈ ਨ ਤੇ ਚੌਦਾ ਦਿਨ ਓਨਾ ਨੀ ਬਾਹਰ ਬੈਠਿਆ ਭਾਜ
 ਰ ਗਏ ਹੈ ਨ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਸਤ ਦਾ ਲੋਭੁ ਲਾਲਚ ਹੈ ਓਨਾ ਨ ਤਾ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣਕ
 ਰ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸ ਵਸਤੀ ਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ ਪੇਰੀ ਪਏ ਅਤੇ ਵਡੀ ਬੋਲਤੀ
 ਕਰਨ ਲਗੇ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮਹਾਪੁਰਖੇ ਸਾਨੂੰ ਬਖਸੀਏ ਜੀ ਜੋ ਐ ਤੇ ਦਿਨ ਤੇ ਏਹੋ ਨ
 ਅਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਟਹਿਲ ਸੇਵਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸਾਡੇ ਉਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ
 ਏ ਬਖਸੀਏ ਅਸੀਂ ਲੋਕ ਦੁਨੀਆ ਵਰਗੇ ਬਡੇ ਗੁਨਾਹ ਗਾਰਹਾਂ ਤੂੰ ਸੀ ਸਿਤ ਹੋ ਬਖ
 ਸਨ ਹਾਰੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਓਨਾ ਕਸਮੀਰ ਦੇ ਲੋਕਾਨੂੰ ਸਿਖ ਕੀਤਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ
 ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸਾ ਦਿਤਾ ਓਹੁ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪਣ ਉਸਕ
 ਸਮੀਰ ਵਿਚ ਚੜ ਦਾਸ ਨਾਮ ਪੀਠਿਤ ਸੀ ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਏ ਬੇਇਕਫਕੀਰ
 ਆਯਾ ਹੈ ਉਸ ਪੀਠਿਤ ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਦੀ ਸਮਿਰੰਗੀ ਬਹੁਤ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪ
 ਨੇ ਗਲਾ ਵਿਚ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰਤਮਾਰਖ ਦਾ ਸੀ ਓਹੁ ਪੀਠਿਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਏ
 ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਭੁਖ ਦੇ ਖਕਰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਰਕੇ ਬੈਠ ਰਿਖਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ
 ਮਨ ਮੇਂ ਬਡਾ ਹੰਕਾਰ ਸੀ ਜੋ ਮੇਂ ਬਡੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਦੁਜੇ ਭਾਵ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਉਸ ਕੇ
 ਚਿਤ ਤੇ ਜਾ ਦੀ ਨਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਭੀ ਓਹੁ ਜਿਤ ਨੀ ਕਰੈ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਕਰੇ ਅਤੇ
 ਮਨ ਵਿਚ ਕਹੇ ਜੋ ਏਹੁ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਅਗੇ ਭੀ ਕਰਦਾ ਹੀ ਸਾ ਹੁਣ ਭੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾ ਹਉ ਮੇ
 ਕਾ ਸਵਕ ਉਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਾਇਨਾ ਪਵੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੋ ਪੀਠਿਤ
 ਜੀ ਤੂੰ ਸੀ ਕੁਛ ਕਹੋ ਤਾਂ ਪੀਠਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਜਾਵੈ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੇ ਕਹਾ ਪੀਠਿਤ ਜੀ ਤੂੰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪੀਠਿਤ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਮੇਂ ਕਿਸਨੂੰ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਪੀਠਿਤ ਜੀ ਉਦਿਆਨ ਵਿਖੇ ਚਾਰ ਫਕੀਰ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਤੂੰ ਓਨਾ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਹੁ

ਤਾਂ ਓਹੁ ਤੈਨੂੰ ਦਸਨਗੇ ਸੋ ਤਿਸਨੂੰ ਤੁਸਾ ਗੁਰੂ ਕਰਨ ਤਾਂ ਓਹੁ ਪੰਡਿਤ ਪੁਛਕੇ ਓਨਾ ਦੇਖਾ
 ਸਗਇਆ ਅਤੇ ਪੈਰੀ ਪਉਨ ਕਰਕੇ ਬੈਠਿ ਗਿਆ ਓਨ ਕਹਿਆ ਆਓ ਪੰਡਿਤ ਜੀ
 ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸਤਿ ਜੀ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਕਰਨ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਦਸੋ ਓਸਨੂੰ ਮੈਂ ਗੁਰੂ
 ਕਰਾ ਜੀ ਤਾਂ ਓਨ ਫਕੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਓਹੁ ਜੋ ਉਰਾ ਮੰਦਿਰ ਦਿਸਦਾ ਹਈ ਉਥੇ ਤੈ ਜਾ
 ਹੁਓ ਥੋਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲੈਗਾ ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਓਥੇ ਗਿਆ ਜਾਇਕਰ ਮੰਦਿਰ ਕੇ ਬੂਹੇ
 ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਓਥੇ ਅਗੇ ਸੁਹੇਬ ਸਤ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਇਕ ਦਿਸਤੀ ਰੂਪ ਆ
 ਪਨੇ ਧਿਆਨ ਮੇਂ ਬੈਠੀ ਖੇਡਦੀ ਸੀ ਉਸਨੇ ਪੈਜਾਰ ਲੈਕਰ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਸਿਰ ਪਰ ਮਾਰੀ
 ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਬੁਰੇ ਹਾਲ ਹੋਵਾ ਪਿਟਵਾ ਆਯਾ ਫਕੀਰ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਮਿਲਿਆ ਹਈ ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਆਪ ਨਿਹਕੀ ਕਤ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈ ਤਾਂ ਓਨਾ ਸਾਧਨੇ
 ਕਹਿਆ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਓਹੁ ਤਾਂ ਮਾਯਾ ਹੈ ਜੀ ਜਿਸਦੀ ਤੂੰ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲਗਾ ਓਹੁ ਪੂਜਾ ਦੀ ਸਮੱਗੀ ਸਭੁ ਸੁਟ ਪਾਈ ਪੋਥੀ ਆਰੀ
 ਬੰਦੇ ਉਠਤੀ ਲੁਟਾਇ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਸਿਖ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸੁਧਾ
 ਤਮੇ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਇਕ ਸਲੋਕੁ ਕਹਿਆ

੪੮੬

ਗੁਰਮਿਲਿਐਮਨਰਹਿਸੀਐਜਿਉਵੁਠੈਧਰਣਸੀਗਾਰਾਸਭੁਦਿਸੈਹਰਿਆਵਲੀ
 ਸਰਭੁਰੇਸੁਭਰਤਾਲਾਅਦਿਰਸਚੇਰੰਗਜਿਉਮਜੀਠੈਲਾਲਗੁਲਾਲਾਕਮਲਾਬਿਗ
 ਸੈਸਚਮਨਗੁਰਕੈਸਬਦਿਨਿਹਾਲਾਮਨਮੁਖਦੁਜੀਤਰਫੈਵੇਖਹੁਨਦਰਨਿਹਾਲ
 ਫਾਧੀਫਾਬੇਮਿਗਜਿਉਸਿਰਦਿਸੈਜਮਕਾਲਾਖੁਦਿਆਤ੍ਰਿਸਨਾਨਿਵਾਬੁਰੀਕਾਮਕੋ
 ਧਵਿਕਰਾਲਾਏਨੀਅਖੀਨਦਰਿਨਾਆਵਈਜਿਚਰਸਬਦਨਕਰੇਬੀਚਾਰਾਤੁਧ
 ਭਾਵੈਸੰਤੋਖੀਆਚੁਕੇਆਲਜੰਜਾਲਾਮੂਲਰਹੈਗੁਰਸੇਵਿਐਗੁਰਪਉਨੀਬੋਹਥਾ
 ਨਾਨਕਲਗੀਤਤਲੈਤੁਸਚਾਮਨਸਚਾ॥੧॥ ਤਾਂਫੇਰਹੋਰਪੀਡਿਤਕਸਮੀਰਦੇਰ
 ਲਕੇਸੀਗੁਰੁਬਾਬੇਜੀਦੇਪਾਸਆਏਬੈਠੇਤਾਂਓਨਾਨੇਕਹਿਆਹੇਸੰਤਜੀਮਹਾਪੁਰ
 ਖਜੀਅਸੀਨਿਤਵੇਦਪੁਰਾਣਸੁਣਦੇਹਜੀਸਾਸਤ੍ਰਪੜਦੇਹਾਂਪਰਸਾਰੇਵਿਚੋਹੰਕ
 ਰਨਹੀਦੁਰਹੋਦਾਅਤੇਐਸੀਆਪਕਿਰਪਾਕਰੇਜੀਜੋਕਿਸੇਤਰਾਸਾਨੂੰਸਾਂਤਾਵੈਜੀ
 ਤਾਂਸੀਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਨੇਸਬਦਕਹਿਆ॥ ਸਿਰੀਗੁਰਮਤਿਲਾ॥ १ ॥
 ਲਬਕੁਤਕੂਕੂਹੁਕੂਠਗਥਾਧਾਮੁਰਦਾਰਾਪਰਨਿੰਦਾਪਰਮਲਮੁਖਸੁਧੀਅਗ
 ਨਕੋਧਚੰਡਾਲਾਰਸਕਸਆਪਸਲਾਹਿਣਾਏਹੁਕਰਮਮੇਰੇਕਰਤਾਰਾ॥੧॥ਬਾਬੇ
 ਲੀਐਪਤਿਹੋਇ।ਉਤਮਸੇਦਰਉਤਮਕਹੀਅਹਿਨੀਚਕਰਮਬਹਿਰੋਇ॥੧॥ਰ
 ਸਸੁਇਨਾਰਸੁਰੁਪਾਕਾਮਣੁਰਸੁਪਰਮਲਕੀਵਾਸਾਰਸਘੋਰੇਰਸਸੇਜਾਮੰਦ
 ਰਰਸਮੀਠਰਸੁਮਾਸਾਏਤੇਰਸੁਸਰੀਰਕੇਕੈਪਾਟਿਨਾਮੁਨਿਵਾਸਾ॥੨॥ਜਿਤਬੋ
 ਲਿਐਪਤਿਪਾਈਐਸੋਬੋਲਿਆਪਰਵਾਣਾਫਿਕਬੋਲਾਵਿਗੁਚਣਾਸੁਣਮੂਰ
 ਖਮਨਆਜਾਣਾਜੋਤਿਸੁਭਾਵੈਸੋਭਲੋਹੋਗਕਿਕਹਣਵਖਾਣਾ॥੩॥ਤਿਨਮਤਿ
 ਤਿਨਪਤਿਤਿਨਧਨਪਲੈਜਿਨਹਿਰਦੈਰਹਿਆਸਮਾਇ।ਤਿਨਕਾਕਿਆਸਾਲ
 ਹਿਣਾਅਵਰਸੁਆਲਿਓਕਾਇ।ਨਾਨਕਨਦਰੀਬਾਹਿਰੇਰਾਚੇਦਾਨਨਾਇ॥੪॥
 ੧॥ ਤਿਸਕਾਪਰਮਾਰਥਸੀਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਵਰਨਨਕਰਦੇਹੈਨਸੁਣਪੰਡ
 ਤਜੀਲੋਭੁਜੋਸਰੀਰਮੇਂਹੈਸੋਕੁੰਤਾਹੈਅਤੇਝੁਠਬੋਲਣਜੇਹੈਸੋਚੰਡਾਲਹੈਅਤੇ
 ਠਗੀਕਰਨੀਜੇਹਨੀਹੈਸੋਮੁਰਦੇਦੇਸਮਾਨਯੋਅਤੇਪਰਾਈਨਿੰਦਾਜੇਹਨੀਹੈਸੋ
 ਪਰਾਈਮਲਹੈਕੋਧਜੇਹੈਸੋਅਗਨਕੇਸਮਾਨਹੈਅਤੇਰਸਕਸਖਾਵਨੇਅਤੇ
 ਆਪਨੂੰਸਲਾਹਿਣਾਏਹੁਮੇਰੇਵਿਚਕਰਮਪਏਹੋਏਯੋਜੇਕਰਾਇਤਨੀਆਬਲ
 ਈਰਿਦੇਵਿਚਹੈਤਾਂਪਰਮੇਸਰਦਾਨਾਮਰਿਦੇਵਿਚਕਿਉਕਰਹੇਅਤੇਜਬਲ
 ਗਸਭਸੀਗਨਹੀਹੁੰਦਾਇਸਜੀਵਨੁਤਬਲਗਮਨਸੁਧਨਹੀਹੁੰਦਾਜੇਉਤਮ

ਮਕਰਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਉਤਮ ਕਹੀਏ ਹੈਨ ਜੋ ਨੀਚ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਨੀਚ ਕਹੀਏ ਹੈਨ ਏਹੁ ਮਨ
ਸਰੀਰ ਦੇ ਰਸਾਵਿਚ ਫਾਬਾਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾ ਰਸ ਕਿਉ ਆਵੈ ਕਿਸੇ ਕੋ ਸੁਇਨੇ
ਦਾ ਰਸ ਕਿਸੇ ਕੋ ਰੁਪੇ ਕਾਰਸ ਕਿਸੇ ਕੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਰਸ ਕਿਸੇ ਕੋ ਚੰਦਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕਾਰ
ਸ ਕਿਸੇ ਕੋ ਘੋੜੇ ਚੜ੍ਹਨੇ ਕਾਰਸ ਕਿਸੇ ਕੋ ਮੰਦਰ ਬਨ ਵਨੇ ਕਾਰਸ ਕਿਸੇ ਕੋ ਮਿਠੇ ਖਾਣੇ
ਕਾਰਸ ਸਲੂਣੇ ਖਾਨੇ ਕਾਰਸ ਏਤ੍ਹੇ ਰਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਵਿਖੇ ਹੈ ਤਉ ਨਾਮ ਕਾ ਕਿਉ ਕਰ ਸੀ
ਰਮੇ ਨਿਵਾਸ ਹੋਵੈ ਮਿਠੇ ਬੋਲ ਨੁਤੇ ਪਾਤਿ ਹਰਿ ਦੀ ਹੋ ਫਿਕਾ ਬੋਲਿ ਆਪਤਿ ਜਾਂਦੀ ਹੋਵੈ
ਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮਨਿ ਨ ਵਾਲਿ ਆਕੀ ਮਤਿ ਉਜਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਾਤਿ ਭੀ ਤਿਨ ਕੀ ਰਹਿ
ਦੀ ਹੈ ਨਾਮ ਰੂਪ ਧਨ ਭੀ ਤਿਨ ਕੇ ਪਲੇ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨੁ ਸਮਾਵਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਸੋ
ਈ ਸੁੰਦਰ ਹੈਨ ਤਾ ਓਹੁ ਪੀਤਿ ਤਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਤਿਨ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉ
ਪਦੇ ਸਕੀਤਾ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਵਿਨਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਹੁ ਸਿਖਾ ਸਾਧ ਸੰਤ
ਆਇਆ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਨਾਲ ਤਾਂਤੁ ਹਾਠ ਉਧਾਰੋ ਵੈਗਾ ਤੇ ਪਰ
ਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਭਰੋ ਸਾਕਰਨ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਥੋਂ ਚਲ ਦੇ ਰਹੇ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਨਾਲ ਹੋਈ ਹੈ ਜੀ॥ ੮॥ ੮॥
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਚਲੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਪਾਇ ਆਈ
ਐ ਓਹੁ ਬਹੁੰਤ ਸੁਲਮੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਚਲੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਤੁਹਾਥੇ
ਰੋਮਾ ਓਸ ਦਾ ਭਲਾ ਹੋਵੈ ਜੀ ਨਹੀਤਾਂ ਅਗਲੇ ਕਾਰੂ ਕੀ ਤਰਾਂ ਏਹੁ ਭੀ ਹਲਾਕ ਹੋਇ ਜਾ
ਵੈਗਾ ਰੂਮ ਕਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜੋ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਨਾਹੁ ਨ ਦੇਨੋ ਭਾਈ ਬੇ ਸੁਲ
ਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਨੇ ਜੋ ਥਾ ਸੇਵਾ ਸੀ ਵਡਾ ਪਰ ਜਲਮ ਸੀ ਸੁਲਮ ਕਰਦਾ ਸੀ
ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਤੀਕਰ ਰੂਮ ਦੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਸੀ ਸੋ ਸਭ ਓਸ ਨੇ ਲੁਟ ਲੀਤੀ ਹੈ ਸੀ ਅਗ
ਲੇ ਕਾਰੂ ਨੇ ਚਾਲੀ ਗੰਜ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਜਮਾਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਨੇ
ਪੈਤਾਲੀ ਗੰਜ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਜਮਾਕੀਤਾ ਹੈ ਸਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾ
ਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਦੇ ਸਹਿਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਓਸ ਦੇ ਦਰ
ਵਾਜੇ ਅਗੇ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਦਰਵਾਜੇ ਪਰ ਪੁਛਣਾ ਕੀਤੀ ਜੋ
ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਏਹੀ ਹਾਂ ਹੀ ਹੈ ਜੀ ਜਿਸ ਨੇ ਪੈਤਾਲੀ ਗੰਜ ਦਾ ਖਜਾ
ਨਾ ਜਮਾਕੀਤਾ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਭਾਈ ਦਰਵਾਜੇ ਏਹੁ ਪਾਤਿਸਾਹ
ਕੈ ਸਾਹਿਬ ਨਿਅਉ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖੈਰਾਇਤ ਕੈ ਸੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਵਰਵਾਨੇ ਕਹਿ
ਆਹੇ ਫਕੀਰ ਜੀ ਏਹੁ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਬਹੁਤ ਜਾਲਮ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਆਉ ਅਦਾਲਤ ਕੁਛ ਨ

੪੮੮

ਨਹੀਕਹਦਾਸੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਆਖਿਆਅਰੇਦਰਵਾਨੇਇਸਪਤਸਾਹਨੇਇ
ਤਨਾਖਜਾਨਕਿਉਕਰਜਮਾਕੀਤਾਹੈਤਾਂਦਰਵਾਨਾਨੇਕਹਿਆਹੋਫਕੀਰਜੀਏਹੁਐਸਾ
ਜਾਲਮਹੈਜਹਾਂਤੀਕਰੁਪਮਾਮੁਹਰਸੁਣਦਾਹੈਆਪਨੀਪਾਤਿਸਾਹੀਮੋਤਿਬੋਹੀ
ਮੰਗਾਇਲੈਦਾਹੈਛੁਡਦਾਨਹੀਭਵੇਕੋਸਾਹੀਬਲੀਹੋਵੈਅਤੇਸੁਣੋਫਕੀਰਜੀਇਕ
ਦਿਨਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੀਨੇਆਪਨਿਆਵਜੀਰਾਨੂੰਕਹਾਜੇਭਾਈਕਿਤੇਰੁਪਮਾ
ਰਹਿਆਹੈਕਿਨਹੀਮੇਰੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦਿਓਤਾਂਦਜੀਰਾਨੇਕਹਿਆਹੋਪਾਤਿਸਾਹੀ
ਹੁਣਭੋਰੁਪਮਾਕਿਤੇਭੀਨਹੀਰਹਿਆਤਾਂਪਾਤਿਸਾਹੁਸੁਣਕੇਰੁਪਕਰਗਹਿਆਤਾਂ
ਫੇਰਕਿਤੇਨੇਦਿਨਾਪਿਛੇਏਹੁਕੰਮਕੀਤਾਇਕਟਹਲਣਸੀਬਡੀਖੁਬਸੁਰਤਤਾਂਉ

ਸਨੁਬਸਤਪਹਿਨਾਇਕਰ
ਅਤੇਰੁਪਣਪਹਿਨਾਇਕ
ਰਬਹੁਤਹੀਸਜਾਇਆ
ਅਤੇਆਪਨੇਨਫਰਾਨੂੰਕ
ਹਿਆਤੁਸੀਇਸਲੋਡੀਨੂੰ
ਲਜਾਇਕਰਚਬੁਤਰੋਮੈਂ
ਬਜਾਰਦਿਰਬੈਠਾਇਆ
ਵੇਅਤੇਕਹਿਦੇਵੇਜੋਕੋਈ
ਏਕਰੁਪਮਾਦੇਜਾਵੇਗਾਸੋ
ਇਸਨੂੰਲੈਜਾਵੈਗਾਤਾਂਓਹ

ਪਿਯਾਦੇਉਸਟਹਿਲਣਨੂੰਨਾਲਲੈਕੇਬਜਾਰਦਿਰਗਏਅਤੇਸਾਰੇਸਹਿਰਦਿ
ਚਉਸਟਹਿਲਣਨੂੰਲੈਕੇਫਿਰੇਤਾਂਇਕਸੌਦਾਗਦੇਬੇਟੇਨੇਦੇਖਿਆਉਸਲੋਡੀ
ਕੋਦੇਖਕਰਪੁਛਿਆਤਾਂਪਾਤਿਸਾਹਦੇਨਫਰਾਨੇਕਹਿਆਇਸਲੋਡੀਕਉਪਾਤਿ
ਸਾਹਇਕਰੁਪਮੇਤੋਂਬੇਰਦਾਹੈਜੋਰੁਪਮਾਦੇਵੇਜੋਲੈਲਵੇਤਾਂਉਸਲਕੂਕੇਨੇਆਪ
ਨੀਮਾਤਾਨੂੰਜਾਇਕਰਕਹਿਆਹੋਮਾਤਾਇਕਰੁਪਮਾਦੇਵੇਤਾਂਪਾਤਿਸਾਹੁਆਪਨੀ
ਸਹੇਲੀਕੋਬੇਰਦਾਹੈਉਸਨੂੰਮੈਂਮੁਲਲੈਆਵਾਂਅਗੋਂਉਸਨੇਜਬਾਬਦਿਤਾਹੋਬੇਟਾ
ਹੁਣਰੁਪਮਾਪਾਤਿਸਾਹੁਨੇਕਿਤੇਗਹਿਣਦਿਤਾਹੈਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੀਦੀਪਾ
ਤਿਸਾਹੀਹੈਪਰਹੋਬੇਟਾਇਕਰੁਪਮਾਤੇਰੇਬਾਪਦੇਮੁਹਿਦਿਚਪਾਇਕੇਕਬਰਮੈਦ
ਬਿਆਹੋਇਆਹੈਤੂੰਓਬੁੱਝਾਇਕੇਕਫਲੈਤਾਂਉਸਸਉਦਾਗਾਰਦੇਬੇਟੇਨੇਜਾਇ

ਕਰਬਾਪਈ ਕਬਰ ਪੁਟੀ ਅਤੇ ਰੁਪਾ ਲੈਕਰ ਸਹਿਰਾ ਆਯਾ ਉਹ ਰੁਪਾ ਲਿਯਾਇ
 ਕੇ ਪਿਆਇ ਆਵੇ ਹਥ ਵਿਤਾ ਅਤੇ ਸਹੇਲੀ ਮੁਲ ਲੈ ਆਯਾ ਤਾਂ ਪਿਆਇ ਆਨੇ ਪਾ
 ਤਿਸਾਹੁ ਨੇ ਆਇ ਕਰਕਹਿ ਆਏਹੁ ਰੁਪਾ ਲੇਵਹੁ ਜੀਤ ਪਾਤਸਾਹੁ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ
 ਸਹੇਲੀ ਕਿਸਨੇ ਲਈ ਹੈ ਮੁਲ ਤਾਂ ਪਿਆਇ ਆਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਕ ਸੌਦਾਗੁ ਦੇ ਬੇਟੇ
 ਨੇ ਮੁਲ ਲੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਤੁਮ ਜਾਇ ਕਰ ਉਸ ਕੋ ਪਕੜ
 ਲਿਆਵੇ ਤਾਂ ਪਿਆਵੇ ਗਏ ਜਾਇ ਕਰ ਉਸ ਸੌਦਾਗੁ ਦੇ ਲੜਕੇ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰ ਲੈ
 ਗਏ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਲੜਕੇ ਏਹੁ ਰੁਪਾ ਤੈਂ ਕਹਾਂ ਜੇ ਆਵਾਹੈ
 ਤਾਂ ਸੌਦਾਗੁ ਕੇ ਬੇਟੇ ਨੇ ਕਹਾਹੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਲਾਮਤ ਮੇਰੇ ਬਾਪ ਦੇ ਮੁਹਿ ਵਿਚ ਕਬਰ
 ਮੇਰੁ ਰੁਪਾ ਇਕ ਵਡਿਆ ਹੋਇ ਆਸੀ ਸੋ ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ ਆਵਾਹੈ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨੇ
 ਹੁਬਾਤ ਸੁਣਕੇ ਆਪਨੇ ਵਜੀਰਾਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜਹਾਤੀ ਕਰ ਮੇਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਮੇਰੇ
 ਗੋਰਾਹਨ ਸੇ ਸਭ ਪੁਟ ਕਰ ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਵਜੀਰਾਨੇ ਸਭ ਕ
 ਬਰਾਂ ਪੁਟਵਾਈਆਂ ਪਰ ਰੁਪਾ ਕਿਤੇ ਭੀ ਨਾ ਨਿਕਲਿਆ ਸੋ ਏਹੁ ਪਾਤਿਸਾਹੁ
 ਐਸਾ ਜਾਲਮ ਹੈ ਇਸਨੇ ਤਾਰੁਪਾ ਕਿਤੇ ਰਹਿਣ ਦਿਤਾਹੀ ਨਹੀ ਤਾਰੁ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨੇ ਕਹਾਹੇ ਵਰਵਾਨੇ ਏਹੁ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਵਡਾ ਗੁਨਹ ਗਾਰ ਹੈ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਦ
 ਰਗਾਹਿ ਵਿਚ ਵਡੀ ਸਜਾਇ ਪਾਵੇਗਾ ਇਸ ਕੀ ਕਮਾਈ ਕੋ ਲਾਨਤ ਹੈ ਇਸ ਕੋ
 ਵਨੇ ਕੋ ਭੀ ਹੈ ਫਰੈ ਵਰਵਾਨੇ ਏਹੁ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇ ਬਡਾ ਬਜੇਗਾਰ ਹੋਵੇ
 ਗਾਪਰ ਅਗਲੇ ਕਾਰੂੰ ਕੋ ਜਿਮੀਨ ਨੇ ਝਲਿਆਸੀ ਇਸ ਕੋ ਕੋਈ ਜਾਹਗਾਨਾ
 ਹੀ ਝਲੇਗੀ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਵਰਵਾਨੇ ਤੁਸੀ ਜਾਇ ਕੇ ਸੁ
 ਲਤਾਨਹ ਮੀਦ ਕਾਰੂੰ ਕਉ ਇਤਨਾ ਕਹੋ ਜੋ ਇਕ ਫਕੀਰ ਭੁਓਢੀ ਪਰ ਖੜਾ ਹੈ ਅ
 ਤੇ ਓਹੁ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਕ ਵਾਰੀ ਅਸਾਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਰਵਾਨੇ ਪਾਤਿ
 ਸਾਹੁ ਕੋ ਜਾਇ ਕਰਕਹਾਹੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਲਾਮਤ ਇਕ ਫਕੀਰ ਭੁਓਢੀ ਪਰ ਖ
 ਝਾ ਹੈ ਅਤੇ ਓਹੁ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਕ ਵਾਰੀ ਅਸਾਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਹੁ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾ
 ਹੁ ਸੁਣਕਰ ਬਾਹਰ ਆਯਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੋਂ ਠੀਕਰੀ ਆ ਚਗ ਦੇਸੇ ਪ
 ਤਿਸਾਹੁ ਨੇ ਆਇ ਕਰ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ ਅਰਕਹਿਆ ਹੇ ਵਰਵਾਨੇ ਏਹੁ ਠੀਕਰੀ
 ਆਤੁ ਮਾਇਆ ਕਰੇਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾਹੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਏਹੁ ਠੀਕਰੀ ਆ
 ਅਸੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨੇ ਕਹਾਹੇ ਵਰਵਾ
 ਜੇ ਏਹੁ ਠੀਕਰੀ ਆਤਾ ਅਗੋਂ ਨਹੀ ਪਹੁੰਚਣੀ ਆ ਮੇਰੇ ਆਹੋ ਯਾ ਏਥੇ ਹੀ ਰ

੪੬੦

ਹਿਜਾਣ ਗੀਆ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਤੈਨੇ ਜੋ ਪੈਤਾਲੀ ਸਰੀਜ
ਖਜਾਨਾ ਜੁਲਮੀ ਕਰਕੇ ਇਕ ਠਕੀਤ ਹੈ ਸੁਓ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਕਰ ਚਲੇ ਗਾ ਅ
ਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਥੀ ਵਡਾ ਕਾਰੂ ਬਓ ਸਨੇ ਭੀ ਚਾਲੀ ਗਜ ਖਜਾਨਾ ਜੁਲਮ ਕਰਕੇ ਜੋ
ਸੀ ਪਰਓ ਭੀ ਨਹੀ ਨਾਲ ਲਜਾਇ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਤੈਨੇ ਇਤਨੇ ਗਜ ਜੋ ਕੇ ਕਿਉ
ਕਰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣੇ ਹਨ ਤਾ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਵਰਵੇ ਸਜੀ ਕਿ
ਵੇਂ ਏਹ ਖਜਾਨਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅਗਲੀ ਵਰਗਾ ਹਪੁੰ ਚੇ ਭੀ ਸਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ
ਸੁਣੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਏਹ ਖਜਾਨਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਅਗੇ ਰਾਂ ਪਹੁੰਚੇ ਗਾ ਜਾਤੀ ਖੁਦਾਇ ਕੇ
ਨਾਮ ਪਰ ਖਰਾਇਤ ਕਰ ਦੇਵੈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਏ ਬੇਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਰਹਿਸਾਵੇ ਗਾ ਇਸਖ
ਜਾਨੇ ਕੇ ਵਾਰਸ ਹੋਰ ਹੀ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਗੇ ਅਰ ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਖਜਾਨਾ ਅਰ ਮਿਲ
ਖ ਸਭ ਕੁਛ ਜਪਤ ਕਰ ਲੈਵੇ ਗੇ ਤੇ ਪਿਛੋ ਤੇਰੀ ਗੋਰ ਪਛਣ ਦਾ ਆਹਰ ਕਰਨ
ਗੇ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਬੋਝੇ ਵਡਾ ਕਾਰੂ ਹੈ ਸੀ ਉਸਨੇ ਚਾਲੀ ਗਜ ਖਜਾਨਾ ਜੁਲਮ ਕਰਕੇ ਇ
ਕ ਠਕੀਤਾ ਸੀ ਅਰ ਓਹ ਗਜ ਐਸੇ ਬੇਜਿਨ ਕਾਇਕ ਸਿਰਾ ਸਿਮੀਨ ਨਾਲ ਹੈ ਸੀ

ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਸਿਰਾ
ਹੁਤ ਹੀ ਲਸਕਰ ਅ
ਸੀ ਤਾਂ ਕਾਰੂ ਬਹੁਤ
ਲਸਕਰ ਵਢਿਲਤ
ਕੋ ਜਾਣੈ ਨਹੀ ਰਬਕੋ
ਆਪਣੈ ਆਪਹੀ
ਨਲਗਾ ਅਤੇ ਲੋਕ
ਵਾਇਕ ਹਾਵਣੇ ਲ

ਅਸਮਾਨ ਹੈ ਸੀ ਜਾਬ
ਰ ਖਜਾਨਾ ਹੋਇਆ
ਮਗਰੂਰ ਹੋਇਆ
ਸੇ ਤਾਫੇਰ ਹੋਰ ਕਿਸੀ
ਭੀ ਨਜਾਣੈ ਤਾਂ ਕਾਰੂ
ਕੋ ਖੁਦਾਇ ਸਮਝ
ਪਾਸੇ ਭੀ ਆਪਕੋ ਖੁ
ਗਾ ਐਸਾ ਜੁਲਮ

ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਵਰਗਾ ਹੋ ਆਵਾਜ ਆਈ ਮਿਹਰ ਮੁਸੇ ਕੋ ਹੋ ਮੁਸਾਪੇ
ਕੀ ਬਰਤੂ ਕਾਰੂ ਕੋ ਜਾਇਕਰ ਇਲਾਮ ਕਰ ਹੇ ਕਾਰੂ ਇਨ ਚਾਲੀ ਗਜ ਖਜਾਨੇ ਵਿਰੋ
ਵਸਵਾ ਹਿਸਾ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਨਾਮ ਪਰ ਖੇਰਾਇਤ ਕਰ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਮੁਸਾਪੇ ਕੀ ਬਰ ਖੁਦਾ
ਇਕਾ ਹੁਕਮ ਲੈ ਕਰ ਕਾਰੂ ਪਾਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਕਾਰੂ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਨ
ਮਪਰ ਕੁਛ ਵੋਲਤ ਖਰਾਇਤ ਕਰ ਦੇਹੁ ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਮੁਸੇ ਪੈ ਕੀ ਬਰ ਨੇ ਆਕਰਕ
ਹਾਤੇ ਕਾਰੂ ਨੇ ਨਹੀ ਮੀਨਿਆ ਸੀ ਕਾਰੂ ਐਸਾ ਮਗਰੂਰ ਹੋਇ ਗਿਆ ਕਿਸੀ ਕੋ ਜਾਣੈ
ਨਹੀ ਕਾਰੂ ਨੇ ਤਿਨੇ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਮੋੜ ਦੀਏ ਤਾਂ ਮੁਸੇ ਨੇ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਵਰਗਾ

ਵਿਚ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਹੋ ਖੁਦਾਇ ਤਾਲ ਮੇਂ ਤੁਮਾਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਚਰ ਹੁਕਮ ਕਾਰੂ ਪਰ ਕਰੇ
 ਬੇ ਪਰ ਹਿ ਮੰਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਜੀ॥ ਫੇਰ ਖੁਦਾਇ ਨੇ ਜਮੀਨ ਕੋ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਜੋ ਇਸ
 ਕਾਰੂੰ ਕੇ ਪੈਰ ਤੇ ਪਕੜ ਕਰ ਸਮੇਤ ਖਜਾਨਿਆ ਕੇ ਗਰਕਾਬ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਨਿਉ ਕ
 ਰੂੰ ਸੁਤ ਹੋ ਯਾਸੀ ਤਿਉ ਜਮੀਨ ਨੇ ਪੈਰ ਤੇ ਪਕੜ ਕਰ ਸਮੇਤ ਖਜਾਨਿਆ ਕੇ ਗਰਕਾ
 ਬ ਕਰ ਦੀਆ ਤਾਂ ਕਾਰੂੰ ਬਹੁਤ ਹਲਾਕ ਹੋਇ ਗਿਆ ਅਰੇ ਵੇਰ ਕਿ ਅਸਾਮੁ ਤਾਈ ਚ
 ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੁਣ ਕਾਰੂੰ ਜਮੀਨ ਨੇ ਭੀ ਉਸਨੂੰ ਤਾਂ ਹੀ ਗਰਕਾਬ ਕੀਤਾ ਜੀ ਜਾਂ ਓ
 ਹ ਬਹੁਤ ਜਾਲਮ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਮਸੀ ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਕਾਰੂ ਨਕਾ ਭਾਈ ਹਵਾ ਨਬਾ ਜਾ ਉਸ
 ਨੇ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਇਨਾਇਤ ਮੰਨੀ ਸੀ ਤਾਂ ਓਹ ਮੁਸੇ ਪੈ ਕੰਬਰ ਕੀ ਉਮਤ ਹੋਇ ਆਸੀ
 ਅਤੇ ਮੁਸੇ ਦੇ ਪਿਛੇ ਉਸ ਕੋ ਪੈ ਕੰਬਰੀ ਖਤਾਬ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਯਕੀਨ ਕਰ ਕੇ ਅਰ
 ਤੇ ਨੇ ਉਮਤ ਮਹਿਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਕੀ ਹੋਇ ਕਰ ਐਸਾ ਜੁਲਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜਹਾਤੀ ਕ
 ਪੇਸੇ ਕੀ ਜਾਤ ਹੈ ਸੋ ਸਭੇ ਲੁਟ ਲੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹ ਜੁਲਮ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਤੇ ਨਾਲ ਕਿ
 ਉਕਰ ਹੋਵਨਗੇ ਹੁਨ ਅਗੇ ਜਾਲਮੀ ਤੇ ਤੂਬਾਜ ਆਉ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨੇ ਕਹਿਮ
 ਹੋ ਗੀ ਬਨਿਵਾਸ ਜੀ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਹਿਰਸ ਵਿਚ ਗਰਕਾਬ ਹੈ ਜੀ ਜੋ ਪਿਛੇ
 ਹੋਇ ਗੁਜਰੀ ਹੈ ਸੋ ਬੀਤ ਚੁਕੀ ਅਤੇ ਅਗੇ ਮੇਨੂੰ ਰਾਹਿ ਪਾਵੇ ਜੀ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਰਾਹਿ
 ਵਲ ਮੇਰਾ ਸਿਦਕ ਆਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂੰ
 ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਨਸੀਹਤ ਨਾਮਾ ਕਹਿਆ॥ ਤਿਲੀ ਗਮ ਹਲਾ॥ ਕੀਚੈ ਨੇ ਕਨ
 ਮੀਜੇ ਦੇਵੈ ਖੁਦਾਇ ਜੋ ਦੀਸਹਿ ਜਮੀ ਪਰ ਸੋ ਹੋ ਸੀ ਫਨਾਹਿ॥ ਏਹ ਮਦ ਦੋਲਤ ਕ
 ਸੇਬੇ ਸੁਮਾਰਾ ਨਾਰੈ ਗੋ ਕਰੇ ਨੀਨ ਰਹੈ ਗੋ ਹਜਾਰਾ ਦਮਨਾ ਤਿਸੀ ਕਾਜੇ ਪਰ ਹੈ ਅਰਖ
 ਇਏਵੈ ਦਿਲਾਵੈ ਰਜਾਵੈ ਖੁਦਾਇ ਹੋਤਾ ਨਾਰਾਖੇ ਇਕੇਲਾ ਨਾਖਾਇ॥ ਝੁਕੀ ਕਵਿਲਦ
 ਨੀਓਹੀ ਭਿਸਤ ਜਾਇ॥ ਕੀਚੈ ਤਵ ਜਿਆਨ ਕੀਚੈ ਗੁਮਾਨਾ ਨਾਰੈ ਗੀ ਦੁਨੀਆ ਨਾਰੈ ਗੋ
 ਦੀਵਾਨਾ ਹਾਥੀ ਵਧੇ ਫਲ ਸਕਰ ਹਜਾਰਾ ਹੋਵੈ ਗੋ ਗਰਕਾਬ ਲੁਟੇ ਗੀਨ ਬਾਰਾ ਦੁਨੀ
 ਆਕਾਇ ਵਾਨ ਕਹੈ॥ ਲਕ ਮੇਰਾ॥ ਆਈ ਮੋਤ ਸਿਰ ਪਰ ਨਾਤੇ ਗਨਾ ਮੇਰਾ॥ ਕੇਤੀ ਗਈ
 ਦੇਖ ਬਖਸ਼ਾਇ॥ ਰਹੈ ਗਾਵਹੀ ਏਕ ਸਾਰਾ ਖੁਦਾਇ॥ ਆਇ ਆਇ ਕੇਲਾ॥ ਇਕੇਲਾ ਚ
 ਲਾਇ ਆ॥ ਚਲਤੇ ਵਖਤ ਕੇਈ ਕਾਮ ਨ ਆਇ॥ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀ ਜੈ ਕਿ ਦੀ ਜੈ ਜਬਾਬ
 ਅਤੇ ਬਾਖੁ ਕਰੇ ਤੇ ਪਵੈ ਅਜਾਣਾ॥ ਦੁਨੀਆ ਪੈ ਕਰ ਜੋਰ ਦਮਨਾ ਕਮਾਯਾ॥ ਖਾਇ ਆਹਿੰਦ
 ਦਿਅ ਅਜਾਈ॥ ਗਾਯਾ॥ ਆਖਰ ਪਛੋਤਾ ਕਰੇ ਹਾਇ ਹਾਇ॥ ਦਰਗਾਹ ਗਇਆ ਤੇ
 ਰੂੰ ਪਾਵਹਿ ਸਜਾਇ॥ ਲਾਨ ਤੁਹੈ ਤੇ ਫੂਟੈ ਭੀ ਕਮਾਈ॥ ਦਰੋਬਾਜੀ ਕਰ ਕੇ ਦੁਨੀਆ ਲੁਟ

੪੮੨

ਖਾਈ ਪੀਏ ਪਿਆਲੇ ਅਰਖਾਏ ਕਬਾਬ ਦੇ ਖੋਰੇ ਲੋਕੋਂ ਜੋ ਤੇ ਖਰਾਬਾ ਜਿਸ ਕਾ ਤੁਝੇ ਦ
ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਵਾਰਿਆ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਲਾਲਚ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਸਾਰਿਆ ਨਕੀਤੀ ਇਬਾਦਤ
ਨਰਖਿਓਈ ਮਾਨਾ ਨਕੀਤੀ ਹਕੂਮਤ ਪੁਕਾਰੈ ਜਹਾਨਾ ਅਦਿਰ ਮਾਰਿਲ ਕੇ ਤੁਝੇ ਠਹੇ ਜ
ਇਹ ਰਮਾਂ ਸੇ ਖੇਲੇ ਖੁਸ਼ੀ ਈਹ ਵਾਇਆ ਨਾ ਪੁਛੈ ਨ ਬੁਝੈ ਜੁਬਾਹਰ ਕਿ ਅਹੋਇ ਇਹ ਰ
ਮੀਰ ਗੀਬ ਕੋ ਮਾਰੇ ਬਗੋਇਆ ਬਸਤੀ ਉਜਾੜੈ ਤਾਫਿਰ ਨ ਬਸਦੈ ਕੁਕੈ ਪੁਕਰੈ ਤਉ ਦ
ਦਨਾ ਪਾਵੈ ਕਰੇ ਨੀਲ ਖੇਨੀ ਕਰੇ ਬੇਸੁ ਮਾਰਾ ਕਈ ਕਿਰਸਾਣ ਬਪੁਕੈ ਮਰੀ ਵਾਇਹ ਜਹ
ਹਾਕਮ ਕਹਾਵਾਹਿ ਹਕੂਮਤ ਨਹੋਇਆ ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਦਿਵਾਨਾ ਫਿਰੇ ਮਸਤ ਲੋਇਆ ਲੂਟੈ
ਮੁਲਖ ਅੰਗ ਪਹਿਰੇ ਵਖਾਇਆ ਏਜ ਖਕੀ ਅਤੁਸ ਮਾਰੇ ਗੀਜ ਲਾਇਆ ਗਰਬ ਸਿਉ ਨਾ ਦੇ
ਖਦੁਨੀਆ ਕੇ ਦਿਵਾਨੇ ਹਮੇਸਾ ਨਰਹਿ ਗੀਤੁ ਮੇਸੀ ਨਾ ਜਾਨੈ ਉਠਵੇ ਸਭਾਤਿ ਸਕੋ
ਲਾਗੇ ਨ ਬਾਰਾ ਕੇ ਸਕੀ ਦੁਨੀਆ ਕਿਸ ਕੇ ਪਰਬਾਰਾ ਚੰਦੋਰੇ ਜਚ ਲਾਕਿ ਛਪਕ
ਡੋਕਰਾਰਾ ਕੀਚੈ ਨਾਹਿਰ ਸਬਹੁਤ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਯਾਰਾ ਸਰਮਿੰਦਾਨ ਹੋਕਿ ਛੁਨੇ ਕੀ ਕਮ
ਇਲਾਨ ਤਕ ਜਾਮਾ ਤੁਪਾਹਿਰੈ ਨ ਜਾਇਆ ਗਫਲਤ ਕਰੇ ਗੋਤੋ ਪਾਵੇ ਗੇਮਾਰਾ ਬੇ
ਟੀਵ ਬੇਟਾ ਕੋ ਲਹੈ ਗਾਨਾ ਸਾਰਾ ਤੋਬਾ ਕਰੇ ਬਹੁਤ ਕੀਚੈ ਨਾ ਜੇਰਾ ਦੇਜ ਕਕੀ ਅਤੁਸ
ਜਲਾਵੈ ਗੀਗੇਰਾ ਮਸਾਇਕ ਪੈਕ ਬਰਕੇ ਤੇ ਸਾਹਿਖਾਨਾ ਨਾਦੀ ਸੋਜਿ ਮੀਪਰ ਉਨੋ
ਕੇ ਨਿਸਾਨਾ ਚਲਤੇ ਕਬਤ ਰਜਨਾ ਵਰਕੀ ਛਾਉ ਕੇਤੇ ਖਾਕੂ ਏਕੋਈ ਪੁਛੈ ਨਾਨਾ
ਉਚਾਲੀ ਗਜਿ ਜੇਨੇ ਨਰਖਿਓਈ ਮਾਨਾ ਦੇਖੋਰੇ ਕਾਰੂਹੋ ਤੇ ਪਰੋਸਾਨਾ ਨਾਦਾਨੀ ਨਦੁ
ਨੀਆ ਵਫਾਨੀ ਮੁਕਾਮਾ ਤੁਖੁਦ ਸਮਝ ਬੀਨੀ ਏਹੁ ਚਲਨਾ ਜਹਾਨਾ ਹਰਵਖਤ
ਦੇਤੁ ਖਿਦਮਤ ਨਾਵਿਸਾਰਾ ਗਫਲਤ ਵਮਸਤੀ ਸੇਬਾ ਜੀਨਾ ਹਾਰਾ ਤੋਬਾ ਨਕੀਤੀ
ਆਕਰਦਿ ਆਗੁ ਨਾਹਾ ਨਾਨਕ ਮੇਸੇ ਆਲਮ ਸੇ ਤੇਰੀ ਪਨਹਾ ॥੧॥

ਜਦ ਏਹ ਨਸੀਹਤ ਨਾਮਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੁਨਾਯਾ ॥

ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਸੁਣਕੇ
ਚੈਰਨ ਹੋਰਿਆ ਅਤੇ ਸੇਮ ਦਿਲ
ਹੋਰਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿਓ ਜਹੇ ਸੀਤ ਜੀ
ਮੈ ਆਜੀ ਮਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਗਕਾਬ
ਹਾਂਤਾਂ ਮੇਰਾ ਕੀਹ ਲਹੇਵੈ ਗਾ ਸਾਹਿ
ਬਦੀ ਵਰਗਾ ਹਵਿਰ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਅਜ
ਖੁਦਾਇ ਸਹੀ ਹੋਇ ਆਹੈ ਅਨੇਕਾਂ

ਮੇਰਾ ਫਲ ਸੁਰਾ ਪਿਸਾਸਾ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਫਲ ਮਲੁਮ ਲੀਸੀ ਅਤੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਪਕਾ ਮ
 ਸਲਾਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਡਰਿਆ ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਸਾ ਦਰਤਾਰਾ ਫਰਤੇਗਾ ਤਾਂ ਸੀਰੁ
 ਰੂਬਾ ਬੇਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਗਲਾਨ ਲੇਨੇ ਕਦੀ ਨਹੀ ਲਗਦਾ ਅ
 ਤੇ ਖੁਦਾਇ ਤੀ ਗਲੀ ਨਹੀ ਗੰਢਦਾ ਸਿਤ ਨਾ ਵਿਰਖੁ ਦਾਇਦੀ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਮੁਕ
 ਯਦ ਨਾ ਹੋਈਏ ਸੋ ਤਿਤ ਨਾ ਰਿਹ ਛੁਟਨਾ ਮੁਸਕਲ ਹੈ ਖਲਕ ਤਦੀ ਦੇਸਤੀ ਕਿਸੇ
 ਮਨਾਹੀ ਅਦਵੀ ਅਤੇ ਖਲਕ ਤਪਿਆਲੇ ਨਵਾਲੇ ਦੀਯਾਰ ਹੈ ਜਿਤ ਨਾ ਰਿਹਾ
 ਵੇਤਿਤ ਨਾ ਰਿਹ ਮਿਤ ਹੈ ਜਿਸਦਿਨ ਨਾ ਖਵੇਤਿਸੇ ਦਿਨ ਦੁਸਮਨ ਹੋਇ ਖੜੋਦੀ ਹੈ
 ਜੋਐਸਾ ਰਵਾਜ ਖਲਕ ਤਦਾ ਹੈ ਕਿਆ ਆਪਨ ਤੇ ਕਿਆ ਪਰਾਇਆ ਸਭੁ ਸੁਖ
 ਦੇਹੀ ਮਿਤ ਯਾਰ ਹਨ ਦੁਖ ਦੇਵੇ ਲੋਕੋਈ ਮਿਤ ਯਾਰ ਨਹੀ ਜੋਏ ਸੇਵਾ ਸਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ
 ਦੇਸਤੀ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾਹੀ ਅਉਦੀ ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂੰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਬਾਬਾ
 ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਦੇਸਤੀ ਨਹੀ ਹੋਇ ਅਦਵੀ ਅਤੇ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਨਾਲ ਦੇਸਤੀ
 ਕਿਸਤਰਾਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੀਰੁ ਰੂਸੀ ੧ ਸਬਦ ਕਹਿਆ ॥ ਤਿਲੀ ਗਮ ਹਲਾ १
 ਦੇਸਤੀ ਯਾਰ ਦੇਸਤੀ ਜਾਸਰ ਪਰਜਾਣੈ ॥ ਹੁਕਮ ਪਛਾਣੈ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਚਲੈ ਖਸਮੇ
 ਭਾਣੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦੇਸਤੀ ਤਾਂ ਪਰਜਾਣੀ ਐ ਜਾਗੁ ਰਚਰਨ ਪਖਾਣੀ ॥ ਹੋਇ ਨਿਮ
 ਣੀ ਆਵੈ ਖਸਮੈ ਦੁਆਰੈ ਤਾਂ ਰਿਦੈ ਸਮਾਲੈ ॥ ੧ ॥ ਜੇਰ ਨਾਲ ਹੋਇ ਸਤੀ ਕਾਲ ਖਤ
 ਗਈ ॥ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਦੇਖਦਿਆਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥
 ਜਦ ਏਹੁ ਸਬਦ ਸੀਰੁ ਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸੁਣਕੇ ਸੀਰੁ ਰੂ ਬ
 ਬੇ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਫਹਿਪਇਆ ਅਤੇ ਕਹਿਓਸ ਹੇਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਉ ਤੁਸੀ ਫਰਮਾਓ
 ਗੇ ਤਿਉਹੀ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਜਿਤਨੇ ਤੋਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਵਿਚ ਬੰ
 ਦੀ ਵਾਨ ਹੋਨ ਜੋ ਸਰਬ ਹੀ ਖਲਾਸ ਕਰਦੇਹੁ ਤਾਂ ਤੋਰਾ ਦੁਹੀ ਜਹਾਨੀ ਭਲਾ ਹੋਵੈ ਗਾ
 ਅਤੇ ਅਗੇ ਅਜ ਤੇ ਲੈਕੇ ਗੀਬਾ ਦੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨੀ ਤੈਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਗਾਹਿ ਦੀ ਖ
 ਬਰ ਹੋਜਾਵੈ ਗੀ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੇ ਜੋਬੰਦੀ ਵਾਨ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਵਿਚ ਹੋਸਨ ਸਭੁ ਖਲਾ
 ਸਕ ਗਵਿਤੇ ਅਰਥ ਨਾਵਾਜੇ ਕੁਛ ਜਬਤ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ ਸੀ ਸਭੁ ਚਨ ਨੂੰ ਦਿਵਾਇਦੇ
 ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹ ਦੇ ਘਰੋਂ ਅਤੇ ਚਨ ਨੂੰ ਇਜ਼ਤ ਦੇਕੇ ਤੋਰਾ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਕਹਿ
 ਆਹੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਅਜ ਤੇ ਅਗੇ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਗੀਬ ਪਰਜੁਲਾਮ ਨਾਹੀ ਕਰਨ ਤਾਂ ਜੁ
 ਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂੰ ਲਗਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਜਹਾਂ ਤਕ ਉਸ ਦੀ ਪਾਤਿਸ
 ਹੀਸੀ ਤਾਂ ਫਕ ਛਿਨ ਗਰ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਭ ਗੀਬ ਗੁਰਬਾਹੂ ਮਕੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ

੪੮੪

ਦਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਧੀਨ ਧੀਨ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਤੇ ਸਰਬ ਬਾਣੀ ਚੈਨ ਵਰਤ ਰਿਮਾ ਗੁ
ਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਸਦਕਾ ਅਤੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਭੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਮੁਰੀਦ ਹੋਇਆ ਤੇ ਗੁਰੂ
ਬਾਬੇ ਜੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਹੇ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੀ ਆਏ
ਸੀਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿਆ ਕਰੇ ਹਰ ਇਕ ਜੀ ਆਵਿਚ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਹਾਜਰ ਨਾਜਰ ਜਾਣਿ
ਆ ਕਰੇ ਜਿਥੇ ਕਿ ਬੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਿਆ ਪਕ ਹੈ ਹੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੈ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਤੁਫਰੇ
ਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸੋ ਤਿਨਾ ਦਾ ਕੀ ਮਖੁਦਾਇ ਆਪ ਕਰਦਾ
ਹੈ ਰਾਸ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਮਿਹਰ ਹੋਈ ਹੈ ਜਦ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਿਹਰ ਹੋ
ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਸੀਤਾ ਦਾ ਦਰਸਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦ ਸੀਤਾ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋ
ਇਆ ਤੋਂ ਜਾਣੇ ਸਭ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਹੋਏ ਹੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਤੇਰੇ ਪਰ ਸਾਡੀ ਮਿਹਰ ਹੋਈ ਹੈ
ਨਹੀ ਤਾਂ ਉਸ ਵਡੇ ਕਾਰ ਦੀ ਤਰਾਂ ਤੂੰ ਭੀ ਹਲਾਕ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਪਰ ਤੈਨੇ ਤੁਰਤ ਹੀ ਪਰਮੇ
ਸਰ ਨੂੰ ਚਿਤਾਰਿਆ ਹੈ ਅਰ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਤਰਫ ਆਇਆ ਹੈ ਤੂੰ ਤਾਂ ਹਮੀਦ ਕਾਰੀ ਪਾ
ਤਿਸਾਹ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਤੁਸਾ ਬਡੀ ਮੇਹਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਮੈਨੂੰ ਰੁਨੇ
ਜਾਵੇ ਨੂੰ ਬੰਨੇ ਲਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸਾ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਜਖ ਦੀ ਅਗ ਤੇ ਬਰਾਯਾ ਹੈ ਜੀ ਪਾਤਿਸਾ
ਹ ਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਸਤਿ ਭਸਲੀ ਮਾ ਕੀਤੀ ਆ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ
ਕਹਿਆ ਹੈ ਕਾਰ ਤੇਰਾ
ਅਬਹ ਮਚਲਾਵੇ ਹਾਂ
ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਟੇ
ਰਕ ਬਹੋਵੇ ਗਾ ਤਾਂ ਗੁ
ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪਾ
ਮਨ ਮੇਰਾ ਖੀਰ ਦੇਖ
ਈਓ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹ ਗੁ
ਲਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਪਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਈ ਬਾਬੇ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਸਹਿਤ ਓਥੋਂ ਚਲੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਿਸੀ ਔਰ ਅਸਥਾਨ
ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਵਹਾਂ ਕੇ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਤੇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਹੋ ਜਾਇ ਕੁਠੀ ਹੋਏ ਇਕ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਸੰਗਤ ਇਕ ਠੀ ਹੋਈ ਤੇ ਸਬ
ਦਕਾ ਉਚਾਰ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਇਕ ਸਿਖ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਰਤਾ ਪੁ
ਰਖ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਪ ਕੀ ਮਿਹਰ ਹੋਇ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਦੇ ਮਹਾਤਮ ਤੇ ਸੀਤਾ ਦੇ ਦਰਸਨ

ਖੁਦਾਇ ਭੁਲਾ ਕਰੇ
ਤਾਂ ਹਮੀਦ ਕਾਰੀ ਨੇ
ਰ ਆਪ ਕਾ ਦੀਦਾ
ਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ-
ਤਿਸਾਹ ਦੀਦਾਰ
ਣਾ ਭੁਲਾ ਮਤ ਜਾ
ਕੁਜੀ ਕੀ ਰਰਨੀ

ਨਕ ਫਲ ਸੁਨਾਵੀਏ ਅਤੇ ਸੀਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀਏਕ ਫਲ ਕਹੀਏ ਅਤੇ ਅਸਾ ਜੀਵਾ ਦੀ ਕ
ਲਿਆਣ ਕਹੀਏ ਜੀ॥੧॥

ਅਗੋਸਾਖੀ ਸੀਤ ਸੇਵਾ ਦੇ ਫਲ ਦੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਣਾਈ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਸੀਤਾ ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਸਾਰ ਤੋ ਕਹਿਆ ਨਹੀ ਜ
ਦਾ ਪਰ ਬੋਲਾ ਜੈਸਾ ਕਹਿਤਾ ਹੋਤੁਮ ਆਪੇ ਹੀ ਸਮਝ ਲੇਵੋ ਤਾਂ ਸੰਗਤ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਹਾਸ
ਤਿ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ
ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪ੍ਰਕਿਸੀ ਗਾਮ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਓਥੇ ਇਕ ਠਕੁਰ ਦੁਆਰਾ ਹੋਈ ਵਹਾਂ ਅਨੰਤ ਸੀ
ਤਾ ਦਾ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੈ ਆਏ ਸੀਤ ਦੀ ਵਹਾਂ ਸੇਵਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਓਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਿਵਹਾ
ਰੀ ਸੀ ਚਮੜੇ ਖਰੀਦ ਨੇ ਵੇਚੇ ਨੇ ਦਾ ਫਲਾ ਸਿੰਗੜੇ ਬਨਵਾਇ ਕੇ ਵੇਚੇ ਏਹੁ ਵਿਹਾਰ ਕਰੇ
ਅਤੇ ਮਾਸ ਸੁਰਾ ਪਾਨ ਖਾਵੇ ਪੀਵੇ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਠਿਕਾਣਾ ਉਸ ਠਕੁਰ ਮੰਦਰ ਕੋ ਪਾਸ
ਥਾ ਆਵੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀਤਾ ਕਾ ਦਰਸਨ ਉਸ ਕੋ ਹੋਇਆ ਕਰੇ ਸੀਤ ਸਾਧ ਠਕੁਰ ਦੁਆਰੇ ਭੁਜ
ਨ ਕਰਨ ਨੂੰ ਜਾਵਣ ਅਤੇ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ਓਨਾ ਸੀਤਾ ਦੇ ਵਰਸਨ ਕਰਨ ਵਿਚ ਭਾਵ ਭੁਗ
ਤੀ ਭੁੰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਉਸ ਦੀ ਆਰਬਲਾ ਗੁਜਰ ਗਈ ਇਕ ਦਿਨ ਧਰਮ ਰਾ
ਜਕਾ ਹੁਕਮ ਆਇਆ ਜੋ ਉਸ ਪਾਪੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ਲੈ ਆਵੇ ਉਸ ਕੇ ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਭੁਏ ਹੋ
ਅਰ ਉਸ ਕੋ ਤਾਮਾਨੁ ਖਜਨ ਮਸ਼ੀ ਠਕੁਰ ਜੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੋ ਦੀਯਾ ਥਾ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਤੋ ਪਾ
ਪਕਰ ਮੈਂ ਬਤਾਯਾ ਹੈ ਤਾ ਧਰਮ ਰਾਜ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰ ਜਮ ਦੂਤ ਉਸ ਬ੍ਰਹ
ਮਣ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰ ਲੈ ਗਏ ਮਾਰ ਦੇ ਪਸੀਟ ਦੇ ਹਾਥ ਹਥੀਂ ਫੜੀਆ ਪਾਵ ਬੋਝੀਆ ਪਾ
ਇਕੋ ਜਾਇ ਹਜਰ ਕੀਯਾ ਧਰਮ ਰਾਜ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਆਇਸ ਪਾਪੀ ਕੋ ਕੁੰਭੀ ਨਰਕ ਮੈਂ
ਪਾਵੇ ਉਸ ਨਰਕ ਕਾ ਮੁਖ ਘੋੜੇ ਕੇ ਗਲੇ ਜੈਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਸਥਾਰ ਉਸ ਕਾ ਕਈ ਲਾਖ
ਜੋ ਜਨ ਕਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਮ ਦੂਤ ਉਸ ਨੂੰ ਨਰਕ ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਤੋਂ ਆਈ ਆਵਾਜ ਹੋਈ ਜਿਉ ਖਰੋ
ਮੇਂ ਪਥਰ ਸੁਟੇ ਤੇ ਆਵਾਜ ਆਵ ਦੀ ਹੋ ਬੜੀ ਦੁਰਗਧ ਸਾੜੀ ਹਨਕ ਅਸਥਾਨ ਹੈ
ਬੜੀ ਜਲ ਨਕਰ ਕੇ ਵਹਾਂ ਕੇ ਜੀਵ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਦੇ ਜੇ ਜਬ ਓਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਉਸ ਨਰਕ
ਮੈਂ ਪੜਾ ਤੋਂ ਨਰਕ ਸੀਤ ਲਹੇ ਇਰਾਮਾ ਤੇ ਨਰਕ ਕੇ ਜੀਵ ਸਾਂਤੀ ਹੋਇ ਗਏ ਉਸ ਬ੍ਰਹ
ਮਣ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਅਤੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰਨੇ ਤੇ ਰਹਿ ਗਏ ਤਾਂ ਧਰਮ ਰਾਜ ਨੇ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪ
ਤਾ ਕੋ ਕਹਾ ਭਾਈ ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪਾਪੀ ਥਾ ਕਿ ਕੋਈ ਸੀਤ ਸਾਧ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਕੋ ਪਉਣ
ਕਰ ਨਰਕ ਭੀ ਸੀਤ ਲਭੁਇ ਆਹੈ ਤਾਂ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤਾ ਜਮ ਦੂਤ ਨੂੰ ਪੁਛ ਉਨੇ ਨੇ ਕਹਾਵ
ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਥਾ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਨਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਧਰਮ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੇ ਪਰਧਰਮ ਗ੍ਰਹ

੪੮੬

ਟਕੀਯਾ ਬਾ ਮਾਸ ਅਹਾਰੀ ਸੁਰਾਪਾਨੀ ਬਾਹਮਨੇ ਉਸੀ ਕੋ ਆਪ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰ
ਨਰਕ ਮੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਆਰਿ ਮਾਭੁਈ ਇਸ ਕੋ ਕਰਮ ਦੇ ਖੋਕੋਨ ਸੁਭ ਕਰਮ ਇਸ ਪਾਸੇ
ਭੁਇਆ ਹੈ ਉਸ ਕਾ ਕਾਗਦ ਦੇਖਾ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਮੇਂ ਸੀਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਹੋਤੇ ਰਹੇ ਪੂਰਨ ਸਿ
ਤਾ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਚਨ ਦੇ ਚਰਨ ਦੀ ਧੂਨ ਉਡ ਕਰ ਇਸ ਦੇ ਸ਼ੀਰ ਪੁਰ ਪੜਦੀ
ਰਹੀ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮ ਛਵਾ ਸਰੀਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮ ਰਾਜ ਹੁਕਮ ਕੀ
ਤਾ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ ਛਵੇਂ ਨਰਕ ਤੇ ਨਿਕਾਲੇ ਦੂਤਾਨੇ ਕਹਾ ਅਭਿਭੂਤਿ ਆਸ ਰੋਨੂੰ ਭੁਲ ਕੇ ਏ
ਥੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਛਵੇਂ ਨੇ ਕਹਾ ਇਨ ਸਭ ਜੀਵ ਕੋ ਨਿਕਾਲੇ ਰੋਤ ਬਮੋਈ ਹਾਂ
ਤੇ ਨਿਕਲਾਗਾ ਭਾਂ ਦੂਤਾਨੇ ਰਾਜਾ ਸੇ ਕਹਾ ਬ੍ਰਹਮ ਛਵੇਂ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਤੋ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿ
ਸਭ ਜੀਵ ਕੋ ਭੁਈ ਨਿਕਾਲੇ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸੇ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ ਛਵੇਂ
ਕੋ ਸੁਬਜੀਵਾ ਸਮੇਤ ਨਿਕਾਲੇ ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੇਂ ਭੇਜ ਦੀਯਾ ਨਰਕ ਖਾਲੀ ਕੀਯਾ
ਅਰ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ ਛਵੇਂ ਸਰਖੰਭ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਸੀਤਾ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਭੇਜ ਦੀਯਾ ਵ
ਹਾਂ ਸ਼ੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਸਤ ਸੰਗ ਮੇਂ ਭੇਜ ਦੀਯਾ ਤਾਂ ਸ਼ੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣ
ਭੁਈ ਏਹੁ ਸੀਤਾ ਕੇ ਸੰਗ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹੁ ਸਾਖੀ ਸੁਣ ਕੇ ਉਨ ਲੋਕ ਸ਼ੀ ਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤ ਕਰੀ ਤੇ ਕਹਾ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਰੂਪ ਹੋ ਪ
ਰਮੇ ਸਰਮੇ ਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਮੇਂ ਭੇਦ ਨਹੀ॥ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ॥

ਅਰੋ ਸਾਖੀ ਸਬਦ ਕੇ ਪ੍ਰਬਾਧਿ ਸੀਤਾ ਸੇ ਹੋਈ

ਸਬਦ ਰਾਗ ਮਾਰੂ ਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ॥ ਮੋਹ ਨੀ ਮੋਹ ਲੀਏ ਤੈ ਗੁਨੀ ਆ ਲੋ
ਭਵਿ ਆਪੀ ਝੂਠੀ ਦੁਨੀ ਆ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰ ਕੇ ਸੀਰੀ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਸਗਲ ਹੋ
ਛੁਟੀ ਆ॥ ੧॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਇਆ ਲੀ ਆ ਜੀ ਅਜੰਤ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿ
ਪਲੀ ਆ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਇਕੋ ਸੁਮਕਰ ਗਾਥੀ ਗਾਠ ਹੈ ਏਕੋ ਸੁਪਨੈ ਦਾ ਮਨ ਛੁਟ
ਹੈ॥ ਰਾਜ ਕਮਾਇ ਕਰੀ ਜਿਨ ਥੈ ਲੀਤਾ ਕੈ ਸੰਗ ਨ ਚੰਚਲ ਚਲੀ ਆ॥ ੨॥ ਏਕੋ ਪ੍ਰ
ਣਪਿੰਡ ਤੇ ਪਿਆਰੀ॥ ਇਕ ਸੰਚੀ ਤਜ ਬਾਪ ਮਹਿ ਭਾਗੀ॥ ਸੁਤ ਮੀਤ ਭ੍ਰਾਤ ਤੇ ਗੁਰ ਜੀ
ਤਾ ਕੇ ਨਿਕਟ ਨ ਹੋਈ ਖਲੀ ਆ॥ ੩॥ ਹੋਇ ਅਉ ਧੂਤ ਬੈਠਾ ਲਾਇਤਾ ਝੂਠੀ ਜੋਗੀ ਸ
ਤੀ ਪੰਡਤ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਗਿਹ ਮਨੀ ਮਜਾਣੀ ਬਨ ਮਹਿ ਬਸਤੇ ਓਠ ਤਿਨ ਕੇ ਲਾਗੀ ਪ
ਲੀ ਆ॥ ੪॥ ਛਾਟੇ ਬੰਧਨ ਠਾਕੁਰ ਜਾ ਕੇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਾਸਿ ਓਜੀ ਅਭਾ ਕੇ ਸ
ਧ ਸੰਗ ਭੁਏ ਜਨ ਮੁਕਤੇ ਗਤਿ ਪਾਈ ਨਾਨਕ ਨਵ ਰਿਨਿ ਹਲੀ ਆ॥ ੫॥ ੧॥
ਉਸ ਦੇ ਲੇ ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਬੈਠੀ ਸੀ ਤੇ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਇਕ ਖੜੀ

ਸੀ ਓਹ ਚਾਰ ਕੋ ਰੂਪ ਯਾ ਜਮਾਰ ਖਦਾ ਸੀ ਦੇਵਾ ਕਿ ਸੀ ਕੋ ਨਹੀ ਸੀ ਸਿਨ ਬੀਧੀ ਉਸ ਕੋ ਦੇ
 ਰਵੇ ਬੇ ਕਿ ਸੀ ਧਰਮ ਕੇ ਰਹੁ ਪੁਤ੍ਰੀ ਨਹੀ ਲਗਾਵ ਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸੀ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋ ਕਿ ਸੀ ਸਾਧ
 ਸੰਗਤ ਕੇ ਅਰਬੁ ਨਹੀ ਲਗਾਵ ਦਾ ਸੀ ਇਕ ਦਿਨ ਓਹ ਧਨੀ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁ
 ਭੈ ਕੋ ਪਾਪਤ ਹੂਆ ਅਭਿ ਹੁਬੋ ਜੋ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਕਾਲਿ
 ਆਣ ਕਿ ਸਤ ਰਾਹੋ ਦੇ ਗੀ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਜੈ ਸਾਇ
 ਕ ਪਦਾਰਥ ਦਾਲਾ ਸੀ ਜੋ ਸਿਕਟ ਉਸ ਭੁੰਗਾ ਸੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤਿ ਸੁਣਾਵ ਦੇਹਾਂ ਤੂੰ ਸੁਣ
 ਬਹੁਤ ਪਦਾਰਥ ਉਸ ਪਾਸ ਹੋ ਸੀ ਉਸ ਦੋ ਲਤ ਕੇ ਉਪਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ਵਿਸਾਹੁ ਕਿ ਸੀ ਕ
 ਕਰੇ ਨਹੀ ਦੇਵੇ ਕਿ ਸੀ ਕੋ ਨਹੀ ਅਤੇ ਆਪੁ ਖਵੇ ਨਹੀ ਬਡਾ ਸਿਕਟ ਸਹਾਰ ਪ
 ਦਾਰਥ ਕੀ ਗਾਖੀ ਕਰਾਇਆ ਉਸ ਕੀ ਆਰਬੁ ਲਾਗੂ ਜਰੀ ਤਾਂ ਆਗਿਆ ਨਿਰੰਕ
 ਰ ਕੀ ਹੋਈ ਜੋ ਅਮਕੇ ਅਸਬਾਨ ਤੇ ਉਸ ਮਾਰੀ ਧਾਰੀ ਕੋ ਪਕੜ ਲਿਆਵੇ ਤਾਂ ਓ
 ਹਨ ਜਮਦੂਤਾਨੇ ਉਸ ਕੋ ਕੇਸਾਤੇ ਆਇ ਪਕੜਿਆ ਧਰਤੀ ਸੇ ਪਟਕਾਸਾ ਤਾਂ ਗੀ
 ਰੂਤੇ ਹੁਏ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹਾਇ ਹਾਇ ਤਮ ਕੋ ਨਹੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਬਦੁ ਭੀ ਨ ਉਸ ਕੋ ਮੁ
 ਖਤੇ ਨਿਕਸਿਆ ਜਮਦੂਤ ਮਾਰਨੇ ਲਗੇ ਤੇ ਕਹਾ ਹਮ ਧਰਮ ਰਾਜ ਕੇ ਦੂਤ ਹੈਂ ਤੇਰੇ
 ਕੋ ਜਮ ਪੁਗੀ ਮੈਂ ਲੈ ਜਾਵੈਂਗੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਨੇ ਕਹਾ ਰੂਸੀ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਤੇ ਸੁਣ
 ਲੇਵੇ ਦੁਤਾ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿਆ ਕਹਿਤਾ ਹੈਂ ਮਾਯਾ ਧਾਰੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜਿਤ ਨਾ ਪਦਾਰਥ ਮੇਰੇ
 ਹੈ ਸੋ ਉਸ ਕਾ ਏਕ ਹਿਸਾ ਲੇਵੇ ਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਛੋਡ ਜਾਵੈਂ ਦੁਤਾ ਨੇ ਉਸ ਕੋ ਬਹੁਤ ਮਾਰ ਮਾਰੀ
 ਤੇ ਘਸੀਟ ਕੇ ਉਸ ਕੋ ਪਾਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਕੀਤਾ ਧਨੀ ਨੇ ਕਹਾ ਅਧਾ ਧਨ ਤੁਮ ਲੈ ਜਾ
 ਵੇ ਅਰਮੁੜ ਕੋ ਛੋਡ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਦੁਤਾ ਨੇ ਉਸ ਤੇ ਭੀ ਅਧਿਕ ਮਾਰਿਆ ਅਰਕਾਹ
 ਮਤੇ ਰੋ ਕੇ ਹੀ ਲੈ ਜਾਵੈਂਗੇ ਫੇਰ ਧਨੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੀ ਨਹਿ ਸੇ ਤੁਮ ਲੇਵੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇ
 ਹੁ ਦੁਤਾ ਹੋਰ ਅਧਿਕ ਮਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਕਹਾ ਤੁਸ ਕੋ ਨਹੀ ਛੋਡ ਨੇ ਕੇ ਮੌਰ ਧਨ ਹਮ ਨਹੀ
 ਲੇਤੇ ਫਿਰ ਧਨੀ ਕਹਾ ਸਭ ਦੋ ਲਤ ਲੇਵਹੁ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਤ ਲੈ ਜਾਵੇ ਦੁਤਾ ਨੇ ਕਹਾ ਅਰੇ
 ਬੋਧੇ ਇਸ ਲਛਮੀ ਸਾਬਤੇ ਹਮਾਰਾ ਕਾਮ ਕੁਛ ਨਹੀ ਅਰਸਾਰੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾਰ
 ਜਹਮਾਰੇ ਕਿਸੇ ਕਾਮ ਨਹੀ ਹਮਾਰਾ ਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਕੜ ਲੈ ਜਾਨੇ ਕਾ ਕਾਮ ਹੈ ਤਾਂ ਧਨੀ
 ਨੇ ਕਹਾ ਸੁਨੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਇਸ ਲਛਮੀ ਸਾਬ ਦੇ ਚਾਰ ਬਾਤ ਕਰ ਲੈ ਨੇ ਦੇ
 ਪੀਛੇ ਲੈ ਜਾਵੇ ਦੁਤਾ ਨੇ ਉਸ ਧਨ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਪਕੜ ਕੀਤਾ ਧਨੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇਲ
 ਛਮੀ ਤੁਸ ਕੋ ਮੈਂ ਨੇ ਅਤੁ ਸਨੇ ਸੇਰਾ ਖਿਜਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕਾਮ ਆਵੈਂ
 ਗੀ ਸੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਤੁਸ ਕੋ ਬਡੀ ਪਿਜਾਰੀ ਕਰ ਜਾਨਤਾ ਬਾਖ

੪੮੮

ਰਚਨੀ ਕਰਤਾ ਬਾ ਜੋ ਨਿਖੁਟੇ ਨਹੀ ਮੇ ਤੇਰੀ ਰਖਵਾਲੀ ਕਰਵੇ ਕਰਵੇ ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਕੋਠੀ
 ਸੁਕਾਸਾ ਦਿਨ ਰਾਤ ਸੇਵਾ ਤੇਰੀ ਹੀ ਕਰਦਾਰਿਹ ਰਜਕੇ ਖਾਧਾ ਪਹਾਧੀ ਨਹੀ ਕਿਅੰ
 ਤਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਛੁਡਾਵੈਗੀ ਜਿਤ ਨਾਰਿਹ ਮੇਂ ਜੀਵਿਆ ਤੇਰੇ ਅਰਥ ਹੀ ਦੇਹ ਸੁਕਾਈ ਸਭ
 ਨਾਤੇ ਤੁਝ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਕਰਕੇ ਰਖਦਾਰਿਹ ਤੇਰੇ ਹੋਰ ਨਾਤੇ ਸਭ ਰਹੇ ਚਾਰ ਕਦਮ ਮੇਰੇ ਸ
 ਬ ਪਹੁੰਚਾਵਨ ਤੇ ਚਲ ਮੇਰੇ ਕੋ ਛੁਡਾਇ ਨਹੀ ਸਕਤੀ ਏਹੁ ਬਾਰਤਾ ਸੁਨ ਕੇ ਲਛਮੀ ਬੋਲੀ
 ਹੋ ਪਾਪੀ ਜਿਸ ਤਰਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਖੰਦ ਕੇ ਤੈਨੇ ਗਾਢਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਰਾਂ ਮੇਂ ਤੁਝ ਕੋ ਨਰਕ ਮੇਂ ਪ
 ਵੇਗੀ ਹੋਵੁ ਸਟ ਤੈਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਸੀ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਅਰਥ ਤੇ ਨਾ ਕਿਸੀ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਮੇਂ ਨਾ
 ਕਿਸੀ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਨਾ ਕੋਈ ਖੂਹ ਬਾਵਲੀ ਤਾਲਾਵ ਬਾਗ ਬਣਾਯਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿ
 ਸੀ ਅਤਿ ਬਕੇ ਸੀਤ ਧੂਪ ਨਿਵਾਰਣ ਕਰਨੇ ਕੋ ਬਸਤ੍ਰ ਬਨਾਇ ਦੀਏ ਕਿਸੀ ਧ
 ਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਮੁਝ ਕੋ ਨਹੀ ਖਰਚ ਕੀਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੈਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪਕਾਰ ਭੀ ਨਹੀ ਕੀ
 ਆ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੀ ਸਿਨ ਬੀਧੀ ਕੋ ਮੇਰੇ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਦੀਆ ਅਤੇ ਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਜ
 ਸਕੰਨੀ ਸੁਨਿਆ ਮੁਖੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਨਹੀ ਲੀਆ ਹੋ ਪਾਪੀ ਮੇਰੇ ਹੁਦਿਆ ਤੈ
 ਨੇ ਮਨ ਭਾਵ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਨਹੀ ਖਾਧੇ ਪੀਤੇ ਪਹਿਨੇ ਇਸ ਜੀ ਅਜੈ ਸਾ ਪਰਾਹੁਣੇ ਹੋ
 ਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਇਸ ਕੋਠੀ ਤੂੰ ਤਰਸਾਵਦਾਰਿਹ ਹੈ ਹੋ ਅਭਾਗੀ ਮੇਂ ਕਿਆ ਕਰਾਂ ਮੇਰੇ
 ਹੁਦਿਆ ਕੋਈ ਸਭ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਕਿਸੀ ਧੀਆ ਭੈਣ ਕੇ ਅਰਥ ਖਰਚ ਕਰਦਾ
 ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਭੀ ਸੋਭਾ ਲੇਤਾ ਤੋਭੀ ਆਜ ਕੇ ਦਿਨ ਬਾਜੀਝ ਕੇ ਬਜਤੋ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ
 ਕੇ ਪਾਸ ਮੇਂ ਤੁਝ ਕੋ ਲੇਜਾਤੀ ਬੈਠਿਠ ਮੇਂ ਬਸਾਤੀ ਤੁਝ ਕੋ ਸੁਖ ਮਿਲਤਾ ਸੁਣ ਹੋ
 ਪਾਪੀ ਦਈ ਕੇ ਮਾਰੇ ਇਸ ਆਪਨੇ ਮਨ ਕੋਠੀ ਨਹੀ ਸੁਖ ਦੀਆ ਛਾਵਨ ਭੋਜਨ
 ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਛਾਵਨ ਭੋਜਨ ਦੇ ਸਕਿਆ ਹੋ ਪਾਪੀ ਜਿਸ ਜਿਸ ਜਨ
 ਮੇਂ ਤੂੰ ਜਾਵੇਗਾ ਤਹਾਂ ਹੀ ਦਾਲਿਵੀ ਰਹੇਗਾ ਓਹੁ ਧਨੀ ਜੈਸਾ ਸੀ ਤੈਸਾ ਹੀ ਚੁਪਕਰ
 ਰਿਖਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜਮਗਣ ਉਸ ਕੋ ਮਾਰਤੇ ਪੀਟਤੇ ਧਰਮ ਰਾਜ ਕੇ ਪਾਸ ਲੈ ਗਏ
 ਤਾਂ ਧਰਮ ਰਾਜ ਨੇ ਉਸ ਕੋ ਅੰਧ ਘੋਰ ਨਰਕ ਮੇਂ ਸੁਟਿਆ ਤਾਂ ਏਹੁ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣ
 ਕੇ ਬਡਾ ਭੈ ਭੀਤ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਧਰਮ ਸਾਲ ਬਨਾਇ ਕਰ ਆਏ ਸੀਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਭੁਖੇ ਕੋ
 ਅਨੰਨ ਗੋਕੋ ਕਪੜਾ ਦੇਹੁ ਤੇ ਮਿਠ ਬੋਲਿਆ ਕਰਤੇ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀ ਕਰੋ ਨਾ ਨਿ
 ਮ੍ਰੋਹ ਇਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਭੀਤੇ ਸੁਣ ਛੀ ਅਰਧ ਰਾਮ ਦੀ
 ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਜੋ ਲਾਭ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਹਿਸਾ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਮਿਤ ਦੇਣਾ ਤੇ

ਰੀਕਲਿਆਣਹੋਵੈਗੀਏਹਮਾਯਾਮੋਹਨੀਹੈਜਿਸਨੇਇਸਨੂੰਆਪਨੀਜਾਣਕੇਸੰਚੀਹੈਤਿਸ
ਦੇਅਤਿਨੂੰਸਹਾਇਕਨਹੀਹੁੰਦੀਏਹਛਲਰੂਪਹੈਜੀਅਜਤਕੀਪਾਲਨਭੀਇਸੀਕਰਹੁੰਦੀ
ਹੈਇਸਕੋਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਜਾਣਕੇਮੋਹਨਾਕਰੇਪ੍ਰਮੇਸਅਰਬਖਰਚੈਤਉਹੀਭੁਲੀਹੈ॥

ਅਗੇਸਾਖੀਇਕਬਿਘਿਆੜਕੇਪ੍ਰਥਾਇ॥

ਗੁਰੂਜੀਸਮੁਦਿਰਕੇਕਿਨਾਰੇਪੁਰਬੈਠੇਥੇਅਤੇਮਰਦਾਨਸਬਦਗਾਢਦਾਸੀਦੂਰਪਰੇਇ
ਕਮਿਤਕਪੜਾਬਾਇਕਬਿਘਿਆੜਭੁਖਾਆਇਆਉਸਮਿਤਕਕੋਸੁੰਘਕਰਚਲਦ
ਰਿਹਾਰਸਤੇਦਿਚੋਟੇਰਮੁਖਿਆਤੇਮਿਤਕਕੋਹਾਬਪਾਂਢਸੁੰਘਕਰਚਲਾਗਿਆਟੇਰ
ਮੁੜਕੇਰਿਦਾਮਸਤਕਸੁੰਘਕੇਮੁੜਗਿਆਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹਬਿਘਿਆ
ੜਭੁਖਾਮਿਤਕਕੋਸੁੰਘਕਰਉਠਾਗਿਆਹੈਭਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਸਬਸਾਮਰਬਨੇਉਸਬ
ਿਘਿਆੜਕੋਬੁਲਾਯਾਤੇਪੁਛਾਜੇਤੂੰਯੁਧਿਆਰਬੀਹੈਤੇਮਿਤਕਕੋਸੁੰਘਕੇਛੋਡਚਲਿ
ਆਹੈਤਾਂਬਿਘਿਆੜਨੇਕਹਾਆਪਕੇਦਰਸਨਕਾਪਰਤਾਪਮੇਰਾਰਿਦਾਸੁਧਹੋਯਾ
ਹੈਮੇਇਸਕੇਸਤੁਅੰਗਸੁੰਘੇਹੈਨਸੋਕਿਸੇਅੰਗਦਿਚੋਸੁਭਵਾਸਨਾਮੇਨੂੰਨਹੀਅ
ਈਜੋਸਤਿਗੁਰਾਂਅਗੇਮਥਾਇਸਕਾਨਹੀਨਿਦਿਆਰਸਨਾਕਰਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਜਸ
ਨਹੀਕਹਾਸੁਢਣਕਰਸੁਣਿਆਨਹੀਹਬਾਂਕਰਕਿਸੇਸਤਿਕੀਗੁਰਾਂਕੀਸੇਵਾਨਹੀ
ਕਰੀਰਿਦੇਕਰਪ੍ਰਉਪਕਾਰਕਿਸੀਕਾਭਲਾਨਹੀਚਿਤਾਦਿਆਪੇਰਾਕਰਤੁਰਕੇਭੁਗ
ਵੀਤਮੰਦਰਸੀਤਦੁਆਰੇਟੁਰਕਰਨਹੀਗਾਇਆਇਸਕਾਮਾਸਖਾਨੇਕਰਕੇਮੇਅ
ਧੋਗਤਕੋਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵਾਹਾਂਇਸਕਰਕੇਮੁਝਕੋਭੁਖਕੇਧੋਖੇਮਰਨਾਹਛਾਹੈਅਤੇ
ਏਹਮਾਸਖਾਨਾਹਛਾਨਹੀਤਾਂਉਸਬਿਘਿਆੜਕੀਅਤੇਮਿਤਕਕੀਕਲਿਆਣਹੋ
ਇਗਈਤਾਂਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਜੋਸਤਸੰਗਨਹੀਕਰਦੇ
ਦੇਹਧਾਰਕੇਸੋਨਿਸਫਲਹੈਨਮਾਨੁਖਦੇਹਭੁਗਵਤੰਨੇਜੋਦਿਤੀਹੈਸੋਪਰਉਪਕ
ਰਵਾਸਤੇਅਤੇਸਤਸੰਗਕਰਨੇਕੋਤੇਨਾਮਜਪਣੇਕੋਸੋਪ੍ਰਉਪਕਾਰਬੀਏਤੇਦੇਹ
ਸਫਲਹੁੰਦੀਹੈਸਤਿਸੰਗਕਰਨੇਤੇਪਵਿਤ੍ਰਹੋਵਦੀਹੈਨਾਮਦੇਪਤਾਪਤੇਸਦਗ
ਤੀਪਰਾਪਤਹੋਂਦੀਹੈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਸੀਗੁਰੂਜੀਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆ॥

ਅਗੇਸਾਖੀਗੁਰੂਸਹਿਰਕੀਚਲੀ

ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਚਲੋਮਰਦਾਨਾਹੁਣਪੰਜਾਬਕੀਧਰਤੀਕੋਚਲੀਏਮਰਦਾ
ਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਅਸਾਮਾਨਸਰੋਵਰਨਹੀਭਿਠਰਾਂਬਾਬੇਕਹਾਚਲੋਭਾਈਬਾਲਾ
ਮਰਦਾਨਾਸਮੁਦਿਰਕੇਕਿਨਾਰੇਖੜੋਹੋਏਕਹਾਮੇਰੇਪਿਛੇਪਿਛੇਵਾਹਿਗੁਰੂਕਾਅਖ

੫੦੦

ਦੇਅਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਸਮੁਦਿਰਉਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀਤਰਾ ਚਲੇਜਾਨ ਮਗਰ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਭੀ
 ਚਲੇਜਾਨ ਮਰਦਾਨੇ ਦਿਲ ਦਿਚ ਵੀਰਾ ਕੀਤਾ ਜੇ ਗੁਰੂਜੀ ਸੋਹਿ ਸੋਹਿ ਜਪਦੇਹੈਨ ਤਾਂ ਮ
 ਰਦਾਨਭੀ ਸੋਹਿ ਸੋਹਿ ਲਗਾ ਕਹਨ ਤੇ ਲਗਾ ਰੋਤੇ ਖਾਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਗੁਰੂਕੀ ਕਰਨੀ ਵਲਨਹੀ ਦੇਖਨਾ ਸੋਕਰਨਾ ਜੇ ਗੁਰੂਕਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨਾ ਵਾਹਿਗੁ
 ਰੂਕਹਨ ਲਗਾ ਤੇ ਸਮੁਦਿਰ ਤੇ ਲਗਾ ਦੁਰਨ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਪਰਜਾਇਦਰਸਨ ਕੀਤਾ
 ਬਡਾ ਸੁੰਦਰ ਦਿਵ ਅਸਥਾਨ ਹੀ ਸਵੇਹਾਂ ਰਹਿਦੇਹੈਨ ਮੋਤੀ ਆਦੀ ਚੋਗ ਚੁਗਦੇਹੈਨ ਵ
 ਰਸਨ ਕਰਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਧੀਨਹੇ ਗੁਰੂਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਏਹੁ ਅਸਥ
 ਨਭਿਠੇਹੈਨ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਆਖਿਆ ਅਖੀਆ ਮੀਟੇ ਜਾਂ ਮੀਟ ਕੇ ਖੋਲੀਆਂ ਤਾਂ ਕਿ
 ਦੇਖਨ ਜੇਹਾ ਸਹਿਰ ਦਿਚ ਥੈਠੇਹਾਂ ਤੇ ਓਥੇ ਦਾਰਾਜਾ ਜੋਗੀ ਦਾ ਸਿਖ ਹੈ ਸੀ ਤੇ ਓਹੁ
 ਜੋਗੀ ਸਰੋਵਰ ਨਾ ਸੀ ਆਪਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਕਹਾਵਦਾ ਸੀ ਉਸ ਸੇਵਕ ਪਾਸੇ ਮੀਹ ਮੰਗਨ
 ਰਾਜਾ ਪੁਜਾਇਕੇਠੇਹੋਕੇ ਤਾਂ ਓਹੁ ਮੰਤ੍ਰ ਜੀਤ ਕਰ ਮੀਹ ਵਰਸਾਵਦਾ ਸੀ ਕੋਈ ਪੁਤ੍ਰ ਮੰ
 ਗੀਤਾ ਪੁਤ੍ਰਭੀ ਦੇਵੈ ਜੇਲੋਕ ਕਾਮਨ ਕਰਦੇ ਸਨ ਸਭ ਕਾਮਨ ਪੂਰਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਭੇਸ
 ਭੁਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਪੁਜਦੇ ਸਨ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ
 ਓਥੇ ਜਾਇ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਗੁਨ ਗਾਵਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਪੁਜਾਕੇ ਸਮੇਤ ਆਇਮ
 ਬਾਦੇਕਿਆ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਾ ਤੁਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾਨਾ ਮਾਕਿਉ ਨਹੀ ਲੈਂਦੇ ਤਾਂ ਓਨ
 ਆਖਿਆ ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਆਖਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਦਿਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸਰ ਨਹੀ ਜੈਸੇ ਬੀਜ ਤੇ ਬਿ
 ਛੋੜੇ ਤਾਂ ਪਾਸ ਤੇ ਪਾਸ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਮਾਨੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਸੀ ਉਸ ਜੋਗੀ ਦੀ ਪੁਜਾ ਕਰਦੇ
 ਹਾਂ ਤੇ ਜੋ ਸਾਡੀ ਕਾਮਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੇਓਹੀ ਦੇਵਾਹੈ ਏਹ ਸੁਣਕਰ ਜੋਗੀ ਦੀ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ
 ਕਲਾ ਸਾਰੀ ਖਿਚ ਲੀਤੀ ਤਾਂ ਮੀਹ ਬਰਸਨ ਤੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਤੇ ਸਭ ਲੋਕ ਓਥੇ ਦੇ ਬਿ
 ਨ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਖੀ ਹੋਏ ਮੀਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਓਥੇ ਦੇ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸੌਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਤੇ
 ਮੀਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਦੁਖੀ ਹੋਕੇ ਜੋਗੀ ਪਾਸ ਗਏ ਅਤੇ ਜੋਗੀ
 ਨੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ ਪਰ ਬਰਖਾ ਨਹੋਈ ਤਾਂ ਜੋਗੀ ਪਾਸੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਇਕੇ ਸਭ
 ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲੇ ਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾਹੇ ਰਾਜਾ ਮੀਹ ਤੇ ਬਰਸੇਗਾ
 ਜਾ ਸਭਨਾ ਮਕਾਜ ਪਜ ਪੋਕ ਨਾਹ ਪਸਾ ਦਿਕਰੇ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੇ ਜੋਗੀ ਕੀ ਮੰਨ ਤੇ
 ਭੈ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਜਾ ਪਜ ਪੋਤਾ ਮੀਹ ਬਰਸੇਗਾ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਨੇ ਤਿਵੇਹੀ ਕੀਤੀ ਕਰ
 ਹੁਕਰਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਬਡੀ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਓਹ ਜੋਗੀ ਭੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਾ ਸਿਖ
 ਹੋਇਆ ਤੇ ਹੋਰ ਭੀ ਸਭ ਲੋਕ ਸਿਖ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਲਗੇ ਸਪਣ ਤਾਂ ਓਨ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸਦਾ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰੋ ਜਦਕਾ ਮਨ ਤੋਂ
 ਕਰਾਹੁ ਪਸਾਦਿ ਕਰੋ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੋ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਇ ਕਰ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਕਰ ਮਥਾ ਟੇਕ
 ਨਾ ਤੁਹਾਡੀ ਕਾਮਨਾ ਸਭ ਪੂਰੀ ਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰੇਗਾ ਏਹੁ ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਟੁਰਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਜਵਾਹਰੇ ਕਾ ਬਾਲ ਭਰ ਕੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਆਨ
 ਗਏ ਆਏ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਰੀ ਭੇਟ ਲੇਵਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋਰਾਜ ਸਾਡੇ ਪਾਸ
 ਸਤਿਨਾਮ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਵਡਾ ਜਵਾਹਰ ਹੈ ਏਹੁ ਝੁੱਠੇ ਜਵਾਹਰ ਸਾਡੇ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮ
 ਰਦਾ ਨੇ ਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਾ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਦੋਇ ਜਵਾਹਰ ਤਾਂ ਲੈ ਲਵੀਏ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ
 ਕਹਾ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨ ਏਹੁ ਮੋਤੀ ਜਵਾਹਰ ਸਭ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਨ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁ
 ਖਵਾਇ ਕਰੋ ਸੋ ਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਤੈਨੂੰ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਿਆਰ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਜੇ ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇ ਕਰ ਓ
 ਥੋਂ ਚਲਤੇ ਰੁਏ॥ ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਨ ਹੋਈ॥ ॥ ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀਰਾਕਸਾਨਲਹੋਈ॥

ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਡਾ ਇਕ ਜੰਗਲ ਹੋ ਸੀ ਤਾਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਿਸ ਉਦਿਆਨ ਵਿਖੇ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੂੰ ਰਾਕਸ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਰਾਕਸਾ ਵਿਚ ਜੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਬਡੀ ਸ
 ਰੀ ਦੇਹ ਬਡਾ ਭਰਾਵ ਣ ਤੇ ਉਚੇ ਦੀਵ ਕਾਲਾ ਰੂਪ ਉਸ ਦੀ ਦੇਹ ਉਪਰ ਖਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਇ
 ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਦੇਖ ਕੇ ਡਰਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨ ਡਰ ਨਾ ਹੀ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹ
 ਤੇਰੇ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹਨ ਲਗਾ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਓਹ ਰਾਕ
 ਸ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਸਾਡਾ ਅਹਾਰ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਾਵਾਗੇ ਓਹ ਹੈ ਸਨ ਬਹੁਤ
 ਸਾਰੇ ਜਦ ਸਬਦ ਦੀ ਆਵਾਜ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਰਾਕਸਾਂ ਦੇ ਮਨ ਸਾਂਤ ਹੋ ਗਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰ
 ਸਨ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤਾਲਗੇ ਆਣ ਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਨ ਤੇ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਜਾਵਨ ਰਿਦੇ ਓਨ ਦੇ
 ਸੁਧੋ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਰਾਜਾ ਓਨ ਦਾ ਲਗਾ
 ਹਿਣ ਅਸੀਂ ਤਾਮਸੀ ਜੀਵਾਂ ਤੇ ਮਾਨੁਖ ਦੇ ਅਹਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ
 ਸਾਨੂੰ ਭੀ ਖਾਵੇ ਓਨਾ ਕਹਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਂਤ ਆਇਗਾਈ ਹੈ ਭੋਤਿ ਪਤ ਹੋਏ
 ਹਾਂ ਅਰ ਏਹੁ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ ਤੇ ਸਾਡੀ ਕਾਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਫਿ
 ਪਾਕਰੋ ਸਾਡੀ ਕਾਲਿਆਣ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਸਤਿਨਾਮ ਕੇ ਜਪੋ ਤੇ ਹਾਰੂ ਸਹਿ
 ਰ ਮੈਂ ਸਿਖੀ ਵਿਗਾਇ ਆਏ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਓਥੇ ਜਾਇਕੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਟਹਿਲ ਕਰਿਆ ਕ
 ਰੋ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਝੂਝਾਇ ਆਕਰੋ ਤੇ ਜਲ ਭਰਿਆ ਕਰੋ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਕੋਲੇ ਪਨ

੫੦੨

ਕਰਿਆ ਕਰੋਤੇ ਸਤੁ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਸਬਦ ਸੁਣਿਆ ਪਾਇਆ ਕਰੋਤੇ ਨਾਮ ਜ
ਪਨ ਓਥੇ ਕਰਾਹ ਪੁਸਾਇ ਵਰਤੇ ਗਾਵਹਾਂ ਸੇ ਲੈਕਰ ਖਾਣਾ ਜਿਉਂਦੇ ਹੁਕਰ ਮਕਰੇ
ਗੇ ਤਿਉ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਂਤੋ ਹੋਵੈ ਗੀ ਤਾਮਰੀ ਏਹੁ ਦੇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਕਟੀ ਜਾਵੈ ਗੀ ਸਿਖੀ ਨੂੰ ਧਰ
ਨ ਕਰੋ ਗੇ ਅਤੇ ਨਾਮ ਜਪੋ ਗੇ ਤੁਹਾਡਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈ ਗਾ ਨਿਰਸੀ ਦੇਹ ਹੀ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਸਿਧਾਨਾਲਚਰਚਾ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਗੋਰਖ ਦੇ ਤਪਦੀ ਜਾਹਿ ਗਾਏ ਜਿਥੇ ਗੋਰਖ ਨੇ ਤਿ
ਲਖਾਇ ਕੇ ਸਾਧਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਨਾਉਂ ਤਿਲਗੀ ਜੀ ਹੈ ਚਲੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਦਾਦਰਸਨ
ਭੀ ਕਰ ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਚਲੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਂ ਜਿਉਂ ਉਠਾ ਗੀ ਲੀ
ਤੀ ਤਿਲਗੀ ਜੀ ਜਾਇ ਪੁੰਦਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਿਧ ਆਇ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਇਕ ਤਿਲ ਬਾਬੇ
ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਆਣ ਗਏ ਆ ਅਤੇ ਜਿਤਨ ਜਲ ਓਥੇ ਹੈ ਸੀ ਸਿਧ ਨੇ ਸਭ ਛੁਪਾਇ
ਲਿਆ ਤੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਹਿ ਓਨੇ ਏਹੁ ਤਿਲ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਿਸਤ ਰਾਵਰਤਾ ਵੇਗਾ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਸ ਪਹਾੜੀ ਉਪਰ ਕਪਲ ਮੁਨੀ ਜੀ ਤ
ਪਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਸਮਾਧ ਮੇਂ ਅਸਾ ਬਿੰਤ ਹੈ ਤੇ ਜਲ ਦਾ ਤੂਬਾ ਓਨ ਦੇ ਅਗੇ ਪਿਆ ਹੈ ਤਾਂ
ਜਾਇਕੇ ਰੁਨਾਇ ਦੇਹ ਤੇ ਪਿਛਾਹਾਂ ਮੁਕੇ ਨਾਂਤ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਜਾਇਕੇ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕੀ
ਤਾ ਤਾਂ ਓਹ ਪਾਨੀ ਦੀ ਧੋਇ ਗਈ ਤੇ ਇਧਰ ਬਾਲੇ ਪਾਸੇ ਤਿਲ ਪੁਟਾ ਯਾ ਅਤੇ ਓਹ
ਪਾਣੀ ਪਾਇਕੇ ਕੁੰਡ ਭਰ ਪੂਰ ਕੀਤਾ ਜਿਤਨੇ ਸਿਧ ਓਥੇ ਹੈ ਸਨ ਸਭ ਕੋ ਬਾਲੇ ਵਰ
ਤਾਯਾ ਤਾਂ ਏਹੁ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਖਕੇ ਸਿਧ ਭੁੰਮਾਨ ਹੋਏ ਤੇ ਮੰਗ ਲਾਬ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਤਪਾ
ਜੀ ਏਥੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਪਦਾਨ ਆਏ ਹੈਨ ਤੇ ਓਨ ਦੇ ਉਪਰ ਸਿਧਾਂ ਦਾ ਬਲ ਪੈਰਿ ਮ
ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸਿਧਾ ਤੇ ਬਲ ਪੜਾ ਹੈ ਤੁਸੀ ਬੜੇ ਸਚਿਆਰ ਪੁਰਸਹੋ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿਨਾ ਦੇ ਰਿਦੈ ਮੇਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੋਹ ਹੈ ਸੋ ਜਗਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬੋਧ ਦੇ ਹੈ ਤੇ ਮ
ਰੀਆ ਬੰਨ ਬੈਠ ਦੇ ਹੈ ਆਸਨ ਛੋਕੇ ਦੁਆਰੇ ਦੁਆਰੇ ਫਿਰ ਦੇ ਹੈ ਓਨ ਨੂੰ ਸਚ ਕਿਸ
ਤਰਾ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਗਾ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਦੇ ਮੋਹਿ ਤੇ ਇਸਤੀ ਆਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ ਨਾ
ਓਹ ਔਧੂਤ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਸੰਸਾਰੀ ਹੈ ਨਾ ਸੁਣੇ ਜੋ ਗੀ ਸਰੋਤੁ ਸੀ ਆਪਨੇ ਆਸਣ ਤੇ ਬੈਠੇ
ਹੋ ਜੋ ਤੁਮਾਰੀ ਪਰਾਰਥ ਧਰੈ ਸੋ ਓਥੇ ਹੀ ਪਹੁੰਚੇ ਗੀ ਪਰ ਜੇ ਦੁਬਧਾ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨੇ ਦੂਰ
ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਜੇ ਘਰ ਘਰ ਮੰਗ ਦੇ ਹੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਮ ਨਹੀ ਆਵਦੀ ਰੁਸੀ ਕਰਤਾਰ ਤੇ
ਸਿਵ ਕਰਖੇ ਰਿਦੈ ਮੇਂ ਜਾਂਤਿ ਕਰੋ ਸਬਦ ਤੁਸੀ ਗਾਵ ਦੇ ਹੋ ਤੇ ਆਪਨੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਨਹੀ
ਨਦੇ ਏਹੁ ਤਿਸਨਾ ਦੀ ਅਗਨ ਭੁਲੀ ਤਰਾ ਜਲਾਵ ਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸਾਂਤ ਬਿਨਾ ਨਾਹ

ਬੁਝਦੀ ਪਰਸੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਨਾਲ ਰਚੇ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਸਹਿਜ ਦੀ ਭਿਖਿਆ ਵਿਚ ਰਕੇ ॥
 ਵੇਤਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤੇ ਜਬ ਲਗ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਤੇ ਨਾਮ ਦੀ ਭਿਖਿਆ ਨਾ ਖਾ
 ਵੇਤਾਂ ਸੀਰਦਾ ਆਵਰੀ ਨ ਭੀ ਛੁਟਦਾ ਨਹੀ ਵਾਸਨਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਫਾਹੀ ਵਿ
 ਚ ਪੈ ਕੇ ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਗਾ ਅਤੇ ਜੋ ਬਿੰਦ ਨਹੀ ਰਖਦੇ ਅਤੇ ਜਤੀ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਨਾ ਮਾਯਾ ਵਾਸੇ
 ਤਿਲੋਕੀ ਵਿਚ ਮੰਗਦੇ ਫਿਰਦੇ ਤੇ ਨ ਤੇ ਜੀ ਆਪੁਰ ਦਇਆ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਓਨ ਨੂੰ ਗਿਆ
 ਨ ਦੀ ਜੋਤਿ ਦਾ ਉਜਾਲਾ ਨਹੀ ਓਹੁ ਸਭੁ ਨ ਜੀ ਜਾਲਾ ਵਿਚ ਰੂ ਬੈ ਹੈ ਨ ਉਤੇ ਭੁਖ ਬਨ
 ਇਕੇ ਤੇ ਅਵੇਰਿਤ ਕਰ ਦਗ ਧੁੰਦੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਨਾਮ ਦਾ ਨ ਬਿਨਾ ਪਾਰ ਕੈ ਸੇ ਓਤ ਰਨ
 ਗੇ ਤੇ ਫਟ ਕ ਦੀ ਮੁੰਢਾ ਕੀਨੀ ਪਾਇ ਕੇ ਗਿਆ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ
 ਦੇ ਰਸਾ ਦੇ ਸੁਆਦ ਵਿਚ ਬੁਝੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਗਿਆ ਨ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਹੋਵਨ ਗੇ ਤੇ ਜੋ ਸ
 ਤਿ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਬਦ ਵਿਚਾਰੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਤਤਕਾਲ ਮੁਕਤਿ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਹੈ ਨ ਤੇ ਸ
 ਤਿ ਗੁਰੂ ਪਾਸ ਨਵੇ ਨਿਧਾ ਹੈ ਨ ਗੁਰੂ ਸਭ ਕੁਛ ਕਰਨ ਜਗ ਹੈ ਨ ਓਹ ਚਾਹਨ ਤਾਂ
 ਅਭਿਸ਼ਾਨੀ ਆਨੂੰ ਗਿਆ ਨ ਦੇ ਕਰਮ ਮੁਕਤ ਕਰਵੇ ਨ ਤੇ ਜਤ ਸਤ ਸਿਮਰਿਸ ਦੇ
 ਮਨ ਵਿਚ ਹੈ ਸੋ ਜੋ ਗੀ ਤਿਨਾ ਭੁਵਨਾ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਤਾ ਵੇਤਨਾ ਭੁਨਕੇ ਸਾਰੇ ਸਿਧ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਤੇ ਸਿਧ ਗੋਸਟ ਓਥੇ ਉਚਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਨਾ ਸਿਧ ਦੇ ਮਨ ਸਾ
 ਤਿ ਆਈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਨ ਲਗੇ ਤੇ ਭੀਗ ਨਾ ਬਨੇ ਡੰਡ ਉਤਨਾ ਕੀ
 ਤੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਅਵਤਾਰ ਤਾਂ ਭੀਗ ਨਾ ਬਕਹਾਤ ਪਾਜੀ ਤੁਸੀ ਕਰਾ ਮਾਤੁ ਦਿਖਾ ਓਤੋ
 ਤੁਮਾਰੇ ਆਗੇ ਨਿਵਾਰੇ ਹਮ ਏਹੁ ਕਹਿ ਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾਰਬਾ ਬਲੇ ਕੇ ਉਤ੍ਰਿਅ
 ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਖਕੇ ਆਪਨੀ ਖੜਾ ਉਨ੍ਹੁ ਹੁਕਮ ਕੀ ਆ ਤੇ ਭੀਗ ਨਾ ਬਨੇ ਬੁਝੀ
 ਮਾਰ ਮਾਰ ਕਰ ਆਕਾਸੇ ਉਤਾਰ ਲਿਆਈ ਤਾਂ ਮਾਰ ਖਾਇ ਕੇ ਭੀਗ ਨਾ ਬਨੇ ਮਰਦਾਨੇ
 ਕੇ ਰਬਾ ਬਦੀਯਾ ਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਗੋਰ ਖਨੇ ਕਦਿਆ ਕਿ
 ਓ ਭੀਗ ਨਾ ਬਕੀ ਕਰਾ ਮਾਤੁ ਵੇਖੀ ਮਥਾ ਧੋ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਰਹਿ ਸਕਿਯਾ ਤਾਂ ਸ
 ਭਨਾ ਸਿਧਾ ਬਾਬੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਰਾਂ ਵੇਹ ਗੋਸਟ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪ
 ਨੇ ਸਿਖਾਵਾ ਸਤੇ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਸਿਖ ਸੁਣੇ ਗਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਓਸ ਕ ਉਸਿਖੀ ਪ੍ਰ
 ਪਤ ਹੋਵੇ ਗੀ ਜੋ ਸਿਖ ਪੜਨਗੇ ਓਨਾ ਦ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇ ਗਾ ਤੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੋ ਕੇ ਮੇਰਾ
 ਤਿ ਮੁਕਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਗੀ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਨਾਂ ਮ ਉਣਨੇ ਸੁਣਾਵੇ ਨੇ ਪੜਨੇ ਪੜਾਵੇ
 ਨੇ ਮੇਂ ਪਾਪ ਨਸਟ ਹੋਨਗੇ ਫੇਰ ਸਭ ਸਿਧ ਵਿਦਾ ਹੋਏ ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਸੇਤਬੰਦ ਰਾਮੇਸ਼ਰਾਏ

ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਹਾਰਾਜ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰੰਦ ਜੀ ਨੇ ਪੁਲ ਬਾਂਧੀ ਸੀ
 ਸਮੁੰਦ ਤੇ ਸੈਨਾ ਕੋ ਪਰਕੀਯਾ ਹੈ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਦੇਖ ਰਲੀਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹ
 ਚਲੇ ਭਾਈ ਬਾਲ ਤੇ ਮਰਦਾਨ ਅਖੀ ਮੀਟੋ ਜਾ ਅਖੀ ਮੀਟ ਦੇ ਸੇ ਤਾਂ ਸਮੁੰਦ ਰਪੁਆ
 ਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਖਕਰ ਪੁਛਿਆ ਏਹੁ ਸਿਵ ਲਿੰਗ ਕੈ ਸਾਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹ
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਜੇਹੇ ਪੁਲ ਬੀਨ ਨ ਲਾਗੇ ਤੇ ਬਾਵਨ੍ਹਿ ਰੁਕ ਲਿਆ ਵਨ ਵਾਸਤੇ ਪਰਬਤ
 ਦੇ ਭੁੰਝਿਆ ਸੀ ਤੇ ਕਾਰਜ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੁਗੁਰਾਦੀ ਅਰਵਾਸ ਪੁਜਾ ਕਰੀ ਦੇ
 ਤੇ ਕਾਰਜ ਦੇ ਨਿਵਰਤਿ ਪਾਨ ਸਮਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਪਹਿਲਾ ਸਿਵ ਲਿੰਗ ਪੁਜਾ ਕਰਾ ਅਸ
 ਥਾਪਨ ਕੀਆ ਸੀ ਫੇਰ ਪਰਬਤ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਖ ਕੇ ਪੁਲ ਬਾਂਧਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕ
 ਹਾ ਰਾਮ ਜੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਸਮੁੰਦ ਰ ਸੁਕਾਇ ਦੇਂਦੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰਾਮ ਜੀ
 ਕਿਹਾ ਮੇਰਾ ਵਰਜਨ ਸੁਬ ਲੋਕਾਨ ਹੀ ਕਰਨ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਲਿਖਾ ਯਾ ਕਿ
 ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਸਤੁ ਪਾਰ ਉਤਰਨਗੇ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਸਤਿ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਲੋਕਾ ਦਿਖਾ ਵੀਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਪੁਲ
 ਉਪਰੇ ਹੀ ਚਲੀਏ ਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਪੁਲ ਟੁਟੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਸ ਦੇ ਆ
 ਸਰੇ ਪੁਲ ਬਾਂਧਾ ਹੈ ਉਸ ਨਾਮ ਦੇ ਆਸਰੇ ਪਾਰ ਜਾਵਾਂਗੇ ਏਹੁ ਕਹਿ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਸਮੁੰਦ ਉਤੇ ਤੁਰੇ ਗਏ ਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਗੇ ਰਾਕ ਸਾਫਿਰ ਦੇ ਹੋ ਸਨ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਖਕੇ ਰੁਠਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਹ ਨੂੰ ਅਨਿਤ ਜਾ
 ਣ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹ ਦੇਹ ਦਾ ਆਧਿਜਾਸ ਰੂਪ ਭੂਤ ਤੇ ਰਾਟਲ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਪੜ੍ਹ ਦਾ ਸੁਣ ਦਾਸਾ ਪਰ ਹੁਨ ਆਪ ਦੇ ਬਚਨ ਕਰ ਮੇਰੀ ਨਿ
 ਸਾਹੋਈ ਹੈ ਹੁਨ ਮੈਂ ਬਰਸ ਜੀਵ ਭਾਵੇਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਮਰ ਜਾਵਾਂ ਮੇਰਾ ਦੇਹ ਨਾਲ ਪਰੇ ਜ
 ਨ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਿਉ ਸਪਕੁ ਜਨੂੰ ਛੁਡ ਦੇਵਾਂ ਹੈ ਤੇ ਰਿੰਤਾਨ ਹੀ ਕਰਦਾ ਤੂੰ ਸੇਹੀ ਮੇਰੀ
 ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਛੁਡਿ ਜਾ ਏਹੁ ਬਰ ਚਕਾ ਦੇ ਆ ਦੇ ਪਾਸ ਦੇ ਰਾਖ ਸਾਇਖ ਲੇ
 ਤੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਪੁਛਿਆ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ ਕਿ ਬੋਂ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਅਸੀਂ ਰਾਮ
 ਜੀ ਕੇ ਦੂਤ ਹਾਂ ਭੁਭੀ ਛੁਨ ਕੇ ਮਿਲਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਰਾਕ ਸਾਰਾ ਜੇ ਭੁਭੀ ਛੁਨ ਕੇ ਜਾਏ
 ਕਹਾ ਤੀਨ ਮਾਨੁਖ ਬਨ ਮੇਂ ਆਏ ਹੈਂ ਤਾਂ ਭੁਭੀ ਛੁਨ ਸੁਨ ਕੇ ਦੋ ਮੰਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਲੈ ਕਰ ਨਿ
 ਗੰ ਪੇਰੀ ਆਯਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਾ ਫਲ ਫਲ ਮੇਵੇ ਭੁ
 ਟਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਰਾਮ ਜੀ ਤੇ ਜੇਹੇ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਦਿ
 ਛੁੜੇ ਹੋ ਭੁਭੀ ਛੁਨ ਜੇਹੇ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਿਦੀ ਦੇ ਖੇਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਭੁਭੀ ਛੁਨ ਨੇ ਕਹ

ਹੋਸਤ ਜੀ ਮੇਂ ਆਪਨੂੰ ਰਾਮ ਜੀ ਤੇ ਵਿਛੜਿਆ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਰਾਮ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਹਾ ਸੀ
 ਸੀਰਦਾ ਵਿਛੜਨਾ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰਿਹੇ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾ ਮਦਿਸਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਨਾਮ
 ਨਿਰਿਦੇ ਤੇ ਧਾਰਦੇ ਹੋਨ ਸੋ ਕਦੀ ਨਹੀ ਵਿਛੜਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਨਾਮੀ ਨੂੰ ਅਭੇਦ ਕਰ ਜਾਤਾ ਹੈ॥
 ਤੂੰ ਜਦ ਮੇਰਾ ਮਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਸੀਰਾਮ ਜੀ
 ਲਿਕਾ ਦਾ ਰਾਜ ਮੇਂ ਨੂੰ ਦੇਵਨ ਜੇਦੇ ਦਰਸਨ ਜਾਇ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਧੋਕ੍ਰਪ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ
 ਜਾਣਿਆ ਕਿਉਂ ਧਿਆਇ ਰਾਖਿ ਜਾਕੇ ਦੇ ਦਰਸਨ ਹੋਵੇ ਗਾ ਨਿਹਕਾ ਮਹਾਇ ਕੇ ਤੇ
 ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸੀਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਯਾ ਆਉ ਲਿਕੇਸ ਤਾਂ ਮੇਂ ਬੋਨ ਭੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਮਹਾ
 ਰਾਜ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਜ ਦੀ ਆਸਾਨ ਹੀ ਤਾਂ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਯਾ ਹੇਭੁ ਭੀ ਛੁਨ ਪਰੇ ਦੁਰ
 ਆਤਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਆਸਾ ਹੋਈ ਸੀ ਸੋ ਸਾਡਾ ਬਿਰਦ ਹੈ ਪਹਿਲਾ ਜਗ ਆਸੀ ਕੀ ਕਾਮ
 ਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਤੇ ਪੀਛੇ ਨਿਹਕਾ ਮਪਦਵੀ ਦੇ ਤਾਹਾਂ ਸੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਭ ਕਾ ਉਧਾਰ
 ਰਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹੇਭੁ ਭੀ ਛੁਨ ਤੂੰ ਪੰਨ ਹੋ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਚਿਰ ਜੀਵ ਪਦਵੀ
 ਤੇ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਹੀ ਦਈ ਹੈ ਤਾਂ ਭੁਭੀ ਛੁਨ ਕਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਵਿਚ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਿਚ ਭੇਟ ਕੋਈ ਨਾ
 ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਪੁਲਬ ਧਾ ਸੀ
 ਗੁਰਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਪਰਬਤ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਖਿਯਾ ਸੀ ਤੇ ਜਲ ਉਤੇ ਪਥ
 ਰਤ ਰੇਤੇ ਲਿਕਾ ਨੂੰ ਲੁਟਿਆ ਤੇ ਵੈਤਮ ਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਤੇ ਭੀ ਕੋਨ ਦੇਵਤਿਆਂ
 ਦਾ ਉਧਾਰ ਕੀਤਾ ਭਾਵੇਂ ਜੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਬਚਨ ਭਵਜ ਲਈ ਪੁਲ ਹੋ ਤੇ ਲਿਕਾ ਅਵਿ
 ਦਿ ਆਓ ਨਾ ਲੁਟੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਦੋ ਤਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਸੀਰਾਮ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਸੋ
 ਵਮਾਵਤ ਉਸ ਕੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਕੇ ਮਨ ਰੂਪ ਭੁਜੀ ਗੋ ਕੇ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸ ਕੋ ਵਸ ਕੀ
 ਤਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸੀਤਾ ਨੇ ਮਨ ਮਾਰਨ ਦਾ ਭੇਦ ਦਸਿਆ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਚਨ ਕਰ ਕੇ ਰਿ
 ਆਨ ਰੂਪ ਸਮੁਝੇ ਮੇਂ ਅਗਿਆਨੀ ਪਥਰਾ ਨੂੰ ਤਾਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇ ਭੀ ਸਕੋਈ
 ਦੇਵਤਿਆ ਦੀ ਨਿਜਾਈ ਹੋਨ ਤਿਨਾ ਦਾ ਉਧਾਰ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁਣੋ ਬਭੀ ਛੁ
 ਨ ਤੁਸਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਬਚਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਕੇ ਸੀਤਾ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰਨ ਰਾਮ ਨਾਮ
 ਦਾ ਭਜਨ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਉਧਾਰੋਗੇ ਤਾਂ ਭੁਭੀ ਛੁਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿ
 ਆਤਾਂ ਪਾਸੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਹਨੂੰ ਮਾਨ ਸੁਣਦੇ ਹੋਨ ਲਿਕਾ ਮੇਂ ਤਾਂ ਭੁ
 ਭੀ ਛੁਨ ਨੇ ਕਹਾ ਰਾਵਨ ਦੀ ਚਿਖਾ ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋ ਤਾਂ ਸੁਣੇ ਵੀਏ ਪਰ ਓਹ ਰਾਮ
 ਜੀ ਤੇ ਬਿਨ ਹੋਰ ਸ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕ ਦਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸੀ
 ਰਾਮ ਰੂਪ ਦਾ ਹੀ ਦਰਸਨ ਕਰਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਭੁਭੀ ਛੁਨ ਨੇ ਹਨੂੰ ਮਾਨ ਕੇ ਸਦਵਾਂਇਆ

੫੦੬

ਤੇਗੁਰੂਜੀਰਾਮਬਾਲਲਛਮਨਮਰਦਾਨਸੀਤਦਾਰੂਪਹੋਇਥੈਠੇਹਨੀਮਾਨੇਗੁਰੂਜੀ
ਅਗੋਂਮਬਾਟੇਕਿਯਾਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਾਹੇਹਨੀਮਾਨਸਾਨੂੰਸਰਬਾਦਿਆਪੀਕਰਕੇਜਾ
ਣੇਗਾਤਾਂਸੀਰਾਮਜੀਤੇਵਿਛੁੜੇਗਾਨਹੀਸੇਤੂੰਏਹੁਜਾਣਕਿਜੇਰੂਪਹੈਨਸਤਸੀਤ
ਕੇਧਾਰੇਹੁਏਹੈਨਉਸੀਸੀਤਨੇਰਾਮਲਛਮਨਕਾਰੂਪਧਾਰਿਆਹੈਓਹੁਸੀਤਨੇ
ਜਾਮਵੰਤਸੁਰੀਵਬਾਲੀਅਗਿਦਹਨੀਮਾਨਕਾਰੂਪਧਾਰਿਆਹੈਤੇਰਾਮਜੀਦੀ
ਸਤਿਮਾਕਰਕੇਸੀਤਾਜਗਤਕੋਉਤਪਤਿਕਰਤੀਹੈਉਸੀਸੀਤਨੇਰਾਵਣਬਿਭੀ
ਖਨਤੇਹੋਰਰਾਕਸਾਦਾਰੂਪਧਾਰਿਆਹੈਅਸਾਬਿਤਕਰਕੇਪ੍ਰਭੈਭੀਕਰਤੀਹੈਅ
ਤੇਰਾਮਜੀਸੁਬਾਦਿਆਪੀਹੈਨਤਾਂਹਨੀਮਾਨੇਕਹਾਹੇਗੀਬਨਿਵਸਜੀਮੇਂਆ
ਪਨੂੰਭੀਕਜਾਣਦਾਹਾਂਉਪਾਸਨਕਰਕੇਤਹਾਬਾਦਾਸਹਾਂਤੇਤਹਾਨੂੰਪਮੇਸੁਕਰ
ਕੇਜਾਣਦਾਹਾਂਗਿਆਨਕਰਕੇਵੀਤੁਸੀਵਿਆਪੇਹੋਮੇਂਕਛਨਾਹੀਇਤਨੀਚਰ
ਚਾਕਰਹਨੀਮਾਨਜੀਮੱਬਾਟੇਕਕੇਆਪਨੇਅਸਬਾਨਕੋਗਏਤੇਭਭੀਛਨਭੀ
ਚਲਦਾਰਿਹਾਸੀਗੁਰੂਜੀਕੀਆਗਿਆਪਾਇਕਰਤਾਂਮਹਾਰਾਜਨੇਆਪਨੇ
ਰੂਪਕੋਧਾਰਨਕੀਤਬਾਲੇਮਰਦਾਨੇਭੀਆਪਨਾਰੂਪਧਾਰਿਆਤਾਂਮਰਦਾਨੇ
ਕਹਾਗੁਰੂਜੀਬਗਦਾਦਭੀਦਿਖਾਵੇਗੇਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾਚਲਭਾਈਬਾ
ਲਾਮਰਦਾਨੇਨਾਲਸਾਡਾਕੰਮਹੈਬਗਦਾਦਦੇਖੀ॥ ॥ ॥

ਅਗੋਂਸਾਖੀਗੁਰਬਗਦਦਦੀਚਲੀ

ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗੁਰਬਗਦਾਦਦੇਬਾਹਰਜਾਇਥੈਠੇਮਰਦਾਨਾਲਗਾਸ
ਬਦਪੜ੍ਹਨੇਤਾਂਓਬੋਦੇਲੋਕਾਨੇਮਨਾਕੀਤਸੇਵਨਕਰੇਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾਜੇਤੁ
ਹਾਡਾਪੀਰਆਵੇਗਾਤਾਂਸੇਵਬੰਦਕਰੇਗਾਤਾਂਲੋਕਾਦੇਕਹੇਪੀਰਮੁਰੀਦਾਦੇਸ
ਮੇਤਆਇਥੈਠੇਤੇਪੀਰਕਹਾਸੇਵਬੰਦਕਰੇਤਾਬਾਬੇਕਸਰੇਦਬਿਨਾਰੂਪਸ
ਨਹੀਹੁੰਦਾਜਿਸਦੇਲੇਬਾਬੇਆਦਮਨੇਬੁਤਆਦਮੀਦਬਨਾਯਾਸੀਤੋਰੂਹਵਿ
ਚਦਾਖਲਨਹੀਸੀਹੁੰਦਾਤਾਂਪਮੇਸੁਫਰੇਸਤਿਆਨੂੰਹੁਕਮਕੀਤਾਇਸਦੇਸਿਰ
ਮੇਂਸੇਰੇਕਰੇਜਾਸੇਰੇਹੋਯਾਤਾਂਰੂਹਨੇਭੀਬੁਤਮੇਪਰਵੇਸਕੀਯਾਤੇਤੁਸੀਸੇ
ਦਕਿਯੋਨਹੀਕਰਦੇਤੇਤੇਜੇਕਰਪੈਕੰਬਨੇਕਹਾਹੈਤਾਂਪੈਕੰਬਬਦਫੈਲੀਸੇ
ਦਾਕੋਬੰਦਕੀਤਾਹੈਜੇਬਦਫੈਲੀਦੇਸੇਦਨਾਸੁਣੋਉਮਰਜਾਯਾਨਾਗਵਾਚਖੁ
ਦਾਵੇਯਾਦਦਾਸੇਦਸੁਣੋਏਹੁਖੁਦਾਦੀਸਿਫਤਹੈਕਹੀਦੀਅਰਸੇਦਮਨੇਕੀਤ
ਹੈਬਦਫੈਲੀਦਾਗੁਰੂਜੀਕਹਾਲਖਾਪਤਾਲਤੇਲਖਾਂਆਕਾਸਤਿਨਾਦੇਓਰੁਕ

ਨੂੰ ਭਾਲ ਕੇ ਥਕ ਪਏ ਤੇ ਵੇਦ ਭੀ ਏਹੋ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਬਿਅਤਿ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨ
 ਹੀ ਤਾਂ ਪੀਰਨੇ ਕਹਿਆ ਸਾਡੇ ਪੈਕ ਬੁਨੇ ਸਤ ਪਤਾਲ ਤੇ ਸਤ ਆਕਾਸ ਕਹੇ ਹੋਨਾ ਬ
 ਹੁਤੋ ਭਿੰਨੇ ਹੋਨ ਪੀਰ ਕਹਿਆ ਕਿ ਬੋਭਿੰਨੇ ਹੋਨ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਇਕ ਦਿਨ ਹਜ਼ਤ ਜਬਰਾ
 ਈਲ ਪੈਕ ਬਰਨ ਮਹਿਰਾਜ ਮੇਂ ਲੈ ਗਏ ਸਾਨ ਓਥੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਉਠਾ ਦੀ ਆਕਤ ०
 ਰਾਲੀ ਘਦੀ ਯਾਹੋ ਸਨ ਪੈਕ ਬਰ ਖਲੋ ਰਹਿਆ ਜਵ ਕਤਾਰਾਂ ਲੰਘ ਜਾਨ ਗੀਆ
 ਤਾਂ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਜਬਰਾਈਲ ਕਹਾ ਜਦੋਂ ਮੇਂ ਭੀ ਪੈਦੇ ਨਹੀ ਸਾਹੋਇਆ ਭਰੇ ਦੀ ਯਾਂ
 ਏਹੁ ਕਤਾਰਾ ਜਾਵੀਆਂ ਹੋਨ ਤਾਂ ਪੈਕ ਬਰਨੇ ਕਹਾ ਇਕ ਉਠ ਤੇ ਭਿੰਨ ਸੰਦੂਕ ਹੋਨ ਦੇ
 ਖੀਏ ਤਾਂ ਸਹੀ ਇਕ ਉਠ ਕਤਾਰ ਵਿਚੋਂ ਖੋਲ ਕੇ ਸੁਕਾਯਾ ਜੀਵੇ ਲਗੇ ਹੋਇ ਸਾਨ ਤਾਂ
 ਤਾਲੀ ਨਾਲ ਖੋਲ ਕੇ ਭਿੰਨ ਅੰਤਿ ਆਨਾਲ ਪੁਰਕੀ ਤੇ ਹੋ ਸਨ ਭਾਂ ਇਕ ਅੰਤਿ ਖੋਲ
 ਕੇ ਪੈਕ ਬੁਭੀ ਤੇ ਜਬਰਾਈਲ ਭੀ ਅੰਤਿ ਵਿਚ ਪਦੇ ਸਕੀ ਤਾ ਵੇਖਨ ਤਾਂ ਸਤ ਆਕ ०
 ਸਤੇ ਸਤਿ ਪਤਾਲ ਤੇ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਤੇ ਪੈਕ ਬਰ ਤੇ ਜਬਰਾਈਲ ਓਥੇ ਭੀ ਹੋ ਸਨ
 ਏਹੁ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇ ਖਕੇ ਜਬਰਾਈਲ ਨੇ ਕਹਾ ਬਾਕੀ ਅੰਤਿ ਆਵਿਚ ਭੀ ਏਸੇ ਤਰ
 ਲਖਾ ਕਤਾਰਾ ਹੋਵਨ ਗੀਆ ਤੇ ਅਸੀਂ ਰੁਸੀ ਇਕ ਅੰਤਿ ਵਿਚ ਰਹਿਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ
 ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ਭੁਗਤ ਦੇ ਸੀਰ ਮੇਂ ਰੋਮ ਜੋ ਹੋਨ ਸੋ ਬਿੰਨ
 ਹੋਨ ਤਿਨਾ ਬਿਰਛਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਰੂਪੀ ਫਲ ਲਗੇ ਹੋਨ ਅਨੰਤ ਹੀ ਜੈਸੇ ਗੁਲਰ
 ਦੇ ਬਿੰਨ ਨੂੰ ਫਲ ਹੁਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਤਿਨਾ ਫਲ ਮੇਂ ਅਨੰਤ ਹੀ ਸਰਿਸ੍ਰੀ ਹੁਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਕ
 ਈ ਆਕਾਸ ਤੇ ਪਤਾਲ ਤੇ ਜੀ ਅਜਿਤ ਅਨੇਕ ਹੋਨ ਤਾਂ ਅੰਤਿ ਦੇ ਖਕਰ ਸੰਦੂਕ ਨੂੰ
 ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਉਠ ਕੇ ਕਤਾਰ ਮੇਂ ਬਾਂਧ ਦੀ ਯਾ ਭਾ ਅਗੇ ਵਰਗਾ ਹਮੇਂ ਗਏ ਕਉਚ
 ਦਰਕੇ ਪੜ੍ਹੇ ਅੰਦਰ ਸੁਲ ਕਾਜ ਵਾਬ ਆਵ ਦਾਸੀ ਤਾਂ ਪੈਕ ਬੁਨੇ ਚਾਵਰ ਉਠਾ
 ਇਕੋ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਜਿਸ ਝਾਂ ਪੈਕ ਬੁ ਚਾਵਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪਗੜੀ ਬਾਧ ਦਾਸੀ ਤੋਂ
 ਸੋਹੀ ਸਬੀਹ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਦੇਖੀ ਤਾਂ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਰੁਮਾਨ ਹੋਯਾ ਮੇਂ ਤੇਹੀ ਸਬੀ
 ਹਨ ਹੀ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸਬੀਹ ਹੈਂ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪਨੇ ਰੂਪ ਦੀ ਸੂਰਤ ਜਾਗਾ ਹੈ ਸਾਫ ਸੀ ਸੇਵਿ
 ਚਨ ਜਰ ਆਵ ਦੀ ਹੈ ਏਸੇ ਤਰਾਂ ਮੇਂ ਸਭ ਜਾਗਾ ਪਰ ਤੇਰਾ ਆਈ ਨਾ ਸਾਫ ਨਿ
 ਮਲ ਹੈ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਸਬੀਹ ਜਾਹਰ ਹੈ ਪਰ ਏਹੁ ਸਾਰਾ ਮੇਰਾ ਗਾਇਬ ਰਖੀ
 ਜਾਹਰ ਨਾ ਕਰੀ ਮੇਂ ਤੈਨੂੰ ਸਾਹਰ ਗਬੀ ਨਜੀਕ ਹਾਂ ਪਛੇਤਾਇ ਸਦਾ ਛਪਿਆ ਹੋਸ ०
 ਹੈ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕੇ ਪੈਕ ਬੁ ਮੁਨ ਆਯਾ ਅਗੇ ਵੇਦਾਨਾ ਮਜਹੂਲ ਰਾਹੁ ਵਿਚ ਆਵਾਜ
 ਕਰ ਕੇ ਕਹੇ ਹੈ ਪੈਕ ਬੁ ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਨੀ ਸੂਰਤਿ ਬਨਾਯਾ ਹੈ ਅਤੇ

੫੦੮

ਤੂੰਖੁਦਾਨੀਕਿਥੇ ਫੰਫਾਫਿਰਦਾਹੈ ਦੂਜੇਦਿਨਪੈਕੀਬਨੇਦਰਗਾਹਿਮੇਜਾਇਕੇ-
ਪ੍ਰਾਛਿਅੰਜਿਸਰੇਵਨੂੰਗਾਇਬਰਖਨਦਾਹੁਕਮਹੋਯਾਸੀਉਸੀਭੇਦਕੋਇਕਮਸ
ਤਾਨੇਕੀਜਬਾਨੀਗਾਹਵਿਚਸੁਣਿਆਹੈ ਮੈਨੇਤਾਂਹੁਕਮਹੋਯਾਜੇਦਾਨੇਦਵਾਨੇਮ
ਸਤਾਨੇਏਹੁਮੇਰੇਸਾਦਕਹੈਨਤਿਨਾਪਾਸੇਮੈਲੁਕਿਆਨਹੀਤੇਦਾਨੇਜੇਹੈਨਓਨ
ਦੇਪਿਛੇ ਸਭਲਗਾਦੇਹੈਨਤੇਗਾਫਲਾਜਿਸਦੇਮਗਲਗੇਉਸਨੇਸਿਧੋਗਹਜਾ
ਣਵਾਜਬਹੈਅਤੇਖੁਦਾਇਦੀਕੁਦਰਤਿਦਾਬਿਜਾਨਨਹੀਕੀਤਾਜਾਂਦਾਅਤੇਤੈ
ਨੂੰਮੁਹਯਰਦੀਨਨਾਮਧਰਾਯਾਹੈਸੋਕਿਉਤਾਂਪੀਰਕਹਾਪੈਕੀਬਨੂੰਵਫਾਤੁਪਾਯ
ਬਹੁਤਮੁਦਤਿਭੁਜਗੀਹੈਸਭਮੁਸਲਮਾਨਈਮਾਨਈਫਿਰਗਏਨਿਵਾਜਰੇਜਾ
ਬੰਦਗੀਛੋੜਹੈਤਕਬਰਸਹਿਵਤਬਖੀਲੀਮੇਂਵਰਤਗਏਦੀਨਵਡਾਆਜ
ਜੋਹੋਯਾਤਾਂਮੇਰਾਜਨਮਖੁਦਾਦੇਹੁਕਮਨਾਲਹੋਯਾਦੀਨਨੂੰਫੇਰਹਯਾਤੀਦਿਤੀ-
ਨੌਕੁਆਨਕੀਤਾਮੁਸਲਮਾਨੂੰਨਿਵਾਜਰੇਜਾਬੰਦਗੀਤੋਸਬੀਸਿਖਾਈਤੇਤੁ
ਸੀਇਸਜਾਮਨੇਵਿਹਕਿਸਵਾਸਤੇਆਏਤੋਕਿਸਖਾਨਦਾਨਤੇਤੁਸੀਹੋਤਾਂਗੁਰੂ
ਬਾਬੇਸੀਕਹਾਯਾਵਲੋਤੁਹਾਡੇਪੀਰਹੋਏਅਬਦੁਲਗਹਿਮਾਨਤਿਸਨੇਨੌਖਾਨ
ਦਾਂਕੀਤੇਦੂਜਾਅਬਦੁਲਦਾਹਦਪੰਜਖਾਨਦਾਨਉਸਕੀਤੇਚੋਦਹਖਾਨਦਾਂਬਧੋਂ
ਫਿਰਦੇਸੋਅਸੀਕਿਸੇਖਾਨਦੇਨਹੀਧਰਮਦੀਹਾਨਹੋਈਹਿੰਦੂਆਨੇਕਰਮਧਰ
ਮਸਭਛੋੜਦਿਤੇਤਾਂਅਸੀਂਦੇਦਾਂਦੀਹਯਾਤੀਤੇਧਰਮਦੀਹਯਾਤੀਵਾਸਤੇਪ੍ਰਮੇ
ਸਦੇਭੁਜੇਅਏਹਾਂਤਾਂਪੀਰਨੇਕਹਾਈਮਾਨਭੋਵੇਕਿਸੇਖਾਨਦਾਨਕੇਮੁਰੀਦਹੋਵੇ
ਨਹੀਜੰਗਜਾਰਕਰਾਂਦੇਤਾਂਬਾਬੇਜੀਉਹੀਸੁਰਕਰਕੇਆਵਾਜਬੁਲੰਦਕੀਤੀ
ਗੁਰਬਾਅਕਾਲਸਤਸ੍ਰੀਸ੍ਰੀਅਕਾਲਚਿਤਚਰਣਨਾਮਘਰਘਰਪੁਣਾਮ
ਸਭਪਰਕ੍ਰਿਪਾਲਜੇਰਸਜਵਾਲਜਾਂਏਹੁਸਬਦਮੁਸਲਮਾਨਨੇਕੀਨੀਸੁਣਿ
ਆਤਾਂਸਭਮੁਰਛਹੋਇਗਏਬੋਲਣੇਦੀਵੇਖਣੇਦੀਸਕਤਨਾਰਹੀਤਾਂਸੀਬਾ
ਏਜੀਇਕਪੀਰਨੂੰਕ੍ਰਿਪਾਵਿਸਟਕਰਕੇਤਕਨਾਕੀਤਾਤਾਂਪੀਰਮੁਰੀਦਨੂੰਦੇਖ
ਕੇਦੋਤਾਨਹੋਯਾਤੇਏਸਕੁਦਰਤਨੂੰਦੇਖਕੇਪੀਰਨੇਕਹਾਏਹੁਫਕੀਰਵਡੀਤਾਂਕੁਤ
ਵਾਣਾਹੈਜੋਇਸਨੇਸਭਖਾਨਦਾਨਨੂੰਰਦਕੇਤੇਇਕਪ੍ਰਮੇਸਰਨੂੰਪਛਾਤਾਹੈਤੇਖ
ਵਾਨੇਧਰਤੀਅਸਮਾਨਵਿਚਇਸਦੇਤਾਂਈਮਸਹੂਰਕੀਤਾਯਸਤੇਖੁਦਾਇਦੀ
ਯਾਦਬਿਨਾਇਕਦਮਇਸਦਾਖਾਲੀਨਹੀਜਾਂਦਾਜਾਂਪੀਰਦੀਗਸਖੁਲੀਤਾਂ
ਅਰਸਕੀਤੀਹੋਨਾਨਕਫਕੀਰਜੈਸੇਮੈਨੂੰਮਿਹਰਦੀਨਜਰਕਰਸੁਚੇਤਕੀ

ਭਾਹਈ ਤੈਸੇ ਇਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਕਰਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪਬਰ ਸੀਰਾ ਸਚ ਕਰਨੇ ਤੂੰ ਆ
 ਏਸੀ ਹੁਣ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਕਦਮ ਪਕੜੇ ਤੇ ਕਹਾ ਇਸ ਬਰਾਦਾ ਦਵਿ
 ਚ ਕਰਾਮਾਤ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਚਲੀ ਤੂੰ ਵਡਾ ਫਕੀਰ ਹੈਂ ਜਿਸ ਨੇ ਏਹੁ ਕਹਾ ਦਿਖਾਇ ਹੈ ਹੁਣ ਸ
 ਭੀ ਆਤਕ ਸੀਰਾ ਮਾਫ ਕਰੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਫਿਰ ਪਾ ਦੀ ਨਜਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਨਰੁ ਲੋਕ ਸੁਰਤ ਵਿਚ
 ਆਏ ਤੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਅਗੇ ਸਰੁ ਲੋਕਾ ਵਸਤ ਬਸਤ ਏਕੇ ਤਾਂ ਜੀ ਸਾਂਝੀ ਤੀ ਆ ਤੇ ਪੀਰ ਕਹਾ
 ਲਖ ਪਾਤਾਲਾ ਦੇ ਤੁਸਾ ਕਹੇ ਸਾਨੂੰ ਖਬਰ ਨਾ ਦੀ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਕੀ ਬਰਕ
 ਤ ਰਾਭੀ ਭੀ ਆ ਸੋਇਕ ਇਕ ਫਲ ਕਹੈ ਸੁਤ ਰਦਾ ਉਪਦਾ ਹਿਸਾ ਸਾਡਿਆ ਕਾਜ ਹੈ ਨ ਤੇਹੇ
 ਠ ਸਤ ਪਤਾਲ ਤੇ ਜਿਸੀ ਨ ਬਹਿਸਤ ਦੇ ਜਕਤਿਨ ਸੀ ਦੁਕ ਹੈ ਜਨ ਸੁਭ ਤੇ ਜਿਤ ਨੇ ਜਿਤ ਨੇ
 ਖਲਕਤ ਦੇ ਬਚਨ ਹੋਨ ਸੋ ਸੀਦਕ ਵਿਚ ਅੰਤਿ ਹੋਨ ਤੇ ਇਕ ਆਦਮੀ ਵਿਦਭੀ ਚੌਦਾਤ ਬ
 ਕਹੈ ਨ ਸੋ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਕੁਦਰਤਿ ਬਿਅਤਿ ਹੈ ਜਿਸਤ ਰਾਤੂੰ ਦੀ ਨ ਦੀ ਹਜ਼ਾਰੀ ਵਾਸਤੇ ਦੁਨੀਯਾ
 ਮੇਂ ਆਯਾ ਹੈ ਸੋ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਧਰਮ ਦੀ ਹਜ਼ਾਰੀ ਵਾਸਤੇ ਸਾਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਕਿ
 ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਧਰਮ ਦੇ ਬਿਨ ਪੈਰ ਟਲ ਗਏ ਹੋਨ ਚੋ ਥੇ ਪੈਰ ਤੇ ਖਲੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੁਝ ਕੁਝ
 ਤ ਅਰੁ ਸਕਰਮ ਵਰ੍ਹਾ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਨ ਮੇਂ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੋ ਕੁਝ ਕੁਝ ਮਰੂ ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿ
 ਤ ਸੇ ਹਿੰਦੂ ਜੋ ਮੁਰਦੇ ਹੋਨ ਤਿਨ ਨੂੰ ਜਿਦਾ ਕਰਾਂਗਾ ਸਾਡਿਆ ਮਕਾਮ ਤੇ ਪ੍ਰਨਾਮ ਰੀ ਸਚਕ
 ਮਾਵਨ ਰੀ ਤਾਂ ਧਰਮ ਨੂੰ ਫੇਰ ਬਲ ਹੋਵੇਗਾ ਵਸਵਾਂ ਜਾਮ ਪਹਿਰ ਕੇ ਹਿੰਦੂ ਆਨੂੰ ਸਸ
 ਤ ਪਕੜਾਵਾਂਗੇ ਜੇ ਸਚਕ ਮਾਵਨ ਰੀ ਤਾਦਿਨੋ ਦਿਨ ਪਤਾ ਪਵਧੇਗਾ ਬੋਏ ਤਫਕੀ
 ਕਰਨ ਰੀ ਤਾਂ ਪਤਾ ਪਖਲੋ ਤਾਰੇ ਗਾ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਾ ਅਕਾਸ ਪਤਾਲਾ ਦਿਖਾਓ
 ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪੀਰ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਹਥ ਪਕੜ ਕੇ ਕਹਾ ਅਖੀ ਮੀਟ ਜਾ ਅਖੀ ਮੀਟੀ ਆਂ
 ਤਾ ਦੇਵੇ ਓਥੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਆਕਸ ਦਿਖਾਏ ਲਖਾਹੀ ਫੇਰ ਪਤਾਲ
 ਦਿਖਾਏ ਲਖਾਹੀ ਦੇਖ ਦਾ ੨ ਬਕਾ ਤਾ ਪੀਰ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਪਿਛਾ ਹਾਂ ਚਲੀਏ ਤਾਂ
 ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਤੇਰਾ ਪੀਰ ਮਨਿ ਗਾਨਹੀ ਏ ਬੋਂ ਕਨ੍ਹਾ ਦੀ ਕਰਕੋ ਲਭ ਲੈਤਾਂ ਓਥੇ ਸੀਰਾ
 ਤ ਇਕ ਠੀਹੋਈ ੨ ਹੋਸੀ ਕਨ੍ਹਾ ਦਰਤਾ ਸੀ ਪੀਰ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਕਨ੍ਹਾ ਲੈ ਕਰ ਕਚ
 ਕੋਲ ਭਰੀ ਧੁਰੇ ਪਤਾਲੇ ਲਈ ਕਨ੍ਹਾ ਹੀ ਤੇ ਪੀਰ ਅਗੇ ਲਿਆਰਖੀ ਪੀਰ ਪੁਛਣ
 ਲਗਾ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਪੁਛੇ ਤਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾ ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਦੇ ਖਦਾ ਬਕਾ ਪਿਆ
 ਜਿਥੇ ੨ ਜਾਵਾਂ ਓਥੇ ਸੀਰਾ ਤਾਂ ਅਕਠੀ ਆ ਹੋਵਨ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਪੁਸੇਸ
 ਦਾ ਜਸ ਕਰਨ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਵੇਖ ਕੇ ਅਤਿ ਨਾ ਆਯਾ ਮੇਂ ਏਥੇ ਏਨਾ ਨੂੰ ਲੋ ਆਯਾ ਹਾਂ ਪੀ
 ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਏਸ ਦੀ ਜਾਹਰ ਕਲ ਹੈ ਫੇਰ ਪੀਰ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਬਾਵੇ ਆਦਮ ਨੇ ਆਦਮ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗਿਆਮੇਰੀ ਦੇਹ ਕਿ ਬੇਛੁਟੈ ਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਭਲੀ ਜਾਹਗਾ ਪੰਜਾਇ ਨ ਨੂੰ ਤੇ ਅਸੀ ਪ
 ਸੋਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਦੇਹ ਛੁਟੈ ਗੀ ਤੇਰੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨਾ ਬ੍ਰਹਮਨਾ ਦਾ ਸਲ ਦਾਗਾ
 ਹੀਆ ਦਾ ਅਗਨ ਦਾਗਾ ਵੈਸ ਪਵਣੁ ਮੇਂ ਸੁਟਵੇ ਹੈ ਨ ਸੁਵਦ ਬੀ ਦੇ ਹੈ ਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੇਂ
 ਤੇ ਨੂੰ ਕੋ ਨ ਦਾਗਾ ਦੇਈਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸਬਦ ਕਰਮੇਰਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੁ
 ਰਹੇ ਜਾਏ ਮੇਤਾਂ ਦੇਹ ਦਾ ਸਾਖੀ ਹਾਂ ਜਿਉ ਤੁਹਾਡੀ ਇਛਾ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕਰੇ ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਤੇਰੀ
 ਮਨੀ ਬਨਾਇਕੇ ਜਗਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰਜਾਵੀਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਾ ਸੀਰਮ ਸ਼ੀ ਵਿਚੋਂ ਕਦ ਵੇਰੋ ਤੇ
 ਫੇਰ ਪਸਰਾਈ ਮਨੀ ਵਿਚ ਪਾਵ ਦੇਰੋ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿ ਆਤ੍ਰੇ ਬ੍ਰਹਮਨ ਪਛਾਣਿਅ
 ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਮੇਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਤੇ ਮੇਂ ਭਿਠਾਏ ਜੋਏ ਬੇਸਾ ਸ਼ੀ ਦੇ
 ਹਨ ਸੋ ਪਾਕ ਹੋਇ ਜਾਂ ਦੇਹ ਨ ਜੋ ਦਬੀ ਦੇਹ ਨ ਸੋ ਅਗੇ ਸਾਸ਼ੀ ਦੇਹ ਨ ਤੁਸਾ ਮੇਂ ਨੂੰ ਸਾਕ ਨ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਰਬੇਲਾ ਨਾਮ ਸਾਹਿਰ ਮੇਂ ਆਇ ਉਤਰੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਾ ਏ ਬੇਮੇਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੈ
 ਗੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਏ ਬੇਤੋਰੀ ਔਲਾਦ ਰਹੇ ਗੀ ਤੇ ਨੂੰ ਖੁਰਮੇ ਸਾਹਿਰ ਮੇਂ ਲੈ ਚਲਨੇ ਹਾਂ
 ਬੇਖੁਰਮੇ ਖਾਹ ਤੇਰਾ ਬਾਕੀ ਅਹਾਰ ਬੇਬੇਰ ਹੋਇ ਹੈ ਪੰਜ ਦੇਹਿ ਨ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਖੁਰਮੇ
 ਫਲ ਆਇ ਖਾਧੇ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਦਿਨ ਰਹਿਜਾ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ
 ਉਮਰ ਦਾ ਨਿਆ ਦੇਹ ਖਬਰ ਆਤਮੇ ਦੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਾ ਤਿਆਰੀ ਹੈ ਤਾਬਾ ਬੇਜੀ ਕਹ
 ਤੇ ਕਿਉਂ ਕਰ ਜਾਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਨਾਉ ਤੇ ਪਵਣ ਦੀ ਗੰਢ ਖੁਲ ਗਈ ਹੈ ਨ ਬੇ
 ਸਾਸਾ ਸਾਹਿਰ ਦੇ ਹੈ ਨ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਗਿਣ ਲੇਵੋ ਤਾਂ ਬਾਲਾ ਲਗਾ ਗਿਣਨ ਜਾਂ ਬੇਸਾਸ
 ਪੁਰੋਗੇ ਇਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਦੇਹ ਠਫੀ ਹੋਇ ਗਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਹੱਥ ਲਾਯਾ ਤਾਂ ਦੇਹੀ ਵਿ
 ਚ ਸਾਸਕੋਈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁਰਾਕੁ ਮਾਹੈ ਭਾਂਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾਰ
 ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕਹਾ ਦੇਖ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਜੋ ਕੇਹੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਰਦਾਨੇ ਉਪਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਤ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਧੰਨ ਕਰਤਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁ
 ਸੀ ਹੋ ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਉ ਨਾ ਕਰਤਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸ
 ਹੀਏ ਖੁਰਮੇ ਦੀ ਆਲਕ ਨੀ ਆਇ ਕੰਠੀ ਆਕਰ ਕੇ ਇਕਚਾੜ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਨੀ
 ਇਕ ਬਾਲੇ ਦੀ ਤੇ ਇਕ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਓਨਾ ਤਿਸਰਾ ਵਾਦਾ ਪਛਣ ਸੀ ਤੇ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ
 ਨੂੰ ਪਾਇਕੇ ਸਾਨ੍ਹਿਆ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਵੇ ਬੋਲਿਆ ਵਸਾਈਏ ਇਤਨਾ ਕ
 ਹੋ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਨ ਹੋਇ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਪੀਰਾਨ ਲਾ॥

ਭਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸਮਸਤ ਬਰਜ ਜਿ ਬੇਤਪਕੀਤਾ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਪ

੫੧੨

ਸਾਥੇ ਉਤੇ ਤੇ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਪੀਰ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਟੋਰਾ ਦੁਪਦਾ ਭਰ ਕੇ ਭੇਜਿ
ਆਕਿਆ ਮੁਲਤਾਨ ਪੀਰ ਨਾਲ ਪੁਰਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰੰਬੇ ਲੀ ਦਾ ਫੁਲ ਕਟੋਰੇ ਤੇ ਰਖ
ਦਿਤਾ ਤੇ ਕਹਿਆ ਅਸੀਂ ਫੁਲ ਦੀ ਨਿਯਾਈ ਰਹਾਂਗੇ ਏਹੁ ਸੁਨਕੇ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਪੀਰ ਅ
ਕਠੋਰੇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਏ ਤੇ ਸੁਲਕੀ ਤੋਨੇ ਵਰਮੀ ਮਾਰਿਆ ਸਪਨਹੀ
ਮਰਦਾ ਅਤੇ ਸਪ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਵਸ ਆਵਦਾ ਹੈ ਓਹ ਕੇਹੜਾ ਸਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮ
ਨਵਸ ਆਵੈ ਅਰ ਸੁਧੋਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਗਤ ਨੂੰ ਝੂਠ ਜਾਣੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ
ਸਤਿ ਜਾਣੇ ਜਿਤਨਾ ਜਗਤ ਹੈ ਮਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿਚ ਖੜਾ ਹੈ ਮਨ ਸਬਦ ਲਲਗਾਵੀ
ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਧੋਹੈ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹਾਵਲ ਹਕ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਮਾਯਾ ਨੂੰ ਝੂਠ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਤਮ
ਯਾ ਬਿਨਾ ਵਿਹਾਰ ਸੁਧਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਜੇਹੀ ਮਾਯਾ ਝੂਠੀ ਹੈ ਤੇ ਹੋਵਿਹਾ
ਰਭੀ ਝੂਠੇ ਹੈ ਨ ਇਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਚਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਭੀ ਸਚਾ ਹੈ ਝੂਠ ਨ ਦੀ ਨਕਹਾ
ਸੀਤਾ ਕੋ ਲਛਣ ਕੋਹੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਬਜਰਗਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੀ ਯਤ ਰਾਸ ਪਰ
ਮੇਸੁਦਾਨਾ ਮਸੁਣ ਕੇ ਖੁਸੀ ਹੋਵੈ ਜਿਨਾ ਪਾਸ ਗੁਣ ਹੋਵੇ ਉਨਾ ਦੀ ਖਿਜਮਤ ਕਰੇ
ਅਤੇ ਸਭ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਪੀਰ ਦੀ ਕਰ ਜਾਣੇ ਜੈਸਾ ਖਾਵਣ ਪੀਵਣ ਪਹਿਰ
ਣਦਾ ਅਭਿਯਾਸ ਹੈ ਤਿਸੇ ਤਰਾਂ ਸਬਦਦਾ ਅਤੇ ਆਤਮ ਰਿਖਾਨ ਦਾ ਅਭਿਯਾਸ
ਭੀ ਕੇ ਬੇਗਾਨੀ ਔਰਤ ਦਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕਰੇ ਸਬਧੀ ਲੋਕਾਨ ਲਪਿਆਰ ਕਰੇ ਜਿਸਗ
ਲੇ ਸੀਤਾ ਨਾਲ ਵਾਦ ਪਦੇ ਸੋਛੇ ਡੁੰਦੇ ਵੇ ਆਪਨ ਮਨ ਨੂੰ ਨੀਵਾ ਕਰੇ ਸੀਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ
ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਵੇ ਨਹੀ ਕੁਕਰਮਾ ਦਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕਰੇ ਏਹੁ ਗਲਾ ਸੁਣਕੇ ਪੀ
ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਭੁਸੀ ਧੀਨ ਹੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾਜੀ ਕੋਈ ਉਪਦੇਸ ਸਾਨੂੰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਕਹਾ ਕਪਾਹ ਦੇ ਸਿਰ ਕੇਹੀ ਗੁਜਰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਦੁਨੀ ਆਵੇ ਲੋਕ ਖਾਵਣ ਪੀਣ
ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕੇਤੇ ਬੇਗੁਮਰਾ ਹੋਏ ਹੋਨ ਜਿਧਰ ਮਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਓਹ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਨ
ਲਬ ਕਰਨਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਪਹਿਲਾ ਕੁਪਾਹ ਵਾੜੀ ਤੇ ਚੁਣੀ ਧੁਪੇ ਸੁਕਾਈ ਲਾਠੀ ਨਾਲ
ਝੰਬੀ ਚੁਖ ਚੁਖ ਕਰਕੇ ਖੋਹੀ ਫੇਰਵੇ ਲਣੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦਿਤੀ ਸਖਤ ਪੀੜਾ ਝਲੀ ਫੇਰ
ਤੁੰਬੀ ਫੇਰ ਪਿੰਜੀ ਕਤੀ ਫੇਰ ਤੇ ਦਾਤ ਣੀ ਆਤੇ ਜੁਲਾਹਿਆ ਉਣੀ ਛਿਕ ਕੇ ਮੋਰੇ ਰੀਸ
ਦਿਤੀ ਆਕ ਪੜਾ ਬਾਣਿਆ ਤੇ ਵਰਜੀ ਯਾ ਕਹਿਆ ਸੀਤਾ ਛੀਬੇ ਖੰਭ ਝੜਕੇ ਪਟ
ਨੇ ਤੇ ਪਟ ਕਾਯਾ ਧੋਤਾ ਸਿਰ ਮੁਗਲੀ ਮਾਰਕੇ ਕੁਟਿਆ ਤਉ ਵੇਕਰ ਤਾਫੇਰ ਕਪੜਾ
ਪਹਿਰਨ ਦੇ ਜੋਗ ਹੋਯਾ ਅਤੇ ਮਾਨੁਖ ਦੇ ਖਕੇ ਹਸਦੇ ਹੋਨ ਦੇ ਖੋਕ ਪਾਹ ਦੇ ਸਿਰ ਏਹੁ
ਭੀ ਅਤੇ ਆਪ ਗਰਭਿ ਯਾਦੀ ਕਿਉ ਕਰ ਬੀਤੇ ਗੀਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਧੀਨ ਨਾਨਕ

ਜੀਤੋਰੀਸਿਫਤਹੈਜਿਸਦੀਏਹੁਵਡਿਆਈਹੈਫਕੀਰੀਨਾਮਇਸੀਕਹੈਹੈਨਕਕਜੀ
ਫਕੀਰੀਤੋਰੀਹੈਤੇਗੁਰਿਆਈਭੀਤੋਰੇਕੋਯੀਮਿਲੀਹੈਤੇਜੋਹਦਸੇਖਫਰੀਦਨੇਕੀ-
ਆਭਗਤੀਕਬੀਰਭਗਤਿਨੇਕਰੀਜੋਗਗੋਰਖਨੇਕੀਤਾਤਿਆਗਰਜੇਜਨਕਨੇਕੀ
ਤਾਤਿਆਗਦੇਵਦਤਨੇਕੀਤਾਤੇਜਤਲਛਮਨੇਕੀਤਾਜੋਗਹਨਵੰਤਨੇਕੀਤਾਜੁਧ-
ਦਹਿਸ਼ਨੇਕੀਤਾਬੀਓਗਰਾਮਜੀਕੀਤਾਹਠਧੁਹਭਗਤਿਨੇਕੀਤਾਸਤਸੀਤਾਦਾਰਿਹ
ਸਤਬਾਏਆਦਮਕੀਤਾਤਾਂਬਾਬੇਨੇਕਹਾਪੀਰਜੀਖੁਦਾਇਦਾਯਾਦਕਰਨਬਜੁ
ਰਗਾਦੀਸੁਹਬਤਕਰਨੀਖੁਦਾਇਦਾਏਫਦਿਲਅਦਿਰਕਰਨਓਨਨੂੰਸੁਕਤਿਪ
ਦਵੀਮਿਲੈਗੀਏਹੁਗੋਸਟਸੁਣਕੇਮੁਲਤਾਨਦੇਪੀਰਨੇਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਗੇ
ਮਥਾਟੇਕਿਆਤੇਸਰਰੂਪਖੁਦਾਇਦਾਕਰਕੇਜਾਣਿਆਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਭਪ
ਰਾਨੂੰਖੁਸ਼ੀਕਰਕੇਓਥੇਚਲਦੇਰਹੇ॥

ਅਗੇਸਾਖੀਇਕਧਨੀਨਾਲੋਨੇਸਹਰੇਹੋਈ॥

ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੋਸਹਰੇਨਗਮੇਆਇਬੈਠੇਓਥੇਏਕਸਾਹਧਨੀਪੁਰਸਫਹਿਰਾਸੀ
ਉਸਦੇਵਡੇਗੁਮਾਸਭੇਹੈਸਨਗੁਰੂਜੀਉਸਦੇਸਾਮਨੇਦੁਕਾਨਪੁਰਬੈਠਰਹੇਓਹਧ
ਨੀਆਪਨੇਵਿਹਾਰਾਵਿਚਲਗਾਰਿਹਗੁਰੂਜੀਵਲਾਧਿਯਾਨਭੀਨਾਕੀਤਾਤਾਂਬਾ
ਲੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹਦਾਨਪੁੰਨਭੀਕੁਛਨਹੀਕਰਦਾਏਹੁਬੜਾਸੁਖੀਨਜਾ
ਵਦਾਹੈਤੇਸਾਧਸੰਤਦੀਸੇਵਾਨਹੀਕਰਦਾਤਾਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾਦੁਖਪਾਪਾਦਾਧਰ
ਮਹੈਤੋਰੀਆਨਥਿਨਾਸੁਖਕੋਈਨਹੀਪਰਇਸਨੂੰਪੁਛਦੇਖੋਤਾਂਬਾਲੇਜਾਇਕੇਪੁ
ਛਾਸਾਹਜੀਤੁਸੀਵਡੇਸੁਖੀਹੋਤਾਂਓਹਸਾਹਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪਾਸਆਯਾਤੇ
ਨਿਗਲੇਬੈਠਕੇਸੀਗੁਰੂਜੀਨੂੰਕੀਹੁਣੇਸੀਤਜੀਮੇਰੇਜੈਸਾਤਾਂਦੁਖੀਕੋਈਨਹੀਕਿਉ
ਜੋਮੇਰਾਇਕਾਇਸਤਾਨਲਪਿਅਰਜੀਤਾਂਸਮਾਪਾਇਕੇਇਸਤੀਮਾਂਦੀਹੋਇਗਈ
ਮਰਨਪੁਸ਼ਤਤਾਂਮੈਉਸਦੇਹਥੇਦਾਨਪੁੰਨਬਹੁਤਕਰਾਇਆਤੇਰੁਦਨਕਰਨਲਗਾ
ਤੇਕਹਿਆਮੈਕਿਸਤਰਾਜੀਵੰਗਾਂਤਾਂਇਸਤੀਕਯਿਤਪੁਰਖਹੈਹੋਗਵਿਆਹਕ
ਰਾਲਵੀਤਾਂਫੇਰੇਮੈਭੁਲਜਾਵਾਂਗੀਤਾਂਮੈਮੋਹਦੇਅਧੀਨਹੋਇਕੇਆਪਨੀਇਵੀਕ
ਟਰੂਗੀਤਾਂਓਹਇਸਤੀਹਛੀਹੋਇਗਈਤੇਮੈਭੀਕਸਟਪਾਇਕੇਰਾਜੀਹੁਆਤ
ਓਹਮੇਰੇਹੁਣਦੇਖਦੇਹੋਰਪੁਰਖਨਾਲਭੋਗਕਰਦੀਹੈਤੇਮੈਦੇਖਦੇਖਦੁਖੀਹੁੰਦਾਹਾਂ
ਤੇਦਗਧੁੰਦਾਹਾਂਮੈਬਡਾਦੁਖੀਹਾਂਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਦੁਖਸੁਖਤਾਪੁਰਬਲੇਜਨ
ਮਦੇਹਨਪਾਪਾਂਬੀਦੁਖਪੁੰਨਬੀਸੁਖਹੁੰਦੇਹਨਈਸਰਬੀਆਦਲੋਕੋਜੋਪਾਪ-

੫੧੪

ਪੁਨਿ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗੇ ਬਿਨ ਨਹੀ ਹਟਵਾ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਮਾਤਲੋ
 ਕਦੀ ਲੀਲਾ ਭੋਗਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਰੀਆਨੀ ਦੁਖੀ ਸੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨ ਹੋ ਸਾਹਜੀ ਗਿਆਨ
 ਵਾਨਤਾ ਸੀਰਨੁ ਤੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨਿਤ ਹੀ ਕਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਸਤ-
 ਅਤੇ ਆਪਨਾ ਮਿਤ੍ਰ ਕਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਹੋ ਸਾਹਜੀ ਕਰਮ ਕੀ ਏਕਾ ਫਲ ਕਿਨਾਨੇ ਭੋਗੇ
 ਆਹੈ ਜੈ ਸੇ ਇਵੇ ਨੇਹ ਜਾ ਰਾਜਗ ਕੀ ਤੇ ਤਾਂ ਦੇਵਤਿਆ ਦਾਰਾ ਜਭੁ ਮਾਭੇ ਅਪਛਰਾ ਭੋਗੇ
 ਦਭੋਗਦਾ ਗੋਤਮ ਦੀ ਇਸਤੀ ਵਲ ਪਾਪ ਕਰਨ ਆਪਾ ਸੇ ਗੋਤਮ ਨੇ ਸਾਪ ਦੀ ਯਾ
 ਜੋ ਇਕ ਭੁਗਵਾਸ ਤੇ ਤੂੰ ਆਪਾ ਹੋ ਜਾਹ ਸਹ ਸੰਤੁ ਗਤੈ ਨੂੰ ਹੋਵੈ ਗੀ ਜੋ ਹੋਈ ਤਾਂ ਜਲਮੇ
 ਜਾਇਕੇ ਛਾਪਿ ਜਾ ਤੇ ਹੁੰਨਾ ॥੧॥ ਪਰ ਸਹਾਮ ਨੇ ਇਕੀ ਵਰੀ ਨਿਹਖੜਾਇ ਏ ਪਿਥਵੀ
 ਕੀਤੀ ਫੇਰ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਉਸਦਾ ਬਲ ਬੋਹਲੀਤਾ ਸੋ ਸਮੁਦ੍ਰਿਥਿ ਘਕੇ ਬੋਲੇ ਵਿਚ ਜਾਇ
 ਛਾਪਿਆ ਓਹ ਭਿਰ ਜੀ ਵਹੈ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਭਿਖਾ ਮਾਗਿ ਦੇਵੇ ਖਕਰੇ ਰੋਵਾਹੈ ॥੨॥
 ਜੇ ਰਾਜਛਤਕੇ ਅਤੀ ਤੋਹੇ ਤਾਂ ਓਹ ਭੀ ਹੁੰਨਾ ॥੩॥ ਅਤੇ ਪਾਪਾ ਨੂੰ ਦਰਗਾਹਿ ਵਿਚ ਸ
 ਜਾਇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਰਾਮ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਨਿਕਾਲਾ ਦਿਤਾ ਤੇ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਰਾਵਨ ਲੋਗਿਆ ਤੇ ਲ
 ਛਮਨ ਨੂੰ ਯੁਧ ਵਿਚ ਮੁਰਛਾ ਆਈ ਤਾਂ ਰਾਮ ਜੀ ਭੀ ਹੁੰਨਾ ॥੪॥ ਰਾਮ ਜੀ ਰਾਵਨ ਨੂੰ ਮਾ
 ਰਕੇ ਭੁਭੀਛਨ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੀਆ ਲੀਕਾ ਦਾ ਤੇ ਸਾਰ ਕੁਟਿਬ ਰਾਵਨ ਦਾ ਖੇਤ ਮੈਂ ਭੁਲਿਸ
 ਤਾਰਾ ਵਣ ਭੀ ਹੁੰਨਾ ॥੫॥ ਪੰਜਾ ਪਾਂਡਵ ਦੂਜੇ ਧਨ ਨਾਲ ਜੁਆ ਖੇਡਕੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਂ
 ਰਾਂ ਬਰਸ ਬਨ ਮੇਰੇ ਪਾਂਡਵ ਬੈਰਾਟ ਰਾਜਾ ਦੇ ਨਗਮੇ ਮੰਨ ਜਰਹੇ ਤਾਂ ਪਾਂਡਵ ਦੇ
 ਰੁਬੋਹੇ ਵਛੇ ਧਨ ਨੇ ਵੇਪਤੀ ਨੂੰ ਲਤਮਾ ਚੀਤਾਂ ਪਾਂਡਵ ਭੀ ਹੁੰਨਾ ॥੬॥ ਤੇ ਜਿਸ ਦੇ-
 ਲੋ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਪਾਂਡਵ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੇ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਓਨਾ ਦੇ ਪਾਸ ਆਵਦਾਂ ਸੀ ਫੇ
 ਰ ਰਾਜੇ ਜਨ ਮੇਜੇ ਨੇ ਬਿਆਸ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਰਾਜੇ ਜੁਧਿ ਸੁਰ ਧਰਮ ਪੁਤ੍ਰ ਜੁਆ
 ਕਿਉ ਖੇਡਿਆ ਸੀ ਕਿਸੇ ਵਰਜਿ ਜਾਨਹੀ ਸੀ ਬਿਆਸ ਜੀ ਕਹਾਹੇ ਰਾਜਾ ਅਜੀ ਸਭੇ
 ਵਰਜ ਰਹੇ ਸਾ ਪਰਈ ਸਰਦੀ ਨੇ ਤੋਹੇ ਟੀ ਸੀ ਜਨ ਮੇਜੇ ਨੇ ਕਹਾਜੇ ਅਗੇਤੀ ਖਬ
 ਰੋਹੈ ਵੈ ਤਾਂ ਨੇਤ ਕਿਸਤ ਰਹੈ ਵੈ ਤਾਂ ਬਿਆਸ ਜੀ ਕਹਾਹੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਇਕ ਘੋੜੀ ਲੇਵੈ ਗ
 ਮਲ ਤੇ ਸਿਕਾਰ ਰਹੈ ਗਾ ਉਸਨੂੰ ਦਰਿਆਈ ਘੋੜਾ ਲਗੇ ਗਾ ਕਾਲੇ ਕੰਨ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਵ
 ਛੇਰਾ ਸੀ ਮੇਗਾ ਫੇਰ ਤੂੰ ਜਗ ਕਰੇ ਗਾ ਤੇ ਹੀ ਇਸਤੀ ਪਵਣੁ ਸੇਕ ਪੜਾ ਉਡ ਕੇ ਨਗ ਲੋ
 ਵੈ ਗੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਹਸਣੁ ਗੇ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਗਾ ਤੇ ਨੂੰ ਛਤੀ ਕੁਸਟ ਹੋਵਨ ਗੇ
 ਅਠਾਰਾਂ ਪਰਬ ਮਹਾਂ ਭਾਰਤ ਸੁਣੇ ਗਾ ਤੇ ਭੀ ਮਦੇ ਚਲਾਏ ਹਾਥੀ ਆਕਾਸ ਮੰਡਲ
 ਮੈਂ ਭੁਰਮ ਦੇਹੈ ਨ ਹੁਨਤੀ ਕਰਾਇ ਸਕ ਬਾਨੂੰ ਨ ਮੰਨੇ ਗਾ ਤਾਂ ਇਕ ਕੁਸਟ ਨਕ ਤੋਹੇ

ਗਾਉਸ ਰੋਗ ਨਾਲ ਭੀ ਮਰੇਗਾ ਏਹੁ ਸਭ ਗਲਾਂ ਠੀਕ ਹੋਈਆ ਤਾਂ ਰਜਾ ਜਨਮੇ ਜਾਭੀ
 ਨਾਇਕ ਬਚਨ ਦੇ ਨਾ ਮੰਨਣ ਕਰਕੇ ਪਾਪੀ ਭਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਹੋਰ ਸੇਖ ਪੀਰ ਮਸਾਇਕ
 ਸਭ ਰੋਵੇ ਹੋਨ ਮਤ ਅੰਤ ਕਾਲ ਕੋ ਸਾਨੂੰ ਜਮ ਦੀ ਭੀੜ ਪੈਦੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਆਇ
 ਕ ਭੀ ਕੰਨ ਪੜਾਇਕ ਰਹੇ ਜੇ ਘਰ ਘਰ ਮੇਠਿ ਖਿਆ ਮਗਿ ਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਕ੍ਰਿ
 ਪਨ ਦਾ ਧਨ ਸੀਰਿਆ ਭੀ ਏਵੈ ਜਾਂਦਾ ਹੋ ਓਹ ਭੀ ਰੋਵੇ ਹੋਨ ਸਾਰਾ ਸੀ ਸਾਰਾ ਅਗਿਆ
 ਨ ਕਰਦੁ ਖੀਹੈ ਜੇ ਪਾਣੀ ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋਨ ਸੋਈ ਜੀਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ
 ਇਨ ਬਚਨ ਨੂੰ ਸੁਣਕੇ ਸਰਾਫ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਸਾ
 ਸ ਸਾਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਿ ਜਾ ਕਰ ਤੇ ਰਾਜ ਨਾਮ ਮਰਨ ਕਟਿਆ ਜਾਵੈ ਗਾ
 ਤੇ ਓਸ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਕਹਾ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਬਿਗਾਨੇ ਪੁਰਖ ਭੋਗ ਦੀ ਆਹੈ ਨ ਸੋ
 ਅਧ ਘਰ ਨ ਰਕਮੇ ਪਾਈ ਦੀ ਆਹੈ ਨ ਤਪਦੇ ਬੀਮਾਨ ਲਾਈ ਦੀ ਆਹੈ ਨ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਦੋਹਾ ਹਥ ਜੇ ਤੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਡੇ ਕਪਲੇ ਕਮੇ ਭੁਲਾ ਕਰ
 ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਰਾਫ ਦੀ ਦੇਹ ਕਿ ਪਾਵੈ ਸੁਕਰਕੇ ਨਵੀ ਨਰੋਈ ਕਰ ਦਿਤੀ ਤਾਂ
 ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਤੇ ਲਗੇ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ॥ ੧ ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਇਕ ਕੁੰਨਿਆ ਨਾਲ ॥

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਵਦੇ ਇਕ ਵਡੇ ਓਹਿ ਆਨ ਮੇਥੈ ਠਗਾਏ ਸੀ ਪਿਆਕਾ ਸਮਾਥ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਰਹਿ ਰਾਸ ਪੜਦਾ ਸੀ ਓਥੇ ਨਜੀਕ ਇਕ ਝੁੰਗੀ ਸੀ ਓਥੇ ਇਕ ਕੁੰਨਿਆਰ
 ਹਿੰਦੀ ਸੀ ਤੇ ਬਡੀ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਬੈਠਦੇ ਖਕੇ ਪਾਸ ਆਈ ਤੇ ਆਇਕੇ ਕਹ
 ਆਓਸ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੌਨ ਹੋ ਏਥੇ ਆਇ ਬੈਠੋ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਾਏ ਬੇਰਾਤ ਹੁਜ
 ਰਕੇ ਚਲੇ ਜਾਵਾਗੇ ਤਾਂ ਓਹ ਕੁੰਨਿਆ ਏਹੁ ਫੁਰਲੈ ਕੇ ਅਵਿਗਈ ਤਾਂ ਮਾਸਕਾਰ
 ਤਲਾ ਲੈ ਆਈ ਉਸਨੂੰ ਤਕੜੀ ਮੇਂ ਤੋਲਿ ਜਾਂਦੋਇ ਸੇਰ ਹੋਇ ਆ ਤਾਂ ਲੜਕੀ ਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਏਕ ਸੇਰ ਖਾਵੈ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਏਕ ਸੇਰ ਮੇਂ ਖਾਂਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਮਾ
 ਸ ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾ ਮਾਸ ਖਣਾ ਵਜਬ ਨਹੀ ਤਾਂ ਉਸ ਲੜਕੀ ਨੇ ਕਹਾ
 ਜੇ ਰਿੰਨ ਛੇਦਾ ਕਸਾਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਰਿਧਾ ਹੋਯਾ ਲੈਲਵੇ ਪਰ ਇਸ ਸਿਰ ਨੂੰ
 ਜਾਹਰਾ ਕਿਉ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਗਿਣਤੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਏਹ ਕੌਨ
 ਆ ਬਡਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੇਹਨੂੰ ਸਿਰ ਆਖਦੀ ਹੈ ਤੇ ਜਾਹਰ ਨਹੀ ਕਰ
 ਦੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸਾਨੂੰ ਜਰੂਰ ਦਸ ਏਹੁ ਮਾਸ ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ ਤ
 ਉਉਸ ਲੜਕੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀ ਰਾਹਿ ਦੇ ਤਾਂ ਚਲੋ ਦੇਖ ਛਵੇ ਜਾ ਅੰਦਰ

੫੧੬

ਜਾਇਕੇਭਿਰ ਤਾਂ ਇਕਮੁਰਵਾਲਟਕਦਾਹੈ ਤਾਲਕੁਕੀਕਹਾਇਸਦਾਮਾਸਕਟਕੇ
 ਖਾਂਦੀਹਾਂਏਹੁਦੇਖਵਾਹਿਗੁਰੁਆਖਕੇਬਾਲਾਜੀਬਾਹਗਨਿਕਲਆਏਤੇਮਾ
 ਸਸੁਟਆਏਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾਬਾਲਾਕੀਭਿਰਹਈਬਾਲੇਕਹਾਏਹਮਨਖ
 ਦਾਮਾਸਲਕੁਕੀਖਾਦੀਅਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਾਪੁਛੇਤਾਸਹੀਜੇਹੇਲਕੁਕੀਤੂੰਏਹੁ
 ਕੀਕਰਦੀਹੈਮੁਕੁਦੇਦਾਮਾਸਖਾਂਦੀਹੈਹੋਰਕਛਖਾਣਾਤੇਰੋਕੋਨਹੀਤੂੰਤਾਂਰਾਕਸੀ
 ਹੈਂਜਾਂਬਾਲੇਨੇਜਾਇਕੇਕਹਾਤਾਲਕੁਕੀਬੋਲੀਜੁਭਾਈਤੇਰਾਨਾਮਕੀਹੈਤਾਂਬਾ
 ਲੇਕਹਾਮੇਰਾਨਾਮਬਾਲਾਹੈਤਾਲਕੁਕੀਕਹਾਤੇਰੇਹਬਕੀਆਵੇਗਾਮੇਰਾਪ
 ਕੁਦਾਨਜਾਹਰਕਰਤਾਂਬਾਲੇਕਹਾਤੈਨੂੰਸਪਤਹੈਮੇਰਾਭਰਮਦੁਰਕਰਦੇਹੁਤਾਂ
 ਲਕੁਕੀਨੇਕਹਾਹੇਬਾਲਾਏਹੁਮੇਰਾਪਿਤਾਹੈਜਦਮੇਂਇਸਦੇਪਾਰਜਨਮੀਸ
 ਤਾਂਮੇਰੇਨਾਲਪਿਆਰਬਹੁਤਕਰਦਾਸੀਅਤੇਸੁੰਦਰਭੋਜਨਖਿਲਾਵੈਸੁੰਦਰ
 ਸਤਪਹਿਨਵੈਜਦਮੇਂਸੋਲਾਬਰਸਾਦੀਭਈਤਾਂਦੇਹੁਮੇਰੀਅਤਸੁੰਦਰਭਈ
 ਏਕਖੜੋਟੇਕੇਘਰਮੁਝਕੇਦੀਯਾਮੇਰੇਸੀਰਕੋਇਸਨੇਬੋਰਾਤੇਬਹੁਤਪਦ
 ਰਬਓਸਦੇਪਾਸੋਲਿਆਇਸਨੇਸੋਮੇਰਾਕਸੀਨਹੀਏਹੁਰਾਕਸਹੁਆ
 ਜਿਸਨੇਮੇਰਾਮਾਸਜੀਵਦਿਆਬੋਰਖਾਧਾਜਬਾਇਸਦੇਸਾਸਪੁਰਨਹੁਏ
 ਤਾਂਧਰਮਰਾਜਨੇਕਹਾਜਮਦੁਤੇਕੋਇਸਪਾਪੀਨੂੰਮੇਰੇਮਥੇਨਾਲਵੇਂਇਸ
 ਕੋਕੁੰਭੀਨਰਕਮੇਂਪਾਵੇਤਾਂਜਮਦੁਤਾਇਸਕੋਨਰਕਮੇਂਪਾਯਾਤੇਮੇਰੇਸਾਥਓ
 ਸਖੜੀਕਾਸੀਜੋਗਕੁਮਤਾਂਪਮੈਂਸਰਕੀਦਾਸੇਮੇਰੇਸਤਬੇਟੇਹੁਏਏਕਕੀ
 ਨਿਆਭਈਮੇਰੇਭਰਤੇਕਹਾਕੀਨਿਆਕੋਮਾਰਦੇਮੈਨੇਕਹਾਕੀਨਿਆਮੈਨਹੀ
 ਮਾਰਦੀਤਾਮੇਰੇਭਰਤੇਕਹਿਆਨਾਮਾਰੇਗੀਤਾਂਮੇਰਾਸੀਨਬੰਧਕੋਈਨਹੀਤਾਂ
 ਭਰਤੇਕੋਕਹੇਕੀਨਿਆਮਾਰੀਤੇਸਮਾਪਾਇਕੇਮੇਰਾਭੀਕਾਲਭੁਇਆਤਾਂਜ
 ਮਦੁਤਮੈਨੂੰਧਰਮਰਾਜਪਾਸਲੈਗਏਰਾਜੇਧਰਮਰਾਇਕਹਾਹੇਪਾਪਨੀ
 ਤੋਂਇਨਾਅਪਰਾਧਕੀਨਿਆਮਾਰੀਹੈਸੋਤੂੰਕੀਨਿਆਹੋਇਕਰਮਾਤਲੋਕਮੇਂ
 ਉਦਿਆਨਕੋਈਚਾਪਨੇਪਿਤਾਕਾਮਾਸਖਾਯਾਕਰਸੋਕੀਨਿਆਕਾਜ
 ਨਮਮਿਆਭਿਆਤੇਉਸਪਦਾਰਥਕੇਬਦਲੇਇਸਕਾਮਾਸਖਾਤੀਹੁਕਦੀਕੋ
 ਈਭੁਭਾਰਕਾਮਾਨਖਏਬੇਆਵਤਾਹੈਰੋਮੈਂਮਨੁਖਕੋਦੇਖਤੀਹੁਕੀਨਿਆ
 ਮਾਰੀਕੋਬਦਲੇਜੰਗਲਮੇਂਮੇਰਾਵਾਸਹੈਏਹਮੇਰੀਗੁਜਰਾਨਾਅਭਾਈਬ
 ਲਾਸੁਣਕੇਬਠਾਹੈਰਾਨਹੋਯਾਤੇਗੁਰੂਜੀਦੇਅਗੇਮਥਾਏਕਿਆਤੇਕਹਾਹੇ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਲਸੁਗਮੇ ਏਹ ਜੀਵ ਕਿਸਤਰਤਰਨਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਬਦ ਤਿਲੀਗਮੇ ਕਹਾ •
 ॥ ਕੰਨਿਆ ਦੁਬਕਰੈਂ ਅਹਾਰ ਸੋਨ ਰਕੇਜਾ ਹੀ ਯਨਮ ਪਾਇਕੇ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਜੇਕੀਆ •
 ਸੋਸਤੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੂਰਖ ਕਿਉ ਜਨਮ ਲੀਆ ਸੰਸਾਰਾ ਸੁਕ੍ਰਿਤ
 ਕਾਰਨ ਮਾਨਸ ਦੇਹੀ ਧਾਰੀ ਕਿਓ ਪਾਪ ਉਠਾਯੋ ਭਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਅਤਿ ਸਮੇਂ ਤੇਰਾ ਕੋਇ ਨਾਏ
 ਲੀਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਪਾਵੈ ॥ ਇਸ ਧਨ ਕਾਰਨ ਜਨਮ ਗਵਾਯੋ ਫਿਰ ਏਹੁ ਹਾਬਨਾ •
 ਵੈ ॥ ੨ ॥ ਕੀਆ ਕਮਾਇਆ ਖੋਇਓ ਪਾਣੀ ਜੇਤੈ ਪਾਪ ਕਮਾਯਾ ਆਪਨਾ ਕੀਅ •
 ਭੋਗੇਤੈ ਆਪੇ ਅਗੇ ਤੇਰੇ ਆਯਾ ॥ ੩ ॥ ਕੰਨਿਆ ਦੁਬਕਰੈਂ ਅਹਾਰ ਸੋਨ ਰਕੇਜਾ ਹੀ ਯਨਮ ਪਾਇਕੇ ਸੁਕ੍ਰਿਤ
 ਜੇਕੀਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਕਬੀਨਾ ਉਤਰੈ ਭਵੈ ਰਾਗ ਜਾਹੁ ਕਿਦਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਬਡੀ ਭਾਰੀ ਗਤਿ ਆਹੈ ਕੰਨਿਆ ਦਾ ਦੁਬਕੈ
 ਣਾ ਤੇ ਕੰਨਿਆ ਮਾਰਨੀ ਪਰ ਸੰਸਾਰ ਇਸ ਗਤਿ ਆਵਿਚ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਪਦਾਰਥ
 ਲੋਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹੋਨ ਤਿਨ ਦੀ ਸਤਿ ਆਨਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਕਰਮ ਕੀ ਰੇਖ ਪੀਛੇ ਲਗੀ ਰਹਿੰ
 ਦੀ ਹੈ ਸਦਾ ਨਿਰਧਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਵਾਲਾ ਭੀ ਐਸਾ ਪਾਪੀ ਹੁੰਦਾ
 ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਤੇਰੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜਾਣੈ ਜੀ ਪਰ ਇਸ ਕੰਨਿਆ ਕੀ ਬਿਪਤ ਕ •
 ਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਕੰਨਿਆ ਕੇ ਪਾਸ ਗਏ ਉਸ ਕੰਨਿਆ ਨੇ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
 ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਕੰਨਿਆ ਕੀ ਪੀਠ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਪੀ ਦਈ ਤਾਂ ਕੰ
 ਨਿਆ ਕੇ ਗੁਰਮਤ ਹੋਈ ਤੇ ਗਤਿ ਆਉਤ ਗਈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਰਤਾਰ ਕਾ
 ਨਾਮ ਲੈਕੇ ਉਸ ਲੜਕੀ ਕੇ ਮੁਖ ਪੁਜ ਲਕੇ ਛੀਟੇ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਇਕ ਛਿਟਕਾ ਉਸ ਮੁ
 ਰਦੇ ਪੁਛੀ ਪਾਯਾ ਤਾਂ ਮੁਰਦਾ ਭੀ ਮੁਕਤ ਕੇ ਪਾਪ ਤ ਭਇਆ ਤੇ ਕੰਨਿਆ ਕਾ ਭੀ ਉ
 ਧਾਰ ਹੁਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਭੀ ਸੁਣਕੇ ਕਹਾ ਧੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀ ਧੀਨ
 ਹੋ ਤੇ ਧੀਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਿਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਐਸੇ ੨ ਪਾਣੀ ਉਧਰੇ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਾ ਚਲੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸਜਾਵੇਨੂੰ ਖੁਰਮੇ ਸਹਿਰ ਲਜਾ
 ਇਕੇ ਮਜੀ ਬਹਾਵਣਾ ਹੈ ਤੇ ਦੋਇ ਸਾਧਕੀ ਧਰਾ ਵਿਚ ਹੈਨ ਉਨਾਨਾ ਲਾ ਅਸਾ ਭਾਬ
 ਚਨਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗੇ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਸਜਾਵਾ ਤਿਲਵੀ ਡੀਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ
 ਉਸਨੂੰ ਖੁਰਮੇ ਸਹਰ ਜਰੂਰ ਪਹੁੰਚਾਵਣਾ ਹੈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਰਜਾਇ ਹੈ
 ਜਿਧਰ ਚਲੋ ਤੁਹਾਡੇ ਮਗ੍ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਪਾਠੁ ਵਾਦੇ ਤ
 ਖਤ ਦੀ ਜਾਗਾ ਦੇਖ ਚਲੀਏ ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹਸਤ ਨਾ ਪੁਰ ਵਿਲੀਕੀ ਚਲੀ

੫੧੮

ਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਲੀਦੇ ਇਕ ਬਾਗ ਵਿਚ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਚੰਬੇ ਪਾਤਿਸਾਹ
 ਦੀ ਅੱਸਵਾਰੀ ਦਾ ਹਾਥੀ ਮਗਰਿਆ ਸੀ ਤੇ ਹਾਥੀ ਵਾਨ ਰੋ ਦੇ ਸਾਨ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਪਿ
 ਛੇ ਸਾਡਾ ਰਿਜ ਕਸੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਾਡਾ ਕੁਟ ਬਪਾਲਦਾ ਸੀ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸ ਦੇ
 ਠਾਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸਭੁ ਸੇ ਦਾਰਿਜ ਕਈ ਸੁਰ ਦੇ ਹਥ ਹੈ ਸਭੁ ਨੂੰ ਜੀ ਵਾਲ ਦਾ ਪ
 ਲਦਾ ਭੀ ਈ ਸਰਹੈ ਕਿਸੀ ਹੋਰ ਸਬ ਬਤੁ ਹਾਨੂੰ ਦੇਵੇਗਾ ਮਹਾਵਤਾ ਕਹਾ ਸਾਨੂੰ
 ਕਿਸ ਦੇ ਵਣਾਹੈ ਏਹੁ ਹਾਥੀ ਭੀ ਸਭੁ ਨਾਨ ਲੋ ਸੀਦਰ ਸੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਇਸ ਤੇ
 ਖੁਸੀ ਹੋ ਸੀ ਤੁਸੀ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ ਹੋ ਤੇ ਸਮਰਥ ਹੋ ਤੁਸੀ ਜੀ ਵਾਲ ਦੇਵੇ ਤਾ ਸਾਡਾ
 ਭਲਾ ਕਰੇ ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕਹਿਆ ਖੁਦਾਇ ਭੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਪ੍ਰਮੇਸ
 ਰ ਦੇ ਦਰ ਦੇ ਚਾਕਰ ਹਾਂ ਜੇਹੁ ਕਮਰ ਬਦਾਉਦਾ ਹੈ ਸੋ ਅਸੀ ਮੰਨ ਦੇਹਾਂ ਜਿਸ ਤੁਸੀ
 ਪਾਤਿਸਾਹ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਦੇਹੋ ਜੇਹੁ ਕਮਰ ਅਦੁਲੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਰਿਜ ਕਭੀ ਹਟ ਜਾਵੇ
 ਤੇ ਨਿਕਾਲੇ ਭੀ ਜਾਓ ਜੇ ਖੁਨਾਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਬਖਸ਼ ਲੈ ਦੇਹਾਂ ਏ
 ਸਤਰਾ ਜੇ ਕੰਮ ਜਰੂਰ ਕਰਾਵਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਰਜ ਕਰਕੇ ਕਰਾਇ ਲੈ ਦੇਹਾਂ
 ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਅਗੇ ਹਥ ਜੋੜੋ ਜੋ ਏਹੁ ਹਾਥੀ ਜੀਵੇ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ
 ਮਨ ਦਇਆ ਆਈ ਕਹਾ ਜਲਾਲਿ ਆਵੇ ਤਾਂ ਓਹ ਲੈ ਆਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ
 ਨਿਕਾ ਸਾਤਿ ਨਾਮੁ ਕਹਿਕੇ ਜਲਹਾਥੀ ਤੇ ਛਿਣਕੇ ਜੀ ਆਮਾਰ ਜੀ ਵਾਲੇ
 ਸੋਈ ਅਵਰ ਨਾ ਕਈ ਰਾਖੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਤੁਕ ਪੜੀ ਤੇ ਬਾਲੇ ਦੀ ਹਥੀ
 ਜਲ ਛਿਣਕਾਯਾ ਤਾਂ ਹਾਥੀ ਜੀ ਵਿਆ ਤਾ ਮਹਾਵਤਾ ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੂੰ ਜਾਇਕੇ
 ਖਬਰ ਕੀਤੀ ਇਕ ਫਕੀਰ ਨੇ ਤੁਸਾਡਾ ਹਾਥੀ ਜਿੰਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਏਹੁ ਸੁਣਕੇ ਪਾਤਿ
 ਸਾਹ ਆਇਆ ਤੇ ਪੀਰ ਭੀ ਆਯਾ ਕਾਜੀ ਨੇ ਆਵ ਦੇਹੀ ਕਹਾ ਹੋ ਫਕੀਰ ਜੀ ਹਾ
 ਥੀ ਤੁਸਾ ਜੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਣ ਵਾਲੇ ਤੇ ਜੀ ਵਾਲ ਟੁਟ ਵਾਲੇ ਅ
 ਸੀ ਕਉਣ ਹਾਂ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੀ ਵਾਲ ਦਾ ਹੈ ਕਾਜੀ ਨੇ ਕ
 ਹਾ ਹੋ ਫਕੀਰ ਤੇ ਰੇ ਮੇਂ ਸਕਤ ਹੈ ਤਾਂ ਹਾਥੀ ਕੋ ਫੇਰ ਮਾਰ ਦੇਹ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ
 ਜਿਉ ਮਰ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਵੇਗੀ ਇਤ ਨਾ ਕਹਿ ਦੇਹੀ ਸੋ ਹਾਥੀ ਮ
 ਗਰਿਆ ਨਿਜਾਮ ਦੀ ਨ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਾ ਤੇ ਕਾਜੀ ਫਕੀਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਖੁਦਾਇ
 ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਾਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਫਕੀਰ ਜੀ ਹਾਥੀ ਫੇਰ ਜੀ ਵਾਇ ਦੇ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਕਾਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਮਾਰੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜੀ ਵਾਇ ਸਕਦਾ ਸੰਤ
 ਦੇ ਮਾਰੇ ਨੂੰ ਸੰਤ ਹੀ ਜੀ ਵਾਲੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਪਰਵਰਨ ਹੀ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ

ਜੇਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੀਆਨੂੰ ਸੁਖ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਜੇਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੀਆਨੂੰ ਸਿ
 ਵਾਇਦਾ ਹੈ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਮਾਰ ਦੇਵਾ ਹੈ ਜੇਹੇ ਜੀਆ ਦੇ ਕਰਮ ਹੈ ਤੇ ਹੋਰ ਜੀਆ ਨੂੰ ਭੁਗਾਇਦਾ
 ਹੈ ਪਾਪੀਆਨੂੰ ਨਰਕ ਧਰਮਾਤਮਾ ਪੁੰਨਵਾਨਾਨੂੰ ਸੁਖ ਤੇ ਸੁਰਗ ਭੁਗਤਾਇਦਾ ਹੈ।
 ਕਰਨ ਕਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਆਪਹੀ ਹੈ ਤੇ ਅਸੀ ਕਿਸਨੂੰ ਆਖੀਏ ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਬਨ
 ਯਾਹੈ ਉਸਨੇ ਹੀ ਸਾਰ ਕਰਨੀ ਹੈ ਏਹੁ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸੁਣਕੇ ਨਜਾਮ ਦੀ ਨਪੀਰ
 ਤੇ ਪਤਸਾਹ ਕਾਜੀ ਭੀ ਸਭ ਨਾਹ ਬਜੇ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ ਫਕੀਰ ਸਾਂਈ ਮਿਹਰਦੀ ਨਜ
 ਕਰੇ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਵਲੀ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਕਹਿਣਾ ਖੁਦਾਇ ਭੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਹਾਈ ਫੇਰ
 ਜੀਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਲ ਮਗਾਇਕੇ ਸਤਿਨਾਮ ਕਹਿਕੇ ਹਾਈ ਉਤੇ ਪਾਣੀ ਛਿਣਕਿਜ
 ਤਾਂ ਹਾਈ ਜੀਵਿਆ ਪਤਸਾਹ ਨਜਾਮ ਦੀ ਨਕਾਜੀ ਹੋਰ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਏ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹਾ ॥ ਆਪੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿ ਅਨਿਆਪੇ ਪੁਰਨ ਦੇਇ ॥ ਇਕ
 ਨੀਦੁ ਧਸਮਾਈ ਐ ਇਕ ਚੁਲੇਰ ਹਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ॥ ਇਕ ਨਿਹਾਲੀ ਪੈ ਸਵਨ ਇਕ ਉਪਰ
 ਰਹਿਨ ਖੜ੍ਹੇ ॥ ਤਿਨਾ ਸਵਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਵਡੇ ਕੀਆ
 ਵਡਿਆਈ ਆਕਿ ਛੁਕਹਿਣਾ ਕਹਿਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਸੋ ਕਰਤਾ ਕਾ ਵਕਰੀ ਮਦੇ ਜੀ
 ਆਰਿਜ ਕਸਬਾਹਿ ॥ ਸਾਈ ਕਾਰਕ ਮਾਵਣੀ ਪੁਰਛੋ ਡੀ ਤਿਨੈ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦੇ
 ਕੀ ਬਾਹਰੀ ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਨਹੀ ਜਾਇ ॥ ਸੋ ਕਰੈ ਜੁਤਿ ਸੈਰ ਜਾਇ ॥ ਏਹੁ ਸਲੋਕ ਸੁਣ
 ਕੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣ ਪਾਤਸਾਹ ਧਰ
 ਮਦਾਨਿਆ ਉਕਰਨ ਤੇ ਕਾਜੀ ਨੂੰ ਕਹਾ ਵਢੀ ਨਾਲਿ ਅਕਰੇ ਜੋ ਧਰਮ ਦਾਨਿਆ ਕ
 ਰਦੇ ਹੈ ਵਢੀ ਨਹੀ ਲੈਂਦੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾਹੁ ਕਮਾਝਿ ਲੋਕੀ ਮੰਨਦੀ ਹੈ ਇਸ ਪਰ ਸਾਖੀ
 ਛੇ ॥ ਇਕ ਸੋ ਦਾਗ ਸੀ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਨਫੇ ਵਿਰੋਧ ਸਵੰਧ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਨਮਿਤ ਵੇਦਾਸੀ ਓਹ ਜਹਾ ਜਲਦ ਕੇ ਹੋਰ ਮੁਲਕ ਮੇਂ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਨੇਤ ਪਾਇ ਜ
 ਹਾਜਰ ਬਾਰਿਆ ਉਸਨੇ ਕਾਜੀ ਨੂੰ ਕਹਾ ਤੇ ਕਾਜੀ ਭੀ ਵਢੀ ਨਹੀ ਸੀ ਲੈਂਦਾ ਸੋ ਦਾਗ
 ਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਕੇ ਲਿਖਾਇਤਾ ਸਮੁੰਦ ਦੀ ਝਟ ਤੇ ਸੋ ਦਾਗ ਲਿਖਿਆ
 ਛੋਕੇ ਸਮੁੰਦ ਮੇਂ ਜਾਇ ਸੁਟਿਆ ਤਾ ਸਮੁੰਦ ਮੇਂ ਹਲ ਚਲੀ ਬਡੀ ਹੋਈ ਤੇ ਉਸਦਾ ਜ
 ਹਾਜ ਬਾਹਰ ਆਯਾ ਤਾਂ ਸੋ ਦਾਗ ਮਾਲ ਲੈਕੇ ਪਰ ਆਯਾ ਜੋ ਤੁਸਾ ਭੀ ਧਰਮ ਦਾ
 ਨਿਆ ਉਕਰਨ ਆਏ ਸੀ ਤਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਦੇਣਾ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨ
 ਮ ਜਪਨ ਕਮਾਈ ਵਿਰੋਧ ਸਵੰਧ ਦੇਣਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਭਲਾ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏ
 ਹ ਕਹਿਕੇ ਦਿਲੀ ਓਚਲੇ ਤੇ ਕਹਾ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲ ਚਲ ਜੀ ਮੁਜਾਮ ਵੰਤ ਦੀ ਜਾ

੫੨

ਹਿਗਾਇ ਪਾਇ ਲੈ ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੀ ਮੁਵਿਚ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਹਾਸੁ
 ਨੁਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਜਾਗਾ ਜਾਮਵੰਤ ਦੀਹੋ ਤੇਤੇ ਜੁਗਮੇ ਮਹਾਰਾਜ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ
 ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਏਥੇ ਉਸ ਜਾਮਵੰਤ ਦੀ ਗੁਫਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤੇ ਜਦੋਂ ਬਾਂਵ ਨ ਅਵਤ
 ਰਹੇ ਏਹੋ ਨ ਤੇ ਓਨ ਨੇ ਦੇਹ ਧਾਈ ਬਲ ਰਾਜਾ ਦੀ ਦੇਹ ਮਿਣਨ ਵੇਲੇ ਦੇ ਇਕ ਰੂ
 ਕੀਤੀ ਆਤਿ ਨਾਲੋ ਕਾਦੀ ਆਤੇ ਅਧੀਕ ਰੂ ਵਾਸਤੇ ਬਲ ਰਾਜਾ ਦੀ ਦੇਹ ਤੇ ਪਾਤਾ
 ਲਵਾਰਾ ਜਾਇਤਾ ਉਤਨੇ ਚਿਰ ਵਿਚ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਰਮ ਜਾਮਵੰਤ ਨੇ ਕੀਤੀ ਆਹੈ ਸ
 ਨ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਹੋ ਸੀ ਦੁਆ ਪਰ ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ
 ਜੁਧ ਕੀਤਾ ਮਦੀ ਦੇ ਸਬ ਬਕਰ ਕੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਜਾਮਵੰਤੀ ਵਿਆਹੀ ਸੀ ਤੇ
 ਮਣਕੀ ਲਈ ਸੀ ਏਹੁ ਬਾਰਤਾ ਕਰ ਦੇਹੀ ਸੇ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਭੀ ਆਇ ਸੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਤੇ ਕਹਿਓ ਸੁਹੇਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਮੇਰੇ ਪਹਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਉਪਰੇ
 ਸਾਇਓ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਸਾ ਧਰਮ ਦਾ ਨਿਜਾ ਓਕਰਨ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕਰ
 ਨਾ ਜਗਤ ਨੂੰ ਸੁਖ ਨੇਵਤ ਜਾਣਨ ਤੇ ਨਾ ਮਜਪਣ ਤੁਸੀ ਬਾਈ ਧਾਰਾ ਦਾਰਾ ਜਕ
 ਰੇਗੇ ਆਏ ਸੀ ਤਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗੇ ਤਾਂ ਸੁਖ ਪਾਓਗੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਓ
 ਪਦੇ ਸਦੇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕਹਾ
 ਮਹਾਰਾਜ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਤਾਮਜਪੋ ਤੁਹਾ ਭਾਜਨ ਮਸ ਉਦੇ ਗਾ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਚਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਉਡਾ ਗੀਲੀਤੀ ਤਿਲਵੀ ਫੀਚੰਦੁ ਭਾਨ ਦੇ
 ਖੁਹਤੇ ਆਇ ਉਤਰੇ ਓਹੁ ਖੁਹ ਬਾਲੇ ਦੇ ਪਿਉ ਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਾਈ ਬਲ
 ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਤਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਸਾਨੂੰ ਚੰਬੜ ਪੁਓ ਸੀ ਤੇ ਅਸਾ
 ਜਰੂਰ ਮਰਵਾਨੇ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਣਾ ਹੈ ਤੂੰ ਚੁਪਾਤਾ ਹੋ ਜਾਇਕੇ ਓਸ ਨੂੰ ਸਦਲੈ
 ਆਉ ਪਦਕੋ ਬੀਜਾ ਹੈ ਨਾਹੀ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਗਈ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਾਹਿਜਾ ਦੇ
 ਨੂੰ ਪਰੇਸਦ ਨਹੀਆ ਤਾਂ ਸਾਹਿਜਾ ਦਾ ਪਰੇਸਾਹ ਗਨਿਕਲ ਆਯਾ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਬ
 ਲਾਸੀ ਪੂਰੇ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪੇ ਦੇ ਨਾਲ ਆਹਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਭੀ ਏਹਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋ ਸੀ ਏ
 ਗਾਏ ਵਾਣਕੇ ਸਹਜਾ ਦੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ
 ਕਰਤਾਰ ਤੇਰਾ ਭਲਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤਪਾਜੀ ਤੈਨੂੰ ਸਦੇ ਹੋ ਨ ਤਾਂ ਓਸ ਕ
 ਹ ਮੇਰਾ ਭਾਪਾ ਕਿਥੇ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਹਈ ਤਾਂ ਸਜਾ ਦਾ
 ਕਰਮਾ ਦਾ ਬਲੀ ਆਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨਾਲ ਉਠ ਟੁਰਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅ
 ਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਆਇਕੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸਜਾ ਦਾ ਤੇਰਾ ਬਾਪਤ ਕਾਲ ਵਸ

ਤੇਗਿਆਹੈ ਸਾਨੂੰ ਜੋਗਹੈ ਸਿਰੇ ਪਾਉ ਦੇਣਾ ਸੋ ਤੂੰ ਜੋਗੁ ਸਿਰੇ ਪਾਉ ਕਰੇ ਦੇਵੀ ਏਤਾ ਸਹ
 ਜਾਵੇ ਕਹਾ ਜੋਗੁ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਸੀ ਸੋ ਮੈਂ ਨੂੰ ਭੀ ਓਹੋ ਸਿਰੇ ਪਾਉ ਦੇਓ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਾ ਤੇਰੇ ਬਾਪੁ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਨਾਕਿ ਹਾਸੀ ਸੋ ਉਸਨੂੰ ਅਸਾ ਸਾਨੂੰ ਆਪੇ ਜੋ ਤੂੰ ਓਥੇ ਚਲ ਰਹੇ
 ਗਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਭੀ ਓਥੇ ਜੇਹਾ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤਾਂ ਸਜਾਵੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਦੇ ਬਾਨ ਉਤੇ ਲੈ ਜਾ
 ਵੇਗੇ ਤਾਂ ਕਰਤਾਰ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਭੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਚਲੋ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਹੁਣ ਸਜਾਵੇ ਨੂੰ ਲੈ ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਚਲੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਹੌਰ ਆਏ ਅਰਕ ਸਾਬ ਪੁਰੇ ਵਿਚ ਆਇ ਖਲੋਤੇ ਤਾਂ ਓਹੋ ਸਦਾ ਪਹਿਰ
 ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਤੀ ਕਰ ਲਹੌਰ ਮੇਂ ਗਊ ਬਧੁੰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਖਕੇ ਸਲੋਕ ਕਹਿਅ
 ॥ ਲਹੌਰ ਸਹਿਰ ਜਹਿ ਰਕ ਹਿਰ ਸਦਾ ਪਹਿਰਾ ॥ ੧ ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਅਸੀਂ ਲਊਦੀ
 ਨਗੀ ਜਾਣਕੇ ਆਏ ਸਾਂ ਸੋ ਮਲੇ ਛਾਦਾ ਜੋ ਰਕ ਰਕੇ ਸਦਾ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਤੀ ਕਜ
 ਹਰ ਕਹਰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਦਸਵਾਂ ਜਾਮਾ ਪਹਿਰਾਗੇ ਤਾਂ ਮਲੇ ਛਾਦਾ ਨਾ ਸਕਰਾ
 ਗੇ ਹੁਣ ਚਲੋ ਬਾਲਾ ਸਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਚਲ ਰਹੀਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਹਦ ਰੋਗ ਤਰ
 ਹੇ ਤੇ ਫੇਰ ਸਿਲਕੋਟ ਬੇਰ ਦੇਹੇ ਠ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਸਜਾਵੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪੈ
 ਸੇ ਦੇਕੇ ਸਹਿਰ ਭੁਜਿਆ ਜੋ ਕੁਝ ਝੂਠ ਸਚ ਖਰੀਦਾ ਲਿਆਵੇ ਤਾਂ ਸਜਾਵਾ ਦੂਢ ਦਾ ਪੁ
 ਛਾਟੋ ਲਦਾ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਰਿਖਾ ਤੇ ਸਾਰੇ ਠਿਰਿਆ ਇਕ ਬਜਾਰ ਮੇਂ ਮੁਲਾਨਾ ਮਧ
 ਟਵਾਣੀ ਆਸੀ ਓਹੁ ਧਰਮ ਸਾਲਾਰਾ ਤੂੰ ਰੋਜ ਜਾਵਦਾ ਸੀ ਉਸਨੇ ਟਕਾ ਪਾਸਰ
 ਖਿਆ ਤੇ ਕਹਾ ਜੀਵਣਾ ਝੂਠ ਤੇ ਮਰਨਾ ਸਚ ਹਈ ਸੋ ਸਹਜਾਵੇ ਨੇ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਆਇਕ
 ਹਿਆ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਚਲੋ ਉਸਦਾ ਵਰਸਨ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸਦੀ ਹਟੀਅ
 ਇਬੈਠੇ ਤਾਕਹਾ ਭਾਈ ਤੂੰ ਏਹੁ ਮਰਨਾ ਸਚ ਜਾਤਾ ਹੈ ਉਸ ਕਹਾ ਜੀ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਤੁ
 ਹਾਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਵੈ ਗੀ ਤਾਂ ਜਾਣ ਲਵਾਂਗਾ ਬਚਨ ਹੋਇ ਆਸਾ ਨੇ ਨਾਲ ਚਲੇ ਤਾਂ ਤੂੰ
 ਸਚ ਵਿਨਾਈਏਗੇ ਤਾਂ ਮੁਲਾਹਟੀ ਲੁਟਾਇਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਟੁਰ ਪਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਲੀਭੁ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਆਏ ਓਥੇ ਇਕ ਸਜਣ ਨਾਮ ਵੈਸਨ ਵਭੇ ਸ
 ਰਖਦਾ ਸੀ ਬਡੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਹਿਣੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸਜਾਵੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਹਾ ਇਸ
 ਗਿਰਾਉਦੀ ਸੈਲ ਕਰ ਆਉ ਪਰ ਡਰੀਨਾ ਤਾਂ ਸਹਜਾਵੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਹਾਡੇ
 ਹੁੰਦਿਆਂ ਮੈਂ ਕੋ ਸਾਡਾ ਰਹੈ ਤਾਂ ਸਜਾਵੇ ਸਜਣ ਨੂੰ ਮਿਲਕੇ ਰਾਮ ਸਤਿਕਹੀ ਸਜਾਵੇ
 ਦੇ ਕਪੜੇ ਭੀ ਚੰਗੇ ਸਾਨਿ ਸਜਣ ਨੇ ਦੇਖਕੇ ਕਹਾ ਆਓ ਬੈਠੋ ਅਰਪਾਛਿਆ ਤੁਕੋ
 ਟਹੈ ਤੇ ਆਖਾ ਕਿ ਬੁੱਧੇ ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹਈ ਤਾਂ ਸਜਾਵੇ ਕਹਾ ਪਰ ਦੇ

੫੨੨

ਸੀਹਾਂ ਤਲਵੰਡੀ ਆਯਾਹ ਮਿਰਾਸੀਹਾਂ ਨਾਨਕਤ ਪੇਦਾ ਸੋਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ ਤਾਂ ਸਜ
 ਨੇ ਕਹਾ ਓਹ ਕੋਣ ਹੈ ਸਜਾ ਦੇ ਕਹਾ ਨਾਨਕਤ ਪਾਖੜੀ ਹੈ ਪਰਵਰਾ ਅਵਤਾਰੀ ਲੋ
 ਕ ਹੈ ਰੁਠਾਬੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ ਸਜਣ ਨੇ ਆਦਮੀ ਆਨੰਕਾ ਆਪਨਿਆਨੰ ਭਾਈਏ
 ਹੁਵਰੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੈ ਇਸਦੀ ਟਹਿਲ ਹਛੀ ਤਰਕਰਨੀ ਭੁਲੀ ਤਰਾਰ
 ਸੋਈ ਖਿਲਾਵੇ ਜਾਹੁ ਸਜਾਵਾਇ ਨਾਲ ਤਾਂ ਓਹਨਾ ਆਦਮੀ ਆ ਅਦਰਜਾ ਕੇ ਸ
 ਜਾਵੇ ਦੀਯਾ ਮੁਸਕਾਈ ਨੀ ਆ ਤੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹ ਕੇ ਕਹਿਓ ਨੇ ਹੋਰ ਕੁਛ ਹਈ ਸੇਦਸ
 ਦੇਹ ਸਜਾਵੇ ਨੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੋਤ ਪਾਜੀ ਭੁਲੀ ਜਾਗਾ ਮੇਂ ਆ
 ਇ ਫਾਸਿਆਹਾਂ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਚਲੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸ
 ਜਾਵੇ ਦੀ ਖਬਰ ਲਈਏ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਤਰਾਂ ਏਹੁ ਭੀ ਬਧਾ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤੁਰਤ ਹੀ ਸਜਣ
 ਦੇ ਪਰ ਆਇਵਰੇ ਸਜਣ ਵੈਸੇ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਣਿਆ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਾ ਸਜਣਾ ਏ ਬੇਸਾਡਾ ਮਿਰਾਸੀ ਆਯਾਸੀ ਸਜਣ ਨੇ ਕਹਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਏ ਬੇਅ
 ਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮੁਕਰਦਾ ਕਿਉਂ ਹੈ ਸਜਣ ਨੇ ਕਹਾ ਸੰਤ ਜੀ ਰੂਸੀ ਅਤੀਤ ਫ
 ਕੀਰੋ ਮੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਕਿਉਂ ਮੁਕਰਨਾ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਜਾਵੇ
 ਨੂੰ ਅਵਰੋ ਕਢਾ ਲਿਆਵੇ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਵਰੋ ਸਜਾਵੇ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਸਜਾ
 ਵੇ ਕਹਾ ਜਜਮਾਨ ਤੁਸਾ ਮੇਂ ਨੂੰ ਕਿ ਬੇਭੋਜੀ ਆਹੈ ਏਹਨਾ ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹ ਕੇ ਬੀਨ
 ਬਹਾਲਿਆਹੈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਚਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਦਾ ਦੇ ਹੈ ਨੀ ਤੇ ਓਥੇ ਤੈਨੂੰ ਕਪੜੇ ਭੀ ਲੈ
 ਦੇਵਾਰੋ ਤੇ ਸਿਨਾ ਸਜਾਵੇ ਨੂੰ ਬਧਾਸੀ ਓਹ ਸਰਮਿਦਿਹੋ ਕੇ ਲਗੇ ਕਹਿਣ ਏਹਤਾਏ
 ਹੁਜੇਹਾਹੀ ਆਯਾਸੀ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਚਲ ਸਜਾਵਾ ਤੇ ਰੇਬ ਸਤ ਓਥੇ ਹੀ ਪਹੁਚ
 ਵਨਗੇ ਤਾਂ ਸਜਾਵੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਆਇ ਮਬਾਟੇ ਕਿਆ ਤੇ ਸਜਾਵੇ ਕਹਾ ਏਹੁ
 ਭੁਲਾ ਸਜਣ ਭਗਤ ਹੈ ਏਹੁ ਤਾਂ ਠਹਰਾ ਹੈ ਖਵਾਵਨੇ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਅਦਰਵਾਨ ਕੇ ਮੇਰੇ
 ਕਪੜੇ ਲਾਹ ਲੀਤੇ ਨੇ ਏਹੁ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਕੀਮਤ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਸਜਣਾ ਏਹੁ ਕੀਹ
 ਕੀਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਜਣ ਸਰਮਿਦਿਹੋ ਇਹਿ ਜਾਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਬਦ ਕਹਾ॥ ਸੁ
 ਹੀਰਾ ਗਮੇ॥ ਉਸ ਲਕਹਿ ਆਰਿ ਲਕਨਾ ਪੈਟ ਮਕਾਲ ਨੀ ਮਸਾਧੋ ਤਿਆ
 ਜੁਠਨਾ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਉਧੋ ਵਾਤਿਸਾ॥ ੧॥ ਸਜਣ ਸੇਈ ਨਾਲ ਮੇਂ ਚਲਾਇ ਆਨਾਲ ਚ
 ਲੀਨਾ ਜਿਥੇ ਖਾਮਗੀ ਐਤਿ ਬੈਖੜੇ ਦਿਸੀਨ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਅੰਨ੍ਹ ਨਪਿਪਲ ਜੀ
 ਮਿਆ ਬੁਹੇ ਤੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਬਾਹਰੇ ਦਿਸੈ ਸੋਹਿਣਾ ਅੰਦਰੋਂ ਖੋਟੇ ਲਾਲਾ॥ ੨॥ ਮਬੇਦਿ
 ਕਾਹਲ ਹੈ ਗਲ ਮੇਂ ਮਾਲਾ ਚਰਾ ਬਤਫਰੇ ਸੀ ਸਿਖਿਆ ਠਗਣੁ ਕੁੰ ਸੈ ਸਾਰਾ॥ ੩॥

ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾਨੀਆ ਪਾਸ ਹੁਰਿ ਵੀਆਂ ਹਾਫੀਆ ਕੀ ਮਨਾ ਆਵਨੀ ਵਿਚੋ ਸਖਣ
 ਆ॥੪॥ ਬਗਾਬ ਗੋਕ ਪੜੇ ਤੀਰ ਬਮੰਡ ਸੰਨਾ ਪੁਟ ਪੁਟ ਜੀਆ ਖਾਵਨੇ ਬਗੋਨ ਕ
 ਹੀਅਨ॥੫॥ ਸਿੰਮਲ ਰੁਖ ਸਹੀਰ ਮੈਂ ਮੰਜਨ ਦੇਖ ਭੁਲੀਨਾ ਸੇਫ ਲਕੀ ਮਨਾ ਆਵਨੀ
 ਸੇਹੁ ਨ ਮੇਤ ਨ ਹੰਨਾ ਅਧਿਲੇ ਭਾਰ ਉਠਾਇਆ ਭੂਗਵਾਟ ਬਹੁਤਾ ਆਖੀ ਭੋਨੀ ਨਲ
 ਹਾਂ ਉਚ ਨ ਲੀਘਾ ਕਿਤਾ॥੬॥ ਚਾਕਰੀ ਆਰਗੀ ਆਈਆ ਔਗ ਸਿਆਣ ਪਾ ਕਿਤਾ
 ਨਨਕ ਨਾਮ ਸਮਾਲ ਤੂੰ ਬਧਾ ਛੁਟ ਹਿਜੀਤਾ॥੭॥੧॥ ਏਹ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਸਜਣ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਫਹਿ ਪਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸਜਣਾ ਏਹੁ ਕੀ ਮਛ ਡੇਰਾ ਤਾਂ ਕਰ
 ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਮਿਹਰ ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਕਰ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਜੀਵ ਦਾ ਕ
 ਝੁਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾ ਸਜਣ ਨੇ ਕਹਾ ਸਤਿ ਜੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਰਖ ਲੈਣਾ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਔਗਣ ਕੀ
 ਤੇ ਹੋਨ ਤੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਹੀ ਕਰਮਾਨੂੰ ਇਧਰ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣ ਭਾਈ ਏਹ
 ਸਜਾਵਾ ਮਿਰਾਸੀ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹੋਇਆ ਇਸ ਤਾਂ ਏੀ ਮੰਨੇਗਾ ਤਾਂ ਕਰਤਾਰ ਮਿਹਰ ਬਾਨ
 ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਬੁਰੇ ਕੀ ਮਾਨੂੰ ਛੋੜ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਸਜਣ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇਰੀ ਬਨਿ ਵਜ ਪਿਛਲੇ ਗੁਨਾ
 ਹ ਮੈਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ੈ ਅਗੇ ਹੋਰ ਨਹੀ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸਜਣਾ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਆ
 ਏਹਾਂ ਤਾਂ ਸਜਣ ਨੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਜਣ ਨੂੰ ਨਿਵਾਜ ਕੇ ਅਗੇ ਨੂੰ ਚਲੇ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਜਾਵੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਖੁਰਮੇ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤੇ ਕਹਿ ਓਨੇ ਹੇ
 ਸਜਾਵਾ ਇਤੋ ਬਾਪ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਸਮਾਧ ਹਈ ਤਾਂ ਸਜਾਵੇ ਨੇ ਓਥੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸਜਾਵਾ ਤੂੰ ਏਥੇ ਆਇਰ ਹੁ ਮਰਦਾਨਾ ਸਾਡਾ ਯਾਰ ਆਹ ਤਾਂ ਸਜ
 ਦੇ ਕਹਾ ਟਬਰ ਓਥੇ ਹੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਤੇਰੀ ਮਜੀ ਏਥੇ ਹੀ ਹੋਵੇ ਗੀ ਤੂੰ
 ਬੁਝੀ ਏਥੇ ਹੀ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਸਜਾਵੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਹੁਣ ਕਿਧਰ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ਗੇ ਅਤੇ
 ਮੈਂ ਕਿਸ ਆਧਾਰ ਰਹਾਂਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸਜਾਵਾ ਜਿਸ ਦੇ ਲੈ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ
 ਗਾ ਅਸੀ ਓਸੇ ਦੇ ਲੈ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਵਾਂਗੇ ਤੂੰ ਸਤ ਪਰਤੀਤ ਰਖੀ॥ ਤਾਂ ਸਜਾਵੇ ਕਹਾ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਸਤ ਪਤੀਤ ਹੋ ਤਾਂ ਸਜਾਵਾ ਆਪਨੇ ਟਬਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਖੁਰਮੇ ਸਹਰ ਜਾਰਿ ਹਾ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਕੀ ਧਾਰ ਵਿਚ ਫਕੀਰ ਨਾਲ॥

ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਧਾਰ ਵਿਚ ਯਾਰਾ ਅਲੀ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਅਗੇ ਇਕ ਮੁਗਲ ਫਕੀ
 ਰ ਆਹਾ ਉਸ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਭੋਟ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਾ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਕਿ ਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤੇ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਾ ਪੀਰ ਕੌਨ ਹੈ ਤੁਮਾਰਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਾ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਪੀਰ ਮੁਰਸਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਕੁਲ ਆਲਮ ਮੁਰੀ ਦਹੈ ਨ ਅਸੀ

ਭੀ ਉਸਦੇ ਮੁਖੀ ਹਾਂ ਤੇ ਫਕੀਰ ਨਿਗਾਹ ਵਾਲਾ ਚੋਰੇ ਜਿਸ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਬੀ ਦੂਜਾ ਭੁ
 ਦੂਰ ਹੋਏ ਆਪੇ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਖੁਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਰਨਾਜਰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣ
 ਕੇ ਮੁਗਲ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾ ਪੁਰ ਚਾਹੇ ਪਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਮਰੀ ਦੋਹੇ ਇਅ
 ਇਕ ਸੇਖ ਸਰਫ ਪਠਾਣ ਬਿਦਰਸ ਹਰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਆਹ ਚੰਸ ਮੁਗਲ ਦ
 ਯਾਰ ਆਹ ਚਹ ਪਠਾਣ ਮੁਗਲ ਨਾਲ ਪੁਚਨ ਵਾਸਤੇ ਆਵਦਾ ਹੋਸੀ ਜਾਂ ਇਕ ਦਿ
 ਨ ਉਸ ਪਠਾਣ ਨੇ ਮੁਗਲ ਨੂੰ ਆਇਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਕੁਛ ਹੋਰ ਹੀ ਤੋਰੇ ਤੇ ਅਗੇ ਕੁ
 ਛੋਰੇ ਰਹ ਵਸੇ ਸੀ ਤਾ ਪਠਾਣ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਐ ਮੀਰ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਵਖਤ ਕੌਨ ਹੈ ਮੁ
 ਗਲ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਕੋ ਕਿਆ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੁਛ ਐ
 ਹੀ ਦਿਸਤਾ ਹੈ ਮੁਗਲ ਕਹਾ ਖੁਦਾ ਵਚੀ ਚਿਗਮਦਾਰੀ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਾ ਕੌਰੇ ਤਾਂ
 ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮ ਚੁਹ ਵਾਲ ਮਸਤ ਪਠਾਣ ਕਹਾ ਕਿਸਤਰਾ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਾ
 ਇਕ ਫਕੀਰ ਹਮ ਦੁਪੀਰ ਸੁਦੀ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਾ ਉਸ ਕੇ ਦੀਦਾਰ ਕੇ ਮਤਲਬ ਪੁ
 ਰਾਹੁ ਆ ਹੈ ਮੁਗਲ ਕਹਾ ਬੀਦਾ ਚਰਾ ਖਲਾਸ ਬੇ ਮਤਲਬ ਦੋਰੇ ਗਨ ਮੇ ਆ ਬਿਚਾ
 ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਕਹਾ ਸੁਮਾ ਬਿਦਰ ਸੁਮਾਰ ਜਾਇ ਸੁਦੀ ਮੁਗਲ ਕਹਾ ਮਤਲਬ ਦੀਦ
 ਰ ਚਿਰਾ ਜਾਇ ਪਠਾਣ ਕਹਾ ਗੁਫਤ ਸੁਮਾ ਬਿਰਾਏ ਯਾਰ ਵਫਾਦਾਰ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕ
 ਹਾਈ ਲਤਫ ਖੁਦਾਈ ਪਠਾਣ ਕਹਾ ਆਰੇ ਆਰੇ ਆਗੇ ਜੋ ਪਠਾਣ ਆਵਦਾ ਸੀ
 ਜੇਵੇ ਝੋਂਦਿਨ ਪਰਚ ਕੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤੇ ਹੁਣ ਧਰਨਾ ਮਾਰ ਬੈਠਾ ਜਾਵੇ ਨਹੀ ਤਾਂ
 ਪਠਾਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪੇਰੀ ਪਿਆ ਅਤੇ ਮੁਰੀ ਦੋਹੇ ਜਾ ਤੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਿਬੋਰ ਲਵੇ
 ਚੋਰੇ ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਾਦਿ ਮਾਲ ਨਾਲ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਇਕ ਸਦੇ ਸਦਿ ਚ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਇਕ ਸਹਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਰਾ
 ਤਰੇ ਚੋਰੇ ਇਕ ਖੜੇ ਚੋਰਾ ਪਵਾ ਬ੍ਰਸਦਾ ਸਵਾ ਪਹਰਾਤ ਰਹਿੰਦੀ ਬਾਹਰ ਸ
 ਹਿਰੇ ਆਯਾ ਤੇ ਇਕ ਸੁਟੇ ਉਪਰੋਂ ਬਰਫ ਦੀ ਗਾਰੀ ਲਾਹ ਕੇ ਨਾਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕ
 ਹਾ ਭਾਈ ਤੁਕੌਨ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕੀ ਹੈ ਤੇ ਸਿਖ ਕਿਸਦਾ ਹੈ ਉਸ ਕਹਿ ਆਤੁ ਸੀ
 ਕਿਉ ਪੁਛਦੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾਏ ਬੇ ਇਕ ਬਿਮਲ ਜੋਤ ਨਾਮ ਤੁੰਬੋਲੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ
 ਜੇ ਜਨਕ ਜੀ ਕਾ ਬੋਟ ਹੈ ਤਾਂ ਖੜੇ ਦੇ ਕਹਾ ਸੀਤ ਜੀ ਤੁਮ ਕਬਕੀ ਆਬਾਤ ਕਰਤੇ ਹੋ
 ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਤੇ ਤੇਰੇ ਜੁਗ ਮੇਂ ਬੇ ਅਬਕਲ ਜੁਗ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ ਭਾਈ ਜੇ ਚ
 ਹੋਰੇ ਵੈਗਾ ਤਾਂ ਹਮ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇ ਗਾ ਤਾਂ ਖੜੇ ਦੇ ਕਹਾ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਕਿ ਆ ਹੈ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਤੇ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਖੜੇ ਦੇ ਕਹਾ ਹੋ ਸੀਤ ਜੀ ਪ

ਛੇਕੀ ਨਿਸਾਨੀ ਤੋ ਖੁਬ ਤੁਮ ਨੇ ਵਈ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਰੋ ਤੋ ਮੇਂ ਜਾਨੋ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਕਹੇ ਤਾ ॥
 ਖਬੇ ਦੇ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਕਬ ਛੁਟੈ ਰੀ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ॥
 ਦੀਨਾ ਨਾਬ ਹੈ ਦੇਹ ਤੇਰੀ ਤਬ ਛੁਟੈ ਗੀ ਜਬ ਹਮ ਦੇਹ ਛੋੜੈ ਗੈ ਸੋ ਬਰਸ ਪਿਛੇ ਦੇਹ ਛੋੜੈ ॥
 ਗਾਭ ਦੀਨਾ ਨਾਬ ਨੇ ਕਹਾਹੇ ਤਪਾ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਬਡੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਹੋ ਤੇ ਫੇਰ ਕਹਾ ਤੇ ਤੇ ਮੇਂ ਹਮ ਤੁ
 ਮ ਇਕ ਨੇ ਬੇ ਤੇ ਅਬ ਭੀ ਮਿਲੇ ਤੇ ਵਾਪੁਰ ਮੇਂ ਹਮ ਤੁਮ ਕਹਾ ਬੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਮ
 ਹਰ ਪਸਾਇ ਬਾਣੀ ਏਕੋ ਘਰ ਬੇ ਤੇ ਹਮ ਪਾਛ ਵੇ ਕੋ ਘਰ ਬੇ ਹਮਾਰਾ ਨਾਮ ਸੁਦਰ ਬ
 ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਾਮ ਸਾਹਬ ਤਾ ਦੀਨਾ ਨਾਬ ਕਹਾ ਬਹੁਤ ਭਾਗੁ ਆ ਪੁਰਾਤਨ ਯਾਰ
 ਮਿਲੇ ਭੁਲੀ ਨਿਸਾ ਭਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਅਬ ਹਮ ਕਉ ਰਸਾ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਦੀ
 ਨਾਬ ਕਹਾ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਬਡੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਹੋ ਤੇ ਇਤਨੇ ਉਭਾਵ ਲੇ ਕਿਉ ਹੋਏ ਹੋ ਏ ਕਤੇ
 ਕਹਾ ਹਮਾਰੇ ਦੇਹ ਛੋੜਨੇ ਤੇ ਬਾਦ ਸੋ ਬਰਸ ਪੀਛੇ ਦੇਹ ਛੋੜੈ ਗੈ ਵਸ ਰਾਇ ਤਨੇ ਉਤਾ
 ਵਲੇ ਕਿਉ ਹੋਏ ਹੋ ਅਬੀ ਆਏ ਅਰ ਅਬੀ ਜਾਤੇ ਹੋ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹਮਾਰਾ ਤੁਮ ॥
 ਰਾਬਰ ਨਬਾ ਸੋ ਉਸ ਬਰਨ ਕੇ ਬਾਂਧੇ ਆਏ ਖਬੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਜਹ ਬਰਨ ਕਰੀਏ ਤਾਂ
 ਜਾਇ ਆਰਾਹੀਏ ਤਾਂ ਦੀਨਾ ਨਾਬ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਕੋਈ ਦਿਨ ਤਾਂ ਰੋਹੇ ਏਹੁ ਭੀ ਰੁਮਾਰੀ ਜਾ
 ਗਾਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਇਧਰ ਉਧਰ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ਹਮਾਰੇ ਸਿਰ ਪ੍ਰਕਿ ਮਬਹੁਤ ਹੈ ਤਾਂ
 ਦੀਨਾ ਨਾਬ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਬਡੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਹੋ ਮੇਰਾ ਨਬਾ ਕਰ ਕੇ ਜਾਤੇ ਤੇ ਬਹੁਤ
 ਭੁਲਾਸੀ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਰਗਲ ਚਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਜੋ ਕੁਛ ਹੈ ਸੋ ਕ
 ਰਤਾਰ ਦੇ ਹਬੋ ਮੇਰੇ ਹਬ ਕੁਛ ਨਹੀ ਤਾਂ ਦੀਨਾ ਨਾਬ ਕਹਾ ਤਪਾ ਜੀ ਤੁਮ ਸਤ ਕਹਿ
 ਤੇ ਹੋ ਤੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਰਹਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਿਦਾ ਹੋਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਲੀਕੀਧਾਰੀ ਪਾਸ ॥
 ਏ ਅਗੇ ਵਲੀਕੀਧਾਰੀ ਪਾਸ ਸਰਫ ਪਠਾਣ ਬੈਠਾ ਆਹਾ ਵਲੀਕੀਧਾਰੀ ਨੇ ਸਲਾਮ ॥
 ਲੇਕ ਕਰੀ ਆਉ ਤਪਾ ਜੀ ਬੈਠੀਏ ਸਰਫ ਰਾਜੀ ਕਰੀ ਲੁਤ ਫਹੂ ਆ ਕਰ ਮਬਪ
 ਸੀਹੂਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਲੁਤ ਫਖਵਾਈ ਬੀਦਾ ਗੁਮਰਾਹੀ ਕਰ ਮਬਖਾਸੀ ਸਾਇਲ ॥
 ਹੀ ਤੇ ਸਰਫ ਪਠਾਣ ਬੈਲਿਆ ਹੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ਦੇ ਪੀ। ਕਿ ਆਕਹਿ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਕੁਲ ਕੁਲਾਏਕ ਖੁਦਾਇ ਸਰੁ ਤੇ ਗਾਹੈ ਬੇ ਪਰਵਾਹ ਸਿਫ ਤਧਰੇ ਏਕ
 ਨਿਸਾਨ ਤਬ ਸਰੁ ਤੇ ਹੋਇਰੇ ਬੇਗਾਨਾ ਤਬ ਖੁਲੇ ਦਰੁ ਸਤ ਆਇਨਾ ਤਾਂ ਸਰਫ
 ਨੇ ਕਹਾ ਖਫਨੀ ਖੋਰ ਖੁਦਾਇਦਾ ਦੇਖ ਮੁਰਦਾ ਹੋਇਤ ਜੋ ਸਰੁ ਤੇ ਸਜੁ ਮਲਜਹਾਨ
 ਅਲਾਨੇ ਕੀਯਾ ਖਾਲਕ ਏਕ ਅਵਰ ਨਹੀ ਦੁਆ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈ ਸੁਨੇ ਸਰ
 ਫ ਦਰੁ ਸਤ ਮਾਇਨਾ ਏਹੁ ਜੋ ਹਕ ਪਛਾਣੈ ਤਾਂ ਸੁਫਨੇ ਪੂਛਾ ਸੋ ਲੀ ਕਿ ਆਕਹਿਦੇ

੫੨੬

ਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸੇਲੀਸਾਲਸਹੋਇਕਰਜਹਾਨਮੇਰਹੈਚਹੁਕਰਾਬਾਦੀਕਾਣਛਡੇਸ
 ਰਾਸੀਯਤਨਾਮਨੇਤੀਕਤਮਾਰਫਤਦਾਦਾਰਖੇਬਾਰੇਸਾਹੀਅੰਦੋਲਾਲਤਾਂਗੁਰੂਜੀ
 ਕਹੈਤੁਛੇਤੀਮਹਿਲਮੇਪਹੁੰਚੇਗਾਫੇਰਸੁਫਪੁਛਕਰਮਾਤੇਮੁਕੁਕੈਸੇਹੋਦੀਹੈਤਾਂਗੁਰੂ
 ਜੀਕਹਾਖੁਦਾਇਦੀਮੇਹਰਹੋਵੇਦੁਜਾਭਾਵਛਡੇਤਾਂਗੁਰੂਚਰਕਦਾਪਾਵੈਏਹਗਹਿਰੀ
 ਰਹੈਤਾਂਈਮਾਨਦੁਸਤਗਹਿਦਾਹੈਜੋਰਤੇਜੁਲਮਛੋਡੇਤੇਹਲੀਮੀਪਕੜੇਤਾਂਸੁਫ
 ਪੁਛਿਆਗੋਵਨੀਕਿਆਕਹਿੰਦੀਹੈਗੁਰੂਜੀਕਹਾਗੋਵਨੀਰਿਮਾਨਇਕਖੁਦਾਇ
 ਸਮਝੈਸਬਰੀਕਰਨੀਸੁਈਪਕੜੇਸਚਦਾਧਾਗਾਪਾਇਕਰਸੁਭਤੇਆਪਕੋਸ
 ਵਾਜਾਏਤੋਰਜਾਇਪਰਗਾਜੀਰਹੇਤਾਂਸਰਫਪੁਛਕੋਸਕਿਆਕਹਿੰਦੀਹੈਗੁ
 ਰੂਜੀਕਹਾਕੋਸਕੋਹਨੀਪਹਿਨੇਸਰਬਕਾਮਨਾਕਊਰੋਕੋਜੋਮਨਾਕਿਤੇਜਾਵੈਨਾ
 ਹੀਏਹਨਸੀਹਤਜੋਮੰਨੈਸੋਆਪਨੇਨਿਜਾਪਰਕੋਪਹੁੰਚੇਗਾਪਰਮੇਸਰਕੋਜਹ
 ਕਹਾਂਜਾਵੈਏਹਹੀਦਲੀਲਹਰਦੇਲੇਰਹੇਤਾਫਕੀਰਕਹੀਦਾਹੈਰੀਕਰਾਹਾਬਮੇਵਜੁਦ
 ਕਾਸਮਝੈਖੁਦਾਇਕੇਨਾਮਕੀਭਿਖਿਆਮਾਰੋਵੈਤਭਾਵਛੋਡੇਏਹਮਸਲੋਤ
 ਮੇਰਹੈਤੋਜਨਮਮਰਨਕੀਕੈਦਤੋਛੋਟੇਗੇਜੋਕੁਸੁਖੁਦਾਇਨੇਕਰਛੋਡਿਆਹੈ
 ਉਸਪ੍ਰਗੁਮਾਨਕਿਆਕਰਨਾਹੈਤਾਂਸੁਫਨੇਪੁਛਾਬੈਰਾਗਾਕਿਆਹੈਗੁਰੂਜੀਕ
 ਹਾਬੈਅੇਬਹੋਣਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਕੀਤੇਨੀਕੀਤਾਹੀਜਾਵੈਤਿਸਦੀਸਿਫਤਕਰੇਤੇਹੁ
 ਰਨੀਮਿਲਕੇਏਕਖਦਾਕੋਪਛਾਣੇਤਾਂਸੇਖਸਰਫਸੀਗੁਰਬਾਬੇਜੀਦੇਪੈਰਾਤੇ
 ਛੋਠਾਕਹਾਤੁਸੀਪੀਰਹੋਮੇਤੁਹਾਡਾਮੁਰੀਦਹਾਂਤੇਸਰਫਪਠਾਣਬਿਦੁਸਹਿਰ
 ਬੀਵਲੀਕੀਧਾਰੀਪਾਸਪਰਚਣਨੁਆਯਾਸੀਕੀਧਾਰਮੇਏਹੁਗੋਸਟਓਬੋਰੋ
 ਈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਾਸੇਖਸਰਫਤੁਮਬਿਦਰਸਹਰਕੋਜਾਓਤਾਂਸਰਫਕਹਾ
 ਹੇਨਾਨਕਪੀਰਜੀਆਪਕਾਦੀਦਾਰਹਮੇਫੇਰਕਬਹੋਗਾਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਾ
 ਦੀਦਾਰਦਿਲਮੇਰਾਖੀਓਜੇਬਹੁਤਤਲਬਹੋਵੇਗੀਤਾਂਸਜਾਦਾਮਿਰਾਸੀਖੁ
 ਰਮੇਸਹਿਰਮੇਹੈਉਸਕਾਦੀਦਾਰਕਰਨਾਤਾਂਮੇਰਾਹੀਦੀਦਾਰਹੋਵੈਗਾਯਾਵਲੀ
 ਕੀਧਾਰੀਕਾਦੀਦਾਰਕਰੇਤਾਂਸੇਖਸਰਫਨੇਕਹਾਭਲਾਪੀਰਜੀਵਡੀਅਨਾਇ
 ਤਹੁਈਹੈਤਾਂਫੇਰਵਲੀਕੀਧਾਰੀਨੇਕਹਾਕੁਛਮੇਰੇਪਰਮਿਹਰਕਰੇਜੀਤਾਂਗੁਰੂ
 ਜੀਕਹਿਆਸੁਣਵਲੀਕੀਧਾਰੀਦੁਜਾਵਾਦਾਦੁਰਕਰੋਸੁਨੀਤੇਰਾਫਜੀਜਿਤਨੇ
 ਫਿਰਕੇਹੈਨਸਭਖੁਦਾਇਦੇਕੀਤੇਹੋਏਹੈਨਏਹਫਕੀਰੀਕੀਰਵਸਹੈਤਾਂਵਲੀਕੀਧ
 ਰੀਨੇਕਹਾਹੇਤਪਜੀਜਬਕਾਆਪਕਾਦੀਦਾਰਹੁਆਹੈਤਾਂਏਹਦਾਵਾਸਭਦੂਰ

ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖੁਦਾਇਕੀ ਸੁਫਰਾਜੀ ਹੁਈ ਤਾਂ ਵਲੀ ਕੀ ਧਾਰੀ ਕਯਾਤੁ
 ਪਾਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਾਬਹੀ ਲੈ ਚਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਤੁਮ ਕੋਈ ਹਾਥੀ ਰਖਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਲੀ
 ਕੀ ਧਾਰੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਹੀ ਰਜਾਇ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਲੀ ਕੀ ਧਾਰੀ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਯਾ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਾ ਬਲਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਆਏ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਯਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸਾ ਵਲੀ ਕੀ ਧਾਰੀ
 ਰੀ ਪ੍ਰਬਹੁਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਬਾਥੇ ਕਹਾ ਏਸ ਤੇਤੇ ਜਗ ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕੀ
 ਤੀ ਹੈ ਸੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਏਹ ਤੁਰਕ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਏ
 ਸਨੇ ਕੁਤਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਸੀ ਇਸੀ ਤੇ ਤੁਰਕ ਪਰ ਜਨਮ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤੇ ਇਸਨਾ
 ਲਸਾਭਾ ਬਚਨ ਹੈ ਸੀ ਤੇ ਵਲੀ ਪਿਛੇ ਸਰਫ ਭੀ ਪੂਰਨ ਹੁਆ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ
 ਸਰਫ ਵਲੀ ਜੇਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਵਲੀ ਬਹੁਤ ਵਧੇ ਪਰ ਸੁਫਲ
 ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੋਇਆ ਪਰ ਆਪਨੇ ਜੋਗਾ ਕੋਈ ਇਕ ਅਧ ਇਸਤੇ ਸਿਧੇ ਗਾ
 ਤੇ ਵਲੀ ਪਾਸੋਂ ਸੈਂਕੜੇ ਉਧਰਨਗੇ ਵਲੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਮੁਕਾਮ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਕਿਹਾ ਹਿਕੋ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਦੀ
 ਨਾਨਾ ਬਕਿਹਾ ਪੂਰਨ ਆਹਾ ਤਿਸਦੀ ਬਿਹੰਗਾ ਮਭਗਤ ਹੋਈ ਤੇ ਸਾਡੀ ਪੰਖਭ
 ਗਤੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਕਿਸਤਰਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਉਸਦੀ ਬਿਹੰਗਾ ਮ
 ਭਗਤੀ ਇਉਂ ਹੋਈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮਾਯਾ ਨਹੀ ਲਗੀ ਜੀਮਾਇਆ ਹੀ ਭਗਤ ਲੀ
 ਤੇ ਆਯਾ ਨਾਗਿਹ ਸਤ ਨਾ ਕਸਬ ਟਹਿਲ ਕਰਨ ਨੂੰ ਨਾਇਸ ਦੇ ਹੋਰ ਨਾਇਸ
 ਨੂੰ ਪਾਟੇ ਦਾਸੇਗਾ ਨਾਵਾਧੇ ਦਾਹਰ ਖਹੈ ਤੇ ਵਡੇ ਹੋਇਆ ਕਿਹਾ ਸਤ ਕਰੇਗਾ ਇ
 ਸਦੀ ਔਲਾਦ ਭੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੋਵੇਗੀ ਏਹੁ ਬਿਹੰਗਾ ਮਭਗਤੀ ਹੈ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪ
 ਹਿਲੇ ਗ੍ਰਹ ਸਤ ਹੋਯਾ ਇਸੀ ਤੇ ਸਾਡੀ ਪੰਖਭਗਤੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਕ
 ਬਲਾ ਵਿਚ ਭੀ ਕੋਈ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਇਕ ਸਾਧ ਹੈ ਪਠਾਣਾ ਵਿਚ
 ਬਾਲੇ ਖੇਲਾਂ ਦੀ ਦੇਹ ਵਿਚ ਹੈ ਪਰ ਅਜੇ ਮੁਸਕਿਆ ਨਾਹੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਜਰੂਰ
 ਮਿਲੇਗੇ ਤੇ ਮੁਲਾਖਤੀ ਭੀ ਨਾਲ ਸੀ ਨਿਤ ਸਤ ਸੰਗ ਕਰੇ ਚਰਚਾ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਇ
 ਕਦਿ ਨ ਇਕ ਦੁਕਾਨ ਮੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ੧ ਪਠਾਣੇ ਨੇ ਆਏ ਪੁਛਿਆ ਤੁਸੀਂ ਕੌਨ
 ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾ ਕੇਹਾਂ ਤਾਂ ਉਸਕਹਾ ਖੁਦਾਇਕੇ ਬੰਦੇ ਤੋਂ ਸਭ ਹੈ
 ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਕਿਸਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹਮ ਫਕੀਰ ਹੈ ਈਹ ਹਮਾਰਾ
 ਮਾਨ ਚੰਦ ਖੜੀ ਅਸਨਾ ਉਹੈ ਤੇ ਉਸਕੇ ਬਾਪ ਕਾਨਾ ਉਖਾਨ ਚੰਦ ਹੈ ਤਾਂ ਪਠਾਣ
 ਨੇ ਕਹਾ ਚਲੋ ਮੈਂ ਤੁਮਕੋ ਉਸਕੇ ਪਾਸ ਲੈ ਚਲੂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹਮ ਨਹੀ ਜਤੇ

੫੨੮

ਓਹ ਆਪਹੀ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਆਵੈ ਗਤਾਪਤਾਨੇ ਓਸ ਕੋ ਖਬਰੀਤੀ ਹੋਮਾਨ
 ਚੰਦ ਭੇਰੇ ਅਸਨ ਉਬਜਾਰੇ ਮੇ ਬੈਠੇ ਹੈ ਓਹ ਕਹਤੇ ਹੈ ਖਾਨਚੰਦਕ ਬੇਠਾਮਾਨ ਚੰ
 ਦ ਹਮਾਰਾ ਅਸਨ ਉਹੈ ਅਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸੁਣਕੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਆਵੈ ਗਤਾਮਾਨ
 ਚੰਦ ਬੋਲਾਹੇ ਪਠਾਣ ਫਕੀਰ ਤਾਮੇਰਾ ਅਸਨ ਉਕੋਈ ਨਹੀ ਅਰ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕ
 ਹਾਡੇ ਰਾਨਾ ਮਲੇ ਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਨ ਚੰਦ ਵਿਚ ਚਕੀ ਅਭਾਈ ਚਲੀਏ ਭੋਸਹੀ ਤਾਂ ਮਾਨ
 ਚੰਦ ਦੇ ਸੋਰ ਮੇਵਾ ਲੈਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਯਾ ਦੇਖੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਭੇ ਖੁ
 ਛ ਸਹੀ ਨਹੀ ਹੋਵਾ ਪਰ ਮਨ ਚੰਦ ਨੇ ਕਹਾ ਫਕੀਰ ਸਾਈ ਜੀ ਪੇ ਮੇਵਾ ਅਗੇ ਰਖਿ ਓਸ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
 ਹਾ ਅਉ ਮਾਨ ਚੰਦ ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਆਓ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮਨ ਚੰਦ ਬੈਠ ਕੇ ਕਹਾ ਹੇ ਅਤੀਤ ਜੀ ਫਕੀਰ ਸਭ ਕੇ
 ਅਸਨ ਉਤੇ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਕਾ ਸਭ ਕੇ ਈ ਸੇਵਕ ਤੇ ਫਕੀਰ ਸਭ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਕਬਕੇ ਅ
 ਨ ਉਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਮ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਖਬਰ ਹੋਇ ਰਹੀ ਰਹੀ ਤਾਂ ਮਾਨ ਚੰ
 ਦ ਕਹਾ ਆਪ ਕਾਨਾ ਮਾਕਿ ਆਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਨਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਹੈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਾ ਦੇ ਸਵਤਨ ਕੋ ਨਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਾਨ ਚੰਦ ਤੂੰ ਦੇ ਸਵਤਨ ਸੇ
 ਗੁਲੇ ਗਾਤੈ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਵੇ ਸਵਤਨ ਦੀ ਤਾਂ ਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਾ ਹੇ ਸਾਧ ਜੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ
 ਨਹੀ ਪਰਸੁਣੇ ਤਾਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਬੇਗਮ ਪੁਰਵਤਨ ਸੇ ਆਏਹਾਂ
 ਤਿਸ ਕਾਰਾ ਜਾਏ ਕੀਕਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਏਥੇ ਭੇਜੇਹਾਂ ਜੋ ਮਾਨ ਚੰਦ ਕੋ ਮਾਰ ਗਬਤਾ
 ਵਨ ਕੇਵਾ ਸਤੇ ਸੋਇ ਸੀਤੇ ਤੁਮ ਕੋ ਬੁਲਾਭੇ ਜਾਹੈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਨੇ ਕਹਾ ਸਿਤ ਜੀ
 ਰੁਮਤੇ ਔਰ ਬਾਤ ਕਰਤੇ ਹੈ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੀ ਸਾਰੇ ਮੈਂ ਨਹੀ ਵਰਤਤੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
 ਹਾ ਮਾਨ ਚੰਦ ਅਸਲ ਬਾਤਾਂ ਭੋਏ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਬਾਤਾਨ ਕਲ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਤਿਲੀ ਗਮੇਂ ਸਬਦ ਕਹਿਯਾ ॥ ਜਿਨ ਕੀ ਆਤਿਨ ਦੇਖਿ ਆਕਿ ਆਕ
 ਹੀ ਐਰੇ ਭਾਈ ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਕਰੇ ਆਪ ਜਿਨ ਵਾਨੀ ਹੈ ਲਾਈ ॥੧॥ ਰਾਇ ਸਾ
 ਪਿ ਆਰੇ ਕਾਰਾਇ ਸਾ ਸਿਤ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਿਸ ਰੰਗ ਕੰਤਨ
 ਰਾਇ ਆਸਾ ਪਛੋਰੇ ਤਾਈ ॥ ਹਥ ਪਛੋਰੇ ਸਿਰਧ ਏ ਜਬ ਰੇਣੁ ਦਿਹਾਈ ॥ ਪਛੋ
 ਤਾਵਾਨਾ ਮਿਟੈ ਜਬ ਚੁਕੈ ਗੀ ਸਾਰੀ ॥ ਤੰਢਿ ਰਪਿ ਆਰਾਗਾ ਦੀ ਐ ਜਬ ਆਵੈ
 ਗੀਵਾਗੀ ॥ ਕੰਤਲੀ ਆਸੋ ਗਾਗਾਈ ਮੇ ਤੇ ਵਧਵੀਏਹਾ ॥ ਸੇਗੁਣੁ ਮਝੈ ਨਾ ਆ
 ਵਨੀ ਕੋ ਜੀ ਅਦੋ ਸਧਰੇਹਾ ॥ ਜਿਨੀ ਸਖੀ ਸਹੁ ਗਾਇ ਆਤਿਨ ਪਛੋਰੀ ਜਾਇ
 ॥ ਪਾਇਲ ਗੋਬੇਨ ਤੀਕਰੇ ਲੇਉਗੀ ਪੀਬ ਬਤਾਇ ॥ ਹੁਕਮ ਪਛੋਰੈ ਨਾਨਕ
 ਭਉ ਚੰਦ ਨ ਲਾਵੇ ॥ ਗੁਣ ਕਾਮਣ ਕਾਮਣ ਕਰੇ ਤੋ ਪਿਆਰੇ ਕਉ ਪਾਵੇ ॥

ਜੇ ਦਿਲ ਮਿਲਿਆ ਸੋ ਮਿਲ ਗਿਆ ਮਿਲਿਆ ਕਹੀਐ ਰੋਸੇਈ ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਲੋਚੀਐ ਬਾਤੀ
 ਮੇਲ ਨਹੋਈ ਧਾਤ ਮਿਲੈ ਫੁਨਿ ਧਾਤ ਕੋ ਲਿਵਲਿਵੈ ਕੋਧੈ ਗੁਰ ਪਸਾਦੀ ਜਾਣੀਐ ਤੋਸ
 ਨ ਭੋਪਾਏ ਪਾਨਾ ਵਾਤੀ ਹੋਇ ਪਰਖ ਰਸਾਰਨ ਜਾਣੈ ਰਸੀਐ ਹੋਵੈ ਮੁਸਕ ਕਾਤੋ ਫੂਲ ਪ
 ਛਾਣੈ ਅਪਿਓ ਪੀਵੈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਮ ਹਿਸਮਾਏ ਸਹਜੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲ ਰਹੈ ਅਮਰਾਪ
 ਦ ਪਾਏ ॥੧੦॥੧॥ ਏਹ ਸਬਦ ਬੁਣ ਕੇ ਮਾਨਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਗੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੀ
 ਇਸ ਜੀਵ ਦਾ ਭਲਾ ਕਿਉਂ ਕਰਹੋ ਦੇਗਾ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਾਨਚੰ
 ਦ ਇਸ ਜੀਵ ਦਾ ਭਲਾ ਤਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ ਦੇ ਕੋਈ ਗਲ ਯਾਦ ਨਾ ਰਖੇ ਸਾਸਰ ਕ
 ਰਤਾਰ ਚਿਤ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮਾਨਚੰਦ ਕਹਿਆ ਸੋਈ ਬਿਧ ਬਤਾਵੇ ਜਿਸ ਬਿਧ ਪਰਮੇਸਰ ਯਾਦ
 ਰਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਨਿਰਭਿਖ ਦਾਸੀ ਸਾਨਕ ਰੇ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਕਰਤਾਰ
 ਨ ਦਿਸੇ ਮਾਨਚੰਦ ਗੁਰੂਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਫਹਿ ਪਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਆਪ ਨੇ ਹਥ ਦਾ ਡੰਡਾ
 ਮਾਨਚੰਦ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਕਹਾਇ ਸਨੂੰ ਖਬਰ ਦਾਰ ਰਖੀ ਮਾਨਚੰਦ ਨੇ ਆਪ ਨੇ ਸਿਰ ਤੇ ਰਖਿ
 ਆ ਤਾਂ ਕਪਾਟ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ ਤੇ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਲੈ ਮਾਨਚੰਦ ਸਾ
 ਰੂ ਕਰਤਾਰ ਹਈ ਮਾਨਚੰਦ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੋਇਆ ਕਹਿਓ ਸੁ ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਮੁ
 ਲਾਖਤੀ ਭੀ ਚਰਚਾ ਸੁਣ ਕੇ ਬਡਾ ਆਨੰਦ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਓਥੇ ਚਲ ਦੇ ਰਹੇ ਤੇ ਮੁਲਾ
 ਮੰਗ ਪਿਛੇ ਛਡ ਆਯਾ ਸੀ ਇਕ ਨਾ ਦਾ ਵਿਆਹ ਦੇ ਖਕੇ ਚਿਤ ਮੇਂ ਕਹਿਓ ਸੁ ਮੇਂ ਭੀ ਪ
 ਰਹਿੰਦਾ ਤਾਏ ਨਾ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਭੀ ਵਿਆਹ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਤੇ ਮੁਲੇ ਦੇ ਪਰਭੀ ਬਡੀ ਉਡੀ
 ਕ ਲਗੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜੇ ਅਠ ਪਹਿਰ ਨਾ ਪਹੁੰਚਦਾ ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਦੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਵਿਆਹਿ ਦੇਣੀ
 ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਾ ਕਿ ਉਭਾਈ ਮੁਲਾ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਚਿਤ ਹਈ ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਕ
 ਹਾ ਗੁਰੂਜੀ ਦੂਰ ਦੇ ਸਹੈ ਕਿਸਤਰਾ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚਾ ਗਾਤ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਾ ਮੁਲਾ ਅਖੀ ਮ
 ਟਤਾ ਮੁਲੇ ਕਹਾ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀ ਮੇਂ ਕਿ ਆਕਰਾਂਗਾ ਜਾਇਕੂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਾ ਮੁਲਾ ਆ
 ਹਈ ਮਉਠਾਇ ਸਿਤਲ ਚੁਕ ਸਕੇ ਚੁਕ ਲੈ ਮੁਲੇ ਜਕੇ ਦੇਖਾਤ ਉਥਿ ਅਤਿ ਪਦਾਰਥ ਹੋਤਾ ਬਡੀ ਥੋ
 ਲੀ ਭਰੀ ਮੁਹਰਾਂ ਤੇ ਰੁਪਏ ਲੈ ਕੇ ਅਖੀ ਮੀਟੀ ਆਂ ਤੁਰਤ ਸਲੋਕੇ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਪਾਗਾਇ ਆਂ ਨੇ
 ਦੇਖ ਕੇ ਬਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਮੁਲੇ ਨੂੰ ਤੁਰਤ ਤੇਲ ਚੜਾਯਾ ਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਕਾ ਬੁਲਦੀ ਪਰਤੀਓ ਬਲਗੀ ਦਾਈ ਦੇ ਰਿਲੇ ਆਏ ਤੇ ਗੁਰੂਜੀ ਅਧਕੋ ਪਾਸ ਤੇ ਉਤੇ ਬਲਗੀ ਦ
 ਈ ਜੋਗੀ ਓਥੇ ਹੋਇ ਸੀ ਉਸਦੀ ਚਲੀ ਪਕੀ ਆਈ ਭਿਰਾਰੇ ਦੀ ਜਗਾ ਜੁਦੀ ਰਸੋਈ ਖਨੇ ਦੀ ਜਗ
 ਜੁਦੀ ਅਨਿਅਤੇ ਦਾਣੇ ਦਾ ਭੁਠਰ ਜੁਦਾ ਕਪੜੀ ਆਂ ਦੀ ਸਯਾ ਜੁਦੀ ਤੇ ਸੇਖਾਨ ਜੁਦਾ ਘੋੜੀ ਆਂ ਦਾ ਤ
 ਥੇਲ ਜੁਦਾ ਤੇ ਸਭ ਸਾਮਗੀ ਉਹ ਜੁਦੀ ਗੋਰਖ ਦਾਸੀ ਤੇ ਦੋ ਕੋਸ ਉਦਲੇ ਆਵਾਮੀ ਛੁੱਟੇ ਹੋਏ ਜੋ ਕੋਈ

੫੩੦

ਬਕਾਮਾਂਦੋਵੇ ਓਹਵੀ ਰਹਿਲ ਕਰਨੀ ਜੈ ਸੀ ਕਹੈ ਬਕੇ ਨੂੰ ਸਵਾਰੀ ਦੇਣੀ ਨਿਗੋ ਨੂੰ ਕਪੜਾ •
 ਭੁਖੇ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਬੁਨੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਦੇਣਾ ਬਾਲ ਗ੍ਰੰਥਾਈ ਬਡਾ ਪਰਸੁ ਆਰਥੀ ਬ •
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਭੀ ਉਸ ਦੇ ਚਲੇ ਆਏ ਕਹਿ ਓਨੇ ਚਲੇ ਅਤੀ ਤੋ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਚਲ ਕੇ ਰਹੇ
 ਭੀ ਭਾਰ ਲੇਵੇ ਆਸਣ ਪਰ ਬੈਠੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਜਾਵੇ ਜੋਗੀ ਸਰੋਹ ਮਨ ਹੀ ਆਵ ਤੇ
 ਉਨ ਬਾਲ ਗ੍ਰੰਥਾਈ ਕੋ ਆਇ ਕਹਿ ਆਵੇਇ ਅਤੀ ਤੋ ਸੋਨ ਹੀ ਆਵ ਤੇ ਬਾਲ ਗ੍ਰੰਥਾਈ •
 ਈਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਸਵਾਰੀ ਸੁਖ ਪਾਲ ਕੀ ਲੇ ਜਾਵੇ ਅਰ ਕਹੈ ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ ਤੁਮ ਸਵਾਰ ਹੋਲੇ
 ਵੇ ਚਲੇ ਮੰਦਰ ਮੈ ਉਪਰ ਤੇ ਮੇਘ ਆਇ ਆਪੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹਮ ਨਹੀ ਜਾਤੇ ਫੇਰ
 ਬਾਲ ਗ੍ਰੰਥਾਈ ਆਪ ਆਇ ਆ ਜੋਗੀ ਓ ਤੇ ਸੁਨ ਕਰ ਕਹਾ ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ ਉਪਰ ਤੇ ਬਰ
 ਖਾਬਰ ਸੇਗੀ ਈਹਾ ਦੁਖ ਪਾਵੇਗੇ ਤੇ ਆਸਨ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਚਲ ਕੇ ਰੇ ਬਸਤ ਅਰਥੀ ਭਾ
 ਰਾਲੇ ਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ ਜੋਗੀ ਸਰ ਜੀ ਜੈ ਸੇ ਗੁਜਰੇਗੀ ਹਮ ਗੁਜਰ ਲੈ ਵੇਗੇ
 ਕਹਾ ੨ ਆਸਨ ਮੰਦਰ ਫੁੰਫੁ ਡੇਢੇ ਰੋਗੇ ਅਰ ਫਕੀਰ ਅਤੀ ਤੋ ਕੋਚਾ ਹੀਏ ਜਹਾਂ ਕਹਾ
 ਜੈ ਸੀ ਕੈ ਸੀ ਗੁਜਰੇ ਤਹਾਂ ਤੈ ਜੀ ਹੀ ਗੁਜਰ ਗਈ ਤਾਂ ਬਾਲ ਗ੍ਰੰਥਾਈ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਅਤੀ ਤ
 ਜੀ ਜੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜਹਾਂ ਜੈ ਸੀ ਆਈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਗੁਜਰ ਗਈ ਪਰ ਅਲੇਖ ਪੁਰਖ ਕੀ
 ਦਇ ਆਸੇ ਆਇ ਮਿਲੇ ਤੇ ਨਾਹ ਨ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਚਲੇ ਗਈ
 ਬਾਲ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਬਾਲ ਗ੍ਰੰਥਾਈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ
 ਆਸਨ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਕਰਾਯਾ ਤੇ ਮੰਦਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਦਿਖਾਏ ਜੇ ਦੇਖੇ ਸੰਤ ਕੋ ਸੇ ਮੰਦ
 ਰ ਮੈਂ ਅਲੇਖ ਪੁਰਖ ਕੀ ਰਚਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਕਿਰਾਜ ਲੀਲਾ ਕਾ ਕਿਆਵੇ
 ਖਨਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਭੋਜਨ ਕਾ ਭੀ ਭਾਰਾ ਦਿਖਾਯਾ ਪੇੜਿਆ ਵਾਤ ਬੇਲਾ ਦਿਖਾਯਾ
 ਬਸਤ੍ਰ ਕਾ ਤੋ ਹੋਰ ਸਭ ਖਜਾਨੇ ਕੇ ਮੰਦਰ ਦਿਖਾਏ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਖੜਕ ਕਹਾ ਰਾਜ-
 ਲੀਲਾ ਕਾ ਕਿਆਵੇ ਖਨਾ ਹੈ ਏਹੀ ਕਹਿ ਤੇ ਰਹੇ ਬਾਲ ਗ੍ਰੰਥਾਈ ਕਹਾ ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ
 ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ ਕਿ ਆਪੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾ
 ਮ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲ ਗ੍ਰੰਥਾਈ ਕਹਾ ਨਾਨਕ ਤਪਾਤੁ ਮਾਰਾ ਹੀ ਨਾਮ ਹੈ ਕੇ
 ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ ਸਾਰ ਕਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲ ਗ੍ਰੰਥਾਈ ਕਹਾ ਹੋ ਸਿਧ
 ਜੀ ਜੋ ਉਪਰ ਤੇ ਮੇਘ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਨਾ ਹੋ ਤੇ ਤੋ ਦੁਖ ਪਾਵੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਾ ਗੁਜਰ ਜਾਤੀ ਸੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ ਯਾਦੁ ਖੀ ਗੁਜਰਤੀ ਸਰਕ ਹੋ ਤਾਂ ਦੁਖੀ ਹੀ
 ਗੁਜਰਤੀ ਤਾਂ ਬਾਲ ਗ੍ਰੰਥਾਈ ਕਹਾ ਹੋ ਤਪਾ ਜੀ ਜਹਰ ਦੇ ਸਾਗ ਕੀ ਪਿੰਨੀ ਤੇ ਭ
 ਖੜੇ ਕੇ ਆਵੇ ਕੀ ਰੋਟੀ ਏਹ ਮੇਰਾ ਅਹਾਰ ਹੈ ਹਮ ਕੋ ਦੋਖ ਤਬ ਲਾਗੇ ਜਬ ਭਲੇ

ਬਸਤ ਪਹਿਨੇ ਭੁਲੇ ਭੋਜਨ ਖਾਏ ਭੁਲੇ ਘੋੜਿਆ ਪਰਚੈ ਸੋਹਮਾਰ ਤੋ ਇਸ ਮੇਂ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ ਸ
 ਭੁ ਅਲੇਖ ਪੁਰਖ ਕਾ ਹੈ ਸਤੀ ਭਿਆਵੈ ਸੀਤੋ ਖੀਖਾਵੈ ਹਮ ਕੋਲੇ ਪਕ ਛੁਨਾ ਹੀ ਕਈ ਜੀ
 ਵਸੁਖ ਪਾਵ ਤੇ ਹੈ ਏਹ ਉਤ੍ਰਹ ਮੋ ਕੇ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਮ ਅਸਲ ਜੋ ਗੀ ਸਰਹੋ ਏਹੁ ਬ
 ਤਤੁ ਮਨੇ ਭੁਲੀ ਸਮਝੀ ਹੈ ਏਹ ਕਹਿ ਕਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕੋ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਏਹੁ ਬਾਤ ਤੋ ਭੁਲੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਭੁਲੀ ਹੈ ਬਾਤ ਤਾਂ ਤੁਮ ਭੁਲੀ ਭੁਲੀ ਕਹਿ ਤੇ ਹੈ
 ਏਹ ਕਹਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੋ ਬੋਲ ਦੇ ਰਹੇ ਇਕ ਖੂਹੇ ਤੇ ਆਏ ਲਾਲੇ ਤ੍ਰਿਖਾਣ ਚੋ ਬੋਲਾ ਹਉ ਸ
 ਨੇ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਇਆ ਭਿਆ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਕਹਿ ਚੋ ਸੁਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਆਉ ਭਾਈ ਕਾਲੇ ਸਟ ਕਰਤਾਰ ਤਾਲੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਜੇ ਮੇਂ ਨਿਹਾਲ ਹੋਸ
 ਹਾਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਬਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਜੇ ਮੇਂ ਮਿਥ ਕ ਜੀ ਵਿਆਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤੁ ਦਿਨ ਲਾਲੇ ਪ
 ਸਰਹੋ ਤਾਂ ਚੋ ਬੋਲੇ ਚੋਣੇ ਪਾਸ ਆਏ ਪਖੋ ਕੇ ਰੀਧਾਵੇ ਮੂਲੇ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਯਾ ਹੈ ਮੂਲੇ ਕਹਾ ਵਧ ਆਯਾ ਹੈ ਮੇਰੀ ਹਿਕ ਜਾਲਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਰੀਧਾਵੇ ਮੂਲੇ ਨੂੰ
 ਆਖਿਆ ਜਾਹੁ ਮੂਲਾ ਕਿਛੁ ਖਾਵਨ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਹੁ ਦੇਖ ਕੁਛ ਕਪੜੇ ਦੀ ਸਾਰ ਲੈ ਤਾਂ ਮੂਲਾ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀ ਬਾਲੀ ਲੈ ਆਯਾ ਪਰ ਕੋ ਨੀ ਲਜੇ ਹਾਜਾਇ ਆਖਿ ਚੋ ਸ ਨਾਨਕ ਜੀ ਲੈ ਪ੍ਰਸ
 ਦਿਖਾਹ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਖਾਦਾਂ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਰੀਧਾਵੇ ਸੁਣਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾ
 ਦਿ ਮੂਲੇ ਦਾਨ ਹੀ ਪਾਸ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਘੋਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਨਾਇ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਦੀ
 ਭਾਇ ਗਤੀ ਦੇਖ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਣ ਲਗੇ ਤੇ ਚੰਦੋਰਾਣੀ ਪਾਸ ਆਈ ਕਹਿ ਚੋ ਸੁਬਚਾ
 ਏਡੇ ਤੋਰੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਚਲ ਦੇਹੋ ਸਨ ਏਹ ਤੇਰੀ ਆਮਦਨੀ ਆਵੈ ਤੇ ਇਜਤ ਪਤ ਬਣੀ ਹੋ
 ਈ ਘਰ ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਸਤੁ ਕਾਸੇ ਵਾਲ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਰਿਜਕ ਨੂੰ ਸਟ ਕੇ ਫਕੀਰੀ ਪਕੜੀ ਤੁਹਿ
 ਕੀਕੀਤਾ ਸਾਢੀ ਧੀ ਏਹੁ ਸੇਰੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹੈ ਸਨ ਹੁਨ ਭੀ ਚੰਨਾਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਬਹਿਰਾ
 ਬਹੁਤੇਰਾ ਫਿਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ ਬੋਲੇ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਭੀ ਚ
 ਰਣੀ ਆਇ ਲਗੀ ਲਖ ਮੀਦਾ ਸਭੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਦੇ ਨੇੜਾ ਥੀ ਜਲਸ
 ਵੈ ਬੈਰਾਗ ਕਰਨ ਲਗੀ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਏਹ ਸੁਖਈ ਸ੍ਰਵਜ ਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਕਹ ਇਕ ਵਾਰ
 ਗੀ ਸਟ ਦਿਤੇ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸਾਡੇ ਔਗਣਾਨੂੰ ਬਖਸ਼ੇ ਆਪਨੇ ਘਰ ਵੇਰੇ ਬਹੁਤਾ ਫਿਰੇ ਹੋ
 ਯਾ ਮੇਨੂੰ ਆਪਨੇ ਪਾਸ ਰਖੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਨੀ ਗਭੁਖ ਹਈ ਜੇ ਕਬੂਲ ਹ
 ਈ ਤਾਂ ਰਹੁ ਚੋਣੀ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਹਾ ਆਪਦਾਸ ਬਰਲੇ ਫਨਿਹਾਲੀ ਯਾ ਹੈ ਤੂੰ ਨੀ ਗ
 ਭੁਖ ਸਾਨੂੰ ਸਤੁ ਕਾ ਬੁਲਾਏ ਇਤਨੇ ਚਿਹਾਨੂੰ ਸਿੱਧੀ ਚੰਦ ਭੀ ਮਥਾ ਆਇ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕ
 ਹਾਜੀ ਫੋਧੇ ਦੀ ਚਲਾਫਤੇ ਏਕੋਰਾ ਭੀ ਦਲਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਜਗਤ ਸਭ

੫੩੨

ਰਲਨੀਸਰਾਂਹੈ ਅਸੀ ਭੀ ਕਿਸੇਦਿਨਨੂੰਚਲਣਹੈ ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੂੰ ਮੁਲੇਆਇਕੇਕਹਾ
 ਜੇਤੁਸੀਕੁਛਖਾਂਦੇਪੀਂਦੇਨਹੀ ਤੇਏਹਕਪੜੇਪਹਿਨੇ ਲਾਲਕਵਾਇ ਨੀਲੀਸਲਵਾਰਪ
 ਟਕਾਪਗਨ੍ਹੀਸੁਫੈਦ ਫਰਗਲ ਸਿਮਾਲਹੈਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਸਬਦਕਹਾ ॥ ਸਭਰਸ
 ਮੀਠੇਮੀਨੇਐਸਾਹਿਐਸਾਲੋਣੇ। ਖਟਤੁਰਸੀਮੁਖਬੋਲਣਾਮਚਣਨਾਦਕੀਏ। ਛ
 ਤੀਅੰਮ੍ਰਿਤਭਾਉ ਏਕਜਾਕਉਨਦਰਿਕਰੇ। ਬਾਬਹੋਰਖਾਣਾਖੁਸੀਖੁਆਗਾਜਿਤ
 ਖਾਧੈਤਨਪੀੜੀਐਮਨਮਹਿਚਲੈਦਿਕਾਰਾ। ੧॥ ਰਤਾਪੈਨਣਮਨਰਤਾਸੁਪੇਦੀਸ
 ਤਦਾਨਾਨੀਲੀਸਿਆਹੀਕਦਾਕਰਣੀਪਹਿਰਣਪੇਰਧਿਸਾਨਾਕਮਰਬੰਦਸੀਤੋਖ
 ਕਾਧਨਜੋਬਨਤੇਰਾਨਾਉ। ਬਾਬਹੋਰਪੇਹਨਣਖੁਸੀਖੁਆਗਾਜਿਤਪੇਧੇਤਨਪੀੜੀ
 ਐਮਨਮੇਚਲੈਦਿਕਾਰਾ। ਮੁਲੇਜਾਇਕੇਆਜਿਤੇਰੰਧਾਵੇਨੂੰਆਖਿਆਨਾਖਾਂ
 ਦਾਹੈਨਾਪਹਿਨਦਾਹੈਤਾਂ ਫੇਰ ਅਜਿਤਨਾਲਾਯਾ ਘੋੜੀਲੀਤੇ ਆਯਾ ਆਖਿਓ
 ਸਤਪਾਜੀਘੋੜੀਤੇਸਵਾਰਹੋਕੇ ਘਰਚਲੇ ਗੁਰੂਜੀਕਹਾਘੋੜੇਪਾਖਰਸੁਇਨੇ ਸਾਖਤ
 ਬੁਝਣਤੇਰੀਵਾਟਾਤਰਕਸਤੀਰਕਮਾਨਸਾਂਗਤੇਗਬੰਦਗੁਣਧਾਤਾਵਾਜਾਨੇਜਾਪ
 ਤਾਂਸਿਉਪ੍ਰਗਟਕਰਮਤੇਰਾਮੇਰੀਜਾਤਾਬਾਬਹੋਰਚੜ੍ਹਨਾ ਖੁਸੀਖੁਆਗਾਜਿ
 ਤਚੜ੍ਹੀਐਤਨਪੀੜੀਐਮਨਮਹਿਚਲੈਦਿਕਾਰਾ। ਪਰਮਦਿਗੁਸੀਨਾਮਕੀਨਦਰ
 ਤੇਰੀਪਰਵਾਰਾਹੁਕਮਸੇਈਤੁਧਭਾਵਸੀਹੋਰਆਖਣਬਹੁਤਅਪਾਰਾਨਾਨਕਸ
 ਚਾਪਾਤਿਸਾਹਪੁਛਨਕਰੇਬੀਚਾਰਾਬਾਬਹੋਰਸੋਣਾਖੁਸੀਖੁਆਗਾਜਿਤਸੁਤੈਤਨ
 ਪੀੜੀਐਮਨਮਹਿਚਲੈਦਿਕਾਰਾ। ੪॥ ਓਥੇਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਧਰਮਸਾਲਬਧੀਤੇ
 ਲੋਕਬਹੁਤੇਆਇਕਰਮਿਲਨਲਗੇਤੇਇਕਮਹੀਨਾਗੁਰੂਜੀਰਹੇਇਕਦਿਨਗੁ
 ਰੂਜੀਕਹਾਭਾਈਬਾਲਕਿਤਨੀਬਰਸੀਏਥੇਆਏਹਾਂਬਾਲੇਕਹਾਗੁਰੂਜੀਤੇਰੀਯ
 ਤੁਹੈਜਾਣੈਮੇਂਕਿਆਜਾਣਾਤੁਸੀਹੀਦਸੇਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਾਬਾਲਾਅਠਰਾਬਰਸ
 ਪਿਛੋਆਏਹਾਂਬਾਲੇਕਹਾਸਤਜੀਸਤਦੇਇਮਹੀਨੇਰਹੇਤਾਮਾਤਾਚੋਣੀਤੇਸਿਰੀਰ
 ਦਲਖਮੀਦਾਸਬਾਲਾਭੀਕਰਠਾਰਪੁਰਨੂੰਆਏਅਗੇਪਕੇਘਰਅਤੇਧਰਮਸਾ
 ਲਬਨੀਹੋਈਹੈਸੀਚਥੇਰਹਿਣਲਗੇਭਾਈਬਾਲੇਨੂੰਤਲਵੰਡੀਘਾਲਿਆਮਾਤਾਪਿ
 ਤਾਨੂੰਮੰਗਵਾਯਾਬਾਲਾਆਪਨੇਘਰਾਦੇਆਨੂੰਭੀਮਿਲਿਆਮਾਤਾਗੁਰੂਜੀਦੀਬੈ
 ਰਾਗਕਰਨਲਗੀਭਾਈਬਾਲੇਕਹਿਆਚਲੋਮਾਤਾਜੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਦਦਾਹ
 ਈਤੇਭਾਈਕਾਲੂਭੀਤਿਸਾਰਹੋਯਾਤਾਂਮਾਤਾਜੀਭੀਟੁਰਨਲਗੇਤਾਂਲਾਲੂਬਹੁਤ
 ਬੈਰਾਗਕੀਤਾਬਾਲੇਨੂੰਕਹਿਆਜੋਨਾਨਕਜੀਨੂੰਆਖੇਬਚੋਤੁਸੀਤਿਲਵੰਡੀਆ

ਓਕਾਨੁ ਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਇਥੇ ਆਹੀ ਤੇ ਉਡੀਕ ਸੀ ਕਦੀ ਨਾ ਕਦੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਬੇ ਆਵੇਗਾ ॥
 ਇਹ ਭੀ ਏਥੇ ਚਲੇ ਪੈਨ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਤੇ ਅੰਮਾ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਮਾ ਦੇ ਅਗੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉ
 ਠਕ ਰਹਿ ਮਿਲੇ ਤੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਬਾਬੇ ਕਾਲੂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਬਗ
 ਲਾ ਦਿਚਾਈ ਤਾਂ ਮਥਾ ਚੁੰਮਿਆ ਅੰਮਾ ਜੀ ਭੀ ਮਥਾ ਚੁੰਮਿਆ ਤੇ ਮਿਲੀ ਪੈੜੇ ਭੀ ਮਿਲੇ
 ਚੋਣੀ ਭੀ ਸਸ ਸਹੁਰੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਓਨਾ ਅਸੀ ਜਾਵੇ ਭੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਹ
 ਬਚਾ ਤੁਹਿ ਅਸਾਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਵਰਸਨਾ ਦਿਤਾ ਹਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਹਿ
 ਤ ਸਬਦ ਰਾਗ ਵਡ ਹੀ ਸਮੇਂ ਕਹਾ ॥ ਅਮਲੀ ਅਮਲ ਨ ਅਬ ਨੈ ਮਛੀ ਨੀ ਰਨ ਹੋਇ
 ਜੋਰ ਤੇ ਸਹੁ ਆਪਣੈ ਤਿਨ ਛਾਵੇ ਸਭ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਹਉ ਵਾਰੀ ਵੀ ਵਾਖੀ ਨੀ ਐ ਵੀ ਵੇਤੋ ਸਾ
 ਹਿ ਬਕੋ ਨ ਵੈ ॥ ਏਹੁ ਸਾਰਾ ਸਬਦ ਪਾਇਆ ਭਾਂਪਿਤਾ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁ
 ਸੀ ਫਕੀਰੀ ਦੇ ਸਭ ਨੂੰ ਤੇ ਗਿਹ ਸਤੀ ਦਾ ਦੇ ਸਕਰੋ ਤੇ ਨਵੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਨੋ ਇਸ ਨਾਨਕ ਕੋ
 ਭਿ ਲਕ ਲਗਾ ਯਾ ਕਰੋ ਤੇ ਸਿਧੇ ਮਾਰਗ ਚਲੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀ
 ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸ ਜੀ ਕੋ ਆਰਾਧਨੇ ਕੀ ਗਤ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਜੀ ਕਹਾ ਬਚਾ ਮੈਨਾ
 ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਬਦ ਕਹਾ ॥ ਕੁੰਗੁ ਕੀ ਕਾਯਾਰ ਤਨ ਕੀ ਲਲਤਾ ਅਗ
 ਦਾ ਸਤਨ ਸਾਸਾ ਅਠ ਸਠ ਤੀਰ ਬਕਾ ਮੁਖ ਟਿਕਾ ਭਿਤ ਪਟ ਮਤ ਵਿਗਾਸਾ ਓਤਮ
 ਭੀ ਸਾਲਾਹਣਾ ਸਚ ਨਾਮ ਗੁਣ ਤਾਸਾ ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਇਕ ਸਿਧ ਪੀਰ ਹੋਨ
 ਓਨਾ ਨੂੰ ਸਭ ਸੀ ਸਾਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਓਨਾ ਅਗੇ ਪੂਜਾ ਚੜ੍ਹਦੀ ਹੈ ਲਿਗ ਲਗਾ ਦੇ ਹੋਨ ਸੁਖੀ
 ਰਹਿ ਦੇ ਹੋਨ ਉਨਾ ਪਿਛੇ ਸੀ ਸਾਰ ਛੁਟੇਗਾ ਉਨਾ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਲ ਭਾਉ ਹੋਵੇਗਾ ਯਾਨ
 ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ॥ ਪੂਜ ਲਗੈ ਪੀਰ ਆਖੀ ਐ ਸਭ ਮਿਲੈ ਸੀ ਸਾਰਾ
 ਨਾਉ ਸੁਣਾਏ ਆਪਣਾ ਹੋਵੈ ਸਿਧ ਸੁਮਾਰਾ ਜਾਪ ਤਿਲੇ ਖੇਨਾ ਪਵੈ ਤਾਂ ਸਭਾ ਪੂਜ ਖੁ
 ਆਰਾ ॥ ੨ ॥ ਕਾਲੂ ਪੁਛਿਆ ਓਹ ਵਸਤ ਕੌਣ ਹੈ ਜਿ ਸਕਰ ਕੇ ਸੀ ਸਾਰ ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਛੁਟੀ
 ਐ ਇਸ ਦੀ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਲ ਰਹਿਆ ਵੈ ਤੇ ਸੀ ਸਾਰ ਨਾਲ ਭੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਜਿਨ
 ਕਉ ਸਾਭਿ ਭੁਰਭੁਟੇ ਟਿਆਰਿ ਨ ਮੇਟਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ਓਨਾ ਅਵਿਰਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਹੋਨਾ ਮੋਖ
 ਗਟ ਹੋਇ ॥ ਨਾਉ ਪੂਜੀ ਐ ਨਾਉ ਮੰਨੀ ਐ ਅਖੰਡ ਸਦਾ ਸਚ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥ ਫੇਰ ਕਾਲੂ
 ਨੇ ਕਹਾ ਜੇਹੜੇ ਨਾਮ ਨਹੀ ਸਿਮਰਦੇ ਓਨਾ ਵੀ ਉਮਰ ਕਿਰਤ ਕਰਦਿਆ ਸੀ ਸਾਰ ਮੈਂ ਗੁ
 ਜਰ ਗਈ ॥ ਓਨਾ ਦਾ ਵਰਗਾ ਹਮੇਂ ਕਿਆ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ॥ ਖੇਹੁ ਖੇਹ
 ਰਲਾਈ ਐ ਤਾ ਜੀ ਉਕੇਹ ਹੋਇ ॥ ਜਲੀ ਆਸਭੁ ਸਿਆਣਪਾ ਉਠੀ ਚਲਿ ਆਰੋਇ ॥
 ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਵਿਸਾਰੀ ਐ ਵਰਗ ਹਗਾਇ ਆਕਿਆ ਹੋਇ ॥ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜਿਨਾ ਨਾਮ

੫੩੪

ਨਹੀਜਪਿਆਤਿਨਾਨੂੰਅਗੇਢੇਈਨਹੀਹੁੰਦੀਤਾਂਕਾਲੂਕਹਿਆਬਚਾਠੀਕਹੈਪ੍ਰੇਬੇ
 ਦਾਤੀਮਹਾਪੁਰਖਹੈਤੋਅਸਤੈਨੂੰਜਾਤੈਨਹੀਪਰਬਚਾਸਾਡਾਕਿਆਹਾਲਹੋਵੈਗਾ
 ਤੇਅਸਪ੍ਰਮੇਸਰਦਾਨਾਮਕਦੇਨਹੀਲੀਤਾਤਾਂਗੁਰੂਜੀਦੇਮੁਖਤੇਸਹਿਜਸੁਭਾਵਤੇ
 ਨਿਕਲੀਹੋਪਿਤਾਜੀਜੋਸਾਡਾਹਾਲਸੋਤੁਹਾਡਾਹਾਲਤਾਂਏਹੁਸੁਣਕੇਕਾਲੂਨੇਸੀਗੁਰੂ
 ਜੀਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆਤੇਗੁਰੂਜੀਮਾਤਾਪਿਤਾਉਤੇਦਿਆਲੋਹੋਏਲਗੋਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਜਪਣਤਾਂਬਾਬਾਜੀਕਰਤਾਰਪੁਰਵਿਚਉਦਾਸੀਭੇਖਉਤਾਰਕੇਸੀਸਾਹੀਕਪੜੇਪ
 ਹਨਬੈਠੇਪਿਤਾਦੀਆਗਿਆਮਨਿਕਰਮਜੀਬੈਠਕਰਸਿਖਾਨੂੰਦਰਸਨਦੇਵਨਤੇਬਾਣੀ
 ਉਚਰੀਐਜੋਸਿਖਸੰਗਤਬਾਣੀਸੁਣੈਓਸਕੇਮਨਵਿਚਗਿਆਨਕਾਉਜਾਲਾਹੋਅ
 ਵੇਤੇਪਰਮੇਸਰਦੀਪ੍ਰੀਤਵਧਦੀਜਵੇਸਵੇਰੇਜਪਪੜਨਸੀਧੇਆਕੋਸੋਦਰਪ
 ਨਨਾਸਵਾਪਹਿਰਦਿਨਚੜ੍ਹੇਆਰਤੇਗਾਵਨਆਰਤੀਸੁਣਕੇਪ੍ਰਸਾਦਿਵਰਤੇਸੋਦ
 ਰਸੁਣਕੇਦੇਗਵਰਤੇਸਾਧਸੰਗਤਓਥੇਇਕਠੀਹੋਵੇਅਠੇਪਹਿਰਗਿਆਨਚਰਚ
 ਹੁੰਦੀਰਹੈਗੁਰੂਜੀਕੇਮਾਤਾਪਿਤਾਸਚਖੰਡਮੇਂਜਾਇਵਸੇਨਾਮਜਪਕੇਪਰਮਪ
 ਦਕੇਅਧਿਕਾਰੀਭਏ॥ ਇਕਵਾਰੀਗੁਰੂਜੀਕੇਹਜੂਰਸਿਧਆਏਚਰਚਾਬ
 ਹੁਤੋਈਸਿਧਨੇਕਹਾਗੁਰੂਜੀਜਗਤਕੋਕਰਮਾਤਾਦਿਖਾਈਆਹੈਨਸਾਨੂੰਭੀ
 ਦਿਖਾਓਗੁਰੂਜੀਕਹਾਕਰਮਾਤਾਸਭਨਿਰੰਕਾਰਮੇਂਹੈਨਸਿਧਨੇਕਹਾਅਸੀਲੁਕ
 ਨੇਹਾਂਤੁਸੀਸਾਨੂੰਫੁੱਢੇਰਤੁਸਾਲੂਕਨਾਅਸੀਲੁਕਾਂਗੇਜਿਤਨੇਸਿਧਹੋਸਨਸਭਲੁ
 ਕੇਜਹਾਂਫੁੱਢੇਰੇਸਨਤਹਾਤੇਪਕਸ਼ਮੰਗਾਏਮਹਾਰਾਜਨੇਫੇਰਕੋਈਸਿਧਉਡ
 ਯਾਆਕਾਸਕੋਮਿਰਗਾਨੀਤੇਚੜ੍ਹਬੈਠਪਥਰਾਦੀਬ੍ਰਖਾਕੀਤੀਓਨੇਕੋਈਸੇਰਕੋਈ
 ਬਪਿੰਮਾਤੁਬੰਚਰਐਸੇਕਰੁਪਬਣੇਗੁਰੂਜੀਕਹਾਭਾਈਬਾਲਾਏਹੁਲਾਠੀਲੈਰਾ
 ਮਕਾਰਅਸਾਸਭਨਵੇਉਦਾਲੇਕਰਦੇਬਾਣੀਨੇਹੁਕਮਮਨਿਕੇਰਾਮਕਾਰਕੀਤੀਓਹ
 ਬਲਬਾਹਰਹੀਏਖਾਵਣਕਾਰਵੇਅਦਿਰਕੋਈਨਾਆਸਕੇਸਭੀਹਾਰਗਏਮਥਾ
 ਟੇਕਿਓਨੇਤਾਂਸੀਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਾਮੇਂਲੁਕਨਹਾਂਮੇਂਨੂੰਲਭੋਜੇਕਰਤੁਸੀਨਾਲੁਭਸਕੇ
 ਤਾਂਭਾਈਬਾਲਾਏਕੋਟਕਾਰਖਕੇਅਰਦਾਸਕਰਨੀਮੇਂਹਾਜਰਹੋਵਾਂਗਾਤਾਂਗੁਰੂਜੀ
 ਨੇਦੇਹਨੂੰਤੁਭਾਂਵੇਨਾਲੁਭਤਮਿਲਾਇਦਿਤੇਚੇਤਨਪੁਰਖਕੋਨਿਰੰਕਾਰਕਰਤਾਰਮੇਂਲੀ
 ਨਕੀਤਾਸਿਧਸਨੁਹੀਦੇਬਣੁਯਤਨਕਰਰਹੈਕਿਸੇਨੇਨਾਲਭਿਜਾਬਹੁਤਾਰਿਰ
 ਤੀਕਰਫੇਰਭਾਈਬਾਣੀਨੂੰਕਾਹਿਚੇਨੇਤੁਸੀਲਭੋਭਾਈਬਾਲੇਟਕਾਰਖਕੇਅਰਦਾ
 ਸਕੀਤੀਸੀਗੁਰੂਜੀਤੁਰਤਹੀਪਤਖਹੋਏਸਭਸਿਧਮਥਾਟੇਕਿਆਜੋਜੇਕਰਕੀਤੇ

ਨੇਪੰਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀ ਇਕਵਿਨਵਡੀ ਅਧਿਰੀਵਡੀ ਝਖੜਦੇ ਸਬਕਰਕੇ ਪੰਛੀਬਹੁਤਮੇ
 ਏਗੁਰੂਜੀ ਦੇਖਕਰ ਬਡਾ ਭਰਸਕੀਤਾ ਸਤਿਨਾਮਨਿਰੰਕਾਰਕਹਿਕਰਕਹਾਪੰਛੀਓਤਮਉਤਿ
 ਜਾਓ ਪੰਛੀਉਤਿਰਾਏ ਪਿਛੋਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਮਨਵਿਚ ਵਿਚਾਰਕੀਤਾ ਮੈਕੋਨਸਾਕੀਟਹਾਂ ਪਮੇਸ੍ਰ
 ਦੇਭਣੇਨੂੰਮੋੜਿਆ ਏਹੁ ਸਮਝਕਰ ਬਡੇਦੁਖੀਹੋਏ ਆਪਨੇ ਸਰੀਰਨੂੰ ਜਲਕਰਕੇ ਪੂਰਨਕੀ
 ਆਸੁਆਸਕੋ ਪੌਨਮੇ ਮਿਲਾਯਾ ਸੀਰਕੋ ਬਡਾ ਖੇਦਦੀਯਾ ਬਡੀ ਸੋਸਾ ਕੋਏਖਕਰਸੀਨ
 ਰੰਕਾਰਜੀ ਪਤਖਹੋਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀਕੇ ਸੀਰਕੋ ਸਾਬਤ ਕਰਕੇ ਕਹਿਆ ਹੋਨਾਨਕਜੀਤੂੰ
 ਸੀਰਕੋ ਕਿਉਦੁਖਦੇਤਾਹੈ ਮੇਰੀ ਮਰਜੀਹੋਤੀਹੈ ਸੋਤੇਰੇ ਸਰੀਰਕਰਕਾਰਜਕਰਤਾਹੋਤੇਰੇ
 ਸਕੁਝਨਹੀਜੋਮੇਰੀ ਮਰਜੀਹੋਤੀਹੈ ਸੋਈਮੈਕਰਤਾਹੋਤੂੰ ਸੀਰਕੋ ਦੁਖਨਾਵੇਹ ਏਹੁ ਦੁਖਮੇ
 ਰੇਸੀਰਕੋਹੋਤਾਹੈ ਭਾਂਬਾਬੇਕਹਾਹੈ ਸੀਨਿਰੰਕਾਰਜੀਹੋਕਰਤਾਰਪੁਰਖਜੀ ਮੇਰੀਕਿਆਮਜਾ
 ਲਹੈਮੈ ਦੁਖਦੇਵਾਂ ਮੈਕੋਨਕੀਟਹਾਂ ਤਾਂਸੀਨਿਰੰਕਾਰਜੀਕਹਾਹੋਨਾਨਕਤੇਰੇ ਅਗਮੇਰੇਮੇਕੁ
 ਛੁਡੇਵਨਹੀਹੈ ਜੋਕੁਛਤੂੰਕਰਤਾਹੈ ਸੋਤੇਰੇ ਪਾਸੋਮੇਰੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾਤੇਹੋਤਾਹੈ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਕੁਛਨਹੀ
 ਹੋਤਾਤੇਰਾਕੁਛਇਖਤਿਆਰਨਹੀ ਤੂੰਭੇਮਤਕਰਹਿਜੋਕੁਛਤੇਰੇ ਪਾਸੋਹੁੰਦਾਹੈ ਸੋਸਭਮੈਂ
 ਕਰਤਾਹੋਫੇਰਕਰਤਾਰਕਾਹੁਕਮਹੁਆ ਹੋਨਾਨਕਜੋਕੁਛਤੂੰਕਰੇਗਾ ਸੋਮੈਂ ਮੰਨਾਗਾਤਿ
 ਵੇਹੀਹੋਵੈਗਾ ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਅਰਨਾਮਕਾਸਿਰੋਪਾਉਦੀਯਾਕਹਾਹੋਨਾਨਕ ਅਬਤੀ
 ਰਥਾਪਰਮੇਰੇਨਾਮਕਾਚਕੁਛਫੇਰੇਜੋਤੇਰੇਪੀਛੇਲਗੇਗਾ ਸੋਉਧਰੇਗਾ ਤਬਸੀਗੁਰੂ
 ਜੀਨੇਕਹਾਚਲਭਾਈ ਬਾਲਾਬੋਨੀਜੇਹੀਉਦਾਸੀਤੀਰਥਯਾਤ੍ਰਾਦੀਕਰ ਆਵੀਏ
 ਤਬਬਾਬਾਜੀਕੁਲਛੇੜਮੇਂਗਏ ॥ ਖਟਦਰਸਨਮੇਲੇਮੇ ਇਕਠੇਹੋਏਹੈਸਨ ਬਹੁਤ
 ਮੇਲਾਅਣਗਿਣਤ ਕੁਛਗਿਣਤੀਨਹੀ ਪਟਣੇਕੇਰਾਜੇਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਦੁਸਮਣਾਦਾਭੁਜਾ
 ਯਾਹੋਯਾਉਸਸਮੇਂ ਆਯਾਕੁਲਛੇੜਮੇਂ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲਕੇ ਮਿਰਗਮਾਰੇਲਿਆਯਾ
 ਓਨਾਦੇਪਾਸਸੰਪਦਾ ਨਹੀਸੀਉਤਸਮੇਂ ਓਹੀ ਭੇਦਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀਸੁਬਸਾਮਨ
 ਬਨੇਬਾਲੇਕੋਕਹਾਭਾਈਬਾਲਾਅਸੀਗ੍ਰਿਹਨਪੂਜਨਨਹੀ ਆਏਸੇਰਭਰ ਸਾਲਣਦੇ
 ਗਾਲੇਆਇਕੇਧਰੇਬਾਲੇਕਹਾ ਸਤਬਚਨਚਲਾਬਣਾਇਕੇ ਮਾਸਦੇਗੇਮੈਂਧਰਵ
 ਆਅਤੇਲੋਕਓਥੇਹੋਮਕਰਦੇਜਗਕੁਦੇਨਵਦੇਵਾਨਕਰਦੇਤੇਗੁਰੂਜੀਨੇਦੇਗਾਪ੍ਰਦਿਤ
 ਲੋਕਪ੍ਰੀਆਨਿਕਲਦਾਦੇਖਕੇਸੋਟਾਲਕੜੀਹਥਿਹਾਰਲੈਕੇਝੋੜੇ ਆਕੇ ਆਖਣਲਗੇ
 ਤੁਮਕੋਨਹੋਜੀ ਆਜਕੇਵਿਨਤੁਰਕਭੀਤ੍ਰਾਸਕੁਦੇਹੈਨਤੁਮਹਿੰਦੁਧਗਮਹੋ ਸਚਕਹੋਹਾਂਡੀ
 ਮੈਕਿਆਹੈਧਰਿਆਹੋਯਾਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਾਸਨੂੰਭੁਖਲਗੀ ਸੀਹਾਂਡੀਧਰੀਹੈ ਜੀਨਿਅ
 ਸੀਕਹੈਹਾਂਡੀਮੈਕਿਆਹੈਮਹਾਰਜਨੇਕਹਾਮਾਸਹੈ ਓਨੇਨੇਕਹਾਇਧਗਹਣਲਗਾਹੈ

੫੩੬

ਤੂੰ ਮਾਸ ਰਿਨ ਕਰਖਾਤਾ ਹੈਂ ਬਾਬੇ ਕਹਾਇਆਂ ਨੇ ਮੇਂ ਬਾਤ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੇਂ ਬਾਤ ਕਹਿਤਾ ਹੈਂ ਸੁਗਨ
ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਤਾ ਹੋਰ ਲੋਕ ਕੋ ਹੁਇ ਕੇ ਇਕ ਸੀਨਿਆ ਸੀਨੇ ਕਹਾਇਆਂ ਨਹੀਂ
ਬਾਤ ਕਰੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹਾ ॥ ਪਹਿਲਾ ਮਾਸ ਹੁਨਿ ਮਿਆਮਾ ਸੈ ਅੰਦਰਾ ॥
ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਮਾਸ ਮੁਹਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰੁ ਚੀ ਮਤ ਨ ਮਾਸਾ ਮਾਸ ਹੁਬਾ ਹੁਕਮਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਮਾਸ ਗਿਆ ਮੁਹਿ ਮਾਸੈ ਕਾਜੀ ਰੁਮਾ ਸੈ ਕੀ ਮਾਸੈ ਅੰਦਰ ਸਾਸਾ ਵਹੁ ਹੋਯਾਇ ਆਹਿ
ਆਪਰ ਲੋਆਯਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸੈ ਹੀ ਮਾਸ ਉਪਜੈ ਮਾਸ ਹੁਸਥੈ ਸਾਕਾ ਸਤਿ ਗੁਰਮਿ
ਲਿਐ ਹੁਕਮ ਬੁਝੀਐ ਤੋ ਕੋ ਆਵੈ ਰਾਸਾ ਆਪ ਛੁਟੈ ਨਹਿ ਛੁਟੀਐ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਵਿ
ਣਾਸਾ ॥੧॥ ਮਾਸ ਮਾਸ ਕਰ ਮੁਰਖ ਸੁਗਨੈ ਰਿਯਾਨ ਪਿਆਨ ਨਹੀਂ ਜਾਣੈ ॥ ਚੋਨ ਮਾਸ ਕੋ
ਨ ਸਾਗ ਕਹਾਵੈ ਕਿਸੇ ਮੇਂ ਪਾਪ ਸਮਾਣੈ ॥ ਗੋਂਡਾ ਮਾਰੇ ਮਜਗ ਕੀ ਆਵੇ ਵਤਿ ਆਕੀ ਬਾਣੈ
॥ ਮਾਸ ਛੋਰੁ ਬੈਸਨ ਕਪੜੈ ਰਾਤੀ ਮਾਣੁ ਸਖਾਣੈ ॥ ਫਰਕ ਕਰ ਲੋਕ ਨੂੰ ਵਿਖਲਾਵੈ ਰਿਯਾਨ
ਪਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੁਝੈ ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਧੈ ਸੋ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਹਿਨ ਕਹਿ ਆਬੁਝੈ ॥ ਅੰਧੈ ਸੋ
ਇਜੁ ਅੰਧ ਕਮਾਵੈ ਜਿਸ ਰਿਵੈ ਸਿਲੋਚਨ ਨਹੀਂ ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੀ ਰਕਤ ਨਿਪਨੇ ਮਛੀ
ਮਾਸ ਨਖਾਹੀ ਇਸਤੀ ਪੁਰਖੈ ਜਨ ਸਮੇਲਾਓ ਬੈ ਅੰਧ ਕਮਾਹੀ ॥ ਮਾਸ ਹੁਨਿ ਮੇਮਾਸ ਹੁ
ਜੀ ਮੇਹ ਮਾਸੈ ਕੋ ਛਾਂਡੇ ॥ ਰਿਯਾਨ ਪਿਆਨ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ਨਹੀਂ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ ॥ ਬਾ
ਹਰਕਾ ਮਾਸ ਮੰਦਾ ਸੁਆਮੀ ਪਰਕਾ ਮਾਸ ਚੀਰੇ ਗਾਜੀ ਅਜਤਿ ਸਭ ਮਾਸ ਹੁਹੋਇ ਜੀਅ
ਲਾਇ ਆਬ ਸੇਰਾ ॥ ਅਭਖ ਭੁਖ ਹਿਭੁਖ ਤਜ ਛੋਰੈ ਅੰਧ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨ ਕੇਰਾ ॥ ਮਾਸ ਪੁਰਾਣੀ
ਮਾਸ ਕਤੇਬੀ ਚਹੁੰਗੁ ਮਾਸ ਕਮਾਣਾ ਜੀਵ ਕਾਜ ਦੀ ਆਹੁ ਸੁਹਾਵੈ ਓਥੇ ਮਾਸ ਸਮਾਣਾ
ਇਸਤੀ ਪੁਰਖਾ ਨਿਪਜੇ ਮਾਸ ਹੁਪਾਤਿ ਸਾਹੁ ਸੁਲਤਾਨਾ ॥ ਜੇਓਹਿ ਵਿਸਹਿ ਨ ਰਕੀਜਾਂ
ਦੇ ਤਾਂ ਉਨ ਕਾ ਦਾਨ ਨ ਲੈਣਾ ॥ ਦੇਵਾਨ ਰਕ ਸੁਰਗ ਲੈਂਦੇ ਦੇਖਹੁ ਏਹਿ ਗਾਣਾ ॥ ਆਪਨ
ਬੁਝੈ ਲੋਕ ਬੁਝਾਵੈ ਪਾਂਡੇ ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ ॥ ਪਾਂਡੇ ਤੁਜਣੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿਥੈ ਮਾਸ ਉਪਨਾਤੇ ਇ
ਅਹੁ ਅੰਨ ਕਮਾਵ ਕਪਾਹਾ ਤੇਇ ਅਹੁ ਤ੍ਰਿਭੁਵਨ ਰੀਨਾ ॥ ਤੇਇ ਆਆਖੇ ਹਉ ਬਹੁ ਬਿ
ਧ ਹਛੋ ਤੇਇ ਐਬ ਹੁਤ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਏਤੇ ਰਸ ਛੋਰੁ ਹੋਵੈ ਸੀਨਿਆ ਸੀਨਾ ਨਕ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ
॥੧॥ ਏਹੁ ਸਬਦ ਸੁਨ ਕਰ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕੀ ਨਿਸਾਹੇਈ ਸਭ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ
ਲਗੇ ਪਟਣੇ ਦਾਰਾਜ ਉਸਦੀ ਮਾਇਬ ਭੀ ਨਿਮਤ ਹੋਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗੀ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੁਹਾ ਭੁਲਾਹੋਵੈ ਰਾਤੋ ਰਾਜ ਭੀ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਮਿਲੈ ਗਾਇਤ
ਨੇ ਚਿਰਨੀ ਗਾਹਿਣਹਾ ਦਿਆ ਸਭ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕੋ ਪੰਗਤ ਲਗਾਇਕੋ ਉਸਦੇ ਗੋਤੇ ਤ
ਸਮਈ ਉਸ ਰਾਜ ਕਮਾਰ ਦੇਹ ਬੀ ਸਭ ਕੋ ਛਕਾਇਕੇ ਵਿਦਾ ਕੀ ਯਾਤਾਂ ਓਹ ਮਾਂ ਪੁਤ

ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਹੋਏਗੁਰੂਜੀਨੇਖੁਸੀਕੀਤੀਗੁਰੂਜੀਗੀਗਾਜੀਪੁਰਖਦੇਮੇਲੇਗਏਤਚਬੇਬ
 ਰੁਮੋਲਾਸੀਜਾਤੀਲੋਕਇਕਠੇਹੋਏਹੈਸਨਜਤੀਸਤੀਚਰੀਜੀਵਸਾਧਨਿਧੋਨਨਾਥਬੰਦੀ
 ਜਬੀਰਦੇਵਤੇਰਾਖਸਗਣਗੀਧੁਬਖੇਤਪਾਲਦਾਨਵਭੈਰਵਆਪਛਰਾਂਸਬਗਾਧੁੀਬਾ
 ਟਪਸਤੀਜੇਗੀਜੰਗਮਖਤੀਬ੍ਰਹਮਣਹੋਰਸਭਲੋਕਓਬੋਹੈਸਨਜਿਸਦਿਨਪੁਰਖੀ
 ਸੀਉਸਦਿਨਬਾਬੇਜੀਇਸਨਾਨਕਰਕੇਗੀਗਾਕੇਕਿਨਾਰੇਚੋਤ੍ਰੇਪਰਬੈਠੇਸੇਕਫਤ
 ਰਦਾਧਿਆਨਕਰਤੇਬੇਮਰਦਾਨੇਦਾਭਾਈਦਾਨਾਹਥਾਬੀਮਿਲਿਆਉਸਸਬਦਪਾਤ੍ਰੀ
 ਆਹਾਰਿਕੇਭੁਜਨਕੋਨਕੋਨਨਰਾਰੇ। ਖਗਤਨਮੀਨਠਨਮਿਰਗਤਨਬੈਰਾਹਤਨਸ
 ਧੁਸੀਗਉਧਾਰੇ॥੧॥ਰਹਉਦੇਵਕੁਲਦੈਤਕੁਲਜਖਕਿੰਨਰਨਸਾਗਉਤਰੇਪਾਰੇ॥
 ਜੋਜੋਭੁਜਨਕਰੇਸਾਧੁਸੀਗਤਾਕੇਦੂਖਬਿਦਾਰੇ। ਕਾਮਰੂਧਮਹਾਫੀਖਿਆਚਸਾਇ
 ਨਤੇਭੁਏਨਿਰਾਰੇ। ਵੀਨਦਇਆਲਸਪਹੁਕਰਣਮੈਨਾਨਕਸਦਬਲਿਹਾਰੇ॥੧॥
 ਤਾਂਲੋਕਸਭਚਰਚਕਰਨੇਕੋਆਏਤਾਂਬਾਬੇਜੀਭਿਨਇਨਮੈਂਗੁਰਮੁਖਕੋਈਨਹੀ
 ਸਭਹੋਮੈਂਕਾਰਕੇਲਦੇਹੋਏਹੈਨਸਭਚੋਫੇਰੇਆਇਬੈਠੇਬਾਬੇਜੀਕਹਾਇਅੰਤਕ
 ਤਾਂਇਕਪੀਠਿਭੋਲਿਆਮਹਾਰਾਜਕੋਬਿਅੰਤਸਭਕਹਿਤੇਹੈਅਵਤਾਰਤੀਪ
 ਮੇਸੁਕਾਅੰਤਜਾਣਤੇਹੈਕਿਨਹੀਤਾਬਾਬੇਜੀਕਹਾਅਵਤਾਰਅੰਤਜਾਣਤੇਹੈ-
 ਤੋਭਗਵੰਤਅੰਤਵੰਤਕਹੀਏਬਿਅੰਤਨਹੀਰਹਿਤੇਹੈਅਵਤਾਰਉਸਦਾਅੰਤਿਨਾ
 ਹੀਜਾਣਦੇਤਾਂਓਹਪਰਮੇਸਰਨਹੀਕਹੀਦੇਤਾਂਤੇਅਵਤਾਰਭੀਏਹੀਜਾਣਤੇਹੈਪਰ
 ਮੇਸੁਬਿਅੰਤਹੈਬਾਬੇਜੀਕਹਾਕੋਨਾਬਰਸਾਈਉਮਹੋਦੇਤਪਕਰੀਏਪਵਣਆਹ
 ਰੀਰਹੀਏਗੁਫਾਐਸੀਹੋਵੇਜਹਾਂਚੰਦਸੂਰਜਦਾਪ੍ਰਕਾਸਨਹੋਵੇਸੁਪਨੇਭੀਨਾਸਵੰ
 ਏਨਾਮਜਪੀਏਤੋਭੀਅੰਤਿਨਹੀਆਵਦਾਓਹਨਿਰੰਕਾਰਸਰਾਹੈਫੇਰਆਪਨੇਸੀਰ
 ਨੂਕਟੀਏਪੀਸੀਏਜਲਾਈਏਭੁਸਮਸੇਤੀਰਲਾਈਏਤੋਭੀਬਿਅੰਤਕਾਅੰਤਿਨਹੀ
 ਸਿਧਤਾਰੇਵੇਪੰਛੀਦੀਰਰਾਅਕਾਸਮੈਂਭਵੀਏਖਾਣਪੀਣਛੁਛੇਵੀਏਸੁਖਮ
 ਐਸੇਹੋਵੀਏਕੋਈਦੇਖਨਾਸਕੇਤੋਭੀਅੰਤਿਨਹੀਗੁਰੂਜੀਕਹੈਲਿਖਣਾਕਾਰਾਦ-
 ਸਿਸਾਹੀਬਿਓਰੂਕੀਹੋਵੈਲਿਖੇਪਵਣਵੇਵਤਾਭੁਓਕਰਕੇਤੋਭੀਵਹਿਗੁਰੂਕਾਅੰ
 ਤਨਹੀਆਵਦਾਏਹੁਸਿਸਟਿਪਮੇਸਰਨੇਰਚੀਹੈਸੋਆਪਨੀਕੁਦਗਤਿਕਰਰਚੀ
 ਹੋਜਿਨਾਨੇਭਗਵੰਤਕੋਸਚਜਾਣਹੈਤਿਨਾਦਉਧਾਰਹੋਵੇਗਾਭਾਵੇਭਗਤਕਰਨੀ
 ਨਾਮਜਪਣਾਮਾਨੁਖਜਨਮਕਾਏਹੁਫਲਹੈਏਹੁਸੁਣਕੇਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਦੀਭੁਨੀ
 ਸਭਲੋਕਲਗੇਬਾਬੇਸਤਿਨਾਮਕਉਪਦੇਸਵਿਨੁਕਾਵੇਭੁਭਟਦੇਪਕਰਮਾ

੫੩੮

ਗੁਰੂਜੀਮਾਨੁਖਦੇਹਧਾਰਕਰਏਹੁਬਚਨਸਭਸੁਨੇਸੀਤਦੀਆਵਜਪਛਤੀਤੇਕਹਿਮ ॥
 ਏਹੁਜੀਪਮੇਸਰਜੀਕੇਭਗਤਹੈਇਕਬਾਲਭੁਕੇਗੁਰੂਜੀਦੇਅਗੇਮਾਯਾਦਮਥਾਵੇਕ
 ਯਾਤੇਹਬਜੇਨ੍ਹਕੇਕਹਾਹੇਮਾਯਾਜਮੇਰੇਦਿਚਬਡੇਪਾਪਾਵਲੇਲੋਕਇਸ੍ਰਾਨਕ੍ਰਦੇਹੈ
 ਨਅਤੇਕਲਜੁਗਾਦੇਲੋਕਦੁਬੁਧੀਹੈਮੇਬਡੀਬਿਸਕੁਲਹੁੰਦੀਹਾਂਪਾਪਾਦੇਭਾਰਕਰ
 ਕੇਤਾਬਾਬੇਜੀਕਹਾਹੇਗੁਰੂਮਾਤਾਜੋਸੀਠਕੁਰਜੀਦੇਭਜਨੀਕਹੈਨਸੀਤਹੈਨਤਿਨਾਦੇ
 ਚਰਨਦਾਧਿਸਾਨਕ੍ਰੋਜੋਸੀਤਨਿਰਲੋਭੁਹੈਨਨਿਹਿਕਾਰਹੈਨਨਿਵੈਰਹੈਨਜਿਨਾਨੇਜਗਤ
 ਕੋਝਠਾਕੁਜਾਤਾਹੈਪ੍ਰਮੇਸਵੀਬੰਦਗੀਕ੍ਰਦੇਹੈਨਤਿਨਾਦੇਚਰਨਦਾਧਿਸਾਨਕਰੇਅਰਤੇ
 ਰੇਪ੍ਰਵਾਹਵਿਚਓਨਾਦੇਚਰਨਪਵੈਗੇਤਾਂਤ੍ਰਿਸੁਧੋਜਾਵੈਗੀਜੈਸੇਆਕਾਸਨਿਰਮਲ
 ਹੈਤੇਰੇਸਪਰਸਕੀਏਤੇਕਲਜੁਗਾਕੇਜੀਵਭੀਸੁਧੋਜਾਵੈਗੇਏਹੁਸੁਣਗੁਰੂਮਾ
 ਤਾਨੇਮਥਾਟੇਕਿਆਤੇਪਦਾਰਥਭੇਟਕੀਆਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਾਇਸਕਾਭੰਡਾਰਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰਨਮਿਤਕ੍ਰੋਮਾਯਾਪਰਮੇਸਰਦੀਹੈਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਾਤੁਸੀਭੀਛੁਕੇਤਾਂਬਾਬੇ
 ਜੀਕਹਾਤੁਸੀਭੰਡਾਰਕਰਵਾਓਅਸੀਭੀਖਾਵਗੇਮਾਤਾਗੁਰੂਮਾਨੇਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਤੇ
 ਜਨਕੀਆਸ੍ਰਬਤਜੀਵਜਾਤੀਕੋਤਿਨਾਨੇਪਰੋਸਿਆਸਿਧਸਾਧਦੇਵਤੇਜਤੀਸ
 ਤੀਚੰਦਸੂਰਜਬ੍ਰਹਮਾਵਿਸ਼ੂਸਿਵਮਾਨੁਖਰੂਪਧਾਰਕਰਪੈਣਪਾਣੀਭੀਭੋਜਨ
 ਕੀਯਾਤੇਗੁਰੂਜੀਨੇਪਖੇਪਾਣੀਕੀਸੇਵਾਕਰੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕਾਭੰਡਾਰਜਾਣਕਰ
 ਗੁਰੂਮਾਈਸਭਕੋਭੋਜਨਜਿਵਾਯਾਜਦਸਭਲੋਕਛੁਕਕੇਆਪਨੇਅਸਥਾਨ
 ਕੋਬਿਦਾਦੇਏਤਾਂਮਾਤਾਗੁਰੂਜੀਲਰੂਪਹੋਈਜੈਸੇਬਰਫਕੀਪੁਤਲੀਜਲਹੋਜਾਵੈ
 ॥ ਅਗੇਗੁਰੂਜੀਮਥਾਗਏਬੰਦਾਬਨਗੋਕਲਗਏ॥ ਚਲੇਭਾਈਬਾਲਾਮ
 ਥਰਾਪੁਰੀਜਿਥੇਸੀਕ੍ਰਿਸਨਅਵਤਾਰਹੋਯਾਹੈਜਮਨਾਨਦੀਕਿਨਾਰੇਗੁਵਰਧਨ
 ਪਬਤਪਰਗਊਆਚਾਰੀਆਹੈਨਤਾਂਗੁਰੂਜੀਮਥਾਗਏਮੇਂਪਹੁੰਚੇਬਾਲੇਕਹਾਪਬਤ
 ਕੈਸੇਆਯਾਹੈਗੁਰੂਜੀਕਹਾਭਾਈਬਾਲਾਰਾਮਜੀਪੁਲਬੰਨਣਵੇਲੇਬਾਂਦਰਾਨੂੰਭੇ
 ਜਿਆਪਬਤਲਿਆਵਣੇਕੋਤਾਂਹਨੂੰਮਾਨਜੀਇਸਪ੍ਰਬਤਨੂੰਚੁਕਣਲਗੇਤਾਂਗੁਰੂ
 ਰਧਨਕਹਾਮੇਨੂੰਕਿਥੇਲੈਚਲਿਆਹੈਹਨੂੰਮਾਨਨੇਕਹਾਰਾਮਜੀਕੇਦਰਸਨਕਰੇ
 ਇਸਤਕਰਾਰਸੇਓਠਾਯਾਮਥਾਗਏਮੇਂਲਿਆਏਤਾਸਨੇਹਮਿਲਿਆਪੁਲਤਿਜਾਰ
 ਹੋਰੀਯਾਹੈਜਿਥੇਕੋਈਆਵਦਾਹੈਪ੍ਰਬਤਰਖਆਓਤਾਂਹਨੂੰਮਾਨਜੀਬੈਠਗਏ
 ਰਾਮਜੀਨੇਸੁਣਿਆਹਨੂੰਮਾਨਕੋਕਹਿਭੋਜਿਆਹਮਾਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਅਵਤਾਰਧਾਰਕੇਲੀ
 ਲਾਬਹੁਤਚਿਰਇਸਪ੍ਰਕਰੋਂਗੇਤੁਮਆਓਹਨੂੰਮਾਨਜੀਏਬੈਠੇਰੁਗਏਸੋਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਅਵ

ਤਾਰਧਾਰਕੇ ਏ ਬੇਰਾਸਰੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਮਨਾ ਮੈਂ ਸਨਾਨ ਕੀਤਾ ਸਭ ਅਸਥਾਨ ਤਿਨੇ ਬ੍ਰਹਮ
 ਣ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਵਹਾਂ ਕੇ ਲੋਕ ਹੰਕਾਰੀ ਲੋਢੀ ਲੰਪਟ ਦੇਖੇ ਪਮੇਸ਼੍ਵਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲ ਕੋਈ ਨ
 ਮਿਲਿਆ ਬੈਸੇ ਨੇ ਬੈਰਾਗੀ ਕਰਮਾ ਕੇ ਬੰਧਨੇ ਮੈਂ ਬੰਧੇ ਹੁਏ ਦੁਬੁਧੀ ਹੈਂ ਕੁਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ
 ਸੁੰਦਰ ਅੰਤ ਤੇ ਲਗਾ ਕਿਆ ਸੇਭੇ ਗਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਧਿਧਿ ਵਰਤਿ ਜਾਹੈ ਕਤ ਕਪੂਰ ਬੀਕ
 ਰਾਸ ਮੇਲਾ ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਖਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਬਦ ਕਹਾ ॥ ਸੋਈ ਚੰਦ ਚਨੇ ਸੇਤਾ ਰੇ ਸੋਈ
 ਦਿਨੀ ਅਰਤ ਪਤਰ ਹੈ ॥ ਸਾਧਰਤੀ ਸਾਪ ਵਟੁ ਲਭੇ ਜਗਜੁਗ ਖੇਲੈ ਬਾਵ ਕੈ ਸੋ
 ਜੀਵਨ ਤਲ ਬਨਿਵਾਰਾ ਹੋਵਹਿ ਪਰਵਾਨਾ ਕਰੈ ਪਿਗਾਨਾ ਕਲ ਲਖਣ ਦੀਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥
 ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਿ ਤੈ ਦੇ ਸਨਾ ਆਸਾ ਸੁਣੀ ਮੇਤੀ ਰਬ ਪਾਸ ਨ ਬੈਠਾ ॥ ਦਾਤਾ ਦਾਨ ਕਰਹਿ
 ਤੇ ਨਹੀ ਮਹਿ ਲਉ ਸਾਰਨਾ ਬੈਠਾ ॥ ਜੇਕੋ ਸਤ ਕਰੈ ਸੋਢੀ ਜੈਤ ਪਘਰਤ ਪਨਾ ਹੋਈ ॥
 ਜੇਕੋ ਨਾਏ ਲਏ ਬਦਨਾ ਦੀਕ ਲਕੇ ਲਖਣ ਏਹੀ ॥ ਜਿਸ ਸਿਕਦ ਹੀ ਤਿਸੀ ਖੁਆਲੀ
 ਚਾਕਰ ਕੇ ਹੇਤੁ ਰਨਾ ॥ ਜਾਂ ਸਿਕਦਾਰ ਪਵਹਿ ਜੰਜੀਰੀ ਚਾਕਰ ਹਬ ਹੁਮਰਨਾ ॥ ਆਖ
 ਗੁਣ ਕਾਲਿਆਈ ਮੇ ॥ ਤਿਹੁ ਜੁਗ ਕੇ ਰਾਹਿ ਆਤ ਪਾਵ ਸਜੇ ਚੁਣ ਦੇਹ ਤਾ ਪਾਈ
 ਮੇ ॥ ਕਲਕਲ ਵਾਲੀ ਸਰਾਨ ਬੇਨੀ ਕਾਜੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਹੋਆ ॥ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੇਦ ਅ
 ਬਰ ਬਣ ਕਰਣੀ ਕੀਤ ਲਹਿਆ ॥ ਪਤਿਵਿਣੁ ਪੂਜਾ ਸਤਿਵਿਣੁ ਸੀ ਜਮ ਜਤਿ
 ਣ ਕਹੇ ਜਨੇ ਓ ॥ ਨਾਵਹੁ ਪੇਵਹੁ ਤਿਲਕ ਸੁਹਾਵਹੁ ਸਤਿਵਿਣੁ ਸੋਚਨਾ ਹੋਈ ॥ ਕਲ
 ਪਰਵਾਣ ਕਤੋ ਬਕੁਰਨਾ ਪੋਬੀ ਪੰਡਤ ਹੋ ਪੁਰਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਭਾਵਿ ਆਰਹਿ
 ਮਾਣਾ ॥ ਕਰਕਰਤਾ ਤੂੰ ਏਕੋ ਜਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਏਹੀ ਉਪਰਕ
 ਰਮਨਹੀ ॥ ਜੇ ਪਰਹੋ ਦੇ ਮੰਗਣ ਜਾਈ ਮੇਫਿਰ ਓਲਾਮਾ ਮਿਲੈ ਤਹੀ ॥ ੨ ॥ ॥
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਬਦ ਕਹਿ ਆਤਾ ਸਭ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾਨਾ ਮਕਰ ਕੇ ਛੁਟ ਕਾਰ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਰ ਸੁਖ ਰੇ
 ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਣ ਦੇ ਤੁਲਹੇ ਰਕੋਈ ਕਦਮਨਹੀ ਪਰਮੇਸਰ
 ਸੀਤਾ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੰਦ ਸਦਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸਤ ਸੀਤਾ ਕਰੋ ਵਡਾ ਖਾਓ ਤੇ ਆਏ ਸੀਤ ਦੀ
 ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਤੁਹਾ ਭੁਭ ਲਾਹੇ ਵੈਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਥਰਾ ਬੰਦਾ ਬਨ ਗੋਕਲ ਮੇ ਸਬਦ ਕਹਾ ॥
 ॥ ਸੁਣ ਸੁਣ ਬੁਝੈ ਮਨੈ ਨਾਉ ॥ ਤਾ ਕੇ ਸਦ ਬਲਿ ਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ਆਪ ਭੁਲਾਏ ਠੋਰਨ
 ਠਾਉ ॥ ਤੂੰ ਸਮਝਾਵੈ ਮੇਲ ਮਿਲਾਉ ॥ ਨਾਮ ਮਿਲੈ ਚਲੈ ਮੇਨਾ ਲਾ ॥ ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਬਾਧੀ
 ਜਮ ਕਾਲਾ ॥ ਖੇਤੀ ਵਣ ਜਨਾਵੈ ਕੀਓਟਾ ॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਬੀਜ ਕੀ ਪੋਟਾ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਜੀ
 ਅਮੋਰੋਟਾ ॥ ਨਾਮ ਵਿਸਾਰ ਲੈ ਮਨ ਖੋਟਾ ॥ ਸਾਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਚੀ ਸੀਖਾ ॥ ਤਨ ਮਨ ਸਿ

੫੪੦

ਤਲਜਾਚਪਰੀਖਾਜਲਪੁਰਾਇਨਰਸਕਮਲਪਰੀਖਾਸਬਦਰਤੇਮਨੈਰਸ
ਈਖਾਹੁਕਮਸੰਜੋਗੀਗਨ੍ਹਦਸਵੰਦੁਅਚਾਪਚਵਸਹਿਮਿਲਜੋਤਿਆਪਾਰਾਅ
ਪਤੁਲੈਆਪੇਵਨੁਜਾਗਾਨਾਨਕਨਾਮਸਵਾਰਨੁਹਾਰਾ॥੪॥੧॥ ਜੇਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇ
ਨਾਮਨਾਲਪੀਤਕਰਦੇਹੈਨਾਮਕੀਓਟਲੈਦੇਹੈਨਾਤਿਨਦੇਸਭਕਾਰਜਸਵਰ
ਦੇਹੈਨ ਗੁਰੂਜੀਕਾਸੀਮੇਂਗਏ ਪੰਡਤਨਾਲਭੁਟਾਹੁਈਪੰਡਤਨੇਕਹਾਨਾ
ਨਕਜੀਇਸਪੁਰੀਦਾਮਹਾਤਮਵੇਦਾਮਹਿਲਿਖਾਹੈਜੁਕੋਈਇਸਕਾਸੀਪੁ
ਰੀਵਿਚਪਾਪੀਪੁੰਨੀਜੀਵਸੀਰਤਿਆਗਦੇਹੈਨਸੋਸਭਸਿਵਪੁਰੀਕੋਜਾਇਪਾਪ
ਤਹੁੰਦੇਹੈਨਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਾਮਰਤੀਬੇਰਸਿਵਜੀਰਾਮਨਾਮਮੰਤ੍ਰਕੀਆਵਾਜਕੀਨ
ਮੇਂਪਾਵਤੇਹੈਤਬਮੁਕਤਪਾਪਤਹੋਤੀਹੈਸੁਣੇਪੰਡਤਜੀਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਨਾਮਕੋਸਾ
ਹੈਤਾਵੈਂਕਿਸੇਦੇਸਮੇਂਪਛੇਸੁਣੈਓਬੇਹੀਮੁਕਤਕਰਦਾਹੈਕਬੀਰਗੁਰਗਤਕਾਸੀ
ਕੋਤਿਆਗਕੇਮਗਾਹਦੇਸਮੇਂਜਾਇਬਸੇਊਹਾਸਾਧਸਿਗਤਕਰਜੀਵਮੁਕੁਹੋਤੇ
ਹੈਂਭੁਗਵੰਤਕਾਨਾਮਮੁਕਤਕਰਤਾਹੈਕਾਸੀਨਹੀਮੁਕਤਕਰਤੀਪੰਡਤਕਹਾਨਾਮ
ਤੁਹਰਿਜੀਕੇਅਨੇਕਹੀਂਹੈਪ੍ਰਜੀਵਕੇਮੁਕਤਕੇਹਨਾਮਕਰਤਾਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਾ
ਬੇੜੀਆਤੋਨਦੀਮੇਂਅਨੇਕਹੋਤੀਹੈਸੋਸਭਹੀਪਾਰਉਤਾਰਤੀਹੈਜਿਸਬੇੜੀਤੇਰ
ਜੀਏਤੇਬੇੜੀਨਾਲਪੋਜਨਨਹੀਪਾਰਉਤਰਨੇਮੇਪਰੋਜਨਹੋਤਾਹੈਤੇਸੇਹੀਪਰਮੇ
ਸਰਦੇਨਾਮਸਭਮੁਕਤਦੇਤੇਹੈਜੇਨ੍ਹਗੁਰੂਮੁਖਤੇਨਾਮਉਪਦੇਸਕੀਤਾਹੈਸੋਈ
ਜੀਵਦੀਕਲਿਆਣਕਰਤਾਹੈਤਾਂਸੁਣਕੋਪੰਡਤਦੀਨਿਸਾਹੋਈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇ
ਸਭਪੰਡਤਾਕੋਸਤਿਨਾਮਦਾਉਪਦੇਸਕੀਤਾਤੇਪੰਡਤਭੀਨਾਮਧਰੀਕਸਿਖ
ਹੋਏ ਗੁਰੂਜੀਗਾਇਆਕੋਗਏ ਵਹਾਂਜਾਇਬੈਠੇਤਾਂਭਾਈਬਾਬੇਪੁਛਿਆ
ਗੁਰੂਜੀਗਾਇਆਕੋਸੋਹੋਈਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਾਭਾਈਬਾਲਗਾਇਆਸੁਰਦੇਤੁ
ਹੋਯਾਹੈਤਿਸਨੇਬਠਤਪਕੀਯਾਹੈਤਿਸਕੋਮਹਾਰਾਜਕੀਭਗਤਿਪਰਾਪਾਤਿਹੋ
ਈਤਿਸਨੇਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਆਰਾਧਨਕੀਤੀਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਪ੍ਰਸੰਨਭਇਆਕਹਾਵਰ
ਮਾਂਗਠਾਂਗਾਇਆਸੁਰਨੇਕਹਾਆਜਠੇਸੰਸਾਰੀਜੀਵਕੋਈਨਰਕਕੋਨਹੀਜਾ
ਵੈਰਾਪ੍ਰਮੇਸਰਨੇਕਹਾਏਹਜੀਵਆਪਨੇਕਰਮਾਨੂੰਭੋਗੇਨਤਾਂਜਗਤਰੀਤਾਉ
ਸਟਹੋਇਜਾਵੈਗੀਤਾਂਰਕਸਨੇਕਹਾਸਾਰੇਜੀਵਦੇਕਰਮਾਦਾਫਲਮੇਨੂੰਭੁਗ
ਓਠਾਂਮਹਾਰਾਜਕਹਾਗਾਇਆਸੁਰਤੂੰਇਸੀਪਿਥਵੀਤੇਸੈਨਕਰਜਾਜੋਕਈ
ਇਸਪਿਥੀਪਰਦੇਹਾਏਕੇਤਿਆਗੇਗਾਸੋਮੇਰੀਪੁਰੀਮੇਂਪਰਾਪਤਹੋਵੈ

ਗਾ ਅਰਜਿਸ ਕੇ ਪਿਤ੍ਰ ਅਵਿਗਤ ਗਏ ਹੋਏ ਸੋਈ ਹਾਂ ਪਿਤ੍ਰ ਪਤਲ ਕਰੇ ਤਿਨ ਕਾ ਓਧਾਰੋ
 ਗਾ ਓਥੇ ਦੇ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਸੀਂ ਤੁਹੀ ਆਪਨੇ ਪਿਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਓਧਾਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ
 ਅਸਾ ਆਪਨੇ ਪਿਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਆਪਨੇ ਜਾਰੀ ਮਾਸੁਆ ਦ ਓਨ ਦੇ ਪਿਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਓਧਾਰ ਕਰ
 ਛਾਡਿਆ ਹੈ ਐਸੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਦੀ ਫਾਪਿਤ ਪਿਤਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਆਗਿਆਨ ਦਾ ਅੰਧੇ
 ਰਾ ਦੁਰਕਰ ਛਾਡਿਆ ਹੈ ਸੁਰਗ ਨ ਰਕ ਦੇ ਨੇ ਆਗਿਆਨ ਮੇਂ ਹੈ ਜਿਨ ਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦੀ ਵ
 ਬਾਲਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਦਾ ਓਧਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਬਦ ਕਹਿਆ ॥ ਵੀ ਵੇ ਮੇਰਾ
 ਏਕ ਨਾਮ ਦੁਖ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਤੇ ਲਾ ਉਨ ਚਾਨਣ ਓਹ ਸੋਖਿਆ ਚੁਕਾ ਜਮਾ ਸਿਉ ਮੇਲਾ ॥
 ਲੋਕ ਮਤ ਕੋ ਫਕਤ ਪਾਇਆ ਲਖ ਮਾਨਿਆ ਕਰ ਏਕ ਠੇ ਏਕ ਰਤੀ ਲੇ ਭਾਹਿ ਪਿਤ੍ਰ ਪਤ
 ਲ ਮੇਰੀ ਕੇ ਸੋ ਕਿਰਿਆ ਸਚ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰਾ ਐਥੇ ਓਥੇ ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਏਹ ਮੇਰਾ ਆਪਾ
 ਰਾਗਿ ਗਬਨਾਰ ਸਾਧਿਓ ਤੁਮਾਰੀ ਨਵੈ ਆਤਮਾ ਉਸ ਚਾਨਣ ਟਰਾਈ ਐ ਜਾ
 ਅਹਿ ਨਿਸਲਾ ਗੈ ਭਾਉ ॥ ਇਕ ਓਕੀ ਹੋਰ ਛਮ ਛ ਗੰਥ ਮਣ ਵਟੀ ਪਿਤ੍ਰ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ
 ਪਿਤ੍ਰ ਬਖਸੀ ਸਕਾ ਕਬਹੂ ਨਿਖੂਟ ਸਨਾਹਿ ॥੪॥੧॥ ਤਾਂ ਏਹ ਗਾਇਆ ਕੇ ਪੰਡਿਤ ਤੇ ਹੋ
 ਠੀ ਸਭ ਲੋਕ ਆਇ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਤਿ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾਂ ਜਾ
 ਪ ਜਪੋ ਤੁਹਾਡਾ ਕਾਇਆ ਟਹੋ ਵੈਗਾ ਮਨੋ ਨਾਸ ਵਾਸਨਾ ਖੈ ਤਤ ਗਿਆਨ ਕਾ ਅਭਿ
 ਆਸ ਕਰੋ ਪਾਣਾ ਯਾਮ ਕਰਮ ਮਨੋ ਨਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਗਤ ਕੇ ਅਨਿਤ ਜਾਣਨੇ ਤੇ ਵਾਸਨਾ
 ਖੈ ਹੁਦੀ ਆਹੈ ਨ ਵੇਦਾਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੇ ਅਭਿਆਸ ਤੇ ਤਤ ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪੋ ਤੁਹਾਡਾ
 ਓਧਾਰ ਹੋਵੈ ਗਾ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕੇ ਸਭ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਗਨ ਨਾ
 ਥਕੀ ਜਾਤ ਕੋ ਗਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭੀ ਸਾਬੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਕੋ ਮੰਦ ਮੰਦ
 ਇਥੈ ਠੇ ਜਬ ਆਰਤੀ ਕਾ ਸਮਾਭਾਇਆ ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਆਰਤੀ ਕਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਮ
 ਧਮੇ ਅਸਥਿਤ ਬੈਠੇ ਥੇ ਪਾਂਡੇ ਆਰਤੀ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਤੁਸੀਂ
 ਜਾਤੀ ਹੋ ਆਰਤੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਏਕ ਆਰਤੀ ਈ ਸੁਰ
 ਕੀ ਹੈ ਏਕ ਜੀਵ ਕੀ ਆਰਤੀ ਹੈ ਤਮ ਕਰੋ ਹਮ ਕੈ ਸੀ ਆਰਤੀ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਆਨੇ ਕ
 ਹਾਤਮ ਕੇ ਹਨੀ ਆਰਤੀ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸਬਦ ਕਹਾ ॥ ਗਗਨ ਮੈ ਬਾ
 ਲਗ ਵਿਚੀ ਦਈ ਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰ ਕਾ ਮੰਡਿਲਾ ਜਨ ਕ ਮੋਤੀ ॥ ਪੁਪਾ ਮਥਿਆ ਨ ਲੋਪ
 ਵਣ ਚ ਵਰੋ ਕਰੈ ਸਗਲ ਬਨ ਗਾਇ ਫੁਲੀ ਤਜੇ ਤੀ ॥ ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ਭਵ ਖ
 ਤਨਾ ਚੇਹੀ ॥ ਆਰਤੀ ਅਸਤਾ ਸਬਦ ਵਜੀਤ ਭੇਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਹਜ ਤ ਵਨੈ ਨਨ ਨਨੈ ਨ
 ਹੈ ਤੇ ਹਿਕ ਉਸਹ ਸਮੁਰਤਿ ਨਨਾ ਏਕ ਤੇ ਹੀ ॥ ਸਹਜ ਪਦ ਬਿਮਲ ਨਨ ਬੇਕ ਪਦੀ ਪਬਿਨ ਸ

੫੪੨

ਹਸਤ ਵਰਗੀ ਧਇ ਵਚ ਲਤ ਮੇਰੀ ਸਭ ਮਾਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤ ਹੈ ਸੋਇ ॥ ਤਿਸ ਦੇ ਚਾਨਣ ਸਭੀ
ਚਾਨਣ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਪਰਗਟ ਹੋਇ ॥ ਜੋਤਿ ਸਭਾ ਵੈਸੇ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥ ਹਰਿ
ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਕਰੰਦ ਲੋਭਿਤ ਮਨੋ ਅਨਾਦਿ ਨੋ ਮੋਹਿ ਆਹੀ ਪਿਆਸਾ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਲ ਦੇ
ਹਨ ਨਕਸਾਰੀ ਗੋਰੇ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਇਵਾਸਾ ॥ ਤਾਂ ਪੀਠਿ ਆਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿ ਆ
ਜਦ ਪੀਠੇ ਭੁਗਲ ਗਵਨ ਲਗੇ ਠਾਕਰ ਬੋਧਾ ਅਵਤਾਰ ਕੋ ਤਾਂ ਭੁਗਲ ਗੋ ਨਹੀ ਤਾਂ
ਪੀਠਿ ਆਹ ਬਜੇ ਕੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਹਮਾਰੇ ਮੌਕਿ ਯਾ ਅਵਗਾਹੈ ਜੋ ਭੋਗ
ਨਹੀ ਲਗਤ ਤਾਂ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕਹਾ ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਮੇਰਾ ਭੁਗੁ ਹੈ ਉਸ ਕੋ ਤ
ਜੀ ਅਵਰ ਕਿਉ ਨਹੀ ਲਿਆਏ ਉਸ ਕੋ ਆਦਰ ਸਹਿਤ ਭੁਜਨ ਕਰਾਉ ਅਰ ਆਗੇ ਕੋ
ਜੋ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪੰਥਕਾ ਆਵੈ ਉਸ ਕੋ ਪਹਿਲੇ ਭੁਜਨ ਮਿਲੈ ਏਹੁ ਸੁਣਕੇ ਪਾਂਡੇ ਦੋੜ ਆਏ
ਕਹਾ ਨਾਨਕ ਤਪਾਜੀ ਅਵਰ ਚਲੇ ਬਾਂਟ ਲੇਓ ਵਰਸਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹਮ
ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕਾ ਵਰਸਨ ਈਹਾ ਬੈਠੇ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਂਡੇ ਗਲ ਮੇਂ ਪਲਾਪ ਕੇ ਖਵੇ ਹੋਏ
ਤੁਮ ਚਲੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਵਰ ਠਾਕਰ ਬੋਧਾ ਜੀ ਕਾ ਵਰਸਨ ਕੀਯਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੀਯਾ
ਤਾਂ ਠਾਕਰ ਜੀ ਭੁਗਲ ਗਾਯਾ ਤੇ ਆਗੇ ਕੋ ਜੋ ਨਾਨਕ ਪੀਠਿ ਆਵੈ ਸੋ ਖੁਲਾਸਾ ਵਰਸਨ ਕ
ਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਪਰਮ ਸਾਲਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਬਾਵਲੀ ਵਹਾ ਹੈ ਜਲ ਵਹਾ ਕਾ ਮਿਲ
ਆਇ ਕੋ ਭੁਜਨ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਓਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਬਦ ਕਹਿ ਆ ॥ ਰੂਤ ਆਈ ਲੇਖ
ਦਸ ਬਸੰਤ ਮਾਹਿ ॥ ਰੰਗ ਰਾਤੇਰ ਵਹਿ ਸਿੰਤਰੇ ਚਾਇ ॥ ਕਿਸ ਪੁਜ ਚਕਾ ਵਉਂ ਲਗੇ ਪਾ
ਇ ॥ ਤੇਰੇ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਕਹਉ ਗਾਇ ॥ ਜਗ ਜੀ ਵਨ ਜੁਗਤ ਨਾ ਮਿਲੈ ਕਾਇ ॥ ਤੇਰੀ ਮੂਰ
ਤਿ ਏਕਾ ਬਹੁਤ ਰੂਪਾ ॥ ਕਿਸ ਪੁਜ ਦਕਾ ਵਹੁ ਦੇਉ ਪੁਪਾ ॥ ਤੇਰਾ ਅਤਿ ਨਾਪਾਯਾ ਕਹਾਂ ਪਇ
॥ ਤੇਰੇ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਕਹਉ ਗਾਇ ॥ ਤੇਰੇ ਸਠ ਸੰਬਤ ਸਭ ਤੀਰ ਬਾਂ ॥ ਤੇਰਾ ਸਰਨ ਮੰਪ
ਮੇ ਸਰਾ ॥ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਅਵਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਣੀ ॥ ਆ ਅਣ ਜਾਣਤ ਨਾ ਮਦ ਖਾਣੀ ॥ ਮੇ
॥ ਨਾਨਕ ਵਿਚਾਰਾ ਕਿ ਆਕਹੈ ॥ ਸਭ ਲੋਕ ਸਲਾਹਿਏ ਕਸੇ ॥ ਜਿਹ ਨਾਨਕ ਲੋਕਾ ਪਾਏ
ਹੈ ॥ ਬਾਲਿਹਾਰੀ ਜਾਉ ਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਉ ਹੈ ॥ ਭਾਏਹੁ ਸਬਦ ਸੁਣਕਰ ਸਭ ਪੁਜਾਰੀ ਸੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ॥ ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸਤ ਨਾਂ ਮਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ
ਜਪਣ ਜਗੀ ਨ ਬਭੀ ਪਸਿਨ ਭੁਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਆਯੁ ਪਿਆ ਕੀ ਜਾਤ ਕੀਤੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਨਗਰੀ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਾ ਭੀ ਵਰਸਨ ਕਰ ਦੇ ਚਲੀਏ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਰਸੁ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪੁਜਾਇ ਉਤਰੇ ਓਥੇ ਦੇ ਲੋਗ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ
ਆਇ ਲਗੇ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਰਾਮ ਜੀ ਇਸ ਨਗਰੀ ਕੋ ਸਾਬਲੈ ਗਏ ਬੈਏ ਹਕ ਹਾਂ ਤੇ ਆ

ਈਤ ਪੰਡਤ ਲੋਕ ਕਹਿ ਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਏਹੁ ਪਰਤਾਨ ਹੀ ਸਾਨ ਨ ਲਗਾਏ ਅਤੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ
 ਮਜੀਕ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਬੇ ਅਰਜੋ ਚਨਕ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਦੇ ਸੋ ਬੈਠੀ ਨ ਪਾਮ ਕੋ ਜਾਇ
 ਪਾਪਤ ਹੁਏ ਹਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾਤੁ ਸੀ ਭੀ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪੋ ਕੇ
 ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਿਆਨ ਕਰੋ ਤੁਸੀ ਭੀ ਬੈਠ ਕੇ ਪਾਪਤ ਹੋਵੋ ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਲੋਕ ਕਹਾ ਗੁਰੂ-
 ਕਿਤਨੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪੰਡਤ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਰਾਧਿਤ
 ਸਕਦੇ ਹੋ ਤੇ ਆਪਨ ਹੀ ਕਮਾਵ ਦੇ ਤਿਨ ਕੋ ਮਿਲਨ ਕਾ ਪੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਵਧੂਤ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਸੋਚ ਨਾ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਆਬਾਓਨ ਹੀ ਹੋਤੇ ਕਿਸੇ ਸੰਤ ਜਨ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਰਿਜਾਨ
 ਪਰਾਪਤ ਹੋਯਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਨ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਦੂਜੇ ਕੋ ਪਰਨ ਹੀ ਕਰਤਾ ਜੋ ਮਹਾ
 ਪੁਰਖ ਗੁਰੂ ਹੈ ਨ ਸੋ ਆਪਤੋ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੈ ਨ ਤੇ ਸੋ ਉਨ ਕੋ ਮਿਲੈ ਉਸ ਕਾ ਭੀ ਉਧਾਰ
 ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਅਯੁਧਿਆਵਾਸੀ ਲੋਕਾ ਹ ਬਜੇ ਰੂਕੇ ਕਹਾ ਸਾਡੀ ਭੀ ਕਾ ਲਿਆਣ ਕ
 ਰੇ ਤੁਸੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੋਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਜਗਤ ਅਨਿਤ ਆਇ ਤੇ ਆਇ ਸੰਤ
 ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪੋ ਤੁਹਾ ਭੀ ਭੀ ਕਾ ਲਿਆਣ ਹੋਵੈ ਗੀ
 " ਏਹੁ ਕਹਿ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰਗਟਾ ਜਪਹੁ ਹੈ ਤਾਂ ਓਥੇ ਦੇ ਲੋਕਾ ਨੇ ਆਨ ਚਰਚਾ
 ਕੀਤੀ ਬਥੇ ਜੀ ਕਹਾ ਕੇਈ ਸੰਸਾਰ ਤ ਪ੍ਰਦਾ ਹੈ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਦਾ ਹੈ ਨ ਜਪ ਮਾਲ ਸੇਨਾ ਮਜਪ ਦੇ ਪੈਨ ਕੇ
 ਈ ਤ੍ਰਿਭੁਵੀ ਦਾ ਪਿਆਨ ਲਵ ਦੇ ਹੈ ਨ ਤੇ ਮੇਂ ਹਨ ਭੀ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਤੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨੁ ਭੁਭਨੀ
 ਜਨ ਦਾ ਹੇ ਕਰਤਾ ਮੇਂ ਨਹੀ ਜਣ ਦਾ ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਕਿਸਤੁ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ ਮੇਂ ਪੁਰਖ ਹਾ ਆਗਿਯ
 ਨੀਹ ਪਤੇ ਗੀ ਸਰਨ ਹਾਂ ਤੇ ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੇਰੀ ਲਾਜ ਪਰਿਭੋਗੀ ਏਹ ਮੇਰਾ
 ਨ ਸੀਕ ਲਪਾਂ ਦਾ ਬਧਾ ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਦੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਨੂੰ ਪਿਯੋਗੇ ਗਵਾਹੈ ਪ੍ਰਵੀਨ
 ਤੁਕੀ ਨਿਜਾਣੀ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਬਧਾ ਪਿਆਇ ਰਦਾ ਹੈ ਚਰੇ ਕੁੰਟਾ ਭਾਲ ਦਾ ਹੈ ਇਕੀ ਤਹਰ
 ਨਾਮ ਨਹੀ ਜਪ ਦਾ ਜਿਸ ਦਿਨ ਏਹ ਜੀਵ ਮਾਤਾ ਦੇ ਉਦਰ ਮਹਿ ਆਯਾ ਉਸੀ ਦਿਨ ਮ
 ਰਨ ਦਾ ਲੇਖ ਇਸ ਦੇ ਮਥੇ ਤੇ ਲਿਖਿ ਆਇ ਤੇ ਏਹੁ ਜੀਵਣ ਦੇ ਸਾਜ ਬਨਾਵ ਦਾ ਹੈ ਅ
 ਖੀਨ ਲਹੋਰ ਨਾਨੂ ਮਰਦਾ ਦੇਖ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਨੀ ਉਮਰ ਬੀਤ ਦੀ ਦੇਖ ਦਾ ਹੈ ਚਿ
 ਖਾ ਦੀ ਅਗਨੀ ਬਲ ਦੀ ਦੇਖ ਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਭੀ ਨਾਮ ਨਹੀ ਜਪ ਦਾ ਤੇ ਆਪ ਗੁਮਾਨ ਕ
 ਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਈ ਬਾਪ ਤੇ ਮਾਈ ਤੇ ਚੇਲੇ ਏਹੁ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਗੇ ਸੋ ਏਹੁ ਸੁਣ
 ਕਰੋ ਜਿਨਾ ਤੋ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਿਨ ਨੂੰ ਸਤਿ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰਿ ਚਿਨਾਮ ਮਿ
 ਲਦਾ ਹੈ ਓਹਨਾ ਮਜਪ ਦੇ ਹੈ ਓਨਾ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਏਹੁ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਪਰਗ
 ਥਾ ਸੀ ਸਿਧ ਸੰਤ ਪੰਡਿਤ ਹੋਰ ਲੋਕ ਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਗੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ

੫੪੪

ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੋਸਾਡੀਕਲਿਜਾਣਹੋਵੈਬਾਬੇਜੀਕਹਾਭਾਈਇਕਮਨਹੋਇਕਰਪਮੇਸਰਦੀ
ਆਚਾਰਨਕੋਨਾਮਜਪੋਨਿਰਮਲਮਾਨਹੋਵੈਆਏਸੰਤਦੀਸੇਵਾਕਰੋਤੁਹਾਡਾਭੁਲਾਹੋ
ਵੈਗਾਹੋਰਤੀਰਬਭੀਦੁਆਰਕਾਗੋਦਾਵਰੀਸਤਤੀਰਬੋਕਾਧਰਤੀਕਾਰਟਨਕੀਤਾ
ਸਹਾਂਕਹਾਗੁਰੂਜੀਦੇਖਦੇਫਿਰਦੇਭਗਵੰਤਕੋਨਾਮਕੇਉਪਾਸਕੋਕਾਦਰਸਨਕੀਜਾ
ਲੀਯਾਭਾਈਬਾਬੇਕੋਕਹਾਭਾਈਬਾਲਾਹੁਣਸਤਤੀਰਬਾਕਾਫਲਲੀਤਾਹਈਹੁਣ
ਚਲੋਪੰਜਾਬਦੀਧਰਤੀਚਲੀਏਤਾਂਭਾਈਬਾਲੇਕਹਾਚਲੋਗੁਰੂਜੀਤਾਂਰਸਤੇਮੇਂ
ਆਵਤੇਥੇਅਗੋਂਗੋਰਖਨਾਬਮਿਲਿਜਾਤੇਸਿਧਬਹੁਤੇਨਾਲਹੋਸਨਗੋਰਖਨਾ
ਬਕਹਾਆਈਏਨਾਨਕਤਪਾਜੀਆਦੇਸਆਦੇਸਗੁਰੂਜੀਕਹਾਆਦਿਪਰਖਕੋ
ਆਦੇਸਸਿਧੋਨਾਬੇਜਤੀਓਸਿਧਾਕਹਾਹੇਨਾਨਕਤਪਾਜੀਤੂੰਪੁਰਾਮਹਾਪੁਰਖ
ਹੈਤੁਮਧੀਨਹੋਤੁਮਕੋਐਸਾਸਬਦਪਾਪਤਹੋਯਾਹੈਤੇਗੋਰਖਨਾਬਕਹਾਕਰੋਤਪ
ਜੀਕੁਛਸਬਦਉਚਰੇਤਾਂਬਾਬੇਕਹਾਬਾਪਿਆਨਜਾਇਕੀਤਾਨਹੋਇਆਪੇਅ
ਪਨਿਰੰਜਨਸੋਇਆਜਿਨਸੇਦਿਆਤਿਨਪਾਯਾਮਾਨਾਨਾਨਕਗਾਵੀਐਗੁਣੀ
ਨਿਧਾਨਾਗਾਵੀਐਸੁਣੀਐਮਨਰਖੀਐਭਾਉਦੁਖਪਰਹਰਸੁਖਪਰਲੇਜਾ
ਇਗੁਰਮੁਖਿਨਾਦੰਗੁਰਮੁਖਦੇਦੰਗੁਰਮੁਖਰਹਿਆਸਮਾਈਗੁਰਈਸਰਗੁ
ਰਗੋਰਖਬਰਮਾਗੁਰਪਾਰਬਤੀਮਾਈਜੇਹਉਜਾਣਾਆਖਾਨਹੀਕਹਿਣਾਕ
ਬਨੁਨਜਾਈਗੁਰਾਇਕਦੇਹਿਬੁਝਾਈਸਭਨਾਜੀਆਕਾਇਕਦਾਤਾਸੋਮੇਦਿ
ਸਰਿਨਜਾਈ॥੧॥ ਹੇਗੋਰਖਨਾਬਸਭਨਾਜੀਆਕਾਦਾਤਾਮੇਨੂੰਕਦੇਨਾਦਿਸ
ਹੈਮੇਂਏਹੁਕੁਛਮਿਗਦਾਹੋਤਾਂਗੋਰਖਨਾਬਕਹਾਸਿਧਮਹਾਪੁਰਖਮਿਲੇਕਾਫਲ
ਏਕਿਕੋਈਕੈਸਾਪਾਪੀਹੋਵੈਸੋਮੁਕਤੋਪਾਪਤਹੋਤਾਹੈਤੇਆਰਜਾਬਡੀਹੁੰਦੀਹੈਤ
ਗੁਰੂਜੀਕਹਾਮੇਨੂੰਹੋਰਕੁਛਨਹੀਚਾਹੀਦਾਇਕਪ੍ਰਮੇਸਰਮੇਰੇਹਿਰਦੇਤੋਂਨਾਦਿਸ
ਹੈਰਾਜਮਾਲਵਡੀਆਰਜਾਸਭਮਿਥਿਜਾਹੈਨਮੇਨੂੰਏਹਹੀਮਿਲੈਜੋਪਰਮੇਸ
ਚਿਤਰਹੈਤਾਂਗੋਰਖਨਾਬਕਹਿਆਤੁਹਾਡੀਅਖੰਡਭਗਤਹੋਈਹੈਕਲਜੁਗਮੇਂ
ਤੁਹਾਡੇਜੈਸਾਕੋਈਨਹੀਹੋਯਾਨਾਕੋਈਹੋਰਹੋਵੈਗਾਤਾਂਸਭਸਿਧਆਦੇਸਰਕ
ਹਿਕੇਬਿਦਾਹੋਏ॥ ਗੁਰੂਜੀਰਾਵੀਨਦੀਤੇਬਿਜਾਸਾਦੇਦਿਚਆਇਬੈਠੇਸੇਖਫਰੀ
ਦਦੇਪਟਨਦੇਵੇਕੋਸਵੰਫਰਕਵਿਚਪਟਨਦਾਪੀਰਸੇਖਫਰੀਦਦੀਐਲਾਦ
ਸੇਖਬ੍ਰਹਮਮਾਹਾਤੇਸੇਖਬ੍ਰਹਮਦਾਮੁਰੀਦਖੁਦਾਇਦਾਪਿਜਾਰਾਲਕੜੀਯਾਚੁਗ
ਣਬਾਹਰਵਾਰਆਯਾਸੀਕਮਾਲਵਰਵੇਸਖਬ੍ਰਦਾਰਖੁਦਾਇਦੀਖਬਰਵਾਲਾਸ

ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹਿਆ ॥ ਆਪੇ ਪਟੀਕਲਮ ਆਪ ਉਪਲੇਖ ਭਿਤ੍ਰੇ ॥ ਏਕੋਕ
 ਹੀ ਏਨਾ ਨਕਦੁਜਾ ਕਹੇ ਕੀ ॥ ਏਹੁ ਸੁਣਕੇ ਦ੍ਰਵੇਸ ਗੁਰੂਜੀ ਪਾਸ ਆਇਕੋ ਸਲਾਮਤੀ
 ਤੀਤ੍ਰ ਬੈਠਾ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤ ਏਹੁ ਬੈਤਵਤ ਸੁਣਾਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਫੇਰ ਸੁ
 ਟਾਯਾ ਅਰਬ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸਭ ਕੁਛ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਹੈ ਏਹੁ ਖਲਕਤ ਖਾਲਕ ਦੀ ਹੈ ਖ
 ਲਕ ਖਲਕ ਮੇਵ ਸਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਸੁਣਕੇ ਫਕੀਰ ਨੇ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਸ ਜਾਇਕੋ ਕਹਾ ਪੀਰ
 ਸਲਾਮਤ ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਸੋ ਐਨ ਖੁਦਾਇਕੀ ਸੁਰਤ ਹੈ ਮੈਂ ਦੇਖ ਆਯਾਹਾਂ ਅਲਾਹ ਨੂੰ
 ਪਛਾਤਾ ਹੋਸ ਸੋਹਕਤਾਲਾਨੂੰ ਅਪਕਿਆ ਹੈ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹਿੰਦੂ ਕਿਆ ਹੈ ਤੇ ਖੁਦਾ
 ਇਦੀ ਸੁਰਤ ਕਿ ਆਕਮਾਲ ਨੇ ਕਹਾ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਐਨ ਖੁਦਾਇ ਹੈ
 ਤਾ ਪੀਰ ਕਹਾ ਮੇਹਾ ਸੁਣ ਲੈ ਜਾਹੁ ਜਬਾਬ ਦਿਤੇ ਸੁ ਤਾਂ ਹੁਭੇ ਸਚ ਨਹੀ ਤਾਂ ਝੂਠਾ
 ਇਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇਇਹੰਦੀ ॥ ਕੇਹਨਾ ਸੇਵੀ ਕੇਹਨਾ ਰੰਦੀ ॥ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਖੁਦਾਇ
 ਸਾਹਿਬ ਦਿਚ ਸਹੀ ਹੈ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸਾਹੀ ਦਿਚ ਸਹੀ ਹੈ ਖੁਦਾਇ ਇਕ
 ਹੈ ਤਾਂ ਕਮਾਲ ਨੇ ਗੁਰੂਜੀ ਨੂੰ ਕਹਾ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਸਾਹਿਬਾਇਕ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਸੇਵੀ
 ਐਵੇਂ ਜੈ ਨੂੰ ਰਦ ਕਰੀ ਐ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਦੂਜਾ ਕਹੇ ਸਿਮਰੀ ਐ ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਰਜਾਇ
 ॥ ਏਕੋ ਸਿਮਰੇ ਨਾਨਕ ਜਲ ਥਲ ਰਹਿ ਆਸ ਮਾਇ ॥ ਜੇਕੋ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਭੁਲ ਦੇਹੈ ਨ ਸੇ
 ਖੁਦਾਇ ਨਾਲ ਦਾਸ ਲਹਿੰਦੇ ਨਹੀ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਇਕੋ ਨੂੰ ਸਿਮਰੇ ਜੋ ਸਭ ਕੇ ਬੀਚ
 ਗਵਿਆ ਹੈ ਤਿਸੈ ਸਾਬ ਮਿਲਹਿੰਦੂ ਕੋਨ ਅਰਮੁਸਲਮਾਨ ਕੋਨ ਸਭ ਮੇਂ ਏਕੋ
 ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਯਾ ਪੀਰ ਕਹਾ ਬਚ
 ਇਸ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਅਜਮਤ ਹੈ ਮੁਰੀਦ ਨੇ ਕਹਾ ਪੀਰ ਜੀ ਸਭ ਕੁਛ ਤਮਾਰੇ ਕੋਰੋ ਸਨ
 ਹੈ ਪੀਰ ਕਹਾ ਚਲੋ ਮੈਂ ਚਲਦਾਹਾਂ ਪੀਰ ਸੁਖ ਪਾਲ ਪ੍ਰਸਦਾਹੇ ਕੋ ਮੁਰੀਦ ਕੋਨਾ
 ਲਲੇਟ ਰਿਆ ਜਾਬਾਬੇ ਜੀ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਪੀਰ ਸਵਾਰੀ ਤੇ ਉਤ੍ਰ ਕੇ ਕਹਾ ਯਾਰ
 ਸਲਾਮਾਲੋਕ ਬਾਖੁਦਾਈ ਸਚ ਹੈ ॥ ਵਰਗਾਹਿਕ ਵਣਾਵਿ ਸੇਖ ਆਖਾ ਭੀਖਾ
 ਉਸਚ ਮੂਹਿ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਾ ॥ ਸਚ ਅਲਾਈ ਪੀਰ ਦਰਗਾਹਿ ਸੋਹ ਨਿਸਚੀ ॥
 ॥ ਕੂਕੈ ਕੂਕੈ ਭੇਖ ਫਿਰਚੋਰਾ ਸੀ ਸੁਟੀ ਯਾ ॥ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਾ ਧੰਨ ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਖੁ
 ਦਾਇਕੋ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਾ ਆਉ ਪੀਰ ਜੀ ਸਰਫਰਾਜੀ ਹੁਈ ਗੁਰੂਜੀ ਭੋਪ
 ਰਜੀ ਆਪ ਸਦਿਚ ਗਲ ਮਿਲੇ ਬਹੁਤ ਭਾਉ ਕਰਕੇ ਪੀਰ ਕਾਵਿ ਛਾਵਨਾਵਿ
 ਛਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਤੇ ਪੀਰ ਬੈਠੇ ਪੀਰ ਕਾ ਮੁਖ ਕਾਬੇ ਵਲ ਗੁਰੂਜੀ ਕਾ ਮੁਖ ਪੂਰਬ ਕੀ
 ਤਫਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਾ ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਸਾਇਤ ਵਲ ਕਾਬਾ ਸੰਗੀ ਕੀਛਾ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ

੫੪੬

ਹਨਾਨਕਜੀਮੁਸਲਮਾਨਕਾਦੀਨਤੇਪੀਰਕੀਠੋਰਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਾਪੀਰਜੀਖੁ
 ਦਾਇਤੇਭੁਲਣਦੀਨਿਸਾਨੀਏਹਾਹੈਤਾਪੀਰਕਹਿਆਤੁਹਾਡਾਬੈਤਸੁਣਕੇਮੈਂਬਹੁ
 ਤਹੈਗਾਨਬੀਆਅਰਕਹਾਜਿਸਦਾਏਹੁਬੈਤਹੈਤਿਸਦਾਦੀਦਾਰਕਰੀਏਤਾਗੁ
 ਰੂਜੀਕਹਾਅਸੀਜੀਵੇਤੁਹਾਡੇਦੀਦਾਰਤੇਸਾਨੂੰਸਰਫਰਾਜੀਹੂਈਅਸੀਨਿਹਾਲ
 ਹੋਏਪੀਰਨੇਖੁਦਾਇਦੀਖਬਰਪਿੰਨਨੇਦਾਸਦਾਲਕੀਤਾਪਾਕੂਪਟੇਲਾਧ-
 ਜਕਰੀਕੰਬਲਕੀਪਹਿਰੇਉਗਜਿਨੀਵੇਸੀਸਹਮਿਲੈਸੋਈਵੇਸਕਰੇਉਗੁਰੂ
 ਰੂਜੀਕਹਾਕਾਇਪਟੇਲਾਪਾਕੂਡੀਕੰਬਲਕੀਪਹਿਰੇਇਘਰਜੀਬੈਠੇਸਹੁ
 ਮਿਲੈਜੇਨੀਸਤਰਾਸਕਰੇ॥ ਸੇਖਬ੍ਰਹਮਕਹਾ ॥ ਨਦੀਕੰਤਨਗਾਦਿਆਵ
 ਡੀਥੀਮੁਈਆਸਾਧਨਕੋਕੋਟੀਗੋਰਮਹਿਤੈਸਹਿਨਮਿਲਿਯਾਸਾ॥ ਗੁਰੂਜੀ
 ਕਹਾ॥ ਮਹਿਲਕੁਚਜੀਮਕਵਡੀਫਲੀਮਨਹੁਕਸੁਧਾਜੇਗੁਣਨਾਮਿ॥
 ਰਰਵੈਨਾਨਕਾਔਗਨਮੁਧਾਸੇਖਬ੍ਰਹਮਪੁਛਿਆਕਵੇਣੁਸੁਅਖਰਕਦਮ
 ਗੁਨਕਦਨਸੁਮਣੀਆਮਤਿਕਵਨਜੇਦੇਸੁਹੋਠਕੀਜਿਤਵਸਆਵੈਕਤਿ
 ॥ ਗੁਰੂਜੀਕਹਾ॥ ਨਿਦਣੁਸੁਅਖਰਖਿਦਨਗੁਨਜਿਹਥਾਮਣੀਆਮਤਿਏ
 ਹੁਏਭੈਵੇਸਕਰਤਵਸਆਵੈਕਤਿਸੇਵਾਕਰੈਜੁਕੰਤਕੀਕੰਤਤਿਸੀਕਾਹੋਇ॥ ਗ
 ਰਬਕੰਤਨਾਪਈਐਜੇਖਰੀਸੁਆਲਿਓਹੋਇਸੇਵਾਸਾਤਿਸਭਾਵਸੀਜਾਕੋਨਦ
 ਹਕਰੇਇ॥ ਨਾਨਕਸਭੇਸਹੀਆਪਲਰਨਕੰਤਤਿਸੀਕਾਹੋਇ॥ ਤਾਂਸੇਖਬ੍ਰਹਮ
 ਨੇਏਹਬਰਨਸੁਣਕੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਚਰਨਤੇਹਬਰਖਕੇਆਪਨਿਮਛੈਤੇਲਾਇ
 ਕੇਕਹਿਓਸਵਾਹੁਨਾਨਕਜੀਤੁਸਾਂਸਚੇਖੁਦਾਇਦੀਖਬਰਦਿਤੀਹੈਹੁਣਖੁਦਾਇ
 ਦੇਰਾਹੁਦੀਸਾਨੂੰਡੀਖਬਰਹੋਈਖੁਦਾਇਦਾਕਰਮਹੋਯਾਤੇਅਸੀਜੀਵੇਸਾਨੂੰਖੁ
 ਦਾਇਹੀਮਿਲਿਆਖੁਦਾਇਕਾਮਹਿਲੀਮਿਲਿਯਾਹੁਨਖੁਦਾਇਦੇਮਿਲਨਾਵਿ
 ਚਕੁਸੁਸਕਨਹੀਹੋਰਸੇਖਬ੍ਰਹਮਨਾਲਗੋਸਟੋਹੋਈਸੇਖਬ੍ਰਹਮਕਹਿਆਹੋਨਾ
 ਨਕਜੀਇਕਖੁਦਾਇਦੇਨਾਮਦੀਦਾਰਬੀਵੈਤਾਂਅਸੀਨਿਹਾਲਹੋਵੈਜੀਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਆਸਾਦੀਵਚਓਬੇਕਹੀਨੋਪੈਕੀਆਤਾਂਸੇਖਬ੍ਰਹਮਨੇਸੁਣਕੇਸੀਗੁ
 ਰੂਜੀਦਿਆਪੇਗਤੇਮਥਾਟੇਕਿਆਸੇਖਬ੍ਰਹਮਨੇਕਹਾਹੋਨਾਨਕਜੀਤੁਪੀਰਹੋ-
 ਮੈਤੇਗਾਮੁਗੀਦਹਾਂਅਤੇਸੇਖਬ੍ਰਹਮਨੇਬਹੁਤਤਵਾਜਿਆਕੀਤੀਗੁਰੂਜੀਕੀਤਾਂ
 ਠੇਰਗੁਰੂਜੀਦਿਦਿਆਓਬੋਹੋਏ॥ ਅਗੇਰੂਮਦਿਰਸਾਖੀਸਾਹਮਾਬਦਲਾ
 ਹਿਮਾਨਨਾਲਾ॥ ॥ ਰੂਮਦਿਰਓਬਾਰੇਖਾਪਠਾਨੇਜਾਇਕੇਸਾਹਅਬਦੁਲ

ਰਹਮਾਨ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਤਾਰੀਫ ਕਰੀ ਅਬਦੁਲਹਿਮਾਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁ
 ਗੁਮਾਨ ਖਾਧਾ ਤੇ ਕਹਿਆ ਕਿ ਆਹਿੰਦੂ ਕੀ ਬਤ ਕਰੋ ਤੇ ਉਠਾਇਕਰ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵਾਗਾ ਪਠਾ
 ਠਨੇਕਹ ਕਿਸਕੋ ਉਠਾਵੇਗੇ ਸੇਖਕਹਾ ਜਿਸਕੀ ਤਾਰੀਫ ਕਰ ਦੇਵੇ ਪਠਾ ਠਨੇਕਹ ਸੇਖਜੀ
 ਖੁਦਾਇਕੋ ਉਠਾਵੇਗੇ ਓਹ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਸੇਖਕਹਾ ਕਿ ਆਹਿੰਦੂ ਕੀ ਤਾਰੀਫ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹਿੰਦੂ ਕੋ
 ਖੁਦਾਇ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਪਠਾ ਠਨੇਕਹ ਸੇਖਜੀ ਓਹ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਨੋ ਤੇ ਫਾਰਗ ਹੈ ਓਹ
 ਬਜ਼ਿਨਸ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਏਹੁ ਕਹਿਣੇ ਤੇ ਲਾਜ ਮਹਿੰਦੇਗੇ ਤਾਂ ਅਬਦੁਲਹਿਮਾਨ ਗੁਸਾ ਖਾ
 ਧਾ ਪਠਾ ਠਨੇਕੋ ਕੁਛ ਕਹਿਨਾ ਸਕੇ ਅਗਲੇਰੁ ਲਕ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂਇਕਰੇ ਜਾਬਾਫ ਤੇ ਵਾਰੀਗਾ
 ਸੋਲਾਗਜਾਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਲਿਆਇ ਰਖਿਆ ਅਰਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਤੇ ਹਥ ਰਖੇ
 ਅਰ ਆਪਨੇ ਮੁਹਿਤੇਫੇਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮੀਆ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ ਤੇਰੁ ਲਾਕਰੇ ਆਪਨੇ ਨਾਮ ਦੀ
 ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਮੀਆ ਅਸੀ ਫਕੀਰਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਐਸੇ ਚੰਗੇ ਕਪੜੇ ਨਹੀਏ ਕੀਏ ਸਾਨੂੰ ਪਹਿੰਚ
 ਤੁਸੀ ਪਹਿੰਚੋ ਤਾਂ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂਕਹਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਖੁਦਾਇ ਤੇ ਬਖਸ਼ਾਏ ਮਰਵਾਓ ਨਹੀਏਹ ਰੋਜਤੁ
 ਮਾਰੀ ਅਨਾਇਤ ਸੇਹੂ ਆਤੁ ਮਾਰਾ ਹੈ ਤੁਸੀ ਲੇਵੋ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਤੁਮਾਰੀ ਮਰਜੀ ਦਰਜੀ
 ਪਾਜੋਦੇਇ ਚਾਦਰਾ ਬਨਵਾਓ ਤਾਂ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ ਵੇਇ ਚਾਦਰਾ ਬਨਵਾਇਕੇ ਲੈ ਆਇਆ
 ਇਕ ਚਾਦਰਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਪਲੀਤੀ ਦੂਸਰੀ ਬਾਬੇ ਲੀਤੀ ਤਾਂ ਪਠਾ ਠਨੇਕਹਾ ਹੁਨ ਮੇਨਿਹਾ
 ਲਹੇਇਆਹਾਂ ਅਜ ਏਹੁ ਰੋਜਾ ਖੁਦਾਇ ਨੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਕਹੇ ਖਾਨ
 ਜੀ ਸੇਖ ਅਬਦੁਲਹਿਮਾਨ ਦੀ ਖਬਰ ਤਾ ਖਾਨ ਨੇਕਹਾ ਤੁਪਾਜੀ ਤੁਮਕੋ ਸਭੁ ਰੋਸਨ
 ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸੇਖ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਖਫਾ ਹੈ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂਕਹਾ ਤੁਪਾਜੀ ਓਹ ਫਕੀਰ ਕਹਾਵਾ
 ਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਫਕੀਰੀ ਦਰ ਹੈ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਖਾਨਜੀ ਤੁਮ ਸਚ ਕਹਿਤੇਹੋ ਖਾਨ ਨੇਕਹਾ
 ਤੁਪਾਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਉਸ ਨੇਕਹਾ ਹੈ ਮੰਨਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਨਿਸੰਗ ਕਹੁ ਠਾਖ
 ਨਨੇਕਹਾ ਤੁਪਾਜੀ ਓਹ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਕਿ ਆਹਿੰਦੂ ਕੀ ਤਾਰੀਫ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮੇਨੇਕਹਾ ਨਾਨਕ
 ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਨੋ ਤੇ ਫਾਰਗ ਹੈ ਐਨ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਸੂਰਤ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਖ ਨੇ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ
 ਪਰਵਸ ਕੁਛ ਨਹੀ ਚਲੇਸਤੇ ਹੋਰ ਕਹਿਓਸ ਉਠਾਇਕੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵਾਗੇ ਮੇਨੇਕਹਾ
 ਓਹ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਤੂੰ ਕਿਸਕੋ ਉਠਾਵੇਗਾ ਏਹੁ ਸੁਣਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਚਲੇਗਾਈ ਬਾਲਾ
 ਸੇਖ ਦੀਵੀ ਫੂਕਨੀ ਲਾਹ ਆਈਏ ਤਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਚਲੇਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਖਾਨਕਹਾ
 ਮੇਰੀ ਨਾਲ ਚਲਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਮ ਅਗੇ ਚਲੋ ਹਮ ਆਫਤੇਹੋ ਖਾਨਕਹਾ ਤੁਪਾਜੀ ਮੇਰੇ
 ਕੋ ਉਸਕਾ ਕੁਛ ਡਰ ਨਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਡਰ ਨਹੀ ਪ੍ਰਫਕੀਰੀ ਕਾਪੇਵੀਦੈਏ ਯੇਹ ਅਵਸ
 ਹੈ ਤਾਂ ਖਾਨ ਨੇਕਹਾ ਤੁਪਾਜੀ ਏਹੁ ਬਖਸ਼ ਖੁਦਾਇ ਨੇ ਆਪਕੋਹੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ

੫੪੮

ਅਗੇ ਆਯਾ ਤੇ ਉਹੀ ਬਾਲ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਿਛੇ ਤੇ ਗਏ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਪਲ
 ਕੀਤੇ ਸਵਰਸੀ ਲੋਕਾ ਕਹਿ ਆਨਾ ਨਕਤ ਪਾ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਖਨੇ ਸਵਰੀ ਛੋੜੀ ਤੇ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਕੀਤੇ ਟਾਕੀ ਤੀ ਅਤੇ ਸੇਖਨੇ ਸਤ ਬੋਸੀ ਥੀਤੀ ਮੁਹੋ ਕਹਿ ਓਸਤ ਪਾਜੀ ਖੇਰ ਹੈ ਤ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਖੇਰ ਹੈ ਪਰਨੀ ਖੇਰ ਸੇਖਨੇ ਕਹਾ ਤਪਾਜੀ ਮੁਝੇ ਹੈ ਰਾਨ ਗੀ ਹੈ ਤੁਮਨੇ ਕਿ
 ਆਕਹਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਮਨੇ ਜੋ ਕਹਿ ਆ ਉਠਾਇ ਦੇਵੈ ਗੇ ਤੁਮਾਰੀ ਕੋ ਨਸੀ ਜਾਗਾ
 ਰੇ ਕੀ ਹੈ ਜੋ ਹਮ ਕਉ ਉਠਾਇ ਕੇ ਛੁਡਾਵੇ ਤੇ ਹੇ ਸੇਖਨੇ ਕਹਾ ਕੋ ਨ ਕਹਿ ਤਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ
 ਤੁਮਹੀ ਕਹਿ ਤੇ ਹੇ ਤਾਂ ਸੇਖਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਕਹਿ ਤਾ ਹੈ ਸੁਖ ਮਾਰ ਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਬਰੇ ਖੰਕਹਾ ਸੇਖ
 ਜੀ ਤੁਮ ਕਹਿ ਤੇ ਬੇਕਿਆ ਹਿੰਦੂ ਕੀਤਾ ਗੀ ਫਕਰ ਤਾ ਹੈ ਉਠਾਇ ਦੇਵੈ ਗੇ ਅਬ ਮੁਕਦੇ
 ਹੇ ਸੇਖਨੇ ਕਹਾ ਖਾਨਜੀ ਤਪਾਜਾ ਹੈ ਹਮ ਜਾਣੈ ਤੁਮ ਕੋ ਕਿਆ ਪਹੁੰਚਤਾ ਹੈ ਹਮ ਦੇ ਨੇ
 ਫਕੀਰ ਹੈ ਆਪਸ ਮੇਂ ਸਮਝ ਲੈਵੈ ਗੇ ਤੁਮ ਆਪ ਨੇ ਠਿਕਾਣੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਤਪਾਠਾਣੇ ਕ
 ਹਾ ਹਮ ਚਾਠਿਕਾਣਾ ਤਪੇ ਕੇ ਸਾਬ ਹੈ ਹਮ ਤਪੇ ਕੇ ਮੁਰੀ ਵੈ ਹੈ ਅੇਸਾ ਕਲਮਾ ਪੀਛੇ ਕਹ
 ਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸੇਖ ਜੀ ਤੁਮ ਕਹਿ ਤੇ ਹੇ ਹਮ ਫਕੀਰ ਹੈ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਏ ਸੇਤ ਰਾਚਾ ਹੀ
 ਵਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਖਨੇ ਗੁਸਾਖਾਇ ਕੇ ਕਹਾ ਕਹੁ ਤਪਾਜੀ ਤੂੰ ਹਿੰਦੂ ਹੈਂ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈਂ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਨਾਹਮ ਹਿੰਦੂ ਨਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਨਹੁ ਬੀਚ ਬਸੈ ਸੈ ਤਾਨਾ ਏਕਾ ਏਕੀ
 ਏਕ ਸੁਬਹਾਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈ ਸੁਣ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਦਾਵਾ ਭੁਲੇ ਤੇ ਏਕ ਪਛਾ
 ਨਾ ਸੇਖ ਕਹਾ ਤੇ ਰਾਮ ਜਹ ਬੋਕੋ ਨ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਜਹਬ ਹਮਾ ਰਾ ਸਚਾਨਾ ਮਾ
 ਜਿਸ ਏਕ ਤੇ ਅਨੇਕ ਕੀਏ ਸਚ ਪੁੰਜੀ ਵਾਪਾਰ ਭੀ ਸਚ ਕਾ ਦੂਜਾ ਝੂਠਾ ਹੈ ਖੁਆਰੀ
 ਹੈ ਜੇ ਆਪਸ ਮੇਂ ਜਢੈ ਗਾ ਏਕ ਪਨ ਜਰ ਰਖੀ ਅੇ ਖੁਦਾ ਸਚਾ ਹੈ ਬੀਦਾ ਝੂਠਾ ਹੈ ਦਾਵੇਦ
 ਅਗਨ ਦਾ ਝੂਠਾ ਹੈ ਹੇ ਪੰਰ ਜੀ ਖੁਦਾ ਦਾਵੈ ਮੇਂ ਨਹੀ ਸੇਖਨੇ ਕਹਾ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਪਿਆਰੇ
 ਭੁਛਾਨਾ ਹੁੰਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਖੁਦਾਇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ ਉਨ
 ਕੋ ਦਿਲ ਮੇਂ ਏਕ ਕਾਰ ਹੈ ਸਭ ਸੁਰਤ ਮੇਂ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਕੋ ਦੇਖ ਰੇ ਹੈਂ ਹਲਾਲ ਖਾਤੇ ਹੈਂ
 ਰਾਮ ਕੋ ਨਹੀ ਖਾਤੇ ਸੇ ਬਦਾਇ ਕ ਦੀ ਸਿਫ ਭ ਮੇਂ ਰਹਿ ਆ ਹੈ ਸੇਵਰ ਗਾਹ ਮੇਂ ਕ ਬੂਲ ਪ
 ਨਤਾ ਹੈ ਸੇਖ ਕਹਾ ਤਪਾਜੀ ਤੇ ਗੀ ਨਜਰ ਤ ਲੋਕੋ ਈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹਮ ਚੀ
 ਨਜ਼ ਖੁਲੀ ਹੈ ਉਹੀ ਖਾਲਕ ਕੇ ਨਜੀ ਕਰ ਹਿੰਦੀ ਹੈ ਏਕ ਦਮ ਖਾਲਕ ਨਹੀ ਭੁਲ
 ਦਾ ਅੇਸਾ ਰਾਹ ਹਮ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਏਕ ਖਾਲਕ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਖਾਲਕ ਤ ਕੋ ਪੈਦਾ ਕੀ
 ਤਾ ਹੈ ਸੁਰਾਕਿ ਸੇਕੋ ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ ਸੇ ਖਾਲਕ ਕਾ ਨਜੀ ਕੀ ਹੈ ਸੁਣੇ ਸੇਖ ਜੀ ਜਿਸ ਨੇ ਅ
 ਪਕੋ ਸਭ ਤੁਮੀ ਵਾਜਾਇ ਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਖਨੇ ਕਹਿ ਮਾਤਪਾਜੀ

ਖੁਦਾਇਕੀਆਪਉਪਰਬਹੁਤ ਅਨਾਇਤ ਹੋਈ ਹੈ ਹਮਕੋਦੀਦਾਰਦੀਆਉਂ ਮੇਹਰਵ
ਨਗੀਕਰੋ ਗੁਰੂਜੀਕਹਾਬਡੀਮੇਹਰਵਾਨਗੀ ਖੁਦਾਕੀਹੈ ਤੁਮਕੀਤੇਕੋਕੀਤਾਹੀਜਾਣੇ
ਦਾਵਾਨਬੀਨਿਆਕਰੋਜੋਪੈਦਾਇਸਹੈ ਸਭਖੁਦਾਇਕੀਹੈ ਆਪਤੇ ਚੰਗਾਮੰਦਕੋਈਨ
ਹੀਜੈਸਾਪਮੇਸਰਨੇਕਿਸੀਕੋਬਨਾਯਾਹੈ ਤੈਸਾਹੀਹੋਤਾਹੈ ਏਹਬਚਨਸੁਨਕੇਸੇਖਸੀ
ਗੁਰੂਜੀਕੋਪੈਰਾਤੇਹਬਰਖਕੇਕਹਿਆਤਪਾਜੀਜੋਮੇਰੀਕੋਈਗੁਸਤਾਖੀਤੋਵੇਤਾਮੇ
ਨੂੰਬਖਸ਼ਨੀ ਗੁਰੂਜੀਕਹਾ ਖੁਦਾਦੇਪਿਆਰਿਆਦੀਕੋਈਗੁਸਤਾਖੀਨਸੀਤੋਵੇਤਾਨੂੰ
ਅਠੇਪਹਿਰਖੁਦਾਇਹੀਚਿਤਰਹਿੰਦਾਹੈ ਗਾਫਲਨਹੀਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇਉਬਾਰੇਖਾਕਯਾ
ਦੇਖਾਤੁਮਡਪੇਕੋਉਠਾਵਤੇਬੇਤਾ ਸੇਖਾਅਗੋਂਕਹਿਆਮੇਜਾਣਦਾਸਾਹਿਵੁਕਤਪ੍ਰਸਤ
ਹੁੰਦੇਹੈਨ ਫੇਰਗੁਰੂਜੀਦੇਦਿਨਗਹਿਕੇਓਬੰਦਿਦਾਹੋਏ॥ ਸਾਖੀਸ੍ਰਿਪੁਰਨਹੋਈ

ਅਗੋਸਾਖੀਸਯਦਜਲਾਲਨਲਹੋਈ

ਭਾਈਬਾਲਤੇਗੁਰੂਜੀ ਸਯਦਜਲਾਲਦੀਉਰਨੂੰਗਏਵਡੇਵੇਲੇਗੁਰੂਜੀਇਸਨਾ
ਨਕੀਤਾਬਾਣੀਉਰਰੀਤਾਇਕਸਿੰਧੀਨਵਦਾਸੀ ਓਹਸਿੰਧੀਬਾਣੀਬਹੁਤਸੁਣਕੇ
ਦੋਜਾਗਾ ਅਟਕਿਆ ਇਕਗੁਰਮੁਖਨਾਮਇਕਪਾਤਾਲਆਕਾਸਏਹੁਠਕੇ
ਰਕੇਲ ਆਯਾਤਾਂਪੀਰਕਹਾਫੜੀਦੇਕਰਕੇ ਆਯਾਹੈ ਉਸਨੇਕਹਾਇਕਹਿੰਦੁਫ
ਕੀਰਨੇਬਡਾਕੁਫਰ ਬਕਿਆਹੈ ਮੇਵਨਾਹੈਰਾਨਹਾਂਪੀਰਨੇਕਰਾਨਨੇ ਚੌਦਾਤਬ
ਕਕਹੇਹੈਤੇਏਸਨੇਲਖਾਹੀਕਹੈਹੈ ਤਾਂਪੀਰਨੇਕਹਾ ਤੂੰਜਾਇਕੇਓਸਨੂੰਬੁ
ਲਾਇਲਿਆਉਤਾਸਿੰਧੀਗਾਇਆਜਕੇਕਹਿਓਸੁਮੇਰਾਪੀਰਸਦਾਹੈਗੁਰੂਜੀ
ਕਹਾਰਲਭਾਈਤੇਰੇਪੀਰਦਾਭੀਦੀਦਾਰਕਰਦੇਹਾਂ ਗੁਰੂਜੀਤੇਭਾਈਬਾਲਪੀਰਪ
ਸਆਏ ਮੀਰਨੇਕਹਾਸਲਾਮਾਲੇਕਮਦਰਵੇਸੇ ਖੁਦਾਇਦੇਪਰਦੀਖਬਰਕੁਝਦੇ
ਵੇਗੇਗੁਰੂਜੀਕਹਾ॥ ॥ਗਾਈਅਪਾਰਸੀਦੀਆਜੋਮੰਗੋਸੇਦੇਨਾਪੀਰਕਹਾ
ਦਰਗਾਹਕਿਤਵਿਸੇਖ ਗੁਰੂਜੀਕਹਾ ਦਰਗਾਹਿਸੋਹਨਸਚੀਯ ਝੁਠਿਆਵੀਜ
ਗਾਨਹੀਚੁਗਸੁਟੀਦੇਹੈਨ ਓਸਸਿੰਧੀਕਹਾਤੁਸੀਆਪੇਵਿਚਪਰਚੋਹੋਤੇਮੇਰਜ
ਬਾਬਡੀਦੇਹੈ ਪੀਰਨੇਕਹਾ ਕਹੁਕਿਆਕਹਿੰਦਾਹੈਸਿੰਧੀਨੇਕਹਾਪੇਕੀਬਰ ਅਠੇਕ
ਰਾਨਮੋਲਿਖਿਯਾਹੈ ਚੌਦਾਤਬਕਹੈਨ ਅਤੇਇਸਦਰਵੇਸਨੇਲਖਾਹੀਕਹੈਹੈਮੈਂ
ਏਹੁਆਖਦਾਹਾਂਪੇਕੀਬੁਝਠਾਹੈਕਿਕੁਰਾਨਝੁਠਾਹੈਕਿਏਹੁਝੁਠਾਹੈਤਾਂਪੀਰਨੇਕ
ਹਾਨਾਏਹੁਝੁਠਾਹੈਨਾਕੁਰਾਨਪੇਕੀਬਰਝੁਠਾਹੈਜਿਨਨੂੰਚੌਦਾਤਬਕਾਦੀਖਬਰਹੈ
ਚਿਨਚੌਦਾਤਬਕਦਸੇਹੈਨਜਿਨਨੂੰਲਖਾਦੀਖਬਰਹੋਈਚਿਨਲਖਾਹੀਦਸੇਪੀ

੫੫੦

ਰਨੇ ਕਹਾ ਕਹੁ ਵਰਵੇਸ ਸੀਲਖਾਏ ਅਗੇ ਕਿ ਆਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਬਿਅੰਤਿ ਜਿਥੇ ਤੋ ਨੀਨ
 ਜਰਖੁ ਲੀਹੈ ਤਿਤ ਨੀਹੀ ਆਖੀਹੈ ਤਾਂ ਸਿੰਧੀ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰਮੁਖ ਕਿਸਨੂੰ ਆਖਦੇਹੈ ਨ ਪੀ
 ਰਨੇ ਕਹਾ ਤੁਪਾਜੀ ਕਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਮੇਨਹੀ ਜਾਣਦਾ
 ਪੀਰ ਕਹਾ ਟਾਲਾਨ ਕਰੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਸਾ ਪਾਸੋਂ ਪੁਛਣੁ ਮੈਂ ਆਯਾਹਾਂ ਪੀਰ ਕ
 ਹਾ ਸਾਡੇ ਮੰਡਿਲ ਦੀ ਬੋਲੀ ਨਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮੰਡਿਲ ਦੀ ਬੋਲੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮੇਂ ਤੁਹਾ ਬੋਪੁ
 ਛੁਟਾਹਾਂ ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆਪਨੇ ਸਭ ਸਿੰਧੀ ਮੁਹੀਦ ਬੁਲਾਇਕੇ ਸਭ ਨੂੰ
 ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਮਕਾਨ ਤੇ ਏਹੁ ਦਰਵੇਸ ਉਤੇਹੈ ਨ ਇਨਾ ਦੀ ਖਿਜਮਤ ਕਰਨੀ ਮੈਂ ਇਨਾ ਨੂੰ
 ਬਿਠਾਇ ਚਲਿਆਹਾ ਤੁਸਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲੇ ਇਹਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਜਾਣਨਾ ਕੋਈ ਉਜ
 ਰ ਨਾ ਕਰਨ ਜੋ ਆਖਨ ਸੋ ਬਜਾਇ ਇਮਾਵਣ ਪੀਰ ਕਹਾ ਹੋਨਾ ਨਕਜੀ ਤੁਸਾ
 ਮੇਰੇ ਆਵਦਿ ਮਾਤੀ ਕਰ ਦੇ ਬੇਬੈਠੇ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿ
 ਬੇਜਾਂਦੇਹੋ ਤਾਂ ਪੀਰ ਕਹਾ ਮੇ ਗੁਰਮੁਖ ਦਾ ਜਬਾਬ ਲੈਣ ਜਾਂਦਾਹਾਂ ਮਕੇ ਸਰੀਫ ਤਾਂ ਇ
 ਕਕਬਾ ਗਲ ਪਾਯਾ ਤੇ ਬੋਲ ਸਿਰ ਦੇ ਉਤੇ ਰਖਕੇ ਹਬ ਅਸਤਾਵ ਤੇ ਆਸਾ ਲੀਤਾ
 ਪੀਰ ਕੋ ਜਾਪਾਈਆ ਪੀਰ ਟੁਰਗਿਆ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਕਾਓਹੈ
 ਜਿਥੇ ਮਰਦਾਨਾ ਗਾਇਆ ਸੀ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਓਹੋ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਕਿਸ ਪਾਸੋਂ ਜਬਾਬ
 ਇਜਾਦੇਗਾ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਫਕੀਰ ਬੰਦ ਗੀਦਾ ਪੂਰਾਹੈ ਪਰ ਅਸਲੀ ਕਚਾਹੈ ਸਯ
 ਦ ਜਹਾਜ ਜਾਚਕਿਆ ਤਾਂ ਇਕ ਪਹਾੜ ਹੋਠ ਜਾਜਹਾਜ ਲਗਾ ਪੀਰ ਉਤਪਿਜਾ
 ਤੇ ਓਹ ਜਹਾਜ ਰਵਾਨਾ ਹੋਗਿਆ ਪਹਾੜ ਉਪਰ ਇਕ ਮੰਦਰ ਹੈ ਓਥੇ ਭੁਲੇਬਸ
 ਰ ਬਿਛੇ ਹੈ ਸੋਹ ਜਾ ਬਿਛੀ ਹੈ ਹੋਰ ਕਈ ਵਸਤਾ ਉਤਮ ਪਈ ਆਹੈ ਨ ਪਰ ਹਨ ਵ
 ਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪੀਰ ਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਜਾਤਾ ਇਸ ਸਾਮਿਰੀ ਦੇ ਭੋਗਨ ਵਾਲੇ ਭੀ ਹੋਣ
 ਨਗੇ ਏਹ ਦੇਖਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਝਫ ਭੀ ਡਿਠਾ ਤਾਂ ਬਾਰਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਾ
 ਹੋਖੁਦਾਇ ਜਿਥੇ ਲੋੜੀਦਾ ਹੈ ਓਥੇ ਵਸਦਾ ਨਹੀ ਜਿਥੇ ਨਹੀ ਲੋੜੀਦਾ ਓਥੇ ਵਸਦਾ
 ਹੈ ਪੀਰ ਦੇ ਆਖਨ ਨਾਲ ਬਰਖਾਹਟ ਗਈ ਪੀਰ ਓਸ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇ
 ਖੇਤ ਓਥੇ ਦੇ ਵਸਕੀਨ ਆਇ ਬੈਠੇਹੈ ਨ ਆਪਨੇ ਕ ਆਸਣ ਤੇ ਪਰ ਓਨਾ ਦਾ
 ਸਾਯਾ ਭਾਰੀ ਹੈ ਪੀਰ ਇਕ ਸਾਧ ਪਾਸ ਬੈਠ ਰਿਜਾ ਤਾਂ ਓਨ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਖਾਣਾ ਉਤ
 ਰਿਆ ਪੀਰ ਨੂੰ ਨਾ ਆਹਾਰ ਆਯਾ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਾਕੇ ਉਸਨੇ ਆਪਨੇ
 ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਕਹਾ ਇਕ ਆਦਮੀ ਕਿਸੇ ਮੰਡਿਲ ਦਾ ਆਯਾਹੈ ਉਸਨੂੰ ਆਹਾਰ ਨਹੀ ਆ
 ਯਾ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਹਾ ਅਹਾਰ ਭੀ ਉਸੀਦ ਓਹ ਭੀ ਕਰਤਾਰ ਵਾ ਤੂੰ ਕੌਨ ਹੈ ਜੋਹਰ

ਫਲਿਆਵਦਾ ਹੈ ਸਾਖਵੰਸ ਲਾਲ ਨਾਲ ਸਾਖੀ ਸਾਖਵੰਸ ਲਾਲ ਨਾਲ
 ਈ ਪੀਰਦੀਆ ਅਖੀਲ ਗਗਾਈਆ ਤਾਰੰਗ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਪਿਛੇ ਪੀਰਨੇ ਜਾਗ ਕੇ
 ਡਿਠਾਓ ਚਲੇ ਗਏ ਫੇਰ ਸਾਖਵੰਸ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦੀ ਯਾਲਹਿਰ ਦੇਖਦਾਰਿਹ ਦੇ
 ਖੇਤਾਂ ਇਕ ਜਹਾਜ਼ ਰੂਬਦਾ ਹੈ ਪੀਰਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਖੁਦਾ ਇਕੋ ਈ ਰੰਨ ਪੁਤ੍ਰ ਛੁਡ ਕੇ ਆ-
 ਜਾ ਸੀ ਕੋਈ ਕਰਜ਼ ਲੈ ਕੇ ਆਯਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਰਸ ਕਰੋ ਇਤਨੇ ਕਹਿ ਨਾ ਲਜਹਾਜ਼
 ਰੂਬਦੇ ਗਹਿਗਿਆ ਤੇ ਪਤ ਨਭੀ ਜਾਇਲਗਾ ਪੀਰਨੇ ਕਹਾ ਸਦੇ ਰੇ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀ ਡਿਥੇ
 ਹੁਨਾ ਆਵਦੇ ਦੇਖੀਏ ਜਾਉ ਸਮਦਿਰ ਆਯਾ ਤਾਰੰਗ ਅਗੇ ਹੀ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨ ਫੇਰ ਇਕ
 ਸਦੇ ਪਾਸ ਪੀਰ ਬੈਠਾ ਰਿਖਾ ਤਾਰੰਗ ਨਾਨੂੰ ਆਕਾਸ ਬੀ ਅਹਾਰ ਉਤਰਿਆ ਸਭੁਨਾ
 ਪਾਧਾ ਪੀਰਨੇ ਨਾ ਆਯਾ ਉਸ ਸਾਧ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਜਾਇਕਹਾ ਕਲਵਾਲਾ
 ਵੇਸ ਅਜੁਰੀ ਰੁਖਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕਹਾ ਉਸ ਕੋ ਬੁਲਾਵੇ ਕਿ ਆਗੁ ਸਤਾਖੀ ਹੈ ਸਾਹਿਬ
 ਤੋਂ ਅਭੁਲ ਹੈ ਸਾਧਨੇ ਸਾਖਵੰਸ ਕੋ ਬੁਲਾਯਾ ਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਆਵਾ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ
 ਨੇ ਪੁਛਾ ਵੇਸ ਤੀ ਕਿਥੋਂ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀਰ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਚਰਬੀ ਆਯਾ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਾ ਆਪਨੀ ਉਮ੍ਹ ਮੇਕਦੀ ਅਗੇ ਭੀ ਰੁਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਨ ਤੇ ਬਿਨ ਸਾਖ
 ਦਕਹਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਤਕਹਾ ਤੈਨੇ ਕਿ ਆਗੁ ਨਾਹੁ ਕੀ ਯਾ ਹੈ ਦੋ ਦਿਨ ਆਹਾਰ ਨ
 ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਪੀਰਨੇ ਕਹਾ ਮੇਕੁ ਛੁਨੀ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਹਾ ਪਰਮੇਸ਼ ਕੋ ਤਫਸੀ
 ਰਨਹੀ ਲਈ ਜਾਈ ਤੀ ਆਪਨੀ ਤਕਸੀਰ ਜਾਹਰ ਕਰ ਪੀਰਨੇ ਕਹਾ ਮੇਸਾਮੀ
 ਵਦੀ ਯਾਲਹਿਰ ਦੇਖਦੇ ਨੇ ਮੇਹਵ ਸਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਾ ਖੁਦਾ ਪਾਣੀ ਮੇਂ ਬਾਰਸ਼
 ਦੀ ਕਿ ਆਲੋਕੂ ਹੈ ਤਾਂ ਮੀਹ ਹਟ ਗਿਆ ਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਰੂਬਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਾ ਹੋ ਖੁਦਾ
 ਤਰਸ ਕਰੋ ਜਹਾਜ਼ ਕਿਉਂ ਬਦੇ ਦੇ ਇਤਨੇ ਆਦਮੀ ਦੇਵੇ ਮਰਦੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਜਹਾਜ਼
 ਪਤ ਨ ਲਗਾ ਰਿਖਾ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਹਾ ਇਸ ਬੇਮੁਖਿ ਕੋ ਦੇ ਬੋਕ ਦੇ ਇਸ ਮਰਿਲ
 ਮੇਂ ਦੇਹੁ ਭੁਲਾਨਹੀ ਦੇਹੁ ਬਡਾ ਬੇਮੁਖ ਹੈ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਨੇ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਭਾਣ
 ਕਰਨਾ ਆਹਾ ਤੇ ਤੂੰ ਉਸਦਾ ਸਰੀਕ ਹੋਇ ਉਸਦੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਲਗੇ ਮੇਟਣ ਤੂੰ ਆਪ
 ਨੇ ਆਪਨੂੰ ਵਡਾ ਜਾਣੁ ਨ ਲਗੇ ਜੇ ਮੇਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵ ਨ ਲਗਾ ਹੈ ਤੂੰ ਬਡਾ ਸਿਖ
 ਹੈ ਤਾਂ ਪੀਰ ਕਹਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋ ਨਹੀ ਦੇਹੈ ਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਈ ਹੈ ਨ ਜੋ ਉਸਦੇ ਕੀਤੇ
 ਨੂੰ ਸਕੋ ਨਾ ਲਿਖਾਵਨ ਜੋ ਹੁਕਮ ਮਿਨ ਦੇ ਹੈ ਨ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਜਾਨਵਰ
 ਲੇਨੇ ਕਹਾ ਭੁਲਾਜੀ ਦੇਹੁ ਬਹੁਤ ਭੁਲੀ ਹੋਈ ਜੋ ਨੇ ਨੇਹੀ ਜਬਾਬ ਲਾਵੇ ਹੀ ਨਹੀ
 ਨੇ ਮਕਾਨ ਟਿਕਦੇ ਰਵੇ ਸਨੂੰ ਛੁਡਾ ਜਾਣਾ ਹੁ ਮੁਦਿਤੇ ਮਨੁੱਖ

੫੫੨

ਹੀ ਕਰਨੇ ਨੂੰ ਸੋਤੁ ਸਾਡੀ ਮੇਹਰ ਤੇ ਹਾਸ ਲਹੋਈ ਹੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਕਹਾ ਚਿਹ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਨ
 ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਲਾਲ ਨੇ ਕਹਾ ਸਚ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਯਦ ਨੂੰ ਅਹਾਰ ਉਤਰਿਆ ਸਯਦ ਨੇ
 ਖਾਧਾ ਤੇ ਰਾਤ ਜਾਗਦਾ ਰਿਹਾ ਓਨ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਨ ਵਾਸਤੇ ਓਨਾ ਦਾਜਾਂ ਜਾਨਦਾ ਵੇਲਾ
 ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਜਲਾਲ ਦੀ ਪਲਕ ਲਗ ਗਈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਜਾਗ ਕੇ ਡਿਠਾ ਤਾਂ
 ਕਹਿ ਓਸ ਧੀਨ ਜੀ ਧੀਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਬਿਅਤਿ ਦਾ ਅਤਿ ਨਹੀ ਆਂਦਾ ਚਲੋ ਹੁਨ ਉਸ
 ਦਰਵੇਸ ਪਾਸ ਚਲੀਏ ਦਿਲ ਮੇਂ ਆਈ ਕੋਈ ਜਹਾਜ ਆਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਭੀ ਪਾਰ ਉ
 ਤਰੀਏ ਤਾਂ ਜਿਸ ਤ੍ਰ ਝੜ ਝੜ ਖੜਕ ਰਕੇ ਅਗੇ ਓਥੇ ਜਹਾਜ ਲਗਾ ਸੀ ਤਿਸੀ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਜਹਾਜ ਆਇਲਗਾ ਤਾ ਪੀਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਅਰਦਸ ਤਬੇ ਸਾਲੀ
 ਆ ਅਤੇ ਕਹਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਰੋਸ ਨਹੈ ਜੀ ਅਰਜੋ ਪੁਰਾਇ ਦੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਮੰਨੇ ਓ
 ਹੁਰੂ ਕਹਾ ਖਿਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਫੇਰੇ ਓਹ ਬਿਮੁਖਿ ਹੋਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓ
 ਥੇ ਵਿਚ ਹੋਏ॥ ਸਿਕਾਰ ਪੁਰ ਦੀ ਹਦ ਮੇਂ ਗਏ॥ ਓਥੇ ਇਕ ਨੂਰਨੁ ਸਤਰਨਾਮ
 ਸਰਾਈ ਬਕਈ ਆਚਰਾਉ ਦਾ ਆਹ ਉਸ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ੧ ਲੋਟਾ ਦੁਧ ਦਾ ਭੂ
 ਆਂਦਾ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਕਿ ਸਭਾ ਵਨੀ ਆਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਕਹਾ ਧਨ ਹੀ ਨਬ ਭਾਵੁ ਖੀ
 ਹਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਫਕੀਰ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਬਖਸ਼ਦੇ ਹੈ ਨ ਮੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹ ਇਸ ਦੇ ਸ
 ਦਾਰ ਜਮੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਨਾਇਕੇ ਨਾਮ ਜਪਿ ਜਾ ਕਰਾ
 ਏ ਸਤਿ ਦੀ ਸੋ ਵਾਕਈ ਤੇਰੀ ਭਾਵਨੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੈਗੀ ਤੇ ਓਥੇ ਹੀ ਇਕ ਦਾ ਉਦਜੁਲਾ
 ਹ ਗਲੀ ਚਾਵੁ ਟਕੋਲਿ ਆਯਾ ਤੇ ਕਹਾ ਹੇ ਸਤਿ ਜੀ ਗਲੀ ਚਾਵਿ ਛਾਲੋ ਵੇ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਹਾ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਐਸਾ ਗਲੀ ਚਾਧਰਤੀ ਦਾ ਵਿਛਾਯਾ ਹੈ ਕਦੇ ਪੁਰਾਣ ਨਹੀ ਉ
 ਦਾ ਵੇਹ ਕੁਤੀ ਸੁਈ ਪਈ ਹੈ ਤੇ ਪਾਲੇ ਨਾਲ ਠਰਦੀ ਹੈ ਗਲੀ ਚਾਇਸਦੇ ਉਤੇ ਪਾਇਦੇ
 ਹ ਨਿਤ ਚੂਰੀ ਖਵਾਯਾ ਕਰ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਭਾਵਨੀ ਕਿ ਆ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਮੇਰੇ ਪਰ ਬਹੁਤ ਐਲਾ ਦੋਹੈ ਤੇ ਮੈਂ ਸੁਖ ਪਾਵਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਸਾਧਾ ਦੀ ਦਹਿ
 ਲਕੀ ਤਾ ਕਰ ਤੇ ਸਾਈ ਦਾ ਭੁਜਨ ਕੀਤਾ ਕਰ ਤੇਰੀ ਭਾਵਨੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੈਗੀ ਓਥੇ ਉ
 ਠਕੇ ਸਿੰਧ ਕੇ ਕੰਢੇ ਆਇ ਬੈਠੇ ਓਥੇ ਇਕ ਤਪਕਰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਸ੍ਰਵਰਨਾਮ ਉਸਦੇ
 ਹੈ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸਬਦ ਕਹਾ॥ ਦੇਵਤਿ ਆਦਰ ਸਨ ਕੇ ਤਾਈ ਦੁਖ ਭੁਖ
 ਤੀ ਰਬ ਕੀਏ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਜੁਗਤ ਮੇਂ ਰਹਿ ਤੇ ਕਰਕਰ ਭੁਗਵੇ ਭੇਸੁ ਭੁਏ ਤੇ ਉ
 ਕਾਰਨ ਸਾਹਿਬਾਰੀ ਰਾਤੇ ਤੇ ਰੇਨਾਮ ਅਨੇ ਕਰੁਪ ਅਨੰਤ ਕਹਿਣ ਨਾ ਜਾਈਗੁ
 ਟਤੇਰੇ॥ ੧॥ ਏਹ ਸੁਣ ਕੇ ਸਰਵ ਗਚਿ ਲੋ ਵਿਚੋ ਉਠ ਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪੁ

ਮਥਾਟੇਕਿਆਤਾਂਬਾਬੇਜੀਕਹਾਕਹੁਭਾਈਤੇਰੀਕਿਆਭਾਵਨੀਹੋਤੂਚਿਲੇਕਦਦਾਹੋਉਸਕ
ਹਾਮੁਲਤਾਨਦੇਪੀਰਾਦੀਵਨੀਮੰਨਤਾਹੋਇਜਤਹੋਸੋਮੇਕਹਿੰਦਾਹਾਂਮੇਰੀਭੀਮੰਨਤਾਹੋ
ਵੈਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਜਿਉਮਿਠੇਤੇਮਖੀਆਭਿਨਭਿਨਕਰਦੀਆਹੋਨਤੈਸੇਭੁਜਨ
ਬੰਦਗੀਵਾਲਿਆਨੂੰਲੋਕਾਦੀਮੰਨਤਖੁਆਰਕਰਦੀਹੋਹੁਭੇਤੇਰੀਏਹਮਨਸਾ
ਹੋਤਾਂਤੇਰੀਮੰਨਤਓਨਤੋਵਧੀਕਹੋਵੈਗੀਜਿਥੇਅਸੀਬੈਠੇਹਾਂਏਸਜਾਗਾਝਾਕੁਦਿਤਾ
ਕਰਅਤੇਦੀਵਾਬਾਲਿਆਕਰਤੇਸਤਿਨਾਮਦਾਜਾਪਕਾਰਿਆਕਰਨਿਰਾਅੰਭਿਮਾਨ
ਹੋਇਕੋਟਹਿਲਕਰਨੀਸੀਤਾਦੀਸੇਵਾਬੀਨਿਹਕਾਮਪਦਵੀਭੀਤੈਨੂੰਮਿਲੇਗੀਤੇਤੇ
ਰੀਮੰਨਤਭੀਬਹੁਤਹੋਵੈਗੀਏਹੁਕਹਿਕਰਗੁਰੂਜੀਚਿਥੋਚਲਦੇਰਹੈ॥

ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਾਚਲਭਾਈਬਾਲਾਕਰਤਾਰਪੁਰਚਲੀਏਗੁਰੂਜੀਚਲੇਆਂਵਦੇਸੇ
ਅਤੇਦਿਲੀਦਾਪਾਤਿਸਾਹਬ੍ਰਹਮਖੰਡੋਦੀਤੇਇਕਖੜੀਤਿਸਦਾਮੁਸੱਦੀਆਹਉ
ਮਨੇਬਾਬੇਜੀਦੀਸਿਫਤਸੁਣੀਤੇਓਹਜਲਾਰਿਆਪਤਸਾਹਪਾਸਉਸਚੁਗਲੀਖ
ਧੀਦੇਖੋਪਾਤਿਸਾਹਸਲਾਮਤਾਇਕਹਿੰਦੁਨਾਨਕਫਕੀਰਹੈਓਹਨਬੇਦਕੋਨਾਕਤੇ
ਬਕੋਮਾਨਤਾਹੈਤੁਮਉਸਕੋਪੁਛੋਬ੍ਰਹਮਖੰਡੋਕਹਾਵਕੀਰਾਕੋਪਕਰੋਤਾਂਲਗੋਪ
ਕਨੀਵਨਗੁਰੂਜੀਭੀਪਕਰੋਆਏਤਾਬ੍ਰਹਮਖੰਡੋਕਮਕੀਤਾਸਭਕੋਚੱਕੀਅ
ਰਸਵਾਮਣਕਣਕਦਿਤੀਜਾਵੇਤੋਆਟਾਪੀਸੈਮੁਫਤਮੈਨਾਪਾਤਿਸਾਹੀਮਾਲਖਾ
ਵੈਤਾਂਸਭਕੇਸਾਬਹੀਬਾਬੇਜੀਕੋਤੇਬਾਲੇਕੋਭੀਚੱਕੀਅਰਦਾਣੇਮਿਲੇਹੋਰਲੋਕ
ਸਭਕਣਕਪੀਸੈਤੇਬਾਬੇਜੀਕੀਚੱਕੀਪਈਆਪੇਯੀਫਿਰੇਸਾਰੇਪ੍ਰੀਮਪਈਜੋਨ
ਨਕਤਪਾਏਹੋਹੈਵੋਲਤਖਾਂਕਾਮੋਦੀਆਹਤੇਓਹਫਕੀਰਹੋਗਿਆਸੀਬ੍ਰਹਮਖੰਡ
ਨੇਉਸਦਾਨਾਮਸੁਣਕੇਬਹੁਤਗੁਸਾਖਾਧਤੇਕਹਿਆਮਜਬੂਤਰਖੋਬ੍ਰਹਮਖੰਡੋ
ਪਾਸਖਬਰਗਈਨਾਨਕਤਪਾਕਾਮਲਫਕੀਰਹੈਹਿੰਦੂਹੈਉਸਦੀਚੱਕੀਆਪੇਪ
ਈਫਿਰਦੀਹੈਤਾਂਫੇਰਬ੍ਰਹਮਖੰਡੋਕਹਾਅਰੇਉਸਕੋਖਲਾਸਕਰੋਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੂੰ
ਆਇਕੋਨੋਕਰਨੇਕਹਾਆਪਜਾਈਏਪਾਤਿਸਾਹੇਆਪਕੋਰੁਖਸਦਵਈਹੈਅ
ਪਜਾਓਗੁਰੂਜੀਕਹਾਹਮਬੈਠੇਹੈਕਹੀਂਨਹੀਜਾਤੇਤਾਂਭਾਈਬਾਲੇਕਹਾਗੁਰੂਜੀਤੁ
ਸੀਚਲੋਅਟਕਾਉਕੋਈਨਹੀਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਾਭਾਈਬਾਲਾਜੋਕੀਮਕਰਤਾਰਨੋਕਰਨੇ
ਹੈਨਸੋਈਕਰੇਗਾਕਰਤਾਰਦਾਹੁਕਮਏਵੈਹੀਹੈਇਨਦੀਸਫਉਰਜਾਵੈਗੀਸਤ
ਮਹੀਨੇਸਤਾਰਾਦਿਨਰਹਿੰਦੇਹੈਨਬਾਲੇਕਹਾਗੁਰੂਜੀਕਿਉਕਰਉਠੈਗੀਬਾਬੇਕ
ਦੇਖੋਗੋਜਾਪੰਜਮਹੀਨੇਗੁਜਰੇਤਾਂਪਾਣੀਪਤਬ੍ਰਹਮਖੰਡੋਦੀਅਤੇਬਾਬਰਦਗ

੫੫੪

ਤੇਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾਹੋਯਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਖਾਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸਤਵੇਂ ਦਿਨ ਬਾਬਰ ਦੀ ਦੁਹਾ
 ਈ ਫਿਰ ਗਈ ਤੇ ਬਾਬਰ ਦਿਲੀਵਾ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬੀ ਦੀਵਾਨ ਪਕੜੇ ਗਏ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਦੇਖ ਭਾਈ ਬਾਲਾਕਰ ਤਾਰੇ ਰੰਗਤ ਮਾਸੇ ਜਾ ਸਤਵੇਂ ਦਿਨ ਹੋਯਾ ਬਾ
 ਬਰ ਦੇ ਅਗੇ ਖਾਣਾ ਆਇਆ ਕਪੜਾ ਛਾਹ ਕੇ ਭਿਠ ਤਾਂ ਵਿਚ ਕੀੜੇ ਦੇ ਖੇ ਬਾਬਰ
 ਨੂੰ ਸਦਵਾਯਾ ਦੋਰੇ ਗਾਭੀ ਆਯਾ ਬਾਬਰ ਨੇ ਕਹਾ ਯੇਹ ਕਿ ਆਕੀ ਆਵੇ ਨੇ ਕਹਾ ਪ
 ਤਸਾਹ ਹਮ ਕੋ ਕੁਛ ਖਬਰ ਨਹੀ ਚਾਵ ਲੇ ਕੀ ਜਗਾ ਕੀ ਨੂੰ ਹੁਏ ਹੈ ਦੋਰੇ ਗੇ ਕਹਾ ਪਾਤਿ
 ਸਾਹ ਇਨ ਮੇਂ ਤਕ ਸੀਰ ਨਹੀ ਬਾਬਰ ਕਹਾ ਤੁਮ ਕੋ ਕਿ ਆਖ ਬਰ ਹੈ ਤਾਂ ਦੋਰੇ ਗੇ ਨੇ ਕਹ
 ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਹੈ ਕੈ ਦ ਕੇ ਬੀ ਚ ਆਯਾ ਹੈ ਏਹ ਅਜਮਤ ਖੁਦਾਇ ਨੇ ਓ
 ਸਦੇ ਵਾਸਤੇ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਤਾ ਬਾਬਰ ਨੇ ਕਹਾ ਓਹ ਕਿਉਂ ਕੈ ਵ ਕੀ ਆ ਹੈ ਤ ਬਾਮੀਰ ਹੁ
 ਮੈਂ ਨ ਕੋ ਤਵਾਲ ਨੇ ਕਹਾ ਹਜਰਤ ਓਹ ਬੀਦ ਮੇਂ ਆਯਾ ਹੈ ਕੁਤਵਾਲ ਕੋ ਕਹਾ ਓਸ ਕੋ
 ਇਜਤ ਸੇ ਲਿਜਾਵੇ ਤਾ ਕੋ ਤਵਾਲ ਨੇ ਆਇਕੋ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅਗੇ ਹ ਬਜੇ ਨੇ ਤੇ ਕਹਾ
 ਪਾਕ ਫਕੀਰ ਸਾਹਿਬ ਬਾਬਰ ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੇ ਤੁਮ ਕੋ ਬੁਲਾਯਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ
 ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ ਬਾਬਰ ਕੇ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੇ ਉਠ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕੀ
 ਆ ਕਹਾ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਮ ਨੇ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਸਹੀ ਕੀਯਾ ਹੈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਹਾਂ ਖੁਦਾ
 ਇਕੋ ਸਹੀ ਕੀਯਾ ਹੈ ਬਾਬਰ ਕਹਾ ਕਿਸ ਵਜਾ ਸਹੀ ਕੀਯਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਆਲਾ
 ਖਮ ਹਮ ਦੇ ਕੇ ਖੁਦਾਇਆ ਅਲਖ ਸਾਚਾ ਬੇ ਪਰਵਾਹਿ ਕਿਈ ਮਹਮਦ ਖੜੇ
 ਵਰ ਬਾਰਾ ਸੁਮਾਰ ਨਾ ਪਵੈ ਬੇ ਸੁਮਾਰਾ ਰਸੂਲ ਰਸਾਲ ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਆਯਾ ਜ
 ਬਰਾਹਿ ਆਤ ਬਫੇਰ ਮੰਗਾਯਾ ਇਉਂ ਸਹੀ ਕੀਯਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਬੀਦੋ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ
 ਔਰ ਸਭੁ ਰੀਦੇ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਆਮ ਹਮ ਦ ਭੀ ਰੀਦਾ ਹੈ ਬਾਬੇ ਜੀ
 ਕਹਾ ਸਿਨ ਰਹੀ ਗੋਈ ਸੋ ਪਾਕ ਨਹੀ ਹੈ ਕਾਮ ਸੈ ਤਨ ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗਾ ਤਿਸ ਦੇ
 ਇਜਤ ਨਹੀ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਤਾਰੀਫ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਕੀਏ ਕੀ ਕਿ ਆਤਾਰੀ ਫਕਰ
 ਨੀ ਹੈ ਜੇਹਨ ਬਾਲ ਤੇ ਬੁਢੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੀਮਦਾਮ ਰਵਾ ਹੈ ਸੋ ਪਾਕ ਨਹੀ ਹੈ ਤਾ ਬਾਬ
 ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਜਰ ਖੁਲੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹਮਾਰੀ ਨਜ
 ਰ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਰ ਪਾਕ ਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੂਰ ਨਾ ਕਰੇ ਆਪ ਨੇ ਪ
 ਸੋ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹਕ ਤਾਲਾ ਕਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਫਕਰ ਹਮਾਰੀ ਜਾਤ ਹੈ ਗੁਰੂ
 ਕਹਾ ਹਕ ਤਾਲਾ ਬੋਲਣੇ ਤੇ ਪਾਕ ਹੈ ਜੋ ਬੋਲ ਦੇ ਹੈ ਨ ਜੇ ਦੂਜੇ ਵਿਚ ੫੨ ਮਹਦੇ
 ਨ ਬਾਬਰ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਕਿਸ ਭਾਮੁ ਨੀਦ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮੈਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾ ਮੁਕੀ

ਦੋਹੇ ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਤੂੰ ਪੁਰਖ
 ਕੀਰ ਹੈਂ ਤੂੰ ਫੁਲ ਮਾਯਾ ਲੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਜਿਸ ਖੁਦਾਇਕਾ ਵੀ ਯਾਹੁ ਆਸ ਭੁਕਾਈਖ
 ਤਾਂ ਉਸ ਖੁਦਾਇ ਨੇ ਹਮਕੋ ਸਭ ਫੁਲ ਦੀ ਯਾਹੋ ਬੀ ਦੇਕੀ ਓਟ ਜੋ ਕੋਈ ਲੈ ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਈ
 ਨਦੀ ਆਕਾ ਤੇਟਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਤਾਰ ਕੋ ਹਮ ਨਹੀ ਛੋਡੇ ਤੇ ਜਿਸ ਕੋ ਭਿਖਾਰੀ ਸਾਹ
 ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਭ ਹੈਂ ਜੋ ਉਸ ਕੋ ਛੋਡੇ ਤੇ ਰੇਤੇ ਮਾਂਗੇ ਸੋ ਅਹਿਮ ਕਬੇ ਪੀਰ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਰ
 ਰਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਹਾਂ ਆਪ ਕੀ ਮਰਜੀ ਹੈ ਤੁਹਾਂ ਰੋ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਤਿ
 ਸਾਹ ਤੇ ਰਵਾਨਾ ਹੁਏ ਆਗੇ ਇਕ ਮਾਲੇ ਤ੍ਰਿਖਾਨ ਬਹੁਤ ਪੜਿਆ ਸੀ ਓਹ ਭੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਗੁਸੇ ਵਿਚ ਆਯਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਇਕੇ ਅ
 ਖਿਓਸ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਮਨੇ ਕਿ ਆਸ ਮਝ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਮ ਕਿਸੀ ਕੋ ਮਾਨ ਤੇ ਨਹੀ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਬਦ ਰਾਗ ਬਸੰਤ ਮੈ ਕਹਿਆ ॥ ਨੌ ਸਤ ਚੰਦ ਤੀਨ ਚਾਰ ਕਰਮਾਹਿ
 ਲਤ ਚਾਵ ਬਹਾਲੀ ਸਾਰਾ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਕਹਾ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੇਕੁ
 ਛਨ ਹੀ ਤਾਂ ਖੁਦਾਇ ਨੇ ਪੈਦਾ ਕੀਉ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਤਿਨਾ ਗੁਣਾ ਤੇ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਾ
 ਜੀ ਹਿੰਦੂ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਰਹੀ ਮਰਸੂਲ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਵੇਨੇ
 ਗਾਫਲ ਹੈਨ ਦੇਕ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਵੇਵੇਂ ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੁਲੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਬੇਦ
 ਕਤੇਬ ਤੇ ਵੇਵੇਂ ਦੀ ਨਦੇ ਜਕੀ ਹੈਨ ਜਿਨਾ ਸਚ ਨੂੰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪਾਰ ਉਤਰਨਗੇ ਤਾਂ
 ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਤੇ ਫਹਿ ਪਿਆ ਤੇ ਕਹਿ ਓਸ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ
 ਪੀਰ ਹੈਂ ਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮੁਰੀਦ ਹਾਂ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਿੰਦੂ ਏਡਾ ਦਾਵਾ ਕੀਉ ਬੰਨ ਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਤੁ
 ਰਕ ਭੀ ਦਾਵਾ ਬੰਨ ਦੇ ਹੈਨ ਵੇਵੇਂ ਤਰਫਾ ਝੁਠੀ ਆ ਹੈਨ ਕਿ ਕੋਈ ਧਿਰ ਸਚੀ ਭੀ ਹੈ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣ ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਆਪਨੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਆਖੇ ਸਭ ਸਚੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਜੇ ਹਨੇ
 ਵਰਗਾ ਹਮੇਂ ਸਚੇ ਸੋਈ ਸਚੇ ਭਾਵੈ ਕੋਈ ਹੋਵੈ ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਨੇ ਕਹਾ ਵਰਗਾ ਹਦੇ ਸ
 ਚੇ ਦੀ ਨਿਸਾਨੀ ਦਸੇ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਕਹਾ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਦਾਵਾ ਉਠਿਕਿਯਾ ਹੈ ਤੇ ਹਰ ਸੂਰਤ
 ਨਾਲ ਰਾਜੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈਂ ਨਿਗਾਹ ਜਿਨਾ ਦੀ ਸੋਜਾਣੇ ਵਰਗਾ
 ਹਮੇਂ ਸਚੇ ਤਾਂ ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਮਥਾਟੇ ਕਿ ਆਤੇ ਕਹਾ ਤੁਪਾਜੀ ਤੁਸੀ ਐਨ ਖੁਦਾਇ ਦੀ
 ਸੂਰਤ ਹੋ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸੋ ਸਭ ਸਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਦਾ ਯਾਰ
 ਆਹ ਸੋਫੀ ਆਦਾਸੀ ਉਸਨੇ ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਪਾਸੋਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ
 ਫਕੀਰ ਹੈ ਓਸ ਭੀ ਆਇਕੇ ਸਲਾਮ ਲੇਕ ਮਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਤੇ ਬਾਬੇ
 ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਆਉ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ ਵਾਲੇ ਕਮ ਸਲਾਮ ਬੈਠੀਏ ਖਾਨ ਸਾਹਿਬ ਤਾਪਣ

੫੫੬

ਨਕਹਤਪਾਜੀਮੇਂਆਪਕੀਤਾਹੀਫਬਹੁਤਸੁਣੀਹੈ ਪਰਤਸੀਹੈਦੂਹੋਕਿਮੁਸਲਮਾਨ
ਤਾਂਬਾਬੇਜੀਕਹਾਖਾਨਸਾਹਿਬ ਹਿੰਦੂਕੀਦੇਹਦਿਨਚਾਰਕੋਰੋਤੀਖੋਹਾਨਾਮਜੁਓਸਕ
ਮਿਟੈਨਜਾਇ।ਨਾਨਕਅਸਥਿਰਏਕਖੁਦਾਇ।ਹਿੰਦੂਜਾਇਮਸਾਣੀਜਲਤੋਂਮੁ
ਸਲਮਾਨਗੋਰਪਰਕਰਤੋਂਦੇਵੇਂਭੁਲੇਹੁਣੈਨਹਿੰਦੂਕਿਸਮੁਸਲਮਾਨਮਹੀਮ
ਦਾਖੁਦਾਇਕੋਦੁਹਾਨੇਨਹੀਜਾਤਾਜਿਸਪਰਖੁਦਾਇਮੋਹਰਕਰੇਗਾਓਹਨਾਨੂਆ
ਪਨੀਪਛਾਨਬਖਸੇਗਾਤੇਬਖਸਦਾਭੀਹੈਓਬੀਦਾਕਹੀਦਹੈਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਾ
ਤਪਾਜੀਜੈਸਾਤੀਸੁਣਿਆਸਤੈਸਹੀਮੇਂਦੇਖਿਆਹੈਹੇਤਪਾਜੀਆਪਨੇਪੈਰ
ਹਮਕੋਰੁਮਣੇਵੇਹੁਬਾਬੇਜੀਦੇਚਰਨਉਬਾਰੇਖਾਨੇਚੁਮੇਅਤੇਹਬਬਾਬੇਜੀਦੇ
ਪੈਰਾਂਤੇਲਾਇਕੇਆਪਣੀਆਅਖੀਆਤੇਲਾਏਉਬਾਰੇਖਾਂਸੇਖਮਾਲੇ
ਦੇਵੇਗੁਰੂਜੀਪਾਸੋਂਦਿਦਿਆਹੋਏਅਤੇਕਹਿਓਨੇਆਜਹਮਨੇਖੁਦਾਇਕਾਦੀ
ਦਾਰਪਾਸਾਸਭੁਸਕਹਮਾਰਾਦੁਰਹੂਆਹੈਤਪਾਜੀਫਿਰਭੀਦੀਦਾਰਆਪ
ਕਾਹਮਕਰੋਂਗੋਬਾਬੇਜੀਕਹਾਮੋਹਰਖੁਦਾਇਕੀਤਾਉਬਾਰੇਖਾਂਸੇਖਪਾਸੋਂਦਿ
ਦਿਆਹੋਯਾ॥ ਗੁਰੂਜੀਪਖੋਕੇਰੰਧਾਵੇਆਏ॥ ਭਾਈਬਾਲੇਕਹਾਗੁਰੂ
ਜੀਜੇਮੇਨੂੰਹੁਕਮਹੋਵੇਤਾਂਮੇਂਤਿਲਵੰਡੀਜਾਵੇਤਾਂਬਾਬੇਕਹਾਭਾਈਬਾਲਾਤੂੰਕੋ
ਈਦਿਨਅਸਾਨਾਲਗਾਜਗਨਕਰਤਾਂਬਾਲੇਕਹਾਭੁਲਾਗੁਰੂਜੀਇਕਦਿਨ
ਅਜਿਤੇਦੇਖੁਹਤੇਬੈਠੇਹੈਸਨਅਜਿਤੇਨੇਗੁਰੂਜੀਦੇਚਰਨਪਰਮਥਾਆਇ
ਟੇਕਿਆਗੁਰੂਜੀਬੋਲੇਨਾਹੀਅਜਿਤਾਉਠੇਨਾਹੀ।ਚਿਰਗੁਜਗਰਿਆਬਾਬੇ
ਜੀਸਮਾਧੀਕੋਧਿਯਾਨਤੇਉਬਲਹੋਏਤਾਂਬਾਬੇਕਹਾਕਰਤਾਰਕੋਪਿਆਰੇਤੂੰਉਠ
ਖੜ੍ਹਹੋਤੀਸਰੇਬਚਨਅਜਿਤਾਉਠਬੈਠਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਾਭਾਈਅਜਿਤਾਮ
ਨੇਰਬਕਹੁਅਜਿਤੇਕਹਾਗੁਰੂਜੀਰੁਸੀਸਭੁਕਛਜਾਣਤੇਹੋਮੇਰੇਆਖਣਦੀ-
ਗਲਨਾਹੀਤਾਂਬਾਬੇਜੀਕਹਾਅਜਿਤਿਆਕੰਮਤਾਂਪੂਰਾਹੋਚੁਕਾਹੈਜਾਹੁਕਰਮਾਂ
ਦਾਬਲੀਹੈਗਾਇਬੁਲਾਰਨਾਨੇਹਜਾਚਕਦਮਅਗੋਰੋਇਆਹੈਉਸਦੀਨਜਰ
ਦੇਹਦਿਚਰਨਹੀਖੁਲੀਤੇਤੇਹੀਨਜਰਦੇਹਦਿਚਖੁਲੀਹੈਇਤਨਾਸੁਣਕਅ-
ਜਿਤੇਦੇਕਪਾਟਖੁਲਗਏਅਜਿਤੇਦਾਹੋਰਹੀਰਪਹੋਇਗਿਆਇਕਦਿਨਬੁ
ਝਰੰਧਾਵਾਅਯਝਰਚਾਰਦਾਆਯਤਾਂਗੁਰੂਜੀਭਾਈਬਾਲੇਨੂੰਭੇਜਕੇਸਾਦਿਮ
ਤਾਂਬੁਝੇਆਇਕੇਮਥਾਟੇਕਿਆਗੁਰੂਜੀਕਹਾਭਾਈਨੀਗਾਤੂੰਕਉਨਹੁੰਦਾਹੈ
ਬੁਝਕਹਿਆਜੀਜਟਹੁੰਦਾਹਾਂਸਿਧੂਰੰਧਾਵੇਦਾਪੁੜ੍ਹਹਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹੀਰਹਿ

ਦਾਹ ਬਾਬੇਜੀਕਹਾ ਜਾਹੁ ਨੀਗਾ ॥ ਬੁਨ੍ਹੇਕਹਾ ਤੇ ਬਾਬੇਜੀ ਤੁਸਾਸਦਿਆ ਤੇਕਹਿਆ
 ਕੁਛ ਨਹੀ ਏਵੇਹੀ ਭੁਜਦੇਹੋ ਮਨੋਰਥ ਦਸੋ ਜੋ ਮੇਰੀ ਚਿਣਤੀ ਮਿਏ ਬਾਬੇਜੀਕਹਾ ਨੀ
 ਗਾ ਮਨੋਰਥ ਭੀ ਪੁਰਾਹੋ ਇਰਹੋਗਾ ਬੁਨ੍ਹਾ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਬਾਲੇਕਹਾ ਗੁਰੂਜੀ ਤੁਸੀ
 ਭੁਝੀ ਨਿਸਾਕੀ ਤੀਹੈ ਗੁਰੂਜੀਕਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾਏਹੁ ਪੁਰਾਸਾ ਧਰੋਸੀ ਪਰਚਾਂਦਨ
 ਨਹੀ ਖੁਲਾ ਭੁਲਕੇ ਭੁਏ ਖਲਵੇ ਅਗਲੇ ਭੁਲਕ ਫਿਰ ਚੁਪਿਉ ਲੋ ਆਯਾ ਪਰ
 ਮਾਪਿਯਾ ਤੇ ਚੋਰੀ ਤੇ ਗੁਰੂਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿ ਓਸ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀਕਹਾ ਪਿਉ ਕਿ ਬੋਲਿ
 ਆਯਾ ਹੈ ਬੁਨ੍ਹੇਕਹਾ ਘਰੋਂ ਲਿਆਵਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇਜੀਕਹਾ ਕੋਈ ਪਰਭੀ ਸਹੀ ਕੀਤਾ
 ਹਈ ਬੁਨ੍ਹੇਕਹਾ ਮੇਰੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ਹੈ ਨ ਓਨਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਪਿਉ ਤੁਸੀ ਲਵੇ ਬਾਬੇਕਹਾ
 ਏਹੁ ਸਾਂਝੇ ਕੀ ਮਦਾਨਾਹੀ ਤੂੰ ਲੈ ਜਾਹੁ ਪਿਉ ਮਾਰੀ ਗਾ ਤਾ ਬੁਨ੍ਹੇ ਨੇਰੇ ਇਦਿ ਤਾ ਤਾਹੁ
 ਰਜੀਕਹਾ ਰੋਵਾ ਕਿ ਉਹੋ ਅਸਾ ਤੈ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਤਾਨਹੀ ਬੁਨ੍ਹੇਕਹਾ ਮਾਪਿਉ
 ਮਾਰਨਗੇ ਕੇਨਹੀ ਮਾਰਨਗੇ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਹੁਨ ਮਾਰ ਦੇਹੋ ਕਯੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸ
 ਇਸਨੂੰ ਕੁਛ ਕਹਾ ਹੈ ਤਾ ਬਾਲੇਕਹਾ ਗੁਰੂਜੀ ਤੁਸਾ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਭੁਲਾਹੀ ਕਹਾ ਹੈ
 ਇਸ ਕੁਛ ਬੁਰਾਸਾ ਮਝਿਆ ਹੋਸੀ ਬੁਨ੍ਹੇਕਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਹੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਨ ਏਹ
 ਨਾਨਾ ਲਬਰਾਬਰੀ ਹੈ ਨਹੀ ਪਰ ਗੁਰੂਜੀ ਦੀ ਵਾਲਾ ਕੇ ਕਿਉ ਬੁਝਾਵ ਦੇਹੋ ਤੁਸੀ
 ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਕਾਰ ਚਾਰੂ ਪਰੋ ਤਾ ਬਾਬੇਕਹਾ ਬੁਨ੍ਹਾ ਤੁੰ ਕਰਤਾਰ ਅਗੇ ਮਥਾ
 ਟੇਕ ਪਹਿਰਾਤ ਰਹਿੰਦੀ ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਕਰਤਾਰ ਰਜਪਿਆ ਕਰ ਬੁ
 ਨ੍ਹੇਕਹਾ ਤੁਹਾਡਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਅਜੇ ਇਸਨਾਨ ਜੋਗਾ ਹੀ ਰਖ ਦੇਹੋ ਜਿਤਨੀ
 ਮੈਲਾ ਆਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਭੋਹੀ ਲਹਿ ਗਈ ਹੈ ਬਾਬੇਕਹਾ ਕਰਤਾਰ ਤੇਰੀ
 ਮੈਲਤਾਲਾਹੀ ਹੈ ਪਰ ਏਹ ਬਹਾਨਾ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਮਿਲਣ ਗੇ ਤੇਰੀ ਵ
 ਲੋ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਨਾਵਣਗੇ ਤੇ ਓਨਾ ਵਾਭੀ ਉਧਾਰੋ ਦੇਗਾ ਤਾਂ ਬੁਨ੍ਹੇਕਹਾ
 ਭੁਲਾ ਗੁਰੂਜੀ ਤਾਂ ਬੁਨ੍ਹੇ ਗੁਰੂਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਆਈ ਨਾ ਬੁਨ੍ਹੇ ਦਾ ਖੁਲ
 ਗਿਆ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਭੁਜਾ ਲਗਾ ਕਰਤਾਰ ਰਜਪਣ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਤੀਜੇ ਦਿਨ
 ਬੁਨ੍ਹਾ ਗੁਰੂਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਰਹੋ ਹੋਰ ਇਕ ਦਿਨ ਆਪਨੇ ਘਰ ਰਹਿ ਆਏ
 ॥ ਤਾ ਗੁਰੂਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਆਏ ਤੇ ਓਥੇ ਇਕ ਤਪਸਿਜਾ
 ਆਰੰਭੀ ਦੋਇਕੇ ਹਾਂ ਵਿਚ ਦੋਇਓ ਗੀਯਾਂ ਕੀਤੀ ਯਾਂ ਇਕ ਸਿਰੇ ਤੇ ਰਜਪਜੀ
 ਪਨ੍ਹੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਆਵਨ ਤੇ ਆਹਾਰ ਇਕ ਖਖਰੀ ਅਕਦੀ ਇਸ ਜੁਰਤ ਤਿੰ
 ਨ ਬਰਸਤ ਪਕੀਤਾ ਇਕ ਦਿਨ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਹੋਨਾਨ ਕਜੀ ਤੇਰੀ ਤ

ਪਸਿਆ ਕਬੁਲ ਪਈ ਹੈ ਪਰ ਹੁਣ ਕੋਈ ਚਿੰਨ੍ਹ ਮਕਰ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਬੀ-
ਅਗਾਹ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੀਸਾਰ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ਤੇ ਜਗਤ ਦਾ ਉਪਾਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਠੇਚਿਤ ਵਿਚ ਦੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤੂੰ
ਰਬਾਉਂ ਪਰ ਹੋਰ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉਪਰ ਮੈਂ ਫਿਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਅੰਸ ਨ
ਮਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਮਿਲੇ ਤਿਸ ਦੀ ਫੰਫਕਰ ਦੇ ਫੇਰ ਗੰਗਾ ਵੀ ਮੇਲੇ ਗਏ ਓਥੇ ਲੋਕ
ਕੋਈ ਲਾਖਾ ਹੀ ਨਾ ਵੇਖੇ ਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਭਗਤ ਕੋਈ ਨ
ਮਿਲਿਆ ਲਾਖਾ ਹੀ ਲੋਕ ਨਾ ਤੇ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਭਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾਨਾ ਤਾ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇ ਲੋਕਾ ਦੀ ਚਰਮਾ ਵਿਸਟ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸ
ਲੋਕ ਕਹਾ ॥ ਭੀਰ ਬਨਾ ਤੇ ਕੋਨ ਗਾਨ ਮੇਰਾ ਨ ਕਰਤ ਰਹਿਆ ਚਾਰੇ ਬੇਦ
ਪੜ੍ਹੀ ਤਿਆ ਤੇ ਪਥਰ ਪੂਜ ਦਿਆ ਉਮਰ ਵਿਹਾਣੀ ਮਛੀ ਆਗੰਗਾ ਨਾ ਵ
ਦਿਆ ਜਮ ਕੁੰਡੀ ਪਤ ਫਾਹੀ ਆਆ ਸਣ ਲਾਤ ਲੀ ਆਮ ਨ ਦੀ ਆਖੁ ਸੀ
ਆਮਾਣੀ ਆਮ ਮਲਾ ਨੂੰ ਫੜੀ ਯਾਂ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨ ਧਿਰਾ ਧਿਰਾ
ਜੀਵਾ ਦਿਆ ॥ ੧ ॥ ਏਹੁ ਸਲੋਕ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾ ਤੇ ਲੋਕ ਨਾ ਵਨ ਉਗਵ
ਨ ਦੀ ਵਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਬ ਵਨ ਵਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਨਾ ਵਨ ਫੇਰ
ਪਾਨੀ ਦੇ ਨਲਗੇ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਖਕੇ ਕਹਾ ਹੋ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਪਿਯਾਰੇ ਤੂੰ
ਦੂਹੈ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ ਦੂਹਾਂ ਲੋਕਾ ਕਹਾ ਇਥਰ ਪਾਨੀ ਕਿ
ਸਨੂੰ ਦੇਵੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਸੀ ਪਾਨੀ ਕਿਸਨੂੰ ਦੇਵੇ ਹੋ ਲੋਕਾ ਕਹਿ ਆਪਿ
ਤਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਪਿਤ੍ਰ ਤੁਹਾਡੇ ਏਥੇ ਕਿਤ ਨੀਕ ਦੂਰ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਲੋਕਾ ਕਹ
ਸਾਢੇ ਉਨ੍ਹੇ ਜਾ ਕੇ ਤੁ ਜੋ ਜਨ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਓਨ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਹੁੰਚੇਗਾ
ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਨ ਕੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪਾਣੀ ਸੁਟਣ ਲਗੇ ਫੇਰ ਲੋਕਾ ਕਹਾ ਏ
ਹ ਪਾਨੀ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸੁਟ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਪਰ ਇਕ ਖੇਤ ਹੈ
ਹਰਫ ਸਲ ਸੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਪਾਣੀ ਉਸ ਖੇਤ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਮੀਂਹ ਭੀ ਬਰ੍ਹੇ ਪੈ
ਦੇਹੈ ਨ ਓਥੇ ਪਾਨੀ ਟਿਕਦਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਲੋਕਾ ਕਹਾ ਹੋ ਸਾਈ ਲੋਕ ਜੀ ਇਹ ਪਾਨੀ
ਕਿਸ ਤਾ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਰਾ ਨੂੰ ਇਤ ਨੀ ਦੂਰ ਪਾ
ਨੀ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਮੇਰੇ ਖੇਤ ਕੋ ਕਿਉਨਾ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਤਾਂ ਲੋਕਾ ਕਹਿ ਏਹੁ ਕੋਈ
ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਅਸੀ ਤਾਂ ਏਵੈ ਹੀ ਭਰਮ ਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਓਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚ
ਰਨੀ ਲਗੇ ਤੇ ਲੋਕ ਨਾ ਇਕੋ ਲਗੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਕੋਈ

ਮਾਲਾ ਲੈ ਕੇ ਕੋਈ ਗਾਇਤੀ ਸਪੇ ਕੋਈ ਤਪਣ ਸੀਧਿਆ ਕਰੇ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ
 ਪੂਜਾ ਮੇਲ ਰੇਖੈ ਤਾਂਬਾ ਬੇਜੀ ਕਹਾ ਦੇਖੇ ਭਾਈ ਹਿੰਦੂ ਨਰਕ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨ ਲੋਕ ਕਹਿ ਆਪ
 ਮੇਸਰਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਭੀ ਕਦੀ ਨਰਕ ਕੋ ਗਏ ਹੋ ਨ ਤਾਂਬਾ ਬੇਜੀ ਕਹਾ ਮਨ ਤਾਤੁ ਹਾਠੀ
 ਹਾਰਾ ਦੇ ਝਗੜਿਆ ਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦਿਆ ਕੀਮਾਦਿ ਚਹੈ ਉਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ
 ਤਾਂਓ ਲੋਕ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਕਹਿ ਓਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਿਖ ਕਰੋ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਮੇਂ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਸਰਿਆ ਨੂੰ ਲਭੁ ਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ ਤੁਹਾ
 ਨੂੰ ਸਿਖ ਕਿਸ ਦਾ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਲੋਕ ਕਹਿ ਆਭੁ ਵੈ ਕੁਛ ਹੋਵੇ ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਤੀਹੀ ਹੈ ਤਾਂਓ
 ਨਰਸੇਈ ਕੀਤੀ ਭਾਵ ਭੁਗਤੀ ਸੇ ਕਹਿ ਓਨੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਠ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਲੇ ਦੇ ਜੀ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਮਿਤ ਉਠੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਉਠ ਕੇ
 ਓਨਾ ਦੇ ਚੌਕੇ ਮੇਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਓਨਾ ਦੀ ਯਾ ਕਾਰ ਕਢੀ ਯਾ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਾ ਏਹ ਚੌਕ
 ਸੁਚਾਨ ਹੀ ਜਿਤ ਨਾ ਚਿਰ ਚੌਕੇ ਵਿਚਤੁ ਸੀ ਨਹੀ ਆਏ ਸੇ ਉਤ ਨਾ ਚਿਰ ਸੁਚਾ ਸੀ ਤੁਹ
 ਠੇ ਨਾਲ ਨੀ ਚਰੇ ਹੈ ਨ ਬਾਬੇ ਸਲੋਕ ਕਹਾ ॥ ਕੁਬੁਧ ਭੂਮਣੀ ਕੁਦਾਇ ਆਕਸ
 ਇਹ ਪਰਨਿਦਾ ਪਟ ਰੂਪ ਨੀ ਮੁਠੀ ਕੋ ਧਰੰਡਾ ਕਾਗੀ ਕਢੀ ਕਿ ਆਈ ਮੇਜਾ ਚ
 ਰੇ ਬੈਠੀ ਆਨੰਦ ਤਾਂ ਲੋਕ ਕਹਿ ਆ ਚੌਕ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਕਿਉ ਕਰਹੋ ਵੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਹੋਰ
 ਸਲੋਕ ਕਹਾ ॥ ਸਚ ਸੰਜਮ ਕਰਣੀ ਕਾਰਨਾ ਵਣ ਨਾਮ ਜਪੇ ਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਆ
 ਗੇ ਉਤਮ ਸੇਈ ਜੋ ਪਾਪਾ ਪਿਧਨ ਦੇਈ ॥ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕੇ ਲੋਕ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ
 ਲਗੇ ਕਹਿ ਓਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਡੀ ਗਤਿ ਕਰੋ ਤਾਂਬਾ ਬੇਜੀ ਕਹਾ ਤੁਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ
 ਦੇ ਨਾਮ ਪਰ ਸਭੁ ਜੋ ਖੋਪ੍ਰੀ ਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂਬਾ ਬੇਜੀ ਕਹਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕੀਤਾ
 ਬਾਬੇ ਜੀ ਓਨਾ ਤੇ ਮਿਹਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂਓ ਲੋਕ ਬਾਬੇ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਪ੍ਰਮੇਸਰਦਾ ਨਾਮ ਜਪ
 ਕੇ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਪ ਤਹੇਏ ਬਾਬਾ ਜੀ ਫੇਰ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਆਇ ਟਿਕੇ ਤੇ ਬਾਬੇ
 ਦੇ ਆਤਮੇ ਵਿਚ ਆਈ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਤੇ ਅੰਗ ਦੇ ਪੈਦੇ ਕਰੀਏ ਤਿਸ ਦੇ ਹਥ ਨਾਮ
 ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਸਪੁਰਦ ਕਰੀਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੀ ਸਹਾਈ ਗਤਿ ਮੁਕਤ ਹੋਵੈ ਬਾ
 ਬੇ ਦੇ ਮਨ ਇਤਨੀ ਵਰਤੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਸਾ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆ
 ਉਗੁਰੂ ਜੀ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੈਠੀ ਕੀਤੀ ਹੋ ਪਾਹ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਆਪ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੀ ਜੋ ਤੇ
 ਰਾਪ ਬਚ ਲੇ ਗਾ ਅਰ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਜਗਤ ਕੇ ਵੇਦੋ ਕਲੀਕਾਲ ਮੇਂ ਜਗਤ
 ਕੇ ਲੋਕ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਉਪਰੈ ਸੋਕੋਈ ਆਪਨਾ ਭੁਗਤ ਭੁਜੀਐ ਉਸਨੂੰ ਮੇਂ ਜਗਤ
 ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਲਕੇ ਬਾਪਾ ਤਾਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕਹਾ ॥

੫੬੦

ਹੋਨਾਨਕਜੀਜਬਮੇਬਾਵਨ ਅਵਤਾਰਲੀਯਾਬਾਤਮੇ। ਬਿਲੋਚਨਰਿਖੀਕੋਗੁਰੂ
ਕਰ ਬਾਪਿਯਾਬਾ ਬਿਲੋਚਨਰਿਖੀ ਪਿਛੇਤੀਮੁਨੀਸਰਾਤੇ ਦੇਵਤਿਸਕਾਗੁਰੂਅ
ਹਾਤਪਾਸਿਆਭੀਕਰਤਾਬਾਅਰਤੇਤੇਜਗਮੇ ਸੀਠਕੁਰਜੀਨੇਉਸਪਾਸੇਭ
ਗਤਭੀਕਰਾਈਬੀਸੀਠਕੁਰਜੀਕੇਮਨਮੇਆਈਤਿਸਆਪਨੇਗੁਰੂਕੋਭੇ
ਜੋਬਿਲੋਚਨਜੀਕੋਕਹਾਹੇਗੁਰੂਜੀਤੁਮਕਲਜੁਗਕੇਜੀਵਕੋਉਪਦੇਸ ਦੇ
ਕਰ ਸੀਸਾਰਕੇਜੀਵਕੋਉਧਾਰਹੁਮੇਰੀਭਗਤਕਉਦਿਨ੍ਹਵੇਜੀ ਨਾਨਕਜੀਕ
ਪੰਥਚਲਾਵੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮਜੀਕੀਆਰਿਆਲੋਕਰ। ਬਿਲੋਚਨਜੀਵਿਦਿਆਹੇ
ਏਤੇਕਲਜੁਗਮੇਆਇਜਨਮਲੀਯਾ ਪਜਾਬਦੀਧਰਤੀਜੰਗਲਮੇ ਮਤੇਕੀ
ਸਰਾਇ ਤੇਹਣਖੜੀਕੀਵੇਸਫੇਰੂਕੇ ਪਰ ਅਵਤਾਰਲੀਤਾਜੰਮਦੇਹੀਭਗ
ਤ ਲੋਕਰਜਨਮੇਬਾਲਕਅਵਸਥਾਮੇਹੀ ਬੁਧਸੇਸੁਬੀਚੋਦਾਬਰਸਕੇਹੁਏ
ਖਹਿਰਿਆਕੀਖਡੂਰਮੇਬਿਵਾਹੇਬਾਸੀਖੜੀਕੇਪਰ ਅਠਰਾਬਰਸਕੇਭਏਤੇ
ਪੁਤ੍ਰਭੁਇਆਨਾਮਦਾਸੁਰਖਿਆ ਏਕਬੀਬੀਅਮਰੋਹੇਈਏਕ ਸਰੁਰਾਈਭ
ਈਗੁਰੂਜੀਕੇ। ਹਿਲਕਾਨਾਮਬਿਰਾਈਬਾਜਬਦਾਸੂਪਾਰਬਰਸਕੇਭਏ ਤਬਬ
ਲੋਚਾਕੀਲੜਾਈਭਈਓਨਾਮਤੇਕੀ ਸਰਾਇਘੇਰ ਲਈਤਬਫੇਰਲਹਿਣਾਜੀਸ
ਹੁਰੇਹੀ ਖਹਿਰਿਆਵੇ ਖਡੂਰਮੇ ਆਇਬਸੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਸਬਦਓਬੇਗਾਵ
ਦੇਬੇਇਕਸਿਖਭਲਾਜਾਤਕਾਸੀ ਸੇਖਡੂਰਮੇਗੁਰੂਗੁਰੂਜਪਦਾਸੀਹੋਰਸਭਖਡੂ
ਰਦੇ ਦੇਵੀਜੀਕੋਪੁਜਦੇਸਾਨਿਤੇ ਭੁਲਾਸਿਖਤੇਹਨ ਦੇਮਹਲੇਗਹਿੰਦਾਸੀਤੇਇਕ
ਦਿਨਜਪਜੀਪੜਦੇਨੂੰਲਹਿਣੇਜੀਪੁਛਿਆਭਾਈਏਹੁਸਬਦਾਕਿਸਦਾਹੈਉਸ
ਕਹਿਆਏਹੁ ਸਬਦਨਾਨਕਜੀਕਾਹੈਤਾਲਹਿਣੇਦੇਮਨਮੇਬਸੀਜਿਸਦਾਏਹੁ ਸ
ਬਦਹੈਉਸਨੂੰਗੁਰੂ ਕਰੀਏਤਾਲੋਕਾਵੇਨਾਲਲਹਿਣਾਜੀਦੁਰਗਾਪੁਜਨੇਚਲੇਤ
ਸੰਗਕਰਤਾਰਪੁਰਉਤਰਿਆ ਤਾਂਸੰਗੀਆਲੋਕਾਗਿਰਾਉਦੇ ਲੋਕਾਂਪਾਸੇਪੁਛਿ
ਆਜੇਏਹੁਗਿਰਾਉਕਿਸਦਾਹੈਤਾਲੋਕਾਕਹਿਆਨਾਨਕਬੇਦੀਦਾਹੈਇਕਬ੍ਰਹਮਣ
ਨੇਕਹਾਲਹਿਣਿਆਜਿਸਦੇਸਬਦਗਾਉਦਾਹੈਓਸੇਦਾਗਿਰਾਉਹਈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨ
ਕਜੀਨੂੰਭੀਅਗੀਮਹੇਸਾਜੇਸੇਵਕਮੇਰ ਰਜਕਾਧਨੀਆਯਾਹੈਜਿਸਮੇਰਾਪੰਥ
ਚਲਾਵਨਾਹੈਤਾਂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਬਾਹਰਰਸਤੇਵਿਚਆਇਖੜੇਹੁਏ ਪਰਲੋਕ
ਤੇਨਿਆਰੇਹੋਖਲੋਤੇਲਹਿਣੇਕੋਮਿਲੇਤਾਲਹਿਣੇਪੁਛਿਆਹੋਪਰਮੇਸਰਕੇਪਿ
ਆਰੇਕਿਵੇਨਾਨਕਵੇਦੀਕਾਦਰਸਨਮੇਨੂੰਕਰਾਓਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਾਚਲਭਈਅ

ਗੋਰੇ ਬੈਬਾਬੀ ਪਿਛੋਂ ਏਧਰ ਮਸਾਲਾ ਦੇ ਅਰੇ ਆਇਖਲੋ ਤੇ ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਾਏ
ਹ ਮੋਹਨੇ ਨਾਲ ਘੋੜੀ ਬੀਨ ਦੇਹ ਤੇ ਉਸਦਰ ਵਜੇ ਜਾਇਖਲੋ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੂਜੇ
ਪਾਸਿਓ ਅਦਿਰ ਗਾਏ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿੰਘਾ ਸੂਪਰ ਗਾਏ ਅਤੇ ਬੈਠੇ ਲਹਿ
ਣੇ ਡਿਠਾ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰਾਹ ਵਿਚ ਦਰਸਨ ਦੇ ਕੇ ਏਥੇ ਆਂਦਾ ਸੀ ਏਹ ਤਾ ਓਹ ਹੀ
ਹੈ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਯਾ ਤੇ ਕਹਿ ਓਸ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਖਬਰ ਹੁੰਦੀ ਜੇ ਏਹ ਹੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
ਕੀ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਨ ਦੇ ਪਿਛੇ ਘੋੜੀ ਤੇ ਲਹਿਕੇ ਇਨ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਲਿਆਉਂਦਾ
ਮੈਂ ਬਡਾ ਔਗਨ ਹਾਰਾ ਹਾਂ ਇਨ ਨੂੰ ਸਿਵਾਨ ਨਹੀਂ ਸਕਿ ਆ ਜੇ ਜਾਣਦਾ ਤਾ ਏ
ਹਨਾ ਦੀ ਪੇਰੀ ਪੌਦਾ ਏਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਜਾਇ ਮਥ
ਟੇਕਿ ਆਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਪੁਰਖਾ ਸੁਖ ਹੈ ਲਹਿਣੇ ਕਹਾ ਆਪ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕੇ
ਤੇ ਸਭ ਸੁਖ ਹੋਏ ਲਹਿਣੇ ਭੋਕਰ ਕੇ ਕੁਛ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕੇ ਹਥੇ ਘੁੰਘਰੂ ਤੇ ਰੁਸੂ
ਟੇ ਤੇ ਕਹਿ ਓਸ ਅੰਤ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਭੇਜ ਨਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੋਕਰ ਕੇ ਏਨਾ ਪਾਸ ਆਵੇ
ਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਛਿ ਆਪੁਰਖਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿ ਆ ਮੇਰਾ ਨਾ
ਮ ਲਹਿਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਤੂੰ ਸਾਬੋ ਲਹਿਣਾ ਤੇ ਅਸਾ ਤੇਰਾ ਦੇਣਾ ਹੁਣ
ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਅੰਗ ਦਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਮੈਂ ਬੇਕਹੀ ਜੁਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇਂ ਗਾ ਤੇ
ਲਹਿਣੇ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਹੁਣ ਤੂੰ ਜਾਹੁ ਕਲਫੇਰ ਆਵੀ ਲਹਿਣੇ ਕਹਾ ਏਹ ਬਡਾ
ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਜੀ ਅਕੀ ਜਾਨ ਲੀਤੀ ਹੈ ਸਤਾਂ ਲਹਿਣਾ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਆ
ਪਨੇ ਸੰਗ ਵਿਚ ਆਇ ਮਿਲਿਯਾ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਭਾਈ ਸਭ ਨਾਨਕੇ ਰਿਸ ਮਤਾਂ ਮਤ
ਹੈ ਛੇਕ ਕਹਿ ਆਤ੍ਰੇ ਏਥੇ ਰਹੈ ਗਾਤਾਂ ਸੰਗ ਦਾਵਾ ਛੀਕੋ ਨਹੈ ਤਾਂ ਲਹਿਣੇ ਕਹਾ ਭਾ
ਈ ਜਿਸ ਦਾਸ ਤੇ ਮੈਂ ਭਉਣ ਪਰਸਨ ਜਾਂਦਾ ਸਾਂ ਸੋ ਮੇਰੀ ਨਿਜਾ ਏਥੇ ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ
ਛੇਕਾਂ ਕਹਿ ਆ ਸਾਡਾ ਕੀ ਹਾਲ ਲਹਿਣੇ ਕਹਾ ਭੁਸੀ ਭੁੰਨ ਪਰਸੇ ਜਦ ਆਵੇਗੇ
ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਭੀ ਭੁਲਾਵਾ ਹਿਗੁਰੂ ਕਰੈ ਗਾ ਸੰਗ ਵਿਦਾ ਹੋਯਾ ਲਹਿਣਾ ਆਪਣੇ
ਘਰ ਆਯਾ ਏਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਕਹਿ ਓਸ ਜੇ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਗਿਆ ਸਾ ਘਰ
ਦਿਆ ਕਹਿ ਆ ਦੇਵੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਕਿਉਂ ਮੁੜਿਯੋ ਲਹਿਣੇ ਕਹਾ ਸੰਗ ਨੂੰ ਦਿ
ਦਾ ਕਰ ਆਯਾ ਹਾਂ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਛੇਕ ਚੁਪਕਰ ਰਹੇ ਤੇ ਲਹਿਣੇ ਕਾਮਨ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਬਿਨਾਰ ਹੈ ਨਹੀਂ ਅੰਗ ਦਤ੍ਰ ਤਨੁ ਫੇਰਾ ਤਬੀਤੀ ਤਾਂ ਭੁਣੇ ਵੇ ਨੂੰ ਕ
ਹਿ ਓਸ ਇਕ ਮਣ ਰਸ ਤੇ ਲੂਣ ਲੈ ਆਓ ਓਸਨੇ ਲੈ ਆਂਦੀ ਲਹਿਣਾ ਪਿਛੇ
ਨੂੰ ਸਿਰ ਤੇ ਚਾਇਕੇ ਲੈ ਦੁਰਿਆ ਭੁਣੇ ਵੇ ਕਹਾ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ਚੁਕਾਇਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇ

੫੬੨

ਯਾਮੇ ਭੈਰਲ ਦਾਹਾਂ ਲਹਿਣੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਜਰਹ ਬਲਗੇ ਤਾਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਵੈ
 ਯਾਨਹੀ ਦੇਵੈ ਉਸਕਹਾਮੇ ਆਪਰਖਾਂ ਤਾਂ ਲਹਿਣਾ ਇਕਲਾਹੀ ਪੰਡ ਚੁਕ ਕੇਕ
 ਰਤਾਰ ਪੂਰ ਲੈ ਪਹੁੰਚਾ ਮਝਾਜੀ ਕੀ ਪੈਰੀ ਜਾਇ ਪਿਆ ਅਗੇ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਕਹ
 ਤੂੰ ਕੋਨ ਹੈਂ ਲਹਿਣੇ ਕਹਾ ਜੀ ਮੇਂ ਸਿਖ ਹੋਣਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤੇ ਭੇਟਾਲ ਵੀਏ ਤੇ ਮੇਂ ਨੂੰ ਦੇਸੇ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਥੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਭੇਟਾ ਅਦਿਰ ਰਖੀ ਤੇ ਕਹਾ ਓਹ ਧਾਨਾ ਦਾ ਖੇਤ
 ਲੇਵੇ ਬੈਠੇ ਨਦੀ ਟੁਕ ਫੁਓ ਦੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਅੰਗਦ ਓਥੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੈਰੀ ਜਾ
 ਇ ਪਿਆ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅੰਗਦ ਦਾ ਸਿਰ ਹਥਾਂ ਤੇ ਲੀਤਾ ਤੇ ਜੋਤ ਨਾਲ ਜੋਤ ਮਿਲ
 ਗਈ ਲਹਿਣੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਭੀ ਲਈ ਨਹੀ ਕਰਾ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਰੰਬੀ ਫਨਾਈਧ
 ਈ ਸਮੇਤ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪਾਸ ਕਢ ਸੁਟਣ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਬਚਾ ਤੂੰ ਏਹ
 ਨਹੀ ਕਰ ਜਾਣਦਾ ਪਰ ਪੁਲਾ ਚੁਕ ਕੇ ਘਰ ਲੈ ਚਲ ਪਾਣੀ ਵਹਿੰਦਾ ਪੁਲਾ
 ਚੁਕਾਇ ਦਿਤਾ ਲਹਿਣੇ ਦੇ ਗਲ ਖਰਾਮ ਹੀ ਨਜਾਮਾ ਸੀ ਚਿਕਨ ਨਾਲ ਭਰ
 ਰਿਮਾਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਲਹਿਣੇ ਪੁਲਾ ਆਣ ਸੁਟਿਆ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚ
 ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਖਕੇ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਕਾ ਕੈਸਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਇਸ ਭਲੇ ਅ
 ਦਮੀ ਦੇ ਕਪੜੇ ਸਾਰੇ ਚਿਕਨ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ ਹੋਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਚੁਕਾਇ ਦੇ ਫੇਰ
 ਕਿਉਂ ਆਵੇਗਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣ ਭੋਲੀਏ ਏਹ ਚਿਕਨ ਨਹੀ ਕੇਸੇ ਹੋ ਪੰਡ
 ਨਦੀ ਟੁਕੀ ਨਹੀ ਏਹ ਤਾ ਦੀ ਨਦੁਨੀ ਆਦਾ ਛੜ੍ਹ ਹੈ ਏਹੁ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਯਾ
 ਹੈ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੁਨ ਕੇ ਬਾਬੇ ਦੀ ਚਰਨੀ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅੰਗਦ ਨੂੰ ਅ
 ਪਨੇ ਗਲ ਨਾਲ ਲਾਇਆ ਤੇ ਭਰ ਪੂਰ ਕਰ ਦਿਤਾ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਦੀ ਸੋਝੀ ਹੋ
 ਈ ਅੰਗਦ ਜੀ ਲਗੇ ਟਹਿਲ ਕਰਨ ਬਾਬੇ ਦੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਹ ਸੰਗ ਦੇ ਵੀ ਪਰਸ ਕੇ
 ਆਯਾ ਤੇ ਸਭ ਬਾਬੇ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਏ ਪਏ ਬਾਬੇ ਸਭ ਕੇ ਸਿੱਤੋ ਪਿਯਾ ਤਾਂ ਓਹ ਘ
 ਰ ਨੂੰ ਗਏ ਅੰਗਦ ਬਾਬੇ ਪਾਸ ਰਹਿਆ ਟਹਿਲ ਕਰ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਵੇ ਪਖਾ ਕਰੇ ਏ
 ਕਦਿ ਨ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਸੂਹੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪੈਧੇ ਹੁਏ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਮਦਿਰ ਦੀ ਟਹਿ
 ਲ ਕਰ ਕੇ ਚਲੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਇਸ ਨਾਨਕਾ ਸਤੇ ਜਲ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਪੁਛਿਆ ਤੂੰ
 ਕੌਨ ਹੈਂ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰਾ ਗਾਭੁ ਫਨੀ ਹਾਂ ਇਸ ਮਦਿਰ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰ ਕੇ ਏਹ ਸ
 ਕਤੀ ਏਨਾ ਸੀਤਾ ਨੇ ਮੇਂ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਹੈ ਲਹਿਣੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਕ ਦਿਨ ਬ
 ਬੇ ਜੀ ਦਾ ਚਰਨ ਹਿਲਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਲਹਿਣੇ ਪੁਛਿਆ ਏਹੁ ਕਿ ਆ ਹੈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹ
 ਗੁਪਤਾ ਸੰਗਤਾ ਵਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਜਾਂਦੀ ਯਾ ਹੈ ਨ ਲਹਿਣੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਇਕ

ਦਿਨਗੁਰੂ ਅੰਗਦਜੀਬਾਬੇਜੀਦੇਸ਼ੀਰਤੇਸੁਰੀਟਾਂਆਈਆਦੇਖਕੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀ
 ਸਚੇਪਤਸਾਹਏਹਖਿਆਲਕੈਸਾਹੈਆਪਕਿਧੇਗਏਬੇਬਾਬੇਕਹਾਬਚਾਇਕਅਯਲੀ
 ਸੁਨਾਮੇਂਬਕੀਯਾਂਚਰਵਦਾਹੈਪੀਤਨਲਆਰਤੀਸੋਹਿਲਾਪਕੁਦਾਫਿਰਦਾਹੈਸੁਣਬੱਚਾ
 ਜਿਥੇਕੋਈਸੋਹਿਲਾਪਕੁਦਾਹੈਮੇਓਬੇਜਾਇਵਸਦਾਹਾਂਤਾਂਅੰਗਦਜੀਨੇਉਸਅਯਾ
 ਲੀਨੂੰਸਦਕੇਕਹਾਭਾਈਸੋਹਿਲਾਰਤਕੋਸੋਦੀਵਾਰੀਬਿਸਤ੍ਰੇਪੁਬੈਠਕੇਪੜ੍ਹਿਆਕਰੇ
 ਤੁਹਾਡੇਗੁਰੂਅੰਗਸੰਗਾਰਹੇਗਾਸਾਰੀਸੰਗਤਿਕੋਹੁਕਮਦੀਯਾਸਿਖਸੰਗਤਤੁਹਾਡੀ
 ਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆਤੋਂਨਬਰਸਅੰਗਦਜੀਬਾਬੇਜੀਦੀਸੇਵਾਕੀਤੀਚੋਬੇਬਰਸਬ
 ਬੇਜੀਦੀਆਗਿਆਪਾਇਕਰਮਤੇਦੀਸਰਾਇਗਏਓਬੇਦੇਲੋਕਾਂਸੁਣਿਆਸੀ
 ਲਹਿਣਾਵੇਵੀਪਰਸਣਤੀਨਹੀਗਿਆਨਨਕਬੇਦੀਪਾਸਗਿਆਹੈਹਰੀਕੋਗਿ
 ਰਾਇਦੇਠੇਕਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਨੂੰਘਰਆਸਾਸੁਣਕੇਮਿਲਣਆਏਸਭਨਾ
 ਨੂੰਉਠਕੇਲਹਿਣਾਜੀਮਿਲੇਇਕਤਖਤਮਲਚੋਧਰੀਗੁਰੂਜੀਦਾਮੇਲੀਸੀਗੁ
 ਰੂਜੀਦੀਚਰਨੀਆਇਪਿਆਬਾਬੇਕਹਾਗਲਮਿਲੀਏਚੋਧਰੀਕਹਾਲਹਿਣਾ
 ਜੀਹੁਣਤੁਸੀਮਹਾਪੁਰਖਪਾਸੇਆਏਹੋਇਸਤੇਪੈਰੀਪੈਣਾਹੀਬਣਦਾਹੈਤੂੰਮਹਾ
 ਪੁਰਖਹੈਤਾਂਲਹਿਣੇਜੀਚੋਧੀਨੂੰਖੁਸੀਕੀਤੀਅਤੇਕਹਿਆਰਲੋਚੋਧੀਜੀਤੂੰਜੀਭੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਚਰਨੀਲਗੇਗਾਤਾਂਤੈਨੂੰਭੀਬਡਾਸੁਖਹੋਵੇਗਾਤੇਤੈਨੂੰਤੇਰਭੀਕਿਸੇਗ
 ਲਦੀਨਾਰਹੈਗੀਤਾਂਲੋਕਾਂਹਬਜੇਨਕੇਕਹਾਕੁਛਸਾਡੇਤੇਭੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰੋਤਾਂਗੁਰੂਅੰਗਦ
 ਜੀਸੁਹੀਮੇਂਸਬਦਕਹਾਜਿਨਕੇਭਾਂਡੇਭਾਉਤਿਨਸਵਾਰਸੀਸੁਖੀਕਰੇਪਸਾਉਦੁਖ
 ਦਿਸਾਰਸੀਸਹਿਸਾਮੁਲੇਨਾਹਿਸਰਪਰਤਾਰਸੀਤਿਨਮਿਲਿਆਆਇਜਿਨਕਉ
 ਲਿਖਿਆਅੰਮ੍ਰਿਤਹਰਿਕਾਨਾਉਦੇਵੈਦੀਖਿਆਚਲਹਿਸਤਿਗੁਰਭਾਇਭੁਵਨਿ
 ਭੀਖਿਆਜਾਕਉਮਹਿਲਹਦੂਰਦੂਜੈਨਿਵੈਕਿਸਾਦਰਦਰਵਾਣੀਨਹਿਮੁਲੇਪੁਛ
 ਤਿਸਾਛੂਟੈਤਕੋਬੋਲਸਾਹਿਬਨਦਰਿਜਿਸਾਪਲੇਆਣੈਆਪਜਿਸਨਾਹੀਦੂਜਾਮ
 ਤੈਕੋਇਛਾਹਿਉਸਾਰੈਸਾਜਿਜਾਣੈਸਭਸੋਇਨਾਉਨਾਨਕਬਖਸੀਸਨਦਰੀਕਰਮ
 ਹੋਇ॥੧॥ ਅਤੇਜਦੋਂਬਾਬੇਹੁਕਮਕੀਤਾਸੀਘਰਜਾਵਨਦਾਤਾਂਲਹਿਣੇਨੂੰਕਹਿ
 ਆਸੀਬਚਾਮੇਰੇਨਜੀਕਆਇਰਹੁਤਾਂਟਬਰਸਮੇਤਖਰੂਰਆਇਬਸੇਅੰਗਦਜੀ
 ਬਾਬੇਦੀਚਰਨੀਆਇਲਗੇਤੇਸੀਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਬਡੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇਅੰਗਦਵਿਰਬੀ
 ਵਰੀਦੀਕਮਾਈਜੋਤਿਬਖਸੀਤੇਭਰਪੂਰਕੀਤਾਅੰਗਦਜੀਹਬਜੇਨਕੇਕਹਾਹੋਗੁ
 ਰੂਜੀਤੂੰਭਾਣੇਦਾਖਸਮਧੈਤੇਰੀਤੂੰਹੀਜਾਣੈਜੀਗੁਰੂਜੀਸੰਗਤਕੋਗੁਰੂਜੀਕੀਚਰਨੀ

੫੬੪

ਲਾਸ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਨੇ ਕਹਾ ਏਹੁ ਭਾਣੇ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੋ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਵੀ
 ਨਦੀ ਦੇ ਕਨਾਰੇ ਬੈਠੇ ਸੇ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪਾਸਤੇ ਭੂਧ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹੀ ਅਸਨ ਕੀਤਾ
 ਬਸਤ ਪਹਿਰ ਕੇ ਲਗੇ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਸਿਫਤ ਕਰਦੇ ਕਹਾ ਵਾਹੁ-
 ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਮੇਤੇ ਰਜੀ
 ਰਹਾਂ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੇਰੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹੈ ਮੈਥਨਾ ਦੀ ਭੀ ਸਲਾਹਿਤ
 ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਿਨਾਨੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਕਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਿਯਾ ਹੈ ਸਭੁ ਆਸਰੇ ਛੁ-
 ਰਕੇ ਇਕ ਤੇਰੇ ਨਾਮਦਾਰੀ ਆਸਰਾ ਲੀਯਾ ਹੈ ਧਿਆਨ ਭੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਓਹੁ ਮੁਕਤਿ ਹੋਏ
 ਸਦੇ ਰੋਓਨ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਜਿਨਾ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਹੈ ਮੈਥਨਾ ਦਾ ਜਾਪ ਜਪਦਾ ਹਾਂ ਓਹੁ
 ਬਡੇ ਧਨੀ ਹੈਨ ਪੁਰੇ ਸਾਹ ਹੈਨ ਹੋ ਸਾਹਿਬ ਉਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕੇ ਰਖਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਹੈ
 ਨ ਪਾਣੀ ਅੰਤੋਂ ਆਪ ਕਰਮ ਕਰਾਵਦੇ ਹੈਨ ਭਲੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਫੇਰਦੇ ਹੈਨ ਜਿਸ
 ਕਰਕੇ ਇਸ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸੁਖਾਦਾ ਨਾਸ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅੇਸੇ ਸੁਰਮੇ ਏਹੁ ਹੈਨ ਜਿਨਾ ਦਾ
 ਸਾਹੁ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀ ਓਨ ਅਗੇ ਠਹਿਰ ਨਹੀ ਕੋਈ ਸਕਦਾ ਓਹੁ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀ ਲੈਵਨ ਦੇਂਦੇ ਹੋਰ ਜੇਧੇ ਇਕ ਦਿਨ ਲਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਟ ਜਾਂਦੇ
 ਹੈਨ ਤੇ ਏਹੁ ਜੇਧੇ ਨਿਤ ਲਾਣੀ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਕੋਈ ਸੁਰਮਾ ਪੁਰਾ ਹੋਵੈ ਸੋ ਏਹੁ ਨਾਲ
 ਨਿਤ ਲਾਣੀ ਕਰਦਾਰ ਹੋਇ ਹੈ ਤੋਂ ਨਾਮ ਜਪਦਾਰ ਹੋਇ ਸੋਈ ਬਡਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਜੋ
 ਸਾਮਨ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਮੇਂ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਲਗਾ ਹੋਯਾ ਸੀ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਮੇਂ ਮੇਨਾ
 ਲਗਾ ਦੂਜੇ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਕੇ ਮਨ ਬਹੁਤੇ ਰਹਾਨੂੰ ਦੋਹੀ ਝੀਆ ਮਾਯਾ ਪਿਛੇ ਲਗਾ ਰੁਜ
 ਗਾਰਾਂ ਵਲ ਲਾਲਚਾਂ ਵਲ ਜਾਇ ਪਿਆ ਤਿਸਨਾ ਦੇ ਤੁਰੰਗ ਨਾਲ ਲਗਾ ਗੋਤੇ ਖਾਵਨ
 ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਭੁਖ ਤਿਸਨਾ ਤਿਖਾਨੇ ਬਹੁਤ ਆਜਜ ਕੀਤਾ ਫੇਰ ਅੰਨ ਖਾਇਕੇ ਪਾਣੀ
 ਪੀਤਾ ਫੇਰ ਓਘ ਆਈ ਅਖੀਆ ਮੀਟ ਕੇ ਸੁਤਾ ਨੀਦ ਤੇ ਜਾਗਿਆ ਤੇ ਫੇਰ ਓਨਾ ਹੀ ਲ
 ਲਚਾਨੂੰ ਲਗਾ ਪਿਆ ਗਲਾਨਾਲ ਸੈਵਰਿਆ ਦੀ ਪਿਨ੍ਹ ਬਧੀ ਆਹਿਣ ਲਗਾ ਹੁਣ ਮੇਂ
 ਨੂੰ ਡਰ ਭਉ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀ ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਪਿਨ੍ਹਾ ਬੀਨ ਬੈਠਾ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਯਾ
 ਦ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਹੋਰ ਸਭੁ ਵੇਲੇ ਵ ਖਤ ਹੈਨ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਪਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਵੇਲੇ ਭਾਉ ਨਾਲ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰੇ ਉਸ ਦੇ ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਹੀ ਬਾਇ ਪਉਦੇ ਹੈਨ ਅ
 ਠਾਠ ਤੀਰਥ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਾਫਲ ਹੋਰ ਭੀ ਲਗਾ ਦੈਤਾਂ ਫੇਰ ਏਹੁ ਬਚਨ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੁ
 ਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਾ ਤੇ ਕਹਾ ਹੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਭੁ ਜੀਵ ਕੋ ਇਕ ਪਹਿ
 ਰਕਾ ਭਾਉ ਭੀ ਬਹੁਤ ਹੈ ਜਿਨਾ ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਭੁਗਵੰਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਓਨਾ ਬੀ ਮੇ ਬਲਿ

ਹਾਰ ਜਾਣਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਬਚਾ ਮੇ ਤੇ ਰੇ ਸਿਰ ਉਪ੍ਰਹ ਬਰਖਿਆ ਹੈ ਤੂੰ ਭੀ ਉਸਤਤ ਕ
ਹੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਤੂੰ ਹੀ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਭੀ ਤੁਸਾਹੀ
ਪਾਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨਾਨੂੰ ਤੁਸੀ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਹੋ ਓਹ ਭੀ ਪੂਰੇ ਸਾਹੁ ਹਨ ਓਨਾਨੂੰ ਅਰ
ਪਹਿਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਰੰਗ ਨਹੀ ਲਗਦਾ ਓਹ ਮਾਸਾ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਪਰ ਕਮਲ ਕੀ
ਨਿਆਈ ਅਲੇ ਪਰਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹੁ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ
ਦੇ ਰੰਗ ਮੇ ਰਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਓਨਾ ਦੇ ਰੂਪ ਦੇ ਦਰਸਨ ਦਾ ਅਤਿ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਿਨਾ ਪ੍ਰ
ਪ੍ਰਮੇਸਵਾ ਕਰਮ ਹੋਵੇ ਗਾਤਾਂ ਤਿਨਾਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਮਿਲੇਗਾ ਏਹੁ ਬਚਨ ਅੰਗਦ
ਜੀ ਕੇ ਸੁਣ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹਥ
ਰਖਿਯਾ ਤਾਂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਜਾਹੇ
ਦਾ ਹੋਰ ਭੀ ਫਲ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਏਹ ਜੀ ਉਕਿਸੇ ਦਾ ਜਗਾਯਾ
ਨਹੀ ਜਾਗਦਾ ਹਠ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਗ ਸਕਦਾ ਜਦ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਇਸ ਜੀਵ ਤੇ ਮੇ
ਹਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦ੍ਰ ਆਪਨ ਕਰਮ ਪਾਵਦਾ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਸੁਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤ
ਏਹ ਜੀਵ ਜਾਗਦਾ ਹੈ ਤੇ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹ ਜੀਵ ਪਿਛਲੀ
ਰਾਤ ਜਾਗਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਲੇਨਾ ਮਜਪੇਕਾ ਫਲ ਏਹੁ ਹੈ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਵਗਾ
ਹਮੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੰਡੀ ਦਾ ਹੈ ਸਾਹਿਬ ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਓਥੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਪਸ
ਉਹੋ ਯਾ ਜਿਉ ਸੋ ਨਾ ਸਰਾਫ ਕੀਨ ਜਰ ਚੜ੍ਹੇ ਤੇ ਕਸੌਟੀ ਲਗ ਕੇ ਤਾ ਉਖਾਣੇ ਤੇ ਰਹਿ
ਚੁਕਦਾ ਹੈ ਖਜਾਨੇ ਕੀ ਲਾਇਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਏਸੇ ਤਰਾਂ ਜੋ ਪਾਣੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਲੇ ਇਸਨ
ਨਕਰ ਕੇ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦਾ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਵਾਸਾ ਪਾਵ
ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਰਾਧਾ ਸਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਬਾਕੀ ਸਤਿ ਪਹਿਰ
ਕਾ ਫਲ ਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਬਚਾ ਬਾਕੀ ਸਤਾ ਪਹਿਰ ਮੇਂ ਸਤਿ ਹੀ ਕਮ
ਵੈ ਇਕ ਨਿਮਖਾਢਿ ਲਨਾ ਕਰੈ ਇਕ ਪਹਿਰ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਮ
ਰੈ ਅਤੇ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਓਥੇ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰ
ਦਾ ਹੈ ਪੁੰਨ ਭੁਲਾ ਹੈ ਕੂੜ ਬੋਲੇ ਤੇ ਰਾਸ ਘਟਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਸੁਠਿਆ
ਦੀ ਠੋਰ ਨਹੀ ਹੈ ਖੋਟੇ ਓਹ ਹੈਨ ਜਿਨਾ ਦੇ ਮਨ ਕਪਟ ਹੈ ਸੁਠ ਬੋਲੇ ਕੂੜ ਕਪਟ ਕਮ
ਵਦੇ ਹੈਨ ਦਰਗਾਹ ਤੇ ਸੁਟ ਘਤੀ ਦੇ ਹੈਨ ਜਿਨਾ ਸਚ ਕਮਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਾਨੂੰ ਦਰਗਾਹ
ਵਿਚ ਸਾਬਾਸ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਓਹ ਸਦਾ ਹੀ ਅਟਲ ਹੈਨ ਉਸ ਕੈ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨ ਜੋ ਬੋ
ਲਣਾ ਹੈ ਸੋ ਬਾਦ ਹੈ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵਸ ਹੈ ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਭਾਵਦਾ ਹੈ ਤਿ

੫੬੬

ਉਹ ਦਾ ਹੈ ਏਹ ਮਨੁਖ ਕੋ ਰਾਹੀਏ ਜੋ ਬੋਧੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਬੋਲੇ ਜਿਸ ਤੇ ਇਸ
ਕਾ ਸਾਸ ਸੁਫਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਗਵ ਜੀਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਸ ਦੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਪ੍ਰਮੇ
ਸ ਜੀ ਕਿਥੇ ਵਸਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣ ਬਚਾ ਅਠਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਹੈ ਨਵਾਖੰ
ਡ ਏਹ ਸ਼ੀਰ ਹੈ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ ਪਸਾਰਾ ਅਠਖੰਡ ਦਾ ਇਸ ਸ਼ੀਰ ਵਿਚ ਹੈ ਸੋ ਸ਼ੀਰ
ਇਸੀ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਇਸ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਭਗਤਿ ਇ
ਸ ਦੇ ਹ ਵਿਚ ਖੋਜ ਦੇ ਰ ਭਗਵੰਤ ਨੂੰ ਪਾਵ ਦੇ ਹੈ ਨ ਜਿਨਾਈ ਸਨੁ ਖੋਜਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਕ
ਰਮਵੰਤ ਕਹੀਏ ਹੈ ਨ ਉਸੀ ਕੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਪਰਤਖ ਦਰਸ
ਨ ਹੋਵਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਗਵ ਜੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਏਸ ਦੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਗੁਰੂ ਭੀ ਤੁਸੀਂ
ਗੋ ਬਿੰਦ ਭੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਬਚਾ ਤੇਰੇ ਪਰ ਮੇਰਾ ਕਰਮ ਹੈ ਤੇ
ਤੇ ਪਿਛੇ ਭੀ ਜਗਤ ਨਾਮ ਆਰਾਧੇ ਗਾ ਜਿਨਾ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਨਾਮ ਬਸਿਆ ਹੈ ਸੋ ਓਹ ਪਰ
ਉਪਕਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨ ਪਰਮੇਸਰ ਭੀ ਓਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਬਚਾ ਤੁਸੀਂ ਭੀ
ਗੁਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਸਰ ਸਬਦ ਨਾਮ ਦਾ ਨ ਇਸ ਨਾਮ ਸੀਲੁ ਸੰਜਮ ਪਰ ਉਪਕਾ
ਰ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਵਣਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅਗਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ
ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਤਾਂ ਸ਼ੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਅਗਵ ਪਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਫੇ
ਰ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦਰਿਆਇ ਰਾਵੀ ਪਰ ਨਵੇਂ ਸਾਨ ਸਿਆਲ ਦੇ ਦਿਨ
ਮੀਹ ਝੁਖਨ ਬਹੁਤ ਸੀ ਤੇ ਅਗਵ ਜੀ ਨਾਇਕੇ ਬਾਹਰ ਬੈਠੇ ਸਾਨ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦ
ਰਿਆ ਮੇਂ ਖੜੇ ਸਾਨਿ ਤਾਂ ਅਗਵ ਜੀ ਠੰਡ ਕਰਕੇ ਬੇਸੁਰਤ ਹੋਇ ਗਏ ਜਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ
ਸੇਵਾ ਪੁਜਾ ਕਰਕੇ ਬਾਹਰ ਆਏ ਕਰਤਾਰ ਅਗੇ ਠੰਡ ਉਤ ਬੰਦ ਨਾ ਕੀਤੀ ਤੇ ਬਸ
ਤ ਪਹਿਰਕੇ ਅਗਵ ਕੋ ਦੇਖਾ ਬੇਸੁਰਤ ਲਿਮਾਪਿਆ ਹੈ ਚਰਨ ਨਾਲ ਹਿਲਾਯਾ ਤਾਂ
ਅਗਵ ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਰਤਿ ਆਈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਬਚਾ ਕਿ ਆ ਹੈ ਅਗਵ ਜੀ
ਕਹਾ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਆਪ ਜਾਣੀ ਜਾਣਹੋ ਮੇਰੇ ਬਸਤ੍ਰ ਮੀਹ ਸੇਭੀ ਗੇ ਸੇ
ਹੀਨੇ ਮੇਂ ਹਛਾ ਭੁਲਾਹਾਂ ਠੰਡ ਹਟ ਗਈ ਹੈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪਰਸੀਨੋ ਕਰਕਾ ਬਚ ਜੋ ਸੇਵ
ਮੇਂ ਕਰਦਾ ਹ ਸੋ ਤੁਸਾਹੀ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦਾ ਹ ਏਹ ਸੇਵਾ ਸਿਖਾਵਾ ਸਤੇ ਹੀ ਕਰਦਾ
ਹਾਂ ਜੋ ਨਾਨਕ ਪੰਥੀ ਹੋਵੇ ਗਾਤਿਸ ਕੀ ਮੁਕੁ ਹੋਵੈ ਗੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਤਪ ਆ
ਰੀਭੁਆ ਇਕ ਚਾਵੁ ਤੇ ਕੂਤੇ ਇਕ ਚਾਵੁ ਰ ਉਤੇ ਪਰਕਾਸਿ ਰੋਤੇ ਅਤੇ ਮੁਖ ਥੀ ਏ
ਹ ਆਖਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੁਹਾਵਾ ਵਖਤ ਸੁਹਾਵਾ ਅਤੇ ਕਦੀ ਧਰਮ ਸਾਲ ਆਇ
ਬੈਠਣ ਸਿਖਾਨੂੰ ਅੰਮਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਵਾਈਐ ਜੋ ਕੋਈ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਕੁਛ ਲਿਖੇ

ਤਾਂ ਲਈਐ ਨਹੀ ਤੇ ਜੇ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਅਤੀਤ ਬੈਰਾਗੀ ਮਨਸਾ ਕਰਕੇ ਆਵੈ ਤਿਸਦੀ
 ਮਨਸਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਤੇ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਜ
 ਪੀਏ ਤੇ ਸੀਸਾਰ ਕੇ ਲੋਕ ਭੀ ਆਨੁ ਕੇ ਮਿਲ ਦੇ ਜਾਵਨ ਵਡਾ ਇਕਠ ਹੋਯਾ ਤੇ ਭੰਡ ਪਈ ਪ
 ਵੇ ਇਕ ਦਿਨ ਸੀਸਾਰ ਦੀ ਪਰਕਿਰਤਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਦਾਸ ਹੋਇ ਕੇ ਇਕੰਤ ਹੋਇ
 ਬੈਠੇ ਲੋਕ ਭੀ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਵਨ ਉਧਰੇ ਹੀ ਖਰਾ ਜਾਵਨ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮਨ ਮੇਂ ਕ
 ਹੈ ਏਸ ਸੀਸਾਲ ਤੇ ਅਜਾਂ ਕਿਆ ਲੈਣਾ ਹੈ ਇਕ ਦਿਨ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੁਤਿਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਾਹ
 ਰ ਨਿਕਲ ਗਏ ਅਗੇ ਗੋਰਖਨਾਥ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਇਕ ਬਾਬਾ ਜੀ ਇਕ ਅੰਗਦ ਜੀ
 ਇਕ ਗੋਰਖਨਾਥ ਇਕ ਠੋਹੇਇ ਬੈਠੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਅੰਗਦਾ ਵੇਹੁ ਗੋਰਖਨਾਥ ਹੈ ਗੋਰਖ
 ਕਹਾ ਆਵੇਸ ਅਵੇਸ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਆਵੇਸ ਫੇਰ ਗੋਰਖ
 ਨਾਥ ਨੇ ਕਹਾ ਤਪਾ ਜੀ ਤੁਸਾ ਬਡਾ ਅਡੰਬਰ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਭੀ ਕਰਤੇ
 ਮੇਰਾ ਚੇਤਾ ਭੁਲੀ ਆਹੈ ਨ ਮੇਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਥੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ
 ਸਾਥੀ ਕਿਸ ਦਾਸ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੇ ਕਹਾ ਜੈਸਾ ਮਨ ਹੈ ਐਸਾ ਸੀਗੀ ਹੋਇ ਤਾਂ
 ਰਖੀਐ ਜੈਸਾ ਗੁਰੂ ਹੋਵੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਚੇਲਾ ਮਿਲੈ ਤਉ ਰਾਖੀਐ ਜੇਹਨੀ ਜੁਗਤਿ ਸਬਦ ਮੇ
 ਕਹੀ ਹੈ ਐਸਾ ਚੇਲਾ ਮਿਲੈ ਤੋਂ ਭੁਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਚੇਲੇ ਕੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀ ਉਸ ਚੇਲੇ
 ਕਾ ਖਨ ਦੋਖ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਮੇਂ ਏਕਾਏ ਕੀ ਹੀ ਗਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਬਚਾ ਅੰਗਦ
 ਗੋਰਖਨਾਥ ਕੋ ਆਵੇਸ ੨ ਕਹੋ ਤਾਂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਗੋਰਖਨਾਥ ਕੋ ਆਵੇਸ ੨ ਕਹੀ ਤਾਂ ਗੋ
 ਰਖਨੇ ਕਹਾ ਬਾਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੁ ਤੇਰ ਭਲਾ ਹੋਤੁੰ ਭੀ ਬਡਾ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੋਵਹਿਗਾ ਬਾਬੇ ਜੀ
 ਕਹਾ ਬਡਾ ਇਕਠ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਕਰੀਐ ਗੋਰਖਨੇ ਕਹਾ ਲਿਗਾਏ ਕਵਖਤ ਕਰਾਓਲੇ
 ਕ ਆਪੇ ਹਟ ਜਾਵਨ ਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਠੇਰੇ ਆਕੁ ਲਿਗਾਏ ਕਵਖਤ ਕਾ ਹੁਕਮ ਦੀਯਾ ਅ
 ਗਸਿ ਖਾਨੂ ਕਹਾ ਹਲਵਾ ਹਿ ਆਕਰੇ ਤੇ ਲਗੇ ਸਿਖਾਨੂੰ ਪਰਖਨ ਤਾਂ ਕਈ ਲੋਕ ਸੁਣਕੇ
 ਉਠ ਗਏ ਬੋਲੇ ਜੇਹੇ ਰਹਿਗਏ ਓਹ ਮਰਣ ਮੰਤ੍ਰ ਬੈਠੇ ਓਨ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਬਚਾ ਤੁਸੀਂ ਪਿ
 ਲੀ ਬੀਜੇ ਤਾਂ ਓਹ ਪੇਲੀ ਬੀਜਣ ਗਏ ਬਾਬੇ ਜੀ ਲਾਂਗੀ ਨੂੰ ਕਹਾ ਮੇਰਿਆ ਸਿਖਾਨੂੰ ਰ
 ਜ ਕੇ ਛਕਾਵੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋਜਾਵੈ ਜਾਪੇਲੀ ਆਪਕੀ ਆ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ
 ਸਿਖਾਂ ਵਢਕੇ ਖਲਵਾਨੇ ਲਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਇਕਰ ਖਲਵਾਨੇ ਡਿਠੇ ਤੇ ਕਹਾ ਸਾਬਾਸ ਮੇ
 ਰੇ ਸਿਖੇ ਪਰ ਇਕ ਬਾਤ ਮੇਂ ਕਹਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਵਾ ਲਗੇ ਤਾਂ ਕਦੇ ਤੁਹਾਡੀ ਘਾਲ ਬਾਇ ਪਈ
 ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖ ਕਹਿ ਆਏ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਸੋ ਕਹੀਏ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਖਲਵਾਨੇ ਅਗਲਾ
 ਇਕੇ ਮਾਨੁ ਦੇਹੋ ਅਜਾਂ ਇਸ ਲਾਲਚ ਦੇਹੋ ਕਿਆ ਲੈਣਾ ਹੈ ਸਿਖਾਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਆ

੫੬੮

ਸਾਬਡੇ ਦੁਖਨਾਲ ਖੇਤੀ ਵਾਹੀ ਪਾਲੀ ਹੋਸੀ ਆਪਣੀ ਹੱਥੀ ਅਗਸਤਰ ਲਾਵੀ ਏਤੇ
 ਇਕਨ ਰੁਆਤੀ ਫੜਕੇ ਲਾਇਤੀ ਤੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੈਰੀ ਆਏ ਪਏ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਭਿਠ ਜੋ ਅਜੇ ਬੋਝੇ ਜੇਹੇ ਸਿਖ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਰਹਿਦਿਆ ਸਿਖ ਵਾਸਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਹੋਰ ਸਾਂਗ
 ਕੀਤਾ ਸੁਰੀਆ ਤੇ ਕੁਤੇ ਅਗੇ ਲਾਇਲੀ ਤੇ ਤੇ ਇਕ ਛੁਰਾ ਲਕਬਧ ਏਹ ਸਾਂਗ ਦੇਖ
 ਕੇ ਲੋਕ ਭਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਿਖ ਭੀ ਨਸਗਏ ਲੋਕ ਆਖਨ ਲਗੇ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਤਪਾਬਡੇ
 ਕਾਮਲ ਫਕੀਰ ਸੀ ਹੁਨ ਦੇਵਾਨ ਹੋਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰ ਜੀ ਧਨਕ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਸਬਦ
 ਕਹਾ ॥ ਏਕ ਸੁਆਨ ਦੋਇ ਸੁਆਨੀ ਨਾਲਾ ਭੁਲਕਹਿ ਭੁੱਕਹਿ ਸਦ ਬਇਆਲ
 ॥ ਕੁੜ ਛੁਰਾ ਮੁਠਾ ਮੁਰਦਾਰਾ ਧਨਕ ਰੂਪ ਰਹਾਂ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਮੇ ਪਤਿ ਕੀ ਪਦਿ ਨ ਕਰ
 ਣੀ ਕੀ ਕਰਾਹ ਉਬਿਰਾਨੇ ਰੂਪ ਰਹਾਂ ਬਿਕਰਾਲਾ ਤੇ ਰਾਏ ਕਨਾਮ ਤਾਰੇ ਸੀਸਾਰਾ ਮੇਂ
 ਏਹਾ ਆਸ ਏਹਾ ਆਧਾਰਾ ਮੁਖਿ ਨਿਦਾ ਆਖਾ ਦਿਨ ਰਾਤਾ ਪਰਘਰ ਜੋਹੀ ਨੀਚ ਸਨ
 ਤਾ ਕਾ ਮਕੋਧ ਤਨਵ ਸੈਓ ਭਾਲਾ ਧਨਕ ਰੂਪ ਰਹਾਂ ਕਰਤਾਰਾ ਫਾਹੀ ਸੁਗਤਿ ਮਲੂ
 ਕੀਵੇ ਸਾਹ ਉਠ ਗਵਾਠਾ ਠਗੀਵੇ ਸਾਖਰਾ ਸਿਆਣਾ ਮਤ ਕਾ ਭਾਰਾ ਧਾਣਕ ਰੂਪ
 ਰਹਾਂ ਕਰਤਾਰਾ ਮੇਂ ਕੀਤਾ ਨ ਜਾਤਾ ਹਰਾਮ ਖੋਰਾਹ ਉਕਿਆ ਮੁਹ ਦੇ ਸਾਦੁ ਸੁਰੇਰਾ ਨਾਨ
 ਕ ਨੀਚ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰਾ ਧਾਣਕ ਰੂਪ ਰਹਾਂ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ਤਾਏਹੁ ਸਬਦ ਸੁਣਕੇ
 ਕੋਈ ਆਨੰ ਪਰਤੀਤ ਆਈ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੇ ਹੋਰ ਸਾਂਗ ਕੀਤਾ ਲਗੇ ਇਟਾਂ ਵਟੇ ਚੁਕ ਰਮਾਰਨ ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕ ਭਜ ਗਏ ਬਾਬੇ ਜੀ
 ਦਾਏਹੁ ਖਿਆਲ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹਟੈ ਨਹੀ ਸਿਖ ਕੋਈ ਨੇੜੈ ਆਵੈ ਨਹੀ ਭਾਈ ਬਾਲ
 ਤੇ ਅਗਿਦ ਜੀ ਰਹਿ ਗਏ ਇਕ ਦਿਨ ਅਗਿਦ ਜੀ ਹੋਏ ਜੋੜੇ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ
 ਸਰੈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਏਹ ਜੀ ਅਸਾਭੁ ਭੀ ਤੇਰੇ ਅਰਬ ਲਗੇ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਧੰਨ ਭਾਗ ਹੈ ਨਬਾ
 ਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਬਚਾ ਤੂੰ ਭੀ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਤੇ ਹਟ ਜਾਹ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਏਹਾ ਆਵਦੀ ਹੈ ਤੂੰ ਮੇਰੇ
 ਨਾਲ ਨਰਹੁ ਤਾਂ ਅਗਿਦ ਜੀ ਮਬਾਟੇ ਕਕੇ ਭੇਰੇ ਆਏ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਅਗਿਦਾ ਮੁੜਕੇ ਦੇ
 ਖੇ ਨਹੀ ਨਹੀ ਤਾਂ ਕੀਤਾ ਪਵੇਂਗਾ ਇਥੇ ਖੜੇ ਵੇ ਨਹੀ ਧੁਰਹੀ ਜਾਵੀ ਤਾਂ ਅਗਿਦ ਘਰ
 ਨੂੰ ਆਯਾ ਜਿਉ ਕੋਈ ਧਾੜਦਾ ਮੁਠਾ ਆਵਦਾ ਹੈ ਛੋਕਾ ਪੁਛਿਆ ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਦੀ ਖਬਰ ਦੇਹੋ ਅਗਿਦ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਸਿਖੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਪ
 ਰਤਖ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਮੁਰਤਿ ਹੈ ਤੂਸ ਆਪਣੇ ਜੀ ਅਵਿਚਰੁ ਮਣਾ ਨਹੀ ਹੁਣ ਬਾ
 ਬਾ ਜੀ ਆਵੈ ਤਾਂ ਭਰਨ ਭੀ ਨਹੀ ਏਹੁ ਸਾਂਗ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਪਿਛੇ ਭੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹੋਨ ਅ
 ਦਿਅੰਤ ਏਹੁ ਹੁੰਦੀ ਆਈ ਹੈ ॥ ਇਕ ਸਾਖੀ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਸੁਣੇ ॥

ਰਾਮਜੀਲਛਮਨਕੋਵਸਿਸ੍ਰਜੀਭੀਸਾਂਗਕੀਤਾਸੀਇਸਸਾਖੀਕੋਜੋਸੁਣੇਗਾਸੋਨਿ
 ਹਾਲਹੋਵੇਗਾ ਰਾਮਜੀਨੇਲਛਮਣਕੋਕਹਾਹੇਭਾਤਮੇਰਾਜਾਜਨਕਜੀਦੇਘਰਦੁ
 ਕਣਹੈਤੇਸੀਤਾਵਿਆਹੁਕੇਲਿਆਵਨੀਹੈਕੋਈਬ੍ਰਹਮਣਹੈਨਹੀਲਛਮਣਕ
 ਹਮਹਾਰਾਜਅਨੇਕਬ੍ਰਹਮਣਹੈਨਜਿਸਕੋਚਾਹੇਬੁਲਾਵੇਰਾਮਜੀਕਹਾਹੇਭਾਤਾ
 ਐਸਾਬ੍ਰਹਮਣਕੋਈਨਹੀਜਿਸਕੀਮੇਂਸੇਵਾਕਰਾਂਤੇਮੇਰੀਸੇਵਾਕੋਜੋਉਠਵੇਗਾ
 ਸੋਕੁਸੀਹੋਵੇਗਾਲਛਮਣਕਹਾਫੇਗਕਿਆਕਰੀਏਕੋਣਬ੍ਰਹਮਣਅਵੇਜੋਤੇ
 ਗਾਵਿਵਾਹੁਹੋਵੇਰਾਮਜੀਕਹਾਮੇਰਾਕਲਗੁਰੂਤੇਪੋਹਤਰਘਬੀਸੀਓਂਕਗੁਸਾਈ
 ਵਸਿਸਟਜੀਹੈਗਜਨੀਮੇਂਗਹਿਦਾਹੈਓਅਵੈਤਾਂਮੇਰਾਵਿਆਹੁਹੋਵੇਓਮੇਰੀਸੇ
 ਵਾਸਹੋਗਾਉਸਨੂੰਤੂੰਲੋਅਓਪਰਦੇਖੀਓਮਹਾਪੁਰਖਹਈਜੋਕੋਈਸਾਂਗਕਰ
 ਦਿਖਾਵੇਤਾਂਭੂਮੀਨਹੀਉਸਤੇਡਰਦਾਰਹੀਲਛਮਣਆਗਿਆਲੋਕੇਗਜਨੀਗਿਮ
 ਤੇਲੋਕਾਪਾਸੋਪੁਛਿਆਕਿਸੇਦਾਸਿਆਨਹੀਦੰਦੁਭਾਲਕੇਮੁਨਿਆਤਾਂਰਸਤੇਵਿ
 ਚਲਛਮਣਨੂੰਊਘਆਈਸੁਪਨਾਆਸਾਜੋਗਜਨੀਤੇਪਰੇਇਕਪਰਬਤਹੈ
 ਉਸਉਤੇਗੁਸਾਈਵਸਿਸਟਗਹਿਦਾਹੈਤਹਾਂਜਾਹੁਮੁਨ੍ਹਨਹੀਪਰਡਰੀਨਹੀਲਛ
 ਮਣਨੇਜਾਇਕੇਭਿਠਾਉਸਪਰਬਤੀਤੇਇਕਅਵਧੂਤਖੜਾਹੈਉਸਨੂੰਪਛਾਤ
 ਨਹੀਫੇਰਮੁਨ੍ਹਆਯਾਫੇਰਲਛਮਣਨੂੰਰਾਮਜੀਸੁਪਨੇਮੇਂਕਹਾਲਛਮਣਭੁਲਨ
 ਹੀਏਹੋਬਸਿਸਟਜੀਹੈਲਛਮਣਮੁਨ੍ਹਕੇਰਿਆਤੇਜੀਮੇਂਕਹਿਣੇਲਗਾਮੈਤਿਸ
 ਕੀਰਰਨੀਜਾਇਲਗਤਹੋਂਜਬਾਰਿਆਤੇਵਸਿਸ੍ਰਜੀਕਹਾਅਰੇਤੂੰਕੋਣਹੈਬਾਰੀ
 ਬਾਰਆਵਤਾਹੈਲਛਮਣਨੇਕਹਾਰਾਮਜੀਕਾਹੁਕਮਹੈਏਹੁਵਸਿਸਟਜੀਹੈਏ
 ਹਕਹਿਕੇਚਰਨਨੂੰਦੀੜ੍ਹਯਾਵਸਿਸਟਜੀਛੁਰਲੈਕੇਪਏਤੇਕਹਾਮੇਂਤੇਚੰਡਾਲਹਾਂ
 ਆਪਨਾਖਾਜਭਾਲਦਾਫਿਰਦਾਹੈਤੇਮੇਰਾਖਾਜਗਫਾਯਾਹੈਲਛਮਣਕਹਾਗੁ
 ਸਾਈਜੀਮੈਂਭੁਲਾਹਾਂਬੰਖਸੋਮੈਨੂੰਤਾਂਬਸਿਸਟਜੀਕਹਾਫੇਰਕਦੀਅਵੇਗਾਤਾਂ
 ਮੈਂਤੇਨੂੰਬਾਇਮਾਰੋਂਗਾਲਛਮਣਕਹਾਹੁਣਛੋਡੋਫੇਰਨਹੀਆਵਾਂਗਲਛਮਣ
 ਡਰਦਾਉਠਦੀੜ੍ਹਆਜੀਮੇਂਕਹੈਮੈਨੂੰਇਸਬਾਇਮਾਰਿਆਹੈਸੀਜਿਉਤਿਉਕ
 ਰਮੈਬਾਰਿਆਹਾਂਫੇਰਮੁਨ੍ਹਚਲਿਆਰਾਤਕੋਸੁਭਾਤਾਂਫੇਰਰਾਮਜੀਨੇਕਹਾਹੇਛਾ
 ਈਤੂੰਭੁਮਨਹੀਏਹੁਗੁਸਾਈਵਸਿਸਟਹੈਹੁਣਤੂੰਨਿਸੀਗਜਾਇਮਿਲਲਛਮ
 ਣਕਹਾਮੈਨੂੰਤਾਂਮਾਰਨਪੈਦਾਹੈਰਾਮਜੀਕਹਾਮਹਾਂਪੁਰਖੋਂਕਮਾਰਨਨਹੀਤਰ
 ਨਹੈਜਿਉਮਾਰਨਗੇਤਿਵੇਨਿਵਾਜਨਗੇਨਿਸੀਗਤੂੰਜਾਇਕਰਮਿਲਲਛਮਣ

੫੭੦

ਫੇਰਗਿਆ ਜਾਇਕੇ ਦੇਖੇਤਾਂ ਇਕ ਸੁਰੀ ਮਾਰਕੇ ਉਸਦਾ ਮਾਸ ਸੁਰੀ ਆ ਦੇ ਦੁਪ ਮੇ
 ਰਿਨਦਾ ਹੈ ਲਛਮਣ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਵਸਿਸਟ ਜੀ ਕਹਾ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ ਮੇਰੇ ਬਾਰ ਬਾਰ ਆਵ
 ਨਾ ਹੈ ਲਛਮਣ ਕਹਾ ਹੈ ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਮੇਂ ਲਛਮਣ ਰਾਜੇ ਦਸਰਬਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹਾਂ
 ਰਾਖੀ ਸੀ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ ਭੋਜਿਆ ਹਾਂ ਅਗੇ ਗੁਸਾਈ ਜੀ ਕਹਾ ਅ
 ਰੇ ਅਪਰਾਧੀ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਕਿਆ ਸਮਝਾ ਹੈ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਬੁਲਾਹਾਂ ਵਸਿਸਟ ਜੀ ਨਹੀ ਓਹਕੇ
 ਈ ਹੋਰ ਹੋਵੇਗਾ ਵਸਿਸਟ ਤੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਰਖੀ ਸਰਬ ਹਮਣ ਦੇਵਤਾ ਮੇਂ ਚੰਡਾ
 ਸੁਰੀ ਆਚਰਾਉਣੇ ਵਾਲ ਦੇਖ ਚਮਕੇ ਕੇ ਵਧਰ ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਮੇਂ ਹੈ ਮਾਸ ਖਾਤਾ
 ਹੋਊ ਤੂੰ ਭੁਲਤਾ ਹੈ ਲਛਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਵੇ ਮਾਹ ਭਾਵੇ ਛੋਰ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਯਾ
 ਹਾਂ ਏਹ ਕਹਿ ਕਰ ਲਛਮਣ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾ ਵਸਿਸਟ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰਾ ਖਾਜ
 ਖਾਵੇਂਗਾ ਲਛਮਣ ਕਹਾ ਖਾਵੇਂਗਾ ਕਹਾ ਖਾਹ ਜਬ ਖਾਣੇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਲਛਮਣ ਦੇਖੇ
 ਡੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਚੋਕੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹੈ ਗੁਸਾਈ ਜੀ ਦੁਆਦਸ ਤਿਲਕ ਲਗਾਈ ਮੁਕਟ ਧਾਰੀ
 ਬੈਠਾ ਹੈ ਕੇਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਬਾਲ ਮੇ ਪਰੇ ਸੇ ਹੈਂ ਲਛਮਣ ਦੇਖ ਕਰ
 ਪੀਰੀ ਪਿਆ ਗੁਸਾਈ ਜੀ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਖੁਸੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਪਰ ਤੂੰ ਸਦਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁ
 ਖਰਹੇਗਾ ਅਬ ਤੂੰ ਕਿਸ ਨਮਿਤ ਆਯਾ ਹੈ ਲਛਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਮੇਨੂੰ
 ਆਪਕੇ ਪਾਸ ਬਲਾਵਣੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਾ ਹੈ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾ ਬਿਆਹ ਹੈ ਜਨਕਾ ਬਿਦੇ
 ਹੀ ਕੇ ਘਰ ਦੁਕਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਸਿਸਟ ਜੀ ਕੋ ਲਛਮਣ ਸਾਬ ਲੈ ਰਾਮ ਜੀ ਪਾਸ ਆ
 ਯਾ ਰਾਮ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੋ ਦੇਖ ਉਠ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ਆਪਸ
 ਮੇਂ ਬਡੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੋਈ ਬਸਿਸਟ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾ ਵਿਆਹ ਕਰਾਯਾ ਫੇਰ ਮੁੜ ਗਏ
 ਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਸਿਖੇ ਏਹ ਸਾਂਗ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਮਹਾ ਪੁ
 ਰਖ ਕਰਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹੈਨ ਸੋ ਤੁਸਾ ਭੀ ਰਿਤ ਬਾਇਰ ਖਣਾ ਡੋਲਣਾ ਨਹੀ ਸੀ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਵਨ ਤਾਂ ਡਰਨਾ ਨਹੀ ਏਹੁ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਸੇ ਜਾਂਬਾਬਾ ਜੀ ਬੇਦੀ ਕੁਪੀ
 ਨ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਟੋਪੀ ਹਬ ਵਿਚ ਕੁਤਿਕਾ ਧਾਰਿਆ ਹੋਯਾ ਹੋਰ ਬਸਤ ਕੋਈ ਨਹੀ ਚਿ
 ਰ ਬਿਗੀ ਹੀ ਤਾਂ ਆਇਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਸੀ ਕੌਣ ਹੋ ਸਿਖਾਂ ਕਹਾ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਹਾਂ ਇ
 ਤਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਸੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਹਬ ਕੁਤਿਕਾ ਸੀ ਇਕ ਸਿਖ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂ ਇਕ ਕੁ
 ਤਿਕਾ ਬਰਸਾ ਤਾਂ ਸਭ ਨਸਰਾਏ ਕੁਛਕ ਬੈਠੇ ਭੀ ਰਹੇ ਓਹਨਾ ਮਾਰਿਆ ਭੀ ਸਿਖਾਂ
 ਹਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਭਾਵੇ ਮਾਹ ਭਾਵੇ ਛੋਰ ਅਸਾ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਨਹੀ ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ
 ਕਦਕੇ ਸਿਖ ਹੋ ਸਿਖਾਂ ਕਹਾ ਆਪਕੇ ਕਿਆ ਪਰਵਾਹ ਹੈ ਸਿਖ ਕਰਨੇ ਕੀ ਅਸਾ ਤੇਨੂੰ

ਅਰੇ ਸਾਖੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾਲਾ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਬੈਠੇ ਬੇਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਪਰ
ਮੇਸਰ ਜੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਦਾ ਸਭ ਕੋਈ ਮਾਯਾ ਹੀ ਕੋ ਸਿਮਰਦਾ ਹੈ ਦੇਖੀਏ ਏਨ
ਲੋਕ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਮੇਸਰ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਆਪਨੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ
ਭੁਜਿਆ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਇਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਲੈ ਆਵੋ ਤਾਂ ਰੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ
ਪਾਸ ਆਏ ਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਲੈ ਗਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਇਕੇ ਦੇਖਕੇ

੫੭੨

ਤਾਂ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਸਰਬਜੀਵ ਕੋ ਖਾਨ ਪਹਿਰਾਨ ਦੇਵੇ ਹੈ ਤੇ ਰੋ ਰਾਸੀ ਹਲਖਪੁ ਮੇ
 ਸਰਦੀ ਝੁਫ ਦੇਖ ਤੇ ਹਨ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੋ ਜਪ ਦੇਹਨ ਤਬ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੀ ਆਰਿਖ ॥
 ਭਈ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਭੀ ਕੁਛ ਗਾਉ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਮੇਂ ਪਜਿਤ
 ਤ ਦੀ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਹੈ ਮੇਰੀ ਮਲਮੁਤ ਦੀ ਦੇਹ ਹੈ ਮੇਂ ਆਪ ਕੋ ਕਿਉਂ ਕਰ ਗਾਵ ਜੀ ਮੇਂ ਤਾਂ
 ਛਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਜੀ ਸਾਰੀ ਸਿਸ੍ਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਈ ਧਿਆਉ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕਹ ॥
 ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇਰਾ ਗਾਵਣਾ ਧਿਆਵਣਾ ਮੈਂ ਬਾਇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਬ ਤੂੰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕੁਛ ਗਾਉ ॥
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਾਉ ਨਹੀ ਸਕਦਾ ਜਿਨਾਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ
 ਗਾਵਿਆ ਹੈ ਮੇਂ ਤਿਨਾਨੂੰ ਗਾਵਨਾ ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕੁਛ ਗਾ
 ਉ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਲਗੇ ਉਸਤਤ ਕਰਨ ਤਾਂ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਸਰੀ ਸਿਫਤ ਕਾ ਖਾਣ ॥
 ਬਾਬੇ ਅਗੇ ਧਰਿਆ ਤੇ ਕਹਾ ਹੋ ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਖਾਣਾ ਖਾਇ ਲੈ ਏਹੁ ਨਾਮ ਕਾ ਖਾਣਾ ਹੈ
 ਮੇਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪ ਨਾਮ ਦਿਤਾ ਸਰੀ ਸਿਫਤ ਬਖਸੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੀ ਨਿਰੰ
 ਕਾਰ ਜੀ ਅਗੇ ਸਤਵਾਰੀ ਨਮਸਕਾਰਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਤੇ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹੁਤ ਬੁ
 ਸੀ ਹੋਏ ਸਿਫਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਲਗੇ ਕਰਨ ਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਸਭ ਕੋਈ ਸੁਣ ਕੇ ਤੁ
 ਹਾਨੂੰ ਵਡਾ ਵਡਾ ਆਖ ਦੇਹਨ ਪਰ ਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਖੀ ਡਿਠਾ ਹੈ ਤੂੰ ਬਿਆਤਿ
 ਹੈ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਹੈ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ
 ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਹੀ ਸਮਾਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਤੂੰ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈਂ ਗਹਿਰ ਗਭੀਰ ਹੈਂ ਗੁਣ ਗਾਹਿ
 ਹੈ ਤੇਰੇ ਵਫਤਰ ਦੀ ਖਬਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀ ਹੈ ਕੇਡਾ ਕੁ ਹੈਂ ਸਾਰੇ ਸੁਰਤ ਵਾਲਿਆਨੇ
 ਸੁਰਤ ਭੀ ਕਮਾਈ ਕੀਮਤ ਪਾਉਣ ਵਾਲਿਆਨੇ ਕੀਮਤ ਭੀ ਪਾਈ ਰਿਮਾਨੀ
 ਧਿਆਨੀ ਗੁਰੂ ਏਨਾ ਸਭ ਨਾਨੇ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਕੀਤੀ ਤੇ ਸਾਲਾਹਿਤਾਂ ਕਰਕੇ ਬਕਪ
 ਏ ਤੇ ਤਿਲ ਭੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀ ਕਹੀ ਸਭਾ ਜਿਤਨਾ ਸਤਿ ਹੈ ਤੇ ਤਬ ਹੈ ਸਾਰੀ
 ਆਂ ਚੀਰਿਆਈ ਆਹੈਨ ਸਿਧਾ ਪੁਰਖਾ ਦੀ ਆਂ ਵਡਿਆਈ ਆਹੈਨ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕਿ
 ਸੇ ਸਿਧੀ ਨਹੀ ਪਾਈ ਸਭ ਸਿਧੀ ਕਾ ਮੂਲ ਤੁਹੀ ਹੈਂ ਜਿਨਾ ਪਰ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਤਿਨਾ
 ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸਿਫਤ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ਹੈਨ ਜਿਨਾਨੂੰ ਸਚ ਕਰਕੇ ਸ
 ਵਾਰਨਾ ਹੈ ਤਿਨਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਆਰਿਖ ॥
 ਭਈ ਕੁਛ ਹੋਰ ਸਿਫਤ ਕਹੁ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਮੈਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਲਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਸੋ
 ਵਰ ਸਬਦ ਕਹਾ ਫੇਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ ਨਾਨਕ ਹੋਰ ਭੀ ਸਿਫਤ ਕਹੁ ਮੈਂ ਨੂੰ
 ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਕਹੀ ਪਿਆਰੀ ਲਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾਵ

ਭਾਨਉ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਸਚ ਨਿਆਉ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਨਿਹਰ ਲਥਾਉ॥ ਵ
 ਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾਣੈ ਆਲਾਉ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਬੁਝੈ ਸਭ ਭਾਉ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ
 ਜਾ ਪੁਛਣ ਦਾਤਾ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਆਪੋ ਆਪਾਨ ਨਕ ਕਾਰਨ ਕਬ ਨੀ ਜਾਇ॥
 ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਇ॥ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਏਹੁ ਸਭੋਕ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੁਤ
 ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਸਚੀ ਸਿਫਤ ਕਾ ਖਾਣਾ ਹੋਰ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਕਹਾ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਏਹੁ ਸਚੀ ਸਿਫਤ ਕਾ ਖਾਣਾ ਖਾਹੁ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਦੁਖ ਭੁਖ ਕੀ ਪੀੜ ਨਹੀ ਬਿਆਪੇਗੀ ਨਾ॥
 ਮਕਾ ਖਾਣਾ ਖਾਹੁ ਅਰਕੁ ਦਰਤ ਕਾ ਸਿਰੋ ਪਾਉ ਦੇ ਕਰ ਬਿਦਾ ਕੀਸ ਤੇ ਕਹਾ ਹੇ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਤੂੰ ਮਾਂਝ ਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰ ਸੰਗਤ ਕੀ ਖਬਰ ਲੇਹੁ ਨਾਮ ਜਪਾਉ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹੇਗਾ ਸੋ
 ਮੇਂ ਕਰਾਂਗਾ ਜੇ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਵਰਸਨ ਕਰੇਗਾ ਨਾਮ ਜਪੇਗਾ ਸਣੇ ਸੁਣਾਵੇਗਾ ਤਿਸ ਕੇ ਮੇਂ
 ਮੁਕਤ ਕਰਾਂਗਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਮੇਰੀ ਸਿਫਤ ਕਰਾਉ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਂ
 ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਰੋਮ ਬਾਟੇ ਕਿਆ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ
 ਆਏ ਅਗਦ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਬਚਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਮੇਰੀ ਸਿਫਤ ਕਰ
 ਨੀ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲਵਣੀ ਬਚਾ ਇਕ ਐਸੀ ਸਿਫਤ ਕਾ ਜੋ ਬੀਧੀ ਐਸੀ ਸ
 ਕਰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਮਲੋਕ ਰਾਪੀ ਪੁੰਨੀ ਧਰਮੀ ਅਧਰਮੀ ਸਭ ਮੁਕਤ ਹੋ
 ਜਾਵਨਾ ਗ੍ਰਿਹ ਸਤਾਵਿਚ ਬੈਰਾਗ ਖੇਲੀਐ ਅਗਦ ਜੀ ਘਬਰਾ ਕੇ ਕਹਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜੋ
 ਕੁਛ ਤੁਹਾਡੀ ਰਸਨਾ ਤੇ ਨਿਕਲੇਗਾ ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੀ ਆਂਕ ਉਧਾਰੇ ਦੇਗਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕ
 ਹਾ ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਮੇਂ ਹਾਂ ਜਿਉ ਤੂੰ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਿਵੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਇਕ ਮੰਤ੍ਰ ਹੋਵੇ ਜਿ
 ਸ ਕਰਕੇ ਸਭ ਜੀਵ ਕੀ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਅਰ ਬਚਾ ਇਕ ਨਾਨੂੰ ਮੇਰਾ ਵਰਸਨ ਹੋਵੇਗਾ
 ਪਰ ਮੇਸਰ ਕੀ ਸਿਫਤ ਐਸੀ ਕਰ ਜਿਸ ਕੇ ਪੜੇ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਏਹੁ ਜੀਵ ਲੀਨ ਹੋ
 ਇਜਾਵੇ ਬਾਣੀ ਕਾ ਮੁਲ ਬੀਧੀ ਐਸੀ॥ ਤਾਂ ਜਪਦਾ ਆਰੰਭ ਕਰ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਜ
 ਪ ਜੀ ਪੜੇਗਾ ਸੋ ਮੈਂ ਨੂੰ ਆਇ ਮਿਲੇਗਾ ਐਸਾ ਜਪ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕਾ ਕਰੀਐ
 ਜਿਤ ਪੜੇ ਏਹੁ ਜੀਵ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸਿਫਤ ਕੀ ਤੇ ਪਾਣੀ ਮੁਕਤ ਨ
 ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵ ਕੋ ਮਾਯਾ ਨੇ ਮੋਹ ਲੀਤਾ ਹੈ ਮਾਯਾ ਭਗਵੰਤ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲਣ
 ਨਹੀ ਦਿੰਦੀ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬਿਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਗਤਿ ਨਹੀ ਮੁਕਤਿ ਦੀ ਪਉੜੀ ਨਾਮ
 ਹੈ ਬਚਾ ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਮੁਕਤ ਲੈ ਜਾਣਾ ਤੇ ਅਗਦ ਹ
 ਬ ਜੋ ਕੇ ਕਹਾ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸੀ ਕਹੋਗੇ ਸੋਈ ਜਪ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਜਪ ਜੀ ਕੀਤਾ ਤਿਸ

੫੭੪

ਸਕਾ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕੁ॥ ੧੬ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖਾ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
 ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜਪੁ॥ ਆਇਸੁ ਚੁਜੁ ਗਾਇਸੁ ਚੁ
 ਹੋਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ॥ ੧॥ ਬਚਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਆਖਣ ਦੀ ਯਾ ਪੌੜੀ ਆਰੇ
 ਨ ਸੋ ਦਰ ਤੇ ਛੋਕਰ ਸੋ ਤੂੰ ਪੜਦਾ ਜਾਹੁ ਤੇਰਾ ਸਕਰ ਕੇ ਸੁਨਾਉ॥ ਏਹੁ ਸਾਰ ਜ
 ਪਜੀ ਮੁਖਵਾਕ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਹੈਨ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣਾਯਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨਹੇ
 ਏ ਤੇ ਕਹਾ ਸਾਬਾਸ ਬਚਾ ਅੰਗਦਾ ਏਹੁ ਸਲੋਕ ਤੇ ਪਉੜੀਯਾ ਇਬਾਊ ਜੀ ਛੋੜੀ
 ਦੀ ਯਾ ਹੈਨ ਹੋਰ ਸਭ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖਵਾਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਜਿਉ ਸਾ
 ਫਦੇ ਸਗਿਦ ਨੂੰ ਖੋਟਾ ਖਰਾ ਵਟੇ ਕਰੁ ਪਾਪ ਪ੍ਰਖਣਾ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਤਾਦ ਪ੍ਰ
 ਸੰਨ ਹੋਕਰ ਆਪਨ ਫੇਦਾ ਭਾਈ ਵਾਲ ਕਰ ਬਹਾਵਦਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਰਾਂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪ
 ਬਾਬਾ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨਹੇ ਇਕਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਅੰਗਦ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਸਰਕੇ
 ਤਾਰਨੇ ਕੇ ਅਠਤੀ ਪਉੜੀਯਾ ਜਪਜੀ ਕੀਤਾ ਸਵਾਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹਿਦੀ ਬਾਬੇ ਜੀ
 ਤੇ ਅੰਗਦ ਜੀ ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਜਪਜੀ ਸੁਣਿਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤਾੜੀ ਲਾਇ ਬੈਠੇ
 ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੁਣਾਯਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹਿ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੇ ਸੁਣਾ
 ਯਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਇ
 ਸ ਜਪ ਕੋ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਸੀਸਾਰ ਭਉ ਜਲ ਤੇ ਪਾਰ ਪਰੇਗਾ ਤੂੰ ਸੀਸਾਰ ਵਿਚ ਇਸ ਜਪ
 ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੋ ਆਇਕਰ ਕਹਾ ਬਚਾ ਇਤ ਸਿ
 ਜਮ ਜਪ ਪੜ੍ਹਨਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਹਿਤ ਚਿਤ ਲਾਇ ਕੋ ਹੋਰ ਸਪਾਸਿਓਂ ਮਨਹਟ
 ਇਕੇ ਜਪਜੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਜੋ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹੈ ਨਾਇਕੇ ਜਪ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਸੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ
 ਮੈਂ ਵਾਸਾ ਪਾਏਗਾ ਤਿਨ ਘੜੀ ਰਾਤ ਰਹੇ ਤੇ ਜਪ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਜਮ ਕੀਸਾ ਸਨ ਤੇ ਬਚ
 ਰਹੈਗਾ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਘੜੀ ਰਾਤ ਰਹੇ ਨਾਇਕੇ ਜਪਜੀ ਪੜ੍ਹੇ ਮੇਰੀ ਪੁਰੀ ਮੈਂ ਵਾਸਾ ਪਾ
 ਵੈਗਾ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਦੀ ਵਕਾਲ ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਰਚੇਗਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰੇਗਾ ਅ
 ਛ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਰਹੇਗਾ ਮੈਂ ਉਸ ਕੇ ਸਦਾ ਹੀ ਅਧੀਨ ਰਹਾਂਗਾ ਉਸ ਕੇ ਅੰਗ ਸਿ
 ਗ ਹੋਵਾਂਗਾ ਜੋ ਕੁਛ ਓਹੁ ਕਹੇਗਾ ਮੈਂ ਮਨਿ ਰਾਗ ਉਸ ਕਾ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਸਭ ਬਖਸ਼ਾਂਗਾ
 ਫੇਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਹਬ ਜੋੜ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਮਹਾ ਦੇਵ ਕੇ
 ਮੰਤ੍ਰ ਜੋ ਹੈਨ ਚਲਾਏ ਚਲਦੇ ਕਰਾਏ ਕਰੀਦੇ ਸਦਿਆ ਆਵਦਾ ਹੈ ਮਾਰਿਆ ਮ
 ਰਦਾ ਹੈ ਰਖਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੋਹਨ ਵਸੀ ਕਰਨ ਉਚਾਟਨ ਮਾਰਨ ਸਭ ਕੁਛ ਹੁੰਦਾ
 ਹੈ ਉਸ ਕੀ ਆਖਿਯਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਭ ਕੁਛ ਹੈਨ ਇਸ ਜਪ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀ ਬਿਧ ਕਿਉਂ ਕਰਤੈ

ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਬਰਾ ਓ ਮੰਤ੍ਰ ਅਧੇ ਆਪਣੀ ਮਖਸੂਦੀ ਚਲਦੇ ਹੋਨ ਇਉਂ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ ਤੇ
 ਓਨਾਂ ਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਕਰਨ ਕਰਵਨ ਵਾਲੇ ਨਰਕ ਨੂੰ ਜਾਏ ਹੋਨ ਅਤੇ ਏਹੁ ਜਪਜੀ ਮੰਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਹੋਯਾ ਹੈ ਸੀਸਾਰ ਕੇ ਮੁਕਤ ਕਰਨੇ ਕੋ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਦੀ ਗਹਿਤ ਕੀਰਾ ਉ
 ਸਦੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ ਕਰਜ ਸਭ ਸੋਰਨਗੇ ਸਭ ਮਖਸੂਦ ਹਾਸਲ ਹੋਨਗੇ ਸਭ ਕਾਰਜਾਂ
 ਕੋ ਇਕ ਜਪ ਮੰਤ੍ਰ ਬਹੁਤ ਹੈ ਜੋ ਸਿਖ ਸਵਾਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹੇ ਨਾਇਕੇ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਓ ਜੀਵਦਾਹ
 ਮੁਕਤ ਹੈ ਮੇਂ ਆਪਨੇ ਲੋਕ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਜਗਾ ਦੇਵਾਂਗਾ ਮੇਰਾ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਹੋਵੇਗਾ ਸੁ
 ਟ ਬਚਾਤੁਸਾਂ ਸੀਸਾਰ ਕੋ ਏਹੁ ਜਪ ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜਾਵਨ ਬਾਣੀ ਮੇਂ ਲਾਵਣਾ ਸਿਖ ਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਨਾਲ ਆਪਨੇ ਮੁਕਤ ਲੈ ਜਾਵਣਾ ਅਗਦ ਜੀ ਕੋ ਰਾਵੀ ਨੂੰ ਕੇ ਕਨ ਰੇ ਪ
 ਜਪੁ ਮਹਾਤਮ ਅਗਦ ਜੀ ਕੋ ਸੁਣਾਯਾ ॥ ਏਹੁ ਜਪ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਚਨਾਨ ਕਕੀ
 ਆਬਖਾਨਾ ਜਗਤ ਉਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਪੁਰਹੂ ਹੋ ਆਟੁਰਮਾਣਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਲਾਸਰਨਾ ਮਜਪਾ
 ਜਪੀ ਐਕਰਾਇ ਸਨਾਨਾ ਹਿਤ ਚਿਤ ਕਰਜਪ ਜੋ ਪੜ੍ਹੈ ਸੋ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨਾ ਸੀਮਣ
 ਮਰਣਾ ਕਟੀ ਐ ਜੋ ਜਪ ਸੰਗਲਾਵੈ ਧਿਆਨਾ ਜਿਉ ਕਿਉ ਕਰਕੈ ਜਪ ਪੜ੍ਹੈ ਸੋ ਅਉਸਰ
 ਜਿਤੇ ਨਿਦਾਨਾ ਜੋ ਮਨ ਸਾਮਨ ਮੇਧਰੈ ਸੋ ਪੁਰਨ ਕਰੈ ਭਗਵਾਨਾ ਅਹਿ ਨਿਸਜਪ ਜਪਦ
 ਰਹੇ ਵਾਸਨਾ ਕਵੀ ਜੈਦਾਨਾ ॥੧॥ ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਜੀ ਅਗਦ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਬਚਾਤੁਸਾਂ
 ਸੇਵ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ ਕਿਛੁ ਮੰਗਿਓ ਨਹੀਂ ਅਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਲੋਨ
 ਆਹੀ ਸੋ ਤੁਸਾਂ ਸਭ ਮਿਟਾਇ ਛੁਡੀ ਹੈ ਪਰ ਜੀ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਯਦਾ ਵਰਸਨ ਕਰਵਾਓ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਬਚਾਤੁਸਾਂ ਮੁਢਿ ਕੇ ਕੰਢੇ ਜਾਹੁ ਉਨ ਨੂੰ ਦੇਖ ਆਉਤਾਂ ਅਗਦ ਜੀ ਗਏ
 ਸਮੁੰਦ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਇ ਖੜੇ ਤੇ ਤਾਂ ਇਕ ਸਾਧੂ ਆਯਾ ਤਿਸਨਾਲ ਰਲ ਕੇ ਪਾਰ ਗਏ ਇ
 ਕ ਵਸਤੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਵੜੇ ਤਾਂ ਸਿਖ ਪੁਛਿਓ ਆਤਮਿ ਕੋ ਆਯਾ ਹੈਂ ਅਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਮੇ ਬਾਬੇ
 ਨਨਕ ਜੀ ਪਾਸੇ ਆਯਾਹਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇ ਬੇਨਹੀਂ ਆਵਦਾ ਏਹੁ ਸਭ ਵਸਤੀ
 ਆਓ ਸੇਵੀ ਯਾਹੀ ਹੈਨ ਤਾਂ ਅਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਵੈਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਸਿਖਾ
 ਅਗਦ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਸਵੇਰੇ ਤੁਰਿਆ ਤਾਂ ਓਨ ਦੇ ਹਥ ਮੂੰਹ ਕਾਲੇ ਕੀਤੇ
 ਹੋਏ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਓਨ ਨੂੰ ਪੁਛਿਓ ਆਤਮਿ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਆਈ ਨਹੀਂ ਏਹੋ ਹੈ ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਾ
 ਅਗਲੀ ਹੈ ਅਗਦ ਜੀ ਆਗੇਗਾ ਏ ਤਾਂ ਰਾਤ ਰਹੇ ਓਨ ਬਹੁਤ ਟਹਿਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸਵੇਰੇ
 ਅਗਦ ਜੀ ਡਿਠਾ ਤਾਂ ਓਨ ਦੇ ਮੂੰਹ ਸੁਰਾ ਦੇ ਹਨ ਓਨ ਨੂੰ ਪੁਛਿਓ ਆਤਮਿ ਓਨ ਭੀ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ
 ਆਈ ਨਹੀਂ ਅਗਾਹੀ ਦਸੀ ਓਥੋਂ ਟੁਰਕੇ ਅਗੇ ਰਾਤ ਜਾਇ ਰਹੇ ਓਨ ਭੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ
 ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਓਨ ਦੇ ਮੂੰਹ ਪਿਛਾਹ ਨੂੰ ਫਿਰੇ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਓਨ ਪਾਸੇ ਪੁਛਿਓ ਓਨ ਭੀ ਅਗਾਹ

ਵਸੀਤ ਚਥੇਜਾ ਕੇ ਰਿਠ ਤਾਂ ਚਨਦੀ ਧੀਨ ਵਿਚ ਕਿਲੀ ਆਤੁਕੀ ਯਾ ਹੋਈ ਆ ਹੈ ਨ ਜੇ ਚਥੇ
 ਪੁਛਿਆ ਤਾਂ ਚਨਾਭੀ ਉਨ ਸਮਾਧੀ ਯਾ ਵੀ ਨਹੀ ਅਗੇ ਹਈ ਤਾਂ ਅਗੇ ਗਏ ਤਾਂ ਅਪਛਰਾਂ ਦੇ ਦੇਸ
 ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਜਾਂਗਤ ਪਈ ਤਾਂ ਅਪਛਰਾਂ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਨ ਚਨਾ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਟੰਗ ਦਿਤਾ
 ਕਿਸੇ ਹੋਠ ਇਕ ਕਿਸੇ ਹੋਠ ਦੋਇ ਬੈਠੀ ਆਂ ਲਗੀ ਯਾ ਮਰਦਾ ਨੂੰ ਵਢ ਵਢ ਕੇ ਖਾਣ ਤਾਂ ਮ
 ਰਦਾ ਇਹਾਇ ਪੁਕਾਰਨ ਤੇ ਅਪਛਰਾ ਛੁਨਨ ਨਹੀ ਜੇ ਚਨਾ ਥੀ ਪੁਛਿਆ ਤਾਂ ਚਨਾਭੀ
 ਅਗਾਹਾ ਹੀ ਨਹੀ ਦਸੀ ਤੇ ਅਗੇ ਜਾਇ ਕੇ ਰਿਠ ਤਾਂ ਕਿਲੇ ਠੇਕੇ ਹੈ ਨ ਤੇ ਮਨੁਖ ਕੋ ਵੀ ਨਹੀ
 ਅੰਗਦਜੀ ਕਹਾ ਦੇਖ ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਗਤ ਪਈ ਤੇ ਅਸਵਚ ਆਏ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਉਤਰੇ ਮਜੀ
 ਆਪਾਈ ਆ ਤੇ ਇਕ ਮੰਜੀ ਅੰਗਦਜੀ ਕੋ ਭੀ ਮਿਲੀ ਤਾਂ ਚਨਾ ਨੂੰ ਬਾਲੀ ਯਾ ਰਕੇ ਬੀ ਯਾ
 ਵਿਚ ਭੋਜਨ ਆਯਾ ਆਪੋ ਆਪਨ ਸਤੁਨ ਖਾਧ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਜੀ ਭੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕ
 ਕੇ ਸੁਤ ਤੇ ਚਨਾਭੀ ਸੁਤੇ ਸਵੇਰ ਹੁੰਦੀ ਨੂੰ ਸਤੁਚ ਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਅੰਗਦਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਪੁਛਿ
 ਚਨਾ ਹੀ ਜੇ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਏਹੁ ਹੈ ਨ ਜਾਂਗਤ ਪਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਸੀ ਤਰਾ ਆਏ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕ
 ਕੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਅੰਗਦਜੀ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਤਾਂ ਚਨਾ ਕਹਿ ਆਸਾ ਡਾਕਿ
 ਸੇ ਨਾਲ ਕੀ ਪਰੇ ਜਨ ਹੋ ਜੇ ਅਸੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬੋਲੀਏ ਤੇ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੋਜਿ ਜਾਹੋ
 ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਗਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ ਅਸੀ ਬੋਲੇ ਹਾਂ ਤੂੰ ਸਾਡੀ ਦੇਹ ਨਾਲ ਕੰਨ ਲਾਇ ਕੇ ਦੇਖ
 ਅੰਗਦਜੀ ਚਨਾ ਦੀ ਦੇਹ ਨਾਲ ਕੰਨ ਲਾਯਾ ਚਨਾ ਦੇ ਰੋਮ ਥੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਆ
 ਵਾਜ ਆਵਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅੰਗਦਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਇਕ ਬਾਰਤਾ ਦਸੋ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਨਹੀ ਦੇ
 ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਥ ਮੂੰਹ ਕਾਲੇ ਰਿਠੇ ਤਾਂ ਚਨਾ ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੇਂ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠਕੇ ਅਰ
 ਦਾ ਸਾਕਰਾਈ ਆ ਤੇ ਕਰਜ ਰੁਕਿਆ ਜਿਨਾ ਦਿਤਾ ਨਹੀ ਇਸਤੇ ਹਥ ਮੂੰਹ ਕਾਲੇ ਹੈ ਨ
 ਚਨਾ ਦੇ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਵੂਜੀ ਨਹੀ ਦੇ ਲੋਕ ਦੀ ਬਾਤ ਹੋਰ ਸਰੀਰ ਮਨੁਖ ਦਾ ਤੇ ਮੂੰਹ ਸੁਰਦਾ
 ਤਾਂ ਚਨਾ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ਚਨਾ ਦਾ ਨਕੀਤੇ ਹੰਕਾਰ ਸਹਿਤ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ
 ਕੀਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਅਗੇ ਸਿਰ ਨਹੀ ਨਿਵਾਯਾ ਇਸਤੇ ਚਨਾ ਦੇ ਮੂੰਹ ਸੁਰਦੇ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਅੰ-
 ਗਦਜੀ ਕਹਾ ਤੀਜੀ ਨਹੀ ਦੇ ॥ ੦੦੦ ॥ ਲੋਕ ਦੇ ਮੂੰਹ ਪਿਛਾਹਾ ਕਿਉ ਜਾਨਿ ਤਾਂ ਚਨਾ
 ਕਹਿ ਆ ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ਚਨਾ ਅਗੇ ਕਿਸੇ ਗੀਬ ਸੁਆਲ ਪਾਯਾ ਤਾਂ ਚਨਾ ਗੁਰਾ ਦੇ ਨ
 ਮਿਤ ਕੁਛ ਦਿਤੇ ਨਹੀ ਸੁਆਲੀ ਦਾ ਸੁਆਲ ਪੁਰਾ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਨਕੁ ਛਜ ਬਾਬ ਦਿਤਾ
 ਇਸਤੇ ਚਨਾ ਦੇ ਮੂੰਹ ਪਿਛਾਹਾ ਨੂੰ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਅੰਗਦਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਚੋਥੀ ਨਹੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਧੀ
 ਨ ਵਿਚ ਕਿਲੇ ਠੇਕੇ ਹੋਏ ਵੇਖੋ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਚਨਾ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ਚਨਾ ਨੇ ਸਿ
 ਖਸਤ ਸਤ ਪੁਰਖ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਧਰਮ ਸਾਲ ਸਤ ਸੰਗ ਅਗੇ ਮਬਾਨ ਹੀ ਟੇਕਿ ਯਾ ਅੰ

ਪਨੇ ਅਭਮਨ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹੇ ਹੋਨ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਚਨਾਈ ਪੈਣ ਵਿਚ ਕਿਥੀ ਯਾਹੁ ਕੀ ਯਾਹੋ
 ਨਾ ਤਾਂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪਜਿਵੀ ਨਹੀ ਪੁਛੀ ਜੀ ਅਪਛਰ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਸਾਨਿ ਤੇ ਮਨੁ ਖਾਂ
 ਨੂੰ ਵਢ ਵਢ ਕੇ ਖਾਈ ਯਾਹੋ ਨ ਤਾਂ ਚਨਕ ਹ ਭਾਈ ਮਾਤੁ ਲੋਕ ਮੈ ਜਿਨ ਲੜਕੀ ਯਾਂ ਭੈ
 ਣ ਭਣੇ ਵੀ ਯਾਂ ਭਤੀ ਜੀ ਯਾ ਦੇ ਟਕੇ ਲੈ ਖਾਧੇ ਹੋਨ ਇਸ ਤੇ ਚਹ ਚਨਾ ਮਰਦ ਨੂੰ ਵਢ ਵ
 ਢ ਕੇ ਖਾਈ ਯਾਹੋ ਨ ਤੇ ਕਹਿ ਵੀ ਆਹੋ ਨ ਤੁਸਾਂ ਸਭੇ ਟਕੇ ਲੈ ਖਾਧੇ ਹੋਨ ਅਸੀ ਤੁਸਾ ਤੁ
 ਮਾਸ ਖਾਈ ਯਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਅੰਗਦ ਜੀ ਮਾਤੁ ਲੋਕ ਵਿਚ ਅਸਾ ਦਾਨ ਪੁੰਨ
 ਬਹੁਤ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਪਰ ਸੁਆਸ ਨਾਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਹੀ ਜਪਿ ਆਹੋ ਇਕ ਧਰ
 ਮ ਸਾਲ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਮੈ ਰਹ ਰਾਸ ਨਹੀ ਜਾਇ ਕੇ ਸੁਣੀ ਹੋਰ ਤਪਸਿ ਆਬ
 ਹੁਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਇਸ ਦੁਖ ਨ ਕਰ ਕੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਦਰਸਨ ਭੀ ਕਰ
 ਦੇ ਰਹਿ ਦੇ ਹ ਪਰ ਰਹ ਰਾਸ ਦੇ ਵੇਲੇ ਛਟੀ ਆਮਾਰ ਕੇ ਛਤ੍ਰੀ ਬਰਦਾਰ ਸਨ
 ਕਢ ਦੇਵੇ ਹੋਨ ਤੁਸਾ ਰਹ ਰਾਸ ਨਹੀ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਪਹਰ ਰਾਤ ਰਹਿ ਵੀ ਸਨੂੰ ਨਿ
 ਰੰਕਾਰ ਦਾ ਦਰਸਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਮੈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਏ
 ਹ ਕੋ ਤਕ ਹੀ ਦੇਖਣ ਆਯਾ ਸਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੁਣ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁੰਨ ਜ
 ਮਾਧੀ ਯਾ ਕਹਾ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਅਖੀ ਯਾ ਮੀਟੋ ਜਦ ਬੋਲੀ ਯਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਹ
 ਜੁਰ ਬੈਠੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਬਚਾ ਸੁੰਨ ਸਮ
 ਧੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਤੇ ਰਾਸ ਦਕਾ ਮੈਂ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਦੇਖੇ ਹੋਨਾ
 ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਤਿਲਵੰਡੀ ਗਏ ਤਾਂ ਚਾਰ ਲਾਲੂ ਮਿਲ ਕੇ ਵੈਰਾਗ ਕਰਨ ਲਗੇ ॥
 ਤੇ ਕਹਨ ਲਗਾ ਹੇਨ ਨਕ ਜੀ ਪਿਤਾ ਕੁਲੁ ਤੇ ਅਮਾ ਬੀ ਬੀ ਵੇਨੋ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋਨ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਬਾਂ
 ਹੁ ਬੋਲੀ ਹੋ ਜੋ ਕੁਛ ਕਹੋਗੇ ਸੋ ਕਰਾਂਗਾ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਰੋ ਜਾਵੇ ਨਹੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਾ ਚਾਰਾ ਜੀ ਅਸ ਭੀ ਚਲਣਾ ਹੈ ਏ ਬੇਗ ਹਿਣਾ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਤਾ ਚਾਰੇ ਕਹਾ ਹਛਾ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾ ਭੇ ਮਨ ਆਵੈ ਅਸਾਂ ਸੋਈ ਮੰਨਣੀ ਜੀ ਤਾਂ ਪਵਾ ਦਿਨ ਤਿਲ
 ਵੰਡੀ ਰਹਿ ਕੇ ਟੁਰ ਆਏ ਤਾ ਇਕ ਦਿਨ ਪਖੋ ਕੇ ਰੰਧਾ ਵੇ ਨੂੰ ਚਲੇ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਚੋਨੀ ਨੇ
 ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਕਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਹੁਣ ਤਾਂ ਤਪੇ ਨੂੰ ਟਿਕਣ ਦੇਹੁ ਅਗੇ ਬਹੁਤ ਲਈ ਫਿਰ
 ਦੇ ਰਹਿ ਆਹੋ ਕੋਈ ਦਿਨ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਟਿਕਣ ਦੇਹੁ ਬਬੇਰਾ ਫਿਰ ਲਿਆਜੇ ਹੁਣ ਸਾਡੀ
 ਗੁਜਰਾਨ ਤਪੇ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਦੇ ਵਿਚ ਗੁਜਰਨ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੋਂ
 ਵਿਦਿਆ ਮੰਗੀ ਤੇ ਜੀ ਆਵਿਚ ਕਹਿ ਆ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਠੀਕ ਆਖਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਹਾ ਬਾਲਾ ਜਿਥੇ ਰਹੋਗੇ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਹੁਣ ਚਲਣਾ

੫੭੮

ਕਿਰਹਿਣਕਰਤਾਰਗੋਚਰਹੈਪਰਗੀਬਨਿਵਾਜਪਿਛੋਕੋਣਹੋਸੀਬਾਬੇਕਹਾਲਹਿ
 ਠਾਖੜੇਟਫੇਰੂਡੇਹਣਦਾਪੁੜਮਿਲੇਗਾਓਸਾਡੇਪਿਛੋਬਹੋਗਾਤੇਸਾਡੇਜੇਹਾਹੀਰੋ
 ਵੇਗਾਤੇਸੀਚੰਦਤੇਲਖਮੀਦਾਸਹੋਰਨਾਨੂੰਰੋਟੀਕਪੜੇਦੀਕਮੀਕਾਈਨਾਰਹੋਗੀ
 ਓਨਾਦੇਪਿਛੋਫਿਰਸੀਪਰਜੇਹਨੀਵਸਤਹੋਸੋਤਾਂਲਹਿਣੇਦੀਹੈਇਤਨਸਬਦਸੁ
 ਠਤੇਹੀਬਾਲੇਕਹਾਹੋਸੀਅਗਿਦਜੀਫੇਰਮੇਂਤਿਲਵੰਡੀਨੂੰਚਲਿਆਗਿਆਸਾਂਪਿ
 ਛੋਕਰਤਾਰਜਾਣੈਕਿਸਤ੍ਰਾਹੋਯਾਤਫੇਰਬਾਲੇਪੁਛਿਆਗੁਰੂਜੀਕਹੋਤੁਸੀਗੁਰੂ
 ਬੇਜੀਨੂੰਕਿਸਤ੍ਰਾਮਿਲੇਸੋਹੋਤਾਂਗੁਰੂਅਗਿਦਜੀਕਹਾਕਿਉਭਾਈਬਾਲਾਤੁਸਾਂ
 ਸਾਨੂੰਨਵੇਸਿਰੇਸੀਬਾਬੇਜੀਕਾਦਰਸਨਕਰਾਯਾਹੈਤਾਂਬਾਲੇਕਹਾਗੁਰੂਜੀਤੇਰੋ
 ਅੰਤੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਿਚਭੇਦਕੋਈਨਹੀਇਕਰੂਪਹੋਤੇਇਕਜੋਤਿਹੈਜੋਮੇਂਅ
 ਪਣੀਅਖੀਹੈਸੋਕਹਿਆਹੈਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤਾਂਨਿਰੰਕਾਰਜੀਦਾਰੂਪਹੈਸਨਓ
 ਦੀਯਾਂਅਨੰਤਕਬਾਹੋਜਿਨਾਦਾਸੁਮਰਨਾਹੀਅਸੀਜੀਵਹਾਂਤੇਓਪਰਮੇਸਰਹੈ
 ਗਿਬਿਅਤਿਕਾਅਤਿਨਾਹੀਤੇਹੁਣਜੀਤੁਸੀਕਹੋਬਾਬੇਦੇਚਲਾਣੇਦੀਕਬਾਤੇਆਪ
 ਠੇਮਿਲਣਦੀਕਬਾਕਹੋਤਾਂਗੁਰੂਅਗਿਦਜੀਕਹਾਭਾਈਬਾਲਾਕਾਂਗੜੇਦੇਵੀ
 ਪਰਸਨਸਣੇਟਬਰਚਲੇਆਹੋਤਾਂਰਸਤੇਵਿਚਸੁਣਿਆਨਾਨਕਤਪਵੇਦੀ
 ਏਬੇਗਹਿੰਦੇਹਨਮੇਂਜਾਦਰਸਨਕੀਤਾਤਾਂਮੇਰਾਰੋਮਰੋਮਸਭਸੀਤਲਹੋਇਗਿਮ
 ਤਾਂਬਾਬੇਪੁਛਿਆਜੋਭਾਈਕੋਣਹੁੰਦੇਹੋਨਾਮਾਕਿਆਹੈਤੇਜਾਣਾਕਿਬੋਹੋਤੇਆਏ
 ਕਿਬੋਹੋਤੇਪੁੜਕਿਸਦਾਹੈਤਾਂਮੇਂਹਬਜੇਕੁਕੇਕਹਾਬਾਬਾਜੀਜੰਗਲਮਤੇਦੀਸ
 ਰਾਇਬੀਆਇਆਹਾਂਤੇਚਾਲਿਜਾਹਾਂਦੇਵੀਪਰਸਨਤੇਨਾਮਲਹਿਣਾਹੈਫੇਰੂਡੇ
 ਹਣਦਾਪੁੜਹਾਂਤਾਂਬਾਬੇਕਹਾਯਾਵੇਦੇਵੀਪਰਸਆਵੇਤਾਂਮੇਂਕਹਾਆਵਣਜਾ
 ਠਾਗਹਿਚੁਕਜਿਸਮਤਲਬਨੂੰਜਾਣਾਸੀਸੋਪੁਰਾਹੋਇਮਿਲਿਆਹੈਬਾਬੇਕਹਾ
 ਭਾਈਜੋਤੁਹਿਲਹਿਣੀਯਾਹੋਸੀਸੋਲੈਸੀਤਾਂਏਤਨਾਸੁਣਕੇਭਾਈਬਾਲਾਮੇਰੇ
 ਸੀਰਦੇਬੰਧਨਟਟਗਾਏਜੋਮੇਂਗੁਰੂਜੀਪਾਂਸੋਕਿਤੇਜਵਾਂਤਾਂਮੇਰੇਪਾਣਹਤਹੋ
 ਜਾਵਣਜਾਮੇਂਨੂੰਗੁਰੂਜੀਕਹੋਘਰਜਾਹਤਾਂਮੇਂਜਵਾਨਾਹੀਤਾਂਬਾਲੇਕਹਾਅ
 ਗਵਨਾਮਕਿਉਕਰਹੋਯਾਗੁਰੂਅਗਿਦਜੀਕਹਾਭਾਈਬਾਲਾਤੁਸਾਂਗੁਰੂਜੀ
 ਕਾਰਪਕਰਜਾਣਦਾਹਾਂਇਕਾਦਿਨਗਊਆਵਾਸਤੇਘਾਸਦੀਪੈਟਸਿਰਤੇਉ
 ਕਕੋਮੇਂਆਂਦੀਤਾਂਮਾਤਾਜੀਦੇਖਕੇਕਹਾਤਪਾਜੀਤੁਸੀਕੁਛਦਈਦਾਭਉਕ
 ਤਕਰੋਏਹੁਖੜੀਦਾਪੁੜਹੈਇਸਦੇਕਪੜੇਖਰਾਬਹੋਏਹੈਨਤਾਂਬਾਬੇਬਰਨ

ਸੁਣ ਮੂਲੇ ਦੀਏ ਧੀਏ ਏਹੁ ਛਿਟਾਨਾਹੀ ਕੇ ਸਕੰਗੁਰੇ ਏਹੁ ਖਰਾਬ ਨਾਹੀ ਸੋਗਰਿਆਹੈ ਤਮੇ
ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਬਗਲਮੇ ਲੀਤਾ ਗਲ ਲਾਯਾ ਤੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਤੇ ਹੋਯੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੁਣ ਅਗਿਦ
ਹੋਯਾ ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਦੋਨੋ ਬੇਟੇ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਗੁਰੂਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਈ ਤੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਕੇ
ਹਥ ਜੋੜੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਮਹਾਰਾਜ ਤੁਹਾਡੇ ਬੇਟੇ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਰਹਿਨ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਬਰਸ
ਉਦੇ ਹੋ ਏਹੁ ਗਲ ਭੁਲੀ ਨਾਹੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਾ ਬਹੁ ਮੂਲੇ ਦੀਏ ਧੀਏ ਦੇਖ ਆਪਨੀ ਅਖੀ ਕਿ
ਤਨਾਕ ਚਿਰ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਇਕ ਚੂਹੀ ਮੂਈ ਪਈ ਆਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਵਡੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਬਚਾ
ਏਹੁ ਚੂਹੀ ਏਥੇ ਭੁਲੀ ਨਾਹੀ ਪੈਰ ਨਾਲ ਟੁੰਬੋ ਤਾਂ ਪਰੇ ਜਾਇ ਪਵੇ ਤਾਂ ਸਿਰੀਚੰਦ ਕਹਾ ਏਹੋ ਜੇਹੇ
ਇਸਟ ਬਖੋਰੇ ਡਿਠੇ ਹੋਨ ਖੰਭਾ ਦੇ ਕਬੂਤ ਉਡਾਵਣੇ ਖਲਸ਼ੀ ਦੀ ਯਾਂ ਬਿਲੀ ਯਾ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਗੁ
ਰੂਜੀ ਸੁਣ ਕੇ ਰੁਪਕਰ ਰਹੇ ਜਾਂ ਕਿਤਨਾਕ ਚਿਰ ਬੀਤਿਆ ਤਾਂ ਛੋਟੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਉਸਭੀ ਕ
ਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਤੁਹਾਡੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਇਕੇ ਅਸੀਂ ਮੁਰਦਾਰਨੂੰ ਸੁਟ ਦੇਹਛੇ ਲਗਦੇ ਹਾ ਧੀਰਜ ਕਰੋ
ਸਿਖ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚੁਕਾਇਕੇ ਸੁਟਾਇ ਦੇਵਦੇ ਹਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੇਰੀ ਵਲ ਦੇਖਕੇ ਕਹਾ ਬਚਾ
ਅਗਿਦਾ ਚੂਹੀ ਮੂਈ ਪਈ ਹਈ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਨਾਲ ਟੁੰਬ ਦੇਹ ਕਿਤੇ ਜਾਇ ਪਵੇ ਮੈਂ ਉਠ
ਕੇ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਚੂਹੀ ਕਿਤੇ ਜਾਇ ਪਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਾ ਦੇਖ ਰੋਹਣੀਏ ਏਹੁ ਪਰਾਯਾ ਪੁ
ਤ੍ਰ ਹਈ ਤੇ ਏਹੁ ਆਪਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਨ ਜਿਸਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਦੇਵੇ ਸੋਈ ਲੇਵੈ ਮੇਰੇ ਕਿਆ ਵਸਹੈ ਇ
ਕ ਦਿਨ ਭਾਈ ਬਾਲਾਜੀ ਮੇਭੀ ਹਾਜਰ ਆਹਾ ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਭੀ ਹਾਜਰ ਆਹਾ ਅਧੀਰਾਤ
ਦੇ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਾ ਦੇਖ ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਕਿਤਨੀ ਕਰਾਤ ਹੈ ਭਾਂਭਾਈ ਬੁਢੇ ਦੇਖਕੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਅਧੀਰਾਤ ਹੈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਨਹੀ ਪਹਿਰਾਤ ਹੈ ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਏਹੋ ਬਚਨ ਹੋਏ ਜੋ ਬੁਢ
ਕਰੇ ਰਾਤ ਅਧੀਰਾਤ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹੇ ਪਹਿਰਾਤ ਹੈ ਤੇ ਹੋਸੀ ਭੀਰਾਤ ਅਧੀਰਾਤ ਬੁਢੇ ਦੇ ਜੀ
ਅਮੇਂ ਸੀ ਜੋ ਮੇਭੀ ਗੁਰੂਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁ ਤਕਰਵਾਹਾਂ ਪਰ ਗੁਰੂਜੀ ਅਗਿਦ ਜੀ ਪਰ
ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਗਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਮੇਰੇ ਉਪਉਤਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਏਸ ਭਰਮ ਦੇ ਦੂਰ ਹੋ
ਵਾਸਤੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਅਤਿਰਜਾ ਮੀਫੇਰ ਅਗਿਦ ਜੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇਕੇ ਬਚ
ਨਕੀਤਾ ਪੁਰਖਾਤੂੰ ਦੇਖ ਰਾਤ ਕਿਤਨੀ ਕਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅਗਿਦ ਜੀ ਦੇਖਕੇ ਕਹਾ ਮ
ਹਾਰਾਜ ਰਾਤ ਅਧੀਰਾਤ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਾ ਫੇਰ ਦੇਖ ਰਾਤ ਅਧੀਰਾਤ ਪਹਿਰਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਅ
ਗਿਦ ਜੀ ਦੇਖਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀ ਜੋ ਰਾਤ ਤਾਂ ਅਧੀਰਾਤ ਗੁਰੂਜੀ ਪਹਿਰਾਤ ਹੋਏ ਹੋਨ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕੀ ਗਤਿ ਗੁਰੂਜੀ ਜਾਣਨ ਨਾ ਜਾਣੀਏ ਕੋਈ ਪਰਖ ਵਿਚਰਖ ਦੇਹੋ ਵਨ ਤਾਫੇਰਾ
ਕੇ ਕਹਿਆ ਮੇਭੁਲਾ ਗਿਆ ਹਾਜੀ ਆਪ ਦੇ ਪਾਸ ਮੇਭੁਠ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪਹਿਰਾਤ ਹੈ
ਮੇਨੂੰ ਬਖਸੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਪਸੰਨ ਹੋਏ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਅਗਿਦ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਨੂੰ ਛਾਵੀ ਹੈ

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੇ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਮਯਾਤ ਕੇ ਸਮੇ ਬਿਰਾਜੇ ਹੁਏ ਥੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗ
ਦ ਜੀ ਕੋ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਦੇਖ ਪੁਰਖਾ ਦਿਨ ਹੈ ਕਿਰਤ ਤਾਂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਅ
ਪਕੀ ਕਰੀ ਹੋਈ ਰਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਪੁਰਖ ਰਾਤ ਨਹੀ ਦਿਨ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈ ਭੁਲਾ ਗਿਆ ਹਾਂ ਦਿਨ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਪੁਰਖ ਜੇ ਦਿਨ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਚਾਦਰੇ ਪੋਇ ਲਿਖ
ਉਂਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮਾਨ ਕਰ ਬਾਹਰ ਚਾਦਰੇ ਪੋਨ ਚਲੇ ਗਏ
ਨਗ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕਰ ਕਿਆ ਦੇਖਾ ਜੁ ਦਿਨ ਕੀ ਦੁਪਹਿਰ ਪੁਕਾਸ਼ ਰਹੀ ਹੈ ਜਦ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕੇ ਚਾਦਰੇ ਪੋਕਰ ਨਗ ਮੇਂ ਆਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਸੀ ਤਰਾ ਰਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਪੁਰਖਾ ਦਿਨ ਹੈ ਕਿਰਤ
ਸੀ ਤਾਂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤ ਸਭ ਆਪ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈ ਹੈ ਨ ਜੋ ਰਾਹੋ ਸੇ
ਕਰੇ ਏਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪੁਖ ਸੀ ਕੁ ਕੇ ਕਹਾ ਨਿਹਾਲ ਹੋਯੋ

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨਾਲ ਹੋਰ ਹੋਈ

ਏਕ ਸਮੇਂ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਕੇ ਸੰਗਤ ਬਹੁਤ ਇਕਤ
ਹੋਈ ਜਿਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੰਜ ਹਜਾਰ ਆਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਯਾ ਤਿਸੀ ਸਮਾ
ਐਸੀ ਥੁਖਾ ਹੋਈ ਜੋ ਦਿਨ ਰਾਤ ਜਲ ਬਰਸ ਤਾਰਹਿ ਜਾ ਤਿਨ ਦਿਨ ਹੋਏ ਵਰਖਾ ਬੰਦ ਨ
ਹੋਏ ਲੋਕਾ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਤਿਨ ਦਿਨ ਲੋਕ ਕੀ ਦੇਗ ਨ ਤਿਆਰ ਹੋਈ ਤੀਸਰੇ ਰੋ
ਜ ਬਦਲ ਫਟੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਸਿਖਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ
ਸੰਗਤ ਭੁਖੀ ਹੈ ਤਿਨ ਦਿਨ ਹੋਏ ਹੈ ਨ ਸਾਨੂੰ ਭੁਖਿ ਜਾਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਲ ਦੀ ਮਿਲਨਾ ਚਾਹੀ
ਏ ਤੇ ਏ ਤਨੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਜਲ ਦੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਆਪ ਕੀ
ਪਾਕਰੇ ਸੁਣ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਸੰਗਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਕੋ ਬਚਨ ਕੀ
ਤਾ ਬਰਾ ਜੀ ਆਪ ਜਾ ਕਰ ਬਾਹਰ ਕਿਕੁ ਜੋ ਖੜੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਤਿਨ ਨੂੰ ਹਲੂਣ ਕੇ ਸੰਗਤ
ਨੂੰ ਮਨ ਭਾਵ ਦੇ ਭੋਜਨ ਮਿਠਾਈ ਆ ਛਕਾ ਚ ਸੁਨ ਕਰ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਬੋਲੇ ਮਹਾਰਾਜ
ਜੀ ਮੈਂ ਨਹੀ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਦੀ ਕਿ ਕਰਾਨਾਲ ਭੁੀ ਮਿਠਾਈ ਆਂ ਭੋਜਨ ਲਗੇ ਹੈ ਨ
ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਲਖ ਮੀਦਾਸ ਕੋ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਬਰਾ ਤੁਮ ਜਾ ਚ ਤਾਂ
ਲਖ ਮੀਦਾਸ ਭੀ ਚਹੀ ਜਬਾਬ ਦਿਤਾ ਬਚਨ ਨਾ ਮੀਨਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਤਬ ਫੇਰ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਵਲ ਦਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤੇ ਫੁਲ ਮਾਇ ਕਾ ਹੋਮਾ ਪੁਰਖ ਜਾ

ਹੁਆਪ ਸੰਗਤ ਦੇ ਮੁਹਰੀ ਬਣੇ ਜਾਕਰ ਕਿ ਕਾਨੂੰ ਹਲੂਣ ਕਰ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਛਕਾਓ ਤਾਗੁ
 ਰੁਅਗਦ ਜੀ ਉਸੀ ਟੁਕਤ ਬਚਨ ਕੇ ਮਨਿ ਕੇ ਉਠ ਪੜ੍ਹਾਓ ਯਾ ਬਾਹਰ ਆਇ ਕਰ ਸੰਗਤਿ
 ਕੋ ਬੁਲਾਯਾ ਤੇ ਆਪ ਕਿਧ੍ਰ ਪ੍ਰਚਰ ਕਰ ਹਲੂਣਾ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਹਲੂਣਾ ਦੇਣ ਸਾਬਹੀ ਕਿਕਰ
 ਉਪਰੋਛਤੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਮਿਮਿਯਾਈ ਡਿਗ ਪਈ ਲੜੂ ਪੇੜਾ ਜਲੇਬੀ ਬਰਫੀ ਹੋਰ ਅਨੇ
 ਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਮਿਮਿਯਾਈਆਂ ਡਿਗੀਆਂ ਤਾਂ ਸਭ ਸੰਗਤ ਕੇ ਲੋਕ ਛਕ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ-
 ਗਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੁਬਤ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਸਾਬ ਲੋਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਆਨ ਕਰ ਨਮ
 ਸਕਾਰ ਕਰੀ ਤੇ ਚੰਗ ਬੰਦ ਨਾ ਕੀਤੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਜੀ ਗੁਰੂ ਅਗਦ ਜੀ ਨੂੰ ਸਮੇਤ ਸਿ
 ਗਤ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਖੁਸੀ ਹੋਕਰ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਪੁਰਖਾਨਿ ਹਾਲ ਹੋਏ ਸੰਗਤ ਜੁ ਹੋ ਸੋ ਤੋਰੇ
 ਲੜੂ ਲਾਈ ਅਤੇ ਸੰਗਤ ਦੀ ਭੀ ਕਾਮਨਾ ਸੀ ਸੋ ਭੀ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸਭ ਸੰਗਤ ਮਥਾ
 ਟੇਕ ਕੇ ਵਿਦਾ ਹੋਈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਅਗਦ ਜੀ ਕੋ ਜੋ ਤਿਨਾਲ ਜੋਤਿ ਮਿਲ ਕਰ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ
 ਤੇ ਸੰਗਤ ਕੇ ਲੋਕ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਕਹਿਣ ਧੰਨ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਕਮਾਈ ਹੈ ਇਕਾਦਿਨ
 ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਹਿਰ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਵਿਚ ਟੁਰੇ ਜਾਂਦੇ ਸਾਨਿ ਇਕ ਬਠਾ ਗਦਾ ਚਬੱਚਾ ਦੇਖ ਕੇ
 ਹਥ ਵਿਚੋ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋਟੋਰਾ ਸੁਟ ਦਿਤਾ ਤੇ ਸਹਿਰ ਦਾ ਗਦਾ ਪਾਣੀ ਉਸ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਸੀ ਤੇ
 ਦੋਨੋ ਬੋਟੇ ਭੀ ਸੰਗਤੀ ਬੋਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿਰੀਚੰਦ ਕੋ ਕਹਾ ਬੋਟਾ ਕੋਟੋਰਾ ਕਦ ਲਵੇ ਤਾਂ ਜ
 ਬਾਬਾ ਦਿਤਾ ਮਹਾਰਾਜ ਐਸੇ ਗੀਵੇ ਫੁੰਮ ਵਿਚ ਇਸ ਕੋਟੋਰੇ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀ ਤੋਨਾਹੀ ਪੈਂਦੇ
 ਹੋਰ ਕੋਟੋਰੇ ਘਰ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਹੋਨ ਕਿ ਆਵਸਤ ਹੈ ਕੋਟੋਰਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਦੂਜੇ ਬੋਟੇ ਕੋ ਕਹਾ ਤਾਂ
 ਨਾਨੇ ਕਹਾ ਦੇਈ ਆਦਮੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਕਦ ਵਾਇ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਆਪ ਜਿ ਸਕਾਰ ਜੋ ਕੇ
 ਚਲੇ ਹੋ ਜੋ ਕਰੀਏ ਕਦ ਵਾਇ ਕੇ ਲੈ ਆਵੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੇਰੀ ਝੁਫ ਦੇਖ ਕੇ ਸਾਰਤ ਕਰ
 ਦੇਹੀ ਸੇ ਤਾਂ ਮੇਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਕੋਟੋਰਾ ਕਦ ਲਿਆਯਾ ਤੇ ਸਿਰ ਪੈਂਗਤੀ ਕਰ ਸਾਗਾਇ ਕੇ
 ਜੇਹਾ ਤਿ ਬੜ੍ਹਾ ਰਿਆ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇਖਤਾਰ ਕਹਾ ਲਹਣਿਆ ਤੂੰ ਲਹਿਣਾ ਤੇ ਮੇਂ ਦੇਣਾ
 ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭਵੇਂ ਤੂੰ ਮਨਿ ਤੇ ਭਵੇਂ ਤੂੰ ਨਾਮ ਨਿਅ
 ਸਾਨਾਲ ਤਾਂ ਇਉਂ ਹੋਈ ਆਦਿ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸੀ ਬਚਨ
 ਕਾਹਿ ਦੇਹੋ ਸੋ ਸੋਰੇ ਹੀ ਸਤ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਗੁ
 ਰੂ ਕੇ ਬਚਨ ਹੈਨ ਜੋ ਕੋਈ ਸੁਣੇ ਸੁਣਾਵੇਗਾ ਤੇ ਸਤ ਕਰ ਜਾਣੇਗਾ ਉਸ ਦੇ ਅੰਗੁਣ ਪ
 ਪ ਸਤ ਧੋਤੇ ਜਾਣਗੇ ਖੁਲੇ ਬੰਧਨ ਹੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਜਾਵੇਗਾ ਤੇ ਜਹਾਂ ਬਾਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਮੰਗੇਗਾ ਸੋ ਬਾਸ
 ਨਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਤੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨ

੫੮੨

ਕਾ ਵਿਚ ਭਰਮ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀ ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਲਾਹ ਪ੍ਰਗਤੀ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ
 ਜਨ ਕਰ ਜਾਏ ਹੁ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਉਚੇਰੀ ਰਹੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਕਾਰ ਇਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਾਰੀ ਸਿੰਘ ਕੋਲੀ ਨਕਰੇ ਗਾਏ
 ਹ ਸਭ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਜੋਤ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਨ ਗੇ ਜਿਨਾ ਸਿਖ ਸੰਗਾਤਿ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਰ
 ਨਹੀ ਅਰਲੀ ਤੀ ਭੀ ਨਹੀ ਤੇ ਸਿਖ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਾਛਾ ਨਹੀ ਲੀਤੀ ਸੋਰਮ
 ਕਬੀਰੈ ਭੇਦ ਨ ਭਾਈ ਸੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮੇਂ ਮਿਲ ਦੇਹੈ ਨ ਅਤੇ ਸਿਖ ਨਿਰਮਲ ਓਹ ਹੈ ਨ ਜਿ
 ਨ ਗੁਰੂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਿਰਮਲ ਓਹ ਹੈ ਨ ਜੋ ਸਿਖਾ ਦੀ ਯਾਕਾਰ
 ਭੇਟਾ ਨਹੀ ਲੈ ਦੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕਰ ਮਲੀਨ ਬਿਹਾਰ ਵਾਲੇ ਦਾ ਅਹਰ ਕੀਤਾ ਸੋ ਗੁਰੂ ਮਲੀ
 ਨ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਸਿਖ ਭੀ ਮਲੀਨ ਓਹ ਹੈ ਜੇ ਹਨ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨ ਤੇ ਨਹੀ ਟੁਰਦਾ ਏਹੁ ਬਾਬੇ
 ਜੀ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ ਨ ਜਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕਰਤਾਰ ਪਾਸੋ ਪਾਈ ਹੈ ਨਹੀ ਤੇ ਭੁਲੇ ਰਹੁ
 ਰੂ ਸਿਖਾ ਦੀ ਯਾਕਾਰ ਭੇਟ ਦੇਖ ਕੇ ਭੁਓ ਦਲ ਜਾਂ ਦੇਹੈ ਨ ਸਾਬਤ ਨਹੀ ਰਹਿ ਦੇ ਹੋ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਤੁਹਾ ਤੇ ਉਪਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁ
 ਣ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਚਲਾਣੇ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਓ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਚਲਾਣੇ ਦੇ ਵੇਲੇ ਬਾਬਾ ਬੁਢਾ ਜੀ ਪਾਸ ਹੋਸਨ ਤਾਂ ਮੇਨੂੰ ਉਤ ਸਮੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ
 ਖਡੂਰ ਭੇਜ ਦਿਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਬਾਬੇ ਬੁਢੇ ਨੂੰ ਦੁਰਗਾਇਕੇ ਪੁਛਿਆ ਤਾਂ ਬੁਢੇ ਜੀ
 ਕਹਾ ਹੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਕ ਦਿਨ ਪਿਤਾ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਬੇਟਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਨੂੰ ਪਿਤਰ
 ਸੁਪਨੇ ਮੇਂ ਕਹਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਵੈਕੁੰਠ ਧਾਮ ਨੂੰ ਚਲੋ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਜੀ ਜਿਉ ਤੁਹਾ
 ਡੀਰ ਜਾਇ ਜਗਾਇ ਛੋਹੇ ਇਤਹਾ ਹੀ ਰਹੀਏ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਨੇ ਕਹਾ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਰੀਰ
 ਤੇ ਅਸੀ ਨਿਜਾਰੇ ਹਾਂ ਮਰਨ ਤੇ ਜਨਮਣਾ ਦੇਹ ਦਾ ਧਰਮ ਹੈ ਅਸੀ ਸਾਖੀ ਹਾਂ ਤੁਹਾ ਤੇ
 ਦਰਸਨ ਦੀ ਅਭੁਲਾ ਖਾਹੈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਸੀਂ ਵੈਕੁੰਠ ਧਾਮ ਨੂੰ ਚਲੋ ਅਸੀ ਭੀ ਆ
 ਏ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਬੇਦੀ ਨੂੰ ਸਮਿਰੀ ਪਰ ਦੀ ਅਧੀ ਦੇ ਨੇ ਪੋਤੇ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਦੇ ਦਿਤੀ
 ਤੇ ਅਧੀ ਪੁਨ ਕਰ ਦਿਤੀ ਅਤੇ ਰਾਵੀ ਦੇ ਕੰਠੇ ਬੈਠ ਕੇ ਪਦਮ ਆਸਣ ਕਰ ਪੌਣ ਦਸ
 ਮੇ ਦੁਆਰ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਧੰਢੇ ਨੂੰ ਕਰ ਦੇਹ ਤਿਆਗੀ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ
 ਨੇ ਮਹਿ ਤੇ ਕਾਲੂ ਕੇ ਦਿਨ ਸਭੇ ਹਛੇ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਅਚਾਰ ਜਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਕਪੜੇ ਗਹਿਣੇ
 ਭੇਜਨ ਛਾਵਨ ਸਭ ਹਛਾ ਦਿਤਾ ਵੇਦ ਗੀਤ ਕੁਲਾ ਗੀਤ ਦੇ ਸਾਰਾ ਲਸਭ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਲਾ
 ਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਰਤਾਯਾ ਤੇ ਰਾਦਿਨ ਕੇ ਬਾਦ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨੇ ਭੀ ਦੇਹ ਉਸੀ ਤਰਾਨ ਦੀ

ਦੇਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠਕੇਤਿਆਗੀਮਾਤਾਦਾਦਾਕਿਰਿਆਕਰਮਧਰਮਬੇਦਰੀਤਕਲਾਰੀ
 ਦੇਸਾਰਲਮੁਜਬਕੀਤੀਬਡੇਦਾਨਪੁਨਕੀਤੇਅਠਪਹਿਰਕੀਰਤਨਹੁੰਦਾਰਹੈਤੇਸੀਗ
 ਤਾਦਰਸਨਕਰਕੇਮਨਬਾਂਛਤਵਰਪਾਇ੨ਆਪਨੇਘਰਨੂੰਜਾਵਨਤੇਸਤਿਨਾਮਦ :
 ਉਪਦੇਸ਼ਗੁਰੂਜੀਸਰਬਤਕੋਕਰੈਤੇਕਰਤਾਰਪੁਰਬਾਬੇਜੀਦੇਦਰਬਾਰਇਕਪਿਪ
 ਲਸੀਅਤੇਉਸਪਿਪਲਦੇਹੇਠਸੀਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਦੀਮੰਜੀਵਿਛੀਰਹੇਤੇਉ
 ਸਦੇਉਪਰਸੀਗੁਰੂਬਾਬਾਜੀਬੈਠੇਹੈਅਤੇਬਾਬੇਜੀਦੇਘਰਇਕਕੰਮਲੀਆ
 ਨਾਮਟਹਿਲੀਯਾਸੀਓਹਗਊਆਦੇਵਾਸਤੇਘਾਹਲੈਣੁਗਿਆਕਰੇਤੇਇਕਦਿਨ
 ਘਾਹਲੈਣੁਗਿਆਤੇਬਨਮੇਂਜਾਇਕਰਡਿਠਤਿਨਜੋਗੀਸਰਬੈਠੇਹੈਨਓਨਕਮਲੀ
 ਏਨੂੰਸਦਕੇਕਹਾਹੇਕਮਲੀਆਏਹਦੀਮਮਿਟੀਦੀਸਾਡਾਸਨੇਹਲੈਜਾਹਬਾਬੇਜੀ
 ਪਾਸਤਾਂਕਮਲੀਏਕਹਾਜੀਘਾਸਲੈਕੇਜਾਵਾਂਗਾਤਾਂਲੈਜਾਵਾਂਗਾਤਾਂਓਨਜੋਗੀਸ
 ਰਾਵਿਚੋਇਕਨੇਉਠਕੇਕਮਲੀਏਦੀਦਾੜੀਨਾਲਇਕਮੁਠਘਾਸਦੀਕਟਕੇਖਿਲਾ
 ਰੀਤਾਂਘਾਹੁਦਾਫੇਰਉਸਹਪਿਯਾਕਹਿਆਜਿਤਨਚੁਕਸਕਦਾਹੈਚੁਕਲੈਜਾਹਕੰਮ
 ਲੀਏਘਾਸਦੀਪੰਡਬਧੀਤੇਚੁਕਲਿਆਯਾਓਹਦੀਮਬਾਬੇਜੀਦੇਅਗੇਸੁਟੀਰਖੀ
 ਸਰਾਦੇਕਹੇਮੁਜਬਤਾਂਬਾਬੇਜੀਕਹਾਕਮਲੀਯਾਉਤਾਵਲਾਆਯੋਘਾਸਕਿਸੇਦਾ
 ਚੁਕਆਂਦਾਹਈਤਾਂਸਾਡੀਯਾਗਾਈਮਹੀਅਗੇਨਾਪਾਵੀਤਾਂਕਮਲੀਏਕਹਾਹੇਤਪ :
 ਜੀਘਾਸਤਾਂਚੁਗਾਇਨਹੀਆਂਦਾਬਨਵਿਚਤਿਨਾਰਿਖੀਸਰਾਨੇਸਨੇਹਵਿਤਾਹੈਏਹ
 ਮਿਟੀਦੀਦੀਮਬਾਬੇਜੀਦੇਅਗੇਸੁਟੀਤੇਘਾਹੁਵੀਓਨਾਵਿਚੋਇਕਨੇਕਟਦਿਤਾਹੈ
 ਤਾਂਬਾਬੇਜੀਕਹਾਕਮਲੀਯਾਤੂੰਅਸਾਡਾਸਨੇਹਆਂਦਾਹੈਤਿਨਵਾਰੀਏਹਬਚਨਕ
 ਹਾਫੇਰਕਹਾਕਮਲੀਯਾਸਧਾਰਣਨੂੰਸਦਲਿਜਾਉਉਸਨੂੰਕਹੋਦੇਇਬਾਹੀਅਲੀ
 ਮੀਆਤੇਮੁੰਦਦਾਵਾਨਲੈਕੇਚਲਛੋਤੀਨਾਲਆਉਤੇਸਧਾਰਣਦੇਘਰਦਾਪ੍ਰਸ :
 ਦਿਬਾਬਾਜੀਛਕਦਾਹੁੰਦਾਸੀਹੋਰਕਿਸੇਦਾਨਹੀਛਕਦਾਸੀਤੇਚਾਦਰਭੀਸਧਾ
 ਰਣਦੇਘਰਦਾਬਾਬਾਜੀਪਹਿਨਦਾਸੀਕਮਲੀਏਸਧਾਰਣਨੂੰਜਾਇਕਹਾਬਾ
 ਬੇਜੀਤੈਨੂੰਸਦਿਆਹੈਤੇਬਾਹੀਅਤੇਵਾਣਮੁੰਦਦਾਲੈਕੇਛੋਤੀਚਲਤਾਂਸਧਾਰਣ
 ਕਹਾਮੈਰੋਟੀਖਾਇਲਵਾਂਕਮਲੀਏਕਹਾਹੁਕਮਨਹੀਪਰਤੂੰਖਾਇਲੈਠਾਂਕਮ
 ਲੀਆਸਧਾਰਣਨੂੰਲੈਕੇਆਯਾਤੇਬਾਬੇਜੀਕਾਦਰਸਨਕੀਤਾਚਰਨੀਲਗਾ
 ਤੇਅਰਜਕੀਤੀਓਸੁਬਾਬਾਜੀਵਡੇਉਤਾਵਲੇਸਦਿਆਜੇਬਾਬੇਜੀਕਹਾਸਧਾ
 ਰਣਕਮਲੀਯਾਦਰਗਾਹਦੇਚਲਣਦਾਸਨੇਹਲੈਆਯਾਹੈਤੇਚਲਅਸੀਦੇ

੫੮੪

ਵੇਂਬੇਲੇਚਲੀਏਤਾਂਬਾਬਾਜੀਤੇਸਧਾਰਣਦੇਵੇਂਬੇਲੇਗਏਤੇਬਾਬੇਦਾਖੇਤਅਠਵਿਘੇ
 ਹੋਸੀਉਸਖੇਤਮੇਂਜਾਇਕੇਕਹਾਸਧਾਰਣਾਏਹੁਬਾਉਕੇਹੋਸਧਾਰਣਨੇਕਹਾਬਾਬਾ
 ਜੀਹਛਾਬਾਉਹੈਫੇਰਬਾਬੇਜੀਕਹਾਸਾਡੀਯਾਲਕੜੀਯਾਏਬੇਪਾਵਣੀਯਾਪਰਏ
 ਹਬਾਤਕਿਸੇਨੂੰਆਖੀਨਹੀਫੇਰਬਾਬਾਜੀਘਰਆਏਕਹਾਸਧਾਰਣਾਮੇਰੀਆਚਾੜੁ
 ਧੋਇਆਣਸਧਾਰਣਚਾਦਰਾਧੋਇਲਿਆਯਾਕਹਿਆਕੋਠੀਤੇਧਰਛਡਫੇਰਬਾ
 ਬੇਜੀਕਹਾਸਧਾਰਣਾਮੇਰਾਘਰਹਛਾ ਲਿਬਪੋਚਦੇਹਅਤੇਜਪਜੀਪੜਦਾ
 ਹੋਤਾਂਸਧਾਰਣਾਘਰਪੋਚਕੇਆਣਬਾਬੇਦੀਚਰਨੀਲਗਾਬਾਬੇਕਹਾਸਧਾਰਣਾ
 ਘਰਲਿਬਿਜਾਪੋਚਿਆਹਈਤਾਂਸਧਾਰਣਕਹਾਚਲਕਰਦੇਖੋਤਾਂਗੁਰੂਜੀਜਾ
 ਇਕੇਡਿਠਾਬਹੁਤਖੁਸ਼ੀਹੋਏਸਧਾਰਣਨੂੰਕਹਿਆਨਿਹਾਲਸਿਖਾਨਿਹਾਲਤਾਂਬਾ
 ਬੇਬੁਫੇਕਹਾਭਾਈਬਾਲਾਜੀਇਕਦਿਨਕਰਤਾਰਪੁਰਧਰਮਸਾਲਾਬੈਠੇਸੇਬਾਬੇ
 ਜੀਮਨਵਿਚਰਦਿਚਾਰਕੀਤਾਹੁਣਹੋਵੇਤਾਂਸਚਖੰਡਮੇਂਸ੍ਰੀਠਕੁਰਨਿਰੀਕਾਰਜੀਕੇ
 ਚਰਨਕਮਲਮੇਂਚਲੀਏਸ੍ਰੀਠਕੁਰਅਤਿਜਾਮੀਘਟਘਟਜੀਆਕੀਜਾਣਨਹਾਰੇ
 ਭਗਤਿਵਛਲਭਗੁਕੇਅਧੀਨਭਗਤਾਕੇਮਾਨਰਾਖਨਹਾਰੇਸਚਖੰਡਮੇਂਸਭਾਲ
 ਗਈਬੈਠੇਬੋਹਰਸਭਭਗਤਆਪਨੇਅਸਥਾਨਹਾਬਜੇਡੀਖੜੇਸੇਇਤਨੇਮੇਂਸ੍ਰੀ
 ਠਕੁਰਜੀਅਤਿਜਾਮੀਬੋਲੇਜੇਨਾਨਕਭਗਤਭੀਮੇਰੇਅਸਥਾਨਕੇਆਵਨਾਚਹ
 ਤੇਹੋਤਾਂਸਭਭਗਤਾਏਹੁਬਾਰਤਾਸੁਣਕੇਅਰਜਕੀਤੀਹੇਮਹਾਰਾਜਨਾਨਕਜੀ
 ਤੇਰਾਵਡਾਭਗਤਿਹੈਜਿਉਉਸਕੇਮਨਮੇਂਬਸੀਹੈਤਿਉਹੀਕਰੀਏਜੀਤਾਂਸ੍ਰੀਠਕੁ
 ਰਜੀਆਪਨੇਨਿਜਸੇਵਕਾਕੋਹੁਕਮਕੀਤਾਨਾਨਕਭਗਤਕੋਬਡੇਆਦਰਸਤ
 ਕਾਰਸੇਤੀਮੇਰੇਹਜੂਰਲੇਆਵੇਤਾਂਸ੍ਰੀਠਕੁਰਜੀਕੀਆਗਿਆਪਾਇਕੇਸੇਵਕ
 ਸ੍ਰੀਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਪਾਸਆਏਦੋਨੋਹਾਬਜੇਡੀਕੇਸੇਵਕਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਹੇਨਾ
 ਨਕਭਗਤਜੀਤੁਮਾਰੇਮਨਮੇਂਬਸੀਹੈਮੇਂਸਚਖੰਡਮੇਂਜਾਵਾਂਸੇਤੁਮਾਰੇਕਹੇਠਕੁਰ
 ਜੀਕਾਹੁਕਮਹੈਤੁਮਸਚਖੰਡਮੇਂਚਲੋਜੀਹਮਕੋਭੁਜਾਹੈਤੁਮਾਰੇਰਹਿਣੇਕੇਮੰਦਰ
 ਸਚਖੰਡਮੇਂਸਵਚੇਹੈਤੁਮਆਇਕੇਦੇਖਜਾਵੇਜੀਤਾਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਕਹਾਮੇਰੇਪ੍ਰ
 ਭਜੀਬਿਨਹੋਰਕੋਣਹੈਜੇਮੇਰੇਜੀਅਕੀਜਾਣੈਸੇਮੇਂਬਲਿਹਾਰਜਾਣਾਆਪਨੇਸ
 ਹਿਬਉਪਰੋਜੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਚਖੰਡਸ੍ਰੀਠਕੁਰਜੀਪਾਸਜਾਇਕੇਚਰਨਾ
 ਪੁਰਮਥਾਂਟੇਕਕੇਹਬਜੇਡੀਖੜੇਭਏਤਾਂਸ੍ਰੀਠਕੁਰਜੀਕਹਾਨਾਨਕਜੀਤੁਮੇਰਾਪ
 ਰਮਭਗਤਹੈਰਾਜੀਹੈਖੁਸ਼ੀਹੈਤੇਹੇਨਾਨਕਜੀਤੇਰੇਜੀਅਮੇਂਈਹਾਆਵਨੇਕੀਬ

ਸੀਹੈ ਤਬ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬੁਲਾਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ ਗੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੀ ਮੇਂ ਬਾਲਿਹਾਰ ਜਾਣੁ ॥
 ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਕੋਨ ਹੈ ਮੇਂ ਕੋਨ ਕੀਟ ਹਾਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹਥ ਹੈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਸੋ
 ਈ ਕਰੋ ਸੀ ਠਕੁਰ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਅਗਿਦ ਕੋ ਸਮਝਾਵਣਾ ਪਿਥਵੀ ਕੋ ਮੇਰੇ
 ਨਾਇਲਾਵੇ ਜੋ ਪਾਣੀ ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਸਮਝੇ ਅਰਕਮਾਵੇਗਾ ਤਿਸਕਾ ਮੇਂ ਭ
 ਲਾ ਕਰਾਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਚ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਕੋ ਸਮਝ ਕਰਕੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਹੁ
 ਕਮ ਸੇਤੀ ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੇਂ ਆਇਕੇ ਅਗਿਦ ਜੀ ਕੋ ਸਭ ਬਾਰਤਾ ਸਮਝਾਈ ਅਤੇ ਪ
 ਜਪੇ ਸੇ ਅਤੇ ਨਲੀਏਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਰੋਨੀ ਅਗਿਦ ਜੀ ਕੋ ਅਗੇ ਰਖੀ ਆਪਮ ਬਾਟੇ
 ਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅਗਿਦ ਜੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅਗੇ ਮਬਾਟੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਕਹਾ ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ
 ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਹੋ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਤੇ ਮਬਾਟੇ ਕਿਆ ਜੇਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਸਟ ਪੈ
 ਜਾਵੇਗਾ ਮੇਂ ਆਜ ਜਨਿਮਾਣ ਹੋ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਯਾ ਜੋ ਅਗਿਦਾ ਤੂੰ ਆਪਨੇ ਸਰੂਪ
 ਨੂੰ ਪਛਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭੋਰਾ ਮੇਰਾ ਪਜਿਤ ਤਕਾਹੀ ਹੈ ਚੈਤੀ ਨਕਲਾ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਇਕੋ ਜੋਹੀ
 ਹੈ ਜਿਸਤਰਾ ਸੂਰਜ ਸਭ ਘਟਾਂ ਮੇਂ ਇਕ ਜੋ ਸਾਪਕਾ ਸਕਰਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਆਤਮ ਸਤ
 ਸਭ ਸ੍ਰੀਰਾਮੇ ਇਕੋ ਜੋਹੀ ਹੈ ਤੂੰ ਸਮਝ ਸਭ ਗਿਆਨ ਕਾ ਜਨਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ਅਚਾਰਜਾ
 ਦੀ ਗੀਤੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਸਿਖੀ ਦਾ ਭਾਵ ਰਖਦੇ ਆਹਿ ਹੈ ਨਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਬਚਨ ਭੀ ਨਹੀ ਅਨ
 ਬਾਕਰਨ ਕੁਛ ਰੋਗ ਤੁਹਾਡੇ ਚਰਨ ਮੇਂ ਰਹੈਗਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਵੇਗਾ ਜੇ
 ਹਨ੍ਹੀ ਸਮਝ ਗਿਆਨ ਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ਉਸ ਅਗੇ ਅਸਾਮ ਬਾਟੇ ਕਿਆ ਹੈ
 ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਅਗਿਦ ਨੂੰ ਆਪਨੇ ਗਲੇ ਲਾਇਕੇ ਆਪਨੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਬੈਠਾ
 ਯਾਤੇ ਸਭ ਸਿਗਤ ਨੂੰ ਕਹਾ ਭਾਈ ਇਸ ਅਗੇ ਮਬਾਟੇ ਕੇ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਜਾਣਨ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਬੈਟਿਆ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇ ਭੁਜਿਆ ਤਾਂ ਚਨਨੇ ਆਵਨ ਵਿਚ ਢਿਲਕੀਤੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕ
 ਹਾਬਰਾ ਤੁਸੀਂ ਖਰੂਰ ਜਾਇਰੋ ਨਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸਰੀਕਾ ਕਰਨਗੇ ਤੇ ਵਾਦ ਖਰੂਰ
 ਇਗਾ ਤਾਫੇਰ ਅਗਿਦ ਜੀ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਹਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਹਾਡੇ ਚਲਾਣੇ ਵੇਲੇ ਮੇਂ ਨੂੰ
 ਰਸਨ ਹੋਵੇਗਾ ਮੇਂ ਆਵਨ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਮੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਦੀ ਹੋਇਕੇ ਜਾਵਾਂਗਾ ਪ
 ਰ ਬ੍ਰਹਮਕੀ ਆਗਿਆ ਇਸੇ ਤਰਾਹੀ ਹੈ ਮੇਂ ਨੂੰ ਹਜ਼ੂਰ ਬੁਲਾਯਾ ਹੈ ਤੁਸਾ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਰ
 ਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾਇਲਾਵਣੀ ਸੀ ਠਕੁਰ ਜੀ ਕੋ ਆਗਿਆ ਸੇ ਏਹ ਕਾਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੁਸਾ
 ਭੀ ਏਸੇ ਤਰਾਹੀ ਕਰਨ ਤਾਂ ਅਗਿਦ ਜੀ ਬਹੁਤ ਬੈਰਾਗ ਕਰੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸਿਤੋ ਖਕ
 ਰਾਯਾ ਕਹਾ ਪੁਰਖਾ ਉਦਾਸ ਨਹੀ ਹੋਣਾ ਹਰਖ ਵਾਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਬਚਨ ਸੁ
 ਣ ਅਗਿਦ ਜੀ ਕਾ ਮਨ ਟਿਕਾਣੇ ਆਯਾ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਅਗਿਦ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮ ਦਾ

੫੮੬

ਨ ਇਸਨਾਨ ਦਇਆ ਧਰਮ ਪਰਉਪਕਾਰ ਭਾਉ ਭਗਤ ਸਰਬ ਪਰਕਾਰ ਕੀ ਭੁਲਿ
 ਆਈ ਦੇਇ ਕਰ ਦਿਦਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਿਦ ਜੀ ਕਿਤਨੇ ਕ ਦਿਨ ਅਗੇ ਤਰੇਹੀ ਬਾ
 ਬੇਜੀ ਪਾਸੋਂ ਦਿਮਾ ਹੋਇ ਕਰ ਥਰੂਰ ਘਰ ਵਿਚ ਆਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਲਗੇ ਰਹਿਣ ਨਿਤ ਕੀਰਤਨ ਹੋਵੈ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ
 ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣੈ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਭੀ ਜਪ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ ਕਰ
 ਨ ਹੋਰ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੀਏ ਵੇਦ ਪਾਠੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇ ਵੇਦ ਪਾਠ ਭੀ ਸੁਣੀਏ ਲਿਗੁ ਦੇਵੇ
 ਵੇਲੇ ਹੋਵੇ ਜਪੁਤਪ ਸੰਜਮ ਪੂਜਾ ਸੰਗਤ ਕਰਨ ਤੇ ਸੰਗਤ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਵੇ ਤੇ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਮਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋ ਚੁਾਵੇ ਜੋ ਕ ਬਰਲ ਕੇ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮ
 ਲ ਦੇਖੀਏ ਜਬ ਅਸੁ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਆਯਾ ਸਪਤਮੀ ਕੇ ਦਿਨ ਸੇਵ ਕਾ ਨੂੰ ਕਹਾ ਭਾਈ
 ਅਜ ਅਸਾ ਸਮਾਵਣਾ ਹੈ ਸਭ ਸਮਿਗੀ ਇਕਤ ਕਰੇ ਕੁਸਾ ਘੜੇ ਚੌਕਾ ਦੇਇ ਕੇ ਤਾਂ
 ਸਭ ਸਮਿਗੀ ਸੇਵ ਕਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਸੇਵ ਕ ਬੈਰਾਗ ਕਰਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇਜੀ
 ਉਨ ਕੋ ਸੀਤੋਖ ਵਿਤਾ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਕੋ ਸੇਵ ਕ ਬੁਲਾਵਣੇ ਗਏ ਤੇ ਕਹਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਚਲਾਣੇ
 ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਤੁ ਸੀ ਚਲੇ ਤਾਂ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਫਿਲ ਮਠ
 ਕੀਤੀ ਤੇ ਕਹਿਣ ਚੰਗੇ ਭਲੇ ਕਿਉਂ ਕਰ ਚਲੀ ਦਾਹੈ ਸਦੇ ਹੋਏ ਨਾ ਆਏ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਸੁ
 ਟਕੇ ਆਈ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਕਲ ਮਹਿਤੇ ਕਾ ਸਰਾਧ ਹੈ ਅਗੇ ਜੈਸੇ
 ਆਪ ਕੀ ਮਰਜੀ ਸਰਾਧ ਕਰ ਕੇ ਚਲੀਏ ਜੀ ਖਰੀ ਨਿਮਾਣੀ ਹੋਇ ਕੇ ਖੜੀ ਹੋਇ
 ਰਹੀ ਤੇ ਬੈਰਾਗ ਲਗੀ ਕਰਨ ਬਾਬੇਜੀ ਕਹਾ ਚੋਣੀਏ ਸਰਾਧ ਭੀ ਕਰਾਵਰੇ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਦਸਮੀ ਕੇ ਦਿਨ ਚਲਾਂਗੇ ਤਾਂ ਚੋਣੀ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਪ੍ਰਰਨੂੰ ਗਈ ਤਾਂ ਬਾ
 ਬੇਜੀ ਸਭ ਸਮਿਗੀ ਇਕਠੀ ਕਰਾਇ ਰਖੀ ਤਾਂ ਅਸਟਮੀ ਕੋ ਪਿਤਾ ਕਾ ਸਰਾਧ
 ਕੀਤਾ ਤੇ ਨੌਮੇ ਕੋ ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਇਕਤ ਹੋਇ ਆ ਲੋਕ ਸੁਣ ਕੇ ਅਚਰਜ ਹੋਇ ਬਾ
 ਬੇਜੀ ਦੇ ਚਲਾਣੇ ਦਾ ਸੁਣ ਕੇ ਜੋ ਦਸਮੀ ਕੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਮਾਵੈਗੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਹਿੰ
 ਦੁ ਆਕਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਮਸਲਾ ਮਾਨਾ ਕਾ ਪੀਰ ਦੇ ਨੇਕਾ ਗਵਾਹ ਖੜੀ ਮਹਾ ਜਨ ਪੈਰ
 ਪੰਚਾਇਤ ਇਕਠੇ ਹੋਇ ਕੇ ਆਵਨ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਪੈਰੀ ਪਵਨ ਤੇ
 ਦਿਦਾ ਹੋਵਨ ਚਰੇ ਵਰਨ ਆਵਨ ਸਿਖ ਸੇਵ ਕ ਸਭ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਵੈ ਨਿਹਾਲ
 ਹੋ ਜਾਵਨ ਬਾਬੇਜੀ ਕਾ ਤੇਜ ਕੋਟ ਚੰਦਰ ਮਾਕੀ ਨਿਮਾਣੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕੀ
 ਰਤਨ ਭੀ ਹੋਵੈ ਠਕੁਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਘਨ ਘੋਰ ਲਗਾਰ ਹੀ ਸੀ ਬਾ
 ਬੇਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਸਭ ਆਇ ਬੈਠ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵਣੇ ਗਏ

ਤਓਨਨੇਫਿਲ ਲਾਇਦਿਤੀ ਓਹਕਹੈਜੇਹਕਪਿਛਲੇਦਿਨਰਲਿਆਸੀਤੇਹੁਣਭੀਚ-
 ਲਣੇਲਗਾਹੈਗੁਰੂਜੀਸੇਵਕਾਕੋਕਹਾਵੇਹੁਣੇਮੈਪਿਥਵੀਲੇਪੇਸੇਵਕਾਚੋਕਾਵੇਕਰਕੁਸ
 ਲਿਆਇਕੇਬਿਛਾਈਤੇਹੋਰਸਭੁਸਮਿਗੀਪਾਸਲਿਆਇਰਖੀਫੇਢਪਹਿਰਰਾਤਰਹੀ
 ਤਾਂਸੇਵਕਾਨੇਬੇਟਿਆਕੋਜਾਇਕਾਪਿਆਤੁਮਾਰੀਫਿਲਹੈਬਾਬਾਜੀਸਮਾਵਣੇਕੋਤਿਮ
 ਰਹੈਚਲੇਤਓਨਨੇਸਚਜਾਣਕੇਆਇਦੇਖੇਤੇਬਾਬਾਜੀਸਚਹੀਸਮਾਇਗਾਏਨੇ
 ਤ੍ਰਮੁੰਦਲੀਏਬੇਤਾਂਸਿਰੀਚੰਦਲਖਮੀਦਾਸਹਥਜੇਨ੍ਹਕੇਬੇਨਤੀਕੀਤੀਮਹਾਰਾਜਕਰ
 ਤਾਰਕੀਦੁਹਾਈਹਈਦੋਇਘੜੀਅਸਾਨਲਗਲਾਕੀਤੇਬਗੈਰਨਚਲਣਾਜੀਕ
 ਰਤਾਰਕੀਦੁਹਾਈਸੁਣਕੇਬਾਬੇਜੀਨੇਤ੍ਰਪੋਲੇਕਹਾਬਚਾਤੁਸਾਦੋਇਘੜੀਕਹੀਆ
 ਹੈਨਪਰਇਸਦੇਲੇਜਿਤਨਾਰਿਰਜਿਤਨੇਵਰੇਤੁਸੀਆਖਦੇਤਾਂਮੈਗਹਿੰਦਾਪਰਬਚਾ
 ਤੁਹਾਡੇਵਸਨਹੀਮੇਰੇਸਾਹਿਬਦਾਹੁਕਮਏਵੇਂਹੀਹੈਜੇਗਲਾਤੁਸਾਕਰਨੀਆਹੈਨਸੋਕੋਰੇ
 ਬੇਟਿਆਨੇਕਹਾਮਹਾਰਾਜਸਭਕੁਛਤੁਸੀਜਾਣਦੇਹੋਬਾਬੇਜੀਕਹਾਜੇਤੁਹਾਡੇਸੀਅਆ
 ਵਦੀਹੈਸੋਆਖੋਬੇਟਿਆਕਹਾਹੋਬਾਬਾਜੀਅਸੀਭੀਤੇਰੇਪੁਤ੍ਰਹਾਂਸਾਡੇਪੁਰਮਿਹਰਕੋ
 ਵਡਿਆਈਸਾਰੀਲਹਿਣੇਨੂੰਦੇਦਿਤੀਹੈਸਾਡੇਵਸਨਹੀਤੁਹਾਡੀਰਜਾਇਅਸਾਮਨਿਣੀ
 ਸਾਡਾਕੁਛਚਾਰਨਹੀਜਾਨਿੰਮੁਹੋਇਕਰਦੋਹਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਤਾਂਬਾਬੇਜੀਕਹਾਸੁਣੇ
 ਬੇਟਾਏਹੁਵਡਿਆਈਕੀਬਤਕਿਸੇਦੇਵਸਨਹੀਜਿਸਨੂੰਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਵੇਉਸਨੂੰਹੀਮਿ
 ਲਦੀਹੈਜੋਕੋਈਚਾਹੈਮੇਕਿਸੇਯਤਨਕਰਕੇਲਵਾਤਾਨਹੀਮਿਲਦੀਸੇਵਾਕੀਤਿਆਸੁ
 ਰਬੀਰਸੰਗਾਮਕੀਤਿਆਤੇਨਾਸੁਰਤੀਨਾਹਿਆਨਪਿਆਨਕੀਤੇਹਬਆਵਦੀਹੈਸ
 ਸਤਪਨ੍ਹੇਹਬਨਹੀਆਵਦੀਅਤੇਪੁਰਾਣਪਨ੍ਹੇਹਬਨਹੀਆਵਦੀਭੀਰਬਾਏਉਪਰ
 ਤਪਕੀਤਿਆਭੀਨਹੀਮਿਲਦੀਬੇਟਾਏਹਕਰਤੇਪੁਰਖਨੇਰਚਨਾਰਚੀਹੈਸੋਤਿਸਨੇਏ
 ਹਲੇਖਾਲਿਖਛਾਡਿਆਹੈਜੀਮਣਮਰਣਤੇਦੁਖਸੁਖਆਵਣਜਾਣਤੇਏਹੁਵਡਿ
 ਆਈਉਸੀਕੇਹਬਹੈਹੋਗਕਿਸੇਦੇਹਬਨਹੀਪਰਬੇਟਾਇਸਨੂੰਕਰਤਾਗਦਿਤੀਹੈਵ
 ਡਿਆਈਸੋਈਛੈਰਿਆਹੈਤਾਂਲਖਮੀਦਾਸਕਹਾਅਸੀਤੇਰੇਪੁਤ੍ਰਅਜਜਹੋਇਫਿਰ
 ਗੋਰੋਟੀਕਪਨ੍ਹੇਬਿਨਤੁਹਾਨੂੰਹੀਸਰਮਹੈਬਾਬਾਜੀਕਹਾਬਚਾਰੋਟੀਕਪਨ੍ਹਤੁਹਾਨੂੰ
 ਬਹੁਤਹੈਏਹੁਮੇਰੀਖੁਸੀਹੋਈਹੈਰੋਟੀਕਪਨ੍ਹਤੇਰੇਪਰਤਾਪਕਰਕੇਬਹੁਤਹੈਪਰ
 ਸਾਨੂੰਮਨੀਗਾਕੋਣਤਾਂਬਾਬੇਜੀਕਹਾਬਚਾਤੁਸੀਚਿੰਤਾਮਤਕਰੋਗੁਰਾਂਪੀਰਾਂਦੇਕੁਤੇ
 ਭੀਮਨੀਦੇਹੈਨਤੁਸੀਤਾਂਮੇਰੇਪੁਤ੍ਰਹੈਤੁਹਾਨੂੰਤਾਂਬਹੁਤਕੁਛਹੈਰੋਟੀਕਪਨ੍ਹਤੁਹਾਡੇ
 ਪਿਛੇਲਗਾਫਿਰਸੀਅਤੇਜੋਕੋਈਸਾਨੂੰਮਨੀਗਾਸੋਤੁਹਾਨੂੰਭੀਮਨੀਗਾਤਾਂਦੋਨੋਬੇਟੇ

੫੮੮

ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਤੇ ਸਾਰਾ ਪਰਵਰਤੀ ਹੋਰ ਸਿਖ ਸੀਗਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਮਥਾ
 ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਬੁਢੇ ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੈਂ ਹਬ ਜੇਕਰੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਹੋਮਹਾ
 ਰਾਜ ਆਪ ਸੀਗਤ ਨੂੰ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਦੇ ਕਰ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ ਤੇ ਅਗੇ ਅੰਗਦ
 ਜੀ ਭੀ ਏਹੀ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੈ ਗੇ ਤਾਂ ਤਿਸ ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਹਾ ਹੇ ਬੁਢਿਆ ਜਿਉ ਪਰਮੇਸਰ ਅਗਾਧ ਹੈ ਤਿਉ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਭੀ ਅਗਾਧ ਹੈ
 ਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪਦਮ ਆਸਣ ਬੈਠ ਕਰ ਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹਾ ਸਤਿ
 ਜਗਮੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਵਾਸ ਦੇ ਵਦਾਰੂ ਪਧਾਰਿਆ ਸੀ ਦੁਆਪਰ ਹਰਿ ਕਿਸਨ ਰੂਪ ਹੋ
 ਏ ਤੇ ਤੇ ਰਾਮਾ ਅਵਤਾਰ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਲ ਜੁਗਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾਰੂ
 ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਭੁਏ ਚਾਰੇ ਜਗਦੇ ਅਵਿਰਥੇ ਕਾ ਨਾਮ ਇਕਤ ਕਰਕੇ ਏਕ ਏਕ
 ਅਖਰ ਲੈਕੇ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਠਕੁਰ ਜੀ ਕਾ ਸਚੇ ਸੀਸਾਰ ਮੇ ਜਾਪ ਜਪਨੇ
 ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਸਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਤਿਨਾ ਗੁਣ ਤੇ
 ਰਹਿਤ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਸੁਖ ਹਣ ਲਭੁ ਇਨਾ ਵਿਕਾਰਾ ਥੀ ਅਤੀਤ ਹੈ ਹਰਖ ਸੋ
 ਗਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਸ ਕੇ ਜੋ ਪਾਣੀ ਜਪੇ ਗਾ
 ਤਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਮੇ ਜਾਇ ਸਮਝੈ ਗਾ ਪਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਗਾ ਫੇਰ ਬਾਬੇ
 ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਇਕ ਕਨਭ ਕਰੇ ਸਭ ਸਮਿਗੀ ਇਕਤ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਰਖ ਦੇ
 ਵੇਟੇ ਰਪਿਥ ਦੀ ਪਰਲੇ ਪਨ ਕਰਾਇ ਕਰਾਇ ਤੇ ਕੁਸਾ ਵਿਛਾਇਕੇ ਅਸਨਾਨ ਕਰ
 ਕੇ ਨਟੀ ਨਬ ਸਤ੍ਰ ਦੇਇ ਚਾਦਰਾ ਪਹਿਨ ਕਰ ਪਦਮ ਆਸਨ ਕਰ ਬੈਠੇ ਤੇ ਹੁਕਮ
 ਕੀਤਾ ਕਨਾਤ ਦੇ ਅਵਿਰਥੇ ਏਈ ਆਵੈ ਨਹੀ ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਕੇ ਲੋਕ ਸਿਖ ਸੀਗਤ ਬੁ
 ਹਰ ਕਨਾਤ ਕੇ ਬਹਿਣਾ ਪਹਿਰਾਤ ਰਹਿ ਗਈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਧਿਆਨ ਬਿਖੇ ਲੈ
 ਲੀਨ ਹੋਇ ਗਏ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਠਕੁਰ ਜੀ ਸਰਬ ਬਿਆਪਕ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਪਟ ਪਟ ਵ
 ਸੀ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰ ਬਭਗਤ ਵਛਲ ਪਤਤ ਪਾਵਨ ਜੀ ਗਰੂਪਰ ਚਕਰ
 ਆਏ ਗੋਪਾਲ ਤਾਂ ਕਨਾਤ ਕੇ ਅੰਦ੍ਰ ਬਡਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਯਾ ਕੋਟ ਸੂਰਜ ਚੰਦ੍ਰ ਮਾਜੇ ਸਾ
 ਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦਿਤਾ ਤੇ ਸਚਖੰਡ ਵਿਚ ਬਡਾ ਸਬਦ ਹੋਯਾ ਸਭ ਭੁਗ
 ਤ ਆਪਸ ਮੇਂ ਬਾਤ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਕੇਹਾ ਪੰਨ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਤੁਲੇ
 ਕ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਠਕੁਰ ਜੀ ਆਪ ਲੈਣੇ ਕੋ ਗਏ ਸਚੇ ਖੰਡ ਤੇ ਪਵਣ ਕੇ ਚਲਾਵਨੇ ਹਾਰੇ ਸੁ
 ਖ ਆਸਨ ਲੋਕਰ ਪਾਰਖਦ ਆਏ ਹੋਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ
 ਰੋਣੇ ਸਚੇ ਚੰਦ੍ਰ ਮਾਂ ਸੂਰਜ ਇੰਦ੍ਰ ਵਰਨ ਕੁਬੇਰ ਹੋਰ ਸੂਬਤ ਭੁਗਤ ਸ੍ਰੀ ਠਕੁਰ ਜੀ ਕੇ ਸਾਬ

ਆਏ ਤੇ ਤੀਸਰੇ ਨੀ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਆਏ ਸੁਰ ਨਰ ਮੁਨ ਜਨ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਸਭ ਆਏ ਤੇ ਧੂਮ ਭ
 ਗਤ ਪ੍ਰਯਾਤ ਭਗਤ ਸੁਖ ਦੇਵ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਂਝੀ ਜੀ
 ਧੀਨ ਭਗਤ ਸਦਨ ਭਗਤ ਅਰਜਨ ਉਧੋ ਅਕੂਰ ਤੇ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਭਿੱਖੋ ਚਨ ਜੀ ਗਵਿ
 ਦਾਸ ਜੈ ਦੇਵ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸੈਨ ਪੀਪਾ ਜੀ ਬੇਣੀ ਜੀ ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਸਨਾਤਨ ਸਨਤ ਕੁਮਾ
 ਰ ਜੀ ਆਏ ਹੋਰ ਸਰਬ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਤਪੀਸਰ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨ ਦੇਵਤ ਭੀ ਆ
 ਏ ਸਰਬ ਮੂਰਤ ਧਾਰਕਰ ਆਏ ਤੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਜੈ ਜੈ ਕਰ ਕੀਤਾ ਬਰੇ ਬ
 ਜੈਤ ਬਜਦੇ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਕਰਦੇ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜਦੇ ਕੁਦਰਤ ਕਾ ਸਿੰਘਾਸ
 ਨ ਲੋਕ ਰਚਦੇ ਕਰਦੇ ਜੈ ਜੈ ਕਰ ਕਰਦੇ ਸਭ ਭਗਤ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਦੇਵਤਾ ਆਏ ਤੇ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਪਿਆਨ ਖੁਲਾਹਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੰਡੋਂ ਤੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ
 ਆਏ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਅਰਮੁਖ ਤੇ ਕਹਾ ਜੋ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਵਾ ਜੀ
 ਮੇਰੇ ਅਧਮ ਪਾਪੀ ਉਪਰ ਆਪਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈਂ ਜੀ ਤੇ ਮੈਂ ਕਉਣ ਕੀਟ ਗਾਜੀ ਸੀ
 ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਤੇ ਰਾਪ ਬਸਤੁ ਬਖਸਿਸ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਣੀਤੋ ਰਾਨਾ
 ਮਲਵੇਗਾ ਜਾ ਸੁਣੇਗਾ ਸੋ ਮੁਕਤ ਕੇ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿ
 ਆਸੇ ਸਿਮਤ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ੧੫੬੬ ਅਸੁਵਦੀ ਦਸਮੀ ਕੇ ਦਿਨ ਮਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ
 ਪਹਿਰਾਤ ਗਹਿੰਦੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਧੁਨ ਨਾਲ ਸੁਬਕ
 ਲਾਕੇ ਘਰੇ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਰਬ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ
 ਕੇ ਚਰਨਾ ਸਾਬ ਸਮਾਣੇ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੀ ਜੋਤਿ ਮੈਂ ਜੋਤਿ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ ਲੀਣ
 ਰੁਏ ਜਿਉ ਜਲ ਮੇਂ ਜਲ ਮਿਲ ਕਰ ਏਕ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਉ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ
 ਲੀਣ ਕੁਏ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਅੰਗ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੂੰ ਮਿਲਾਯਾ ਬੜਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੂਆ ਤੇ ਵਹਾਕਾ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਜਿਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ
 ਸੇਵਕ ਬੇ ਅਰਮਹ ਵੇਖਾਨ ਲੋਕ ਤੇ ਪਰਵਾਰ ਕੇ ਲੋਕ ਬੇ ਸੋ ਸਭ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਇ
 ਕੇ ਸੀਸਾਰ ਕੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਮਹੀਦ ਜੋ ਪਠਾਣ
 ਲੋਕ ਸੇ ਚਨਾਕਾ ਜੋ ਅਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਗੇ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਲੋਕਾ ਕਹਾ
 ਜੋ ਅਬਤੁ ਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਸਮਾਨ ਹੀ ਚਨਾਕਾ ਹਮਾਰਾ ਪੀਰ ਯਹ ਮਦੀਦਾ
 ਰਜਰੂਰ ਕਰੇਗੇ ਤ ਚਨਾਕਾ ਤੁਮਾਰਾ ਸਮਾਨ ਹੀ ਦੇਖਨੇ ਕਾ ਤਾਂ ਪਠਾਣਾ ਕਹਾ
 ਹਮਾਰਾ ਪੀਰ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਪੀਰਾ ਕਰਾਹੈ ਸੋ ਹਮ ਕਰੇਗੇ ਹਿੰਦੂ ਤੇ ਮਸਲਮਾਨਾ
 ਕਾ ਖੁਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਦੁਸਹਿਨ ਅਸਾ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਨ ਤੇ ਮਸਲ

੫੯੦

ਮਾਨਕ ਹਿੰਨ ਅਸਾ ਦੀ ਦਰਬਾਰ ਨਹੈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਗੋਰ ਮਜਲਸ ਪਉਚਾਵਾ ਗਾਵੇ ਨੇੜ
 ਫਾਦਾ ਫਾਦ ਵਧਿਆ ਤਾਕਿ ਸੀ ਭੁਲੇ ਲੋਕ ਕਹਿਆ ਕਨਾਤ ਕੇ ਅੰਦ੍ਰ ਜਾਇਕੇ ਦੇਖੋ ਤਾਂ
 ਸਹੀ ਜਾਂ ਜਾਇਕੇ ਦੇਖਾ ਤੇਰਾ ਦਰ ਉਠਾਈ ਤੇ ਦੇਹ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਹੈ ਨਹੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਣੇ
 ਦੇਹ ਸਚ ਖੰਡੇ ਕੇ ਗਏ ਤਾਂ ਏਹ ਬਾਤ ਦੇਖ ਕਰ ਦੇਹ ਧਿਰਾ ਦਾ ਝਗੜਾ ਚੁਕਾ ਰਿਖਾ ਜਿਤ
 ਨੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਬੇ ਸੋ ਸਭ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਰ ਉਠੇ ਲਗੇ ਸਿਫਤ ਸਲਾ
 ਹ ਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੀ ਕਰਨੇ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਪੀਨ ਹੈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਪਤਖ ਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਮੁਰਤਿ ਬੀ ਉਨ ਕੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕੁਛ ਲਖੀ ਨਹੀ ਜਾਂਦੀ
 ਅਸਾ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਨਾ ਕਰ ਲਈ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਲੋਕ ਭੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਖੇਲ
 ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਨਾਮ ਲੈਣੇ ਲਗੇ ਜੇ ਵਾਹਿ ਖੁਦਾਇ ਵਾਹਿ ਖੁਦਾਇ ਧੀਨ ਤੇ
 ਰੀ ਕੁਦਰਤ ਹੈ ਤੇ ਧੀਨ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਸਭ ਪਾਪੀ ਪੁੰ
 ਨੀ ਤਾਰੇ ਹੈ ਨ ਫੇਰ ਜਿਤ ਨੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਬੇ ਸੇਵਕ ਪਵਾਰ ਕੇ ਲੋਕ ਹੈ ਸਨ
 ਤਿਨ ਨੇ ਬਾਬੇ ਦੀ ਚਾਦਰ ਚਿਖਾ ਮੇ ਦੇ ਕੇ ਲਿਖੂ ਦੇ ਕਰ ਜਲਾਈ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਾ
 ਬੇ ਦੀ ਅਧੀ ਚਾਦਰ ਵਫਨ ਕੀਤੀ ਦੋਨੋਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪਨੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕੀਤੇ
 ਤੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਣੇ ਦੇਹ ਬੈਠੁਠ ਧਾਮ ਗਏ ਬਾਬੇ ਬੁਢੇ ਜੀ ਚਲਾਣੇ ਕੀ ਕਥ
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਗਿਦ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਹੋਰ ਸਿਖਾ ਸਿਗਤਾ ਕੇ ਰੋਬ ਰੋਕ ਹਿ ਸੁ
 ਠਾਈ ਤੇ ਹੋਰ ਰਟਨ ਕੀ ਕਥਾ ਭੀ ਬਾਲੇ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਗਿਦ ਜੀ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾ
 ਬੇ ਜੀ ਕੀ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹਿ ਕਰੀ ਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਸਤਿਕਰਤਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਅਗੇ ਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਪੰਥ ਮੇਂ ਅਵੇਗਾ ਆਪਾ ਭਾਵ ਮਿਟਾਇਕੇ ਸੇ
 ਵ ਕਰੇਗਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਬਿਨ ਹੋਰ ਸਮਾਗ ਨਾ ਚਲੇਂਗੇ ਤਿਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੁਛ
 ਕਹੀ ਨਹੀ ਜਾਂਦੀ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨੂੰ ਭਾਣੇ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਹੋਵਨਗੇ ਤੇ ਮੇ ਪਾਪੀ ਅਧ
 ਰਮੀ ਕੀਟ ਤੇ ਰੇ ਗੁਣਾ ਦਾ ਪਾਗਾਵਰ ਨਹੀ ਪਾਏ ਸਕਦਾ ਤੇ ਰੇ ਗੁਣਾ ਅਪਾਰ ਹੈ
 ਨ ਤੇ ਕਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਤੇ ਸੁਣਨੇ ਵਾਲਾ ਤੁਹੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਜੋ ਪਾਣੀ ਤੇ ਰੇ ਜਸ ਕੇ ਗਾਵੇ
 ਗਾ ਤੇ ਸੁਣੇ ਪੜੇ ਲਿਖੇ ਲਿਖਾਵੇਗਾ ਚਿਤ ਲਾਇਕੇ ਜੋ ਤੇ ਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਪਾਪਤ
 ਹੋਵੇਗਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹੋ ਬਖਸ਼ ਲੈਣਾ ਤੇ ਰਾਹੋਂ ਤੇ ਆਪਣੀ ਸਰਣ
 ਵਿਚ ਮੇਂ ਰਖਣਾ ਜੀ ਮੇਂ ਜੈਸਾ ਹਾਂ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹਾਂ ਜੀ॥ ਸਿਪੁਰਣੈ ॥
 ਸਿਮਤ ਬਿਕਾਮੀ ੧੯੪੭ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ੪੨੧ ਈ: ੧੮੯੦ ਮਾਹ ਚੇਤ

੩੬

8-9723

